

Fallout: Equestria

original art by Omny87

Fallout: Equestria

Вступ

Колись давно у чарівній країні Еквестрії...

... настав час, коли ідеали дружби поступилися місцем жадібності, егоїзму, параної та заздрісному захвату простору та ресурсів, яких залишалося все менше. Країни озброювалися проти своїх сусідів. Кінець світу настав саме так, як його й передбачали — світ поринув у безодню зловісного полум'я і темної магії. Подробиці незначні і недоречні. Причини, як завжди, тільки в нас. Світ був практично позбавлений життя. Велика чистка; магічна іскра, викресана копитами поні, швидко вийшла з-під контролю. Мегачари падали з неба. Цілі країни були охоплені полум'ям і занурилися в киплячі океани. Поні були майже знищені, їх душі стали частиною радіації, що огорнула землю. Тиха темрява опустилася на світ...

... Але це був не кінець світу, як дехто пророкував. Навпаки, цей апокаліпсис був лише прологом до нової, кривавої глави в історії поні. В перші дні тисячі були врятовані від жахів холокосту, сховавшись в величезних підземних сховищах, також відомих як Стайні. Але коли вони вийшли, їх зустріло лише пекло пустищ. Всіх, окрім мешканців Другої Стайні. Бо в той лиховісний день, коли магічне полум'я лилося з неба, велетенські двері Другої Стайні зачинилися, щоб ніколи не відчинитися.

Fallout: Equestria

Пролог: Про ПіпБаки та кьютімарки

Якщо я збираюся розповісти вам про пригоду мого життя — пояснити, як я опинилася тут з тими, з ким опинилася, та чому я зробила те, що збираюся зробити — гадаю, мені треба трохи розповісти про ПіпБаки.

Що таке ПіпБак? Це пристрій, призначений для вдягання на передню ногу трохи вище копита, який видають усім поні у Стайні, коли вони стають достатньо дорослими, щоб почати працювати. Поєднання єдинорожої магії та науки, ваш ПіпБак буде постійно стежити за вашим здоров'ям і навіть застосовувати цілющі припарки та інші ліки, стежити та впорядковувати все у ваших торбах, допомагати з ремонтом та зберігати всілякі замітки та мапи буквально на відстані копита. Окрім того, він дозволяє слухати передачі по радіо Стайні коли забажаєте, бо він здатний налаштуватися та розшифрувати майже будь-яку частоту. І це ще не все. Кожен ПіпБак генерує ІП (Іскру Пильності), що показує напрям та допомагає оцінити, чи є поні та інші істоти навколо ворожими. І, мабуть, найбільш вражаюче, ПіпБак може чарами допомагати вам в бою на обмежений проміжок часу за допомогою ЗНС (Закляття Націлювання Стайня-Тех). О, і функція, про яку не варто забувати: він здатен відслідковувати відмічених об'єктів або осіб, включаючи носіїв інших ПіпБаків. Тому якщо поні якимось примудриться заблукати — не питайте мене, як можна заблукати в Стайні, але й таке іноді буває — тоді будь-хто з тих, хто знає мітку зниклого поні, може миттєво його знайти.

Їм навіть можна світити, як ліхтарем.

Так що ПіпБаки дійсно є досягненням єдинорожих маготехнологій. І так, мати ПіпБак — велика перевага. Але незважаючи на те, як дивовижно та чудово все це прозвучало, було б важко переконати поні, які ніколи не жили у Стайні, що для мешканців Другої Стайні ПіпБаки були найзвичнішими, найпрозаїчнішими речами. І чому я була засмучена мати його за кьютімарку.

У кожного поні у Другій Стайні був ПіпБак. Все те, що я перелічила? Більшість поні не користуються навіть половиною цього. Вони просто звикли налаштовуватися на радіопередачі Стайні — слухати милий, солодкий голос Вельвет Ремеді¹ по вечорах, або останні шкільні змагання зі співу вдень. У Стайні було дві хуфбольні ліги, в одній дозволялося користуватися ЗНС, в іншій — заборонялося. В інших випадках більшість поні взагалі не звертали уваги на свої ПіпБаки. Наглядачка видає кожному поні власний ПіпБак в день вечірки на честь кьютімарки — зазвичай через день-два після того, як мітка, що з'явилася на вашому боці, покаже всім, у чому ви особливі, у чому вам призначено буди вправним. Коли вона з'явиться, Наглядачка буде знати, на яку роботу вас призначити; ви будете знати своє місце в Стайні. Так що ні, я не була зворушена, бо те, що робить мене особливою, було у кожного, нібито кажучи, що я зовсім не особлива. Звичайно, отримати ПіпБак за кьютімарку могло означати, що мені призначено бути видатною майстринею з ремонту ПіпБаків або щось таке, але насправді це було теж саме, що отримати кьютімарку у вигляді кьютімарки.

І те, що я отримала кьютімарку останньою, теж не радувало. Хоча, дивлячись назад, це й не дивно. Важко знайти те, у чому ти маєш бути вправна, коли те, у чому ти маєш бути вправна, ти не отримаєш, доки не дізнаєшся, у чому ти маєш бути вправна. Так що я перевіряла все. Я навіть намагалася винаходити нові речі. Я єдиноріг, і тому моя природна магія дозволяла мені такий рівень тонких маніпуляцій, на які земні поні неспроможні. Будь-хто може відчиняти замок, тримаючи ключ у зубах, але застосовувати декілька інструментів для дуже делікатних робіт? Це потребує точної левітації. Тому я вирішила відкривати замки за допомогою шпильки для волосся та викрутки. І я навіть почала досить непогано з цим справлятися. На жаль, кьютімарку завдяки цьому я не отримала. Лише неприємності.

Я навіть, до свого сорому, пройшла КІТ (Кьютімарковий Індивідуальний Тест) сподіваючись, що він направить мене до моєї спеціалізації. Але ні. Мій КІТ був на диво середнім, з трохи вищими оцінками у декількох галузях, які показували, що я можу підійти для

роботи техніком з ПіпБаків або інспектором Стайні з благонадійності. Два варіанти, які, варто зауважити, були ще менш вражаючими, бо єдинороги зазвичай йшли працювати або в технічній, або в адміністративній галузі. За винятком тих випадків, коли єдиноріг є митцем від природи, як Вельвет Ремеді. Як я вже казала, наша природна магія дозволяє нам тонкі маніпуляції, необхідні для технічної праці. Так само й Наглядачка з її урядом завжди були єдинорогами. Все-таки саме єдинорожа магія Наглядачки створює штучне сонячне світло, завдяки якому росте наш підземний яблуневий сад. І хоча наші яблука й не дуже схожі на ті гарні червоні штуки зі старих книжок, завдяки їм ми живемо.

Саме завдяки тому, що мені дозволили спробувати обидві професії, я отримала доступ до ПіпБаку раніше, ніж отримала власний, в іншому випадку я могла б ніколи не отримати свою кьютімарку.

До речі, моє ім'я Літлпіп. Мене так назвали, бо я була наймолодшою і найменшою, але навіть моїй мамі вистачило глузду не називати мене Піпсквік² (не подумайте, що я не люблю її, але коли кобилка має за кьютімарку склянку з сидром...) У всякому разі, забавно, як воно іноді обертається з таким ім'ям.

Рада знайомству. Ось моя історія...

[1](#) Velvet Remedy — «оксамитові ліки»

[2](#) Pipsqueek — «малявка, курдупель»

Глава 1: За межами Стайні

«Тому що до Другої Стайні жоден поні не увійде і не вийде.»

Сіре.

Стіни майстерні були дуже одноманітного, нудного сірого кольору. Та стіна, на яку я саме дивилася, відрізнялася тим, що була дуже чистого сірого кольору. ПіпБаки були на диво стійкими та надійними, тому буття техніком з ПіпБаків у Стайні означало довгі періоди бездіяльності. Буття ж учнем техніка з ПіпБаків означало, що мені діставалася вся буденна робота, доки мій наставник давав хропака у підсобці. Робота на кшталт чистки стін.

— Ці стіни хоча б розмалювати.

Я дозволила собі пофантазувати, уявляючи, як Наглядачка дає дозвіл, і наказує самій Палет¹ перетворити нашу кімнату на один з її яскраво-кольорових шедеврів. Палет була найкращою художницею у Другій Стайні, і це робило її, як і будь-якого вправного митця, скарбом Стайні. Життя у Другій Стайні неминуче починало роз'їдати ваш дух — ви народжувалися у Другій Стайні, проживали все життя у Другій Стайні, мали померти там, і, звичайно, ваш життєвий шлях здебільшого ставав ясним на час кьютімаркової вечірки. Тому Наглядачка вимагала, щоб до репертуару радіо Стайні щотижня додавали нову пісню, щоб публічні місця були яскраво розфарбовані і прикрашені мотиваційними та надихаючими розписами, щоб у атрії регулярно проводилися вечірки... все заради того, щоб відволікти та розігнати депресію.

Реальність навалилася знову, коли я подивилася на вічно порожню сірість. Прикрашання технічних приміщень було і так, на жаль, дуже низькопріоритетним, а ПіпБак-майстерня була одним з найменш відвідуваних місць. Я відчула, як мої вуха опустилися, коли я почала усвідомлювати, що я буду дивитися на ті ж самі стіни майже кожен день все своє життя.

— Ой леле. Невже насправді так погано?

І ось вона. Вельвет Ремеді, чорна, як вугілля, красуня-єдиноріжка зі смужкою у білій гриві і голосом, гладким, немов шовк, і розкішним, ніби найкращій шоколад, стояла у дверях до моєї майстерні. Я була вдячна, що вже закінчила прибиратися, і в той же час присоромлена тим, що кімната була настільки неварта її.

Я не могла повірити, що вона там стояла. Я бачила її на сцені вище нас на пізніх вечірках; я безупинно слухала її пісні, записуючи кожен нову на мій ПіпБак, щоб не приходилося чекати на неї знову. Визнаю одразу, я була закохана у Вельвет Ремеді роками. Я і ще три сотні поні. Моя мати жартувала з цього. «Літлпіп, — казала вона, сміючись зі своїми подругами, — двері комори Вельвет Ремеді у цьому напрямку не відчиняються». Мені знадобилося декілька років, щоб зрозуміти, що вона мала на увазі. І декілька секунд знадобилося, щоб зрозуміти, що Вельвет Ремеді тільки-но щось у мене спитала.

— Ш-шо-шо?

Дивовижна відповідь, Літлпіп. Така вишукана. Мені хотілося пробитися під бетонну підлогу й засипати себе її уламками.

Вона мило посміхнулася. Вона посміхнулася мені! Та й каже своїм дивовижним голосом:

— Ти виглядала такою розбитою, коли я увійшла. Чи я можу чимось допомогти?

Вельвет Ремеді запропонувала. Допомогти. Мені.

Від шоку я прийшла до тями. Вельвет Ремеді, мабуть, прийшла сюди з якоїсь причини. Причини, пов'язаної з ПіпБаком. Врешті-решт, вона б не почала просто вештатися по технічних приміщеннях. Я подивилася навколо і зрозуміла, що працювала тут тільки я. Мій наставник як завжди спав у своєму кабінеті.

— Ох... Та ні, нічого такого, — я спробувала знову оволодіти собою. — Чим можу допомогти?

Вираз обличчя Вельвет Ремеді був водночас співчутливим і неперекоханим, але вона підняла переднє копито й піднесла ПіпБак на

рівень моїх очей. Більш витончена модель, ніж у мене, зі смаком прикрашений її ініціалами та кьютімаркою (красивий птах з розправленими крилами і відкритим для співу дзьобом).

— Не хотіла турбувати, але він почав натирати. Можна замінити підкладку?

— О, звичайно! — я вже левітувала спеціальні ключі, що застосовували для зняття ПіпБаку з ноги поні (як ПіпБак-технік, я мала всілякі точні інструменти у кишенях моєї роби). — Зараз швиденько все зроблю.

ПіпБак, клацнувши, розкрився. Вельвет Ремеді нерішуче посміхнулася, опускаючи копито:

— Та нічого. Можна не поспішати. Я збиралася намазати ногу маззю та відпочити увечері.

Точно! Вельвет Ремеді завтра ввечері виступає у салуні Другої Стайні! Я повинна відполірувати її ПіпБак, зробити його достойним того, щоб бути на її нозі. Якщо я витрачу на це всю ніч, я можу добре його настроїти, зробити так, щоб він працював як у той день, коли вона його отримала, і встигну повернути його до концерту.

— Добре! Я поверну вам його завтра у цей самий час. Ви не розчаруетесь. Обіцяю!

Вона знову мені посміхнулася, і вся сірість у світі не могла затьмарити мій день.

— Дякую. — Вона розвернулася до виходу. Я дивилася, як її кьютімарка зникає за дверима. Потім зникла і вона.

*** **

Наступного дня я, насвистуючи одну з пісень Вельвет Ремеді, йшла по коридору до її кімнати. Її ПіпБак, що блищав немов новий, летів біля мене у полі магічної левітації, з новою підкладкою з найкращої тканини, яку мені вдалося знайти. Я працювала всю ніч і була стомлена, але у гарному настрої. Вельвет Ремеді буде дуже задоволена моєю роботою!

Я оминула кут, і моє мріяння обірвав натовп поні біля кімнати Вельвет Ремеді. От лихо, мені доведеться пробиватися крізь юрбу колекціонерів відбитків копит та папараці. Левітуючи ПіпБак вище, я почала проштовхуватися крізь натовп.

— Вона зникла!

— Як вона могла піти?

Приглушені голоси та панічне іржання навколо мене ставали занепокоїливими.

— Чому вона покинула нас?

Пішла? Вельвет Ремеді... пішла?

А потім слова, від яких я похолоділа:

— Я навіть не думала, що двері Стайні можуть відчинятися!

Вона пішла назовні?!

— Не хвилюйтеся, поні! — пролунав голос Наглядачки десь з натовпу. — У мене є мітки всіх поні у Стайні. Я особисто відправляю рятувальну команду. Ми повернемо нашу Вельвет до кінця дня. Не хвилюйтеся.

Я відчула, ніби потопаю у холодному, вологому цементі. Мій погляд повільно перемістився до ПіпБака, що колихався наді мною.

Я опустила голову і спробувала повільно вийти з натовпу, левітуючи ПіпБак якнайближче до себе. Мітка Вельвет Ремеді, що згадала Наглядачка, приведе всіх не до неї, а до її ПіпБаку у майстерні...

Відходячи, я з наткнулася на когось, і це мене налякало достатньо, щоб левітаційне поле з пшиком зникло і чистенький, блискучий ПіпБак впав на підлогу.

Я розвернулася і опинилася віч-на-віч з Наглядачкою.

Вона не говорила, її погляд метнувся до ПіпБаку на підлозі. З чітко видимими ініціалами та кьютімаркою Вельвет Ремеді.

— Що. Це. Таке? — чітко, погрозово промовила Наглядачка.

Всі погляди обернулися до мене. Я відчувала кожну пару очей. Ніхто не говорив. Тиша впала, наче свинцева ковдра. У мене в роті пересохло. Я не могла дати собі раду зі своїм голосом.

І не треба було. Я відчувала хвилю ненависті. Для десятків фанатів Вельвет Ремеді я була причиною зникнення їх кумира.

Голос Наглядачки був тихим і на диво м'яким:

— Забирай його і йди до своєї кімнати. Хутко.

Мені не треба було повторювати.

*** **

Того вечора я лежала у своєму ліжку й нищпорила у ПіпБаці Вельвет Ремеді, а радіо у моєму знов розповідало про сьогоднішню трагедію.

Я не могла повірити. Вельвет Ремеді пішла. Я не могла зрозуміти. Як вона могла піти? Чому вона пішла?

Двері Другої Стайні були закриті і запечатані. Тільки Наглядачка знала секрет їх відкривання, якщо вони взагалі могли відкритися. Хоча вони, безумовно, могли.

Але чому? Ніхто не знав, що там, зовні, якщо там взагалі щось є. Історичні книги підказували, що зовнішній світ був зруйнованим, безживним та отруйним. Це хоча б було загальноприйняте і логічне припущення. Але страшилка, яку хтось розповів мені на моєму першому (і єдиному) нічному дівичнику, наганяла на мене кошмарні сни і досі таїлася у тінях мого розуму: історія про поні, котра якимсь чином відкрила двері Стайні і вийшла назовні... тільки щоб довідатися, що нема ніякого «зовні»! Лише велике ніщо, яке змахнуло поні, пожерши її душу, так що й вона сама обернулася в ніщо.

Емпірично я знала, що це не так, але розумовий образ все ще переслідував мене.

Дві останні речі, що я зрозуміла, було те, що Вельвет Ремеді змусила мене зняти її ПіпБак, щоб Наглядачка не змогла її відслідити, і те, що мені капець.

Те, що я була найменшою у своєму віці, і те, що я останньою отримала кьютімарку, не дуже сприяло налагодженню дружби з моїми однолітками. Мати, чесно кажучи, теж не дуже допомагала. Не сприяло цьому й те, що я прокинулася з криком на своєму першому нічному дівичнику. Так що я звикла буди на самоті. Але я ніколи раніше не мала ворогів. Інші поні вважали мене недостойною уваги, але таких, щоб ненавиділи мене, не було.

Насправді я не могла їх звинувачувати, хоч це було й абсолютно несправедливо. Вони були засмучені, ображені, і їм був потрібен козел відпущення. В новинах моє ім'я не згадували, тільки казали, що «персональний декорований ПіпБак Вельвет Ремеді був знайдений у техніка з ПіпБаків», але нас було цілих двоє, тому будь-хто міг докумекати, навіть якщо не бачив тієї сцени біля її кімнати.

Наглядачка говорила по радіо:

— Ми всі відчуваємо цю втрату. Але я хочу нагадати всім, що Вельвет Ремеді сама вирішила це зробити. Вона вирішила залишити свій дім. Покинути нас, її родину. Вона зрадила мою і вашу довіру, так само як і довіру поні, яку вона хитрістю примусила зняти її ПіпБак, щоб ми не знайшли її. Я знаю, що багато хто з вас розгніваний та ображений. Я прошу вас направити цей гнів туди, де йому місце...

Хоч я й була вдячна їй за ці слова, але вони не змінять ту образу, з якою мені доведеться стикатися щодня, навіть якщо всі триматимуть її при собі. Вона висіла у повітрі, ніби старий дим.

Я відволіклася на мандрівний ПіпБак, звернувши увагу на зашифрований файл. Я помітила його ще вчора і вирішила, що це, мабуть, якась незавершена нова пісня. Тоді я не хотіла його відкривати, не тільки з поваги до приватності Вельвет Ремеді, але й тому, що не хотіла псувати собі задоволення від пісні, та все ж вирішила, що зараз це вже не має значення. Ця пісня ніколи не буде зіграна.

Відкривши кишеню на своїй робі, я вийняла інструмент, який давав мені можливість швидко та безпечно зняти шифрування. Це виявився звуковий файл. Я програла його.

«Код для відмикання дверей Другої Стайні... СМСЗВFF²».

Я підскочила, приголомшена тим, що почула. Я швидко вимкнула радіо і програла файл знову.

Я не впізнала голос. Він був кобилячий, доволі милий і з якимось дивним акцентом, який я ні у кого в Стайні не чула. Але тепер я знала, як пішла Вельвет Ремеді.

Я сиділа, мабуть, декілька годин, міркуючи над тим, що мені робити. Але врешті-решт я вирішила.

Я піду назовні за нею. Я поверну її.

*** **

Я стояла, дивлячись на величезні сталеві двері, що відрізали Другу Стайню від жахів (або небуття!) зовнішнього світу. І на двох поні-вартових, що затуляли мені дорогу. У торби я запакувала яблука та найнеобхідніші речі. Навіть «Велику книгу магічних наук», щоб було що почитати. На шиї в мене було дві фляги. Я була готова йти. Але Наглядачка піклувалася про те, щоб ніхто не пішов слідом.

Наполегливість та сердиті погляди не дали результату. Мій ріг світився, але вони стояли на місці, зовсім не вражені. Вони не збиралися підпускати мене до панелі управління.

— Гей, хіба ти не та кобилка, що дозволила нашій Вельвет зникнути зовні? — зухвало спитав один з вартових, роблячи погрозовий крок уперед. Інший вартовий з огидою відвернувся. Я не була впевнена, чи то я викликаю у нього відразу, чи він, як і Наглядачка, так ставився до поні, що хотіли розібратися зі мною. Я сподівалася на перший варіант, зважаючи на те, що я збиралася з ними зробити.

БАЦ!

Металева скриня впала їм на голови, вирубивши обох. Земні поні — вони ніколи не очікували на цей трюк з левітуванням чогось у них над головами.

Я була біля пульта і вводила код з ПіпБака Вельвет Ремеді, коли з динаміків неподалік пролунав голос Наглядачки:

— Стій! Я наказую тобі негайно зупинитися!

Ага, не сподівайтесь.

— Охорона! Всім до дверей Другої Стайні! Зупинить цю кобилку!

От лайно!

Мої копиті підскочили до головного важеля дверей, і я молилася Селестії, щоб код спрацював. Потім я зі всієї сили натиснула на важіль.

Гучний брязкіт наповнив повітря, слідом за ним шипіння пари та сильний гуркіт, від якого кімната затряслася. На моїх очах велетенський засув, що тримав двері Другої Стайні зачиненими, від'їхав. Опустилася величезна шарнірна рука, причепилася до дверей і зі скрипом, від якого заболіли зуби, повністю здвинула масивні двері.

Я чомусь несподівано подумала голосом моєї матері: «Двері комори Другої Стайні у цьому напрямку не відчиняються». Двері Другої Стайні взагалі не повинні були відчинятися. Хоч я і натиснула на важіль, я була приголомшена тим, що вони насправді відкрилися.

— Ти не мусиш це робити... Літлпіп, так? — Голос Наглядачки вивів мене зі ступору. Я чула цокіт копит охорони, що спішила до мене.

Я зробила крок до дверей.

— Не хвилюйтеся. Я поверну її.

— Ні, не повернеш! Якщо ти підеш, назад тебе вже не пустять!

На секунду я відчула укол несправедливості. Наглядачка була готова відправити пошукову групу, щоб повернути Вельвет Ремеді. Але все-таки Вельвет Ремеді була особливою, а я... не була.

Якась частина мене хотіла тут і розвернутися, заповзти до своєї кімнати і повернутися до свого нудного, але безпечного життя.

Випрямившись, я зробила крок крізь двері.

*** **

З останнім шипінням і брязкотом сталеві двері Другої Стайні остаточно замкнулися за мною.

Я не знаю, що я очікувала знайти одразу за дверима, але точно не довгий темний коридор, в якому тхнуло гнилою деревиною та мертвим повітрям. Я вже була не в Стайні. Але ще не зовні. Я була у лімбі.

Я увімкнула світло на моєму ПіпБаці і, задихнувшись, відсахнулася від кістяків давно померлих поні, що були розкидані по коридору. Зовнішня сторона дверей Стайні була пошкоджена у місці, де поні билися в неї, намагаючись потрапити всередину, доки їх копита не порозколювалися.

Швидко рухаючись уперед, я виявила, що коридор виходить у стару кімнату зі сходами, що вели до люку з розбитим замком. Вхід із зовнішнього світу до Другої Стайні був замаскований під звичайний льох для яблук. І під словом «замаскований» я маю на увазі, що той, хто його будував, будував саме льох для яблук.

Глибоко вдихнувши, я риссю піднялася по сходах, відкинула ляду та вийшла назовні.

Примітка: Новий рівень

Нова здібність: Шерше ля філлі — +10% пошкоджень особам своєї статі та унікальні варіант в діалогах з деякими поні.

1 Palette — «палітра»

[2](#) СМСЗВFF — «CutieMark Crusaders 3 Best Friends Forever» («Шукачі КьютіМарок — Три Найкращі Подруги Назавжди»)

Глава 2: Еквестрійське пустище

«В якому світі ти живеш? Тут, у справжньому світі, кров летіється, маленька поні. Кров летіється...»

Ніщо!

Мої перші кілька секунд зовні були сердцєрозриваючою вічністю панічного жаху! Історії були правдою! Все, що є зовні — лише велике чорне ніщо! Воно огортало мене, душило. Якщо б я могла вдихнути, я б закричала.

А потім мої очі почали при звичаюватися до темряви. Я почала заспокоюватися, ковтаючи повітря, відчуваючи себе слабкою (і зовсім не трохи дурною). На свій захист скажу, що я ніколи раніше не знала ніч по-справжньому. Звичайно, я завжди вимикала світло, перш ніж згорнутися у ліжку, але та темрява була маленькою, обмеженою моєю невеличкою кімнатою. І завжди було світло з-під дверей. Світло у коридорах Другої Стайні було вічним.

Ця була іншою. Прохолодне повітря, зовсім не схоже на те, що у Стайні, лоскотало мою шерсть та холодило шкіру під нею. Воно несло з собою запахи, сирі та гnilі, пильні та чужинні. Я чула звуки нічних комах, скрип дерева та далеке хлюпання... але більш за все я була вражена тим, чого я не чула — постійний низький гул генераторів Стайні та вічно присутнє виття освітлення зникли; і настільки сильною була їх відсутність, що спершу зовнішній світ здався мені повною тишею. Я відчувала грязюку та уламки каміння під копитами, зовсім не схожі на рівну та стерильну підлогу, якою я ходила все моє життя. І хоч я не могла багато чого розгледіти вдалині, я могла бачити значно далі, ніж будь-коли раніше, і тут не було стін, що відзначали б кінець кімнати. Я дивилася у горизонтальну безодню, що простягалася від мене в усіх напрямках.

Зовсім нова паніка почала з'являтися в мені. Мої задні ноги підломилися, і я приголомшено всілася. Я повернула погляд до землі, глибоко дихаючи, дякуючи їй не тільки за те, що тримає мене, але й за те, що дає упор для зору. Потім я зробила помилку, глянувши в небо, і

від його абсолютно безкінечної височини у мене голова закрутилася, а шлунок підскочив до горла. Великі купи хмар котилися по більшій частині неба; але були й пройми, крізь які лилося м'яке світло, і крізь них я бачила, що височинь йде ще вище, у безкінечність. Я божевільно уявила, що хмари — то велетенська сітка, зроблена щоб спіймати мене, якщо я впаду з землі в зяючу горішню безодню; але якщо я провалюся у ті дірки, я буду падати вічно.

Я заплющила очі, намагаючись не блюванути.

Жах та нудота були важкими, але вони пройшли. Коли мої відчуття прийшли до тями, я почала помічати речі, що пропустила у приступі паніки. Оточуючий ландшафт стало видно краще. Світ навколо мене не простягався рівномірно; земля піднімалася й опускалася — пагорби повзли до гір. Землю проштрикували вертикальні чорні пальці давно загиблих дерев. Понад верхівками далеких пагорбів я бачила гойдання покритих листям гілок більш здорового лісу, але живих дерев біля Другої Стайні було дуже мало, вони були рідкі й хворі.

По-друге, я помітила, що мій ПіпБак блимав кількома повідомленнями. Картограф вже почав працювати над новим та невідомим оточенням, і, на моє здивування, вже витягнув з ефіру мітку: ферма «Солодке Яблуко».

Доки я роздивлялася, щоб прийти до тями, мої очі натрапили на велику пусту шкаралупу того, що, на мою думку, колись було чудовою будівлею. Зараз вона скрипіла і хиталася під вітром, ніби погрожуючи розвалитися.

Знову подивившись на свій ПіпБак, я помітила, що він спіймав декілька радіопередач. Передача з Другої Стайні була слабкою, але нові станції зайняли її місце. Моє серце аж підскочило, бо це була перша ознака того, що тут все-таки можуть жити поні. Я ткнула ПіпБак, щоб він програв першу станцію у списку.

«... все ще зачинена. Зайти до неї неможливо. Мій син з'їв одне яблуко з тих клятих яблунь біля Стайні, і тепер йому дуже погано. Настільки, що він не може рухатися. Ми сховалися в цистерні біля

старого меморіалу. У нас закінчується їжа та ліки. Будь ласка, якщо хтось це чує, допоможіть нам... Повтор повідомлення. Алло? Є там хто-небудь? Будь ласка, допоможіть! Я вів свою родину до Стайні біля ферми «Солодке Яблуко», коли на нас напали рейдери. Вижили тільки я та мій син. Ми дійшли до Стайні, але вона все ще зачинена. Зайти до неї неможливо. Мій син з'їв одне яблуко з тих клятих яблунь біля Стайні, і тепер йому дуже погано. Настільки, що він не може рухатися. Ми сховалися в цистерні біля старого меморіалу. У нас закінчується їжа та ліки. Будь ласка, якщо хтось це чує, допоможіть нам... Повтор повідомлення. Алло?..»

Голос був сповнений жахливої покірності, ніби поні вже втратив надію і просто машинально це повторював. Здригнувшись, я вимкнула його. Не думаю, що зможу знову витримати це. Саме тоді я помітила тихе клацання з мого ПіпБаку. Перевіривши, я зрозуміла, що це детектор радіації — функція, що ніколи, наскільки мені відомо, не використовувалася, самостійно увімкнулася. Вказівник на маленькій різнокольоровій шкалі завжди міцно тримався на зеленому. Там він і був, але потроху тягнувся до жовтого.

Я просто не могла стояти тут, біля того, що колись давно було дверима до звичайного яблучного льоху, все своє життя. Взагалі-то могла, але це було б відносно коротке та жалюгідне життя. Я почала розуміти: тут же стільки напрямків, яка вірогідність того, що я оберу той самий шлях, яким пішла Вельвет Ремеді? Хоч вона випереджувала мене лише на декілька годин, перспектива знайти її була слабкою.

Але треба ж з чогось починати. І найкраща для мене можливість — піднятися якнайвище та огледітися навколо. Руїни біля мене були вище будь-яких навколишніх дерев, і зірваній дах на верхівці найвищої башти був, мабуть, найкращим місцем для огляду, на яке я могла сподіватися. Я заплющила очі, зібралася з духом і рушила всередину.

*** **

Те, що залишилося від ферми «Солодке Яблуко», виявилось міцніше, ніж виглядало (або звучало). Воно було майже голим, все, що мало якусь цінність і збереглося, було розкрадене, залишився лише

мотлох, який ніхто не хотів, але навіть сам час не зміг його знищити. Іржаві підкови, коробки з порошком для прання суконь, яких більше не існувало, вила зі зламаним держакон, граблі.

Я почала підніматися по сходах. Мої очі стривожило слабе світло м'якого зеленого кольору отруйного яблука, що лилося з верхньої кімнати. Світло йшло від екрана старого терміналу, маготехнологічного пристрою, ідентичного до тих, що були у Другій Стайні. Те, що він ще працював після років зовні, видавалося дивом. Коли Стайня-Тех щось будували, вони робили це *навіки*.

Цікавість тягнула мене до нього, і моє здивування швидко змінилося розумінням. Те, що цей термінал досі працював, не було співпадінням, бо на ньому було свіже повідомлення:

Будь-кому, хто покине Другу Стайню, щоб знайти мене:

Будь ласка, повернись. Я роблю те, що маю зробити. Наглядачка розуміє, навіть якщо вона ніколи не погодиться, і, сподіваюся, ти теж колись зрозумієш. Я не повернуся. Не шукайте мене. Не наражайте себе на небезпеку заради мене. Прошу, пробачте мене.

Вельвет Ремеді.

Я ще полазила у терміналі, але всі інші повідомлення були давні та пошкоджені, крім одного. І воно було зашифровано дуже нестандартним способом, про який я чула, але ніколи не бачила — бінарне шифрування, і для того, щоб його розшифрувати, треба було спершу завантажити повідомлення на мій ПіпБак з обох терміналів — відправника та отримувача.

Не маючи що робити з усім тим місцем для зберігання на моєму ПіпБаці, я завантажила його. Насправді я знала, що шанси, що я колись натраплю на інший термінал, тим більше що він буде працювати, були зовсім не на мою користь. Також у мене не було приводу сподіватися, що послання віком у кілька сторіч матиме хоч якусь значимість.

Найважливішим було те, що я мала усвідомити, що зовнішній світ тепер буде моїм новим домом. Навіть якщо я знайду Вельвет Ремеді, вона навряд чи захоче супроводити мене назад. Визнаю, фантазія про

те, що Наглядачка буде так рада поверненню Вельвет, що прийме нас обох назад, в обійми табуну, була досить цікавою. Може, вона навіть влаштує для мене вечірку. Зараз мені довелося визнати, яким дурним було це видіння.

Думки про це наповнили мою голову чорними хмарами. Але коли я видерлася на верхівку руїн і подивилася на пустище, яскраве, хоч і слабке світло, замерехтіло в цій темряві... як світло від вогнища, що блиснуло жовтогарячою діркою в ночі, буквально у півгодини ходи риссю.

*** **

Підходячи до кола світла, я зрозуміла, що щось тут не так. Щось неправильне було у тому, як пильно-бежевий єдиноріг лежав на підстилці з сіна, підігнувши під себе ноги. Якась напруженість у його тілі. Але тільки коли я вийшла на світло та добре роздивилася — тепле привітання завмерло у мене на губах — я побачила кляп у нього в роті і помітила відблиск полум'я на ланках ланцюгів, що сковували його копита.

— Ти тільки поглянь! Яка цяця до нас прийшла, га? — Кремезний земний поні з'явився з тіні валуна неподалік. Його копита з брутальними шипованими підковами металево клацали по кам'янистій землі. Ще двоє поні вислизнули зі сховища з протилежних сторін — один теж земний поні, що тримав лопату, заточену до вбивчої гостроти, інший був єдинорогом, і світ його рогу левітував у моєму напрямку знаряддя з дерева та металу з двома трубками. На кожному поні була броня з товстої шкіри. Як і ніч, я ніколи раніше не бачила вогнепальну зброю за винятком картинок у книжках. Але ці книжки були більш ніж докладними, щоб я змогла зрозуміти смертельну загрозу.

Зв'язаний єдиноріг на підстилці похитав головою з сумним, але трохи іронічним поглядом, і почав спроби витягнути кляп за допомогою копита, вже не намагаючись сховати ланцюг. Троє поні, що погрожували мені, лише позиркували на нього час від часу.

— Могла б ще сама себе зв'язати для нас, — всміхнувся єдиноріг з дробовиком. Потім промовив до мене: — Ти ж не проти, га?

Вони засміялися.

— Та ще й єдиноріг. За неї дадуть добрі гроші.

Гроші за що? І від кого?

Той, що тримав лопату-спис у роті, пробуркотів щось незрозуміле. Потім, мабуть, вирішивши, що дробовика буде більш ніж достатньо, він виплюнув свою зброю і повторив:

— Та щоб мене Боги... Тобто погляньте на неї! Вона, мабуть, навіть ванну приймала!

Я раптово з подивом помітила, наскільки брудними були всі четверо поні і наскільки відразливо від них смерділо. Мені вдалося замаскувати відразу чханням.

— Що відбувається? — спитала я. З усіх емоцій, що боролися у моїй голові, замішання видиралося до перемоги.

Полонений єдиноріг нарешті зміг вийняти брудний кляп з роту.

— Це работорговці, дурепа.

*** **

Монтерей Джек¹, брудно-бежевий єдиноріг з суворим обличчям і кьютімаркою у вигляді сиру, йшов за мною; ми йшли поряд з нашими захватниками по розбитому шляху, що колись був дорогою. На моїх ногах були ланцюги, які робили ходіння важким, а будь-що швидше зарись неможливим. Мій ПіпБак ускладнив спроби работорговців скувати мої передні ноги, і врешті це примусило їх начепити мені ланцюги вище коліна. Якщо б той, що з лопатосписом, не тримав його, націливши мені у горло, інші двоє отримали б кілька разів копитом по чутливим місцям за їх старання. Ну а так вони легко зі мною впоралися.

Рота мені не затикали, але Монтерей запевнив мене, що зайві розмови з боку майбутніх рабів можуть лишити мене без язика. Не те

щоб мені було що сказати цим скотам, окрім мого репертуару барвистих метафор. Я не сподівалася, що вони дадуть відповідь на мої запитання, навіть якщо мій язик їх переживе, до того ж вони й самі багато теревенили між собою.

— Ненавидгу хей хлях, — пробуркотів земний поні, тримаючи спис у зубах.

— Ну, якщо ти навчишся плавати, ми можемо піти й довшим, га? — з отруйною ласкавістю запропонував єдиноріг.

— Ненавидгу йоване пвавання. — Судячи з його запаху, безперечно ще більш відразливого, ніж у інших, я вирішила, що він ненавидить воду в цілому.

— Якщо ти припиниш скаржитися, я дозволю тобі спробувати одного з рабів до того, як доберемось до лісу. — Їхній ватажок, земний поні на ім'я Крекер², із шипованими підковами і кьютімаркою, підозріло схожою на батіг (а може, на змію?), повернувся до мене і Монтерея з мерзенною посмішкою.

Я відвела очі. Вони засміялися.

Крізь їх огидну бесіду я почула звук води попереду. Не такий, як булькання фонтану, скоріше як хлюпання грязюки. І... ще щось. Далекий звук, що потроху наближався. Музика? Так, музика. Трохи металева, але... тріумфуюча? Велична? Я не могла визначитись, які почуття музика намагалася навіяти, але вона була на диво недоречною.

Крекер побачив мій вираз обличчя та посміхнувся:

— Ти ніби ніколи такого не чула. Ти що, все життя у Стайні провела? Якщо ти сподіваєшся на кавалерію, кобилка, то це не вони. Це один з тих спрайт-ботів.

Музика була перервана різким дзвоном.

Єдиноріг-работорговець, Сод-Оф³, пройшов трохи далі, дивлячись на дорогу попереду. Обернувшись до інших, він посміхнувся:

— Гадаєте, один з радігаторів його дістав?

Крекер припустив, що він влетів в чиюсь пастку. Інший поні припустив купу приглушеного списом буркотіння. Єдиноріг знову обернувся вперед, і світло з його рогу освітило механізм — металеву кулю розміром десь з жереб'ячу голову, що колихалася на чотирьох тихих крилах — прямо перед його обличчям. Ніяких маготехнологій, це я могла сказати напевне; це чиста інженерія земних поні.

— БЛЯ! — Від здивування Сод-Оф відскочив на цілий корпус назад. Потім він підняв дробовик і вистрелив у спрайт-бота. Звук був такий, ніби металева плита впала зі стелі, й луна розійшлася по темним нічним пагорбам. Постріл вибив іскри з металевої кулі. Вона видала електричне вищання і метнулася у темряву.

Єдиноріг ледве не побіг за нею, але голос Крекера зупинив його:

— Годі, Сод-Оф. Не витрачай набої.

— Трясця, ненавиджу це їх стелсове лайно. Це ж блядське летюче радіо; воно не повинно підкрадатися до поні.

Мої вуха горіли від нестриманого потоку грубих матюків, але не це мене турбувало. Я міркувала над тим, що зараз побачила.

— Ідіот, — тихо пробуркотів Монтерей Джек. — Це почули навіть у Понівілі...

На відміну від мого товариша по рабству, я була рада побачити, як єдиноріг вистрілив зі своєї зброї. Тому що тепер я знала, як вона працює.

— Що за довбень, — бурчав Монтерей, — повідомляє про себе так близько до території рейдерів?

*** **

Наш шлях перетинала ріка, її напівстояча вода повільно рухалася між берегів. Вона хлюпала та смоктала підпори моста, видаючи ті самі звуки, що я чула. За мостом причаїлися розбиті залишки довоєнного містечка.

Міст являв собою лабіринт з барикад. Темні тіні поні рухалися між ними. Ненадовго я помилково вважала, що є надія на порятунок; але

мій погляд привернули гострі палиці, що стояли по краях мосту, і досі гниючі голови поні, що прикрашали дві з них.

Я відчувала смак жовчі. Видовище було жахливе.

— Кейджер⁴, залишайся тут, — сказав Крекер, нарешті назвавши ім'я работорговця зі списом. — Сод-Оф, пішли, питаємо, яке цього разу мито.

Монтерей Джек опустив голову і зі злістю подивився на міст. Я підсунулася ближче до нього, наслідуючи його приклад і сподіваючись, що я стала так, що Кейджер не зможе побачити слабе світло від мого рогу, коли я вийняла викрутку та шпильки з моєї роби. Як і все обладнання работорговців, окупи на моїх ногах були грубими та низькоякісними. Поки Крекер та Сод-Оф сперечалися з поні на мосту, я сфокусувалася на тому, щоб відкрити перший замок. Я була нагороджена тихим клацанням, коли він відкрився, звільнивши мою ногу з ПіпБаком. Кайдан з легким стуком впав на землю.

— Га? — Кейджер нашорошив вуха і підійшов щоб придивитись до мене. Я миттєво перервала магію, упустивши викрутку та шпильку в грязюку, сподіваючись, що в темряві работорговець не помітить змін в моїх ланцюгах.

— Хо ти гобих? — погрозово проричав Кейджер. Огидне гостре лезо його лопати завмерло в кількох дюймах від моїх очей.

БАМ!

Кейджер різко розвернувся, лопатоспис майнув настільки близько до мого обличчя, що я зойкнула. Постріл був з мосту. Він не був схожий на дробовик Сод-Офа. А от другий постріл був.

Кейджеру знадобилася лише мить, щоб зрозуміти, що перехід мосту обернувся на криваву сутичку. Гнівню глянувши на нас, він у погрозовій позі почав говорити... щось. Я підозрюю, що він хотів попередити нас, щоб ми не рухались, але я вже ніколи не дізнаюся. Його голова вибухнула, заляпавши мене кров'якою.

Я стояла, широко відкривши очі, здригаючись від шоку. Кров, тепла та липка, стікала по моєму лобі у ліве око, просочуючи мою шерсть і гриву.

У досі зростаючому списку речей, які я не бачила до цієї ночі, смерть іншого поні підскочила на перше місце. Я блимнула, відчуючи кров на моїй повіці. Кейджер був мертвий! І я була вся у Кейджері!

Жага стрибнути у ріку була нестерпною. Але так я до неї не доберуся. Підштовхуючи себе чимось більшим, ніж просто рішучістю, я знову засвітила свій ріг і почала відмикати інші кайдани.

Я кинула погляд у бік мосту, побачивши, як Сод-Оф присів за однією з барикад, магією відкриваючи свій дробовик і засовуючи в нього набої. Два постріли, зрозуміла я. Один у спрайт-бота, і ще один зараз. Два постріли, а потім перезарядка. Закривши зброю, він левітував її над барикадою і вистрілив навмання, обсипаючи вже пораненого поні дробом. Той похитнувся і впав.

Нажаль для Сод-Офа, у рейдера позаду нього був дробовик іншого типу, швидший і не обмежений двома пострілами, який стріляла набоями, що пробили величезні дірки в тілі єдинорога-работорговця, коли він визирнув, щоб подивитися на результат своїх зусиль.

Я відвернулася, скривившись від кошмару, що розвернувся переді мною. І сфокусувалася на замках.

*** **

Я звільнила себе і почала звільняти Монтерея, коли двоє рейдерів пішли з мосту у нашому напрямку, переступивши через покалічені в бою трупи Крекера, Сод-Офа і рейдерів, яких вони взяли з собою. Одна з рейдерів була єдинорогом з руйнівним бойовим дробовиком. Інша була земною поні з кувалдою в зубах. Єдиноріжка сміялася. Не підступно, як Крекер, а навіженим сміхом, від якого у мене мороз пробіг по шії.

— Здається, ми отримали призи!

Земна поні посміхнулася за кувалдою, доки єдиноріжка оглядала нас оцінюючим поглядом. Ці двоє якимось чином були ще брудніші, ніж работорговці. У єдиноріжки на обличчі і боках були рвані шрами, один з них перетинав її кьютімарку, з деяких ще сочилася кров. Земна поні була без волосся і з опіком на лівому боці, що виглядав боляче. Обое були вдягнені у вбрання, що виглядало рваним і перешитим.

— Допоможете? — слабо спитала я.

— О, я так допоможу, що мало не покажется! — Єдиноріжка стала на диби і дала мені копняка, її копито сильно вдарило мені в бік. Він вибухнув болем, і я впала, задихаючись. Знову піднявшись, вона опустилася на мене всією своєю вагою. Я завила.

Біля мене Монтерей захрипів від болю, коли земна поні пригостила його кувалдою. Залишивши мене у вигляді плачущої купки, єдиноріжка також звернула свою увагу на все ще скутого Монтерея. Моментально стало очевидно, що вони збираються бити й лупцювати його, доки він не перетвориться на ще один бездиханний труп. Мабуть, навіть тоді вони не зупиняться.

— Тримай його ноги. Я відстрілю йому копита! — Рейдер-єдиноріжка левітувала бойовий дробовик за кілька сантиметрів від відведеної лівої ноги Монтерея, єдиної, яку я встигла звільнити з кайданів.

Ігноруючи біль, я підскочила ближче, розвернулася і сильно вдарила задніми ногами. Мої копита штовхнули дробовик, відправивши його у політ. Він бряцнув на мості десь далі. Наступної миті я левітувала лопатоспис у напрямку двох поні-рейдерів, які стояли з виразом радості на обличчях. Дві проти однієї, та ще й обидві досвідчені бійці. Та, що з кувалдою, вийшла вперед, ніби хотіла впевнитись, що молот перемагає ніж.

Монтерей миттєво кинувся на неї, охопивши передніми копитами її голову, і затягнув ланцюг, що висів між ними, на її шиї. Кувалда випала з її рота, коли рейдерша почала задихатися.

Єдиноріжка обернулася, вражена раптовою зміною розстановки сил. Я могла б тоді її атакувати, але погрожувати поні і нападати — це зовсім різні речі. Я не була впевнена, що в мене достане духу різонутися іншу поні, пролити її кров. Покалічити або, можливо, вбити.

Єдиноріжка підняла кувалду і повернулася до мене, в її очах була жага вбивства. І раптово мені стало дуже легко штрикнути лопатосписом. Я більше не збиралася обмежуватися погрозами; це було виживання. Самозбереження — це інстинкт; воно стирає всі моральні сумніви. І хоча мені бракувало бойових вмінь моєї суперниці, у мене була своя перевага. ЗНС.

За допомогою заклання націлювання мого ПіпБаку я махнула списом упоперек її колін, змусивши її кульгати. Другий поріз, цього разу через її обличчя, позбавив її зброї. Третій мав бути смертельним...

... ось тільки я була не готова зробити це. Поки що. Замість цього я розвернула спис і вдарила її держакон по голові з такою силою, що деревина розкололася. Рейдерша-єдиноріжка впала біля моїх ніг, втративши свідомість.

Я озирнулася. Монтерей стояв, важко дихаючи, над тілом рейдерші-земнопоні, з якої вичавив життя. Він тихо дивився на мене. Потім нарешті підняв копито, але кайдани зупинили його у кількох дюймах від землі.

— Ох! — Випустивши лопатоспис, я увімкнула ліхтарик у моєму ПіпБаці і відшукала свою викрутку. Шпильку я загубила; знайти її вночі серед грязюки шансів не було. Але в мене були ще шпильки.

Коли ми обоє звільнилися, Монтерей повільно покульгав до мосту. За мить він повернувся, його ріг світився ніжно-бежевим. Поряд з ним летів дробовик Сод-Офа. Перш ніж я встигла щось зробити, він націлив його у голову непритомній єдиноріжці й вистрелив.

Її кров потекла до моїх копит. Ошелешена, я мовчки дивилася, як він обернувся і почав обшукувати тіла, забираючи у них речі.

Нарешті я опанувала свій голос:

— Що ти робиш?

Він подивився на мене, як на ідіотку.

— Перевіряю, чи є в них щось цінне. Їжа, якщо пощастить.

Я кивнула, дивлячись, як він пересуває трупи до нашого краю мосту. Обшукувати мерців здавалося неправильним; але холодна, раціональна частина мене буркотіла, що мені доведеться відкинути ці вагання, щоб вижити. Уявіть, як соромно буде померти з голоду тільки тому, що мені буде соромно пошукати у торбах мертвого поні мішечок вівса або банку старого яблучного пюре. Я пройшла далі по мосту.

Я роздивилася тіло мертвого рейдера, його обличчя було закривавленим і пошматованим підковами Крекера. Я почала нишпорити по його кишням, але мій шлунок повстав проти мене, і я перегнулася через перила, вибльовуючи обід у брудну ріку вниз. Великий розрив між хмарами освітив все м'яким сріблястим світлом, і я побачила моє відображення у воді, досі заляпане підсихаючою кров'ю Кейджера.

Потім я побачила дробовик Сод-Офа, що колихався у повітрі над моєю головою.

— Те, що є в тебе, я теж заберу, — нудно протягнув Монтерей Джек.

— Щ-що? — Я повільно обернулася і побачила, що він стоїть на мосту у місячному сяйві, його ріг м'яко світився бежевим. Дробовик, направлений на мене, висів між нами.

— А-але я щойно тебе врятувала!

— Ага. І тому я не вб'ю тебе. — Його очі звузилися. — Звичайно, якщо ти зараз не зробиш якусь дурість.

— Але ж я щойно тебе врятувала!

— А ти швидко розумієш, — саркастично промовив він.

— Ми маємо працювати разом! Мандрувати разом!

Монтерей фиркнув:

— І ділити їжу, якої й так мало? Спати впівока, сподіваючись спіймати тебе, коли ти спробуєш вдарити мене у спину? Дякую, не треба.

Моє праведне невір'я розбилося об його заперечення. Раптово я відчула себе дуже втомленою. Кивнувши, я нахилила голову і дозволила своїм флягам впасти. Потім я відійшла, щоб він міг підійти до них. Я повернула голову і почала розстібувати торби.

Я побачила його на мосту за моїм хвостом.

Обернувшись до Монтерея, я засвітила свій ріг. І бойовий дробовик злетів у повітря. Довгу мить ми просто стояли, два єдинорога на мосту в оточенні трупів, націливши дробовики між нами один на одного. Місячне сяйво лилося на нас крізь отвір у хмарах.

Монтерей Джек порушив тишу:

— Ти не використаєш його. Я бачив, як ти пощадила ту рейдершу. Якщо ти таку поні не змогла вбити, то й мене вбити духу не вистачить.

Я звузила очі.

— Я швидко вчуся.

Він фиркнув, але не ворухнувся.

— Ти хоч знаєш, як цією штукою користуватися?

Я змусила посмішку з'явитися на моєму обличчі.

— Ти знаєш, що в тебе залишився тільки один набій? І, судячи по спрайт-боту, стан цієї рушниці настільки поганий, що я цей постріл переживу. А от чи переживеш ти стільки пострілів, скільки раз я натисну на гачок, доки ти будеш перезаряджатися?

Монтерей Джек зробив крок назад. Тепер моя посмішка вже не була вимушеною.

— І свої фляги я заберу.

*** **

Понівіль. Я замислилася, звідки мій ПіпБак знає назви місць. Він навіть назвав розвалини будинку, в який я щойно увійшла. Понівіль

був територією рейдерів. Я лише сподівалася, що їх не було повно тут, у бутіку «Карусель».

Монтерей Джек і я тільки-но розійшлися, коли перила мосту біля мене розлетілися. Снайпер! Той самий поні, подумала я, що перетворив голову Кейджера на яблучне пюре. Я побігла у місто, намагаючись триматися під прикриттям. Деякі будівлі були достатньо неушкоджені, щоб у них сховатися. Ця була найближчою.

На щастя, я була сама. Я чекала майже годину, згорнувшись у тінях біля дверей; але снайпер, здається, був не в настрої мене переслідувати. Ні, вона чи він могли просто зачекати, доки я вийду.

Втома накопилася на мене. Я не спала всю попередню ніч, а події цієї ночі втомили і тіло, і дух. Мої м'язи ослабли і боліли. Моє тіло боліло від побоїв. Я була емоційно виснаженою. Мені хотілося спати. Але робити це тут було, мабуть, жахливою думкою. Якщо я взагалі прокинуся, я можу опинитися в копитах работорговців, рейдерів або когось ще гірше. Але вийти назовні, найти якесь безпечніше місце — не варіант. Я була не в тій формі, щоб знову намагатися перехитрити поні-снайпера.

Бутік «Карусель» був приблизно у тому ж стані, що й ферма «Солодке Яблуко», тільки мародери попрацювали тут краще. Стіни були розмальовані грубими малюнками насильства та ще грубішими матюками. Купа рваного одягу, що гнила у кутку, смерділа так, ніби поні регулярно на неї мочилися. Було два ліжка, одне з яких наскрізь було просочене кров'ю, а може, й чимось гіршим. Друге було меншим, жереб'ячим ліжком, просто матрац на розбитій рамі. Я вирішила, що у моєму стані воно чудово підійде.

Бутік «Карусель» запропонував ще два скарби, замкнену скриню і ще один термінал, такий самий, як і на фермі «Солодке Яблуко». Цей, на моє здивування, теж досі працював. Він був під паролем; витягнувши свої інструменти, я взялася за справу. Ці термінали були зроблені кимсь із тих же поні, що пізніше розробили ПіпБаки, і шифрування та блокування були досить схожими, щоб мої інструменти дозволили мені частково обійти захист. Залишалося лише знайти

пароль серед рядків коду, які видирав мій інструмент. У моєму психічному стані, мабуть, було маленьким дивом, що я змогла розібрати код і знайти пароль.

А може, й не було. Пароль був «яблуко».

Я голосно розсміялася, але зупинилася, коли почула гучність свого голосу у нерухомості старого бутіка, і зрозуміла, що попри всі реалістичні шанси, це був той комп'ютер, до якого було відправлене те повідомлення. З невинуватим почуттям досягнення, я звантажила його, довіривши моєму ПіпБаку завершити справу.

Вік пошкодив запис, але він був достатньо чутний, щоб розібрати той самий жіночий голос, милий і з дивним акцентом, що кількома годинами раніше відкрив мені код, який вивів мене з мого старого життя в це жахливе нове.

«... особливі інструкції для Другої Стайні... там моя родина! Доки отрута тут не розвіється, ці двері не відчиняться для жодного поні!»

Голос затих і знов з'явився крізь статику.

«... знаю, же ти це ненавидиш, Світі Бель, але ти тепер Наглядачка. Наглядачка найважливішої Стайні в усій Еквестрії. Мені потрібно, жеби ти зробила це для мене... зберегла їх... кращі подруги назавжди, пам'ятаєш?»

Схлипнувши, звук зник. Я була права — у повідомленні двохсотрічної давнини дійсно не було ніякої цінності. Я залишила скриню до ранку, згорнулася у ліжку і заснула.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Коняче чуття — Ви швидко вчитеся. Ви отримуєте додаткові +10% щоразу, коли отримуєте очки досвіду.

¹ Сорт сиру (http://en.wikipedia.org/wiki/Monterey_Jack).

[2](#) Cracker — зважаючи на кьютімарку, тут це тріскачка на кінці батога у погоничів худоби.

[3](#) Sawed-Off — «обріз».

[4](#) Sager — «механізм для зміни вагонеток»; або «баскетболіст».

Глава 3: Вказівки

«Книги! Я читала щось з цієї теми».

Світло.

Я ніколи раніше не бачила сонце, і, чесно кажучи, і досі не побачила. Але сила його світла пробивалася крізь товсту злу ковдру хмар, і хоч воно й набувало бляклого кольору, але все ж було більш яскравим і теплим, ніж гудуче світло у Другій Стайні. Навіть повітря при світлі видавалося якимось не таким, неправильним. Але все було освітлене. Я бачила часточки пилу та попелу, що літали по кімнаті (я замислилася, чи здорово було цим дихати), і вперше я насправді усвідомила неосязність зовнішнього світу.

Від цього мені захотілося сховатися під вікном.

Поки я набиралася хоробрості, щоб вийти в (дуже, дуже *великий*) зовнішній світ, я зайняла себе відкриванням замкненої скрині, яку я знайшла минулої ночі. Мені знадобилося дві шпильки, але воно було того варте! Всередині була найгарніша сукня, що мені доводилося бачити! Які лінії, які складки тканини, ще й *кольори* — елегантні та величні — і все ж тканина була легкою, повітряною, і не обвисла! Це була просто мрія! Нажаль, мрія іншої, вищої поні.

Радість і розчарування змішалися у рівній кількості. Але навіть якщо я не могла її носити (як мінімум, не без значної перешивки), це була найгарніша і найрадісніша річ, що я побачила з моменту, як я покинула Стайню. Обережно згорнувши, я поклала її до моєї торби.

Пам'ятаючи про снайпера з минулої ночі, я відійшла, сховалася за перевернутим столом і своєю магією відчинила двері. Потьмянілий дзвоник, що висів над ними, весело дзенькнув. Приглушене сонячне світло розлилося всередину. Зовнішні звуки наповнили кімнату. Цвірінчання птахів, далеке хлюпання річки. Свіже повітря виштовхнуло затхле.

Я обережно вийшла у двері і роздивилася навколо. Постапокаліптичний Понівіль був зотлілим кістяком колись привітного містечка. Вулиці між розвалених будівель та спалених домівок були

засипані камінням та сміттям. І повсюди — показні картини розбещеності та гротескності. Графіті не обмежувалися вулицею; рейдери спаплюжили бутік «Карусель» майже з екстатичною пристрасстю. Я відвернулася від дверей, мій погляд прослідкував рядки матюків, що загиналися зі стін до крокв. І відсахнулася, давлячись відразу від того, що висвітило наді мною сонячне світло — десятки мертвих, висушених котів звисали зі стелі, немов декорації. Я спала безпосередньо під трьома з них.

Я мимовільно зробила крок назад, виставивши заднє копито з дверей.

БІП.

Що це було?

БІП.

Я розвернулася і побачила прикопаний жовтогарячий диск у землі одразу за дверима. Маленький червоний вогник блимав на ньому. БІП. БІП. БІП.

— *ЗАЧИНИ ДВЕРІ!* — пролунав голос нібито нізвідки, металевий і механічний, та, незважаючи на це, наполегливий. Моє серце підскочило, і я стрибнула всередину, захлопнувши за собою двері.

Вибух на вулиці вирвав двері з рами, швиргнувши їх разом зі мною назад у кімнату! Я пролетіла крізь трухляву ширму, димлячі двері впали на мене зверху.

— Угх!

Я була більше шокована, ніж травмована, повільно виповзаючи з-під дверей. У мене у вухах дзвеніло. Пастка. Не дивно, що рейдери не набігли сюди, доки я спала. Замість цього вони залишили подарунок.

— Швидше. Ще декілька на підході. — Я ледве могла розібрати голос; в мої вуха ніби напхали солодкої вати.

— Хто ти? — спитала я, але почала рухатися, закинула фляги на шию, одночасно магією тягнучи бойовий дробовик. Я була

приголомшена тим, що залишився лише один набій; але якщо рейдер пройде крізь двері, у хід піде і він.

Вже інший голос відповів:

— Виходь, виходь, хто б ти не була! — Голова рейдерші прослизнула у двері, маніакально посміхаючись і тримаючи щось у зубах. Воно було схоже на металеве яблуко. Вона махнула головою, кинувши його в мене, але черешок залишився у неї в зубах.

Спогад майнув в моїй голові: я, ще мала поні, йду до класу у Стайні, коли старший поні заступає мені дорогу і жбурляє в мене повітряну кулю з водою. Вона прокололася об мій ріг, промочивши мене та моє домашнє завдання.

— Гей, не сумуй, пустобока! Я лише намагався допомогти тобі. Типа, якщо твоя кьютімарка має бути мішенню! — Старший поні загиготів та побіг до класу, залишивши мене, мокру і нещасну, в коридорі.

Я засвоїла урок: коли хтось кидає щось у тебе, не дозволяй цьому торкнутися тебе. Не дозволяй навіть впасти біля тебе, бо може заляпати. Бойовий дробовик брякнув об підлогу, а я сфокусувала свою магію на металевому яблуці, зловила його та жбурнула назад за двері. Граната ледве встигла вилетіти за раму перш ніж вибухнути. Пил та скіпки полетіли в мене, втрапляючи в очі. Біля моїх ніг пролунало дзвякання. Я подивилася вниз, і, зморгнувши пил з очей, побачила, що дзвіночок, який висів над дверима, приземлився, понівечений, біля моїх копит.

Мої очі боліли, і я блимала, щоб очистити їх. Я знов підняла бойовий дробовик і обережно почала наближатися до дверей. Я ледве бачила передню ногу рейдерші за косяком, вона не рухалася. Подумавши ще раз, я левітувала стіл, так щоб він перекривав нижню частину дверей, і поповзла, ховаючись за ним. Швидко піднявши голову, я подивилася, чи рейдерша ще притомна.

Нога не була приєднана до поні.

Мені знадобилася мить, щоб побачити її пошматоване тіло, на щастя, мертве. Я знову сховалася під прикриття, мене охопило дивне почуття. Я щойно *вбила* когось!

*** **

Вибратися з Понівіля було важко.

Я швидко зрозуміла, що нехтувала моєю Іскрою Пильності. Коли я увімкнула мою ІП, стало набагато легше помічати, де знаходяться рейдери, та уникати їх. Незважаючи на те, що рейдери мене активно шукали, мисливці з них були так собі. Щоб відволікти та прослизнути повз них, достатньо було стукнути кришкою поштової скриньки або розбити пусту пляшку об обвалений димар за кілька ярдів від них за допомогою магії. Я майже пройшла останній дім, коли снайпер знову почав у мене стріляти. Найближчий постріл зачепив мій бік — розчерк палючого болю та текучої крові. На щастя, рана була не настільки поганою, як здавалося, і навіть моїх обмежених медичних навичок було достатньо, щоб зупинити кров та перев'язати рану.

Я сховалася в невеличкій канаві, прикритій деревами, і спробувала перевести дихання. Десь на відстані я знов почула музику. Бурчання в моєму животі, що було значно гучніше, нагадало мені, що я не їла майже цілий день. Я левітувала яблуко з моєї торби і відкоркувала одну з фляг. Звичайно, я встигла зробити лише один ковток, як мій ПіпБак висвітив червоний вогник на компасі моєї ІП. Не з боку містечка рейдерів, а десь попереду, у напрямку порослих лісом пагорбів. Звичайно. Щось ще летіло по мою душу. Тому що пустище вочевидь ненавиділо мене.

Я закоркувала флягу та встала, зморщившись від спалаху жару в моєму боці. Я підняла бойовий дробовик, досі з одним набоем, нашорошила вуха і стала слухати.

Навколо мене було тихо. Навіть музика зникла. Потім я розчула тихе дзижчання. Я підняла зброю на рівень очей і сфокусувалася на кінці ствола, направляючи його на попереджувальну червону мітку на моїй ІП. Спочатку я нічого не побачила. Потім я помітила його,

потворне маленьке летюче створіння, роздуте та гротескне, що ширяло між дерев. Воно теж мене помітило і випустило в мене гострий дротик. Він промахнувся (в основному, заплутався в моїй гриві).

Я прицілилась, але завагалася. Клята тварюка була такою маленькою, та ще й смикалася так непередбачувано, що в мене майже не було шансів влучити в неї. Я не ризикнула витратити мій останній постріл. Тому я зробила найкращий після цього варіант. Я відійшла за дерево і приготувалася бігти галопом.

Інша мітка з'явилася на моїй ІП, потім пролунав різкий, тріскучий звук, якого я раніше ніколи не чула. Червоний вогник блимнув і зник, залишивши іншу мітку, яку мій ПіпБак вже визначив як дружню.

— Мені дуже прикро за те, що сталося в Понівілі. Але та рейдерша не залишила тобі вибору. Вона б тебе вбила. — Це був той самий механічний, металічний голос, що крикнув попередження, яке врятувало моє життя.

Я з сумішшю полегшення і збентеження дивилася, як спрайт-бот летить до мого сховища.

— Хто ти? — Мені хотілося спитати «Що ти?», але я вирішила, що це буде грубо.

— Друг. — Я підняла брову. — Добре, знайомий, що мимо пролітав. Але такий, що не бажає тобі зла. — Після важкої паузи він додав: — Можеш звати мене Спостерігач.

Я критично роздивилася спрайт-бота.

— Спостерігач. Добре... — Я вислизнула з-за дерева і почала дивитися, куди закотилося моє яблуко, коли я його впустила. Неподалік від місця, де була летюча тварюка, я побачила світну купку рожевого попелу. — Це ти зробив?

— Блотспрайти. Ось що буває, коли змішуєш параспрайтів з Пошестю. Сам їх терпіти не можу. Радий був допомогти.

Знайшовши моє яблуко, я левітувала його до себе.

— Дякую. І спасибі, що не дав підірватися на тій... штуківині в землі.

— Міні.

Я блимнула.

— Тобі? Т-ти хочеш моє яблуко?

Спрайт-бот засміявся, і це прозвучало дуже дивно, бо штучний голос був позбавлений будь-яких інтонацій.

— Ні. Вона так називається. Та вибухівка в землі. Вона називається міна. Вона активується, коли до неї близько підходять.

— А-а. — Я відкусила шматок яблука. — Дурна назва для зброї.

Спрайт-бот знову розсміявся. Це трохи нервувало. Потім я, до свого подиву, помітила, що й сама всміхаюся.

— Я насправді подумала, що ти сказав «мені» про яблуко. Я могла б поділитися, якщо хочеш, хоча не знаю, що б ти робив з ним, ти ж не здатен їсти.

— Що? — Для беземоційного голосу спрайт-бот добре постарався, зобразивши збентеження.

— Ти не їж. Харчі. Бо ти робот і в тебе немає рота.

І знову сміх, хоча зараз скоріше легка посмішка:

— А! Ти маєш на увазі спрайт-бота. — Ну, я хоча б не єдина, кого ця розмова збентежила, хоча зараз я була збентежена більше, ніж будь-коли. — Спрайт-бот — це насправді не я. Я в іншому місці; я просто навчився зламувати їх та використовувати для зв'язку. І для спостереження.

Я почала розуміти картину.

— Отже, та музика...

— О ні. Я вимикаю це лайно, як тільки зламую один з них. Ти навіть не уявляєш, як вона *набридає*. — Трохи подумавши, зламаний спрайт-бот додав: — Поки що не уявляєш.

Я доїла яблуко. Мій живіт тепер почував себе значно краще. Як і мій дух, завдяки тому, що я нарешті вела цивілізовану (хоч і дуже дивну) розмову.

— Ох, час майже закінчився. Слухай, якщо хочеш тут вижити, тобі дещо знадобиться. Зброя, або хоча б більше набоїв до твоєї, броньований обладунок, деякі вказівки... і найважливіше, тобі треба знайти друзів.

З бронєю, гадаю, буде не дуже важко, хоч я і здригнулася від думки, що мені доведеться одягти обладунок з мертвого поні. І все ж той постріл, що мене зачепив... Я була зовні менше доби, а вже підійшла жахливо близько до смерті. Думаю, я могла б прослизнути до мосту і зняти броню з тих трупів.

Зброя? Якщо думка про броню з мерців змушувала мене здригнутися, думка про те, щоб знову вбити, зупиняла моє серце. А друзі? Мені з цим не щастило, коли я була лошатком у Стайні. Які шанси були в мене у світі, де порятунок поні від рейдерів та рабства не давав приводів до дружби? Якщо це було треба для того, щоб вижити, я не була впевнена, що впораюся.

— Які вказівки ти маєш на увазі?

Спрайт-бот, колихаючись, замислився на мить:

— Чисто навмання, ризикну припустити, що ти любиш книги. Чи це так?

— Ну, так. Я...

— Є гарна книга для тих, хто мандрує по Еквестрійському пустищу. Я впевнений, що в понівільській бібліотеці є одна. Зачекай трохи... Ось, я відправив мітку на твій ПіпБак.

Мої очі стривожено розширилися:

— *Понівільська бібліотека*. Ти маєш на увазі місце, з якого я ледве втекла? Містечко, повне хворих поні-психопатів? Ти вбити мене хочеш?

— Слухай, ти ж маєш комусь довіряти.

Згадка про Монтерея Джека виринула в моїй голові:

— Чому я маю тобі довіряти? Я навіть ніколи тебе не зустрічала. Ти ховаєшся за радіороботом.

— Ну, не знаю. Як що до того, що я врятував твоє життя? Навіщо мені було це робити, якщо б я хотів тебе вбити?

Голос, Спостерігач, мав рацію. Але перш ніж я встигла хоч щось сказати, спрайт-бот ригнув статикою і знову заграв музику — в ній звучали декілька гармонік та тромбонів. Він ліниво полетів геть, ніби йому було все одно, що я тут.

*** **

Понівільська бібліотека була в дереві. Не в домі на дереві, а насправді *в дереві*. Масивне сучкувате дерево, вище за більшість будівель, вирощене посеред містечка явно за допомогою магії, було вичищене всередині під публічну бібліотеку. Південна сторона дерева була опалена до чорноти і мертва. Але на протилежних гілках декілька листків ще трималися за життя. Дерево було оточене великим пустим простором без будь-якого укриття.

Будь-яка надія, що моя вдача з бутіку «Карусель» супроводжуватиме мене й тут, швидко зникла, коли я подивилася на найвищий балкон і нарешті помітила снайпера — земну поні, озброєну потужною на вид гвинтівкою. Гвинтівка була приладнана до балкону за допомогою ковзаючого обертового лафету, який дозволяв рейдерші цілитися куди завгодно. Єдиний безпечний підхід був позаду неї, де двері на балкон та вузька верхівка дерева за нею блокували їй огляд. Всередині напевне були ще рейдери.

Обережно підкрадаючись з єдиного напрямку, що не означав вірну смерть, я знервовано тремтіла, коли добралася до дверей. Якогога швидше та тихіше я вислизнула з Понівілью... прямцем у поняче пекло!

Повсюди трупи поні! Це вже не міст, де поні загинули в бою; цих поні скалічили, спаплюжили та виставили напоказ! Чиєсь бідолашне тіло звисало зі стелі, голова та копита відрізані, а плоть розрізана та розтягнута, щоб відкрити м'ясо та кості під нею. Голови та кінцівки

звисали з ланцюгів, немов якісь декорації божевільної вечірки. Гниюче тіло рожевої поні з фіолетовою гривою було розп'яте на книжковій шафі за допомогою залізничних костилів. Два з них проходили крізь її очі. На іншій стіні висіло оббіловане та розітнуте тіло, нутрощі поні були витягнуті і прикрашали полиці, ніби серпантин.

Кров та шматки плоті були повсюди, крапали зі стелі та фарбували стіни нарівні з графіті, які дивним чином стали ще більш глумливими та жорстокими. Поміж полиць у розбитих рамках висіли довоєнні плакати. Якийсь рейдер намалював на одному з них («Читання — це магія») грубе, але ефектне зображення вибуху мегачар. Інший плакат («Найгарніші поні мають гарний розум!») було замальовано відвертою порнографією. Книги валялися спаленими купами. Підлога була вкрита попелом і брудом. Сморід був *нестерпним*.

Кімнату заповняли три клітки, дві великі квадратні, і одна поменше, що звисала зі стелі і була ледве достатньою, щоб вмістити поні. Полонені — брудні, побиті та замордовані — згорнулися всередині, їх копита були зв'язані брудними мотузками. Двоє у найближчій клітці жалісно дивилися на мене, і моє серце болісно зжалось.

Мої очі ставали все ширше, доки мені не довелося заплющити їх та прикусити власне копито, щоб не закричати. Я відійшла до дверей, задихаючись, я не могла дихати, я взагалі не хотіла дихати цим повітрям! Жах кімнати наклав і ніби потопив мене. Я ледве встигла відвести копито, щоб не заблювати себе своїм яблуком. Сморід блювоти поєднався зі смородом з кімнати, ще більше далячи на мене.

— Прошу, — прошепотіла одна з поні, занадто налякана, щоб підняти голос, — допоможи нам.

Це було більш ніж жахливо! Я заплющувала очі все міцніше й міцніше... потім розплющила їх, коли хвиля жорстокої рішучості прорізала крізь нудоту.

— Будь ласка... допоможи!

Це був не голос, безтілесний та полонений у вічному повторі, що йшов радіосигналом крізь ефір. Це були живі поні; вони були тут, переді мною, і їм потрібна була допомога. І я була б нічим не краще за тих мерзотних рейдерів, якщо б змусила просити їх знову.

Викрутка та шпилька вислизнула і одразу ж почали працювати з найближчим замком. Металеві двері клітки клацнули і відчинилися. Всередині у власних випорожненнях лежали двоє зв'язаних поні. Ніяковіючи, я зрозуміла, що мені нічим перерізати мотузки. Я спробувала розв'язати їх моєю магією; мотузки першої поні настільки розмокли від крові, що я змогла їх розірвати, але інша була зв'язана занадто міцно.

— Ти... це насправді? — Перша поні, хитаючись, підвелася. — Я вільна?

Я кивнула, потім кинула погляд на інших поні. Я не мала жодної гадки, як мені дістати то підвішеної клітки.

— Може, ти могла б мені допомогти з...

Поні поблідла і тряхнула гривною:

— О ні, я більше не можу тут лишатися. Але ось, візьми ці запаси. Я змогла їх сховати... — Поні поколупала грязюку копитом, відривши жалюгідну купу сміття в брудній ганчірці, яка й була всією її власністю. Банка нарізаної моркви, коробка довоєнного торту, жменя пляшкових кришок. В мене просто серце краялося.

— Ні, залиш собі. Тобі вони більш потрібні. — Я зупинилася, мені в очі впав єдиний набій для дробовика у купі. — А хоча набій я візьму. Спасибі! — Я магією відкрила дробовик і всунула його на місце. Тепер у мене два набой.

Поні вже згорнула ганчірку, схопила її у зуби та хутко вислизнула з дверей, перш ніж я встигла ще щось сказати. Я помолилася за неї Селестії і сфокусувалася на тому, щоб врятувати інших. Я подивилася на іншу поні, що не промовила ні слова, і відсахнулася, коли побачила, що кров запіклася на внутрішній стороні її стегон. Що ці рейдери зробили?!

Я роздивилася кімнату, намагаючись не звертати уваги на жахи повсюди. Над передніми дверима була стара фреска з прекрасним білим крилатим єдинорогом — Селестією? — дивовижно великою та витонченою, книга висіла перед нею, її крила були розправлені над веселкою різнокольорових жереб'ят, що посміхалися, слухаючи казку. Поні були не просто замальовані зображеннями крові, ножів та жорстокості, фреску використовували як мішень для всього, від пуль до екскрементів, і зараз вона була невимовно потрощеною та забрудненою. Кімната була дивної форми, з балконами та кімнатами, що гілкувалися (в буквальному розумінні) в усіх напрямках. Я чула голоси рейдерів з інших кімнат. І, враховуючи декор, ножі мали бути неподалік.

— Я зараз повернуся, — пошепки пообіцяла я. Потім, левітуючи дробовик, рушила до найближчих внутрішніх дверей.

Двері хитнулися до мене, і я відскочила. Рейдер пройшов крізь них і зупинився, тупо дивлячись на мене. Його шкіра під саморобною бронею була чорною, грива — розхристаною. На його боках були причеплені дві кобури, одна з маленьким пістолетом, в іншій був кинджал з пилкоподібним лезом, щоб наносити найтяжкіші рани. Сповнена жаху та недовір'я, я побачила, що його кьютімаркою насправді було розітнуте тіло.

Рейдер швидко очунав, змахнув головою і витягнув зубами маленький пістолет (він що, на гачок буде язиком тиснути?) за мить до того, як ЗНС допомогло мені всадити два моїх набої з дробовика йому в голову. Я не відчувала ніякого жалю, коли його голова перетворилася на соус для спагеті і розплескалася по його миттєво змертвілому тілу. Я зараз не поні вбила — ці рейдери втратили будь-яке право так називатися! Це були не поні, це були скажені чудовиська, яких треба було знешкодити! І клянуся Селестією, саме це я і збиралася зробити. Дотепер я цього не розуміла, але я була *розгнівана*! Чисте зло цього місці вразило мене до самого серця... і моє серце було *розлютоване*!

Підібравши ніж і пістолет, я відкинула пустий бойовий дробовик. Менша зброя була не настільки сильною, але повністю зарядженою —

шість набоїв у поворотному барабані. І це було добре, бо такий галас просто не міг не привести сюди всіх рейдерів.

Перші троє рейдерів майже миттєво прибігли в головну кімнату бібліотеки, одна з них збуджено лаялася. ЗНС допомогло мені зробити три постріли в її голову. Перші два схибили, а от третій знайшов своє місце в одному з її потворних червоних очей, і вона впала. Другий почав стріляти в мене з маленького пістолету (що б ви думали, вони й *справді* стріляють язиками!), кулі вдарили у дверну раму. Один з пострілів пробив мою торбу, але плоть не зачепив.

Я пригнулася і визирнула, левітуючи револьвер до відкритих дверей. Я зробила два постріли у другого поні, але закляття націлювання мого ПіпБаку ще відновлювалося, а без нього я могла цілити хоч у стелю з тим самим результатом. І все ж рейдер-стрілець відступив, використовуючи одного з полонених поні як прикриття. Ця безчесність лише додала бензину у вогонь мого гніву. Я повністю вийшла у прохід, шукаючи третього, і помітила його у дальньому кінці головної кімнати.

Третій поні опустив голову і рвонув до мене, стиснувши кий в зубах.

Я моргнула:

— Серйозно?

Я зробила один крок назад. Поні летів до мене на повній швидкості і майже добіг, коли кий вдарився об дверну раму, різко зупинивши його. Я вистрілила в упор з револьвера в його шию. З такої відстані навіть мені не було потрібне ЗНС.

— Хіба ви не повинні бути розумніше? Ви ж в бібліотеці живете!

Коли тіло впало на підлогу, заливаючи її кров'ю з рани в шиї, я побачила рейдера з пістолетом, що стояв посеред кімнати і цілився крізь двері. Я пірнула вбік, почувши постріл, і закричала, коли відчула, як куля входить в мою шкіру. Це боляче! Більше, ніж я очікувала.

Я притулилася до стіни, залишаючи кривавий слід, коли завалилася біля дверей. Біль палив мій бік, спалахуючи з кожним подихом. Я чула цокіт копит рейдера, що обережно наближався. Я спробувала сфокусувати свою магію щоб зачинити двері, але тіло поні з києм цьому заважало.

Я кинула погляд на кімнату. Це була кухня. На столі в оточенні ножів лежало тіло жахливої зубастої істоти, покритої лускою. Поні з кьютімаркою у вигляді розітнутого тіла різав його для кухарства. Холодильник. І духовка. Ще були розкидані книги, але всі старі, зіпсовані та нечитабельні (я починала сумніватися у запевненнях Спостерігача щодо тієї книги, що він описав). Потім мій погляд впав на те, що я сподівалася знайти. В одному з кутків, на стіні над кількома ящиками з набоями була поблякла жовта коробка з рожевим метеликом на ній: аптечка! Подвійна удача: коробка виглядала замкненою. Рейдери всю її пошкрябали ножем у спробі відкрити. В ній все ще мають бути магичні припарки, може навіть цілюще зілля!

Але спочатку мені треба було пережити бій з рейдером, а я була поранена і без набоїв. Щоб дістатись до ящиків з набоями, мені треба було пройти повз відкриті двері. Відсунувшись назад, я знову роздивилася навколо. І крізь біль сфокусувала свою магію.

Коли рейдер увійшов, я зустріла його роєм ножів в обличчя.

— Йой! — він розвернувся і почав втікати. Ножі або пролетіли мимо, або безрезультатно вдарили в його броню. З холодною зброєю я вправлялася ще гірше, ніж з вогнепальною. Але це відігнало його достатньо надовго, щоб дібратися до ящиків з набоями. Удача знову була зі мною. Хоча в одному з ящиків були великі набої до зброї, яку мені ще не довелося побачити, в іншому були кулі для револьверу.

Рейдер знову висунув голову і крикнув:

— В тебе закінчилися ножі, дівчинко! Краще виходь. Обіцяю, я дозволю тобі померти, коли-небудь.

Він повернувся до мене, і його очі розширилися. Не знаю, чи то від мого погляду, чи від револьверу. ЗНС знову було зі мною, і цей

покидьок не отримає ще одного шансу використати зґвалтовану та побиту заручницю замість щита.

*** **

Один вбитий рейдер, відкрита аптечка та цілюще зілля — і я знову тихо увійшла у головну кімнату, левітуючи біля себе зазубрений ніж. Я підійшла до відчиненої клітки і розрізала мотузки, що зв'язували бідолашну поні.

— Тікай. Ти вільна. Йди до безпечного місця. — Моргнувши, я згадала снайпера, і швидко розповіла їй, в якому напрямку тікати. Вона мовчки кивнула і пішла. Я підійшла до наступної клітки.

Від того, що я побачила, мені стало погано. Поні була зачинена всередині разом з гниючим трупом. Вона схлипувала уві сні, обіймаючи жахливе тіло хвостом, немов плюшевого ведмедика.

Я не могла сказати, від чого померла ця поні, бо, на відміну від інших, її тіло не було порізаним. Вона втратила всю шерсть, її шкіра була мерзотним червоно-сірим лахміттям, що розвалювалася на клапті. Її очі були відкритими, сухими, та дивилися у різних напрямках. Її зуби були жахливого жовтого кольору, такого самого, як і те, що залишилося від її гриви та хвоста. Дивні нарости з плоті звисали по боках. Спочатку я прийняла їх за мутацію, але потім зрозуміла, що дивлюся на її крила! Це було тіло пегаски. Позбавлені пір'я або шерсті, вони виглядали дивно, навіть відразливо.

Мій крик був повним жаху, коли труп ворухнувся і сів, очі рухалися, доки не сфокусувалися на мені. Це була зомбі-поні!

Зомбі-поні блимнула до мене, потім спробувала встати, але завалилася на бік, бо в неї, як і в інших, копита були зв'язані. Вона... жалісно дивилася на мене.

Мої думки закрутилися. Поміж розкиданих напівдумок, що наповнювали мій мозок, «розв'яжи хорошу зомбі, щоб вона на мене не розізлилася» була найбільш зв'язною, і, мабуть, найбільш розумною.

Я зглитнула і двинула ніж до її мотузок.

— Не ворущись. — Я подивилася їй в очі, але мені швидко довелося відвести погляд. Одне її око знову з'їжджало. Її подих смердів. — Якщо я тебе звільню, а ти спробуєш з'їсти мій мозок, тебе чекатиме неприємна розмова.

*** **

Я звільнила двох інших заручників, включаючи зомбі-поні, і вони обидві пішли, не запропонувавши допомогти (хоча зомбі все ж посміхнулася мені, і це було... досить неприємно), а я намагалася придумати, як добратися до підвішеної клітки, коли на балконі зверху з'явилися ще двоє рейдерів. Один з них був єдинорогом з дуже страшною на вигляд вогнепальною зброєю. Я пірнула під прикриття сходів, коли рейдер відкрив вогонь. Його зброя видала жахливу какофонію дуже швидких пострілів, поливаючи кімнату кулями.

Тепер я хоча б знала, для якої зброї підходять ті великі набойі.

Я чекала, доки почула, як він перезаряджається, потім рвонула в кімнату і розвернулася до нього, фокусуючи свою магію... тільки не на моїй зброї або на ньому, а на книжковій шафі за ним. Світло з мого рогу ставало все яскравіше і яскравіше, поки він піднімав перезаряджений автомат і цілився в мою голову

ХРЯСЬ!

Шафа впала на нього, і він знепритомнів. Автомат впав на підлогу під дощем з мертвих книжок. Щось ще полетіло вниз з полиці. Відкинувши книгу, що впала зверху, я побачила старий, довоєнний бінокль. Спочатку мені здалося дуже дивним, що комусь у бібліотеці може знадобитися бінокль — хіба що для дуже поганого зору — але ця дурна думка пройшла.

Я не бачила, куди подівся інший рейдер. Я швидко додала до своєї зростаючої колекції автомат, і, про всяк випадок, бінокль. Потім я подивилася на балкон, міркуючи, чи можна буде з нього дістати до поні у підвішеній клітці. Якщо я зможу туди дібратися, подумала я, то зможу доскочити звідти до клітки. Так я буду достатньо близько, щоб бачити, що я роблю, доки я буду зламувати замок.

Інший рейдер з'явився зверху за перилами зі злою посмішкою на обличчі. Він підштовхнув копитом ящик для набоїв, потім перекинув його. Кришка відкрилася і півдюжини жовтогарячих дисків посипалися вниз до бібліотеки.

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП!

От блядь!

Я рвонулася так швидко, як мої маленькі ноги могли нести мене, перестрибнула через поні з києм, пірнула під кухонний стіл і магією перекинула його, щоб використати як щит. Порізаний радігатор зісковзнув на підлогу, м'ясисто хлюпнувши.

За моїм щитом світ перетворився на сліпуче світло та вогонь!

*** **

Коли я вилізла, головна кімната була в руїнах. Свіжа кров капала на мою гриву. Я подивилася наверх і побачила пошматовані вибухом залишки поні в погнутій металевій клітці. Та щоб їх Селестія до Тартару скинула!

Сповнена рішучістю більш ніж будь-коли, я поздирала з трупів рейдерів (точніше, з того, що від них залишилося) їх броню. Вона була пошматованим лахміттям, але поклопотавши, я змогла змайструвати з них щось, що дасть мені більше захисту, ніж моя роба зі Стайні. У костюмі, що я зробила, майже не було кишень, тому мені доведеться викопувати робу з торб, щоб дістати більшість моїх інструментів, але це була розумна плата.

Надягати його було жахливо. Мої копита потьмяніли від крові вже від роботи над ним; кожен дюйм був вкритий швидко піджареною плоттю мертвих поні. Я ледве не зірвалася і не кинула жахливу штуку.

Я натягнула її; мій шлунок збунтувався, але блювати мені більше було нічим.

Я востаннє роздивилася, доки ще був час. Рейдер, напевне, подумав, що я мертва (я б теж так подумала). Обшук тіл дав мені ще трохи набоїв. Автомат того рейдера з самого початку був у поганому стані, а вибух пошкодив його так, що відремонтувати було вже неможливо. Деякі поні вочевидь збирали кришки від пляшок, що, як на мене, було абсурдно. Я залишила їх. У холодильнику на кухні був невеликий запас їжі: приготоване м'ясо радігатора, декілька шампурів з печеними фруктами і чимось, що ПіпБак ідентифікував як м'ясо блотспрайта, коробка довоєнного торта (що може бути здоровіше за двохсотрічну їжу) і трохи води, що виглядала так, ніби її набирали прямо з тієї брудної річки. Я взяла все, окрім торта та води; очевидно, рейдер з кьютімаркою у вигляді розітнутого тіла був доволі гідним кухарем. Трохи подумавши, я прочитала інгредієнти на коробці з тортом (стільки консервантів, що ваш шлунок залишиться цілим, навіть коли все інше зотліє!) та взяла і його.

Коли я повернулася з кухні, рейдер був у головній кімнати і милувався результатами своєї роботи. Достатньо було одного погляду на мене (і мою зростаючу купу зброї), щоб він рвонув нагору. Я побігла за ним, револьвер розсікав повітря, оточений хмаркою левітаційної магії, що співпадала кольором зі світлом навколо мого рогу.

Він пробіг крізь двері на поверх вище. Мені знадобилася лише мить, щоб добігти до неї, але обережність змусила мене зупинитися перш ніж заскочити туди. Якщо б на тому боці була я, то чекала б біля дверей, готова знести голову рейдеру, що забіжить у двері. Наші позиції були протилежними, тому я не збиралася робити таку помилку.

Жереб'ячий крик «А-а-а! Допоможіть!» змінив сценарій.

Ставши збоку, я різко відчинила двері. Коли ніхто не атакував, я рвонула всередину. І одразу зупинилася.

Ця кімната також була засипана пошкодженими книгами і закінчувалася великим вікном, що виходило на балкон. Кімната була декорована так само відразливо, як і попередня, але в цій було повно закривавлених матраців. Біля відкритого вікна на матраці, що був майже чорний від крові, лежала кобилка, замала навіть щоб мати кьютімарку. Її багато разів били та гвалтували, а її стегна були покриті маленькими опіками там, де мала з'явитися її кьютімарка.

Її мотузки, на вигляд перегризені, лежали на підлозі неподалік. А між мною і нею стояв рейдер з неочікуваним заручником: зомбі-поні! Мені знадобилася лише мить, щоб зрозуміти, що вона, мабуть, злетіла на балкон; і (якщо я ще могла сподіватися, що у світі ще залишилася якась гідність) це вона перегризла мотузки на кобилці. Тепер вона стояла біля стіни, а до її горла було притиснуте лезо сокири.

Невеличка частина мого мозку намагалася відволікти мене роздумами, як зомбі-поні могла злетіти, якщо на її крилах не було пір'я. Неначе це було більшою загадкою, ніж те, як вона може бути живою (в якійсь мірі) в її гнилому фізичному стані.

Моє відволікання відволік стіл неподалік. Попільниця з димлячою сигарою пояснила мені, як кобилка отримала ті опіки. Лють наростала в мені, доки я не почала відчувати, що вона зараз вирветься з моїх очей. Біля попільниці на книзі (лише трохи заплямованій) зі стилізованим черепом поні на обкладинці лежали два знайомі металеві яблука. Інша книга, з зображенням револьвера, майже такого, який я левітувала поряд з собою, зісковзнула на підлогу, де й лежала біля однієї з ніжок стола разом з декількома олівцями та жереб'ячою коробкою для обідів. Під логотипом Стайні-Тех біла єдиноріжка з дивовижною лавандово-рожевою гривною посміхаючись дивилася на мене. Те, що щось настільки невинне було у цьому місці, здавалося неправильним.

Мій погляд повернувся до рейдера-земнопоні з сокирою в зубах. Якусь мить я просто з ненавистю дивилася на нього, у кімнаті була тиша, тільки кобилка іноді схлипувала.

Коли голос до мене повернувся, власні слова здивували мене.

— Ну ти і йолоп, клянусь Селестією. Важко наказати поні відступити або здатися, якщо рот зайнятий сокирою, га? Може, якщо б ти витратив трохи часу на читання цих книжок замість того, щоб їх знищувати, тобі б дістало глузду придумати вихід з цієї ситуації. — Гранати злетіли зі столу; я підвісила їх між нами. — Такий, що не закінчується тим, що я засуну одну з них тобі під хвіст!

Рейдер міцніше притиснув лезо сокири до шиї зомбі-поні, достатньо, щоб розрізати плоть, що розійшлася, ніби її натягували. Іхор, який колись, мабуть, був кров'ю, потік із рани. Зомбі-поні не здригнулася і не схлипнула, але кобилка зробила і те, й інше.

— Давай. Вбий її. — Револьвер злетів до гранат. — Тоді ніщо не буде заважати моєму пострілу.

Я бачила, що рейдер обдумує варіанти, і вони йому не подобаються. Випустивши сокиру з рота, він жалюгідно схлипнув «Я не хочу помирати!» і побіг до відкритого балкону, перестрибнувши через зіщулену кобилку.

ЗНС відправило чотири постріли прямо в його дупу. Це був жалюгідний спосіб померти.

Подивившись на кобилку та зомбі-поні, я похмуро посміхнулася.

— Залишився ще один. Я повернуся.

Я розвернулася і пішла по сходах до балкону, де сидів снайпер.

*** **

Краще екіпірована та значно більш впевнена, із серцем, в якому ще горіло праведне полум'я, я обережно вийшла з Понівіля.

Попереду я помітила величезну альтанку, всередині була мармурова статуя поні, що став на диби, у бойовому обладунку і з мечем у роті. Альтанка була більш-менш позбавлена графіті... і дивлячись у бінокль, я бачила, чому. Трав'яне поле навколо неї кишіло радігаторами. Моя ІІ наповнювалася червоними мітками, доки я підходила ближче.

Витягнувши мою тільки-но здобуту снайперську гвинтівку, я примітила кількох. Їх м'ясо, як я тепер знала, у приготованому вигляді було безпечним, принаймні у порівнянні з іншими джерелами харчів на Еквестрійському пустищі. Засунувши гвинтівку назад у чохол (ще один «подарунок» від поні-снайпера), я вийняла зазубрений ніж і почала підкрадатися до своєї здобичі.

ПіпБак блимнув повідомленням. Подивившись на нього, я дізналася, що він відмітив альтанку переді мною як Воєнний Меморіал Макінтоша.

Цікавість тягнула мене ближче. Остерігаючись радігаторів, я підібралася достатньо близько, щоб прочитати напис під статуєю у бінокль.

«На честь Біг Макінтоша, героя битви на кряжі Розбитого Копита, і його шляхетної жертви за всю Еквестрію.»

Опускаючи бінокль, я помітила ще щось. Бетонне коло виступало з землі приблизно на півдороги від мене до альтанки, прикрите кришкою люка. Я згадала минулу ніч і знову налаштувала ПіпБак на першу радіостанцію у списку.

«...з тих клятих яблунь біля Стайні, і тепер йому дуже погано. Настільки, що він не може рухатися. Ми сховалися в цистерні біля старого меморіалу. У нас закінчується їжа та ліки. Будь ласка, якщо хтось це чує, допоможіть нам... Повтор повідомлення...»

Я вийняла револьвер і, остерігаючись радігаторів, поповзла до люка цистерни. Я майже дісталася до неї, коли одна з тварюк пішла до мене, її здоровенна паща розчахнулася, відкриваючи декілька рядів гострих, як бритва, зубів. Я двічі вистрілила їй у рота. На мій жах, цього виявилось недостатньо, щоб вбити її. Але це примусило звірюку подумати двічі. Звук, нажаль, привернув до мене увагу інших. Кинувши револьвер від страху, я магією відкрила люк і пірнула всередину, закриваючи кришку за собою.

*** **

Я втомилася після припливу гніву. Після битви в бібліотеці все моє тіло боліло від перенапруження. Нерви ніби розтріпалися від припливу адреналіну. З'ївши шашлик з блотспрайта, я ще раз роздивилася у невеличкому підземному приміщені, перш ніж згорнутися на верхньому ліжку з двох, вбудованих у стіну. Я намагалася не думати про жереб'ячий скелет на ліжку піді мною. Скелет його батька був біля входу. Ковток з фляги трохи втамував мою спрагу. Вона була майже пустою; треба було берегти воду.

Я подумала над тим, що коли спустилася назад, розібравшись із снайпером, зомбі-поні вже зникла, забравши бідолашну кобилку з собою. Я сподівалася, що в якесь безпечніше місце. Мені здавалося дивним, що найбільш доброзичлива поні, що я знайшла на пустищі, була в якомусь сенсі мертвою. Я також помітила, що поні з автоматом теж зник; він отямився та звільнився з-під книжкової шафи. Це означало, що на пустищі ще є якнайменш один рейдер, але я була не з тих поні, що стали б когось вбивати уві сні. Навіть рейдера.

Я вирішила, що якщо заночую тут, це дасть радігаторам час відійти від входу. Якщо пощастить, я навіть знайду загублений револьвер.

До тих пір я займу себе двома новими книгами. Витягнувши їх з торб, я подивилася на першу, з моїм загубленим револьвером на обкладинці. «Пістолети та кулі». Дуже прямо. Поки що я її відклала.

Друга книга, сірий том з чорним черепом поні на обкладинці, був справжнім скарбом. Я відкрила першу сторінку і почала читати:

«Дітзі Ду. Довідник з виживання на пустищі...»

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Книжковий хробак — Ви приділяєте більше уваги дрібницям при читанні. Ви отримуєте на 50% більше очок вмінь, коли читаєте книги.

Глава 4: Перспектива

«Не знаю, чому він тобою зацікавився, але я був би обережніше на твоєму місці. Він ще нікому не допомагав.»

Дурепа!

Блискавиця пролетіла повз мене, розбивши старий годинник в задній частині наглядного кабінету, де я ховалася. «Довідник з виживання на пустищі» був повний всяких корисних порад. Поради з пошуку корисних речей серед брухту. Ціла глава про міні. І ще багато чого! Але були й не дуже корисні. Після читання глави «Зроби так, щоб довоєнні технології земних поні працювали на тебе», моєю першою думкою, коли я натрапила на руїни зброярні «Залізна Підкова», була зазирнути всередину і глянути, чи є там технологія, яку я зможу змусити працювати на себе.

Замість цього я опинилася у лабіринті, повному роботів-вбивць та автоматичних турелей, і тікала, доки не змогла сховатися тут, в кутку кабінету значно вище цеху. Набої майже закінчилися. Якщо б я не знайшла аптечку в туалеті для робітників, я б померла, намагаючись пробитися крізь другий поверх.

Як я могла бути такою дурною?

Троє роботів каталися нижче, шукаючи мене. Вони були на гусеницях, зовнішньо схожі на поні, з прозорими півкулями-головами, в яких знаходилися справжні мозки. Я відмовлялася думати, що поні, які створили їх, могли використати у конструкції мозки інших поні. Ця думка була занадто жахливою. Навіть з мозком тварини зробити таке було жахливо. І, вочевидь, два сторіччя безперервної роботи не сприяли їх здоровому глузду.

— Виходь. Ми лише хочемо вбити тебе за порушення території!

Як от зараз.

Те, що голос був схожий на голос молодої кобилки, хоч і явно був штучним, робив їх ще більш моторошними. На щастя, перила робили

містки, що вели в цей кабінет, завузькими, і мозгоботи не могли дістатися сюди.

Більш глибокий, владний голос пролунав по кімнаті:

— Ім'ям Міністерства Технологій, здавайся, зебр'ячий виродку!

Я скулилася за рядом металевих бюро, коли кімната наповнилася полум'ям!

Нажаль, цього не можна було сказати про робота-охоронника іншого типу, з яким я пересіклася тут. Багаторука штука виглядала як велетенський металевий павук, більшість з його рук закінчувалася зброєю, в тому числі циркулярною пилкою та вогнеметом. І що найгірше, клята штука могла літати!

Я вийняла обидві гранати з торби і дочекалася, поки полум'я згасне. Металеві бюро починали неприємно припікати мені спину, а розжарене повітря опалювало легені. Як тільки вогнемет вимкнувся, я висунула голову з-за рогу і левітувала обидві гранати до металевого монстра, по дорозі витягнувши чеку. Побачивши мене, робот одразу підняв пульсуючу зелену зброю, схожу на ріг єдинорога. Надприродний вогонь вирвався з неї і пролетів достатньо близько до мене, щоб обпекти щоку. Заряд влучив у старий вентилятор, що стояв на столі за мною; він на мить засвітився зеленим, а потім розплавився! Я кинула гранати і пірнула назад.

Вибух струснув кабінет. Я почула страхітливий брязкіт, коли частина містків за дверима ослабла. Я знову виглянула і побачила, що робот перетворився на купу металобрухту. Містки були в основному цілі, але сильно просіли. Я не була впевнена, що вони витримують мою вагу.

Я зібрала що змогла з загиблого павукобота, міркуючи над варіантами. Я не могла сидіти тут вічно. Якщо я буду рухатися швидко, то зможу перебігти містки так, щоб мозгоботи мене не підстрелили. Їх зброя була не дуже влучною. Але перші кілька ярдів містків були частково відірвані і тривожно просіли. Чим більше я на них дивилася, тим менш мені хотілося туди ставати.

Я ніколи раніше не левітувала себе. В теорії, це мало спрацювати, але я ніколи не бачила, щоб хтось це робив. Сфокусувавшись, я спробувала. Я відчувала, як світло з мого рогу розтягується і охоплює все моє тіло. Коли я спробувала підняти себе, воно стало ще яскравіше. Я сяяла, як дюжина ліхтарів, коли відчула, що трохи піднялася над землею. Я спітніла. Я була на межі, але у мене виходило. Тепер один крок вперед... ще один... і ще...

Я пройшла півдороги, коли мозгоботи почали стріляти блискавками в моєму напрямку. Одна з блискавок вдарила у містки і заіскрила на них. Мені дуже пощастило, що я не торкалася їх. Але я майже видихлася. Попереду містки закінчувалися біля великого вікна, що пропускало двічі профільзоване сонячне світло (перший раз — через хмари, другий — через саме скло) у цех, доповнюючи світло від важких ламп, що висіли над головою. Містки розходилися в обидва боки вздовж стіни. З одного боку прийшла я. В іншому були закриті двері. Ось тільки в них не було замка, який можна було б зламати. Замість цього їх можна було відкрити тільки командою з терміналу.

Ще один постріл пролетів повз мене крізь розбите вікно наглядового кабінету і підпалив термінал, який я використала буквально п'ять хвилин тому, щоб відкрити ці двері.

Металевих містків було багато. І кляті боти піді мною стріляли блискавками. Я захрипіла від зусилля, намагаючись втримати себе у повітрі і відчуючи, що у мене в очах темніє. Я повинна зупинитися, або я просто втрачу свідомість. Тоді мені й кінець.

Відпустивши магію, я впала на містки. Вони похитнулися, але витримали. Я навіть не помітила, що зачала дихання, тому я видихнула і зірвалася в галоп.

— Не тікай! Ми хочемо з тобою дружити!

Ще постріли. Я напружилася в очікуванні електричного розряду, що паралізує моє тіло починаючи з копит. Замість цього я почула тріск, гучне «хлоп» і брязкіт десь зверху. На бігу я глянула вгору і побачила, що один з розрядів влучив у лампу, змусивши її тихо дзижчавше світло

вибухнути. І це, як не дивно, виявилось останньою соломинкою: лампа зірвалася зі старої потрісканої стелі і впала, розбившись об містки за мною. Вся конструкція захиталася. Потім секція за мною відірвалася і впала з жахливим криком змордованого металу.

Та щоб мене Селестія копитом дрючила!

Визнаю, мій репертуар барвистих висловів став значно грубішим після зустрічі з рейдерами; але коли я бігла по місткам на серцєрозриваючій швидкості, намагаючись випереджати секції містків, що падали по всій зброярні, немов оглушливе, смертоносне доміно, я відчувала, що цей вислів був дуже доречним.

Я була майже біля дверей, коли містки з-під мене впали. Я з розгону кинулася вперед, несена тільки інерцією, і вхопилася за останню секцію одними передніми копитами. Я висіла, мої задні копита теліпалися на висоті кількох поверхів над старим конвеєром для зборки гвинтівок, який придавило містками. Я напружилася, намагаючись піднятися. Я використовувала магію, щоб потягнути за торби і витягнути себе. Моє серце калатало. Я намагалася не пускати видіння про падіння в свою уяву — намагалася не думати, як зламається моя спина, коли я впаду на конвеєрну стрічку вниз. Хоча б кляті мозгоботи повтікали в укриття і більше не стріляли у мене.

Видавалося, що пройшла вічність, але, дюйм за дюймом, я видряпалася на останню секцію містків. Вона погрозово хиталася піді мною, виступаючи зі стіни, немов трамплін для пірнання, її тримали болти що вихляли в роздовбаних дірках. Я обережно піднялася і зробила крок до дверей.

Електричний розряд влучив у містки, пройшов по моїй нозі і змусив мене задригатися у болючих конвульсіях. Я, тіпаючись, впала на містки, моя грива і хвіст стали дибом. Містки відповіли металевим плачем і нахилилися на кілька дюймів, погрожуючи скинути мене в прірву вниз.

Хитаючись, я підвелася. Ще один постріл пролунав майже з-під мене, розряд пролетів в кількох футах від містків і вдарив у стелю.

Шматки підпаленою штукатурки посипалися вниз. Я штовхнула двері і відчула безмежне полегшення, коли вони відчинилися. Містки нахилилися ще більше. Я рвонулася, схопивши передніми копитами дверну раму щоб не зісковзнути з тепер вже дуже сильно нахиленої металевої платформи. Третій електричний розряд прорізав повітря і влучив у ще один світильник, лампа якого вибухнула, змусивши його небезпечно захитатися.

Я захрипіла, втягуючи себе в кімнату. Розвернувшись, я сіла в дверях, дивлячись вниз на мозгобота, що нарізав кола прямо піді мною, намагаючись зрозуміти, як мене дістати. Потім сильним ударом передніх копит я остаточно збила містки. Вони падали, дряпаючи стіну, доки не розбили мозковий відсік робота, розчавивши орган всередині, і продовжили опускатися, розірвавши машину майже навпіл. Маю визнати, хруст доставив мені безмірне задоволення.

*** **

Я усвідомила, що якщо кімната, до якої я успішно дісталася з ризиком для власного життя, не мала іншого виходу, у мене будуть величезні проблеми.

Зачинивши за собою двері, я одразу ж відчула себе більш комфортно. Кімната колись була пофарбована жовтогарячою фарбою, і з роками вона ще не повністю втратила своє тепло. Дерев'яні панелі, мабуть, мали навіювати приємні, домашні почуття у місці, що на мою думку було кабінетом наглядачки зброярні. Зараз дерево було гнилим та розвалювалося. На стіні за столом була велика емблема з дуже потьмянілої бронзи:

Зброярня «ЗАЛІЗНА ПІДКОВА»

Як вам *такі* яблучка?¹

Я не зрозуміла.

Проігнорувавши її, я озирнулася навколо. Великий, вишуканий письмовий стіл. Стілець. Кілька картотечних шафок. Плакат у підсвіченій рамці — такий я вже декілька разів бачила у зброярні, але цей був у кращому стані, на ньому були зображені пегаси, що ширяли

у небі, з веселковим вибухом атакуючи темні, демонічні смугасті фігури із зловісними, сяючими очима: «Краще стертий, ніж смугастий²! Вступай до Еквестрійської армії сьогодні!». Шафа для одягу.

Мій погляд ледве торкнувся до них і одразу перейшов до більш важливих речей. В кабінеті був термінал, який я могла хакнути, стінний сейф, який я могла відкрити, та особистий ліфт, який, якщо він працював, міг допомогти мені безпечно дістатися до першого поверху і втекти з цієї смертельної пастки. Під столом був ящик з набоями. Потім мій погляд наткнувся на щось незвичайне. У протилежній стіні була скляна вітрина. А в ній був чудовий револьвер, що ідеально зберігся. Модель, схожа на мою, але створена з почуттям, близьким до любові. У нього був оптичний приціл та щічки зі слонової кістки для більш зручного тримання у роті і спускання курка. На ньому була емблема, три яблука.

Спершу я вирішила випробувати свої копита (якщо можна так сказати) із сейфом. Це було важко, знадобилося кілька спроб, але зламавши одну шпильку, я навчилася обережніше з ними обходитися. Сейф відчинився зі щедрим клацанням. Вражаюча кількість предметів змусила мене задуматися, чи дійсно моя екскурсія до «Залізної Підкови» була безплідною. Я почала відбирати скарби від мотлоху. В середині був мішечок, повний довоєнних монет, один випуск журналу «Еквестрійська армія сьогодні», ціла купа фінансових паперів, що перестали щось означати сотні років тому, пачка чогось, схожого на жуйку (напис на ній я не змогла розібрати), батарея «Іскра Магії», і нарешті дивний пристрій для надівання на копито, який виглядав так, ніби мав взаємодіяти з моїм ПіпБаком. Зацікавлена, я надягла його і дозволила ПіпБаку його проаналізувати.

СтелсБак. Закляття невидимості. Один заряд.

Лясця-трясця!

Наступним був термінал. Витягнувши мою робу, я дістала інструмент і взялася до праці. Цей термінал було важче розколоти, ніж попередні. Навіть з моїм інструментом мені кілька разів доводилося

відключатися, щоб запобігти блокуванню. Я витягнула ще одне яблуко та вгризлася у нього, зосередившись на екрані, але одразу ж мої зуби натрапили на щось болісно тверде. Я левітувала яблуко до очей і побачила кулю, що застрягла в ньому. Я подивилася на свою торбу і дійсно побачила маленьку дірку, хоча щоб згадати, коли це трапилось, мені знадобилося кілька хвилин.

Хакнувши термінал, я знайшла цілу купу старих заміток та повідомлень. До того ж у терміналі була функція для вимикання роботів-охоронців. І можливість дистанційного відкривання сейфу та вітрини. Я закотила очі, дякуючи всесвіту за те, що дав мені потенціальну можливість врятувати моє життя тільки зараз, коли я вже пробилася до фінішу, і мені це було більше не потрібно. Я також зрозуміла, що могла б зберегти шпильку, якщо спочатку взялася б за комп'ютер.

Я наказала терміналу відкрити вітрину. Це викликало появу повідомлення.

«Кузене Брейбьорне, я знаю, же ми давно не балакали, але війна стає все гірше, і, можливо, мені не вдасться знову тебе побачити. Я хочу ся помирити з тобою. Не буду витрачати багато слів. Ми обоє знаємо, чим це ся скінчило минулого разу. Натомість я посилаю Лі'л Макінтош як подарунок у знак примирення. Жеби показати свою щирість. Збережи його для мене, добре?»

Акцент був дуже схожий на голос, що я почула на ПіпБаці Вельвет Ремеді, хоча цього разу він вочевидь належав іншій поні. Але саме щирий тон запису змусив мене замислитися. Двісті років тому хтось подарував пістолет у знак вибачення та як спробу знову поєднатися з родиною. І цей кузен виконав її прохання, зберігши зброю на протязі кількох поколінь після своєї смерті.

Я не збиралася залишати його тут, незайманим жодним поні, доки будівля не обвалиться на нього. Але я взяла його з повагою.

Залишалося тільки понишпорити по кабінету. В ящику були набойі для Літл Макінтоша, до того ж немало. У шафі я знайшла стару робу,

яку могла використати, щоб підлатати дірки у своїй, та інший одяг, який я залишила.

Нарешті я повернулася до ліфту та натиснула кнопку. Нічого.

Звичайно ж він не працював. Пустище просто не могло дати мені спокій. Вийнявши інструменти, я відкрила бокову панель і спробувала розібратися, що не так і чи зможу я полагодити це на місці.

На моє щастя, я змогла. Ліфт виявився в досить непоганому стані у порівнянні з рештою будівлі. Але батарея інтерфейса здохла. Дякувати Селестії, у сейфі була запасна. Я замінила батарею та пішла. Коли двері зачинялися, у мене майнула думка:

— Макінтош? Чи то не...

*** **

Я йшла поміж обвалених будівель, яких було повно навколо «Залізної Підкови», не знаючи куди. Безцільно. Я не знайшла хоч якихось ознак цивілізації... тобто *цивілізованої* цивілізації. Я навіть майже визнала безнадійним пошук Вельвет Ремеді. Поки що я була задоволена безсистемним дослідженням, хоч вони й виявилися дуже небезпечними.

У Другій Стайні я точно знала, яким буде моє майбутнє (яким би нестерпно нудним воно не було). Тут, у великому відкритому світі, я боролася з цілком протилежним. Я ніколи не думала, що мати призначене місце може бути таким самим полегшенням, як і тягарем.

Мої вуха підскочили від звуку помпезної, тріумфальної музики. Я побачила, що по вулиці летить спрайт-бот. Підбігши до нього, я загородила йому дорогу:

— Спостерігач?

Він просто пролетів повз мене.

Я знову стала перед ним:

— Гей!

Музика продовжувала грати. Я помахала копитом перед його відсутнім обличчям. Він облетів мене і полетів далі.

Що ж, дуже допоміг.

Я вибрала напрямок навімання і знову двинулася в дорогу. Я думала про пораду Спостерігача. Броня — є. Зброя — теж є. Вказівки? Я обернулася до будівлі «Залізної Підкови». Трохи сумнівні, але є. Друзі?

— Трохи важко знайти друзів там, де нема взагалі нікого! — Мій роздратований голос луною відбився від розкришених бетонних стін. Якщо це було завдання, то досить тупе. Мені серйозно треба було знайти собі справу. Якщо можливо, щось інше ніж «ухиляйся» та «ховайся». У Другій Стайні я почувалася до болю звичайною. Я жадала бути особливою; тепер я бажала бути хоч чимось.

Мій опущений погляд наткнувся на самокат «Червоний Гонщик» посеред руїн. Простягнувши копито, я поставила його на колеса і кілька разів двинула туди-сюди. Три колеса заіржавіли і не рухалися; але, на мій подив, одне ще крутилося.

Піднявши погляд, я помітила, що я опинилася на краю дитячого майданчику. Гойдалки та гірки стирчали до неба дивного кольору, почорнілі від стародавнього магічного вогню, ніби кістки мертвого звіра. Карусель була погнута та скошена. Дитячий скелет поні досі лежав, згорнувшись, на краю майданчику.

Жаль і безкінечний сором нахлинули на мене. І я жаліла себе серед всього цього?! Ще один маленький скелет лежав біля залишків згорілого дерева, три ролики лежали у грязюці біля його копит. Четвертий? Боюся, ніхто вже не дізнається.

Я поплелася далі по тихому імпровізованому цвинтарю.

На дальньому кінці стояв старий торговий автомат, прикритий майже цілими стінами. Крізь бруд століть машина все ще рекламувала «Спаркл~Колу». Поряд з написом була підсвічена емблема у вигляді стилізованої моркви. На диво, автомат ще функціонував. Витягнувши кілька довоєнних монет, я згодувала їх автомату. Взагалі я не

сподівалася, що після стількох років у ньому ще залишаться напої. Я була приголомшена, коли пляшка слухняно викотилася до мене. Я раптово зрозуміла, як мені хочеться пити!

«Спаркл~Кола» була напівтеплою, але доволі смачною, з приємним морквяним присмаком. Клацання мого ПіпБаку попереджувало мене, що я поглинаю невелику кількість радіації з кожним ковтком, але не настільки багато, щоб нашкодити мені. Я більшу дозу отримала, стоячи біля ферми «Солодке Яблуко». До того ж, якщо радіація дійде до рівня, коли мені стане погано, у мене є кілька антирадіаційних зіль — єдині ліки з аптечки в «Залізній Підкові», що мені не довелося використати, щоб вижити там.

Я помітила лавку поряд з будівлею і вирішила дати відпочинок ногам, може, почитати журнал «Еквестрійська армія сьогодні», що я знайшла. Коли я оминула кут, мій погляд впав на старий, рваний плакат на стіні. На ньому було зображення літньої поні безцеремонного рожевого кольору. В її гриві були смужки сивини (деяких поні сивина робить вишуканими; більшість — просто старими; вона ж виглядала немов смугаста цукерка). Її здоровенні очі пильно дивилися. Я готова була присягтися, з плакату чи ні, вона дивиться мені прямо в душу. Хтось порвав плакат прямо посередині; я не мала жодної гадки, яким мав бути вираз її обличчя, але відчувала, немов би я роблю щось погане, і нічого не могла з собою зробити. Жирні літери під зображенням, зараз сильно потьмянілі, повідомляли: «ПІНКИ ПАЙ СТЕЖИТЬ ЗА ТОБОЮ, ВІЧНО!» Нижче були ще якісь слова, настільки маленькі та побляклі, що мені довелося схилитися якнайближче і напружити зір, щоб прочитати їх.

— «... веселе нагадування від Міністерства Моралі», — я відступила на крок і нахилила голову, знову дивлячись на плакат. — Що таке Міністерство Моралі?

Голос Спостерігача пролунав у мене за плечем і змусив мене підскочити так, що мій ріг міг би вдарити у стелю.

— Ще одна доброзичлива ідея, яка на папері була значно краще.

Я хапала ротом повітря, примушуючи моє серце знову битися рівномірно і відчуваючи співчуття до Сод-Офа. Спрайт-бот висів поряд зі мною. Селестіє, ці штуки такі тихі, коли не грають музику!

— Ти що, *намагаєшся* до інфаркту мене довести?!

— Ох. Вибач.

Я роздратовано подивилася на летючу кулю. Забувши про лавку, я пішла далі, намагаючись насолоджуватися залишками Спаркл~Коли. Спрайт-бот полетів за мною.

— Бачу, ти знайшла броню... — Механічний голос здався нерішучим. Я не питала, чому. Спостерігач або не збирався продовжувати, або раптово передумав. Може, тому, що я йшла по Еквестрійському пустищу у вбранні, покритім засохлою кров'ю ззовні та зсередини.

Я, мабуть, могла б підійти до будь-якого поні зі Стайні, сказати «Я зла, погана, кошмарна поні. Арррр!», і, незважаючи на мій зріст, їм вистачило б одного погляду, щоб втекти.

Я сьорбала колу і несамовито хотіла знайти гідне місце для купання. Проблема була в тому, що будь-яка чиста вода, що була достатньо позбавлена радіації, щоб в ній митися, була занадто цінною, щоб її забруднювати. Одна з моїх фляг вже була порожньою, а інша наближалася до цього стану.

— Можливо, тобі важко знайти своє місце, бо ти ще не відкрили свою чесноту, — раптово промовив Спостерігач.

Я зупинилася.

— Що? Звідки ти... о, забудь. — Потім спитала: — В якому сенсі «мою чесноту»?

— Ну, — почала летюча куля, — кожна з найвидатніших героїнь Еквестрії, поні, що були зв'язані нерозривними узами дружби і сили на все життя, втілювала одну з великих чеснот поні. Доброту, щирість, сміх...

— Сміх — це чеснота? — з сумнівом спитала я.

— Повір мені, — продовжив спрайт-бот, не збившись. — ... Щедрість, відданість та магія. Вони не знали себе або одна одну, доки одна поні не зрозуміла, що її друзі втілюють ці чесноти, і вони стали жити відповідно ним. Не подумай, що це *єдині* чесноти, це просто... — бот зупинився, шукаючи слова, — ... особливо важливий набір. Я просто кажу, що якщо ти зможеш розпізнати домінуючу чесноту у власному серці, ти знайдеш себе. І тобі не знадобиться, щоб хтось або щось вказувало тобі твоє місце в...— голос Спостерігача раптово клацнув і перервався, а з бота знову полилася музика.

— Просто блискуче. — Я дивилася, як спрайт-бот повільно поплив геть.

Ну, якщо це не можна вважати за повну нісенітницю, то я навіть не знаю, що можна. Допивши колу, я кинула порожню пляшку до купи інших. Порожні пляшки засмічували Еквестрійське пустище, немов бур'яни.

В мене з'явилася нова думка. Про Спостерігача. «Довідник з виживання на пустищі» мав бути написаний після падіння мегачар. Значно пізніше, враховуючи розумну пораду про збирання корисних речей. Отже ця книга не була часткою оригінальної, довоєнної Понівільської бібліотеки. Вона опинилася там пізніше; з того, що вона не була попалена, зіпсована або закривавлена, я б припустила, що недавно. Що змусило мене замислитися: чи знав Спостерігач про тих нещасних поні, яких рейдери тримали в заручниках? І якщо так, чи не тому він вмовив мене піти туди? Чи він відправив мене до цього жаху, бо сподівався, що я їх звільню? Я не була впевнена. Враховуючи, що Спостерігач мене врятував, мені варто було б йому довіряти. Але мені все одно здавалося, що Спостерігач грав зі мною, а я не люблю, коли мене дурять.

Мої вуха підскочили, коли музика зупинилася і знову змінилася голосом. Але це був не голос Спостерігача. Це був хтось інший. Цей голос не був металічним. Це був гладкий голос жеребця, сповнений якоїсь єлейної харизми.

«Друзі, поні, радійте! Хоч світ навколо вас суворий, зраний та отруєний війною безчесних, бездумних, негідних поні минулого, ми не зобов'язані жити в тіні їх жадібності та злоби. Разом ми зможемо повернути Еквестрії її колишню красу! Разом ми зможемо побудувати нове королівство, де всі будуть жити разом в ідеальній єдності! Це вже відбувається, мої добрі поні. Вже будується фундамент нової, дивовижної епохи. Так, це важка праця, але хіба не маємо ми стати кращими заради себе та заради майбутніх поколінь? Ні, навіть найкращими? Я вам кажу, як ваш друг, як ваш лідер, що ми можемо. Ми маємо. І ми БУДЕМО!»

Що це за маячня?!

Музика відновилася — не увімкнулася посеред пісні, як коли Спостерігач брав контроль над спрайт-ботом, але пісня заграла з початку, як і мало бути.

Заждіть, у поні що, тепер є лідер? Це були серйозні новини для мене. Наскільки я могла бачити, у нас навіть країни не було. Та хай йому грець, я б і на місто погодилася! Хоча б декілька хатинок неподалік одна від одної, лишень би поні там жили у згоді. Або настільки близько до згоди, як дозволяло пустище.

Якщо в нас був лідер, значить, у нас мало бути хоча б одне місто, так?

Прискоривши ходу, я знайшла руїни з доволі неушкодженими сходами, по яких я піднялася на залишки другого поверху. Я підняла бінокль і роздивилася навколо. І справді, вдалині я побачила дим. Достатньо стовпів диму, доволі близько один до одного, щоб припустити наявність якогось поселення. Я молилася Селестії, щоб ці дими були від вогнів, що запалили кухарі, а не рейдери.

До поселення вела дорога. Так я не загублюся. І на дорозі був якийсь рух. Мій ріг засвітився, я сфокусувала бінокль на невеличкій групі поні. Двоє з них тягнули важко навантажений віз. Малий поні їхав на возі, вочевидь говорячи з ще двома, що вели так само навантажених двоголових істот. Група йшла в моєму напрямку, від

теоретичного міста. Але вони не виглядали так, ніби вони втікають, і ніхто з них не був поранений, тому все це було добрим знаком. Дуже добрим знаком.

Я подивилася на густі, клубливі хмари, туди, де світлішою плямою на хмаровій стелі виділявся диск сонця, і вдячно помолилася Селестії.

*** **

Шлях був не зовсім дорогою. Скоріше довгою, кривою просікою, що прорізала Еквестрійське пустище. Дві паралельні металеві лінії, посилені дуже старими поперечними дерев'яними планками. Півгодини тому вона перейшла яр по хиткому мосту. Після моїх веселощів з містками я вирішила, що краще буде кинути виклик яру, ніж ставати копитами на щось ще, що відкладало свій неминучий колапс, доки не зможе забрати мене з собою.

Це виявилось добрим рішенням, незважаючи на отримані рани. Яр був домівкою кількох великих, роздутих свиноподібних істот с мерзотними переднім зубами. Одна з них схопила мене зубами за ліву задню ногу, прокусивши броню і залишивши глибоку рану.

Літл Макінтош не був тихим або непомітним. Один постріл з цього милого пістолетика начисто відірвав голову свинотварюці, що напала на мене! Він ще й стріляє настільки швидко, що я встигла вбити ще трьох, перш ніж моє закляття націлювання видихлося.

Під мостом був чийсь табір. Він видавився давно покинутим, але там були розкидані припаси, в тому числі декілька пачок набоїв для дробовика, одна консервна банка з їжею серед порожніх («Чарівний Плід», вихвалялася етикетка, але це виявилася звичайна квасоля), і замкнена аптечка. Я легко відкрила замок і знайшла всередині цілюще зілля, яке я швидко випила і полегшено зітхнула, коли мерзотна рана акуратно затягнулася а біль вщух. Ще там були магічні бинти, не такі сильні, як цілющі зілля, але вони добре справлялися з поверхневими ранами, та пачка... м'ятних льодяників? «Мінт-алки! Освіжи свій розум і дихання!» Я була здивована, побачивши на пачці зебру, що

посміхалася, перше, на моїй пам'яті, зображення, на якому вона не виглядала як злодій з книжок.

За моїми прикидками, я пройшла півдороги до поселення, може, дві третини. Я намагалася не уявляти собі, що я там знайду (може, ціле місто цивілізованих та щасливих поні). Я не хотіла потім розчаруватися.

— Хоча б кілька хат, — сказала я собі. І прискорила ходу.

Я почула постріл і в ту ж саму мить відчула, як куля пробила наскрізь мою праву задню ногу і ще одна дзвякнула об металевий чохол снайперської гвинтівки, що висів у мене на спині. Я закричала в агонії і різко впала на кам'янисту землю, стискаючи задню ногу. З дірки в ній сильно текла кров. Куля не зачепила кістку, і я могла сказати це напевне, бо я її бачила! Я закинула голову назад і знову закричала.

В розпачі я заповзла за велику купу каміння, намагаючись сховатися від стрільця, якого я так і не побачила. Зосередившись, як могла, крізь жахливий біль, я витягла магічні бинти з торби. Я спробувала перев'язати мою задню ногу, що стікала кров'ю, але бинт були призначений для невеликих ран та порізів, а не зяючих дірок. Він промок від крові і почав зісковзувати ще до того, як я закінчила перев'язку. Я викинула його і спробувала знову, цього разу затягуючи бинт міцніше. Цей теж просочився яскраво-червоним, але хоча б тримався.

Тремтячи від страху та болю, розуміючи по раптовому ознобу, що моє тіло входить до шокowego стану, я підняла голову і спробувала знайти поні, що атакувала мене. Я роздивилася все навколо, але там нікого не було! І практично не було місць щоб сховатися; ці пагорби з землі та каміння були майже голими. Я відчула, ніби моє серце проковтнуло кубик льоду, коли я уявила, що тут була поні зі СтелсБаком! Вона могла бути поряд зі мною, цілитися мені в голову, а я б навіть не помітила!

Але потім я подивилася вгору, і там, у небі, помітила пегаса з шерстю іржавого кольору, з помаранчевою гривною та в чорному крилатому капелюсі-десперадо, а під кожним крилом у нього щось схоже на гвинтівки. Поні щойно закінчив розвертатися і цілився прямо у мене!

Інстинктивно я в паніці левітувала великий камінь перед своїм обличчям, немов щит. Пролунав тріск, дві гвинтівки вистрілили одночасно! Перша куля влучила у камінь, розтрощивши його, зрикошетила і застрягла у моїй флязі. Залишки води потекли до моїх ніг. Друга пробила мою броню і впилася в плече, відкинувши мене назад. Я знову впала, біль досяг піку і почала затихати, і це було погано. Не думаю, що цього разу зможу піднятися.

Ось воно, значить, як — помирати? Дуже переоцінено.

Мої повіки важкішали. Я закрила очі, не думаю, що надовго. Але коли я відкрила їх знову, я помітила, що поні, які тягнули свій віз, виїхали з-за пагорба. За ними будуть ще поні, що ведуть тих... двохголових тварин. Я згадала малого поні у возі.

Я сумнівалася, що хтось із них подивиться вгору.

Змусивши себе піднятися на ноги, я поповзла на відкритий простір. Якщо вже я загину, я не збираюся лежати і дивитися, як цих поні переб'ють! Моє тіло волато агонією в мою голову, але я продовжувала шкандибати на покалічених ногах, доки не стала прямо на дорозі групи, що підходила все ближче. Я розвернулася, і, сфокусувавшись крізь стукіт молотів у моїй голові, підняла Літл Макінтош у повітря і направила його на іржавошкірого пегаса, що розвернувся і знову летів на мене.

Я стояла між ним і мандрівниками. У мене в очах все розпливалося від сліз та травми. Я не була впевнена, що зможу в нього влучити, навіть з допомогою ЗНС. І з його прицілюванням мені не зрівнятися. Він був гарним стрільком; чисто технічно, він ще жодного разу не схибив.

Вкладаючи всі свої сили, я заричала так погрозливо, як могла. І сподівалася, що поні, яка пережила чотири постріли, сприймуть за поні, на яку варто зважати.

— Стріляй в мене скільки хочеш, але якщо ти нападеш на цю сім'ю, *я! Тебе! Вб'ю!*

На мій подив, очі пегаса розширилися, і замість того, щоб стріляти, він змахнув крилами, зупиняючись переді мною:

— Ох ти ж!

Левітувати Літл Макінтош ставало дуже важко. Я перестала відчувати прострілену ногу і не помітила, як впала на круп.

— Я не нападаю на караван! Ти нападаєш!

Що?! Темрява заповнювала мій зір з усіх боків. У голові все пливло. Розмова була якоюсь безглуздою. Але хоча б він говорив замість того, щоб вбити мене. Я слабо промовила:

—... не нападала. *Ти стрелив у мене.*

— Авжеж я стрелив у тебе! Якщо я бачу рейдершу, що штайгує до каравану, я буду її дірявити, доки вона не перестане ся рухати! — Рудий поні роздратовано дивився на мене. Потім із дивним гордим виглядом додав: — Це моя політика.

Я відчула, що мої передні ноги почали відмовляти. Я скоро мала втратити свідомість. Але від слів поні в моїй голові спалахнув вогонь. Літл Макінтош почав опускатися до землі, але тепер він знову піднявся, націлившись нападнику між очей:

— *Я не рейдерша!*

Не погоджуючись, поні вказав на мене:

— *А виглядаєш як рейдерша!*

Нібито нізвідки в моєму полі зору з'явилося лошатко з возу. Я намагалася попередити його, але не змогла вичавити ані звука. Темрява, що намагалася захопити мій зір, нарешті перемогла, і я впала, занурюючись у щось, схоже на глибокий сон.

Останнє, що я почула, було іржання лошати:
— Каламіті³, що ти наробив?!

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Яйцеголова — Ви отримуєте +2 очки вмінь, коли отримуєте новий рівень.

1 Сам вислів означає просто «Як вам таке?». Вважається, що цей вислів походить з часів Першої Світової війни. Міномет Стокса (1915 р.) стріляв снарядами, які нагадували кулю з палицею в ній, і, завдяки схожості, їх іноді називали «Глазуровані яблука». (по матеріалам з urbandictionary.com).

[2](#) Відсилка до антикомуністичного лозунгу часів Холодної війни «Better dead than red» — «Краще мертвий, ніж червоний».

3 Calamity — «лихо, несчастье, катастрофа»

Глава 5: Каламіті

«Дружба. Дружба ніколи не змінюється.»

Жива!

Я все ще жива!

Коли свідомість повернулася до мене, я помітила, що лежу на матраці, вкрита ковдрою; я відчувала, що відпочила, мені було тепло і так затишно, як не було з того часу, як я покинула Другу Стайню три дні тому. Принаймні, я вважала, що три дні; я не знала, скільки я пробула непритомною. За звичкою я підняла моє переднє копито, щоб подивитися дату та час на ПіпБаці. Цей рух збив ковдру, яка зісковзнула на підлогу.

— О! Дивіться, хто прокинувся! — Милий голос кобили дуже близько до мене переполошив мене. Я роздивилася і побачила кілька поні навколо мене, з яких я впізнала лише одного — і це був той пегас, що підстрелив мене! Я задумала, чи не в полоні я у нього.

Милий голос належав так само милій білій кобилі-земнопоні, чия рожева грива, схожа на солодку вату, пасувала до халату медсестри у жовту й рожеву смужку, що був на ній одягнений. Розглядаючи стіни крізь юрбу поні, я побачила ряд з трьох аптечок (всі рожеві метелики рівним рядком) і побляклий довоєнний плакат, вочевидь рекламуючий роботу в медичній галузі. «Не обов'язково бути Сталевим Рейнджером, щоб бути Героєм! Вступайте до Міністерства Миру сьогодні!» — заявляла з плакату дуже молода кобила, вдягнена у такий самий халат, як і та, що повернула мене до життя. Зважаючи на декор і відсутність мотузок або ланцюгів, я прийшла до висновку, що це лікарня, а я не полонянка.

До того ж, я доволі добре себе почувала. Втоплена, майже так, ніби мені потрібно було добре виспатися... от тільки спати мені не хотілося. Я була просто стомлена і зігріта. Я сіла, і кімната закрутилася.

— Полегше, колежанко, — сказав пегас, якого, як я згадала, звали Каламіті — хоч я дуже неясно уявляла, звідки я це знаю — підходячи до мене. Я відсунулася назад на матраці. Ну авжеж, зараз, при інших поні він поведився ввічливо і чемно; але я бачила його, коли він був летючою смертю з блискучими вбивчими гвинтівками.

— Кенді? — спитав один з поні, сірий земний поні з чорними гривною та хвостом, дивлячись на медсестру (хоча як на мене це звучало так, ніби він назвав її цукеркою¹, і я відчула на диво радісне бажання погодитися).

— О, з нею все буде добре. Я змішала останнє цілюще зілля, що було їй потрібне, і дала їй менш ніж годину тому.

— Змішала? — Сірий поні з сумнівом підняв брову.

Кенді посміхнулася:

— З яблучним шнапсом, звичайно! Я помітила, що ліки так завжди йдуть краще. — Я не могла зрозуміти, чому сірий поні затулив обличчя копитом. Я відчувала себе в повному порядку. Навіть краще. Ще й приємно тепло.

Сірий жеребець почав виганяти моїх відвідувачів. Це мене трохи засмутило, хоч я і не знала жодного з них. Мені було так самотньо останні кілька днів, я так хотіла знайти цивілізацію, і ось вона, але він не дозволяє мені залишити її. Думка, в якій, на мій погляд, не було сенсу, хоча я й не була впевнена, чому.

— Можеш вийти, коли забажаєш. Я знаю, що деякі поні хотіли би побачити тебе. — Сірий жеребець посміхнувся. Потім подивився на рудого пегаса, що відстав від інших. — Ти теж, Каламіті. Вимітайся. — Каламіті ще раз подивився на мене перед тим, як піти.

Кенді підійшла до мене і мрійливо прошепотіла:

— Який гарний жеребець, га?

— Хто?

— Каламіті, звичайно! — Вона хіхікнула.

В мене забракло слів. Хоча ні:

— Він стріляв у мене.

Вона махнула копитом у відповідь:

— Я впевнена, що це непорозуміння.

Так і було, але... чому я взагалі про це говорю? Якщо я і хотіла поговорити, то про красу Кенді (цукерочка-Кенді!), а не про Каламіті. Тим більш про те, вродливий він чи ні. І я не знала, як про все це сказати вголос. Я похмуро опустила на ліжку і повторила:

— Він стріляв у мене... — І потім додала: — ... багато.

*** **

Коли я відпочила, а в голові прояснилося, я була готова зустрітися з поні Нової Еплузи. Якщо вірити моєму ПіпБаку, я була непритомна майже два дні.

Я подивилася через перила на селище, оточене муром. Багато ліній, в яких я впізнала залізничні рейки, що сходилися в містечку, збудованому в основному з багатьох абсолютно однакових домівок, зроблених зі старих пасажирських вагонів, багато з яких були складені в два або навіть три яруси. У більшості досі були колеса. Важкі металеві вантажні вагони формували кільце навколо міста з масивними воротами з обох боків. Озброєні охоронці ходили по ним, пильно спостерігаючи за пустищем. В середині групи земних поні та єдинорогів жили буденним життям. Містечко було брудним, іржавим... і в цілому чудовим!

— Як ви їх так поскладали? — спитала я, дивлячись на складені вагони, найвища група була в чотири яруси. Рейки та містки розходилися від неї до інших веж. На найвищому даху яскравими літерами світилася вивіска шинку «Шлагбаум».

Рейлرایт, сіро-чорний жеребець, що виявився місцевим шерифом \ мером \ загальною віссю міста, серйозно відповів:

— Це один з тих єдинорогів зробив.

Я очманіло подивилася на нього. Я ніколи раніше не чула, щоб поні міг левітувати щось настільки велике або важке!

Рейлрайт ще кілька секунд тримав серйозний вираз обличчя, перш ніж розсміятися:

— Та жартую я. — Моє приголомшення перейшло у сором'язливу посмішку, коли він посміхнувся і показав у небо за нами. — Для цього є кран. — Я подивилася назад і вгору, і побачила велику металеву помаранчеву вежу, що височіла над містом, з довгої стріли звисав гак.

— Хоча, — продовжив він, — якщо ти шукаєш важковаговика, краще Крана² не знайдеш. Тобі варто поговорити з ним.

— Поговорити з краном? — повільно спитала я, намагаючись зрозуміти, чи це ще один жарт. Але це виявилось не так.

Краном, як він сказав мені, звали єдинорога, що працював на сортувальній станції.

— По цю сторону Кантерлотських Руїн ти не знайдеш сильнішого телекінетика. — З цими словами Рейлрайт запропонував мені екскурсію по місту.

*** **

Крамниця Нової Еплузи називався «Абсолютно Все». Це була четверта зупинка нашої екскурсії. Рейлрайт значуще посміхнувся, направляючи мене до дивної будівлі. Три вагони, всі різного типу, були зварені до купи, щоб сконструювати магазин; один з них був схожий на бочку з чорного металу з димарем нагорі. Це й було одне з джерел диму, що я бачила здалека. Я зупинилася перед дверима і прочитала написи під веселими літерами, з яких складалася назва крамниці:

Так, я займаюся доставкою!

Немає копит, огидні жала? Не обслуговую.

Спитайте мене про особливі замовлення! Я не відповім, але одразу займуся!

«Довідник з виживання на пустині»! Вже у продажу!

Перша копія для кожної родини безкоштовно!

Я прочинила двері та увійшла всередину. І, охнувши, зупинилася, коли побачила зомбі-поні з бібліотеки рейдерів. Я зрозуміла, що це саме вона, з того, як її око закотилося ввверх. Те, що вона теж впізнала мене і з веселою усмішкою миттєво кинулася до мене, стиснувши в (неприємно хлипких) обіймах, теж було достатнім доказом.

Вона відійшла і змахнула переднім копитом, одночасно вітаючи і показуючи крамницю. Мені було незручно визнавати, але я була вдячна за це, бо коли вона мене обійняла мене, її сморід змусив мене зачіти дихання; я була впевнена, що блюванути було б нечемно.

— Ну... Привіт ще раз, — промовила я, відчуючи себе трохи ніяково. Останнього разу, коли ця зомбі-пегаска бачила мене, я йшла увігнати кулю у череп рейдеру.

— Здоров, — сказав знайомий голос десь зліва від мене. Я настільки зосередилася на зомбі-поні, що зовсім не помітила, що в крамниці є ще хтось. Я обернулася і побачила Каламіті, що дивився на мене з сором'язливою посмішкою. — Слухай, доки ти не втекла, я хотів сказати, як мені прикро!

Я не втекла, але обережно зробила крок назад.

— Дітзі розповіла мені, що сталося...

Дітзі Ду? Я обернулася до зомбі-пегаски.

— Це *ти* написала «Довідник з виживання на пустищі»?

Обидва ока Дітзі Ду змогли сфокусуватися на мені, і вона просто засяяла від радості, палко киваючи.

«Так, я займаюся доставкою». Раптово я дуже добре зрозуміла, як та книга опинилася в понівільській бібліотеці. І це, в свою чергу, посилювало мої підозри щодо Спостерігача.

Доки я думала, Дітзі Ду швидко взяла ротом ще один екземпляр книги і вже пхала її мені у торбу. Зомбі-поні була на диво доброю та щедрою, і явно не розуміла поняття особистого простору.

Я відкрила рота, щоб сказати щось, наприклад, що «Довідник» в мене вже є (хоча зважаючи на те, що в книзі з рейдерського столу

кілька сторінок були вирвані, мати іншу було б непогано). Але, що б я не збиралася сказати, дивне усвідомлення змусило мене вимовити інше:

— Ти... не дуже говірка, га? — Чи можуть зомбі-поні розмовляти?

Дітзі Ду відійшла на крок і широко відкрила рота, показуючи більше, ніж мені хотілося бачити. Каламіті привернув мою увагу:

— Работоторговці відрізали язика Дітзі Ду кількадесят років тому. Хоча вона й без нього непогано вправляється. — Отже, попередження Монтерея Джека було відразливо точним.

Дітзі Ду підійшла до прилавку, там вона взяла зубами олівець і щось написала на першій сторінці великого блокнота. Вона випустила олівець і підняла блокнот, її око знов химерувало.

Дивлячись тільки на папір, щоб не слідкувати неввічливо за її оком, я прочитала вголос:

— Я не можу розмовляти, тому взялася за письменництво. Якщо б не це, я б ніколи не стала у цьому такою вправною.

Я подивилася на неї і блимнула очима.

Дітзі Ду поклала блокнот, знову взяла олівець і дописала ще рядок, потім ще раз показала його мені:

— Ну що, пошукаємо тобі кращу броню?

*** **

Кришки від пляшок? Поні використовують їх замість грошей?

Хоча це було абсурдно, навіть смішно, але мені варто було б здогадатися. Не дивно, що рейдери їх збирали. Не дивно, що порожні пляшки валялися скрізь, а от кришок не було ніде (звичайно, за винятком тієї, що я мимохідь викинула десь поряд зі зброярнею «Залізна Підкова»).

Моя роба зі Стайні залишилася в «Абсолютно Всьому». У Дітзі Ду не було броні мого розміру, але вона присягалася, що може доробити мою так, що вона буде краще за будь-який обладунок, що зміг би

зліпити рейдер. Вона запропонувала зробити це безкоштовно, але я наполягала на тому, щоб заплатити. Ось тоді я і дізналася про абсолютно косу (даруй на слові, Дітзі) торгівельну систему, що вживали на всьому Еквестрійському пустищі.

— Кришки від пляшок. Серйозно.

На щастя, довоєнні гроші ще буди чогось варті, але тільки у великій кількості. Хоча б для того, щоб дістати газировку з тих нечисленних автоматів, що ще не були зламані та пограбовані.

Дітзі Ду взяла майже всі мої монети; я не мала гадки, чи сума була достатньою, але підозрювала, що отримала щедрю знижку. Вона також наполягла на тому, щоб дати мені листок з детальним описом зовсім нового способу застосування кришок — перетворення їх на саморобні міни. Мабуть, це мав бути фрагмент з розділу про міни у «Довіднику з виживання на пустищі», від якого хтось (гадаю, мудро) її відмовив.

Коли я вийшла з «Абсолютно Всього», Рейлрайт сказав:

— Дітзі Ду — наш місцевий пегас. І місцевий гуль.

Ага, бо поні-гуль звучить значно краще, ніж зомбі-поні.

— Хоча, — продовжив він, вказуючи на Каламіті, — я й цьому регулярно кажу, що він завжди може оселитися в нашому місті. Він охороняє каравани вже більше чотирьох років.

Тепер, коли я йшла до Крана, а Каламіті крокував поряд зі мною, я нарешті ризикнула заговорити з рудим жеребцем:

— Отже, ти не тут живеш?

— Ні. Маю своє житло десь у півгодині льоту.

Я згадала те, що знала про пегасів.

— Десь у хмарах?

Я готова була присягнутися, що очі Каламіті трохи розширилися.

— О ні. Просто хатинка. Хтось її побудував кілька поколінь тому, тільки жеби потім втрапити на зуб якомусь тутешньому дикому звіру.

Я вже зустрічала тут деяких диких звірів.

Поки ми йшли по місткам, я роздивлялася дивну зброю Каламіті, мій погляд пройшов зі стволів його гвинтівок до дивного металевого виступу попереду — я здогадувалася, що це механізм для управління. Я відкрила рота, щоб спитати його про це, і зрозуміла, що дивлюся на пусте місце. Я зупинилася і подивилася назад; він різко зупинився, щоб пропустити кобилу в солом'яному брилі та її жереб'я. Кобила вочевидь намагалася не давати жереб'яті бігати на повній швидкості. Вона виглядала так, ніби хотіла мати поводок.

— Але ма! Я хочу сходити подивитися на Дьорпі!

Каламіті прихилився ближче і прошепотів:

— Так дехто кличе Дітзі Ду. Через око. — Ага, знайшли до чого причепитися; у Другій Стайні хулігани напевне теж причепилися б до цього, проігнорувавши гниючу плоть. — Вона, здається, не проти. Я навіть думаю, що вона знаходить це милим.

Я не стала вказувати на те, що вона також не проти відсутності язика. Краще б від цього не стало.

— Троллі³, а ну повернись сюди, — гукнула мати, коли жереб'я побігло занадто швидко. — І не підходь до тієї крамниці. Я не хочу, щоб ти турбував це.

Це? Добре, визнаю, я й сама думала про неї «це», але то було, коли я вважала її мертвим тілом. Я зупинилася.

— Даруйте, пані. Я тут новенька. Хіба щось не так з зо... понігулями?

Кобила видавалася збентеженою, дивлячись більше на Каламіті, ніж на мене. Мені не треба було дивитися; я відчувала його похмурий погляд.

— Ну... я не маю нічого проти нашої старенької Дьорпі. Тобто пані Дітзі Ду. Але... ну, знаєте...

— Що знаю? — наполягала я, намагаючись не виказувати сором, який я відчувала від того, що мене відражав її запах або її огидно

хлипкі обійми.

— Ну... — Кобила крадькома озирнулася, потім нахилила голову і прошепотіла: — Ви ж знаєте, вони ніби бомба з годинниковим механізмом? Тобто ви ж бачите, що буття гулем робить з їх зовнішністю. Уявіть, що відбувається з їх мозком. Всі вони рано чи пізно з'їжджають з глузду. Дорога Дітзі й так довго прожила, і лише трохи двинулася. Але коли-небудь... Я просто не хочу, щоб мій хлопчик квапив цю мить. Або був там, коли вона почне на нас кидатися.

Договоривши, кобила випрямилася, підтягнула Троллі ближче і швидко пішла. Варто відмітити, в протилежний від «Абсолютно Усього» бік.

Деякий час я просто приголомшено стояла на місці. Нарешті я спитала Каламіті:

— Це правда?

Каламіті глибоко зітхнув, і це явно був поганий знак.

— Ага... Принаймні для більшості з них. Можна потрапити у погане місце, де на тя будуть полювати цілі зграї гулів, що стали зомбі-канібалами. Але повір мені, це стосується тільки більшості, а до того дня навіть й вони гарні поні, хіба тільки трохи смердючі та дивні на вигляд. Деякі, як Дітзі Ду, попри всяку вірогідність *ніколи* не стають вар'ятами.

Я розуміла суть його слів, але від новин я не стала боятися пегаску-письменницю без пір'я. Мені стало за неї болісно.

*** **

Кран був жовтим єдинорогом з гривною та хвостом в помаранчево-бежеву смужку. У нього на голові була помаранчева будівельна каска з діркою для рога. Коли ми знайшли його, він завантажував бочки на вагон-платформу — цей дійсно стояв на рейках, що йшли крізь все місто і з'єднувалися з кількома іншими.

— Здоров! Радий зустріти маленьку кобилу з ПіпБаком, що врятувала Світ Епл⁴ та Дітзі Ду! Не кажучи вже про Дезерт Роуз, Беррел Кактус та Тьорквойз⁵! — Він зупинився, щоб міцно потиснути мені копито.

— Теж рада вас зустріти, — посміхнулася я, відчуючи себе трохи хитко після копитостискання. — Рейлрайт сказав мені, що якщо я хочу дізнатися про підняття важких речей, мені треба побалакати з вами.

Кран посміхнувся і мимохідь підняв одразу три бочки та поклав їх на місця у платформі.

— Гадаю, так і є. — Потім, до мого подиву, він спитав: — Якими чарами володієш?

— Чарами? — нерішуче відповіла я.

— Ну знаєш, — він продовжував говорити, одночасно левітуючи ще три бочки, огорнуті таким самим світлом, як і його ріг. — У єдинорогів як правило є невеличка колекція чар, зазвичай зв'язана з їх талантом — за винятком тих, кому призначено бути вправними у магії, звичайно, бо тоді вони отримують цілу купу заклять. Я, наприклад, можу полагодити рейки та потяги просто зосередившись на них.

Лайно. Я вдарила землю копитом і глибоко зітхнула:

— Ні. Тільки телекінез. Ніяких заклять. — Я знала, що це жалюгідно. Левітація була основою для лошат. Коли я отримала кьютімарку, всі *інші* єдинороги у Другій Стайні мали гарну колекцію заклять. Спасибі тобі, Кране, що нагадав мені, що я, мабуть, найбільш немагічний єдиноріг в історії.

Очі Крана розширилися від подиву. І він швидко змінив тему:

— Зараз у мене багато роботи, але ось що я скажу. Якщо ти зробиш мені маленьку послугу, я навчу тебе всьому, що сам знаю про підняття важких речей.

Непогано, як на мене.

— Що за послуга? — Принести йому газировку? Може, обід? Допомогти закріпити бочки на платформі?

— У нас тут невеличкі проблеми з істотами, що лізуть з тієї старої Стайні на заході. Я чув, що ти хоробра, та й зі зброєю вправна. Просто сходи до Стайні та зачини двері. А тут, гадаю, шкідників ми й самі знищимо, якщо хтось замкне їх лігво.

Що ж, значить, не за газировкою зганяти.

*** **

— Нагадай-но, чому ти пішов зі мною?

Небо потемнішало передчасно. Скоро мені доведеться увімкнути заклання-ліхтар на моєму ПіпБаку.

— Гадаю, я тобі трохи винен, — серйозно сказав Каламіті, йдучи поряд зі мною. — Може навіть не «трохи», враховуючи що ти зробила для добрих поні з Нової Еплузи.

Я зітхнула і спробувала втішити його:

— Ти не міг знати. Я була у просоченій кров'ю рейдерській броні. — Ще й тягла такий арсенал, що типовий рейдер став би радіоактивним від заздрості.

— Просоченій рейдерською кров'ю. В броні, яку ти вдягла тільки тому, же тобі потрібен був захист для того, жеби врятувати життя п'ятьох добрих городян!

— Взагалі-то чотирьох. Дітзі Ду врятувала Світ Епл.

— А ти врятувала Дітзі Ду, жеби вона могла врятувати Світ Епл. Як на мене, це буде п'ять. — Він глибоко вдихнув. — До того ж, ти не переконаєш мене пустити туди тебе одну. Темні історії розповідають про ці Стайні. У багатьох з них траплялися дуже, дуже погані речі.

— Я прийшла зі Стайні. Та хай йому пек, всі поні є нащадками тих, хто вийшов з якоїсь Стайні, хіба ні? Я розумію, чому пусті Стайні можуть стати гарним місцем для гніздування, але ж просто у Стайнях нема нічого проклятого або зловісного.

Каламіті замислився над цим:

— Гадаю, тут ти маєш рацію. Всі, крім таких, як Дітзі Ду, котрі якось пережили апокаліпсис на поверхні, або їх нащадків.

Я так різко зупинилася, що ледве не впала. Моя вціліла і знову повна фляжка хитнулася і вдарила мене у груди.

— Дітзі Ду пережила війну? Вона *настільки* стара?

— Ага. Гулі не старішають, як звичайні поні.

Думка про поні, яка насправді жила в ті часи, яка знала, що насправді сталося, просто розірвала мій мозок.

— Що з нею сталося?

Каламіті смішливо фиркнув:

— Я до сих пір і більшої частини не знаю. Знаю тільки, же вона пролітала біля Клаудсдейла, коли туди вдарили перші мегачари. Її зачепило самим краєчком магічної енергії, яка стерла місто. З тих пір вона й стала гулем.

Я кивнула, йдучи далі в серйозній тиші, образ цілого міста у хмарах, повного пегасів, з'явився в моїй голові. Одна хвилинка — і вже нічого немає.

Хмари над нами почали протікати.

*** **

Це було майже як у душі в Другій стайні. Тільки тут душ був *повсюди*! І не зупинявся. Якщо б мене вчора не помила Кенді, я була б цьому рада, незважаючи на холодну воду. Але тепер, коли я промокла до нитки, він видавався мені неприємним.

Небо стало настільки темним, що мені довелося ввімкнути магічний ліхтарик на моєму ПіпБаку, щоб бачити хоч щось попереду. В теорії, зараз ще був день, але в це було важко повірити. Лютий вітер з'явився ніби нізвідки, і лупцював нас дощем, ніби батогом.

— Що відбувається?! — крикнула я до Каламіті крізь бурю.

— Це гроза. Та ще й яка. Нам краще знайти якесь укриття, бо вона тільки починається!

— Гроза? — прокричала я у відповідь, дивлячись, як частина хмар ненадовго яскраво засяяла. — Що це таке?

БА-БААААААХ!!!

Небо вибухнуло! Це звучало ніби постріл, якщо б сама Селестія стріляла з рушниці, що була зроблена з чистого жаху. Я навіть спробувала сховатися під Каламіті.

— А ну схаменись!

Нерішуче та трохи сором'язливо я знову встала на копита. Ще один спалах освітив все навколо в різкій чорно-білій гамі і зник, перш ніж я зрозуміла, що сталося. Ще один могутній вибух розірвав небо одразу за спалахом. Каламіті довелося тримати мене передніми копитами, щоб я не спробувала знову сховатися.

— Якщо ти так боїшся грому, зачекай, доки побачиш справжню блискавку! — всміхнувся він. — Краще ходімо, нам треба знайти якесь сховище.

За кожним спалахом світла у хмарах слідував жахливий тріск або могутній вибух. Трохи пізніше я й справді побачила блискавку. Я уявляла її як ті електричні розряди, якими в мене стріляли мозгоботи. Вона була зовсім не такою. Це був величезний білий розрив крізь небо, ніби всесвіт розітнули. Він тривав лише мить, але я бачила післяобраз перед очима ще декілька хвилин.

При світлі блискавки я також побачила, або мені так здалося, якогось поні на пагорбі вдалині. Я не могла сказати, чи то був єдиноріг або пегас... спочатку я подумала, що і те, й інше одночасно. Але примара зникла, перш ніж я могла впевнитися, що взагалі щось побачила.

Ми йшли галопом, земля під нами ставала все більш багнистою та ненадійною, доки ми не були змушені зупинитися біля розлютованої

пінної річки. Стрімка брудна вода рвала обидва береги. Я бачила чорні силуети вирваних дерев, що вона несла геть.

На іншому березі височіла скеля. Вода текла по щілинам у ній тисячами струмків, кожен впадав у річку вниз. Навпроти нас, трохи вище у скелі, була темна паща печери, дорогу до неї вже розмило.

Я стояла і безпорадно дивилася, намагаючись збагнути, як ми будемо переправлятися на той берег. Потім я відчула, що мене підняло у повітря, коли Каламіті перелетів зі мною через річку і опустив мене біля входу в печеру. Я відчула себе дурною.

Я пішла вперед, освітлюючи печеру ліхтарем ПіпБака. Шлях тягнувся не більше ярду, потім різко переходив у дуже старі металеві сходи, проіржавілі майже до чорноти, що вели до бетонної площадки. Там грубі стіни змінилися кам'яною кладкою. На іншому боці площадки дуже знайомі відкриті сталеві двері звисали на шарнірній руці. У центрі двері прикрашали цифри 24. За ними лежав іржавий двійник місця, яке, як я колись вважала, завжди буде моїм домом.

Каламіті пробіг повз мене.

— Годі там очима лупати. Допоможи мені закрити двері, доки клята ріка не вийшла з берегів і не затопила цю діру! — Він намагався зачинити двері за допомогою фізичної сили. Я подивилася вниз, вперше помітивши, що підлога печери вже була калюжею дводюймової глибини і ставала все більше.

Я побігла до пульта управління. Там я зупинилася рівно настільки, щоб перевірити замикаючий механізм (якого взагалі не було) і впевнитися, що я зможу знову відчинити двері. Впевнившись у цьому, я спробувала натиснути важіль. Він не піддався. Я зосередилася, мій ріг яскраво засвітився, і я додала силу телекінезу до сили моїх копит. З гучним скреготом важіль здвинувся. Рука зашипіла, заворушилася, і двері до Стайні 24 з протестуючим стогоном зачинилися.

*** **

— Ти ж розумієш, що ми закрили себе у Злій Страшній Стайні Жаху, так? — піддразнила я свого незваного супутника, доки він

здивовано роздивлявся.

— Я в-вірю, же ти сказала правду. Кому знати, як не тобі. — Він нервово мені посміхнувся. — До того ж, — додав він, хлопнувши крилами, — від них мені тут користі так чи інакше небагато.

Мій погляд зачепився за зброю, що була на Каламіті. У пегаса були дві дальнобійні гвинтівки, по одній на кожному боці трохи нижче крила, вбудовані в механізм сидла. Тонкі металеві «віжки», що йшли вперед, закінчувалися мундштуком, який висів на кілька дюймів нижче його рота. Прикусивши його, він стріляв з обох гвинтівок одночасно. Сідло було зроблене так, щоб перезаряджати їх по команді — можливо, якщо потягнути за мундштук або куснути інакше. Я не могла сказати напевне.

— Слухай, Каламіті, я хотіла спитати тебе, що це? — Я вказала копитом на дивну штуку.

— Шо? — Він почав крутитися на місці. Я не могла стримати сміх. Він зупинився, подивився на мене, потім знову собі за спину. — Ти про моє бойове сідло?

Я кивнула.

— Файна штука, га? Сам сконструював! — Він встав на диби, гордо демонструючи його. Потім, помітивши вираз мого обличчя, спитав: — Хочеш сказати, же ніколи раніше не виділа бойове сідло?

Я помотала головою.

— Ну, дивись. — Він напустив на себе важний вигляд. — Грубо кажучи, є два типи вогнепальної зброї. Мала, яку поні може взяти у рота або левітувати, якщо він єдиноріг. І є бойові сидла, для всієї зброї, що занадто громіздка та важка, або має занадто сильну віддачу, жеби вправлятися з нею без підтримки. Я бачив всіляку зброю, що прироблювали до сидла. Кулемети, ракетниці...

— *Ракетниці!* — Від однієї думки я піджала хвіст і опустила вуха.

— Ага! Навіть магічну енергозброю. — Він замовк. — Хоча вона дуже рідкісна, тому ти навряд чи колись сама таку побачиш.

Я запам'ятала це на майбутнє. Перевіривши на своєму ПіпБаку наявність радіації та інші подібних загроз, та ІП на будь-які ворожі мітки, я зробила великий ковток з фляги і почала продумувати маршрут. Я була впевнена, що за своє життя навчилася орієнтуватися у Стайні без проблем. Якщо план приміщень був таким самим, то праві двері у наступній кімнаті мають вести до сходів униз. Там буде кафетерій, жилі кімнати, школа та клініка. Наліво — коридор, що веде вглиб технічних приміщень, у тому числі до дуже знайомої майстерні з ПіпБаків. Недовго думаючи, я вирішила, що спочатку ми підемо направо.

Каламіті тим часом обстежував сусідні кімнати. Він повернувся з трохи здивованим виразом обличчя.

— Он в тій кімнаті у них ящик з динамітом.

Так, це було дивно. Я відчула, що мої вуха нашорошилися. У Другій Стайні такого не було.

— Що там всередині?

— Гадаю, динаміт, — саркастичним тоном знавця відповів Каламіті. — Якщо серйозно, не можу сказати напевне. Він зачинений. А трусити його, як подарунок, жеби зрозуміти, що всередині, я ся не збираю. На той випадок якщо там тойво, повно динаміту.

Я пішла за рудим пегасом назад до комори, щоб перевірити. Але після трьох спроб і втрати ще двох шпильок (яких в мене залишалося тривожно мало) мені довелося визнати, що замок був за межами моєї вигаданої майстерності. Натомість я запропонувала піти маршрутом, який я планувала спочатку.

Двері до жилих кімнат відчинилися з заспокійливим шипінням. Світильники знайомо завили... ті, що ще працювали. Стайня 24 вже викликала в мене тугу за домом. Ще гірше було те, що тупий біль в моєму серці змішувався з тривожним відчуттям неправильності. Бачити це місце в іржі та руїнах було якось неприємно. Немов би я йшла крізь мою персоналізовану версію постапокаліпсису. Я знаходила двері, що не відчинялися. Підлога була засипана

консервними банками та сміттям. Генератори, за якими ніхто не наглядав, видавали дивне, ритмічне бурчання. А десь з глибини йшли пихтіння, стук та шипіння, яким взагалі не було місця у Стайні. Це була деморалізуюча, моторошна версія Другої Стайні в стилі будинку з привидами.

Я обернулася до Каламіті і побачила, що він підбирає з підлоги кришки. Я прикусила губу, опираючись хвилі емоцій, які верещали, що він паплюжить це місце. Мародерство та збирання на Еквестрійському пустищі означали виживання. І, що логічно, це місце не було винятком. Але навіть більше, ніж обирання свіжих трупів, це видавалося пограбуванням могили. Нечестиво.

Мої почуття розвіялися, коли нагорі розкат грому пролунав так близько до печери, що ми почули його навіть у Стайні. Моє серце закалатало.

— Що це за лайно?.. — вимовила я, вказуючи копитом у сторону неба зовні.

— Я ж сказав. Гроза.

— Я про таку грозу в книжках не читала, — відповіла я.

Каламіті з іронією подивився на мене.

— Погода вже не та, що раніше. Поні вже не направляють сонце і місяць по небу. Ми, пегаси...

— Богині Селестія і Луна рухають сонце та місяць по небу кожен день! — обурено гаркнула я. Як він міг таке сказати?! Це було... богохульство!

— Ага. — Він закотив очі. *Очі він тут закочує!* — З понячого раю. Так.

Я наїжилася. Він мовчки дивився на мене, доки я не здалася, жестом дозволивши йому продовжити.

— Як я казав, ми, пегаси, теж більше не плануємо погоду. Еквестрійська погода здичавіла.

У мене холодок пробіг по гриві. Крізь металеві стіни та гору ми відчували барабанні удари бурі.

*** **

Я почала замислюватися, наскільки високотехнологічною була Друга Стайня, якщо я ніколи не чула такі грози. Очевидно, її розробляли так, щоб вона довше залишалася замкненою, що вплинуло, як я почала помічати, і на інші архітектурні відмінності.

— Хм, — я подумала вголос. — Тут тільки одна душова.

Принаймні, одна тільки в секції жилих кімнат Стайні. У Другій Стайні їх було дві. Одна для кобил, одна для жеребців. Підлога за дверима була вологою, і я чула рик вируючої, хлюпаючої води з душової. Також, на відміну від Другої Стайні, Стайня 24 була приєднана до водоносного шару, її запас води лише очищувався антитоксичними та антирадіаційними закляттями. З дощем, що йшов зовні, вода в усіх раковинах та унітазах піднялася.

Це відносилось і до водяних фонтанчиків. Той, що був між школою і жилою секцією, розбризкував коричневу воду. Моторошні звуки йшли з труб і водопроводу, а не від якихось надприродних чудовиськ.

Я різко зупинилася, коли на компасі моєї ІП блимнула червона мітка. Десь попереду напевне була одна з тих істот, про яких говорив Кран. Хоча, зрозуміла я, жоден з нас не подумав спитати, що вони собою являють.

— Тож... є якісь ідеї щодо того, яких «шкідників» ми тут маємо шукати? — прошепотіла я, в той час як ми пригнулися, намагаючись рухатися якомога тихіше.

Хоча душові не були роздільними, спальні були — головний поверх для жеребців, нижній для кобил. Це також відрізнялося від Другої Стайні, де кімнати розраховувалися на сім'ї. Моя ІП здавалася дратівливо обмеженою, бо, показуючи істоту прямо перед нами, була неспроможна показати мені, на якому рівні вона знаходиться. Я левітувала Літл Макінтош, залишаючись наготові.

— Власне, ні, — прошепотів у відповідь Каламіті. — І, якщо я ся не помиляю, ми не повинні їх шукати. Нам треба було лише зачинити двері.

— Якщо я не помиляюся, — відрізала я, мабуть, гучніше, ніж було варто, — *мені* треба було зачинити двері. Тебе тут взагалі не має бути. — Хоча я мала визнати, що він мав рацію. Справді, для того, хто опинився у чийомусь лігві, нищпорити у ньому було, мабуть, найтупішою ідеєю. З іншого боку, це була інша Стайня. Моя цікавість та почуття спорідненості не дозволяло мені залишити її необслідуваною. І якщо вже я була замкнена тут на кілька годин, що ж, саме час цим зайнятися.

Каламіті похитав головою, але все одно пішов за мною.

Ми пройшли ще кілька кроків, і червона мітка зникла. Я швидко розвернулася, намагаючись побачити, чи вона якимось чином опинилася за нами, але там нічого не було. Або істота зникла, або була прямо над нами, на поверх вище. Ми пригнулися, намагаючись не рухатися і не шуміти. За мить червона мітка з'явилася ще раз, і знову перед нами. За кілька секунд вона знову зникла. Цього разу остаточно.

*** **

Якщо не звертати уваги на вік та зруйнованість, школа у Стайні 24 виглядала так само, як удома. Парти рівними рядками. Гуртова зона з іграшками. Вчительський стіл з терміналом, олівцями та яблуком, що давно згнило. Єдиною суттєвою відмінністю був великий скляний резервуар, що колись, мабуть, був акваріумом. Навіть з іржавими стінами, тут я почувала себе як вдома.

Це мало мене заспокоювати. Натомість я відчувала себе на диво неприємно. І це мене нервувало. Постійний стук і скрип у трубах лише посилювали мій дискомфорт і до того ж викликали легкий головний біль. Що було ще гірше, ми зустріли ще трьох «привидів» — ворожих істот, що з'являлися на моїй Іскрі Пильності, але ніде більше — і те, що у Каламіті не було ПіпБака і він не міг зрозуміти, на що я реаую, не покращувало ситуацію.

Я почала непокоїтися, що моя Іскра Пильності, або навіть сам ПіпБак, пошкодилися або почали збоїти через вплив Еквестрійського пустища. Це маловірогідно, переконувала я себе, згадуючи, що їх робили значно більш стійкими. Більш вірогідною — і значно менш заспокійливою — була думка, що тутешні істоти володіли якоюсь своєю магією.

— Ти коли-небудь чула про поні на ім'я Принц Селест?

— Що? — Я підійшла до Каламіті, нахмуривши брови. — Дай-но глянути, — сказала я, піднімаючи у сяйві телекінезу книгу з парти перед ним. Я прочитала кілька речень, потім захлопнула книгу, щоб подивитися на її обкладинку. Це була дитяча книжка з казками. — «Жеребець на місяці»?!

Каламіті посміхнувся:

— Знаєш, я пам'ятаю, як моя мати читала мені схожу історію... тільки там на місяці була кобила, якщо пам'ять мене не зраджує.

— Бо це й має бути *Кобила* на місяці! — Я швидко почала листати інші книжки на партах та полицях. Коли я закінчила, я зробила кілька важливих висновків: — Перше: всіх значних поні у всіх книжках зробили жеребцями...

— Ну, я вважаю, же деякі з них були жеребцями від початку...

— Друге! — стійко продовжила я, хоча мій голос здавався натягнутим навіть для моїх вух. — В жодній історії з цих книг немає нічого окрім найтуманніших відсилок до історії або влади в Еквестрії. — Бібліотека Другої Стайні у цьому плані, правда, теж зірок з неба не хапала — найновіша історія в будь-якій з наших книжок була більше покоління давниною. Але ж тут не було браку матеріалу. Це була навмисна зміна фактів та контексту! У частині Стайні, присвяченій освіті! Це було... це було...

— Знаєш, якщо ти ся не заспокоїш, то точно вибухнеш.

Я злобно жбурнула в куток книгу, що тримала. Я вже хотіла піти, загорнувшись в обурення, ніби в плащ, коли згадала про термінал на

вчительському столі. Екран м'яко світився. Я підійшла, готуючись його хакнути, але мене чекало легке розчарування, коли він з готовністю віддав свої секрети. Якщо можна їх так назвати. Записи були в основному заповнені нотатками з відвідуваності та оцінками. Але два з них виділялися. Перший:

Сьогодні мене очікувало велике здивування, коли ми перевіряли здібності молодих єдинорогів до магії. Я попросив моїх маленьких поні принести з собою своїх домашніх тварин і показати, як вони вміють їх левітувати. Доволі просто, хоча тварина, що ворушиться, може ускладнити цю справу для жереб'ят їх віку. Мені довелося дозволити Баттер⁶ і Періденс⁷ взяти маскот нашого класу, бо в них обох немає своїх тварин. Періденс був в захваті, але Баттер, здається, злякалася змії, хоча вона і знає, що та беззуба і безпечна. Можна й не казати, що Баттер не дуже добре впоралася.

Справжнім сюрпризом виявилася маленька Кванта, яка весь рік мучилася навіть з простою левітацією. Так, я знаю, що у дівчат подібне ніколи не помічали, але я не можу уявити іншого пояснення: у нашій кімнаті відбулося справжнє магічне диво. Кванта не просто левітувала себе, її спалах магії подіяв на всіх тварин у кімнаті. Більшість просто запанікували, і знадобився час, щоб вони очуняли, але деякі (у тому числі наш маскот) ніби просто зникли. І найбільш дивна річ, чарівний спалах, здається, перетворив огидного старого кота Керрот Тейл⁸ на... ну, ще більш огидного старого кота.

За мить все скінчилося. Кванта, здається, в порядку. Навіть не зрозуміла, що вона зробила. Звичайно, мені довелося викликати батьків, і Керрот Тейл отримала психічну травму. Буде дивом, якщо мені вдасться навчити цих жереб'ят хоч чомусь на цьому тижні. Поки що я напишу пропозицію, щоб надалі за подібними перевітками наглядав ще один єдиноріг-жеребець. Про всяк випадок.

Другий запис був датований чотирма днями пізніше, і він був останнім на терміналі:

Я очікував, що деякі батьки залишать своїх жереб'ят та кобилок вдома після того, що трапилося на початку тижня, але тепер вони

мали б вже почати пускати їх до школи. Але відвідуваність нижче нікуди. Більше половини моїх учнів пропустили сьогодні заняття. Якщо наступного тижня ситуація не зміниться, мені доведеться зв'язатися з батьками. Якщо й це не допоможе, то може навіть звернутися до Наглядача.

Я деякий час дивилася на цей останній запис.

— Стоп... Наглядача?

Каламіті з цікавістю подивився на мене:

— Щось не так?

— Наглядачка цієї Стайні була жеребцем?

Він моргнув і трохи звузив очі.

— І що тут не так?

— Кобила-Наглядачка має бути кобилою. Ось що не так. — Мені це ніби дитині доводилося пояснювати. Але замість розуміння він звузив очі ще сильніше.

— Хочеш сказати, же хлопак си не впорає з тим, з чим впорає дівчина?

Раптово приголомшена, я спробувала знайти найкращій спосіб пояснити:

— Н-ні. Справа не в цьому! — Я заперечливо замахала копитами.
— Просто... Просто так повинно бути. Це традиція.

Він не ворухився. Його голос був дуже спокійним:

— Тобто ти кажеш, же якщо якийсь хлопак може управляти Стайнею краще за будь-якого жеребця чи кобилу, і він має кьютімарку, яка на це вказує, і все таке, йому все одно ніц не дозволять, бо він жеребець?

Я зглитнула і відступила. Трясця, але ж я була права. Але я нічого не могла пояснити, не ризикуючи закопати себе ще глибше. Тож замість цього я замовкла і припинила розмову.

Каламіті розвернувся і вийшов із класу. Цього разу я йшла за ним.

*** **

— Так, тепер й мені трохи ніяково.

Перед нами були ще одні двері до службових приміщень. Справа від нас — кафетерій. Зліва — підсобка. У ній термінал, що світився, декілька полиць із запасами і плакат на стіні з могутнім жеребцем, хоробрим і високим, готовим і спроможним зійтися з небезпекою вічна-віч, а біля його задніх копит скулилися три кобили, що були налякані, але дивилися на нього в пошуках спасіння з обожненням в очах.

Каламіті було ніяково. Я ж почувала щось ближче до гніву.

Справа була не в тому, що цей поворот мав привести нас до атрію. Я могла вибачити сильне відхилення у дизайні Стайні (хоча це й дратувало мене). І не в героїчному жеребці або в манірних кобилах. Я повністю розуміла бажання бути особливим і обожнюваним за свої досягнення, на якому грав плакат. І навіть не в тому, що це був вже п'ятий плакат, повз який ми пройшли, і всі вони потурали одному й тому ж статевому упередженню. Справа була в тому, що жеребець на зображенні мужньо тримав у зубах гайковий ключ, і в тому, що невимовний жах, від якого дівчата скулилися, ніби налякані кролі, був вочевидь протікаючою раковиною.

Обережно, щоб не натрапити на ще одну соціальну міну, я спитала:

— Ти розумієш... чому я засмучена? Справа не в тому, щоб дати щось найкращому поні, всім чхати на традиції. Це...

— Ага. Це маніпулювання. Усі ці плакати тут розвісили ще до того, як поні прийшли до Стайні, жеби уникнути апокаліпсису. — Він обернувся і подивився на мене. — Це як сказати, же якась справа пасує тільки для жеребця або тільки для кобили.

Я його зрозуміла.

— А це вірно тільки для кухарства.

Я зупинилася. Мої вуха підскочили, і на мить я готова була присягнутися, що з них зараз піде пара.

— Що?! Що ти... — І потім я побачила його лукавий погляд. — А. Ха-ха. Гадаю, я це заслужила.

— Ага.

Ми замовкли. Я повернулася до підсобки, щоб хакнути термінал і прочитати логи поні, що завідував тут технічним хазяйством, доки Каламіті збирав корисні речі. Стук і дзвякання у трубах настійливо продовжувалися. Але на хвилю я відчула себе менш знервованою. Я відчувала, що щойно вибралася з соціального мінного поля трохи опаленою, але живою. І, звичайно, у цю саму мить все й пішло шкереберть.

Я тільки-но дочитала четвертий запис і почала останній, коли моя ІП спалахнула не одним «привидом», а одразу п'ятьма!

Запис перший:

Повірити не можу в свою вдачу. Персимоні⁹ файна кобила. Останнє побачення було просто чудовим. Вона навіть дозволила мені її поцілувати! І її маленькій кобилці, Керрот Тейл, я, здається, теж сподобався. Ще краще, вона мені теж подобається. Мені не доведеться вдавати, що я просто хочу провести більше часу з її матір'ю. Власне кажучи, ми запланували друге побачення на завтрашній вечір.

А, і ще Грейхорн¹⁰ нарешті полагодив освітлення на рівні 2-Б. Це мерехтіння доводило всіх до сказу.

Запис другий:

Холера, от і вся вдача. Спочатку все освітлення на здогадайтесь якому рівні вирубилося і занурило клятий атрій у темряву час пік. Що ще гірше, Персимоні відклала наше побачення. Якась мала єдиноріжка зробила щось дивне з котом Керрот Тейл, і Персимоні весь день її втішала, щоб мала пизда не потонула у своїх сльозах. Забираю свої слова назад. Я ненавиджу дітей.

Запис третій:

Сьогодні Наглядач знов викликав мене у свій кабінет. Велика проблема, що потребує моїх особливих талантів. Є здогадки? Він знову замкнув себе. Знову! Це вже третій раз на цьому тижні. На щастя, будь-який поні, що моє хоч краплю здорового глузду, зміг би його відчинити. Найслабкіший замок, що мені доводилося бачити. Але на той випадок, якщо Грейхорну колись доведеться це робити, я залишив жменю шпильок і номер «Сучасного слюсарства» в сейфі у коморі. Я навіть підкреслив для нього найкорисніші моменти. Так що доки він не забуде пароль, навіть у нього не має виникнути проблем. І паролем я зробив його ім'я, тому... от лихо, він і його може забути.

А з особистим життям все стало ще гірше. Кобилка Персимоні опинилася у клініці. Я чув, що кіт напав на неї. Мабуть, доведеться його приспати.

Запис четвертий:

Де цього Грейхорна носить? Цей йолоп сьогодні пропустив всю свою зміну. Я дзвонив у його кімнату, але він не відповідає. Трясця його матері, все доводиться робити самому.

А, я тут замінив все освітлення на рівні 2-Б, і знаєте що? Проблеми залишилися. Богинями клянуся, ті, хто будували це місце, точно на чомусь зекономили. Мабуть, надурили Стайню-Тех на цілу купу грошей. Сподіваюся, їх дупи поплавилися, коли вдарили мегачари.

Запис п'ятий:

Грейхорна все ще нема. Спитав інших, вони його теж не бачили. Порадили перевірити у клініці. Було б в його дусі якось впасти і проштрикнути себе власним рогом.

Лайно, знову це шкряботіння. Щось залізло у вентиляційну систему. Я зняв кілька панелей на цьому поверсі. Сподіваюся, що б воно не було, воно випаде і мені не доведеться посилати когось із жереб'ят повзти туди і витягувати ту істоту. Я вже казав, як ненавиджу дітей?

Двічі лайно. Я щойно побачив, як та тварюка дивиться на мене. Я ледве не подумав, що це клятий кіт Керрот Тейл. Але ж його вчора спіймали та приспали.

Тричі лайно! Клята тварюка щойно мене вкусила! Присягаюся, я відправляю туди жереб'я з вогнеметом!

Я подивилася нагору і побачила темний отвір там, де мала бути решітка. І кілька пар чужинних мерехтячих очей, що дивилися на мене.

— Каламіті, назад, вони у вентиляції!

Каламіті почув мій крик і відступив, одночасно з тим одна з істот вискочила і приземлилася на стелаж, перекинувши на підлогу відро, з якого розсипалися запобіжники. Вона лише віддалено нагадувала кота, але була вкрита лускою, а не хутром, мала здоровенні ікла і очі, схожі на котячі, але з горизонтальними зіницями. Чомусь це вразило мене більше за все.

Моя помилка була у тому, що я відклала Літл Макінтош. Коли істота кинулася на мене, у мене не було часу витягнути пістолет або навіть подумати. Я відреагувала інстинктивно, схопила тварюку телекінезом і жбурнула від себе, немов гранату. От тільки зараз ми були в маленькій кімнаті і летіти їй було нікуди, тому вона з шипінням вдарилася об стіну, до якої я її притиснула.

Ще одна вискочила, вдарилася об термінал і впала на підлогу. Я підняла заднє копито і опустила з усієї сили на голову істоти. Вставши на диби, я нанесла смертельний удар переднім копитом тій, що я притискала.

Третя стрибнула прямо на мене і вчепилася кігтями в мою гриву.

Я заволала, ніби маленька кобилка:

— Зніми її! Зніми її! Зніми її!

Я панічно брикалася, моє заднє копито зі скляним хрустом і тріскучим вибухом пробило екран терміналу. Я відчула, як волосся навколо мого копита опалилося.

Я розвернулася до дверей і побачила, як Каламіті прицілівся.

БАМ!

Мій розум нагадав мені, як я помирала від ран, коли цей самий поні кілька разів стрільнув в мене і пікірував, цілячись знову. Не замислюючись, я кинулася на підлогу, намагаючись ухилитися від пострілу... через секунду після того, як Каламіті вже вистрелив, розірвавши кото-зміє-тварюку і залишивши мене неушкодженою.

Я, хитаючись, піднялася на копита. Я намагалася посміхнутися, але те, що вийшло, було скоріше схоже на гримасу. Я бачила по його обличчю: він хотів сказати мені, щоб я йому довіряла, щоб перестала боятися, що він в мене вистрелить. Але він не збирався цього робити. Він не міг, бо в мене було більш ніж достатньо причин остерігатися зброї в його присутності. Бо я мала так робити.

В цю мить я дещо зрозуміла. Йому справді було прикро за те, що він стріляв у мене. Не за те, що стріляв у нову героїню, яка врятувала кількох місцевих жителів. Саме за те, що вистрелив у мене. Він був тут не через сором. Він не намагався виправити якусь втрачену репутацію або позицію, ані в своїх очах, ані в очах інших. Йому насправді було прикро, що він ледве не вбив мене.

Я навіть не розуміла, що так думаю про нього. Але тепер зрозуміла, що так і було. Трясця, тепер я відчувала, ніби я маю вибачитися перед ним.

Він обернувся, дивлячись на стелю:

— Здається, звук пострілу їх налякав.

— Поки що, — погодилась я. В мене було прозріння, але я не могла розповісти йому про це. Він просто буде відпиратися, і вийде незручно. Він все-таки хлопець...

Трясця! Я відчитала себе за таку думку. Хоча й неважко було здогадатися, що наштотхнуло мене на такі думки. Я з ненавистю подивилася на дурний плакат:

— Я ненавиджу цю Стайню.

*** **

Літл Макінтош крутнувся і випустив три кулі, направлені ЗНС. Ще три злобні кото-зміє-тварюки пішли у небуття. Їх було легко вбити, але це компенсувалося тим, що вони були маленькі, спритні та витривалі. І дуже агресивні!

Ще кілька спробували стрибнути на Каламіті, намагаючись вчепилися в нього кігтями. Він брикнувся, розправивши крила і відправивши їх у політ, а потім розчавив одного з них в червону пасту.

— Як думаєш... скільки ще... цих маленьких тварюк?

Я стрільнула в одну з істот, що їх скинув з себе Каламіті, і схибила. Вистрелила ще раз, і влучила. Остання оминула мене і стрибнула на спину Каламіті. Я почула, як він завив, коли істота встромила свої ікла в його шию.

— Не хвилюйся, я його зніму! — Я телекінезом відчепила істоту, мій ріг яскраво засвітився, коли я підняла Літл Макінтош до нязваючої тварюки, з якої капала кров Каламіті, і спустила курок.

— Холера, ну вони й кусають.

— Не ворущись. Дай мені глянути. — Я вже виймала магічні бинти з моїх торб. Вони в мене майже закінчилися. Я знала, що можу знайти їх у клініці (яка мала бути попереду) або в душових біля жилих кімнат (куди довелося б далеко повертатися).

Ми пройшли крізь технічні приміщення, дорога була довгою і мокрою, але на шляху крізь наполовину залиту водою нижню частину Стайні нічого не трапилося. Ми знайшли комору і відчинили сейф за допомогою пароля. Моя колекція шпильок тепер виглядала значно краще, і в моїй торбі лежало «Сучасне слюсарство». Ті істоти, яких ми знайшли в службових приміщеннях, були мертвими. Потонули. Хоч вони й виглядали як помісь змії та kota, маленькі чудовиська, здається, не вміли плавати. Треба дякувати пустищу за маленькі послуги, які воно іноді робить.

Але ми почали знаходити скелети. Спочатку поодинокі, потім групам. Чим ближче ми підходили до атрію, серця Стайні, тим більше смерті ми знаходили. Я не могла позбавитися від образів, ніби хтось

йде по Другій Стайні і знаходить тіла всіх, кого я знала майже все своє життя за винятком кількох останніх днів, ось так, мертвими.

Це було занадто. Мені треба було відпочити, очистити голову.

Не менше дев'яти клятих істот обрали цей момент для атаки.

Замотуючи рани Каламіті, я кривилася від своїх відсутніх медичних навичок. Якщо б я спробувала вступити в Міністерство Миру, мене б витурили звідти втриштя. Погано було б навіть якщо б тільки я померла, не знаючи, з якого кінця пляшки пити зілля. Мені зовсім не хотілося, щоб ще хтось покладався на мої (відсутні) вміння.

Тим не менш, ми були на ногах і йшли у вірному напрямку. От тільки це було не зовсім так. Чим більше я думала про це, тим менш розумними видавалися мої причини для блукання тут. Закінчивши, я розвернулася і подивилася туди, звідки ми прийшли:

— Так, все. Я була дурною поні. Ми розвертаємося, якнайшвидше рухаємося галопом до входу, барикадуємось там і перечекуємо цю кляту бурю. Потім ми йдемо і зачиняємо за собою двері.

— Ем... взагалі... я за те, жеби йти до клініки.

Я з подивом обернулася. Коли я побачила Каламіті, мій подив обернувся на шок. Потім на жах.

— Може, там... — Він хитався, блідість просвічувала крізь шерсть, — зберігали щось від... тойво... отрути?

Бац. Пегас впав.

— Каламіті!

*** **

Химера

з особистих нотаток доктора Брірбері¹¹, головного медика Стайні

24

Я вирішив назвати цей новий вид «химера» з причин, які, думаю, очевидні. Істота є результатом дикого магічного сплеску винятково талановитої кобилки на ім'я Кванта. Спалахом неконтрольованої

магії Кванта змогла поєднати кількох істот поблизу від себе в одну — повністю життєздатну і абсолютно нову форму життя.

Першій істоті знадобилося кілька днів на линяння, перш ніж вона показала свою справжню природу, коли напала на іншу кобилку, Керрот Тейл. Її швидко принесли до клініки, але вона загинула через кілька годин від невідомого магічного токсину, що істота увела в її кров.

Після линяння химера напала на робітника на ім'я Грейхорн. Цього разу і химера, і її жертва були дорослими. На основі випадку з Керрот Тейл, ми лікували Грейхорна протиотрутними закляттями та зіллями, але безрезультатно. Грейхорн протягнув втричі довше, ніж Керрот Тейл, і більшу частину цього часу він був у жахливій агонії. Тільки після смерті Грейхорна ми дізналися ключовий компонент, з якого була створена химера.

Як ви можете бачити, на зображеннях, що я додав до цього документу, котячий та зміїний елементи поєднання є доволі очевидними (див. зображення C-1 і C-2). Ми спочатку не зрозуміли, не могли припустити, що у класі в момент використання закляття була якась комаха, яка злилася з істотою на глибинному рівні. Бачите, ікла химери не дуже схожі на ікла гримучою змії, скоріше на яйцеклад комахи.

Поведінка цього виду дуже агресивна, вони атакують будь-якого придатного хазяїна, в якого можуть відкласти яйця. За добу ці яйця розвиваються в хазяїні, після чого приплід нових химер-дитинчат прогризає собі дорогу з інфікованого поні назовні, остаточно вбиваючи хазяїна, якщо він ще не мертвий. У випадку Грейхорна п'ять нових химер вирвалися з його тіла менш ніж через годину після того, як його визнали мертвим (див. зображення C-3). Уявіть собі вираз обличчя мого асистента (хоча можете і не уявляти, див. зображення C-4).

На щастя, з випадку Грейхорна і п'яти малих химер, що ми отримали, ми змогли винайти та створити протихимерне зілля. Нажаль, деякі з необхідних трав були лише у невеликій кількості, тому

є велика можливість, що на всіх його не вистачить. Наглядач тримає одну пляшку замкненою в своєму офісі, разом з рецептом. Все інше я зберігаю у медичному холодильнику тут, у клініці, доки чекаю рішення Наглядача щодо розподілення зілля.

Та змилуйся ж, Селестіє!

Коли я дочитала, я залякла від жаху. Я повільно встала від терміналу доктора Брірбері і роздивилася клініку. Повсюди були скелети поні. Вони дюжинами тягнулися у напрямку відчиненого медичного холодильника. Інші переплелися один з одним.

Новий вид, особливо ворожий, що одним укусом знерухомлює жертв а потім мучить їх до смерті зсередини більшу частину доби... і, зробивши це, п'ятикратно помножує свою кількість?

Я швидко зрозуміла, що єдиним, що не давало химерам заповнити Еквестрійське пустище, була ріка і той факт, що химери не вміли плавати. Дякувати пустищу за великі послуги!

Якщо ми це переживемо, мені треба бути поговорити з Краном щодо його уявлення про «невеличкі проблеми». Применшення не було чеснотою на Еквестрійському пустищі.

Я подивилася на ліжку, де відпочивав Каламіті, який виглядав ще слабшим, ніж раніше. О Богині. Я не могла йому сказати! Хай краще думає, що він отруєний; отрута значно краще, ніж це.

Я безцільно підійшла до холодильника і перевірила його, вже знаючи, що всередині нічого нема.

Так, остання спроба. Я підійшла до вікна клініки і визирнула в атрій.

Там було темно. Всі світильники зламалися. Єдиним джерелом світла були кілька ламп у клініці, які досі працювали, і мерехтяче світло з круглого вікна офісу Наглядачки (ні, Наглядача) зверху. Якщо й залишилася єдина доза... «протиотрути»... вона має бути закритою там, у сейфі. Єдиний спосіб туди потрапити — через атрій.

Атрій кишів химерами.

Важко зглитнувши, я обернулася до Каламіті. І розповіла йому план.

Каламіті довго на мене дивився, і нарешті мовив:

— Це божевілля.

Я зосередилася, мій ріг засвітився, і я відкрила мою торбу.

— Зі мною все буде гаразд.

— Не буде! Це самогубство. І ти вб'єш нас обох!

Я суворо на нього подивилася.

— Дай здогадаюся. Ти вважаєш, що повинен зробити це сам, бо ти вже... отруєний. Навіть незважаючи на те, що ти не можеш піднятися без допомоги. Та й з нею ледве можеш.

Рудий пегас якось примудрився виглядати сердито.

— Тоді тікай звідси. Так хоча б хтось із нас виживе у цій вар'ятовій Стайні.

Тепер була моя черга виглядати сердитою.

— Я не залишу друга позаду. — Я перезарядила Літл Макінтош.

Каламіті кашлянув. Він дивився на мене з непідробним здивуванням.

— Друга? Але ж... я стріляв в тебе.

Я закотила очі. І кивнула:

— Так, стріляв. І я збираюся підколювати тебе з цього приводу все твоє життя. Та якщо ти сьогодні помреш, я цього зробити не зможу.

— Не будь такою упертою, Лі'лпіп. Холера, ти ніяк не зможеш...

Я левітувала СтелсБак, демонструючи його Каламіті, і посміхнулася зі значно більшою впевненістю, ніж відчувала насправді.

— У мене є це.

*** **

Це були без перебільшення дві найбільш тяжкі години мого життя. Я пробиралася крізь темряву в оточенні смертельних хижаків. Вони не могли мене бачити. Але в темряві тільки моя ІП та закляття націлювання допомагали мені не наступити і не зачепити жодного з них.

Це було мінне поле. Йдучи по ньому, я зрозуміла, що називати свою дурість «соціальним мінним полем» було зухвалою неповагою до справжнього мінного поля та будь-кого, хто колись на ньому опинявся. Це було мінне поле. І всі міни були живими та рухалися. Один невірний крок, і помру не тільки я.

Але я пройшла. Надзвичайний випадок — пустище прямо-таки роздавало послуги. Двері Наглядача було дійсно легко відкрити. По скелету я припустила, що Наглядач замкнув себе всередині, і боялася, що він випив протихимерне зілля. Але в його зачиненому сейфі я знайшла і зілля, і рецепт, а також старий запис. Я б припустила, що це були його останні слова. Якщо б це була Друга Стайня, а я б була Наглядачкою і бачила, як всі помирають від якоїсь магічної катастрофи? Думаю, я могла б зробити те саме.

Я взяла всі три предмети. Думаю, це було правильно, зважаючи на те, що я збиралася зробити.

Навіть коли Каламіті випив ліки, йому був потрібен час, щоб прийти до тями. Я не знала, скільки саме. Піднявши пегаса і Літл Макінтош, я пішла назад, дуже добре розуміючи, що химери користувалися вентиляцією, і навіть зачищеним місцям не можна було довіряти.

Я дійшла до самої комори біля входу. Я сіла з «Сучасним слюсарством» і почала гортати його, шукаючи всі поради, що могла знайти за короткий проміжок часу. Підкреслення дуже допомагали.

Зовні грім підбадьорююче тряхнув гору. Я підняла голову і подякувала Селестії за грозу.

Поради з книги виявилися корисними. Приклавши трохи зусиль і витративши одну шпильку, я змогла відкрити ящик з написом

«Динаміт». Всередині дійсно був динаміт. Я обережно витягнула кожну шашку. Потім поклала скульеного Каламіті в ящик і закрила його. Я не хотіла, щоб якась химера змогла добратися до нього, доки мене не буде.

Після цього я кілька годин я бігала по Стайні 24. Повсюди, крім атрія. Я відчиняла всі двері, що можна було відчинити. А потім блокувала їх корзиною для сміття, перекинutoю картотекою або будь-чим, що не давало дверям закритися.

Щодо атрія, то після того, як я забрала з клініки медикаменти, я залишила запалену динамітну шашку на підвіконні клініки і побігла.

Той динаміт, що залишився, знадобиться, щоб підірвати вхід до печери настільки, щоб залити її рікою. Коли я була готова підірвати його, Каламіті вже прокинувся і кумекав, чому він був запакований як вибухівка. Його очі розширилися, коли я пояснила, що роблю.

— Холє-єра! — тільки й сказав він.

*** **

Ми провели в Стайні 24 більшу частину ночі. Був уже світанок, коли ми повернулися до Нової Еплузи. Принаймні в теорії. Гроза перестала до всирачки лупцювати пустище і тепер задовольнялася тим, що поливала нас дощем.

Кенді була настільки доброю, що дозволила мені завалитися на вільному ліжку в її клініці. Більш ніж чесна плата за рецепт протихимерного зілля. Точніше, його копію.

Коли я прокинулася у другій половині дня, дощ досі йшов. А коли Каламіті прокинувся і прийшов до мене, вже настав вечір. Я на той час нарешті досягла якогось прогресу під керівництвом Крана. Я важко дихала і спітніла, тому ми зупинилися, щоб випити Спаркл~Коли.

— Гадаю, ми квити, — сказала я Каламіті, доки Кран левітував до нас пляшки з крижаною Спаркл~Колою.

— Я не розумію.

— Якщо б ми залишилися біля дверей, тебе б ніколи не вкусили.

— Якщо б ми ся залишили біля дверей, ти б ніколи не дістала протиотруту.

— Якщо б ми залишилися, тобі б вона не знадобилася.

— Ха! Але могла б ся знадобити комусь іншому! Кран сказав, же в них були проблеми з тими істотами, отже, хтось з них все ж вилазив звідти.

Лайно! Я про це забула. Але якщо пощастить, тим більш що їх лігво зруйноване...

— Ти ж розумієш, же це була не твоя Стайня, — серйозно промовив Каламіті.

Я подивилася на свого нового друга:

— Що?

— Я розумію, же ти виросла в Стайні. Але то була не *ця* Стайня.

Звичайно ж не ця. Я це знала, але все одно не розуміла, до чого веде Каламіті.

— Просто... мені здалося, же ти сприймала все, що там відбулося, не знаю... особисто, — Він серйозно на мене подивився. — Я просто хотів тобі нагадати, от і все.

Звичайно, він був правий. Я не знала, чого я шукала або що сподівалася знайти. Але я дозволила собі сприйняти Стайню 24 як особисту образу. Стайня 24 ніколи не була моїм домом. Я була не зв'язана із всім цим. Єдине, що зв'язувало дві різних Стайні, було вже двісті років як мертвим і похованим в майже забутій історії. Стайні-Тех вже давним-давно не існувало. Я не мала бути їй відданою, а ті, хто давно помер, не мали переді мною відповідати.

— О! — Я дістала запис, що взяла з кабінету Наглядача. — Може, послухаємо, що тут?

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Стрілець — Коли ви використовуєте вогнепальну зброю для стрільби за допомогою рота або левітації, ваші шанси на попадання у З. Н. С. зростають на 25%.

Отримана сюжетна здібність: Могутній телекінез (перший рівень) — Вага, яку ви можете підняти за допомогою єдинорожої магії, потроюється.

1 Ім'я медсестри пишеться «Candi» і є омофоном до слова «sandy» — «цукерка»

[2](#) В оригіналі — Крейн («Crane»)

[3](#) Trolley — «вагонетка»

[4](#) Sweet Apple — «солодке яблуко»

[5](#) Desert Rose — «пустельна троянда», Barrel Cactus — «бочкоподібний кактус» (загальна назва для ехінокактусів та ферокактусів), Turquoise — «бірюза»

[6](#) Butter — «масло»

[Z](#) Peridance — «танок пері», але омофонічно до «peridens» — «кривий зуб»

[8](#) Carrot Tail — «морквяний хвіст»

9 Persimmonie — від «persimmon» — «хурма»

[10](#) Greyhorn — «сірий піг»

[11](#) Brierberry — «шипшина»

Глава 6: Вся правда

«Ліпше бути одному, ніж з абики́м.»

«Привіт!

Мене звати Скуталу. Мабуть, ви мене знаєте (я ж все-таки відома) з моїх виступів на заходах на зразок тогорічного GALLoPS, або як засновницю “Червоного Гонщика”.

...

І все це, звичайно, більше нічого не значить. Якщо ви це чуєте, це означає, що були введені в дію протоколи загрози рівня Омега і ви... ви тепер... от трясця!

Вибачте.

Так... зараз я говорю до вас як віце-президент Стайні-Тех. Вас було призначено Наглядачкою (точніше, у випадку Стайні 24, Наглядачем) Стайні-сховища фірми Стайня-Тех. Вас було обрано за вашу лояльність і вірність обов’язку, як до поні навколо вас, так і до нашої компанії. І хоча штаб-квартира Стайні-Тех зараз може бути... скоріше за все, і є... лише купою розбитого каміння, наші ідеали продовжують жити.

Вашу Стайню було обрано для участі у життєво важливому соціальному проєкті. Основна мета вашої Стайні, як і всіх інших, врятувати життя поні всередині неї. Але у вас є також вища мета, окрім врятування життів окремих поні. Ми в Стайні-Тех розуміємо, що для понства не має сенсу рятуватися зараз, тільки щоб знищити одне одного пізніше. Ми повинні зрозуміти, що пішло не так. Ми повинні знайти кращій шлях. І ми маємо бути готові втілити його в життя якнайшвидше, коли двері Стайні відчиняться... І пережити те, що наші нинішні лідери примудрилися зробити з Еквестрією...

... Трясця! Я с-справді сподіваюся, що нікому не доведеться це почути. Хіба це все не даремно? Вони ж нас всіх знищать, так?..

... Вибачте. Я знову відійшла від сценарію. На чому я зупинилася? А, так. Коротше кажучи, Стайня-Тех працює, щоб побудувати

більш... більш одностайне суспільство заради майбутніх поколінь.

В сейфі у вашому офісі ви знайдете набір спеціальних інструкцій та цілей, а також подробиці щодо того, як ваша конкретна Стайня була пристосована для виконання вашої ролі. Якщо ви коли-небудь зрозумієте, що ваша участь у проєкті погрожує життю та безпеці поні, за яких ви відповідаєте... всіх них... ви маєте припинити участь і вжити всіх необхідних заходів для виправлення ситуації. Але в усіх інших випадках ви маєте дотримуватися наданих вам директив і повідомляти до Стайні-Тех про всі результати згідно до ваших закритих інструкцій.

Спасибі вам. Від всіх нас. Від всієї Еквестрії...

...

Спасибі, і хай хто-небудь зжалиться над нами.»

**** ***

Не на таке повідомлення я очікувала. Тепер всі мої почуття щодо Стаєнь зовсім переплуталися, і я просто хотіла про них забути.

— Відкинь старе, живи новим, так? — Я знову цокнула копитом по стійці. — Епл Віскі, налий ще твого особливого, будь ласка!

Епл Віскі, єдиноріг-шинкар, що був хазяїном шинку «Шлагбаум», налив мені ще стакан. Потім на моїх очах він поклав на стійку сім яблук — чудових золотавих яблук, зовсім не схожих на бліді та позбавлені смаку, що росли в моєму не-домі — і провів над ними рогом, магічно перетворивши їх, одне за одним, в пляшки найбільш смачного, притупляючого біль, полегшуючого думки ферментованого яблучного напою. Поряд зі мною Каламіті, аплодуючи, зацокав копитами по підлозі, а декілька кобил у шинку схвально загукали.

— Не знаю, чому я здивувалася, — прошепотіла я, прихилившись до Каламіті. — Ваш лідер, все-таки, жеребець.

Вуха Каламіті підскочили, і він подивився на мене з шокованим подивом.

— Мій лідер? У мене немає лідера! — Я не могла зрозуміти, чого в його голосі було більше — образи чи тривоги.

Я махнула копитом.

— Я чула його. По спрайт-боту. Коли той не був Спостерігачем.

Каламіті дивився на мене з ще більшим здивуванням. А потім зайшовся буйним реготом:

— Що? Ред Ай¹? — Він обернувся до решти відвідувачів бару. — Гей, понове. Лі'лпіп подумала, же Ред Ай наш лідер!

Весь шинок дружно зареготав.

— О Богині, дівчинко! — вигукнула одна з кобил, що сиділа за стійкою трохи далі від нас. — Ред Ай просто пихатий чванько! Трясця, та я навіть не слухаю тих передач! Особливо коли Ді-джей в ефірі!

— Га?

— Ага, — погодився жеребець за столиком неподалік, загрибаючи купу кришок від своїх не дуже радісних товаришів, багато з яких з відразою дивилися на кольорові прямокутники. — Хай той Ред Ай тільки спробує прийти сюди і зробити Нову Еплузу частиною свого так званого «нового світу»! Я особисто візьму ці його єдність та братерство та засуну йому в...

— Та здавай вже! — похмуро перервав поні поряд з ним.

— Отже... — Я намагалася втиснути нові факти у головоломку, що я будувала в своїй голові. Напої добре допомагали забути, але мисленню не дуже сприяли. — Не-Спостерігачевий голос у спрайт-боті — це Ред Ай, і він не ваш лідер...

— Що за спостерігач? — спитала кобила біля мене. — Спрайт-боти — то просто радіо. Ред Ай не може спостерігати через них за поні. Це ж не камери! — Вона обернулася до Каламіті. — Тобто ти тільки уяви, якщо б він міг!..

Так, ось це точно не відповідає дійсності. Але вочевидь той факт, що спрайт-ботів можуть використовувати для шпигунства, не був

загальновідомим. Спостерігач відкрив мені те, що виявилось таємницею.

Один з жеребців подалі за стійкою гукнув:

— Гей, Епл Віскі! Увімкни Ді-джея!

Епл Віскі подивився на коричневу коробку на одній з полиць нагорі, з якої йшли дроти до динаміків по всьому шинку. Засвітивши свій ріг, він увімкнув радіо, і дивовижний кобилячий голос, мабуть, найгарніший, що мені доводилося чути (хіба що за винятком Вельвет Ремеді) зазвучав з динаміків.

Як сталося це? Що я зробила?

Моя допомога змогла лиш біль принести.

Втекти та сховатись я б хотіла,

І спосіб, щоб виправить все, я хотіла б знайти.

Її голос та пісня, що вона співала, були настільки серйозними, сумними та сповненими рішучості, що мої думки теж миттєво стали сумними. Я відчула, що от-от заплачу, і мені довелося себе стримувати. Я вирішила, що випивка допоможе, тому допила свою і цокнула, щоб мені налили ще.

... Не бачила я за бойовищем війни,

І зараз вагу всього світу несу на спині...

Ох, це було нестерпно. Моє серце краялося, і я навіть не була впевнена, чому. Я схопилася за можливість відволіктись:

— Ді-джей? Що за Ді-джей?

Відповіді лунали так швидко, що я ледве встигала їх розібрати. Здавалося, що всім поні у шинку було що сказати.

— Ді-джей ПонЗ, звичайно!

— Завжди є Ді-джей ПонЗ!

— Найкраща музика на Еквестрійському пустищі!

— Так, всі... скільки, дванадцять пісень? Двадцять?

— Він гуль. Завжди був на радіо.

— Та не був. Їх міняють. Коли я була малою, Ді-джей була кобилою!

— Я чув, що він пегас. У нього станція у хмарах. Тому він завжди знає, що і де відбувається.

— Це дурість. Всі знають, що станція Ді-джея Пон3 транслює з Вежі Тенпоні на руїнах Мейнgettена!

— Він точно гуль! Він ще до війни працював!

— Я чув, що перша Ді-джей Пон3 дійсно була кобилою на ім'я Вініл Скретч, яка загинула, коли зебринське полум'я стерло Мейнgettен. Але її племінник був у Тенпоні, він вижив і прийняв естафету.

— Я чула, що то була її сестра.

У мене паморочитися голова. Каламіті до мене посміхався. Прихилившись ближче, він прошепотів:

— Завжди є Ді-джей Пон3.

А на фоні голос, сповнений безмежної краси та суму, вигукнув:

Як виправить це? Скільки ще силкуватись? Хоча б цього разу має вдатись!

Музика затихла. І по радіо зазвучав голос:

— З вами Ді-джей Пон3, і це була Світі Бель, що проспівала про одну з великих істин пустища: кожен поні зробив щось, про що жалкує.. А тепер, мої маленькі поні, настав час новин! Ви пам'ятаєте мою розповідь про двох поні, що вийшли з Другої Стайні? Так от, до мене дійшли новини, що одна з них зачистила кубло рейдерів у центрі Понівіля і врятувала кількох в'язнів — включаючи нашу улюблену авторку «Довідника з виживання на пустищі», Дітзі Ду! Гей, спасибі, мала! Від всіх нас! А тепер про погоду: повсюди хмарно, є можливість дощу, перестрілок та кривавого розчленування...

Все інше я не чула. Я була занадто приголомшена. Про мене говорили по радіо. Ді-джей ПонЗ говорив про мене. В моєму серці змішалися гордість і паніка, і друга швидко поглинула першу. Я була зовні менше тижня, і вже отримала репутацію, що поширювалася по всьому Еквестрійському пустищу... репутацію, яка робила мене більш героїчною і здібною, ніж я була насправді.

— ... і ще дещо, іншу поні зі Стайні останнього разу бачили біля Еплузи. Я молюся за неї. І це вся правда. А тепер знову музика. Сефайя Шорз² заспіває про те, що сонце не може ховатися вічно. Твої б слова та Селестії у вуха, Сефайа!

На мить все ніби зупинилося. Що?! Я обернулася до Каламіті.

— Біля Еплузи? Я думала, що *це* Еплуза!

Каламіті фиркнув, все ще не наглузувавшись з мого незнання пустища:

— Та ну, Лі'лпіп! Це *Нова* Еплуза! Не може ж бути нової без *старої*, га? — Потім він швидко посерйознішав. — І до старої Еплузи тобі краще ся не наближати, зрозуміла? Це місто работорговців.

Епл Віскі перервав його:

— Ну, нема нічого дурного у тому, щоб поїхати туди та поторгувати. Я їм немало свого фірмового яблучного віскі продаю.

Я була збентежена. Він, напевне, жартував!

— Ти... торгуєш з работорговцями?!

— Ага. Власне кажучи, відправляю туди потяг завтра вранці.

Я подивилася з недовірою.

— Ви торгуєте з *работорговцями*?!

Каламіті прошепотів мені на вухо:

— Ну а як ти думаєш, чому я так ся і не погодив тут осісти. — І це було не питання.

*** **

Наступного ранку я стояла під зливою, дивилася на потяг, відчуваючи себе дуже прикро за те, що провела минулий вечір, допомагаючи грузити платформи, тренуючись з Краном. Цей вечір пройшов би зовсім інакше, якби я знала, куди прямують ці товари.

— Тебе не відговорити, га? — Каламіті стояв поряд зі мною, перевіряючи заряди в своєму бойовому сидлі.

Моя голова глухо пульсувала — наслідок зловживання яблучним віскі — але мої думки були ясними. Я знала, що це було безглуздо, але там, де є рабовласники, є і раби, яким потрібен порятунок. Я знала, що якась частина мене просто намагалася відповідати моїй роздутій репутації; але я також була заручницею работорговців, хоч і всього на кілька годин, і я просто не могла проігнорувати те, що там були поні, які потребували, щоб хтось небайдужий допоміг їм.

— Ні.

— Шо ж, тоді я піду з тобою. Завжди хтів постріляти по тому клятому місцю. Гадаю, якщо ми будемо вдвох, може, шось і вийде.

Від його слів мені безмежно полегшало.

— Я поговорю з Дітзі Ду про припаси. Не хтілося б, жеб у нас там патрони ся скінчили. Або їжа. Ми можемо проїхати на потязі через гори і пустелю, але назад, скоріш за все, доведеться йти пішки.

Я подумала над цим, і раптово зрозуміла, що навіть якщо в нас будуть запаси, то що робити з поні, яких ми врятуємо? І чи будуть вони в змозі пройти такий шлях? Не те щоб такі питання мене зупиняли. Але мені треба якось переконати поні, які тягнутимуть потяг, зачекати на нас. Доки ми будемо «грабувати» місто, з яким вони торгують, ага. Я озвучила свої сумніви Каламіті.

— Якщо ти хочеш в чомусь такому їх переконати, тобі доведеться добре попрацювати, — відповів він, потім у нього з'явилася ідея. — Я знаю у місті когось, у кого є те, що допоможе тобі це зробити.

Каламіті пішов, а я залишилася, продовжуючи дивитися на потяг.

Доки я чекала, я спробувала ознайомитися з потягом. На платформах і в вантажних вагонах були товари. Пасажирські вагони, яких у цьому потязі був цілий один, призначалися для перевезення поні. Чудернацький червоний вагон ззаду і великий бронзовий з трубою, що стояв попереду, були загадкою. Я нічого не знала про перший, а другий я впізнавала тільки по схожості з таким самим вагоном в химерній конструкції «Абсолютно всього».

Зацікавлена, я спитала одного з поні-тягачів, для чого потрібні ці вагони. Він з радістю відповів:

— Отой що позаду — це гальмівний вагон... — Він вказав копитом на червоний вагон ззаду. — ... в якому є гальма. Розумієш, коли ми їдемо вгору, нам доводиться постійно міняти бригади тягачів, бо це важка праця. Одна бригада тягне, інша їде і виглядає рейдерів. Але коли ми їдемо з гори, всі поні їдуть. І ми використовуємо гальма, щоб не їхати занадто швидко.

Потім він вказав на той, що був спереду.

— А цей називається локомотив. Він має тягнути потяг. Хоча ми в основному використовуємо його заради свистка. Відганяє шкідників від рейок.

Що?

— Тягнути потяг? Я думала, що ви тягнете потяг.

— Ага. Ми й тягнемо.

— Тоді...

— Ну, локомотив без вугілля не працює. Нема його, а якщо б і було — нема вугільного вагону. Тому ми й використовуємо поні.

Це було просто безглуздо.

— Отже локомотив має тягнути потяг, але він не може його тягнути, тому ви тягнете і потяг, і локомотив? — Я, мабуть, чогось не розумію.

— Ага.

Арргх.

— Добре... тоді чому у вас немає вугілля? Де вугілля?

Поні з потяга закотив очі.

— О, в Еквестрії взагалі немає вугілля. — Я відчула, ніби щось клацнуло у мене в голові. — Все вугілля у далеких землях.

— Тоді... як... вугілля... мало потрапляти сюди?

— На потязі, звичайно!

Арргх! Ну все. Досить з мене цих знань про потяги. Мозок від них болить. Від цієї розмови стукіт в моїй голові став значно гірше!

Каламіті повернувся, хлюпаючи по калюжах. Коли поні повернувся до своєї роботи з потягом, Каламіті став на дибки, і замахав передніми копитами з удавано-жахливим виразом обличчя:

— У-у-у! Все вугілля в дивних далеких землях... де повно зебр! Уууууу!

Я здивовано дивилася на нього:

— Ти закінчив?

Він опустився на чотири копита, витягнув зубами жерстяну коробку зі своєї торби і простягнув мені. Я левітувала її, щоб роздивитися поближче. На коробці було вицарапане зображення зебри.

— Тут Святкові Мінт-алки. Їх роблять з Мінт-алок і... ще чогось. Гарантовано зроблять тебе душею компанії. Ці штуки знімуть твоє похмілля, прочистять голову та зроблять тебе найкращим оратором на пустищі.

Я дивилася з сумнівом. Але я довіряла Каламіті, та й що мені втрачати? Я телекінезом відкрила коробку, витягнула один з маленьких квадратиків і, поклавши його до рота, спробувала пожувати. Я мала визнати, що вони були смачними, хоч і трохи гіркими. Але я не відчувала ніякої різниці в порівнянні...

УХ!!!

Весь світ різко став небувало сфокусованим. Кольори стали яскравішими і більш приємними. Навіть дощ здавався гарнішим. А мої думки! Я думала чіткіше, ніж будь-коли. Я розуміла речі, які раніше не могла. Селестія, де ж ці гарні штуки були були все моє життя?!

Я почувала себе впевненою. Зрозуміти, що треба казати, буде легко. Я могла впевнити будь-кого будь у чому! І я збиралася це довести!

*** **

Через кілька годин я дивилася з вікна пасажирського вагону на пробігаючий повз мене ландшафт. Точніше, настільки, наскільки я могла бачити, зважаючи, що небо потемнішало і дощ знову посилювався. Пам'ятаючи струмки, що стікали зі скелі біля Стайні 24, я молилася, щоб злива не завдала нам проблем, коли ми будемо їхати вгору.

Вмовити поні-залізничників зачекати нас було легко, але це компенсувалося відхідняком, коли дія Святкових Мінт-алок закінчилася і я залишилася напівсліпою і жахливо дурною без їх допомоги. Мені довелося дуже постаратися, щоб одразу ж не з'їсти ще одну. Я б і з'їла, якщо б Каламіті не вихопив в мене коробку. Навіть тепер я все ще кидала погляди на його торби.

Ух. Думай про щось інше. Я спробувала налаштуватися на станцію Ді-джея Пон3; за статикою було майже нічого не чути. Нова Еплуза, як я зрозуміла, була саме на межі доброго прийому. Я спробувала інші станції на моєму ПіпБаку і знайшла музику зі спрайт-ботів. Каламіті сказав мені вимкнути її.

Я знову визирнула у вікно, мої думки блукали, доки не зупинилися, як не дивно, на Дітзі Ду. Я була вдягнена в мою робу, тепер покращену до стану ефективного обладунку завдяки дивній, але веселій пегасці-гулю. Бідолашна поні, подумала я. Вона бачила, як був знищений її дім, як вона сама обернулася на гнилу пародію на нормальну поні і як їй довелося сторіччями жити з цими спогадами. Рейдери, работорговці... вона постраждала від копит і тих, і інших. Бачила речі, про які мені було жахливо навіть думати. І, немов цього

було мало, над її розумом гуля завжди ніби висів магічний меч, що от-от впаде. Дивом було, що вона ще не обернулася на розвалину. Я згадала її посмішку, дивуючись, як вона може бути веселою...

А потім я зрозуміла.

Каламіті спитав:

— Чого це ти раптово почала ся посміхати?

Я хмикнула і похитала головою:

— Сміх — це чеснота.

— Шо?

Я усміхнулася, стримуючи сміх:

— Може, не такий сміх, як «ги-ги», і точно не «муа-ха-ха»... а такий внутрішній сміх, що дозволяє поні приймати все, що кидає у неї світ, і не втрачати... здатність радіти. — Можливо, називати це сміхом можна було лише з натяжкою. Але це точно чеснота!

Я обернулася до вікна; я була в піднесеному настрої, якого не відчувала в останні дні.

Зовні спалахнула блискавка. Я охнула і відскочила від вікна. Я готова була присягнутися, що побачила голову велетенської рожевої поні розміром з велику ведмедицю, що з посмішкою дивилася на мене з-за пагорбу.

*** **

— Готова? — крикнув Каламіті крізь зливу.

Потяг наближався до Еплузи (*старої* Еплузи). Ми з Каламіті стояли на слизькому від дощу даху пасажирського вагону, вітер хлистав нам в обличчя і розвівав наші гриви та хвости. Я кивнула.

Охопивши мене передніми копитами, Каламіті розправив крила і спіймав вітер. Буря підхопила нас з потяга, і Каламіті почав повертати до гряди, що нависала над містечком работорговців.

Вітер лупцював нас, я боялася, що ми розіб'ємося, але Каламіті добре тримав курс.

Ми приземлилися... і в ту ж мить я послизнулася і впала в грязюку.

Каламіті зареготав. Я добре обтрусилася, перекинувши принаймні половину грязюки на нього, потім і сама розсміялася.

Потім ми замовкли. Чеснота чи ні, але для сміху є свій час і місце. А тут і зараз він недоречний. Я левітувала мій бінокль до Каламіті, потім витягнула снайперську гвинтівку, щоб роздивитися в приціл купу напіврозвалених дерев'яних будівель, знятих з рейок вагонів, саморобних металевих конструкцій і рабських кліток, з яких і складалася стара Еплуза. Потяг саме під'їжджав до міста.

У темряві бурі, з потягом, який відволікав работорговців, час для нас, щоб пройти всередину, був ідеальним. Крізь снайперський приціл я бачила силуети охоронців, що ходили по містках, протягнутих між будівлями понад клітками. В клітках я бачила рабів, що лежали під дощем, нещасні фігури посеред бурі.

Я відчула, як мене охоплює знайома злість.

— Каламіті, залишайся тут. Я йду туди.

— Я сюди прийшов не для того, жеби ся позаду залишати.

Я левітувала до нього мою снайперську гвинтівку:

— Ти будеш мене прикривати. І швидко витягнеш, якщо стане кепсько. Якщо ти, звичайно, не вважаєш, що вмієш зламувати замки краще за мене, а я зможу до тебе прилетіти й винести.

Він явно був незадоволений, але прийняв мою правоту.

Я витягнула Літл Макінтош, перевірила, чи він заряджений, і пішла вниз по слизькій гряді. Мені не хотілося використовувати зброю. Не те щоб моє «живи і дай жити іншим» розповсюджувалося і на работорговців. Просто при всіх його плюсах Літл Макінтош не був тихим.

*** **

Я майже дійшла до першої групи кліток, коли спалах блискавки різко освітив ландшафт. Якщо б він це не зробив, то за мить я була б мертвою. Ну а так — просто опинилася в поганій ситуації.

Міни.

Повсюди навколо кліток йобані работорговці порозкидали міни. Дощ змив шар землі, що прикривав їх, помаранчеві металеві оболонки відбили спалах світла. Їх точно було більше, але я не знала скільки. І де.

Після моїх вправ з Краном я значно краще могла впоратися з самолевітацією. Але це тільки допомогло мені дістатися до огорожі. Я була значно менш впевнена, що в мене вистачить сил левітувати всіх рабів до безпечного місця.

— Гей, хто там? — спитав з темряви голос работорговця. Не тільки я побачила щось під час спалаху. От трясця!

Я побігла, намагаючись рухатися якомога тихіше. Я не хотіла покидати рабські клітки, але мені потрібен був час. Якщо я почну стріляти, всі мене помітять. Якщо я спробую впоратися з работорговцем власними копитами, я була впевнена, що він встигне покликати на допомогу раніше, ніж я з ним розберуся. Тому я вирішила сховатися і прослизнула до найближчої хати.

І одразу ж про це пожалкувала. В хаті було лише кілька кімнат, і з верхньої я чула двох рейдерів, які, як я сподівалася, кохалися. Я відчула одночасно сором і відразу.

Намагаючись не шуміти, я поглядом пошукала місце, де можна сховатися. Мені не хотілося стояти в дверях, якщо той охоронець вирішить зазирнути до хати. Я також почала заглядати в ящики. Я знала, що це крадіжка, а не копання у брукхті, але ці поні крали інших поні, тому я не думала, що в них є право скаржитися.

Взявши викрутки та шпильки, я не оминула навіть грошовий ящик, що я знайшла в сусідній кімнаті. Всередині було щось... незвичайне. Маленький тотем. Статуетка жовтогарячої поні з жовтою гривною, яка била задніми копитами у повітря. Більш за все мене вразила кьютімарка з трьома яблуками, така сама, як на Літл Макінтоші. Я левітувала її ближче до себе, щоб прочитати напис на підставці, «Будь сильною!», і відчула приплив магічної енергії.

Не впевнена, що вона зробила, але... я насправді відчувала себе сильніше! Не тільки фізично сильніше, але й впевненіше. Запхнувши статуетку до торби, я закінчила обшук, і...

Двері зі стуком розчахнулися.

— Ось ти де!

Я обернулася, поринаючи в затишок ЗНС, і двічі вистрілила в поні — один раз в голову, другий в груди — перш ніж він встиг дотягнутися до мене і забити своїми шипованими підковами.

Звук розлетівся навколо. В ту ж саму мить поні нагорі припинили паруватися і побігли вниз по сходах. Тільки один з них зупинився, щоб схопити зброю.

БАХ! БАХ! БАХ!

Літл Макінтош гарчав, немов грім. Работорговець з рушницею навіть не встиг вистрілити. Я перезарядилася якомога швидше. Луна забирай! Здається, почалося.

*** **

Я ледве встигла пірнути за камінь, як повз мене дмухнув вогонь.

Вогнемет! Цей гімнюк стріляв в мене з вогнемету!

— О, чую, на вечерю буде смажена поні, — вишкірився работорговець з вогнеметом на бойовому сидлі. — А може, шашлик зробити?! — Я серйозно сподівалася, що це просто тупий жарт, що навіть ці поні не опустилися настільки низько, щоб насправді їсти інших поні!

Спалахнула блискавка. Грім бабахнув наді мною. Я побігла під прикриття навіжено нахиленого вагону. Полум'я фиркнуло позаду, підпаливши мій хвіст! Зойкнувши, я почала хлюпати ним в найближчій калюжі, доки вогонь не згас. Ой. Ой. Ой.

— Виходь, виходь, де б ти не ховалася!

Я скулилася і підняла бойовий дробовик. Набої в Літл Макінтоші скінчилися ще п'ять мертвих работорговців тому. Двоє з них були

єдинорогами з дробовиками, тому найближчого часу мені не загрожувало залишитися без набоїв до дробовика.

Вогнеметник вийшов з-за рогу і отримав жменю дробі в обличчя. Він важко впав.

Я швидко взяла з тіла те, що було мені треба, залишивши бойове сидло. В мене не було ані природної здібності, ані професійної підготовки щоб використовувати бойове сидло, і мені не потрібна була зайва вага, яка б сповільнювала мене. Я нервово роздивилася навколо, шукаючи ще нападників.

Враховуючи поні з вогнеметом і трьох у першій хаті, я вбила дев'ять работорговців. Багато, але точно не все місто. Я була здивована, що стрільянина не привернула значно більше уваги. В якійсь мірі цьому сприяла гроза, до того ж ці поні, здається, мали настільки завищене его, що воно не дозволяло їм просто зганяти за допомогою. Але ж не могла це бути лише дурна вдача, дурні работорговці та погода!

Бій з охоронцями наближав мене до високого багатопверхового амбару в центрі містечка. З вікон лилося багато світла і багато гомону. Підходячи ближче, я почула музику. Я перевірила свій ПіпБак, але стара Еплуза була поза зоною всіх станцій крім однієї, станції спрайт-ботів. Я не мала жодної гадки, як ця станція покривала все, хоча підозрювала, що самі спрайт-боти можуть бути ретрансляторами. Але це була не та музика.

Йти через передні двері було б самогубством. Але спроба прокрастися по містках до входу на другому поверсі виявилася безпечною. Я намагалася тихо прослизнути всередину, але щойно я відкрила двері, вітер зі стуком розчахнув їх. Я скривилася. Потім просунула голову всередину. Кімната була пустою. Принаймні, без поні. Вона була заповнена зламаними меблями і старими картотечними шафами. В деяких шафах були кришки від пляшок, набої та пачки з сигаретами; вони знайшли нову домівку в моїх торбах. Я не палила і не мала наміру починати. Але я могла продати всі пачки Дітзі Ду, яка перепродасть їх жителям Еплузи, що палять.

Двері в іншому кінці кімнати виходили на балкон. Звідти я бачила, що мантикорячу частку кімнати займає салун, наповнений поні, які пили, грали та дивилися виступ на сцені прямо піді мною. Балкон йшов кільцем навколо салуна, і по ньому рівномірно ходили охоронці. Вони були зосереджені на хаосі внизу і не помічали мене. Поки що.

Стійте! Я... Я впізнала цей голос! Розпластавшись на підлозі балкону, я висунула голову за край, щоб подивитися на співачку.

Вельвет Ремеді!

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Могутній телекінез (другий рівень) — Вага, яку ви можете підняти за допомогою єдинорожої магії, потроюється. Ефект поєднується з Могутнім телекінезом першого рівня, який потрібен для отримання цієї здібності.

1 Red Eye — «червоне око»

2 Sapphire Shores — «сапфірні береги»

Глава 7: Вельвет Ремеді

*«Вони дійсно вважали нас богами. Хоча хто може їх
винуватити?»*

Вона!

Вона була такою ж вродливою, як і тоді, коли я вперше її побачила. Це було на дні народження доньки Наглядачки. Вельвет Ремеді прийшла, щоб заспівати їй приголомшливий варіант пісні «З днем народження». Я болісно заздрила тій кобилці ще декілька тижнів по тому.

Власне, вона виглядала більш дивовижно, ніж коли я бачила її останнього разу. Я пішла за нею на це пустище. І зараз, коли я бачила її на тлі декорацій з іржавого металу, старого дерева, плям крові та алкоголю, а її пісня була такою чистою і величною над галасом цих покидьків — вона була просто приголомшливою.

Моє серце затріпотіло, ніби метелик, якого спіймали в банку. Частина мене хотіла підбігти до неї. Інша частина, мала, але наполеглива, хотіла розізлитися на неї, звинуватити її за те, що вона мене в це втягнула; і неважливо, що єдиною поні, яка змусила мене вийти зі Стайні, була я сама.

Мій погляд знову метнувся до охоронців, що нарізали кола. Навіть якщо зараз вони не дивилися в моєму напрямку, то скоро мене помітять. Якому б з моїх позивів серця я не підкорилася, я б себе видала. Замість цього я тихо відійшла назад і відступила в кімнату, з якої прийшла.

У плані з'явилися деякі труднощі. Тепер найважливішою задачею для мене було визволити Вельвет Ремеді з полону. Не те щоб інші поні в клітках були для мене менш важливими. Але у ситуацію втрутилося дещо особисте. Я уявляла, як вона зрадіє, побачивши мене.

Щойно я вийшла назовні, я зрозуміла, що втрапила в халепу. Багато работорговців з ліхтарями, закріпленими на спинах, стояли навколо трупа того покидька з вогнеметом, якого я завалила. Наслідки моїх дій не могли не помітити або проігнорувати. Четверо поні, що

були озброєні легше за інших, розвернулися і побігли до великого центрального амбару. Я притулилася до стіни. Зараз вони піднімуть тривогу!

Крізь бурю пролунав постріл, і поні, що йшов попереду, впав з двома кульовими ранами. Двоє з трьох, що бігли, зупинилися, ковзнувши по багнюці, і пірнули в укриття, намагаючись помітити нападника. Третій продовжив бігти. Він майже дістався до амбару — настільки близько, що двері заляпало червоним, коли Каламіті застрелив його.

Більшість з чотирьох більш важко озброєних работорговців помітили Каламіті на останньому заході і почали стріляти в його напрямку. Але він був спритним, освітлення поганим... і своїм прицілюванням работорговці мене поки що теж не вразили. Я була задоволена та абсолютно не здивована, коли град куль з автоматів, що був спрямований у напрямку Каламіті, повністю схибив в мого товариша.

Але тепер ці четверо працювали групою і відходили до амбару, прикриваючи один одного. Вони не давали Каламіті жодного шансу наблизитися. Я швидко спустилася по містках до однієї зі старих, напіврозвалених дерев'яних будівель, які оточували мегаамбар, з зарядженим дробовиком напоготові. Вона була зачиненою.

В поспіху я розсипала кілька шпильок і ледве не впустила викрутку. Замок був упертим та хитрим, і кожна невдача нервувала мене все більше. Мені несамовито хотілося зараз ще одну Мінт-алку, бажано Святкову.

Шпилька зламалася.

Галас у центральному амбарі за мною докорінно змінився. Спів припинився. І п'яні вигуки змінилися владними криками.

Я у відчаї витягнула ще одну шпильку і спробувала знову. Я почула, що двері амбару відчинилися і вбивчо настроєні работорговці вибігли під зливу. Вони кричали про кров, згвалтування і смерть — і, ніби удар в живіт, мене вдарила думка, що їх отруйні слова були

адресовані мені. Якщо ці работорговці мене схоплять, мені залишаться тільки бажати, щоб мертвою!

Замок нарешті піддався. Не втрачаючи ані секунди, я рвонула всередину.

БАХ! БАХ! БАХ! БАХ!

Чотири швидких постріли з бойового дробовика, і охоронці всередині, що грали за столом, засипаним кришками і сигаретними недокурками, попадали раніше, ніж встигли помітити мою присутність. Лише через мить до мене дійшло, що я почала стріляти тільки на підставі того, як вони виглядали, були одягнені та озброєні в такому місці. Хіба я зараз, по суті, зробила не те саме, що й Каламіті, коли він відкрив по мені вогонь?

От тільки я вбила цих двох, і навіть згадуючи це, не мала причин вірити, що мої вочевидь підживлені страхом інстинкти помилялися. Один з мерців мав кайдани за кьютімарку, а у іншого були ключі як від передньої двері, так і від клітки, що займала дві третини кімнати.

Від того, що я побачила, мої очі розширилися. Це було не схоже на клітки у Понівільській бібліотеці; тут за ґратами не було в'язнів. Натомість там була зброя. І ящики з набоями, іноді складені в два яруси!

Я була у зброярні!

Дві думки ганяли в моєму мозку, наступаючи одна одній на п'яти: «Я щойно отримала джекпот!», і, мабуть, «Саме сюди работорговці й підуть в першу чергу!»

Я швидко обернулася і замкнула двері. Потім почала їх барикадувати. Не дуже сильно, бо якщо я себе замурую в цій пастці, це нікого не врятує, тим більш мене саму. Але це дасть мені час. Час на обшук і обдумування моїх наступних дій. Картотеки, стола і металевої парти має вистачити. Кришки та карти хаотично ковзнули на підлогу, коли я перевернула стіл і підсунула його до дверей. Я левітувала картотеку до нього, щоб він тримався на місці. Потім металеву парту охопило таке саме сяйво, як і навколо мого рогу, коли я двинула її по

кімнаті. Я звернула увагу, що термінал на ній світився. Якщо вистачить часу, варто буде подивитися, що там є.

Але спершу мені треба було краще озброїтися.

*** **

Сім ящиків з набоями (половина з них замкнені), дві шафи і один сейф для зброї (також замкнений) по тому я з поні перетворилася на ходячий арсенал. Зброї було багато, але вся вона була в такому поганому стані, що з них я змогла зібрати лише три робочі, серед них голковий пістолет; ремонтне закляття мого ПіпБака дозволило мені швидко розібрати погану зброю і взяти з неї найкращі частини. У сейфі для зброї були два бойових сидла, обидва занадто важкі для мене.

Тепер у мене були набойки для всього, *окрім* Літл Макінтоша, навіть до зброї, яку я ніколи не бачила, наприклад, іскропаки, призначені для зарядки магічної енергозброї, і три ракети. Мене сильно непокоїло, що у работорговців був невеличкий запас ракет. В першу чергу через те, що бойові сидла не були для них призначені.

Але поки що головним призом була не зброя і не набойки, а набір схем для збирання саморобного пістолета, що може стріляти отруєними голками! Він буде тихим і вбивчим, і я була впевнена, що більшу частину необхідних деталей я бачила в «Абсолютно Всьому».

Работорговці доволі швидко зрозуміли, що я забарикадувалася в їхній зброярні. Якщо це їм сподобалося, вони цього не показали. Замикати двері знову було безглуздо; перша поні, що підійшла до дверей, мала свій комплект ключів. Картотека, стіл і парту протрималися значно довше, і коли я закінчила ремонтувати зброю, що я взяла, стук копит, що лупцювали у двері, нарешті припинився. Я не сумнівалася, що вони чекали на мене у засідці зовні, але це дало мені ще трохи часу. Я використала його, щоб подивитися на термінал. Хакнула я його майже миттєво. Пароль був «термінал». Мене це не вразило.

Перший запис був давнім; дата була за кілька років до апокаліпсису. Всі інші були в межах кількох останніх місяців.

Запис перший:

Вчора була несподівана перевірка від Міністерства Моралі. Нам було добре відомо, що вона мала бути, і я знала, що мала зробити; але я не могла повірити, як гладко все пройшло! Ми даємо їм невеличкий відсоток нашого особливого продукту, а вони відмічають, що у нас все гаразд? Навіть якщо вони й самі були брудні, я не могла зрозуміти, з чого б їм не закрити нас і не конфіскувати все для себе? Виглядає занадто добре, щоб бути правдою. Так що я трохи покопала, і приятель приятеля, що працює в «Залізній Підкові», який нібито має доступ до внутрішньої інформації, підкинув мені децю для роздумів: з його слів, сама голова МінМору насправді ненавидить нові закони про контрабанду. І оскільки МінМор впроваджує ці закони, це означає, що всілякі зебрячі смаколики проникають в Еквестрію прямо під носом у Принцеси. Я так розумію, що доки вона каже, що все чисто, значить, у нас все чисто. І навіть якщо Принцеса запідозрить її (якою ж дурною треба бути, щоб не запідозрити?), вона єдина поні, яку МінМор не може звинуватити у заколоті!

Запис другий:

Нарешті стерла все лайно з цього терміналу. Три з гаком сотні документів, які мені абсолютно не потрібні (а багато з яких, мабуть, краще взагалі було б не записувати). Все, окрім того клятого файлу хтозна-скількирічної давнини, з хитродупою міткою, що не дає з ним щось зробити. І повірте мені, я старалася.

Навіть не знаю, нащо ми морочимося записувати, куди ми відправляємо товари, бо всі вони їдуть в одне місце. Не знаю, на який ляд Стерн¹ потрібні ці раби, якщо вона тільки не армію будує, аледохнуть вони там немов мухи.

Але боса більш хвилює рівень смертності при транспортуванні. Третина цих гівнюків не в змозі пережити мандрівку, а Стерн нам за мерців не платить. Мені треба знайти спосіб зберегти кляті товари живими хоча б до того, як кришки перейдуть до наших копит. Може, коктейль з наркотиків допоможе. Минулого тижня знайшла

фальшпідлогу, а під нею вхід до закопаного вагону, де повно цього добра!

Запис третій:

Нарешті вмовила боса, що нам треба почати сторонній бізнес на ринку жереб'ят. Малих простіше ловити, контролювати та тренувати. Звичайно, доведеться це просувати як «інвестиції у майбутнє», оскільки вони не можуть працювати, як нормальні раби, але є багато поні, які бачать потенціал. Нажаль, Стерн не є однією з них. У цієї курви немає терпіння.

Виявилося, що суміш Бака та Деша в малих дозах непогано допомагає найбільш кволим рабам не відкинути копита, поки вони не доберуться до Філідельфії. Що з ними буде, коли вони перейдуть до Стерн, мене не стосується. Хоча треба побалакати з Він Креком², щоб був полегше з рабами. Ніякий коктейль з наркотиків не врятує поні, якого забили батогами до смерті. Треба ще запропонувати йому частіше міняти рабів, що тягнуть вагони.

Запис четвертий:

Камери в старому офісі шерифа виявилися ідеальними для тримання жереб'ят. Можливо, жителі Еплузи будували з прицілом на швидкість, а не на довготривалість, але в'язницю вони побудували на совість. Я б навіть сказала, що камери — це найкраще, що вони залишили, коли дали дуба; краще тільки їх рецепт яблучного пирога!

Здається, полювання на жереб'ят зробило напади на ізольовані домівки значно більш вартими ризику. Батьки мають тенденцію починати стрілянину, коли ми приходимо забрати дітей, але вони також всіма силами намагаються тримати їх подалі від бою, тому навіть якщо нам доведеться вбити всіх дорослих, ми все одно будемо мати добрий профіт.

Запис п'ятий:

Що за йобана підстава! Вся партія товару, два вагони, вбиті. Можна лише здогадуватися, але скоріш за все, вони натрапили на бродячого пекельного гончака. Клята Пошесть все пересрала. Ще я

чула, що Стерн посилає «особливу представницю», щоб наглядати за нашою операцією. Як на мене, вона планує все захопити. Думаю, що вона отримає гарного копняка у пику. А ця «особлива представниця» хай краще береже свій хвіст.

Пригнали новий табун жереб'ят на ламку. З попередньою партією нагребли немало кришок. Ще одна перевага роботи з жереб'ятами: достатньо вбити у них на очах лише одного з них, щоб інші перестали опиратися.

Запис шостий:

Останній тиждень був просто нестерпним. Стерн була дуже серйозною щодо цієї «особливої представниці». Я й подумати про таке не могла! Скажімо так, я тряслася, коли наша нова начальниця почула про деякі речі, що я казала, коли ми її не знали. Але, думаю, легко бути розуміючою, коли ти зв'язана з божественним! До того ж, залишки старого боса досі нагадують, що у новій копита зовсім не м'які.

Наше нове надбання робить просто дива з підтримкою рабів. І це добре, бо нова начальниця не схвалює ідею з Баком і Дешем. На щастя, мені вдалося впевнити її, що це була ідея Епл Кора³. Бідолашній Епл Кор. Він цього не очікував.

Слава живій Богині!

Коли я дочитала, я була готова спалити місто полум'ям свого гніву. В думках я додала клітки з жереб'ятами до свого списку цілей, де вони змагалися з Вельвет Ремеді за перше місце. Мої емоції кипіли. Я більше не хотіла ховатися в забарикадованій кімнаті. Я хотіла вийти надвір і зробити боляче цим злобним уйобкам!

Іноді пустище прислухається до твоїх бажань і дає так, що хоч всіма копитами загібай. Я ледве встигла зі злобним тупанням відійти від терміналу, намагаючись сфокусуватися і здвинути металеву парту, коли моя барикада люто вибухнула шрапнеллю всередину кімнати! Моє тіло спалахнуло кров'ю і агонією, коли мене жбурнуло об стіну. Я

вдарилася головою об клітку зброярні і на мить втратила свідомість. Работорговці вистрелили ракетою по дверям!

*** **

Здригаючись від шоку та болю, я жадібно випила ще одне цілюще зілля. Мої рани вже затягувалися. Каламіті тримав мою передню ліву ногу на місці, щоб рана, яка ледве не відірвала її, могла загоїтися. Це виглядало більш ніж огидно. Навіть з зіллями, я буду кульгати, доки справжні медики не займуться нею. Кенді видавалася безмежно далекою, навіть якщо б у неї вистачило вмінь.

На щастя, заспокоїв мене Каламіті, бойове сидло з ракетницею важко націлювати, відповідно, будь-яким поні, що не були експертами, доводилося стояти на місці перед кожним пострілом. І це робило їх легкою ціллю. Особливо для такого стрільця, як Каламіті.

Коли я змогла встати, ще трохи похитуючись, я швидко розповіла Каламіті, що я дізналася. Він оцінююче дивився на мене, доки я плутано розповідала про Вельвет Ремеді, розкриваючи серце, потім, на щастя, відійшов, щоб швидко подивитися на бойові сидла. Лише глянувши, він заявив, що обидва недостатньо схожі на його модель, щоб пустити їх хоча б на запчастини.

Ми не ризикнули залишатися в зброярні довше. Работорговці могли повернутися будь-якої миті. Ми вирішили розділитися. Я збиралася піти на пошуки Вельвет Ремеді, а він — до офісу шерифа, провести розвідку і, якщо буде потрібно, ліквідувати охорону. Я скоро з ним там зустрінуся, щоб відімкнути клітки, а до тих пір він може підбадьорювати лошат. Або хоча б дати їм надію і дружню компанію вперше з часу, коли їх захопили.

Ми вийшли, розділилися і пішли у бурю. Работорговці розминулися з нами на кілька секунд.

*** **

Я швидко закрила за собою двері вагону; надворі білий квадрат світла, що я випустила, звужився і знову перетворився на темряву.

Вона була тут!

— Нарешті! — Вона стояла хвостом до мене, обличчям до трьох жовтих коробок, підвішених так, що метелики на них утворювали трикутник. — Я не зможу нічого зробити, сидячи...

Вона кинула на мене погляд і зупинилася. Потім повільно обернулася і витріщилася на мене.

— О... ні...

Останні півгодини в моїй голові миготіли фантазії щодо її виразу обличчя, коли я її знайду. Здивування! Радість! Всього цього не було.

— Ох, ох лихо! — Її погляд перейшов з моєї робі Другої Стайні, яку все ще можна було впізнати, навіть з покращеннями Дітзі Ду, до ПіпБаку на моїй передній нозі. Вельвет Ремеді виглядала шокованою та... сумною?

— Що ти тут робиш? — видихнула вона.

Я встала прямо.

— Я пішла за тобою зі Стайні. Перейшла Еквестрійське пустище, щоб знайти тебе. Я прийшла врятувати тебе! — Я продемонструвала їй свою найкращу переможну посмішку. Потім, стурбована тим, як це прозвучало, я нерішуче додала: — Я тебе не переслідую.

— Та невже? — Вона хитнула головою і, ніби у розпачі, почала ходити по кімнаті. — Я так старалася, щоб ніхто не пішов за мною. Я зовсім не цього хотіла! — Вона знову подивилася на мене, і тепер я бачила, що вона помітила рани. І зброю.

— Це ти там всіх постріляла? Ти, так?

Стоп... чому це я раптово відчула, ніби зробила щось погане?

— Так. Як я і сказала, я прийшла врятувати тебе.

— Врятувати? Літлпіп... — О Богині, вона запам'ятала моє ім'я! — ...я не полонянка. Я тут з власного бажання.

Що? *ЩО?*!

— Ти... тут... з работорговцями... — Я не могла сказати напевне, що розколювалося швидше, моя голова чи моє серце. — *Ти... працюєш з работорговцями?!*

Вона подивилася на мене, її голос був холодним:

— А ти зробила в них криваву просіку. Скільки поні сьогодні загинули через тебе, Літлпіп?

— Вони *работорговці!!!* — Я важко дихала, мій погляд затягувало червоним.

— А як же поні, яких вони підтримують? Це місто, Літлпіп. Тут є торговці, шинкарі, робітники. Ти не вбила когось з них? Ти впевнена?

— Ні, не вбила! Я впевнена! — Ну, хіба що хтось з городян вдягнув броню работорговця, взяв зброю работорговця і почав у мене стріляти.

— А раби? Ти вважаєш, що можеш повбивати работорговців, і вони не будуть мститися? Ти думаєш, що вони не відірвуться на безневинних поні, щоб показати приклад?

«Ні, якщо я їх врятую», — розгнівано подумала я. Але замість подальших суперечок я змусила себе заспокоїтися. Це була Вельвет Ремеді! Я мала дати їй можливість пояснити свої дії. Так спокійно, як могла, я спитала:

— Навіщо?

Голос Вельвет Ремеді не піднявся і не затремтів. Я майже кричала, а вона зберігала самовладання. Від цього мені хотілося кричати ще більше.

— Коли я пішла зі Стайні... після того, як я залишила повідомлення, щоб ніхто за мною не йшов... — Вона уїдливо на мене подивилася. — ...я натрапила на групу поні, на яких напав жажливий звір. Вижив тільки один, він був сильно поранений і втратив ногу. Так що я, звичайно, поскакала до його ноги.

Ти знала, що я завжди хотіла бути медиком? Я перев'язала його рани і віднесла його до їхнього табору. Це був табір работорговців, і

там були кілька поні, що потребували допомоги, особливо серед полонених. — Вельвет Ремеді огледіла вагон, який, як я почала розуміти, був не її камерою, а її кімнатою. — З тих пір я з ними.

Я збентежено дивилася на неї.

— Але... ти допомагаєш работорговцям!

Вельвет Ремеді відвернулася від мене, дивлячись на стіну, де висіли жовті аптечки з рожевими метеликами. Мимохідь, ніби розмовляючи про погоду (хмарно, є можливість дощу, перестрілок та кривавого розчленування), вона сказала мені:

— Коли я була десь твого віку, я прочитала в якійсь книзі, що коли Флаттершай — сама кобила Міністерства Миру — вийшла на поле бою, вона наполягла, щоб її поні-лікарі лікували всіх поранених. *Всіх!* Поні, зебри — для неї не було різниці...

Вона обернулася до мене і повільно спитала:

— Як я можу бути гірше?

— Це інше!

— Та невже? — спитала вона. — І в чому різниця?

В тому, що це работорговці, які вбивають одних поні і прирікають інших на рабство і смерть, навіть лошат! А зебри просто... зебри просто знищили наші міста. Я тупнула по землі. Добре, може, в мене і не було логічних пояснень, чим це відрізняється, але я відчувала, що це *інше*.

— Слухай, — я спробувала переконати її. — Ці работорговці... коли ти рятуєш одного з них, ти даєш йому можливість мордувати та вбивати інших поні. Нищити життя. Раби, яких ти лікуєш? Їх продають на жахливі роботи, від яких вони вмирають. Работорговці просто використовують тебе, щоб ці поні пережили свою мандрівку в пекло.

Вельвет Ремеді виглядала так, ніби їй було боляче.

— Гадаєш, я про це не знаю? Але що ще я можу зробити? Я лише одна поні. І бездіяльність — не для мене! Вважаєш, було б краще,

якщо б я просто пішла від поні, що страждають, бо їм не пощастило стати заручниками работорговців?

Ось тепер я відчувала надійну опору під копитами.

— Ти можеш допомогти мені врятувати їх.

Вона сумно посміхнулася, хитаючи головою:

— Врятувати їх? Вдвох? Проти всіх цих работорговців? — Вона огледіла мене. — Не подумай, що я сумніваюся в твоїй рішучості... або в твоїй вогневій силі. Але ми явно в меншості...

Я відчула, що посміхаюся.

— Я не одна. В нас є підтримка. І він пегас!

Її опір слабшав, але вона все одно хитнула головою.

— Навіть якщо ми зможемо це зробити, що тоді? Ти принесла достатньо харчів для рабів? А воду? Ми в кількох днях ходи від найближчого дружнього поселення, і багато з поні, за якими я ходила, не в тому стані, щоб пройти такий шлях. Деякі з них ще лошата!

Її погляд зупинився на моїй кульгавій нозі, і її очі розширилися.

— Ой лихо! — Вона вказала на неї копитом. — І ти, здається, теж не в тому стані. Якщо б у нас було кілька годин, я могла б нею зайнятися, але...

Вона знову сіла, її голос був сповнений жалю:

— О, я ціную твою відвагу та самопожертву. Але чи добре ти це продумала, Літлпіп?

— Звичайно я все продумала, — промовила я трохи роздратовано і майже чесно. — У мене є потяг!

— О! — Її очі розширилися від подиву. І вперше в її голосі замість болю з'явилася надія. — Це... може спрацювати!

*** **

Каламіті стояв на варті на даху офісу шерифа, коли я і Вельвет Ремеді пройшли до камер всередині. Майже півдюжини жереб'ят та

кобилок, від яких тхнуло брудом та горем, зі страхом в очах дивилися, як ми йшли до них. Цей страх пом'якшав, коли вони побачили Вельвет Ремеді, і вона лагідно посміхнулася їм у відповідь.

— У мене гарні новини, маленькі поні! — м'яко промовила вона, перш ніж з нерішучою гримасою переступити через безголовий труп одного з охоронців — Каламіті розчистив дорогу. — Ми покатаємося на потязі!

Я вже займалася замком на першій камері. Я кинула погляд на Вельвет Ремеді, милуючись тим, як вона спілкується з лошатами, гладячи їх крізь ґрати. Вона, я могла сказати напевне, була тут єдиним променем світла в їх похмурому, жахливому житті. Мій погляд зупинився на її боках, я з подивом помітила, вже не в перший раз, що замість торб на них були дві аптечки, і тільки зараз звернула увагу, що червона та золотава смужки в її гриві та хвості були подібні до рожевого і жовтого, які у мене тепер асоціювалися з Міністерством Миру. До речі, чому я про це не подумала? Ці металеві коробки дали б кращий захист і посилили броню на боках!

Штифти ковзнули на місця, і я відкрила камеру. Маленькі поні всередині дивилися на мене з радістю і надією, але налякано і нерішуче, ніби остерігаючись впустити ці емоції в свої серця.

— Бачу ворогів! — Голос Каламіті пробився крізь звуки дощу. — Ох... Лі'лпіп, у нас проблема! Велика проблема!

Вельвет Ремеді кинула на мене занепокоєний погляд, ніби надія, яку я надала їй, почала розвалюватися. Я спритно підкралася до найближчого вікна і визирнула. Двоє поні йшли до офісу шерифа, хлюпаючи по маленькій річці, на яку перетворилася вулиця. Третя дивилася на них з даху вагона, потім зістрибнула і пішла між ними. Двоєю по боках мали важкі бойові сідла, але саме фігура посередині привернула мою увагу.

Вона була високою, її тіло випромінювало граціозну злобу та силу, яких я не могла уявити в жодному поні. Відверто кажучи, вона взагалі

була не дуже схожа на поні. Починаючи з її копит, до довгого спірального рогу, до її... крил! Крилатий єдиноріг!

Приголомшена, я витягнула з пам'яті дві схожі постаті.

— С-Селестія? Луна?

Голос загадкової темної кобили велично пронісся крізь зливу:

— Ми дамо вам лише один шанс. Виходьте. Або Ми обвалимо всю будівлю на ваші вуха!

У мене в голові все закрутилося. Я відчула, що мої копита йдуть вперед, несучи мене до дверей. Але я зупинилася, зачепившись думками за єдину річ, яку моє серце вважало правдою: ані Богиня Селестія, ані Богиня Луна ніколи б не підтримали таких жахливих поні! Ким би не була ця... істота, вона не заслуговувала на мою повагу!

Мій друг-атеїст на даху скористався паузою. Заволавши «Ііі-хаа!», Каламіті пірнув до ворожого тріо і двічі вистрелив. Чотири кулі влучили, і поні зліва від не-богиня впав з хлюпом, його кров омила копита дивної кобили і приєдналася до ріки, на яку перетворилася Мейн-стріт⁴.

Дивна кобила у відповідь глузливо заржала, в її голосі не було душевної доброти:

— Яка зухвалість! — Я охнула, коли ріг кобили засвітився хворобливим зеленим кольором, і з його кінця в груди Каламіті зірвалася блискавка, яка збила його з неба.

— Каламіті! — Я у розпачі сфокусувалася, мій ріг теж засвітився. Каламіті пікірував униз, він був непритомний, і я ледве встигла його зловити, утримавши у повітрі над мінним полем, що оточувало клітки з рабами. Він моргнув, розплющивши очі, які одразу ж розширилися, коли він побачив міни під собою; він панічно дригав копитами, намагаючись повернутися в повітря.

— О-о... як це зворушливо! — Кобила повернулася до работорговця, що стояв поряд з нею, доки я несла Каламіті в безпечне місце. — Вбий її.

Работорговець рушив вперед, багатоствольна зброя з його бойового сідла була націлена на почухрану віком та погодою дерев'яну будівлю.

Я почула, як за мною Вельвет Ремеді каже лошатам:

— Лягайте всі на підлогу! Якогога нижче! — Я обернулася і побачила, як вона змахнула рогом до камер. Слабке захисне сійво охопило камери. Я запізно зрозуміла, що Вельвет Ремеді не подумала прикрити ще й себе тим закляттям, яким захистила дітей.

Рик бойового сідла работорговця був зовсім не схожий на грім іншої зброї, скоріше на люті дракона! Кулі шматували стіни будівлі, багато з них навіть пробивали їх, дірявлячи фасад офісу шерифа! Я кинулася на підлогу за металевою конторкою, відчуваючи, як кулі ріжуть повітря за мною і дзвенять об метал, намагаючись знищити конторку.

Я почула, як Вельвет Ремеді закричала. Я почула, як вона впала.

Рик зупинився, ніби бойовому сідлу треба було перевести дихання. Я підскочила, і, спершись передніми копитами на побитий кулями стіл, визирнула у вікно і сфокусувалася. Світло мого рога охопило одну, дві, три, чотири міни. Я витягла їх з багнюки і піднесла до наших ворогів, доки кулеметник перезаряджався. Дивна кобила побачила, що я роблю, підняла крило і огорнула себе хворобливо-зеленим енергетичним полем, значно більш яскравою і сильною версією захисних чар Вельвет Ремеді.

Работорговець обернувся до мін, коли вони почали пищати. Він з розширеними очима зробив крок назад...

БІП БІП БІП БУУУУМ!!!

Щит дивної кобили намок від крові і органів. Закляття ледве блимнуло під натиском вибуху. Але... *все ж таки* блимнуло.

— Це було майже вражаюче, — пожартувала вона. — Але час ігор скінчився.

Я не звертала уваги на її слова. Мої очі дивилися тільки на Вельвет Ремеді, що лежала в калюжі крові, яка розтікалася все ширше. Три кулі влучили в неї, одна лише зачепила, але дві інші глибоко увійшли в її живіт. Я якомога швидше відкрила одну з її аптечок і витягнула моток бинту.

Двері офісу шерифа зірвалися з петель і улетіли в темряву.

— Давай, — глузувала вона, — кинь своє найкраще закляття.

Закляття не було. Мені нічого було кинути в неї.

— О! — Вона засміялася, ніби читаючи мої думки. — Нема заклять? Ну і жалюгідний же з тебе єдиноріг!

Я, як могла, закінчила перев'язку Вельвет Ремеді. Вона заворушилася і застогнала від болю. Моє серце підскочило.

— А Ми вже сподівалися, що великий вбивця, що вирішив напасти на *Наше місто*, хоча б зможе з Нами позмагатися. Нам було так нестерпно нудно!

Я сфокусувалася. Мій ріг засвітився.

— Знову телекінез? Що за дитячі ігри. — Вона підходила ближче, але зупинилася в кількох ярдах від сходів. — За те, що ти доставила Нам неприємності... і, ще гірше, за те, що змусила витратити Наш час на твою жалюгідність, Ми спочатку вб'ємо твоїх друзів. А потім накажемо приготувати з них рагу. І нагодуємо їм тебе.

Мій ріг засвітився ще сильніше. Я почала пітніти від зусиль.

— Хоча ні, краще Ми згодуємо їх жереб'ятам, а тебе змусимо дивитися!

Світло мого рога спалахнуло, блискуче надсяйво огорнуло його. Я почала тремтіти від напруги.

— Все одно. Не. Вражена. — Голос дивної кобили був величним і водночас безмежно пересиченим. Світло з мого рогу лилося крізь двері і кульові дірки в стінах будівлі, але їй було абсолютно все одно. — Ну і що це? Левітуєш всіх жереб'ят кудись подалі? Ти не зможеш

відправити їх так далеко, щоб Ми їх не змогли зловити. Чи може ти намагаєшся левітувати всю зброю зі зброярні? Навіть якщо б ти могла, цей щит навколо Нас зупинить будь-яку кулю!

Друге надсяйво вирвалося з мого рога, огортаючи перше. Я закричала від енергій, що палали в мені.

Дивна кобила подивилася з боку в бік. Покрутилася на місці, щоб подивитися, чи нема чого позаду неї, але не побачила нічого, окрім текучої води та темряви. Вона навіть подивилася вгору, але все одно нічого не побачила.

— Так, годі вже! — Вона знову обернулася до мене.

— Ти права, — сказала я, слабко виходячи в прохід, зусилля настільки виснажували мене, що я боялася, що будь-якої миті можу втратити свідомість. — Я мала. Слабка... жалюгідна. — Моя скалічена нога тремтіла настільки сильно, що у мене зуби цокотіли. Мої очі сльозилися від болю. Я тримала голову низько, рогом до землі. Це виглядало майже так, ніби я кланялася. — Я жалюгідна подібність єдинорога, що не має ніяких заклять, окрім елементарної левітації. — Не піднімаючи рога, я подивилася їй в очі. З такої відстані моє світло освітлювало її. Я бачила, що насправді вона була не чорною, але зеленого кольору, як темний ліс, з зелено-фіолетовою гривною.

— Але я дуже, дуже добре нею оволоділа.

Кобила знову мимоволі подивилася навколо, намагаючись зрозуміти, що я задумала. Але я бачила краплю сторожкості в нудному виразі її обличчя.

— Що ж, може, ти не така вже й нікудишня. Віддай себе Нам. Приєднуйся до нас в Єдності. Стань чимось більшим, ніж мотлох, яким ти є зараз.

Третій шар блискучого надсяйва вирвався з мого рога. Сяйво було сліпучим. Моя кульгава нога болісно підломилася, і я впала на коліно.

— Ні!

Ставши дибки, кобила з відразою спитала:

— Та що ти робиш?

Я почула, як Каламіті всміхнуся неподалік:

— Не дає тобі відкидати тінь.

— Що? — кобила подивилася вниз. Потім знову вгору, цього разу помічаючи значно м'якіше світло з-над шерифського офісу. За мить тихо пливучий вантажний вагон перелетів дах і зупинився над нею. Її очі розширилися від усвідомлення, коли я його відпустила.

<<<-----=====!!!БАМ!!!=====----->>>

Величезна хвиля, що піднялася від удару, збила мене з ніг, затікала мені у ніздрі та легені. Я кашляла, задихаючись. Я намагалася встати на копита, але знесилення накрило мене, і я втратила свідомість.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Організатор — Ви ефективно упорядковуєте свій інвентар. Так стає легше носити ще трохи вантажу, який вам завжди був потрібен. Предмети вагою два або менше для вас матимуть половинну вагу.

1 Stern — «сувора, жорстока»

2 Whip Crack — «ляскання батога»

[3](#) Apple Core — «яблучна серцевина»

4 Тут і в інших випадках зі словом «мейн» — неперекладна гра слів: «main» (головний) і «mape» (грива) є омофонами.

Глава 8: Під укіс

«Щось мені підказує, що це не цирковий виступ».

Кров.

Ріка, на яку обернула Мейн-стріт, несла її; вона текла навколо моїх копит, хлюпала на ноги.

Я стояла посеред ріки, і в ній було повно трупів.

— Скільки поні ти вбила? — спитав звинувачуючий голос Вельвет Ремеді. — Небагато ж тобі знадобилося часу, щоб стати серійним вбивцею, чи не так, Літлпіп?

— В-Вельвет? — Я видивлялася їй в бурі та темряві. Натомість мої очі знайшли лише скалічену кулями стіну шерифського офісу. Кричуща фарба покривала її богохульними висловами. Тут були рейдери. Мерзенна справа їх копит, садистське калічення, виставлене напоказ. Я бачила, як тіло поні з відрубаними кінцівками і шерстю, виголоною до шкіри, що висіло всередині клітки, хитнулося на ланцюгах і впало на підлогу з важким м'ясистим ударом.

Я спробувала закричати, коли воно поповзло до мене!

З вологим роздираючим звуком розітнуте тіло на стіні, плоть якого була відгорнута назад, демонструючи ребра і гниючі органи, відірвало себе і пошкандибало до мене, хлюпаючи по воді.

Я спробувала відійти, але відчула, що мої копита зав'язли у вуличній багнюці! Багряний іхор у воді покрив мій ПіпБак і просочував шерсть на ногах.

— Каламіті! Вельвет? Допоможіть! — кричала я, але мій голос був беззвучним.

Мовчазний спрайт-бот спостерігав, нічого не роблячи, доки нижня половина работорговця, тягнучи за собою довгу мотузку тельбухів, приєдналася до страхіть, що зловісно повзли до мене.

*** **

Я прокинулася, моє серце калатало, я вся спітніла; я чула звуки і відчувала рух потягу. Я відчувала слабкість, але мені було тепло і не так боляче, як мало бути. Я лежала на одному з ліжок в пасажирському вагоні, вкрита ковдрою. Поряд зі мною Вельвет Ремеді обережно водила рогом над моєю недавно скаліченою ногою. На мій подив, я відчувала, що нога загоїлася, хіба що сильно чухалася.

Я спробувала стряхнути залишки мого жахливого сну. Це був не перший жахливий сон, породжений тим, що я пережила зовні, але цей був найбільш неприємним. Присутність моїх супутників — або їх відсутність — робили цей сон значно, значно гірше.

Вельвет Ремеді! Останній раз я бачила її, коли вона впала в калюжу власної крові, врятувавши перед цим майже півдюжини лошат...

Мої вуха нашорошилися від звуків навколо; я озирнулася через плече і побачила жереб'ят та кобилок з камер в офісі шерифа, які займали більшу частину пасажирського вагону. Вони виглядали замореними та побитими; двоє з них міцно спали, але одному вистачило життєрадісності, щоб подивитися до мене та посміхнутися:

— Це було круто! — Він повільно помахав копитом у повітрі, потім, цокнувши, опустив його на підлогу.

Я кволо посміхнулася до нього, моє серце нарешті почало заспокоюватися. Каламіті відвернувся від вікна, в яке він дивився, щоб привітати мене з поверненням до країни живих.

— Ми... впоралися? — нерішуче спитала я, все ще трохи побоюючись, що це ще один сон, який зараз перетвориться на кошмар. Вельвет Ремеді заспокійливо кивнула.

— А раби?

— У гальмівному вагоні, — м'яко сказала Вельвет. І вже не так м'яко додала: — У цьому потязі лише один пасажирський вагон, і я вирішила, що лошатам простір потрібен більше. Тому залишалося або посадити інших у гальмівний вагон, або прив'язати до платформи.

Здатність говорити так, ніби я запропонувала б щось жахливе, вирішила я, не було однією з її найчарівніших рис.

Раптово я згадала мій початковий план і замкнені клітки, в яких тримали полонених поні.

— Але ж замки... — Я знала, що Каламіті не зміг би їх відкрити, і навіть уявити не могла, щоб Вельвет Ремеді в юності тренувала такі навички.

Вона закотила очі.

— Та годі тобі. Я, може, і не замковий слюсар, як ти, і точно не володію таким рівнем телекінезу, який ти продемонструвала — дуже вражаюче, маю зауважити — але ж я *єдиноріг*! Основами левітації я володію. Маючи твої ракети і міни, я змогла... обійтися без відмичок або ключів.

Потяг грохотів навколо нас. Визирнувши у вікно біля мене, я побачила, що ми перетнули пустелю і вже піднімалися на гору. Поні-тягачі сповільнювалися; ми підбиралися ближче до пікової точки залізничної дороги. Моя розмова з Вельвет затихла, а тепер Каламіті остаточно перервав її:

— Наша тінь ся повернула.

Я сіла, розминаючи загоєну ногу.

— Тінь?

Жереб'я, що заговорило до мене раніше, сказало:

— Пан Каламіті вважає, що щось переслідує нас.

Я помітила, що Каламіті присів біля вікна і виглядав крізь нього вгору... на небо?

— Ще одна... — я втрималася від того, щоб сказати «богиня» про крилатого єдинорога-работорговця, з яким я билася, — така... як біля офісу шерифа?

— Не думаю. Але щось там є. Лишень ся не показує.

— Якщо воно не показується, звідки ти знаєш, що там щось є? — заперечила Вельвет. Але під поглядом Каламіті вона здалася. — Може, інший пегас?

Каламіті скорчив гримасу.

— Я... не думаю. — Його погляд повернувся до вікна, і він замовк.

— Хоча б дощ зупинився, — мовила Вельвет Ремеді, визируючи у вікно. — Ця буря не зупинялася кілька днів.

Я обернулася і подивилася на товсту ковдру сірих хмар. Вода і справді припинила падати з неба, і хмари стали значно світлішого кольору, перетворюючи сонячне світло на блякло-сіре.

— Вельвет... — почала я.

Вона посміхнулася, і моє серце злетіло, її попереднє ущипливе зауваженні одразу ж забулося.

— Спасибі тобі, Літлпіп. Твої бинти врятували моє життя.

Я подивилася на неї, знаючи, що моя жалюгідна медична допомога, неважливо, магічна чи ні, не могла зцілити її. Я почала це говорити, але вона перервала мене, піднявши копито:

— Ні, але ти впоралася достатньо добре, щоб я прийшла до свідомості, і далі сама подбала про себе. — Вона косо подивилася на Каламіті. — Я вже мовчу про тебе та твого цікавого приятеля.

Каламіті зареготав.

Я здивовано подивилася на свою ногу. Вельвет, посміхаючись, нагадала мені:

— Я ж казала тобі, що завжди хотіла стати медиком. Я вчилася і навіть пройшла практику.

Я з цікавістю подивилася на вродливу кобилу, що була значно старше за мене.

— Якщо ти цього хотіла, чому не стала?

— Бо у мене з'явилася кьютімарка. Одного дня я заспівала пісню для хворого джентельпоні, і вона з'явилася. Співучий птах, соловей, якщо бути точніше. А коли у тебе з'являється кьютімарка, твоє місце у Стайні вирішено. — Її голос був сповнений прикрістю від цього факту. Я дуже добре знала, що це правда.

— Я навіть благала Наглядачку. Але мені явно було призначено бути артисткою, моя доля була написана у мене на боках. Мій голос був найчудовішим у Стайні, і я не могла не визнати, що вмію співати. Або що це мені навіть трохи подобається. Наглядачка навіть показала мені моє генеалогічне дерево, яке доводило, що я багато разів «пра-» онучка першої Наглядачки Другої Стайні, яка сама була легендарною співачкою.

Я кивнула, бо сама чула у шинку «Шлагбаум» ту пісню, від якої краялося серце.

— Як я могла боротися з всім цим тягарем? Наглядачка... вона люб'язно дозволила мені іноді присвячувати час своєму хобі, так, щоб це не заважало моїм новим обов'язкам з підняття ослаблого духу у Стайні. Але мої мрії, сказала вона, були не для мене.

Я здогадувалася, якою буде відповідь, але все ж мала спитати:

— Вельвет, чому ти пішла зі Стайні?

Вельвет тихо, стримано заржала:

— Знову ж через мою кьютімарку. — Вона розвернулася і підняла одну з аптечок, щоб показати солов'я у себе на боці. З розправленими крилами і дзьобом, розкритим для співу.

— Ти бачиш те, чого тут нема, Літліп?

Я бачила, що там було. Чим воно було завжди. Птахом, що співає прекрасну пісню.

— Цей птах не у клітці, — сказала Вельвет Ремеді задоволеним голосом. — І якщо він не в клітці, то і я не маю бути. Як би погано не було, я маю бути вільною.

*** **

— Я ся прогуляю, крила трохи розімну.

Я відірвала погляд від книги, яку читала, щоб вбити час (виявилося, що «Еквестрійська армія сьогодні» була цілком про бойові сідла). Потяг сповільнився майже до повної зупинки. Локомотив вже перейшов пік, і залізничники перетягували решту потягу через край схилу і поворот за ним, перш ніж відпустити його і самим заскочити всередину. Не буде кращої можливості подихати чистим повітрям... або, для Каламіті, краще подивитися на нашу тінь.

Я кивнула, відпускаючи його. Вельвет Ремеді, мабуть, поверталася з гальмівного вагону; вона регулярно перевіряла дорослих поні, яких ми врятували, а я розважала себе швидкою прогулянкою, коли вона поверталася наглядати за лошатами.

Я чекала, час тягнувся повільно, ніби сам потяг. Щось вона довго — може, заблукала? Та ні, це дурість; хіба ж можна заблукати у потязі? Я всміхнулася, розуміючи, що навіть якщо я колись заблукую у потязі, закляття автомапи у моєму ПіпБаку мене виведе. Бідолашна Вельвет, як вона без нього знайде шлях у потязі?

Я пропонувала повернути Вельвет Ремеді її ПіпБак, але, на моє здивування, вона відмовилася. Я підкреслювала, що це неймовірно корисний інструмент на Еквестрійському пустищі. Вона сказала, що я можу залишити його як подарунок. І в знак вибачення за те, що взагалі віддала його мені. Вона не винуватила себе в тому, що я покинула Стайню, але жалкувала, що в чомусь (а насправді — цілком) вплинула на моє рішення.

Я спробувала останній раз, і вона нарешті сказала мені прямо:

— Я втекла з тієї в'язниці, і я не збираюся носити її кайдани. Якими б позолоченими вони не були. — З цими словами вона пішла провідати поні в гальмівному вагоні.

Із замисленості мене висмикнув драконячий рев кулеметного вогню. А слідом за ним крики вмираючих залізничників.

За мить я почула, як запасна бригада, яка зараз виконувала обов'язки охоронців, відкрила вогонь у відповідь.

Лошата почали панікувати. Я намагалася заспокоїти їх (або хоча б зібрати до купи), коли Вельвет Ремеді з занепокоєним виглядом повернулася крізь задні двері. Майже одночасно в вагон влетів один залізничник з запасної бригади, левітуючи біля себе гвинтівку важільного типу, і, розмахуючи копитами, заволав:

— Засідка работорговців! Захищайте дітей!

Що?! Як вони могли випередити нас?!

Перш ніж я встигла спитати, жахливий поні в обладунку работорговців та шипованих підковах, покритих кров'ю залізничників, вломився в пасажирський вагон і встав дибки, збираючись вбити ще одного. У мене не було часу на роздуми; я просто підняла мій автомат і вистрелила у нього. Залізничник нахилився, розвернув свою гвинтівку і розрядив її в работорговця. Я не могла сказати напевне, чий постріл його вбив.

Спалахи мого кошмару знову повернулися. Я завагалася, але, на щастя, тільки після того, як работорговець був вбитий. Потім, тупнувши копитом, я активувала мою ІП і побачила, як вихор червоних міток наповнив мій фронтальний компас, затьмаривши декілька дружніх, що були переді мною.

Я обернулася до Ремеді, левітуючи голковий пістолет і вставляючи у нього відмічену обойму. Я не змогла здогадатися, що означають відмітки на обоймах з голками, але підозрювала, що будь-які з них зможуть хоча б знешкодити ворога.

— Візьми це. За лошат життям відповідаєш. Я допоможу в передній частині! — Якщо вдасться, то краще перебити їх, доки вони не дійшли сюди.

Вельвет Ремеді дивилася на голкостріл, ніби той був заразним.

— Я... не можу.

Та заради Селестії!

— Ти маєш! Ти не зможеш тут вижити, якщо не маєш волі відбиватися. — Я вказала на лошат. — І ті, кого ти захищаєш, теж.

Вельвет зглитнула.

— Тобто... я не знаю, як!

А!

— Це легко. Левітуй його, націль цей кінець на поганця. Щоб стріляти, потягни цей маленький важіль; це спусковий гачок.

Вона кивнула. Потім подивилася на мене, ніби сподіваючись, що я запропоную інший варіант.

— Я не вбивця. Я... я не думаю, що зможу!

— Навчишся. — Це було сказано різко, навіть брутально. Але таким було Еквестрійське пустище.

*** **

Потяг повз вниз по рейках, набираючи швидкість, але все ще достатньо повільно для того, щоб різношерсті сили работорговців — єдинорогів та земних поні — могли заскочити у потяг. Двоє земнопоні з кулеметними бойовими сідлами прорвалися через бригаду тягачів, пошматувавши бідолашних поні на клапті червоного м'яса. Вогонь у відповідь, в свою чергу, повбивав їх.

Приготувавши автомат, я зайняла позицію на вантажному вагоні за кілька вагонів попереду пасажирського, в якому були Вельвет Ремеді та лошата. Моя ІП показувала стільки червоних міток попереду, що неможливо було розібрати одиночних ворогів. Якась частина мене хотіла спробувати переговори, хоча б щоб уникнути наростаючого болю в моїй свідомості. Але це було неможливо. Ні, будь-який поні, що атакує потяг, має бути вбитий. Саме з цією думкою я відкрила вогонь в першого работорговця, що вискочив на вагон переді мною. Я схибила, і він зіскочив униз. Трясця!

Зверху позаду мене пролунав вибух. Я підвела очі догори і побачила, як Каламіті, ухиляючись, маневрує у повітрі, а слідом за ним летить грифон. Ворожий літун тримав ведмежу гвинтівку, значно більш жахливу зброю, ніж будь-яка, що я бачила до сих пір, і час від

часу сповільнювався, щоб вистрелити. Каламіті, на щастя, не робив з себе легкої мішені, і кожна похибка коштувала грифону дистанції.

На моїх очах Каламіті раптово піднявся вгору, зробив мертву петлю... і, на мій жах, грифон повторив його рухи, зробивши петлю трохи менше, щоб знову скоротити дистанцію!

Я почула, що цокання наближається, але коли повернула свою увагу до вагону переді мною, я не побачила нічого. Я здивовано зробила крок до краю, що подивитися, чи не женуться вони поряд з потягом по землі...

... тільки щоб побачити, як три работорговця пробігли повз мене прямо по вагону! Работорговець-єдиноріг звідкись допомагав їм чарами! Сяйво магії тримало їх копита на боці потягу.

— Та щоб вас Луна рогом згвалтувала! — проричала я, обурена такою магичною хитрістю, і змахнула автоматом, стріляючи їм по сидницях, боках і шиях, доки вони бігли по наступному вантажному вагону до пасажирського. Двоє поні закричали і впали з потягу, смертельно поранені, один зламав шию при падінні; але третій добрався до проміжку між вагонами раніше, ніж я встигла націлити на нього зброю.

Потяг тепер рухався швидше. Я пробігла по даху, перескочила на наступний вагон і різко зупинилася. Я зазирнула між вагонами і швидко відсмикнула голову назад, бо работорговець помітив мене і почав стріляти з пістолета-кулемета, що він тримав у роті, в повітря, де щойно була моя голова.

Зосередившись, я витягнула дуже здивованого работорговця з його схованки. Потім щось вдарило мене ззаду, пустивши смугу палючого болю по моїй спині! Я впустила його, поганцю пощастило впасти на дах наступного вагона. Вони оточили мене; поні, яку я раніше не помітила, зайшла мені в тил, доки я сфокусувалася на іншому, в зубах вона тримала батіг, з яким вправлялася пекельно добре. Ляснувши батогом, вона вибила мій автомат з повітря, він з'їхав по схилу, яким

йшли рейки. Работорговець з ПК скористався моментом, щоб перезарядитися, і тепер шкірився; в своїх думках він вже мене вбив.

Зверху пролунав ще один постріл, і дві кулі прошили работорговця, збивши його. Його тіло, ще тримаючи ПК у зубах, зісковзнуло з даху вагону. За мить Каламіті пролетів низько над вагоном і різко нахилився, його копита шкрябнули по скелі, що піднімалася з іншого боку потяга. Грифон пролетів за ним. Я пригнулася. Поні з батогом була не такою швидкою, і одне з грифонячих крил зачепило її, рівно відрізавши їй голову. Моє серце ледве не зупинилося, коли я побачила леза, що прикрашали передній край його крил.

Підхопивши батіг обезголовленої поні, я скинула її голову з потяга. Я згорнула батіг та поклала його в торбу, потім дістала свій бойовий дробовик і підійшла спочатку до одного боку вагону, потім до іншого. Чари, що використовували работорговці, різко змінили ситуацію, і мене дуже непокоїла думка, скільки з них встигли пробігти повз мене, доки я докумекала.

Далі у передній частині потягу я почула постріли — залізничники боролися за свої життя. У задній частині, як мені здалося, я почула крик Вельвет Ремеді! Я обернулася у напрямку звука, задом до локомотива, коли щось сильно стукнуло десь у передній частині потягу, потім потяг здригнувся, коли його колеса перегризли тіло, що впало на рейки.

Каламіті майстерно приземлився біля мене.

Я здивовано подивилася на нього, він почервонів і скуйовдив свою гриву.

— Гадаю, же Рейзорвінг не зможе ся до нас приєднати. Він не хотів від мене відставати. Навіть коли я пролетів між двома вагонами. — Каламіті посміхнувся і роздивився навколо, ніби шукаючи загубленого друга. — Присягаюся, він щойно летів прямо за мною!

Я посміхнулася. Потім вказала копитом на пасажирський вагон.

— Підди допоможи Вельвет!

Каламіті кивнув і піднявся у повітря, йому навіть не довелося летіти, бо потяг, що зараз їхав ще швидше, просто притягнув пасажирський вагон до нього. Я побачила, як він пірнув у проміжок між вагонами, і побігла на допомогу залізничникам. І доки я бігла, наляканий голос у моїй голові питав мене, на що перетворилося моє життя, на що перетворювалася я, якщо так багато поні хотіли позбавити мене життя, а я бігла до них?

*** **

Останній живий залізничник разом зі мною пробіг по даху і пірнув у відчинені двері пасажирського вагону, коли два промені рожевої магічної енергії, випущені з бойового сидла білої рейдерші-єдинорога, прошили повітря. Ще один залізничник, що був з нами ще мить тому, зараз став просто купкою блискучого рожевого попелу, який розносив вітер.

У пасажирському вагоні було порожньо! Майже. Тіло чорного работорговця звисало зі стелі, нашпиговане голками. Закляття на його копитах не давало йому впасти на підлогу навіть після смерті. Це трохи налякало земного поні, що йшов зі мною. Відверто кажучи, я, здається, теж трохи зойкнула.

— Я віддаю перевагу работорговцям, що стріляють кулями, от що я скажу! — промовив залізничник, намагаючись віддихатися. — Коли тебе перетворюють на пил, то вже нема чого перев'язувати!

Я була повністю згодна.

Вельвет Ремеді вбігла крізь задні двері з платформи позаду. Побачивши залізничника, вона махнула йому, щоб він ішов за нею.

— Будь ласка, швидше біжи до Каламіті! Він в гальмівному вагоні!

— У нас тут поганий ворог, — попередила я її. — А за нею ще четверо. Думаю, це останні, але у тієї бойове сидло з магічною енергозброєю!

Вельвет Ремеді стурбовано кивнула, потім подивилася на труп нагорі.

— Ц-цей прийшов по стелі! Н-немов комаха! — Вона явно була шокована, більше від того, що їй довелося позбавити когось життя, ніж від дивних обставин цієї події, але я підозрювала, що вона не може змусити себе зосередитися на цьому. Поки що. В мене виникла думка, що її іноді неприємна поведінка була частиною якогось захисного механізму від жахів Еквестрійського пустища.

Земний поні пробіг повз неї, перезарядив свою зброю і копняком закрив за собою двері.

За хвилину прибів Каламіті.

— Всі в гальмівному вагоні, і я його відчепив! Звідси работорговці їх не дістануть! — Він опустил голову і тупнув по підлозі. — Тут ми їх і зупинимо!

На розмови не було часу. Каламіті ледве встиг розповісти план, коли три работорговця під керівництвом єдинорога вломилися в вагон і атакували нас. Не спереду чи ззаду, а крізь вікна! Пасажирський вагон перетворився на бойню.

ЗНС націлилося на работорговця, що влетів у вікно зліва від мене. З такої відстані мені важко було схибити. Нажаль, їм теж! Ріг Вельвет Ремеді засвітився, коли я вистрелила в груди своїй першій цілі два рази. Броня захистила його від більшої частини ушкоджень, але кулі відкинули його назад, і його постріл лише трохи зачепив мою щоку. Я розвернулася до другого, але недостатньо швидко, і його магічно покращена кувалда вдарила мені по ребрах! Біль засліпив мене! Я відчувала, як ребра тріщать у мене під обладунком!

Мій лемент болю не зупинив його, і другий удар прилетів мені у спину. Обладунок Дітзі Ду розсіяв удар по всьому тілу, врятувавши мене від переламаної спини і дуже короткого паралізованого життя.

Каламіті вистрелив з обох гвинтівок свого бойового сідла, пробивши крізні дірки в одному з работорговців, що напав з його боку. Криваві тельбухи розлетілися по ліжку, стіні і вікну. Остання пішла на Вельвет Ремеді. О Богині, чому вона без броні? Я з жахом дивилася з підлоги, як работорговка встромила бойовий кинджал глибоко в її

плече, ледве не зачепивши шию. Кров потекла навколо леза і перетворила її вугільну шерсть на волого-чорну. Її закляття згорнулося, магія з її рога миттєво згасла.

Я почала вставати і знову закричала, коли гострий біль різонув мене своїми вогненними пазурами. Моє закляття націлювання ще відновлювалося, але мій перший ворог вже очунав і почав піднімати свою зброю. Поні з кувалдою знову замахнувся, він явно збирався бити мене до повної покори — покори мерця.

Каламіті вистрелив. Обладунок, що врятував работорговця від мого бойового дробовика, не зміг впоратися з могутніми гвинтівками мого супутника. Работорговка, що вдарила Вельвет, схопила зубів'я кинджала, збираючись висмикнути лезо з пораненої співачки, але ріг Вельвет знову засвітився, світло телекінезу огорнуло кинджал. Це був звичайний слабкий телекінез, що тримав клинок. Але він не давав поні витягти лезо так легко, як вона сподівалася, і ця невеличка пауза дала Каламіті достатньо часу, щоб розвернути стволи до неї. Він знову вистрелив, і Вельвет заляпало вологим шматтям іншої поні.

Мені було дуже боляче, в очах тьмарилося. Важко було дихати. Але зараз співвідношення було, сподівалася я, три проти одного. Але коли работорговець підняв кувалду над моєю головою, двері розчахнулися. Біла єдиноріжка, що стояла за дверима, почала стріляти рожевою магічною енергією.

Мій ріг засвітився, і поні з кувалдою відчув, що його здвинули з місця, зробивши імпровізованим щитом. За мить він перетворився на рожевий пил.

От тепер дійсно три проти однієї. І хоча мені доводилося боротися з болем, щоб стріляти, моє закляття націлювання відновилося і направляло мої постріли. А Каламіті допомога взагалі була непотрібна.

*** **

Ріг Вельвет Ремеді світився, доки вона повільно вправляла мої зламані ребра, трохи підскакуючи, коли потяг смикався. Біль у моєму

боці зменшився до пульсації, але був достатньо сильним, щоб змушувати мене скиглити.

— Серйозно, Літлпіп, це вже входить у звичку. — Її шерсть була заплямована її ж кров'ю. Ми використали наші останні цілющі зілля, і обидві були замотані нашими останніми бинтами. Тільки Каламіті пройшов через все це неушкодженим.

Трупи работорговців лежали навколо нас, окрім того, що лупцював мене кувалдою. Його тіло розпорошилося — перетворилося на блискучий пил. Я відчула відразу від думки, що могла випадково вдихнути його.

Я відвернулася, дивлячись на підлогу. Хоча ми й перемогли, я не відчувала себе переможною. Натомість я відчувала, що повела півдюжини поні на смерть. А наприкінці навіть битися не могла. Якщо б не Каламіті...

Вельвет Ремеді занадто легко мене зрозуміла і спробувала заспокоїти:

— Ти хоча б впоралася з тим, що з кувалдою. А я могла лише бути мішенню.

— Ти більш ніж допомагаєш своїми медичними здібностями та лікувальним закляттям, — зауважила я, додавши: — Хоча я дуже здивована, що ти не залишилася зі звільненими рабами та лошатами.

Вельвет Ремеді розсміялася:

— У гальмівному вагоні і без мене було повнісінько. Якщо б ще й я спробувала туди влізти, хто-небудь точно б задихнувся! — Вона закінчила з моїми ранами, хмурячись від того, що потяг все сильніше трясє. Краєвид пролітав за вікнами.

— Ага. — Каламіті повернувся до нас по трясучому потягу. — Гадаю, це були останні.

Потяг погрозово застогнав, оминаючи ріг, нам довелося триматися за що-небудь. Вельвет схвильовано дивилася на нас.

— Чи не занадто швидко ми їдемо? Як цей ваш потяг сповільнити?

— Гальмами.

— І де вони?

— У гальмівному вагоні.

Вуха Вельвет опустилися. Вона значуще подивилася на нього.

— У гальмівному вагоні? Це той червоний вагон, що був позаду, так? Той, що ти відчепив? — Я відчула приступ паніки.

Каламіті поморщився.

— Ага, — замислено промовив він. — Знаєш, це пояснює, чому залізничники ся так дивно на мене дивили.

— Я починаю розуміти, як ти отримав своє ім'я, — рішуче промовила Вельвет.

Кілька хвилин ми витратили на те, щоб впевнитися у нашій ситуації і посперечатися, що нам робити, доки потяг продовжував безконтрольно гнати з гори; скоро нам трьом доводилося триматися на кожному повороті. Ми були тільки на півдорозі до підніжжя, навколо були самі скелі. Врешті-решт я вирішила, що вихід у нас тільки один.

— Каламіті, віднеси Вельвет у безпечне місце!

Очі Вельвет розширилися.

— А як же ти?

Я рішуче тупнула по підлозі, намагаючись ігнорувати укол болю в ледве загосних ребрах і нозі.

— Зі мною все буде гаразд. В мене є інший спосіб зійти.

В їх погляді був сумнів. Але вони довіряли мені. Тому Каламіті і Вельвет кивнули і пішли до найближчої платформи.

— Я ся поверну за тобою! — пообіцяв Каламіті, розправляючи крила. Вітер підняв його з Вельвет у повітря.

І я залишилася одна. На потязі, що втратив управління!

«Так, — подумала я до себе. — Тепер і справді пора придумати якийсь спосіб зійти».

Потяг летів вперед, до гірського віражу, і летів занадто швидко! Потяг нахилився; я відчула, що колеса відриваються від рейок!

Мій ріг засвітився, моє й без того потріпане тіло пробив холодний піт, коли я почала вливати силу телекінезу в те, щоб утримати потяг на рейках. Весь состав блідо засвітився, оминаючи поворот, він шалено нахилився і їхав на колесах лише однієї сторони!

Зі скреготом і ударом потяг вирівнявся на рейках, летючи до наступного повороту, на якому потяг кинуло до скелі. Кам'яна стіна шкребла його, видовбуючи платформи і зірвавши дах з пасажирського вагону з приголомшливим риком. Я заплющила очі, захищаючись від дощу уламків.

Коли я знову їх розплющила, вітер люто лупцював мене крізь рвану рану в пасажирському вагоні. Я бачила попереду ще один поворот, цей під ще гострішим кутом. Я тремтіла від виснаги; я знала, що цього разу не зможу втримати потяг на рейках.

Я знову сфокусувалася, мріючи про те, щоб левітувати себе до безпечного місця. Стогнувши від зусиль, я відчула, як мої копита відриваються від підлоги, в ту саму мить, коли потяг дійшов до віражу і спробував оминати його. Величезна вага потяга не змогла піти слідом. З моторошним, пронизливим здриганням потяг зігнувся і злетів з рейок, ширнувши над скелями, немов змія зі зламанною головою, і поринув до долини, що була більш ніж в тисячі футів внизу!

Зосередившись із останніх сил, я підштовхнула себе вгору, підіймаючись крізь розчахнутий дах... але цього було недостатньо. Я продовжувала падати, і швидко! Мої зусилля лише сповільнили мене настільки, що я побачила, як потяг пролетів повз мене, пірнувши до мертвого лісу внизу з гучним гуркітом. Удар був таким руйнівним, ніби Луна вдарила копитом по землі. Великі хмари піднялися і затьмарили уламки, по яким мені скоро розплескає.

Каламіті впіймав мене!

*** **

Ми троє — Каламіті, Вельвет і я — йшли вузькою долиною під сірими хмарами. Я не мала жодної гадки, де ми, окрім того, що Нова Еплуза була в багатьох днях ходи на мапі мого ПіпБаку. Це припускаючи, що ми зможемо пройти більш-менш прямо. Припускаючи, що ми взагалі йшли туди.

Судячи з записів на терміналі, работорговці старої Еплузи продавали більшість поні, яких вони ловили, комусь на ім'я Стерн в якомусь місті під назвою Філлідельфія. Моя злість на те, що я прочитала, на жахливі і жорстокі речі, що робили ці поні, так і не вщухла. Я тримала її на повільному вогні у далекому куточку мого розуму. Була б моя воля, ми б пішли до Філлідельфії. Але я не могла нехтувати більш важливими речами.

Нам були дуже потрібні медикаменти. А також вода і їжа, бо того, що спакував Каламіті, не вистачить трьом поні на кілька днів. Нам треба було знайти безпечний притулок та припаси.

Коли ми зібралися, ми кілька годин відпочивали. Всі ми пережили важкий бій, і було б безглуздом, навіть неможливим, йти далі без відпочинку. Ми відпочивали значно менше, ніж потребували насправді — я була настільки виснажена своїм надмірним вживанням телекінезу, що не могла левітувати навіть малі й відносно легкі речі, на зразок Літл Макінтоша — але незнайоме і, скоріш за все, вороже оточення, не сприяло тому, щоб гаяти час.

Долина була покрита чорними, мертвими деревами та уламками. Не від потягу, місце аварії якого залишилося в кількох милях позаду; ці розповідали про руйнівний апокаліпсис Еквестрії. Упалі небесні колісниці та інші транспортні засоби валялися на землі. Зі слів Каламіті, ми зараз були під околицями того, що колись було Клаудсдейлом, містом пегасів. Тепер над хмарами не було нічого. А на землі замість надгробків для поні, яких спіткала нагла смерть, були розкидані уламки пегасячого транспорту, що опинилися досить далеко від міста, щоб їх знищило миттєво, але недостатньо далеко, щоб врятувати своїх водіїв.

Недоречно бадьора музика, в якій було багато туб, лунала понад долиною, немов сирена. Я нашорошила вуха і зірвалася в галоп у напрямку її джерела, мої здивовані супутники рушили за мною.

— Літлпіп! — видихнула Вельвет. — Що це?

Каламіті був не менш спантеличеним; він впізнав звуки спрайт-бота, але не міг зрозуміти, чому я так поспішала його наздогнати.

Доставшись до спрайт-бота, я огорнула його магією свого рога, привернувши його увагу до себе:

— Спостерігачу!

Каламіті приземлився, з подивом дивлячись на мене. Вельвет, яка значно відстала, сповільнила ходу, бо не бачила ознак того, що щось може знову раптово мене покалічити.

— Спостерігачу! — розсерджено крикнула я, сильно тряхнувши спрайт-бота, ніби це могло вимкнути музику і викликати мого загадкового знайомого. — Спостерігачу, я знаю, що ти можеш мене чути! Ти мені потрібен, прямо зараз!

— Лі'лпіп, — повільно почав Каламіті. — Не думаю, же...

Він зупинився, його очі налякано розширилися, коли пісня, клацнувши, зупинилася, і спрайт-бот заговорив безпосередньо до мене голосом, який пегас ніколи раніше не чув зі спрайт-бота:

— Ем, привіт, Літлпіп. Чим можу допомогти? — Металевий, синтетичний голос, що звертався прямо до мене, вочевидь доволі сильно налякав мого загартованого пустищем супутника.

— Мені потрібно, щоб ти відправив повідомлення в Нову Еплузу! — Я шалено замахала копитом. — З гори їде гальмівний вагон, без потяга. В середині є залізничник, він забезпечить безпечний спуск, але там багато поні, в тому числі п'ятеро дітлахів, які не зможуть вижити тут на самоті. Нова Еплуза має відправити вози їм назустріч.

Спостерігач нерішуче мовчав.

— Спостерігачу, вони не в кращій формі. В них немає ані їжі, ані води. Не гай часу!

Спостерігач повільно мовив:

— Не знаю, Літлпіп. Я зазвичай не...

— Мені. Начхати! — роздратовано прокричала я. — Тобі ж не байдужі ці поні, га? Чи ти хочеш, щоб ці лошата померли?!

— Ні! Тобто так, вони мені не байдужі. Ні, я не хочу...

— Тоді клич допомогу! Зараз не час піддаватися твоїй сором'язливості, Спостерігачу. Життя на кону!

Спрайт-бот клацнув, і пісня продовжилася. Я відпустила його; я не була впевнена, чи маю я відчувати полегшення або відразу.

— Літлпіп, — посміхнулася Вельвет, цокаючи до мене, — якщо ти будеш наказувати своїм друзям, то скоро помітиш, що їх зовсім не залишилося.

Я нахмурилася, згадавши про свій кошмар без друзів. Погляд Каламіті натякав мені, що вона, можливо, права. Вельвет йшла далі, і я пішла слідом за нею.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Легка рись — Ви більш кмітливі, вдалі та обережні; або, можливо, ви просто засвоїли мистецтво самолевітації. Так чи інакше, ворожі міні або інші пастки на підлозі ніколи не спрацюють під вами.

Глава 9: Мораль історії

«Це мене всі мають оточувати, куди б я не пішла!»

Хмари.

Коли я вперше вийшла назовні, в цей новий світ, він здавався мені неймовірно великим, а небо — моторошно високим. Тепер всюдисущі хмари, що ворушилися, вирували, темніючи дощем, були лише іншою стелею. Сірою, як і в службових приміщеннях Стайні. Лише зрідка, як у ту першу ніч, в хмаровій ковдрі з'являлися невеличкі щілини, ніби відкриті рани, які повільно загоювалися. Болісний проблеск яскравої, дивовижної синяви нагорі, радісний і спокійний, спокушав і мучив тих, хто жив у пільмі внизу.

— Літлпіп, — спитала Вельвет, думки якої рухалися у тому ж напрямку, що й мої, — тобі не здається дивним повітря зовні? День такий теплий і світлий, але повітря якесь... нездорове. Мені так хочеться піддатися йому, і в той же час я вагаюся.

— Ніби воно отруйне, — погодилася я. Каламіті нічого не сказав. Я сподівалася, що для нього повітря було просто повітрям, і завжди було таким.

Уламки пегасячого транспорту, що попадали з неба, коли Клаудсдейл був знищений єдиним рухом копита, були розкидані на милі. Деякі з небесних колісниць були засипані старими скелетами нещасних поні, які були вбиті або смертельно поранені мегачарами, але тіла яких не були остаточно знищені.

Гори піднімалися з обох боків долини, хвороблива трава росла поряд з почорнілими деревами. Навколо них росли нові рослини, що харчувалися їх трупами. Попереду було обшарпане та поблякле зображення величезної пляшки Спаркл~Коли, стилізована морква дозволяла миттєво впізнати напій, незважаючи на те, що слова на плакаті вицвіли занадто сильно, щоб їх прочитати. Сильно поблякла жовта поні з рожевою гривною піднімала її з майже оргазмічною радістю. Як сказав Каламіті, ці величезні плакати, що називалися білбордами, колись були розкидані по всіх великим шляхам між

Клаудсдейлом та іншими містами, і рекламували товари та послуги по всій Еквестрії. Я побачила інший білборд на протилежній стороні долини десь у половині милі попереду. Навіть з цієї відстані я змогла впізнати знайоме зображення героїчних пегасів, які атакували зловню зебрючу армію на фоні веселкового вибуху через все небо. Краще стертий, ніж смугастий.

Великий критий віз для доставки лежав побитий і частково занурений у землю. На його боці я побачила якийсь логотип — послідовність із сімох кіл — який видався мені дуже знайомим. Довго думати мені не довелося, бо коли ми підійшли ближче, автомапа мого ПіпБака підписала його, як «Уламки “Доставки Дітзі Ду”». Тепер я згадала, де я бачила такий малюнок — на титульній сторінці «Довідника з виживання на пустищі».

Каламіті дивився на уламки з таким самим розумінням. Вельвет спантеличено переводила погляд з нього на мене, не розуміючи, чому ми зупинилися і дивилися.

— Що?

— Тут впала Дітзі Ду, — промовила я, відчуючи благоговіння і сильний сум. Це... це була б її могильна плита, якщо б її не спіткала більш дивна доля.

— Хто?

— Дітзі Ду, — повторила я, поринувши у думки. Я намагалася уявити, як це було. Вельвет, якій це ім'я нічого не казало, поглядом показала мені наскільки корисною була на її думку моя відповідь, і повернулася до Каламіті.

— Ага.

Вельвет заржала і пройшла повз нас, обійшовши ззаду. За мить я почула, що вона кличе мене:

— Літліп, підійди-но, подивись. — В її голосі був відтінок... надії? Я підбігла до неї (зовсім не як цуцик до хазяїна).

Повсюди валялися ящики та коробки з фургона Дітзі Ду, і ще більше поламаних та перекинутих коробок було всередині. Деякі були розкриті, все цінне з них було поцуплене. Окрім, хіба що, сейфу та скрині позаду. Саме вона привернула увагу Вельвет, бо, хоча зовні вона була така сама, як інші скрині, що я бачила, мітки на ній були особливі: три жовті смужки, і рожевий метелик на середній. Це була не аптечка, але, судячи з кольорів та символіки, вона належала Міністерству Миру.

— Так, без проблем, — гордо заявила я, левітуючи свою викрутку та шпильки, доки Вельвет ледве стримувала себе, щоб не скакати на місці. Я відвернулася і почала відкривати замок на сейфі. Я чула, як вона стукає копитом, і прикусила губу, щоб не розсміятися.

Замок сейфа піддався майже занадто легко. Зважаючи на масштаби мародерства, я була здивована, що такий слабкий замок так довго залишався недоторканим. Невже зовні я була єдиною, хто надбав таких навичок? Я відчинила сейф.

Одна річ одразу ж привернула мою увагу. Нутроці сейфу були наповнені рожевим саявом від пляшки зі світною пурпурово-червоною рідиною.

Спаркл~Кола

РАД!

З бадьорячою дозою радіації і вибухом редискового смаку!

(Це немов копняк в обличчя! З редискою!)

Спаркл~Кола РАД пролетіла з сейфу повз мене, огорнута магічним світлом з рогу Вельвет. Вона підняла пляшку на рівень очей і окинула її зневажливим поглядом.

— Це божевілля. Який дурний поні міг би подумати, що поглинати *радіацію* — це здорово?

Моя левітація була настільки перенапружена, що мені знадобилося постаратися, щоб забрати пляшку, але я гордо намагалася не пихтіти від виснаги. Вираз обличчя Вельвет Ремеді став майже нажаханим, коли вона побачила, що я поклала пляшку в одну зі своїх торб.

— Ти ж не збираєшся насправді *пити* це, так?

Я потиснула плечима. Опис звучав смачно; і, якщо вірити моєму ПіпБаку, мій рівень радіації був доволі малим, і його можна було б потім легко змити антирадіаційним зіллям. Я повернулася до скрині, ніби пропонуючи Вельвет забути (або хоча б проігнорувати) напій в моїй торбі.

Цей замок *не* був простим. Він егоїстично відмовлявся розкривати свої таємниці. Після третьої спроби я почала хвилюватися, що цей мені поки що не по зубах. І я вкрай не хотіла, щоб Вельвет побачила мою невдачу. У мене був інший варіант... але його я теж не хотіла їй демонструвати.

— Важкий замок попався... Мені треба зосередитися. Вельвет, можеш відійти? — І, зважаючи на її попередження, я додала: — Будь ласка.

Я бачила, що вона не хотіла цього робити, але, з грацією справжньої леді, вона відійшла. Як тільки вона вийшла за межі видимості, я викликала закляття сортування мого ПіпБака і витягнула бляшанку з Мінт-алками з глибини торби, де я їх сховала. Це були не неймовірні Святкові, що я спробувала раніше, але мені й не треба було розмовляти зі скринею. Я відкрила бляшанку, закинула одну до рота і почала жувати.

Ефект був миттєвим. З моїх відчуттів немов змило сіру плівку, немов мій розум очистився від туману, в якому перебував до цього! Я відчувала себе більш живою та свідомою, ніж будь-коли! Вони явно не були настільки цукерковими, як Святкові, але цього було достатньо, щоб клятий замок заспівав для мене!

Я почула голос Вельвет Ремеді ззовні:

— Каламіті, можна в тебе щось спитати?

— Ага, гадаю, можна.

— Чому я не бачила на Еквестрійському пустищі інших пегасів, окрім тебе? Я вважала, що пегаси мають бути так само поширені, як

земні поні та єдинороги.

Я нашорошила вуха. Їх розмова не була особистою, тому не можна було сказати, що я підслухувала. І я мала визнати, що мені теж хотілося знати відповідь.

Виникла ніякова пауза. Потім Каламіті всміхнувся:

— Ото таке, пані! Ти питаєш, як за горло хапаєш, га?

— Вибач, якщо це особисте...

— Ні-ні. Гадаю, тобі варто знати. — Я почула, як Каламіті зітхнув; мої відчуття стали неймовірно гострими! Як я і передбачала, тепер замок став легким, він швидко клацнув і здався.

— Ти не знайдеш інших пегасів. Хіба що... таких, як я, — Каламіті зробив паузу, ніби йому було фізично важко про це говорити. — Розумієш, під час війни ми, пегаси, буди головною бойовою силою Еквестрії. Ми були елітою! Кращими з кращих! Але після удару по Клаудсдейлу... все, ігри ся скінчили. Вони кинули війну, кинули Еквестрію... хоча ніхто з них не прожив більше кількох годин після цього. Пегаси замкнули небо і сховали ся.

— Замкнули. Небо?

— Ага. Врубили хмароробки на повну і замкнули. Врятували інші свої міста, свої родини. Зебри не могли ся добре поцілити у те, чого не бачили. Вони, правда, все одно ся намагали. Кілька разів їм вдалося влучити, але не дуже багато. — Я почула, як хтось з них риє землю копитом. — З тих пір в Еквестрії не було жодного дня без хмар.

Вельвет Ремеді охнула:

— Це... це жахливо!

— О, вони кажуть собі, же от-от вимкнуть хмароробки, відкриють небо і злетять униз жеб усіх вас врятувати. Коли вони будуть готові. Коли настане час, — Каламіті презирливо заржав. — Вже більше двохсот років собі це говорять. А насправді вони занадто пихаті та ледачі, жеби ся з цим морочити. Доки вони можуть казати собі, же

коли-небудь зроблять все правильно, вони так і будуть жити. В той час, як ви тут гинете від работоргівців, рейдерів та чудовиськ... і докладаєте неабиякі зусилля, жеби вижити без їхньої допомоги.

Як на мене, ті пегаси були просто боягузами. Я відкрила скриню і почала розглядати речі всередині.

— А ти? — спитала Вельвет.

— Я не міг просто так жити зо всім цим, як інша купа крилатого лайна.

Воу, Каламіті, я дуже рада, що ти на боці Еквестрії, але чи ти не перегинаєш?

За мить Вельвет увійшла у вантажний фургон. Вона кинула погляд назад, у напрямку Каламіті, потім помітила, що я відкрила скриню. Із задоволеним вигуком вона майже протанцювала через уламки до мене.

Всередині було багато сувоїв, заляпаних чимось з розбитої пляшки, скалки тієї самої пляшки, фотографія кролика у рамці, невеличка кришталева куля у прозорому пакеті з написом «Власність Міністерства миру — Перегляд тільки за спеціальним дозволом — Неуповноважені переглядачі будуть покарані!», та книга «Надприродне».

Вельвет охнула, а потім видала якийсь звук, котрий я могла чесно назвати писком. Я дивилася на неї, і куточки мого рота повзли вгору, бо я зрозуміла, що Вельвет Ремеді, неперевершена єдиноріжка незрівнянної краси і музичної вишуканості, яка надихнула щонайменше триста фанатів, сама була в якійсь мірі фанаткою.

— Я знаю, що це! — проголосила Вельвет, левітуючи пакет з кулею, щоб краще її роздивитися. — Це куля спогадів. На них записували події не просто звуком, а ще й з зображенням. Значно краще, ніж диктофон або камера. До того ж, вони рідкісні! — Вельвет взяла кулю спогадів і фото кролика. Я була здивована, коли вона залишила книгу.

— О, в мене вже є така. Але тобі варто взяти її, Літлпіп. Впевнена, тобі вона стане в пригоді. — Щось в її виразі обличчя змусило мене подумати, що це був жарт, до того ж, на мою адресу. Та все ж не в моїх правилах було відмовлятися від книги, тим більш якщо її пропонувала Вельвет Ремеді.

Я тільки-но засунула книгу до торби, коли компас моєї ІП ніби вибухнув червоним. Я залякла. От лайно... багатенько ж ворогів! Здається, работорговці знову знайшли нас. І, зважаючи на факти, вони привели цілу армію!

— Літлпіп? Що таке?

Я тривожно прошепотіла:

— Приведи Каламіті. Тихо... будь ласка. — Я повільно покрутилася на місці. Між червоними мітками був проміжок; ми не були повністю оточені. — У нас проблеми!

Стільки, що ми не впораємося!

Вельвет миттєво напружилася, нервово кивнула і вийшла так швидко й тихо, як могла, перекинувши лише один ящик. Ми обидві скривилися. Вона дійшла до краю фургона і налякано зупинилася.

— Зомбі-поні!

Що? Не работорговці? Я підійшла до неї. Я вже міркувала, як буду розповідати їй про гулів, але слова вмерли в мене на губах, коли я побачила порожні, голодні погляди і гротескно, незграбну ходу їх табуна, що наближався до нас. Вони не були схожі на гулів; вони дійсно виглядали як зомбі-поні! Я згадала попередження: *«Можна потрапити у погане місце, де на тя будуть полювати цілі зграї гулів, що стали зомбі-канібалами»*.

Я підійшла ближче до Каламіті і прошепотіла:

— Йди за мною.

Ми побачили, як вони просунулися на фут ближче. На два. Найближчий зомбі-поні, пускаючи слину, побіг уперед!

— *Тікаймо!*

І ми почали тікати. Ми бігли так, ніби за нами гналася орда бездумних чудовиськ, які хотіли зжерти нас живцем. Бо так воно й було!

Зомбі-поні пішли в атаку, приєдналися до полювання, де їх призом мала стати наша плоть. Багато з них піднялися в повітря і полетіли за нами. Я спробувала схопити телекінезом небесну колісницю, повз яку ми пробігали, але сяйво навколо мого рога замерехтіло і зникло. У мене не залишилося телекінетичних трюків, щоб врятувати нас.

Вельвет Ремеді заверещала, коли зомбі-поні пірнув до неї з неба. Вона відхилилася, потвора пролетіла повз неї і врізалася в дерево. Я перестрибнула через тіло і побігла далі, мій бік почав боліти.

Біль швидко перетворився на палюче вугілля в моєму боці, він витягував мої сили і викликав сльози на очах. Ще двоє зомбі-поні кинулися на нас. Каламіті з розширеними від страху очима раптово насупився та промовив:

— До дупи все!

Він різко зупинився, розвернувся і відкрив вогонь. Постріл відірвав одному зомбі безпере крило, і він завалився на іншого. Обидва закрутилися і полетіли вниз, криваво розплескавшись по напівзакопаному металевому скелету величезного фургону, що був призначений для перевезення менших.

Попереду, немов барикада, підносився над землею проржавілий корпус довгої пасажирської колісниці. Піднявшись у повітря, Каламіті крикнув нам обійти її і бігти далі.

— Не зупиняйте ся! Ані на мить! — крикнув він, відхиляючись від ще одного зомбі-поні, і вдарив по своєму сідлу для перезарядки.

Вельвет далеко відірвалася від мене, мої куці ноги і паління у боці погрожували мені жахливою смертю. Вельвет оббігла край пасажирського фургону і зникла за ним. Я чула, що табун буквально у мене на хвості, їх копита грюкотіли по землі голодним тупотом,

мерзенне дихання діставало до моєї гриви. Я не встигну повернути; вони мене дістануть на повороті. В надії, що мій малий розмір хоч раз стане в пригоді, я замість цього стрибнула в одне з розбитих, вищирених вікон.

Моє тіло разом з торбами і всім іншим чітко пролетіло в отвір. Я вдарилася в одне з сидінь всередині і стрибнула до протилежного вікна, не втрачаючи швидкості. Гострі скалки скла різонули мою шию і ноги, дряпнули мій обладунок, потім мої торби остаточно вибили їх. Я знову була зовні і майже відірвалася, коли ремінь моєї снайперської гвинтівки зачепився за зазубрений шмат металу, різкий ривок зупинив мене і я гучно вдарилася об фургон.

Я зачепилася! Я намагалася зірватися, але мої копита ледве торкалися землі. Я чула стукіт копит натовпу зомбі-поні, які вже добігли до довгого фургону, табун розділився, оббігаючи його з боків. Я дригалася, намагаючись перегризти лямку доки вони не налетіли на мене. Я почула, як Каламіті стріляє десь зверху; я чула, як кулі прогинають та пробивають метал фургона, рідкий випадок, коли його постріли не влучали у ворога. Мене охопила паніка. Якщо зомбі-поні мене не вб'ють, це може зробити один з пострілів Каламіті навмання. Що найжахливіше, я розуміла, що така доля була б значно кращою, і молилася, щоб Селестія дала йому мудрості та милосердя пристрелити мене, якщо вони почнуть мене їсти!

Останній укус — і лямка піддалася, а я звільнилася і впала. Інстинктивно я схопила снайперську гвинтівку зубами, тільки потім зрозумівши, що даремно витрачала дорогоцінні секунди, і побігла так швидко, як тільки дозволяли мої волаючі ноги та бік.

Табун зомбі вже оббігав пасажирський фургон і наближався до мене. Їх копита мордували потьмянілу траву. Ще більше просто перелетіли його так, що моя спроба скоротити шлях видавалася жалюгідною. Мій чистий розум і загострені почуття перетворилися на жахіття. Я відчувала, як земля дрижить піді мною. Я могла прорахувати, як швидко вони будуть гризти мою шкіру. Я чула дивний, тихий тріск навіть крізь шум табуна.

Я відчула, як мене піднімає у повітря, коли уламки пасажирського фургона поглинув спалах нестримної дикої магії. Я бачила, як пульсуючий каскад кольорів відкидає дивні тіні, коли вируюча магічна енергія прорізала повітря. Я відчувала огидний трупний сморід зомбі, коли їх розривало на шматки, навіть коли їх кавалки охопив вогонь.

Я впала на землю, продовжуючи бігти, долина хиталася, а я намагалася не впасти. Кавалки зомбі-поні падали на мене, немов дощ. Попереду Вельвет Ремеді просто стояла, вилупивши очі, і дивилася на сцену позаду мене, яку я намагалася не уявляти.

Більшість табуну вбило вибухом, а кого не вбило — ті порозбігалися... але ненадовго. Каламіті пролетів наді мною, крикнувши важко дихаючій Вельвет, щоб вона розвернулася і бігла далі.

Купа дивних небесних транспортних засобів, розфарбованих вперемішку синім та сірим з краплями білого, була єдиною позицією для оборони. Далі долина тяглася невеликими кам'янистими пагорбами, де не було зовсім ніякого укриття.

Ми добігли до неї, коли кілька зомбі-поні перелетіли через нас і приземлилися в кількох ярдах попереду. Вельвет Ремеді опустила ріг та пішла в атаку, і не змогла стримати своє «Фуу!», коли проштрикнула одного з них — і я була з нею повністю згодна. Я намагалася схопити телекінезом Літл Макінтош, але моя магія просто не працювала. Я у розпачі дивилася навколо, шукаючи щось, що могла б схопити ротом, хоча б якийсь уламок, який я могла б використати як спис.

Але я знайшла щось значно краще. Принаймні, я так думала. Доки Каламіті стріляв по зомбі-поні, що бігли до мене, я докульгала до вантажу, що висипався з одного з фургонів. Я бачила, як гарне синє небо, ніби знущаючись, іноді виглядає з-над хмар. Мій розум, прочищений Мінт-алками, швидко зрозумів, що дивний колір цих колісниць колись був камуфляжем. Військовий супровід пегасів! І, слава Селестії, однією з речей, що вони везли, були турелі!

Мене вчили, як перепрограмувати матрицю чар ПіпБака. Змусити турель співпрацювати з системою «свій — чужий» мого ПіпБака було відносно просто! Особливо зараз!

— Ем, Лі'лпіп? Ти точно знаєш, що ти робиш? — спитав Каламіті, кинувши на мене погляд, коли приземлився між мною та зомбі-поні і знову почав стріляти.

Моє обличчя було суцільною посмішкою:

— Аякже!

*** **

— *Селестія охороняє тебе,
На шлясі, що ти обрав.
Нехай допоможе Луна тобі,
Щоб хоробрості ти не втрачав.
Вірним, хоробрим і щирим будь,
Тих, кого врятував, не забудь,
І вони не забудуть про тебе.*

Вельвет Ремеді наспівувала то мелодію, то слова, які постійно змінювалися. Для мене було приголомшливо спостерігати, як мій ідол творить пісню. Каламіті не скаржився, він теж відчував, що її музика підбадьорювала на бляклому пустищі, хоча те, як він заковчував очі, показувало, що іноді він краще б зупинився на якійсь одній версії віршів, ніж намагався відшукати досконалі.

Пройшло кілька годин з того часу, як ми залишили зомбі та долину позаду. Небо знову почало сіріти. Каламіті підбадьорив мене, сказавши, що це не буря, а просто ніч наближається. Якщо колись зустріну пегасів, подумала я, треба буде подякувати їм, що зробили Еквестрійське пустище таким депресивним. Якимось чином воно було гірше за сіру монотонність Другої Стайні, бо в Стайні я кращого й не очікувала. А може, це все було відхідняковою депресією після Мінт-алок.

Коли ми піднялися на пагорб, Вельвет охнула, бо побачила його — нереально велетенський білборд, значно вище за будь-які будівлі, що я бачила, маячив за наступним пагорбом. Картинка, на диво не вицвіла, хоча і забруднена за сторіччя від бруду та води, являла собою величезне обличчя майже нестерпно рожевої поні з гривною, яку вік перетворив на смугасту цукерку. Вона посміхалася, її очі ніби стежили за нами.

Я вже бачила його з потяга. Навіть зараз, коли з такої відстані і при такому освітлені можна було зрозуміти, що це білборд, він — милостива Селестіє! — все одно нервував мене. Підходячи ближче, я дивилася на нього, намагаючись уявити, яким він був до того, як багато десятиліть взяли своє, коли він ще не був побитий пилом, попелом, та потоками дощу; у часи, коли місце його розташування було жартом, ніби поні на ньому виглядає з-за пагорба на всю місцевість. Коли він не був такий...

— Капець. Який. Моторошний!

Я здригнулася, намагаючись позбавитись цього відчуття, відвернулася від білборда... і витріщилася на спрайт-бота, що тишком підібрався до мене.

— Привіт, Літлпіп!

Я б вже була у сусідній країні, якщо б Каламіті не прикусив мого тікаючого хвоста. Я бігла на місці, а він тримав мене, доки не пройшов мій приступ паніки. На той час Спостерігач мудро відлетів подалі від моїх копит.

— Тобі пощастило, що я зараз не можу жбурнути у тебе каміння телекінезом!

Вельвет Ремеді дивилася так, ніби готова була допомогти мені з цим. Каламіті з недовірою дивився на спрайт-бота, розправивши крила і розставивши ноги у захисну стійку.

— Лі'лпіп?..

Єдине, що я зараз хотіла знати...

— Спостерігач, вони в безпеці?

Спрайт-бот хитнувся.

— Так. Вози вже їдуть до них. Хоча Дітзі Ду, здається, тепер вважає, що ти вмієш зламувати спрайт-боти і відправляти з ними повідомлення. Вибач за це.

— Лі'лпіп? — Каламіті ричав би, якщо б зміг. — Я не довіряю цій штуковині!

Отож, Спостерігач знайшов спосіб передати повідомлення, не стривоживши жителів Нової Еплузи своїми можливостями. Коли я почула слова Каламіті, я зрозуміла, що теж не довіряю Спостерігачу. І тепер, коли я знала, що поні, за яких свободу яких ми боролися і ледве не померли, були у безпеці, у мене виникло ще кілька питань. Перше й найголовніше з них:

— Ти відправив мене у те лігво рейдерів, знаючи, що і кого я там знайду, так?

Каламіті відвернув увагу від на диво ввічливого бота, щоб подивитися на мене. Я так і не розповіла йому, як я потрапила до Понівільської бібліотеки.

— Їм була потрібна допомога.

— Ти міг сказати мені правду! — сердито промовила я.

— Гей, я ж не знав тебе, чи не так? Ти виглядала як добра поні, яка зробить те, що треба, коли сама побачить, що й як, але...

Тепер ричати хотілося мені.

— Ти збрехав мені!

— Ні! — Якщо монотонний, механічний голос міг звучати палко, він зараз звучав так. — Я сказав, що не бажаю тобі лиха. І не бажав. Я сказав, що ти знайдеш щось, що тобі знадобиться, щоб вижити тут... — Спрайт-бот підлетів ближче. — І я сказав, що ти знайдеш щось важливіше, ніж просто книгу. Хіба не так?

Трясця, Спостерігач був правий. Я знайшла Дітзі Ду, знайому, яку я цінувала більше за посібник, який вона написала (який, в свою чергу, я теж доволі високо оцінювала). Розплутуючи павутиння думок, я могла б довести, що моя дружба з Каламіті теж стала наслідком тих подій. Можливо, хоча й не настільки впевнено, я могла б сказати, що й мої стосунки з мешканцями Нової Еплузи, і, відповідно, можливість врятувати значно більше поні, в тому числі й Вельвет Ремеді (якщо це можна назвати порятунком), теж вирости з того, що вчинив Спостерігач. Я все ще хотіла пробити копитом передню панель цього клятого бота. Але я знала, що нічого доброго з цього не вийде. Спрайт-бот не був Спостерігачем.

— Літліп, що тут відбувається? — промовила Вельвет Ремеді.

Я їм все розповіла.

*** **

— Упс! Час майже вийшов... — попередив нас Спостерігач, коли я закінчувала свою історію, яку він лише зрідка коментував. Каламіті все одно недобре дивився на летючого бота.

Я впорядкувала питання в моїй голові у порядку пріоритетності.

— Спостерігач, ти, здається, багато чого знаєш...

— Ну, так.

— Що з себе являли Міністерства? — Я бачила достатньо згадок про Міністерства, розкиданих по артефактах давнини, щоб здогадатися, що така інформація може бути корисною для контексту. Але я не розуміла, що те, що я зараз спитала, було, можливо, найважливішим питанням у моєму житті. Щонайменше, рівня Селестії.

Спостерігач деякий час мовчав. Достатньо довго, щоб я подумала, що наш дивний псевдо-компаньйон знову відключився. Він повільно мовив:

— Пам'ятаєш, коли я сказав тобі шукати свою чесноту? І розповів про найвидатніших героїв Еквестрії?

— Так, ти їх згадував. — Кивнула я.

— Тож... — Спостерігач говорив повільно, ніби від слів йому було боляче. — Різанина у Літлгорні розбила серце Принцеси Селестії. Після цього, посеред війни, Принцеса Селестія вирішила, що Вона більше недостойна того, щоб правити Еквестрією. Тому Вона відреклася від престолу на користь Своєї сестри, Принцеси Луни...

Я слухала у благоговінні. Я раніше ніколи не чула, щоб про Богинь говорили ось так.

— Війна була жахливою, і за кордоном, і у нас. На Еквестрію тиснули і внутрішні проблеми, і ворожі армії. Ти не зможеш уявити, як воно було тоді.

А ті герої, про яких я тобі розповідав? Це були шестеро видатних поні, з вірними серцями і шляхетними душами, і їх дружба мала силу змінити світ. Принцеса Селестія завжди була їм ніби мати. Вона бачила їх, особливо одну з них, як Своїх дітей. Вона любила їх і хотіла захистити. Тому Принцеса Селестія захистила їх від найгірших жахів війни, Вона знайшла для них завдання, які тримали їх, в основному, в безпеці, або хоча б подалі від бойовищ. Відправляла їх на дипломатичні місії до грифонів або буйволів — всяке таке.

Принцеса Луна ж уперше зустріла їх у зовсім інших обставинах. Вона поважала їх і бачила у них рівних Собі. І, думаю, Своїх спасителів. І тому коли Принцеса Луна зійшла на престол Еквестрії і почала приймати участь у війні, Вона викликала найважливіших героїв Еквестрії і призначила їх Своїми особистими радниками. Вона закликала до створення нових урядових організацій, по одній для кожної, роботою яких було б втілення їх порад.

— Це й були Міністерства?

— Так.

Я подивилася навколо, на блякле, зруйноване пустище, яке колись було чарівною Еквестрією.

— Здається, ідея була не дуже вдалою.

Мовчання. Потім Спостерігач заговорив знову:

— Ти коли-небудь чула стару приказку — «Добрими намірами вимощений шлях до пекла»? Якщо в їх історії і була якась мораль, то це вона і є.

*** **

Коли вже наближалася ніч, ми дійшли до ферми, що виглядала здебільшого неушкодженою — у полі не було тварин, але з димаря піднімався дим, а деякі вікна привітно світилися, та й крізь двері силосної башти було видно світло. Ми знову були втрюх, Спостерігач клацнув і зник, змінившись жерстяною патріотичною музикою і дурним спрайт-ботом. Каламіті сторожко позирав на нього, доки той не зник з очей.

Ворон злетів униз і сів на щось, що спершу здалося мені просто трьома дошками, що стирчали з землі на краю безплідного пасовища. Остання дошка була менша і крива. Останні воїни огорожі, подумала я.

Ми швидко, але обережно, спустилися по кам'янистому схилу і через поле, засипане камінням, підійшли до дому. Нам потрібне було місце для сну, їжа, і, якщо можливо, медикаменти. Дім здавався подарунком від Самої Селестії... якщо, звичайно, поні всередині не перестріляють нас за порушення території. Сподіватися на гостинність незнайомців на Еквестрійському пустищі було нерозумно.

Скрипучий вітряк, що втратив дві третіх своїх крил, іржаво проскрипів нам услід.

— Може, це не така вже й добра думка, — почала я. Те, що тут не було жахливих графіті, ще не означало, що тут не було повно рейдерів.

Вельвет Ремеді пройшла повз мене.

— Та ну, Літлпіп, не будь такою похмурою... — Вона вже піднімала копито, щоб постукати, коли двері відчинилися, окотивши нас теплим світлом. Вельвет блимнула, дивлячись на пусте місце перед собою, потім опустила погляд і побачила кобилку у дверях.

Вона була рожевою. Занадто рожевою! Я ніби дивилася на те обличчя з білборда, тільки значно, значно (значно!) менше. І молодше. І не дуже схоже. При такому освітленні важко було сказати, але щось було не так. Спершу мої очі помітили грубий шрам на лобі, ніби вона вдарилася головою, можливо, на великій швидкості, і сильно поранилася. Перша здогадка, що виникла у моїй голові — вона стрибнула з даху свого амбару. Намагалася політати? Мій погляд перейшов на її боки у пошуках крил, але вона дійсно була земною поні. Я побачила її пусті боки. Вона була молодою, але не зовсім малою. Зростом була десь на голову нижче за мене. Я знала, що це таке — хотіти отримати кьютімарку і не мати її; я співчувала їй усім серцем. Вона чекала своєї навіть довше, ніж я, і досі чека... ні, заждіть.

Неправильність одразу стала зрозумілою. Якщо б я й досі була під Мінт-алками, зрозуміла б миттєво! Її хутро не було справжнім.

Вона пофарбувала себе в рожевий!

Я подивилася на Каламіті і Вельвет Ремеді. Судячи з виразів їх облич, вони теж це побачили, і це їх непокоїло.

— Добрий вечір, дорогенька, — почала Вельвет. — Твоя мама...

— О БОГИНИ! — Кобилка підскочила з радісним вереском. Потім, так само швидко, вона піднесла копито до рота, нажахано охнувши. — О ні! Ви спізнилися! Я чекала вас весь день, але тепер у нас зачинено! — В її широких очах почали з'являтися сльози.

Вельвет Ремеді відступила на крок.

— Ой леле. Вибач, маленька, але ми не...

Страх в її погляді миттєво зник, його змінила широка усмішка.

— Звичайно ж ні! Ніби у нас хоч колись зачинено! — Вона нестримно захіхікала. Вона вибігла з дому, пробігла повз нас, потім розвернулася з раптово похмурим виразом обличчя. — Але вам дійсно варто поспішити. Вночі по цих полях ходять погані істоти! — Зробивши цю зловісну заяву, вона вона радісно заверещала і побігла до силосної башти.

Ми з Вельвет дивилися одна на одну. Я нічого не розуміла. Каламіті просто потиснув плечима і підтюпцем пішов за рожевою дівчинкою.

Коли ми дійшли до башти, Вельвет гукнула:

— Пробач, дорогенька, але ми не розчули, як тебе звуть?

— О! — Рожева кобилка підскочила. — Хі! Ну звичайно! Вибачте! Я просто така схвильована! Ви перші відвідувачі, що приходили сюди, до музею, за... довгий час! — Знову хіхікання. — О, я Пінкі Бель¹!

— Музей? — спитала я, піднявши брову.

Пінкі Бель зосередилася і відчинила двері башти. Всередині все виглядало так, ніби там вибухнула вечірка. Не в доброму розумінні — скоріше ніби вечірка проковтнула гранату, і тепер кімната виглядала так, ніби вона була прикрашена святковою кров'ю і святковими тельбухами.

— Вітаю у Музеї Пінкі Пай! — Дівчинка практично стрибала. — Це музей *номер один* в Еквестрії по всьому, що стосується Пінкі Пай!

Каламіті хитав головою, але з полегшенням посміхався. Вельвет Ремеді посміхнулася до Каламіті, він у відповідь закотив очі. Це було дивно, без всяких сумнівів. Але ніяких работорговців, ніяких рейдерів, ніяких жахливих чудовиськ — відхил до легкої химерності був майже бажаною зміною.

Пінкі Бель не сповільнювалася, навіть не зупинялася, щоб вдихнути:

— І знаєте що, ви якраз встигли на екскурсію! А де ж наш гід? Сподіваюся, вона не спить знову... о, заждіть! Це ж Я!

«Музей» був однією величезною кімнатою. Небагато простору для екскурсії. Але Пінкі Бель зупинялася і демонструвала одну річ за іншою, більшість з них були прикрашені напівздутими повітряними кульками або забльовані конфетті.

— ... і вони танцювали й танцювали, весь день і всю ніч! І найцікавіше, що це *та сама башта*, де Пінкі Пай, ще молода кобилка,

винайшла першу в світі вечірку і отримала свою кьютімарку!

Вельвет прихилилася до мене і прошепотіла:

— Я впевнена, що вечірки існують більше, ніж двісті п'ятдесят років.

Але Пінкі Бель понесло, і зупинятися заради запитань вона не збиралася.

— В перші роки війни Пінкі Пай подорожувала по всій Еквестрії, влаштовуючи вечірки для солдат, що мали йти у бій! Щоб дати їм відчутти смак батьківщини, і, що важливіше, принести їм радість і посмішки на обличчях! — Пінкі Бель махнула передніми копитами на кілька стендів з фотографіями Пінкі Пій, одягненої у плаття з оборками та панчохи у крупні сітку, яка танцювала на сцені перед майже тисячею поні. — Звичайно, коли вона не була на суперсекретних місіях Принцеси Селестії!

— А тут вона виглядає значно менше — промовила я до Вельвет, думаючи про те, що справжня поні виглядала значно менш погрозливою, ніж той божевільний білборд за кілька миль від цієї ферми.

— Єдине, про що Пінкі Пій жалкувала, — що вона не могла бути всюди і допомагати всім військам одночасно! Хоча, маючи Деш, вона була близька до цього! Тому, звичайно...

Каламіті підняв копито:

— Деш, котра її подруга, або Деш, котрий наркотик?

Пінкі Бель ніби не помітила питання. Підскочивши до знайомого плакату, вона неспинно продовжувала балакати:

— ... коли Принцеса Луна запропонувала Пінкі Пій ціле власне Міністерство, з яким вона могла б робити що завгодно, вона одразу ж ухопилася за цю можливість! І так з'явилося Міністерство Моралі!

Це був плакат «ПІНКІ ПАЙ СТЕЖИТЬ ЗА ТОБОЮ, ВІЧНО!», цього разу — цілий. Літня рожева кобила грайливо посміхалася, ніби вона щойно чудово когось розіграла. І тепер, коли було видно все її

обличчя, я готова була присягтися, що побачила зацікавленість в її погляді. Тепер я більше не відчувала провини перед поглядом плакату; тепер я відчувала себе неприємно розкритою.

Відпрацьований оберт привів Пінкі Бель до столу, на якому був хімічний набір і кілька... зразків.

— Пінкі Пай завжди дуже добре готувала. І коли Принцеса Луна (бука!) заявила, що наркотики, що йшли в Еквестрію з зебрячих земель, шкодять народу, Пінкі Пай вирішила довести, що вони можуть бути гарними, веселим додатком до вечірки! Пінкі Пай працювала день і ніч, і приготувала суміш Мінт-алок і деяких своїх улюблених речей, створивши... там-ДАМ-ДАМ! Святкові Мінт-алки!!! — Пінкі Бель підняла жерстяну коробку, демонструючи їх.

Я хотіла цю коробку!

Пінкі Бель поклала її поряд з хімічним набором і продовжила розповідь. Я відволіклася від її монологу, бо мій розум наполягав на тому, щоб я точно запам'ятала, де знаходиться коробка.

— ... на той час Міністерство Моралі вже перетворило Пінкі Пай на ікону, яка вийшла за межі однієї поні, щоб стати містичною постаттю, що легко могла б порівнятися з Самими Принцесами Селестією та Луною!

Так, це вже зовсім неправильно.

— Маленькі кобилки та жереб'ята знали, що Пінкі Пай завжди за ними стежила. Вона бачила все, що вони коли-небудь зробили. І якщо вони були хорошими кобилками та жереб'ятами, добрими і дружніми, які виконували свої обов'язки і посміхалися, і ніколи не розповсюджували бунтівну брехню, то на їх день народження Пінкі влаштовувала для них чудове свято! — Пінкі Бель застережливо змахнула копитом. — Але якщо вони були поганими жереб'ятами та кобилками, Пінкі Пай приносила їм камінь!

Що?! Я з недовірою подивилася на Вельвет Ремеді.

Між тим Пінкі Бель зупинилася. Її очі розширилися і вона глибоко вдихнула. І чекала. Секунду, дві, три, чотири... Нарешті Пінкі Бель розчаровано видихнула.

— Вибачте. Мені здалося, що в мене зараз буде імпровізований музичний номер.

Вельвет Ремеді старанно намагалася дивитися деінде.

— Отож, на чому я зупинилася... А, так, як Пінкі влаштовує вечірки!

Вельвет Ремеді обернулася до малої кобилки, трохи стривожена.

— Влаштовує? Дорогенька, ти ж знаєш, що Пінкі Пай мертва?

Пінкі Бель ні на мить не замислилася.

— О, вона мертва фізично! Але її дух живе всередині у всіх нас!

Я побачила, як брови Вельвет Ремеді полізли вгору. Потім вона всміхнулася, ніби приймаючи це так, як я не була здатна. Поки я трималася копитом за обличчя, Вельвет прихилилася ближче до Каламіті і прошепотіла:

— Здається, у духу Пінкі Пай є переслідувачка.

Я прогавила більшу частину «екскурсії», бо думала, як би вмовити Пінкі Бель розлучитися з, мабуть, найкращою частиною її колекції. Але я повернулася до реальності, коли Пінкі Бель оголосила, що вона бажає щось нам запропонувати.

— Так вийшло, що в мене є *єдина копія* рецепту Святкових Мінт-алок!.. — Так, я знала, що це неправда. У друга Каламіті він теж був. Але це, мабуть, був найшвидший і найпростіший спосіб здобути його для мене. І нащо морочитися і випрошувати одну коробку, якщо я можу отримати клятий рецепт?!

— І я готова поділитися ним з вами, якщо ви зможете принести мені єдиний експонат, якого не вистачає в моєму Музеї Пінкі Пай! Магічну статуетку Пінкі Пай з обмеженої серії! Принесіть її сюди, і я влаштую таку вечірку, що буде всім вечіркам вечірка!

*** **

— Не варто було мені жартувати, — казала Вельвет Ремеді, нервово ходячи по по тісній спальні нагорі, в якій ми зупинилися на ніч, бо Пінкі Бель дуже наполягала.

Коли Пінкі Бель пояснила, що було створено кілька особливих наборів фігурок всіх Міністерських Кобил, мої думки одразу ж метнулися до статуетки жовтогарячої поні з трьома яблуками на боці. Знайти ще одну таку, тим більше саме Пінкі Пай, могло бути практично неможливим. З іншого боку, Пінкі Бель наполягала, що статуетки мали пережити апокаліпсис. І дійсно, я знайшла одну з них десь через — скільки? — тиждень після того, як вийшла назовні.

Каламіті сидів на ліжку, притулившись одним вухом до стіни, і дивився, як нервується Вельвет.

— Бідолашна кобилка. Вона така сумна.

Каламіті заржав:

— Сумна? Чи ти слухала ту саму рожеву купку Дешу, що й я? — Потім, згадавши власну невпевненість, він пояснив: — Себто наркотику.

Вельвет Ремеді зупинилася.

— О так. І ця бідолашна дівчинка *не щаслива*. Зовсім не щаслива. — Вона опустила голову. — Вона сповнена болю. З нею напевне трапилося щось жахливе.

Дивлячись на Вельвет Ремеді, я знову була приголомшена червоною та золотавою смужками в її сріблясто-білій гриві, вони знову нагадали мені рожевий та жовтий кольори Міністерства Миру. Тільки тоді я вважала це співпадінням або долею. Тепер я думала, чи не було це щось на кшталт пофарбованої у рожевий шерсті Пінкі Бель.

Вельвет помітила мій погляд і моторошно швидко зрозуміла, про що я подумала.

— Це не те саме! — тихо наполягла вона.

Каламіті більше уваги приділяв стіні. Раптом він підскочив на копита.

— Вона пішла. І якщо ви не хочете, жеб і з нами сталося щось жахливе, пропоную й нам піти звідси. — Він підійшов до двері і штовхнув її. Вона не піддалася.

Вона була замкнена.

— Може, вона просто намагається захистити нас від тих «поганих істот», що ходять вночі по полях? — сказала я, сама в це не вірячи.

Вельвет Ремеді пройшла повз мене і сама спробувала відкрити двері. Тепер вона заржала:

— Це не має значення. Ми йдемо звідси. Я не збираюся сидіти у замкнутій клітці.

Каламіті підійшов до вікна і дивився на ферму внизу. Я стала на задні копита, обперлася на підвіконня і подивилася крізь скло. Якусь мить я нічого не бачила. Просто ніч. Потім з'явилася тріщина слабко пульсуючого кольорового світла, коли Пінкі Бель відкрила двері амбару рівно настільки, щоб прослизнути крізь них, а потім зачинила їх за собою.

Каламіті тихо чекав і не рухався, доки двері дому не відчинилися, проливши світло на землю з вирізаним на ній силуетом Пінкі Бель. Щойно двері зачинилися, він розвернувся і вдарив задніми копитами у скло.

Звук удару був моторошно гучним.

Втеча була б ризикованою, а може й зовсім неможливою, якщо б не було пегаса, який переніс нас униз. Ми побігли через ферму, низько пригинаючись, тримаючись найглибших тіней у темряві. Ми кралися понад амбаром, коли імпульс змусив мене прослизнути всередину.

Пізніше я казала Вельвет Ремеді та Каламіті, що не була впевнена, чому я зайшла до амбару. Але насправді у мене було рівно дві причини. Перша — рецепт Святкових Мінт-алок був не у музеї, і в домі я його також не помітила. Його легко можна було сховати де

завгодно — у книзі або під килимом — але я здогадувалася, що одержимість Пінкі Бель не дозволила б їй не виставити його напоказ. Тому я сподівалася, що він був у амбарі.

Друга була у тому, що дивне пульсуюче світло неприємно нагадало мені той пасажирський фургон, який вибухнув після пострілу Каламіті. Потім я спитала Каламіті про це, і він пояснив, що найбільші з furgonів, такі, як той, що був призначений для десятків поні, використовували магічне поле, яке створювалося іскровим двигуном, щоб один поні міг тягти його у повітрі. Як і іскрові батареї, ці маготехнічні двигуни все ще зберігали в собі серйозну магічну енергію. Каламіті, звичайно, не розумів це на такому рівні. Він просто знав, що якщо прострелити дірку у магічній коробці в одній з цих машин, то можна викликати скажений вихор.

Такий вихор був коротким і дуже жорстоким. Думка про те, що у Пінкі Бель в амбарі може бути щось подібне, можливо, якийсь стабільний або постійний магічний вихор, мене непокоїла.

*** **

— І що я бачу?

Воно було маленьке, геометричної форми, з поверхнями, що оберталися одна навколо іншої. Вся штука біла розміром з діжку для яблук, і вирувала хворобливими, гіпнотичними кольорами.

Я відчувала, як вона мене притягує. Я губила себе в ній. Мені знадобилося фізичне зусилля, щоб відірватися від неї. Обвівши поглядом приміщення, я знайшла сейф. Решта амбару була майже зовсім пустою. Я підійшла до сейфу і зайнялася єдиною, здається, справою, що робила мене унікальною.

Сейф з тихим шурхотінням відкрився.

Всередині був мій приз: рецепт Святкових Мінт-алок!

Але він не був мій. Я знаходила речі. Я грабувала домівки работоргівців та рейдерів. Але це була крадіжка у малої земної поні, що навіть ще не стала кобилою.

Але ж... Святкові Мінт-алки! Та й справді, все, що мені треба було зробити, це просто скопіювати його на мій ПіпБак. А потім покласти на місце. І це не буде крадіжка, так?

От тільки Пінкі Бель пропонувала його як нагороду за допомогу. І тому я відчувала, що це крадіжка. Ніби я брала нагороду, яку не заслужила.

Не знаю, скільки часу я сиділа і дивилася на сейф. Нарешті я зосередила свою левітаційну магію... і підбрала інший предмет з сейфу. Диктофон з одним записом. Я скопіювала його на свій ПіпБак і запустила.

Я не впізнала голос, але він був молодим. Щонайменше таким, як Пінкі Бель зараз.

«Пертрі², рейдери вчора повернулися. Їм не сподобалося, що тато з рушницею прогнав їх минулого тижня, тому цього разу вони прийшли гуртом. Мама наказала нам сховатися у спальні нагорі і наклала закляття невидимості. Вона змусила нас пообіцяти, що ми будемо сидіти тихо. Але Сільвер Бель³...

Моя маленька сестра завжди вміла творити чарівну музику, ніби дзвякання магічних дзвіночків. Ми всі це обожнювали. Але іноді, коли вона була налякана або схвильована, її закляття спрацьовувало само по собі. Вона не навмисно. Це був нещасний випадок.

Рейдери вбили маму й тата. Вони вбивали їх дуже довго і жорстоко. І вони змусили нас дивитися. Це було...

Я поховала їх на краю східного поля. Поставила рейки замість надгробних плит. Прикро, що вони довго не протримаються, але я не змогла б вирізати їх імена на каменях. А мама з татом заслуговують на те, щоб на їх могилах були їх імена.

Сільвер Бель кожну ніч сняться кошмари. Чесно кажучи, мені вони теж сняться майже щочоночі. А вдень вона просто тихо згортається клубочком. Ніколи не плаче. Ніколи не всміхається. Я навіть не можу змусити її поїсти. Я не знаю, що робити.

Я спробую відвести її до Вежі Тенпоні. Я чула, що один жеребець там приймає сиріт. Дорога довга, тому я піду по сусідах шукати провізію. Якщо я не встигну повернутися раніше за тебе, завантаж віз, будь ласка. Я знаю, що не можу просити тебе піти з нами; тобі треба дбати про свою сім'ю. Але я була б дуже вдячна, якщо б ти трохи затримався тут і я могла б з тобою попрощатися.

Ти найкращий жеребець, якого я могла б бажати.

З любов'ю, Меморі⁴».

Я сиділа приголомшена. О свята Богиня Селестіє...

— Ти не повинна була це слухати! — Я різко розвернулася і побачила Пінкі Бель... ні, Сільвер Бель, що дивилася мені в обличчя. — Це. Не. Твоє.

З такої відстані я значно краще бачила її шрам. Жахливе усвідомлення шокувало мене, ніби відро крижаної води. Сільвер Бель була єдинорогом. *Вона відрізала власного рога!*

Я здригнулася, відступаючи всередину відкритого сейфу.

— Ти так це хочеш? То забирай! — Пінкі/Сільвер Бель простягла копито, щоб замкнути сейф зі мною.

Позаду неї пролунав голос Вельвет Ремеді:

— Ти не така, як Пінкі Пай.

Пінкі/Сільвер Бель завмерла. Потім повільно відвернулася від мене. Вона все ще затуляла вихід з сейфу, і я чомусь не могла примусити себе прорватися повз неї назовні.

— Ти зовсім не така, як Пінкі Пай, — тихо, спокійно мовила Вельвет Ремеді. Її голос не був звинувачуючим. Скоріше сумним. — Ти скоріше повна протилежність Пінкі Пай.

Я побачила, як кобилку переді мною почало тіпати. Емоції немовби мчали крізь неї, ніби не бажаючи залишатися на місці, або спішили поступитися місцем наступній емоції.

— Ти не приносиш щастя. Коли я дивлюся на тебе, то відчуваю лише сум, — продовжила Вельвет Ремеді, її голос додавав лагідності її словам. — Якщо б Пінкі Пай тебе зустріла, вона б не влаштувала вечірку...

— Влаштувала б!

Вельвет спинилася лише на мить.

— Може, і влаштувала б, але не тому, що хотіла б повеселитися з тобою. Вона влаштувала б вечірку, бо хотіла б тобі допомогти. Бо від тебе їй було б дуже сумно.

— Т-та що ти знаєш?!

— Я знаю, що сміх, справжній сміх, не вимушений. Це не те, що можна зафарбувати, щоб приховати свої справжні почуття. — Вельвет Ремеді повільно підійшла до кобилки, яка розривалася між тим, щоб розлютитися і розревітися. — Я знаю, що тобі дуже боляче всередині. І такий біль неможливо зцілити вечіркою. Або вилікувати моїм рогом.

Коли Вельвет Ремеді дійшла до кобилки, Пінкі/Сільвер Бель дуже сильно трясло.

— Те, що сталося з твоїми батьками — не твоя провина. Те, що сталося з твоєю сестрою — не твоя провина...

З її сестрою? Я раптово згадала три рейки в полі. Остання була похилена, ніби її ставив хтось менший і молодший, і не дуже добре впорався. Я подумала про старшу сестру на ім'я Меморі, яка пішла до найближчих сусідів, мабуть, на іншу ферму за дюжину миль звідси, через територію, занапащену рейдерами. Моє серце впало.

— ЦЕ! МОЯ! ПРОВИНА! — і з цими словами Сільвер Бель впала і розревілася. Вельвет Ремеді обійняла її копитом і підставила свою гриву для її сліз.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Гнів математика — Ви здатні оптимізувати логіку закляття націлювання вашого ПіпБаку. ЗНС тепер на 20% крутіше.

[1](#) Pinkie Bell — «рожевий дзвоник»

[2](#) Peartree — «грушеве дерево»

[3](#) Silver Bell — «срібний дзвоник»

[4](#) Мемогу — «пам'ять, спогад»

Глава 10: Поправка курсу

«Ага. Добре, що мені не платять за те, щоб я з ними погоджувався. Яке там, в сраку, святе полум'я!»

Феєрверки.

Пінкі Бель (ні, Сільвер Бель — мені дійсно варто думати про неї, як про Сільвер Бель) назвала це феєрверками; вона берегла їх до того часу, як колекція музею Піні Пай стане повною. Ну звичайно. Якщо ти збираєшся влаштувати таку вечірку, «щоб всім вечіркам вечірка», тобі знадобляться феєрверки.

— Це те, що я думаю? — простогнав Рейлрайт, дивлячись крізь відчинені двері амбару на дивний предмет, сповнений пульсуючих, вируючих кольорів. Не наважуючись зробити крок всередину. Я бачила, як зовні, за його спиною, Дітзі Ду допомагає малій кобилці залізти до її фургону, на боці якого був напис «Я доставляю абсолютно все!» і сузір'я кіл, які, гадаю, були фірмовим знаком гульки.

Спостерігач знову з'являвся. Спрайт-бот тихо прилетів на ферму вночі. Спостерігач наглядав за нами. Мій трохи моторошний мандрівний охоронець. Знадобилося значно менше умовлянь, щоб Спостерігач знову зв'язався з Дітзі Ду і попросив про допомогу. Може, тому, що я досі пам'ятала попередження Вельвет Ремеді і цього разу попросила ввічливо, сказавши «будь ласка». Хоча скоріше тому, що Спостерігач переполошився, щойно я впустила його до амбару.

Панічна реакція Спостерігача на предмет у амбарі була несподіваною та лякаючою. На відміну від більш витонченого переляку Вельвет Ремеді, коли вона зустріла Дітзі Ду. Коли я впевнила її, що гулька наш друг, а не хижий зомбі-поні, як той табун, що переслідував нас учора, Вельвет посміхнулася і поведилася бездоганно ввічливо. Але вона все одно тримала дистанцію і налякано позирала на гульку. Думаю, у її внутрішнього медика просто була алергія на саме існування поні-гулей.

Я очікувала, що Дітзі Ду прилетить особисто. Сільвер Бель була потрібна допомога, і ми самі не могли її надати. У Мейнкеттені було

місце, де бідолашній кобилці, можливо, зможуть допомогти, якщо воно досі існує. Але як вже довела моя абсолютно «нормальна» мандрівка по Еквестрійському пустищу, було занадто небезпечно вести з собою когось на зразок Сільвер Бель. Їй була потрібна любов та підтримка, безпека та тривале лікування. Блукання по пустищу цього не дасть, і чергова зустріч з ворогами може травмувати її ще більше. Я боялася, що біль і рани вже занадто глибокі і невиліковні. Я не могла ризикувати. І, за відсутністю альтернатив, я не бачила варіантів окрім Нової Еплузи. А з тим, що я знала про Дітзі Ду, навряд чи хтось зможе допомогти кобилці краще, ніж вона, хіба що за винятком професійного психіатру. І я знала, що Дітзі Ду дійсно буде про неї піклуватися.

Я не очікувала, що Рейлرایт приїде у її фургоні. І хоча раніше він здавався привітним, цей візит викликав у мене якесь погане передчуття.

Я відвернулася від нього до дивного предмету, намагаючись дивитися не на вируючу поверхню, а трохи вище та вбік.

— Ага. — Каламіті відчинив двері і стояв всередині амбару. Він теж відмовлявся підходити ближче, хоча скоріше через раціональну обережність, ніж через страх. — Це крада¹-бомба.

В амбарі у Пінкі Бель лежало нездетоноване мегазакляття.

Для феєрверку.

*** **

Стовпи чистого сонячного світла пронизували повітря з сотень маленьких щілин у всюдисущому хмарному покриві. Це було як у ту ніч, коли я вперше вийшла з Другої Стайні, тільки замість безодні, вкритої цяточками зірок, за ним було видно дивовижне блакитне небо. Я так хотіла цього неба. Але щілини закрилися швидше, ніж з'явилися. До полудня сірий покрив знову став суцільним.

Дітзі Ду загорнула Сільвер Бель у ковдру, і тепер відпрацьованими рухами впрягалася попереду фургону. Вона побачила, що я дивлюся на неї, і посміхнулася, одне з її дивних очей закотилося догори. Я постаралася не здригнутися від цього і посміхнулася у відповідь.

Потім кинула докірливий погляд до купи бочок, поблизу яких трималася Вельвет Ремеді, намагаючись не ховатися за ними.

— Ну й що ти плануєш робити з цією штукою? — спитав Каламіті Рейлрайта, доки вони йшли з амбару. — Я б запропонував завалити на неї амбар, але це може її підірвати. Холера, та клята штука може ся підірвати навіть якщо її просто зрушити з місця!

Рейлрайт заржав:

— Не маю жодної гадки. — Він зупинив Каламіті копитом. — Не проти, якщо я побалакаю з Лі'лпіп? Наодинці?

Каламіті потиснув плечима і пішов до Дітзі Ду. Рейлрайт наблизився до мене. Моє занепокоєння посилювалося.

— Знаєш, якщо ти будеш ще більше народу до нас відправляти, нам треба буде побудувати більше місто, — мимохідь почав він, але у його тоні я відчула суворі нотки.

— Ну, я сподіваюся врятувати значно більше поні від работорговців, — визнала я, знову думаючи про Філлідельфію. — Але я відправляю їх до вас тільки тому, що ви найдобріші, найгідніші поні, що я зустріла до сих пір. — Власне кажучи, мені вже було трохи ніяково відправляти поні жити у місто, яке торгувало з работорговцями. Я лише сподівалася, що приплив рабів, з якими жорстоко обходилися, може змінити їх погляди.

— Зрозумій мене правильно. Ми захоплені тим, що ти ся намагаєш зробити. Ти рятуєш життя, і на це ніхто ся не скаржить. Ми дамо їм гарний притулок і прослідкуємо, жеби з цією кобилкою та поні зі старої Еплузи все було гаразд.

«Зараз почнеться», — подумала я.

— Але... — Рейлрайт скривився. — Ти необачна та небезпечна. Через тебе загинули шість наших найкращих залізничників, деякі з них були моїми друзями все життя. Ти знищила один з небагатьох наших робочих потягів, і, образно кажучи, спалила будь-які мирні відносини Нової Еплузи з работорговцями. Тепер мені доведеться відправляти з

караванами та виставляти на стіни додаткових вартових. Власне кажучи, я ся хвилюю, чи вистачить у нас набоїв, якщо вони вирішать відірватися на нашому місті за те, що ви з ними зробили.

Я впала на круп. Мої вуха опустилися, а серце впало.

— Тож, хоч мені й неприємно це казати... Чесно... Але у Новій Еплузі тобі більше не раді. — Він спробував пом'якшити удар: — Принаймні, в найближчий час.

Я ніби заціпеніла.

Рейлрайт подивився назад, де Дітзі Ду та Каламіті гупали копитами, торгуючись за знайдене добро, що вже почало обтяжувати наші торби. Потім повернув погляд до мене.

— Дітзі Ду дуже наполягала на тому, жеби торгувати з тобою. Але я впевнив її робити це біля воріт.

*** **

Хмарова стеля повністю залатала себе, знову зануливши Еквестрійське пустище у похмуру сірість. Вельвет Ремеді та Каламіті йшли попереду мене, глибоко поринувши в обговорення віршів пісні; Вельвет якимсь чином примудрилася вмовити Каламіті спробувати заспівати з нею дуєтом.

Моє серце ніби стало свинцевим, але я була здивована, що новини від Рейлрайта не завдали мені значно більшого болю. Я не відчувала, ніби у мене вибило опору з-під ніг. У мене не було ніяких прив'язаностей до Нової Еплузи, за винятком хіба що глибокої поваги до авторки «Довідника з виживання на пустищі». Я ніколи не думала про те, щоб оселитися там, особливо після того, як дізналася, чому Каламіті не хотів цього робити. Тому зараз я була не більш безпритульною, ніж минулої ночі.

Я перевірила свій ПіпБак. На автомапі вже з'явилося кілька нових місць, і до одного з них ми зараз і прямували — до Мейнкеттену. Каламіті добре поторгувався, здобувши нам медикаменти, їжу, фляги і навіть набої для Літл Макінтоша; він також виторгував у Дітзі Ду

можливість подивитися на її мапи і записав інформацію до мого ПіпБаку. Саме з цих мап я й отримала мітки Мейнкеттену, до якого було менше тижня швидкої ходи, та Філлідельфії, до якої було більше. На фермі Бель був невеличкий водоочисник, тому ми наповнили наші фляги перед довгою дорогою.

Сільвер Бель залишала свій Музей Пінкі Пай. Я дуже тихо спитала у неї дозволу подивитися на її рецепт Святкових Мінт-алок. Тепер він був у моєму ПіпБаку. З якоїсь причини мені поки що не хотілося казати про це іншим.

Ми всі були виснажені. Ми не спали, залишаючись з Сільвер Бель, доки не прилетіла Дітзі Ду. Навіть коли кобилка виплакалася і забулася сном, сповненим кошмарів, ми не стулили очей.

Вдалині я бачила тонку білу вежу, яка здіймалася так високо, що простромлювала хмари. Якось частина мене дуже хотіла відхилитися від нашого маршруту, просто щоб подивитися, але до неї було багато миль, і це б подовжило нашу мандрівку на багато годин.

Натомість я спробувала втамувати мою цікавість невеличкою купкою будівель попереду. Я пішла швидше, щоб наздогнати Каламіті та Вельвет.

Вельвет Ремеді припинила писати пісню, її турбувало питання:

— Каламіті, якщо пегаси живуть у хмарах, що вони їдять?

Каламіті безтурботно відповів:

— А, вони вирощують свою їжу у хмарах. — Він подивився на неї.
— Ти ніколи не чула про засів хмар?

Вельвет Ремеді витріщилася на нього. Каламіті, треба визнати, зміг кілька секунд протримати серйозний вираз обличчя, перш ніж широко посміхнутися.

Вельвет всміхнулася:

— Дуже смішно. Ну добре, залиш свої таємниці собі. Але колись я сподіваюся почути справжню відповідь.

Я спробувала дістати свій бінокль, щоб краще розгледіти будівлі, але ледве змогла відкрити торбу, як моя левітація видихлася. Луна милостива, мені треба виспатися.

Каламіті піднявся у повітря, і полетів уперед, аби огледіти будівлі зверху. Повернувся він похмурий.

— Рейдери.

*** **

БАМ!

Чергова рейдерка впала, більша частина її голови розплескалася по стіні за ній, змішавшись з графіті. Я відступила за віз для яблук, вантаж якого давно згнив, а рейдери ще й прикрасили його черепами поні. У Літл Макінтоші залишилося два набойі. У мене були ще, але я не була впевнена, як перезарядити його, не покладаючись на свою магію. Навіть стріляти, тримаючи його в зубах, було дивно.

Вельвет Ремеді зігнулася поряд зі мною, оброблюючи рану в боці Каламіті. Варто віддати їй належне, вона дійсно намагалася поговорити з рейдерами. Вони відповіли на її привітання деякими особливо збоченими пропозиціями, принаймні одна з яких включала некрофілію. Саме тоді Каламіті почав знімати поні, що зайняли снайперські позиції на дахах.

— Впряжи мене у фіру, — наполягав Каламіті.

— Вибач, що? — Вельвет питально дивилася на нього.

Каламіті постукав копитом по яблучному возу.

— Замість того, жеби ся ховати за ним, ліпше використаймо його. Впрягай мене та залазь всередину!

Я переводила погляд з воза на Каламіті.

— Зажди... Ти хочеш сказати, що будеш тягти нас у повітрі, доки ми будемо стріляти по них? Ти зможеш це зробити?

— Ага.

Я блимнула. Це точно додасть новизни до бою. Я кивнула Вельвет, і вона почала впрягати Каламіті.

Через кілька секунд ми були у повітрі. Це було дивовижно. Вітер овівав моє хутро, земля більше не тримала мене. Це було як падати, тільки весело. Трошки моторошно, але весело.

— Стріляти не забувай! — гукнув Каламіті, зрозумівши, що я була приголомшена враженнями. Рейдерська куля вдарила у дно воза. Підозрюю, це була не перша. Мій розум знову переключився на бій, і я прицілилася.

БАМ!

Ще один рейдер впав. Я спіймала у приціл третього і натиснула язиком на гачок. Моя ціль впала, під ним почала розтікатися кривава калюжа. Це було майже занадто легко.

От тільки тепер мені треба було перезарядитися або змінити зброю. Використовувати бойовий дробовик з такої відстані було б безглуздо, а автомат я загубила, ще коли билася у потязі. Залишалася лише снайперська гвинтівка, зброя настільки велика, що для стрільби потребувала телекінезу або лафету. Я огледіла віз, гадаючи, що зможу сперти її на борт.

— Воу! — крикнув Каламіті, коли небо наповнилося кулями, одна з яких зачепила його бойове сидло. — От набридливі паразити! Лі'лпіп, спробуй підстрелити ту, що ховає ся за поштовими скринями. Я зроблю віраж, жеби тобі було легше вцілити.

Я підняла снайперську гвинтівку, тримаючи її якомога міцніше, і, коли Каламіті нахилив віз, прицілилася. Я помітила рейдершу-єдинорога, огидну кобилу, в її гриві залишалися лише клапті фіолетового кольору. Вона майже повністю сховалася за рядом поштових скриньок і левітувала автомат з оптичним прицілом — серйозне покращення для автомату, який я використовувала раніше. Я не рухала язиком, чекаючи, доки маневр Каламіті виведе мене на більш зручну для пострілу позицію.

Рейдерша вискочила так, що я бачила її майже цілком, і випустила у нас потік куль. Пірнувши у нірвану ЗНС, я ледве помітила крик Каламіті, коли я натиснула язиком на гачок і відправила рейдершу на суд Богинь.

Я відчула, як віз небезпечно нахилився.

— Каламіті! — крикнула Вельвет Ремеді поруч зі мною. Віз різко розвернувся в повітрі.

Я охнула. Каламіті підстрілили, наскрізь пробивши праве крило! З нього текла кров, і Каламіті хрипів від болю, намагаючись утримати віз у повітрі.

— Вибачайте, дівчата, — болісно заржав він. — Зараз буде трясти.

Віз пірнув униз футів на п'ять, від чого ми з Вельвет Ремеді зойкнули. Каламіті зупинив падіння і тягнув угору, намагаючись дістатися до даху найменш ушкодженої будівлі.

Він дотягнув. Майже. Мій друг жорстко впав на дах, ковзнув по битій черепиці, віз вдарився за ним під поганим кутом і втратив колесо, викинувши Вельвет Ремеді та мене. Я знову летіла, але цього разу вниз, і це було зовсім не весело. Я вдарилася об дах, мене підкинуло, плече спалахнуло болем, і я влетіла в купу скринь з набоями і ящиків, останні при зіткненні розлетілися на скіпки.

Я підняла голову і побачила, як яблучний віз перекинувся через Каламіті і з гучним хрускотом зірвався з краю, потягнувши Каламіті за собою! Кров з його простреленого крила розмазалася по даху. Поранений пегас охнув і задригав ногами, намагаючись ухопитися за край даху. Він зупинився, тремтячи від ваги возу, що досі тягнув його вниз за майже неушкоджену упряж.

— Допоможіть!

Неподалік застогнала Вельвет Ремеді. Кобилі пощастило приземлитися обличчям на гарний, м'який матрац — ліжко рейдера (хоча, з іншого боку, може й не дуже пощастило). Я підвелася, болісно кривлячись від заноз, подряпин та сильного синця на плечі, і

поспішила до Каламіті. Вельвет пробігла повз мене, її довгі ноги несли її до пегаса, де вона одразу ж почала гризти натягнуту упряж. Я швидко приєдналася до неї. Каламіті стогнав.

Після кількох дуже довгих секунд упряж піддалася і віз впав біля стіни будівлі, розвалившись на потрощеному тротуарі внизу.

*** **

Вельвет Ремеді сиділа на матраці (який вона спробувала перевернути на менш огидний бік, тільки щоб злякатися колонії комах, що жили під ним), і дивилася на кулю спогадів, яку ми знайшли в уламках фургону «Доставки Дітзі Ду». Вона її поки ще не активувала.

Вельвет, як змогла, вичистила та забинтувала поранене крило Каламіті та запевнила пегаса, що завтра вранці він знову зможе літати. Звичайно, якщо він прислухається до її поради і лишатиметься на землі, доки не відпочине.

Вона також вилікувала інші наші рани цілющими зіллями та припарками. І знову наш запас медикаментів зменшився значно сильніше, ніж мені хотілося; я розраховувала на те, що ми зможемо знайти ще трохи у будинках. Рейдери напевне мали хоч щось.

На даху був хід всередину будівлі. Щойно ми відчепили яблучний віз, з люку вистрибнув один рейдер, озброєний металевими граблями, їх заточені зубці були гострими, ніби пазурі. Подвійний постріл з бойового сидла Каламіті завалив його. Навіть на межі непритомності Каламіті все одно залишався чудовим стрільцем.

— Чому крада-бомба? — спитала я, піднімаючи свою снайперську гвинтівку і намагаючись засунути її у чохол без левітації. Виявилося, що кулі у Літл Макінтош я ще можу зарядити, але лише тримаючи чудовий пістолет ротом.

Мої супутники налякано підвели погляди. Я уточнила:

— Тобто чому саме бомба? Я думала, що мегачари просто начаклювали.

Каламіті, що скулився біля виходу на дах, одночасно відпочиваючи і вартуючи, відповів:

— Єдинороги чаклують. Зебри — ні. Вони домішують свою магію у всілякі зілля, талісмани та фетиші. Вони або навішували свої мегачари на зачаровані ракети, на кшталт тої, що знищила Клаудсдейл, або тишком проносили їх до міст, де і підривали, як ту крада-бомбу, що знищила Мейнкеттен.

Я кивнула у відповідь і сконцентрувалася на вийманні боєприпасів зі скринь рейдерів. В одній закритій скрині я знайшла кілька гранат. Непогано. Я подивилася на Каламіті.

— Готовий штурмувати будинок?

Я сподівалася, що ми вже покінчили з рейдерами і могли вільно обшукати це місце. Але навряд чи воно так було насправді.

Каламіті кивнув, піднімаючись на копита. Вельвет Ремеді підвелася і пройшла повз мене до люка. Я нахилилася вперед і зупинила її, прикусивши кінчик її хвоста і намагаючись не думати про смак.

— Залишайся тут, — прошепотіла я. — Ми спочатку розвідаємо.

Вельвет несхвально до мене заржала, але зупинилася.

Каламіті схопив держак люка зубами, змахнув крилами, отримавши несхвальний погляд від Вельвет Ремеді, і відчинив його. Нас зустріли тепле, мерехтливе світло та їдкий дим від запаленого сміття у бочках. Я пригнулася і пішла вниз по сходах. Каламіті йшов слідом за мною.

Всередині було троє рейдерів, які забарикадувалися і нервово чекали на нас. Я махнула Каламіті, потім відступила назад. За мить я відправила їм назустріч кілька моїх нових гранат.

— Ой бля! — пролунав голос знизу, і одразу ж за ним три вибухи. Потім була тиша, яку порушувало хіба що шарудіння падаючих уламків.

Я прокралася вниз, і знайшла три закривавлені трупи та жахливий безлад. Більше в будівлі рейдерів не було, хоча нам з Каламіті довелося ліквідувати кілька розтяжок та «знешкодити» букет гранат, що висів над парадним входом, перш ніж я проголосила, що будинок готовий до мародерства. Нажаль, нам з Каламіті бракувало майстерності, щоб безпечно зняти гранати та забрати їх. Знешкодження букету гранат відбувалося за допомогою жбурляння відра та втечі.

Я повернулася до сходів і покликала Вельвет Ремеді вниз.

— О, мені вже можна спуститися? Як це мило. — Вельвет Ремеді кинула похмурий погляд і пройшла повз мене вниз.

От лайно.

Я почула, як вона глибоко вдихнула, побачивши бійню внизу. Я заплющила очі й поморщилася, потім розплющила їх і спустилася за нею.

*** **

У будинку був поштовий офіс, бакалійна крамниця та пункт набору до Еквестрійської армії. Саме в останній і влучив снаряд, тому від нього залишилися лише дві стіни, на одній з яких досі хвалькувато висів агітплакат. «Ти теж можеш бути Сталевим Рейнджером!» — заявляв напис над поні, що встав на диби... чи принаймні над силуетом поні, закутим у повну броню з сяючою лампою на лобі, котрий височів над кам'янистим пейзажем, заваленим мертвими, закривавленими зебрами. Решта будівлі обвалилася на дно кратера.

Ми зробили вимушену посадку на даху поштового офісу. Він і виявився найбільш придатним для обшуку, бо рейдери зберігали тут все, від блоків сигарет до всіляких дрібниць, які були мені потрібні, щоб зібрати самостріл, що стрілятиме отруйними дротиками. Але ніяких медикаментів. Погано.

З бакалії давно вже порозтягали всю їжу, і рейдери перетворили її на свій табір; розчленовані тіла їх жертв звисали зі стелі поміж брудних матраців та глечиків з огидним їдлом. Порнографічні та богохульні графіті покривали все навколо. Вельвет, незважаючи на

наші спроби її відмовити, настояла на тому, щоб зайти у крамницю, але швидко вибігла блювати в одну з поштових скриньок через дорогу.

Я підійшла до трупа єдинорога, зубами підняла автомат і спробувала його запхнути до торби, але врешті-решт здалася і просто повісила собі на шию поряд з флягами. Каламіті зібрав з інших рейдерів зброю та речі, залишивши лише обладунки; тепер він розбирав їх зброю і пускав запчастини на ремонт найкращої. Я підійшла до нього, щоб подивитися; я вже так робила, але він був значно вправнішим.

Вельвет Ремеді, виглядаючи не дуже добре, гукнула до мене, підходячи ближче:

— У кратері є сейф, дорогенька, і здається, неушкоджений. Хочеш їм зайнятися? — І я пішла за нею.

На щастя, шпилька та викрутка ще були в межах моїх сил. Доки я намагалася відкрити замок, я спитала Вельвет:

— Нам треба десь відпочити. Як тобі це місце?

— Рейдерське містечко? — скептично спитала вона. — Ти бачила ці декорації? Це не тільки неймовірно відразливо, а ще й дуже нездорово. Тільки не ображайся, але я підозрюю, що вони стали для вас такою легкою мішенню, бо ослабли через хворобу.

Я заржала і зосередилася на сейфі.

— До того ж, тут, може, не лише вони... рейдять. Ти впевнена, що хочеш спати, коли вони повернуться?

Вона мала рацію. Хоч я і втомилася, але це місце точно не підходить для ночівлі.

Сейф клацнув і відчинився. Я зазирнула всередину і побачила ще один СтелсБак та екземпляр «Зебрячої тактики проникнення» («Знай свого ворога!»), а також кілька знищених часом документів і трохи сяючих енергомагічних гранат. У глибині лежав запис. Я завантажила його на свій ПіпБак і прослухала.

*«Я відправляю тобі один з пристроїв, що знайшли на кряжі Розбитого Копита. Розвідка припускала, що зебри розробили фетиші з закляттям невидимості, але **це** більше схоже на розробку Міністерства Магії. Воно навіть сумісне з ПінБаком. Як не прикро це казати, але серед нас, здається, є зрадники. Якщо хтось в ММТ зливає наші маготехнології зебрам, Принцесі доведеться прийняти міри.»*

Голос був незнайомим, але це вже було третє Міністерство, назву якого я знала. Третє з шести. Шестеро найкращих подруг-героїнь; шість Міністерств. Міністерство Моралі та Міністерство Миру були єдиними, про які я щось знала... чи ні? Ні, було ще одне, хоча я не знала його назву. Статуетка жовтогарячої поні точно була одним з тих магічних артефактів обмеженого випуску, про які Пінкі... ні, Сільвер Бель розповідала нам. Кьютімарка з трьох яблук співпадала з дизайном Літл Макінтоша. Те, що я могла у думках зв'язати одну з героїнь Спостерігача зі зброярнею, яку охороняли роботи-поні з живими мозками всередині, змусило мене внутрішньо здригнутися. Щось мені підказувало, що багато з того, що я дізнаюся про Міністерства, мені не сподобається.

Принаймні Міністерство Миру здавалося милосердним.

*** **

Вигнуті залізничні рейки розтинали круті кам'янисті пагорби і перетинали наш шлях, тому нам довелося йти вздовж них. Напрямок не був цілком вірним, але доволі близьким, і я сподівалася, що рейки поступово повернуть і, мабуть, доведуть нас до самого Мейнкеттена. До того ж, вони йшли доволі рівно. Всі ці пагорби мене виснажували.

— Досить жити в тюрмі золотій, — почала співати Вельвет, —

До буття прикутою скніти.

Я готова на сцену зійти;

Цьому птаху треба летіти.

— Я сліпим був, бо очі закрив, — вступив Каламіті. Його голос не міг порівнятися з голосом Вельвет Ремеді, але мелодію він тримав на

диво непогано, —

Бачив те, що казали мені.

Час прийшов для розправлених крил —

Досить правил їх та кайданів!

Вау. Вже вдруге за цей ранок я впала на круп, роззявивши рота. Вельвет Ремеді та Каламіті продовжували співати пісню, не помічаючи, що я зупинилася і витріщилася на них. Я підскочила на копита і побігла їх доганяти.

Частина моєї душі раділа від того, що бачить моїх друзів такими. Частина мого розуму постійно радісно пищала, слухаючи, як Вельвет пише нову пісню. І була ще дратуюче земнопоньська частина, яка наполягала, що ці двоє повідомляли всьому навколо про нашу присутність. Я здогадувалася, що Вельвет Ремеді просто цього не розуміє — бо хоча вона й була на пустищі на кілька годин довше за мене, досвіду з подорожей у неї було менше; та й хід її думок був зовсім іншим. А Каламіті, мабуть, було просто все одно. Було не так багато загроз, від яких він не зміг би просто улетіти, і я припускала, що іноді він забував, що подорожує з двома прикутими до землі поні.

Цю свою частину я старанно ігнорувала. Поки що пісня допомагала мені рухати ногами.

Коли ми обійшли крутий пагорб, Вельвет Ремеді та Каламіті раптово припинили співати.

— Я поки що не маю жодної думки щодо бриджу, — трохи сором'язливо визнала Вельвет, — але приспів сильний.

Каламіті погодився, йому цей проект починав подобатися. Він розправив крила і злетів на високу глибу, що стирчала з верхівки пагорба, потім пригнувся.

— Попереду щось є. — Він спустився до нас. — Там купка поні навколо пом'ятих фір. — Каламіті перевірів набої у бойовому сидлі. — На вигляд схожі на рейдерів...

— Схожі? — застережливо промовила я.

Каламіті запнувся і зашарівся.

— Так... ну... краще підходити обережно. Перестрахуватися не завадить. На щастя, вони нас ще не помітили, тож...

— Ти в цьому впевнений, поні? — мовив грубий голос з повітря над нами. Грифонка в обладунку приземлилася перед нами в бойову стійку — кігті гострі, немов бритви, рваний шрам, що йшов по її дзьобу і проходив через місце, де колись було її ліве око, та триствольна магічна енергогвинтівка в чохлі для швидкого виймання на грудях.

*** **

Грифонку з бойовими шрамами звали Год², і ми були її «гостями». Мушу визнати, вона... справляла враження.

Год конвоювала нас уздовж рейок до місця, яке мій ПіпБак позначив як «Залізничний вузол Р-7». Ті «пом'яті фіри», про які казав Каламіті, виявилися старим, заіржавілим потягом та кількома вагонами, що формували барикаду на рейках. Вагони були дивними — я раніше ніколи не бачила вагони для скота. Колес у локомотива не було. Зважаючи на кактуси, якими тут все поросло, Сьомий Вузол не бачив залізничного руху принаймні років десять.

Поні перетворили потяг, що потрапив у пастку, на вартовий пост. Іржаві металеві листи формували укриті хатини, що стирчали з купи вагонів. Судячи зі смороду гною, стара будка стрілочника на протилежній стороні була туалетом. Вельвет Ремеді затулила носа копитом, її очі сльозилися.

Каламіті помітив, що я дивлюся на вагони для скота.

— Я чув, же работорговці використовують їх для перевозки рабів по рейках на далекі відстані, — пробурчав він, і трохи подумавши, додав: — Хоча на власні очі ніколи не видів.

Я оцінила розмір цих вагонів та їх кількість, і зрозуміла — багатесенько ж рабів!

З іншого боку, ці поні точно не використовували їх для купівлі та продажу поні. Вони були вдягнені в таку ж саморобну броню, яку я забрала у рейдерів, але придивившись, я побачила, що у кількох з них була якась енергетична зброя. І коли ми почали наближатися, ця зброя швидко націлилася на нас.

Я прижала вуха, згадавши, як розпорошило на рожевий попіл одного з залізничників. До мене тільки зараз дійшло, що я бачила такий самий ефект ще в мій перший день зовні — спрайт-бот під контролем Спостерігача використав схожу зброю проти блотспрайта. Так що, можливо, спрайт-боти не були цілком земнопонською інженерією. Незважаючи на ситуацію, мої думки змінили напрямом. Що Спостерігач казав про блотспрайтів? Коли змішуєш параспрайтів з Пошестю. Котра являє собою магічну радіацію, так? Чи це щось інше?

— Гой! — гукнула Год. — Пропустіть їх. Мені з цими поні треба побалакати.

Копита злетіли у привітанні, кілька поні відлунням відповіли «гой», перш ніж повернутися до своїх справ. Одна гніда кобила без однієї ноги впихувала своїм дерев'яним протезом іскрові батареї у магазин для багатоствольних енергомагічних гармат на лафеті. Рожевий єдиноріг зняв з гармати кілька стволів і чистив їх своєю магією. Він рухався повільно, ніби у нього було щось не так з моторикою, але телекінез його рога працював плавно та точно. Я бачила у нього старі шрами — десятки як мінімум, а то й більше сотні — по всій спині та ногах. Його шмагали батогами ледве не до смерті. І багато разів.

Я подивилася на своїх супутників. Каламіті сповільнився, зацікавлено дивлячись на зброю на лафеті. Вельвет Ремеді ж була занепокоєна, а то й відверто нажахана, станом деяких поні.

Напівохляле від голоду лоша вийшло з сутінку іржавої металевої ніші, на шиї у нього була фляжка, яку він запропонував кожному з півдюжини поні, яких я помітила.

Вельвет прихилилася до мене і нервово простогнала:

— У що ми вплутуємося?

Кігтем та крилом Год вказала нам на єдиний пасажирський вагон у потязі, що тулився до скаліченого локомотива. Судячи з запаху старого пір'я всередині, це точно був дім Год. Або, принаймні, її офіс.

— Замкни двері, — наказала вона синьому земному поні, заходячи за нами. Двері з металевим лементом зачинилися, і я почула, як засуви стали на місця. Ми були зачинені з грифонкою.

В інших обставинах, з іронією зрозуміла я, це було б великою тактичною помилкою для грифонки — троє проти однієї, і принаймні двоє з нас вміють битися. Було дивно і трохи ніяково думати про себе, як про поні, що може впевнено піти в бій. І вже не вперше я змушена була замислитись, чи пустище змінює мене на краще, чи просто — змінює.

Але зараз, нажаль, коли моя левітація була слабкіше нікуди, ми скоріше за все програємо, якщо справа дійде до пострілів та зброї. Ті ж самі міркування в першу чергу і змусили мене прийняти «запрошення» Год. Зараз нічого не змінилося.

Кімната була обставлена аскетично, тут був лише стіл з робочим терміналом і рваний чорний прапор на задній стіні, на якому були зображені кігті, що погрозливо виринали з темряви. Год обійшла стіл, сперлася на нього кігтями і обернулася до нас. Я трусила головою, намагаючись позбавитися павутиння недосипу, і раптово спіймала себе на думці, що вона була б дійсно привабливою, якщо б була трохи ближче до мого віку і, ну, знаєте, поні.

— Почнемо з початку. — Год похмуро дивилася на нас трьох. — Хто ви і на кого працюєте?

Каламіті огризнувся:

— Я міг би спитати в тебе те саме!

— Слідкуй за своїми манерами, пегасе! Ти на нашій території і в моєму домі. Я питаю, ти відповідаєш.

Я зупиняюче поклала копито на бік Каламіті, показуючи, що все в порядку. Потім вийшла вперед.

— Я Літлпіп. Це Каламіті та Вельвет Ремеді. Ми лише проходили мимо. — А ще нам було конче потрібно місце для відпочинку, але про це я говорити не збиралася, тим більше пропонувати, щоб ми заночували десь тут.

— Пан Топаз дав вам дозвіл на перехід нашої території?

Щось змусило мене запідозрити, що це каверзне питання. Але перш ніж я встигла сформулювати стратегічну відповідь, Вельвет Ремеді спитала:

— Хто такий пан Топаз?

Сива грифонка нахилилася через стіл і впилася у Вельвет Ремеді поглядом єдиного цілого ока.

— Повтори, що? — Вона оцінююче подивилася на Вельвет.

Вельвет випрямилася.

— Ти спитала нас про пана Топаза, я про такого поні ніколи не чула. Я спитала тебе, хто це. Що тут незрозумілого?

Я ледве стрималася, щоб не затулити обличчя копитом.

Але Ґод, здається, щось побачила у Вельвет, чесність єдиноріжки вразила її. Грифонка знову всілася.

— Ти справді не знаєш, так? — На її дзьобі повільно з'явилася посмішка, через шрам вона виглядала неприємно. — Ну, це вже цікаво! — Вона цокала кінчиками кігтів, роздивляючись нас.

— Ну? — нагадала Вельвет Ремеді.

Ґод відкинулася назад, тепер вже широко посміхаючись.

— Пан Топаз — володар та хазяїн Розбитого Копита і всіх суміжних земель.

Каламіті заржав:

— Буйда це все. Ми аж ніяк не поряд з кряжем Розбитого Копита.

Год закотила очі.

— Так. Але ми менш ніж в півгодині польоту від Розбитого Копита, каменярни при в'язниці, яку було названо на честь битви при Розбитому Копиті.

— Каменярня?

Год хлопнула крилом по обличчю.

— Та ну? Що таке «каменярня» ви маєте розуміти. — Вона подивилася на наші нерозуміючі обличчя, потім зітхнула. — Іноді у камінні трапляються самоцвіти. Якщо нема єдинорога, який міг би сказати, де що є, доводиться розколювати всі, щоб побачити, що всередині. Трясця, та ви ж мали пройти принаймні повз одну кам'яну ферму, щоб дістатися сюди.

Вельвет Ремеді в замішання підняла брову.

— Навіщо *камінню* ферма?

— Угх. Все просто. Вибираєш ділянку землі, де каміння проявило високу ймовірність до прихованих самоцвітів, і оброблюєш її! — Своїм невіглаством ми грифонку явно не вразили. Вона змахнула кігтем. — Деякі поні навіть перекочували каміння з однієї ділянки на іншу, щоб покращити шанс появи самоцвітів...

— В цьому нема ніякого сенсу! — ляпнула я, перервавши її. Не могли ж самоцвіти рости в камінні, немов насіння. Мій мозок почав боліти.

Каламіті тільки погіршив біль:

— Гадаю, це просто традиція.

— Значить, дурна традиція, — відповіла я. — Це ж каміння. Самоцвіти ж не магичні. І навіть якщо за каменем наглядати, давати йому більше світла або кращий ґрунт, це не збільшить шанс на те, що в ньому з'являться самоцвіти.

— Ну, самоцвіти можуть бути й магичними. Ти подумай, скільки магичних артефактів їх використовують? І для того, жеби зробити

енергомагічну зброю, вони теж потрібні. Там їх використовують, жеби фокусувати та посилювати енергію.

Я витріщилася на нього. По-перше, я не очікувала такого рівня технічних знань від Каламіті. По-друге, мені ніколи не спадало на думку, що самоцвіти дійсно *можуть* бути магічними.

Год сиділа перед нами і нетерпляче чекала. Після паузи я обернулася до неї.

— Думаю, ми закінчили. Продовжуй, будь ласка.

*** **

Год мала для нас роботу. В нагороду обіцяла кришки та безпечний прохід.

Звичайно, у нас було кілька питань. По-перше:

— Чому ми?

— Бо ви, поні, нетутешні. У вас нема обов'язків перед місцевими. І тому ви можете діяти там, де я не можу, можете робити те, що робітникам пана Топаза так просто не спустять. — Вона подивилася на нас, звузивши очі. — Розумієте, про що я?

Я повільно кивнула.

— Ти хочеш, щоб ми зробили щось, що ти не можеш зробити, бо це буде порушенням вірності до пана Топаза.

— Але хіба це не зрада — наймати когось, хто зробить брудну роботу за тебе? — спитала Вельвет Ремеді.

Год роздратовано подивилася на неї.

— Слухай сюди. У мене тільки дві вірності. Вірність контракту і вірність кришкам. Саме в такому порядку. — Вона відкинулася назад, дивлячись на прапор, що висів за нею. — Моя стара команда засвоїла це, коли вони вирішили прийняти пропозицію Ред Ая і піти проти каравану, який нас найняли охороняти від Ред Аєвих работорговців. — Вона знову обернулася до нас. — Кігті не порушують контракти.

Навіть за бочку кришок. Вони навчилися цьому з власного досвіду, коли я вистрелила їм у спину.

Її посмішка стала суворою.

— Це було питання честі.

Стріляти своїм друзям у спину? Я такий кодекс честі не розуміла. Тим не менше, слова Ґод викликали наплив питань від нас, одне обганяло інше. Ґод деякий час була достатньо люб'язною, щоб відповідати на них.

— Ред Ай, той тип зі спрайт-боту, він займається рабами?

— Так. Яка іронія, правда? Він проповідує все те лайно про мир, єдність та будування кращого майбутнього, і будує він його на спинах сотень рабів. Повірити не можу, що стільки з вас, поні, купилися на цю лицемірну брехню.

— А грифони хіба ні?

— Нізащо. Він не зможе заплатити мені стільки, щоб змусити мене вкусити його отруйне яблуко. — Ґод скривилася і додала: — Хоча він і не пропонує. Ніякої Єдності для грифонів. Для нього ми лише наймані крила.

— І грифони будуть на нього працювати?

— Так. — Ґод, здається, сприйняла це або як образу, або як дурість. Чи, може, як образливу дурість. — Кігті будуть працювати на того, хто заплатить. Работоторговці, рейдери, добрі городяни, каравани. Тільки б кришки були. Ми не граємо в політику і не приймаємо чийсь бік. За винятком контракту, звичайно. Це принципи грифонів вже більше двох сторіч. Ред Ай це розуміє. І, на відміну від декого, він не проти посилити свої сили нами.

— Що за Кігті?

— Кігті, — гордо промовила Ґод, озираючись на прапор, — були найкращими найманцями на Еквестрійському пустищі ще в ті часи,

коли Еквестрія не була пустищем. — Вона гордо стукнула кулаком по своєму обладунку. — Кращих найняти неможливо.

— Чому?..

Але говіркий настрій Год нарешті скінчився.

— Годі! Я вам, блядь, не вчителька. Я наймаю вас для роботи. Зробіть її, і зробіть добре, тоді можете питати в мене все, що захочете, доки я буду безпечно виводити вас звідси.

Я подивилася на своїх супутників. Сама робота не мала бути занадто важкою. Вона, врешті-решт, була якраз для моїх вмінь. Мені навіть майже не знадобиться магія, якої в мене майже нема.

Год знову цокнула кігтями.

— О, і ще дещо.

Чому я знала, що це не буде так просто?

— Що?

— Перестрашування. — Год посміхнулася до нас холодною, недружньою посмішкою. — Не те щоб я вам не довіряла. Але я маю бути певна, що ви не підете туди просто щоб розповісти Дедайзу³ про нашу маленьку угоду. Тому... один з вас залишиться зі мною.

— Оце вже ні, — майже проричав Каламіті.

— Або замість цього, — розважливо запропонувала я, — ти могла б сісти на мій ріг та покрутитися.

Год лише посміхнулася. Вона змахнула розправленими кігтями.

— Якщо ви вирішите, що не бажаєте братися за цю роботу, ви можете йти. Я просто відчиню двері і скажу поні зовні, що ви більше не під моїм захистом. — Вона підняла брову, ніби даючи нам час на роздуми над не-вибором. — Якщо ви беретеся за роботу, то робитимете її саме так.

Так, вже не приваблива. Я ворожо подивилася на грифонку.

— Добре. Можеш залишити мене. — Я скривилася на мить і уточнила: — Як полонянку.

Год міркувала над цим менше миті.

— Ні. — Кіготь, гострий, немов бритва, змігнувся у напрямку Вельвет Ремеді. — Залишиться вона.

Мій розум відлунням промовив слова Каламіті: «Оце вже ні!». Я відкрила рота, очікуючи, що потік лихослів'я, що наближався до мого язика, шокує навіть рейдера. Але Вельвет Ремеді випередила мене.

— Згода.

— Що?! — Я приголомшено обернулася до неї.

Вельвет ледве кивнула.

— Тут є поні, яким я могла б допомогти. А твої вміння знадобляться для цієї справи...

— Зажди, — перервала її Год. — Допомогти? Тільки не кажи мені, що ти черговий Прічер⁴.

Вельвет Ремеді пильно подивилася на неї.

— Можливо, тобі треба було розпитати про мене до того, як наполягати, щоб я залишилася з тобою.

*** **

Каламіті передав мені бінокль, і я знову сховалася за купою каміння на верхівці пагорба. Я подивилася крізь нього вниз, на маленьку, неприродну долину, оточену пасмами пагорбів.

Кілька рядів рейок прорізали долину і закінчувалися біля пащі фортеці з залізною брамою. Бетонні стіни з заґратованими вікнами піднімалися з землі, оточуючи подвір'я, більшу частину якого було ледве видно через дах з колючого дроту, хоча в одній його частині була здоровенна дірка, крізь яку, мабуть, у кращі часи розвантажували вагони. Розтрощені залишки дороги, яку переривали бетонні блоки, закінчувалися біля другої брами з товстого металу під вартовою вежею. Я бачила кількох поні, що ходили між нею та іншими вежами.

Виправний Скотний Двір «Розбите Копито»

«Виправляємо хибну мораль важкою працею та ніжною турботою.»

Нас попередили, що оточуюча долина замінована. Дорога відкрита для них, ніби тир. І навіть якщо я піду сама, використовуючи СтелсБак, мені навряд чи вдасться пройти крізь ті двері. Судячи з вигляду, вони відчинялися тільки зсередини. Якщо ми збиралися потрапити туди, то вихід у нас був лише один. Я подивилася на Каламіті і зрозуміла, що він дійшов того ж самого висновку.

— Гадаю, нам доведеться зачекати, доки стемніє, а потім я перенесу тебе туди.

Я кивнула.

— Впевнений, що твої крила витримають?

Каламіті розправив своє забинтоване крило і махнув їм кілька разів.

— Ага. Працює нормально. Однієї кулі недостатньо, жеби збити мене з неба. — Він швидко додав: — Принаймні, коли я не тягну фіру.

Тінь ковзнула по його обличчю, доки він дивився на своє перебинтоване крило. Політ туди все одно був ризикованим. Темна пляма у вигляді поні на небі — хто-небудь все одно може це помітити, особливо якщо вони виглядатимуть грифонів. Я не хотіла, щоб Каламіті знову підстрілили. А СтелсБак не міг сховати нас обох. Я трохи поміркувала, і у мене з'явилася ідея. Це могло спрацювати, але мені не хотілося просити Каламіті летіти з пораненим крилом, незважаючи на те, що він сам щойно це запропонував.

— Каламіті, пам'ятаєш ті матраци у бакалії? — спитала я.

Годину по тому, коли небо вже темнішало, Каламіті обережно спустився до великої дірки у колючому дроті над каменярнею. Передніми копитами він тримав мене. А я, в свою чергу, напружувала телекінез, тримаючи покривало одного з матраців з табору рейдерів у

повітрі під нами. Плямистий, практично сірий колір прямокутника маскував нас у нічному небі.

Розбите Копито стало домом для втеклих рабів, багато з них з потягу, який потрапив у засідку на Вузлі Р-7; вони стали жити набігами на місцеві ферми. Від самої цієї думки у мене всередині все зжалось. Я боролася, щоб врятувати кількох бранців, ризикуючи собою і життями своїх друзів, не говорячи вже про життя невинних залізничників, щоб дати їм свободу — від самої думки про те, що деякі колишні раби звернулися до такого жорстокого варварства, мені хотілося здерти з себе шкіру.

Їх ватажком був поні на ім'я Дедайз, який, за припущенням, говорив від імені вищого поні, пана Топаза, якого ніхто крім Дедайза не бачив. Саме для пана Топаза Дедайз відряджав рейдерські групи з Розбитого Копита і тримав каменярю в робочому стані.

Всередині фортеці, як розповіла нам Год, в офісі Дедайза був сейф. У сейфі був grosbux. Год хотіла його отримати. Чому — вона не розповіла.

Чесно кажучи, у мене були свої причини подивитися на нього.

Каламіті спритно пролетів крізь розрив у колючому дроті і обережно приземлив нас на краю двору.

— Бачиш? — самовпевнено прошепотів він. — Елементарно!

За мить мимо пройшли два рейдери. Ми з Каламіті відступили в тінь, і я накрила нас покривалом з матрацу. Ми затамували дихання. Я почула, як один з рейдерів спитав іншого:

— Ти чув щось?

— Ага. Живіт мій. Бурчить.

Вони зупинилися на кілька довгих секунд. Від смороду тканини мої очі сльозилися, а живіт крутило. Я боялася, що або чхну, або мене знудить.

Нарешті я почула, як цокіт їх копит віддаляється від нас. Відкинувши мерзотну тканину вбік, я ковтнула свіже повітря. Потім

ми з Каламіті прослизнули вздовж стіни до перших дверей, які знайшли. Вони були зачинені. Але недовго.

*** **

— Це не сейф, який тобі треба було відкрити, — зауважив Каламіті, стоячи на варті біля дверей.

Ми змогли пролізти до Центру відвідувань виправної... будемо відверті — в'язниці. Плакати на стінах мали зображення щасливих, веселих поні, що розбивали каміння, добуваючи з них самоцвіти, або несли ці самоцвіти до наглядачок колонії, які просто випромінювали схвалення. «Тут ми вчимо бідолашних поні, що втратили свій шлях, як знову поєднатися з понством!» — вихвалявся один з плакатів. На іншому був напис: «Наші гості відчують гордість від доброї, важкої праці, що підтримує військові зусилля!»

У цьому світі було просто недостатньо копитобличь, щоб виразити мої почуття.

Поряд з Каламіті пліч-о-пліч стояли, блимаючи вогниками, два торгових автомати. Обидва були розкриті, і з них повигрібали пляшки Спаркл~Коли та Світанкової Сарсапарелі відповідно (на автоматі з останньою була зображена Богиня Селестія, що піднімала сонце над веселими поні, що пили Сарсапарель). Тим не менш, ми змогли виколупати непогану кількість довоєнних монет з обох автоматів.

— Це недовго, — відповіла я, левітуючи шпильку та викрутку. Сейф, з яким я зараз працювала, не був сейфом Дедайза; це було сховище цінних предметів бюро знахідок у Центрі відвідувань. Ця частина будівлі навіть не мала прямого зв'язку з нутрощами в'язниці. Нам доведеться знову вийти надвір та пошукати інші двері.

Каламіті похитав головою.

— Відверто кажучи, неправильно це, як на мене. Не знаю, чому ми це робимо. Хіба ми не допомагаємо рейдерам?

Я зупинилася. У мене теж з'являлося таке відчуття.

— Ми робимо це тому, що ми не в тому стані, щоб битися з ними. Навіть якщо б ми були здоровими та відпочили, це все одно було б важко. — Я глибоко вдихнула. — До того ж, це можливість розкопати, що тут відбувається.

— Мене не обходить те, що відбувається у таборі рейдерів. Хіба що як я можу це зупинити.

Я обернулася до Каламіті та похитала головою.

— Ні, не тільки тут. — В моїй голові почало з'являтися розуміння чогось, що мені не дуже подобалося. — Я бачила речі, які свідчать, що ця ситуація не нормальна для Еквестрійського пустища. В мою першу ніч зовні мене спіймали работорговці. Вони підійшли до рейдерського мосту, очікуючи, що їм доведеться платити мито, але натомість рейдери почали стріляти. Тоді я подумала, що це була просто вдача; але тепер я вже так не думаю.

Каламіті оцінююче на мене подивився, зважуючи ідеї, які я висловлювала.

— Та псевдобогиня у старій Еплузі — це щось нове. Тамтешні работорговці раніше не бачили таких, як вона. Але якась поні на ім'я Стерн прислала ту суку з Філлідельфії, щоб вона за всім наглядала. І сталося це, коли, тиждень чи два тому?

Я знову сконцентрувалася на сейфі.

— Тут щось відбувається, і той поні, Ред Ай, у центрі всього цього. Що б воно не було, це давно готувалося... — Я намагалася відшукати правильні слова; вони з'явилися у мене в голові, ніби блискавиця. — Це ніби ріка у бурю, що ось-ось вийде з берегів і затопить все навколо.

Каламіті сів, зсунувши капелюха назад, і добряче задумався.

— Гадаю, в цьому є сенс, — всміхнувся Каламіті. — До того ж, хіба часто я можу сказати, же я на місії від...

— Не треба.

Каламіті заржав:

— Гадаю, жодного разу.

Моя шпилька зламалася. Я витягнула ще одну і спробувала знову. Після того, що я прочитала в одному з останніх довоєнних записів на терміналі Центру відвідувань, мені дуже хотілося побачити вміст сейфу. На самому терміналі був настільки сильний шифр, що рейдери Розбитого Копита так і не впоралися з ним.

Запис 42:

Щойно почув, що Розбите Копито закриває Центр відвідувань. Міністерство Моралі проголосило, що друзі та родичі поні, яких було визнано винними у підбурюванні до бунту або державній зраді, більше не мають права відвідувати наших гостей, доки реабілітацію не буде завершено, з побоювання, що наші гості можуть згубно вплинути на своїх близьких. Тому це мій останній запис.

На щастя, при звільненні нам мають добре заплатити. Я збирався переїхати з родиною до Клаудсдейлу. Світ внизу занадто потворний, щоб мої лошата росли в ньому.

Ми зробили все, що могли, щоб зв'язатися з поні, чиї речі все ще знаходяться в бюро знахідок Центру відвідувань, і більшість з того, що залишилося, сьогодні відправлять поштою. Нажаль, ми так і не змогли зв'язатися з артисткою, що нещодавно нас відвідувала. Світі Бель ніби зникла з обличчя Еквестрії. Я поклав всі її речі до сейфу.

Забавно, що наш офіс закривають одразу після того, як ми його пофарбували. Якщо б сказали раніше, було б нам менше мороки. Я вже мовчу про нову сукню Тіари, хоча інші цим засмучені. Ця кобила просто нестерпна.

Це коштувало мені шпильки, але сейф нарешті відкрився. Пізніше я з прикрістю дізналася, що я могла б відкрити його з терміналу, якщо б була більш терплячою.

Всередині був всього один пакунок. Я обережно витягла його зубами і поклала на підлогу. Я потягнула за зав'язки, і він легко розкрився. Я з приголомшенням побачила фігурку дивовижної білої єдиноріжки з чуттєвими фіолетовими гривовою та хвостом і милою

кьютімаркою у вигляді трьох самоцвітів. У пакунку були й інші речі, але я повністю про них забула.

— Ну й довго ще ти будеш домагатися поглядом цю статуетку, дівчинко? — Слова Каламіті зруйнували моє мріяння. Він виглядав нетерпляче. Я сильно почервоніла.

— Гарна кобилка, маю ся погодити. Але не думаю, же вона б оцінила, як ти її розглядаєш.

— Я... просто... дивилася... — пробурмотіла я, потім сконцентрувала всю свою енергію, левітуючи статуетку собі до торби. Я знала, що ризикую повністю спалити свою магію, але я була просто зобов'язана залишити її собі! І я не хотіла зіпсувати статуетку своїми зубами. Вона тремтіла, не бажаючи підніматися з підлоги. Потім я відчула приплив магічної енергії, і статуетка елегантно піднялася у повітря. Яке б благословення вона не давала, воно зцілило мій ріг. Хай лише трохи, але достатньо для того, щоб левітувати статуетку і навіть Літл Макінтош. Я розвернула сексуальну, вродливу кобилу у повітрі і прочитала напис:

«Будь непохитною!»

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Стабільний постріл — Ваші атаки чіткі, витончені та акуратні. Ви маєте більший шанс (еквівалентний 5 додатковим очкам Вдачі) нанести ворогу критичний удар в бою.

¹ Старослов'янське слово «крада» означає «вогонь \ багаття», в першу чергу похоронне або жертвне (в оригіналі — [balefire](#), що має те саме значення в англійській мові)

2 Gawd (викривлене «God») — приблизно відповідає діалектному «біг» (замість «бог»)

[3](#) Deadeyes — «мертві очі»

[4](#) Preacher — «проповідник»

Глава 11: Угрупування

«Не знаю нікого, хто пішов би туди з власної волі, хіба тільки проблем собі шукати.»

«Зникли.

Всі в Мейнкеттені просто... зникли. Я... розмовляла зі своєю найкращою подругою, Сільвер Спун, через чат терміналу, коли зв'язок раптово перервався. Моя... моя найкраща подруга мертва. Тільки... тільки її тіло... не лежить десь... Вона тільки-но розмовляла зі мною, розповідала про концерт у Хуфбітс, на який вчора ходила, а потім просто зникла. Її ніби стерли.

К-кажуть, що у кількох з Міністерських будівель поні могли вижити... але це звучить не дуже вірогідно. Від Розбитого Копита більше двох днів ходу до Мейнкеттену, та деякі з охоронців кажуть, що чули, як вибухнуло мегазакляття. Це було протиприродно, чужо... не схоже на справжній звук. Кілька охоронців піднялися на найвищі точки кряжу. Коли повернулися, вони розповіли про величезний стовп потворного зеленого вогню з дивним райдужним відблиском, оточений кільцями чорного диму, що піднімався до хмар з-за обрію, де мав бути Мейнкеттен.

А тепер говорять, що і в Клаудсдейл влучили. І власні мегачари Еквестрії вже вдарили у відповідь по зебрам. Ох... о ні... чи вдарять зебри по Понівілю? Він же такий малий! Ні, не вдарять, так? Я... я маю попередити маму й тата!

Можє, вони зможуть потрапити до Стайні на фермі “Солодке Яблуко”. Благаю, будь ласка, тільки б вона ще була відкрита! Минулого тижня Сільвер Спун розповідала мені, що Стайня-Тех пускала поні до Стаєнь навколо Мейнкеттена, але то була лише якась перевірка. Поні нема чого панікувати. Вони не знали...»

Я вимкнула запис. Доки він звучав, на мій ПіпБак завантажилося ще кілька. Я знаходила шматки аудіощоденника цієї поні по всій караульні. Я витягнула навушник зі своєї роби-обладунку і

налаштувала його на свій ПіпБак, щоб слухати записи одним вухом і при цьому не видавати себе.

Каламіті повернувся з розвідки, просигналивши хвостом, що попереду все чисто.

Ми рухалися крізь Розбите Копито швидше, ніж, на мою думку, можна було очікувати. Частково тому, що ми намагалися залишати якнайменше слідів — не обтяжувати наші торби речами, відсутність яких могли помітити. Я зробила виключення для вмісту сейфу бюро знахідок, виправдавши крадіжку тим, що сейф не відчиняли ще з часів мегачар, і тому жоден поні не запідозрить, що у ньому щось було, якщо я знову закрию і замкну його.

Але найважливішим було те, що ці поні навіть не думали, що у фортецю можуть проникнути; всередині не було охорони. Я не була володаркою тіней, але мені навіть майже не знадобився просунутий курс з «Зебрячої тактики проникнення», щоб прослизнути повз поні, які просто нічого не помічали. Книжку я полистала, доки Каламіті літав за покривалом від матрацу. Каламіті не був настільки вправним, і двічі ледве не переполошив рейдерів Розбитого Копита, але кожного разу ми встигали сховатися. Я вирішила, що щойно ми повернемося до поїзду-табору Год, я дам йому почитати «Зебрячу тактику проникнення» (все-таки книжки не один раз можна прочитати).

Всередині Розбитого Копита все було холодним, монотонно-сірим — майже як у службових приміщеннях Стайні, хіба що стіни тут потріскалися та облупилися, стеля погнила, світло, слабке та нерівномірне, давали лише маленькі ліхтарі, що висіли на залізничних цвяхах, забитих у стіни. Темніюче хмарне небо зовні перетворило високо розміщені, заґратовані вікна на мертві очі, що тупо дивилися у коридори. Десь далі по коридору з радіо грала неймовірно сумна пісня — ми знову були у зоні прийому трансляції Ді-джея ПонЗ.

Без імен і без облич, поні мчать по автострадах,

І до безіменних місць вони всі летять без ладу...

Пісня зачепила меланхолійний акорд в моїй душі; співачка якимсь чином змогла зобразити довоєнну Еквестрію не менш похмурою і сумною, ніж пустище. Я йшла за Каламіті і думала, чи не ввімкнути мені черговий запис з аудіощоденника просто щоб заглушити це відчуття; але зрозуміла, що звучатиме він лише в одному вусі, і, скоріше за все, вони змішаються у щось ще більш депресивне.

... Веселися і радій, не спіши рости, лошатко,

Ти ще встигнеш вирости, ти ще втратиш мрій багато...

*** **

— От лайно! — похмуро пробуркотіла я, ховаючись у тіні за плакатом «Важка праця — щаслива праця!» і дивлячись через ряди столів у добре освітлену кімнату за ними. Всередині за столом сидів поні, схожий на Дедайза, яким описала його Год, і читав книгу «Практичне застосування самоцвітів». Поруч з ним був принаймні один охоронець, якого я бачила, і, можливо, інші, яких я не бачила. Сейф був прямо за ним. Крадькома туди не підійти. Навіть якщо б я використала СтелсБак, він би все одно почув, як у кількох сантиметрах від його вух відкривається сейф.

— Час для запасного плану, — прошепотіла я до Каламіті. — Він у тебе є?

Каламіті підняв брови.

— Ага. Посадити всіх у гальмівний вагон і відчепити його. — Я скривилася, згадавши, чим закінчився його попередній план.

— Могло бути гірше, — з посмішкою прошепотів він. — Впевнений, же Вельвет запропонувала б піти та ввічливо його попросити.

Я заплющила очі. Трясця. Ми не могли просто сидіти тут і чекати, доки той покидьок рушить з місця. Чим довше ми тут будемо вештатися, тим більше шанс, що нас спіймають.

— Добре, — нарешті промовила я. — Так і зробимо.

Очі Каламіті розширилися.

— Та я ж пожартував! — просичав він.

Дякуючи статуетці звабливої кобили, що повернула мені частину моєї телекінетичної магії, я обережно левітувала свою снайперську гвинтівку та автомат до Каламіті.

— Візьми це. Йди назад і сховайся у тій боковій кімнаті зі старими ліхтарями, — проінструктувала я його, згадавши кімнату, яку, на мій погляд, вже кілька місяців не використовували ні для чого, окрім хіба що швидкого перепихону. — Я піду привітатися.

— А як вони почнуть по тобі стріляти, що далі?

— Придумаю щось на льоту, але якщо все інше не спрацює, у мене є СтелсБак. З ним виберуся. Якщо почнуть стріляти, не чекай на мене. Просто повертайся до Вельвет Ремеді. — Трохи подумавши, я додала: — Будь ласка.

Каламіті нахмурився і пішов, буркочучи під ніс, що нерозумно довіряти робити щось «на льоту» не-пегасам. Я запустила черговий запис, щоб послухати його, доки Каламіті буде ховатися. Голос тієї ж кобили пробився з мого навушника, тепер він звучав панічно.

«Мережа зв'язку не працює. Я намагалася зв'язатися з мамою і татом, але не додзвонилася. Спочатку здавалося, що мережа просто перевантажена, і мій дзвінок просто обривається. Потім вона зовсім перестала працювати.

Ми також не змогли зв'язатися з жодним відділенням Міністерства Моралі. Ніхто й не очікував на відповідь з Мейнкеттену, але щоб навіть Кантерлот? Невже... Зебри ж не могли знищити Кантерлот! Так? Що... що сталося з Принцесою Луною?!»

Я чула про Кантерлотські руїни, тому знала відповідь. Я переключилася на наступний запис.

«За вікном пішов дощ; менш ніж годину тому ще світило сонце. Гадаю, у пегасів жалоба по Клаудсдейлу.

Більшість охоронців вже розійшлася. Скупс¹ сказав, що я маю це зробити. Ніхто більше не ризикне звільнити наших гостей. Чому я? Н-

не я ж тут головна!

Якщо я цього не зроблю, ці поні тут помруть від голоду! Але якщо я їх випущу... деякі з них Дійсно Погані Поні. Деякі навіть зізналися, що допомагали зебрам на кряжі Розбитого Копита, коли вони намагалися вбити Принцесу Селестію. Якщо я їх випущу... хтозна, яке лихо вони можуть заподіяти. Що гірше? Дозволити їм померти тут? Чи випустити їх до пораненої, страждаючої Еквестрії?

Ні, ні, ні! Я лише інспектор. Я не маю приймати такі рішення!

Мамо? Тату? Сільвер Спун? Що мені робити?»

Не знаю, чому я слухала ці записи. З допитливості? Чи може так я віддавала данину поваги минулому — слухаючи? Навчаючись?

Так чи інакше, це було неважливо. Час йти.

**** ***

— Як ти сюди потрапила? — Нахмурився Дедайз, дивлячись на мене. На мою голову були направлені три енергомагічних пістолети — хоча кремезний, звіроподібний поні зліва від Дедайза дивився так, ніби хотів просто мене загризти.

— Я... — Думай, щоб тебе! Може, Спостерігач і вважав правдивість чеснотою, але іноді здатність брехати від душі теж благо. — ... використала магію. Я ж все-таки єдиноріг. — Я відчула полегшення — це прозвучало правдоподібно. Навіть я б могла в це повірити, якщо б не знала, як погано володію закляттями.

— Краще питання — чому?

— Чому? Чому я прийшла сюди?

— Ні, чому кобилки відрізняються від жереб'ят. — Голос сірого поні просто сочився сарказмом. — Як ти думаєш?

Запнувшись, я зрозуміла, що мені треба було краще продумати підхід.

— Я... хотіла... — Я відвела очі, шукаючи натхнення. Мій погляд впав на пожовклу від часу статтю у рамці, в якій було поблякле фото

гарної єдиноріжки — «Світі Бель дає патріотичний концерт у Розбитому Копиті». Я знову зустрілася очами з Дедайзом. — Вступити до твоєї команди. Ви ж усі втекли раби, так? А я тільки-но втекла зі старої Еплузи.

Щойно договоривши, я зрозуміла, що була одягнена в броньовану робу Стайні і, мабуть, була зовсім не схожа на втеклу рабиню. Дедайз розглядав мене з глибокою і добре обґрунтованою підозрою.

Якщо вони почнуть стріляти, мені, мабуть, настане каюк. Малий розмір та швидкість допомагали у перестрілці на великій відстані, але проти пострілів в упор зі зброї, що перетворює тебе на калюжу, вони не дуже допомагали. Моє серце впало, коли я зрозуміла, що все ще гірше — Каламіті скоріше за все теж розділить мою долю. З того, що я знала про свого нового друга, втікати та ховатися не було нормальним для його тактики. Що б я йому не казала, я підозрювала, що він все одно вирішить влізти у перестрілку.

— От що я тобі скажу, кобилко. — Дедайз, здається, нарешті прийняв рішення і тепер дивився на мене суворим поглядом. — Подивимося, як ти впораєшся з кількома дорученнями. Якщо ти виявишся корисною, ми поговоримо знову.

Я зглитнула. Ну, принаймні він поки що не пристрелив мене.

— Що я маю зробити?

— У мене є лист, який треба доставити. Недалеко, лише до Жовтих пагорбів. Десь з годину риссю. У мене є карта, можеш звантажити її на ПіпБак. Віднеси листа, повернись, тоді й побалакаємо.

Коли він підштовхнув листа до мене, я задумалася, чи не написано там щось на кшталт «Вбийте поні, що принесе цей лист».

— О, тобі ще знадобиться ця пов'язка на ногу. Це буде знаком для Годіни, що ти можеш пройти.

— А хто це? — ніби не здогадуючись спитала я, доки надягала пов'язку.

— Грифоняча сука, що керує нашим привітальним комітетом. Чесно кажучи, проблем від неї більше, ніж користі; але босу вона, здається, подобається, тому вона залишається. Поки що.

— Босу? Я думала, що ти тут бос.

Дедайз явно не був настільки терплячим до питань, як Год.

— Скрембле², якщо вона знову заговорить, починай відривати її ноги.

Посмішка на обличчі лобуряки зліва від Дедайза одразу ж стала ширшою. Я пішла швидко і мовчки.

*** **

Я не встигла ще далеко відійти, коли один з охоронців Дедайза вийшов слідом за мною. Він махнув копитом до якогось іншого поні, щоб той ішов з іншого боку від мене. Без слів було ясно, що вони мали впевнитись, що я «знайду вихід».

Коли ми наблизилися до малої кімнати, де ховався Каламіті, я сказала якомога гучніше:

— Значить, випроваджуєте поні назовні. Це ваша офіційна робота? Ви випроваджувачі?

— Стули писок, — погрозово промовив охоронець Дедайза, але інший легко відповів:

— Взагалі-то ні. Я лише дробар.

Я здивовано підняла брову.

— Дробар? І що в тебе за історія?

Він здавався доволі дружнім.

— Работорговці напали на наш дім. Ми з братом відбивалися, доки моя жінка намагалася сховати наших лошат. Вони вбили мого брата, забрали мою любу Шугарплам³ та лошат, і залишили мене помирати. — Поки він говорив, ніби хмари закрили його обличчя. Його очі звузилися, і в кожному слові звучав сум з відтінком ненависті. — Я

доповз сюди заради захисту. Я не рейдер. Я цим лайном не займаюся. Просто працюю з камінням і дякую Богиням, що я не один на пустищі.

Я серйозно кивнула. Що ще мені залишалося? У важкій тиші, що настала, я почула, як в якійсь з кімнат неподалік грає радіо. Музика зупинилася, і Ді-Джей Пон3 почав читати новини.

— ... попереджали всіх, щоб вони трималися подалі від Еплузи. Що ж, здається, Поні зі Стайні або не чула те повідомлення, або проігнорувала його. Я отримую повідомлення, які підтверджують, що наша мала прийшла до Еплузи і принесла з собою пекло. Вона звільнила більше сотні рабів, серед них багато лошат. З радістю повідомляю, що всі вони зараз в безпеці. Але є в цій пісні й сумна нота. Коли невеличка армія работорговців спробувала повернути своїх в'язнів, наша героїня пустища пожертвувала собою, щоб інші поні могли врятуватися. Тому наступну пісню я присвячую тобі, Поні зі Стайні. Хай Селестія та Луна огорнуть тебе своїми хвостами...

Я спіткнулася, збившись з кроку, мій розум був шокований раптовим усвідомленням. По радіо говорили про мене. Знову. Бідолашні поні, яких я звільнила, були в безпеці. А я була мертва!.. Ну, якщо вірити радіо; мабуть, хтось припустив, що я загинула при аварії потяга. Або так, або хтось знав правду і збрехав.

Мені хотілося зупинитися, повернутися, дослухати. Брикнути радіо або накричати на нього, щоб якимось змусити його повторити все спочатку.

— Ворушись! — гаркнув охоронець Дедайза, щойно я трохи відстала. Я пішла швидше, щоб наздогнати їх.

Я подивилася на охоронця, і цього разу спитала саме його:

— А в тебе що за історія?

— Я виграв місце тут в щорічному змаганні «Розтопчи набридливого єдинорога насмерть», — ворожо відповів він.

Отже, доведеться повернутися до мовчання. Ми йшли надвір трохи більш прямим шляхом, ніж той, що використали ми з Каламіті.

Зал, крізь який ми зараз проходили, мав кілька виходів, що вели до чогось середнього між амфітеатром і їдальнею. У задній частині кімнати була стара сцена із рваними, брудними кулісами, на якій, як я могла уявити, колись виступала Світі Бель, кобила, яка стала першою Наглядачкою Другої Стайні. Кімната була хаотично обставлена столами та лавками, і кілька дюжин рейдерів жерли якесь бліде рагу, запах якого неприємно змішувався зі смородом немитих поні та відтінком плісняви.

Я увімкнула наступний запис на ПіпБаку, щоб відволіктися.

«Я не встигла. Варто було б здогадатися. Не дивно, що інші робітники так швидко втекли. Я мала знати, що Розбите Копито буде ізольоване, щойно головний комп'ютер зрозуміє, що ми відрізані від зовнішнього світу. Протоколи припинення втечі при допомозі ззовні. Коли я прийняла рішення і випустила наших гостей з камер, ми всі вже були у пастці.

Я знаю, що буває з тими, хто слабше. Можу лише уявляти, що вони зроблять зі мною, коли дізнаються, що хтось з робітників замкнений разом з ними.

Я забрала їжу з холодильника в сторожці і замкнулася в цьому туалеті. Я замкнула ще кілька дверей. Якщо пощастить, вони подумают, що ці двері теж мають бути зачиненими. Бо якщо вони спробують їх зламати, я впевнена, що їм це вдасться.

Їжі мені вистачить, мабуть, дні на три. Води багато. Трохи ліків. Я лише сподіваюся, що цього мені вистачить, щоб дочекатися, доки вони знайдуть вихід з Розбитого Копита. Мій єдиний шанс — якщо вони підуть звідси раніше, ніж зрозуміють, що я тут».

*** **

Коли ми вийшли надвір, охоронець обернувся до мене і притиснув до стіни.

— Хочеш знати мою історію? — проричав він. — Я розкажу тобі. Я був торговцем з каравану, який мали охороняти Ґодові Кігті. Я бачив, як вони здали нас работорговцям, і бачив, як вона їх перебила. Тож, як

я сюди потрапив? Вона прилетіла сюди зі мною. Так само, як вона принесла сюди тебе, і всі ми це знаємо.

Мої вуха опустилися. Я відчувала, як кам'яна стіна дере мою спину.

— Я був одним з тих поні, що йшли за Год. Але ті, хто не відчують змін на ринку, торговцями не стають. Тому я присягнув на вірність Дедайзу, — проінформував мене торговець, що став охоронцем, в його голосі гриміло застереження. — Год прямує на плаху. І повір мені, не варто стояти не на тому боці, коли сокира впаде.

Потім обоє відвернулися від мене. Другий всміхнувся:

— Давай, «телепортуйся» звідси.

Вони зачинили за собою двері і залишили мене надворі. Роздивляючись навколо, я зрозуміла, що у будь-якій в'язниці має бути захист, що не дасть єдинорогам просто так телепортуватися. Ця здібність була малопоширеною, але її мали передбачити.

Я підійшла туди, де кинула покривало, сховалася, і, чекаючи на Каламіті, увімкнула черговий запис. Голос був тихим, він майже тонув у шумі палкої суперечки на фоні.

«Їжа закінчилася. Розтягувала, як могла... здається. Тут важко слідкувати за часом, але я думаю, що пройшов десь тиждень. Як мінімум, чотири дні. Коли закінчилася їжа, я обшукала смітник. Знайшла кілька яблучних недогризків... коричневих, розм'яклих та огидних на смак.

Гостям зовні ще гірше. Коли ми опинилися в ізоляції, їжі у коморі залишалося менш ніж на два дні. Тепер вони страждають від голоду. Я... я чую... Чую, як вони сперечаються, кого з'їсти першим! О ні-ні-ні. Вони не можуть! Це більш ніж жахливо!..»

Голос поні перервався приглушеним криком. Фоновий галас став гучніше, і я чітко почула, як хтось крикнув: «Ріжте її!»

«Ох! О ні-ні-ні-ні-ні! Не змушуйте мене це слухати! Селестіє, Луно, будь ласка! Я не можу це слухати!..»

*** **

Ніч огорнула нас своєю темрявою, коли Каламіті ніс мене назад, до Жовтих пагорбів.

— Нагадай, чому ми допомагаємо цьому Дедайзу?

— Все ще намагаємося дібратися до того сейфу, що потрібен Год. І не забувай про Вельвет.

— Ага, — похмуро промовив він. Ми летіли в тиші ще кілька хвилин, потім він сказав: — Так де там має бути те місце? Я ніц не бачу в цій темряві.

На автомапі мого ПіпБаку була мітка, але мені не хотілося піднімати ногу і дивитися; ворушитися, коли тебе несе пегас, здавалося мені нерозумним. Натомість я увімкнула Іскру Пильності і перевірила компас.

Нічого. Або я забула налаштувати компас на відстеження Жовтих пагорбів, або ми збилися з курсу.

— Холера, перелетів! — Каламіті розвернувся, холодний нічний вітер різонув мою шерсть та гриву. Після розвороту ми побачили кілька мерехтячих вогників. — Ми це шукаємо? Якийсь туристський вертеп, як на мене.

Я перевірила свою ІП. Тепер я бачила мітку; вона пульсувала на самому краєчку компаса.

— Ні, ми досі летимо не туди. Воно має бути он там.

Каламіті не розвернувся.

— Зачекай трохи. Хочу ся подивити, що воно там таке. — Він спустився трохи нижче, збираючись пролетіти над вогнями. Коли ми наблизилися, я змогла розібрати скупчення наметів, казанків та поні. І, коли ми підлетіли ще ближче, прапори: червоне й чорне, а на їх тлі, в центрі — стилізоване біле око з багряною райдужною оболонкою.

Поні внизу були озброєні, і їх було багато. Серед них я помітила двох грифонів. Судячи з їх обладунку — найманці-Кігті, але на шиях у

них були червоно-чорні пов'язки з тим самим оком. Явно не Годові Кігті. Інша компанія. В дальній частині табору я побачила ряди возів з рабами.

Каламіті змахнув крилами, тихо стогнучи від болю, і підняв нас вище, у темряву, доки жоден з поні внизу не підняв погляд.

— Ну, ось тобі й барило з гнилими ябками.

— Каламіті, — прошепотіла я, не в змозі забути той стогін. — Твоє крило...

— Я в порядку. А тепер цить.

Ми продовжили політ. Тепер я уважніше дивилася на свій компас ІП. До Жовтих пагорбів була десь чверть милі у напрямку Розбитого Копита, і пагорбів у тому напрямку було якраз достатньо, щоб ми не побачили табір, якщо б рухалися прямо до цілі. Цього разу я побачила маленький вогник ліхтаря кур'єра. Я запропонувала Каламіті, щоб ми пролетіли мимо, а я потім підійшла одна з очікуваного напрямку.

*** **

Дедайз склав копита, пильно дивлячись на мене. Я нічого не згадала про армію работорговців Ред Ая.

— Добра робота, — нарешті сказав він. — Піди відпочинь. Ти виглядаєш так, ніби тобою грифони грали. У мене для тебе є ще одне завдання. Виконаєш його — і ти з нами.

Змахнувши копитом, він відпустив мене. Цього разу, на мій подив, ніхто не підскочив конвоювати мене. Я пройшла лише кілька ярдів по коридору, коли, залишивши двері відчиненими, Дедайз разом із всією охороною просто вийшов з кабінету, Вони розвернулися і пішли в іншому напрямку.

Я зупинилася. Сейф не охороняли. Це було... майже занадто легко. Ні, це точно було занадто легко.

Я активувала СтелсБак.

Сейф був хитрим, але в межах моїх навичок. Він швидко розчохнувся. В середині був лише гробсбук.

Я засунула його до торби і саме зачиняла сейф, коли Дедайз зі своїм оточенням повернулися, роздивляючись по сторонах. Якщо б не закляття, вони б мене побачили. Дедайз почав обходити свій стіл справа, його звіроподібній охоронець заходив зліва, і я опинилася у пастці. Неважливо було, чи бачать вони мене — найменший поштовх сповістить їх, що я тут! Вони підходили ближче, і мені довелося залізти на стіл.

Двоє інших охоронців, один з них той самий колишній торговець, зайняли позиції біля дверей. Я розвернулася на столі, скулилася і приготувалася проповзти поміж ними. Один з них зачинив двері.

Та щоб мене Луна виїбала місяцем.

Я повільно розвернулася. Дедайз зупинився і дивився на свій сейф.

— Гадаєте, вона забрала його? — спитав колишній торговець. В мене ніби серце впало.

— О, гадаю, наша маленька шпигунка зробила те, що від неї хотіла Годіна, — посміхнувся Дедайз. — Тим краще. Нехай грифонка сама себе підсмажить.

Він обернувся до охоронців.

— Краще підготуйте інших. Війська Ред Ая мають напасти на Розбите Копито післязавтра на світанку. Ми маємо впевнитися, що у них не буде проблем з тим, щоб увійти. Пора особисто зустрітися з головним.

Мої думки закрутилися. Дедайз уклав угоду з работорговцями? Він збирався впустити сили Ред Ая і дати їм захопити поні, яких він мав захищати? Зрада Кігтів Год ніби повторювалася, тільки у значно більшому масштабі.

Дедайз підійшов до столу і стукнув по ньому копитами, змусивши мене підняти одне зі своїх, щоб він його не зачепив. Я тихо балансувала, відчуюючи, як у мене на лобі виступає піт.

Дедайз нахилився вперед, щоб взяти зубами своє «Практичне застосування самоцвітів». Я з жахом зрозуміла, що стою на ньому. Я ледве встигла відвести вбік задню ногу. Тепер балансувати стало значно важче. Все моє тіло боліло від недосипу. Я несамовито шукала, куди поставити хоч одне з копит, доки я не впала.

Двері з гучним ударом відчинилися. Я глухо впала на підлогу, а у кімнату увірвалася пара земних поні. Дедайз налякано відскочив назад, його книга впала на підлогу.

— Пане, вибачте, що перериваю, але на територію проник сторонній!

Дедайз пильно подивився на двох поні.

— Мала дівчина-єдиноріг, десть такого зросту? — мимохідь спитав він, піднімаючи копито.

— Ні, пане. Це пегас!

Місяцем!

Мій ПіпБак повідомив мені, що закляття невидимості от-от закінчиться. У мене не було вибору. Я підскочила на копита і обійшла поні, ледве прослизнувши між ними. Потім рвонула у розчинені двері.

*** **

Я бігла до місця зустрічі так швидко, як мої стомлені ноги могли мене нести. Каламіті чекав мене, сховавшись під покривалом.

— Можеш більше не ховатися. Вони тебе помітили. Гросбух у мене. Тікаймо!

За мить ми були у повітрі. Я відчувала, наскільки Каламіті втомився; ми постійно знижувалися. Я скривилася, уявивши, як це напружує його недоліковане крило.

— Ми повертаємося до Год і спимо. Що б там не було, ми маємо виспатися! — Він не скаржився, але я відчувала, що крило його просто вбиває.

Я програла ще один аудіозапис. Цього разу кобила не шепотіла, але я все одно ледве чула її за гучним галасом.

«Трясця. Вони знають, що я тут. Я так різко прокинулася від кошмару, що раптову брикнула смітник і перекинула його, а вони це почули. Вони скоро зламують двері.»

Я чула, як хтось з іншого боку дверей вигукує жахливі грубі обіцянки.

«Вже не треба здогадуватися, що вони зі мною зроблять. Вони бажають, щоб я знала. Але я їм не дозволю.»

Хто б знав, що ця паршива пукалка врешті-решт врятує мене. Я розбила дзеркало її держакон. Це буде боляче... але якщо я зроблю це швидко... то боляче буде недовго.»

Залишався ще один аудіозапис.

Вузол Р-7 виринув з темряви. Виснажений Каламіті вчинив нам доволі грубу посадку. Поні з усіх боків направили на нас зброю, що світилася магічною енергією. Год вийшла вперед.

— З поверненням. Я вже почала за вас непокоїтися. — Вона огледіла нас. — Дістали гробух?

Тремтячи, я кивнула:

— Так. Але перш ніж ти заглянеш у нього, я хочу сама це зробити. І тобі варто дещо знати.

Год підняла брову.

— О? — оцінююче спитала вона.

— Дедайз знає. Він практично дозволив мені поцупити його. Я підслухала, як він казав щось, що ти сама себе підсмажиш.

Год усілася, розглядаючи мене. Нарешті вона сказала:

— Я вражена. Ти не була зобов'язана розповідати мені про це. — Потім, звузивши очі, додала: — То чому розповіла? Що тобі з цього?

Я хиталася, копита ледве тримали мене.

— Це ще не все. Але це я розповім лише коли мої друзі і я добре виспимося. Тут. У безпеці твого захисту.

Дзьоб Год розплився у посмішці, шрам скривив її з одного боку.

— Добре. Домовилися. — І гостро додала: — Але доки ти спиш, я візьму гробсбук.

Я кивнула.

— Те, що я хочу там знайти, не займе багато часу.

Год відвела нас до одного з вагонів для скота. Я зайшла всередину і відчула полегшення, побачивши Вельвет Ремеді, що згорнулася на ліжку з трохи запліснявілого сіна. Вона тихо розмовляла з іншим поні, поглядаючи на третього, нога якого була замотана залишками наших цінних бинтів. Я задумалася, скільки медикаментів у нас залишилося, і чи залишилися вони взагалі.

Вельвет Ремеді підскочила побачивши нас, і слабо, але яскраво усміхнулася.

— Ви що, туристичними шляхами блукали?

— Ага. Шось на кшталт того, — відповів Каламіті.

— І що я тобі казала про крило?! — Вельвет Ремеді штовхнула Каламіті у кут вагону, який вочевидь став її імпровізованою лікарнею. — Дай мені на нього подивитися і змінити бинти!

Хитаючи головою від суміші обожнення і відчаю, я пішла за нею. Я була настільки виснажена, що навіть не оцінила, як гарно вона виглядає зі сторони хвоста. Я знайшла купу сіна, що виглядало брудним, але м'яким, згорнулася на ньому і левітувала гробсбук з торби. Гортаючи його, я знайшла записи за багато років. Я відчувала, що найновіші мають бути підозрілими. Що б там не задумав Дедайз, я вважала, що частиною цього була фальсифікація гробсбуха. Але старі записи були вицвілими, і непомітно змінити їх було неможливо. Принаймні для земного поні. Я навіть задумалася, як могла б виглядати кьютімарка підроблювача.

Запис, що я шукала, було легко знайти:

Деякі з місцевих фермерів почали чинити опір. Вони озброїлися з того торгового каравану, що пройшов тут минулого місяця. Один з них кілька разів вистрелив по рейдерській групі, яку я відрядив на схід. Пану Топазу все одно, аби тільки каміння прибувало. Тому, гадаю, настав час нагадати цим фермерам-каменярам чому вони мають робити те, що ми скажемо. Завтра я відряджу кількох хлопців на ферму Бель, щоб показати приклад. Я наказав їм зробити це якомога виразніше, щоб інші поні все правильно зрозуміли.

Я захопнула книгу, приклавши більше телекінетичних зусиль, ніж, на мою думку, у мене залишалося. Гросбух пролетів крізь вагон і відскочив від стіни. Тепер мені вже не хотілося спати. Тепер мені хотілося повернутися туди, запхнути Літл Макінтош в горлянку Дедайзу і почати стріляти.

Натомість я підвелася, взяла гросбух і пішла надвір, щоб побалакати з Год.

*** **

— То що тепер?

Год відірвала погляд від гросбуха і подивилася на мене через стіл.

— Тепер? Тепер ти підеш спати. Завтра ми трохи побалакаємо за сніданком, і ти вільна. На той час всі прикордонні патрулі вже знатимуть, що я дозволила тобі пройти. Ти виконала роботу. Усний контракт — теж контракт, і я своє слово тримаю. — Год трохи нахмурилася. — Хоча шкода. Нам би тут не завадив вмілий медик.

Я обдумала її слова. Але я шукала не цього.

— А ти?

— А що я?

Я вказала копитом на гросбух.

— Що ти тепер будеш робити?

Год фиркнула, потім піднялася.

— Пан Топаз найняв мене, щоб захищати Розбите Копито і тамтешніх поні від загроз. Неважко зрозуміти, що Дедайз став саме такою загрозою. — Вона тикнула кігтем у grosбух. — Я не можу це ігнорувати. Я знала, що Дедайз займався мутними справами, але це виходить за всякі рамки.

«Якось занадто гладко», — подумала частина мене. Ніби зрада Дедайза була скоєна навмисно, щоб підкопатися під Г'од. Я розповіла їй про свої сумніви.

Вона засміялася, гірко, але все ще весело .

— Думаєш, я цього не бачу?

Я здогадувалася, що вона планує. І у мене виникла ще одна думка.

— Що б ти зробила з цим місцем, якщо б була тут головною?

Вона подивилася на мене.

— Тобто у Розбитому Копиті. Що б ти зробила?

Повільно, рівно, вона мовила:

— Я не головна. І не буду. Навіть без Дедайза. Пан Топаз керує цим кублом, і у мене все ще контракт з ним.

«Так, — кивнувши подумала я. — Але якби його не було?»

*** **

Коли я повернулася до вагону для скота, до мене підійшла Вельвет Ремеді. Я була дуже втомлена, але моє серце все одно трошки затріпотіло при її наближенні.

— Отже, грифонка дійсно нас відпускає?

Я кивнула. Вельвет Ремеді виглядала скоріше здивованою, ніж заспокоєною.

— Ми переночуємо тут. Нам треба виспатися...

— Я теж на цьому наполягаю. Каламіті всіма цими польотами нашкодив крилу ще більше. Йому потрібен час на лікування.

Я боляче скривилася. Вельвет Ремеді змінила тему занадто різко для мого мого позбавленого сну мозку.

— Літлпіп, доки ти з Каламіті займалася крадіжкою, у мене була дуже цікава розмова.

Я слабо зітхнула. Я зараз була не в настрої для цих розмов.

— Бачиш он того жеребця? — спитала вона, вказуючи копитом на темний силует, що, мабуть, був сплячим поні. — Його звати Прічер.

Я кивнула, трохи пригадуючи, що Год казала щось про Прічера.

— Він каже, що пішов від Ред Ая сюди, щоб нести слово Богині.

Я нашорошила вуха. Вельвет Ремеді повністю заволоділа моєю увагою.

— Слово Богині? — спитала я. З її слів було незрозуміло, про Селестію вона говорить чи про Луну.

Вельвет Ремеді кивнула.

— Він стверджує, що Богиня говорить з ним у снах ще з часів, коли він був жереб'ям. — Її тон натякав, що на її думку божественного тут і близько не було.

Я не була готова відкинути цю ідею так швидко. Я суворо подивилася на Вельвет Ремеді і прошепотіла у відповідь:

— Він може бути правий. — Її очі недовірливо розширилися. Перш ніж вона встигла розкрити рота, щоб покепкувати з мене, я розвинула свою думку: — Не задумувалася, як работорговці випередили наш потяг? Я думала, чи не може тут бути якоїсь... телепатичної магії?

Мені раптово захотілося піти до Вежі Тенпоні та побалакати з Ді-джеєм ПонЗ. У нього, здається, була на диво добра, хоч і не ідеальна, мережа інформаторів... або, можливо, якась магія чи технологія, що передавала йому ситуацію на поверхні. Я хотіла обмінятися інформацією. Дізнатися, що йому відомо. Тут була якась головоломка, і мені все ще не вистачало кількох частин, щоб побачити картинку. Якщо у когось і є ці частини, то саме у Ді-джея ПонЗ.

Вельвет Ремеді роздумувала над моїми словами. Нарешті вона знову заговорила:

— Ну, якщо це правда, то все інше, що розповів Прічер, виглядає ще більш зловісно. — Вона відвела мене у дальній кут вагону і прошепотіла: — Якщо вірити словам Прічера, Богиня дуже рідко вирішує говорити з поні...

Я у цьому сумнівалася. Вирішує? Чи, може, сили цієї так званої Богині обмежені?

— ... і з цим Ред Аєм вона говорить частіше за всіх. Але Прічер не впевнений, що Ред Ай... — Вельвет Ремеді зробила паузу, підшукуючи слова, — ... правильно розуміє повідомлення. Він вважає, що сприйняття Ред Ая перекручене. — Вельвет Ремеді явно не була задоволена аналогією, але я зрозуміла її думку.

— Або так, — продовжила Вельвет, — або він просто не слухає. Так чи інакше, Прічер прийшов сюди, щоб донести «Істинне Слово» Богині. Подалі від Ред Ая та його банд работорговців.

Я подумала про озброєний табір у кількох годинах ходи від території Розбитого Копита. Недалеко ж Прічер пішов.

Я не наважувалася спитати, що ж то за «Істинне Слово». Мені дійсно не хотілося питати Прічера особисто. Звичайно, я б отримала відповідь, не зіпсовану упередженістю Вельвет Ремеді, але тоді б мені довелося слухати проповідь. Я була настільки виснажена, що навіть думати про це було важко.

— Якщо коротко: «Славте Мене, поклоняйтеся Мені, і Я вас піднесу, і ви станете Єдині, З'єднавшись у Мені. — Вельвет Ремеді явно витерпіла години цього. Я розуміла, чому Год насторожено відносилася до появи ще одного Прічера.

Я кивнула Вельвет.

— Мене кличе купа сіна. Ми поговоримо з Год завтра за сніданком, а потім ми можемо йти. — Але я була не впевнена, що хочу піти.

Я увімкнула останній аудіозапис перш ніж піти спати. Цього разу стук у двері туалету був значно гучнішим, ритмічним. Здається, поні за дверима використовували щось з меблів замість тарана. Я чула, як тріщить дверний косяк.

Голос кобили був слабким, і звучав ніби тривожний наспів.

«Я чую, що ви стукаєте, але вам не можна увійти!

Я вас чую... так, я вас чую. Ти ба... Я щойно зрозуміла, що зробила купу записів, та єдині, хто їх почує, це ви, уйобки. Йдіть всі нахуй! Всі до єдиного!

Ох...

Ох ти ж... голова закрутилася... Про що це я?

Знаєте, гадаю, червоний мені личить... Хлюп-хлюп, цок-цок! Гей, Сільвер Спун... Давай пофарбуємо місто в червоний! Або... ну... хоча б туалет...

Та стукайте скільки влізе, покидьки!

... хоча до моєї кьютімарки не пасує. Та нічого, вона все одно тупа. Ну серйозно, діамантова корона? Що це, блядь, має означати?

Звичайно, я розбираюся в самоцвітах. Селестія знає, багато я їх перевірила... Вже скільки років найкращі вниз відправляю. Ха! Їх ви теж ніколи не отримаєте! Ха... ха-ха... І мене не отримаєте!

Мене... Мене звати Даймонд Тіара, і ви, уйобки, вже мене не дістанете! Я... Я втекла!

Ну... серйозно... корона? Що це мало означати?

Хі-хі-хі! Ви мене-е не дістанете-е!

Ви мене...

... не...

... діста...»

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Тихий галоп — Ви опанували тихий рух, це дозволяє вам рухатися швидко і не порушувати тишу.

Ви можете крастися на повній швидкості без штрафів.

1 Scoop — «совок; ківшик»

2 Scramble — «сутичка, боротьба»

[3](#) Sugarplum — «круглый льодяник»

Глава 12: Має продовжуватися

«Отже... ти вважаєш, що зможеш перемогти мене, на моїй сцені, в моєму місті? Спускайся, подивимось.»

Сніданок.

Я поклала невеличку купку кришечок на прилавок з листів металу, доки бронзовохутрий поні зі шрамом і кьютімаркою у вигляді смаженого м'яса знімав кролячий шашлик з гриля. Гості чи ні, але за їжу нам довелося платити; не знаю, чому я очікувала іншого. Смачний аромат атакував мої ніздрі, щойно я взяла свою їжу і пішла до столу, де Каламіті вже занурився у миску з вівсянкою.

— Літлпіп, що ти робиш?! — ледве не заверещала Вельвет Ремеді при моєму наближенні. Я різко зупинилася і здивовано на неї подивилася. Вельвет Ремеді виглядала ошелешеною. — Невже ти збираєшся їсти це?

Я кивнула, не в змозі відповісти з шашликом у зубах. Мій живіт бурчав. Я втягнула слину, що текла з мого роту, і відчула смак смаженого кроля. Це було не зовсім те, чого я очікувала, і мій шлунок дивно ворухнувся, але ж це було *смачно!*

— Літлпіп... — Вельвет з перебільшеною образою здійняла копито до грудей. — Це ж м'ясо!

— Угум, — пробуркотіла я крізь свій сніданок, марно сподіваючись, що підтвердивши цей факт я зможу спокійно поїсти.

Вельвет Ремеді звузила очі.

— Ми вегетаріанці, — категорично промовила вона.

Тут я зупинилася. Дійсно, у Другій Стайні я їла лише яблука. Але я вважала, що це було лише тому, що іншої їжі не було. І я відчувала, що буду щаслива, якщо за все життя не з'їм більше жодного яблука. Я згадала свою першу їжу зовні... як я знайшла у холодильнику приготоване м'ясо, і просто вирішила, що саме це й їдять поні на пустищі. Мій шлунок неприємно з ним боровся, але я вирішила, що це лише через те, що я все життя їла лише яблука, і що до цієї їжі просто

треба звикнути. І я вважала, що, в принципі, непогано акліматизувалася.

Звичайно, згадала я, холодильник був *рейдерський*. Отже, дієта була підозрілою.

Каламіті нарешті витягнув голову з миски з вівсянкою, втрутившись в нашу розмову.

— Та ну, ми і м'ясо можемо їсти. Просто не дуже любимо. Не дуже корисно для нашої дієти. — Каламіті відвів погляд, його покриті вівсянкою губи скривилися. — Мої брати часто влаштовували мені змагання з поїдання хот-догів. Зазвичай це полягало в тому, же вони просто заштовхували цю гидоту мені в горлянку.

Вельвет Ремеді виглядала нажаханою.

— Звичайно, гидотою вони були скоріше тому, же їм було двісті років, ніж через те, же вони з м'яса.

Я відчула, що втрачаю апетит. Фу! Свята Селестіє, сподіваюся, вони хоча б були заморожені весь цей час!

Вельвет Ремеді задерла носа і пішла від нашого столу. Вона якраз виходила, коли поряд з нами з'явилася Ѓод з тарілкою смажених пацюків. Вона подивилася, як Вельвет відразливо здригнулася і прискорила ходу. Ѓод всмоктала пацюка за хвіст і проковтнула цілком, потім обернулася до мене і спитала:

— Що це з нею?

*** **

— Отже, гадаю, ви підете після сніданку? — спитала Ѓод. Поміж шматками смажених овочів та кролятини я розповіла Ѓод про сили Ред Ая. Вона вислухала це з похмурим виразом обличчя — Тобі потрібен супровід?

Це питання мучило мене всю ніч (Не супровід, а те, що ми йдемо). Ми могли піти зараз, залишити Розбите Копито позаду. Втекти раніше, ніж відбудеться неминуча драма, і залишити цих поні з долею, яку вони самі для себе створили. Маю визнати, цей варіант був

привабливим. Особливо зважаючи на те, що альтернативи майже гарантували постріли у нас, з високою вірогідністю померти.

Чи був тут хтось чи щось, заради чого варто було б ризикувати своїм життям або життями моїх супутників?

— Я... думала залишитися, — визнала я, — ще ненадовго. — Почувши це, Ґод посміхнулася.

З іншого боку, мені нікуди було поспішати. У мене не було дому. З єдиного дружнього міста, яке я поки що знайшла, мене викинули. Я так само безпритульно тинялася, як і раніше. Я відчувала себе як у Другій Стайні в ті часи, коли ще не мали кьютімарки, — я не мала свого місця. Те саме відчуття... тільки стіни змінилися. Навіть стеля так само була сірою — тільки вище. Я була поні з ПіпБаком на боці — символом, що не означав нічого особливого у Другій Стайні, і не означав взагалі нічого на пустищі.

Спостерігач сказав мені шукати мою чесноту. Яка у мене може бути чеснота, якщо я піду? Гаразд, може, розсудливість. Розсудливість — це чеснота? А самозбереження?

Відверто кажучи, у мене не було важливішої місії. Особисто я вважала рабство мерзенним і хотіла розібратися з Ред Аєм. І так, я бачила ознаки того, що він приймає участь у чомусь значному, але саме цікавість та занепокоєння змусили мене розібратися у цьому. Я могла піти, сказавши, що я йду вперед, щоб зупинити Ред Ая, якщо це дійсно буде моєю метою. Але невеличка армія за тими пагорбами складалася з Ред Аєвих поні. І якщо я дійсно хотіла розібратися з рабовласниками, чому б не зробити це тут?

— Гадаю, нам варто поговорити, — багатозначно сказав мені Каламіті.

Ґод задумливо на мене дивилася, вочевидь зважуючи варіанти. Нарешті вона вирішила.

— Якщо ти зацікавлена в тому, щоб залишитися, я можу запропонувати тобі контракт.

Я підняла брови.

— О?

— Як ти ставишся до того, щоб розібратися з Дедайзом для мене?

Я нашорошила вуха. Каламіті здивовано дивився на неї.

— Я? Чому?

Ґод скривилася.

— Бо інакше мені доведеться робити це самій. І хоча я впевнена, що це в межах мого контракту з паном Топазом, політичні наслідки будуть недобрими. Дедайза багато хто підтримує, і мені не подобається перспектива стерегтися списа у спину.

— Я не розумію, як те, що ти наймеш нас, жеби розібратися з ним, зменшить твої шанси стати ціллю.

— Може, й не зменшить, — погодилася Ґод. — Але варто спробувати. Якщо, — додала вона, повернувши погляд до мене, — ви на це готові.

Мої думки закрутилися. Чи готова я вбити Дедайза? Трясця, я вже хотіла цього. Я навіть обдумувала це, та й дещо інше. Але бути *найнятою* зробити це? Я вже була карателем-віджіланте, але чи готова я стати *найманим вбивцею*?

Я була поза стайнею більше тижня, менше двох. Якщо я зроблю це зараз, то на що я перетворюся через місяць? До наступного дня народження?

— Я... подумаю над цим, — відверто відповіла я. Ґод нахмурилася. Звичайно, вона хотіла одразу ж почути відповідь. Часу було небагато. У нас залишалося менше доби до того, як війська Ред Ая маршем увійдуть до Розбитого Копита.

Я зрозуміла, що при тому, що я знаю про Ґод і Кігті, вона буде більше поважати мене, якщо я спитаю:

— Що ми з цього отримаємо? Яка платня?

Присягаюся, я побачила натяк на посмішку на дзьобі Ґод.

— Дедайз має ключ. Постійно ховає його у хвості. Ключ відкриває сховище під Розбитим Копитом, у старих шахтах.

У цьому є сенс. Звичайно, таке місце, як Розбите Копито, має бути збудованим над шахтами з самоцвітами. Не могли ж вони постійно покладатися лише на кам'яні ферми. Коли шахти спустили, що з ними ще можна було зробити, окрім як перетворити на склад? Даймонд Тіара навіть згадувала в останньому повідомленні, що відправляла найкращі самоцвіти «вниз».

— Що у сховищі?

Год посміхнулася.

— Твоя платня, що б там не було. Може, самоцвіти. Може, зброя. До апокаліпсису поні використовували самоцвіти для створення енергомагічної зброї. Зважаючи, що у зброярні її було повно, варто припустити, що у сховищі може бути ще більше.

Ідея зберігати велику кількість магічної зброї під в'язницею здавалася мені більш ніж божевільною. Врешті-решт, вони точно не збирали її тут.

Але якщо я і вб'ю Дедайза, то не через нагороду.

*** **

— *Ти не можеш це зробити.*

Вельвет Ремеді роздратовано пирхала, ходячи по вагону, де були лише ми втрьох.

— Літлпіп, одна справа — вбити заради самозахисту. Або щоб захистити інших. Але це... — Вона обернулася до мене з поглядом, що міг би перетворити на камінь саму Наглядачку. — Це. Просто. *Вбивство!*

Каламіті хмурився.

— Тут я згоден з Вельвет Ремеді, Літлпіп, — категорично сказав він. — Я розумію Кігті, може навіть трохи поважаю. Але я не найманець. Якщо ти робитимеш це, то без мене.

Вельвет різала глибше.

— Пам'ятаєш пісню, що я писала, про те, щоб залишатися шляхетним та чесним? Це було про тебе, Літлпіп. І зараз ти це все зводиш нанівець. Навіть подумати про таке... — Вона відступила від мене, її голос пом'якшав від жалю. — Я в тобі. Дуже. Розчарована.

Я відчувала, ніби помираю, стікаючи кров'ю. Але чим більше вони кричали на мене, тим більше я розуміла, що вже обрала свій шлях. Я лише мала змусити їх зрозуміти чому.

— Сільвер Бель.

Вони обоє замовкли і витріщилися на мене. Після довгої, ніякової паузи Каламіті спитав:

— До чого тут Сільвер Бель?

Я відчувала себе слабкою, але трималася за своє рішення.

— Батька та матір Сільвер Бель вбили рейдери. І вони змусили Сільвер Бель та її сестру дивитися. Пам'ятаєте?

Я бачила, як Вельвет Ремеді здригнулася.

— Звичайно ми...

— Вони змусили. Їх. Дивитися! — Я підкреслювала кожне слово, тупаючи копитом. — І вони робили це повільно. Дуже повільно, дуже боляче і дуже жахливо! — Я знову спитала: — Ви це пам'ятаєте?

Обидва мої супутники мовчали.

— Ті рейдери прийшли звідси, — нарешті сказала їм я. — І діяли вони за наказом Дедайза. — І, ніби плюнувши, додала: — Я сама це прочитала у його гроббуксу.

Каламіті заговорив першим:

— Оце вже міняє справу.

Вельвет Ремеді трохи здригнулася, але залишилася непохитною.

— І що ж це міняє?

— Це вже не вбивство, — не стримуючись заявив Каламіті. — Це правосуддя.

Вельвет тряхнула гривною.

— Ти мав на увазі помсту.

— Ні. Я мав на увазі правосуддя. Просте та зрозуміле. — Каламіті кивнув мені. — Я з тобою. — Він виразно подивився на мій ріг. — Як там твій телекінез?

— Відпочинок робить дива. Вагонами, правда, жонглювати не буду, — визнала я, — але з бочками маю впоратися. Як твоє крило?

Погляд Вельвет Ремеді стрибав між нами двома знову і знову. З відтінком відчаю у голосі вона спитала:

— Ви плануєте дізнатися, хто з рейдерів це зробив, і вбити і їх? Чи просто переб'єте всіх у Розбитому Копиті?

— Вони рейдери, — рівно сказав Каламіті, розправляючи крило. — Відверто кажучи, я давно вже думав, нащо ми їм взагалі допомагаємо. Як на мене, най вони з рабовласниками б'ються між собою. А потім доб'ємо все, що ся залишить.

У мене була інша ідея.

— Власне кажучи, не всі поні там погані. — Я згадала дробаря, з яким я балакала, доки він конвоював мене до виходу. — Думаю... Це місце можна змінити. Наприклад, перетворити з фортеці рейдерів на торгове містечко. — Вже говорячи, я розуміла, як дурнувато-ідеалістично це звучить. Але я продовжувала: — От що я думаю. Вбити Дедайза. Знайти пана Топаза і розібратися з ним — дружньо, якщо пощастить, летально, якщо ні. І залишити Г'од за головну.

*** **

Дедайз казав мені повернутися за ще одним завданням. Відчуваючи заспокійливу вагу Літл Макінтоша у торбі, та снайперської гвинтівки і автомата, що повернулися на мій бік та спину, я підозрювала, що не таку роботу він мав на думці. Але його запрошення було ідеальною можливістю.

Я залишила Каламіті надворі читати «Зебрючу тактику проникнення» і пішла всередину сама. Йому це дуже не сподобалося, але я пояснила, що планую йти довгим шляхом, обстежити деякі частини Розбитого Копита, які ще не бачила. А також знайти вхід до шахт під ним. Вперше побачивши двір при денному світлі, Каламіті одразу ж помітив металеві пластини гідравлічного вантажного ліфту, але управління було зламане і ремонту не підлягало. Якщо він і працював, то керувати їм можна було хіба що з самої шахти. Мав існувати інший шлях. Десь були двері, що вели під в'язницю, і я хотіла знати, де вони.

Тепер я підозрювала, що знайшла їх.

Я була за сценою в їдальні. З одного боку куліси, важкі та брудні, затуляли це затемнене місце від великої зони з містками, де рейдери їли те, що було в них за їжу. Тут було достатньо пилу, щоб упевнено сказати, що ніхто не заходив за цю завісу. Та й навіщо? Місце було забите гнилим театральним реквізитом і скелетами сотень поні. Незліченні кості були розіпхані по конторкам, висипалися з металевих ящиків та лежали купами, що були, мабуть, зо три поні у висоту, коли на них ще була плоть.

«Гості» Розбитого Копита докотилися до варварства та канібалізму, і врешті-решт всі до єдиного загинули тут. Я знаходила записи; я бачила графіті. Мені було цікаво, чому я не спотикалася об їхні скелети.

Вище стіну прикрашала фреска. На ній було зображено того самого шляхетного на вигляд солдата-поні, статую якого я бачила у Понівілі. Він стояв дибки. За його спиною, хоч фреска й була побляклою та побитою, я бачила саму Богиню Селестію, її божественні риси випромінювали схвалення. На початку, зрозуміла я, саме це бачили «гості» розбитого копита кожного разу за їжею. Доки не збудували сцену, яка сховала це.

У стіні були ґрати, достатньо широкі, щоб крізь них пройшов вагон. За ними була невеличка прострілювана зона, всього кілька ярдів, з двома зараз вимкненими енергомагічними турелями, прихованими у

альковах з обох боків. Далі — товсті металеві двері. Зважаючи на те, що лампа над ними не горіла, можна було сказати, що у дверей не було живлення.

Я хотіла потрапити всередину. І не тільки тому, що там було сховище, можливо, повне скарбів. Тільки у Дедайза був ключ від сховища, і тільки Дедайз бачив пана Топаза віч-на-віч. Якщо пан Топаз взагалі існував, я була абсолютно впевнена, що він у тому сховищі. В моєму мозку виникали всілякі образи — від виділеного комп'ютерного терміналу, через який Дедайз розмовляв з дуже віддаленим паном Топазом, до сховища-Стайні і пана Топаза — мозгобота.

Ґрати були замкнені. Мені довелося розштовхати купи крихких кісток, щоб дістатися до них, затамовуючи дихання, коли білі крихти здіймалися у повітря. Знадобилося кілька хвилин зусиль, але ґрати нарешті відкрилися перед моїми талантами. А от металеві двері — це була вже зовсім інша річ. Їх можна було відчинити лише з терміналу, що був десь у будинку, і тільки якщо я зможу відновити їх живлення.

*** **

Я, мабуть, кілька годин нишпорила по Розбитому Копиту, шукаючи, як відновити живлення до тих дверей. Задача була простою, лише замінити жменю запобіжників та блок іскрових батарей, але їх виявилось доволі важко знайти.

Я знайшла зброярню в боковій кімнаті у бараках охорони. Зброї в ній не було — і не дивно, бо більшість рейдерів були озброєні енергомагічною зброєю, яку, як я вважала, забрали зі зброярні. Але на дальній стіні була газетна стаття у рамці, а за нею — сейф.

Коли я зняла рамку зі стіни, фотографія привернула мій погляд. На ній, під легким зимовим снігопадом, були похорони. Здається, дуже важливі, бо на фоні, трохи не у фокусі, стояли фігури двох крилатих єдинорогів. Одна була помітно нижче за іншу. Мій розум хотів перетворити їх на Богинь Селестію та Луну.

Але не це привернуло мою увагу. Око фотографа було сфокусоване на кобилі — єдиній жовтогарячій поні, що, на відміну від усіх інших,

була не у формальній чорній сукні, а лише у чорному ковбойському капелюсі та з чорною хусткою з зображенням половини яблука на шії. Камера вхопила світло, відбите сльозою, що впала з її очей, коли вона кинула на труну одну прекрасну квітку. Кьютімарка кобили, три яблука, була такою самою, як на Літл Макінтоші.

Вся Еквестрія оплакує Біг Макінтоша, героя гряди Розбитого Копита

Два тижні тому ми навіть не знали його імені. Але коли Біг Макінтош стрибнув під кулю зебр'ячого вбивці, що призначалася для Принцеси Селестії, миттєво загинувши, він також стрибнув до сердець та розумів кожного люблячого та патріотичного поні, ставши втіленням відваги, хоробрості та самопожертви для всієї Еквестрії.

Похорони відбулися сьогодні пополудні на західному дворі Міністерського бульвару. За указом Принцеси Луни пегаси зробили легкий сніг...

*** **

Сейф відчинився, відкривши моєму погляду два (!) СтелсБаки, останні іскрові батареї, що були мені потрібні, і купу різних набоїв, що, згідно супроводжуючих документів, були магічно покращені. Набої для Літл Макінтоша, для голкового пістолета, навіть для бойового сидла Каламіті. Плюс два типи для незнайомої мені зброї (хоча я підозрювала, що один з них був для того бойового сидла з багатоствольним кулеметом, що використовували рейдери).

Я тільки-но розсувала по торбах мої нові скарби і вішала рамку на місце, коли почула голоси рейдерів, від яких ніби заціпеніла.

— ... вони ж ся не збирають підірвати там, у копальнях? — спитав голос жеребця.

Кобила з молодим голосом фиркнула:

— Та ніби воно мене обходить. Ти хоч уявляєш, що ті кляті работорговці зробили з моїм містом?

Я швидко повісила рамку на місце і притиснулася до стіни за однією з шаф для набоїв, нашорошивши вуха.

— Хіба ти не з Літлхорна? Чув, же вони там усіх перебили.

— Ні. Але краще б перебили. Вони забрали всіх кобил та жеребців, кого змогли, а інших повбивали і залиши гнити там, де вони й попадали. Але жереб'ята та кобилки... Ред Аю не потрібні діти. Тому вони просто залишили нас там самих.

Після миті ніякової тиші вона продовжила:

— Там все швидко стало дуже погано. Курва, та там з самого початку було погано, коли у нас на очах різали наших батьків. Але стало значно гірше. Я уносила звідти мого хвоста якнайшвидше. Так що особисто я буду дуже рада, якщо хтось з цього рейдерського кубла з криками подохне, коли їм вибухом повідриває ноги.

Я бачила на підлозі рух тіней двох рейдерів Розбитого Копита, що пройшли повз зброярню, занадто захоплені розмовою, щоб помітити, що щось не так.

— Ага, це я розумію. Але якщо пастка Дедайза спрацює, всі ці работоргівці стануть *нашими* рабами. Тоді ти зможеш розібратися з ними повільно і особисто. Я впевнений, же Дедайз не буде проти, якщо у кількох його нових дробарів не вистачатиме кількох не дуже важливих внутрішніх органів.

Їх голоси затихли, коли вони оминули кут десь за межами мого поля зору. Я видихнула, сама не помітивши, коли затримала дихання.

Мій розум намагався опанувати щойно почуте. Отже, Дедайз не здавав Розбите Копито работоргівцям. Він просто обдурих сили Ред Ая, змусивши їх думати, що він робить саме це — і заманював їх у пастку. Звичайно ж він хотів, щоб *всередину* вони потрапили без проблем.

І він обманув Год, щоб та пішла проти нього. А значить, якщо цей план був схвалений паном Топазом... або гірше, це був план самого пана Топаза...

Мені треба було поговорити з Ґод, перш ніж я почну по комусь стріляти.

*** **

— Я хочу, щоб ти вбила Ґод.

Я витріщилася на Дедайза. *Це* було його друге завдання для мене?

Я, як змогла, зобразила невідання і спитала:

— Кого?

Дедайз фиркнув.

— Ґодіну Ґрімфезерс¹. Грифонку. Зі шрамом через дзьоб і обличчя. Одне око. Не сплутаєш. — Він нахилився вперед з садистською посмішкою. — Зробиш це, і ти у справі. Як частина моєї команди. — Задоволений собою, він підсолодив згоду: — Трясця, та я навіть зроблю тебе одним з моїх особистих охоронців. Отримаєш гарну кімнату, та й їжа буде краще.

Мені просто забракло слів. Він грав зі мною. Але я все одно була ошелешена.

Я дивилася навколо, як потопаючий поні, що шукає копито допомоги. І знову мій погляд впав на зображення у рамці першої Наглядачки Другої Стайні, Світі Бель. Я згадала, що казала мені Вельвет Ремеді. А їй — Наглядачка.

Дивлячись прямо в сірі очі Дедайза, я твердо кивнула.

— Добре. Не проблема.

Він блимнув очима.

— Це все? — спитала я, ніби вбити Ґод було простішою справою в Еквестрії.

Він підняв брови.

— Так... Гадаю, все.

Я розвернулася, ніби збираючись піти, зробила кілька кроків і зупинилася. Потім сказала через плече:

— Тутешні поні тебе запідозрять. Тобі потрібне алібі.

Його брови піднялися ще вище.

— От що я тобі скажу. У мене є план, що допоможе тобі розібратися з твоєю грифонячою проблемою і виглядати чистим.

Тепер його очі звузилися.

— Та невже? Розкажи.

— Колись чув про поні на ім'я Світі Бель?

Дедайз здивовано кліпнув очима, потім розсміявся. Він вказав на зображення на стіні.

— Чув? Та у мене є всі її пісні, що можна знайти на пустищі. Ти хоч розумієш, що вона виступала тут? Прямо на тій сцені. — Він вказав копитом у напрямку їдальні. — Якщо підеш по сходах, що поряд з моїм офісом, то потрапиш на балкон, звідки Наглядачка Дружби дивилася виступ.

Отакої. Я сподівалася, що Дедайз хоча б знає ім'я кобили у себе на стіні, але ніколи не думала, що цей садистський покидьок — її *фанат*.

Потік слів зупинився, і його голос знову став холодним:

— І що?

Я глибоко вдихнула.

— Ну, ти вже знаєш, що я прийшла сюди не сама. Так вийшло, що одна з моїх супутників є прямим нащадком Світі Бель. І, здається, музичний талант у них — це сімейне.

Я зацікавила його.

— Її звати Вельвет, і вона йде до Мейнgettена, щоб записати нову музику для радіостанції Ді-джея Пон3. — Стоп... А це й справді гарна ідея! До того ж, це дасть мені можливість поспілкуватися з найвідомішим жеребцем на пустищі.

— Так от що я думаю. Гадаю, я зможу вмовити її виступити тут. На цій самій сцені... — Мій розум намагався швидко придумати достатньо

розумний план прямо на ходу. — Ми зробимо це сьогодні увечері. Запросимо всіх подивитися. І... Годіну Грімфезерс теж.

Дедайзу, судячи з його вигляду, починала подобатися ця ідея. І зважаючи на те, що завтра вранці має бути битва, він, мабуть, думав, що це була ідеальна можливість для підняття моралі.

— Я буду ховатися на балконі. Зроблю два постріли. Один у голову грифонки. Другий — у твій стіл, достатньо близько, щоб ти теж здавався мішенню. — Я левітувала з торби один зі СтелсБаків. — Я зникну раніше, ніж хтось зможе схопити мене чи навіть помітити. Ти зможеш звалити все на вбивцю, підісланого работорговцями. Хто ж у це не повірить?

Особливо якщо всі знали, що вранці мала відбутися атака работорговців.

Дедайз міркував над планом, а я стояла і дуже нервувалася. Він мав розуміти, що цей план ставить його під приціл, так само як і Год, а він вже вважав мене її шпигункою. Чи повірить він, що я зраджу її так швидко, що мою вірність так легко продається?

— Мені подобається! — На обличчі Дедайза з'явилася посмішка. Він цокнув копитами. — Тільки з однією умовою.

О-хо-хо.

— Ця твоя Вельвет... Я хочу почути принаймні дві пісні, перш ніж ти перервеш шоу. І серед них щось з репертуару Світі Бель.

— Ем... щось конкретне?

Він посміхнувся.

— Трясця, та я їх всі люблю. — Він відкинувся назад. — Здивуй мене.

Виходячи з офісу Дедайза, я знову роздивилася навколо. Я пам'ятала, як Дедайз з охоронцями пішов в інший бік, перед тим, як я поцупила гробсбук. Тепер я не здивувалася, коли знайшла прохід з витими сходами, що вели до балкону нагорі. Я подивилася на нього. Темний. Ізольований. Ідеальне місце для снайпера.

Йдучи назад по сходах, я помітила хворобливе світло яблучного кольору, яке не побачила раніше. Один з терміналів на столі у кімнаті неподалік від офісу Дедайза працював. Я була впевнена, що раніше він був вимкнений. Мабуть, заміна запобіжників та іскрових батарей увімкнула його живлення. Я дістала свій інструмент доступу і хакнула термінал.

Там не було меню чи записів. Замість цього — лише один пункт. Я знайшла термінал, що відчиняв двері до шахт і сховища внизу.

*** **

— Я зроблю один постріл у голову Дедайзу, — розповідала я Год, — а другий у твій стіл. Потім втечу за допомогою СтелсБаку, перш ніж хтось мене впізнає. Ти зможеш звалити це на работорговців, які нападуть завтра. — Год скептично оцінювала ідею. — Звичайно, у когось можуть залишитися підозри, але підтвердити їх їм буде нічим. Особливо якщо ти приймеш командування і поведеш їх до перемоги над работорговцями.

Год похитала головою.

— Маю віддати тобі належне. Заговори ти плетеш пекельно добре. — Я відчула приплив гордості, а потім одразу ж задумалася, чи було добре з мого боку насолоджуватися таким компліментом, чи ні.

Кілька хвилин по тому я приєдналася до Каламіті та Вельвет Ремеді у вагоні для скота. Вельвет Ремеді нервово бігала з боку в бік.

— Виступ? І всього кілька годин на підготовку?

— І знову — нащо ми це робимо? — Каламіті був спантеличений. — На чиєму боці ми тепер?

— Як і раніше. Основа плану не змінилася. Але спершу я хочу зібрати їх обох в одній кімнаті.

Вельвет Ремеді відкрила одну зі своїх торб-аптечок і дістала блокнот.

— Що ж мені заспівати? Більшість моєї музики не дуже підходить для рейдерів. Я чомусь не думаю, що пісні про мир та любов,

шляхетність та свободу їм сподобаються.

Каламіті заржав.

— Ну, більшість з них втекли раби...

Вельвет Ремеді переглядала свій список пісень.

— Ця точно відпадає. Ця... може й підійде. О, це може бути цікаво, але це мав бути дует. Я читала у старому журналі, що Пінкі Пай та Вініл Скретч колись виконали її у Хуфбітс. Я могла б обробити її для однієї поні, але знадобиться музичний акомпанемент. Може, щось з моїх власних пісень? Наприклад...

Я блимнула, згадавши.

— Дедайз очікує дві пісні перед нападом. І він сказав, що одна з них має бути з репертуару Світі Бель.

Вельвет фиркнула:

— І коли ти збиралася мені про це сказати?

— Ем... щойно?

Вона заржала.

— Чудово. Дві пісні, одна з них — моєї пра-пра, і так далі, бабусі. Добре, що я хоча б знаю більшість з них на пам'ять. Але друга...

Я закотила очі — нічого не могла з собою зробити. Хоч я і обожнювала музику Вельвет Ремеді, і закохувалася у неї з кожною піснею, але сьогодні ввечері нам потрібно лише відволікти увагу. Виступ не зобов'язаний бути досконалим.

— Гадаєш, зможеш відволікти всі очі на себе? — спитав Каламіті.

Вельвет Ремеді виглядала удавано ображеною.

— Ну звичайно, дороженький. Для інших жодного ока не залишиться. — Я в це вірила. Я вірила, що всі очі будуть направлені на Вельвет Ремеді, навіть якщо у залі була б Дітзі Ду. Раптом Вельвет Ремеді охнула: — Всі очі! Мені треба помитися! О ні, що ж мені вдягти?!

— З цим я можу допомогти.

Вельвет нахилила голову.

— Ні, дякую. Помитися я і сама можу, дороженька.

Я запнулася і сильно почервоніла. Я не це мала на увазі, але тепер, коли вона це сказала, я не могла викинути цей образ з голови. Серце тріпотіло у мене в грудях.

Каламіті заржав і відвернувся.

— Я залишу вас наодинці для... — Він помахав копитом між мною і Вельвет. — ... тойво, що б воно там не було. — Він швидко вийшов, щось бурмочучи про те, щоб допомогти Годовим поні поладнати їх магичну плазмову гармату до підходу військ Ред Ая. Я не звертала на нього уваги. Я лише дивилася на Вельвет Ремеді і відчувала, що моє обличчя палає.

— Я... — Я тупнула. — Я мала на увазі, що у мене є ідеальне вбрання для тебе! — Сконцентрувавши свою магію, я дістала з торби найгарнішу сукню на пустищі, яку я знайшла у бутіку «Карусель».

*** **

— Як виправить це? Скільки ще силкуватись?

Хоча б цього разу має вдатись...

Вда-а-тись!

Вельвет Ремеді була неперевершеною. Сукня сиділа на ній ідеально, роблячи її ще більш приголомшливою, ніж будь-коли. Її риг світився, і сцена була омита теплим кольоровим світлом, що змінювалося разом з її голосом і настроєм пісні.

— Я знов піднімаюсь, здіймаю копито,

Рішучість моя не буде розбита!..

Для першого номеру вона обрала ту саму неймовірно серцекраючу пісню з радіо. Ту, з якою всі поні знайомі. І вона співала її не просто добре. Вона була... неперевершена.

Я зігнулася на балконі, накрившись тим самим огидним покривалом з матрацу. ЗНС було готове. Моя снайперська гвинтівка була заряджена і лежала поряд зі мною. Я дійсно ненавиділа себе за те, що збиралася перервати її виступ.

Дедайз не був дурним. Коли я вийшла на балкон, я знайшла записку для мене: *«Один постріл по цілі, один по столу. Сцена замінована, і підірветься, якщо ти вистрілиш ще у щось»*.

Спали його Селестія! Навіть якщо б я змогла передати інформацію Каламіті, знешкоджувати вибухівку він вмів не краще за мене. Зі злості я поцупила «Практичне застосування самоцвітів» Дедайза.

Вельвет Ремеді довела пісню до слізливого фіналу. Публіка, купа рейдерів, сиділа абсолютно приголомшена. Навіть Год роззявила дзьоба. Кілька секунд стояла густа тиша, сцена потемніла, за винятком кінчику рога Ремеді. Потім їдальня вибухнула тупанням копит, від якого завібрував балкон, а з даху посипалися дрібні уламки — десятки поні аплодували.

Я помітила, як Дедайз кинув погляд на балкон. Год теж це помітила краєм ока. Вона занурила дзьоб у жерстяний кухоль, не відриваючи погляд від нього.

На сцені зазвучала нова музика, цілий оркестр у виконанні одного рогу.

Вельвет Ремеді почала тупати копитом по сцені, відбиваючи ритм. Скоро більшість поні у залі тупали разом з нею.

— *Досить цієї нудьги, хто хоче веселитись?! —* закричала вона, натовп заревів у відповідь.

Мої вуха підскочили, очі розширилися. І на мить я зовсім забула про снайперську гвинтівку поряд зі мною. Важливим було лише те, що я не впізнавала музику. Я ніколи не чула цю пісню!

— *Біжи, не стій, палає ніч, не хочу я чекати!*

Хай музика гучніш звучить, дає душі палати!

Хто не сміється, — не доб'ється!

Гучніш кричи, а не мовчи!

Копитом по підлозі бий, хай буде рок-н-рол!

О Селестія! Вона ж так сама здетонує всю вибухівку під сценою!

Я піднесла снайперську гвинтівку до себе, мені було страшно чекати, доки вона закінчить пісню. Зі світлом та звуком, що буяли на сцені, Вельвет Ремеді заволоділа увагою кожного поні (і грифонки). Луна забирай, та я мабуть могла б почати стріляти, і ніхто б не помітив, доки я половину кімнати не переб'ю! Ну, якщо сцена не підірветься.

— ... Не лінилась, шаленій,

І зрозумій, що це ВЕЧІРКА!

Пірнувши до закляття націлювання мого ПіпБаку, я визначила послідовність з трьох цілей.

БАМ! БАМ!

Перший постріл пробив жерстяний кухоль, заливши Ѓод її напоєм, і увійшов у стіл. Перш ніж хтось встиг зреагувати, другий постріл начисто зніс верхню половину голови Дедайза, заляпавши кількох поні перед ним. Моєю третьою ціллю була Вельвет Ремеді, котра засвітилася світлом не свого рогу, коли я телекінезом штовхнула її крізь важкі куліси геть зі сцени.

Як Дедайз і казав, буквально за мить вся передня частина сцени вибухнула ревінням полум'я і уламками. Багато поні у передньому ряду попадали. Я побачила, як Ѓод хитнулася, поранена дерев'яною шрапнеллю.

Я активувала СтелсБак і тихим галопом побігла до сходів. Я чула, як внизу хтось кричить:

— Це работорговці! Вони напали раніше!

«Абсолютно розумне припущення», — подумала я, діставшись до сходів. Я була на півдорозі вниз, коли вибух десь зовні дав мені знати, що панікуючі поні не так вже сильно й помилилися.

Доки я бігла до терміналу, мій розум міркував над цим співпадінням. Та ні, зрозуміла я, коли дісталася до столу і активувала єдину функцію терміналу, ніяке це не співпадіння. Работоторговці Ред Ая не збиралися довіряти Дедайзу. Так само, як Дедайз планував їх зрадити, вони, мабуть, із самого початку збиралися напасти раніше. І саме тепер, коли *всі поні до єдиного були тут*. Згідно з планом, присутня була навіть Год та вірні їй поні. Ми зібрали усіх поні в одне місце, залишивши околиці і пости без захисту. Звичайно ж вони напали *зараз*.

*** **

Заряд у СтелсБаку майже закінчився, коли я увірвалася до кімнати за кулісами. Я знайшла Вельвет Ремеді, що викопувалася з купи скелетів. З її ідеальної сукні звисали кістки.

Важко дихаючи, я вибачилася і розповіла про записку. Вона махнула копитом.

— Та нічого, все добре. Краще бути засипаною скелетами, ніж поповнити їх лави. — І з посмішкою, яка розтопила моє серце, додала: — Дякую тобі, Літлпіп!

Потім, подумавши, спитала:

— Але хіба не можна було дати мені доспівати?

— Я боялася, що ти сама змусиш вибухівку здетонувати, — сором'язливо промовила я. Потім повернула погляд до куліс. Судячи з мерехтіння вогників по краях, передня сторона куліс вже горіла. Вони були достатньо товстими, щоб вогонь ще не встиг прогризти їх наскрізь. Я подивилася вгору. Чорний дим починав закривати стелю. Я почула постріли вогнепальної та енергомагічної зброї з іншого боку куліс. Я роздивилася навколо, шукаючи Каламіті.

Рудий пегас прибіг за мить, його чорний ковпонський капелюх ледве не падав з голови. З ланцюжка в його зубах звисав ключ.

Вельвет Ремеді зі сміхом закотила очі.

— Ти дійсно зупинився, щоб забрати ключ?

Каламіті повернув голову, повісивши ключ на одну з гвинтівок свого бойового сидла.

— А то! — Він посміхнувся до Вельвет. — В залежності від того, хто там переможе, я вже маю плани повернути ся та обібрати тіла.

Вельвет Ремеді задерла ніс. Я закотила очі. Потім розвернулася і пішла до ґрат.

— Ходімо...

Каламіті прикусив кінець мого хвоста, зупинивши мене.

— Зажди-но, мала. — Він кивнув головою до ґрат. Я обернулася подивитися.

На іншій стороні ґрат, між нами і металевими дверима, що тепер були відкриті, стояли чотири турелі, націлені на мене.

Я застогнала. Увімкнення живлення пустило струм і до турелей. Як я могла бути такою дурною і не здогадатися, що це станеться? Я могла б їх знешкодити раніше, коли це було безпечно.

— Виносимо всі чотири одразу? — спитав Каламіті.

— Ні... Зачекай... Дай подумати...

— Навіщо нам взагалі туди спускатися? — спитала Вельвет, явно вважаючи, що остання частина плану провалилася.

Мені хотілося погодитись. Але тепер важливо було інше.

— Я сподіваюся, що там знайдеться задній вихід.

Я підняла ПіпБак і подивилася на нього.

— Добре, нам пощастило. У мене є ще один СтелсБак. Я можу використати його, щоб дістатися до турелей та перепрограмувати їх, як на тому конвої пегасів. Так вони пропустять нас і затримують всіх, хто піде за нами.

У нас був план. Я витягла дохлий СтелсБак з мого ПіпБаку і вставила останній. Потім я взялася за роботу.

*** **

Ми йшли крізь печери, перетворені на склад, завалений ящиками з написом «Виправний Скотний Двір “Розбите Копито”». Кілька були відмічені колом, що проголошувало їх власністю класу «Селестія», та аббревіатурами ММН або МВТ.

— Ну, — прошепотіла я до моїх супутників, — я знаю, що ММН це Міністерство Магії, але друге скорочення я не чула.

Каламіті зупинився, на його обличчі з’явився вираз незрозуміння.

— Як це...

— Міністерство Магічних Наук, — пояснила Вельвет Ремеді, перш ніж він встиг зламати собі мозок.

Голос, низький та глибокий, прогрімів по печерах, змусивши нас усіх зупинитися.

— Отже, це ви! Маленькі поні, що прийшли до мого міста і вчинили там такий розгардіаш. Ви вбили мого заступника, а тепер прийшли за мною.

— Пан Топаз? — спитав Каламіті, ніби відлуння моїх думок. Або тут була добре прихована система динаміків, або він використовував єдинорожу магію для підсилення свого голосу. Я підозрювала, що друге припущення правильне. І це, мабуть, означало, що він єдиноріг. Або... у мене виникла ще гірша думка... один з тих псевдо-богинь, як та, що була в Еплузі.

А вагонів у мене, на жаль, не залишилося.

Я швидко витягла магічні набої і помолилася Селестії та Луні. Якщо пан Топаз був одним з цих чудовиськ, нам точно знадобиться всебічна божественна допомога.

Каламіті швидко змінив набої у бойовому сідлі. Але Вельвет Ремеді не виглядала враженою. Її ріг почав світитися, і коли вона відкрила рота, її голос лунав від кожного каменя або підпори у шахті:

— Я. НЕ. ВРАЖЕНА.

Її гучний голос дзвенів між стін. Вельвет Ремеді трохи зменшила рівень крутизни, щоб її голос звучав лише трохи моторошніше, ніж його:

— *Може, варто поводитися ввічливо? Годі гратися, виходь і привітайся.*

Я підняла Літл Макінтош і приготувалася до появи того, що, як я впевнила себе, мало бути однією з тих псевдо-богинь.

Коли з-за рогу, облизуючи зуби, з'явився дракон з помаранчевою лускою, я зрозуміла, що дуже помилялася.

*** **

— Ну, — крикнув Каламіті, доки крила несли його по печері швидше, ніж Вельвет Ремеді чи я могли бігти, — принаймні це не дорослий смок!

Я додала швидкості, якимось примудряючись не відставати від Вельвет Ремеді. Каламіті мав рацію, хоча користі з цього було небагато — пан Топаз був трохи меншим за вагон для скота, не враховуючи його хвіст з гострими шипами. Він міг проковтнути мене за один укусу; на Каламіті, може, знадобилося б два. Хоча не думаю, що нас йому вистачило б щоб наїстися.

За допомогою магії я висмикнула зі стіни, повз яку ми пробігали, ще одну опорну балку. Я чула, як падає каміння, коли печера обвалилася. Це його не зупиняло, але принаймні сповільнювало достатньо, щоб ми могли триматися подалі від його зубів!

— Ми могли б спробувати дипломатичний підхід, — крикнула Вельвет, біжучи щодуху, — якщо б Каламіті не почав у нього стріляти!

Мені було важко дихати, легені ніби прошивало вогнем. Я чула, як пан Топаз пробивається крізь новий завал.

— Попереду наліво! — видихнула я. Я не могла зупинитися і перевірити автомапу свого ПіпБака, але компас моєї Іскри Пильності показував, що ми йшли по колу.

— Принаймні тепер ми знаємо, же нові набої працюють! — Каламіті розвернувся на місці і вистрелив дуплетом по дракону, потім різко звернув наліво і зник за рогом. Ми з незначним відставанням бігли за ним. Коридор, з якого ми щойно вискочили, перетворився на пекло, стіни тремтіли від драконячого ревіння.

Набої працювали. Постріли пробили броньовану драконячу шкіру. Але він був таким великим, що це лише роздратовало його.

Вельвет, не сповільнюючись, розсміялася, коли ми пробігли повз великі металеві двері:

— Ну, ось і твоє сховище! Хтось бажає зупинитися і відкрити його?

Хитродупе риторичне питання.

Каламіті зупинився на наступній розвилці, і у приступі добре контрольованої паніки, спитав:

— Куди, Лі'лпіп?

— Цього разу має бути направо! — принаймні, я дуже сподівалася, що це так. Якщо ні, я відправлю нас у глухий кут. І заразом на кладовище.

Каламіті зник у правому проході.

Луна і Селестія були з нами. Вибір був правильним, і прохід вивів нас до першого тунелю. Каламіті впізнав його і вже летів до Розбитого Копита, де битва між рейдерами та работорговцями була у розпалі.

Наступною вийшла Вельвет Ремеді. Але коли я бігла до дверей, пан Топаз нарешті наздогнав нас. Він відкрив свої здоровенні щелепи, його зуби блищали. Крапля слини впала мені на шию.

Коли я пробігла повз турелі, вони відкрили вогонь.

Дракон закричав! Звук змусив їдальню затруситися і тимчасово зупинив бій, бо всі поні обернулися, щоб витріщитися на сильно пораненого і дуже розлюченого дракона, доки пан Топаз поливав усі чотири турелі вогнем. Їх нутроці з шипінням розплавилися, і вони зупинилися. Я відчула, як вогонь нахлинув на мене, моє хутро

почорніло, на шкірі почали з'являтися пухирі. Одна з моїх торб загорілася.

Моє серце калатало так, ніби от-от мало вибухнути. Мої боки палали від виснаги. Я намагалася крикнути щось до інших, але не могла вдихнути. Я не встигала вибратися назовні.

Вогонь перекинувся з торби на ремінь, що тримав мою гвинтівку, і я побігла в іншому напрямку — до коридору, що був завузьким для дракона. Позаду полум'я залило їдальню. Пан Топаз палив работорговців та рейдерів без розбору.

А потім дракон зник.

*** **

Я впала біля стіни туалету за два коридори від їдальні, важко дихаючи. Вода наповнювала раковину поряд зі мною, просочуючи мою торбу, і лилася на підлогу біля мене. Вона була прохолодною для моєї змученої вогнем шкіри. Я бовталася у калюжі, бажаючи занурити у неї все, що у мене боліло. Я плакала.

Я намагалася не думати про те, як це боляче. Сфокусуватися на чомусь іншому. Це було важко.

Дракон, вирішила я, пішов назад у шахти. У їдальні він міг літати скільки завгодно, але інші коридори були завузькі для нього. Напевне, він там внизу і народився, або...

Вельвет Ремеді впала поряд зі мною, важко дихаючи. Було практично дивом, що жодна з нас не постраждала занадто сильно, тим більш не померла. Я спробувала піднятися, але тепер, коли я зупинилася, мої ноги відмовлялися знову працювати.

— Де... дракон?.. — видихнула я, шукаючи підтвердження своєї теорії. Вельвет Ремеді лише похитала головою. Вона не знала.

— Де... Каламіті?..

— Я... не знаю... Загубила... його...

Трясця. Каламіті не був настільки дурним, щоб піти назад за ним, або до сховища, так? Ну звичайно ж. Ми просто розділилися, от і все.

Але якщо работорговці досі билися з рейдерами надворі, було б небезпечно стояти у місці їх зустрічі. Чи не міг він полетіти до Вузла Р-7 і чекати нас там? Чи приєднатися до бою...

— Ох Луно благословенна!

— Літлпіп? — Вельвет Ремеді, хоч і була виснажена, тримала вуха насторожі.

Я зрозуміла, що величезну дірку у колючому дроті, що оточував двір, мабуть, зробив дракон. І це нашттовхнуло мене на іншу думку:

— Вантажний ліфт! Дракон збирається вийти крізь каменярню!

Я спробувала ворухнутися, і зашипіла від болю. Вельвет Ремеді стривожено на мене подивилася.

— Літл... піп!.. Дозволь... мені... — вона кволо відкрила одну з жовтих аптечок і дістала наші останні бинти і шприц. — Це... притупить... біль... — тихо видихнула вона. — Повір мені... Тобі це потрібно.

Вона була права. Болезаспокійливе допомогло. Але я все одно кричала.

Коли Вельвет закінчила, у мене трохи крутилася голова, а в очах стояли сльози. Я слабко застогнала, мої коліна тремтіли, коли я нарешті встала на копита.

— Літлпіп, ти не в тому стані... — Але у голосі Вельвет Ремеді не було впевненості, лише сум. Вона знала так само добре, як і я, що ми не можемо тут залишитися. І вона знала, що я маю спробувати допомогти Каламіті.

— У нас... знайдеться Бак? — Я прикусила губу, мені неприємно було питати її про таке.

Вельвет Ремеді не стала несхвально зітхати цього разу, просто дістала пляшку і дала мені кілька жовтогарячих пігулок з неї.

— Дякую, — прошепотіла я, левітуючи їх до свого рота. Я сунула голову до водограю, що лився з раковини, і проковтнула їх, не жуючи.

Знадобилося кілька секунд, достатньо довго, щоб я почала думати, що вони не дадуть потрібного ефекту.

Вибух енергії наповнив мене. Я відчувала себе більш сильною, спритною та бадьорою, і менш виснаженою. Це... було добре. Це точно спрацює!

Я начепила свої намоклі торби з раковини собі на боки і зашипіла, коли вони торкнулися до моєї забинтованої шкіри. «Хоча...» — подумала я, і зняла їх, левітуючи поряд з собою.

Я обернулася до Вельвет Ремеді, і намагаючись уникати командного тону, сказала:

— Вельвет, можеш пошукати Каламіті? Тільки будь обережна. Не попадись... комусь.

Вона кивнула.

— Що ти надумала спробувати, Літлпіп?

Я кинула погляд до дверей.

— Я повернуся вниз. Я маю потрапити в те сховище. Якщо пощастить, там має бути щось, що допоможе нам здолати дракона.

— Але ж... — Вельвет нахмурилася. — Літлпіп, у тебе нема ключа!

Я посміхнулася.

— Коли це мені був потрібен ключ, щоб відімкнути замок?

*** **

Їдальня перетворилася на бійню. Обвуглілий каркас сцени досі облизувало полум'я. Повітря було наповнене димом. Сморід смажених поні, деякі з яких ще горіли, намагався задушити мене.

Я поспішала, але все одно витратила деякий час, щоб підібрати з підлоги щось з найменш пошкодженої зброї, перш ніж пройти повз перекручені від нагріву ґрати та вигорілі турелі. За моєю спиною на підлогу впала попалена полум'ям балка, що колись тримала куліси. Я йшла до сховища.

Я оминула ріг і опинилася віч-на-віч з поні у шкіряному обладунку з енергомагічним списом. Я не знала, на чийому боці вона була, але це було неважливо; вона негайно перейшла у бойову стійку.

— Стій...

Вона штрикнула палаючим кінцем спису у мене. Я спробувала ухилитися і вдарилася боком у стіну печери. Смуга палаючої агонії охопила бік моєї шиї, моя плоть шкварчала і плавилася.

— А-а-ау!

Поні відступила і замахнулася кінцем спису в мою голову. Я впала на живіт — спис пройшов наді мною — і кинула мої торби їй в обличчя. Вона спіткнулася і відступила.

Доки вона очухувалася, я врубилася ЗНС і націлила в неї щось зі своєї зброї. Моє серце впало, коли я зрозуміла, що це енергомагічна гвинтівка, і я не маю уяви, як з неї стріляти. Поні ткнула списом мені в очі, і я затулила йому шлях гвинтівкою. Там, де спис її торкнувся, гвинтівка зашипіла і деформувалася.

Я кинула все, що левітувала, і, нагнувши голову, кинулася у ближній бій. Поні знову змахнула списом, але я була занадто близько; ратище вдарило мені у бік достатньо сильно, щоб залишити синця під моєю посиленою роботою, але недостатньо сильно, щоб збити мене з курсу. Мій ріг проштрикнув її обладунок і увійшов глибоко в груди.

Я відчула, як спис, який вона випустила з рота, стукнув мене по голові. Вона намагалася відступити, але я рухалася вперед, доки не відчула, що вона послабшала, і її тіло перетворилося на мертву вагу.

Я відступила на крок, мій ріг був весь у крові. Поні впала біля моїх ніг, ще слабко дихаючи.

Я відчула, як кров тече по моїй голові. Краплина впала мені в ліве око, затьмаривши зір багряним.

— Я не хочу вмирати... — слабко проскиглила вона.

Я скривилася. Я намагалася змигнути кров з ока, але натомість впало ще більше крапель, затьмарюючи мій зір.

— Занадто пізно. Пробач, — відверто вимовила я. — Я не можу тебе врятувати.

Я задумалася над тим, щоб зламати їй шию. Вона все одно помирає — нащо змушувати її страждати? Я підняла копито...

... і переступила через неї. Я просто не могла цього зробити. Що б я не дозволяла пустищу зі мною робити, я ще не настільки змінилася.

Я пройшла по шахті ще кілька футів, потім зупинилася і обернулася. Я левітувала мої торби до себе, відкрила їх та дістала мою ковдру. І обережно вкрила нею поні. Потім підняла з землі зброю, залишивши енергомагічну гвинтівку, але додавши її списа до моєї колекції.

Більше проблем на шляху до сховища я не зустріла.

*** **

Штифти ковзнули на місця, металеві двері до сховища клацнули і відчинилися. А потім спрацювали всі сирени.

Здається, хоча ключ для того, щоб відкрити ці двері, мені не був потрібен, він був потрібен мені для того, щоб зробити це тихо.

Я уперлася копитами у важкі металеві двері і, напружившись, відкрила їх — навряд чи мені б це вдалося, якщо б я не була під Баком. Я зробила крок у темряву за порогом і зосередилася, посилюючи світло мого рога щоб освітити кімнату.

Я багато чого очікувала. Але не цього.

Кімната була від підлоги до стелі заповнена полицями з кулями спогадів. У кожної кулі був ярлик з датою та «номером гостя». Їх тут, мабуть, були сотні.

Мої вуха і хвіст опустилися. Тут не було нічого, що допомогло б нам проти...

— Ну-ну. Яка ж ти наполеглива.

Я обернулася. Пан Топаз зігнувся біля дверей сховища, просунувши свою драконячу голову всередину. Він був занадто

широкий у плечах, щоб пролізти, але повністю затулив мені єдиний вихід. І одним подихом міг спопелити все у сховищі.

— **Я збирався перекусити твоїми друзями зовні, зокрема тим смачним на вигляд пегасом, аж ти як раз подала дзвоник до обіду.**

Я ледве змогла відійти за межі досяжності його зубів, коли вперлася хвостом у задню полицю, від чого кулі попадали на підлогу. Я панічно дивилася повсюди, але тут було ніде ховатися і нікуди тікати.

— **Тобі, мабуть, дуже хочеться, щоб тебе з'їли першою. Я дивуюся твоїй завзятості,** — злобно пожартував дракон.

— П-першою? — Пан Топаз був садистом, але хоча б говірим. Якщо я зможу змусити його говорити і далі, може, мені вдасться придумати спосіб врятуватися. Я прочісувала мозок у пошуках якогось телекінетичного фокусу, що міг би врятувати мою шкіру.

— **Самоцвіти, звичайно, на десерт. Ну а ви, поні, — головна страва.** — Погляд дракона став сердитим, і мені захотілося закричати. — **А ти взяла і все спалюжила. Я стільки часу і зусиль витратив на те, щоб зробити останню вечерю перед сплячкою ідеальною, а тепер вони майже всі мертві!**

Його погляд був сповнений ненависті.

— **Ви, поні, живими значно смачніше.**

Я намагалася відступити назад, притискаючись до полиці, збиваючи десятки маленьких загадкових куль, що падали на підлогу і котилися у всіх напрямках.

Погляд дракона миттєво метнувся до однієї з куль.

— **Що саме ти сподівалася тут знайти? Гори самоцвітів? Бо ти думала, що мені подобається кликати цього імбецила Дедайза кожного разу, як я зголоднію? Ти хоч зазирнула в ящики?**

— Н-ні.

Він розсміявся, його веселий видих розігрів кімнату так, що я ледве не знепритомніла. Я втратила концентрацію, мої торби та зброя, яку я зібрала, попадали на підлогу. Він здивовано подивився на неї.

— **Чи може зброю? Може, ти сподівалася знайти магічний протидраконячий дробовик? Бо якийсь дракон-самогубець став би зберігати щось таке поряд зі своєю оселею.**

— Н-н-ні, — знову сказала я, хоча цього разу він влучив у яблучко.

Дракон простягнув лапу у кімнату і кігтем штовхнув одну з куль до мене.

— **Давай. Спробуй. Ти ж все-таки померла заради цього.**

Я мала померти.

Я нерішуче простягнула копито до кулі, але відсмикнула його. Я сильно пітніла. Спека у кімнаті витягувала мої сили. Скоро я не зможу навіть стояти. Але єдиною стратегією, що мені залишилася, було продовження розмови.

— Щ-що це?

— **Признання.** — Дракон жорстко всміхнувся. — **Здається, стара кобила з вашого Міністерства Моралі не дуже довіряла звичайним методам допитів. Щось трапилося з нею в юності. Натомість вони тренували єдинорогів порпатися у спогадах інших поні, щоб знаходити протиправні думки чи події і видирати їх для запису. Вони ж не хотіли, щоб невинні поні потрапили до Розбитого Копита.**

— Що?.. Але... це...

— **Звичайно, не всі поні по закінченні процесу були в тому ж психічному стані, що й на початку. Але, як ви, поні, кажете? «Не порізавши яблук пирога не приготуєш»?** — Він знову засміявся. Цього разу я втратила свідомість. Гадаю, лише на мить. Але я лежала на підлозі, і не пам'ятала, як падала.

— Це... жахливо.

Дракон припинив сміятися.

— **От бачиш, маленька поні? Подивись, що ви, поні, робите одне з одним там, нагорі. Подивись, що ви зробили тут. Що ж змушує тебе думати, що твій жалюгідний, мерзенний вид вартий чогось більшого, ніж бути їжею для дракона?**

Я намагалася піднятися. Але просто не могла. Від спеки мої опіки палали в агонії. Я відчувала, ніби знову горю, але цього разу було ще гірше. Я закричала.

Дракон мене з'їсть. У мене не залишалося ніяких варіантів, ніяких трюків — і ніякого виходу. Тут я і помру. Ось так. Одна, в маленькій металевій кімнаті під в'язницею.

Але я все одно спробувала відповісти:

— Н-не всі... ми... погані. Деякі... з нас... добрі.

Дракон фиркнув, додавши дим до спеки.

— **Так, я бачу.** — Він дивився на мене, і я не одразу зрозуміла, що він дивиться на мій ріг. Від спеки кров запеклася.

Він, знущаючись, продовжив:

— **Гадаю, є серед вас і добрі... на смак, із кетчупом. З ним вас легше ковтати!** — Я скулилася, очікуючи, що він знову засміється. Повітря було майже занадто гарячим, щоб дихати. — **Хоча особисто я віддаю перевагу гірчиці...**

Шахтний стовбур ззовні вибухнув рідким зеленим промінням, вибух вдарив дракона в бік з достатньою силою, щоб висмикнути його голову з кімнати і покотити його по підлозі.

— *Її-ХА!*

Благословенне прохолодне повітря увійшло в кімнату, остудивши мою голову. Це був голос Каламіті!

— *Як тобі такі яблучка?!* — Я побачила Каламіті, який підлетів ближче, тягнучи плазмову гармату з Вузла Р-7.

— Гей, Літлпіп! Радий видіти, же ти в порядку! Перепрошую, же ся так довго вертав. Без нормального кріплення такі штуки дуже важкі! — Здоровенна триствольна зброя, що була більше за нього, була закріплена у нього на животі, а акумулятори від неї прив'язані мотузкою до сідла.

Я помітила, що напівістерично сміюся.

— Ти так смішно виглядаєш!

— Ну, так... — Раптом веселість зникла з голос Каламіті. — Та ви ся знущаете!

— Що?

— Він ся повертає! Біжімо!

Біг був трохи за межами моїх можливостей. Третина мого тіла почувалася так, ніби його тримали у вогні. Я хиталася, намагаючись зосередитися. Мої торби почали підніматися.

Каламіті знову вистрілив, віддача відкинула пегаса назад, закрутивши у повітрі. Дракон заричав від болю та люті.

Славна Луно, та коли ж ця тварюка сконає?!

Я телекінезом підхопила решту моїх речей і вискочила у двері. Каламіті перегризав мотузки, що тримали гармату.

— Я не зможу одночасно нести її і тебе.

Я озирнулася. Дракон був поранений сильно, може навіть смертельно. Одне з його крил було скривлене та деформоване. Луска на його боці оплавилася і прикипіла до ребер. Одна нога перетворилася на деформований обрубок. Але він все одно підводився, лютість переповнювала його очі. Він відкрив рота, щоб видихнути полум'я.

Вогонь був значно менше, ніж у минулі рази. Я відчула хвилю перегрітого повітря, що котилася перед ним, але полум'я до нас не дотягнулося.

За мить Каламіті ніс мене крізь повітря. Крізь отвір, залишений вантажним ліфтом, і у хмаристе небо. Ми пролетіли повз Год, яка зійшлася у брутальній битві з двома грифонами з табору работорговців; краєм мого незакривавленого ока я побачила, як вона дістає ту енергомагічну рушницю і впритул стріляє у груди одного з ворогів. Під нами двір каменярі був сповнений воюючими поні, вибухами і спалахами магічної енергії, що створювали жорстокий танок бойні навколо темної, пустої шахти ліфту.

Дракон, хоч це і здавалося неможливим, злетів за нами.

Навіть з пошкодженим крилом дракон все одно був швидше за нас, коли прорвався крізь мішанину колючого дроту в гонитві за нами. Каламіті був би більш маневреним, якщо б його крило було повністю вилікуване і він не ніс би зайвої ваги. Ну а так ми були ніби летюча цеглина з двох поні.

Пан Топаз наближався, він широко розкрив пащеку. Я озирнулася і побачила ряди моторошно гострих зубів, що оточували темну, ненаситну глотку.

У мене з'явилася ідея.

— Лети прямо.

Каламіті, намагаючись додати швидкості своїм крилам, прохрипів:

— Я ся сподіваю, ти знаєш, що робиш...

Я відкрила свої торби і витягнула решту гранат. Всі. Я помітила з трохи моторошним захопленням, що вони дійсно схожі на металеві яблука.

— Як тобі... — прошепотіла я і відпустила все, окрім чек, відправляючи гранати у ненажерливу драконячу горлянку.

Вже коли вони зникли, я зрозуміла, що, можливо, зробила жахливу помилку. Дракони можуть дихати вогнем і їсти самоцвіти. Чому я вирішила, що кілька гранат хоча б погіршать йому травлення?

За мить я дізналася, що мої сумніви були вірними, бо гранати абсолютно ніяк не нашкодили здоровим частинам дракона... але його

пошкоджений бік, деформований та зіпсований могутніми атаками магічної плазми, відразливо вибухнув нутрощами.

Пан Топаз, в боці якого тепер зяяла дірка більше трьох поні, майже точно помер раніше, ніж впав на землю і проїхав ярдів тридцять, залишаючи смугу крові та внутрішніх рідин.

Каламіті розвернувся і нахилився, несучи нас назад, до Вузла. У Розбитому Копиті ще де-не-де тривав бій, але нам на цю ніч вражень було більш ніж достатньо.

— От кінські яблука, — стомлено сказав Каламіті. — Я майже забув про Вельвет Ремеді. — Перш ніж я встигла запанікувати, він додав: — Вона ся сховала у Центрі Відвідувань. Я сказав їй, же скоро ся за нею поверну.

Він обережно опустив мене на землю і зі стомленим виглядом знову злетів у ніч. Я сиділа й чекала його, і сама не помітила, як заснула.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Поні-снайпер — Ваші шанси влучити у голову ворога у ЗНС збільшилися на 25%

[1](#) Grimfeathers — «похмурі \ жорстокі \ невблаганні пера»

Глава 13: Голоси минулого

«Це ж історія про привидів. Вони всі вигадані.»

Дім.

— Відмовся від права на те, що у сховищі, і все це буде твоє, — пояснила Ґод, показуючи крилом на Вузол Р-7. — Ти згодна?

Сховище, повне спогадів, вирваних з розумів поні, які померли двісті років тому... або місце, яке я зможу називати своїм домом.

— Хіба воно тобі не знадобиться? — обережно спитала я. — Для оборони?

— Зараз, коли я керую виставою, я переїду на територію Розбитого Копита. Нас тепер занадто мало, щоб ефективно розставити по всіх постах. Нам треба укріпитися і побудувати нову оборону. Якщо пощастить, работорговці Ред Ая втечуть у свої барлоги зализувати рани. Але я не вірю у вдачу. — Ґод суворо посміхнулася. — Я зазвичай розраховую на жадібність. Працює значно краще.

Я повільно кивнула.

— А тутешні поні, вони не розкрадуть тут все, доки мене не буде?

Ґод усміхнулася. Я навчилася краще ставити питання, які вона вважала правильними.

— Без мого дозволу — ні. — З незвичним теплим відтінком вона додала: — Всі усвідомлюють, що ти зробила для них. А тим, хто не вважають себе чимось тобі зобов'язаними, хоча б вистачає глузду не викликати на себе гнів місцевої вбивці драконів.

Я дивилася на несправний потяг та хатинки з металобрухту, і тепер бачила їх у новому світлі. Це місце може стати моїм домом. Нашим домом, якщо Каламіті та Вельвет Ремеді захочуть. Місцем для відпочинку. Місцем, де Каламіті зможе повісити свого капелюха — фігурально кажучи, бо він не знімав його навіть коли спав, так само як і підкладку свого бойового сідла.

Я обійшла містечко, вбираючи його очима.

Позаду був водяний насос. Решітки для кухарства. Невеличкий очисник води у колишній хаті Год. Окрім пасажирського вагону, потяг мав два вагони з замками для скота, а також два вантажних вагони — у кожного з нас буде особистий простір, достатньо місця для зберігання речей. Генератор в одній з хат підтримував світло вночі і дозволяв працювати холодильнику в задньому вантажному вагоні.

Я кинула погляд на платформу для охоронців над тим, що було офісом Год. Каламіті помахав мені своїм перебинтованим крилом. Він майже закінчив монтувати триствольну плазмову гармату на місце. Цікаво... Каламіті був єдиним з нас, хто міг стріляти з цього чудовиська з копит, але чи змогла б я запрограмувати її, як автоматичну турель? Я знала, де знайти потрібні запчастини — згадала про камуфльований небесний конвой.

Дійсно, це місце було іржавим, брудним, повним гнилого сіна — але більшість з цього можна було виправити за допомогою важкої праці та краплини піклування. А от жахливий сморід зі станційної будівлі, з її туалету, переповненого гноєм — це зовсім інша справа. Я подивилася на нього, стримуючи нудоту. Виправити це буде важко і дуже неприємно.

Вельвет Ремеді помітила мій вираз обличчя, і проспівала:

— Не думай про це, як про нагромадження понячого лайна, Літлпіп. Думай про це, як про добриво. Ми можемо влаштувати сад.

Ми! Це слово наповнило мене теплом та радістю більше, ніж могло б сонячне світло.

Мій дім на Еквестрійському пустищі буде колишнім домом Год. Включаючи її офіс.

Будь-які сумніви (або занепокоєння, чому це Год раптово знадобилося сховище, повне куль спогадів), були змиті цим пречудовим «ми».

— Беру!

*** **

— Я не розумію, — пробуркотів Каламіті. — Вона тепер допомагає рейдерам?

Ми разом з Каламіті йшли по двору каменярні Розбитого Копита трохи позаду Год. Вельвет Ремеді була десь в іншому місці, вона наполягла, що має піклуватися про поранених, незважаючи на те, що медикаменти — і наші, і з Розбитого Копита — закінчилися на другий ранок після битви. І незважаючи на те, що жорстокі чудовиська, які вбили батьків Сільвер Бель, були скоріше серед поранених, ніж серед мертвих.

— Вони більше не будуть рейдерами. — В голосі Год була твердість, яка не залишала місця для питань.

Але Каламіті це все одно не зупинило.

— Це не змінює жахливих речей, які дехто з них робив. — Він тряхнув гривною. — Мені це все одно ся не подобає.

— Це було під командуванням Дедайза. — Годіна Грімфезерс повела поні Розбитого Копита до перемоги проти работорговців Ред Ая. Тепер, коли Дедайз і пан Топаз були знищені, саме до неї поні Розбитого Копита звернулися у пошуках лідера. — У мене великі плани на це місце; у моєму Розбитому Копиті не буде місця для безчесних монстрів.

Я дивилася на неї, захоплюючись її словами та її рухами. Годіна мені не подобалася, але я не могла не поважати її. І так, вона була спритною, сильною, та дуже привабливою для не-поні (Ну то й що, що вона грифонка? Хіба вже й подивитися не можна?) Год сама впоралася з обома ворожими грифонами за допомогою своєї магічної рушниці та власних кігтів. У битві вона здобула кілька нових шрамів. Як на мене, вони робили її ще більш вражаючою.

Я сподівалася, що інші кобили теж так про них думають; у мене самої тепер був шрам. Опіки, якими б жахливо болючими вони не були, можна було повністю вилікувати магічними ліками. Але згубні пошкодження, нанесені викривляючою та руйнівною магічною енергією, виправити було не так просто. Невеличка смуга

пошкодженої плоті там, де енергомагічний спис торкнувся моєї шиї, залишиться зі мною на все життя.

— ... звичайно, є серед них тухлі яйця, але з ними ми розберемося, — Годіна говорила з Каламіті. Я зрозуміла, що відволіклася; я любила її боками (дуже ввічливим чином) і пропустила частину розмови. — Всі інші поні вже зрозуміли, що останні роки збивали копита для дракона, який у нагороду збирався їх з'їсти. Вони обдумали свій життєвий шлях, і більшість з них будуть готові до змін.

Годіна посміхнулася, дивлячись на Каламіті.

— А тим, хто не буде, я продемонструю гнів Господень.

За останні кілька днів я дізналася, що пан Топаз опустив вантажний ліфт і вже виходив у двір каменярі, коли я змусила спрацювати сигналізацію. Голос дракона був гучним, і донісся до самого двору. Хоча ніхто не чув мою частину розмови, кілька десятків чули все, що сказав дракон.

Інформація розійшлася серед тих, хто вижив. Кожен поні тепер знав, як звати моїх супутників та мене, і сформував свою думку...

— Гей, Літлпіп! — пролунав вигук через весь двір від групи поні, що сортували обладунки, зняті з мерців. — Ще не знайшла добрі набой драконовбивства? Може, в буфеті пана Топаза?

... що іноді була не дуже підтримуюче. Я закотила очі і проігнорувала їх.

Знову зосередившись, я втрутилася в розмову:

— Що у тебе за «великі плани»?

Год зупинилася, обернулася і оцінююче на мене подивилася. Я явно намагалася дізнатися секрети, які вона хотіла тримати при собі. Після довгої миті вона дала мені відповідь, що несла в собі рівно стільки інформації, скільки я й сама дізналася б десь за тиждень, і нічого більше.

— Після передчасного розплескання пана Топаза ми отримали достатньо самоцвітів, щоб заохотити каравани та заснувати торгівельні

шляхи. Розбите Копито лежить у кількох днях караванної подорожі від Мейнкеттену та Нової Еплузи. — Год значуще мені посміхнулася. — І я чула, що Еплузійці шукають нових торгових партнерів.

Я намагалася не морщитися. Скільки ж Годіна знала?

— А мені треба продати тобі стодолу в Кантерлоті, — з кривою посмішкою промовив до неї Каламіті. — Невже ти вважаєш, же я повірю в те, же така закореніла найманка, як Годіна Грімфезерс збирає ся осісти та прикинути ся мером?

Год розсміялася. Це був багатий та загартований сміх.

— Ти правий. Я також відправлю... — вона зробила паузу, шукаючи вірне слово, — ... запрошення до Кігтів, що зараз не зв'язані контрактом.

Вона не стала розвивати думку, але я почала розуміти картину.

— А кулі спогадів? — спитала я, скоріше з допитливості.

Хоч я й була рада, що Вузол Р-7 поступово приходив до ладу (особливо тепер, коли ми ліквідували нудотний сморід і почали втілювати в реальність мій проект турельної батареї), я почала підозрювати, що угода була не вигідною для мене. Ця думка не засмутила мене; у мене й так були повні торби. Скоріше я була в захваті від проникливості Годіни.

Год звузила очі.

— Не твоя справа. — Приблизно цього я й очікувала.

Коли ми дійшли до кінця двору і увійшли до вартової вежі, я почула, що десь грає радіо. Закінчення стародавньої пісні у виконанні Сафайі Шорс поступилося місцем голосу Ді-джея ПонЗ.

— Доброго вечора, мешканці пустища! Як ваші справи, поні? У мене для вас сьогодні чудові новини! Пам'ятаєте ту малу дівчину зі Стайні, що розібралася з работорговцями Еплузи та врятувала всіх тих поні? Що ж, не питайте мене як, але вона пережила круте піке на швидкому потязі. Саме так, кобилки та джентельконі: вона повернулася!

Год продовжувала йти, але Каламіті зупинився і витріщився на мене, піднявши брови і здвинувши капелюха на потилицю. Я відчула, що почервоніла, сама не розуміючи чому.

— Чую, ви хочете спитати, що ж вона робить зараз? Що ж, сідайте та вдягніть ваші слухальні вуха, бо зараз Ді-джей ПонЗ розповість вам історію. Готові? Добре. Це історія малої кобилки на ім'я Сільвер Бель...

Я у відчаї подивилася на Каламіті. Я не хотіла отримувати похвали за те, що насправді було доброю справою Вельвет Ремеді. Все, що зробила я — вмовила Спостерігача попросити Дітзі Ду про допомогу.

— От зачекай, скоро він тя ще вбивцею драконів буде називати, — глузував Каламіті з моєї ніяковості. Ді-джей ПонЗ жодним словом не згадала мого друга-пегаса, і Каламіті, здається, був безмірно цим задоволений.

Я озирнулася на двір каменярі і на поні, що працювали над наслідками битви. Слабке відчуття меланхолії з'явилося у мене в грудях.

«Кінець тижня», — подумала я. До тієї пори я встигну змонтувати і налаштувати турелі, зняті з небесного конвою. До тієї пори я повністю вилікуюся та відпочину. Моє хутро непогано відростало там, де його обпалило. Вельвет Ремеді вже припинила хвилюватися через крило Каламіті.

Каламіті вже не сиділося на місці. Він приєднався до мене, бо, як і він, я не могла нічого не робити, коли інших мордували та вбивали. Він поважав думку зробити з Вузла Р-7 фортецю, і вже будував плани на майстерню в одному з вагонів для скоту, але мій друг-пегас ніколи не збирався осісти та стати домашнім жеребцем.

Вельвет Ремеді досі хвилювалася через найбільш серйозно поранених, яких вона змогла врятувати, але я бачила, що вона змирилася з тим, що тут не залишалося нічого, що не змогли б зробити за неї інші поні. Скоро їй теж захочеться покинути це місце. Соловейко ще не налітався.

Особисто я бажала розтоптати жорстоку тінь Ред Аєвого рабства, що затьмарила душу Еквестрії — але ця мета була одночасно нечітка і занадто амбіційна. Я доказала, що можу рятувати поодиноких поні, але я була не настільки самовпевненою, щоб повірити, що я можу змінювати шляхи армій та економік. Насправді єдиною реальною метою попереду була для мене зустріч з Ді-джеєм Пон3. Я дуже сподівалася, що він зможе вказати мені шлях. До того ж, після кількох днів слухання радіопередач мені дійсно стала подобатися ідея просунути музику Вельвет Ремеді в ефір.

Як закінчиться тиждень, нам буде час іти.

*** **

Ми були готові йти. Окрім, власне кажучи, Вельвет Ремеді. Я дивилася, як вона лежить на підлозі вагону, що вона проголосила своїм, катаючи між копитами кулю спогадів, яку ми знайшли серед уламків фургону «Доставки Дітзі Ду».

— Ти досі його не дивилася? — здивовано спитала я.

Вельвет дивилася на мене милим злагідним поглядом.

— Після того, що ти знайшла у сховищі? Як я могла? Я сподівалася, що це про Флаттершай... Але тепер... — Вона зупинила його обома копитами і піднесла до очей. — А що як це зізнання? Що як воно погане?

Я її розуміла. Я пам'ятала свою реакцію, коли дізналася, що Вельвет Ремеді не була полонянкою у работорговців старої Еплузи. І хоча причини цього були гідними, я знала, як боляче бачити, що поні, яку ти вважала кумиром, падає з п'єдесталу, на який ти її піднесла.

— Хочеш, я спочатку подивлюся? — запропонувала я.

Вельвет Ремеді вдячно усміхнулася та кивнула. Вона поклала кулю спогадів і відійшла.

Я глибоко вдихнула і зглотнула від раптової нерішучості. Я ніколи раніше не переглядала кулю спогадів. Чисто логічно я знала, чого чекати: переживання досвіду іншого поні. Я чула, що такі спогади є

візуальними, слуховими, тактильними... навіть смаки та запахи зберігалися. Та чи будуть вони свіжими та живими, чи розмитими віком? Чи побачу я речі такими, як вони були насправді, чи вони будуть профільтровані крізь сприйняття та упередженість спогадувача? Чи буду я відчувати думки іншої поні? І чи зможу я відрізнити їх від власних?

Я відчувала себе трохи слабкою, але дуже зацікавленою. Вельвет Ремеді дивилася на мене; її присутність нагадала мені, чому я роблю це.

Я опустилася на коліна. Нахилившись вперед, я торкнулася рогом до кулі спогадів і трохи сконцентрувалася.

Дивне відчуття нахлинуло на мене, а вагон, Вельвет Ремеді та все Еквестрійське пустище було стерте та замінене зовсім іншою реальністю.

<-----ooO Ooo----->

Я стояла на сцені, точніше, поні, очима котрої я бачила і вухами котрої чула, стояла на сцені.

Це дивним чином нагадувало параліч; я відчувала те, що відчувала вона (?), але сама не могла ворухнутися. У мене виникло раптове бажання прикусити нижню губу, а потім — спалах паніки, коли я не змогла це зробити.

Я дивилася на заповнений концертний зал у великому і красивому театрі. Багато з поні балакали, і вихор голосів, що перекривали один одного, наповнював приміщення. Все було трохи приглушеним і несфокусованим, але я все одно могла розрізнити обличчя окремих поні — рівень деталізації свідчив, що це був скоріше грубий запис подій мозком поні, на якій я, за відсутністю кращого слова, «їхала», ніж те, що вона могла б згадати сама. Я хотіла поближче роздивитися стіни залу — у мене було чітке враження, що це були не дерев'яні панелі, радше вони були сформовані з живих дерев, як понівільська бібліотека. Але, звичайно, я могла бачити лише те, на що дивилася ця поні.

Вона сфокусувалася на немолодій, але чарівно милій, жовтій пегасці з пивною рожевою гривною, що затуляла більшу частину її обличчя, і таким самим рожевим хвостом. Жовта поні, яка нерішуче йшла повз неї до подіуму посередині передньої частини сцени, дивилася у підлогу, ніби боялася дивитися в очі натовпу раніше, ніж подіум стане між ними, ніби щит.

Я була приголомшена очевидною схожістю між цією поні та тою, котру я бачила на білборді тиждень тому, хоча які події могли змусити поні, яка була моделлю для реклами морквяної коли, стати однією з найвпливовіших кобил в державі, я не могла збагнути.

— Ем... в-вітаю? Можна вашої уваги, будь ласочка? Якщо ви не проти?

Величезна система динаміків у залі посилила голос поні, піднявши його майже до гучності нормальної розмови. І все ж натовп миттєво замовк. Всі жеребці та кобили до єдиної звернули свою увагу на жовту кобилу з кьютімаркою з трьох рожевих метеликів. Я негайно впізнала зображення. Вельвет Ремеді повісила аптечки в своєму вагоні в Еплузі таким чином, щоб метелики виглядали саме так.

— Дякую, — пискнула пегаска, ніби налякана тим, що несподівано стала об'єктом загальної уваги. До мене дійшло, що у неї не було впевненості в собі, щоб отак командувати їх увагою. Поні з натовпу слухали кобилу на сцені не через покору, тим більш не через страх. Ні, це була навіть не повага. Це була любов.

— Отже... ем... Я розумію, що всі ви дуже, дуже зайняті поні. Тому я спробую не займати багато вашого часу.

Я це розуміла, але я не була впевнена, чи розуміла це вона. Флаттершай хвилювалася, що може їх образити або завдати їм незручності. Судячи з виразів їх облич, я сумнівалася, що це взагалі можливо.

— Принцеса Луна дала нам... тобто... вона дозволила нам... У нас новий проект.

Я почула кілька смішків з натовпу. Як би вони не любили цю кобилу на сцені, новини їм явно були не до смаку.

Жовта пегаска пискнула, трохи скулившись.

— Прошу... все добре. Я знаю, що ми всі багато працювали, і вже дуже багато зробили... і всі ви чудово вправляєтесь, — додавши останні слова, вона тепло посміхнулася до всіх них. Якщо б уся вода у Другій Стайні раптово замерзла, ця посмішка могла б її розтопити.

— Але... це дуже важливо. Я розмовляла з Принцесою Луною, і... я дуже, дуже хочу зробити цей проект. Я повністю його підтримую, і сподіваюся, що ви теж його підтримаєте.

Незгодливі вигуки припинилися. Всі слухали.

— Ця кошмарна, жахлива війна йшла занадто, занадто довго, і знищила занадто багато життів. — Я чула сум і біль в її голосі. Селестіє свята, милосердна... Я хотіла підбігти до неї і обійняти. Я хотіла збрехати їй, що все буде добре. — Тому Луна каже, що Міністерство Миру має знайти шлях зупинити війну, і привести всіх, і поні, і зебр, за стіл переговорів.

Якийсь поні, якого мені дуже кортіло пригостити копняком у пику, спитав:

— Якщо війна закінчиться, хіба ми всі не втратимо роботу?

Я почула, як Флаттершай молитовно прошепотіла:

— Твої б слова та Селестії у вуха.

<-----ooO Ooo----->

Я захиталася, різко видихнула, ніби раніше затамувала дихання, коли мій свій вибухнув, затопивши мене. Якусь мить я приходила до тями.

Вельвет Ремеді дивилася на мене своїми великими, гарними очима. Я посміхнулася і левітувала кулю спогадів назад до неї, намагаючись фокусуватися не на самій кулі, а навколо неї, щоб не загубитися у спогадах знову.

— Це не погано.

*** **

Ми подорожували більшу частину дня під сірим небом. Холодні, мертві кістки Мейнкеттену височіли попереду, до них залишався ще принаймні день. Але навіть з такої відстані відчувалася руйнівна сила крада-бомби. До сюди полум'я не дотягнулося, але велетенська вибухова хвиля розплющила дерева та обвалила будинки.

Ми підійшли до невеличкого, дуже простого будинку, що стояв осторонь від інших, на кілька миль далі від Мейнкеттену, ніж інші передмістя, що оточували місто. Передні двері будинку дивилися в протилежний від міста бік, ніби сам будинок відчував, що міські моноліти його цураються. Через це двері були абсолютно неушкодженими, хоча більша частина домівки розвалилася. З такої відстані пошкодження від бомби мали бути не сильнішими за потужну бурю, але вона знесила інший бік будинку достатньо, щоб знищуючий вплив часу добив його.

Коли ми підійшли ближче, Каламіті прошепотів:

— Хтось вдома.

Він піднявся у повітря і тихо полетів вперед, щоб роздивитися. За мить він повернувся з посмішкою.

— Все добре. Це там мандрівний торговець ся у руїнах сховав. Не хвилюйтеся через сича; я впевнений, же він безпечний.

Каламіті розвернувся і полетів привітатися з торговцем. Вельвет Ремеді пішла за ним до відсутньої західної стіни будиночка. Йдучи за нею, я помітила, що хтось приколов запис до передньої двері. Він виглядав древнім та сильно потріпаним; я підозрювала, що він висів там з тих часів, коли хазяїн домівки помер. Я змінила курс, йдучи до дверей, і мій ПіпБак блимнув загадковим написом на моїй Іскрі Пильності, даючи мені знати, що він вирішив позначити цю розвалену домівку, як котедж Тріксі. Я давно вже перестала намагатися зрозуміти, чому мій ПіпБак відмічав нібито випадкові місця.

Запис був у жахливому стані. Я відчепила його, вирішивши зайнятися ним, доки Каламіті буде торгуватися. Десь у глибині мого розуму голос наполягав, що це може бути достатньо важко, і мені знадобляться Святкові Мінт-алки. Я знала, що голос бреше, і намагалася ігнорувати його.

Коли я приєдналася до інших, торговець, сивий єдиноріг з пильно-сірою гривною і у торговому вбранні, розповідав Каламіті та Вельвет Ремеді побрехеньки про Мейнкеттенські Руїни. Судячи з поглядів, які він кидав на Вельвет, було очевидно що він не бачив вродливої кобили... дуже, дуже давно, якщо взагалі колись бачив.

— Привиди? — скептично спитала Вельвет Ремеді.

— Ага. Тому я далі Фетлока¹ ніколи не заходжу. Ну і через мантикор.

— Мантикори? — спитав Каламіті. — Шо таким істотам робити в руїнах великого довоєнного міста?

— Хтозна. Але там їх повно. Краще обійти.

Вельвет не збиралася відступати.

— І... привидів теж.

Торговець-єдиноріг кивнув.

— Принаймні, так кажуть. Майте на увазі, Мейнкеттен — це не Кантерлот, де поні вмирили довго і болоче. В Мейнкеттені це було майже непомітно. Все відбулося так швидко, що духи поні навіть не зрозуміли, що померли.

— Нісенітниця, — заржала Вельвет.

Поні нарешті помітив моє наближення і широко мені посміхнувся:

— А, ще один покупець. Вітаю у... — він махнув копитом на розвалену будівлю навколо, — ... Забутій Луною Сраці. — Робот-сич загудів та заухав з шафки без дверей за його спиною. Коли він розкрив свого металевого дзьоба, я побачила блиск невеличкої енергомагічної зброї, прихованої всередині. — Хоч тут і небагато, але все моє.

Допитливість пересилила мене.

— Скільки за птаха?

Торговець грубо розсміявся.

— Вибачте, пані. Старий Гірвінг² не продається. Торговець на пустищі без підтримки довго не проживе.

Кивнувши, я додала енергомагічний спис до купи товарів Каламіті і сіла працювати над записом. Ці штуки робили неймовірно міцними, але конкретно цю сильно потріпало. Доки я левітувала свої інструменти, я зрозуміла, що буде маленьким дивом, якщо я зможу щось з нього витягнути.

Я щойно почала працювати, коли Вельвет Ремеді тупнула копитом.

— Ні, ні, ні.

Я підняла погляд, дивуючись, чим їй не подобаються мої зусилля, коли зрозуміла, що вона говорила до Каламіті. Нахиливши голову, вона відштовхнула його від торговця.

— Що це на тебе найшло? — фиркнув він.

— Ти дозволяєш йому себе грабувати, от що, — відрізала вона. — Так, дай зайнятися цим поні, яка хоч щось у цьому розуміє.

Я приголомшено дивилася на моїх супутників. Торговець дивився на них похмуро. Вельвет Ремеді повернулася, і доки Каламіті спостерігав з відстані, вона проігнорувала купу товарів, що він збирався продати поні, тим більше все те, що він збирався купити; вона потріпотіла віями до торговця, подивилася на нього так, що у мене в грудях спалахнула іскра ревності, і спитала:

— Он та сукня, весняних кольорів. Скільки за неї?

Вона торгувалася, вмикаючи свої чари, одночасно стримано відмічаючи поганий стан кожної сукні, яку він левітував до неї. Скоро вона придбала чотири сукні за ціною двох.

Підійшовши з сукнями до Каламіті, вона ввічливо попрохала його:

— А тепер, будь ласка, зроби мені послугу, використай тканину з них, щоб підлатати дірки від бою з драконом на тій чарівній сукні, що дала мені Літлпіп.

Моє серце аж підстрибнуло. Каламіті лише дивився на неї в замішанні. Торговець повільно прошепотів «від бою з драконом», дивлячись на неї.

— Нащо ти це зробила? Ти навіть медикаментів не придбала.

Вельвет проігнорувала питання.

— Дуже прошу? — додала вона, посміхаючись до Каламіті, який швидко взявся за роботу.

Я продовжила колупатися з записом. Пройшла майже година, та я була задоволена моїм прогресом. Я зрозуміла, що зміст запису не був вартий зусиль, але тепер це вже був виклик для мене. Саме повідомлення вже не грало ролі.

Каламіті закінчив латати чудову сукню Вельвет Ремеді. Я була вражена. Вона виглядала майже як нова. Вельвет посміхнулася і поцілувала його у щоку (чим викликала у мене ще одну іскру ревності), потім взяла сукню і відійшла за якийсь камінь, щоб надягти його — що, як на мене, було безглуздо.

Мій ПіпБак востаннє просканував послання, реконструюючи його. Я врятувала майже все. Я засунула навушник у вухо і почала слухати, що здобула мені година праці. Я не очікувала нічого особливого, але якщо б це була якась реклама краваток, я б була трохи роздратована.

«Уайтліп³, вибач, що не можу зустрітися з тобою цього тижня. Ти знаєш, що зустрічі з тобою — один з найкращих моментів мого тижня, але я щойно отримала приголомшливий виклик. Твайлайт Спаркл, так, сама Твайлайт Спаркл телефонувала мені. Отак зненацька. Приголомшливо, правда? Тобто, я ж знала її, коли вона була ніким, а я...

Та це неважливо. Я просто дуже здивована, що вона взагалі пам'ятає про мене. Але ні, вона запросила мене до Мейнgettену на ці

вихідні щоб обговорити пропозицію. Уявляєш? Я — працюю на Міністерство Магії! А коли сама міністерська кобила телефонує тобі з пропозицією, значить, це має бути серйозно.

Я... Я не наважуюсь це сказати, але я повернулася. О так, життя Тріксі нарешті зміниться!

М-м... Я не знаю, скільки я пробуду в Мейнсеттені; але, про всяк випадок, залиши на ґанку моє звичайне замовлення — три пляшки молока та пачку масла. Я заплачу наступного тижня. Обіцяю.»

Стільки зусиль, і все, що я здобула — це замовлення до місцевого молочника? Я обіцяла собі, що не буду перейматися, але нічого не могла зробити.

Вельвет Ремеді повернулася, виглядаючи неймовірно приголомшливо. Я вже бачила її в цій сукні, та мої ноги все одно ослабіли. Торговець такого не бачив, і був вочевидь ошелешений.

— А тепер повернемося до справ, — промовила Вельвет з люб'язною посмішкою, левітуючи енергомагічний список з купи товарів, які Каламіті намагався продати. — Я не впевнена, чи вистачить у вас на це кришок, але я впевнена, що ми зможемо домовитись.

— Не впевнена, що?.. — торговець намагався прийти до тями. — Пані, я б сказав, що воно коштує...

— Доволі багато, — посміхнулася Вельвет. — Подумайте: вся сила енергомагічної зброї, але у формі списа, який будь-хто може використовувати без спеціального тренування. Ефективна руйнівна зброя, у якої ніколи не закінчатся набої або іскропаки. Не треба витрачати зароблені важкою працею кришечки на набої; немає ризику, що потрібно буде зупинитися і перезарядитися в критичний момент бою.

Вельвет Ремеді драматично підвелася.

— І тільки гляньте, в якому він стані! Та один тільки самоцвіт коштує значно більше, ніж медикаменти, що може запропонувати ваша чудова маленька Срака.

Вона зробила паузу, розглядаючи магічний список.

— А якщо так подумати, то я навіть не уявляю, як я з ним розлучуся. Він, звичайно, трохи важкуватий...

— Добре, добре, — перервав її торговець. — Скільки ти за нього хочеш?

Я подивилася на Каламіті. Судячи з виразу його обличчя, він думав те ж саме. Відтепер бартером у нас буде займатися лише Вельвет.

*** **

Тіло радтаргана огидно хруснуло під моїм копитом. Я швидко відшкребла тарганячу жижу з копита об повалений дорожній знак. Минулу ніч ми провели у котеджі Тріксі, і за ранок пройшли непоганий відрізок шляху.

Згідно з моїм ПіпБаком, лабіринт почорнілих зруйнованих домів, крізь який ми зараз ішли, колись був передмістям під назвою Фетлок. Ми не поспішали; така велика місцевість означала, що тут ще багато чого можна було знайти, і не тільки у замкнених сейфах та скринях. Нажаль, ніяких медикаментів. Вельвет старалася використовувати невеличкі запаси, що ми придбали у торговця, ощадливо, розрізаючи бинти навпіл або навіть на три частини, але тим не менш наполягала на тому, щоб оброблювати порізи та подряпини, аби запобігти інфекції.

Вельвет Ремеді щасливо запищала, коли відкрила старий холодильник і знайшла кілька пляшок з досі чистою водою. Наші фляги були майже пустими, а кілька працюючих кранів, що я знайшла, змусили мій ПіпБак тріскотіти від рівня радіації у воді. Її знахідка була подарунком від Луни.

Укриття тут майже не було, і на компасі моєї ІП постійно повзали червоні мітки. В основному радтаргани, або зрідка гігантські їжаки-мутанти. Магічна радіація, що просочила воду, перетворила багатьох мешканців пустища на гротескні і часто потворні версії оригінальних видів. Більшість істот не пережили трансформації.

Але це були хоча б не рейдери або работорговці. Відсутність боїв з іншими поні вже була полегшенням. Вельвет Ремеді почала краще вправлятися з голковим пістолетом; її моральні перепони щодо вбивств вочевидь не поширювалися на ворожих хижих звірів.

Каламіті повернувся з розвідки і спустився до нас.

— Нам пощастило. Здається, я знайшов місце, де ми можемо завалитися на ніч.

Ми з Вельвет Ремеді пішли за ним. Через два квартали ми натрапили на корпус пасажирського небовоза. Він був у кращій формі, ніж той, крізь який я проскочила під околицями Клаудсдейла. Фарба почорніла від вогню і обсипалася від віку, а метал під нею проржавів. Але він був неушкоджений, бо на момент вибуху мегачар був на стоянці, і тому не впав з неба.

Він також був заповнений пасажирами, які разом з поні, що були запряжені попереду, згоріли живцем від стіни згубного вогню, що прокотилася крізь Фетлок. Пасажирський вагон був повний обвуглених скелетів та згорілого багажу.

— Ти хочеш, щоб ми заночували тут? — налякано спитала Вельвет Ремеді. — Каламіті, це жахливо. Навіть для тебе.

Я дивилася на вагон, повний понячих скелетів, і гадала, ким вони були. Яким було їх життя? Чи були вони щасливими? Я думала, чи прямував вагон до Мейнкеттену? Чи їхали ці поні на роботу? Чи був хтось з них подругами, що балакали про майбутній похід до магазину?

Я придавила ці думки копитом. Апокаліпсис і так щоденно приносив жахи і печаль, не варто було посилювати їх такими думками. Так можна поні і до самогубства чи божевілля довести.

Я відвела погляд і відчула вогник радості, коли побачила блимаюче світло від автомату зі Спаркл~Колою, прихованого у ніші за рогом від стоянки.

— Зараз повернуся, — заявила я, залишаючи Каламіті та Вельвет прибиратися у вагоні. Або сперечатися з цього приводу. Одне з двох.

Я обійшла стіну, підійшла до ніші, і одразу ж зрозуміла, що вона була значно більше, ніж я уявляла. Червоних цятток на моїй ІП стало так багато, що я перестала звертати на них увагу. Це була велика помилка.

Мантикора обернулася, кинула один погляд на незвану гостю, що безтурботно прицокала до її лігва, і заричала так, що в мене аж гриву завернуло назад. Сморід мертвечини в її диханні повідомив мені, що я буду обідом.

Я дивилася на величезного, жорстокого монстра, з його могутніми лапами, здоровенними крилами та отруйним хвостом, і була дуже рада, що за останні кілька годин нічого не пила.

У мене не було зброї напоготові; я не хотіла витратити цінні набойки на істот, яких я могла вбити ударом копита. Мантикора явно не потрапляла в цю категорію, але я розвернулася і дала їй копняка по носі обома задніми копитами.

Я ніби вдарила цегляну стіну. Замість того, щоб відкинути мантикору назад, я сама впала обличчям дотолу. Мантикора підняла лапу з величезними кігтями і вдарила мене по спині. Якщо б на мені не було обладунку Дітзі Ду, вона могла б перерізати мій хребет. Замість цього біль розлився по моїй пораненій спині. Я підскочила на копита і побігла.

Мантикора поскакала за мною. Я була мала; вона — більша за кілька возів з яблуками. Гонитва була короткою.

Мантикора вдарила мене головою, відправивши у повітря. Я сильно вдарилася об тротуар, і котилася, доки не вдарилася у залишки стіни магазину господарських товарів на іншій стороні вулиці. Мантикора побігла до мене, доки я, ошелешена, намагалася піднятися на ноги.

Звук бойового сідла Каламіті розірвав повітря. З передньої ноги мантикори плеснула кров, і вона зашпорталася, розминувшись зі мною і врізавшись у старий ліхтарний стовп. Стовп вивернувся з землі і впав з металевим гулом.

Доки мантикора очунювала, напівспалена сукня, мабуть, з багажу у вагоні, пролетіла, огорнута магією Вельвет Ремеді, і намоталася на голову мантикори, ніби пов'язка на очі.

Мантикора всліпу тикала своїм отруйним скорпіонячим хвостом. Один з ударів розбив тротуар менш ніж у футі від мене.

Каламіті вистрілив знову, цього разу в бік істоти. Я підняла Літл Макінтош і, відступаючи, прицілилася. Мантикора несамовито мотала головою, намагаючись скинути пов'язку. Я зробила постріл і влучила їй у хвіст. Сила Літл Макінтоша розірвала хвіст мантикори навпіл.

Вона заричала від болю і кинулася на мене. Цього разу я була готова, і спритно відступила вбік. Я розвернулася і націлила Літл Макінтош їй у спину. Чудовисько розгорнуло крила, піднялося у повітря і полетіло до Каламіті.

Каламіті зробив ще один постріл, і на грудях істоти розпустилася багряна квітка, перш ніж вона врізалася у Каламіті і збила його з неба. Хвилюючись за свого друга, я обернулася, щоб подивитися, де він впав, доки істота заходила на новий круг. Каламіті застогнав, він не вставав, але принаймні виглядав неушкодженим. Його капелюх лежав на вулиці неподалік.

Вельвет Ремеді підбігла до мене.

— Ти у нас експерт з телекінезу — спробуй це. — Поруч з собою вона левітувала купу дискових пил з магазину господарських товарів.

Коли мантикора полетіла до нас, я наповнила повітря кружляючою смертю.

*** **

Вельвет Ремеді закінчила проглядати кулю спогадів Міністерства Миру (мабуть, вже вдванадцяте) і тепер робила вигляд, що не дивиться, як я готую м'ясо мантикори. Згідно з моїм ПіпБаком, воно було відносно здоровим... наскільки здоровим взагалі може бути м'ясо. Вельвет доїдала останню нашу банку консервованої кукурудзи.

Каламіті закінчив дві наші останні банки квасолі майже годину тому і заліз під пасажирський вагон щоб «дещо подивитися». Назад він поки що не вилазив. Сутеніло. Вагон так само залишався кращім варіантом для ночівлі, але спати доведеться по черзі.

Після манікорячих кидків все моє тіло боліло. Я майже звикла до постійного болю. Каламіті дісталось сильніше, але його контузія була незначною. Лише Вельвет Ремеді вийшла неушкодженою. І все ж бій був вартий мого болю; отруйні залози з жала мантикорячого хвоста були останньою річчю, яка була мені потрібна для самостріла з отрутою зі схеми, що я знайшла у зброярні старої Еплузи.

Зітхнувши, Вельвет Ремеді підійшла до вагону і, зігнувшись, зазирнула під нього.

— Та вилазь вже. Там нема нічого цікавого, — заявила вона. — Ти дуже сильно впав, і досі не дав мені тебе обстежити. — Вона рішуче додала: — І цього разу я хочу, щоб ти зняв це сідло і дав себе повністю обстежити.

Я відкрила одну з пляшок Спаркл~Коли, що знайшла у торговому автоматі після бою, і зробила ковток. Хоч й тепла, але не видихлася, ще й з приємним морквяним смаком.

Каламіті слухняно виліз з-під вагону, на його обличчі була велика посмішка.

— Добрі новини, — проголосив він. — Майже все ціле.

— Ти про що говориш? — спитала Вельвет Ремеді, нахиливши голову.

Каламіті кивнув на пасажирський вагон. Я задумалася над його визначенням слова «ціле». Всі вікна були розбиті, і в даху було кілька дірок. Ділянка розміром зо два копита на лівій стіні проржавіла наскрізь.

— Я кажу, же на відміну від тих, шо ви бачили раніше, ця гарнюня не просто чекає на свій вибух. — Каламіті обернувся до вагону і

всміхнувся. — Я зможу її полагодити. Їй лише потрібен регулятор потоку.

— Їй? — заржала Вельвет.

— Ага. — Каламіті змахнув крилами і піднявся в повітря.

Я підняла брову.

— Регулятор потоку? На диво конкретне обладнання. Таке на дорозі не валяється.

Каламіті повернувся на землю.

— Так, я знаю. Але ти тільки подумай. Якщо знайдемо, то я зможу возити нас усіх, та ще й будь-яке спорядження, яке ми забажаємо, по всьому Еквестрійському пустищу. Ніяких більше багатоденних прогулянок по зараженим пейзажам.

Вельвет Ремеді заржала:

— О так. Бо поки що з транспортними засобами у тебе все складалося просто ідеально.

Я згадала потяг. І яблучний віз. Можливо, лізти у транспорт, який був ще й бомбою, не було такою вже доброю думкою. Але я нічого не сказала. Не варто душити ентузіазм Каламіті. У нас все одно не було необхідної для ремонту деталі, тому й усі інші сумніви можна було відкласти до того часу, коли ми її знайдемо. І трапиться це, скоріше за все, ніколи.

Вельвет тим часом вмовляла Каламіті, щоб він зняв своє бойове сидло і обладунок:

— Я знаю, що ти сам його зробив, і любиш його носити, але серйозно... Я з вами вже більше тижня, але досі не бачила твою кьютімарку. Я розумію, коли щось носять заради моди, але це просто дурість.

Моя увага була сфокусована на моєму обіді, але на це я відволіклася. Справді, я теж ніколи не бачила кьютімарку Каламіті. На ньому завжди були хоча б його обладунок та торби, окрім як тоді, коли

він купався. І я завжди залишала його на самоті для цього, хоча в основному через те, що не мала інтересу дивитися, як жеребець миється.

— Бо її в мене немає.

Що? Не може бути. Хоч я і чекала свою кьютімарку цілу вічність, але вона все одно вже кілька років зі мною. Як її могло не бути у дорослого жеребця?

— Ох... — Вельвет Ремеді відвела погляд, не впевнена, як на це реагувати.

Каламіті тихо, невесело посміхнувся.

— Та не в цьому розумінні. Вона в мене була. Просто більше немає.

— Що?! — Вельвет Ремеді висловила мої думки, хіба що більш драматично.

Каламіті подивився на нас, потім зітхнув.

— Ну що ж, гадаю, варто і вам знати. — Він виліз зі своєї бойової зброї і почав розстібати обладунок. — Її випалили.

— Що? Чому? — запинаючись, мовила Вельвет. — Хто б таке зробив?

— Мої брати, — відповів Каламіті, не настільки спокійно, як збирався. — Таке завше роблять з пегасами, та'як я.

— Як ти? — спитала я, згадавши, що він вже казав це раніше.

Каламіті кивнув.

— Я вже розповідав вам про пегасів. Ну, кажуть, же коли мегачари знищили Клаудсдейл, всі пегаси покинули Еквестрію і сховалися за своєю хмаровою стелею. Всі, окрім однієї.

Я перестала їсти; це здавалося нешанобливим. Але я все одно ковтнула Спаркл~Коли, слухаючи історію.

— Кажуть, же Рейнбоу Деш побачила, що роблять інші пегаси, і відвернула ся від них, так само як вони ся відвернули від всіх поні

внизу...

— Хто? — якомога ввічливо перервала його Вельвет Ремеді.

Каламіті всміхнувся.

— Рейнбоу Деш. Найкраща з нас, як дехто вважає. Та, хто зробила з пегасів найелітнішу і викликаючу страх бойову силу, як в Еквестрії, так і за її межами. Кобила Міністерства Крутості. Та, хто...

Присягаюся, Каламіті навмисне чекав, доки я зроблю черговий ковток, перш ніж сказати це. Я сильно закашлялася, Спаркл~Кола бризнула з мого рота й ніздрів. Я відчуватиму запах моркви цілий тиждень.

— Міністерство *ЧОГО?!* — видихнула я, у мене в очах стояли сльози. Я знала, що збиваю хід історії Каламіті, але мені було все одно.

Каламіті вишкірився з моєї реакції.

— Міністерство Крутості.

— І чим же, скажи будь ласка, вони займалися? — спитала Вельвет Ремеді.

Каламіті потиснув плечима.

— Наскільки мені відомо, нічим.

Він продовжив думку:

— Пам'ятаєте, що Спостерігач розповів нам про Міністерства? Так от, я чув це трохи інакше. Пегаси ніколи не розповідали про інших міністерських кобил, але вони говорили про Рейнбоу Деш. І в історії, яку я чув, Принцеса Луна сказала їй, же дасть їй власне Міністерство. І Рейнбоу Деш одразу ж заявила: «Тоді моє буде Міністерством Крутості!»

А на питання, чим же її Міністерство буде ся займати, вона відповіла: «Та щось придумують». Сама Рейнбоу Деш була занадто заклопотана боротьбою за перемогу у війні, жеби ся займати управлінням якоюсь урядовою установою.

Я просто витріщилася. У мене бракувало слів.

— Це... цікаво, — нарешті промовила Вельвет Ремеді. — Отже, ця Рейнбоу Деш була героїнею пегасів.

Очі Каламіті звузилися.

— Ключове слово — «була». Вона не схвалювала їх рішення замкнути небо і відступити. Тому вона улетіла. Її ніколи більше не бачили. Ну а пегаси? Вони дуже швидко змінили свою думку про неї...

Каламіті закінчив розстібати свій обладунок. Той впав, відкривши бік з випаленим магічним клеймом. Його кьютімарка була знищена, її заміняв жахливий шрам, що виглядав як хмара з блискавкою.

— Я дешит, — сказав Каламіті. — Для них це означає «Зрадник».

*** **

Вгорі гуркотів грім.

Ще й полудня не було, але небо потемнішало так, ніби вже почалася ніч. Перша крапля дощу впала мені на ніс, потім друга — на вухо.

Ми дійшли крізь Фетлок до місцевості, покритої трав'янистими пагорбами, яку іноді переривали недоречні ділянки піску. У підніжжя наступного пагорба було озеро, з хатинкою і кількома затопленими човнами біля берегу. Коли ми підійшли ближче, мій ПіпБак дуже доречно повідомив мені, що це була хата Стілхувза⁴, і що я знайшла її.

Я левітувала Літл Макінтош і глянула в оптичний приціл, щоб роздивитися ближче. Біля стіни стояли інструменти, і я бачила сяйво від працюючого терміналу в закутку під навісом. І... це турелі? На землі біля кожного кута хати стояли металеві штуки, приховані камуфляжем. Мабуть, моя недавня робота у Вузлі Р-7 змусила мене так думати; якщо це були турелі, то здебільшого закопані.

— Зачекайте! — гукнула я, побачивши брудні дірки у трав'янистому схилі та навколо хати, сліди мін, що вибухнули. Трава була достатньо високою, щоб приховані міни можна було побачити лише тоді, коли встанеш на одну з них.

Каламіті і Вельвет Ремеді зупинилися, занепокоєно дивлячись на мене.

Я відкрила рота, щоб розповісти про міні, але інший голос перервав мене.

— Тільки гляньте, хто у нас тут! — Голос був царственным, величним і жахаючим.

Крилата єдиноріжка раптово з мерехтінням з'явився перед нами. Вельвет Ремеді коротко вискнула.

— Ми пам'ятаємо тебе з Еплузи.

У мене відпала щелепа. Ні. Не може бути...

Але доки я дивилася, я зрозуміла, що це була інша псевдобогиня, аніж та, яку я зустріла в містечку работорговців. Її колір був майже ідентичним, але були відмінності в її обличчі, гриві та боках.

Ділянки повітря з обох боків від нас заструменіли, і з'явилося ще двоє злобних крилатих єдиноріжок.

— *Закляття невидимості?* — вигукнула Вельвет Ремеді, явно починаючи розділяти мою впевненість у тому, що пустище просто нас ненавидить.

Псевдобогині оточили нас. Кожна відрізнялася, але лише трохи, ніби всі вони були родичками. Я панічно дивилася навколо, але серед пагорбів не було жодного вагону. Затопленого човна тут не вистачить.

— Ти не той приз, який ми шукали, — сказала одна з них.

— Але вбити тебе все одно буде дуже приємно, — майже промуркотіла третя.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Відскок — Ваша незвична хода (або спритний політ, якщо ви пегас), бережуть вас від пошкоджень.

Суперники отримують штраф -5 до бойових вмінь, коли атакують вас.

1 Fetlock — «щітка» (частина ноги над копитом коня)

3 Whitelip — «біла губа»

[4](#) Steelhooves — «сталеві копита»

Глава 14: Стілхувз

«Стайні не були призначені, щоб когось рятувати.»

Вибухи!

Світ навколо мене розірвала какофонія жорстокого світла та оглушливого звуку, потужнішого за грім, а потім шокуючий жар. Сутінкова темрява була знищена занадто яскравим сяйвом.

Час ледве повз, ніби сенсорне перевантаження змусило мій мозок гальмувати. Вогонь і шрапнель сікли мене, іскри болю спалахували по всьому моєму тілу. Ревіння, що сповнило світ, зникло, перетворившись на високий писк, коли я втратила слух. Я ніби прикипіла до місця, неспроможна ворухнутися. Кров розплескалася по моєму обличчю, коли псевдобогиню, що стояла переді мною, розірвало на шматки, які шалено розлетілися навсібіч.

Я відчула, що мене кинуло на землю. Вельвет Ремеді прикрила мене своїм тілом, навколо нас з болючою повільністю сформувався її щит. Я відчувала липке тепло від її крові, що капала і змішувалася з моєю. Я не одразу зрозуміла, що напали не на мене. Друга псевдобогиня з розширеними очима обернулася, піднімаючи власного щита. Але для неї вже було запізно; швидкі вибухи, що вбивали Вельвет Ремеді і мене своєю близькістю, вдарили безпосередньо по ній. Щит псевдобогині замиготів, потік і зник, не встигши повністю з'явитися. Потім її теж поглинув вбивчий вибух.

Час знову рушив, коли злива вибухів на мить зупинилася. Мій зір ряхтів післяобразами істот, їх знищувані тіла сяйвом запеклися у моєму зорі. Мої вуха досі не чули нічого, крім далекого нудотного дзижчання. Але тепер я бачила джерело потужної атаки. І я вже бачила таке. Ніби плакат з вербувального центру ожив у нас на очах. Поні, цілком закутий у сталеву-сіру броню, навіть його хвіст. Це був могутній релікт війни, так званий сталевий рейнджер. Яскравий ліхтар у нього на лобі освітив його ціль, і величезна гармата на боці його страховидного бойового сидла знову почала стріляти.

Але остання псевдобогиня отримала достатньо часу, щоб підняти щит, доки її сестер вбивали. І снаряди — тепер я бачила, що це були металеві яблука, схожі на ті, що я використала проти дракона, тільки випущені з жахливою швидкістю — вибухали від удару об щит, доки вона стояла всередині, виглядаючи затишно, спокійно і лише трохи роздратовано. Спалахи освітили її темно-синє хутро і хворобливе зелене волосся, змусивши її очі блищати, ніби портали до Тартару.

Гранатомет сталевого рейнджера знову зупинився. Тепер на лівому боці його бойового сидла відкрилася велика коробка і випустила дві ракети, що полетіли до істоти, залишаючи по собі димний слід.

Псевдобогиня лише трохи нахилила голову, з її рогу вирвався спалах світла. За мить обидві ракети змінили курс. Сталевий рейнджер намагався відступити, але у нього не було часу. Ракети вдарили безпосередньо в броню нашого потенціального рятівника, вибух відкинув масивне тіло назад з пагорба. Трава вибухнула димом, ґрунтом та вогнем, коли тіло стрибнуло по кількох мінах, перш ніж зупинитися, незрушне і ніби неживе, біля хатини внизу.

Вага Вельвет обтяжувала мене. Ми чекали, доки сталевий рейнджер підведеться, і світ, здається, чекав разом з нами. Коли після кількох довгих митей він так і не заворушився, псевдобогиня пішла вперед, до нього. Я чула, як вона сміється, хоча мої вуха не чули нічого, окрім того мерзенного дзвону. Якоюсь частиною мозку я розуміла, що була, мабуть, права — телепатія також була загрозою з боку псевдобогинь.

— Дивіться, як пав так званий «могутній мисливець на алікорнів»! — величний та жорстокий голос псевдобогині муркотів у мене в голові. — Богиня буде дуже задоволена.

Вдари куль вибили подвійні іскри з щита псевдобогині. Кульгаючий і закривавлений від вихору вогню та шрапнелі, Каламіті крокував вперед. Я бачила, як ворухиться його рот. Він напевне казав щось уїдливе та кмітливе.

Псевдобогиня (або алікорн, як вона сама себе називала) обернулася і глузливо фиркнула.

Каламіті вистрілив знову, з тим самим жалюгідним ефектом.

Я ворухнула стегнами, намагаючись сказати Вельвет Ремеді злізти з мене, але вона не ворухнулася. Її тіло було теплою, мертвою вагою. Я зрозуміла, що її закляття щита зникло, і відчувала приступ паніки. Я втягнула повітря, зняла її з себе, і обернулася, щоб побачити мою вродливу супутницю несвідомою, з її шкіри, посіченої шрапнеллю, сильно точилася кров. Мій ріг спалахнув, я відкрила одну з її аптечок і почала витягати медикаменти, що у нас залишилися. Моє серце закричало, коли я побачила, як їх було мало. Я, можливо, теж закричала, але я не могла чути.

Я відкрила іншу, сподіваючись знайти більше, але там була лише її сукня, пляшка з Баком і...

... Святкові Мінт-алки!

Голос у моїй голові кричав. Вельвет Ремеді розраховувала на мене. Вона загине, якщо я не зможу їй допомогти. Зараз я маю бути розумніше! Зараз я маю бути краще! Мені потрібні ці Мінт-алки!

Невеличка куля спогадів викотилася і впала на траву, коли я висмикнула бляшанку зі Святковими Мінт-алками з її торби і левітувала до себе. Мені дуже їх кортіло, і мені довелося змусити себе обмежитися лише однією. Так на довше вистачить. Однієї буде...

Світ став значно яскравіше, ясніше, чистіше. Я відчувала кожную краплю дощу, що падала на мене. Я відчувала кожен біль, кожную рану мого тіла. Мій розум нісся шляхами думок.

І знову яскраве світло спалахнуло над нами, цього разу у супроводі задушливого смороду озону, коли алікорн викликала блискавку з громової хмари і збила Каламіті на землю. Я обернулася, намагаючись крикнути, але у мене не було голосу. А може, й був, але я його не почула.

Каламіті тремтів і здригався на землі. Він не був мертвим або навіть непритомним, але битися не міг. Алікорну, здається, було все

одно. На її обличчі з'явилася зловісна посмішка, холодна і жорстока, коли цяточки рожево-пурпурового кольору засвітилися навколо її голови, збільшуючись і набуваючи форми магічних стріл.

Я намагалася піднятися на копита, але ноги не слухалися. Убивча хвиля нудоти звалила мене. Я знала, що також втрачаю кров, і дзвін у вухах порушував відчуття балансу. Але я також знала, що Каламіті та Вельвет Ремеді от-от загинуть. Я теж можу загинути, але я загину, рятуючи їх.

І у геніальності мінт-алкової кмітливості я знала, як це зробити.

Мій телекінез мене не зрадив, навіть коли мене зрадило тіло. Я піднесла до себе снайперську гвинтівку, одночасно піднімаючи кулю спогадів і левітуючи її до алікорна таким чином, щоб вона наближалася збоку. Я відчула укол совісті за те, що ризикую чимось настільки важливим для Вельвет.

Псевдобогиня обернулася, помітивши рух краєм ока. Вона зреагувала раніше, ніж впізнала предмет, бо очікувала гранату, і сфокусувала на ній свою магію, аби жбурнути назад у мене.

Куля спогадів м'яко засвітилася, коли алікорн торкнулася її сфокусованою магією. Її очі розширилися, її щит зник, і каскад магічних стріл, що вона формувала, випарувався, коли алікорн загубилася у спогаді.

Ковзнувши у дзен ЗНС, я прицілилася їй у голову і натиснула на гачок.

*** **

— Ні! — різко промовила Вельвет Ремеді, її голос лунав ніби здалека, дзижчання у мене у вухах забивало його. Вона левітувала бляшанку зі Святковими Мінт-алками від мене раніше, ніж я встигла схопити ще одну. Я вже прийняла дві, одну перед тим, як вбити алікорна, а другу — щоб відтягнути потужну депресію, яка, як я точно знала, прийде, коли дія першої мінт-алки закінчиться.

— Але!.. — Я намагалася вигадати щось, у що Вельвет Ремеді повірить. Я зараз була дивовижною; я могла впевнити будь-кого у будь-чому. — Дозволь мені хоча б залишити їх у себе. Вони можуть мені знадобитися. — І все ж я чомусь не могла впевнити найчарівнішу кобилу на пустищі залишити мені бляшанку з ліками.

Я дала Вельвет Ремеді останнє медичне зілля. Магічна рідина працювала до болю повільно, загоюючи її рани. Тепер для того, щоб вилікувати мене і Каламіті, вона мала лише цілющі бинти. Їх явно було недостатньо. Вона досі була занадто слабка від втрати крові, і їй було важко стояти. Каламіті була потрібна шина щоб зафіксувати ногу; Вельвет Ремеді не хотіла ризикувати з лікувальним закляттям, доки нога не була вправлена. До того ж, йому був потрібен серйозний відпочинок, щоб одужати від удару блискавкою.

І був ще один.

Мені довелося махати Вельвет Ремеді, щоб вона не підходила, доки я не наблизилася до нерухомої фігури, що лежала біля хатини. Я, за допомогою левітації, могла перелетіти мінне поле. Вельвет не могла.

Враховуючи словодумки алікорна та мітку, що мій ПіпБак спонтанно дав хаті, мені не потрібен був розум, посилений Святковими Мінт-алками, щоб зрозуміти, що це, мабуть, був Стілхувз.

Великий мисливець на алікорнів... отже, їх було більше. Можливо, значно більше. Ця думка лякала. Стілхувз знищив двох з них комбінацією раптовості та епічною вогневою силою. Хитрість та вдача допомогли мені вбити третю, перш ніж вона повбивала нас усіх. Останнього разу мені знадобився вагон. Ці істоти не були непереможними, але вони були *могутніми*, і їх було дуже важко вбити.

Металевий жеребець (точніше, я вважала, що це жеребець, зважаючи на форму броні) досі не ворухився. Я зігнулася поряд з упалим рейнджером; кілька моїх пов'язок при цьому з'їхали і розв'язалися, з моїх ран сочилася кров. Зблизька броня виглядала ще більш вражаючою. В ній була власна система очистки повітря, підтримка життєдіяльності, навіть механізована ін'єкція медикаментів.

Пошкодження від ракет були значно менше, ніж мали бути. Та все ж броня прогнулася у місці удару, жорстоко здавивши поні всередині.

Я намагалася знайти спосіб зняти шолом. Якщо він існував, то був добре прихований. Але я знайшла роз'єм, що дозволяв моєму ПіпБаку під'єднатися до техномагічної матриці шолому. Я витягла інструмент зі своєї роби, вже підозрюючи, що шолом мав власні аналоги ІП та ЗНС, а може, й ще щось. Хто б не розробляв цю броню, мабуть, працював хвіст-о-хвіст зі Стайнею-Тех.

— Не роби цього, — голос з шолому був низьким, гуркочучим, дуже мужнім.

Я налякано відскочила. Він там був живий! Підсилена Святковою впевненістю, я підійшла і спробувала переконати його.

— Я сертифікований технік Стайні-Тех з ПіпБаків, — трошки збрехала я. — Я впевнена, що можу допомогти.

— Ні. Не можеш, — говорив голос, але тіло досі не рухалося. Шолом навіть не повернувся, щоб на мене подивитися. — Попадання було критичним для броні. Всі системи відключилися. Лікування, саморемонт... вся матриця залять зламалася.

Я сіла і зморщилася від болю, що різкими блискавками пронизав мої стегна.

— Ти можеш...

— Без магічної енергії я не можу навіть ворухнутися. Я тут і помру. Я, власне, вже помер, — низький голос з броні звучав так, ніби вже примирився з ідеєю. — Але я забрав їх з собою. І, якщо не помиляюся, я врятував Поні зі Стайні. Непогано для останньої справи.

Я була ошелешена. Моя роздута репутація. Мені було ніяково. Інші поні не повинні ризикувати власним життям заради мене, вважаючи мене чимось особливим.

Я дивилася на сталевого рейнджера, не мертвого, але паралізованого. Якщо у броні не було живлення, підключення до неї нічого не дасть. Я кинула погляд на Вельвет Ремеді, шкодуючи, що не

навчилася в неї чогось з медицини замість того, щоб просто покладатися на її вміння. Я роздумувала над тим, щоб перенести її над мінним полем.

Я знову обернулася до поваленого поні у броні.

— Добре... Стілхувз, так?

— Звідки ти... А. Звичайно.

Що «звичайно»? Плюнувши на нерозуміння, я продовжила:

— Зараз я перенесу сюди нашого медика.

Не кажучи більше ні слова, я обернулася і зосередила свою магію на Вельвет Ремеді. Вона, шоковано зойкнувши, піднялася в повітря і полетіла до нас.

— Літліп, опусти мене!

— Мінне поле, — мимохідь сказала я.

— Добре, донеси мене, а *потім* опусти.

За мить вона приєдналася до нас. Вона вишукано мені посміхнулася і обернулася до броньованого мисливця. Доки я переказувала їй те, що він розповів мені, мій розум згадав плакат, що я бачила на стіні клініки Кенді: «Не обов'язково бути Сталевим Рейнджером, щоб бути Героєм! Вступайте до Міністерства Миру сьогодні!» Я дивилася на Вельвет Ремеді, знаючи, що вона теж мала десь бачити цей плакат раніше, і міркувала, чи вона теж згадала його.

*** **

— Вам не варто турбуватися, — наполягав Стілхувз. — Тут неможливо щось зробити. Я своє відбігав...

— Дурниця, — заржала Вельвет Ремеді, не звертаючи уваги на фаталізм сталевого рейнджера. — Нам лише треба тебе витягти...

— Ні, — знову промовив низький, скрипучий голос.

— Вибач, що? — збентежено спитала Вельвет. Вона кілька хвилин обстежувала броню, і виглядала дуже занепокоєною. — Навіть якщо

броня захистила тебе від опіків та порізів, ти отримав серйозну тупу травму. Внутрішні пошкодження можуть... — говорячи, вона почала огортати броню магічним сяйвом.

— Не знімай мою броню.

Вельвет Ремеді заржала.

— Та годі, я щойно проходила це з Каламіті. Я не можу лікувати тебе, якщо не зможу тебе бачити...

— Якщо ти знімеш мою броню, я помру.

Я кліпнула очима, з роззявленим ротом роздивляючись величезну ум'ятину у його боці. Я не мала медичного розуміння Вельвет Ремеді, але могла уявити, що саме броня тримає його цілим.

Вельвет відійшла, припиняючи своє закляття.

— Що ж, значить, це недолік дизайну.

— Броня має підтримувати мене живим, — ніби захищаючись, сказав Стілхувз. — Відкрий секцію броні на моєму лівому боці.

Вельвет Ремеді зробила це, відкривши систему розподілу наркотиків та медичних зіль, там було все, від Баку до...

— Я навіть не впізнаю деякі з них, — здивовано вимовила Вельвет.

— У броні є медичне зачарування. Якщо б воно працювало, я б вже був повністю вилікуваний.

Я, досі розглядаючи систему ін'єкції, недбало зауважила:

— Тут немає системи для Святкових...

— Літлпіп! — осудливо перервала мене Вельвет Ремеді.

Я злякано відступила. Я спробувала відволіктись від наркотиків, натомість зосередившись на відмові в роботі матриці заклять в броні з магічним живленням. Якщо б це був ПіпБак, я б легко...

— Хвилиночку, — бовкнула я, точно знаючи, що робити.

Вельвет Ремеді скоса подивилася на мене.

— Літліп... — загрозово прошипіла вона. Я не могла її винуватити. Пройшла лише мить з моменту мого попереднього зауваження; вона просто не могла оцінити, наскільки швидко я зараз могла думати — бо інакше вона, може, й не стала б так швидко відбирати мої Святкові Мінт-алки.

— Ні, я знаю, як його полагодити! Я можу відновити живлення броні і перезавантажити матрицю заклять. — Я просто сяяла. — Той, хто розробляв броню, вочевидь вжив магичні технології Стайні-Тех. Це майже те ж саме, що полагодити ПіпБак.

Вираз обличчя Вельвет пом'якшав.

— Що ж, тоді годі стояти. — Вона посміхнулася і звільнила мені дорогу, старанно намагаючись не наближатися до мінного поля.

Я підбігла вперед, і випала до реальності. Розуміння моєї помилки змішалось з нищівною депресією, що затопила мене у відхідняку від Святкових Мінт-алок. За мить я стала дурною, неосвіченою і тупою.

— Я н-не можу, — простогнала я.

— Але ж ти щойно сказала...

— У мене нема інструментів. — Мені хотілося розплакатися. Сталевий рейнджер загине у в'язниці власної броні, бо я не була сертифікованим техніком Стайні-Тех з ПіпБаків. У моїй роботі не було майстер-ключа до матриці заклять. Я неохоче це визнала.

Вельвет Ремеді підійшла до мене, трішки хитаючись, ще слабка від втрати крові. Вона обійняла мене хвостом, заспокійливо шепочучи мені у вухо.

— Майстер-ключ до матриці заклять? — Голос Стілхувза пролунав скоріше оптимістично, ніж фаталістично. — Можливо, ви зможете знайти його у Стайні 29.

*** **

Ми йшли до іншої Стайні. Я відчувала, що тремчу від цієї думки. Я вважала, що це скоріше від побоювання, ніж від фізичної слабкості; Вельвет Ремеді підлатала мої рани.

Каламіті причвалав до мене.

— Не забувай, Літлпіп. Це не твоя Стайня.

Я кивнула. Я досі була в обіймах післямінт-алкової депресії. Я знала, що психічно я була не в тому стані, щоб це робити. Але Стілхувзу була потрібна допомога, і ми були його боржниками.

— Я передумав, — протестував сталевий рейнджер. — Я не можу дозволити вам йти до Стайні заради мене. — Його почуття надії поступово було розчавлене упертою шляхетністю, яку я одночасно розуміла і відхиляла. І не тільки я.

— Та ну? Тоді йди сюди і зупини нас, — запропонувала Вельвет Ремеді. А потім додала: — А, точно. Ти ж не можеш.

— У тебе зовсім погано з лікарським тактом, — повідомив голос з броні.

Я подивилася на нас трьох. Ми були не у тому стані, щоб йти до незнайомої і, скоріше за все, ворожої території. Всі ми ледве трималися на ногах.

— Я не скажу вам, де вхід, — спробував відмовити нас Стілхувз.

Каламіті заржав:

— Люк з написом «Стайня 29»? Поряд з зупинкою для повітряних фір у Фетлоку? — Стілхувз багатозначно промовчав. Каламіті нахилився до мене і прошепотів: — А Вельвет Ремеді казала, же під вагоном нема ніц цікавого.

Щоб дістатися туди, нам знадобилося значно більше часу, ніж я пам'ятала. Ми рухалися обережно, уникаючи червоних міток на компасі моєї ІП. Я відчувала, що зараз кілька радтарганів можуть добити нас.

Каламіті летів, аби не навантажувати ногу. Він подивився на пасажирський вагон і занадто весело проголосив:

— Що ж, я ся сподіваю, же твоя вражаюча левітація ся повернула, Літлпіп. Якщо тільки ми не знайшли десь регулятор потоку, про який

мені ніхто не повідомив, рухати його доведеться тобі.

Я лягла додолу. Я мала повністю зосередитися на возі (*Диліжанси «Небесний Бандит»*, безцільно помітила я), а отже я мала не відволікатися на те, щоб стояти. Мій ріг засвітився, коли я сконцентрувалася на величезному вагоні. Магічне сяйво огорнуло його. Я напружилася, вкладаючи всю свою волю в те, щоб зрушити транспорт. Мій ріг спалахнув. Навколо нього з'явився шар надсяйва. Віз зі скрипом почав хитатися. Мого лоба заливав піт. Мені ставало важко дихати. Десь вдалині хвилювалася Вельвет, але я це ігнорувала. Другий шар надсяйва спалахнув навколо мого рога, і весь віз піднявся на кілька футів і відлетів до тротуару.

Я обережно опустила його, потім звалилася від виснаги. Я бачила люк. Йей. А тепер спати.

*** **

— Скільки я була непритомна? — налякано спитала я.

— Достатньо, щоб трохи поспати, — заспокоїла мене Вельвет. — Я й сама трошки відпочила.

Ми були у короткому технічному тунелі. В одному кінці двері вели до інших технічних тунелів, що зміїлися під усім Фетлоком. В іншому кінці три сходинок вели до величезних дверей Стайні 29. Каламіті стояв на трьох копитах, піднявши поранену передню ногу, і лупав очима на панель управління.

— Оце так облом, — заявив він. Здавалося, що Стайня 29 ніколи не відчинялася. І, не маючи обхідного пароля, всередину ми теж навряд чи змогли б потрапити. Та я все одно взялася до роботи. В голові у мене ще трохи шуміло, і я навіть думала пожувати Мінт-алку (навіть не-Святкової було б достатньо), але я не хотіла, щоб Вельвет Ремеді або Каламіті подумали, що я не можу без них. Я можу. Просто вони роблять мене краще.

Влізши до системи контролю і добре поколупавшись там, я знайшла дещо цікаве.

— Здається... я знайшла обхід.

— Де? — спитав Каламіті, дивлячись на люк. — Далеко?

Я похитала головою.

— Та ні, в системі. Для того, щоб обійти нормальний захист, потрібен ключ з трьох частин.

— Що за ключ? — спитала Вельвет Ремеді.

— Розпізнання голосу. Потрібні три різні голоси, — повідомила я. Потім, перш ніж хтось з них встиг вказати на те, що нас саме троє, я пояснила: — Це мають бути три правильні голоси. Що кажуть — неважливо, важливо, хто каже.

Це був дуже цікавий обхід. Я міркувала, що саме змусило зробити його таким. І чи в усіх Стайнях є така сама дірка в системі безпеки.

— Чиї три голоси?

Я трохи поміркувала, клянучи мій загальмований мозок.

— Я... емм... — Потім я згадала обхідний код Другої Стайні. СМСЗВFF. — Здається, я знаю.

Для першого голосу знадобилося найбільше часу, просто тому, що у мене не було його запису. Натомість ми сиділи та слухали Ді-джея ПонЗ по радіо, чекаючи, доки його вибір пісень закінчиться. Перший і єдиний раз я була вдячна, що на радіо такий обмежений вибір музики.

— Добрий вечір, поні! Це ваш скромний ведучій, Ді-джей ПонЗ, володар радіохвиль. І пора б мені поспати, але спочатку — новини! Здається, наш хрестоносець з Другої Стайні рятує всіх. З повідомлень, що я отримую, вона зі своїми супутниками врятувала групу рейдерів з Розбитого Копита від поневолення та знищення армією работорговців. А потім — бо який же кексик без глазурі — вона вбила *дракона*!

Луна забирай, чому не «Каламіті зі своїми супутниками»? Або «Вельвет Ремеді з супроводом»?

— Не знаю, чи зможу погодитися з тобою, мала. Рятувати рейдерів? Деякі монстри заслуговують на поневолення.

Чудово.

— До інших новин: чергове повідомлення щодо пекельних гончаків, які атакують мандрівників на пустищі між Мейнкеттеном та Філлідельфією. Серйозно, поні, якщо ви збираєтесь йти настільки далеко, впевніться, що у вас є добре озброєний супровід. Якщо нема, краще не ходіть. Це були поради з виживання від Ді-джея Пон3. Не перемикайте канал, якщо бажаєте почути інші поради з цієї серії, як-от «Гранати не можна їсти» або «Рейдери не бажають з вами товаришувати». Але спочатку Світі Бель заспіває для вас «Темні дні скінчилися»...

Я підскочила.

— Починаємо, поні!

Ми повернулися до контрольної панелі, де я згодувала заляттю розпізнання голосу кілька перших рядків пісні, зробивши собі у голові нотатку записати пісню на той нещасливий випадок, якщо мені знадобиться потрапити до Стайні втретє.

Далі я увімкнула уривки двох інших записів:

«Код для відмикання дверей Другої Стайні... СМС3ВFF».

«Привіт! Мене звати Скуталу. Мабуть, ви мене знаєте (я ж все-таки відома) з моїх виступів на заходах на зразок тогорічного GALLoPS, або як засновницю “Червоного Гонщика”...»

З потужним шипінням і незадоволеним драконячим стогоном двері до Стайні 29 зрушили з місця.

Я обернулася і побачила, що Вельвет Ремеді йде повз мене до дверей. Розкішна кобила надягнула свою чудову сукню і розчесала гриву. Я кинула погляд на Каламіті, але той лише знизав плечима.

— Ем... Вельвет?

Сукня приховувала більшість з її пов'язок.

— Ми вперше зустрінемося з поні з іншої Стайні. Ми маємо продемонструвати себе з найкращого боку, — аристократично

промовила вона. — Особливо якщо у них досі не було відвідувачів ззовні. Ми маємо виглядати як дипломати. — Вона подивилася на мене краєм ока, не обертаючи голову. — Якщо ви двоє підете першими, ми будемо виглядати ніби загарбники.

Великі металеві двері відійшли вбік, і Вельвет Ремеді увійшла до Стайні 29 царствено і без вагань. Каламіті прикульгав до мене, доки я дивилася, як вона зникає всередині.

— Вона й справді шось, га?

— Так... — сказала я, відчуваючи себе трохи ошелешеною. Я кинула погляд на Каламіті, який дивився крізь двері на Вельвет. — Вона... — Я знову подивилася на нього. Каламіті не просто дивився на Вельвет Ремеді, він *дивився* на неї. Щось хруснуло у мене в мозку. — Ні!

Ні, це було просто... ні.

— Ні? — збентежено спитав він, не відриваючи погляду від її стегон.

Я запнулася, приходячи до тями.

— Ні, не ні. Тобто... так. Так, вона й справді. Вона... — Моя.

Трясця!

*** **

Це було *несправедливо*.

Я кохала Вельвет Ремеді. Кохала задовго до того, як Каламіті її зустрів. Так, так, я знала, що у мене насправді немає ніяких шансів. Вона ж була... *вона!* А я просто... я. І про двері комори я теж знала.

Але... аррггх.

Я взяла образ Каламіті, який може залицятися до Вельвет Ремеді, коли я не можу, і запхнула його у глибоку темну яму. Потім закопала цю яму. Потім збудувала зверху дім і переїхала туди жити.

Натомість я зосередилася на чистому, але дуже темному інтер'єрі Стайні 29. Спочатку мені здалося, що вона збереглася ідеально. Зойк

Вельвет Ремеді розбив цю ілюзію.

Вельвет відступала від залишків скелету з розтрощеною середньою частиною, що звисав з частини дверного механізму.

Вельвет захиталася, ніби от-от мала знепритомніти. Я скривилася, дивлячись на Каламіті, який поспішив підхопити її. Лиховісний початок.

Дві металеві двері давали нам два варіанти: технічні приміщення або атрій. На моїй ІП червоного не було. Власне, там взагалі не було нічого, окрім моїх супутників. В Стайні не було життя. Принаймні, у межах закляття мого ПіпБаку. У Стайні була цілковита тиша, за винятком вічного дзижчання світильників та м'якого буркотіння генераторів.

— Це місце — могила, — промовив Каламіті.

Технічні коридори мають привести нас прямо до майстерні з ПіпБаків. Але через атрій ми дістанемося до клініки, а медикаменти були нам дуже потрібні. На той випадок, якщо у Стайні 29 щось чаїлося, нам потрібно було знайти медикаменти, перш ніж тинятися тут. Я озвучила свою логіку Вельвет Ремеді та Каламіті, і вони обидва погодилися. Каламіті поморщився, коли копито його пораненої ноги зачепило підлогу.

Я зробила крок уперед, і двері до атрія піднялися. Я увійшла, і мені в око одразу впали більше тридцяти скелетів поні. Вони були розкидані по кімнаті, але найбільше їх було біля моїх копит. Мені довелося використати телекінез, щоб зробити прохід серед поні, яким «пощастило» потрапити до Стайні раніше, ніж мегачари зруйнували Мейнкеттен. Я відчувала, як мій мозок гризе гнів. Я нагадала собі, що це не моя Стайня.

В атрії було багато й іншого сміття. Пляшки з-під пива та віскі, скотчу та вина, більшість з них порожні, багато — розбиті. Сукні та костюми стали брудними від занепаду. В дальньому кінці стояла пробита кулями акустична система.

— Гадаєте, вони?.. — голос Вельвет перервався. Вона дивилася на місце за нашими спинами, прямо над дверима, крізь які ми щойно пройшли. На стіні були змонтовані дві автоматичні турелі. Живлення на них йшло, але, здається, вони нас не відстежували. Моя ІП заявляла, що вони не є загрозою. Кімната натякала, що це не завжди було так.

Я подивилася вгору, на кругле вікно до офісу Наглядачки, от тільки його не було. На його місці була пуста і невиразна стіна. Сходи, що мали вести до кімнати охорони і офісу Наглядачки, були присутні, але написано там було просто «Охорона».

Я відчула, що мене ірраціонально дратує неправильність дизайну Стайні. Знову.

Я чула, як позаду Каламіті шепоче до Вельвет:

— В неї вже була погана реакція на Стайню. — Що, невже це так очевидно? — Нам краще наглядати за нею.

Ну чудово. Тепер вони будуть батьків з себе корчити. Аррггх.

— Так, здається, зараз безпосередньої загрози немає. Нам краще розділитися, щоб не гаяти час. Вельвет, може, зробиш набіг на клініку? — Це було безпечно. Я могла бачити клініку крізь вікно в атрії. — Ми з Каламіті підемо до технічних приміщень.

Вельвет Ремеді не погодилася:

— Ні, Каламіті має залишитися зі мною.

Я ледве втрималася, щоб не гупнути копитом.

Вельвет Ремеді просто продовжила:

— Я хочу якнайшвидше вилікувати його ногу. Я зможу загоїти кістку своєю магією, щойно я її зафіксую.

«Ну добре», — подумки пробурчала я. Потім, так бадьоро, як могла, я сказала:

— Звичайно. Нема проблем. Мені все одно не потрібна допомога, щоб знайти майстерню з ПіпБаків. — Звичайно, це якщо припустити,

що вона не розташована в якомусь незвичному місці. — Я повернуся раніше, ніж ви закінчите.

Я пішла до дверей. Вельвет Ремеді тихо мене спитала:

— Літлпіп? З тобою все гаразд?

Я махнула копитом.

— Так. Я просто... трохи виснажена. Втрата крові, все таке. — Я спробувала посміхнутися. Вона виглядала так, наче намагалася в це повірити. — Добре, я трохи здивована. Але я рада. Це добре, що двоє моїх друзів *подобаються* одне одному.

Каламіті закашлявся.

— Зажди, шо? — заржав він. — Вона ж самовдоволена, егоїстична елітистка, яка радше буде лікувати наших ворогів, аніж стріляти у них.

Вельвет Ремеді кинула на нього похмурий погляд.

— А він імпульсивний хуліган, який думає, що може виправити пустище, втопивши його у крові.

О Богині, та вони такі очевидні, що просто далі нікуди!

Я втекла раніше, ніж закричала.

*** **

Залишок подорожі крізь технічні приміщення Стайні я провела нагадуючи собі, що це, взагалі, добре, що мої друзі так ладять, що безглуздо було ревнувати, коли у мене від початку не було жодного шансу, і що якщо я хочу залишитися з друзями, мені краще закопати ці почуття в тій самій темній ямі.

Я гадала, скільки це вже триває. Чи було це щось нове? Чи були якісь знаки, які я просто не помітила? Чи може, просто не хотіла їх помічати?

Думка про «помітити їх» викликала абсолютно небажаний образ Вельвет та Каламіті, який я швидко розірвала і спалила. Це буде важко.

Знаєте, що допомогло б мені зобразити радість в їх присутності? Маленька поні в моїй голові помахала до мене бляшанкою. На хуй ту

поні. Я хотіла ще трохи постраждати.

На компасі моєї ІП з'явився вогник. Він не був ворожим. Може, хтось з них спустився сюди за мною? Якщо так, як вони мене випередили?

За мить з однієї з кімнат вилетів службовий бот, його численні кінцівки погойдувалися, а сам він чистив стіну. Не дивно, що це місце виглядає чистесеньким. Я відчула укол досади через те, що у майстерні Другої Стайні не було робота для чистки стін. Мені доводилося мити їх власними копитами.

Робот почав чистити у моєму напрямку. Я вирішила звільнити йому шлях, пірнувши до майстерні робототехніків. Кімната була наповнена службовими ботами різного ступеня несправності. Тут було достатньо інструментів, щоб покращити плани майстерні Каламіті. Я взялася до мародерства.

Підсобка майстерні роботехніків вигоріла вщент. Я знайшла обвуглені скелети двох поні поряд з напіврозібраним медичним ботом. Здається, хтось, працюючи над ним, зробив фатальну помилку, від якої санітарний вогнемет сказився.

Бот-прибирач пролетів далі по коридору.

В дальньому кінці спаленої підсобки був сейф, фарба навколо нього пішла бульбашками і посипалася. Сам сейф вогню не боявся. Я витягнула свою викрутку та шпильку, лише щоб дізнатися, що сейф не був зачинений. У мене і так був поганий настрій, а тепер я відчувала, ніби мене надурили.

Всередині була фляжка з яблучним віскі, пачка двохсотрічних (для старомодних гурманів) медових льодяників, бляшанка з Мінт-алками — нажаль, звичайними, кілька планшетів з технічними нотатками та аудіозапис. Залишивши планшети, я звантажила запис до свого ПіпБака і прослухала його.

«Це Мендер¹, доповідаю щодо прогресу діагностики домашнього бота Кенікіна². Сидів всю ніч, длубався з програмою цієї штуки; хотів встигнути з цією доповіддю до похорон.

З того, що я зрозумів, робота, здається, заглощило під час автоматичного оновлення його підпрограм від Стайні-Тех. Це поки що єдине, чим я можу пояснити те, що він дав Кенікіну кухоль гарячого промислового розчинника замість кави.

Всі ті поні, які шепталися, що старий Кенікін доп'ється до смерті, зараз, мабуть, подавилися своїми словами. Якщо ні — то мали б. Я бачив небораку перед тим, як його спалили — йому весь рот і горло роз'їло. Мені ще кілька днів кошмари снилися.

Я збираюся сьогодні побалакати з Шедоухорн³; я хочу, щоб усіх домашніх ботів вимкнули до тих пір, доки ми не перевіримо їх усіх. Звичайно, це потребуватиме багато зусиль і часу.

Я знаю, що негарно з мого боку використовувати смерть Кенікіна для просування своїх планів, але це черговий приклад того, чому нам, на мій погляд, потрібна влада всередині Стайні. Як поні зі Стайні-Тех можуть нормально керувати Стайнею, якщо вони навіть не бачать, що тут відбувається?»

Це було неочікувано. І страшно. Я намагалася викинути з голови образ Кенікіна, натомість зосередившись на думці про Стайню без Наглядачки. Стайню, якою дистанційно керувала Стайня-Тех.

*** **

Майстерня з ПіпБаків була саме там, де й мала бути. Я відчула здивування, полегшення, і легке роздратування через два перших почуття.

Майстер-ключ техніка для матриці закліть був замкнений у шафці разом з десятком інших зачарованих інструментів, до яких у простих учнів, таких, як я, доступу не було. Я знову левітувала до себе викрутку і шпильку.

За кілька хвилин моя броньована роба була навантажена всім, що могло мені знадобитися, для просунутого ремонту ПіпБака. І, принаймні, в теорії, все потрібне для того, щоб відновити потік магічного живлення у броні Стілхувза. І ще, про всяк випадок, я

запакувала кілька іскрових батарей та невеличкий масив провідників магічного поля.

В офісі головного техника цієї Стайні бракувало гамака, що так часто приймав на себе вагу мого вчителя у Другій Стайні. Я похитала головою і огледіла кімнату ще раз, перш ніж повернутися до моїх друзів. Я помітила аудіощоденник серед речей, що були розкидані по столу головного техника.

Посидіти тут і послухати щоденник? Або знайти Вельвет Ремеді та Каламіті. Разом. Сподіваюся, не під час поцілунку. Що ж, хай буде щоденник.

«Шедоухорн зібрала нас сьогодні вранці на нараду. Вчора ледве не сталася катастрофа. Той бовдур Бакбрайт⁴ зібрав для свого жереб'яти пневматичну рушницю на день народження, а потім відвів хлопця вниз, на рівень реактора, щоб потренуватися стріляти. Чим він думав? Малий схибив у радтаргана і пробив невеличку дірку в системі навколишнього середовища. Навіть зачепив водний талісман. На щастя, він працює добре, але ще півдюйма, і у Стайні були б серйозні проблеми.

Як голова техніків, Шедоухорн затвердила кілька нових протоколів безпеки. Вони неофіційні, доки їх не ствердить Стайня-Тех, але ми все одно будемо їх виконувати. Якщо Стайні-Тех не подобається, що хтось віддає накази замість них, то нехай самі сюди спустяться і скажуть.»

*** **

Вельвет Ремеді підсунула три склянки екстра-сильного відновлюючого зілля до мене.

— Випий це. Через десять хвилин будеш абсолютно здорова.

Я була шокована.

— Чи не краще взяти їх з собою? І вживати економно?

Вельвет Ремеді похитала головою. Вона виглядала значно краще. Вона сховала свою сукню і зняла пов'язки; її шкіра була ідеальною,

хутро виглядало чистим і здоровим. Кілька внутрішньовенних пакетів висіли у неї на стегнах, трубки з них йшли кудись за її ліве плече.

— Немає потреби. Я вже зібрала більше десятка для наших подорожей, а також достатньо бинтів, кілька шин, пакети з кров'ю та інше. Вперше у нас повно медикаментів. Я б сказала, що ця клініка — подарунок від Богинь, але знаю, що це не так.

Я підняла брову, левітуючи зілля собі до губ. Вельвет Ремеді передала мені запис.

— Я знайшла це, коли... реквізувала запаси. — Я всміхнулася з її небажання називати це мародерством або збиранням сміття.

Я випила два екстра-сильних зілля і поклала третє до своєї торби. Спогади про Вельвет з посіченою та закривавленою шкірою знову з'явилися в моїй голові. Мені достатньо бути майже вилікованою, аби тільки мати одне зілля для надзвичайного випадку.

Каламіті також виглядав значно краще. Він поскаржився, що після цілющого закляття Вельвет Ремеді шина була непотрібна, але вона наполягла на тому, щоб він походив у ній принаймні ще день.

Я обійшла клініку, шукаючи місце, де можна було б сісти і послухати запис. Я хмурилася, очікуючи чогось поганого. Записи на Еквестрійському пустищі так рідко несли щось добре. А в Стайнях, здається, особливо.

Я знайшла хімічну лабораторію в задній частині клініки. На мить всі думки про запис зникли з моєї голови. Шукаючи наркотики та інші припаси, я зрозуміла, що у мене вже є все, що треба для того, щоб зробити власну партію Святкових Мінт-алок! Маючи здатність і можливість, я не могла опиратися. Це було б безглуздо.

Взявшись до роботи, я згадала, чому я прийшла сюди. Я увімкнула запис і почала товкти звичайні, нудні Мінт-алки на дрібний порошок.

«Ох...»

Голос був настільки сповнений відчаєм, що я одразу ж вимкнула запис. Я не хотіла це чути. На кілька довгих хвилин я

сконцентрувалася на своїй хімічній кулінарії, запис просто лежав на столі, злобно дивлячись на мене. Нарешті, роздратовано зітхнувши, я знову його увімкнула.

«Як це могло статися?!

Ми з доктором вийшли лише на кілька хвилин. Коли ми повернулися, двері замкнулися і активувалася система вогнегасіння, затопивши всю клініку...

Ми витратили більше години, щоб відкрити її знову. Ми намагалися пробити вікно, але ж воно броньоване. Навіщо бронювати вікно? Всі всередині задихнулися насмерть. Лемонтрас взагалі прийшла просто щоб зняти шви. Цього вечора вона планувала влаштувати вечірку з приводу кьютімарки для своєї доньки, і розповідала мені, який торт збирається вибрати з розподільвача. Новонароджене жереб'я Оренджів⁵ було в дитячій кімнаті клініки! О Богині! Їм, мабуть, ще ніхто не сказав!...»

Я знову його вимкнула. У мене серце стискалося. Частина мене хотіла плакати. Інша частина хотіла виплеснути свою лють на щось. Але тут не було очевидної цілі для люті. Тому я випустила її на кран, лупцюючи його за те, що відмовлявся дати мені води. Це було тупо, але мені полегшало. Нарешті, доливши води зі своєї фляжки, я закінчила приготування суміші і поставила її спікатися.

Звук кулементного вогню відволік мою увагу. Всі думки про щоденники, Мінт-алкі та хімію щезли, коли я почула крик Вельвет Ремеді. Мої друзі були в біді!

Доки я оберталася, на компасі моєї ІП з'явилися дві червоні цятки. Турелі стали ворожими. Я метнулася до основного приміщення клініки і побачила, як Каламіті і Вельвет ховаються під перекинутою кушеткою, а дві турелі зовні, над вже закритими дверима, періщать кулями вікно. Цятки і павутиння тріщин вкривали кожен його дюйм, броньоване скло мало от-от не витримати.

Левітувавши Літл Макінтош, я стала так, щоб можна було націлитися на обидві турелі тієї миті, як скло розвалиться. Укриття у

мене було небагато, але якщо я буду швидкою і мені трошки пощастить, воно й не знадобиться.

Вікно розлетілося дзвінким водограєм. Я відчула, як перша куля вдарила мені в груди, не пробивши броню, коли я пірнула до ЗНС і націлила по два постріли у кожну турель. Друга куля вдарила мене в ногу між ПіпБаком і коліном, коли я зробила перший постріл. І другий.

БАМ! БАМ!

Перша турель вибухнула. Друга перевела свій потік куль з Каламіті та Вельвет Ремеді на мене.

БАМ! БАМ!

Остання куля вдарила в мій бік, з гучним тріском відскочивши від держака мого бойового дробовика, коли друга турель вибухнула.

Я впала, раптово зрозумівши, що мені знову було дуже боляче. Але цього разу я не хвилювалася. Каламіті та Вельвет Ремеді були поряд зі мною, і ми були у клініці. Якщо вже у мене стріляють, то не можна уявити кращого місця та компанії.

Але щойно я впала на підлогу, я підвелася на копита, ігноруючи рани. Кульгаючи, стікаючи кров'ю, я намагалася дістатися до хімічної лабораторії. Я мала впевнитися, що мої Святкові Мінт-алки не перепечуться. Тепер, коли мої друзі були в безпеці, мій розум переключився на справу, що була хоч і другою, але все одно пріоритетною.

*** **

Двері атрія були закриті й замкнені. Ми були замуровані всередині.

Це мене скоріше дратувало, ніж турбувало. Я знала, що зможу обійти контроль усіх дверей з кімнати охорони. Але щоб дістатися туди, треба було пройти ще кілька місць, де раптово оскаженіла система охорони може атакувати нас.

Я дивилася на своїх супутників. Тепер я вже сприймала нас, як досвідчених воїнів пустища (ну, принаймні Каламіті й себе). Я була

зовні недовго, але цей час загартував мене, ніби вогонь ковальського горна. Кілька турелей не стануть на заваді вбивці драконів.

Я швидко зупинила себе. Такі думки небезпечні. Не вистачало ще повірити у ті дурниці з радіо.

Вельвет Ремеді сумно дивилася на мене. Я думала, що була достатньо швидкою, але здогадувалася, що вона підозрювала, чим я займалася в лабораторії. З того часу вона не відводила від мене очей, і її докірливий погляд палив мою душу.

Каламіті дивився на щось на стіні. Спочатку я подумала, що це був черговий довоєнний плакат — він вивчав його з такою самою увагою, яку Вельвет Ремеді зазвичай залишала для всього, що було пов'язане з Міністерством Миру. Але коли я підійшла ближче, досі трохи кульгаючи на підлатану та забинтовану ногу, я побачила, що це була мапа Стайні. Мої очі прослідкували шлях по сходах до кімнати охорони. Там була зброярня, а також кілька кімнат, що в звичайній Стайні мали б бути кімнатами Наглядачки та її родини. Тут вони були відмічені, як кімнати для ВІП (Вельми Істотних Поні). Там, де мав бути офіс Наглядачки, було велике ніщо.

Я наморщила лоба.

— Як я ненавиджу ці Стайні.

Вельвет Ремеді роздивлялася купу скелетів, тримаючи мене у полі зору.

— А... інші, що ти знайшла, були настільки ж поганим?

— Гірше, — заржав Каламіті.

Ми рушили до сходів і зупинилися біля дошки оголошень, вкритої звичайними для Стайні об'явами. Я відсахнулася; хтось написав «ГОДІ НАС ВБИВАТИ!» через усю дошку чимось, схожим на кров.

— Ой леле, — прошепотіла Вельвет. На мій подив, вона магією зняла з дошки одне з оголошень і левітувала його ближче, аби роздивитися. Об'ява висіла між повідомленням про нові заходи безпеки та листівкою з двома лошатами, які загубилися — їх всміхнені

обличчя століттями дивилися на атрій, повний трупів. На тій об'яві, що взяла Вельвет Ремеді, була намальована нижня частина літери «Б». Я перевела погляд з дошки оголошень на неї, дивуючись, як, в ім'я Луни, могла вона знайти щось більш визначне, ніж велетенський заклик про милосердя, написаний власною кров'ю вмираючої поні.

Вельвет Ремеді розвернула листівку так, щоб ми з Каламіті могли її побачити.

Вечірка на честь третього місяця виживання!

Сьогодні в атрії!

З десятої до шістнадцятої години!

Ведуча — наша Вініл Скретч

(алкоголь буде після дванадцятої)

Каламіті присвиснув, здвинувши капелюха.

— Вініл Скретч. Перша Ді-джей Пон3... принаймні, як дехто каже. Отже, вона пережила вибух крада-бомби у Мейнкеттені.

Я кинула на Каламіті погляд, який натякав, що йому варто перевірити своє визначення слова «вижити».

Я дійсно ненавиділа ці Стайні.

*** **

З непомітністю і Літл Макінтошем інші турелі майже не становили загрози. Ми увійшли до кімнати охорони, і я перезарядилася. Я сіла зламувати термінал, намагаючись поважливо левітувати скелет з нього у куток, де лежали інші скелети. Вельвет Ремеді почала над ними молитися.

Каламіті підійшов до зброярні, марно сподіваючись, що зможе відкрити її без моїх вмінь. Зрозумівши, що не зможе, він розчаровано відвернувся. Я чекала, доки він відійде на крок, перш ніж відкрити двері з терміналу, який я легко хакнула. Він підскочив, посміхнувся мені і зник всередині. Дріб'язкова, але незла помста; я досі відчувала запах моркви.

Я повернулася до купи записів охорони. Я нерішуче відкрила один з останніх.

Запис 67:

«Це божевілля!

Більше половини населення мертві. Спочатку ми вважали, що це просто дивні нещасні випадки, але тепер злий намір очевидний. Ніби сама Стайня обернулася проти нас! Учора школа сама зачинилася, і туди крізь вентиляцію задуло плазму. Двадцять троє жереб'ят та кобилок були жорстоко вбиті, їх тіла просто розтанули! Ми чули їх крики! Мій племінник був у класі. Він тільки-но отримав свою кьютімарку; він мав стати митцем!

Моя сестра плаче й не може зупинитися. Вона замкнулася в кімнаті, зі всіма його фотографіями, що були у неї. Хтось має бути відповідальним за це. Хтось має за це заплатити!»

Я відчула, що мене тіпає, та не від болю. Я наказала терміналу програти більш старий запис.

Запис 43:

«Шедоухорн вмерла минулої ночі від ускладнень після того, як її ледве не вбило електричним струмом учора вранці, коли вона намагалася підключитися до з'єднання за захисною панеллю за допомогою свого ПіпБаку. І це майже одразу після того, як Бакбрайт та його син загинули при аварії ліфту! Це не Стайня, а смертельна пастка.»

Я увімкнула інший.

Запис 72:

«Це Стайня-Тех. Це мають бути вони! Ці падлюки зі Стайні-Тех замкнули нас усіх тут, в своєму йобаному лабіринті смерті, і вбивають нас. І вже навіть не поодиноці. Вони забивають нас групами!

Який відморожений садист міг таке зробити?! Вони вбили дітей!

Невже вони не розуміють, що ми єдиний шанс понства? Ці Стайні мають врятувати нас! Що за зlobні недопиздки грають в

смертельні ігри з останніми живими представниками власного виду?

Ми навіть не можемо до них дістатися. Все робиться автоматично.»

Я увімкнула останній, незважаючи на прохання Вельвет Ремеді зупинитися.

Запис 73:

«Ха. Ха. Гарний жарт, правда? До мене дійшло, що ми навіть не знаємо, чи насправді вибухнули мегачари. Ми віримо, що світ зовні був знищений лише тому, що Стайня-Тех сказала нам вірити в це. А що як ще неправда? Вся Еквестрія живе звичайним життям в сонячному світі нагорі, доки ми кричимо, плачемо і вмираємо тут, внизу, заради якоїсь розбещеної розваги для потворних, бездушних поні зі Стайні-Тех.

Це єдине, що має хоч децицію сенсу у цьому кошмарі.»

Я потягнулася увімкнути наступний запис, коли Вельвет Ремеді фізично відтягла мене від терміналу.

— *Що?!* — люто заволатала я, мене трусило так, ніби я от-от вибухну.

— Літлпіп, — сказала вона, і я зрозуміла, що вона плаче. — Ти мусиш зупинитися.

*** **

Каламіті та Вельвет Ремеді відправили мене обслідувати дві останні кімнати, що для Вельми Істотних Поні, доки вони вимикали охоронну систему та відкривали всі двері. Так воно й краще. Вони хотіли, щоб я прийшла до тями. Заспокоїлася. Я хотіла знайти місце подалі від них, і щось, що я могла б жорстоко знищити.

Ніколи ще мені так не багровіло в очах, і я навіть не могла атакувати джерело мого гніву, бо всі вони вмерли. Десятки й сотні років тому. Мене постійно трусило.

У першій кімнаті був підсвічений напис «Вініл Скретч». Отже, це її кімната. Перша Ді-джей Пон3. Я зробила крок уперед, і двері

відчинилися.

Всередині кімнати ніхто не торкався з ночі тієї вечірки, що відбулася три місяці по тому, як двері Стайні 29 зачинилися, замкнувши поні у пастці.

Я йшла і дивилася навколо. Купи платівок. Програвачі. Обладнання для запису. Доволі розкішний, хоч і не дуже великий простір для їжі та відпочинку. Персональні туалет і ванна.

Тут було де розгулятися моєму гніву. Платівки дуже приємно розкололися б під моїми копитами. Але я не могла цього зробити. Поні, які, хай і недовго, жили тут, любили ці речі, і їх нищення не було б наріканням до адреси тих жорстоких поні, що створили це місце; скоріше, це було б продовженням їх роботи. Замість цього я зібрала кілька платівок і засунула до своїх торб. Коли я повернуся до інших, я попрошу Вельвет Ремеді покласти їх до однієї з її аптечок, де вони будуть захищені від куль. Я досі пам'ятала те яблуко.

У кімнаті був сейф. Я вагалася. Чомусь мені здавалося трохи дивним зламувати сейф знаменитості, хай навіть давно померлої. Але, важко зітхнувши, я вийняла свої інструменти і взялася до роботи. Всередині я знайшла стару дитячу іграшку, кілька фотографій у рамках та купку плакатів. І одну скриньку, яка виглядала так, ніби її врятували з вогню. Всередині були чотири кулі спогадів. Одна з них привернула мою увагу. Вона була відмічена, як «Остання вечірка Пінкі Пай». Я взяла її, закинула у торбу, і пішла до наступної кімнати.

Напис над дверима повідомляв: «Шедоухорн».

Кобила-технік вважалася у Стайні ВІП? Навіть серед моєї ледве стримуваної люті на Стайню-Тех, ненависть до якої я не можу виразити словами, частина мого мозку визнала, що це дивно.

Двері відкрилися переді мною, і я увійшла. Ця кімната була більш неохайною. Усюди були розкидані запчастини та уламки металу. Незакінчені проекти вкривали стіл. Схеми різних систем Стайні були приколені до стін. Одна з них була відірвана, відкриваючи погляду сейф цієї кімнати. І знову я взялася до роботи. Коли сейф відкрився, у

ньому я знайшла ще один запис. Він різьблено нагадував той запис, що я знайшла в офісі Наглядача-жеребця.

Я мала його почути. Але частина мого мозку волила не робити цього. Я не слухала його голос. Натомість я увімкнула запис, і ще один знайомий голос ожив у склепі Стайні 29. Голос звучав рішуче, але стомлено і дуже сумно. Її голос звучав так, ніби вона читала по сценарію, який вже встигла зненавидіти.

«Привіт, Шедоухорн! Це повідомлення призначається виключно для ваших вух. Я говорю до вас, бо вас було обрано для дуже важливого завдання через вашу лояльність і вірність обов'язку, як до нашої компанії, так і до оточуючих поні.

Мене звати Скуталу. Ви, мабуть, знаєте мене... та яка різниця. Мене вже нудить від цього...

... спробую знову...

Привіт, мене звати Скуталу, і я віце-президент Стайні-Тех. Якщо ви це чуєте, це означає, що були введені в дію протоколи загрози рівня Омега, і громадяни Еквестрії, обрані до Стайні 29, були успішно замкнені всередині найбільш сучасної споруди для виживання під час апокаліпсису.

Мені дуже шкода. Хотіла б я, щоб ми могли зробити більше.

Трясця, хотіла б я, щоб ми всього цього не допустили...

... Але натомість, на наші плечі впав обов'язок врятувати всіх, кого ми зможемо, і спробувати зробити так, щоб це ніколи не повторилося. Тому вашу Стайню було обрано для участі у життєво важливому соціальному проекті. Основна мета Стайні 29, як і всіх інших, врятувати життя поні всередині неї. Але...

... Але у вас є також вища мета, окрім врятування життів окремих поні. Ми в Стайні-Тех розуміємо, що для понства не має сенсу рятуватися зараз, тільки щоб знищити одне одного пізніше. Ми повинні зрозуміти, що пішло не так. Ми повинні знайти кращий шлях. І ми маємо бути готові втілити його в життя якнайшвидше, коли

двері Стайні відчиняються. І пережити те, що наші нинішні лідери примудрилися зробити з Еквестрією...

... Луна забирай, як ми до цього докотилися? Трясця їхній матері!..

Ми... Гадаю, ми докотилися до цього... Може... Через те, що ми поні. Ми стараємося, як можемо. У нас найкращі наміри. Але коли щось йде не так, ми бентежмося або плутаємося. Або засмучуємося. Або сердимоя. Наша здатність приймати розумні рішення погіршується саме тоді, коли вона нам найбільш потрібна.

Погані рішення, емоційні рішення... вони втягнули нас у війну, якої не бажав жоден поні. Вони штовхнули нас на грань вимирання... і якщо ви слухаєте це...

... за грань.

... йшло б воно все до Тартару. Йшли б ми всі до Тартару.

...

Вибачте. Я це все ненавиджу. Хотіла б я, щоб світ був таким, як тоді, коли я була малою. Але це лише мрії.

... хай йому грець, здається, я не можу жодного запису зробити, не відволікаючись. Мабуть, ви гадаєте, як це стосується вас, і чи стосується взагалі? Чому я вам це все розповідаю? Не хвилюйтеся, у цьому є сенс; це не просто балаканина якоїсь поні зі Стайні-Тех, яка... вже померла... так?

...

Ваша Стайня має особливий дизайн. Незважаючи на офіційні документи, ця Стайня не має ніякого зв'язку зі Стайнею-Тех. Натомість у місці, де зазвичай розташований офіс Наглядачки, ми встановили комп'ютерну систему класу «Шукач».

Мейнфрейм класу «Шукач» — це найбільш передовий суперкомп'ютер, колись створений понством, що використовує найпрогресивніші маготехнології. «Шукач» здатен на незалежні думки, творчий підхід і навчання. Ми створили лише три таких, і

двома іншими зараз володіють Міністерство Магічних Наук та Міністерство Крутості.

Мета цього соціального експерименту у тому, щоб видалити з рівняння емоційних поні, схильних до помилок. Щоб побачити, чи зможемо ми бути краще за допомогою прагматичної та логічної системи управління, якій не властиві наші слабкості.

Як завжди, якщо щось піде не так, є запасний варіант. І цей варіант — ви. Разом з цим записом йдуть коди для вимикання мейнфрейму «Шукач» у разі надзвичайних обставин. Це, нажаль, відключить також всі інші автоматизовані системи, тому зробити це ви маєте лише у випадку, якщо смерть загрожуватиме всьому населенню Стайні. Між кімнатами охорони і ВІП є з'єднання, через яке можна підключитися до мейнфрейму «Шукач».

Як крайній захід, програму «Шукача» можна повністю переписати шляхом магічного трансферу розуму поні на мейнфрейм. Це дозволить вам стати «Шукачем» і взяти під контроль всі автоматичні системи. Але ця функція не тестувалася, і її ефект на поні, що ініціює трансфер, невідомий, тому я дуже, дуже не раджу її використовувати.

Але в усіх інших випадках ви маєте дотримуватися наданих вам директив.

Спасибі вам. Від усіх нас. Від всієї Еквестрії. На все добре, і хай поні Стайні 29 живуть довго і щасливо.»

*** **

Знайти з'єднання для доступу було легко. Я програвала запис знову, цього разу через навушник. Він не додав багато сенсу. Але у нього була одна перевага — він не був занадто зловмисним. Я мала дізнатися більше.

Знявши захисну панель, я знайшла лабіринт труб і дротів. І серед них — маленьку жовтогарячу скриньку з почорнілим роз'ємом. Я згадала, що останню поні, яка намагалася ним скористатися, вбило

струмом. Підключення мого ПіпБаку могло стати смертним вироком. На щастя, я мала інший варіант.

Вперше з того часу, як я знайшла Вельвет Ремеді, я вийняла з торби її ПіпБак. Це була прекрасна штука, але я зрозуміла, що для неї вона мала не дуже приємне значення. Тримавши його лише левітацією, я підключила її персональний ПіпБак до з'єднання.

За кілька хвилин я переглядала рядки даних. Один з них впав мені в око:

- > Знайдена помилка:
- > Водний талісман функціонує на 98%
- > Аналіз пошкоджень
- > Шанс відновлення повноцінного функціонування водяного талісману: 0%
- > Аналіз варіантів
- > Рівень радіації на поверхні на 1300% вище за допустимий
- > Збереження Життя Поні потребує нормування води і зменшення популяції Стайні на 0,02%
- > Ініціалізація нормування води
- > Пошук 0,02% найменш цінних представників популяції
- > Ініціалізація зменшення популяції

Сили покинули мене. Я дивилася на те, що читала, і моя лють перейшла у холодний відчай. Було ще багато рядків з аналогічними даними. Протягом сезону стан пошкодженого водяного талісману продовжував погіршуватися, і кожного разу, коли погіршення сягало нового порогу, «Шукач» відбраковував чергову частину населення у холоднокровно прорахованій спробі зберегти «Життя Поні» в Стайні в цілому.

Через три місяці талісман остаточно зламався. «Шукач» діяв відповідно. Щоб зберегти Життя Поні.

*** **

Я вилила залишки яблучного віскі з пляшки собі у горло, насолоджуючись пекучим відчуттям. Лють покинула мене, змінившись на нечутливість, яка була ще гірше.

Я вирішила втекти з цього місця до кулі спогадів, хоча б ненадовго. Обережно поклавши її, я сфокусувала свою магію на кулі.

Мене миттєво охопили яскраві спалахи, жахливий стукіт, ревіння, і нудота, від якої скручувало кишки. Куля спогадів якимось чином зіпсувалася, і я опинилася у пастці головокружіння і сенсорного кошмару. Я намагалася втікти, але виходу не було.

Потім світ виправився. Але це був не мій світ. Я була впевнена, що обблювала себе, але я не була собою, тому не могла сказати напевне.

<-=====ooO Ooo=====>

Навколо мене вирувала величезна вечірка. Різнокольорове світло, святкові декорації та танцювальний ритм, що чіпляв твою душу і змушував рухатись. Я була біля ді-джейського пульта, киваючи головою під ритм. А повсюди — поні. Поні танцюють, поні їдять, поні по кутках і за діжками з рослинами займаються речами, від яких їх батьки б почервоніли і знепритомніли.

Елегантно старіюча світло-синя пегаска з волоссям веселкового кольору трохи розв'язно злетіла до пульта, виглядаючи трохи сп'яніло.

— Кльовий біт, Вініл Скретч! — усміхнулася вона. — З твоїми ритмами вечірки завжди найкращі! — Вона добре виглядала на свій вік, і, мабуть, була пекельно милою в юності. Мені б її волосся!

І, воу, чи це Вініл Скретч її розглядає? Її погляд ходив вгору і вниз... Ні, це вона просто головою хитає.

— Ага, — сказала знайома на вигляд жовтогаряча поні з ковпонським капелюхом на жовтій гриві і з червоними стрічками у хвості, що співпадали кольором з її кьютімаркою з трьох яблук. Вона була помітно старіше, ніж її зображувала статуетка; навіть старіше, ніж у тій статті, і постарішала не так елегантно. Я вважала, що виглядала

вона так скоріше через стрес, ніж через вік. — Флаттершай та Реріті пожалкують, же пропустили це.

Її акцент нагадував мені Каламіті.

Жовтогаряча поні підійшла до пульта, дивлячись на блакитну пегаску, яка, трохи хитаючись, посміхалася їй.

— Ти домів долетіти зможеш, Рейнбоу?

— А ні фіга! — райдужногрива пегаска хлопнула жовтогарячу поні по плечу. — Я вже років... зо двадцять не залишала вечірку Пінкі в такому стані, щоб могла кудись летіти!

— Ти не підсіла на щось... міцніше... га?

— А ні фіга, — повторила Рейнбоу, гупаючи копитом. — Ти ж знаєш... — вона заговорила тихіше, бо її голос ставав занадто гучним, — ... я тієї фігні не торкаюся. — Вона з трохи хиткою гордістю піднесла копито до грудей. — Рейнбоу Деш не потрібні покращення!

Жовтогаряча поні виглядала полегшено. Я зрозуміла, що дивлюся на загадкову кобилу Міністерства Крутості, ту саму, чиє повстання дало Каламіті його титул дешита. Я навіть не знала, що думати; хоча я мусила визнати, що зачіска у неї класна.

— Я чула, що у них там є штука, що зветься «деш», — змовницьким тоном мовила Рейнбоу Деш. — Пінкі каже, що від неї я зможу літати ще *швидше*. — Вона приземлилася у героїчній позі, її голос був сповнений бравадою через край. — Звичайно ж, я цю фігню не вживаю, ЕйДжей. Деш під дешем? Це не просто порушить всі закони Еквестрії. Це порушить закони *фізики*!

Яблучно-зелений жеребець підійшов до жовтогарячої поні, яку, вочевидь, звали ЕйДжей, і прошепотів їй щось на вухо. Рейнбоу Деш замовкла і витріщилася на них.

— Ооотже, ЕйДжей, хто цей новий жеребець?

— Не треба так питати, — наїжачилася ЕйДжей.

— Та ну, якщо хочеш компанії, — Рейнбоу Деш цокнула жовтогарячу поні по кьютімарці, — могла б просто спитати мене.

Земна поні впилася поглядом в Рейнбоу Деш.

— Двері моєї комори ся в цю сторону не відкривають. — Щось заворочалося в мені. — І твоєї теж. — Ворочання зникло. — Ти п'яна, — влучно додала жовтогаряча поні, хоч у цьому й не було необхідності, і відступила з дороги зеленої кобили, що несла таріль з тортами.

Рейнбоу Деш лише засміялася.

— Ну так що, познайомиш зі своїм новим приятелем чи ні?

ЕйДжей закотила очі, перш ніж представити його.

— Це сержант «Стілхувз» Еплснек⁶. Служив разом з Біг Макінтошем. Еплс, любий, це Рейнбоу Деш, стара подруга, про яку я попере... говорила.

Не може бути.

— Не може бути! — Рейнбоу Деш озвучила мої думки. Потім збила їх з курсу. — Ти зустрічаєшся з жеребцем на ім'я Еплснек? — Пегаска, яка щойно знову злетіла, впала на підлогу і почала кататися від сміху.

Немолода жовтогаряча поні закотила очі. Не дивлячись на свою подругу, що реготала, вона заржала:

— Не забий ся.

Десь у кімнаті почалася суперечка.

— Еплджек⁷ і Еплснек! — Рейнбоу Деш намагалася підвестися, але знову розреготалася. — Ой, я не можу!

Я думала, що його позивний має бути співпадінням. Я б могла його напевне впізнати по голосу, але поки що він нічого не сказав. Він дивився на стару подругу своєї супутниці з люб'язною іронічною забавою.

Мій погляд відірвався від них, коли Вініл Скретч подивилася на балкон, де суперечка, яку я ледве помітила раніше, почала привертати

увагу всіх навколо. Я миттєво впізнала Пінкі Пай, хоча фіолетову єдиноріжку, яка рішуче йшла геть від неї, я не знала.

— Ну знову ти за своє, — сказала Пінкі Пай, стрибаючи за нею. — Як же можна пекти кекси, і не спробувати, щоб впевнитися, що вони доообре вийшли, га?

— Я йду звідси, — відповіла вона. — Не варто було й приходити. — Її було ледве чутно за гамором вечірки.

А от голос Пінкі Пій було чутно навіть крізь потужну рок-музику.

— Та не будь такою, Твайлайт! Це ж *вечііірка! Веселись!*

Єдиноріжка розлючено дивилася вперед, ігноруючи її, доки на диво стрибуча поні не приземлилася прямо перед нею.

— Веселись! Веселись! Веселись! Веселись! — співала вона, ніби мантру.

Єдиноріжка зупинилася, відірвавши одне копито від землі, і вп'ялася у неї роздратованим поглядом. Вона ніби боролася з внутрішнім позивом. Якусь мить неможливо було сказати, яким шляхом підуть події. Але потім вона зі стуком опустила копито.

— Мені *не* весело, Пінкі Пай, — сказала вона, її голос був небезпечним і гучним. — І хочеш знати секрет? Тобі. *Теж!*

Пінкі засміялася.

— Та ну, звичайно ж, мені весело! Тут є торти, і морозиво, і кекси, і найкраща вечіркова музика, і напої, і подарунки, і...

— І це? — єдиноріжка левітувала бляшанку з найближчого столу. Я одразу ж зрозуміла, що в ній.

— Агась! Особливо це! — Рожева поні майже сяяла. Я почула, як Еплджек застогнала поряд зі мною.

Твайлайт відкрила бляшанку. Потім перевернула її, розсипавши Святкові Мінт-алки по підлозі. Деякі впали з балкона, деякі покотилися по сходах. Рожева поні охнула і стрибнула за ними,

збираючи їх. Частина мене хотіла до неї приєднатися, але тут я була лише пасажиром.

— Мене дістало брехати заради тебе, — голосно вигукнула Твайлайт. — Заради того, щоб вигородити тебе перед Принцесою. Всіх дістало. І я більше не збираюся це робити.

Пінкі, збираючи свої Святкові Мінт-алки, підняла на неї погляд, сповнений злості.

— Ну й не треба, злюка-бука-римується-з-«падлюка».

— Ти більше не душа вечірки, Пінкі; ти просто наркоманка. Як і половина поні на твоїх вечірках. — Фіолетова єдиноріжка дивилася на рожеву поні, спускаючи пар, який, вочевидь, накопичувався вже дуже давно. — Ну от і все. Я хотіла повернути свою стару подругу. Свою Пінкі Пай. *Ти не вона.* Але якщо знайдеш її, хай вона мені подзвонить.

Пісня закінчилася. Ритм зупинився. Вся кімната поринула в тишу.

— Твай...

— Не «твайкай» мені. Це більше не спрацює. Або *очисться і зізнайся...* — Єдиноріжка глибоко вдихнула, заплющивши очі від того, що збиралася сказати. — ... *або нашій дружбі кінець!*

Твайлайт розвернулася і пішла геть. Рожева поні ніби здулася. Навіть її волосся опало.

Поряд зі мною Еплджек знову простогнала:

— О Богині, Твай.

Рейнбоу Деш, яка давно вже перестала сміятися, змахнула крилами.

— Вона, власне, права. — Потім блакитна пегаска повільно полетіла до виходу. Але вона все одно випередила Твайлайт.

Твайлайт обернулася, дивлячись не зовсім на Пінкі Пай. Голосом, який навряд чи було чути на балконі, вона сказала:

— Якщо ти вирішиш знову стати моєю Пінкі Пай... насправді... і тобі знадобиться допомога, ти знаєш, куди дзвонити. — Потім вона

вийшла крізь двері у дощову мейнкеттенську ніч. Двері закрилися за нею.

<=====ooO Ooo=====>

Одна думка вдарила мене, коли я випала з кулі спогадів, ніби мене копнули в живіт (і я дійсно себе обблювала).

Лежачи під стіною, я запевнювала себе: «Я не настільки погана...»

— Але мені треба бути з вами обережніше, — мовила я до Святкових Мінт-алок в своїй торбі. — Не можна дозволити Каламіті або Вельвет Ремеді думати, що у мене з вами проблеми. Я не хочу втратити друзів через те, що вони думають, ніби я наркоманка.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Міцна Шкіра (перший рівень) — Жорстокий досвід на Еквестрійському пустищі загартував вас. Ви отримуєте +3 до порогу пошкоджень за кожний взятий рівень цієї здібності.

[1](#) Mender — «ремонтник»

2 Cannikin — «кухлик»

[3](#) Shadowhorn — «тіньовий ріг»

4 Buck — «копняк», bright — «яскравий»

[5](#) Orange — «апельсин»

[Z](#) Один з варіантів перекладу Applejack — «яблучна горілка», якщо хтось забув.

Глава 15: Шепотіння в темряві

«Пссст! Пінкі Пай, ти ще не спиш?»

Відпочинок.

Сон був переривчастим. Мені серйозно конче був потрібен відпочинок, але щоразу, як я стуляла очі, гарячкові сні про жахи пустища наповнювали мій розум.

Я бачила поні, що сідали у пасажирський вагон фірми «Диліжанси “Небесний Бандит”». В моїх думках вони були родинами, що сподівалися провести день, сповнений сміху та веселощів, у парку розваг Міністерства Моралі — батьки тепло всміхалися, дивлячись, як їх жереб'ята та кобилки гарцюють від нетерпіння (не знаю, чому, але я була впевнена, що МінМоралі будувало парки розваг, і що там було повно галасливих дітлахів). Я бачила мам, що просили своїх жереб'ят не залазити на сидіння, тат, що перевіряли, чи заряджена плівка у фотоапаратах. І величезну стіну зеленого полум'я зі зловісним райдужним блиском, що неслася до них, і яку чомусь ніхто не бачив.

Я бачила поні на ім'я Тріксі, що залишила повідомлення на дверях свого котеджу, яка посміхалася, запевнивши себе в тому, що її життя от-от зміниться. Я бачила, як вона йде від тих дверей (якими уві сні чомусь стала я), хоча я закликала її повернутися, бо знала, що якщо вона піде, то більше ніколи не побачить свій котедж. Я кликала, благала, плакала. Але вона не змогла мене почути, і пішла.

Я бачила, як поні розповідають своїм рідним гарні новини про те, що їх було обрано до Стайні. Я дивилася, як вони — яскраві, кольорові, живі поні — заходили у свої нові домівки, а годинник на стіні над ними відраховував хвилини до нещасного випадку, який прирече їх усіх на жахи і смерть.

Я різко прокинулася.

Я лежала... десь. На ліжку. Але щоразу, як я намагалася згадати, де саме я знаходжуся або як я сюди потрапила, спогади тікали. Я розплющила очі. В кімнаті було темно, але світло лилося крізь

прочинені двері. Я не впізнавала стіни з затемненими плакатами, або дах з завмерлою і мовчазною туреллю.

Моє тіло почувалося неправильно. Все боліло, я почувалася жахливо слабкою. Коли мене не кидало у жар, мене бив озноб. У животі крутило. У роті був дивний смак, язик розпух.

Тіні підійшли до дверей. Я почула голос Каламіті:

— Гадаєш, же вона підчепила шось у Стайні?

Голос Вельвет Ремеді, м'який і чистий, відповів:

— Або це могло трапитися через стрес. Я хвилююся за неї. Гадаю, пустище до неї добирається.

— Але ти, здається, непогано ся відчуваєш, — відмітив Каламіті, він говорив тихо, щоб не розбудити мене.

Вельвет іронічно (але дуже жіноче) всміхнулася:

— Не так добре, як тобі здається, мій шляхетний чужинцю. — Це був сарказм? Чи приязнь? Я не могла сказати напевне, а від спроби поміркувати про це мої думки почали плавати. — І я *маю* бути краще за Літлпіп; я більш ніж на десять років доросліше за неї.

Чудово. Я для неї дитина. Прекрасно. Я, блядь, лошатко. Те саме лошатко, яке вперше зустріло її на вечірці на честь кьютімарки якоїсь старшої кобилки. Життя просто краще нікуди.

— Та й всі ті наркотики, що вона вживала... Вони теж не йдуть на користь.

У мене всередині все зжалось. Мені хотілося плакати. Мої повіки були занадто важкими, щоб і далі дивитися навколо, тому я не стала з ними боротися, і вони самі закрилися. Я відвернулася від смужки світла, що падала крізь двері, і знову провалилася в переривчастий сон.

*** **

— Ти будеш тут з нею всю ніч сидіти?

Голос Каламіті шепотів десь поблизу від мого ліжка. Я не була цілком впевнена в тому, що не сплю, тим більше в тому, коли саме

припливи сну винесли мене на берег свідомості. Я неясно пригадувала зміни в темряві, коливання світла, можливо, відкриття дверей.

— Як мінімум доки гарячка не пройде, — прозвучав шепіт Вельвет Ремеді біля моєї голови. Моє вухо смикнулося.

— Вона не спить?

— Прокидається і засинає. Коли жар спаде, їй спатиметься краще.

Чудово. Моє тіло здавалося мені чужим. Мій розум був жахливим, мінливим туманом. Я мовчки помолилася Селестії, бажаючи її забрати мою хворобу від мене і викинути її на місяць.

— Я ся більше за тебе хвилюю, — сказав Каламіті. — І не тільки тому, же тобі теж треба поспати.

Селестіє, ти мене ненавидиш? Моя хвороба і страждання давали їм час, щоб зблизитися. Мій розум почав мучити мене образами того, як вони можуть проводити час разом тепер, коли я поза грою.

— О? — Мій змучений жаром мозок наполягав, що її голос прозвучав задоволено, хоча й на диво зневажливо.

— Твоє закляття щита зовсім не таке сильне, як у них... — Каламіті запнувся. — ... у алікорнів, гадаю, так їх тепер варто називати. — Це була огида в голосі Каламіті? Ні, не огида. Але щось інше. Щось неприємне, ніби слово було не до смаку.

— І що?

— Якщо ти ся збираєш постійно прикривати інших поні власним тілом, тобі варто почати носити обладунок, — Наполягав Каламіті. Йей, Каламіті. Я теж збиралася їй про це сказати. Просто... якимось не було можливості...

Моя голова була важкою. Навіть слухання потребувало зусиль. Моє тіло було занадто гаряче, піт просочив ковдру, але мої кінцівки були занадто важкими, щоб рухатися. Сон підкрадався до мене, немов мантикора, готова до стрибку, бажаючи знову затягти мене до кошмарів.

— ... не змусиш мене надягти вбрання, яке носив хтось з тих огидних рейдерів, — говорила Вельвет. Я зрозуміла, що пропустила частину розмови.

— Я б і не став. І броню работорговців теж. Погана ідея. Коли Лі'лпіп ся прокине, спитай у неї, чому, — твердо прошепотів Каламіті. — Але як ся дістанемо до Тенпоні, купимо тобі якісь нормальні лахи для Еквестрійського пустища.

На цих словах моя пригніченість зникла. Дивне відчуття полегшення, зіпсоване хворобою, охопило мене. Якась частина мене, зрозуміла я, боялася, що вони мене покинуть.

Я відчувала, що приречена блукати, доки я або знайду своє місце у цьому пекельному зовнішньому світі, або... або виправлю його. Принаймні настільки, наскільки зможу. Я вважала, що шукаю свою чесноту, як і пропонував Спостерігач, ніби кобилка, що намагається здобути свою кьютімарку. Але Каламіті та Вельвет Ремеді не були обтяжені моїми пошуками або моїм відчуттям цілковитої загубленості. Чому їм не залишити мене займатися цим саму, коли вони знайдуть місце, де зможуть зупинитися? У Вежі Тенпоні, наприклад. Що їм заважатиме?

Те, що я чула, як вони говорять про броню для Вельвет Ремеді (я була повністю згодна з Каламіті, що їй це було потрібно, хоч і не могла уявити мого елегантного кумира вдягнуною у щось окрім першокласних суконь) — і розуміла, що вони й далі збираються мандрувати Еквестрійським пустищем, очевидно, зі мною — наповнювало моє серце впевненістю та надією.

Але незважаючи на тепло цих почуттів, мій відходячий до сну мозок знов пішов блукати шляхом похмурих думок. Я помітила, що міркую, що саме — якщо взагалі хоч щось — можна було зробити, щоб врятувати всіх поні зі Стайні 29. Вихід на поверхню став би смертельним, а їх водяний талісман вмирав, і тому єдине, що я бачила, це сотні поні у пастці підземного саркофагу. Вже поховані, чекаючі на смерть.

Їм не треба було, наполягав мій мозок, вмирати так жорстоко і жахливо. Але єдиний спосіб врятувати хоча б одного з них, що я могла придумати...

Ні, думати про це було занадто мерзенно.

... єдиний спосіб врятувати хоча б одного з них — впевнитися, що навантаження на водяний талісман було б настільки мінімальним, щоб його псування зайняло кілька десятиліть. Єдине, що можна було б зробити тільки якщо на початку зменшити населення не на ті мінімальні 0,02%...

Я відсахнулася сама від себе, відчуючи відразу через те, що я можу взагалі думати про таке.

Я прокинулася кілька годин по тому з тихим охом, мокра і змерзла, холод проникав в мою душу. Відчуття того, що мені снилося, впало у темну діру, яку швидко закрило пробудження. Від спогадів залишилися лише кілька клаптиків: я була майже впевнена, що сон був якось пов'язаний з Понівільською бібліотекою, дохлими котами і драконом, що спалював мене живцем.

Я знайшла фляжку, що висіла поряд з ліжком, жадібно напилася з неї, а потім знову поринула до жахів сну.

*** **

— Ні! Не йдіть! Я у пастці! — крикнула я, мої задні ноги придавило впаєю стіною, але Вельвет Ремеді та Каламіті просто йшли геть. — Будь ласка... Не кидайте мене тут!

Вельвет Ремеді притулилася до Каламіті і потерлася об його гриву. Відстань між нами ставала дедалі більше. Вони йшли повільно, але віддалялися все сильніше. Хмари опускалися, перетворювалися на туман, що огортав та ховав їх, а моє серце готове було розірватися. Я знала, що коли вони зникнуть, я помру...

Я прокинулася з плачем, і вдарила копитом у подушку.

Відчай затьмарив мою надію, ніби кекс, у тісто якого домішали попелу. Вони залишалися зі мною, але забирали у мене один одного.

Мої вуха нашорошилися. Голосів не було. *О Луно... Я сама! Вони залишили мене!* Я досі відчувала себе у пастці. Я різко підвела голову, озираючись навколо. Сіре денне світло, що проникало крізь важкі завіси (може, вони з броневолокна?), збільшило освітленість кімнати. Щось важке давило мені у бік. Я обернулася і побачила Вельвет Ремеді, яка спала, схиливши голову на ліжко біля мене, затиснувши мене під ковдрою.

Полегшення було ніби хвиля беззаспокійливого, воно притупляло ірраціональні страхи мого нічного жаху, що вчепилися в мене, ніби п'явки. Я була щаслива за Вельвет і Каламіті. Ні, насправді! Я просто відчувала себе... самотньо.

Самотньо і...

Розчаровано.

Я відвела погляд від Вельвет Ремеді і помітила, що дивлюся на величезний плакат на стіні, кричуще рожевий, що рекламував Філлідельфійський парк розваг «Весела Ферма». «Все, чим мала бути Гранд Ґалопінг Ґала, — заявляла Пінкі Пай, — Щодня, вічно!». Що ж, тепер я розуміла, звідки взялася та ідея.

На протилежній стіні був ще один агітплакат — «Ти теж можеш бути Сталевим Рейнджером!». Я зрозуміла, де, скоріше за все, знаходилася. Піднявши Піпбак, я перевірила автомапу. Хата Стілхувза. Я впала назад у ліжко, відчуючи себе нестерпно виснаженою фізично і психічно.

І, що ще гірше, я була збуджена. Що було не дуже добрим відчуттям у суміші з хворобою. Може, це від того, що Вельвет Ремеді спала частково на моєму ліжку так близько до мене, притулившись головою до мого боку. У мене в животі погрозливо закрутило. Мені було все одно.

Я була занадто розпаленою, занадто хворою. Але, відкинувшись на спину, я все одно спробувала викликати фантазії, що полегшать хоча б один з моїх симптомів, і опустила копита під ковдру. Я з соромом відвернулася від Вельвет Ремеді.

Я думала про Кенді, але її обличчя і риси вже поблякли в моєму розумі, та й кінець стосунків з Новою Еплузою зіпсував би будь-які фантазії. Я думала про райдужногриву кобилу з кулі спогадів. Але, як би добре вона не виглядала на свій вік, вона все одно була старіше, ніж кобили, про яких мені б хотілося фантазувати. І навіть якщо б я уявила її молодшою, зв'язок між нею та Каламіті зробив би це просто... дивним. Нарешті я зупинилася на фантазіях про кобилу з однієї з моїх статуток, дивовижно спокусливу білу єдиноріжку з її чарівними фіолетовими гривою та хвостом.

Я насолоджувалася настільки, наскільки дозволяло моє хворе тіло... може, з півгодини. Потім, ніби відро холодної води, мене ошелешило розуміння, що кобила, про яку я фантазую, була пра-пра-щось-там-тіткою Вельвет Ремеді. Це вбило мою фантазію, ще й жорстко станцювало на її трупі. Вага голови Вельвет Ремеді раптово стала більш істотною, ніж раніше. Я відчувала її тепло, і мій живіт скрутило від провини.

Раптово я відчула, як у мені щось наростає, а потім смак жовчі. Дотягнувшись до краю ліжка, я блюванула у проміжок між ліжком і стіною.

Мене все ще нудило, мій рот горів від мерзенного смаку, а очі сльозилися, коли я почула, що Вельвет Ремеді заворушилася. Моє падіння було остаточним. Тепер, замість того, щоб бути в її очах дитиною, я стала блюючою поні. Тепер у мене не залишилося шансів вкрасти її у Каламіті... хоча їх ніколи і не було. І не буде! Я не така заздрісна, егоїстична поні. Але... просто кажу... якщо б я була такою поні, це стало б останнім цвяхом у труну будь-яких моїх шансів.

Я відчула, як вага Вельвет зникла з ліжка, коли вона відсунулася від мене.

— Ох... Літлпіп, ти в порядку? — Що за дурне питання. Та я все одно кивнула, притиснувши голову до стіни. — Я принесу тобі води...

Я чекала поки вона піде, а тоді заплакала, моя шкіра була вкрита потом, моя голова, уперта в стіну, палала.

— Богині, я жалюгідна.

Вельвет Ремеді повернулася, щоб дати мені води, відчистити стіну та підлогу від моєї блювоти, вимити мене і змінити простирадло на ліжку. Я була не в тому стані, щоб хоч чимось з цього насолоджуватися. Але я могла дивуватися тому, що вона витрачала час на таку поні, як я.

*** **

Десь надвечір мій жар спав, і я нарешті поринула у цілющий сон без сновидінь.

Я прокинулася, відчуючи себе так, як не відчувала вже кілька днів: сповна розуму.

Моє тіло було слабким, але не немичним, я зігрілася і, на щастя, відпочила. У роті все ще була в'язкість, але шлунок вгамувався. І я зрозуміла, що дуже хочу пити.

Я перевернулася у ліжку, гадаючи, скільки часу я напівмарила, і помітила Вельвет Ремеді, яка спала, згорнувшись на підлозі. Моє серце рвалося до неї, розуміючи, наскільки я в боргу у старшої єдиноріжки. Її голова лежала на старій куртці, і хтось вкрив її ковдрою, доки вона спала. Я була впевнена, що це був Каламіті, і я була задоволена.

Доки я левітувала флягу від ніжки ліжка, я почула глибокий, резонуючий голос Стілхувза з іншої кімнати:

— Вибач, але я в це не вірю.

— Я тебе не розумію, — почула я відповідь Каламіті. Було у тоні обох поні щось, що привернуло мою увагу. Я нашорошила вуха, і тихо пила, прислухаючись.

— Ваша група — ніби початок дурного анекдоту, — пояснив свою думку Стілхувз. — Агент під прикриттям, принцеса, що є нащадком довоєнної аристократії, та вигнанка просунутої цивілізації заходять до шинка і намагаються впевнити всіх поні, що вони цілком нормальні.

Я ледве не захлинулася. Швидко і беззвучно я закоркувала флягу і повісила її на ліжку.

— Ти вважаєш, же ми брешемо? — Дякую, Каламіті, за образений тон.

— Я вважаю, що або ти брешеш мені, або вони брешуть тобі.

Я почула, як хтось, мабуть, Каламіті, гупнув копитом.

— З чого ти узяв...

— Бо я був при тямі, хоч і ледве. Я бачив, що всі ми вже були неспроможні битися. Та алікорниця була у повній силі, неослаблена, її магічний щит відбивав гранати. А потім мить — і вона мертва, — низький голос суворо звітував про битву, в якій ми зустрілися, ніби вчителька, що зачитувала оцінки за контрольну. — Один кульовий отвір, чітко крізь мозок. І ти хочеш, щоб я повірив, що невинна молода кобилка, яка лише кілька тижнів тому вийшла зі Стайні, зробила це? Ти хоч *сам* у це віриш?

Мені не сподобалося, як мовчав Каламіті перед тим, як відповісти:

— Так. Вірю. Бо так воно й було.

— Невинна молода кобилка, — повторив Стілхувз, — щойно зі Стайні. З відпрацьованими навичками злочинця, які дозволяють їй відімкнути будь-який замок та хакнути будь-який комп'ютер, навіть якщо жоден поні за двісті років не зміг це зробити.

Я нахмурилася. Маю визнати, мені й самій була цікава відсутність умілих зломщиків. А втім, я знала, що шліфувала своє вміння акуратного телекінетичного злону роками, намагаючись отримати кьютімарку. Мій КІТ довів, що мої природні таланти були сфокусовані у галузях звичайної та магічної фізики, а моє навчання на техніка з Піпбаків і інструменти моєї професії дали мені знання для роботи з терміналами, якими зовні навряд чи володіло багато поні. Але найважливіше те, що я не була такою вправною у цих речах доти, доки не пішла з Другої Стайні. Я читала книги і мала *багато* практики.

Стілхувз продовжив:

— До того ж, закрита Стайня, що досі функціонує? Важко навіть знайти стайню, чиє населення вижило. — При цих словах над моїми

думками нависла чорна хмара.

Голос Каламіті був низьким, і, мабуть, трохи загрозливим:

— Ти хочеш сказати, же вони не зі Стайні?

— Ні, я впевнений, що вони зі Стайні, — його голос був холодним і спокійним. — Просто мені здається більш вірогідним, що вони скоріше добре треновані агенти, яких відправили з місією... може, з якогось місця, подібного до центру секретних операцій Міністерства Крутості... ніж наївні туристи зі сховища для цивільного населення.

Що? Здається, Каламіті казав, що Міністерство Крутості насправді нічого не робило.

Каламіті заржав:

— Це... безглуздо.

— Та ну? — спитав Стілхувз. — Вона пережила падіння потяга зі скелі.

— Я її злапав!

Стілхувз замовк, ніби думаючи над цим.

— Як ти її зустрів?

Мій друг завагався. Потім, тяжко зітхнувши, сказав:

— Я ледве не вбив її. Вона щойно вийшла з Понівіля, де зачистила рейдерське лігво, — пояснив Каламіті. — Вона була вкрита кров'ю, до того ж, у броні, яку знайшла у них, тому я сплутав її з рейдером. Налетів з неба і почав стріляти. — Я чула розкаяння в його голосі.

Я відчула, як мені кольнуло серце за нього. Але я також скривилася від опису. Навіть Каламіті, здається, замислився над тим, як це прозвучало, тому після паузи він швидко додав:

— То були рейдери, не забувай. Рейдерів не так вже й важко вбити. — Потім, згадавши падіння возу, він виправився: — Якщо трохи пощастить. І місцевість на твоєму боці.

— Ясно, — незворушно заявив Стілхувз. — Отже, вона не секретний агент, їй просто таланить. А інша?

— Вельвет Ремеді? Вона... — Каламіті всміхнувся, — вона цивільна. Лікарка та співачка. Як *це* вписується у твою теорію про секретні операції?

— Якісь інші таланти?

— Те, що вона найвродливіша поні, яку я зустрічав, рахується? — Я чула посмішку в голосі Каламіті. — Окрім цього ніяких. Ну, тобто... у неї шалена здатність отримувати те, чого вона хоче. Я про торгівлю. І вмовляти когось, якщо вона не хоче... — Каламіті замовк.

От і молодець, Каламіті. Не закінчуй це речення.

— Прямий нащадок однієї з трьох засновниць Стайні-Тех. Засновниці, яка, якщо не помиляюся, займалася зв'язками Стайні-Тех з громадськістю, а також була сестрою однієї з восьми наймогутніших фігур в доапокаліптичному уряді. Нащадок з уміннями спокушання, торгівлі та дипломатії. — Інтону Стілхувза видавали криву усмішку. — Ні, ти правий. Це схоже на цивільну поні.

Я подумки застогнала. Як Стілхувз зміг це зробити? *Я* вже почала сумніватися в своїй історії, а *я* ж її *прожила*.

Я чула, як Каламіті зітхнув. Сподіваюся, від роздратування.

— Так, давай уявимо, лишень на хвилику, же мої супутниці весь цей час мені брехали. — О ні. Каламіті, будь ласка, не треба. Ми були чесні. Я розумію, що з його слів це звучить погано, але...

Каламіті закінчив:

— А навіщо?

— Ну, — пробуркотів глибокий, мужній голос, — вони влізли у битву між рейдерами та работорговцями, якось усадили ватажків обох угруповань під один приціл, а потім не тільки знищили того, котрий їм не подобався, але ще й вбили дракона, який керував виставою, щоб впевнитися, що за головну стане саме та, хто їм потрібна...

Каламіті перервав:

— Маю сказати, же тут і я багато чого зробив.

Стілхувз, досі не переконаний, продовжив:

— Як на мене, це схоже на те, що спеціальний підрозділ підганяє місцеві силові структури під свої цілі. Якими б ті цілі не були.

Та щоб його Богині взяли. Невже поні так думають? А я була засмучена своєю репутацією, коли я була нібито просто героєм. Це було... божевілля.

Здається, принаймні у цьому Каламіті зі мною погоджувався.

— Та-а-ак. Ну добре, а як тобі це? Якщо Лі'лпіп є якимось спецагентом, то як, холера забирай, я ледве її не вбив?

— Бо підземні тренувальні приміщення не найкраще місце, щоб навчитися бою з повітряними ворогами. Сумніваюся, що ти зможеш так налетіти на неї знову.

Каламіті, благослови його Богині, намагався не вестися на це.

— Слухай, я був з ними. Ти — ні. Я знаю, же вони... можуть здивувати. Але якщо ти визнаєш їх...

— Я зрозумію, що вони зовсім не шпигуни? — глибокий голос Стілхувза був ніби на грані сміху.

— Ага. — Дякую, Каламіті.

— Отже, жодної хитрої, підозрілої волосинки в їх гривах?

— Жодної.

— Ти знав, що коли Літлпіп спить, вона мило тихенько хропе?

Я не хр... от лайно!

*** **

— Що?

Я закінчувала вдягатися, і вже левітувала до себе торби, коли поні в обладунку з магічним живленням увійшов всередину і заявив:

— Я буду супроводжувати вас до Вежі Тенпоні. Після того, як ви ризикували вашими життями, щоб врятувати мене, безпечний супровід — це найменше, що я можу зробити.

Я не була впевнена, що маю відчувати з цього приводу.

Але Стілхувз не відступав.

— Я наполягаю.

Я нахмурилася, оглядаючи кімнату і міркуючи. В хаті було три кімнати, спальня, головна кімната і майстерня в задній частині. Побачивши хату в цілому, я зрозуміла, що Стілхувз віддав мені своє ліжко, і що всі окрім мене спали на підлозі. Від цього я відчувала себе вдячною і винуватою.

Кілька днів, що я хворіла, я провела не у спальні, а в головній кімнаті хати, де був обідній стіл, ряд металевих шафок, бюро з працюючим терміналом і кілька трофеїв, розкиданих у якості декорацій. Над робочим столом висів прапор: половина яблука зі вставкою з трьох магічних зірок, оточених зубчатими колесами, підтримувана крилами у формі півмісяця і накрита бойовим мечем з крижем для тримання зубами. Така сама емблема прикрашала боки бойової броні Стілхувза у тих місцях, де мали бути кьютімарки.

Сталеві рейнджери.

Я зітхнула.

— Тобі доведеться спитати інших, — сказала я, міцно затягуючи торби. Я почала чіпляти кобуру та чохол для своєї зброї.

— Я вже говорив з ними про це. Вони заявили, що ти їх лідер.

Що? Чому? Насправді я була найменш кваліфікованою для того, щоб командувати. Невже через те, що так казали по радіо? Я додала це до списку речей, про які я маю поговорити з Ді-джеєм Пон3, коли ми доберемося до Вежі Тенпоні.

Я кинула погляд на Вельвет Ремеді, але вона лежала на підлозі, розумом загубившись у кулі спогадів про Флаттершай.

Я чула, як Каламіті у задній кімнаті працює зі зброєю, яку дістав у зброярні Стайні 29. Наші кишені тепер були набиті звичайними малокаліберними набоями, що не підходили до жодної зброї, яку ми використовували, і Каламіті міняв частини та ремонтував старі пістолети і малопотужні гвинтівки, для яких ці набойки призначалися. Ми, власне, не збиралися їх використовувати — з запасів зброярні нам знадобляться хіба що набойки до дробовика — але і зброя, і набойки будуть цінними товарами для бартеру.

По радіо у задній кімнаті звучала станція Ді-джея Пон3. Спів квартету поні поступився місцем мелодії, сповненій суму, страху і надії, і приємному голосу жеребця, що вже двісті років був мертвий.

*Спинити хочу шторм, та війна в твоїх очах,
Як тебе захистити там, де брехня і жах,
Де все, що ми цінили, вже знищили й розбили,
І шепотіння в темряві нам пророкує крах?*

Повісивши гвинтівку на місце, я нарешті глянула на Стілхувза. Але моя відповідь зникла, коли я побачила, що він дивиться в інший бік, його погляд був зосереджений на невеличкому фото в кутку кімнати, яке я не побачила раніше. На фото була літня жовтогаряча кобила, в її жовтій гриві під ковпонським капелюхом виднілися сиві смужки. Він трохи хитнувся. Я відчувала у кімнаті важкість, що наказувала мені не говорити.

Я підійшла трохи ближче, щоб роздивитися фото, але я знала, що вже бачила цю кобилу. Багато разів. Її статуетка була у мене в торбі, як і спогади про неї з останньої вечірки Пінкі Пай. Тепер я була впевнена, що у спогаді був і Стілхувз.

Під фотографією була прозора шафка. Всередині, в ідеальному стані, стояла ще одна статуетка жовтогарячої поні («Будь сильною!») в усій красі її юності. Зверху стояла маленька скринька, вкрита зсередини шовком, дуже схожа на ту, що я знайшла у сейфі Вініл Скретч; всередині лежала куля спогадів.

Стілхувз заворушився тільки тоді, коли пісня закінчилася, останній приспів зійшов нанівець.

— Ти знав її, так? — м'яко, ввічливо спитала я.

Стілхувз обернувся до мене.

— Як я міг? Вона ж померла двісті років тому.

Я дивилася на нього, не осуджуючи, просто знаючи. Він напружено стояв під моїм поглядом кілька хвилин, доки я не відвела очі.

З задньої кімнати пролунав голос Ді-джея Пон3:

— Ну що, вірні слухачі, вже нашорошили ваші вуха? Бо я кажу, а деякі з вас не слухають. Вже кілька років я нагадую вам, що гулі і зомбі — не одне й те саме. Гулі — це поні, яким не пощастило поглинути велику дозу радіації і не вмерти. Це викривляє та гноїть їх тіла, але, на відміну від зомбі, їх розум такий самий, як і в інших поні, і вони заслуговують на таке саме ставлення.

Що ж, дехто з вас у Вежі Тенпоні не зрозумів повідомлення. І коли шериф Роттінгтейл¹ наполягав, щоб його з його гулями впустили всередину, бо вони втомилися тікати від мантикор та вмирати від кровокрилів, шеф Ґрім Стар², голова охорони Тенпоні, відповів тим, що заплатив групі найманців, щоб вони обшукали житла вздовж лінії Селестії і зачистили їх.

У інтерв'ю, коли його спитали, як йому вдається бути таким неймовірним мудилом, шеф Ґрім Стар відповів...

Інший голос, грубий та роздратований, зазвучав у динаміку радіо:

— Від'їбися. Я зробив те, що треба, для тих, кого присягнув захищати.

Голос Ді-джея Пон3 повернувся:

— Прямо серце зігріває думка, що є поні, які так непохитно відстоюють забобони та фанатизм, чи не так? Спасибі вам, шефе Ґрім

Стар, і нехай Селестія благословить вас *сонячним поцілунком*. — Останні слова прозвучали так, ніби їх було сказано крізь стиснуті зуби.

Я похитала головою. З одного боку, я була рада чути, що новини не про мене. Але з іншого, я мала досвід стосунків як з гулями на кшталт Дітзі Ду, так і зі справжніми зомбі-поні. Я знала різницю. І від самої думки про те, що хтось схвалює масове винищення невинних гулів лише через те, що не бачить різниці, мені боліло і в очах багровіло.

Глибокий, мужній голос Стілхувза заржав з його металевого шолому:

— Ти, мабуть, не прихильниця тих, хто підтримує гулів?

Я дивилася на нього з непорозумінням, яке межувало з кількома більш темними емоціями. Мою відразу вочевидь було видно по моєму обличчю або по мові тіла; але я не здогадувалася, що мою реакцію можна було легко сприйняти, як направлену на самого Ді-джея Пон3.

— Одна з найрозумніших, найдобріших поні, що я зустріла у цьому клятому пеклі — гулька! — різко відповіла я. — Її звати Дітзі Ду, і вона варта більше, ніж навіть троє сталевих рейнджерів. Не через бойові вміння або чудернацьку зброю, але через її характер. — Я тупнула копитом так сильно, що ледве не потягнула ногу. — Ді-джей Пон3 правий. І якщо ти цього не розумієш, то тобі з нами не по дорозі.

Стілхувз нічого не сказав. Але почав збирати речі.

*** **

Я дивилася на зайві запчастини, що були розкидані по верстаку після роботи Каламіті. Тепер, коли я мала всі необхідні частини для того, щоб зібрати отруйний самостріл, мені варто було скористатися можливістю і все-таки зробити це. Призвавши на допомогу своє єдине магічне вміння, я почала розчищати простір, одночасно витягуючи схему з торби.

— Доброго ранку, Лі'лпіп. — Каламіті увійшов до кімнати. — Радий бачити, же ти знову встала на копита.

Я ледве всміхнулася і кивнула йому. Розмова з попередньої ночі досі затьмарювала своєю тінню мій розум. Я знала, про що Каламіті балакав зі сталевим рейнджером, і наскільки переконливо Стілхувз сплітав сумніви. Каламіті знав, що я підслуховувала. Але ніхто з нас нічого не сказав.

— Здається, ми надібали ще одного супутника. Принаймні на якийсь час, — почав розмову Каламіті. — Що ти про нього думаєш?

Я знизала плечима. Я досі не знала, що думати про сталевого рейнджера. Я бачила у ньому тіні як хорошого, так і поганого, але ще було зарано стрибати до висновків.

З обережного тону Каламіті я розуміла, що він сумнівається щодо Стілхувза.

— Визнаю, вогнева сила нам не завадить, — прихильно запропонував він. — Буде барзо добре мати такого спеціаліста з важкої зброї та вибухівки, якщо ми знову натрапимо на тих... алікорнів.

Я кивнула, починаючи хвилюватися через наступний раз, як ми зустрінемо цих істот. Якщо мої підозри були вірними...

— З іншого боку, — почав говорити Каламіті, а потім зупинився, ніби замислившись, чи варто висловлювати свою думку. Я подивилася на нього і махнула копитом, щоб він продовжував.

— Ну, скажімо так, Сталеві рейнджери якось не здобули собі репутації захисників простих поні.

Ага. Репутація. Нічна розмова знову нависла над моїм розумом. Мої очі дивилися на Каламіті, оцінюючи відстань між нами. Я міркувала, чи є ця відстань лише фізичною. З моїх спогадів виринув майже забутий сон, де мене привалило стіною, а мої друзі йшли від мене.

— Гей, Лі'лпіп, з тобою все гаразд? — Вочевидь, мої тривоги були помітні, немов кьютімарка. Я фиркнула від чорного гумору цього факту: поганий з мене був би шпигун.

Каламіті підійшов до мене і обережно поклав копито мені на спину.

— Не переймай ся. Вся та буйда, що він казав, не посіє між нами недовіри.

Я подивилася на нього широко розкритими очима. Він всміхнувся мені.

— Я бачив твою душу, Лі'лпіп. Ти щиро бажаєш допомагати усім, і ризикуєш заради цього своїм життям, навіть коли деякі з них не заслуговують на це. Я не збираюся сумнівати у тому, що я знаю про тебе через те, же якийсь поні, який сам не розуміє, що верзе, може все це поперекручувати.

Я відчувала, що в моїх очах з'являються сльози. Я розкинула передні копита навколо великого, іржавохутрого поні і щосили обійняла його.

*** **

— Можеш подивитися його, якщо хочеш.

Це були перші слова, що Стілхувз сказав мені з того моменту, як я накричала на нього годину тому. Вельвет Ремеді перевіряла нашу провізію в кімнаті. Каламіті набирав у наші фляги воду з очищувача Стілхувза. Я закінчила збирати речі, і просто безцільно роздивлялася; мій зацікавлений погляд врешті-решт впав на кулю спогадів, що ніби сиділа на троні під фотографією Еплджек, кобили Міністерства...

Я зрозуміла, що не знаю, яким міністерством при уряді Луни керувала Еплджек. Але у мене було достатньо підказок, щоб зробити кілька припущень.

— Давай, — заохочував мене Стілхувз. — Його вже давним-давно не дивилися. Варто й ще комусь це пам'ятати.

Я подивилася спочатку на сталевого рейнджера, потім на кулю. Мені було цікаво, чому не-єдиноріг став би її зберігати, бо лише єдинороги могли дістатися до спогадів у ній. Я зрозуміла, що у цьому не було сенсу, хіба тільки поні зберігав її для того, щоб ділитися нею.

Або просто охороняв її — але це було б все одно що викинути її, якщо ніхто не зможе побачити, що всередині.

Я кивнула з повагою до його пропозиції. Потім нахилилася вперед, направила рога на кулю і торкнулася її своєю магією.

Мій світ розсипався.

<-----ooO Ooo----->

Я була запряжена у щось.

Ми стояли десь в стороні від сцени, вкриті темрявою важких куліс. Еплджек стояла поряд зі мною, дивлячись на темну кам'яну сцену, зал перед якою був заповнений бурмочучою юрбою, на подіум з мікрофоном і колонками; на стіні за сценою була величезна латунна емблема МВТ.

Я, або принаймні поні, пасажиром спогадів якого я була, дивився лише на неї. Вона виглядала нервово і дуже незручно у формальній діловій сукні.

— Я не зможу.

Я відчула, що відповідаю, почула слова, що йшли з мого рота:

— Ти впораєшся. — Голос був глибокий і сильний, як у Стілхувза, але не такий скрипучий.

— Вони ненавидять мене. Половині з них муляло вже тому, же я суваю свої копита у міністерські справи замість того, жеби дозволити їм робити що заманеться. Але тепер, коли я залучила до цього поні Твайлайт? — Судячи з її тону, їм це явно не сподобалося.

Я обійняла її за шию копитом, що дозволило мені побачити зелений колір мого хутра, і ніжно потерлася об неї щокою; це відчуття було дуже приємним.

— А після сьогоднішнього вони всі це зрозуміють, і пишатимуться тобою.

Я, точніше, поні, на якому я «їхала», прихилився ближче і прошепотів їй на вухо:

— А тепер виходь і твори історію. Або мені доведеться тебе відшльопати.

О Богиня Селестія!

Жовтогаряча поні почервоніла і подивилася на свого прихильника таким поглядом, що я б віддала майже будь-що, аби тільки в мене була кобила, яка б дивилася так на мене.

— Пізніше, коханцю. — Вона всміхнулася, хоч трохи підбадьорившись, і вийшла до натовпу. Поні, у якому я «їхала», дивився на її ходу, його погляд, а заразом і мій, був ніби прикутий до її стегон. Хоч я і не могла його винуватити, але мені від цього було однозначно ніяково. Ділитися таким спогадом було дивно.

Потім я помітила, що на одній з ніг у неї була кобура, яку здебільшого приховувало формальне вбрання. Доки вона йшла, зубів'я кольору слонової кістки продемонструвало три червоних яблука на ньому.

Прийом був не таким шанобливим та захопленим, як тиша, що зустріла Флаттершай. Але Еплджек стала на подіумі, випрямилася, відкашлялася і почала говорити повільно і чітко.

— Отож слухайте. Я знаю, же вам ся не дуже подобає, же поні з Міністерства Магічних Наук працюють з нами. Я знаю, же всі ви бажаєте зробити Еквестрію краще у спосіб земних поні, а магія нібито все це зводить на ніц. Але є речі, які занадто важливі, жеби дозволяти дурній гордості ставати на заваді тому, жеби попросити про допомогу. Повірте мені. Я знаю.

І я хочу, жеби ви всі знали, як я ся пишаю тим, же зараз стою тут і можу нарешті продемонструвати плоди ваших зусиль. Більшість з вас не знали, над чим працюють. Важливо було... — Наступне слово не було звичним для неї. — ... департаменталізувати роботу, жеби вберегти проект від зебрячих копит. Те, чого ви досягли за минулий рік... Земні поні не досягали більшого за такий короткий проміжок з часів, коли ми побудували Еплузу.

До сих пір її слова перебивало образливе буркотіння та шепотіння. Тепер тон її голосу змінився на одночасно похмурий і категорично серйозний. Поні в залі почали затихати. Не через неї, але через глибоку пошану до того, про що вона говорила.

— Коли я була малою, мій старший брат, Біг Макінтош, завжди був зі мною. Він був для мене найближчим родичем, і він ніколи мене не залишав у біді. І коли він знадобився Еквестрії, він всіх нас не залишив у біді. Він героїчно служив у нашій армії, воював за наші життя три роки. І потім, коли він був найбільше нам потрібен, він приніс найбільшу жертву.

Коли та зебряча куля пробила обладунок мого брата і його серце, вона розбила і моє серце. — Я бачила, що в очах Еплджек з'являються сльози. Її голос почав тремтіти, але вона продовжувала. Тепер в кімнаті, за винятком її слів, панувала мертва тиша.

— Рік тому ми поховали мого брата, Біг Макінтоша. І в той день я ся присягнула, же жоден поні більше не загине в битві намарно. Вони там ризикують своїми життями заради нас. Ми в боргу перед ними. І відсьогодні ми почнемо віддавати їм борг.

Мій супутник по спогаду почав виходити на сцену. Я відчула, як триси, що йшли кудись від мене, натягнулися, і упряж врізалася в мою плоть. Я відчула опір і почула, як колеса возу, який я тягнула, почали рухатися.

— Поні Міністерства Воєнних Технологій, представляю вам сталевий рейнджер!

<=====ooO Ooo=====>

За мить спогад згорнувся, та, хоч мій світ вже повертався, в моєму мозку ще залишався останній образ: я повернула голову до возу, який тягнула, і побачила магічну силову броню, що стояла на ньому. Я подивилася на Стілхувза, відчуваючи, що тепер я розумію його значно краще, ніж кілька митей тому.

*** **

Сірість хмар опустилася, укутавши пейзаж туманом. Повсюди навколо нас руїни будівель, повалених вибухом та знищених часом, створювали тіні та перешкоди. Я регулярно перевіряла компас моєї ІП, аби впевнитися, що ми все ще йдемо у вірному напрямку. Навіть Каламіті рухався по землі, щоб не загубити нас.

Ми входили на околиці Мейнкеттену. Я відчула укол розчарування через те, що не можу нормально побачити місто. Каламіті та Вельвет Ремеді йшли попереду. Я приділяла увагу Іскрі Пильності не тільки для орієнтування, але й щоб завчасно помітити ворожих істот.

Ще одна червона цятка з'явилася попереду і трохи зліва від нас.

— Каламіті, на сім годин³.

Каламіті кивнув, і, пригнувшись, почав крастися вперед. Туман огорнув його, сховавши від мого зору, але компас моєї ІП відмічав його позицію. Вельвет трошки відстала, але тримала його у полі зору, її ріг засвітився, вона приготувалася накинути щит на помаранчевогривого пегаса у чорному капелюсі-десперадо.

За мить пролунав здвоєний постріл.

Каламіті повернувся.

— Велетенський радкабан. — Одна з тих мутованих свиноподібних істот, яких я зустріла під залізничним мостом.

— Я сподіваюся, ти не збираєшся приготувати та з'їсти це? — презирливо промовила Вельвет Ремеді. — Не думаю, що все те м'ясо, що ти їла, пішло тобі на користь, зважаючи на останні дні.

Я кинула на неї погляд, який вона скоріш за все не побачила, і промовчала.

— Бачиш, от тому ти й вегетаріанка, — засміявся Каламіті. — Ти ніколи не куштувала бекон. Повір мені, якщо б поні могли їсти тільки фрукти, овес та траву, то існування бекону було б доказом, же світ просто жорстокий та злий.

Ну чудово. Тепер я була зобов'язана спробувати радкабана.

За кілька хвилин ми розпалили вогнище, і Каламіті пояснював мені, які частини радкабана найсмачніші. Вельвет Ремеді вирішила приєднатися до Стілхувза і ігнорувати нас двох.

Її шовковистий голос долинав крізь повітря, звертаючись до Стілхувза:

— Отже, якщо нам доведеться битися, я сподіваюся, тобі вистачить глузду дозволити Каламіті та Літлпіп з усім розібратися. Не ображайся — я дійсно вдячна, що ти прийшов нам на допомогу — але твої вибухи наблизили мене до загибелі сильніше, ніж алікорни.

Я не думала пор це в такому ключі, але Вельвет Ремеді мала рацію. Зброя Стілхувза занадто... надмірна. І хоч вона була дуже доброю для битви з мантікорами або алікорнами з добрячої відстані, але вона могла бути смертельною для поні поблизу або у замкнутому просторі.

Я мала впевнити Стілхувза триматися у резерві, доки у ньому не виникне потреба. Я не була впевнена, як сприйме це сталевий рейнджер. Подорожувати з іншими і бути змушеним приймати запобіжні заходи, щоб зберегти життя своїх супутників — гадаю, з таким Стілхувзу вже давно не доводилося мати справу.

*** **

— ... стара пісня, — казав Каламіті до Вельвет Ремеді, як вони знову йшли попереду удвох. — Якщо я трохи наспіваю, хоч і поганенько, зможеш начаклувати музику до неї?

— Ну, — невпевнено сказала Вельвет Ремеді, — я можу спробувати. — Потім, з підбадьорливою посмішкою додала: — І у тебе доволі гарний голос. Якщо б трохи повчився співу, тебе було б дуже приємно слухати.

Я закотила очі. Оце моя Вельвет.

«Ні, це Каламітєва Вельвет», — виправила я себе. А потім витерла думку начисто; Вельвет Ремеді — це Вельветова Вельвет, і такою й залишатиметься, доки не вирішить інакше. І навіть тоді — лише доти, доки вона це дозволятиме. Це Каламіті буде Вельветовим Каламіті.

І я не буду ревнивим третім крилом.

Стілхувз йшов позаду. Я трохи сповільнилася, вирішивши, що краще зайняти його розмовою, ніж думати про двох поні попереду мене. Намагаючись завести розмову, я сказала, що маю до нього питання щодо спогаду, який я бачила.

— Що за питання? — Його голос натякав, що було багато питань, які він від мене чекав, і більшість з них були, власне, не моєю справою.

— Міністерство Технологій — чому MBT?

Коли невидимий під бронєю поні заговорив, я відчула полегшення в його голосі.

— Офіційно це було Міністерство Воєнних Технологій. Але Еплджек ненавиділа цю назву. Вона завжди стверджувала, що технологічні інновації, які MBT підтримувало та фінансувало, йшли на благо всієї Еквестрії, а не лише для війни.

Я кивнула, уважно слухаючи. Ця тема була приємною для Стілхувза. Але невеличкий зелений спалах у небі над нами відволік мій погляд. Я подивилася вгору, але нічого не побачила. Я обернулася до Стілхувза, аби спитати його, чи не бачив він чогось, але він продовжував говорити про Міністерство Еплджек; я сумнівалася, що навіть падіння небовоза зможе відвернути його увагу.

— Під керівництвом і з підтримкою Міністерства десятки виробництв з інноваційними технологіями розквітли по всій Еквестрії, а існуючі стали значно потужнішими, їх продукція увійшла у повсякденне життя усіх поні. Такі компанії, як Залізна Підкова, Чотири Зірки, Еквестрія Роботікс, і навіть Стайня-Тех. — Він повернув погляд свого шолома до мого ПіпБаку. — Так нащо використовувати ім'я, що зосереджує увагу на війні? Це мало бути Міністерство Технологій.

Я чула музику. Це не Вельвет Ремеді або Каламіті. Патріотична музика шепотіла з туману. Я зупинилася і почала крутитися на місці, доки маленька цяточка світла не з'явилася на моєму компасі.

— Зачекайте, будь ласка. Я хочу дещо перевірити.

— Сама? — спитав Стілхувз.

— Так, — кивнула я. — Все добре. Я скоро повернуся.

— Вона часто так робить? — почула я, як він питає моїх супутників, коли я пішла у туман, йдучи на звук.

— Що робить? — всміхнувся Каламіті. — Сходить з маршруту? Перериває подорож, жеби дослідити якісь руїни? Та постійно.

*** **

Я наближалася до будівлі. Половина її була великим сараєм з безліччю розбитих вікон. Інша половина височіла в тумані, ніби замок. Мій ПіпБак висвітив напис на ІП: «Головний термінал та центральні офіси компанії “Чотири Зірки”».

Музика перервалася з шурхотом статки.

— Привіт, Спостерігачу.

— Привіт, Літлпіп. Бачу, ти знайшла нового друга.

— Можливо, — сказала я, не підтверджуючи, але й не спростовуючи.

Немов по сигналу, глибокий голос Стілхувза рознісся крізь туман:

— Літлпіп, з тобою все гаразд? — Вау. Непомітність, вочевидь, не його стиль.

— Гей, — вигукнув механічний голос Спостерігача, — знайомий голос. — Це мене не здивувало. Голос Стілхувза був дуже примітним. І якщо Спостерігач стежив за Еквестрійським пустищем достатньо довго, то міг і за Сталевими рейнджерами шпигувати.

Спостерігач: от кого варто було підозрювати у тому, що він спецагент-шпигун.

Я роздивлялася, шукаючи спрайт-бота, але туман добре його приховував. Натомість я помітила два торгових автомати: Спарккл~Кола та Світанкова Сарсапарель. І третій у кількох ярдах від них: Крамниця Боеприпасів «Залізна Підкова». Останній був розкритий навстіж і розграбований. Я відчула мороз по шкірі, уявивши довоєнний світ, де

можна було купити набої з автомату поряд з напоями просто на вулиці. Без необхідності спілкуватися з іншими поні.

— Спостерігачу, чи існувало Міністерство Крутості? — Це було лише вступне питання; я вже знала відповідь.

— А, так, Рейнбоу Деш. — Безтілесний штучний голос якось примудрявся звучати здивовано, хоча й не мав ніяких інтонацій. — Так, одна з героїнь Еквестрії вирішила, що її міністерство буде Міністерством Крутості. Навіть було побудовано штаб міністерства на Міністерському бульварі. Я так розумію, Каламіті про нього згадував?

Я кивнула. Потім, зрозумівши, що Спостерігач, мабуть, бачить мене не краще, ніж я спрайт-бота (хоча мене б здивувало, якщо б це дійсно було так), я підтвердила:

— Так.

Міністерський бульвар. Я вже чула про це місце, але не могла згадати, де або коли.

Після безрезультатних роздумів, я нарешті спитала:

— Що робило Міністерство Крутості? — Мені було неприємно, дуже неприємно ставити під сумнів слова Каламіті, особливо на підставі того, що сказав Стілхувз. Тим більше після того, як сам Каламіті цього не зробив.

— Не дуже багато, — до мого великого полегшення сказав Спостерігач. — Тобто, Рейнбоу Деш підкинула їм пару-трійку проектів — Проект Одного Поні, наприклад, був з їхніх — але здебільшого вони просто байдикували і нічого не робили. Через кілька років Луна наказала їх закрити, і штаб МК почали використовувати як склад.

У мене виникло інше питання. Я активувала закляття упорядкування мого ПіпБаку і відкрила торби. Потім зупинилася, спитавши про всяк випадок:

— Ти можеш мене бачити?

— Так, Літлпіп. Я тебе бачу.

Так я і думала.

Я левітувала з торб дві знайдені статуетки.

— Що це?

Звичайно ж, Спостерігач знав відповідь.

— Поні Гармонії, Обмежене Видання. Гарні у тебе магічні артефактики. Їх всього сорок дві випустили.

— Сорок дві? — Я очікувала близько шести.

— Героїні Еквестрії, шестеро подруг, чиї чесноти відповідали Елементам Гармонії. Було створено сім комплектів — по одному для кожної з них, і ще один Луна залишила собі. Поні, в основному, пороздавали їх одна іншій, хоча кілька статуеток передали коханим або членам родин.

У цьому був сенс. Світі Бель отримала свою від сестри. Еплджек віддала свою статуетку себе своєму жеребцю, Еплснеку. Я гадала, чи не була та, що я знайшла у старій Еплузі, подарунком для Брейбьорна.

— О. Тепер я згадав, кого мені нагадує голос твого нового друга. — Ім'я, яке назвав мені Спостерігач, змусило мене зрадіти, що я не пила Спаркл~Колу знову.

— Кого?.. — Я так і не встигла завершити питання. Тріск статички змінив Спостерігача на голос Ред Ая, який саме розповідав усім, що рейдери, гулі та пекельні гончаки погані. Його голос затихав, доки спрайт-бот безцільно летів від мене, а потім його проковтнув туман.

*** **

Чотири Зірки були монорейковою компанією, що колись провадила громадські перевезення у Мейнкеттені. Стілхувз припустив, що якщо монорейка досі ціла, то крізь місто легше буде пройти по ній, аніж крізь лабіринт руїн, так буде ще й подалі від створених радіацією потвор та випадкових рейдерів, що блукали серед руїн.

Як на мене, план був хороший, тому я зупинилася біля досі підсвічуваної вивіски з мапою монорейки. Ця станція була частиною

лінії Луни. Лінія Селестії, що перетинала її у кількох місцях, вела прямо до Вежі Тенпоні.

Каламіті закінчив порпатися по сміттєвих баках і повернувся з надиво непоганою колекцією речей на продаж та кількома десятками кришечок. Вельвет Ремеді закотила очі.

— Що ж, сподіваюся, тобі цього вистачить, щоб замовити ванну, коли ми доберемося до Тенпоні.

Я подивилася через перон на важкі двері у ще одній замкоподібній офісній будівлі. Там були почорнілі панелі, що виглядали як місця розташування турелей, які було давним-давно знищено. Я зацікавлено підбігла до дверей і спробувала їх відкрити. Замкнено.

Ну, вони просто напрошуються, щоб я їх відкрила.

— Що ти робиш? — спитав мене Стілхувз, коли він з іншими приєднався до мене.

— Хочу побачити, що всередині, — просто сказала я, зосередившись на замку. Цей був важким. Чотири Зірки не хотіли так просто віддавати свої таємниці. І від цього мені ще сильніше кортіло дізнатися, що ж то за таємниці.

Я почула, як позаду мене Каламіті всміхнувся, що можна було перекласти як «Я ж вам казав».

Замок клацнув. Я тріумфуюче розчахнула двері.

За мить я розгледіла простір сірого вестибюля, напівкруглий стіл, укріплений мішками з піском та імпровізованими барикадами. Також я побачила розкидані тіла десятка сталевих рейнджерів — комплекти магічної силової броні зі скелетами поні всередині. І ще я побачила три пропалені дірки у стелі, де колись були турелі.

Остання турель на стелі вестибюля Чотирьох Зірок розвернулася і відкрила вогонь. Мене це застало зненацька, але Вельвет Ремеді була готова. Її щит розгорнувся навколо мене, щойно повітря наповнилося тра-та-та-канням кулеметного вогню. Проте щит не дав мені захисту; кулі пробили його наскрізь. Потім мою броню, а потім і мене. Моє тіло

розривалося в агонії, десятки речей всередині мене зіпсувалися одночасно, щойно принаймні шість пострілів пробили мене наскрізь і увійшли у плити на підлозі станції.

Я ледве чула вибухове ревіння Стілхувзового гранатомету, коли впала, звук та світло тікали від мене. Я ніби падала у колодязь. Крізь далеке кільце нагорі я бачила, як стеля вибухнула купою вогненних куль, потім з далеким гуркітом дощем посипалося вниз, у вестибюль.

*** **

Я з болем отямилася, повертаючись на пустище живих; Вельвет Ремеді вливала ще одне екстра-сильне зілля відновлення мені у горло. Я захлинулася і хапнула ротом повітря.

— З поверненням, Літлпіп. Ми були дуже близькі до того, щоб тебе втратити. — Голос Вельвет був суворим і стривоженим.

— Що сталося?

Голос Каламіті долинув звідкись з уламків каміння здалеку:

— Бронебійні набойі. — Його голос звучав недовірливо та стривожено.

— Стій! — наказав Стілхувз. Я запанікувала, гадаючи, що ж я таке робила, що могла зупинитися, але його вигук був адресований Каламіті. — Я не дозволю тобі пограбувати тіла загиблих рейнджерів.

— Агов, — відказав йому Каламіті, — якщо ти не помітив, вони це все більше не використовують. А набойі, які розкидає те твоє безглузде бойове сидло, не дешеві, та й не з таких, які можна знайти у рейдерських ящиках з набоями або в шухлядах офісних столів. Ми маємо збирати їх, де знайдемо і коли знайдемо. — Каламіті помовчав якусь мить, потім вийшов у поле мого зору з ракетою в зубах. — Повіг мені, вони не будуть ва ним тувити.

Він виплюнув ракету у купу, що назбирав, і похмуро подивися на Стілхувза.

Я подивилася на Вельвет Ремеді, яка підштовхувала мене, щоб я випила ще.

— Так. Віднині до потенційно недружніх будівель вхідитиму обережно.

Стілхувз повернувся до мене. Мені було цікаво, чи я здаюся йому супер-вбивчою поні під прикриттям тепер, коли мій обладунок весь у дірках і вкритий моєю липкою кров'ю. Треба буде відчистити та підлатати його, коли доберуся до Вежі Тенпоні. А може, й раніше. Я здогадувалася, що виглядаю не краще, ніж коли вийшла з Понівіля.

— Ти дійсно мене зацікавила, — сказав він і обернувся до найближчого мертвого рейнджера. — Тепер я теж хочу дізнатися більше про цю будівлю.

Я кивнула.

— Добре. Давай розділимося. — Я думала залишити Вельвет Ремеді поряд з собою, але зрозуміла, що це буде не кращій варіант. — Стілхувз зі мною. Вельвет, ти не проти залишитися з Каламіті? Ви двоє обстежите решту цього поверху та підвал. Ми перевіримо офіси нагорі.

Вельвет всміхнулася. А потім суворо на мене подивилася.

— Будь обережна. *Значно* обережніше, ніж була зараз.

Я пообіцяла.

*** **

До уваги всіх робітників компанії «Чотири Зірки»:

У зв'язку з новими протоколами безпеки та охорони всім робітникам буде видано стандартну вогнепальну зброю військового зразку. Ви маєте носити цю зброю весь час на території компанії. Невиконання цієї вимоги, а також носіння зброї у неналежному або незарядженому стані буде розглядатися як привід для звільнення згідно статті 13-Б Правил уніформи робітників.

У маловірогідному випадку вторгнення урядових сил на територію компанії «Чотири Зірки» всі робітники мають захищати власність компанії «Чотири Зірки» та представників адміністрації. Тому всі робітники зобов'язані відвідати принаймні одну з трьох програм вихідного дня ЧотирьохЗіркової Оборони та Командної Праці в

поточному місяці. Невиконання буде розглядатися як привід для звільнення згідно статті 6-Е Правил відвідування для робітників.

Дейзі Мей⁴ пригощатиме своїм чудовим домашнім квітковим печивом після занять ЧЗОКП. Смакота!

Я вже читала це повідомлення; воно було на всіх терміналах, які я хакнула. Повторне читання не додало йому сенсу. Я подивилася на Стілхувза, перевіряючи, чи все гаразд, перш ніж клацнути наступне повідомлення.

Я вирішила, що зараз момент для цього питання нічим не гірший за інші.

— Стілхувзе, ти коли-небудь чув про когось на ім'я Флаттергай?

Стілхувз заржав:

— Чому ти питаєш?

— Та так, чула, як хтось сказав, що твій голос схожий на голос Флаттергая.

Стілхувз злегка тупнув.

— Я вже чув таке. — Я нашорошила вуха. Я думала, що Стілхувз навряд чи знає про поні, якого згадав Спостерігач. Я відкрила рота, щоб спитати, але він зупинив мене. — Це лише жарт.

А-а. Ось тобі й проникливість. Я повернулася до повідомлень на терміналі.

Правила евакуації, версія для робітників:

Компанія «Чотири Зірки» цінує вашу відданість компанії. У дуже маловірогідному випадку рейду федералів, або, ще гірше, вибуху мегазакляття, кожен робітник зобов'язаний захищати головний персонал та забезпечити безпечну евакуацію всіх робітників у такому порядку:

1) президент компанії «Чотири Зірки» та будь-які акціонери, що знаходяться на території;

2) керівники вищого рівня;

3) головні дослідники;

4) секретарка президента, Дейзі Мей;

5) керівники середнього рівня;

6) асистенти дослідників з доступом Червоного, Чорного або Золотого рівня;

7) асистенти дослідників з доступом Помаранчевого або Білого рівня;

8) наглядачі поверхів.

Коли всі вищезгадані особи будуть безпечно евакуйовані з території, ми закликаємо вас подбати про власну безпеку.

Для забезпечення вашої безпеки ми видаємо бронебійні набої військового зразку робітникам, чий рівень вище наглядача.

Я відсунулася від терміналу і пообіцяла собі, що якщо мене колись якимсь чином жбурне назад у часі, я ніколи не буду тут працювати.

У будівлі було на диво багато досі функціонуючого техномагічного знаряддя. Точніше, було до нашого приходу. Стілхувз вишуканістю не страждав, і щоразу, як він знищував одного з мозгоботів або павукоподібних ботів-охоронців, він наносив значні пошкодження всьому навколо. Мародерство звелось до пошуку речей у металевих столах та спустошення ящиків з набоями.

На щастя, і тих, й інших було достатньо. За два століття ніхто сюди не вдерся, і всіх цих ящиків з набоями вистачило б для підтримки невеличкої армії. Каламіті був правий. У жодному з ящиків з набоями не було ракет або гранат. Але всього іншого, включаючи багато бронебійних набоїв, нам мало вистачити надовго. Ще й на продаж залишиться. Поширеність бронебійних набоїв впевнила Стілхувза, що це місце укріплювали саме проти сталевих рейнджерів.

На терміналі було ще одне повідомлення. І це, здається, було особистим, на жодному з терміналів я його поки що не бачила.

Re: Сетін⁵:

Я чув, що Міністерство Моралі добралось до неї. Звинуватили її у підбурюванні до заколоту. Агенти МінМор вломилися в її дім посеред ночі на минулих вихідних та витягли її геть.

Керівництво на верхньому поверсі психує; вони, здається, впевнені, що Сетін щось скаже, або навіть гірше, щось згадає. Єдине, що я знаю, це те, що зо дня на день варто очікувати, що до нас вломляться громили з Міністерства.

Їбав я ті насіннєві пукалки. Буду приносити свою зброю з дому!

*** **

Стілхувз розвернувся, прикриваючи мене збоку, доки я кралася вперед. Я розподіляла увагу між коридором та компасом моєї ІП, розвідуючи, що попереду — перевіряла кімнати, порпалася у шухлядах і продивлялася книжкові полиці, доки на моєму компасі не спалахнула червона цятка. Відступивши, я вказала Стілхувзу напрям наступної ворожої цілі; потім я відійшла до однієї з бокових кімнат, не бажаючи потрапити під відкіт, що супроводжував будь-які його атаки у вузькому коридорі.

Голос робота вигукнув:

— *Це приватна власність, федеральні свині! Здавайтеся та будьте знищені!* — Одразу ж за цим пролунав свист ракети. Коридор охопило полум'я. На мій подив, я почула, як Стілхувз впав на підлогу.

Луна серуча місячним камінням! То це стріляв робот-охоронець! Що ж за робот стріляє ракетами?

Я витягла свою снайперську гвинтівку і зарядила її бронебійними набоями. Потім, низько пригнувшись, визирнула з-за рогу.

Робот займав більшу частину коридору і виглядав, ніби покруч-мутант сталевого рейнджера та танка. Його чотири ноги закінчувалися кулями-гусеницями, що повільно везли його по коридору. Я нарахувала принаймні три види зброї, серед яких були ракетна турель та кулемет, змонтований на грудях на шарнірному лафеті, що дозволяв йому крутитися на 180 градусів навколо тулуба робота.

Мій розум шукав лихослів'я доречного рівня, але результат був пустим, ніби бік новонародженого.

Потвора котилася до Стілхувза, який ворухився, але не міг підвестися. Кулемет на грудях повернувся до впалого рейнджера. Я була впевнена, що у ньому також бронебійні набої.

Вистрибнувши з-за рога, я підняла снайперську гвинтівку і глянула у приціл. Кулемет припинив цілитися у Стілхувза і почав обертатися до мене, коли я пірнула у нірвану ЗНС. Снайперська гвинтівка з гуркітом швидко випустила три кулі.

Дві перші пробили маленькі дірки у «голові» танкоподібного охоронця, здається, лише трохи погіршивши його здатність цілитися. Кулемет вартового розірвав стіну, одна куля пробила мою броню і глибоко різонула мій лівий бік.

Мій третій постріл влучив прямо у ракетну турель, яка одразу ж вибухнула. Ракети були розраховані на те, щоб знищити сталевий рейнджер; вони так само добре згодилися для того, щоб вирубити вартового.

Моя ліва задня нога хиталася, свіжа кров змішувалася зі сплутаним брудним місивом у моєму хутрі. Я пошкандибала до Стілхувза. Його броня саме застосовувала лікувальні зілля та підтримуючі препарати. Закляття саморемонту броні споживало металообробку з броньованого відсіку на його правому боці, ремонтуючи її. Я зупинилася на мить, щоб позахоплюватися тим, що створила Еплджек зі своїм міністерством.

— З тобою все буде добре? — спитала я. Стілхувз кивнув, мужньо намагаючись не стогнати. — Тоді я скоро повернуся. Хочу дізнатися, що це чудовисько охороняло.

*** **

Робот-вартовий охороняв офіс президента «Чотирьох Зірок». Стіл був броньований, розрахований на використання у якості барикади, а у стіні була таємна панель... ну, вона була б таємна, якщо б була закрита. Стіл був замкнений. Відкривання відібрало у мене одну шпильку і

дало мені щось схоже на карту-перепустку. Я заржала з іронії, підозрюючи, що картка дозволила б нам пройти повз всіх тих роботів, крізь яких нам довелося пробиватися сюди.

Кілька ящиків з набоями були сховані під столом. У першому я знайшла півдюжини імпульсних гранат. Я одразу ж зрозуміла, що вони були призначені для того, щоб знищувати матриці закладені у броні сталевих рейнджерів, роблячи їх безпомічними, як та атака алікорна зробила Стілхувза. Але я не могла не подумати про те, що такі гранати також знищать і простіші технології більшості роботів, у тому числі таких, як вартовий цієї кімнати.

— Магічний протидраконячий дробовик у кімнаті дракона, га?

Мені знадобилося кілька спроб, щоб хакнути комп'ютер, щоразу відключаючись раніше, щоб він не заблокувався, помітивши вторгнення.

Правила евакуації, версія для адміністрації:

Коли Мейнкеттен постраждає від мегачар — або гірше, якщо Міністерство Моралі влаштує рейд на нашу територію — весь адміністративний персонал компанії «Чотири Зірки» має прямувати до стайні у підвалі згідно з евакуаційними процедурами ЗС 1А-5Д, переліченими нижче. Будь ласка, дотримуйтесь призначених маршрутів.

Стайня Чотирьох Зірок гарантовано захистить вас у випадку будь-якої катастрофи, вона має запас їжі, води та медикаментів, щоб пережити навіть вибух мегачар — майже на цілих дванадцять тижнів!

СЧЗ також має зброярню, тир для тренування і багато літератури, щоб зайняти вас. Серед неї інструкції щодо того, як акліматизуватися до нового зовнішнього середовища, коли наслідки вибуху мегачар спадуть, і відповідний етикет для привітання зебр, наших правителів та благодійників.

Окі. Докі. Локі.

Сталеві рейнджери були не з Міністерства Моралі. Хтось викликав важку артилерію. І що ще гірше, тутешні керівники цього очікували. Що ж вони робили?

Згідно прикріпленої мапи, «приховані» сходи мали вивести нас прямо до підвалу. Так ми швидше зустрінемося з Каламіті та Вельвет Ремеді.

Я почала зламувати замок на сейфі для зброї. Як і термінал, він змусив мене напружити свої вміння. У мене виникла спокуса прийняти одну Святкову Мінт-алку, щоб поліпшити ці вміння. Але перш ніж я піддалася, сейф відчинився.

Всередині була броньована сукня, якої я ще ніколи не бачила — червоно-чорна, із золотим оздобленням, в ідеальному стані. Я витягнула її і закинула собі на спину, гадаючи, що Вельвет Ремеді виглядатиме в ній просто приголомшливо. Разом із бронею йшов шолом, але мені хотілося залишити його. Пишне червоне пір'я немов би кричало «мішень».

Також всередині були кілька автоматів дивного і вражаючого дизайну. Один з них був обладнаний оптичним прицілом і глушителем. У нього був нестандартний різьблений дерев'яний держак з білими та чорними смугами.

*** **

— Ми чекали на тебе, Лі'лпі. — Каламіті посміхнувся мені, коли я приєдналася до них у підвалі. Він з Вельвет стояв перед дверима, замкненими з терміналу. Роздивившись термінал, я із задоволенням помітила, що він мав магічне око для сканування карт-перепусток. Таки згодилася клята штука.

Я запропонувала Вельвет Ремеді вбрання, що я знайшла. Від шолома вона відмовилася, визнавши його «кричущим», але скоро Каламіті вже допомагав їй вдягати її бронесукню. Я сфокусувала свою увагу на терміналі, левітуючи перепустку.

— Де, в Найтмер, ти це надібала? — пролунав голос Стілхувза, що нарешті наздогнав нас. Я обернулася до нього, телекінезом тримаючи

картку на місці. Стілхувз зупинився внизу сходів і витріщився на Вельвет Ремеді.

— Літлпіп знайшла її у шафці нагорі, — підстрибуючи відповіла Вельвет Ремеді. — Як воно мені личить?

— Чудово, — видихнув Каламіті. — Червоне й золоте пасує до смужок у твоїй гриві та хвості. — Потім з сором'язливою посмішкою додав: — І я ніколи ще такого не бачив. А отже ніхто не сплутає тебе з рейдером або работорговцем, і не стане випадково у тебе стріляти.

Магічне око терміналу роздивилося перепустку і весело пискнуло:

— Ласкаво просимо, пані Президенте! — Внутрішня механіка зашипіла та загрюкала, і двері почали відчинятися. Вони були не настільки навороченими, як двері Стайні-Тех, але однозначно були на кілька рівнів вище всього, що я бачила на пустищі.

— Я б у неї вистрілив, — пробуркотів Стілхувз. Ми всі здивовано і неприємно подивилися на нього.

— Це, — пояснив він, — уніформа зебр'ячого легіонера.

Каламіті присвиснув. Вельвет Ремеді раптово зникла. Я відвернулася, вирішивши, що краще вже дивитися у темряву міні-стайні, що відкрилася переді мною.

Сяючи у темряві, на мене дивилися очі більш ніж десятка зомбі-поні. Потім я придивилася пильніше. Зомбі, так. Але не поні.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Дійова кобилка (перший рівень) — ви знаєте своє закляття націлювання, як власні копита, що робить вас на 20% крутіше в бою. За кожний рівень цієї здібності ви отримуєте +15 очок дії у ЗНС.

Прим. пер.: Альтернативний переклад пісні з цієї глави:

*Вже не спинити шторм — тут місце лиш війні.
Як тебе захистити від жаху і брехні,
Коли все вицент розбито, і, темрявою вкриті,
Шепочуть голоси, що тут не вижити мені?*

1 Rottingtail — «гниючий хвіст»

[2](#) Grim Star — «нещадна \ сувора зірка»

3 Мається на увазі годинник, розрахований на 8 годин (відповідно, доба — три повних оберти). Такий самий годинник згадується у наступній главі. Історично восьмигодинні годинники використовували залізничники (http://www.answers.com/Q/What_is_an_eight_hour_clock).

[4](#) Daisy May — «травнева маргаритка»

[5](#) Satin — «атлас» (тканина)

Глава 16: Вежі

«Бачиш? Ми залишаємося втіленням ввічливості навіть перед такими нечемними обвинуваченнями. Нам нема чого приховувати.»

Мейнкеттен.

Лише двісті років тому це був процвітаючий, бурхливий мегаполіс. Мейнкеттен вважався найбільш багатонаціональним містом в усій Еквестрії. Мільйони поні жили або працювали тут, місто було домом деяких найелітніших кіл еквестрійського суспільства.

Потім, за мить, Мейнкеттен зник. Мільйони життів поні поглинув спалах світла, жару та магічної енергії. Ще сотні тисяч були вбиті ударними хвилями і надприродним зеленим вогнем, який випалив практично все, що ще стояло.

Тепер, після апокаліпсису, від Мейнкеттена залишилися лише Мейнкеттенські руїни: милі й милі лабіринтоподібних міських розвалин і попіл в тіні скелетів хмарочосів, які здіймалися з уламків, ніби монолітні надгробки.

Хтось може поцікавитися, як же було допущено такий холокост? Як могли вороги Еквестрії пронести таку руйнівну зброю в саме серце нашого найвеличнішого і найбільшого мегаполісу?

Мені було значно легше досягнути це тепер, коли я знала, що найбільш значною транспортною компанією у Мейнкеттені керували зрадники, які присягнули ворогам Еквестрії, і що підвал цієї будівлі був зебрючою базою посеред нашої батьківщини.

Я дивилася в очі зомбі-зебр і розуміла, що саме *так* вони пронесли крада-бомбу до Мейнкеттену. Що саме *ці* зебри були відповідальні за вбивство мільйонів.

Я також розуміла, що міні-стайня під «Чотирма Зірками» значно відставала від Стайня-Техівських — яку б шкоду не спричинили ігри Стайні-Тех, вони дійсно вміли будувати сховища для виживання. Ця низькоякісна стайня не була здатна зупинити проникнення всередину

магічної радіації, яка й перетворила зебр і близько десятка поні, яких мала захищати, на мерзенних створінь, що стояли переді мною.

І так, я розуміла, що вони, можливо, скоріше не зебри-зомбі, а зебри-гулі. Хотіла б я сказати, що мені начхати, але якась частина мене насправді сподівалася, що вони все ж таки гулі, коли я відступила з дороги.

— Стілхувзе! Мочи їх по повній!

*** **

Туман розвіявся десь пополудні, відкривши кладовище Мейнкеттенських руїн під сірим, злим, бурхливим небом. Ми йшли під ним, крокуючи колоною один за одним, по одній з двох монорейок лінії Луни, дивлячись униз на квартали міських уламків. Повсюди навколо ми бачили повалені та зруйновані будівлі, почорнілі колісниці та вози, уламки та сміття від вибуху, що накопичувалося біля металевих опор розбитих ліхтарів. Але ніяких скелетів. Від живих істот Мейнкеттена залишився лише попіл, що, несений вітром, змішався з попелом мільярдів інших джерел.

Я почала помічати невеличкі ділянки, де зелене полум'я досі горіло. Я гадала, як полум'я, хай навіть і від крада-бомби, могло триматися століттями.

Вітер ніс порошок іржі та попелу, а також запахи міського цвинтаря. Симфонія скрипу та скреготу наповнювала місто, змішуючись зі звуками шурхоту та розвалення бетону і брязканням металу під вітром. Час від часу стакато пострілів, що зазвичай доносилися відлунням здалеку, нагадували нам, що по прихованих вулицях та темних будівлях чаїлися рейдери, шукачі мотлоху та інші поні.

Зелено-золотий спалах виринув десь ззаду і промайнув повз нас — величний птах, водночас жахаючий і витончений, що розправив крила і кружляв, ніби оцінюючи нас. Його очі світилися, а з дзьоба капали краплини рідкого вогню.

— Що це? — благоговійно спитала Вельвет Ремеді, раніше ніж я встигла відшукати слова для того ж самого питання.

— Крадяний фенікс, — присвиснувши, відповів Стілхувз.

Зелено-золотавий птах завершив коло, потім пірнув кудись униз, зникаючи з поля зору у тінистих алеях.

Ми знову рушили, всі, окрім Вельвет Ремеді, яка стояла, ніби зачарована. Вона обернулася до Стілхувза і вимогливо сказала хрипкуватим голосом:

— Розкажи мені про них.

Заіржавши, ми всі знову зупинилися (цікавий факт щодо подорожей колоною: якщо зупиниться один поні, який не є замикаючим, то вся подорож зупиниться разом з ним). Я помітила, що дивлюся на зруйнований білборд, пляшка Спаркл~Коли РАД на якому нібито дійсно світилася («Це немов копняк в обличчя! З редискою!»). Білборди засмічували небо вздовж лінії Луни, немов бур'яни.

— Мейнкеттенські Сади були найбільшим заповідником, домом найбільш екзотичних і захоплюючих істот. Всі вони миттєво згоріли, коли вибухнула зебряча крада-бомба, — пояснив Стілхувз. — Але у феніксів зазвичай трохи інше ставлення до перетворення на попіл, ніж у більшості тварин.

Стілхувз всміхнувся.

— Я б не став думати про те, щоб одомашнити одного з них. Вони дихають вогнем.

*** **

Побита синя кобила вискочила з магазину без дверей і побігла по вулиці, лементуючи зі сльозами на очах.

Десяток рейдерів, кожен з брутальною зброєю і в старому шоломі для роллер-дербі, вилетіли з будівлі за нею, вистрибуючи з вікон та дверей з галасом і реготом.

— *Допоможіть!* — Вона зашпорталася, її біг сповільнився. Кров текла між її стегон; я бачила крізь мій приціл, як вона стікає кров'ю. — *Будь ласка, хто-небудь, допоможіть!* — Її вже неодноразово гвалтували. Тепер вони відпустили її і гналися за неї заради розваги.

З висоти лінії Луни ми були занадто далеко для того, щоб ЗНС могло нормально націлитися, тому я вела оптичним прицілом попереду першого рейдера — плямистого коричнево-сірого поні з кьютімаркою-черепом з палаючими очима — цілячись туди, де він мав опинитися, як радив Каламіті.

— Добре, тепер тримай міцніше і стріляй.

Я натиснула магією на спусковий гачок. Зебрятий автомат з оптикою виплюнув три кулі. Зброя з глушителем, дізналася я, насправді не була тихою; але приглушений звук губився у вітрі, а вага глушителя допомагала пом'якшити віддачу і не втрачати приціл між окремими кулями.

Рейдер вибухнув полум'ям. Він впав, з криком тіпаючись на землі.

Я відступила на крок і підняла автомат, щоб перевірити набої, а Каламіті в цей час вистрілив. Ні, я не зарядила випадково магічні набої. Зебрятий автомат сам зачаровував кулі.

Туди ж вам рога, де Селестія не сяє! Якщо зебри з такою зброєю виходили на бойовище...

Крики кобили внизу повернули мою увагу до бою. Каламіті зробив другий постріл. Піднісши приціл до очей, я побачила, що мертвих рейдерів було вже троє (один з трупів горів на вулиці), а інші розбігалися. Кобила в паніці закричала, її копита зачепилися за повалений ліхтар, і вона впала, ковзнувши по заваленій уламками вулиці.

Один з рейдерів все ще біг до неї; я направила на нього приціл. І завмерла, коли розгледіла його — один з гвалтівників був пустобоким жереб'ям!

Я стежила крізь приціл зебр'ячого автомату за юним поні, і тремтіла. На голові у нього був жереб'ячий шолом для роллер-дербі, а в роті він тримав зазубреного ножа. Я бачила на ньому її кров. Я зосередилася, спусковий гачок зебр'ячого автомату ледве ворухнувся...

Я не могла. Це ж жереб'я!

Я нажахано дивилася, як він добіг до впалої кобили, уникаючи ударів її копит. Я почула тріск пострілу у футі від мене, і побачила, як тіло жереб'яти криваво розірвалося у двох місцях, сили пострілу було достатньо, щоб відкинути його труп до поштової скрині неподалік.

Я опустила зебр'ячий автомат і шоковано подивилася на Каламіті. З іншого боку від нього сиділа Вельвет Ремеді з розширеними очима.

— Що? — спитав Каламіті, перш ніж полетіти допомагати кобилі.
— Я забрав твою здобич?

*** **

Поні люблять сміятися. Зебри не розуміють радість і бояться її.

Поні чесні. Зебри можуть лише брехати.

Поні вірні. Зебри встромлять вам ножа у спину.

Поні щедрі. Зебри егоїстичні і жадібні.

Поні піклуються один про одного. Зебри піклуються лише про себе.

Я дивилася на білборд і думала: «Вау».

— Це... це просто неправильно, — сказала Вельвет Ремеді, порушивши незручну тишу, що стала нашим супутником з того моменту, як Каламіті застрелив жереб'я-рейдера.

Подвійна смуга монорейки робила граціозну дугу, а білборд був змонтований на аркових контрфорсах приземкуватого хмарочоса таким чином, щоб поні у потязі бачили його, наближаючись до повороту. Він затуляв весь вид з одного боку потягу на повороті.

Каламіті полетів уперед, скоріше щоб дати нам простір, аніж заради розвідки. На лінії Луни загроз, здається, не було.

Мені дуже хотілося Святкову Мінт-алку. У мене не було якоїсь справжньої потреби в ній, але мені кортіло ефектів, особливо інтелектуального підсилення. З СМ я могла б думати значно швидше, значно ясніше. Я була більш кмітливою, мої відчуття — більш гострими.

«Якщо Святкові Мінт-алки робили таке зі мною, — подумала я, — то що ж вони робили з Пінкі Пай?»

Я помітила, що знову думаю про Чотири Зірки. Зважаючи на те, що ми знайшли у міні-стайні (а після того, як Стілхувзові гармати розібралися з зебрами, знайшли ми там небагато), рейд Міністерства Моралі вочевидь відбувся того самого ранку, коли вибухнула крадабомба. Я зрозуміла, що мегачари, мабуть, саме перевозили, коли вони атакували.

Міністерство Моралі привело сталевих рейнджерів; вони знали, куди йдуть, якщо покликали важку артилерію. Знали, де шукати, кого допитувати... Через вміння поні, що працювали у Пінкі Пай, чи може вона сама помічала такі речі за допомогою кмітливості, покращеної СМ? Своїм упередженим поглядом я вважала, що друга версія була вірною.

Якими б негативними ефектами Пінкі Пай не страждала від СМ-залежності, її інтуїція межувала з передбаченням. Зрадники боялися її міністерства; вони метушилися та впадали у параною. І хто б там що не казав про неї або про її міністерство, Пінкі Пай була болюче близько до того, щоб врятувати Мейнкеттен.

Я зупинилася, дивлячись на зруйнований лабіринт міста. Мільйони поні загинули тут, їх спасіння змагалося у швидкості з часом, і прогало.

Мені треба було знайти іншу тему для думок. Я увімкнула радіопередачу Ді-джея Пон3, слухаючи крізь навушник. Просто щоб відволіктися — я вже знала всі пісні напам'ять. Я сподівалася, що Ді-джей Пон3 знайде на платівках, які ми несли, щось, чим він зможе розширити свій музичний репертуар.

— Свіжі новини, — оголосив Ді-джей ПонЗ між піснями. — Я щойно отримав повідомлення, що поблизу вежі Підкови можна почути слабкий сигнал про допомогу. Здається, Кігті Блеквінг¹ вляпалися по самі дзьоби. Але не хвилюйся, Блеквінг. Вежа Підкови знаходиться неподалік від території шерифа Роттінгтейла. Може, хтось з його гулів протягне тобі копито допомоги. Хоча зажди, твої найманці ж усіх їх перебили. Що ж, хай тобі щастить.

Це Ді-джей ПонЗ, і я хочу нагадати всім на Еквестрійському пустищі: що посієш, те й пожнеш.

Каламіті летів назад до нас. Я вимкнула радіо ПіпБаку, доки він опускався на монорейку.

— Вам це ся сподобає.

За кілька хвилин ми ми пройшли по дузі достатньо далеко, щоб побачити те, про що казав нам Каламіті. Попереду лінія Селестії перетинала лінію Луни. Футах у двадцяти над нею, перпендикулярно до її подвійної монорейки. Темні зворотна сторона подвійних рейок Селестії вразила мене своєю химерною текстурою, від якої по шкірі у мене побігли мурашки.

— Ну і як нам туди піднятися? — саркастично промовила Вельвет Ремеді.

Каламіті закотив очі і змахнув крилами.

— Я вас усіх віднесу, отак. От тільки наш друг сталевий рейнджер, гадаю, трохи заважкий для мене.

— Я можу левітувати його, доки ти будеш нести мене, — запропонувала я.

Каламіті кивнув.

— Добре. Тільки будь обережна, Лі'лпіп. Не потривож кровокрилів.

— Кровокрилів? — Я левітувала до себе бінокль, подивилася крізь нього на лінію Селестії і, охнувши, скривилася. Тіньове підчерев'я ліній монорейки було вкрите гротескними шкірястими силуетами десятків велетенських кажанів-мутантів.

— Отож. Гадаю, нам краще поспішити до Тенпоні. Не варто нам залишати ся просто неба проти ночі.

*** **

Хоч перейти на лінію Селестії було важко, зійти з монорейки було просто. Вже сутеніло, коли ми пройшли поворот і дісталися до витонченої арки з потьмянілого срібла, що вигиналася над монорейкою. Крізь арку ми нарешті побачили вежу Тенпоні в усій її на диво добре збереженій величі. Ми вже кілька годин час від часу помічали її понад та поза будівлями, але лише зараз змогли насправді оцінити її розміри та вишуканість.

Більш ніж за половиною вікон, які хоч і потріскалися, але були здебільшого цілими, горіло світло. Через кожні дванадцять поверхів будівля звужувалася, переходячи в поверх, оточений кільцем балконів-патіо, їх огорожу повсюди вкривали сліди грубого ремонту. З одного боку вежа Тенпоні була цілком почорнілою і просіла, її підтримувала мішанина укріплень, які було побудовано за постапокаліптичні десятиліття. Літери з назвою будівлі обвалилися вниз, у брукований двір. Величезна радіовежа піднімалася з даху до неба.

Монорейка проходила під аркою, яка колись, мабуть, блискуче виглядала при сонячному світлі, і йшла прямо до вежі Тенпоні, де проходила крізь станцію з емблемою Чотирьох Зірок, що була вбудована у вежу на висоті багатьох поверхів над землею.

З потьмянілої арки звисав знак, що повідомляв:

Міністерство Магічних Наук

Мейнкеттенське відділення

Ми увійшли до станції і побачили охоронців, що забарикадувалися за масивними сталевими стінами та дивилися за нашим наближенням крізь вузькі щілини, не зводячи з нас дул своєї зброї. Стіни станції були прикрашені зображенням поні у повний зріст. Колись зображення були захищені магічним полем, подібним до магічного щита Вельвет Ремеді. Зараз більшість картин почорніли, були пошкоджені або спалюжені настільки, що відновити їх було неможливо, щити

перестали працювати, а самоцвіти, що підтримували їх чари, були викрадені. Всі, окрім однієї: картини зі знайомою фіолетовою єдиноріжкою, рожева та фіолетова смужки в гриві якої майже повністю посивіли.

Я стрибнула на доріжку, що йшла понад стіною, щоб краще роздивитися картину. Її краї обгоріли, і фарба пішла пузирями від температури, але захисне поле досі трималося.

Інші зупинилися, дивлячись на мене, та я махнула їм, щоб вони йшли далі.

— Я просто хочу подивитися. Я вас дожену.

Мої супутники кивнули і покрокували далі, ніхто з них не розділяв мою зацікавленість.

Хоч вже й не молода кобилка, Твайлайт на картині виглядала принаймні років на десять молодше, ніж у спогаді про останню вечірку Пінкі Пай, і значно щасливіше. Її оточували живі осінні кольори, кілька мутних, ледве промальованих поні створювали різнокольорові плями на тлі навколо неї. Її кьютімарка була закрита попоною з номером 10.

— Листопадні перегони, — повідомив голос позаду мене, так налякавши мене, що я ледве не зробила смертельний стрибок назад. Я обернулася і вп'ялася поглядом у спрайт-бота, що ніби матеріалізувався нізвідки.

— Твайлайт Спаркл щороку приймала в них участь у Понівілі. Не перемогла жодного разу. — Як на мене, механічний голос звучав... ностальгічно? — Це було ще до того, як Міністерство почало віднімати весь її час.

Я дивилася на фіолетову поні з цифрою «10» на боці; потім підняла погляд на здебільшого цілий хмарочос, що колись був відділенням Міністерстві Магії, масивні літери, які колись позначували його назву, попадали вниз і розбилися об землю. А потім подивилася назад.

— Хе, — всміхнулася я. Потім звернулася до спрайт-бота: — Звідки ти знаєш Тва...

Але, з тріском статки, Спостерігач зник, а спрайт-бот раптово почав вивергати музику з тубами. Я нахмурилася, спостерігаючи, як робот летить геть. Мені здається, чи розмови зі Спостерігачем дійсно ставали коротшими?

*** **

— Не можна просто так увійти до вежі Тенпоні, — проінформував нас по інтеркому охоронець, похмуро зиркаючи крізь заґратоване віконце. Над входом великими червоними літерами було написано: «ЗОМБІ ВХІД ЗАБОРОНЕНО!».

— У нас справи до Ді-джея ПонЗ, — гордовито мовила Вельвет Ремеді. — Хоча якщо ви бажаєте пояснювати йому, чому ви нас не пустили...

— Отже, Ді-джей ПонЗ чекає на вас?

— Саме так, — блискуче збрехала Вельвет Ремеді. — І на вашому місці я б не змушувала його чекати.

— Усіх вас? — Голос був скептичним.

Вельвет Ремеді драматично зітхнула.

— Це мій охоронець, — заявила вона, вказуючи на Каламіті. — І я впевнена, що ви впізнаєте представника Сталевих рейнджерів.

— Т-так...

— І... — Вельвет подивилася на мене, ніби не знаючи, що сказати.

— Ремонтниця тостерів, — швидко сказала я. Всі дивно на мене подивилися. — Його... ем... тостер зіпсувався? — Вельвет Ремеді виглядала так, ніби їй боляче.

Охоронець міркував, мовчки розглядаючи нас. Нарешті Вельвет Ремеді сказала:

— Слухай, хоч я і не проти тут постояти, доки ти будеш наживати собі проблему, не пускаючи нас, тут темнішає. Може, сотня кришечок прискорять процес?

— Двісті.

— Сто двадцять п'ять. І я не скажу Ді-джею ПонЗ, що ти вимагав плату у його гостей.

— Добре. — У дверях відкрилася бійниця. — Давайте сюди кришки, а тоді можете проходити. — Я витягнула кришки і почала лічити їх. Треба буде почати розкладати їх в маленькі мішечки по двадцять штук, щоб було легше це робити. Двісті — це великий шмат від кришечок, що нам вдалося здобути, але я не хвилювалася. У нас було достатньо зброї та набоїв, які ми зможемо продати всередині.

— О, — додав охоронець, — і ще вам доведеться роззброїтися перед входом.

Туди ж тобі рога...

— Моє бойове сидло ти зможеш здерти лише з мого холодного, мертвого...

Охоронець фиркнув.

— Я й не збирався. Зброю і бойові сидла здавати не обов'язково. Тільки боєприпаси. Усі.

Я здивовано підняла брови. Неочікувано. Це, звичайно, сильно зменшувало кількість наших товарів, але хоча б залишало нам більш важкі та коштовні речі на продаж.

Коли ми пройшли КПП, з караульні вийшла єдиноріжка і змахнула до нас рогом. Кожен набій, куля, граната та ракета заблимали, видимі навіть під металевою бронею Стілхувза.

— Ремонтниця тостерів, — зі стриманою усмішкою повторила вона, розглядаючи мою снайперську гвинтівку, бойовий дробовик, зебрятий та наш автомати...

Я затулила обличчя копитом.

— І сталевий рейнджер? — спитала вона, виймаючи ракети з лівого боку бойового сидла Стілхувза. — Ти тут як опинився?

Стілхувз заржав:

— Я просто прийшов, щоб назавжди позбавити вас від огидних проблем з гулями.

— О, про це можна більше не хвилюватися, — вона всміхнулася. — Але спасибі за турботу.

— Отож. Не можна, щоб брудні гулі вешталися повсюди.

Каламіті похмуро зиркав на Стілхувза. Вельвет Ремеді тихенько заржала, рівно настільки, щоб її почули:

— О так. Дійсно неприємні істоти. Не можу уявити щось гірше, хіба тільки вбивцю жереб'ят.

Каламіті заржав і закотив очі, опускаючи край капелюха.

Через кілька хвилин нас позбавили амуніції.

— Отримаєте все назад, коли будете йти звідси, — офіційно пообіцяла єдиноріжка, зібравши всі наші боєприпаси і левітуючи їх до караульні.

— Відчуваю себе... на диво голим, — поскаржився Каламіті. Мою зброю хоча б перетворили на дивні кийки.

— Можливо, ти зможеш купити трохи гумових куль у шерифа Грім Стара, якщо вже так потрібно, — проінформувала єдиноріжка, закриваючи за собою двері караульні. Ми з Каламіті обмінялися здивованими поглядами. Я вперше чула, щоб хтось використовував нелетальні боєприпаси.

Щось гучно грюкнуло всередині ошатних, броньованих подвійних дверей перед нами. Вони відчинилася, відкривши мармуровий вестибюль вежі Тенпоні, освітлений канделябрами.

*** **

Ми привертали погляди. Ідея вищого суспільства була цілком чужою для мене. У нас у Другій Стайні такого химерного елітизму не

було. Пустище було брудним, розваленим, проіржавілим місцем, якому зовсім не личила гонориста поведінка; єдина причина, через яку поні могли ходити задравши носа у місцях на кшталт Нової Еплузи, то це через те, що вони не бажали нюхати те, по чому вони ходили.

— Давайте швидше знайдемо місце, де можна заночувати, — підганяла Вельвет Ремеді. — Мені треба помитися.

— Холера, та серед цих поні я вже відчуваю, ніби мені треба ся помити, — сказав Каламіті, низько опустивши голову під вагою усіх тих поглядів.

— Тобі треба.

Я кивнула, гадаючи, як ми знайдемо місце для ночівлі. Ми йшли крізь мезонін, сповнений висококласними — принаймні, висококласними відносно решти Еквестрійського пустища — крамницями. Якщо ми хотіли тут щось купити чи продати, то для Вельвет Ремеді тут був непочатий край роботи. Я підозрювала, що лише їй вистачило б торговельного вміння, щоб змусити цих поні хоча б заговорити з нею.

Вельвет Ремеді ніби читала мої думки.

— Коли ми помиємося та відпочинемо, пропоную розділитися. Я зранку одразу ж піду продавати наші товари, а потім придбаю нам новий діловий одяг, щоб не виділятися. Літлпіп, тобі варто подбати про зустріч з Ді-джеєм Пон3.

Я погодилася.

— Я спробую знайти майстерню. Хочу модифікувати моє бойове сидло. До подорожей з Лі'лпіп я ніколи не мав більше одного виду набоїв. Хочу зробити швидкий спосіб зміни набоїв. Непогано було б й гумові кулі використовувати, як потреба стане. — Він дивився на мене і Вельвет. — Як дасте мені свою зброю, то я зараз і її поладую.

Вельвет Ремеді левітувала свій голкостріл до нього.

— Як буде потрібно вистрелити у жереб'я, наприклад?

Каламіті заржав.

— Ні. Я бачу рейдера — я знищую рейдера. — Іржавохутрий поні непокірно подивився на Вельвет Ремеді, і гордо заявив: — Така в мене політика.

— Це ж *дитина*! — просичала Вельвет Ремеді, тупаючи копитом.

Я подивилася навколо; сварка моїх супутників починала привертати увагу.

— Ем... Може, облишимо це, поки...

— Будь-який поні, що вирішив стати брудним *рейдером*-вбивцею, буде осуджений і продірявлений так само, як і дорослий, — стверджував Каламіті.

— І ти гадаєш, що у жереб'яти чи кобилки в такій ситуації є якийсь *вибір*?

Каламіті зіщулив очі і нахилив голову.

— Може, й нема. Трагічно, холера забирай. Але це не означає, же я дозволю йому гвалувати й вбивати, доки він не отримає кьютімарку. Його майбутні жертви цього не заслуговують. — Голос Каламіті ставав небезпечно гучним. — Якщо ти не помітила, той Мій Маленький Гвалтівник...

— Заткніться! — нарешті наказала я. — Клянусь Богинями, я вас зараз обох по кутках поставлю!

Вельвет Ремеді і Каламіті разом наїжилися. Але перерви було достатньо, щоб вони подивилися навколо і зрозуміли, що тут не місце для цієї сварки. Решту вечора вони мовчали, доки я знайшла нам місце у готелі «*Розкішні кімнати Голдентейла²*». Це був гарний номер, мармурові стіни лише трохи потріскалися, дві ванни були лише трохи брудними, а простирadла на ліжках не були занадто потертими та зношеними. Я заплатила, мабуть, вдвічі більше, ніж могла б виторгувати Вельвет Ремеді, але я була рада вже просто увести їх подалі від публіки.

*** **

Наступного ранку настрої стали трохи м'якше. Ми всі скупалися і випрали своє вбрання. Каламіті провів решту ранку, зашиваючи та латаючи наші обладунки. Моя броньована роба була вкрита засохлою кров'ю та дірками від куль. Вельвет Ремеді в цей час зібрала зброю та знайдені нами речі, що ми збиралися продати, і пішла, коли крамниці ще не відкрилися, бажаючи оцінити варіанти.

Я провела ранок голодною. Ми вирішили, що зачекаємо, доки Вельвет Ремеді повернеться з нормальним для Тенпоні вбранням, перш ніж йти по їжу. На шляху до «Розкішних кімнат Голдентейла» ми пройшли повз кілька ошатних на вигляд ресторанів, а мене вже нудило від консервованої довоєнної їжі, якої, як нагадала нам Вельвет, у нас майже не залишилося, і запаси треба було поповнити.

Я скористалася можливістю розслабитися, полежати в ліжку та почитати. Я закінчила майже всі книжки, що назбирала, і думала віддати їх Вельвет Ремеді на продаж. Але врешті-решт я вирішила, що краще залишу їх у своєму домі у Вузлі Р-7. Влаштую бібліотеку.

Коли Вельвет Ремеді повернулася з новим одягом для нас (навіть з гідним плащем для Стілхувза), я ледве не впала з ліжка, коли її побачила. Вона зробила собі нову зачіску і хуфікюр, була вдягнена у шикарну нову сукню з пасуючими до неї прикрасами, і удавано-сором'язливо червоніла. Вона покліпала до мене своїми надзвичайно довгими віями, і я ледве не знепритомніла. Якась частина мене ненавиділа її через те, що мені так її хотілося.

— Вау... Вельвет, ти виглядаєш... — Каламіті почервонів так, ніби перегрівся. Але він пробурмотів щось про те, що сподівається, що у нас залишилося достатньо кришок для сніданку.

Вона обернулася до нього, задравши носа.

— Звичайно ж залишилося. — Дивлячись на мене, вона розпливлася у посмішці, цокаючи копитами. — І ще й залишилося щоб трохи скупитися.

— Що у них є?

Вельвет Ремеді всміхнулася, закочуючи очі.

— О, ти не повіриш. Ці поні підняли пихатість на новий рівень. — Вона хіхікнула. — На два поверхи нижче є крамниця, де продають лише сир. Навпроти магазину, де продають лише вино.

Якою б витонченою вона не була, Вельвет Ремеді ставилася до снобів не краще, ніж будь-хто з нас.

— Але, звичайно, половина задоволення від купівлі у тому, щоб порозглядати товари. А ти шукала щось конкретне?

— Нові книжки. І гумові кулі.

Вельвет Ремеді зітхнула.

*** **

Ресторан був висококласним і сповненим манірних поні. Я депресивно дивилася на свою тарілку з «їжею». Не знаю, чому я очікувала чогось більшого; мешканці вежі Тенпоні не були фермерами і не мали полів зі свіжим врожаєм. Натомість ми отримали таку ж саму довоєнну їжу, хіба що приготовану трохи інакше і подану малими, але художньо оформленими порціями.

Щоб поїсти, не знадобилося багато часу. І я все одно була голодною.

Після сніданку ми розділилися. Каламіті та Стілхувз пішли шукати шерифа Ґрім Стара, сподіваючись придбати кулі і, можливо, обладунок, що підійшов би Вельвет Ремеді. Костюм зебр'ячого легіонера Стілхувз сховав до своєї торби. Вельвет Ремеді було неприємно його носити, особливо коли ми йшли по могилах незліченних поні, вбитих зебрами, — і я не могла її винуватити. Але я не могла просто викинути або продати те, що могло бути корисним.

Ми з Вельвет пішли по припаси. Їжа була найбільш необхідною, особливо через те, що я не мала наміру знову їсти у ресторані, доки ми тут. Дивлячись на ряди консервних банок та коробок у «Файних наїдках», я скривилася від цін.

— Може, нам варто придбати лише самий мінімум на найближчі кілька днів? Ми напевне знайдемо ще щось, якщо пошукаємо.

Вельвет Ремеді погодилася, але лише тому, що у неї були інші плани на кришечки, що ми таким чином зекономили. Ми набрали запасів, а потім я дивилася, як Вельвет Ремеді торгувалася з крамарем, доки не збила ціну. Щойно ми пішли з *«Файних наїдків»*, Вельвет Ремеді запхнула мене до спа, де вона наполягла на повному комплексі процедур для нас обох.

Спочатку я опиралася, але у сауні заспокоїлася, відчула, як розслабляються м'язи, що були напруженими, мабуть, з моєї останньої ночі у Стайні, і полегшено зітхнула.

Двійко чудових спа-поні зробили нам просто божественний масаж. Це, мабуть, було найкраще, на що я колись витратила кришки. І, відверто кажучи, кобилка, копита якої торкалися моєї спини, дійсно починала мене збуджувати.

— Я чула, що Флаттершай ходила до такого місця щотижня з моєю пра-пра... і ще кілька разів «пра»... тітонькою, — повідомила Вельвет Ремеді, доки мила спа-поні м'яла копитами мої плечі. Я раптом відчула себе дуже ніяково.

Пізніше, коли ми лежали у грязьовій ванні, моє око помітило книгу, що лежала на стійці. Зацікавлена, я левітувала її до себе, щоб роздивитися.

— *«Принципи правильної промови поні»*, — прочитала я вголос. — *«Вдоскональте свої думки, вдосконаливши свою манеру розмови»*. — Я розкрила книгу і подивилася на титульну сторінку. Внизу маленькими літерами було написано: *«Офіційні вказівки від Міністерства Іміджу»*.

Я вирішила спитати у спа-поні, чи можу я купити книгу.

*** **

Ми поверталися до нашого номеру після, мабуть, найчудовішого ранку, що в мене колись був, і моя увага була зосереджена на тому, щоб засунути мою нову книгу до торби, коли я наткнулася на жеребця, що задкував з сирної крамниці, і збила його з ніг. Моя книга впала на підлогу, як і кілька коробок, повних сиру.

Я очухалася, почала вибачатися і пропонувати йому допомогу, коли мій погляд впав на кьютімарку у вигляді сиру на його бежевому боці.

— Ти!

Монтерей Джек встав і обтрусився.

— А. Це *ти*.

Невисока сіра єдиноріжка у вишуканому вбранні підійшла і подивилася на розкиданий сир. Потім на нас.

— Якісь проблеми?

— Так. Цей... поні... намагався мене пограбувати! Після того, як я врятувала його життя!

Тепер вже я вчиняла сцену, але мені було начхати. Вельвет Ремеді витріщилася на мене. Монтерей Джек почав збирати коробки з сиром, піднімаючи їх зубами за зав'язки. Він ігнорував мене, ніби малу дзявкаючу тварину.

— Це правда? — спитала сіра єдиноріжка, дивлячись на Монтерея Джека.

Монтерей лише фиркнув та закінчив складати коробки, потім зосередився, левітуючи їх до сірої єдиноріжки у костюмі.

— Вибач, Хоумідж³. Я скину десять відсотків за погане транспортування.

— Так, це правда, — відповіла я за бежевого єдинорога. Звичайно ж його кьютімарка мала вигляд сиру. Монтерей Джек мав сирну крамницю.

Охоронець у старому обладунку охорони ММН, який мав бойове сидло з автоматом, йшов до нас. Я обернулася до нього і вказала на Монтерея.

— Пане, я хочу, щоб цього поні арештували.

Охоронець роздивився нас обох.

— За яким обвинуваченням?

— Спроба пограбування.

Охоронець всміхнувся.

— Може, ціни у Монтерея Джека і високі, але це вже перебільшення.

Я похитала головою.

— Ні. Я врятувала його від рейдерів, а він відплатив мені тим, що спробував пограбувати мене. — Повернувши розлючений погляд до Монтерея Джека, я додала: — Вони збиралися відстрілити тобі копита, якщо я не помиляюся. Може, варто було б їх не зупиняти.

Охоронець скептично на мене подивився.

— Коли це було?

Я замовкла і перевірила дату на ПіпБаку.

— Три тижні тому. — Невже насправді так недавно? Мені здавалося, що я була зовні значно довше.

— Вибач, — нарешті сказав охоронець, — але тут твоє слово проти його слова, і, відверто кажучи, ти не громадянка Тенпоні, і тому твоє слово тут майже нічого не значить.

Я кипіла.

— Тобто йому це так минеться?

— Літлпіп, — м'яко сказала Вельвет Ремеді, заспокійливо поклавши копито мені на плече. — Залиш це в минулому. Може, він і намагався тебе пограбувати, але ж йому не вдалося.

Я скинула її копито і обернулася до Монтерея Джека.

— Отже, ти так і будеш все заперечувати, га? Що ж, я...

— Ні, — твердо сказав він.

— ... не збираюся... Зажди... Що?

— Монтерею? — Хоумідж дивилася на бежевого торговця сиром, миттєво забувши про свою покупку. Охоронець раптово напружився.

— Мені треба дбати про двох жереб'ят та кобилку. Я мав дістатися додому, а у тебе ті запаси просто б змарнувалися. Тобі навіть не дістало глузду обібрати трупи. Ти б і тижня не вижила.

— Очевидно, ні, — з незворушним виразом обличчя сказала Вельвет Ремеді.

— Монтерею Джеку, — погрозово промовив охоронець. — Ти хоч розумієш, що визнаєш?

Монтерей Джек фиркнув, дивлячись на мене.

— Я не брехун. І я не соромлюся того, що намагався зробити. Живий батько для моїх дітей важливіше, ніж якась дурна незнайомка, якій не вистачає глузду, щоб не лізти до табору работорговців. — Він подивився на охоронця. — Після того, як вбили Кларенет⁴, у них залишився тільки я.

Охоронець заржав.

— Ну, тепер вже ні. Ти знаєш закон. За бандитизм тебе буде страчено.

Стійте, стійте, *ЩО?!*

Вельвет Ремеді охнула. Охоронець прикусив мундштук свого бойового сідла, і я почула, як його зброя перезаряджається.

— Вибач, Монтерею Джеку, але тобі доведеться піти зі мною.

— Ем... Я передумала. Я знімаю звинувачення. Нічого не було.

Охоронець похмуро подивився на мене.

— Вибач, мала. Але тут твоє слово проти його слова. І, як я вже казав, твоє слово не-громадянки тут значить не більше, ніж бруд на моїх копитах.

*** **

Я ходила з боку в бік перед ліфтом. Це було божевілля. Вони ж не можуть вбити поні за невдалу спробу пограбувати когось, чи не так? Богині, ну чому я не можу тримати свого дурного рота закритим?

Двері ліфту відкрилися. Я залишила Вельвет Ремеді вивчати закони вежі Тенпоні, сподіваючись, що вона зможе щось знайти, доки я спробую побалакати з Ді-джеєм ПонЗ. Заходячи у ліфт, я додала цей пункт до списку того, про що хотіла його спитати.

І, до речі, чому Монтерей Джек не міг тримати свого рота закритим? На Еквестрійському пустищі чесність *не* завжди була чеснотою.

Ліфт поїхав угору. Я глибоко вдихнула. Я скоро зустрінуся з Ді-джеєм ПонЗ. Я не знала, чого очікувати. Я сподівалася, що він погодиться побалакати зі мною. Якщо ні, то цей довгий шлях був марним. Ну, не зовсім марним. Це був довгий шлях до спа.

Все-таки воно було того варте.

Двері відчинилися, і я вийшла до багатого мармурового фойє, у центрі якого був великий фонтан. Прямо переді мною величезна статуя алікорна з потемнілої від віку міді розправляла крила над фойє. У кільце на її шиї був вбудований водяний талісман з великим сапфіром у центрі. Завдяки талісману фонтан досі був наповнений свіжою, чистою водою, навіть через двісті років після апокаліпсиса. Я згадала чисту, не заражену радіацією воду, якою ми насолоджувалися у ванні і спа, і задумалася, скільки ж водяних талісманів було у відділенні ММН. І скільки б від них було користі, якщо б вони не були всі зібрані тут.

Сходи оповивали фойє і піднімалися до мезоніну. Напис на балконі був з однакових бронзових літер: «Міністерство Магічних Наук — Мейнкеттен». За фонтаном були величезні подвійні двері з написом «Атенеум⁵ Твайлайт Спаркл». Над мезоніном були другі, майже такі ж самі, подвійні двері.

ММН — Аварійна радіостанція

Тільки для уповноважених єдинорогів

Я глибоко вдихнула і пішла до сходів. Двері другого ліфту розійшлися за мною. Я розвернулася і побачила сіру єдиноріжку, Хоумідж, що вийшла і дивилася навколо. Я всміхнулася, намагаючись не виглядати знервовано.

— Ти теж до Ді-джея Пон3?

Єдиноріжка кивнула. Вона була десь мого зросту, єдина з відомих мені дорослих поні з таким самим малим тілом. Я махнула копитом, щоб вона йшла першою. Вона ж все-таки громадянка.

Коли ми вийшли на сходову площадку, подвійні двері до ММНАРС тихо відчинилися, змусивши мене згадати нісенітні балачки про мейнкеттенських привидів, що розповідав нам торговець.

Всередині було багато комп'ютерів, а стіна моніторів давала вид з висоти пташиного льоту на... більшу частину Еквестрійського пустища, наскільки я могла зрозуміти. Хоумідж процокала повз мене, доки я ошелешено стояла і дивилася. Роздивляючись, я побачила на одному з екранів Нову Еплузу.

— Вражає, так? — спитала Хоумідж.

Я кивнула, помітивши, що хоча на більшості екранів зображення було чистим і ясным, кілька блимали від завад сигналу, а один великий комплект екранів був абсолютно чорним.

— Ти вже бувала тут?

— О, кілька разів. — Вона підійшла до пульта з лампочками та кнопками, підняла копито і натиснула одну з них. Вона розвернулася і пішла назад до центру кімнати, де стояв мікрофон. Ріг Хоумідж засвітився, і магія змінила її голос.

— Доброго ранку, мешканці пустища! — гукнула Хоумідж у мікрофон, її голос тепер був голосом жеребця, і до того ж дуже знайомим. — Як ся маєте? Це ваш приятель, Ді-джей Пон3, і, що ж, знову настав цей час... саме так, час новин!

Я впала на круп, витріщившись на сіру єдиноріжку, чий голос разносився по радіохвилях.

— До мене доходять чутки, що Монтерей Джек, хазяїн сирної крамниці з тієї пихатої вежі Тенпоні, був заарештований за те, що вирішив, що дурна спроба пограбувати є нормальною відповіддю на доброзичливий вчинок. Згадайте, що я вам постійно кажу, мої маленькі поні: ставтеся одне до одного з добротою та повагою. Або не ставтеся, і побачите, як це вам відгукнеться.

І до інших новин. Нарешті хтось прийшов полагодити мій тостер. Алілуя! Пора снідати! Ось вам зранку трохи Сафайї Шорз.

*** **

За десять хвилин я стояла під вітром на даху вежі Тенпоні, доки Хоумідж налаштовувала самоцвіт, що його було вставлено у центр однієї з параболічних антен на радіовежі.

Я дивилася на сірий лабіринт Мейнgettена. Звідси я бачила ще одне відділення міністерства, яке було в значно гіршому стані, вежу Підкови, і навіть Поні Дружби у гавані. Від синього океану, що тягнувся аж доки вода не зникала в туманній далині, захоплювало подих.

— Яка іронія, га? — спитала Хоумідж, її голос більше не був голосом Ді-джея Пон3. — Я чула, що ця статуя була подарунком зебр за кілька поколінь до війни.

Я обернулася, щоб глянути на неї, але щось далеко на горизонті привернуло мою увагу. Голкоподібна біла вежа, що здіймалася аж до самих хмар. Я кліпнула очима, розуміючи, що я вже бачила її, але не там. Раніше, коли я бачила її на відстані, вона була...

Я розвернулася у напрямку, де вона мала бути, і побачила. Їх було дві. Я дістала свій бінокль і повільно обернулася, дивлячись на горизонт. Вдалині, у горах неподалік від Нової Еплузи, я, здається, побачила ще одну.

Та скільки ж цих веж?

— Бачу, ти їх помітила, — мимохідь сказала Хоумідж.

Я опустила бінокль.

— Що це за вежі?

— Гадки не маю, — визнала Хоумідж. — Щось довоєнне і дуже наворочене. Знаю тільки, що біля кожної внизу є караульня, і око спостереження десь на третині висоти. Ді-джею ПонЗ вдалося хакнути один з них. Маючи ці очі та інформацію від вірних слухачів, кожен Ді-джей ПонЗ з тих пір міг інформувати поні про небезпеки, піднімати їх дух розповідями про героїв, і в цілому оцінювати те, що відбувається на пустищі. І давати їм чудову музику, щоб зробити життя на пустищі трохи стерпнішим.

Це все, чим я можу їм допомогти. Але я розумію, що скільки б я не робила, цього все одно дуже мало.

Я дивилася на Хоумідж з подивом, що межував з благоговінням.

— Ти, з іншого боку, здається, можеш зробити значно більше. І тому я хотіла б, аби ти мені допомогла...

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: *Як ми робимо це на фермі* — В бою ваші критичні удари стають більш руйнівними. Пошкодження від ваших критичних ударів, включаючи критичну Атаку крадькома, збільшені на 50%. Ця здібність не впливає на вірогідність критичного удару.

1 Blackwing — «чорне крило»

[3](#) Homage — «повага, пошана»

[4](#) Clarinet — «кларнет»

[5](#) Атенеум — назва літературних та наукових спільнот (початково — від назви храму богині Афін у Давній Греції)

Глава 17: Головний лиходій

«Приносимо вам правду, якою б болючою вона не була.»

Відповіді.

Кілька тижнів я трималася за ілюзії, що отримаю відповіді на всі свої питання, якщо зможу потрапити до вежі Тенпоні та побалакати з Ді-джеєм Пон3.

Сидячи напроти Хоумідж за маленьким столиком і розмовляючи за крижаною Спаркл~Колою, я помітила, що замислююся, як я себе у цьому впевнила. Наприклад, вона не змогла мені нічого розповісти про Ред Ая; вочевидь, його операції проходили в одному з місць, які вона не могла бачити. Та й взагалі у Хоумідж було більше питань, ніж у мене. Коли я закінчила розповідати про те, що насправді сталося у Розбитому Копиті і чому я зробила саме такий вибір, єдиним відкриттям було зрозуміння того, що сподівання лише на здогадки не принесе нічого, крім болю.

— Дякую, Літлпіп, — сказала Хоумідж, пропонуючи мені ще один шматок кавуна щойно з консервної банки. — Я завжди розповідаю слухачам настільки точно, наскільки дозволяють мої джерела. Ти навіть не уявляєш, як я вдячна за те, що хтось може заповнити пробіли.

Я кивнула.

— А я вдячна за можливість розповісти історію з моєї перспективи. Моя... репутація, здається, виходить з-під контролю.

Хоумідж всміхнулася:

— Хіба незаслужено? — Вона вказала на мене копитом. — Можливо, ти вважаєш, що в твоїх діях немає нічого особливого, але це не так. Вже просто ризикуючи собою заради того, щоб допомогти іншим поні, так, ніби це зробив би будь-хто, ти показуєш пустищу приклад, як бути краще.

Хоумідж взяла копитами шматок консервованого кавуна двохсотрічної давнини і трохи відкусила, перш ніж продовжити.

— Ти права; так поні *мають* ставитися один до одного. Але на Еквестрійському пустищі навіть поділитися дорогоцінними набоями, аби врятувати незнайомця — вже рідкість, особливо коли знаєш, що завтра ці набойки можуть знадобитися, щоб захистити себе або свою родину. Ну а вже ризикувати своїм життям або кінцівками?

Хоумідж сумно похитала головою. У неї була красива грива, коротке синє волосся падало на обличчя, коли вона так робила. Я простягнула копито, аби прибрати його з очей, щоб їй не доводилося відкладати кавуна.

— Боюся, що на Еквестрійському пустищі достатньо Монтереїв Джеків, але занадто мало Літлпіп.

*** **

— Навіщо йому було це робити? — Я роздратовано ходила з боку в бік. Згадка про Монтерея Джека збила розмову з курсу. — Я просто не розумію.

Хоумідж спостерігала, здивована моїм хвилюванням.

— Я б припустила, що через гордість. Судячи з твоїх слів, він не дуже шкодував через те, що зробив.

— Це дурний закон, — наполягала я, тупнувши копитом.

Хоумідж не погодилася зі мною.

— У вежі Тенпоні дуже суворі закони щодо усього, що підпадає під категорію «рейдерська діяльність», щоб ніхто навіть не думав цим займатися. Не забувай, ми тут сидимо між рейдерами Розбитого Копита і работорговцями Філідельфійського кратеру. Тенпоні не просто хоче тримати небажані елементи подалі, а ще й донести чітке повідомлення до будь-якого поні з обох груп, що надумає наблизитися до цього місця.

Трясця. Важко було це визнавати, але у цьому був сенс. А от у чому я досі не бачила сенсу, так це у тому, чому Монтерей Джек зізнався. Надія на те, що його звільнять, бо його злочин *не вдався*, зникла.

Я зупинилася і подивилася на Хоумідж.

— Він... Він мав знати, що... — Я відчувала себе невпевнено, ніби хапалася за соломинку. Що ще гірше, я відчувала себе відповідальною. Як Хоумідж зауважила на початку нашої бесіди, це Монтерей Джек намагався мене пограбувати, і він же й зробив те вбивче зізнання. З її точки зору, у мене не було підстав відчувати себе винуватою. Але це не змінювало моїх почуттів. Щойно я побачила Монтерея, як відчуття зради знову затопило мене, приправлене праведним гнівом. І я не стрималася. — Могло таке бути, що він не знав, що його можуть стратити за те... у чому він зізнався?

Хоумідж похитала головою.

— Кожен громадянин Тенпоні знає тутешні закони. Щоб отримати дозвіл на постійне проживання, треба виконати багато вимог, і знання закону є однією з найпростіших. — Я подумки застогнала, збентежена і засмучена. Хоумідж твердо додала: — Монтерей Джек мав тут цю сирну крамницю вже п'ять років, а до цього він був охоронцем каравану торговця, у якого колишній хазяїн крамниці купував припаси. Монтерей знає закон.

Трясця.

*** **

Ми з Хоумідж йшли крізь Атенеум Твайлайт Спаркл. Всі стіни були вкриті полицями, окрім кількох закутків для читання і трьох великих заокруглених зверху вікон, що пропускали хмаристо-сіре полуденне світло до бібліотеки. Кожна полиця була заповнена томами, інструкціями, романами та збірками письменних творів. Кожна колона була також оточена книгами. У центрі був великий стіл, що стояв не на ніжках, але на колі книжкових полиць. Кожен стілець під підлокітниками також мав місце, де лежали книги. Під вікнами стояло ліжко, у якому не було ані книг, ані полиць — і разом зі столом, холодильником та старим фонографом, вони натякали мені, що це місце Хоумідж зробила своїм домом.

— Як... багато книг.

Хоумідж підійшла до столу, де, ллючи зелене світло крізь пилюку, стояв старий термінал. Мила сіра єдиноріжка тицьнула його копитом, і по кімнаті рознісся вишуканий голос:

«Твайлайт, дороженька. Нам справді треба зібратися якнайскоріше. Ми стільки років не бачилися. І, вибач, але скажу відверто, тобі треба відпочити. Хто-хто, а я знаю, що таке перетрудитися. Будь ласка, візьми відгул на першу половину дня. Приєднуйся до мене та Флаттершай на цьому тижні. Ми навіть приїдемо до Мейнкеттену; тобі не треба буде повертатися до Кантерлоту. Я впевнена, що у Мейнкеттені теж є чудові сна.

Але я не просто так дзвоню по закритій лінії. Я щойно почула, що моє міністерство збирається очистити Понівільську бібліотеку від ідеологічно несумісних книжок, і одразу ж зрозуміла, що ти захочеш залишити їх собі. Тому цю пересилку я теж направляю до тебе. Я сподіваюся, що ти маєш достатньо місця. Знаю, Міністерство Магії на Міністерському бульварі має значно більшу бібліотеку, але ж нам так просто не минеться, якщо ми відправимо ці вози до Кантерлоту, чи не так?

Якщо у тебе дійсно недостатньо місця... тільки не сердься... але ти могла б попросити Пінкі Пай про допомогу. Її міністерство все-таки теж має відділення у Мейнкеттені. І у неї завжди вистачає місця для всього. Не знаю, як їй це вдається.

Пробач, що вже закінчую, але на мене чекають справи. Дизайни обкладинок виправлених книжок вже готові, і я не можу відправити їх у друкарню, не впевнившись, що кожна з них ідеальна.»

Я з новою повагою перевела погляд з Хоумідж на полиці. Не просто багато книг, але багато збережених оригінальних варіантів книг.

Хоумідж підвела погляд на одну зі стін, що була майже цілком вкрита книгами. Над полицею висіла картина у рамці, на якій була зображена панорама пустинної долини, повної грязюки та каміння, а на полиці стояв старий годинник з дерева та латуні. Велика стрілка

була посередині між вісімкою та одиницею, маленька вказувала прямо вниз, на четвірку.

— Вибач, але мені пора повертатися до радіо. Треба перевірити доповіді та монітори, чи не зафіксували вони чогось. Але можеш залишитися тут та погортати книжки, доки я не повернуся. Я б залюбки поговорила ще... якщо ти нікуди не поспішаєш.

Я не поспішала, і так їй і сказала, хоча знала, що мені, мабуть, варто повідомити моїм супутникам де я і чим займаюся. Я вибачилася і пообіцяла, що скоро повернуся. Я вже виходила з Атенеума, коли згадала про платівки. Я обернулася до Хоумідж, витягла їх з торби і левітувала до неї. Вона дивилася розширеними очима, ніби іменинниця, що побачила подарунок, за розміром точнісінько такий, як іграшка, яку вона дуже хотіла.

— Знайшла їх в одній із Стаєнь, — сказала я, намагаючись не розпливтися у величезній посмішці від виразу її обличчя. — Подумала, що ти знайдеш їм застосування.

Вона стрибала з радісним вищанням. Вперше після сирної крамниці я відчула себе щасливою.

Ріг Хоумідж засвітився, коли вона взяла платівки.

— Ти навіть не уявляєш як ще багато означає! Не лише для мене, але й для Еквестрії!

Я поверталася ліфтом на свій поверх з широкою посмішкою на обличчі.

*** **

Я все ще відчувала себе щасливою, коли підходила до дверей нашого номера. Але голоси зсередини змусили мене залякнутися на місці.

— ... місцевий доктор каже, що він може вилікувати залежність, — заявила Вельвет Ремеді. Я відчула, як радість в мені зникає, змінюючись роздратуванням. Вони що, серйозно розмовляли про це?

За моєю спиною? Вони навіть говорили про це з доктором? З абсолютно чужим поні?

— Шо, він просто дасть Лі'лпіп якусь пігулку, чи що? — Голос Каламіті знищив будь-які сумніви в тому, що вони дійсно говорили про мене. — Вона проковтне, і всі проблеми зникнуть?

— О ні, — відповіла Вельвет Ремеді. — По-перше, це... не так просто. І займе більшу частину доби. По-друге, доктор Хелпінгхуф¹ чітко сказав, що процедура лише очистить тіло пацієнта від наркотику та ліквідує фізичну залежність. Психологічні елементи залежності скоріш за все залишаться з Літлпіп на все життя. Але після цього їй буде значно легше.

Я підняла копито, щоб тупнути від люті. Але потім опустила, не бажаючи, щоб вони почули. Все це було неправильно! По-перше, як вони посміли?! По-друге, яка залежність? Що полегшувати? Я в повному порядку. Я не вживала Святкових Мінт-алок вже, скільки? Два дні? Який наркоман може таке сказати? І, по-третє... «Хелпінгхуф»? *Серйозно?*

— Я шось не дуже впевнений... — Спасибі тобі, Каламіті. А тепер скажи їй, щоб від'їбалася.

Натомість він заржав:

— Лі'лпіп погано переносить зраду. Я видів її реакцію на Стайні, в яких ми були...

— О так. І це ще дрібниця в порівнянні з тим, як вона налетіла на того крамаря, — погодилася Вельвет Ремеді. Чудово. Отже, цим вона займалася, коли я попросила її розібратися з законами і неминучою стратою Монтерея Джека? Говорила з доктором про мої проблеми, які їм обом примарилися?

— ... треба бути дуже обережними з підходом до цієї проблеми, — Вельвет Ремеді продовжувала свій абсурд. — Навіть якщо ми змусимо Літлпіп пройти лікування, то добра з цього не буде, якщо ми її через це втратимо. А без друзів, які зупинять її від того, щоб прийняти...

З мене досить. Я пішла назад, до бібліотеки. Якщо Вельвет Ремеді і Каламіті будуть хвилюватися через те, що не знають, куди я пішла, що ж, вони заслуговують на це.

*** **

Хоумідж була люб'язною господинею, за що я була особливо вдячна, бо найближчим часом я точно не хотіла бачити Вельвет Ремеді або Каламіті. Мила сіра єдиноріжка допомогла мені знайти кілька книжок, що мене цікавили, потім залишила мене читати, а сама зникла у радіостудії нагорі.

Наступні кілька годин я зосереджено вивчала оригінальні видання «Великої книги магічних наук» та «Сучасного слюсарства», порівнюючи їх з копіями, які вже мала, та роблячи нотатки, і дізналася доволі багато з обох тем. Вочевидь, перетворення їх на «ідеологічно сумісні» також включало у себе видалення просунутої інформації, що могла надихнути баламутів. Я всміхнулася, розуміючи, що мій юнацький пошук кьютімарки безсумнівно поставив би мене у категорію баламутів.

Хоумідж увійшла до Атенеуму Твайлайт Спаркл години через дві чи трохи пізніше; вона левітувала поряд з собою платівки та старий фонограф, який я помітила раніше. Доки я читала, вона сиділа і слухала музику, злегка похитуючи головою під ритм.

Мої дослідження були перервані лише один раз. Хоумідж дослухала десь до половини доволі енергійну пісню, про лагодження дружби, варто зауважити — твердження у приспіві про те, що життя без друзів, грубо кажучи, було *відстійним*, виявилось достатньо влучним, щоб я не змогла зосередитися на читанні. Раптом Хоумідж зупинила пісню і запустила її з початку. У мене майнула думка, що вона теж відчуває зв'язок зі словами пісні, але швидко зникла, коли вона заявила:

— Так, годі. Я не можу просто слухати цю пісню. Я маю танцювати під неї.

Я підняла погляд і ввічливо кивнула. Потім повернулася до читання.

— О ні. — Вона тупнула. — Я не танцюватиму перед гостею, яка сама не танцює. Це буде дуже незручно. — Тиха думка ледве почала формуватися в моїй голові, коли вона знищила її словами: — Тому вставай.

Я різко підняла голову. Мені від пісні якось не хотілося танцювати, якою б дивно бадьорою не була музика разом з лірикою; і мені було соромно демонструвати повну відсутність у мене танцювальних здібностей перед Хоумідж. Але я не могла їй відмовити, особливо зважаючи на те, що ця бібліотека була її домом, а подарунок цей був від мене.

Тож... ми танцювали.

І хоча спочатку я відчувала себе незграбною, Хоумідж теж не була дуже вправною танцівницею, компенсуючи брак вмінь креативною енергійністю. Її посмішка та енергія були заразними, і я відчула, що поганий настрій мене відпускає. Наприкінці пісні я вже дійсно насолоджувалася, і відчула укол суму, коли вона скінчилася.

Наступна пісня була значно повільнішою, і на мить я відчула себе ніяково, але відволікла нас обох, спитавши про картину над годинником.

— Це картина Розкішної долини, — заявила Хоумідж, прибираючи волосся з обличчя.

Я підняла брову.

— *Виглядає* якось не дуже розкішно.

— Та так і є. Це жахливе місце. У порівнянні з ним турпохід до Вічновільного лісу стає привабливим, ніби день у спа. — Хоумідж поклала копито мені на плече. — Тримайся подалі від неї.

Я ніколи не чула про Розкішну долину, тим більше не мала ніякого бажання потрапити туди. Але це змусило мене поцікавитися:

— Нащо Твайлайт Спаркл було вішати картину такого місця у своїй бібліотеці?

Я відчувала себе трохи дурною через це питання — безумовно воно не було таким жахливим до війни. З іншого боку, воно точно не було розкішним, або навіть приємним. Воно було пустим та непривітним. І картина не пасувала до решти Атенеума, ні за палітрою, ні за настроєм. Вона була ніби незваною гостею.

— Там є об'єкт Міністерства Магії, — відповіла Хоумідж. — Не відділення, як тут, — пояснила вона. — Там, під Розкішною долиною, є велика мережа печер та каверн. Невдовзі після створення міністерства, ММН вигнало тубільців з тих печер і розпочало там операцію з видобутку самоцвітів. Коли долину очистили від самоцвітів, вони почали використовувати їх для утилізації деяких... побічних продуктів магічних експериментів міністерства.

У моєму розумі миттєво виникли образи всіляких гротескних потвор. Хоумідж, здається, відчула напрямок моєї уяви і м'яко повернула її до вірного русла:

— Бочки, повні дивних магічних токсинів. В останні місяці війни Міністерство Магії, напевно, переобладнувало об'єкт під щось інше, але не думаю, що вони встигли закінчити. Розкішна долина була епіцентром другого мегазакляття. Більшість поні... ну, з тих, хто взагалі цікавився історією... вважають, що другим був Мейнкеттен. Але вибух у Розкішній долині відбувся на кілька хвилин раніше.

Я зробила собі замітку, чого уникати. Дивні магічні токсини і радіація від мегазакляття, мабуть, давали не дуже добру суміш.

*** **

Надвечір'я перетікало у вечір; Хоумідж повернулася до радіостанції, щоб перетворитися на Ді-джея Пон3. Цього разу я пішла за нею, спостерігаючи за її перетворенням, як у голосі, так і у манерах, коли вона підійшла до мікрофона.

— ... час для наступної поради з виживання від Ді-джея Пон3. Сьогодні я хотів би поговорити з вами про дві найбільші загрози, які

можуть спіткати вас на Еквестрійському пустищі. Ні, не це радигатори, кровокрили або навіть пекельні гончаки. Ні, діти, сьогодні я хочу побалакати з вами про їх матерів. Саме так, всідайтеся зручніше, бо настав час Ді-джею ПонЗ поговорити з вами про небезпеки радіації та пошесті...

Було щось вражаюче у тому, щоб дивитися, як така сама маленька єдиноріжка, як я, стає голосом Еквестрійського пустища.

— Магічна радіація, як нам усім відомо, є побічним ефектом могутньої і згубної магії, що пройшлася по всій Еквестрії. Звичайно, найбільші зони з найвищим рівнем радіації знаходяться у таких місцях, як Філлідельфійський кратер, центр Мейнкеттену... майже всюди, де вдарили мегачари, окрім Клаудсдейлу та Кантерлоту, яких теж варто уникати, хоча й з *інших* причин. Але навіть небовіз, який нещодавно вибухнув, може бути радіоактивним. На щастя, доки ви маєте детектори радіації, малята, цих місць можна уникнути.

Більш підступна загроза радіації у тому, що вона просочує воду та їжу. При кожній нагоді пийте очищену воду. Обов'язково носіть з собою кілька фляг, куди б ви не йшли, і наповнюйте їх біля кожного безпечного джерела. Майте при собі добрий запас антирадіну...

Більшість з цього я вже знала завдяки «Довіднику з виживання на пустищі», тому слухала лише впіввуха. Я мусила визнати, що незважаючи на Монтерея Джека та дурість моїх друзів, це був один з найкращих днів мого життя. Але було вже пізно, а моя злість на Вельвет та Каламіті хоч і залишалася, але трохи притупилася. Пора було повертатися до них.

— Пошесть, з іншого боку, це зебра в зовсім іншу смужку. Ніхто точно не знає, що вона собою являє або звідки береться, але нам відомий її мутаційний вплив на монстрів і смертельно згубні наслідки для поні. Пам'ятайте, поні: пошесті все одно, у що ви вдягнені. Ніякий захисний костюм її не зупинить. І ліків теж немає. Єдиний спосіб завчасно дізнатися, чи не є якесь місце пошесним — за його репутацією. Якщо ви дізналися про це в якийсь інший спосіб, то вже, мабуть, запізно...

З її слів, як на мене, найкращий спосіб щось сховати — засунути це у печеру та повісити ззовні знак «Обережно, пошесть».

— А тепер новини. Одне з невеличких поселень у Мейнкеттенських руїнах, Гаттервіль, замовкло. Якщо хтось подорожуватиме поблизу, зазирніть туди, будь ласка, і подивіться, що там відбувається. А потім розкажіть своєму старому приятелю, Діджею ПонЗ.

Нарешті, Діджей ПонЗ завершила новини спеціальним повідомленням:

— Що ж, я знаю, що вас усіх цікавить: що там з еквестрійською героїнею з Другої Стайні? Що вона робить?

Я поморщилася, благаючи дивлячись на Хоумідж. Але прохати її трохи пом'якшити інформацію, коли вона була Діджеєм ПонЗ, було все одно що прохати Стілхувза зняти обладунок — цього просто не могло статися.

— Що ж, у мене неймовірні новини: Поні зі Стайні любить вас! Так, усіх вас! І знаєте, звідки мені це відомо?..

Тепер я скривилася.

— Бо вона відправила маленьку ремонтницю тостерів до мене з особливою посылкою. Відзавтра до наших передач буде додано нові пісні. Так що не перемикайте станцію, вірні слухачі, бо ви ж не хочете бути останнім, хто почує диски, які я буду крутити вам завтра! А тепер Сафайя Шорз ще раз заспіває про те, що сонце не може ховатися вічно.

Сяйво рога Діджея ПонЗ згасло, і я знову була у кімнаті з Хоумідж.

— А ти не перегинаєш, га?

Хоумідж яскраво посміхнулася.

— Просто кажу правду, як і завжди.

Я засміялася.

— Ну, хіба що за винятком цього трюку з таємною особистістю.

Хоумідж серйозно подивилася на мене.

— Ти вважаєш, що пихатим поні з вежі Тенпоні сподобається, що у їх вежі живе той, хто співчуває гулям? До того ж ще й транслює звідси? Якби вони знали, хто я насправді, я б не могла так вільно про це говорити. Скоріш за все, мене б просто вигнали з вежі.

Потім вона додала:

— Іноді бути відвертою означає знати, коли нею не бути.

*** **

Залишалося тільки дві речі, про які я хотіла спитати Хоумідж, і лише одну з них я могла змусити себе висловити, тому коли ми повернулися з радіостанції, я нарешті спитала:

— Вранці ти сказала, що тобі потрібна моя допомога.

Хоумідж почервоніла.

— Ну, я сподівалася, що ти ризикнеш життям заради мого доручення, але тепер було б трохи безглуздо з мого боку питати про це.

Я зацікавлено підняла брову.

— Продовжуй.

Чудова сіра єдиноріжка з синьою гривною, що постійно падала їй на очі, замислилася над цим, а потім похитала головою.

— Скажи, — підштовхувала я її.

— Ем... Та не треба. Це вже дурниці.

— Скажи, — наполягала я; її відмова лише посилювала мою цікавість.

Вона дратуюче відмовилася.

Я зробила невеличку паузу.

— Скажи. Скажи. Скажи!

Хоумідж махнула копитом.

— Добре, добре. Якщо вже ти так хочеш знати... — Вона глибоко вдихнула. Потім похапцем випалила: — Я хочу, щоб ти принесла мені кілька нових пісень. Конкретних пісень. Я знаю, що Світі Бель була дуже близька з двома іншими засновницями Стайні-Тех, однієї з яких була Скуталу. А Скуталу також заснувала компанію «Червоний Гонщик», офіс і фабрика якої знаходяться прямо тут, у Мейнкеттені. Кілька років тому я натрапила на інформацію, з якої дізналася, що у сейфі в офісі Скуталу досі мають бути кілька демо-записів музики, яку ще ніхто не чув. З тих самих пір мені хотілося дістати їх та послухати. Але я не можу, бо це дуже небезпечно. Там повно мантикор.

Вау. Так, згодна, я повністю розуміла, чому Хоумідж вважала це прохання дурницею, враховуючи платівки. І це вона ще про Вельвет Ремеді не чула.

Це, до речі, нагадало мені, що треба повертатися до Вельвет Ремеді та Каламіті, друзів, які мутили у мене за спиною, і сказати їм, що у мене зараз не більше розумних ідей щодо наших подальших дій, ніж до нашого приходу сюди. Мені треба було відволіктися. Та й причина, власне, була хорошою. Не кажучи вже про те, що мені знову хотілося побачити, як світиться обличчя Хоумідж.

— Добре. Я зроблю це.

Хоумідж дивилася на підлогу, длубаючи її копитом. Після моїх слів вона різко підняла голову і витріщилася на мене, ніби не вірячи своїм вухам.

— Ч-чому? — з запинкою вимовила вона.

Я міркувала над тим, щоб зробити свої причину більш шляхетною, або навіть взагалі щось вигадати. Але більша частина мене відчувала, що брехні не місце у володіннях Ді-джея Пон3. Тому я сказала:

— Бо я не маю жодної гадки, що робити далі. А мої супутники очікують, що я повернуся з планом. І, власне, тому, що ти мене попросила. — Трохи прикрашаючи, я додала: — Я залюбки зроблю послугу Хоумідж.

Вона кліпнула очима.

— Так, а частину про мантикор ти пропустила?

Я всміхнулася.

— Ні. Але з минулої битви з однією з них я здобула деяку нову зброю. Гадаю, ми впораємося. І не хвилюйся, — додала я, не бажаючи, щоб вона відчувала себе винуватою, — якщо буде занадто небезпечно, ми відступимо.

Хоумідж рішуче кивнула, погоджуючись з цим. Від цього її волосся знову впало на обличчя.

— Добре. Але якщо ти збираєшся там ризикувати заради мене, ти маєш отримати за це нагороду. І у мене є саме те, що треба!

Я нахилила голову, не очікуючи нагороди і збираючись відмовитися від її пропозиції, але мені було занадто цікаво, тому я не могла відмовитися, не вислухавши її.

— Я чула, що твій друг Каламіті розпитував про регулятор потоку. Ну, у мене саме є один.

*** **

Я не була дуже впевнена, що хочу регулятор потоку. Думка про те, щоб подорожувати у бомбі, запряженій пегасом, не була дуже привабливою.

Перш ніж повернутися до моїх супутників, я зробила ще одну зупинку. Я підозрювала, що Вельвет Ремеді не дуже старанно займалася ситуацією з Монтересом Джеком, враховуючи те, що вона натомість розмовляла про мене з доктором, але я знала, що не варто звинувачувати її передчасно. І зважаючи на те, що я сама дізналася, Вельвет Ремеді теж могла швидко зайти у глухий кут.

З іншого боку, я мала особисто поговорити з Монтересом Джеком, перш ніж складати подальші плани, особливо якщо ці плани будуть тотожні тому, щоб кинути його напризволяще. Нажаль, поліція вежі Тенпоні не збиралася пропускати до нього таку не-громадянку, як я.

Не проблема.

Один вибух м'ятого смаку — і світ став різке ясным. Вмовити охоронців пропустити мене було легко. Я була чарівною, інтелектуальною кобилою; хоч вони мене і не цікавили, я, звичайно ж, цікавила їх. Я навіть змогла вмовити одного з них дати мені олівець та планшетку. Що було чудово, бо тепер, коли мій розум звільнився від своєї природної загальмованості, у мене з'являлися *ідеї*!

Регулятор потоку дасть нам вражаючі переваги. Коли закінчимо справи у вежі Тенпоні, ми повернемось і поладнаємо Небесного Бандита. Може, заглянемо додому, до Вузла Р-7, щоб трохи відремонтувати обладнання та розібратися з запасами. Потім ми зможемо відправитися прямо до Філлідельфії, оминаючи всі небезпеки на шляху...

— Чого тобі треба? — Похмурий голос Монтерея Джека пробився крізь мою заклопотаність, покращену геніальністю Святкових Мінт-алок. Я підняла погляд і побачила, що він стоїть на купі прілого сіна в задній частині заграшованої камери, що була за ліжко.

Я зосередилася на тому, де я і навіщо сюди прийшла. Я подивилася на неприємного бежевого жеребця і рвонула з місця в кар'єр.

— Чому, в ім'я Селестії, ти зізнався, що зробив? Ти ж знав, що тебе посадять і, скоріше за все, вб'ють за це.

Монтерей Джек холодно на мене подивився. І нарешті сказав, ніби пояснюючи дитині:

— Тому що Еквестрійське пустище вимагає жертв. Ти не була тут достатньо довго, щоб це зрозуміти... — Він огледів мене. — Але, гадаю, починаєш розуміти. Ти вже не та мала невинна кобилка, якою була три тижні тому, га? Ти вбивала. І не лише монстрів, ти вбивала й інших поні. Скажи мені, чи була ти вбивцею, коли вийшла з тієї Стайні?

Я шоковано відступила на крок. Я не мала жодної гадки, до чого тут це, але я розуміла, про що він каже. Я бачила це у погляді Вельвет Ремеді, коли вона дивилася на мене так, ніби я по стегна в крові. Я бачила себе такою в темні часи та у поганих снах.

— Я знаю, що ти грабувала трупи. А як щодо грабування рейдерів або інших поні, які настільки погані, яких пустище зробило настільки зіпсованими та злими, що можна зробити з ними майже будь-що, і легко це виправдати? Як щодо грабування тих, відносно кого це важче виправдати... чи вже всіх легко грабувати? — Слова Монтерея Джека розворушили спогади про те, як я влізла до сараю Сільвер Бель.

— Ще нікого не зрадила? Нікого не кинула вмирати, аби тільки врятувати власну шкіру? Не вбила невинного тільки тому, що це був єдиний спосіб захистити себе і своє? — Він пильно дивився на мене, читаючи відразу в моїх очах. — Ні? Може, щось простіше. Ніколи просто не уходила?

Мій розум згадав синю поні, яку переслідували ґвалтівники. Але це не рахується! Ми врятували її життя. Каламіті навіть відніс їй цілющі зілля. Ми ж не кинули її напризволяще. Ми допомогли!.. а потім покинули її. Вельвет Ремеді, зрозуміла я завдяки проникливості, покращеній СМ, ніколи б не дозволила нам піти, не проводивши ту дівчину додому, якщо сама б не була шокована тим, як Каламіті вбив жереб'я. Але чому я не наполягла на цьому? Що зі мною було не так?

Монтерей Джек чекав. Єдина відповідь, на яку я спромоглася, був кивок. Я не кивала на якесь конкретне його питання, просто підтверджувала, що я слухаю його.

— Еквестрійське пустище вимагає жертв. Воно змушує тебе відривати частини себе доти, доки ти не перестанеш себе впізнавати. Тому ти знаходиш чесноту. Знаходиш у собі щось, у що віриш, з чим не йдеш на компроміси. Ніколи. І доки ти маєш цю частину, єдину добру річ, ти зможеш дивитися собі в очі у дзеркалі кожного ранку. Це стає твоїм якорем, останньою річчю, яка дозволяє тобі уживатися з собою.

Моя чеснота, мій якір, це те, що я чесний поні. Я тримаю своє слово. Я ніколи не обманював покупця. Я не брешу. І доки я можу подивитися собі у вічі, знаючи, що я чесний поні, я можу витримати все, що мені довелося, заради безпечного місця для моїх жереб'ят та кобилки.

— Але... — Я дивилася на нього, не бажаючи розуміти. — Ти ж міг нічого не говорити!

Він розлючено дивився на мене.

— Як довго? Я повернувся, а по клятому радіо тільки про тебе й теревенять. Мої діти кожного дня слухають новини про твій клятий героїзм, Селестія його забирай. Вони, блядь, боготворять тебе. І щодня я знаю, що зустрів їхнього кумира і спробував пограбувати її. І я мовчу, але брехня через недомовку це все одно брехня. І її отрута вбиває мене не гірше, ніж зашморг.

Звузивши очі, він притулив храп до ґрат, якнайближче до мене.

— Не думай, що я сказав через тебе. Я сказав, щоб врятувати *мене*. Навіть якщо це мене вб'є.

Я відступила. Я не була впевнена, чи Монтерей Джек з'їхав з глузду, чи був дурним... або жахливо, неймовірно сповна розуму. Я розвернулася, щоб піти.

Коли я йшла крізь двері, він гукнув до мене:

— Якщо ти досі не знайшла свою чесноту, краще поспіши. Доки в тобі ще є що рятувати.

*** **

Я ще перебувала під впливом крутизни Мінт-алок, коли нарешті повернулася до інших. Тому впевнити їх піти зі мною полювати на музику було дуже просто. Я остерігалася суперечки; але коли я прийшла, Вельвет Ремеді знову блукала у кулі Флаттершай, і це дало мені можливість спершу поговорити з іншими. Каламіті погодився, щойно я згадала про регулятор потоку. Вельвет Ремеді я розхвалила це як можливість вразити Ді-Джея Пон3, і, можливо, записати щось з її власних пісень. Вона нагадала мені, що вона тепер медик, а не якась співоча птаха зі Стайні, але це була слабка нерішучість, яку я змогла перемогти сказавши, що це дозволить її дивовижній музиці відправитися у вільний політ. Стілхувза не знадобилося вмовляти взагалі, йому було все одно, йти чи не йти.

Фабрика «Червоний Гонщик» не була розташована поблизу ліній Луни або Селестії, тому через півгодини ми йшли крізь міський занепад Мейнкеттенських руїн. Мінт-алковий відхідняк був гірше, ніж раніше, і єдине, що не давало мені зжертви ще одну, була моя обіцянка собі, що я зроблю це, щойно ми дістанемося до «Червоного Гонщика». Я не могла битися в такому стані, тупа і напівсліпа. Мені була потрібна ця перевага. І якщо я прийму ще одну зараз, мене може відпустити прямо посеред бою. Я не могла так ризикувати.

Я трохи відстала, щоб йти поряд зі Стілхувзом, коли помітила, як Каламіті та Вельвет Ремеді підсвідомо змінили свою ходу, щоб йти якнайдалі один від одного. Я закотила очі. Ніби раніше вони мене недостатньо дратували. Накатувала депресія, і їх дурна мовчазна сварка не робила її краще.

— Отже... чому ти досі з нами? — спитала я Стілхувза, сподіваючись, що це не прозвучить грубо або несхвально. — Ти вже довів нас до вежі Тенпоні.

— Ти хочеш, щоб я пішов? — промовив глибокий голос з броні сталевого рейнджера.

Я помахала копитом.

— Ні-ні, я нічого такого не кажу. Просто... хотілося б знати, чому такий поні, як ти, вирішив продовжити подорожувати зі мною.

— Може, мені більше нема чого робити.

Я дивилася вперед, анітрохи цьому не вірячи. Але навіщо йому було брехати? Мені здавалося, що всі мої супутники готові були піти проти мене. Невже я стаю параноїком? Чи Стілхувз є небезпечним?

Поринувши у темні роздуми, я не помітила, що всі, хто йшов попереду, зупинилися. Я врізалася ззаду в Каламіті, подряпавши рогом його обладунок.

— Гей, чому?.. — почала я роздратовано питати, але слова зникли з мого рота, коли мій погляд захопив величезний плакат на поодинокій напіврозваленій стіні.

Плакат зображував пегаса, повністю вкритого лискучою чорною бронєю. Броня виглядала моторошно, майже комахоподібно. Бойове сидло виглядало ніби оніксовий щиток, з якого стирчали дві антени, на кінчиках яких мерехтіла зеленим магічна енергія. Як і у Стілхувза, навіть хвіст пегаса був захищений сегментованою бронєю; але, на відміну від сталевих рейнджерів, тут хвіст був ще й зброєю — він закінчувався страшним, палаючим шипом. Мені здавалося, ніби я бачу варіант броні сталевих рейнджерів з кошмару. Під пегасом, який завис у повітрі в дуже загрозливій позі, були зебри, що розбігалися або лежали мертві.

НЕ БІЙСЯ, ЕКВЕСТРІЄ!

МИ ТЕБЕ ВРЯТУЄМО!

Каламіті нарешті, фиркнувши, заржав:

— Це точно. Колись Великий Пегасячий Анклав злетить з небес та врятує вас, маленькі поні. Може, коли вони ся просплять.

Він прихилився ближче і голосно прошепотів:

— Навіть не сподівайтеся. Цього. Ніколи. Не буде.

— Каламіті?.. — почала Вельвет Ремеді, ніби забувши, що злилася на нього.

З огидою відвернувшись від плакату, він пішов геть.

— Ледачі. Пихаті. Вони ніби взяли найкращу з нас, повикидали все файне та гідне, закінчили залишили лише її слабкості, а потім вирішили: «Гей, най так і буде!»

*** **

— Здається, нас хтось переслідує, — повідомив Стілхувз, коли ми йшли крізь розбитий двір, наближаючись до високої будівлі, чорної та напівз'їденої апокаліптичним вибухом. Я дивилася на автомапу мого ПіпБака; фабрика «Червоний Гонщик» мала бути прямо попереду. Після слів сталевих рейнджерів я покрутилася, змістивши погляд на компас ІП, більше довіряючи йому, ніж моїм очам, при згасаючому світлі.

Подвір'я було вкрите сміттям, яке розносив вітер; неохайна трава проривалася крізь щілини у сірій бруківці. Я кинула погляд за платформу, яка була колись центром двору; колись вона могла похвалитися статуями кількох поні. Статуї розбилися та розвалилися; тепер лише копита, що залишилися від поні, гротескно стирчали з постаменту. Я оберталася, роздивляючись навколо, доки мій погляд не повернувся до Стілхувза та знищеної полум'ям будівлі, що височіла над нами. Але ані я, ані моя Іскра Пильності нічого не виявили. Цього разу.

Я була впевнена, що Стілхувз має рацію. Раніше я кілька разів теж щось помічала, що було дивом, зважаючи на те, якими мутними були всі мої відчуття. Але ні, хтось або щось ширяло на межі виявлення Іскри. Вогник на компасі позначив об'єкт, як неворожий, залишивши мене гадати, чи він тримає дистанцію через сором'язливість, чи тому, що осягнув межі моїх маготехнологій Стайні-Тех.

Ніби за сигналом, зверху мосі Іскри Пильності з'явилося повідомлення. Я знайшла «Хуфбітс». Я знову обернулася до будівлі, здивовано розглядаючи її. Я знала, чим колись був цей хмарочос: він був мейнкеттенським відділенням Міністерства Моралі. Я бачила його з даху вежі Тенпоні. І тим не менше, фасад перед нами проголошував себе (самою зухвалістю стилю, а також неоновими літерами) центром гучного музичного міського повстання.

На відміну від місцевого відділення Міністерства Магії, Міністерство Моралі не заявляло про себе знаками поряд з лінією Селестії або навіть маленькими літерами десь на стіні. Це був безіменний, безликий хмарочос. Скромно монолітний від третього поверху і вище. Але перші два поверхи були присвячені тому, що я вже вважала одним з найпопулярніших танцклубів Мейнкеттену — я пам'ятала, як Вельвет Ремеді мимохідь згадала, що Пінкі Пій і Вініл Скретч принаймні один раз колись виступали разом у «Хуфбітс». Навіть мій ПіпБак не позначив його як відділення Міністерства Моралі, ніби воно було секретним... але таким, про яке всі вже знали.

В свої часи відділення Міністерства Магії було саме тим, чого я очікувала від міністерської будівлі, навіть мало шалений магічний захист, який захистив його від крада-бомби. Але з відділенням МінМоралі все явно було інакше — починаючи з явної відсутності захисту і закінчуючи тим, що воно знаходилося над клубом.

Я йшла вперед, роззявлені, розбиті вікна «Хуфбітс» манили мене до себе. Я намагалася уявити його повним поні, які танцювали під ту пісню, яку Вельвет Ремеді почала співати на сцені у Розбитому Копиті. Коли я пройшла повз Каламіті та Вельвет, на моїй ІП з'явився червоний вогник, а потім другий. І третій. Я зупинилася, жестом показуючи їм, щоб не наближалися. Пригнувшись, я пішла вздовж фасаду «Хуфбітс», доки не дійшла до рога, де тротуар був засмічений попаленими металевими корпусами від автоматів, що колись продавали журнали.

Коли я обережно визирнула з-за рога, з'явилося ще кілька цяток.

«А частину про мантикор ти пропустила?»

Фабрика «Червоний Гонщик» була буквально через провулок від «Хуфбітс». Здоровенні червоно-помаранчеві тіла мантикор рухалися по всій фабриці. Я побачила, як кілька з них злетіли з тераси дванадцятого поверху і почали кружляти навколо будівлі, одна за одною сідаючи на нові сідала. У самому провулку їх було дві, один стояв до мене задом, його хвіст був у кількох дюймах від моєї мордочки. Інша порпалася у смітнику трохи далі.

Я відповзла назад, за ріг, і подивилася на них з тривожним виразом обличчя. Вони витріщилися на мене, очікуючи пояснень. Нам ще пощастило, що у дворі жодної не було. Тепер я здогадувалася, що сталося зі статуями поні.

Направ мене, Луно. Що ж тепер? Думай. Думай...

Що мені було треба, так це ще одна Святкова Мінт-алка. Я була впевнена, що варто лише трохи пожувати, і вибух думок та відчуттів вирішить проблему. Але після такої поведінки моїх супутників я не

могла дозволити їм побачити, як я приймаю ще одну. Вони не зрозуміють.

Я розвернулася, блокуючи їм видимість, активувала у ПіпБаку закляття впорядкування інвентарю та левітувала до себе бляшанку. Я намагалася тримати голову нижче і сподівалася, що світло мого рогу не буде настільки яскравим, щоб вони помітили мене у дивних сірих сутінках заходу. Я левітувала одну СМ до рота і жадібно всмоктала її.

Як я і очікувала, смак був чарівним, і щойно я проковтнула її і запхнула бляшанку до торби, як сіра плівка зникла з моїх очей, і світ став значно яскравіше і краще. Я ще раз визирнула з-за рогу, цього разу ще обережніше. Мантикор, здається, не рухався з місця. Навіть його хвіст майже не змінив положення. Його приятелька вилізла зі смітника і пішла до сусіднього.

Я подивилася на небо. Мені вистачить розуму, щоб впоратися з двома мантикорами. Без проблем. Але навіть у такому стані я не впораюся з цілою зграєю. Я думала над тим, щоб відправити Каламіті нагору, на один з виступів, але мантикори теж вміють літати. Вони були важкими, незграбними істотами, і, здається, ніколи не злітали дуже високо, але...

Мій погляд зачепився за щось червоне у небі. Щось, що не було мантикорою. Зовсім не було.

«Червоний Гонщик» виробляв, зокрема, самокати. І відомий він був, наскільки я могла сказати, в першу чергу завдяки маленьким червоним самокатам. І у «Червоному Гонщику» вочевидь ними пишалися, тому що фабрику колись прикрашав величезний червоний самокат більш ніж десять ярдів завдовжки. Величезний, символічний самокат, який більше не стояв на своєму помості на даху. Поміст проржавів і розвалився; самокат впав і застряг між Міністерством Моралі і фабрикою «Червоний Гонщик» десь на висоті п'ятнадцяти поверхів.

Створивши міст.

Я знала, як потрапити до фабрики «Червоний Гонщик».

*** **

— Ти дійсно божевільна, — нарешті прокоментував Стілхувз, коли почув план. Вельвет Ремеді дивилася на мене так, ніби від достатньо сильного погляду вона могла зрозуміти причину зміни мого настрою.

— Ота будівля дуже велика та нестійка, Лі'лпіп. Я гадаю, же нам ся варто розділити по двоє та пошукати кращій шлях нагору. Інакше вічність на це витратимо.

Я погодилася. Я не тільки хотіла взятися за справу якнайшвидше, щоб ефект від СМ не зникнув раніше, ніж я піднімуся і перейду, але й вважала, що не варто навантажувати поверхи цієї будівлі більш ніж двома з нас одночасно. Особливо коли серед нас Стілхувз.

— Я піду зі Стілхувзом. Я найлегша, і при потребі можу скористатися левітацією.

Вельвет Ремеді кинула один погляд на Каламіті і заперечила:

— Ні! Я... Я маю піти з тобою, а Стілхувз з Каламіті. Він літає. Взагалі ніякої ваги.

Каламіті заржав і закотив очі.

— Як забажаєш, принцесо. Тож, рейнджере, як тобі ідея чимось тут ся пожити?

— Не проти, доки ти нестимеш, — чітко сказав Стілхувз, і пішов за Каламіті крізь одну з рам «Хуфбітс», в якій майже не залишилося скла. Вельвет Ремеді задерла носа догори і пішла за ними разом зі мною.

Коли ми увійшли в темряву, Вельвет Ремеді сфокусувалася і засвітила свій ріг. Перше, що я побачила, був автомат з жуйкою. Кульки жуйки всередині розтанули та закипіли, а тепер були просто чорною монолітною масою всередині викривленого корпусу.

Центральна частина «Хуфбітс» являла собою три поверхи мезонінів над танцмайданчиком, який займав більшу частину цокольного поверху. Платформа для музикантів колись звисала зі стелі на тросах. Тепер вона лежала, дико нахилившись, один з її країв пробив танцмайданчик, ніби корабель, що почав потопати.

— Чи це погано, що я заздрю цьому місцю і тим поні, яким довелося тут виступати? — спитала мене Вельвет Ремеді, доки ми проходили під рядами підвішених колонок, кожна з яких була більше за дорослого жеребця. — Або те, що мене засмучує бачити це місце зруйнованим?

Я похитала головою.

— Те, що ти мріяла стати медиком, не означає, що ти не маєш любити співати. — Чомусь я знала, що ці слова правильні. Мабуть, це давали про себе знати проникливість та соціальні навички, які СМ надавали поні, бо я не була впевнена, що могла б сама зрозуміти, що тривожить її. — Бажанням співати ти не зраджуєш ані свою мрію, ані свободу.

Вельвет Ремеді зупинилася. Потім з посмішкою заржала:

— Дякую, Літлпіп.

Я посміхнулася у відповідь, обходячи обвуглений скелет. Потім зупинилася, дивлячись на нього. На відміну від вулиць, де поні миттєво випарувалися, тут вони згоріли живцем. Я скривилася, намагаючись не уявляти, як хвиля полум'я рветься крізь танцклуб, ніби вогненний потоп. Я зрозуміла, що відділення Міністерства Моралі мабуть таки мало власний захист, але не настільки сильний, як навколо міністерства, яким керувала Твайлайт Спаркл. Він протримався якийсь момент, буквально одну мить, а потім не витримав. Пекло, що поглинуло це місце, було не менш роковим, ніж холокост в цілому.

*** **

Крада-бомба, яку зебри підірвали у центрі Мейнкеттену, вибухнула пізно вранці. Заповненість «Хуфбітс» була, мабуть, найменшою за день. Але про міністерство нагорі цього не можна було сказати. Я зосередила свою магію на тому, щоб зробити прохід серед скелетів, які вкривали більшу частину підлоги.

Червоні цятки всіювали компас моєї ІП. Я одразу ж здуру згадала про привидів, про яких розповідав нам торговець з механічним сичем.

В якомусь сенсі, я не дуже й помилилася.

— Гу? — вимогливо вигукнув маленький робот-сич, залітаючи у коридор. Я завмерла. Не від страху, а від подиву. Ворожі робосичі-охоронці? Серйозно?

Механічний сич відкрив дзьоба, і тонка рожева лінія магічної енергії розрізала повітря, вдаривши у почорнілу вазу, що стояла на журнальному столику біля мене. Ваза відлетіла назад, гаряче палаючи рожевим, і перетворилася на дрібний світний попіл раніше, ніж впала на підлогу.

Отже, серйозно.

Я почула постріли бойового сідла Каламіті десь в іншому місці поверху. Я вийняла бойовий дробовик з чохла, направила його на механічного птаха, і ледве не вистрелила у Вельвет Ремеді, коли вона вискочила переді мною, проштрикнувши механічну істоту своїм рогом.

Я відчула, що тремчу — розриваючись між панікою, полегшенням і гнівом — коли Вельвет Ремеді зупинилася, її погляд сфокусувався на тепер вже нерухомому роботі, простромленому її рогом. Вона мотнула головою, намагаючись його скинути.

— Літліп? — нарешті сказала вона з розпачливими інтонаціями і комічним виглядом. — Допоможи, будь ласка.

— Тільки. Якщо ти пообіцяєш. Ніколи більше не вибігати. Перед зарядженою зброєю.

Вона зупинилася, дивлячись на мене повз мертвого робота на її розі, її очі розширилися, коли її погляд впав на дробовик, який я левітувала.

— Ой леле.

— Отож-бо й воно, — похмуро сказала я, хоча мій гнів вже почав згасати. Я огорнула проштрикнутого сича своєю магією і зняла його. Я хотіла сердитися, але ж вона зараз виглядала так мило.

*** **

Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Куля пробила першого сича, його внутрішні частини при цьому загорілися. Дві інші пролетіли, не завдавши шкоди, і зі спалахом вогню влучили у стіну кухні за ним. Коли механічний охоронець впав, я змінила ціль з відпрацьованою досконалістю ЗНС. Знову натиснувши на гачок, я відправила ще три кулі у другого сича.

Бритвенно-тонка рожева лінія вдарила мені у спину, обпекла боляче, але, на щастя, не перетворила мене на дрібний рожевий порошок. Навіть не чекаючи, доки другий механічний сич впаде, я розвернула ствол, аби націлити його на того, що був позаду мене, і телекінезом знову натиснула на гачок. Три кулі, подих полум'я — і третій палаючий сич впав на підлогу. Повітря пахло озоном, горілими дротами та булькаючими нутрощами роботів.

Вичерпане закляття націлювання розвіялося. Я роздивилася навколо, але я всіх їх перестріляла. Я перевірила набої в зебр'ячому автоматі.

Я швидко витрачала бронебійні набої, що підходили для зебр'ячого автомату. У зброї, здається, не було можливості стріляти одиночними кулями, а щоб пробити цих істот достатньо було лише однієї. Мені треба було змінити зброю, але бойовий дробовик вже показав себе занадто неточним на тих дистанціях, на яких я старалася битися з цими істотами. Їх було легко вбити, але їх енергомагічна зброя мала шанс, хоч і невеликий, дезінтегрувати те, у що вони влучають. Я не хотіла, щоб вони підлетіли достатньо близько, щоб влучно вистрілити.

Я підозрювала, що у Літл Макінтоша було більш ніж достатньо сили, щоб пробити металеву шкіру цих істот без бронебійних набоїв. І це було добре, бо Літл Макінтош був єдиною зброєю, до якої у мене таких набоїв не було — за винятком самострілу, який був абсолютно непридатний проти цих маленьких істот.

Змінивши зброю, я пішла до стіни холодильників, збираючись дізнатися, яку смакоту Міністерство Моралі на цьому поверсі починало купами консервантів для вічного зберігання. На кожному поверсі

відділення МінМоралі була кухня, хай навіть і маленька. Кухонь було більше, ніж туалетів, що, на мій погляд, було безглуздо з точки зору логістики. А на деяких поверхах, як тут, наприклад, не було нічого окрім кухні. Плакати на стінах тут були коричневими і обсипалися, або навіть були цілком згорілими, але ті, що можна було хоч трохи прочитати, впевнили мене, що Пінкі Пай дійсно створила державну індустрію зі святкових вечірок для хороших кобилок та жереб'ят. *Ти добре поводитися у цьому році, Літлпін (повідь, ми знаємо)! Тож ось твій тортик, прямо з Міністерства Моралі. З вітальною листівкою, підписаною самою Пінкі Пай!*

Те, що я уявила, було безглуздом і неможливим, але я чомусь вірила, що це було правдою.

Вельвет Ремеді зупинила мене, наполягаючи на тому, щоб оглянути рану на моїй спині, перш ніж дати мені пройти ще хоч ярд. Тому я всілася, нетерпляче дивлячись на двері першого холодильника.

— Ти і Каламіті, — несхвально сказала Вельвет Ремеді. — Коли я мріяла стати медиком, я збиралася провести життя, допомагаючи поні. Багатьом. А не лише двом, знову і знову.

— Ти завжди можеш дозволити мені ОЙ! — Я здригнулася, коли вона притиснула до опіку щось, що почало щипати, а потім вкрила шкіру приємним прохолодним гелем.

— Ось, скоро буде як новенька. Може, трохи рожева, і знадобиться кілька днів, щоб хутро відросло, але шраму не залишиться. — На відміну від лінії у мене на шиї, мала вона на увазі.

*** **

— ... а змусити його прийняти ванну це все одно що намагатися просунути яблуко крізь вушко голки... — Варто було Вельвет Ремеді почати говорити про Каламіті, її було не спинити. Мені хотілося затулити вуха копитами, але тоді б я не могла ходити. Хоча б тепер її голос став тихіше, трохи присоромлений декором коридору.

Ми дісталися до одного з багатьох поверхів, які було присвячено просіюванню великої кількості інформації, зібраної завдяки

підслуховуванням «приватних» бесід через маготехнології на кшталт терміналів. Міністерство Моралі уважно слухало.

По всьому темному коридору висіли закопчені плакати з Пінкі Пай. Вони дивилися на нас, їх очі ніби стежили за нашими рухами. Жирні літери «ВІЧНО» кричали з кожного плакату.

Наймооторошнійший. Найтривожніший. Коридор. У світі!

Я левітувала один з кексів, що ми знайшли у холодильнику, і відкусила. Він був трохи черствий, але на диво їстівний після двох століть. Та, хто їх випікала, була або богинею кулінарії, або дуже чорною чаклункою.

— ... стріляє не думаючи. Як він вистрелив у дракона раніше, ніж ми навіть спробували з ним поговорити. Як він вистрелив у тебе...

Я продовжувала її ігнорувати, коли ми дійшли до кінця коридору. Наліво, направо, чи у двері прямо? Здається, Святкові Мінт-алки почали мене відпускати. При першій нагоді треба буде прийняти ще. Я дійсно не могла ризикувати зірватися у такому темному і... химерному місці. Як і у присутності Вельвет Ремеді, коли вона така...

— Ох!

Я відчинила двері, і витріщилася в небо. Перед нами лежала кімната, втричі більша за атрій Стаїні, наповнена рядами столів з терміналами, яка потім обривалася у порожнечу. Сонце якраз опускалося за хмаровим покровом, розфарбовуючи небо в апокаліптично-помаранчевий. Я якось забула, що половини будівлі вже не існувало.

Вперше за кілька тижнів мене охопило сильне, паралізуюче запаморочення. Я вже звикла до величезності зовнішнього світу, але коли її отак раптово і неочікувано кидали мені в обличчя, це будило в мені кобилку з агорафобією. Обережно, трохи тремтячи, я закрила двері.

*** **

— ... може сподобатися такий грубіян, як він? — Вельвет Ремеді перервалася, щоб перевести дихання. Я подякувала Селестії за момент тиші, і злобно молилася, щоб вона відправила голос Вельвет Ремеді відпочивати на місяць.

За моїми розрахунками, ми були на поверх вище того, де застряг самокат. Обвалений сходовий колодязь змусив нас піднятися вище, і тепер ми шукали шлях униз.

— Просто він мене так... так... бісить, — випалила Вельвет Ремеді, тупнувши копитом. От тобі й сила молитви. — Знаєш, гадаю, мені дійсно варто подумати над варіантами. На Еквестрійському пустищі повно інших жеребців...

Я відчула укол ревності. І почала викопувати яму, щоб там її закопати.

— ... або... — раптово солодким голосом сказала Вельвет Ремеді. Я заціпеніла. Я відчувала її подих на моєму лівому вусі. Коли це вона підійшла так близько? Хтивим голосом, гладким, як розтоплений шоколад, вона припустила: — Або, може, кобил?

Я відчула, як мої коліна слабнуть. Моє серце ніби зупинилося на мить. Всередині стало гаряче, а в животі ніби пурхали метелики.

Потім холодна сувора реальність навалилася на мене, гасячи жар і вбиваючи метеликів морозом. Я миттєво обернулася до неї з холодною люттю.

— Ні.

Вельвет Ремеді здивовано відступила на крок.

— Ні. Ти занадто прониклива, щоб *не* знати, що я закохана у тебе. — Я зробила крок уперед, мій голос був холодним і різким. — Я не дозволю тобі грати з моїм серцем і пропонувати мені те, чого я жадала, тільки щоб помститися Каламіті.

Вельвет Ремеді відступала, притиснувши вуха і запинаючись.

— Та заради Богинь, Ремеді! — гаркнула я. — Ти ж послідовниця Флаттершай. *Ти не можеш бути такою злою.*

Очі Вельвет Ремеді були широко розкриті. Її вуха були щільно притиснуті до голови, вона налякано сахалася від мене.

Добре.

Я розвернулася і пішла геть, не бажаючи знову на неї дивитися. Я залишила її стояти там, а сама оминула ріг. Щось розривало мене зсередини, і я не хотіла, щоб вона це бачила.

— Ти не повинна бути тут, — пролунав голос, що моторошно нагадував механічну Пінкі Пай. — Ти була поганою поні!

Решітка спрайт-бота засвітилася гнівним червоно-рожевим, і він націлив на мене свою енергомагічну зброю.

*** **

— Та звідки вони беруться? — крикнула Вельвет Ремеді, коли ще п'ять спрайт-ботів пролетіли дверний прохід і почали нищити нашу барикаду зі столів та холодильників.

Я знала відповідь, але не мала часу пояснювати це вголос. Насправді, це було очевидно. До того, як Спостерігач почав за всіма спостерігати, була Пінкі Пай. Звичайно ж спрайт-боти належали їй. Я уявила, як вони ширяли вулицями довоєнного Понівіля, Еплузи, Мейнкеттену... всюди. Повсюди. Гойдаючись під бадьюру духову музику та інші веселі нісенітні пісеньки, що вони грали. Маленькі посланці доброго настрою від Міністерства Миру. Маленькі шпигуни.

Я робила постріл за пострілом, пригинаючись лише щоб перезарядитися. Їх хвилі тепер налітали ще швидше, і їх було стільки, що моє закляття націлювання видихалося раніше, ніж я встигала їх всіх постріляти. На щастя, вони були легкими мішенями. Вони, здається, не розуміли, що таке «ухилитися».

Ясність СМ зникла, залишивши мій мозок загальмованим. Кожну мить, яку я не витратила на прицілювання і стрільбу, я сподівалася на шанс з'їсти ще одну Мінт-алку. Але Вельвет Ремеді скулилася поряд зі мною, тому такої можливості у мене не було. Я все ще холодно злилася

на неї, і мені точно не хотілося дозволити їй побачити те, що вона може інтерпретувати як доказ своєї правоти.

Цікаво було, правда, чому саме на цьому поверсі.

Ще чотири прилетіли крізь розбите вікно. Я кинула у них холодильник. Трьох він розчавив. Четвертого відкинув вбік. Поряд зі мною Вельвет Ремеді раз у раз стріляла в нього зі свого голкового пістолета. Стрілок з неї був нікудишній, але нарешті й вона влучила. Голка відскочила від броньованого бота, не нашкодивши йому.

Бот вистрелив у відповідь, прорізавши її гриву.

— Ну добре, — Наїжачилася вона з рішучістю справжньої леді. Я здивовано відчула, як мій дробовик вилітає з чохла. — Спробуємо це.

БАМ!

Спрайт-бот вибухнув зливою іскор.

*** **

Колись офіс був дійсно гарним. Величезне вікно давало панорамний вид на те, що колись було Мейнкеттеном. Вікно розлетілося уламками всередину, рама оточувала зазубрені скляні зуби. Чотири сейфи, попалені, але цілі, були вбудовані у стіну біля вікна. Перед ним був розплавлений стіл.

У дальньому куті була маленька вбудована кухня. Термінал на стільниці світився м'яким рожевим світлом. Я ніколи раніше не бачила такого, щоб світився не хворобливим яблучно-зеленим. Корпус покритий і обгорів, і мені знадобилося дещо зі спеціальних інструментів зі Стайні 29, щоб працювати з ним, але екран досі був читабельним.

В іншому дальньому кутку кімнати, навпроти кухні, лежав черговий почорнілий скелет поні. Я щойно сіла, щоб спробувати хакнути термінал, коли помітила його, і щось серед кісток.

Зацікавлена, я встала і підійшла до нього. Те, що я помітила, було прямою кольору, чистого, незабрудненого магічним вогнем, що охопив це місце. Придивившись ближче, я побачила статуетку серед ребер

давно загиблої поні. Молода фіолетова єдиноріжка з рожевою та ліловою смужками в її лавандовому волоссі. Твайлайт Спаркл.

Я обережно левітувала статуетку з-поміж ребер і придивилася ближче. Тієї ж миті я відчула дивний приплив ясності, що розштовхала хмари, які нависли над моїм мозком. Відчуття було далеко не таким сильним, як від Святкових Мінт-алок, далеко не таким смачним... але я не могла заперечити, що воно якимсь чином було *чистішим*.

На підставці статуетки був напис: «Будь розумною».

Трохи посміхнувшись, я сховала статуетку і повернула свою увагу до терміналу.

Цей був за межами моїх вмінь. Навіть з новими хитростями професії, яким я навчилася завдяки порівняльному читанню, я не могла зламати його.

— Літліп... — почала Вельвет Ремеді, обережно наближаючись до мене, коли я з відразою здалася, — послухай, щодо нашої розмови...

Я застережливо подивилася на неї.

— Слухай, просто не говори про це. — І, стримуючи більш різку відповідь, додала: — Власне, чому б тобі не вийти ненадовго? Мені потрібне свіже повітря.

Я побачила, як вона ще більше осунулася від цих слів. Вона кивнула, і, не кажучи більше ні слова, вийшла з офісу крізь дивні двері у вигляді кексу.

Щойно двері зачинилися, я левітувала до себе Святкові Мінт-алки і проковтнула одну. Спочатку я взялася за сейфи, легко відкривши кожен з них. І, до мого задоволення, третій сейф містив у собі десятки бляшанок зі Світковими Мінт-алками! Ця знахідка звеселила мене більше, ніж два СтелсБака, які я знайшла у четвертому сейфі.

Потім я повернула свою увагу до зухвалого терміналу, бо мій мозок досяг нових висот інтелекту. Мені знадобилося чотири рази перезаходити у систему, щоб вона не заблокувалася. Але нарешті я впоралася. Я радісно вигукнула.

— Літлпіп? — пролунав голос Вельвет Ремеді з-за дверей — боязкий, обережний.

Мої плечі осунулися. Я зітхнула. Вставши з-за терміналу, я підійшла до дверей і відчинила їх.

— Так, слухай. Я знаю, що тобі прикро. І що ти не хотіла цього робити. Але це не змінює того факту, що ти спробувала. І цей біль мине ще не скоро.

Вона кивнула зі сльозами на очах. Мені було погано. Чому я почувала себе погано?

Я заплющила очі і знову зітхнула. Тепер я бачила ситуацію чіткіше. Хоч і не хотіла. Святкові Мінт-алки виявляли все в рівній мірі.

— І, про всяк випадок, я розумію тебе. Я знаю, що це таке — вірити у щось, яким ти собі його уявила, а не таким, яким воно є насправді. — Я намагалася відшукати приклад, який не показував би, що я не дізналася майже нічого від Ді-джея Пон3. Я поки що не хотіла це визнавати. І, на щастя, мені не довелося довго шукати, щоб знайти ще кращій приклад.

— Коли я вийшла у зовнішній світ, я зовсім розгубилася. Я його зовсім не розуміла. Я розуміла тільки Стайні. Точніше, мені так здавалося. Насправді ж єдиним, що я розуміла, була Друга Стайня. І коли інші Стайні не виправдали моїх сподівань, мені... було важко з цим змиритися. — Я вдарила копитом у підлогу, піднявши піл. — Та хай йому грець, не потрібно було навіть тих химерних йобнутих соціальних експериментів... Я засмутилася вже коли *архітектура* виявилася непра... не такою. Не такою, яку я вважала за правильну.

Вельвет Ремеді задумливо дивилася на мене.

— Коли хтось або щось не виправдовує твої сподівання, тоді тобі доводиться або визнати, що ти його не знала настільки добре, як тобі здавалося, і спробувати взнати його краще... або почати, ну...

— Робити те, що я роблю зараз? — підказала Вельвет Ремеді.

— Ага. — Я посміхнулася до неї. Потім закотила очі. — І мені точно не личить давати такі поради, коли я з собою не можу зладнати.

— Дякую, Літлпіп, — щиро сказала Вельвет, коли я знову зникла за кексоподібними дверима, що вели до терміналу.

*** **

З терміналу вдалося вилучити лише один файл. Це було аудіоповідомлення:

«Привіт, Твайлайт. Це я...

Я намагалася відправити повідомлення і до твого офісу у Кантерлоті, і до тутешнього відділення. Всі кажуть, що ти знов у Розкішній долині, тому я спробую й туди відправити. Я дійсно сподіваюся, що ти не уникаєш мене. Хоча... Хоча я б не стала тебе за це винуватити.»

Голос був тривожним, сумним і надтріснутим. Я знала голос Пінкі Пай; я чула його у спогадах Вініл Скретч. Тут він був майже таким самим, але більш ламким. Можливо, навіть зламаним.

«Я пішла на зустріч у Спайка і принесла те, що ти просила. Всі мої подружки були там, окрім тебе... Спайк сказав, що ти не змогла відірватися від роботи, але... Це було через те, що там мала бути я?

Твайлайт, мені дуже прикро. Ти була права. Абсолютно права. Я давно це знала. Просто я...

Я не можу.

Тобто, не могла. Але зроблю. Я записалася на прийом у Клініці Хелпінгхуфа. На завтра. У них там є щось... якісь ліки, що допоможуть позбавитися... залежності.

Як думаєш, вони зможуть спекти торт з ліками? Чи може пиріг? Я люблю пироги!»

Я почула у записі стук і звук дверей, які відчиняли. Втрутився другий голос:

«Пані Пінкі Пай? Міністерство Воєнних Технологій відправило дюжину сталевих рейнджерів. Вони на місці, разом із нашими агентами.»

Знову заговорила Пінкі Пай, але вже до того поні, що втрутився. Запис вона чомусь не відредагувала; залишила все, що записалося.

«О-о-о, ці поні з Чотирьох Зірок дуже погані! Їх треба відправити у вигнання. А потім посадити до в'язниці там, куди їх буде вигнано. Але спочатку нам треба дістати їх секрети з голів цих поганих-препоганих поні, щоб упевнитися, що їх там більше не залишилося. Тому скажіть моїм поні, що вони потрібні нам живими...»

О! Знаю! Відправте їх на одній з моїх Пінкі Куль!»

Інший поні, здається, був ошелешений цією пропозицією.

«Пані? Ви хочете, щоб ми влаштували рейд до Чотирьох Зірок на... велетенському дирижаблі у вигляді вашої голови?»

«Ага! Я хочу, щоб вони знали, що я йду по них!»

Мені важко було не уявляти величезну рожеву повітряну кулю з тим самим обличчям, що пильно стежило з велетенського білборда. Я не була впевнена, чи це було геніально, чи божевільно.

На записі я почула, як двері зачинилися. Пінкі Пай знову звернулася до своєї (колишньої?) подруги, Твайлайт Спаркл.

«Вибач за це. Ти... просто не повіриш, що тут відбувається. Але не хвилюйся. Якщо сьогодні впораємося, все буде добре.»

А відзавтра я можу зробити все, чого ти від мене захочеш. Я можу спробувати знову бути твоєю Пінкі Пай. Вибач, що не була раніше... але я просто не могла. Я знаю, що ти мені не повіриш, але... пригадай параспрайтів.

Я робила погані речі, Твайлайт. Жахливі речі. І дозволяла поні з мого міністерства робити ще жахливіші речі. І мені дуже, дуже прикро. Я не знаю, чи зможу знову бути твоєю Пінкі Пай. Але я спробую. Клянуся Пінкі-клятвою!

Я...

Святкові Мінт-алки погані. Вони хиблять поні. Я знаю, я стала схибленою. Більш ніж будь-коли. Але вони були мені потрібні. Нормальна стара Пінкі Пай розумна, і вона може відчувати те, що має статися. Але Святкові Мінт-алки робили мене... чимось більшим. Не кращим. Тепер я це знаю. Але більшим. А нам потрібно більше. Еквестрії потрібно більше.

Під Святковими Мінт-алками моє Пінкі-чуття значно, значно більш чутливе. І це єдине, що тримало нас буквально на крок попереду дуже, дуже поганих речей. Мій ніс палає весь день. Це як чешеться, тільки значно, значно гірше. Є погані поні, Твайлайт, і вони бажать нам нашкодити. Нашкодити всій Еквестрії. І звичайна Пінкі Пай просто не зможе їх зупинити...

Але відзавтра все знову буде гаразд. Я знаю. Тільки б пережити сьогодні...

... і завтра я прийду на прийом. І... і...

І, Твайлайт? Як гадаєш... може... ти б пішла зі мною? Мені... трохи страшно. І це не такий страх, що зникне від сміху.

Тобто, я ж тепер маю тебе, тому ти все одно немов би будеш зі мною. Але це не те ж саме. Я хочу справжню Твайлайт Спаркл. Я...

Я хочу повернути свою подругу.

Будь ласка.

Я зроблю все, що завгодно...»

Запис закінчився. Я сиділа, приголомшена. В моїй голові вирував ураган думок, але я не могла зосередитися на жодній з них.

Святкові Мінт-алки хиблять поні.

Сама Пінкі Пай так сказала. Але вона також сказала, що вони робили її... чимось більшим. Я знала, що це правда; вони робили мене чимось більшим просто зараз.

Пінкі Пай хотіла їх позбутися. Але не могла. Не тільки через залежність, але тому, що вона звикла покладатися на їх підтримку у

своїй роботі. Щоб врятувати життя мільйонів поні. Як це могло не бути важливіше однієї дружби?

Еквестрійське пустище вимагає жертв.

До аудіозапису був додаток:

Помилка. Не вдалося з'єднатися з терміналом Маріпоні №42.

Повідомлення не відправлене.

Твайлайт Спаркл ніколи не отримала останнє повідомлення Пінкі Пай.

«Я ж тепер маю тебе...»

Мій погляд впав на скелет поні, від якого я взяла статуетку Твайлайт Спаркл. Мене наповнював смуток. Я відчула, як по моїм щокам течуть сльози.

— Нехай Селестія і Луна будуть з тобою, Пінкі Пай, — мовила я, не знаючи, що ще сказати.

*** **

Сонце сідало за обрій, розфарбовуючи хмари рожевими та ліловими смужками. Сутінковими кольорами Твайлайт.

Каламіті і Стілхувз вже чекали на нас, коли ми з Вельвет Ремеді спустилися на поверх нижче і знайшли місце, де передній край здорового самокату «Червоний Гонщик» міцно застряг у рамі великого вікна, трохи нахилившись. Величезний червоний макет скрипів під вітром.

— О так. Виглядає безпечно, — прокоментував Стілхувз.

Вельвет Ремеді підібралася, коли побачила Каламіті, і пильно на нього дивилася, доки він не озирнувся, а потім відвела погляд.

— Так, гадаю, цього разу Вельвет Ремеді і Каламіті мають іти разом, — серйозно запропонувала я. Вони мали дещо обговорити, і чим скоріше вони це зроблять, тим краще для них і для мене. — Я піду зі Стілхувзом і допоможу левітувати його через самокат.

Небо ставало помітно темніше. Нам треба було спішити. Я підійшла до краю і зробила помилку, подивившись униз. Сильне, паралізуюче запаморочення охопило мене. Ми були на висоті чотирнадцяти поверхів над провулком. Маленькі червоні цяточки мантикор всіювали землю далеко внизу. Ще одна пролетіла над провулком десь посередині між мною і ними. Я відчула, що у мене на чолі виступив холодний піт.

Не думаю, що зможу це зробити!

— Не ображайся, мала, але я не хочу, щоб ти мене левітувала. Ти виглядаєш так, ніби зараз знепритомнієш.

— Міняємо план, — оголосив Каламіті. — Лі'лпіп, відійди від краю. Переведи дихання. Вельвет, ти йдеш першою. Не треба ся хвилювати, — додав він, побачивши її наляканий вираз обличчя. — Якщо впадеш, я тебе злапаю. Лі'лпіп, коли будеш готова, зменши вагу Стілхувза за допомогою левітації, жеби йому було легше йти. Потім я перенесу тебе на той бік.

Ми всі погодилися. Я відчула себе значно легше, коли відійшла від краю.

Вельвет Ремеді пішла першою, перевіряючи самокат. Він трохи тремтів під вітром, тривожно заскрипів, коли вона дійшла до середини, але тримався. На мить я замислилася, чому Каламіті просто не переніс її. Але потім зрозуміла, що Стілхувза він ніяк не зміг би підняти. І було краще, щоб першим перейшов хтось легший, кого Каламіті зміг би підстрахувати, ніж одразу пускати на самокат Пана Важкого Поні.

Вельвет Ремеді зістрибнула з дальнього кінця самокату, який висів над терасою «Червоного Гонщика» десь на висоті зросту поні. Вона слабо посміхнулася і помахала копитом. Я помахала у відповідь. І саме тоді вперше помітила їх.

Я помітила зламане риштовання, що колись тримало велетенський самокат на кілька поверхів вище. На ньому гніздилися темні, шкірясті силуети кровокрилів. Сонце повністю опустилося за горизонт, світло зникало з неба, і вони починали ворухитися.

Я витягнула зебр'ячий автомат, гадаючи, що якщо зможу вистрілити, доки вони всі разом у гнізді, полум'я може знищити все гніздо. Але Стілхувз вже ступив на самокат; той заперечливо застогнав так, що аж до кісток пробирало, і я повернула мою увагу до того, щоб огорнути його телекінетичним коконом, зменшуючи вагу його пакунків та броні. Зараз він, мабуть, важив менше, ніж я.

Перший кровокрил розгорнув крила і злетів у повітря, шукаючи здобич.

Каламіті вистрелив у нього. Силует кровокрила хитнувся у повітрі, потім некрасиво впав. Звук пострілу підняв у повітря всіх інших кровокрилів!

Каламіті зробив ще один захід, знову вистрілив, і ще один кровокрил впав. Але ще двоє полетіли до нього, відчуючи вечерю. Пегас розвернувся у повітрі і полетів, відволікаючи їх від нас.

Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Я розподіляла свою увагу між стрільбою з зебр'ячого автомату і утриманням більшої частини ваги Стілхувза. Фокусуватися на двох різних справах не було схоже на те, щоб піднімати два предмети, але я могла це зробити — просто це було важко. І я не могла використовувати закляття націлювання, не відпускаючи сталевого рейнджера.

Більшість з моїх пострілів були хибними.

Я відчула гуркіт пострілу з місця, де була Вельвет. Мій бойовий дробовик досі був у неї, і від її другого пострілу один з кровокрилів вибухнув кров'яною. Я побачила, як ще один злетів у повітря над нею. Закручений хвіст диму рвонув йому назустріч, від удару ракета Стілхувза вибухнула. Шкірясті крила з тріпотінням полетіли вниз; від тіла, до якого вони колись кріпилися, не залишилося нічого.

Раптово вид на битву мені затулив кровокрил, що гучно приземлився на край самокату і кинувся на мене з гострими, ніби кинджали, іклами. Я втратила контроль над Стілхувзом, бо перестала його бачити. Самокат болісно заскрипів металом об бетон.

Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Я схибила. Він був прямо перед моїм обличчям, я відчувала його гниле дихання, і я схибила!

Кровокрил згорнув крила, протискуючись у вікно і намагаючись мене вкусити. Я відчула, як здоровенна кажаноподібна тварюка налетіла на мене, від його огидного дихання мене ледве не знудило. Його кровожерливі ікла шкрябнули мій обладунок, намагаючись проштрикнути його.

Я почула постріл Каламіті, і кровокрил зайшовся вухороздираючим верещанням. Він відлетів від вікна, шукаючи нападника, і його голова розквітла двома кривавими дірками, коли Каламіті вистрелив знову.

— Помислив, же тобі не завадить трохи допомоги, партнерко! — гукнув Каламіті, на льоту віддаючи честь. Тепер за ним гналися вже четверо кровокрилів!

Стілхувз щойно перейшов на той бік. Я дивилася на самокат. Він зрушив під вагою Стілхувза. Тепер він виглядав ще менш стабільним. Але Каламіті був зайнятий; доведеться робити це самотужки.

— Ти впораєшся, — сказала я собі вголос. — Це був *твій* план.

Я ступила на самокат, мої ноги ослабло тремтіли.

*** **

Я дійшла до половини, вся спітніла, і просувалася буквально на дюйм за крок, коли на мене пірнув кровокрил. Я підняла на нього зебр'ячий автомат і натиснула на гачок.

Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Кровокрил заверещав, спалахнувши вогнем. Мої очі розширилися, коли палаючий кажан полетів прямо на мене. Я рвонула панічним галопом до іншого кінця самокату.

Палаючий труп кровокрила врізався у самокат позаду мене, і той з жахливим скреготом почав з'їжджати з вікна Міністерства Моралі. Я

відчула, як міст, по якому я бігла, вискочив з-під моїх копит, залишивши мене у вільному падінні.

Охопивши себе власною магією, я намагалася штовхнути себе вперед, допомагаючи інерції.

Слава Луні, я летіла до вікна, а не до бетонної стіни. І, тому що Еквестрійське пустище мене ненавиділо, це було єдине вікно на всій фабриці «Червоний Гонщик», в якому шибки були майже непошкодженими.

Скло різнуло мене, моє тіло вибухнуло цятками свіжого болю, коли я пробила його і жорстко приземлилася, відскочивши від столу і зламавши кілька стільців. Все потемніло.

*** **

Коли я опритомніла, я була у залишках конференц-зали. Все моє тіло боліло. Кілька поверхів розділяли мене і моїх друзів. Пройшло достатньо часу, щоб ефект Святкових Мінт-алок закінчився.

І мене нюхала мантикора.

Я застогнала. Я спробувала встати на копита, але це було занадто важко. Мені було цікаво, що відчуваєш, коли тебе їдять. І чи мантикора спочатку ужалить мене.

Мантикора нахилилася і прикусила мою гриву. Потім підняла мене і понесла, ніби кошеня. Це було боляче, загривок і скальп палали, але у мене все занадто боліло, щоб опиратися.

Мантикора розвернулася і пішла до дірки у стіні. Серед розтروщених стільців я побачила свій зебр'ячий автомат і зосередилася, левітуючи його до себе. Мантикора або не помітила, або просто не розуміла, чому б їй через це перейматися.

Я розуміла, що можу вистрелити у неї; але вона мене кудись несла, і мені було цікаво, куди. Мені й самій треба було кудись йти, а з моєю вдачею це й буде те саме місце. Так чи інакше, хоч мені було боляче від перенесення за гриву, пішки йти мені теж не хотілося. Через два поверхи я дізнала, куди вона йшла, коли мантикора вийшла зі сходів на

балкон, що нависав над цехом. Маленькі, нормального розміру, самокати у різних ступінях зібраності були розкидані повсюди. Між зіпсованим конвеєром та якимсь старовинним зруйнованим механізмом хтось поставив клітки. У багатьох з них були поні. У більшості були жахливо роздуті, спотворені та деформовані труп, що колись були поні. Від їх вигляду у мене закрутило в животі і кольнуло у серці.

Мантикори вільно ходили поміж кліток, ніби сторожові собаки.

Моя поневолювачка схилилася над краєм балкону і відкрила рота, скинувши мене через відкритий верх до однієї з кліток. Я з важким, болючим ударом впала на тонкий шар сіна.

Я обережно скористалася сортувальним закляттям мого ПіпБаку і дістала екстра-сильне відновлювальне зілля, що зберегла ще у Стайні 29. Я жадібно його випила, і відпочивала, доки моє тіло лікувалося.

— Не може бути, — прошепотіла я, дивлячись у клітку навпроти мене, з іншого боку конвеєра, повного колес до самокатів. В середині була знайома на вигляд синя кобила. Я застогнала. Цього не могло бути.

Вона помітила мене. Що, власне, було не дивно, зважаючи на мою появу.

— Гей! — Вона підвелася на копита і помахала мені крізь ґрати своєї клітки, голосно шепочучи: — Це ти!

Я сумно підвела погляд і кивнула.

— Вибач! Це моя провина. Я мала залишитися з тобою. Безпечно довести тебе додому.

Синя поні налякано подивилася навколо.

— Ні. Він чекав на мене там.

Він? Хто?

— Він забрав усіх з Ґаттервілю, — налякано просиччала вона. — Зацькував нас цими своїми чудовиськами. — Вона огледіла мене. — У

тебе досі є зброя! Коли він повернеться, ти повинна його вбити!

Мій розум був у тумані від пост-Мінт-алкової депресії та тупості. Я намагалася наздогнати її потік думок.

— Хто? Що? — І нарешті: — Чому?

— Доктор. Він катує нас до смерті! — поспіхом сказала вона мені. — Він каже, що ставить над нами експерименти! Він забирає поні до іншої кімнати, і потім вони кричать жахливим, кошмарним криком. А коли він приносить їх назад, більшість із них мертві. Це ті, кому пощастило. Деякі ще дихають і відчують, але недовго. Їхні тіла жахливо спотворені.

Селестіє, зжалься.

Я підвелася, дивлячись на ряди кліток. Десятки облич поні дивилися на мене, більшість з виразом жаху та відчаю. Дехто дивився на мене з надією. Інші дивилися з жалем та серцекраючою покірністю до того, що скоро вони, спаплюжені, з криками загинуть, і зробити з цим нічого неможливо. Двоє поні дивилися у порожнечу, їх розуми не змогли впоратися з тим, що тут відбувалося.

Тільки через мій труп!

Мантикора, «чудовисько» доктора, посадила мене у клітку. Кліткам мене не втримати. І вона залишила мені зброю. Я зосередилася, піднімаючи спочатку зебрничий автомат, а потім отруйний самостріл обабіч від себе. Я не була готова до механічних сичів, зграй спрайт-ботів або кровокрилів. Але я мала плани щодо мантикор. Ґрати тільки полегшать справу. Дістати вони мене зможуть тільки зверху.

Я ковзнула до ЗНС. Я ніколи ще так не використовували дві різні зброї, але хіба ж це може бути важко? Отрута з хвоста мантикори паралізувала поні, у певній дозі була смертельною. Я не знала, чи є у мантикор якийсь імунітет до власного жала; якщо ні, отрута їх принаймні сповільнить. Кулі з зачарованим вогнем мають завершити справу.

Я змінила магазин у зебрячому автоматі і почала вибирати цілі.

*** **

Зламати замок моєї клітки було б значно легше без мертвої мантикори поряд зі мною. Але я впоралася.

Тільки ця мантикора встигла влетіти до моєї клітки перш ніж я її вбила. Отруєні голки діяли на них не сильніше, ніж на спрайт-ботів та сичів, тому я замінила його на Літл Макінтош. Мантикора встигла сильно мене подряпати, залишивши на грудях кілька кривавих ран, перш ніж Літл Макінтош нашпигував її гучною смертю.

Самостріл та зебрячий автомат були тихими. Літл Макінтош був гучним. Але ж і палаючі мантикори теж були гучними. Фабрика тепер була сповнена димом і запахом смаженого мантикорячого м'яса.

Дверцята моєї клітка відчинилися, і я поспішила до клітки синьої кобили, працюючи над замком якнайшвидше, аби тільки не зламати шпильку.

— Цього разу я доведу тебе додому, — пообіцяла я. Але спочатку...
— Де лабораторія цього так званого доктора?

Вона вказала мені шлях. Але я не пішла, доки не відкрила замки на всіх клітках, де були живі поні. Тих, хто на вигляд був у більш здоровому глузді, я заохочувала допомагати тим поні, які не могли вийти з кліток самостійно. Я стійко не дозволяла собі дивитися занадто довго або занадто близько на мертвих.

— Всі залишайтеся тут. Я скоро повернуся, і тоді виведу вас звідси до... — Я подивилася на синю поні, і вона прошепотіла назву свого селища. — ... Гаттервілю.

Потім я припала до підлоги і направилася до лабораторії. Щойно я вийшла з цеху, я активували один зі СтелсБаків. Цей доктор мене не помітить.

*** **

Я прослизнула повз ще одну мантикору, запам'ятавши, де вона знаходиться, щоб я могла її вбити, коли розберуся з доктором. Я не

хотіла робити ще більше галасу, ніж вже встигла зробити.

У кінці коридору я бачила подвійні двері, що колись вели до медпункту фабрики «Червоний Гонщик» (що це казало про рівень безпеки на фабриці?). Світло лилося на підлогу крізь маленькі квадратні віконця у дверях та крізь щілини.

Обережно, якомога тихіше, я прочинила двері і прослизнула всередину.

Гниючий силует гуля-земнопоні у халаті рухався навколо столів з хімічним та медичним обладнанням. Кілька кушеток стояли понад однією зі стін, заляпані чимось темним, мабуть, не тільки кров'ю. На найдальшій лежав прив'язаний коричневий земний поні з широко розкритими, мертвими очима, величезний пузир зловісно ріс з його грудей. У центрі кімнати лежали розтігні трупі мантикор. Вони виглядали так, ніби їх препарували. Вздовж стіни висіло з десятків мантикорячих хвостів. У дальньому куті у два понячих зрости заввишки були складені бочки. На кожній була жовта ромбоподібна позначка з темно-пурпуровим попередженням.

Токсичні магічні відходи.

Власність Міністерства Магічних Наук.

НЕ ТОРКАТИСЯ, НЕ ДИХАТИ і НЕ ДИВИТИСЯ.

— Ні, ні... — пробуркотів до себе доктор-гуль. — Я вже так близько. Остання партія майже вдалася. Чого ж мені не вистачає?

Він підбіг до терміналу, подивився на екран, повний даних. Потім обернувся до купи мертвих мантикор.

— Тільки подивіться на себе. Ви виглядаєте саме так, як до бомб...

«Хіба що, — подумала я, — тоді вони були живі, і ніхто їм не робив автопсію».

— ... радіація не торкнулася вас. *Пошесть* не шкодить вам. Ви ідеальні створіння.

Я витягла Літл Макінтош. Доктор-гуль не був рейдером-садистом; він був абсолютно божевільним. Я не наважувалася зробити постріл,

дозволяючи йому закінчити його схвильовану тираду. Я хотіла знати, заради чого ці поні так жахливо загинули. Хоч я і знала, що у цьому все одно не буде ніякого сенсу.

Доктор зупинився, дивлячись на край одного зі столів. Серед планшеток та нагрівальних плиток лежала куля спогадів. Він потягнувся до неї і покатав її копитом. Потім відвернувся.

— Я знаю, що секрет у вашій отруті, — заявив він купі розтятих мантикорячих тіл. — Я просто ще недостатньо вдосконалив формулу. Ще кілька дрібниць, ще кілька тестів... Але я її розколю!

Він обернувся до мертвого жеребця на кушетці. Підійшовши до нього, доктор обнадійливо прошепотів:

— Тепер вже недовго. Всі пам'ятатимуть тебе. Всіх вас. І, в першу чергу, мене. Ми дамо еквестрійським поні ліки від Пошесті! Мабуть, я назву їх Антипошестин... — Він зупинився, ніби слухаючи відповідь трупа. — Ні, ти правий, це дурна назва.

Відступивши на крок, він з посмішкою змахнув копитом до трупа.

— Ні-ні, нема за що. Не треба мені дякувати. Я був радий дозволити тобі прийняти участь!

Милостива. Богине. Селестіє.

Доктор зупинився, ніби його накрило одкровення.

— Мені знадобиться більше поні.

*** **

Допитливість пересилила мене. Я була невидимою, а психопат зараз більше нікому не міг нашкодити. Я вирішила, що у мене є час.

Я підійшла до дальнього столу, опустила рога і зосередилася на кулі спогадів. Реальний світ відлетів від мене...

<=====ooO Ooo=====>

... і його замінив розкішний офіс. На полицях стояли нагороди. Значно менша, хоча теж велика, модель самокату «Червоний Гонщик»

звисала зі стелі. Все було якимсь червонуватим, і мій погляд постійно хитався і нахилився, від чого мене захитувало.

За великим столом з темного дерева стояла літня кобила з помаранчевим хутром і пурпуровим волоссям, в якому вже з'являлися перші смужки сивини.

— Є щось? — Голос був дуже знайомим.

— Поки що тільки один, — пролунав голос, не від мене, але поряд зі мною. Я раптово зрозуміла, що цей спогад був явно і жахаюче іншим. Я могла бачити та чути, але не відчувала запаху або смаку. Я взагалі не відчувала тіла.

Мій зір раптом сказано нахилився, тепер я дивилася на стелю. Потім він знову вирівнявся. Ще трохи таких фокусів, і мене знудить, що, скоріш за все, видасть мою позицію. Але до закінчення я була замкнена у кулі спогадів. Я зрозуміла, що зробила страшенну тактичну помилку.

Похитуючись, я рушила до книжкової полиці. Потім я дивилася на стіну над нею крізь червоний серпанок. Мій погляд повільно обертався, доки не зупинився на обличчі суворої білої єдиноріжки з багряним волоссям і таким самим сяйвом навколо її рога. Вона дивилася прямо на мене. Потім її ріг перестав світитися, і червоний серпанок зник, залишивши кімнату у чітких та бездоганих кольорах. Єдиноріжка пройшла крізь кімнату, її ріг знову засвітився і вона почала сканувати меблі у дальній частині. Коли її ріг пройшов повз одну з ламп, та спалахнула яскраво-рожевим світлом. Зі звуком проштрикнутої кульки рожеве сяйво блимнуло і зникло.

— Це останній, пані Скуталу. Міністерство Моралі більше не прослуховує вашу кімнату, — сказала єдиноріжка. — Мені їх впустити?

Скуталу скривилася і кивнула.

— Будь ласка. Мої подруги й так занадто довго чекали. — Вона подивилася, як єдиноріжка виходить з офісу, потім, зітхнувши, роздивилася навколо. Її погляд впав на мене.

— Гей, Пікабу²! — гукнула вона до єдиноріжки. — Ти забула свою... — Вона зупинилася і зітхнула. — ... Спаркл~Колу.

Я була Спаркл~Колою? Ні, заждіть... Я була шпигунським пристроєм у пляшці зі Спаркл~Колою. Скуталу підійшла до мене, нахилилася і схопила те, що, на мою думку, було верхом пляшки з колою, підняла її та віднесла мене до кошику зі сміттям. Мій погляд дивно перекривився, коли я впала в її сміття обличчям догори. Вона подивилася на мене крізь кільце кошику для сміття, потім вийшла з поля зору.

Я почула, як відкрилися двері. Бачити я могла лише стелю.

— Епл Блум, Світі Бель, я так рада вас бачити. Ви навіть не уявляєте! — полегшено сказала Скуталу. Потім її голос став напруженим. — Хвоста не було? Вас ніхто не бачив?

— Я теж рада тебе видіти, — бадьоро сказала Епл Блум. — І ні, ми були обережні. Але невже ти справді вважаєш, же влаштовувати *таємну зустріч* за квартал від Міністерства Моралі — то файна ідея?

— Знаєш, я обрала це місце, бо вирішила, що вони ніколи не подумують, що хтось буде планувати щось прямо у них під носами. Але Пікабу знайшла ще два Міністерських «жучки» в моєму офісі саме перед вашим приходом.

— Хто така Пікабу? — спитав милий голос Світі Бель.

— Голова моєї особистої охорони, — відповіла Скуталу. Потім тупнула копитом. — Як же я це *ненавиджу*!

— Скутс?

Скуталу роздратовано загарчала.

— Як я ненавиджу всі ці шпигунські ігри. Це вже зовсім не весело!

— Це ніколи не було *весело*, — висловила свою думку Епл Блум.

— Так. Ти права. Це *огидно*. — Скуталу частково увійшла у поле мого зору, махаючи копитом до офісного вікна. — Ми проводимо таємні зустрічі, створюємо нові типи подвійного шифрування,

ховаємося у недобудованих Стайнях, щоб можна було вільно поговорити між собою. Це ж поні. яких я поважаю більш за всіх, двоє з них *ваші сестри*, а нам доводиться ховатися від них, щоб щось зробити!

— Гей, нема ніц поганого з Еплджек!

— На Реріті... просто тиснуть.

Голос Скуталу звучав так, ніби в неї вже не залишилося сил.

— Добре, припустимо, Еплджек дійсно не зробила нічого поганого. І я з гордістю можу сказати, що Рейнбоу Деш теж досі нормальна. Але інші? Пінкі Пай? І серйозно, Світі Бель... *Міністерство Іміджу?* Що. За. ХУЙНЯ?!

— Перестань так говорити про мою сестру, — попросила Світі Бель, в її голосі з'явилися застережливі нотки.

— Так. Ми всі знаємо, що до чого. Не треба ятрити рани, — запропонувала Епл Блум. — Давайте поговоримо про щось інше.

— Про Мейнкеттенські Стайні, наприклад, — запропонувала Світі Бель. — Я чула, що ти вже відправляєш туди поні...

— Так, або про те, чому ти змінюєш проекти моїх Стаєнь.

Скуталу зітхнула.

— Ми вже про це говорили, Епл Блум. Іноді ми маємо змінити плани та можливості Стаєнь, щоб пристосувати їх до Експериментів.

— Але мої проекти були ідеальними! — поскаржилася Епл Блум.

— Отож, — відрізала пурпуровогрива помаранчева поні. — Твої проекти завжди ідеальні. Тому їх всі й використовують. Завдяки твоїм проектам термінали увійшли в кожен дім...

— Пфф. Термінали були раннім дизайном. ПіпБаки *значно* краще.

— ... але, — наполегливо продовжувала Скуталу, — кожна Стайня не може бути ідеальною. Інакше Експерименти не спрацюють.

— Але чому?

Скуталу застогнала, виходячи з поля зору. Епл Блум пішла за нею, входячи у поле зору. Я лише частково бачила її голову, але вона була милою, блідо-жовтою поні з яскраво-рожевою гривною. Я здогадувалася, що вона одного віку з помаранчевою кобилою.

— Тобто, я знаю, же якщо доведеться використати Стайні, важливо зробити так, жеби поні не повторили своїх помилок, коли вийдуть з них. Але ж так само важливо зробити так, жеби вони *вийшли*, хіба ні? Так нащо міняти проект, який оптимізований для цього? Я просто... не розумію, чому... — Епл Блум кинула погляд на мене. — Гей, коли це ти знову почала пити Спаркл~Колу?

Я не могла сказати, чи Скуталу була роздратована, чи вдячна за можливість змінити тему.

— Це не я. Ти ж знаєш, я навіть торкатися до неї не можу після того, як почула про той випадок на заводі. Це пляшка Пікабу.

— А-а, — сказала Епл Блум, відвертаючи погляд. — Ну а чому ти вже викликаєш поні до Мейнкеттенських Стаєнь? Протоколи Омега ще не було активовано.

— Я... Ну, ти ж бачиш, куди все котиться. Ти дійсно вважаєш, що ми завчасно дізнаємося, коли це станеться? Що вистачить часу на евакуацію?

— Ні, — відповіла Світі Бель.

— І... добре, скажу відверто. Я почала сумніватися в деяких з Експериментів, особливо в Мейнкеттенських Стайнях. Вони... небезпечні, — з важкістю визнала Скуталу. — Я хотіла б зробити пробний прогін, просто щоб впевнитися, що не буде ніяких проблем.

Епл Блум нахилила голову.

— Але... хіба це не видасть усім, що ми задумали? Це ж зруйнує Експерименти.— Судячи з її інтонацій, вона хотіла цього не більше, ніж Скуталу.

— Знаю. — Скуталу похмуро тупнула. — Тому ми триматимемо мейнкеттенських поні у Стайнях, доки загроза війни не мине. Потім це

вже буде неважливо.

— Я... не думаю, що зможу це зробити, — обережно промовила Світі Бель. — Нас вважатимуть злими поні, які експериментують на безпорадних заручниках. Як ми зможемо це виправдати, якщо виявиться, що це взагалі було непотрібно?

— Не хвилюйся, — серйозно сказала Скуталу. — Я влаштувала все так, що ви будете чисті. Все це буде виглядати, як моя ідея. — З невеселою усмішкою вона додала: — Власне, так воно і є.

— Скутс...

— Так, ми не можемо дозволити тобі це зробити.

Копито вдарило по столу достатньо сильно, щоб струснути кошик для сміття. Тепер я дивилася на обгортку з «Крамниці Кексів».

— Ні, ви зможете. Тому що повинні. — Тон Скуталу був злим, і я підозрювала, що вона була готова розплакатися. — Ми не можемо дозволити, щоб це повторилося знову. Рейнбоу Деш, Еплджек, Пінкі Пай... всі вони. Я теж їх люблю. Але те, що вони створили, вийшло з-під контролю. І воно шкодить усім. І я не можу допустити, щоб це повторилося. **Ніколи!**

Це більше не наша Еквестрія! Це не щасливий, безпечний, приємний світ, в якому всі ми вирости. Я не розумію, як він міг стати таким. Й-як... як він м-м-міг стати таким поганим! Хтось має у цьому розібратися! І виправити! І... і... і...

І якщо заради цього мені доведеться стати головним лиходієм, я це зроблю.

<-=====ooO Ooo=====->

Реальність повернулася без попередження. І я одразу ж зрозуміла, що у мене проблеми. Спогад був значно довшим за інші. Закляття невидимості закінчилося. В якусь мить я просто з'явилася у кімнаті, витріщившись на кулю спогадів.

Тепер я лежала на медичному столі, прикута кайданами. Мою зброю забрали і десь сховали, мабуть, неподалік, але поза полем зору.

На мені досі була моя броньована роба. Вона просякла кров'ю від порізів у мене на грудях, і від втрати крові у мене трохи паморочилася голова.

Доктор-гуль підбіг до мене.

— О, привіт. Повернулася до тями? Добре. Не хвилюйся, ти допоможеш багатьом поні...

Доктор схилився кудись поза полем мого зору, потім повернувся зі шприцом у роті. Він пильно подивився на мене.

І продовжував дивитися.

І продовжував дивитися, завмерши на місці, доки синя кобила не підійшла до нього з моїм отруйним самострілом у зубах і не штовхнула паралізованого доктора копитом.

Я вдячно на неї подивилася.

Вона розвернулася, подивилася вниз і почала люто топтати доктора-гуля. Я почула, як його череп тріснув і розколовся. Поні ніби виплескувала весь свій біль і лють на гуля, топчучи його знову, знову і знову, мабуть, навіть тоді, коли він вже був мертвий.

Мені знадобився якийсь час, щоб витягнути мою викрутку і шпильку та відімкнути всі кайдани. Замки були простими, але я була пораненою, і у голові тривожно паморочилося. Я зламала три шпильки, перш ніж закінчила справу. Весь цей час синя поні була копитами по тому, що тепер було більше схоже на пасту, ніж на тіло.

Вона не зупинялася, доки я не обняла її.

*** **

Я сиділа на краю, дивлячись вниз, на гнітюче містечко Гаттервіль у променях ранкового сонця, що сходило над містом. Внизу Вельвет Ремеді піклувалася про поні, яким ми допомогли. Каламіті і Стілхувз обговорювали можливу оборону, яку можна було б додати навколо цієї купки халуп. Каламіті саме розповідав про турельну батарею, яку ми зібрали у Вузлі Р-7.

Я зустрілася зі своїми друзями десь через півгодини після смерті доктора-гуля. Їм вдалося знайти сейф, який цікавив Ді-джея Пон3, але відкрити його вони не могли. Натомість Стілхувз підірвав всю стіну навколо сейфу, і тепер тягав його за собою на повідку. Каламіті забрав все інше.

Всередині було два демозаписи. «Тихше, не шуми» (версія «Мейнкеттен ніколи не спить») у виконанні Світі Бель, і пісня під назвою «Співай» у виконанні Шукачів Кьютімарок. Я сподівалася, що Хоумідж сподобається її приз.

Спостерігач тихо підлетів до мене. Після відділення Міністерства Моралі я не була впевнена, чи зможу дивитися на цих малих спрайт-ботів так, як раніше.

— Цього недостатньо, так? — спитала я, порушуючи тишу. — Я маю на увазі, знати свою чесноту. — Я згадала Великі Чесноти Понства, які перелічив Спостерігач. Але ці чесноти, як я зрозуміла, не були великими самі по собі; я бачила темні, хирляві версії багатьох з них. Безрадінний, породжений горем, сміх Пінкі\Сільвер Бель. Вірність тільки контракту і грошам у Год. Відвертість заради власного іміджу у Монтерея. Майже повний комплект.

— Ні, — відповів Спостерігач монотонним, механічним голосом, за яким він ховався. — Потрібна... іскра. Без неї чеснота не є чимось особливим.

— Що за іскра? — сумно спитала я. Я навіть чесноту свою не знала. А тепер ще й іскра потрібна?

— Дружба, — просто відповів Спостерігач.

Я подивилася на спрайтбота, від руху пов'язки на грудях чухнули шкіру.

— Дружба? — Я обернулася, дивлячись, як Вельвет Ремеді бинтує ногу рожевого жеребця. Я бачила, як Каламіті доброзичливо сміється з чогось, що сказав Стілхувз. Дружба.

Я мала дружбу. Я відчула укол радості, коли визнання цього пробилось крізь дріб'язкові ревності та наповзаючу параною, які погрожували затопити мене. *Я мала друзів.*

— Можна сказати, що я вивчав її, — визнав Спостерігач. Потім, раніше, ніж я встигла спитати, тріск стативи проголосив зникнення Спостерігача. Спрайт-бот відлетів під музику з тамбурином.

*** **

Хоумідж посміхнулася, левітуючи від мене два демо-записи.

— Дякую тобі. Всім вам. Ді-джей ПонЗ довго чекав, щоб їх послухати. Він не може висловити, наскільки він вдячний.

— Ну, для початку він міг би сказати нам це особисто, — похмуро запропонував Стілхувз.

— Пробачте, — вибачилася Хоумідж. — Він зараз дуже зайнятий підготовкою до наступного випуску новин. Але він відправив мене, щоб ви знали, який він радий. І передати вам це.

Ріг Хоумідж засвітився, і вона левітувала регулятор потоку до копит Каламіті.

— У-у, — похнюпившись, мовила Вельвет Ремеді. — Я сподівалася зустріти його. І заспівати для нього.

Я здригнулася, зрозумівши, що досі не сказала про це Хоумідж. Мила сіра єдиноріжка питально подивилася на мене.

— Ем... завтра, — запинаючись, промовила я. — Я впевнена, що Ді-джей ПонЗ знайде для нас час завтра. Та й день був ду-у-уже довгий, невже ніхто з нас не хоче відпочити, перш ніж зустрітись з ним? — Я зглитнула, з надією дивлячись на інших. — І скупатися?

Це впевнило Вельвет Ремеді, яка поважно кивнула.

— Ох, дійсно! І про що я думала?

— І хіба ти не хочеш добре роздивитися цю... штуку, — говорячи до Каламіті, я вказала на магічний пристрій, — перш ніж кудись йти?

— Ага.

Я подивилася на Стілхувза. Мені нічого було йому сказати. Але він, здається, зрозумів натяк, і розвернувся, щоб піти.

— Йдеш з нами, Літлпіп?

— Ем... Я вас дожену, — промовила я. Мені було потрібно хоч трохи часу, щоб розповісти Хоумідж про музику Вельвет Ремеді.

Мої друзі увійшли до ліфту і розвернулися. Вельвет посміхалася мені, знову повідомляючи, як вона мені вдячна за ту нашу бесіду і за моє прощення. Каламіті відсалютував, торкнувшись копитом капелюха.

Двері зачинилися. Ліфт почав опускатися, везучи їх до нашого номеру.

— Дякую тобі, Поні зі Стайні, — м'яко сказала Хоумідж. — І не лише за записи. Я вже чула новини з Гаттервілю.

Згадавши трюк, який провернув Спостерігач при нашій першій зустрічі, я відчула неприємний укол.

— Ти... знала?

Але очі Хоумідж невинно розширилися.

— Ні. Якщо б знала, я б тобі сказала. Бо якщо б я знала і сказала тобі, я впевнена, що ти б пішла туди просто щоб допомогти їм.

Я кивнула і вдячно посміхнулася. От би всі поні ставилися до мене так, як Хоумідж.

— Отже, Вельвет Ремеді... добре співає?

Я широко посміхнулася.

— Краще за всіх. Вона прямий нащадок Світі Бель. — Це привернуло увагу Хоумідж. — І вона не просто успадкувала її вміння, гадаю, вона їх перевершила.

— Що ж, тоді я просто зобов'язана це послухати.

Я ткнула копитом у підлогу, думки про Вельвет Ремеді наповнювали мене меланхолією. Було питання, яке я не наважилася

поставити раніше. І тепер мені до болю хотілося знати відповідь.

— Хоумідж... можна попросити *тебе* про послугу?

— Звичайно. — Сіра єдиноріжка блискуче посміхнулася. — Що тебе цікавить?

Я глибоко вдихнула. Це буде принизливо. Але у Хоумідж були очі майже повсюди. Якщо хтось і міг будь-що для мене знайти, то це була вона.

— Ти спостерігаєш за всією Еквестрією... за тими її частинами, які можеш бачити. Тобі ніколи не траплялася кобила, якій... ну... якій я можу сподобатися? — Я заплющила очі, майже потопаючи у соромі. — Тобто кобилу, яка любить кобил, якій може сподобатися така кобила, як я?

Кожна секунда, що Хоумідж мовчала, була ніби удар ковадлом по моїй голові. А потім возом. А потім піаніно.

— Можливо, мені... — обережно сказала Хоумідж.

Я осунулася, відчуючи одночасно полегшення і приниженість.

— Тоді... чи не могла б ти підказати мені вірний напрямок? Сказати, де?

Я відчула, як копито лагідно торкнулося до мого плеча.

— Літлпіп, я сказала, можливо, *мені*.

Я обернулася, дивлячись на неї з нерозумінням. Потім подивилася в її очі і відчула іскру розуміння.

— О... — Я блимнула. Її вираз обличчя змінився... чуттєво...

Іскра спалахнула полум'ям.

— О!

Хоумідж прекрасно посміхнулася.

Дякую тобі, Селестіє!

Примітка: Новий рівень.

Примітка про вміння: Наука досягла 100%

Нова здібність: Дійова кобилка (другий рівень) — ви знаєте своє закляття націлювання, як власні копита, що робить вас на 20% крутіше в бою. За кожний рівень цієї здібності ви отримуєте +15 очок дії у ЗНС.

[1](#) Helpinghoof — «копито допомоги»

2 Pick-a-boo — (у технічному сленгу) «відеоконтроль»

Глава 18: Неприродні причини

«Ця робота була занадто підозрілою.»

Надія.

Нарешті я знайшла іншу кобилу, до якої я відчувала повагу та захоплення, і яка також поважала мене — а може навіть і захоплювалася мною. Якій подобалися кобили, і яку, ймовірно, хоча б трохи фізично приваблювала я. Ми не були закохані; ми ледве знали одна одну... але можливість кохання існувала. Інакше кажучи, була надія.

Останні шістнадцять годин зробили день дуже довгим. Хоч як би я хотіла провести наступні кілька годин з Хоумідж, вона одразу ж зрозуміла, що в моєму стані я зможу тільки спати. Тому вона відправила мене до мого номера, де Вельвет Ремеді метушилася і цикала над моїми ранами, доки я від виснаги не провалилася у сон без сновидінь.

Прокинулася я дуже пізно вранці, зголодніла... і не тільки за їжею. Вельвет Ремеді вже прокинулася і пішла по крамниціях, щоб виторгувати якнайбільше кришечок за все, що Каламіті вирішив узяти з фабрики «Червоний Гонщик» та відділення Міністерства Моралі. Більшість з того, що зібрали Вельвет і я, призначалося для власного використання — їжа та набої, здебільшого, а також отруйні залози, що я зрізала з мантикор.

Після того, через що вона пройшла, я дозволила синій поні залишити собі мій отруйний самостріл. У мене було все необхідне для того, щоб зібрати ще один, коли ми повернемося додому. Каламіті вже потурбувався про те, щоб придбати верстак (поки що дуже розібраний), який він планував встановити у Вузлі Р-7, коли ми повернемося. А займе це, завдяки запчастині, що була потрібна для ремонту *Небесного Бандита*, не більше кількох днів.

Я не збиралася йти звідси, доки не зможу... провести час з Хоумідж.

Більш ніж просто з цікавості, я налаштувала мій ПіпБак на станцію Ді-джея ПонЗ і слухала музику, доки купалася і приводила себе в порядок. Хоумідж вже почала додавати нову музику до репертуару Ді-джея ПонЗ. Та незвичайно бадьора пісня про ладнання дружби, під яку ми з Хоумідж танцювали, саме грала, коли я чистила зуби і намагалася навести лад у плутанині моєї гриви та хвоста.

— У-УРА! — гучно рознісся по радіохвилях голос Ді-джея ПонЗ, коли пісня закінчилася. — Благословіть нас, Селестіє і Луно, у нас *НОВА МУЗИКА!*

А з новою музикою і нові новини. Готові? Минулої ночі наша Спасителька Пустища...

Мій телекінез розвіявся, і я впустила все, що тримала.

— ... ця мала з Другої Стайні, знайшла і врятувала добрих громадян Гаттервіля! І від якого ж жаху вона їх врятувала, спитаєте ви? Від навіженого гуля-науковця, який проводив експерименти з Пошестю та який вивів собі невеличку армію мантикор! Оце, понове, і означає розчавити двох радтарганів одним копитом: вона не тільки врятувала життя майже трьох десятків поні, але й вирішила проблему Мейнgettена з мантикорами!

Я опустила голову у раковину і скигляче зітхнула. Моя репутація повністю вийшла з-під контролю. Я ледве почула, як відкрилися двері до номеру, бо переживала через те, що поні тепер будуть думати та очікувати від мене. Якось частина мене готова була присягнутися, що Хоумідж просто подобається змушувати мене корчитися від сорому.

— Трясця, якщо побачите малу, скажіть їй, щоб заходила до мене у гості. Старенький Ді-джей ПонЗ хоче її за це розцілувати!

Я різко підвела голову і вдарилася рогом об кран.

— Ау!

— Тобі ж відомо, що є більш цивілізовані способи пити воду, аніж просто сьорбати її з раковини, чи не так? — пролунав голос Вельвет Ремеді з іншої кімнати.

Скривившись, я торкнулася свого рога, дивлячись на себе у дзеркало, потім обернулася до Вельвет. Вона тягнула за собою маленький червоний возик, навантажений запасами і сукнями. Я широко розкритими очима дивилася на вельми вишукані та елегантні плаття.

— Я подумала, що ми маємо виглядати якнайкраще для Ді-джея ПонЗ, — просто заявила вона. От лайно. Я й забула, що наближалось прослуховування Вельвет Ремеді. — Не хвилюйся. Я знаю твій розмір. Я стільки раз тебе бинтувала, що не можу не знати.

Я відчула, що червонію.

Вельвет Ремеді левітувала до мене пару суконь, обидві були прості, але елегантні.

— Вони чудово пасуватимуть тобі. Повір мені. Права підкреслить твої очі. Ліва чудово доповнить твої гриву та хвіст.

— Тоді яку ж мені вдягти?

— На твій вибір. Або, якщо хочеш бути загадковою, обидві. Знайди привід, щоб вийти посеред вечора, а потім перевдягнися. — Вельвет Ремеді яскраво посміхнулася. — Бери-но. У дівчини забагато суконь не буває.

Я кивнула, обережно левітуючи їх до свого ліжка. Потім підскочила і обняла Вельвет Ремеді.

— Дякую!

— О, нема за що, дорогенька, — люб'язно проіржала вона.

*** **

Вельвет Ремеді очікувала зустрітись з Ді-джеєм ПонЗ.

Мені треба було поговорити з Хоумідж і дізнатися, як вона збирається з цим розібратися. Якщо Хоумідж була готова відкритися мені, довіривши таку велику таємницю, то варто було б припустити, що вона буде так само відкрита і до моїх друзів. Але якась частина мене не хотіла, щоб вона це робила. Я хотіла, щоб це залишилося

нашою маленькою таємницею — нашою з Хоумідж. Чимось особливим, тільки між нами. Я хотіла, щоб вона не хотіла довіряти такий дар жодній іншій поні, навіть Вельвет Ремеді. Це була егоїстична думка; я знала, що мені має бути соромно через це. Але я втішила себе тим, що це секрет Хоумідж, тому те, що я приховувала його від друзів, було добродієм вчинком.

На шляху до ліфту я пройшла повз плакат. Пінкі Пай, як він наполягав, досі стежить за мною. *ВІЧНО*.

На протилежній стіні був плакат з Флаттершай. Цього разу не у якості моделі для реклами Спаркл~Коли, а саме плакат її міністерства:

Війна? Страх? Смерть?

Ми повинні бути краще!

МІНІСТЕРСТВО МИРУ

Ми повинні бути краще. Ми маємо бути краще. Я маю бути краще.

Я розуміла, чому Вельвет Ремеді любила цю жовту пегаску. Якби лише було більше таких, як вона, тоді, може, й Еквестрійського пустища ніколи б не було.

Я все ще замислено розглядала плакат, коли Хоумідж вийшла з ліфту. Її обличчя наповнилося радістю, коли вона побачила мене.

— А! От і ремонтниця тостерів, яку я шукала.

Мені це ніколи не забудуть.

— Хоумідж, — видихнула я, відчуючи, як затріпотіло моє серце, коли я повністю усвідомила, що ця мила сіра єдиноріжка з яскравою синьою гривною насправді має до мене почуття. Можливо, романтичні. Або, принаймні, вона була не проти це перевірити. Навіть це було більше, ніж я колись отримувала від кобили. До того ж, від кобили, яка мені дуже подобається. Та ще й така мила!

— Так? — грайливо спитала вона, від чого я почала запинатися.

— Я... ем... я, тобто, ми... Коли і як ти хочеш зробити ото отам?

— Ото отам?

Я збентежено-роздратовано замахала копитом.

— Ну, знаєш. Вельвет Ремеді? Ді-джей ПонЗ? Запис її музики?

— А-а! — Хоумідж широко посміхнулася. — *Ото отам*. Ти ж довіряєш їй, так? Поні з вежі Тенпоні знають мене, як помічницю Ді-джея ПонЗ, але я дійсно не можу дозволити їм дізнатися, що я трохи ближче до нього. Вона зможе зберігати таємницю?

Частина мене дуже не хотіла ділитися правдою про Хоумідж, але це було б неправильно.

— Вічно.

*** **

— *Ти* Ді-джей ПонЗ?

Хоумідж всміхнулася, явно насолоджуючись невірою Вельвет Ремеді.

Вельвет Ремеді чудово причепурилася і вдягла одну з нових суконь, вражаюче пурпурове плаття, лише заради того, щоб справити приголомшливе враження. Тепер вона сердито зиркала на мене.

— У мене тут ціла записуюча студія, тому запис буде настільки добрим, наскільки добре ти заспіваєш, — звернулася Хоумідж до Вельвет, стаючи між нами. Я помітила, що дивлюся на стегна Хоумідж, прикриті сріблястою шовковою сукнею, що блищала, щільно облягаючи...

Вельвет дивилася на мене. Вона побачила, як я витріщаюся, і від легкої посмішки на її обличчі у мене серце впало. Мені дуже пощастить, якщо наші подорожі не будуть проходити під супровід «Тілі-тілі-тесто, Літліп і Хоумідж».

Хоумідж влаштувала для Вельвет Ремеді швидку екскурсію, не включивши дах та Атенеум, але додавши невеличку студію поряд з ММНАРС. Вельвет виглядала так, ніби потрапила до раю. Як би вона не пручалася, як би не хотіла бути медиком, єдиною, кого вона могла впевнити у тому, що спів не доставляє їй незрівнянне задоволення, була сама Вельвет.

Коли Вельвет Ремеді увійшла до студії, Хоумідж, звертаючи її увагу на записуюче обладнання, змахнула рогом над панеллю з перемикачами та шкалами. Ряди кольорових вогників засвітилися. Мене залишили сидіти у куточку і дивитися шоу.

Вельвет Ремеді наблизилася до мікрофону.

— Перевірка? Мене добре чути, Ді-джей... як мені тебе називати?

— Хоумідж, коли ми разом, — відповіла сіра єдиноріжка.

Я відчула абсолютно ірраціональний укол ревності від цього поєднання «ми» і «разом». Я ляснула себе копитом по лобі. Такі почуття були не тільки неналежними, але й безглуздими.

— Перестань бути дурною поні, Літлпіп! — тихо прошепотіла я сама до себе.

— Чудове обладнання, Хоумідж, — захоплено сказала Вельвет. Потім, немовби мимохідь, вона спитала: — А верстака десь тут у тебе, часом, нема?

Хоумідж підвела погляд від пульта.

— Є. А що?

— О, добре. У Літлпіп є проект, і їй потрібне якесь приватне місце, — заявила Вельвет Ремеді. Тепер я відчувала себе дійсно дурною через той мимовільний укол; навіть на порозі виступу, який почує вся Еквестрія, Вельвет Ремеді думала про те, щоб допомогти мені.

— Я так розумію, проект займе у неї *всю ніч*, — заговорчо промуркотіла Вельвет. — Ти ж не проти, якщо вона проведе ніч у тебе, чи не так?

Протуберанцеві оргазми Селестії!

— О, я б залюбки, — промуркотіла Хоумідж у відповідь, — розважила її вночі.

Я приречена.

— Починай, як будеш готова.

Ріг Вельвет Ремеді засвітився. Кімната запису наповнилася різнокольоровим світлом та потужною електричною музикою. Хоумідж була ошелешена. Я посміхнулася, знаючи, як вражає виступ Вельвет Ремеді.

— *Музика — то мої ліки...*

*** **

Через чотири години Хоумідж і я гуляли по торговому центру вежі Тенпоні. Вельвет Ремеді була неперевершеною. За її вимогою, Хоумідж дозволила Вельвет виконати кожну пісню кілька разів, щоб записати їх якнайкраще. Коли її виступ закінчився, моя вугільнохутра супутниця була виснажена, і покинула нас, аби подрімати.

З того часу Хоумідж тільки й говорила що про виступ та нову музику. На щастя, уколи ревності від цього не повторювалися. Натомість я сама була вельми приголомшена. Ми з Хоумідж провели більше години, переживаючи виступ, ніби пара кобилок-прихильниць після концерту.

Перша пісня була улюбленою у Другій Стайні — якщо б я могла призначити Вельвет Ремеді лейтмотив, то я б обрала саме її; друга також була популярною за її часів у Стайні. Третя була її варіантом пісні, яку, як вона мені одного разу сказала, колись виконали у «Хуфбітс» Пінкі Пай та перша Ді-джей ПонЗ; вона обрала її спеціально для Ді-джея ПонЗ — пісню, яку вона почала співати у Розбитому Копиті, і яку мені не терпілося нарешті дослухати до кінця! Ефект, що вона справила на Хоумідж, був вражаючим. Мені сподобалося дивитися, як сіра єдиноріжка пищить від захвату!

Останньою була пісня, яку Вельвет Ремеді склала під час наших подорожей. Яка, за її словами, була про мене. Я не знала, чи я хочу розтанути від задоволення, чи сховатися від сорому.

Ми дійшли до краю мезоніну, що нависав над нижнім поверхом торгового центру вежі Тенпоні, який був сповнений вишуканими крамницями (були, в тому числі, окрема для вина і, навпроти неї, окрема для сиру — але вона зараз була зачинена). Коли ми підійшли до

сходів, я зупинилася від того, що побачила внизу. Стілхувз гуляв, заглядаючи у вітрини і милуючись витворами мистецтва, немов так і треба. Навколо нього поні зупинялися і витріщалися на нього, деякі навіть відсахувалися. Я побачила мати, яка ховала за собою своє допитливе лоша, ніби намагаючись її захистити.

— Твій друг розворушив місцевих, — зауважила Хоумідж.

Я всміхнулася.

— Гадаю, вище суспільство з Тенпоні не звикло бачити поні у силовій броні. — Мені було цікаво, чи шкрябають його броньовані копита їхню поліровану мармурову підлогу.

— Ну, він же сталевий рейнджер. Це змушує більшість поні добряче замислитися.

Я вже не вперше чула, як хтось, кому я довіряю, висловлює думку, що у Сталевих рейнджерів не така вже й бездоганна репутація.

— Чому це?

Хоумідж здивовано подивилася на мене.

— Ти подорожуєш зі сталевим рейнджером, — повільно промовила вона, — і нічого про них не знаєш?

Я відкрила рота, щоб сказати, що знаю, що вони... що? Я знала їх з плакатів, але ж їм було двісті років. Насправді я не знала Сталевих рейнджерів. Я знала Стілхувза. Принаймні, більше, ніж мої супутники знали загадкового поні, повністю схованого під обладунком. Я бачила кулю спогадів. Спогад в якій, на мою цілком обґрунтовану думку, був його.

— Ні... Гадаю, я дійсно не знаю. Розкажи.

Хоумідж повела нас від сходів до столика біля маленької, але дорогої кав'ярні. Щойно ми сіли, офіціантка принесла нам меню, примудряючись при цьому виглядати так гордовито, ніби відвідувачі були недостойні її. Я подивилася в меню і знову побачила, що все тут було трохи прикрашеною версією довоєнної їжі.

Я похитала головою, відсовуючи меню.

— П'ятдесят кришечок за бананове пюре, яке я можу знайти в холодильнику зруйнованого будинку безкоштовно? Дякую, не треба. Підсмажити його смужками і скласти у вигляді кошика стільки не коштує.

Хоумідж підняла брову.

— Не забувай, що більшість тутешніх поні зовні й дня не протягнуть. Там між ними і тією «безкоштовною» їжею стоятимуть рейдери, работорговці, бунтівні роботи-охоронці, а може, навіть, і заблудла мантикора. — Вона подивилася навколо на інших відвідувачів, потім нахилилася вперед і прошепотіла: — Відверто кажучи, не думаю, що більшість з цих поні навіть з радтарганом впораються. Розтопчуть одного, а потім інші радтаргани вб'ють їх, доки вони з огидою будуть відчищати тарганячі тельбухи з копита.

Я подивилася на елітних кобил та джентельконей Тенпоні. Вона, мабуть, мала рацію.

— Власні запаси вежі Тенпоні вичерпалися ще два покоління тому. Те, що вони продають зараз, було отримано від шукачів, які спеціалізуються на пошуку їжі у руїнах Мейнкеттену. На щастя, до вибуху у цьому місті було вдосталь продовольчих крамниць, ресторанів та гастрономів, тому такий пошук настільки ж вигідний, наскільки й небезпечний. Але шукачі не ризикують своїм карком задешево. А зважаючи на те, наскільки зараз радіоактивна вода, сім'ї поні занадто важко очистити достатньо для невеликого садочка. Для таких ресторанів варіант зі свіжим урожаєм навіть не розглядається.

Я подумала над цим. Потім знову взяла меню.

Я замовила кошик з бананового пюре і пляшку вина. Воно на диво добре зберегло смак.

— Сталеві рейнджери, — пояснила мені Хоумідж за келихом вина, — це стара гвардія Міністерства Воєнних Технологій. Вони бачать себе лицарями величі минулого, яка, на їх думку, була зв'язана з

прогресом у технологіях та промисловості, а також хранителями технологій, яке їхнє міністерство допомогло створити.

Відверто кажучи, більшість з них були б більше зацікавлені у тому, щоб врятувати твій ПіпБак, ніж тебе.

*** **

Після обіду я влаштувала Хоумідж ранній вечір у спа. Минулий раз був таким приємним, що я мала поділитися з нею цим досвідом.

Хоумідж попросила увімкнути маленьке радіо у спа на станцію Ді-джея Пон3. Судячи з того, як спа-поні дивилися на неї, вони не дуже схвалювали ренегата-гулелюба, але звикли до цього прохання. Я підозрювала, що з новою музикою його популярність злетіла догори.

Одна з милих спа-поні мазала моє обличчя очисною та оздоровчою гряззю, коли голос Ді-джея Пон3 пролунав з маленького радіо:

— Добрий вечір, діточки!

Я здивовано подивилася на Хоумідж. Вона підморгнула у відповідь, перш ніж її очі накрили шматками огірка.

— Маю питання до вас, мої вірні слухачі. Чи хтось з вас, кобили та жеребці, бачив колись... привида? «Та ну, Ді-джей Пон3, — вже чую я вашу відповідь, — Немає ніяких привидів! Історії про них у Мейнкеттені переказують ще з часів, коли бабуся моєї бабусі була малою кобилкою, але ніхто їх ніколи не бачив. Ти ж знаєш, що всі ті історії про привидів лише вигадки!» Ну а що як я, Ді-джей Пон3, ваш голос на пустиці, скажу, що я бачив привида? І я зараз кажу не про героїчну Поні зі Стайні, яка дивом пережила падіння зі скелі у потязі, не цього разу.

Я застогнала вголос. Я б заплющила очі, але вони й так були закриті овочами.

— Отже, це було кілька років тому, і я ледве вичухався після зустрічі з мантикорою, тому тоді я сидів на Деші та Стемпіді. Але вона була там, клянуся Селестією. Ніколи більше я її не бачив, та й місце те

потім не зміг знайти. Але є на цьому дикому пустищі більш божевільні речі, ніж можна собі уявити.

Пізніше, коли спа-поні робили нам хуфікюр та займалися нашими рогами, я спитала Хоумідж:

— Що таке Стемпід?

— А, то суміш Рейджу та болезаспокійливого, — відповіла Хоумідж. — Ми з подругою знайшли рецепт на руїнах клініки МінМиру, коли були молодше.

Мене охопила цікавість.

— Подруга? Я з нею зустрінуся?

— Ні. На жаль, моя подруга не дожила до того, щоб потрапити разом зі мною до вежі Тенпоні.

*** **

Я відчувала себе на диво відновленою та розслабленою. Наш час у спа був приємним і інтимним, і я мала великі сподівання на решту вечора.

Коли ми вийшли зі спа, Хоумідж прихилилася до мене і прошепотіла:

— Той останній фрагмент я записала заздалегідь. Час від часу засвітитися на публіці, коли Ді-джей ПонЗ у «прямому» ефірі — це добра ідея.

Я кивнула, трохи розглядаючи її. У грязьовій ванні я вперше побачила її без сукні або банного халату. Її кьютімарка виглядала чи то як динамік, чи як мегафон. Так чи інакше, вона чудово їй пасувала. І я розуміла, чому вона старалася приховувати її одягом. Якщо хтось запідозрить, що вона більше ніж просто помічниця Ді-джея ПонЗ, кьютімарка одразу ж її видасть.

Троє маленьких поні підбігли до нас, двоє жереб'ят і кобилка, трохи молодша за них. У двох молодших в очах стояли сльози, хлопець

намагався їх стримувати, а от кобилка зморгувала сльози з обнадієним виразом обличчя.

Я почула, як Хоумідж застогнала при їх наближенні.

— Пані Хоумідж, — гукнув старший, коли вони підішли. — Діджей ПонЗ каже, що тато намагався пограбувати Героїню Пустоща, і через це він зараз у в'язниці. Це правда?

— Він дійсно це зробив?

— Тато не зробив би таке.

Та їбати ж мене місяцем. Місяцем, сонцем, обома. Ївалтувати до нестями.

Хоумідж, власне, виглядала ще більш ніяково. Але вона була на боці правди.

— Так, діти. Нажаль, він це зробив.

— Але йому дуже шкода, — втрутилася я, навіть знаючи, що єдине, через що шкодував Монтерей Джек, це через те, що це вийшло йому боком, — і я впевнена, що його відпустять. Я...

Я зупинилася і скривилася, потім заговорила повільніше, підбираючи слова:

— Я знаю, що Поні зі Стайні дуже засмучена тим, що він у в'язниці.

— Вона його врятує? — випалила кобилка з такою надією в голосі, що я ледве не впала.

— Навіщо їй це робити? — заперечив її старший брат. — Він погрожував їй і намагався її *пограбувати*.

Я безнадійно подивилася на Хоумідж.

— Вони його не відпустять, — сказав середній брат. — Його повісять через два дні.

*** **

Я ходила з боку в бік по Атенеуму, а Хоумідж сумно дивилася на мене.

— Ти не можеш втрутитися.

— О ні, я можу!

Хоумідж меланхолійно зітхнула.

— Я розумію, чому ти вважаєш, що маєш це зробити. Навіть якщо він сам здався. Але з твоїх слів не схоже, щоб він хотів, щоб йому допомагали.

Я фиркнула.

— Та мені начхати, чого він хоче. У нього троє дітей, яким потрібен нагляд. Вони важливіше за його пришиблений кодекс честі.

— Літлпіп, — проскиглила Хоумідж. — Ми ж щойно зустрілися. Я не хочу так швидко тебе втратити.

Я зупинилася у шоку.

— Втратити мене?

Хоумідж роздратовано пояснила:

— Якщо ти щось зробиш, і при цьому переживеш охоронців з їх бойовими сідлами, тебе та твоїх друзів ніколи більше не підпустять до вежі Тенпоні.

Я обернулася і подивилася їй у вічі. Вони блищали, ніби вона от-от розплачеться.

— Я буду з тобою завжди, майже всюди, куди б ти не пішла. Варто лише налаштуватися на станцію Ді-джея ПонЗ, і я буду там. Але... *ти* не зможеш бути зі *мною*.

Я впала на круп під вагою осягнення того, що я можу втратити.

*** **

Наступала ніч, я повільно крокувала вздовж лінії Селестії. Вельвет Ремеді та Стілхувз ішли за мною, Каламіті був повітряним розвідником.

Я сказала їм, що лише йду прогулятися. Всі наполягли на тому, щоб піти зі мною. Лише Вельвет Ремеді спитала, чи є на це якась причина, і зробила вона це наодинці. Вона бачила, що я не при собі, і була стривожена тим, що я не проводжу вечір з Хоумідж. Каламіті, гадаю, просто шукав привід розім'яти крила. Стілхувз просто пішов за мною без жодних коментарів; я відчувала, що він піде за мною будь-куди, але досі не мала жодної гадки, чому.

Насправді, хоч як я хотіла провести ніч з Хоумідж, у мене всередині все настільки заплуталося, що я просто не могла цим насолоджуватися. Мені було потрібне свіже повітря. Треба було очистити голову. Треба було відволіктися.

На щастя, сіра єдиноріжка не лише зрозуміла, а навіть заохотила мене.

Ріг Вельвет Ремеді давав світло; мені навіть не був потрібен ліхтарик ПіпБака. Нічна тиша огорнула нас, немов ковдра, випадкові далекі крики або постріли лише підкреслювали її. Кожен раз Каламіті відлітав, щоб розібратися. Іноді він повертався і доповідав про шукачів, які відбивалися від диких тварин; в основному він повертався без якоїсь інформації. Одного разу після його відльоту пролунало кілька громоподібних пострілів — я вже давно запам'ятала звук його бойового сидла. Пострілів у відповідь я не почула, але ми все одно зупинилися, чекали і хвилювалися. Повернувся він через чверть години, навантажений мішками з накраденим добром.

— Рейдерське кубло. Купка рейдерів-земнопоні зі списками та кувалдами, — пояснив він з посмішкою. — Ніхто не чекає на пегаса!

Він приземлився і передав мені повний мішок металевих яблук.

— Набоїв у них теж ніц не було, але було оце. — Стілхувз запропонував віддати гранати йому. З усіх нас він був єдиним, хто дійсно вмів з ними вправлятися.

— Треба буде знайти тобі щось, що не б'є по площі.

Каламіті передав ще один мішок, у якому явно була квадратна коробка зі скошеними кутами, до Вельвет Ремеді.

— Їх аптечка була замкнена, тому я просто приньос її цілком.

— Приніс, — виправила його Вельвет, приймаючи мішок.

— Я так і сказав.

Вельвет Ремеді подивилася на мене і закотила очі, потім закинула мішок собі на спину і причепила його до ременя, який тримав її торби. З відкриванням можна було не поспішати. Я можу відкрити замок, коли ми дістанемося до наступної станції Чотирьох Зірок.

Роздавши подарунки, Каламіті знову полетів вперед.

*** **

На наступній станції Чотирьох Зірок перед нашими очами повстала картина бойні. Я дивилася, як Стілхувз ходить поміж тілами більш ніж тридцяти гулів. Більшість з них виглядали так, немовби їх покосили важким кулеметним вогнем. Потужні вибухи поспробували дірки у стінах станції та домівках, що були розташовані у станції та навколо неї.

Все смерділо важким запахом гулячих трупів. Дзижчання мух було постійним гулом, який нагадував мені про дзижчання освітлення у Другій Стайні.

Вельвет Ремеді втекла ярдів за триста, не в змозі це витримати. Каламіті оббирав тіла.

— Група Роттінгтейла, — нарешті проголосив Стілхувз, хоча я вже давно дісталася того ж самого висновку. Він тримав свій глибокий голос байдужим. Хотіла б я бачити вираз його обличчя за маскою.

— Стілхувзе? — обережно спитала я. — Ти в порядку?

— Чого б мені бути не в порядку? — спитав він, знову байдужим голосом. Занадто байдужим. Він щось стримував — я не могла зрозуміти, чи то був сміх від радості, чи лють від образи. — А ти? Бачу, ти не мародерствуєш? Як сказав би Каламіті, цим істотам все це вже не знадобиться. Хай краще ми скористаємося.

Отже, для Стілхувза обирати трупи гулів було нормально, а сталевих рейнджерів — ні? Мені це не подобалося, хоча, поміркувавши, я мала визнати, що на мародерство над тілами мешканців Стайні я б, мабуть, відреагувала значно гірше.

— Я їх спалю, — заявила я. — Щойно Каламіті закінчить збирати речі. Якщо хочеш, приєднуйся до нього.

— Цікаво, — промовив Стілхувз, але залишився зі мною.

Його реакція на мою реакцію здалася мені такою ж цікавою, як, мабуть, і моя йому. Хоч якою жахливою та відразливою була обстановка, я вирішила спробувати зрозуміти нашого нового друга.

— Я... чула про Сталевих рейнджерів. У них не дуже... героїчна репутація.

— То так ти бачиш себе? — відповів він. — Ти герой?

Я здригнулася, але швидко запідозрила, що він просто намагається змінити тему.

— А ти? Ким ти себе бачиш?

— Прихильником традицій.

Так, і що ця маячня означає? Я спробувала знову:

— Мені казали, що більшість сталевих рейнджерів скоріше зацікавлена у порятунку технологій, ніж у порятунку поні. А ти?

Стілхувз мовчав.

Я тиснула на нього.

— Ти ходиш з нами, щоб зберегти мій ПіпБак?

Стілхувз глузливо фиркнув. Потім, похмуро, він трохи розкрив себе.

— Всі сталеві рейнджери до єдиного склали одну й ту ж Присягу. Але є деякі... розбіжності щодо того, чи маємо ми бути відданими Міністерській Кобилі або самому Міністерству.

Він казав «Міністерство» так, ніби воно було єдиним. Принаймні, єдиним, яке мало якесь значення.

— Різниця настільки велика? — спитала я, але Каламіті повернувся раніше, ніж я встигла отримати відповідь, а Стілхувз не бажав ділитися з публікою.

— Гадаю, же я зібрав все, що нам треба.

— У тебе сильна спина як для пегаса, — піддражнив його Стілхувз.
— Точно не хочеш ще й меблі забрати?

Каламіті забурчав, змахнувши крилами. Ігноруючи глузливий коментар Стілхувза, я міркувала над правдою, що ховалася під ним.

— Каламіті, ти, мабуть, лети назад та розвантаж це все у нашому номері. Можеш потім нас наздогнати. Ми будемо йти по лінії Селестії.

Каламіті всміхнувся, поправивши капелюха.

— Добре! — І полетів.

Я зосередилася, огортаючи тіла гулів світлом, одне за одним. Я левітувала їх до купи. Потім відійшла назад, на монорельс, Стілхувз ішов за мною. Коли ми відійшли на безпечну відстань, я розвернулася, підняла зебр'ячий автомат і випустила половину магазину у купу гулячих трупів. Купа загорілася.

Ми дісталися до Вельвет Ремеді, яка у дивному захваті дивилася на зловісну гулячу краду. Я озирнулася, намагаючись зрозуміти, чому це видовище так захопило її увагу.

Крадяний фенікс кружляв над багаттям з трупів.

*** **

«... повтор повідомлення. Ще раз, це Блеквінг, з Кігтів Блеквінг, шлю сигнал про допомогу по всіх дружніх частотах. Будь ласка, відправте це повідомлення до будь-якого загону Кігтів поблизу. Наша команда у пастці на даху вежі Підкови, нас оточив ворог. У нас закінчуються набої, ми довго не протримаємося. О... о ні... вони знову наступають!..»

Повідомлення раптово перервалося, потім знову пішло спочатку, повторюючи слова грифонки. Її голос був молодшим, ніж у Год, і не таким жорстким.

Мій ПіпБак почав ловити сигнал про допомогу більше ніж за милю від вежі Підкови. Сигнал був слабким, але вежа Підкови була однією з найвищих будівель в усій Еквестрії, і найвищим хмарочосом, що залишився у Мейнкеттенських руїнах, вдвічі більше навіть за вежу Тенпоні.

«До всіх, хто чує це повідомлення. Це Блеквінг, з Кігтів Блеквінг. Будь ласка, нам потрібна допомога. Нас затиснули на даху вежі Підкови подавляючі ворожі сили. У нас мало набоїв і їжі, і ми вже втратили трьох з нашої команди. Нам дуже потрібна допомога. Якщо хтось чує це повідомлення, прошу, приведіть допомогу. Будь ласка, швидше! Ми довго не протримаємося. Повтор повідомлення. Ще раз, це Блеквінг...»

Я вийняла з вуха навушник і прогнала запис через динамік, коли ми були на відстані кількох кварталів. Я сподівалася, що Каламіті наздожене нас раніше, ніж ми дійдемо до станції Чотирьох Зірок у хмарочосі, але я не збиралася чекати. Кожен повтор повідомлення тиснув на мене, посилюючи відчуття терміновості.

— Ми йдемо всередину, — заявила я. Потім, подумавши над своїми словами, виправилася: — Я йду всередину. Ви двоє можете залишитися тут, якщо хочете. Я зрозумію. — Я махнула хвостом. — До того ж, хтось має повідомити Каламіті, де ми.

Стілхувз заржав.

— Особисто мені дуже хочеться зустрітися з цими шляхетними гулевбивцями. — Він подивився на мене. — А чому йдеш ти? Граєш героїню? Тобі подобається ризикувати своїм життям заради незнайомців? Чи у вежі Підкови є ще щось цікаве?

Я роздратовано подивилася на мого супутника, потім посміхнулася.

— О, я просто хочу дізнатися, як купку *грифонів* могли затиснути на даху будівлі.

Стілхувз всміхнувся. Я обернулася до Вельвет Ремеді.

— Ти *не* підеш всередину сама, — наполягла Вельвет, тупнувши копитом з суворою посмішкою. — А Каламіті ми можемо залишити записку. — Вона зупинилася. — Він же *вміє* читати, так?

Я закотила очі.

— Вміє, і ти це знаєш. — Потім обдумала ідею, і зрозуміла, що я в скрутному становищі. У мене досі були планшетка та олівець охоронця з вежі Тенпоні, але записку, залишену під якимсь уламком бетону, легко можна не помітити. Щоб Каламіті її помітив, нам треба буде написати послання великими літерами на даху станції. І навіть тоді він може її не помітити, якщо ми її якось не підсвіtimo. Я вказала Вельвет Ремеді на ці проблеми.

— Якщо ти прогавила моє світлове шоу, дороженька, — підсвічення проблемою не буде, — криво всміхнулася Вельвет. — Я можу накласти на літери закляття, щоб вони привертали увагу.

— А можеш просто зробити слова, що світяться?

Вельвет Ремеді похитала головою.

— Так, але лише якщо я залишуся тут і буду підтримувати їх. Щоб можна було залишити їх без нагляду, треба накладати чари на напис, що вже існує. Краще написаний фарбою, якщо ми, звичайно, не знайдемо дуже велику чорнильницю.

Стілхувз заржав, йдучи до подвійних дверей станції, що вели до вежі Підкови.

— Тоді ми напишемо її кров'ю першого ж ворога, якого зустрінемо. — Він розвернувся, і копнув двері настільки сильно, що вони не лише відкрилися, але одна з них навіть пролетіла крізь зал очікування. Я скривилася і подякувала Богиням за те, що у кімнаті не було повно ворогів. — Ви йдете?

*** **

Я допомогла Вельвет Ремеді перейти через тіло грифона; бойове сидло з двома кулеметами, що досі було на ньому, майже подвоювало його об'єм. Це було перше знайдене нами тіло, якому не було кілька століть. Підлога була всіяна гільзами, і йти по ним було незручно.

Я не могла сказати, що його вбило. Це мене тривожило. І почало тривожити ще більше, коли Вельвет Ремеді голосом, сповненим невіри, поставила діагноз, що причини смерті були природними.

— Принаймні ми знаємо, що вони йшли цим шляхом, — відмітив Стілхувз. — Я вже почав хвилюватися, що шляху нагору нема.

Всередині вежі Тенпоні багато чого обвалилося. Сходові колодязі були зруйновані, коридори завалені. Вся будівля стала лабіринтом, змушуючи нас виляти між кімнатами, щоб дістатися з одного кінця коридору до іншого, змушуючи спускатися на поверх нижче, щоб знайти сходи, якими можна піднятися вище на два.

Ми чули, що попереду струмить вода. Мій ПіпБак почав тихо потріскувати.

Єдиний шлях до наступних сходів пролягав через обвалену стіну між двома душовими. Водяний талісман будівлі досі качав воду по розбитим трубам. У воді був невеликий рівень радіації. Крада-бомба, мабуть, забруднила радіацією сам талісман.

Я спитала у Вельвет Ремеді, чи достатньо у нас Антирадіну. Радіоактивний душ буде невеличким, турбуватися нема про що. Але якщо це ознака більших проблем попереду, я хотіла бути впевненою, що ми готові.

Затримавши дихання, я якнайшвидше пробігла крізь душ. Я збилася з кроку, коли волога підлога на тому боці трохи просіла.

— Ооооокі докі локі. Стілхувзе, я левітую тебе на цей бік і приземлю отам, — сказала я, вказуючи у дальній кут кімнати біля виходу. — Підлога не дуже стійка.

Вельвет Ремеді трималася позаду. Я зосередилася на Стілхувзі, огорнувши його ковдрою телекінезу. Повільно я підняла важкого

сталевого рейнджера вгору на пів'ярд і пронесла його крізь душ. Я зробила крок назад, відчуваючи, як підлога знову тривожно хитнулася, і пронесла його повз мене до кута, який я вважала сухим і стабільним.

Стілхувз пролетів півдороги, коли побачив за дверима щось, що змусило його почати дригати ногами у пошуках опори на підлозі.

Перш ніж я встигла його опустити, навіть раніше, ніж я встигла спитати, що він побачив, крізь двері пройшла алікорниця.

Від шоку моя левітація миттєво розвіялася. Стілхувз жорстко впав, розвернувся, щоб вистрелити у алікорницю, і підлога під ним провалилася. Стілхувз кудись впав. Я почувла хлюпання вниз. Алікорниця зробила крок вперед, дивлячись у дірку, і решта підлоги також обвалилася. Алікорниця намагалася розправити крила, щоб злетіти, але дверний проріз не дав їй це зробити, і вона впала на нижній поверх разом з ним.

Я стояла на мокрій, провислій дошці, що стирчала над нижнім поверхом, немов дошка для стрибків у воду. Що було доречно, бо внизу був басейн.

Мій ПіпБак з ентузіазмом почав тріскотіти.

Алікорниця борсалася у воді, намагаючись схопитися за уламки. Її ріг почав світитися. Стілхувза ніде не було видно, напевне, він пішов на дно.

Я хотіла мати мішок гранат. Мені треба було діяти швидко, але мій розум був недостатньо швидким! Алікорниця підніме свій щит раніше, ніж я докумекаю, що робити!

Ба-БАХ!!!

Вибух поряд з моєю головою виніс мені барабанні перетинки. Світ перетворився на напружене, високе дзижчання. Я миттєво втратила почуття рівноваги і впала. Приземлилася я на плавучий шматок підлоги, який одразу ж почав перекидатися.

Я телекінезом вхопилася за шматок підлоги і видала крик, який я відчувала, але не чула. Зосереджуватися стало боляче.

Перед собою я бачила алікорницю, що плавала серед уламків та крові. Вельвет Ремеді відірвала тварюці великий шмат шиї пострілом з бойового дробовика. Вона не була мертва, але це були просто перегони між втратою крові та утопленням за те, що з них вб'є її першим.

Я з жахом побачила, як вона почала зцілятися, рана повільно загоювалася.

Вони, блядь, *регенерують*?

Це *нечесно*! Це *неправильно*!

В мені спалахнув гнів, я почала хапати телекінезом гострі плавучі шматки підлоги і штрикати ними у шию алікорниці, доки я її грубо не відтяла. Істота почала тонути у червоніючій, радіоактивній воді.

*** **

Вельвет Ремеді зігнулася наді мною, направивши рога на моє ліве вухо. Слух у правому вона вже відновила.

Стілхувз стояв поряд із нами на краю басейну, з нього капала вода, що змушувала мій ПіпБак несамовито тріскотіти. Він сперечався з Вельвет через те, скільки Антирадіну йому треба випити. Вельвет схилилася до того, що йому варто випити всі пакети, що у нас є; Стілхувз наполягав, що йому вони взагалі непотрібні.

Моє ліве вухо почало приходити у норму.

— У нас нема на це часу. — Стілхувз тупнув, підлога тріснула під його броньованим копитом. — Ці істоти завжди подорожують групами.

— Тоді прийми Антирадін і не будь дитиною, — з роздратованим поглядом відповіла моя лікарка з дробовиком. — Ну серйозно, чому всі мої пацієнти такі проблемні?

Я хотіла вказати на те, що я тут лежала, не доставляючи жодних проблем, вельми дякую.

Стілхувз лише наївився. Нарешті я сказала:

— Стілхувзе, скажи їй.

Обоє витріщилися на мене. Принаймні, я вважала, що Стілхувз витріщається на мене. Його візор був скерований в моєму напрямку.

— Сказати мені що? — повільно спитала мене Вельвет. Потім обернулася до Стілхувза. — Сказати. Мені. Що?

Стілхувз мовчав.

Я зітхнула.

— Слухай, якщо я докумекала, то й вона зможе. Вона розумніше за мене.

Я бачила, що Вельвет Ремеді змушує себе не реагувати на комплімент.

Стілхувз нарешті здався.

— Я гуль.

Вельвет Ремеді, варто віддати їй належне, не відсахнулася. Навіть не охнула. Просто якийсь час вона дивно мовчала. Настільки довго, що я почала б хвилюватися, чи не втратила я знову свій слух, якщо б не чула «кап-кап-кап» по плитках під сталевим рейнджером.

— Радіація... допомагає гулям регенерувати, — визнав Стілхувз. — Мені більше загрожувало утоплення. — Насправді можливість цього була малою, бо в його магічній броні був апарат для дихання.

Звичайно ж, зрозуміла я, відчуваючи себе повільною і дурною: алікорниця регенерувала через те, що була у басейні. Радіація має впливати на них однаково.

— Що ж, тоді, гадаю, Антирадин тобі не потрібен, — мимохідь вирішила Вельвет Ремеді, засовуючи пакети назад до однієї зі своїх аптечок.

*** **

Знаючи, що з усіх нас я могла бути найбільш непомітною, я вирішила, що маю розвідати, що попереду. Я помітила двох сестер алікорниці у кімнаті на наступному поверсі. Вони стояли хвостами до мене, не помічаючи мене, і були, здається, зосереджені на тому, щоб

магією зірвати двері сейфу з петель. Хутро у них було темно-фіолетовим, майже чорним. І це ще не все, що я помітила.

Вони не мали кьютімарок!

Я витягла свою снайперську гвинтівку та ковзнула до дзену ЗНС.

БАМ!

Перша алікорниця гучно впала, мозок розлетівся з передньої частини її черепа і розфарбував сейф, на якому вона була так зосереджена. Друга почала повертатися, вже формуючи щит. Але я була швидше. До того ж ці істоти були не міцніше за більшість з нас, якщо підловити їх зненацька і без захисних заклять.

БАМ!

Я вислизнула з ЗНС, а тіло другої алікорниці впало на підлогу. Я подивилася на сейф, розбризкана кров, мозки та кістки нагадали мені, що ми так і не повернулися, щоб написати те послання до Каламіті.

Стійте. Заждіть.

Я дивлюся на криваві рештки поні... або принаймні когось, кого я щойно вбила... і думаю про це?

Невже я справді стаю настільки нечутливою до жахів і насилля Еквестрійського пустища?

Цікаво, де б це знаходилося за шкалою самовтрати Монтерея Джека.

І ще цікаво, якого хріну цим алікорницям тут було потрібно. Отож, я підійшла, щоб зламати замок. Проте сейф відмовлявся відкриватися. Після огляду і зусиль я зрозуміла, що його не заклинило, і алікорниці його не зламали. Просто я була недостатньо вправною.

Що ж, я знала, як це виправити.

Я відчула, що посміхаюся, коли Святкові Мінт-алки змили з мене всю тупість та недоумкуватість, які стримували мене. Я з полегшенням глибоко зітхнула! Нарешті я знову була справжньою собою. Моя посмішка згасла, коли я обернулася і побачила, що на мене сумно дивиться Вельвет Ремеді.

*** **

Ще троє алікорниць стояли на іншому боці зяючого розлому. Принаймні п'ять середніх поверхів обвалилися, залишивши стільники з напівкімнат, що оточували масивну прірву. Порошинки уламків та попелу літали у повітрі над безоднею поміж нами.

Стілхувз відкрив вогонь зі свого гранатомету, знищивши одну з них (і всі кімнати навколо неї), перш ніж вона встигла повністю підняти свій щит. Дві інші піднялися у повітря, розправивши крила, а навколо них пузирями надулися щити.

Я помолилася Луні і витягла кулю спогадів, впевнившись, що це була куля з останньою вечіркою Пінкі Пай, а не та, яку я витягла з сейфу сімома поверхами нижче. Я почала левітувати кулю до найближчої з двох.

Алікорниця розсміялася злим, гірким і величним сміхом, який розійшовся відлунням від стін ями. За допомогою власного телекінезу вона жбурнула стілець і вибила з мого телекінетичного поля кулю зі спогадом про останню вечірку Пінкі Пай. Вона пірнула у глибину під нами, відскочила, покотилася і зникла у щілині, назавжди загубившись.

Голос темно-фіолетової алікорниці гримів беззаперечною зверхністю.

— Ти вважаєш Нас дурепами? Ми пам'ятаємо, як ти вбила Нас раніше!

От тепер нам пиздець!

— Тікаймо! — заводала я, різко розвертаючись, і рвонула до сходів.

Вельвет Ремеді та Стілхувз галопом бігли за мною, обігнавши мене, коли я вискочила зі сходового колодязя до коридору.

Розвернувшись, я наказала Стілхувзу обвалити вхід за нами. Його гранатомет був непридатним проти алікорна з щитом, але запросто міг впоратися з крихкою будівлею, у якій ми знаходилися. Бетон та дерево оглушливо обвалилися, здійнявши хмару пилу.

— Що сталося? — наполегливо спитав Стілхувз.

Важко дихаючи, я пояснила:

— У них там якась телепатія... — Мої страхи підтверджувалися. — ... і не лише між тими, що поряд. Між всіма ними. Щоразу як ми вбиваємо одну з них, вони вчаться. — Двічі однаковим фокусом мені їх надурити не вдасться.

Наш тактичний хід допоміг нам виграти час, але небагато. Я чула, як вони на тому боці розчищають шлях до нас.

Зі спалахом світла одна з алікорниць з'явилася просто поміж нас.

— Вони *ще* й телепортуватися вміють?! — випалила Вельвет Ремеді, нарешті досягнувши такого ж самого рівня ненависної недовіри, що я відчувала до цих тварюк.

Сама алікорниця здавалася трохи здивованою. Вочевидь, телепортація до місця, яке вони не бачать, була непростою роботою навіть для цих істот. Не думаю, що вона очікувала опинитися так близько. Шкода, що вона не з'явилася на ярд правіше чи лівіше, так, щоб застрягти у стіні. Але ні, нам не могло так пощастити.

Або могло? Я помітила щось дуже цікаве. Щитова сфера алікорниці була у повній силі, але вона з'явилася безпосередньо в центрі між нами. Всі ми частково були всередині бар'єру. Включаючи металевий круп Стілхувза.

Алікорниця почала складати закляття. Я відчула, як кліщі стискаються навколо мого серця. Мої копита почали тремтіти.

Закляття *серцевого нападу*? Відчуваючи, як всередині зростає паніка від того, що моє серце щосили бореться за кожний поштовх, я раптово зрозуміла, як ці потвори вбивали грифонів за допомогою «природних причин».

— Вйо! — гаркнула я, телекінезом хапаючи мішок з гранатами. Стілхувз рвонув уперед, залишивши гранати у мішку. Не відкриваючи його аби подивитися на вміст, я зосередилася і спробувала витягнути якнайбільше чек. Нажаль, рухати предмети, які я не могла безпосередньо бачити, для мене було так само важко, як для алікорнів

телепортуватися до невідомого місця. Я встигла висмикнути чеки лише з трьох гранат, перш ніж вискочити зі щита.

Алікорниця питально подивилася на мішок, що впав до її ніг. Її щит вельми ефективно стримав вибух. Це було криваве і дивовижне видовище.

*** **

— Ну, це пояснює, як грифонів можна затиснути на даху будівлі, — апатично сказала я.

Нам довелося пробитися крізь ще чотирьох істот, перш ніж ми вийшли на дах. Комбінація моєї непомітності та потужної вогневої сили Стілхувза допомагали нам вижити, але це ставало все важче. Тепер всі вони були насторожі, очікуючи нас, і, здається, координували свою оборону. Нам доводилося тікати, щойно вони піднімали свої закляття, і ми не були достатньо спритними, щоб знищити більше ніж двох, перш ніж інші встигали нацуклювати свої щити.

На даху було ще четверо алікорниць. Вони сиділи, завмерлі, по чотирьох кутах будівлі, зосередивши увагу на середині. Замість того, щоб оточити себе сферою захисної магії, вони разом підтримували магічну силову напівсферу, що тримала трьох грифенок-найманок ніби у клітці.

— Це щось новеньке, — пробуркотів Стілхувз поряд зі мною.

— Слава Великому Яйцю, — випалила одна з них, побачивши нас крізь сяючу силову оболонку, що тримала у пастці її та ще двох уцілілих грифенок. Вона зупинилася. — А де інші?

Я роздивилася навколо. Вельвет Ремеді та Стілхувз стояли обабіч від мене. Де був Каламіті відомо було хіба що Богиням. Я підозрювала, що він кружляв над лінією Селестії, намагаючись помітити нас. Я скривилася від цієї думки, сподіваючись, що він не дуже хвилюється. На обрії я бачила ознаки наближення світанку.

Холодний вітер, що роздував мою гриву, приносив солоний запах з гавані. Було навіть трохи шкода, що ми дісталися до даху в нічній

темряві. Вдень тут, мабуть, дивовижний вид.

Хоча, знову ж, такий вид міг паралізувати мене запамороченням. Тому краще, мабуть, що ми були тут зараз. Я обернулася до грифенок.

— Це все. Тільки ми.

— Що ж, поганенький порятунок, — гірко мовила одна з них.

— Є таке слово «вдячність». Подивись у словнику.

Я розвернулася і подивилася на алікорниць. Сконцентровані, вони виглядали ніби статуї. Я навіть не була впевнена, чи вони помітили, що ми були на даху разом з ними. І вони були поза щитом, який самі створювали. Скоординованою атакою ми могли б знищити трьох з них. З останньою, я впевнена, грифонки зможуть розібратися.

— У вас ще залишилося щось із зброї?

Я почула, як Стілхувз присвиснув, коли задня грифонка вийшла уперед. На ній було щось схоже на магічну силову броню, тільки грифонячого дизайну — не настільки наворочена чи огортаюча, як у Стілхувза, її кігті, ноги та крила не були прикриті, як і більша частина обличчя — з величезною триствольною гарматою на бойовому сидлі, найбільшому, що я колись бачила.

— Демонтована АА-гармата, — з розумінням мовив Стілхувз. Я гадки не мала, що це означає, але ця штука була схожа на ту плазмову гармату, що Каламіті використав проти дракона, тільки без живлення магічною енергією.

Що ж, зброя у нас явно є.

— Залишилося лише п'ять зарядів, — похмуро сказала грифонка. Що ж, п'ять пострілів з такої штуки буде більш ніж...

— І сюди летять ще чотири крила цих клятих роконосців, — заявила перша грифонка. З її голосу я нарешті впізнала, що це Блеквінг. Не знаю, чому вона підбрала саме такий епітет до алікорниць. Хіба що Блеквінг знала щось, чого не знала я.

— Чотири крила? — спитала я. — Тобто ще дві?

— Ні, — втрутився Стілхувз. — Ще дванадцять.

— О. Ну... трясця тому місяцю. — Тоді зрозуміло. «Крило», мабуть, це група з трьох. Тепер ясно, чому на Стілхувза поблизу Фетлока полювали саме троє.

— Ці четверо тримають нас тут, доки надходить їх підкріплення, — проінформувала Блеквінг.

Заждіть...

Я збадьоріла.

— Тоді все гаразд. Я впевнена, що ми їх перебили, доки піднімалися сюди! — Я полічила в умі. Одна в басейні. Дві біля сейфу. Три у ямі. Одна з них вижила і приєдналася до ще трьох. Отже, ми вбили...

... дев'ятьох. Залишилося ще троє. Ми якось розминулися з трьома алікорнами, і не помітили одне одного.

І вони можуть вискочити на дах будь-якої миті. Треба було братися до справи якнайшвидше!

*** **

Я швидко виклала свій план, і всі почали займати позиції. Доки вони це робили, я не могла не висловити Блеквінг свої підозри:

— Що такого вам, найманцям, знадобилося у цьому місці, що так потрібно цим тварюкам?

— Коды для відкриття сейфу у Міністерстві Іміджу на Міністерському бульварі, — сказала Блеквінг, на диво відкрито. — У сейфі знаходиться артефакт, який наш роботодавець дуже хоче отримати. Здається, що «богиня», якій служать ці чудовиська, теж його хоче.

— Що за артефакт? — спитала я, левітуючи з кобури Літл Макінтош і перевіряючи набої. Я збиралася використовувати магичні кулі, так, щоб напевне.

— Чорна Книга. Точніше, Чорна Книга чогось-там-такого. Том з найогиднішою зебрячою магією. Такою, яка може розірвати душу поні на шматки, як кажуть. Або піднімати духів з могил.

Некромантія.

Сама думка про існування таких заклять і сил змушувала мене тремтіти, ніби від кошмару. Наскільки я знала, ніхто з поні ніколи не користувався таким темним мистецтвом; жахливо було уявляти, що зебри насправді могли це робити. Некромантії взагалі не мало існувати — це просто жахливі історії, щоб лякати юних кобилок на нічних дівичниках.

Якщо Міністерство Іміджу розставляло свої сіті на таку мерзенну здобич, очистка книг поставала у новому, жахаючому світлі. Я почала думати, чи не була конфіскація «ідеологічно несумісних» книжок, принаймні, частково, лише димовою завісою для цього. Бо, клянуся Богинями, *не можна* було сказати народу, що зебри володіють некромантією, а тим більше що книги про неї потрапляють до Еквестрії!

Знання про зебрячу некромантію вдихнуло новий, неприємний аспект у те, як перебування на межі мегазакляття перетворювало поні на гулів та зомбі.

Доки я говорила з Блеквінг і міркувала над значенням Чорної Книги, Стілхувз і Вельвет Ремеді обговорювали наших ворогів. Я вловила кінець їх розмови.

— ... не у всіх однакові закляття. Тільки темно-фіолетові, як ті крила, що ми зустріли внизу, вміють телепортуватися, — пояснював їй Стілхувз. — Темно-сині...

— Невидимість, — перервала його Вельвет Ремеді. — О так. Я пам'ятаю.

— Темно-зелені? Я не бачив, щоб вони робили щось, що інші не можуть. — Стілхувз підійшов ближче до однієї зі статуєподібних алікорниць і добре роздивився її хутро, настільки глибокого темно-

зеленого лісового відтінку, що воно здавалося майже чорним. — Дотепер.

Бутчер¹, грифонка з важкою гарматою, стала наготові перед найдальшою аликорницею. Стілхувз націлився на ту, що зліва від мене. Вельвет Ремеді левітувала свій бойовий дробовик (що раніше був моїм) в дюймі від скроні тієї, що була справа від мене. Я левітувала Літл Макінтош між очей тієї, що була переді мною.

— На рахунок «три». Раз... Два...

Під громоподібний гуркіт пострілів та вибухів три аликорниці впали, а з ними і щит. Остання одразу ж стривожено ожила, і...

... грифоняча супергармата бухнула так, що чутно було аж на місяці. Четверта аликорниця просто перестала існувати.

Блеквінг злетіла вперед і взяла мене своїми кігтями, інша легконавантажена грифонка підняла Вельвет, злетівши у повітря. Я огорнула Стілхувза телекінетичним полем і понесла за нами. Остання грифонка злетіла, прикриваючи наш тил.

Ми були у кількох кварталах, коли останні троє аликорниць вибігли на дах. Якась частина мене хотіла глузливо розсміятися. Потім вони нагадали нам, що теж вміють літати. І, без зайвої ваги, вони були значно більш швидкими та маневреними.

Огорнувши себе магічними щитами, вони легко скоротили дистанцію.

Я заплющила очі, намагаючись змусити свій підсилений СМ мозок щось вигадати. Вперше Святкові Мінт-алки підвели мене.

— Бачу, же вам зараз не завадить трохи допомоги!

Раніше я лише один раз була так рада чути голос Каламіті, і це було коли ми билися з драконом. Я відкрила очі, вдячно дивлячись на нього.

— Сподіваюся, у тебе є план. Бо у мене нема.

— Просто летіть за мною! — Каламіті посміхнувся і шугонув вперед, зменшуючи висоту.

Здається, єдиний напрямок, в якому навантажені грифонки могли летіти швидше за алікорнів, це вниз. Вони гналися за нами, та ми відривалися.

— Якщо ми тільки не на фабрику матраців пірнаємо, — каркнула Блеквінг, — ця подорож буде дуже короткою!

Я кинула погляд назад. Між нами і трьома істотами була непогана відстань, зараз я бачила їх лише як сяючі бульбашки хворобливо-зеленої енергії, що летіли по небу за нами.

— Починайте злітати вгору! — гукнув Каламіті.

— Він хоч уявляє... — прохрипіла грифонка, що несла Вельвет Ремеді, — як важко... злітати... на такій швидкості... з таким вантажем?

Ми почали вирівнюватися; я бачила, як вулиця наближається. Усміхнувшись, я подумала про те, скільки мотлоху любив збирати Каламіті. Я не сумнівалася, що відповідь на питання грифонки була «так».

Три грифонки нарешті вирівнялися на відстані кількох ярдів від землі, несучись понад дахами високих фургонів. Я відчула, як моє копито зачепило дах одного з пасажирських возів. Алікорниці почали скорочувати відстань. З рога однієї з них зірвалася блискавка і пролетіла повз нас.

Попереду вулиця закінчувалася великою парковкою. Багато рядів вантажних фургонів стояли перед довгою будівлею. Завдяки видатній візуальній ясності, яку надавали мені Святкові Мінт-алки, я змогла розгледіти при нашому наближенні логотип на даху будівлі: чорний символ «омега» з білою земною поні, яка ніби левітувала пакунок собі на спині.

Я раптово зрозуміла план. За мить до того, як Каламіті почав стріляти.

Я увімкнула свою Іскру Пильності і швидко просканувала землю на ознаки життя. У мене була лише мить, але принаймні Святкові Мінт-алки посилили мою кмітливість і розсудливість. Внизу повзали самі лише червоні цятки. Мабуть, радтаргани. Я почула, як щось хлопнуло кілька разів, коли ми пролетіли повз фургони доставки та понад дахом будівлі.

Алікорниці саме підлітали до парковки, вони рухалися занадто швидко, щоб зупинитися, коли перші фургони вибухнули, ніби мініатюрне мегазакляття. Від першого вибуху одразу ж здетонували інші фургони, і три квартали спалахнули яскравим каскадом скаженого кольорового світла.

Від цього щити не могли їх захистити. Вибух радіації не міг зцілити їх від сили, яка розривала їх глибше ніж на клітковому рівні. Вони навіть не могли ментально закричати. Часу не було. Три алікорниці просто зникли.

Будівля прикрила нас рівно настільки, щоб захистити від вибуху, перш ніж вона випарувалася. Мій ПіпБак заверещав, коли нас омила хвиля спеки та радіації. ІП блимнула червоним попередженням про те, що я страждаю від радіаційного отруєння, перш ніж вимкнутися — всі системи мого ПіпБака впали.

За мить впали і ми.

Примітка: Новий рівень

Нова здібність: Могутній телекінез (третій рівень) — Ваш телекінез досяг рівня Твайлайт Спаркл. Ви легко можете оперувати багатьма об'єктами; а при достатній зосередженості ви, можливо, навіть зможете носити Малу Ведмедицю!

1 Butcher — «м'ясник»

Глава 19: Зрада

«Скажи мені, що мої подруги брешуть мені і уникають мене через те, що не люблять мої вечірки і більше не хочуть бути моїми подругами!»

Залежність.

Як дізнатися, що ти потрапила у пастку? Коли тобі чогось кортить більше за будь-що інше? Коли ти розумієш, що брешеш друзям і приховуєш щось від них, бо не хочеш, щоб вони знали? Коли не можеш обходитися без цього тиждень? День?

Або тоді, коли починаєш наполягати, що все це насправді не про тебе і з тобою все гаразд?

Ми впали, і все потемніло, ніби хтось задув свічку. Я лежала на вулиці, непритомна і сильно поранена. Але в глибині своєї несвідомості я досі падала. Останнє повідомлення Пінкі Пай не покидало моїх думок. Коли я прийшла до тями, ефект Святкових Мінт-алок скінчився, і я знову була у трясовині власної слабкості. Навіть барвисте піротехнічне шоу, що охопило три квартали міста за нами, не змогло повністю розвіяти туман моїх думок своєю яскравістю. Доки я намагалася відірвати себе від заваленою уламками вулиці, у моїх думках поставав образ самотнього скелета у кутку... з фігуркою її подруги, що провалилася крізь її грудну клітку.

І тим не менш єдиним, чого мені хотілося, була ще одна Святкова Мінт-алка. Щоб розчистити туман і плутанину у думках. Щоб зробити мене геніальною, щоб я могла допомогти своїм друзям.

Тієї миті я зрозуміла, що хоч я і не відповідаю жодному критерію з мого списку «небезпечних ознак», я все одно ризикую втратити контроль. Я досі вирішувала, приймати мені СМ чи ні, і я могла відмовитися будь-якої миті. Але... я досягла точки, коли я не почувалася правильно — взагалі не почувалася собою — якщо не відчувала цієї очищаючої та прояснюючої допомоги Святкових Мінт-алок.

Можливо, лише можливо, я дійсно мала проблеми?

*** **

— Її-ХАА! — триумфуюче вигукнув Каламіті, повертаючись до нас. — Отак це роблять дешити!

Стілхувз застогнав, підводячись на свої броньовані копита.

— Зауважте, — пробуркотів він. — ніхто більше не має права скаржитися на надмірність *моєї* тактики бою.

— А-а-а! — крикнула одна з грифенок, Бутчер, якщо не помиляюся. — Моє крило! Здається, воно зламане...

Вельвет Ремеді вилізла з-під уламків перекинутого возу, у які вона приземлилася. Хоч її власне тіло кровоточило з рваних ран, особливо з великого порізу на лобі, але вона, ігноруючи власні поранення, пошкандибала до важко травмованої грифонки. Десь на півдорозі до грифонки вона зупинилася, з тремтінням дивлячись на вируючий райдужний вогонь за нами.

— Селестіє милосердна. Сподіваюся, ніхто не жив у тих будинках!

Каламіті гордо приземлився поряд з нею.

— Звичайно ж ні. Там ще з минулого вечора жодного рейдера нема, пам'ятаєш?

Коли це ми встигли?

Вельвет Ремеді трохи похитнулася і підняла копито, щоб стерти з ока струмочок крові.

— О... Тобто це тоді, коли ти кудись полетів і змусив нас хвилюватися за тебе? — Вона опустила копито і зробила ще один крок до своєї майбутньої пацієнтки, мовивши: — Я... Я допоможу. Не рухайся...

Вона зробила ще три кроки, перш ніж знепритомніти.

— Ох ти ж! — вигукнув Каламіті, спіймавши її перш ніж вона встигла впасти на бруківку. Він обережно тримав обм'яклу Вельвет.

Я спробувала підійти до неї, але помітила, що лежу. Це було дивно. Я спробувала підвестися, і різка агонія пронизала мою передню

праву ногу. Я підняла її, намагаючись зрозуміти, що з нею не так... вона була важкою. Мої очі побачили шматок арматури, що стирчав крізь неї, трохи вище за мертвий екран мого ПіпБаку.

— Ох. Це кепсько...

Я підвела погляд, побачила фігуру грифонки в обладунку, що наближалася до мене, потім мої очі закотилися, і я знову втратила свідомість.

*** **

— ... вже знайшли коди, коли вони почали нас оточувати. Ми гадали, що нам пощастило, що вони витискають нас на дах, але ці суки перетворили наш шлях відступу на пастку.

Я прокинулася вдруге під голоси Блеквінг та Стілхувза, які заглибилися у розмову. Не думаю, що я вимкнулася більше ніж на кілька хвилин. Я відчувала себе слабше, ніж тоді, коли хворіла у хаті Стілхувза, мені було дуже погано, а біль у правому копиті пульсував настільки сильно, що я не могла стримати сльози.

— Моя команда помітила алікорнів, що перевіряли принаймні ще один сейф у будинку, — зауважив Стілхувз. — Вони знали, що коди вже у вас?

Блеквінг розсміялася.

— Ну, ми це особливо не розголошували!

Я відволіклася. Краса Вельвет Ремеді опинилася поряд зі мною, доки я була непритомна. Вельвет Ремеді схилилася наді мною, її зцілюючий ріг світився. Навіть мені вже набридло бачити її у цій позі. Її голова була замотана магічними бинтами, велика червона пляма просочувала їх над її раною, що досі загоювалася.

— Сподіваюся, тобі подобається смак Антирадіну, Літлпіп, — сказала вона з посмішкою, намагаючись, щоб це не прозвучало стурбовано. Але я все одно відчувала напругу в її голосі, хоч як вона намагалася її приховати. — Стілхувз єдиний з нас, кому не доведеться

вижлуктити цілий ящик, якщо я зможу вмовити доктора Хелпінгхуфа продати нам свої запаси.

— Вельвет... Ти в порядку? Ти впала.

Вельвет м'яко посміхнулася мені.

— У мене струс, але, здається, не дуже сильний. Я більше за тебе хвилююся, Літлпіп.

Пфф. Зі мною все буде добре. Кілька цілющих зіль, і я буду як новенька. Я так їй і сказала. Вельвет скривилася. Чому вона скривилася?

— Літлпіп... Тобі не можна приймати цілюще зілля. Доки ця *штука* у тобі. — Я подивилася на закривавлений, ребристий металевий дротик, який гротескно проштрикнув мою передню ногу. Вельвет Ремеді продовжила: — Моя магія та наші ліки можуть тебе підлатати, так. Але спочатку треба витягнути цей металевий прут.

Це буде боляче, так?

Вельвет Ремеді запевнила мене, що це буде *ДУЖЕ* боляче.

Я левітувала до себе кулю спогадів з вежі Підкови, на мить замислившись. Замок на тому сейфі був найважчим, що мені доводилося зламувати. Він був за межами магічних здібностей двох алікорниць. Які ж таємниці він міг приховувати? Зі слів Блеквінг, найманки вже знайшли коди, що вони шукали, деінде у будівлі. Звичайно, алікорниці цього не знали напевне. Просто вони діяли ретельно.

— На рахунок «три»? — запропонувала я Вельвет Ремеді. Вона кивнула, стиснувши губи у тонку лінію.

— Раз... Два...

Я простягла свою магію і торкнулася до кулі. Одночасно з тим, як ріг Вельвет Ремеді засвітився, огортаючи магією арматуру, всі мої почуття поринули до іншого світу.

<=====ooO Ooo=====>

Я сиділа перед скупченням терміналів, між двома іншими поні, котрим я не приділяла абсолютно ніякої уваги. У моєму вусі тихо джизчав навушник. На екрані не було нічого окрім маленької іконки у вигляді повітряної кульки, яка надувалась, доки не лопалася, а потім знову починала надуватися.

Поні, в якій я була, вже втомилася від занадто довгого сидіння в одній позі. Її грива чухалася, як і...

Ой! Так, його грива чухалася. Як і *інші місця*. І мені раптом дуже, дуже сильно захотілося знову бути у Мейнкеттенських руїнах з арматуриною, яку висмикують з моєї ноги, замість цього.

Маленька кулька знову лопнула, і замість неї з'явився текст:

> Перехоплена аудіотрансляція.

> Джерело трансляції: резиденція Оренджив, вежа Підкови, Мейнкеттен

> Отримувач трансляції: [][][][]

> Місце призначення трансляції зашифроване. Дзвінок записується. Операція потребує нагляду.

— Чудово. — Я почула і відчула, як жеребець говорив крізь мій рот дуже нудним голосом. Я відчула, як вдарила копитом по кнопці, навіть не дивлячись на неї. Статика в моєму вусі змінилася голосами.

— ... з дядьком та тіткою Оренджами.

Я одразу ж впізнала голос Епл Блум. У нього був якийсь дивний тембр і хрипкість, ніби вона багато плакала, але вже виплакалася.

Мій поні взяв у рота олівець і почав малювати у блокноті. Я відчувала смак гумки і маленькі сліди зубів на деревині. Я намагалася сфокусуватися на смаку, зорі та звуці, суворо ігноруючи інші відчуття.

— Є якісь новини? — Інший голос належав Світі Бель. Він звучав нервово? Стурбовано?

На екрані переді мною з'явилися ще слова:

- > Нелегальне шифрування зламане.
- > Отримувач трансляції: «Досконалість Поні», Кантерлот
- > Почати аналіз голосів?

Жеребець, в якому я була, гучно зітхнув і натиснув ще одну кнопку. Потім повернувся до малювання, дивлячись на екран лише впівока.

- > Проводиться аналіз голосу.

— Ні, — похмуро відповіла Епл Блум. — Доктори кажуть, же сестра виживе, але...

— ... Але? — Голос Світі Бель звучав так, ніби вона боялася почути відповідь. — Тобто, це ж чудові новини, так? Чому ж ти засмучена?

Епл Блум понизила голос. Я відчула, що трохи випрямилася. Вочевидь, поні, що намагалися бути тихими, вимагали хоча б трохи уваги.

— Ходять... чутки, — повідомила Епл Блум своїй подрузі. — Кажуть, же це, можливо, не випадково ся стало.

— Що? — охнула Світі Бель, її голос, навіть шокований, знизився до шепотіння. — Хто б захотів нашкодити Еплджек?

Екран заблимав, швидко видаючи нову інформацію. Десь мейнфрейм дізнався, хто розмовляє і про що. Тепер екран і навушник повністю захопили увагу мого поні.

— Кажуть... же це міг бути хтось з її міністерства.

Світі Бель на іншому боці мовчала. Я почула на фоні чийсь плач, тихе схлипування, від якого краялося серце; але я не могла визначитися, чи то була єдиноріжка, чи земна поні. Втім, гадати мені довелося недовго.

— Шо, до холєри, там ся відбуває? Світі Бель, звідки ти дзвониш? Все в порядку? — А потім у кобили майнула більш темна думка. — З твоєю сестрою теж щось ся стало?

— Що? Ох, о ні. З моєю сестрою все гаразд. Ми... ми у спа у Листопадному провулку. Реріті тут півдня намагається заспокоїти Флаттершай, щоб вона не плакала.

— Шо... через Еплджек?

Голос Світі Бель звучав винувато:

— Ем... ні. Не думаю, що вони навіть знають про те, що трапилось. Реріті подзвонила мені кілька годин тому. Вочевидь, коли Флаттершай пропустила їх щотижневу зустріч у спа, Реріті пішла її шукати. Вона знайшла Флаттершай, яка згорнулася клубочком у куточку свого офісу в Міністерстві Миру. Я не знаю напевне, що сталося, але...

Тепер була черга Епл Блум:

— Але?

— Флаттершай каже, що Рейнбоу Деш назвала її зрадницею!

— Шо?! — Епл Блум не вміла стримувати свій голос так, як Світі Бель. Я почула, як хтось на фоні питально до неї звернувся.

Голос Епл Блум став трохи неясним, доки вона відповідала:

— Ні, все добре, дядьку Орендж. Це не з лікарні. Я просто балакаю зі Світі Бель. — Потім, після паузи, вона замислено додала: — Здається, Реріті і Флаттершай не зможуть швидко до нас приїхати.

Епл Блум знову заговорила ясно, звертаючись до Світі Бель.

— Ем... Мені треба йти. Твайлайт Спаркл має ся портанути сюди будь-якої хвилини. Вона залишиться у нас, закім стан Еплджек не перестане бути критичним, — пояснила Епл Блум. — А ти ж знаєш, як ці телепорти впливають на такі термінали. Я, мабуть навіть уві сні могла б сконструювати шось краще... До того ж, Скуталу знову ся розспихує, як дізнається, же я говорила не по безпечній лінії.

— Зрадницею?! Епл Блум, ти собі уявляєш? Рейнбоу Деш її найдавніша подруга. Що ще гірше, вона також носій Елементу Відданості! — Голос Світі Бель звучав дуже болісно. — Це ж ніби... сама відданість назвала тебе зрадницею!

— Цікаво, як би їй ся сподобало, якби хтось назвав її зрадницею, — похмуро просичала Епл Блум.

— Як Рейнбоу Деш могла таке сказати?

— Не знаю, — ображеним тоном відповіла Епл Блум. — Я вже кинула спроби зрозуміти. Просто хочу, жеби все це ся скінчило.

— Знаю. Це... все... Іноді мені хочеться просто викопати дірку в землі та сховатися там, доки вся ця дурна війна не скінчиться.

Екран блимнув.

- > Виклик завершений з боку отримувача.
- > Відбувається аналіз змісту.
- > Змісту надано пріоритет Альфа.
- > Потребується підтвердження спостереження спогадом.
- > Будь ласка, повідомте своєму Наглядачу.

Я відчула, як я встаю та виймаю з вуха навушник.

— Трясця. Ненавиджу екстракцію спогадів, — почула я, як він бурмоче моїм ротом. — Сподіваюся, ці кобили загинуть у вогні.

<-----ooO Ooo----->

Я повернулася до світу темряви і неймовірного болю. Але я хоча б знову була кобилою. Прикусивши крик, я в'яло посміхнулася до Вельвет Ремеді, яка замотувала мою ногу цілющими бинтами.

— Це було розумно, — похвалила мене Вельвет Ремеді, левітуючи кілька відновлюючих зіль з аптечки поряд із собою. Я помітила, що її аптечок на ній немає, і роздивилася навколо. Я готова була присягнутися, що вони були на ній перед тим, коли я вирубилася вдруге, але я не могла згадати, чи були вони на ній, коли я прийшла до тям.

Неподалік Каламіті працював над її «торбами», замінюючи пошкоджені в бою коробки більш новими, які він здобув... десь.

— Щось цікаве? — спитала Вельвет Ремеді, вказуючи рогом на кулю спогадів.

Я опустила погляд на кулю; думки, яка вона викликала, билися за панування в моїй голові.

Я і раніше бачила натяки, що не все було добре в Міністерстві Технологій, але щоб хтось мав стимул і достатньо ворожості до Еплджек, щоб спланувати її смерть... це виводило конфлікт на цілковито новий рівень. Отже, цей дзвінок відбувся після загибелі старшого брата Еплджек і посилення нею контролю над своїм міністерством. Можливо, навіть після спогадів Еплснека. Існування нового покоління магічностійких терміналів пояснювало, чому я продовжувала знаходити їх у робочому стані на Еквестрійському пустищі. І якщо цей дзвінок відбувся тоді, коли я думаю, це пояснило б, чому переважна більшість терміналів були просто металобрухтом. Тільки ті, які вважали найбільш важливими, або ті, які належали багатим або видатним поні, були проапгрейджені.

І тепер я починала розуміти, які можливості побачила Годіна Грімфезерс у сховищі, повному куль спогадів.

Але ці думки відволікали від більш важливого.

Найбільш важливим було те, що Вельвет Ремеді не повинна була побачити цей спогад ніколи.

— Просто нудний робочий день якогось жеребця, — збрехала я, левітуючи кулю назад до торб. — Як там грифонка зі зламаним крилом?

— Якийсь час не зможе літати. Її травма значно гірше, ніж була у Каламіті, коли йому прострелили крило... — сказала Вельвет, кинувши погляд на ту грифонку. Щойно Вельвет відвела погляд, я телекінезом жбурнула кулі спогадів у нічне повітря. Якщо пощастить, від цього кидка вона опиниться достатньо близько до мініатюрного армагедону, який створив наш дешит, щоб отруйний спогад назавжди загинув у вогні.

*** **

— Ді-джей Пон3 розповідає не все, — наполягала Блеквінг, звертаючись до Стілхувза. Мій окований металом супутник нібито мимохідь спитав про бойню гулів на лінії Селестії. — Звичайно, Грім Стар хотів бачити їх мертвими, але дехто з вежі Тенпоні, як док, наприклад, були зацікавлені у більш дружньому розв'язанні проблеми.

— Дружньому? — з гидливою недовірою вимовив Стілхувз. — З гулями?

Блеквінг зсугулилася.

— Так, я свого часу зустрічала кількох гулів, які були більше достойні поваги, ніж більшість поні на пустищі. — Тон грифонки натякав, що вона хотіла ще щось додати, але не збиралася ображати сталевого рейнджера, який щойно врятував її життя. — Вони не такі, як зомбі; хоча з часом... ну, шериф Роттінгтейл котився до зомбарства, тут я впевнена.

— О? — спитав Стілхувз маніпулятивно-говірким тоном, який я вже почала впізнавати. Можливо, мені треба було занепокоїтися. Чи варто було Блеквінг та її грифонкам остерігатися чогось з боку Стілхувза? А поні з вежі Тенпоні?

Я так не вважала, але ж хіба я дійсно добре знаю Стілхувза? Як хтось міг його добре знати, коли будь-який прояв точки зору або емоцій міг бути вдало створеним обманом?

— Так. Шериф Роттінгтейл не хотів співіснувати, навіть якщо деякі з мешканців Тенпоні були готові спробувати. У того покидька були плани знищити всіх у вежі і забрати її для себе та своєї команди. — Блеквінг з відразою рубонула повітря. — У технічних тунелях неподалік від вежі Тенпоні сидить ціла зграя зомбі-поні. Він намагався заплатити нам, аби ми відкрили старий вхід до тунелів, щоб зомбі розбіглися по вежі.

Стілхувз якусь мить суворо мовчав. Потім сказав:

— Він намагався підкупити вас, щоб ви порушили контракт? Він мав знати напевне, що грифоняча честь з таким не примириться. Чому

він просто не зробив це сам?

Я побачила, як Блеквінг роздулася від гордості.

— Бо той дурень не міг. Вони відкриваються тільки зсередини.

— О Луно! — охнув Стілхувз. — Сподіваюся, ви розповіли про це шерифові Ґрім Стару?

Гримаса з'явилася на дзьобі Блеквінг.

— Власне... — Вона пошкребла землю кігтями. — Не бачу сенсу у тому, щоб ще більше розпалювати фанатизм цього гада після того, як з шерифом Роттінгтейлом покінчено. Відверто кажучи, ми навіть не збиралися вбивати нікого, окрім його та його бандитів, але щойно ми його завалили, всі до єдиного там полізли на нас. Не було іншого виходу, окрім як вбити їх всіх.

Стілхувз заржав:

— Що ж, ніхто не може вас винити. Але Ґрім Стар має дізнатися про цей потенційний недолік у захисті Тенпоні. Так де саме знаходиться той старий вхід до тунелів?

*** **

Бутчер скинула своє бойове сидло з демонтованою АА-гарматою біля моїх копит. Я, не розуміючи, кліпнула на неї очима.

— Слухай, ти там врятувала наші життя. Ми перед тобою в боргу, — пояснила Бутчер. — Блеквінг, мабуть, зробила б тебе почесним Кігтем, якщо б ти була хоча б пегасом. Але оскільки єдинороги не літають, то пролітають. — Вона всміхнулася з власного жарту.

Я подивилася на неймовірно величезну гармату.

— Я не можу, серйозно, — запинаючись, вимовила я, міркуючи, що б ми взагалі робили з цією лабудою, якщо б я взяла її. — Вона може тобі знадобитися.

— Ага, от тільки життя мені потрібно більше. І завдяки тобі воно у мене є. Кігті Блеквінг завжди віддають борги. І не заперечуй, ти зможеш її використати. *Мала Гільда* проб'є дірки в алікорновому щиті,

якщо зможеш утримати приціл протягом чотирьох-п'яти пострілів поспіль. — Вона нахилила голову. — До того ж, інша ідея — комплект нашої броні, але не думаю, що вона підійде поні.

Каламіті злетів і завис у повітрі, дивлячись на гармату.

— Гадаю, же зможу приладнати цю дівчинку на бойове сидло Стілхувза...

— *Куди?* — Здоровенне сидло Стілхувза вже мало гранатомет з одного боку і ракетницю з іншого!

— На спину! — Каламіті поправив капелюха, ідея все більше йому подобалася. — Звичайно, муситиму монтувати її задом наперед, тому Стілхувзу треба буде ся розвертати хвостом до цілі, жеби вистрелити у неї, але якщо підключити її до тої чудернацької магії націлювання...

О ні. Я мала негайно зупинити це божевілля. Якщо Стілхувзу щось і було треба, так це менш потужна зброя; щось, з чого він зможе безпечно стріляти у коридорах.

— Ні... Може, просто за вами залишиться боржок?

— Не люблю я боржки, які можуть мені потім хвоста повищипати, — Блеквінг, яка нарешті закінчила розмовляти зі Стілхувзом, втрутилася у розмову. — Але якщо до кінця тижня придумаєш щось більш прийнятне, ми ще будемо у цій місцині.

Бутчер подивилася на свого командира.

— Який у нас план? — Вона лягла поряд зі своїм бойовим сидлом і почала його надягати. Воно безсумнівно було занадто важким, щоб піднімати його без телекінезу.

— Завершимо контракт. Доставимо коди та отримаємо платню. Потім? — Блеквінг озирнулася на останню зі своєї команди, яку Вельвет Ремеді практично перетворила на мумію.

— Розчави мене Яйце, — лайнулася Блеквінг. — Щось придумаю.

Каламіті розчаровано дивився, як Бутчер знову надягає *Малу Гільду*.

— Ну, не знаю. Як ми вас знайдемо?

Блеквінг витягла з торби невеличкий пристрій. Він був дуже схожий на СтелсБак.

— Ось передавач. Як підключиш його до свого ПіпБака, зможеш передавати та отримувати радіоповідомлення. Твій ПіпБак не радіощогла, тому відстань не дуже велика, але якщо ти вже ловила наші передачі, то знаєш, на яких частотах викликати.

Я кивнула, левітуючи його до своїх торб. Спочатку мені треба було відновити матрицю заклять мого ПіпБаку. Я могла зробити це з обладунку Стілхувза, як робила раніше, тільки навпаки. Але це була важка процедура, яку я не могла робити пораненою. Або у темряві. Або, можливо, без Святкових Мінт-алок.

Ні... Ні, я зможу зробити це без них. Навіть якщо я не відчуваю, що зможу. Я вже робила це, хай їм грець.

Стілхувз швидко підійшов до нас. Мені хотілося спитати його про трохи зловісну розмову з Блеквінг, але він відволік мою увагу.

— За нами стежать. Там спрайт-бот намагається привернути твою увагу так, щоб я не помітив.

Спостерігач.

*** **

Я відійшла за купу уламків нібито по нужді. Звичайно ж, спрайт-бот підлетів до мене, тихий, немов захід сонця.

— Привіт, Літлпіп! — нібито мимохідь заговорив Спостерігач, але ця зустріч не була випадковою. Якщо б була, я б спочатку почула музику. — Що ти тут робиш? І що то був за вибух?

Мені було цікаво, чи був Спостерігач тим сором'язливим переслідувачем, якого Стілхувз і я вже помічали. Я вирішила перевірити цю теорію.

— Ну, Каламіті грав з феєрверками, а Стілхувз весь день дозволяв тобі непомітно слідувати за нами, — похмуро сказала я. — Що ти

робиш?

— Весь день? Я не знаю, про що ти, Літлпіп. Я щойно прилетів сюди.

Так я і повірила. Втім, неважливо. Мені була потрібна допомога Спостерігача.

— Спостерігачу, мені потрібна послуга. Треба щоб ти зв'язався з Годіною і розповів їй про Кігті Блеквінг.

Спостерігач мовчав достатньо довго, і я вирішила, що маю пояснити.

— Годіна збирає грифонів, які зараз без контракту. Блеквінг втратила половину своїх грифонів через цих алікорнів, а серед тих, хто вижили, є сильно поранені. Їм потрібно більше допомоги, ніж ми можемо надати. Ми маємо дозволити Годіні хоча б дати їм варіант...

— Ні, — мовив механічний голос спрайт-бота.

— Ні? — Я здивовано всілася. — Слухай, ми можемо їм допомогти. Чи тебе хвилюють тільки поні?

— Я був готовий допомагати тобі, аби *врятувати життя*. Це вже не порятунок життів. Це скоріше... просто марнославство. Я не просто так намагаюся не розкривати себе. Щоразу як я це роблю, я наражаю себе на небезпеку!

Та заради Луни. Я відвернулася від летючого робота.

Потім Спостерігач здивував мене.

— Добре. Я зроблю це для тебе. Але ти маєш погодитися зробити дещо для мене. У мене є для тебе завдання.

— У тебе що? — Я блимнула, обернулася і витріщилася на спрайт-бота.

— У вежі Тенпоні є Чорний Опал. Його викрали у мене. Я хочу його повернути.

Я нерішуче спитала:

— Що таке Чорний Опал?

— Це особливий самоцвіт. Як куля спогадів, але використовується з Реколектором. — Перш ніж я встигла спитати, що таке Реколектор, Спостерігач просвітив мене: — Кулі спогадів містять у собі спогади, взяті у інших за допомогою єдинорожої магії, зазвичай насильно. Реколектор — це зачарований вінець, який хтось може надягти, якщо хоче записати свій досвід. Або пережити такий запис. Навіть якщо його надягне не єдиноріг.

Я кивнула. У такому винаході був сенс. Я підозрювала, що, як і стійкі до магії термінали Еплблум, цей крок вперед у маготехнологіях відбувся занадто близько до кінця. Інакше я б натикалася на них повсюди.

— Отже, ти хочеш, щоб я дістала з вежі Тенпоні кулю спогадів чи щось таке, і принесла тобі. Я що, схожа на кур'єра? — Я сердито дивилася на нього. — Але якщо це потрібно заради того, щоб ти мені допоміг, я зроблю це. Де знаходиться ця штука?

— Я вважаю, що його взяв той поні з радіо, Ді-джей Пон3. Поверни його мені, і я передам твоє повідомлення.

Стоп. *Що?* Спостерігач хотів, щоб я вкрала у Хоумідж?!

— Я... Я... — Я боролася з почуттям невимовної ярості. — Окі... докі... локі. Подивимось, що я зможу зробити. — Мій голос був чітким і рівним. — Але спочатку відправ це кляте повідомлення.

Спрайт-бот колихався, доки Спостерігач міркував над цим.

— Звичайно. Довіра має бути взаємною.

Що ж, можливо. Але Спостерігач щойно попросив мене зрадити довіру поні, яка була мені небайдужа. І зараз вона була небайдужа і потрібна мені значно більше, ніж якийсь поні, що ховався за спрайт-ботом і вимагав послуги в обмін на дії. Тому я попрошу у Хоумідж Чорний Опал. По-хорошому. Ну а якщо вона відмовить, значить, Спостерігачу не пощастило.

Раптом я зрозуміла ще щось. Я витріщилася на спрайт-бота розширеними очима.

— Що? Чому ти на мене так дивишся?

— Ти не зник. Твої візити ставали все коротшими. Майже щоразу, як я починала ставити питання, які тобі не подобалися, твій час зі спрайт-ботом раптово закінчувався. Але тепер, коди тобі щось від мене потрібно, ти...

Пролунав вибух статички, а потім зі спрайт-бота полилася весела маршова музика з тубою, барабаном та гармонікою, коли у Спостерігача скінчився час.

Так я і повірила.

*** **

Сонце починало сходити, розфарбовуючи хмари величними кольорами і занурюючи місто у лабіринт глибоких тіней.

Я б насолоджувалася прогулянкою назад, якби відсутність Іскри Пильності не змушувала мене остерігатися кожного кутка і тіні, де могли ховатися вороги. Якби моя передня нога не пульсувала так болюче. Якби у мене в голові так сильно не грюкало і якби мій шлунок перестав жорстоко крутитися і стискуватися. Я вже виблювала все, що колись з'їла.

Я дійшла висновку: я ненавиділа радіаційне отруєння. Вельми сильно. До вежі Тенпоні, Хоумідж та ліжка була, здавалося, ціла вічність.

Вельвет Ремеді розділила Антирадін між нами (за винятком Стілхувза), перш ніж Кігті Блеквінг пішли. Того, чого не вистачило б, аби очистити від радіації нас трьох, довелося розділити на шістьох. Вельвет Ремеді продовжувала запевнювати нас, що все буде добре, щойно ми дістанемося до вежі Тенпоні і поповнимо наші запаси. Хоча ми нічого й не казали. І це змушувало мене хвилюватися ще більше.

Я відволікла себе думками про кулю спогадів. І це навело мене на думки про Міністерство (Воєнних) Технологій. Що змусило мене

згадати коментар Стілхувза про Міністерство. І про те, кому вони допомагали.

«Такі компанії, як Залізна Підкова, Чотири Зірки, Еквестрія Роботікс, і навіть Стайня-Тех.»

Зброяря «Залізна Підкова»: місце, де я вперше дізналася, що не все було добре у світі Еплджек. Еквестрія Роботікс: я нічого не знала про них напевне, але дуже підозрювала, що кошмарні мозгоботи — їх копит справа. Чотири Зірки: поні-зрадники, які вкривали зебр-диверсантів та працювали з ними, і які були великою мірою відповідальні за смерті мільйонів. А Стайня-Тех... і я вже знала, що з цього вийшло.

Під контролем і з підтримкою міністерства.

З думок мене висмикнув «ох» Вельвет Ремеді. Я відстала, як через мої розумові блукання, так і через мій розмір та фізичний стан. Я спробувала галопом дістатися до розтрощеної стіни, під якою вони сховалися, виглядаючи у половину вікна. Натомість я хитнулася і зрозуміла, що мені все-таки ще трошки було чим блювати.

Зі слабкою відразою стерши блювоту з писка, я наблизилася до другого вікна, не бажаючи притулятися близько до інших після того, що я робила. Поряд з ним був металевий стіл; ми технічно були «всередині» будівлі, і виглядали «назовні». Я зупинилася, щоб відкрити стіл, і знайшла там дюжину кришечок.

Мій затуманений мозок наполягав на тому, щоб спитати, чому я продовжую знаходити кришечки у таких місцях. У столах. У кошиках для сміття. У шафках. У картотеках. Що за поні став би ходити і розкладати гроші в абсолютно випадкових місцях? Який розумовий процес довів до такого: *«О, дивіться! Стіл посеред міських руїн. Давай покладемо туди трохи кришечок. Небагато — щоб саме на сендвіч вистачило...»?*

Я похитала головою, намагаючись позбавитися від павутиння, що огортало такі думки. Стукотіння мого головного болю підсилювалося, натякаючи, що робити це було не варто.

Змигнувши сльози, я визирнула «назовні», на вулицю. Я почула дивний, пурхаючий звук, перш ніж побачила його джерело. І коли я побачила, мої очі розширилися. За мить куля зеленого полум'я загорілася на вулиці, коли крадяний фенікс підпалив одного з кровокрилів, що атакували його. Я стояла, роззявивши рота.

Не всі мої супутники збиралися просто дивитися. На наш подив, Вельвет Ремеді вийшла крізь своє вікно, левітуючи бойовий дробовик.

Вельвет Ремеді ніколи не лізла до битви першою. Список істот, проти яких вона була готова використати смертельну силу, ріс, і тепер включав до свого складу алікорнів. Але це завжди було заради самозахисту або захисту інших поні. Коли я побачила, що Вельвет Ремеді прийняла бойову стійку, направляючи дробовик у повітряну сутичку, я згадала, що казав Монтерей Джек, і замислилася, чи я тепер втрачаю і її через Еквестрійське пустище? Чи вона сама себе втрачає?

Вельвет Ремеді дочекалася, поки тіло кровокрила повністю закриє крадяного фенікса.

БАМ!

Величезний кажан пронизливо заверещав і впав на землю. Вельвет Ремеді націлилася на іншого, очікуючи сприятливої миті.

Кажани не збиралися давати їй цю мить. Один з них відокремився і спікірував на мою подругу. Пролунав подвійний постріл, коли у сутичку втрутився Каламіті, і кровокрил м'ясисто впав біля копит Вельвет Ремеді.

Повітря замерехтіло зеленими плямами, коли крадяний фенікс спробував завдати удар у відповідь своїм нападникам. Один з кровокрилів розвернувся і зіткнувся з величним зелено-золотим птахом, обоє впали у зотлілий фургон доставки, розтрощуючи ящики, повні знищених книжок. Якійсь частині мене було цікаво, чи не прямували ці книжки до Атенеума Твайлайт Спаркл.

Кровокрил притиснув крадяного фенікса своєю вагою. Я бачила, як той намагається вибратися. Ще один кровокрил спустився до входу у фургон, потім швидко шугонув назад, коли крадяний фенікс плюнув

у нього зеленим полум'ям. Прекрасна істота сумно закричала, коли кровокрил розвернув голову, готуючись встромити свої ікла у птаха. Другий кровокрил спустився до входу.

— Літліп! — стривожено закричала Вельвет Ремеді. — Твій зебр'ячий автомат! — Я з нерозумінням лупала на неї очима, доки мій позбавлений СМ мозок намагався розібратися, чого вона від мене хоче.

Вельвет Ремеді не збиралася чекати. Її ріг засвітився, вона висмикнула зебр'ячий автомат з ременів, які його тримали, і почала несамовито стріляти з нього у задню частину фургону. За кілька секунд всередині все палало. Кровокрили верещали в агонії. Один з них вивалився з фургону, химерно шкандибаючи на палаючих крилах, ніби живий смолоскип. Потім він впав на бруківку.

Більше ніхто, ані крадяний фенікс, ані другий кровокрил, не виліз з шаленого горнила, на яке перетворився фургон з книжками.

Я тупо переводила погляд з фургона на Вельвет Ремеді і назад.

— Але... — Вельвет Ремеді кинула на мене напружений погляд, потім продовжила дивитися на вогонь.

Доки я намагалася закінчити думку, вибух попелу здійнявся з вогню. Він курився у ранковому повітрі, незвичайно крутячись під вітром, ловлячи сонячні промені, що пронизували апокаліптичний міський ландшафт. Потім, з засліплюючим вибухом смарагдового світла, пронизаного золотим, з'явився крадяний фенікс.

Вельвет Ремеді радісно запищала. Вона дивилася, як дивна, але велична істота тричі облетіла навколо нас, милозвучно крикнула, і улетіла.

Левітуючи зебр'ячий автомат до мене, вона всміхнулася.

— Інше ставлення до спалення живцем, пам'ятаєш?

*** **

— Коли ми повернемося, я буду довго купатися, — проголосила Вельвет Ремеді. — Я сходжу за Антирадіном, щойно відкриється

клініка доктора Хелпінгхуфа. Гадаю, після нашого повернення не доведеться довго чекати.

— Холера ясна, коли ми повернемося, я буду довго купатися! — вигукнув Каламіті, від чого Вельвет удавано зомліла.

Я просто хотіла спати. Бажано поряд з Хоумідж.

— Я... — Я зупинилася, мій розум боровся з нудотою, СМ-відхідняком, а тепер ще й з недосипом. — Я не знаю. Мені треба поспати. Але у нас мало часу.

— Мало часу? До чого?

— До страти Монтерея Джека, — прямо відповіла я Каламіті. — Ми маємо його врятувати.

Всі раптом зупинилися.

— Ми маємо що зробити? — спитав Каламіті так, ніби я сказала йому, що ми всі маємо дати себе покусати гримучим зміям.

— Вибач. Я не це хотіла сказати, — сказала я, розуміючи свою помилку. — Я маю його врятувати.

— Пардон, але я, мабуть, все одно недочуваю.

— Можна спитати, чому? — спитала Вельвет Ремеді.

— Не кажучи вже про «як?» — додав Стілхувз.

Я обернулася і подивилася на моїх здивованих друзів, які не бажали співпрацювати. До мене дійшло, що я ніколи не згадувала про свій намір врятувати неприємного бежевого єдинорога.

— Як на мене, то най його повісять! — сказав Каламіті, стверджувально тупнувши при приземленні всіма копитами.

— Ти щойно зустріла... — почала Вельвет Ремеді, потім зупинилася. — Ти хочеш, щоб нас викинули з вежі Тенпоні лише заради того, щоб врятувати поні, який намагався тебе пограбувати? Якщо, звичайно, охоронці просто тебе не пристрелять. І незважаючи на те, що він зізнався?

Я відчула, що мене трусить. Я була не в тому стані, щоб про це сперечатися. Невже вони всі не бачили, що зробити це було б правильно?

— Та щоб тобі повилазило, Літлпіп! — Вельвет Ремеді раптом на мене розізлилася. Чому вона злиться на мене? — Монтерей Джек не повинен був це робити! Ти врятувала жалюгідне життя цього покидька, а він відплатив тим, що спробував тебе наїбати! Він не має права позбавити тебе ще й щастя!

Я відсахнулася, як від лексикону Вельвет, так і від її гніву.

— Згоден, — просто сказав Стілхувз.

Нарешті я огризнулася на них, зосередившись на Вельвет Ремеді:

— Та начхати! Мені начхати, чи вартий він того порятунку, чи ні. «Всіх на полі бою» — хіба не так казала Флаттершай? У нього діти! Двоє жереб'ят і кобилка. Як думаєш, що з ними буде, якщо він помре? Невже тобі здається, що в такому місці, як Тенпоні, розуміють благодійність? Хіба хтось із вас бачив там притулок для сиріт, доки ви тинялися по магазинах?

Я обернулася до Каламіті та Стілхувза.

— Неважливо, що я можу втратити, якщо зроблю це. Але як щодо того, що я втрачу, якщо навіть не спробую?

Іноді для того, щоб зробити правильно, доводиться стати головним лиходієм.

Мої друзі відступили від мене на крок. Вони дивилися один на одного, ніби гадаючи, хто має говорити першим. Нарешті Стілхувз вийшов уперед.

— Що ж, який у тебе план?

Сильно зітхнувши від полегшення і раптово відчувши таке запаморочення, що я ледве не впала на коліна, я пояснила:

— У мене залишився один СтелсБак. Я пробираюся всередину. Стріляю у нього дротиком. Лише одним; отрута паралізує його на

кілька годин, але без якихось довготривалих ефектів. Потім я зламую замок і левітую його собі на спину. Використовую левітацію, щоб зменшити його вагу. Доки я особисто буду його нести, закляття невидимості має вкривати нас обох, так само, як воно вкриває мої торби.

Очі Вельвет Ремеді були вологими, але вона зробила крок уперед.

— Тоді нам доведеться дещо зробити, перш ніж я зможу прийняти ванну.

Я з надією питально на неї подивилася.

— Нам доведеться скористатися верстаком, аби ти могла зібрати новий самостріл.

*** **

Я вирубалася на ходу.

Я ледве могла стояти; верстак ніби плив переді мною. Вельвет Ремеді була поряд зі мною, м'яко мене заохочуючи. Її ставлення повністю змінилося, коли я нагадала про дітей. Я була здивована, але, безсумнівно, задоволена.

— Все добре. Ти впораєшся. Просто зосередься.

Я кивнула до голосу Вельвет, з'єднуючи за допомогою диво-клея нібито випадковий брукхт в ефективну зброю копитної роботи.

— Ось... тепер тільки треба, щоб висохло.

Вельвет Ремеді кивнула і злегка обійняла мене.

— Твоє серце завжди на правильному місці, Літлпіп. — Вона відступила, сумно мені посміхаючись. — Розум, може, й не завжди. Але я навчилася вірити у твоє серце... — Вона опустила погляд і поводи́ла копитом по підлозі. — Ти ж знаєш, що ти мені не байдужа.

Я відчула, як моє серце затріпотіло, а у голові все попливло. Що це було? Вона не намагалася помститися Каламіті. Вона вирішила зблизитися зі мною? Після того, як учора підштовхнула мене до Хоумідж? Ні... Я напевне неправильно її зрозуміла.

Я відвела погляд, мені було боляче знати, що Хоумідж так близько. Мій погляд наткнувся на на щось червоне у дальньому куті, прикрите ковдрою.

— Гей... ем... Вельвет, то твій возик? — Спитала я, підозрюючи, що вона залишила його тут минулого ранку. Я уявляла, як Хоумідж знаходить його і обережно ставить осторонь, навіть прикриває... хоча я не могла згадати, щоб Вельвет взагалі його сюди привозила.

Я знову подивилася на неї, і думка мене покинула. Вона виглядала гарною і до болю сумною. Її очі знову блищали, але вона ухилилася від теми.

— Як довго? — сказала вона, вказуючи поглядом на самостріл.

— О, диво-клей... — Я шукала влучне слово, але так і не знайшла.
— Це диво. Чекати майже не потрібно. Та він вже, мабуть, готовий.

— Дротиків для нього у тебе достатньо?

— Має знадобитися лише один. — Хоча, мала визнати я, в моєму нинішньому стані може й дюжина знадобитися. Добре, якщо я хоч у двері сараю зможу влучити.

— Дай-но подивитися, — промуркотіла Вельвет. Я левітувала один з моїх отруйних дротиків і зарядила його у самостріл. Вельвет Ремеді охопила його своїм телекінезом і підняла на рівень очей, перевіряючи приціл. Я зрозуміла, що нелетальна зброя на кшталт такого самострілу має бути привабливою для моєї більш пацифістичної подруги.

Я згадала свої попередні тривоги. Скільки ж переваг, психологічних та духовних, отримає Вельвет Ремеді, маючи можливість розбиратися з ворогами, не забруднюючи свої копита кров'ю і смертю? Трясця, чому я не подумала про це раніше?

Я обернулася до неї, обіцянка зробити для неї власний самостріл була готова зірватися з моїх вуст. І завмерла у замішанні. Вельвет Ремеді направила самостріл на мене. Хіба вона не знає, що це небезпечно?

Бринь!

Ау! Я відкрила рота, слова подиву завмерли у мене на язика.

По щоці Вельвет Ремеді скотилася сльоза, коли вона сказала:

— Пробач, Літлпіп.

Що... Що відбувається?

Ріг Вельвет Ремеді засвітився трохи сильніше. Я почула поскрипування, коли червоний возик підкотився і зупинився біля мене. Вельвет Ремеді підійшла ближче і трохи підштовхнула мене копитом, перекинувши моє паралізоване тіло у возик.

Вони вистрелила в мене *навмисне!*

Коли Вельвет Ремеді левітувала ковдру, накриваючи моє тіло, я присягнулася, що вб'ю її.

*** **

Не знаю, коли я втратила свідомість. В останні миті, що я пам'ятала, я відчувала вібрацію ліфту крізь металеві боки возика. Возика, який, маю зауважити, був дуже незручним. Я не могла нічого бачити, і єдиним запахом, який я відчувала, був запах клятої ковдри. Я розуміла, що маю або палати від люті, або несамовито хвилюватися, можливо, навіть боятися за своє життя. Але я була занадто хворою та виснаженою, щоб досі мати якісь емоції.

Гадаю, я заснула.

А тепер я прокинулася від жахаюче знайомого відчуття того, що мене прив'язують до медичного столу. Укол паніки пронизав мене, змушуючи вириватися з пасків, які тримали мене, доки я уявляла, що навіжений доктор-гуль якимсь чином регенерував і знову захопив мене. З допомогою Вельвет Ремеді!

Я впала назад, чорний біль зрів у моєму серці. Як вона могла це зробити? Вона ж нібито моя подруга!

Я зрозуміла, як же ж невимовно жахливо я почуваюся. Біль був не тільки сердечний, не тільки головний, не тільки фізична слабкість. Я відчувала глибоку і нестерпну неправильність всередині. Чи було це

відчуття Пошесті? Я відкинула голову на подушку, трохи здивована тим, що мої поневолювачі вирішили дати її мені.

Наді мною хтось прибив до стіни плакат. Дуже молода кобила, вдягнена у рожево-жовту форму медсестри, дивилася на мене, кажучи, що мені не обов'язково бути сталевим рейнджером, щоб бути героєм. Мабуть, на мене чекали такі героїчні посади, як «Чистильниця підкладних суден» та «Блазень ракового відділення».

Це була не фабрика «Червоний Гонщик». Мій погляд блукав по кімнаті. Медичне ліжко, до якого я була прив'язана, було відгороджене ширмами. Я бачила силуети поні, що рухалися з того боку. Поряд зі мною був тільки дивний термінал, що час від часу пищав, і кілька пластикових трубок, що підводили і виводили рідини з мого тіла.

Одною з тіней був Каламіті. Я впізнала його по капелюху.

Трясця його матері, НІ! *Невже й він теж?!* Та щоб Селестія і Луна їх обох спалили у...

— Шляг би то трафив, — сказав Каламіті, звертаючись до когось іншого у кімнаті. — Пам'ятаєш, коли ми говорили про те, жеби «зробити це правильно»? Так от, це. Не. Правильно.

— Думаєш, мені хотілося це робити? — донісся голос Вельвет Ремеді крізь тонкі ширми, що відгороджували мене. В її голосі був душевний біль. Добре! — Літлпіп мене змусила.

— І як же ж саме вона то зробила? Якщо я ся не помиляю, вона ледве могла ходити.

Раптово я відчула сильну важкість у всьому тілі. Ніби на мене тиснула велика свинцева ковдра.

— Не будь наївним! Ти чув її. Страта Монтерея Джека відбудеться завтра. Вона збиралася вилетіти з цього місця раніше, ніж ми мали б шанс вмовити її пройти лікування.

О. То он воно що.

Я відкрила рота, щоб щось сказати, але важкість охопила мої повіки, і я не змогла втримати їх відкритими.

*** **

Коли я прокинулася, я почувалася... краще.

Я була втомленою і слабкою, виснаженою до кісток, але в якомусь сенсі це було нормальним. Головний біль та нудота зникли. Я могла бачити, чути, відчувати, *думати*. Чітко. Не треба було боротися з туманом у голові.

Я спробувала сісти, але я досі була прив'язана до медичного ліжка. Я відчула укол паніки, але змогла придушити її. Я була не там. Я була не у лабораторії божевільного гуля. Це було щось інше. І якщо я продовжу собі це казати, можливо, моє тіло послухається і моє серце сповільниться до нормального темпу.

Я уляглася, стомлена вже від спроби підвестися. У мене не було сил боротися з утомою, але було достатньо, щоб почати злитися. Єдині друзі, яких я мала за все своє життя, влаштували змову проти мене. Вельвет Ремеді паралізувала мене. Вони прив'язали мене до ліжка у клініці буквально через день після жахливої зустрічі з доктором-гулем. Вони змусили мене...

Та щоб мене на місяць вислали, я *знала*, що маю проблему. Я ж не була тупою. Я просто... Трясця, та я б сама сюди прийшла. Врешті-решт. Я б прийшла; просто у мене були інші, більш важливі, термінові справи...

Тіні наблизилися до перегородок, і одна ширма відсунулася вбік. Темно-коричневий земний поні зайшов до моєї маленької в'язниці. За ним я бачила Вельвет Ремеді, що згорнулася на лавці. Її риг світився, а перед нею лежала куля спогадів. Вона знову втекла до Кулі Флатершай.

Богині! Немов у Вельвет Ремеді не було власних проблем.

Я відчула важкість у серці. Я мала повне право злитися на неї, і я злилася. Але я не могла її ненавидіти. Натомість, навіть незважаючи на мій гнів, я відчула тривогу за неї.

— Що ж, доброго ранку, — сказав жеребець. — Я доктор Хелпінгхуф. А ви, як мені повідомили, Літлпіп. Як почуваєтеся зранку?

Я направила свій гнів на нього. Не знаю, наскільки він на це заслуговував, але в якісь мірі точно. Врешті-решт, він погодився лікувати мене від залежності без моєї згоди; я тоді була паралізована. До того ж, він дуже вчасно підійшов.

— Яке тупе ім'я.

Доктор ніяк не відреагував на навмисну образу.

— Так, гадаю, ви праві. Я змінив ім'я, коли вирішив зайнятися клінікою. До війни Клініки Хелпінгхуфа були центрами допомоги і реабілітації. Мабуть, це було зарозуміло з мого боку.

Я зітхнула і похитала головою.

— Ні. У цьому... є сенс. — Доктор Хелпінгхуф був... даниною поваги до Клінік Хелпінгхуфа. Я відчула, як на моїй мордочці мимоволі виникає посмішка. Я змусила її зникнути, знову знаходячи мій праведний гнів.

— Чому я прив'язана?! — вимогливо спитала я.

Хелпінгхуф добродушно відповів:

— Лікування залежності включає у себе повну очистку вашого організму. Повірте, вам дійсно не хотілося б висмикнути якусь із трубок у процесі. Ви могли б завдати собі необоротної шкоди.

О.

— Але чому я досі прив'язана?

— Ну, відверто кажучи, перша реакція пацієнтів у вашому положенні — це втекти. І дуже часто — прийняти ще більше наркотику, від якого я їх щойно очистив.

— Але ж вибирати мені, чи не так?

— Так, це правда. А з такими друзями, як у вас, я не сумніваюся, що після цього ви знову опинитеся тут. Я міг би непогано на вас заробити.

Я роздратовано вперлася поглядом у стелю.

— Мені потрібні нові друзі! — У мене несподівано стало занадто мало таких, які в мене ніколи не стріляли.

— Таке ставлення не є неочікуваним. Кожному згідно з ділами його, і інше подібне лайно, — сказав доктор. — Але у вашому випадку я триматиму вас прив'язаною, доки не буду впевнений, що ви не вчините щось надмірне для організму. — Я похмуро на нього подивилася, але він не звернув на це уваги.

— Коли ви потрапили сюди, залежність від Святкових Мінт-алок явно була не єдиним, від чого вас треба було лікувати. Ви страждали від сильного радіаційного отруєння. Я вже не кажу про невеличку дозу мантикорячої отрути. І ваше тіло вочевидь пережило достатньо травм за останні кілька тижнів, тому ледве трималося. Мені довелося добряче попрацювати, перш ніж я ризикнув хоча б почати лікування, — доктор говорив з серйозним застереженням. — Ці процедури залишили вас у слабкому та нестабільному стані. Тепер ви нормально вилікуєтесь. Але ви маєте уникати зайвого напруження принаймні протягом кількох наступних днів. Ніякої виснажливої активності.

Я мовчала, осягаючи інформацію. У наскільки поганій формі я була? І якщо зі мною все було настільки кепсько, то наскільки ж погано іншим?

— Докторе, мої... «друзі»? Вони пережили не менше за мене. Прощу, їм теж потрібна ваша допомога.

Хелпінгхуф кивнув.

— Знаю. Ваша подруга-єдиноріжка наполягла на цьому. Сталевий рейнджер не дозволяє навіть провести огляд, але доки ви одужували, у мене на столі побували і Каламіті, і Вельвет Ремеді.

Ну звичайно. Стілхувз не хоче, щоб хтось дізнався, ким він є.

— З ними все буде добре?

— Фізично — так, — сказав доктор. — Хоча підозрюю, що їх емоційне видужання залежатиме скоріше від вас, аніж від мене.

Чудово. Ще й це на мене повісьте. Я навіть не збиралася на них сердитися.

— А тепер я хотів би трохи поговорити про вашу залежність, — повідомив мені Хелпінгхуф.

Прекрасно. Тепер ще й лекція. І він навіть прив'язав мене для цього.

— Ви вже, мабуть, помітили, що тепер ваші почуття і думки стали чистіше і ясніше. Не гіперболізовані, як під впливом наркотиків, але значно кращі, ніж за їх відсутності. Я не помиляюся?

Я неохоче кивнула.

— Саме тому Святкові Мінт-алки це палиця на два кінці. Вони є прискорювачем мозку, зробленим з містичних рослин, що ростуть лише на батьківщині зебр та, можливо, у Вічновільному лісі. Як би часто ви їх не вживали, вони завжди будуть настільки ж ефективними, як і вперше. Але більшість наркоманів не розуміє, що абстиненція погіршує розумові здібності. Чим більше ви їх приймаєте, тим гірше ви без них. Поні, що приймали їх роками, досягали точки, коли ледве могли функціонувати без наркотику в організмі.

Хелпінгхуф в'яло посміхнувся.

— Стан просвітління, в якому ви зараз перебуваєте, це той стан, в якому ви були до того, як підсіли на Святкові Мінт-алки.

Що? Я була такою раніше? Але ж я відчувала себе значно більш тямуючою. Все було таким ясным. Було так легко думати. Не гіпершвидко, як я могла під СМ, але все одно *легко*. Якщо я була такою до СМ, чому це відчуття було таким новим? І чому я не могла зрозуміти...

Але ж я розуміла. Я давно знала, що зі мною щось не так. Я відчула сльозу в оці і замислилася, звідки вона там взялася. Я подивилася на доктора.

— Отож, я можу дати вам пораду, але не можу змусити вас прийняти її, — продовжив доктор. — Ви маєте триматися якнайдалі

від Святкових Мінт-алок. Це не буде легко. Хоча вашому тілу та мозку наркотик більше не потрібен, але психологічна залежність від наркотику не менша, ніж фізична. Тому я не можу вам сказати, що це не буде важко. Але з того, що я чув, у вас сильна воля, і ви маєте сильних друзів, які допоможуть вам це пережити.

Я повільно кивнула; хоч я і не бажала насправді це чути, але знала, що це мені потрібно.

— І я дуже радий би триматися подалі від звичайних Мінт-алок, і, власне, від будь-яких інших адиктивних речовин. Бак, Рейдж, Деш... від всього. Святкові Мінт-алки є найбільш адиктивним наркотиком, але й інші не кращі. А з вашою сімейною історією ви більш уразливі до залежності, ніж інші поні; тому моя порада — просто триматися якнайдалі.

Я знову почала кивати і зупинилася. Зачекайте.

— До чого тут моя родина?

— Схильність до адикції може бути спадковою, — повідомив мені Хелпінгхуф. — Ваша подруга Вельвет Ремеді розповіла мені про вашу матір.

— Мою *матір*? — Вона *не мала права*!

— Вона була алкоголіком, так?

Я скреготала зубами, дивлячись куди завгодно, тільки не на доктора. Він терпляче чекав, доки моє сичання і люті не спадуть достатньо, щоб я змогла відповісти:

— Її кьютімаркою була склянка сидру. Що ж іще їй було робити?

— Ви ж знаєте, що кьютімарки не управляють долею, так?

Я просто відвела погляд. Я не збиралася дозволяти втягнути себе в дискусію про свою матір. Хай навіть мене триматимуть прив'язаною кілька днів.

От лайно. Монтерей! Скільки часу я була без свідомості?

Я спробувала подивитися час на ПіпБаці, але мої передня нога була прив'язана. До того ж, швидко згадала я, мій ПіпБак все одно був мертвий.

— Докторе, — сказала я, намагаючись не видавати хвилювання. — Скільки часу до страти Монтерея Джека? — Благаю, Луно, дай мені сил...

Доктор кліпнув очима.

— Хазяїна сирної крамниці? Вона відбулася дві години тому. — Я відчула, ніби мені на груди впала вага розміром з горщик для квітів. А потім з ковадло. — А що, ви його знали?

Я зазнала невдачі.

*** **

Першою до мене завітала Вельвет Ремеді, яка щойно повернулася з Флаттершай-ленду. Вона говорила обережно, ніби йшла по яєчній шкарлупі. Дока вона говорила, її риг світився, розстібаючи реміні, що тримали мене, один за одним. Я боролася з бажанням вчепитися їй у горло. «Ніяких перенапружень», — казав доктор.

— Я не очікую, що ти пробачиш мене... — казала Вельвет Ремеді.

— Добре, — різко перервала я її. — Бо я не пробачу.

Вона скривилася від моїх слів, але наполегливо продовжила:

— ... або що між нами все буде добре. Але я очікую, що ти зрозумієш, чому я це зробила. І зрозумієш, чому я мала зробити це зараз.

— Ти мала на увазі, чому ти вирішила, що маєш зробити це зараз, — виплюнула я. — Та ще й проти моєї волі.

— Сама ти б не звернулася по допомогу, яка тобі потрібна. Це, можливо, єдине місце на всьому Еквестрійському пустищі, де тобі можуть допомогти, а ти збиралася позбавити себе цієї можливості.

— Я вже зрозуміла, що мала проблему, — заперечила я. — І я збиралася попросити про допомогу.

— Та ну? — спитала Вельвет Ремеді, розриваючись між шоком та недовірою. — Коли?

— Після того, як ми впали. Тоді я це зрозуміла. І я б скоріше за все попросила допомоги, коли б виспалася.

— Як зручно. — Вона відвернулася від мене. Мені не треба було бачити її обличчя, щоб зрозуміти, що вона ховає сльози. Я чула їх у тремтінні її дихання, бачила у здриганні її грудей.

Аррргх! Я хотіла розірвати її на шматки власними зубами... і все ж мені було нестерпно бачити, що їй боляче. І я знала, що якщо продовжу розмовляти з нею, то лише зроблю їй ще більш боляче. Може, вона й заслуговувала на це, але я не бажала завдавати більше ран.

— Вельвет, ти повинна бути не тут.

Вона витерла копитом обличчя, перш ніж подивитися на мене. Її очі були червоними і припухлими, але вона не дозволила мені побачити її сльози.

— Через твій вчинок діти Монтерея Джека залишилися без опіки, а скоро і дім втратять, — суворо сказала я, дивлячись на неї. Варто віддати їй належне, вона сприйняла це з гідністю.

Я спитала доктора, що з ними станеться. Я мала рацію щодо того, що у вежі Тенпоні не було нічого на кшталт притулку для сиріт; я згадала слова доктора. Вежа Тенпоні була меритократією, за словами Хелпінгхуфа, а не соціалістичною комуною. Тим, хто не заслужив на право жити тут, і тим, хто не міг дозволити собі привілей бути тут, у вежі місця не було. Жереб'ят та кобилку виженуть з вежі наприкінці місяця.

— Тому ти маєш допомогти це виправити. Поклич сюди Стілхувза. Мені треба з ним поговорити. І хай принесе мої торби та робу. Мені треба поладнати ПіпБак, щоб я могла відправити повідомлення Кігтям Блеквінг. Я скористаюся послугою, яку вони нам заборгували; я попрошу їх віднести дітей до Розбитого Копита. — Я нахмурилася. Не

ідеальний варіант, але, хай йому грець, краще, ніж те, з чим ці дітлахи зустрілися б наодинці у Мейнкеттенських руїнах. — Твоєю роботою буде викласти новини дітям Монтерея і вмовити їх піти.

Очі Вельвет Ремеді миттєво розширилися від розуміння, наскільки емоційно болючим буде завдання, що я дала їй. Але вона кивнула, приймаючи цей тягар, як належну відплату.

*** **

— Мені дуже прикро, Ліл'піп, — сказав Каламіті, охопивши голову копитами. Він увійшов за ширми, щойно Вельвет Ремеді пішла.

Я глибоко вдихнула і обережно сіла. Це потребувало сил, але голова не паморочилася і у шлунку не крутило. Не бути хворою або під ефектом відхідняку було просто блаженством.

— Тобі нема за що вибачатися, Каламіті, — сказала я, хоча сердита поні на задвірках мого мозку мала трохи інший погляд. — Це зробила Вельвет Ремеді. І вона... була права у тому, щоб допомогти мені. Мені була потрібна допомога.

Каламіті підняв погляд на мене. Мене шокував глибокий біль, який я побачила в його очах.

— Ні, Лі'лпіп. Я маю просити вибачення замість неї. Це все моя провина! Це я дав тобі ті клятві зебрячі цукерки.

Сонячний вогнебздик! Каламіті мав рацію. Вперше я замислилася над тим, що він відчував, коли бачив, що зі мною відбувається. Чи він внутрішньо картав себе весь цей час? О Селестіє милосердна, що ж я робила зі своїми друзями?

Напружуюче чи ні, але я підвелася на медичному ліжку і охопила Каламіті копитами, притиснувшись до його шиї своєю. У мене не було слів, я не знала, що сказати. Але я сподівалася, що якщо обійматиму його достатньо довго, він зрозуміє, що я його пробачила, і як мені прикро.

*** **

Мене очікувало *багато* вибачень.

— Як *ти* себе почуваєш? — спитала я Стілхувза, під'єднуючи свій ПіпБак до його магічної силової броні за допомогою інструментів з моєї роби.

— Хіба не у тебе всі мають це питати? — спитав глибокий голос Стілхувза.

— Я була... не при собі дуже довго, — визнала я. — Я не помічала речі. Очевидні речі. Або помічала запізно. — Я зглитнула. — Наприклад, ти казав мені, що Міністерство Технологій фінансувало Чотири Зірки. А потім ти дізнався, що вони робили. Не уявляю, як сильно це по тобі вдарило...

— Я... впораюся з цим, — перервав мене Стілхувз.

— Але ти не маєш робити це сам. — Я похитала головою. — Я була зосереджена на Вельвет Ремеді та Каламіті, і навіть не бачила, що всі мої друзі страждали. Не тільки голосні.

Стілхувз заржав.

— Дякую тобі, Літлпіп. Але, як я вже сказав, я дам тобі раду.

Я кивнула з повагою до його рішення. Мій ПіпБак запищав, вимагаючи моєї уваги.

— Добре. Але я завжди готова тобі допомогти. Тепер дійсно готова, — додала я. — Якщо я взагалі можу допомогти. Якщо тобі треба з кимсь поговорити.

— Краще не треба.

Я замовкла. Впродовж наступної півгодини я сфокусувалася на тому, щоб змусити свій ПіпБак знову працювати. Коли я закінчила, маленький наніжний пристрій працював швидше та ефективніше, ніж останні кілька місяців. Я левітувала передавач з моєї торби і відправила Блеквінг повідомлення. Вона була роздратована завданням, якого я від неї потребувала, але відчувала полегшення через те, що я зв'язалася з нею так швидко і що послуга, про яку я просила, коштувала їй лише роздратування.

— Клянуся Великим Яйцем, мала, мені так і кортить назвати це трьома послугами. Але тоді мені доведеться розбиратися, скільки ж ще я тобі винна за те, що ти підкинула нам операцію Години у Розбитому Копиті. Я на мить замислилася, чи не розіграєш ти мене.

— Дякую, Блеквінг. Вельвет Ремеді з малими поні чекатиме тебе на станції Чотирьох Зірок біля вежі Тенпоні.

Я вимкнула зв'язок. Стілхувз ще якийсь час мовчав.

— Ти впевнений?.. — почала питати я, прибираючи свій інструмент.

— Літлпіп, через таких кобил, як ти, мені самому хочеться, щоб я був кращим поні. — Його голос звучав... сумно? — Лише одна кобила змушувала мене відчувати таке. І коли-небудь ти зрозумієш, як зрозуміла і вона, що я не кращій поні.

Стілхувз вийшов з клініки Хелпінгхуфа.

*** **

— Де Стілхувз?

— Ти впевнена, же тобі варто вставати, Лі'лпіп? — розширивши очі, спитав Каламіті, коли я увірвалася в номер.

— Ти знаєш, де він? — Коли Стілхувз пішов, я просто дивилася йому вслід. Знадобилося кілька хвилин, щоб недобре передчуття спонукало мене до дій. Але тоді я вже загубила його слід.

— Ем... Ну, коли я востаннє його видів, він балакав з шефом Ґрім Старом.

Ні! Я розвернулася і галопом побігла до ліфту.

*** **

Мені знадобилося багато часу — занадто багато — щоб знайти двері до підвалу. Я давно вже мала впасти, але змушувала себе бігти наввипередки з невидимим годинником. Коли я знайшла двері, моя тривога посилилася. Вони мали бути замкнені. Натомість двері були

трохи прочинені. Я рвонула всередину, потім зупинилася і прихилилася до холодної бетонної стіни, намагаючись віддихатися.

Підвал був захаращеним лабіринтом. Стіни тут були занадто товстими для того, щоб моя Іскра Пильності могла зафіксувати поні, друга чи ворога, поза кімнатою, в якій я знаходилася. Я змушена була шукати, покладаючись виключно на зір. Нарешті у дальній кімнаті я знайшла важкі двері під давнім попереджувальним знаком, з якого пооблазила фарба

Аварійне сховище

Тільки для уповноважених єдинорогів

Як і двері до підвалу, ці двері теж були відчинені. Мій ПіпБак блимнув. Один дружній поні.

— Стілхувз?

Я увімкнула ліхтар мого ПіпБаку і побачила сталевого рейнджера, який стояв у півтіні обличчям до ще одних дверей, з товстої сталі, з маленьким віконцем з броньованого скла. Панель керування була у кількох дюймах від його піднятого копита.

— Стілхувзе! — гукнула я, важко дихаючи, мої боки ніби прошивало вогнем. — Не роби цього!

Сталевий рейнджер опустив своє броньоване копито, обернувся і подивився на мене.

— Чого не робити? — спитав він настільки недбало, що мені хотілося закричати.

— Не впускай їх сюди!

Сталевий рейнджер нахилив голову.

— А. Не хвилюйся, Літлпін. Ніхто не увійде крізь ці двері. Я подбав про те, щоб їх більше ніколи не можна було використати.

Що? Ох. Дякувати Богиням! Я впала на холодну кам'яну підлогу, відчуваючи себе так, ніби вже ніколи не зможу стояти. Але все було добре. Всі мої страхи були лише у мене в голові.

Стілхувз підійшов до мене.

— Ти дійсно думала, що я б впустив сюди зомбі-поні? Що я б дозволив невинним поні у вежі Тенпоні загинути? Мабуть, ти дійсно мене зовсім не знаєш.

Він пройшов повз мене, залишивши мене саму.

Ні, визнала я, відчуваючи себе присоромленою і більш ніж виснаженою. Ні, я не знала Стілхувза. І, мабуть, пора вже мені було кинути думати погане про моїх друзів. Почати більше їм довіряти. Вони насправді гарні поні. І вони дійсно намагаються допомогти.

Мої думки перервав глухий удар. Обличчя шефа Ґрім Стара з'явилося на тому боці віконця. Плоть збоку його голови була обідрана. Я бачила, як він з відчаєм і жахом дивиться всередину, гупаючи по тій стороні дверей.

Потім зомбі-поні знову навалилися на нього і відтягнули від віконця, пожираючи його живцем.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Галоп Поні Смерті — Якщо ви вбиваєте ціль з використанням ЗНС, 25% ваших ОД відновляються після закінчення закляття. Зазвичай це достатньо відновить ваше закляття націлювання, щоб одразу ж використати його для принаймні ще однієї атаки.

Глава 20: За кулісами

«Чи можу я зробити щось для тебе?.. Або з тобою?»

Поразка.

Я не змогла врятувати Монтерея Джека. Я не змогла завадити Стілхувзу вбити шефа Ґрім Стара.

Я підводила моїх друзів і всіх, кому була потрібна. Від розуміння того, що я робила з близькими мені поні своєю клятою залежністю, було дуже боляче. І хоч як я хотіла злитися на Вельвет Ремеді, саме я була винна у смерті Монтерея Джека. Я вбила його м'ятною цукеркою. Точніше, багатьма. Я їла їх, ніби... трясця, вони дійсно були на смак немов цукерки; ну що це за пиздець?

Я була фізично виснажена і психічно подавлена, готова була розплакатися.

Мені знадобилося багато часу, щоб піднятися з підлоги і піти назад. Підвал був величезним, захаращеним, схожим на лабіринт. Я повернула не туди і опинилася в кімнаті, повній іскрових генераторів, половина з яких працювала, від чого кімната ніби пульсувала. Блок генераторів біля дальньої стіни був обгорілим та почорнілим, їх металеві шкіри полопалася. Один з вибухлих генераторів час від часу іскрив, від чого у повітрі стояв присмак блискавки. Скелет поні, розірваний навпіл металевим уламком, спав вічним сном на підлозі у кількох ярдах від них. Інженерна схема на стіні повідомила мені, що це були генератори, які живили магічний захист Міністерства. Вони віддали свої життя, щоб врятувати будівлю та її мешканців від мейнкеттенської крада-бомби... всіх, окрім однієї дуже невдачливої ремонтниці. Цікаво, як її (чи його) звали? Чи була у неї родина? Чи знали вони, що сталося?

Через двісті років все це лише риторичні питання. Всього лише ще одна сльоза.

Я повернулася назад, і нарешті знайшла шлях до виходу. Коли я вийшла з дверей підвалу, мене зустріли двоє охоронців вежі Тенпоні.

— Літлпіп. Ви мусите піти з нами.

Я витріщилася на них, потім назад, на відчинені двері підвалу. Мене заарештовують? У мене ніби серце впало. Мабуть, вони вважають мене відповідальною за смерть шефа Ґрім Стара. Це було... швидко. Хоча я ж тут бігала, як божевільна. А тепер покидала місце злочину.

Бо сьогоднішній день вже не міг стати гірше.

Я мовчки кивнула охоронцям і дозволила супроводити мене до поліцейського відділку. Я вже була там. Цікаво, чи буде там хтось із поні, з якими я розігрувала з себе спокусницю аби влаштувати собі приватну зустріч з Монтереєм Джеком. Їм навіть страчувати мене не доведеться; я просто помру від сорому.

Одне я знала напевне. Я не збиралася нічого казати. Я знала, що зробив Стілхувз, але яка буде користь з того, щоб вказати на нього копитом? Я засвоїла цей урок з Монтереєм Джеком.

Поні оберталися, щоб повітрішатися, доки мене вели через офіс охорони Тенпоні. Я впіввуха чула шепотіння за спиною. Я впізнала кількох з охоронців, включаючи того, якого вмовила дати мені олівець, щоб я могла записати всі ті ідеї, що видавав мій заправлений СМ мозок. Я опустила голову, мені хотілося повзти.

Я підняла голову, коли ми пройшли повз кількох охоронців, які говорили зі Стілхувзом. Все виглядало так, ніби він був тут з власної волі. Це був недобрий знак.

— Прошу сюди, — вимогливо мовив один з моїх конвоїрів. На мій подив, двері, які він відчинив переді мною, вели не до камер, а до приємного на вигляд офісу, обшитого панелями під дерево і повного книжкових полиць. — Сідайте. І не відходьте. До вас зараз підійдуть.

Я подивилася на нього з нерозумінням.

— Вибачте за затримку. У нас тут проблема з шефом; ваше питання для нас сьогодні не першочергове.

*** **

Я була настільки втомленою, що опустилася на маленький диван в офісі і не ворушилася, чекаючи, здавалося, кілька годин. Я перевірила мій ПіпБак. Було пізно. Я зголодніла. І нічого не розуміла.

На кутку стола стояло маленьке радіо. Я увімкнула його, намагаючись розчинитися у музиці Ді-джея Пон3. Натомість я була шокована, почувши з коробочки гуркотіння глибокого голосу Стілхувза.

«Я не герой.

Якщо ви шукаєте героя, подивіться на шефа Грім Стара. Він хоробро пожертвував собою, щоб врятувати всіх вас. Хотів би я тільки, щоб він зміг врятувати себе.

Шериф Роттінгтейл збирав справжню армію зомбі-поні у мейнсеттенських тунелях навколо вежі Тенпоні. Тут у підвалі є двері, крізь які шериф збирався випустити їх на невинних мешканців цієї вежі. Це була б бойня. Кігті, яких найняв шеф, дізналися про цю загрозу, але були незадоволені ходом подій — коли я зустрівся з ними, їх залишилося значно менше, ніж коли шеф Грім Стар наймав їх — тому вони не проінформували шефа щодо цього, чим поставили всі ваші життя під загрозу.

Коли я повідомив шефу, він наголосив на тому, щоб ми спустилися та перевірили інформацію Кігтів. Ми знайшли двері та увійшли всередину, маючи намір впевнитися у тому, щоб відкрити їх ззовні було неможливо. Ми знищували термінал, що контролював доступ до дверей з технічних тунелів, коли зомбі-поні атакували нас у великій кількості. Лише моя броня врятувала мене.

Я досі пам'ятаю останні слова Грім Стара, він наказував мені тікати, зачинити двері і впевнитися, щоб зсередини вежі їх теж не можна було відкрити. Він залишився там, він бився до останнього і пожертвував собою, щоб дати мені потрібний час. Щоб вежа Тенпоні була, і буде у безпеці.»

Я витріщилася на радіо. Та заради гриви Селестії, невже йому це дійсно вдасться? В його історії було настільки багато правди, що вона

мала витримати розслідування. До того ж, кожен поні, що став би в ній сумніватися, піддав би сумніву і героїзм шефа Ґрім Стара. Я знала, що все було інакше, але я була одна, і це буде просто моє слово проти його. Моє слово зовсім-не-громадянки. Хоча я б і не стала нічого говорити. Я не збиралася повторювати цю помилку.

Тепер з радіо звучав голос Ді-джей Пон3:

— ... з інтерв'ю, взятого годину тому одним з моїх вірних помічників. Охорона Тенпоні підтвердила розповідь Стілхувза на підставі комп'ютерного запису, що його залишив шеф Ґрім Стар...

Ох. Заждіть... то за цим він сюди прийшов? Моє вміння зламувати замки здавалося майже унікальним, але я сумнівалася, що здатність хакнути термінал була настільки ж рідкою. І якщо хтось і міг це зробити, то хто як не «лицар Міністерства Технологій»? Це була лише здогадка, підозра, але до мене дійшло, що Стілхувз збудував собі ідеальний захист. Частина мене майже захоплювалася тим, на що він був здатен. Частина мене злилася через те, що він використовував передачу Хоумідж, присвячену правді пустища (якою б болючою вона не була), щоб розповсюдити свою брехню.

Я вимкнула радіо.

*** **

Нарешті хтось прийшов поговорити зі мною. Ввічливий джентелькін, що зайняв місце з того боку столу, був чубарим крапчасто-коричневим єдинорогом з окулярами на носі і мав сувій за кьютімару.

— Вибачте, що змусив вас чекати. Візьмемося до справи?

Я похмуро кивнула. Мені вже було нецікаво, чому я тут. Я просто хотіла покінчити з цим, чим би воно не було, щоб можна було піти звідси.

Єдиноріг левітував на стіл кілька сувоїв і розгорнув їх.

— Отже, вам варто знати, що деякі витрати мають бути підраховані. Мотузка, на якій повісили Монтерея Джека, коштувала

тридцять кришечок... тонка робота, якісна річ. Платня кату склала двадцять п'ять кришечок. Далі витрати на кремацію... — Жеребець подивився на мене понад окулярами. — Якщо ви, звичайно, не хочете просто викинути його тіло на вулицю для птахів. — Його тон натякав, що це вважатиметься нецивілізованим, але він мав дати мені варіант. — Сама кремація коштує сто кришечок, плюс ще п'ятдесят сім за найпростішу урну...

Я витріщилася на нього, в мені почало пробуджуватися розуміння. *Я повинна буду заплатити за втрату Монтерея Джека?* Я була ошелешена. В чому тут, трясця його матері, сенс?

«Але, — подумала я, занурюючись у депресію, — у цьому є сенс... я винна у його смерті». Чому я не повинна заплатити за це? Я пригнічено слухала, як список плат, витрат та судового мита все росте й росте.

— ... за рік оренди сирної крамниці і його кімнат. Загалом сім тисяч двісті кришечок. Разом, з урахуванням усіх витрат, виходить дев'ять тисяч сорок сім кришечок.

Якусь мить я розсіяно дивилася. Потім кивнула. Зітхнувши, я спитала:

— Скільки у мене часу на те, щоб сплатити це? У мене немає таких грошей. — У нашої групи за простою знайшлася б і вдвічі більша сума, але я вважала неправильним тягнути таку величезну кількість кришечок з тих, які належали Каламіті і Вельвет Ремеді. Стілхувзу теж, хоча цей варіант мене не так бентежив.

Джентелькінь блимнув на мене очима.

Чудово. За їх стандартами я була біднотою.

— Тобто я можу заплатити зараз десь половину...

З дивним поглядом, жеребець повідомив мені:

— Все вже сплачено. Нажаль, у Монтерея Джека не було достатньо коштів, щоб оплатити все кришечками, тому певна кількість його

власності була конфіскована для аукціону згідно з... — він бубонів якусь юридичну маячню, яку я просто не розуміла.

Замішання каламутило мої думки. Отже, я не повинна платити за страту Монтерея Джека? То нащо було тягти мене сюди і розповісти все це? Вони просто вирішили, що мені цікаво буде знати? Щоб я могла позловтішатися? Закон потребував, щоб я зловтішалася?

Джентелькінь знову пильно дивився на мене. Його обличчя набуло похмурого виразу.

— Що ж, я програв це парі, — пробурмотів він до себе. Потім звернувся до мене: — Ти гадки не маєш, чому ти тут, так?

Я похитала головою.

— Монтерей Джек був засуджений за спробу бандитизму. Пограбувати він намагався тебе. Тому по його смерті вся його власність по закону належить тобі.

Що? Заждіть... *ЩО?!* Було погано ще тоді, коли я гадала, що мене збираються покарати; я змирилася з цим, бо за свою тупість та помилки на менше я й не заслуговувала. А тепер мене *нагороджують* за це? Ні! Світ не може бути таким пиздонутим! Не має права.

Жеребець замислено дивився на мене.

— Відверто кажучи, деякі поні підозрюють, що Монтерей Джек зізнався скоріше через магію твого рогу, ніж через через тягар на совісті, — повідомив він мені. Я згадала шепотіння, що супроводжувало мене. Ну звичайно ж. Кожний поні, що знав про цей юридичний виверт, запідозрив би мене. Хоч я і не могла зрозуміти, чому Монтерей Джек зізнався, доки я не побалакала з ним наодинці.

Службовець продовжував:

— Особисто я поставив добру купу кришечок на те, що це була якась хитра змова між тобою та Монтереєм Джеком. — Він знову нахмурився. — Очевидно, ні.

Я витріщилася на нього від цих слів.

— Що? Він помер. Що це за план такий міг бути?

Жеребець потиснув плечима.

— Ми всі знаємо, що Монтерей Джек був не зовсім при собі, відколи його дружина померла.

«Після того, як вбили Кларенет, у них залишився тільки я.»

— Кларенет, так? — спитала я, і службовець кивнув. — Він згадував свою дружину. Що з нею сталося?

— Ходять чутки, що десь у Фетлоку є незаймана Стайня. Кілька місяців тому вони намагалися знайти її. Так і не знайшли; ніхто не знайшов...

Моє серце впало. Було безглуздо відчувати провину через те, що я знайшла Стайню 29, хіба ні?

— Її вбила мантикора. Якщо вірити Монтерею Джеку, він вбив тварюку, але до того вона встигла ужалити їх обох і добряче порвати її. Неборака мав лише одне протиотрутне зілля, і вона наполягла, щоб він сам його випив. З її ранами, зі слів Монтерея, вона б навряд чи вижила, навіть якщо б він дав протиотруту їй. — Жеребець похитав головою. — Звичайно ж, так нам розповів Монтерей. Але він ніколи не брехав.

Свята Селестіє милосердна.

Службовець відкашлявся і повернувся до документів, що лежали перед ним.

— Повернемося до справи: навіть після всіх плат та вирахувань, вам все одно залишаються його кімнати, договір та ліцензія на крамницю, ну і дещо з меблів. Звичайно ж, є два питання, які мають бути вирішені.

Це було так неправильно. Я не могла отримувати власність через трагедію Монтерея. Я просто... просто не могла прийняти це. Я не заслуговувала на це.

— Перше, звичайно, це простий факт, що ви не являєтесь громадянкою вежі Тенпоні. Відповідно, ви не маєте права займатися

бізнесом на території вежі. Зазвичай потрібно кілька років, щоб отримати громадянство. Але, зважаючи на законний стан цієї власності, якщо ви подасте заяву негайно, то можете отримати громадянство трохи більше ніж за рік. — Він пильним поглядом подивився на мене понад окулярами. — Втім, я б радив продати договір та права на торгівлю якійсь кобилі або джентельконю, які є громадянами. Отримати гарну суму та й покінчити з цим.

Я кивнула. Цікаво, чи не знадобиться Хоумідж колишня сирна крамниця?

— Друге питання — це діти Монтерея Джека...

Я нашорошила вуха. Що він сказав?

— ... які згідно до закону мають право залишатися у його кімнатах до кінця місяця. Тому, хоч ви і є законною власницею, боюся, ви не зможете вигнати їх до першого числа...

Я відчувала себе так, ніби на мене впало піаніно.

Через перекручену юридичну поїбень вежі Тенпоні, це я виштовхувала кобилку та жереб'ят Монтерея Джека на смертельне пустище!

Я відчула, що нарешті розумію, що коїться за кулісами. Страта Монтерея Джека перетворила мене, героїню його дітей, на поні, яка вкрала їх дім одразу ж після смерті їх батька. Останній цвях у віко домовини. Якщо, звичайно, я щось не зроблю...

... саме так, як вже зробила. Я розібралася з ними навіть раніше, ніж ця пастка замкнулася.

Я підняла погляд на жеребця. Нове почуття випалювало мою депресію: гнів.

*** **

— *Він грав мною!*

Я кричала на стіни свого номера, телекінезом перекидаючи всі ліжка. В моїх очах палали сльози. Моє серце калатало від люті.

— Він мене підставив! — Я мотала ковдри по кімнаті, немов торнадо. — Я була хорошою кобилкою, і він зрозумів, що зможе мною маніпулювати. І він був правий! — Я тупнула всіма копитами. Ковдри полетіли у вікно і відбилися від скла.

Я ненавиділа Монтерея Джека. Я хотіла, щоб він здох. Але він і так вже був мертвий, а я була не такою поні, яка могла змінити свою думку та відірватися на його дітях. Він був *абсолютно* правий щодо мене. Тому замість цього я виплеснула свою лють на мою кімнату, і була рада, що ніхто з моїх супутників не був поряд і не бачив, як я це роблю.

Це було занадто. Сором від моєї залежності, біль від того, що я зробила боляче своїм друзям, зрада у діях Вельвет Ремеді, а тепер ще й Монтерей Джек їбе мене з потойбіччя всіма копитами.

Я жбурнула одну зі своїх торб об стіну. Якщо б левітація мала якусь справжню силу, я напевне пробила б дірку у стіні. Ну а так торба просто брякнула об стіну, відкрилася і розсипала свій вміст. Святкові Мінт-алки, яких вистачило б на все життя, розлетілися по підлозі. Сховані запаси з сейфу Пінкі Пай.

Я залякла, дивлячись на купу бляшанок.

Знадобилася лише мить, щоб перенести свою лють та сум на наркотики. Я й помітити не встигла, як вже була у ванній кімнаті та сипала вміст однієї бляшанку за іншою в унітазну воду, лаючи їх та себе за все, що ми разом зробили з моїм життям.

Змити. От і нема запасу на місяць. *Змити.* І ще мінус дюжина.

Я викидала скажені суми у переліку на кришечки... туди їм і дорога. Вони більше ніколи нікому не зможуть нашкодити.

Змити. Зникало те, від чого я дозволила собі стати залежною.

Змити. Те, чому я дозволила стати між мною та поні, яки були мені ближче, ніж родина.

Я так сильно плакала, що ледве бачила, що я роблю. Але мені було й не треба.

Змити. Змити. Змити.

*** **

Остання бляшанка Святкових Мінт-алок левітувала переді мною, над унітазом, відкрита. Треба було лише нахилити її та змити. Найпростіша справа у світі. Телекінетична дитяча забавка. Нахилити і змити.

Бляшанка висіла і не нахилилася.

Остання бляшанка.

При всій шкоді, що вони завдали... яку я дозволила їм завдати... Святкові Мінт-алки *дійсно* рятували моє життя, і життя моїх друзів. І не раз.

Може, залишити лише одну бляшанку? Про всяк випадок?

Але якщо я прийму ще хоч одну, я можу знову стати залежною. Першого разу вистачило однієї. І я не могла таке з собою зробити. Я не Монтерей Джек. Я не хотіла робити собі таку капость.

Бляшанка почала нахилятися.

Але якщо станеться так, що ця розумова ясність буде єдиним, що зможе врятувати моїх друзів? Якщо на кону буде життя Каламіті? Або Вельвет Ремеді? Або Стілхувза? Чи варті будуть вони варті того, щоб пожертвувати собою?

Так. Будуть.

Бляшанка вирівнялася і полетіла до мене.

Але... чи зможу я таке з ними зробити? Знову змусити їх через все це проходити? І чи не буде зрадою залишити навіть одну бляшанку?

Бляшанка зупинилася, левітуючи над краєм унітазу.

— Літлпіп? — Голос Хоумідж з дверей ванної кімнати налякав мене. Моя магія розвіялася, і я впустила всю бляшанку в унітаз.

Я налякано подивилася на неї червоними, опухлими очима, розуміючи, що виглядаю я жахливо.

Хоумідж увійшла до ванної, виглядаючи спокійно та елегантно у своїй сукні. Я відсахнулася, не бажаючи випадково торкнутися її своїм брудним тілом. Вона не дала мені втекти. Вона схопила мене і притисла до своїх грудей. Я більше не могла стримуватися, і відкрито розридалася.

Я почула дзвякання бляшанки, коли Хоумідж левітувала її з води і кинула до купи порожніх.

Змити.

*** **

В якийсь момент Хоумідж випхала мене з мого номеру до Атенеума, де вона мешкала. Вона увімкнула м'яку музику і сиділа поряд зі мною, залишивши трансляцію Ді-джея Пон3 на повторі музики без новин.

— Як скоро це потрапить у новини? — стомлено спитала я, коли сонце почало сідати.

Хоумідж кинула на мене м'який, але докірливий погляд.

— Ремонтниця тостерів позбавляється залежності — слухайте на початку наступної години? — Милі сіра єдиноріжка підштовхнула мене носом. — Серйозно? Не думаю, що це для радіохвиль, хіба ні?

Я вдячно посміхнулася їй.

— Давай приготую тобі щось поїсти, — сказала Хоумідж, перш ніж наважилася відійти від мене. Я зрозуміла, як сильно зголодніла. Я не їла вже... майже два дні?

Хоумідж перевірила всі ресторани вежі Тенпоні з їх плетеним банановим пюре і таким іншим. Проста, смачна їжа. І вона не проти була приготувати ще, коли я все доїла, але все одно була голодною.

Після вечері я відчувала себе втомленою та емоційно виснаженою, не кажучи вже про переповнений шлунок, але тепер я мала достатньо енергії, щоб допомогти їй прибрати зі столу.

— Де ти навчилася так готувати? — спитала я, бажаючи, щоб з нами подорожував хтось, хто вмів би готувати хоча б наполовину так добре, як вона. Мені вкрай кортіло запропонувати їй приєднатися до нас (і не тільки через їжу), але я знала, що вона була потрібна тут. Все Еквестрійське пустище залежало від Ді-джея ПонЗ.

— В своїй хуліганській юності, — натякнула вона, підморгнувши. Я тицьнула її копитом, і вона відповіла докладніше: — Я дійсно була помічницею попереднього Ді-джея ПонЗ. Так я отримала естафету, коли він захворів; його знала лише я. Закляття голосу передавалося від одного Ді-джея ПонЗ до іншого вже щонайменше разів п'ять, тому пустище так і не дізналося, що вони мінялися.

Я кивнула, бо щось таке і підозрювала.

— Я провела кілька років після того, як отримала кьютімарку, бігаючи по Мейнкеттенських руїнах та ще деінде з Джоукблю¹, близькою подругою... — Подругою, зрозуміла я, про яку вона вже згадувала. — Місця звідси до Філідельфії не були такими смертоносними, як зараз. Я полювала на записи та кулі спогадів для Ді-джея ПонЗ, сподіваючись, що це дасть йому нову музику або корисні новини для передач. Робила іншу роботу для Ді-джея ПонЗ. Заробила собі місце у вежі. Попутно навчилася виживати. Готувала, ремонтувала зброю, мала багато хакерської практики під час відкривання дверей та сейфів.

Я подумала про всі свої випадки хакерства та злому замків, здебільшого через допитливість і потреба досліджувати та дізнаватися. Навіть якщо те, що я дізнавалася, нічого не означало. Ніби збереження спогадів було вдячністю минулому та пошаною до нього.

— Джоукблю добре володіла зброєю та вміла знешкоджувати пастки... — Хоумідж зупинилася, натрапивши на явно болючий спогад.

— Ти... хочеш поговорити про це?

Хоумідж посміхнулася, в її оці блиснула сльоза.

— ... більшість пасток. Якийсь жорстокий покидьок встановив пастку з вибухівкою на дитячу коляску, використав труп новонародженого лошати та запис дитячого плачу, щоб приманювати жертв. — Я зіщулилася від жаху. — Коли вона зрозуміла, що дитина мертва, було вже запізно тікати. Вона намагалася знешкодити пастку, але... — Голос милої єдиноріжки зірвався, вона задихнулася плачем.

Тепер була моя черга обіймати Хоумідж.

*** **

Я витягнулася на ліжку Хоумідж, а вона робила мені масаж. Або вона багато чому навчилася з нашого візиту до спа, або мала практичний досвід. Так чи інакше, це було чудово! Якщо б я була кішкою, я б зараз просто муркотіла.

Я відчула, як вона притиснулася до мене, коли нахилилася, щоб прошепотіти мені на вухо:

— Я знаю, що доктор наказав тобі розслабитися і не напружуватися. Ти слухаєшся його настільки ж добре, як і більшість його пацієнтів.

Я кивнула, не бажаючи говорити про це. Та й, власне, про будь-що. Те, що вона робила копитами, було просто божественним. Вона натискала ними круговими рухами по задній частині моїх ніг та низу мого крупу. Може, й не настільки вміло, як професійні поні зі спа. Але невимовно приємніше, бо це робила саме Хоумідж.

— Тому я не буду вибачатися за те, що допоможу тобі ще трохи попорувати його накази. — Я не мала гадки, про що вона... от так ЗДРАСТЄ! Я різко вдихнула, відчувши її язик там, де раніше лише уявляла. Моє тіло спалахнуло насолодою.

А вона лише починала. Це явно можна буде розцінити як напружуючу діяльність.

*** *(Глава 20,5)* ***

Я різко підвелася, мій погляд уперся в темне вікно.

Поряд зі мною у ліжку закрутилася Хоумідж, магією поправляючи ковдру.

— Літлпіп? — сонно спитала вона.

Я сказала їй, що, здається, бачила зелений спалах за вікном. Він нагадав мені спалах, який я бачила у тумані майже тиждень тому.

— Мабуть, крадяний фенікс, — відповіла Хоумідж, пригортаючись поближче до мене. — Є тут кілька у Мейнкеттені.

— Ага, — кивнула я. — Але цей, здається, слідує за нами.

*** **

Ми провели наступний ранок разом. Хоумідж покинула ліжку на час, достатній щоб приготувати нам сніданок. І через кілька годин ще раз, щоб поколупатися в Аварійній Радіостанції над нами. Цього разу новини включали переказ мого «хороброго і сміливого порятунку» Кігтів Блеквінг, а також поздоровлення від Ді-джея Пон3 з тим, що я знову розчавила два яйця одним копитом — очевидно, саме я знищила трьох алікорнів власними копитами, підірвавши при цьому рейдерський табір. Я заховала голову під простирадла. Це не повинно було мене здивувати. Власне, я була б здивована, якщо б Каламіті не дозволив їй перекласти це все на мене. Хоумідж довела, що їй дійсно доставляє задоволення змушувати мене корчитися. В будь-який спосіб.

Її не було більшу частину години, я залишилася наодинці зі своїми думками. Коли вона повернулася, я нерішуче наважилася підняти незручну тему. Чорний Опал.

— Та штука? — спитала вона, одразу ж зрозумівши, про що я кажу. Я очікувала, що вона спитає, навіщо вона мені потрібна, але натомість почула: — Звідки ти знаєш, що я маю одну з них?

Я прикусила губу.

— Один... знайомий бажає, щоб я «добула його». — Я відвела погляд, потім подивилася їй в очі. — Мені дуже кортіло просто послати його на хуй. Але я вирішила спитати. Будь ласка, не соромся

відмовити. Я не хочу, щоб між нами зараз з'явилася якась недовіра. Та й, власне, будь-коли.

Хоумідж якусь болючу мить замислено дивилася на мене, а потім всміхнулася.

— Люба, єдине, що з'являлося між нами протягом останніх кількох годин, це піт. Але навіть я маю займатися справами, хоч як би мені хотілося поледарювати. І я не збираюся сердитися на тебе через те, що ти робитимеш те ж саме.

Я полегшено зітхнула.

— І так, ти можеш його взяти. — Вона серйозно подивилася на мене. — Ще у мене є подарунок для тебе. Але Чорний Опал... вважай його авансом. Я хочу доручити тобі завдання.

Мої очі розширилися від несподіванки.

— Все що завгодно.

Вона всміхнулася.

— Можеш сказати це, коли я розповім тобі, у чому справа. Але... ти з друзями збираєшся відправитися до Філлідельфії, так? — Сміх зник з її голосу, щойно вона вимовила цю назву.

Я рішуче кивнула.

— Я досі впевнена, що на Еквестрійському пустищі щось назріває. Щось зв'язане з Ред Аєм та алікорнами. Я знаю, що вони давно вже тут з'явилися, — сказала я їй. Достатньо давно, щоб Стілхувз ці чудовиська стали кликати його Могутнім Мисливцем на Алікорнів, хоч і саркастично. І, засумнівавшись в своїй теорії, спитала: — Алікорни ж тут давно, так? Але, гадаю, вони просто стали траплятися частіше?

Хоумідж поміркувала над цим.

— Років десять назад я про них навіть не чула. А тепер вони повсюди в Кантерлоті, а останнього року я помітила, що їх групи почали з'являтися і у Мейнкеттені.

Я знову кивнула.

— Коли я дізнаюся, що відбувається, Ді-джей ПонЗ дізнається про це першим, — пообіцяла я.

— А невдовзі після цього дізнається і вся Еквестрія, — поклялася Хоумідж. — Хоча я можу тобі допомогти швидше скінчити... — Я підозрювала, що натяк був навмисним. — ... з усім цим, якщо ти виконаєш для мене це не таке вже й маленьке завдання. Пам'ятаєш той блок пустих моніторів на АРС?

Я помітила їх, коли вона вперше впустила мене до ММНАРС і дозволила роздивитися. Я так їй і сказала.

— Вони мають транслювати з Філлідельфійської вежі. Ред Ай захопив вежу, або принаймні ті три відсотки вежі, до яких я зазвичай маю доступ, і відключив мене від неї. Якщо ти йдеш у тому напрямку, я хочу, щоб ти підключила обхідний пристрій до мейнфрейму станції у вежі. Це дозволить Ді-джею ПонЗ нарешті мати очі в тому жахливому місці. Занадто довго Ред Ай працював у тінях.

Я опустила копито (хоча тупання по подушці не мало достатнього ефекту).

— Згода.

*** **

Хоумідж зняла картину Розкішної долини, відкривши стінний сейф з дверима, зробленими з товстого броньованого скла. Від її магії він з клацанням відкрився.

Всередині було три предмети, два з яких вона левітувала до мене. Першим був Чорний Опал. Я дивилася на предмет, повний спогадів, який так хотів отримати Спостерігач.

— Я хочу дати його тобі, як подарунок, — м'яко посміхнувшись, сказала Хоумідж теплим, але наполегливим голосом, левітуючи з сейфу яскраво-рожеву статуетку дуже знайомої поні. Я ніколи не бачила Пінкі Пай такою молодою і живою. Я майже очікувала, що статуетка ось-ось підскочить, оживлена енергією на її обличчі, і почне гасати по кімнаті. Це, зрозуміла я, була справжня Пінкі Пай...

Твайлайтова Пінкі Пай. У порівнянні з нею кобила, яку я бачила у спогадах, була просто тінню.

— Її подарував мені попередній Ді-джей Пон3, який отримав її від свого попередника. Він казав, що сама міністерська кобила подарувала її Вініл Скретч, першому Ді-джею Пон3. — Фігурка випромінювала таку ауру нестримного щастя, що я не могла навіть уявити, щоб поряд з нею чиясь мораль могла впасти. — Вона добре мені послужила. І тепер я хочу віддати її тобі.

Я подивилася на Хоумідж, відчуючи себе здивовано і нерішуче. Я не могла! Це ж спадщина! Це...

— Я знаю, через що ти пройшла. І я знаю, що вона теж пройшла через це. Ти... ти це перемогла. Вона — ні. Я хочу, щоб ти взяла її, як нагадування; щоб кожного разу, коли тобі захочеться проковтнути Мінт-алку, ти могла подивитися на неї.

Я важко зглитнула. І серйозно кивнула, розуміючи важливість цього подарунку. Я простягнула свою магію, огорнула маленьку Пінкі Пай телекінезом, і одразу ніби відчула поштовх. Все стало ясніше. Моє тіло наповнилося життям. Це було вельми схоже на Мінт-алки, але мало смак зацукрованих яблук і глазури для кексів («Що мало смак?» — наполягала частина мого мозку; я ж нічого не клала у рот). Зі статуетками Твайлайт Спаркл та Пінкі Пай я почувалася так, ніби під Мінт-алками без них. Тільки чистіше. Краще. Більш... цілісно.

Я розвернула статуетку, щоб прочитати напис на підставці. Він був не такий, як у інших. Звичайно ж він був не такий, як у інших.

«Пильність! Вона була під літерою “Е”!»

Я почувалася радісною і водночас вбитою горем. Статуетка була нагадуванням одночасно моїх помилок і їх ціни, якщо б мої друзі не змогли витягнути мене з безодні. Сумним визнанням шкоди, яку я завдала і тепер мала виправити. І вісником, який казав мені, що я маю сили не повторювати цього. І, мабуть, найголовніше, подарунком від Хоумідж, який давав мені знати, що вона розуміє мої слабкості, приймає їх і пробачає.

— Дякую, Хоумідж. Ти... навіть не уявляєш, як багато це для мене означає.

Я левітувала фігурку до своїх торб, які Хоумідж, мабуть, левітувала сюди, коли я була занадто емоційно виснаженою, щоб це помітити. Відкривши відділення, де були три інші статуетки, я взяла шматок тканини і прив'язала Пінкі Пай порід із Твайлайт. Тепер вони знову можуть бути разом. Це було безглуздо, але здавалося правильним.

*** **

Коли Хоумідж зачиняла сейф, я звернула увагу на останній предмет всередині. Це був якийсь енергомагічний пістолет, але зовсім не схожий на ті, що я бачила, і з держакон, не пристосованим для роту поні.

Іскра цікавості змусила мене спитати Хоумідж про нього.

— Довга історія, — відповіла вона мені. — Однієї ночі ми з Джоукблю нищипорили навколо Фетлока, намагаючись знайти Стайню, про яку ми чули, коли дивний вибух освітив небеса над нами. Спершу ми подумали, що це гроза, але потім з неба почали падати всілякі уламки. Шматки найдивнішого небовоза, що нам колись доводилося бачити. Ми сховалися у спаленому пасажирському фургоні. Коли все скінчилося, я знайшла цю штуку серед уламків. — Хоумідж всміхнулася. — Здається, не така вже й довга вийшла історія.

— А що це?

— Найогидніша зброя, яку знало Еквестрійське пустище, наскільки мені відомо. Один постріл з цієї штуки перетворить ціль на пару. І на відміну від енергомагічної зброї, яку ти бачила, не один раз з бозна скількох. Кожного. Разу. — Хоумідж, здається, боялася цієї зброї. — Гадаю, одним пострілом з неї можна навіть дракона вбити. — А тепер почала боятися і я.

— Звідкіля воно взялося? — подумала я вголос. Від самої думки, що були поні... можливо, пегаси... з такою руйнівною зброєю, я

холоділа від храпа до хвоста.

— Джоукблю гадала, що з якогось експериментального пегасячого летючого танка, який вибухнув. А я... — Хоумідж зглитнула. — Я знаю, що це дурість, але все одно вважаю, що він впав звідкись значно вище.

— Вище? — У мене в голові з'явився дивний образ предметів, що падають в Еквестрію з місяця, прямо зі скрині з іграшками Найтмер Мун.

Хоумідж здавалася трохи збентеженою.

— Ти будеш сміятися.

Я пообіцяла, що не буду. І вирішила стримати слово, як би важко це не було.

Чудова сексуальна сіра єдиноріжка якусь мить збиралася з думками. Потім обережно почала:

— Я колись зустріла зебру.

Такого я від неї зовсім не очікувала. Мої вуха нашорошилися. Я посунулася вперед.

— У них... інше відношення до неба, ніж у нас. Безумовно, через те, що в них нема пегасів. Але не тільки. До апокаліпсису ми, поні, завжди дивилися на небо з відчуттям радості та безпеки. Вдень ми бачили сонце, що його направляла по небу Селестія. І місяць, що під керуванням Луни наглядав за нами вночі. Принцеса Селестія і Принцеса Луна були нашими великодушними правительками. І хоча більшість поні ніколи не зустрічали їх особисто, сонце та місяць були символами їх доброзичливої присутності повсюди і для всіх в Еквестрії.

Я відчула, як моє тіло нахиляється ближче, намагаючись почути кожне слово її розповіді. Я ніколи не чула, щоб так говорили про Селестію та Луну.

— Коли вони загинули в апокаліпсисі і пегаси закрили небо, забравши у нас сонце та місяць, ми перетворили їх на богинь, щоб

вони завжди були з нами. Здається, навіть ті, хто був у полоні Стаєнь, зробили це. Своєрідна паралельна еволюція.

Те, що вона казала, було майже богохульством, але я відкинула бажання винести їй догану, натомість ненадійно нахилившись вперед і слухаючи. У Хоумідж була точка зору, яку я хотіла вислухати, хоча від когось іншого я наврядчи стала б це слухати. Вона змушувала мене думати, ставити питання. Наприклад, чи пояснює це, чому Каламіті не вірить у Богинь? Чи був атеїзм характерною рисою пегасів? На відміну від нас, вони ніколи не втрачали обійми сонця і місяця.

— Але зебри, вони бояться неба, — сказала Хоумідж. Таку заяву я б скоріше очікувала від пропагандистського плакату, ніж від поні, яка дізналася це безпосередньо від зебри. Але я знала Хоумідж, і не в її дусі було говорити не об'єктивну правду, як вона її знала. — Зебри дивляться вгору і бачать зорі, які дивляться на нас з величезної чорної порожнечі. І зорі, знають вони, не доброзичливі.

Я нахилилася ще ближче, перекинулася і впала долілиць.

Хоумідж зупинилася, прикриваючи усмішку копитом. Коли я підвелася, виглядаючи, мабуть, так само ніяково, як і почувалася, вона продовжила:

— Зебри вірять, що там є розум, розум самих зірок. Зірки палають холодним, злісним вогнем. Скільки б їх не було, небо вночі вони не зігріють. Вони бажають лиха нашому світу. І іноді вони діють, не безпосередньо проти нас, але дозволяючи нам шкодити і руйнувати себе.

Я відкрила рота, але припущення про те, що зебри трохи несповна розуму, вмерло на моїх устах. Так, це звучало божевільно. Але хіба не було і в нас легенд, які натякали на подібне? Я згадала історію про *Кобилу на Місяці* (справжню версію, а не ту маячню про «Жеребця на Місяці»).

Зірки допоможуть їй втекти.

— Зокрема вони розповідають про чотири зловісні зірки, чий серця сповнені жорстокості та хаосу, і які прагнуть вкусити смак нашого

болю та зруйнування, спричиненого нашими власними копитами. — З гримасою, Хоумідж додала: — Якщо у зебрячій міфології є якась правда, то, гадаю, ми їм справжній бенкет влаштували.

Чотири зірки допоможуть знищити Еквестрію. І чому *це* звучало так знайомо?

Хоумідж відкинула похмуру атмосферу, що наповнила кімнату після її історії.

— Отже, як я і сказала. Дурість. Джоукблю, мабуть, була права. Якийсь пегасячий експеримент, що вибухнув у них у копитах.

*** **

Обережно, бо поряд зі мною була Хоумідж, я опустила свій ріг до Чорного Опалу. Якщо я збиралася віддати його Спостерігачу, то маю хоча б спершу дізнатися, що там.

Я нерішуче торкнулася опала своєю магією і дозволила йому забрати у мене Хоумідж та її Атенеум...

<=====ooO Ooo=====>

Я почувалася дивно і неправильно.

Ми йшли по затемненому коридору, широкому і майстерно прикрашеному, до яскраво освітленої кімнати, половину якої відгороджувала декоративна завіса. Переді мною йшли четверо поні, п'ята їх вела. Міністерські кобили.

Першою я впізнала Пінкі Пай. В той час як інші спокійно йшли по коридору, вона вистрибувала, ніби фанатка по дорозі на наступний концерт її кумира. Вона була трохи молодше, ніж коли я бачила її раніше. Але все одно схожа на цукерку-паличку.

Я відчула укол сорому, коли мій погляд впав на поні, що вела нас, красиву білу єдиноріжку, про яку я... фантазувала. І поні, у якому я була, не переставав на неї дивитися...

Протуберанцева тічка Селестії!

Істота, в якій я перебувала, була не поні. Він (а це був однозначно і нестерпно він!) був великий, як жеребець! Я відчула... щось, що не було копитами, на кінцях моїх ніг. І крила, складені у мене за спиною. І хвіст!..

— Спайку, — боязко спитала Флатершай, обертаючись і дивлячись на мене. — Тобі не боляче?

Мою увагу відволікло щось тісне й металеве, що стискало мою голову. Я припустила, що це реколектор. Здається, він не був пристосований для... тих, ким я була.

Я відкрила рота, що відчувалося абсолютно неправильно, і відповіла:

— Не-а. Майже нічого не відчуваю. До того ж, Реріті хотіла записати цей спогад.

— Вона могла б сама його надягти, — стиха пробурмотіла Твайлайт Спаркл, яка була прямо переді мною. Я побачила, що мої очі повернулися до білої єдиноріжки з чудовою пурпуровою гривною. Вона, здається, цього не почула, бо саме розмовляла з поні, відомою мені як Еплджек. Жовтогаряча поні з трьома яблуками на кьютімарці виглядала трохи молодшою і не такою стомленою, як на останній вечірці Пінкі Пай.

— Я ся дійсно сподіваю, же це ніяк не пов'язано з... тією... штукаю, про яку ми ніколи не балакали, — казала Еплджек з нервовою обережністю.

— О ні, дорогенька. Я давним-давно покинула той проект, — люб'язно мовила Реріті.

— Ох, — з явним полегшенням зітхнула жовтогаряча поні. — Добре.

Наближаючись до кімнати, ми пройшли по вишуканому килиму, прикрашеному самоцвітами. Я відчула поштовх холоду, коли істота, в якій я була, ступила на нього. Твайлайт Спаркл зупинилася трохи попереду і обернулася, щоб роздивитися килим, доки Реріті та

Еплджек розмовляли. Але гучне покашлювання Реріті відволікло її увагу.

Реріті плавно змінила тему, звертаючись до усіх чотирьох поні, яких вона вела.

— Це, звичайно, лише перший дизайн. Але я вважаю, що ви всі будете вражені.

— Завжди рада побачити твої дизайни, Реріті, — підтримала її Твайлайт Спаркл.

Реріті всміхнулася з діловою вдячністю.

— І це лише легкий обладунок, не повна силова версія. — Вона обернулася до Еплджек і стримано їй посміхнулася. — Просто хочу прояснити, що я не намагаюся наступати тобі на копита. Ця броня не така міцна, як твої обладунки сталевих рейнджерів, і не дає стільки захисту...

— То в чому сенс? — перервала її Еплджек. — Я не бачу ніякої користі в тому, жеби створювати броню, яка буде захищати *менше*!

Група дійшла до кінця коридору. З одного боку кімнати було велике дзеркало, а інша була наповнена швейними машинами, рулонами тканини і понікенами. Ескізи та викройки вкривали стіни. По сигналу Реріті всі зупинилися і звернули увагу на завісу — окрім моєї незвичайної істоти, яка не відводила погляду від білої єдиноріжки.

— Ну звичайно ж тому, що призначення вбрання не тільки у тому, щоб зупиняти кулі!

Еплджек, здається, була готова суворо заперечити, але стримала коментарій.

— Добре, Рейнбоу Деш! — гукнула Реріті. — Вони готові!

З-за завіси вийшла тінь з кошмарів. Синя пегаска, закута у чорну, комахоподібну броню, так що видно було лише її храп та нижню частину крил. Її хвіст був закритий чохлам, схожим на хвіст скорпіона, з жорстким шипастим жалом. Чорний, немов смола, обладунок був

лискучим і зловісним. Жовтогарячі захисні окуляри фасеточними, ніби у комахи, очима, доповнювали образ. У боки обладунку були вбудовані два антеноподібні виступи; кристали, що були на кінцях цієї енергомагічної зброї, мерехтіли переливчастим райдужним сяйвом.

Реакція інших поні була миттєвою.

— I-I-I-I-I!

— Ох ти ж!

— Це виглядає... демонічно.

— У-у-у. Деші, ти виглядаєш *моторошно!*

Істота, у якій я була, обернулася, дивлячись на Реріті, яка раптово зірвалася з місця.

— Флатершай! Повернися! Це лише Рейнбоу Деш!

Я (ми?) обернулася саме вчасно, щоб побачити, як Рейнбоу Деш піднімає окуляри броньованим копитом. Її очі звузилися, самовдоволення посмішка розпливлася на обличчі, коли вона опустила в загрозливу бойову стійку перед дзеркалом. Вона погрозово заричала, броня безсумнівно надавала їй лихого вигляду.

— О так! — мовила вона. — *Оце круто!*

<-=====ooO Ooo=====-->

Реальність зібралася до купи, залишивши мене з дуже дивним відчуттям. Було добре знову бути у власному тілі. Я більше не хотіла бути... цим ніколи.

*** **

Стілхувз наблизився до мене, коли я йшла через монорельсову станцію вежі Тенпоні.

— Ти йдеш на зустріч з цим... твоїм другом спрайт-ботом, так?

Я кивнула, оглядаючи закутого у броню воїна.

— Зі Спостерігачем, — сказав він, здивувавши мене.

— Ти знаєш Спостерігача? — випалила я. Потім подумки копнула себе по голові. Пора вже нарешті згадати, що я збиралася порозпитувати Стілхувза.

— Я знаю про Спостерігача, — прогудів Стілхувз. — Неможливо було прожити так довго, як ми, і не пересіктися.

Мені знадобилася якась мить щоб зрозуміти, що він сказав, але потім я кивнула.

— Отже... Спостерігач дійсно тут вже довго. Хто такий Спостерігач... і що вона, він... або воно... робить?

— Хто? Цього я не можу тобі сказати. — Стілхувз підняв передню ногу, дивлячись на неї. — Спостерігач дозволяє поні знати про себе менше, ніж я дозволяю про мене. І не без доброї причини. — Він опустил копито. — Ну а стосовно «що»: Спостерігач має звичку знаходити поні з... які...

Я не помічала, що прикипіла до нього поглядом, доки Стілхувз так само пильно не подивився на мене.

— Спостерігач знаходить поні, які є *кращими поні*. І направляє їх на шлях пошуку інших, щоб створити команди друзів.

Я відчула, що починаю нервуватися. Мені не подобався такий зовнішній погляд на мої пригоди.

— А потім?

— Ну, зазвичай вони зникають. Або врешті-решт гинуть.

Це. Не. Втішає.

Стілхувз залишився на станції, а я пішла по лінії Селестії сама. Далеко йти не довелося. Монорельс огинав зруйновану будівлю, і вежа Тенпоні зникала з поля зору. Там і був Спостерігач, спрайт-бот тихенько колихався. Чекав.

— Він зі мною, — рівним тоном сказала я.

— Дякую, Літлпіп. Я знав, що можу тобі довіряти. Отож, у цього спрайт-бота є відсік для запасних батарей. Чи не могла б ти...

— Ні.

Спрайт-бот якусь мить тихо колихався.

— Га? — голос Спостерігача звучав приголомшено.

— Довіра має бути взаємною, пам'ятаєш? — нагадала я.

— Ну... так. Я передав твоє повідомлення, як ти і просила. До того, як ти дістала Чорний Опал.

Я кивнула. Він мав рацію, але мені було потрібно не це. Не зараз. Я відчула сувору рішучість.

— Відповідь все ще «ні».

— Ні? Ти дістала його, але не збираєшся мені віддавати?

— О, я віддам його тобі, — рішуче сказала я. — Особисто.

Спостерігач знову замовк. Цього разу я не чекала на відповідь.

— Ти багато говориш про чесноти і дружбу. Ну так от, друзі не втікають щоразу як бесіда стає особистою. Ти не можеш мати друзів, якщо ховаєшся за роботами і нікому не дозволяєш побачити справжнього тебе. — Я фиркнула. — Трясця, та навіть Стілхувз з цим краще пореється. Ти хочеш це? Я хочу зустрітися з тобою.

— Чому?

— Тому що я хочу знати, чи ти дійсно мій друг, чи теж лише граєш зі мною.

Спостерігач ще трохи похитався у тиші. Я міркувала, наскільки сильно незнайомець за кулісами бажає отримати цей чорний опал з цікавим, але нібито незначним спогадом. Потім, коли я вже вважала, що Спостерігач зараз запропонує мені стрибнути з монорельсу, монотонний механічний голос сказав:

— Добре.

Я блимнула. Це була відповідь, яку я хотіла. Але...

— Ти права, Літлпіп. — Я почула писк від моєї передньої ноги. — Я залив мої місцезнаходження на твій ПіпБак. Скоро побачимось. —

Пролунав вибух статики, і спрайт-бот полетів геть під барабанне соло.

Я підняла ногу, щоб подивитися на ПіпБак. На мапі Еквестрії з'явилася мітка. Дуже, дуже далеко від Мейнкеттена. Казна-де. Пішки туди кілька тижнів йти.

Але якщо Спостерігач сподівався, що це відіб'є у мене охоту, чи хоча б затримає, то він помилявся.

*** **

Я провела ще одну ніч у вежі Тенпоні з Хоумідж. Після чого, нажаль, настав час йти. Нашою першою зупинкою був Фетлок.

Каламіті провів кілька годин під Небесним Бандитом, встановлюючи регулятор потоку і перевіряючи, щоб все працювало як треба. Коли він закінчив, вже швидко темнішало.

— Що ж, поні, у мене чудові новини, — сказав він, замурзаний, виповзаючи з-під небовоза. — Ми знайшли собі транспорт!

Вельвет Ремеді, Стілхувз і я затупали, гучно аплодуючи.

— Отже, ця красуня живить ся від масиву іскрових батарей, і два сторіччя не були до неї ласкаві. Тому ми мусимо доволі часто їх міняти, жеби вона була на ходу.

— Стій! — стривожено сказала Вельвет Ремеді. — Тобто ти хочеш сказати, що здатність цієї смертельної пастки летіти за тобою може зникнути будь-якої миті?

Каламіті дивився на неї майже зі співчуттям.

— Ні. Спочатку вона почне просідати. Стане важко нею керувати. У нас буде достатньо попереджень.

— І, — запевнила я Вельвет Ремеді, — якщо це станеться, гадаю, мій телекінез тепер достатньо сильний, щоб протягнути нас достатньо довго до безпечного приземлення. — Я ні в якому разі не змогла б піднімати таку вагу впродовж довгого часу, принаймні, не настільки довго, щоб подорожувати; але я була абсолютно впевнена у тому, що

зможу підтримувати нас у повітрі навіть якщо іскрові батареї здохнуть і Каламіті засне. Протягом кількох хвилин.

Інші почали заходити у Небесного Бандита. Вельвет Ремеді вже прибирала його своєю магією і обговорювала, як його прикрасити. Ніхто з хлопців, здається, не бажав брати у цьому участь.

Я левітувала ложку та бляшанку солодкої картоплі, і відкрила її. Я знову зголодніла, і збиралася пообідати, одночасно обдумуючи наступні три кроки. З *Небесним Бандитом* ми зможемо бути на порозі у Спостерігача менше ніж через два дні.

— Ем, Лі'лпіп? — гукнув Каламіті. — Ти будеш під дощем сидіти?

Я зупинилася, ложка з солодкою картоплею зависла на півдорозі до мого рота.

— Що? Але ж...

>>**БУУУМ!!!**<<

Грім вдарив прямо над головою, і вода полилася так, ніби хтось відкрив наді мною величезний кран. Я миттєво промокла, волосся осіло мені на обличчя. Консервна банка наповнилася водою, шматки солодкої картоплі поспливали і почали випадати на землю.

Кому як не пегасу розуміти погоду.

Відкинувши банку, яка тепер була наповнена здебільшого водою, я галопом рвонула в укриття пасажирського фургону. Каламіті і Вельвет Ремеді сховалися за Стілхувзом, доки я обтрушувалася, розприскуючи повсюди воду з себе.

Пролунав красивий, пронизливий крик. І крадяний фенікс влетів з-під дощу крізь розбите вікно. Він приземлився на сидіння поряд з Вельвет Ремеді, очі якої розширилися. Вона запищала від захвату.

*** **

— Ти назвала її Паслайт²? — спитав Стілхувз, висловлюючи мої думки, доки Вельвет Ремеді годувала пташку, перш ніж згорнутися під своєю ковдрою. Ми подорожували повітрям вже день, з тих пір, як

злива скінчилася. Крадяний фенікс залишився з нами, точніше, з Вельвет Ремеді.

Особисто мені це ім'я здавалося трохи моторошним. Це змушувало мене замислитися про свою подругу.

Ми спали і чатували по черзі, передаючи мій бінокль одне одному. Поки що ніхто у нас не стріляв. На цей час ми вже добре уявляли, куди летимо. Важко було не помітити величезну гору, що стирчала над Еквестрією, немов якась вежа зі шпилем.

Коли Стілхувз впевнився, що Вельвет Ремеді міцно заснула, він підійшов до мене і прошепотів на вухо:

— Тобі варто переконати її проводити менше часу у тій кулі спогадів.

Я подивилася на Вельвет Ремеді. За останні кілька годин вона двічі зникала у спогадах про Флатершай. Здавалося, ніби це була її залежність.

— Це не добрий спогад, — пробурчав Стілхувз, здивувавши мене. Я подивилася на нього, гадаючи, як не-єдиноріг може знати зміст спогаду. Ніби читаючи мої думки, він замислено відповів: — Я питав її.

О. Мені захотілося ляснути себе по обличчю.

— Що не так з цим спогадом?

— Флатершай була не така, як інші. Рейнбоу Деш хотіла **виграти** війну. Еплджек просто хотіла захистити інших поні. Особливо після того, як Біг Макінтош загинув. Твайлайт Спаркл хотіла догодити принцесам, особливо Селестії, — прогудів Стілхувз. — Але Флатершай просто хотіла, щоб війна закінчилася. Цей спогад про той момент, коли вона поставила всьому своєму міністерству завдання знайти спосіб завершити конфлікт. І вона це зробила.

Я відчула, що здригнулася.

— У світі, де далеко не всі сповна розуму, було вершиною божевілля вірити, що ти можеш створити настільки руйнівну зброю,

настільки жахливу, що жодна істота не наважиться використати її.

О ні.

Я подивилася на сплячу Вельвет Ремеді. Те саме бажання, яке змусило мене викинути кулю спогадів з вежі Підкови, повернулося, набувши нових масштабів. Вона любила Флатершай. Намагалася бути такою, як мила, сором'язлива жовта пегаска. Вона не мала про це дізнатися.

— Стоп, — повільно мовила я. — Ти сказав «жодна істота»? — Його дивний вибір слова нагадав мені першу розмову зі спостерігачем.

Відповідь Стілхувза була жахливою.

— Можливо, більш божевільним, ніж вірити, що така зброя принесе мир, було лише створити таку зброю... а потім дати її обом сторонам.

Візор шолому Стілхувза обернувся до мене.

— Цей спогад — це початок кінця світу. Врешті-решт *Флатершай* вбила нас усіх.

*** **

Ми облітали гору колами, піднімаючись вгору. Була ніч, і Каламіті піднімався повільно, слухаючи мої вказівки згідно з мапою ПіпБака.

— Так, — гукнув він. — Цього я і боявся. Схоже, що твій друг Спостерігач живе на цьому піку вище за рівень хмар. Може, з нами все й буде добре, але... Ну, подорожувати вище хмар небезпечно. Принаймні, там, де нагорі є цивілізація.

Ніхто не спав, у тому числі і Паєлайт. Ми всі кивнули і приготувалися. Я не мала жодної гадки, чого нам очікувати, коли ми проходили крізь покривало хмар, але я сумнівалася, що на нас чекатиме радісна привітальна вечірка з посмішками та мафінами.

Каламіті змахнув крилами, піднімаючи нас вгору, у хмарову завісу. Це було схоже на занурення у вологий густий туман. Я бачила лише

трохи помаранчевого хвоста іржавохутого пегаса, який тягнув нас крізь небо.

За мить Небесний Бандит пробився крізь хмарову завісу, і над нами розкинулося безкрайнє нічне небо, наповнене (злыми?) зірками. Красивий повний місяць висів у небі за гірським піком, підкреслюючи його силует, ніби вертикальну проріху у тканині всесвіту.

Вельвет Ремеді благоговійно видихнула: «Оооооооо!». Паєлайт мелодійно крикнула.

Щелепи запаморочення стислися навколо мене. Мої ноги ослабли, коліна підломилися. Ірраціональна паніка казала мені, що мене якимось чином висмокче крізь одне з вікон, і я буду безкінечно падати крізь космос. Можливо, одна з зірок спіймає мене.

Я вчепилася у борт пасажирського фургону, дивлячись вниз, на хмари. Це було значно краще і красивіше. Хмари, що були прикрашені сріблом місячного сяйва, світилися м'яким, заспокійливим світлом.

Мої очі («Вона була під літерою “Е”!») помітили металевий блиск на одній зі скель. Я попросила Каламіті підлетіти ближче.

Я очікувала, що це буде Спостерігач або принаймні ще один спрайт-бот. Але це був диктофон. Я левітувала його до *Небесного Бандита*.

— Не дай Богині це від Спостерігача... — сказала я, починаючи трохи сердитися.

— Не думаю, — сказав Каламіті спереду фургона. Я прибрала диктофон і визирнула, щоб подивитися, що він побачив. Я врубилася своєю Іскрою Пильності.

І саме вчасно. Згідно мого ПіпБака, я знайшла «Печеру Дракона».

*** **

— Гадаю, твій друг міг відправити нас сюди, щоб нас з'їли, — вголос сказала Вельвет Ремеді, дивлячись на величезний темний отвір. Небесний Бандит стояв припаркований на скелі позаду нас. Стілхувз допомагав Каламіті зняти упряж.

— У ПіпБака дані двохсотрічної давнини, — нервово запевнила її я. — Ну то й що, що два століття тому це була Печера Дракона. Зараз там може жити будь-який поні. — Ну, точніше, будь-який поні з крилами.

Звільнений Каламіті швидко підійшов до нас.

— Ну так що, ви ся збираєте чекати зовні, закім сонце не зійде? — Потім, на випадок якщо ми дійсно збиралися так зробити, він додав: — Я б не радив.

Вельвет Ремеді похитала головою.

— Звичайно ж ні! Літлпіп, йди першою.

Ну спасибі тобі величезне! Я скоса на неї подивилася.

— Ну, Спостерігач же ж *твій* друг.

Це ми ще побачимо. Я зробила крок вперед.

Зсередини пролунав важкий удар. Щось рухалося у темряві, підходячи ближче. Щось *велике*!

— Великі ведмедиці не відрощують крила, чи не так? — нервово спитала Вельвет Ремеді, від чого мені захотілося її копнути. Сильно. Мені й без того було страшно.

З печери висунув голову дракон! Здоровенний, велетенський, *цілком дорослий* дракон, який легко міг з'їсти двох поні за один укус, навіть якщо б одним з них був Стілхувз. Або трьох, якщо б двома були я і Хоумідж.

— Привіт, Літлпіп! Я Спайк! — сказав дракон голосом, який не був настільки жахаючим або гучним, як я очікувала. — І не хвилюйся. Я не збираюся тебе їсти.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Слідопит — Час подорожей до віддалених місць Еквестрійського пустища зменшився на 25%. Розрядження іскрових батарей Небесного Бандита так само зменшено.

Отримана сюжетна здібність: Поні Сутра — Ви набули досвід у мистецтві давати та отримувати фізичне задоволення. Збільшена вірогідність статевих відносин з певними персонажами.

Примітка автора:

«[Кобила, за яку варто боротися](#)» за авторством Рассе. Цю історію на ваш розсуд можна розглядати як канонічну або неканонічну до Fallout: Equestria (на кшталт «видаленої сцени» з фільму).
Попередження: секс, дорослі теми.

[1](#) Jokeblue — «блакитний жарт» (квітка з S1E09)

2 Pyrelight — «світло кради»

Глава 20.5: Кобила, за яку варто боротися

«Я ще НІКОЛИ не почувалася настільки щасливою! Мені було так добре, що хотілося посміхатися вічно!»

Я витягнулася на ліжку Хоумідж, а вона робила мені масаж. Або вона багато чому навчилася з нашого візиту до спа, або мала практичний досвід. Так чи інакше, це було чудово! Якщо б я була кішкою, я б зараз просто муркотіла.

Я відчула, як вона притиснулася до мене, коли нахилилася, щоб прошепотіти мені на вухо:

— Я знаю, що доктор наказав тобі розслабитися і не напружуватися. Ти слухаєшся його настільки ж добре, як і більшість його пацієнтів.

Я кивнула, не бажаючи говорити про це. Та й, власне, про будь-що. Те, що вона робила копитами, було просто божественним. Вона натискала ними круговими рухами по задній частині моїх ніг та низу мого крупу. Може, й не настільки вміло, як професійні поні зі спа. Але невимовно приємніше, бо це робила саме Хоумідж.

— Тому я не буду вибачатися за те, що допоможу тобі ще трохи попорувати його накази. — Я не мала гадки, про що вона... от так ЗДРАСТЕ! Я різко вдихнула, відчувши її язик там, де раніше лише уявляла. Моє тіло спалахнуло насолодою.

А вона лише починала. Це явно можна буде розцінити як напружуючу діяльність.

Після другого проходу її язичка я почала тремтіти. Я посміхалася, як дурна. *Це дійсно відбувається. Ми дійсно зробимо це!*

Потім, при третьому її русі, у мене з'явилася інша думка. О Богині, ми дійсно робимо це! Що як я виявлюся нікчемною? Що як вона назавжди зненавидить мене? Що як вона зранку розповість по радіо всьому пустищу, що Поні зі Стайні найгірша коханка, яка тільки може бути?

Моя екстатична радість змінилася панікою, мене почало трусити. Коли я відчула, що її язик перестав мене торкатися, мені довелося боротися з бажанням крикнути їй, щоб вона продовжувала; я боялася, що чари зникнуть і вона зрозуміє, що могла б бути з більш високою та привабливою кобилою.

— Літліп, ти в порядку? — Її голос був сповнений тривоги. Мабуть, вона хвилювалася, що я страждаю від якихось симптомів ломки або посттравматичного стресу після одного з багатьох випадків, коли я ледве не загинула.

— В порядку, — збрехала я. Лише цього разу.

— Я... дію занадто швидко для тебе?

— Ні! — крикнула я, мій голос напружено намагався не зірватися. Тут я не брехала. Вона могла б кинутися на мене, коли я вперше її побачила, і я б ще сказала, що це занадто повільно.

— Добре, — засміявшись, мовила вона. — Бо я *не збираюся* зупинятися.

Потім вона повернулася до справи. Її гарячий язик випишував кола у мене ззаду. Язики самі стають гарячими, коли наближаються до геніталій інших поні, чи це я була там такою гарячою, а вона просто натискала язиком? Я перестала думати практично про все, коли він ковзнув всередину.

Я скрикнула. Я впевнена, що не говорила на будь-якій з відомих мов. Якимсь чином увесь всесвіт стиснувся до простору між моїх стегон, і єдиним, що залишилося, була гаряча слизька частина кобили, яка хоробро йшла туди, де раніше не була жодна інша кобила.

Якась частина мене була збентежена. Раніше коли я збуджувалася, я думала або дивилася на якусь поні, з якою не мала жодних шансів. Моїм природним інстинктом завжди було відступити, але тепер ховатися було нікуди. Вона безпосередньо бачила, що я відчуваю, вона була *в мені*. Це було занадто. Мої копита м'яли простирадла на ліжку, мені хотілося тікати. Я знала, що вона будь-якої миті зрозуміє, що все

це величезне непорозуміння, та вижене мене, і мені доведеться уявляти якусь поні, щоб скінчити самій.

Скінчити? Напруження наростало. О Богині, ні. Святі Селестіє та Луно. Я вже нещодавно вибухала, зжальтеся хоч *трохи!* Здається, вони були зайняті. Я вибухнула. Моє тіло спазматично затіпалося, а з рота вирвався крик.

— Воу. — Хоумідж підвела голову, злизуючи, ну, *мене* зі своїх губ.
— А я вже хвилювалася, що все забула. Це я така вправна чи ти така чутлива? — Я чула радісний подив в її голосі.

— Вибач. — Мені хотілося злиняти з кімнати, доки вона не почала кепкувати з жалюгідної Піп, яка не протрималася більше хвилини.

Я відчула її губи на моїй шиї.

— Чому ти вибачаєшся? — Її голос був м'яким. Її грива торкнулася мене, і, присягаюся, я знову ледве не лопнула. — У мене теж давно нічого не було.

— А у мене все життя. — От лайно, невже я це *вголос* сказала?! Я затулила рота обома передніми копитами, намагаючись запхнути слова назад.

Я приготувалася до грубого, глузливого сміху. Натомість я відчула зуби біля свого вуха.

— Твій перший раз, і ось так? — Вона що, *стогнала?* — Не можу сказати, що не заздрю.

— Ну, не те щоб зовсім перший, я часто робила це наодинці, і... — Цього разу мені довелося запхати копито собі до рота. «*Свята Селестіє-небойобко, що ще я скажу, щоб засоромити себе?*» — кричав дуже обурений голос у мене в голові. — *Може, я хочу розповісти їй, як мочилася у ліжко, коли була лошатком?»*

— Я мала на увазі, з іншою поні. — Вона посмоктувала кінчик мого вуха. Виявилося, що це було краще майже за будь-що, окрім того, що вона робила копитами між моїх ніг. — Лише одне питання. Ти ж ще не *видихлася*, так?

О Богині, вона що, жартує? Самого її голосу та цього відчуття на моєму вусі було достатньо, щоб... Ну ось, знову. Ще один поштовх екстазу розірвав моє тіло. Вона притислася до мене, і ніби гойдалася на хвилях моїх спазмів, прикусивши моє вухо. Сильно.

— Ну, от і відповідь, — сказала вона, коли моє тіло заспокоїлося. Я відчула, як телекінетичне поле огорнуло мене і перевернуло на спину. — Це добре, бо треба ще *так* багато зробити, — Я ніколи раніше не бачила, щоб хоч одна поні на мене так дивилася. Я блимнула, і вона зникла між моїх ніг. Її губи були такими ж талановитими, як і язык, але додавання зубів робило це значно більш...

— Отже, у мене питання, — сказала вона невдовзі після того, як її губи знищили будь-які думки в моїй голові.

— Зараз? — якось пискнула я.

Піднявши погляд на мене, вона притиснулася підборіддям до моєї все більш вологої промежини.

— Коли ж іще? До того ж, я хочу знати більше про тебе. Гадаю, це зрозуміло, зважаючи на ситуацію. Так?

Я намагалася пригадати якісь розумніші слова, наприклад, «що», коли вона почала покусувати внутрішню сторону мого стегна.

— Питай!

— Ця Вельвет *гарно* виглядає.

Та ти, блядь, жартуєш.

— Я чула, що ти пішла зі Стайні, щоб відшукати її. То щось було?
— Потім вона тицьнулася кінчиком носа у мене.

— Це... Ах! Це... *Дуже* важко зосередитися, коли ти *таке* робиш!

— Хочеш, щоб я зупинилася? — Її рот був зовсім поряд зі мною, я відчувала в собі її дихання. — Тобі треба подумати над відповіддю? — Вона відкрила рота і ліниво провела своїм дивовижним, приголомшливим язичком по моїй щілині.

— Просто, просто так нечесно — сказала я якнайшвидше, перш ніж мені довелося прикусити зап'ясток, аби не закричати.

Вона нарешті сіла, дозволивши мені розслабитися. Потім вона піднесла до мене кінчик свого копита.

— Дозволь пояснити, що б ти не сказала, ми *все одно* продовжуємо. — Щоб підтвердити свої слова, вона натиснула сильніше. — Зважаючи на те, як вона практично кинула мене до тебе, і на те, що ти вже розповідала мені, я знаю, що принаймні *зараз* нічого нема. Але ж за абики півпустища не проходять.

— Я обожнювала її все своє життя. — Нема сенсу приховувати емоції. — Але вона була лише обличчям, голосом з радіо. Чимось, що наповнювало мої фантазії. — Я так і не впорядкувала свої думки з того часу, як вона вистрелила у мене, але це все було правдою, хоч і говорила я під *примусом*. — Я насправді не знала її, доки не зустріла тут, на пустищі.

— О? — Вона поклала голову мені на живіт.

— Фантазії зовсім не були схожі на реальність, — зітхнула я. Я сумувала за цими фантазіям. Вони були моїми найстарішими супутницями. — Вона... особлива. Але вона *не* та кобила, яку я побігла рятувати. Ця кобила була лише вигадкою, голосом по радіо. — Казати це було боляче. Ніби я прощалася з частиною себе.

Якийсь час вона просто дивилася на мене. Потім підняла брову.

— Голос по радіо, га?

Я застогнала.

— Ох, навіть не починай. Тебе я вважала жеребцем.

Вона повернулася до поцілунків.

— Ну, тепер ти знаєш правду.

— І якщо вже ми заговорили про жеребців, Каламіті теж просто друг! А Стілхувза я зустріла незадовго до тебе! — Я дійсно не хотіла думати про когось з них поміж оргазмами.

Вона подивилася на мене, закопиливши губи.

— Ох, дороженька, я знаю, що тебе цікавлять тільки кобили. У кожному записі, що я маю про тебе, ти розглядаєш якусь кобилку.

У мене не було багато часу на те, щоб засоромитися, перш ніж її язичок пронизав мене ще одною хвилиною. Після криків на якихось невідомих мовах я замислилася, чи два оргазми поспіль варто рахувати за один.

— Я просто обожнюю грати з тобою.

Я помітила.

— Ще одне питання, і я дам тобі спокій.

— Добре, — змогла вимовити я після того, як згадала своє ім'я.

Вона підскочила, спершись ліктями мені на груди і підперши голову передніми копитами.

— То що така кобила, як ти, побачила у такій кобилі, як я?

Про це вона, звичайно, дозволила мені подумати.

— Якщо втомилася і хочеш перекусити, пригощайся. — Вона левітувала вазу з фруктами на тумбочку біля ліжка.

Я зрозуміла, наскільки зголодніла, взяла яблуко з вази і жадібно з'їла його. Облизавши губи, я подивилася на Хоумідж, яка досі чекала у мене на грудях. Я закотила очі, удавано міркуючи кілька секунд.

— Відповідь «Я була дуже-дуже збуджена» підійде?

Вона вибухнула сміхом, це був чудовий звук.

— Що, жодна мила рейдерка на тебе не спокусилася?

— Ну, деякі висловлювали бажання *проштрикнути* мене, але я трималася для дівчини, яка спочатку пригостить мене вечерею. — Я зжувала ще одне яблуко, щоб підкреслити свою думку. — Власне, я завжди поважала Ді-джея Пон3. Поні, який присвятив себе тому, щоб допомогти всім, кому зможе? Це постійно нагадувало, що не всі стали рейдерами на пустищі.

Хоумідж поцілувала мене в груди і посміхнулася мені.

— Гадаю, для цього тобі було б достатньо подивитися у дзеркало.

Виявилося, що я все ще можу почервоніти.

— Так, але ти допомагаєш всім без... — я зробила паузу, згадавши, як відчувала кров на своєму розі і дивилася на кобилу на землі, яка шепотіла, що не хоче помирати. Я проковтнула шматок яблука, що був у мене у роті. — Ти нікого не вбиваєш. Ти просто допомагаєш. — Я бачила розуміння на її обличчі. Я швидко продовжила, перш ніж вона спитала, чи не хочу я про це поговорити. Бо я не хотіла. — Звичайно, коли я дізналася, що насправді ти шикарна кобила з крупом, який просто не можна пропустити, я закохалася по самі вуха. Та й хто б не закохався?

Я відчула, як вона зіслизнула з моїх грудей, і добряче відкусила від мого третього яблука. Саме тоді її губи охопили мій клітор. Пройшла майже хвилина, перш ніж я зрозуміла, що не можу дихати, тільки не як «обожеобожеобоже», а «у мене в горлі застряг великий шмат яблука». Після хрипіння і кахикання вона помітила мою проблему, і, гадаю, їй не хотілося прославитися, як «кобила, яка вбила Поні зі Стайні оральним сексом», бо вона одразу ж взялася до справи і допомогла мені відкашляти смертоносну їжу.

— Ти попереджай, перш ніж таке робити, — хрипко крикнула я, коли злочинний шматок яблука впав на ліжко.

— Вибач, — сказала вона, притиснувшись своєю щокою до моєї. — Але ти назвала мене своєю героїнею, а потім сказала, що у мене гарний зад. Я не могла стриматися. — Вона левітувала моркву з вази неподалік до свого рота, але замість того, щоб їсти її, вона простягнула її мені. Я потягнулася і вкусила її, гадаючи, що вона відпустить, але вона тримала міцно і грайливо на мене дивилася. Вона терпляче чекала, доки я дожую моркву до самих її губ, і лише тоді проковтнула, що залишилося у неї в роті, і я впевнена, що вона зробила це лише заради того, щоб звільнити язик.

Через кілька хвилин цього я відкинулася на ліжку і поплескала себе по животу, задоволено зітхнувши.

— Ох, це було дійсно добре. Значно більше смаку, ніж у продуктах у Стайні.

Хоумідж притулилася до мене, притиснувшись обличчям до моєї шиї.

— Ти сумуєш за ними? За Стайнями, я маю на увазі.

Питання підловило мене зненацька. Не через саме питання, воно було абсолютно адекватним, але тому, що відповідь була:

— Ні.

— Правда? — Її голос звучав шоковано.

— Тобто, я сумую по тому, що у мене не стріляли, — швидко додала я. — Сумую по постійному затишному місцю для ночівлі. Але там я ніколи не відчувала себе насправді живою. Ми ніби просто чекали смерті. Не думаю, що поні повинні все життя сидіти під замком. — Вона мугикнула на знак розуміння і провела копитом вниз по моєму боку. Я поцілувала її в маківку голови, вдихаючи запах її гриви. — А ще я зустріла кількох дуже хороших поні, відколи я вийшла назовні.

На моїх губах з'явилася усмішка.

— Знаєш, — сказала я, — гадаю, ці фрукти надали мені друге дихання. Може, продовжиш з того моменту, на якому зупинилася?

Хоумідж скотилася з мене і підтягнула задні ноги під себе, щоб сісти. Вона подивилася на мене, ніби на жереб'я, яке зробило щось соціально неприйнятне.

— Ем, Піп, я щойно побачила п'ять твоїх оргазмів, і я не знаю, чого вас там вчили у Стайнях... — Вона відкинулася назад і розсунула задні ноги. — ... але у спальні треба ділитися.

Частина мене була присоромлена тим, що я нічого для неї не зробила цієї ночі, але це була не та частина, яка у приголомшеному

паралічі дивилася на її промежину. Окрім як на уроках біології, я ніколи не бачила іншу кобилу ось так. Це було захоплююче. Це було хвилююче. Це викликало у мене черговий оргазм. *Та заради Богинь, вона ж навіть не торкалася мене!*

Вона якусь хвилину просто дивилася, як я тремчу і важко дихаю.

— Гадаю, ти не жартувала, що «була дуже збуджена», га?

— Кілька днів тому я спіймала себе на тому, що розглядаю однооку грифонку, — сказала я, віддихавшись.

— Ну, принаймні я знаю, що твій розум відкритий, — мовила вона з посмішкою. Вона відкинулася, дивлячись на мене. — Гей, Піп, ти збираєшся щось, ну, *робити*?

О. Точно. Я перекотилася на живіт так, щоб мої очі опинилися на рівні її стегон. Я згадала все, що вона робила язиком та губами. Я поворушила у роті власним язиком. Він здавався млявим і незграбним.

— Слухай, ем, а у тебе нема якоїсь книжки з порадами, що я могла б почитати, або... — Вона здвинула ноги. Присягаюся, ще ніколи моє серце не було так близько до того, щоб розбитися.

Вона глибоко вдихнула і швидко видихнула.

— Нічого, наступного разу я проведу тобі повний навчальний курс. — Вона встала з ліжка; мені хотілося плакати. Потім вона почала копатися під ліжком. — А поки що я маю альтернативу, яка допоможе нам обом. — Вона повернулася, левітуючи вузьку прямокутну коробку. Вона зняла кришку. Всередині все було обкладено цигарковим папером. — Це дещо з довоєнних технологій, що я знайшла це в ті часи, коли мандрувала. Прилад, що дозволяє двом поні ділити задоволення. — Її риг засвітився, і я побачила, як папір розсувається. — Не хвилюйся, він дуже добре перевірений щодо безпеки. — Вона з гордим виразом обличчя левітувала предмет з коробки.

— Це два члени, з'єднані один з одним, — сухо зауважила я.

— Саме так. — На її обличчі був такий самий вираз, як у Каламіті після чистки його гвинтівок. Вона нарешті відвела від нього погляд і

подивилася на мене; я, очевидно, не змогла приховати свій жах. — Не хвилюйся. Він не справжній. — Вона тицьнула його копитом, і він загойдався у повітрі; мені раптово захотілося блювати.

— Хоумідж, — сказала я, прикипівши поглядом до летючого фалоса. — Пам'ятаєш, коли я сказала, що люблю *кобил*? Це... ем... зовсім, зовсім не кобила.

— Це лише *іграшка*, Піп, — терпляче мовила вона. Потім скося подивилася на мене. — Ти хочеш сказати, що ніколи раніше такого не бачила? Навіть у Стайні? — Я похитала головою. — То як же ти знімала стрес?

— Я добре опанувала свої копита, — пробурмотіла я.

Хоумідж відкрила рота, виглядаючи так, ніби у неї були ще аргументи, але потім просто закрила його. Вона всміхнулася і сказала:

— Ну добре, не переймайся.

Я не могла не почувати себе поганою. Вона виглядала такою щасливою від можливості використати свою іграшку з іншою поні, і вона вже зробила так багато для мене... і зі мною. Вона саме збиралася закрити коробку, коли я простягнула копито, щоб зупинити її.

— Зажди, ти права. Тобто, це лише іграшка, і... думаю, я зможу, якщо з тобою. — Сказавши це, я зрозуміла, що кажу правду. Ми не дуже довго знали одна одну, але вона вже багато для мене означала, і я хотіла спробувати зробити її щасливою.

Вона тепло всміхнулася і поцілувала мене в ніс.

— Ти прямо вся в моїх копитах. — Вона хіхікнула і почала копатися у тумбочці. — Гадаю, це для мене новий рекорд у відносинах. Ти кінчаєш практично по команді, та ще й з таким чарівним виразом мордочки. Мені лише треба навчити тебе повертати послуги, і ти будеш ідеальною.

З цієї миті я знала, що вона вічно буде командувати парадом. Я офіційно стала пасивною в наших відносинах, і я насправді не була впевнена, що... Стоп, у *відносинах*? Це були відносини. Я, Літлпіп,

скорочено від «Піпсквік», мала справжні відносини. Я посміхалася так широко, ніби у мене був день народження, і Хоумідж щойно вистрибнула з торта. Я мала відносини. Вона може запхнути у мене що завгодно, бо я *мала відносини!*

Коли я спустилася з неба, то помітила, що вона уважно на мене дивиться, і вочевидь весь цей час говорила.

— Я сказала, що мені доведеться використати це, — вона левітувала переді мною тубик. — Вона холодна, але оскільки ти раніше ніколи таке не використовувала, все одно буде трохи боляче.

Пфф. У мене стріляли, мене різали, лупцювали, та ще й дракон ледве не підсмажив. Я була готова до чого завгодно. Я перевернулася на живіт і підняла стегна. Озирнувшись, я підморгнула їй. Вона лише похитала головою і покрила чимось на кшталт желе один з... кінців.

Вона розташувалася позаду мене, опустила копита на мої стегна та поправила мою позу. Вона прийняла таку саму позу, і її «іграшка» злетіла між нами.

— Готова? — спитала вона.

Я самовпевнено посміхнулася і відповіла:

— Закладаюся на твою класну дупку, що готова. — Потім воно торкнулося мене. — I-I-I-I-I-i-i-i-i-i-i-i-i-i-i, це дуже холодно! — Заверещала я, мій голос був неймовірно високим. — Ох. — Воно давило в мене; я стиснулася, і воно зупинилося.

— Піп, якщо не хочеш це робити... — почала Хоумідж.

— Ні-ні, я ж сказала, що спробую це з тобою, — швидко сказала я, намагаючись не здригатися від відчуття слизької, холодної гумової штуки, що притискалася мені між ніг.

— Тоді тобі доведеться *розслабитися*. Повір мені.

Добре, я їй вірила. Я розслабилася. Я гучно видихнула. Вона штовхнула його всередину. І вдруге за цю ніч я винайшла нову мову. Вона тиснула повільно, поміж тим, що можна було б шляхетно назвати ураганом лихослів'я; я задихалася від того, як це було боляче і як

приємно. Ця штука була розроблена так, щоб торкатися всіх чуттєвих місць одразу, і той, хто її розробляв, пекельно добре розбирався у своїй роботі. Вона зупинилася глибоко всередині, і я відчула, як мене пронизує оргазм, коли вона почала обертатися. Я озирнулася і побачила, що Хоумідж перевернулася на спину, другий кінець був у неї всередині. І ще один оргазм «два в одному». Чи варто їх рахувати?

— Якого х... — важко видихнула я. — Що ти робиш?

Вона посовалася, направляючи ще одну блискавку крізь мене.

— Я дійсно хочу дивитися на тебе; так легше, — простогнала вона. — А тепер не ворущись. Зараз я його увімкну.

— В якому сенсі у... — Щось клацнуло. — УоОоОоОоУ свята Селестія їбуча Луну рогом в дупу! — Воно вібрує; це щось новеньке!

Я розширила свої дві мови блискучою серією матюків, які всі були пов'язані з жіночими статевими органами. Думаю, пройшла майже тисяча років, але мені було важко судити, бо принаймні якусь частину цього часу я була мертвою. Єдине, у чому я була впевнена, так це у тому, що нам доведеться міняти простирадла та наволочки, і ще у тому, що її личко було дуже дурненьким і чудовим під час оргазму. Вона виглядала так, ніби одночасно чхала, сміялася і защемила нерв у шії. Думаю, можна й не казати, що я кінчила разом з нею.

Вона вимкнула його, і я б впала, якщо б ця штука досі не тримала нас разом. Хоумідж обережно витягла її з мене, а потім з себе. Вона лагідно поцілувала її — з мого кінця, відмітила я з трохи збоченою гордістю, — а потім поклала назад у коробку. Вона показала мені язика, а потім спитала:

— То що думаєш про мою іграшку?

Я нерішуче торкнулася моєї філейної частини, яка ще боліла.

— Свою справу вона робить, — пробурчала я.

Вона кивнула і присвиснула:

— Я помітила.

Я перевернулася на спину, намагаючись якнайменше рухати ногами.

— Але якщо бути цілком відвертою, мені більше подобалося, коли були просто ти і я. А зараз було скоріше ніби я мастурбувала, а ти дивилася. Було просто... занадто штучно.

Вона закрила коробку і засунула її назад під ліжко.

— Розумію, — зітхнула вона. — Дякую, що дозволила *насправді* випробувати її, і я обіцяю, що більше не використовуватиму її на тобі. — Вона підповзла ближче і поцілувала мене у щоку. — Окрім як на мій день народження.

Я зітхнула, левітувала персик з вази і тихо жувала його кілька хвилин. Це допомогло мені заспокоїтися та зменшило мою виснагу. Доки я відпочивала, у мене з'явилася думка.

— Отже, тепер час для *твого* інтерв'ю, пані ПонЗ, — сказала я, намагаючись, з сумнівним успіхом, щоб це прозвучало спокійно.

— Зміна позицій це чесно, — відповіла вона, тручись обличчям об мою шию.

— То що ж поважна помічниця ді-джея робить з такою ремонтницею тостерів, як я? — спитала я, трохи всміхнувшись з її жарту.

Вона не сміялася. Вона сіла і розвернулася обличчям до мене. Будь-які вирази зникли з її обличчя.

— Ти справді хочеш знати?

— Ну, так, я ж спитала, хіба ні? — Я починала нервуватися; можливо, мені *не* хотілося знати, якщо вже питання викликало такий ефект.

— Тому, що ти герой, — сказала вона без жодного сліду глузування.

Я б почервоніла, якщо б моє обличчя не було досі червоним від мультиоргазмних розваг.

— Не починай зно...

— Дай мені закінчити, — відрізала вона. — Ти спитала, тож тепер маєш вислухати відповідь, якою б болючою вона не була.

Мені ставало страшно.

— Я різне бачила, і як Ді-джей Пон3, і навіть до того, коли мандрувала пустищем. Я бачила жахи, як напевне і ти.

Я лише кивнула, згадавши оббіловані та розітнуті трупи, що використовували замість декорацій, та Каламіті, який стріляв у того юного жереб'я-рейдера.

— Але я також бачила героїв і чула про них, — замислено продовжила вона. — Поні, які присвятили себе тому, щоб захищати інших та боротися проти всього, що загрожує іншим поні. Я любила їх. Я жила, щоб бачити та чути про них. Вони давали мені децицію надії на те, що ми все-таки не приречені. Що ще може бути світло у кінці цього йобаного тунелю, в якому ми себе закопали.

Я збиралася висловити свою згоду, але вона продовжувала.

— А потім я бачила їх голови на палях біля рейдерського табору. — Вона суворо подивилася на мене. — Ти герой, Літлпіп, і це означає, що ти дуже скоро загинеш, бо ти ніби хвороба пустища. Тебе вб'ють тому, що «те, що правильно» більше не вписується в картину цього світу, а мені потім доведеться про це доповідати.

Я встала і відступила від ліжка. Я вже думала про смерть, знала, що тут це за простою може зі мною статися. Але коли тобі кажуть, що цей пиздець неминучий...

Вона ще не завершила.

— Або ти відступишся. Таке я теж бачила. Герої, які рятували інших, тільки щоб тих пізніше вбила інша загроза, або ще гірше, щоб ті врятовані самі починали коїти звірства в ім'я виживання. Вони просто вішали свою зброю і знаходили собі якусь срану діру, де й спивалися.

Я впала на круп.

— Ти хороша поні, Літлпіп. Справжня охуєнна героїня. І я хотіла знати тебе, обіймати тебе, кохати тебе, поки й ти не зникла.

У мене всередині щось розбилося. Ні. Не щось. Моє серце розбилося. Я шукала і билася, вбивала і ледве не загинула в ім'я того, що вважала «правильним». Я знайшла поні, яка робила те саме, і вона щойно сказала мені, що врешті-решт все це не матиме ніякого значення.

Я бачила пустище не як місце, але як велетенського звіра з кігтями-бритвами, який пожирав поні дюжинами. Я бачила, як я хоробро його атакую, а мене просто вбивають, навіть не глянувши. Я побачила чергу «мене», кожна атакувала і вмирала, навіть не сповільнивши жакхливий бенкет чудовиська.

Я бачила Нову Еплузу у вогні, всі городяни були або мертві, або у кайданах поряд з рабами, за свободу яких я так завзято боролася. Я бачила найманок Кігтів, які сміялися, скидаючи з небес лошат Монтерея Джека. Я бачила Ґод з її маленькою армією, яка нападала на караван заради припасів, не залишаючи нікого в живих.

Я бачила себе саму, що підходила до Сільвер Бель, настільки зламаної, що в ній навіть себе не залишилося, біля могил її родини. Вона підбігала до мене і притулялася до моїх грудей, плакала і благала сказати, що все буде добре. Я бачила, як я виймаю Літл Макінтош і притискаю його до її голови. Я казала, що все буде добре, а потім натискала на гачок.

Мені хотілося закричати, але я знала, що мене просто знудить, якщо я відкрию рота. Я впала, передні ноги вже не могли мене тримати.

Мені було потрібно щось. Хоч щось, у що я могла б вірити. Я намагалася думати про Селестію та Луну, але тепер вони були лише тінями у моєму розумі.

Я знову подумала про Сільвер Бель, але вже про те, що відбулося насправді. Я бачила, як Вельвет відвела її до Дітзі Ду. Дітзі Ду. Мій розум зачепився за неї.

Я спробувала уявити Дітзі Ду до війни. Я не мала гадки, якого кольору було її хутро, але по залишкам волосся знала, що її грива мала бути солом'яного кольору. В моїх думках тоді вона була вродливою; вона мала бути. Вона пролітала мимо, і всі поні їй посміхалися. Невизначеним вигаданим голосом, що звучав ніби затихаюча луна, вона вибачалася за те, що сьогодні не має для них пошти.

Дітзі обернулася і подивилася на Клаудсдейл в далечині. Він вибухнув. Я бачила, як вогонь охопив її, бачила, як вона стрибнула, щоб захистити найближчих поні, але їх вже не було. Я бачила, як вона падає на землю такою, як вона була тепер, гулем. Я бачила, як вона прокидається на щойно народженому пустищі. Вона йшла, шоковано дивлячись на труп свого світу.

Потім вона почула би звук. Жереб'ячий плач. Вона б побігла до нього. Жереб'я було б занадто травмованим, щоб йти, але кричало б і намагалось би втекти, побачивши її. Дітзі заспокійливо всміхалася, від чого воно закричало ще сильніше. Потім вона б закотила очі незалежно одне від іншого, і жереб'я припинило би плакати, хоча б від подиву. Дітзі підняла б жереб'я на спину, вибирала напрямок і пішла.

На шляху — ще більше плачу, більше крику, і все жереб'ята. Вона зупинялася, щоб підібрати всіх до єдиного. Нарешті вона підійшла до скупчення хат. Тамтешні поні одразу ж почали стріляти по Дітзі. Лошата оточили її і кричали, що вона допомогла їм, що вона хороша поні. Поні вилікували її рани і дали притулок лошатам. Дітзі чує крик вдалині і йде геть.

Я бачу її значно пізніше. На її шиї копито работорговця, в іншому боці кімнати другий работорговець нависає над кобилкою. Дітзі кричить: «Не чіпай її, вона ж лише лошатко! Прошу, я зроблю все що завгодно, тільки не чіпайте її! Ви не *хочете* цього робити!»

Работорговець біля кобилки кричить тому, котрий тримає шию Дітзі: «Заткни цю зомб'ячу суку! У мене через неї не стоїть».

Работорговець біля Дітзі, єдиноріг, бере ніж зі столу поряд. «О, я її заткну».

Я бачу Дітзі на підлозі, навколо її рота розтікається кров. Двоє работорговців в іншому кінці кімнати сміються, спиною до неї. Вона підводиться, дві ноги у неї зламані. Вона бере у рот шматок труби.

Я бачу, як вона відносить врятовану кобилку у Нову Еплузу. Кобилка допомагає Дітзі писати. Я бачу, як Дітзі схиляється над великою пустою книгою, вона пише її назву — «Довідник з виживання на пустищі».

Я бачу, як Дітзі виконує доставку, яка приводить її у Понівіль; вона чує крики кобилки.

Я бачу її тепер, як бачила тоді, немов би ціле життя тому. Вона побита, у клітці, вона впевнена, що помре, щойно її поневолювачі вирішать, як саме. Вона обіймає лоша, намагаючись заспокоїти його, щоб воно не плакало. Я звільняю її, я думала, що вона чудовисько. Я бачу її знову, беззбройну, її от-от вб'ють через те, що ще одній кобилці боляче.

Я знову у теперішності, і не можу зупинити сльози. Я ридаю так сильно, що все моє тіло болить. Хоумідж торкається моєї спини, і я миттєво підводжуся. Я втягую назад достатньо шмарклів, щоб я могла говорити, і видавлюю з себе так гучно, як можу:

— Ти помиляєшся.

Мене досі трусить, але я відмовляюся зупинитися.

— Я теж бачила жахи! Я бачила такий пиздець, що навіть замислилася, чи не замало нас війна переїбала за все те лайно, що в нас є. Але це не так! — Я витерла очі, щоб бачити. — Я бачила і доброту; я бачила, як мешканці міста, що вело справи з работорговцями заради виживання, віддали свої життя аби врятувати поні, яких вони частково допомогли поневолити. Я бачила, як банда рейдерів перетворює в'язницю на торговий пост, на ціле нове місто. — Моє горло стискалося, але я вже не могла зупинитися. — Я бачила поні, котра дивилася, як весь її світ накривається пиздою; вона *пережила, блядь, все*, що ми можемо уявити, і єдине, що її хвилює, це допомога іншим.

Я тупнула копитом.

— Я не збираюся слухати, як ти або будь-хто казатиме мені, що доброта це хвороба. ДОБРОТА, БЛЯДЬ, НЕ ХВОРОБА! — закричала я так голосно, як дозволяла моя горлянка. — Я багато чого бачила, і в душі я знаю, що не все безнадійно. Ми можемо бути хорошими. Ми бажано бути хорошими! Просто у цьому зламаному світі настільки довго давали волю темряві, що всі впевнилися, що надії нема. Поні треба показати, що вони не повинні весь час боятися, і вони знову будуть битися проти темряви, і колись лошата *сміятимуться* над думкою, що у тінях колись були чудовиська.

Я висловила свої думки і дивилася на Хоумідж; вона залякла.

— Ти кажеш, що або мене вб'ють, або я здамся. Ну тоді їм доведеться мене, на хуй, вбити, бо їх світ — *брехня*, і я *не* здамся. Ніколи! — Я важко вдихнула, і сльози в мені висохли. Хоумідж витріщилася на мене так, ніби бачила вперше.

Не знаю, яких дій я від неї очікувала, але точно не чекала, що вона поцілує мене і поведе назад до ліжка.

— Я тобі вірю, — ось все, що вона сказала.

Я блимнула очима, які досі пекло.

— Повтори?

— Повторю, щойно ти підійдеш сюди, — сказала вона, трохи посміхаючись. Я просто дивилася на неї. — Я тобі вірю. Я помилялася. Я вважала, що вже бачила героїв. Я вважала, що бачила вже *все*. — Сльози текли по її обличчю, але вона не звертала на них уваги. — Але я ніколи раніше не бачила *тебе*. Я вірю тобі, Літлпіп. Я вірю *в тебе*. Речі *можуть* змінитися, і коли вони зміняться, це буде тому, що ти нагадала всім нам, що темрява минає, і що наша справжня природа — *добро*.

Здається, сльози у мене все ж таки не скінчилися.

— А тепер катай сюди свою чарівну дупку. Я влаштую тобі навчальний курс, як і обіцяла.

Я знову забралася до неї у ліжку. Її рот був на мені, а мій на ній, і вона мене вчила. Вона не поспішала, щоб я занадто не збуджувалася. Після суворої перевірки мене визнали, скажімо так, задовільною.

Хоумідж спала поряд зі мною. Я знала, що мені давно вже пора було приєднатися до неї, але я просто лежала і доїдала останнє яблуко з вази, спостерігаючи, як вона спить.

Я відчула, як щось, про що я чула лише в плітках та історіях, горить у мене в грудях. Кохання, так це завжди називали. Я кохала її. Вона показала мені, що навіть поні, які вважали, що бачили все, тим не менш можуть мати надію. А коли є кохання і надія, зло не має шансів. У думках я зробила нотатку коли-небудь подарувати Дітзі міцні хлипки обійми за те, що нагадала мені про це.

Я засміялася над власними негідними думками.

— Богині, я *така* щаслива лесбіянка.

Бонусна здібність: Шлях фруктів — Ви розумієте шлях фруктів. Ви отримуєте дивні та чудові переваги, коли їсте... *фрукти*. Коли ви це робите, ви отримуєте додатково +1 до сили. Коли вас *їдять* це теж непогано.

Примітка автора:

Моя величезна подяка KKat за те, що створила такий чудесний новий світ з поні у ньому. І за дозвіл написати про те, як її головна героїня використовує двокінецьник.

Глава 21: Серце Твайлайт Спаркл

«Тобі доводилося бачити, як місяць сходить над пустищем? Хотів би я дати тобі щось настільки ж дивовижне.»

Дракон!

Дійсно великий, здоровенний, велетенський пурпуровий дракон з зеленим гребенем на хребті, та кігтями, та шипами, та дуже-дуже гострими зубами, та величезним ротом, який щойно пообіцяв не їсти нас.

Що ж, непоганий початок.

Я чула голоси моїх супутників навколо мене, але не могла обернути голову. Мій погляд прикипів до дракона, що пильно дивився на нас. Я не могла ворухнутися. Я ледве могла дихати.

— Каламіті, — наполегливо прошепотіла Вельвет Ремеді. — Не стрілай у нього!

— Я й не думав, — просичав у відповідь Каламіті. — Коли ти вже це забудеш?

Паєлайт крикнула і полетіла геть, змахи її крил звуком нагадували тріск вогнища.

— Цікаво, — пролунало задумливе бурмотіння з броні Стілхувза.

— Як на мене, то він фест більше ніж «цікаво»!

— Він сказав, що він Спайк, — з цікавістю мовив Стілхувз. — Він не сказав, що він Спостерігач.

Погляд дракона уперся в мене. Він підняв дуже гострий кіготь довжиною з усе моє тіло.

Звертаючись до мене, Спайк-цілком-дорослий-дракон спитав:

— Вони ж в курсі, що я їх чую, так?

*** **

— Літлпіп, Вельвет Ремеді, Каламіті... будь ласка, не бійтеся, — Спайк посміхнувся, показуючи занадто багато гострих зубів. Драконам

не варто посміхатися, коли вони намагаються не бути погрозливими.
— Радий бачити вас у себе вдома. З однією умовою.

Спостерігач виставляв умови; це могло б мене роздратувати, але ж це був його дім. І Спостерігач був драконом. Дракони можуть виставляти будь-які умови.

Я цілком очікувала щось на кшталт «*Не красти, не нишпорити і не торкатися моїх скарбів*». Я не була готова до того, що дракон вкаже на Стілхувза одним з вбивчих пазурів і скаже:

— *Це залишиться зовні.*

Спостерігач щось має проти гулів? Оце мене роздратувало. Можливо, не настільки, як роздратувало б після зустрічі з Дітзі Ду і до того, як я дізналася про Роттінгтейла, але це все одно турбувало мене.

— Він з нами, — наполягла я, тупнувши копитом.

— Я дихаю вогнем, — висунув контраргумент Спайк, чим і переміг у суперечці.

Я обернулася до Стілхувза.

— Ти не проти? — Після всього, якась частина мене була готова розвернутися спиною до Спостерігача і просто піти геть, якщо Стілхувз буде проти.

— Все добре, — відповів Стілхувз. Я відчула неочікуване полегшення. — До того ж, я буду не один. — Закований у броню хвіст Стілхувза вказав на *Небесного Бандита*. Паєлайт сховалася всередині і крадькома виглядала крізь одне з вікон. Вочевидь, летіти у домівку найбільшого хижака в Еквестрії було занадто для нашої нової пернатої супутниці.

Я кивнула Стілхувзу і знову обернулася до дракона.

— Добре.

Вельвет Ремеді, будучи більш витонченою та дипломатичною, ввічливо вклонилася Спайкові.

— Дякую вам, могутній Спайку, що впускаєте нас у свій дім! — Вона трохи зупинилася, перш ніж вжити щодо цього місця те слово, яке вживав і він.

Чи здатні дракони шарітися? Спайк, здається, був здатен. Він кинув погляд у темряву за своєю спиною.

— Ну, насправді це скоріше просто печера. Але я привів її до ладу достатньо, щоб було схоже на дім.

— Я впевнена, що ви чудово впоралися, — полестила йому Вельвет Ремеді.

Спайк розвернувся — ми всі пригнулися, коли його величезний хвіст махнув над нами — і повів нас у печеру. Ми всі йшли за ним, за винятком Паєлайт та Стілхувза. Поні в моїй голові настирливо тупала, вимагаючи пояснень, чому я мала залишати свого друга зовні.

*** **

Дракон? Спостерігач був... драконом?

Страх та побоювання того, що мене зараз з'їдять, зникали, і я з подивом помітила, що на заміну їм підкрався гнів.

— Це просто чарівно! — оголосила Вельвет Ремеді. — Я не знала, що драконяча печера може бути такою... затишною. — Вона обернулася навколо, розглядаючи розкидані купи самоцвітів, що оточували величезне кругле ліжко, заглиблене у підлогу. — І тут так багато книг. Ви, мабуть, колекціонер. — Понад стінами стояли книжкові полиці, багато з них були повними. Печера йшла далі у темряву крізь велику тріщину у задній стіні.

— Це книжки Твайлайт, — майже рефлекторно сказав Спайк. З відтінком суму він виправився: — Були Твайлайт.

— Твайлайт Спаркл? — спитала я, намагаючись підтвердити свої підозри. Я була впевнена у відповіді ще до того, як дракон кивнув. Я міркувала про аудіоповідомлення, яке програла для мене Хоумідж, те, що Реріті залишила для Твайлайт Спаркл. Твайлайт Спаркл *не* пішла

до Пінкі Пай, коли у неї закінчилося місце для книжок. Вона почала складати їх тут.

Одинокий термінал стояв на п'єдесталі біля ліжка, трохи більш незвичайна модель ніж ті, що я знаходила повсюди на пустищі; від його задньої частини кабель зміївся глибше у печеру. Я очікувала чогось більш схожого на студію Хоумідж у ММНАРС.

Маленька поні в моїй голові почала тупати більш наполегливо. Нарешті, відчуючи себе трохи сердито, я спитала прямо:

— Чому я сказала Стілхувзу залишитися зовні?

— Ем... не ти. Це я сказав, — мовив Спайк, немовби мені треба було нагадувати хід подій. — День, коли сталевий рейнджер входить в мій дім, стає днем, коли я їм консерви! — Зловісне гарчання в його голосі дуже чітко показувало, про які «консерви» він говорить.

Отже, проти гулів Спайк нічого не мав. Але мав проти Сталевих рейнджерів. Чи може проти Міністерства Технологій в цілому? Для того, хто проводив дні стрибаючи від одного спрайт-бота до іншого, це було б дивною поведінкою.

Вельвет Ремеді досі роздивлялася навколо, висловлюючи захоплення, яким насолоджувався дракон. Я підозрювала, що пройшло вже дуже багато часу з тих пір, як хтось хвалив його за щось, хай навіть за таку просту річ, як відсутність пилу на книжках. Хто-хто, а Вельвет Ремеді знає, що треба говорити.

А от я щось почувалася значно менш дипломатичною. Я прикусила губу; всередині я буквально кипіла, але не могла докумекати, чому. Я замислилася, чи не є мій емоційний стрес якоюсь затриманою ламкою після СМ. Чи може, я просто була більш втомленою, ніж мені здавалося. Я провела більшу частину останніх чотирьох тижнів з часу, коли покинула Другу Стайню, у стані фізичного та психічного виснаження.

Але Хоумідж влаштувала мені чудесне (і мультиоргазмне) відновлення. Я повинна була мати значно кращий самоконтроль, ніж відчувала зараз. Я відвела погляд від Спайка і витріщилася на його

здоровенне ліжко. Воно виглядало зручним. Розкішне, з подушками і ковдрами, я б навіть сказала, що воно виглядає божественно. Я сильно почервоніла і здригнулася, хоч і зовсім не від холоду, коли у моєму мозку з'явилися образи того, що я могла б робити для Хоумідж (або з Хоумідж) на такому ліжку. Я відвела погляд і відкашлялася.

Спайк сприйняв це як спосіб привернути увагу.

— А, точно. Чорний Опал. — Він простягнув пурпурну лапу, яка була більше за все моє тіло. — Будь ласка?

«Поні-кур'єр до ваших послуг», — гірко подумала я, левітуючи Чорний Опал до його долоні.

— Чому ти так його хочеш? — спитала я. Він же дракон. Він мав не більше можливостей подивитися спогад, ніж земний поні. І я сумнівалася, що хтось створив реколектор для його (теперішнього) розміру.

— Тому, — просто відповів він, — що це був останній раз, коли найвидатніші кобили Еквестрії, мої найближчі подруги, були разом. — З сумними ностальгічними інтонаціями він додав: — Всі ми. В одному місці, в один час. І щасливі.

*** **

Твайлайт Спаркл. Реріті. Пінкі Пай. Еплджек. Рейнбоу Деш. Флатершай.

Вони були, за словами самого ж Спайка, найвидатнішими героїнями Еквестрії. Кобили, які втілювали шість найважливіших чеснот понства. Кобили, чия дружба мала силу змінити світ.

— Як же все пішло так неправильно?

Це спитала Вельвет Ремеді, але, гадаю, ми всі мали це знати. Спайк не поспішав з відповіддю, і більшу частину того, що він нам розповів, я вже очікувала.

— Ці поні, мої найкращі подруги, теж мали свої проблеми. У них були невдачі навіть коли вони були молодими. Але їх чесноти дозволили їм вистояти проти всіх труднощів, і дружба дала їм силу,

якої вони ніколи не мали поодинці. — Спайк ностальгічно посміхнувся. Але потім його посмішка згасла. — Навіть найвидатніші мають слабкості. А під тиском або при певних обставинах ці слабкості можуть перетворитися на тріщини. Вони можуть зламати поні. А при міністерствах вони більше не були разом. І весь час були під тиском... — Спайк зупинився. А потім жорстко заявив: — Хоча далеко не все, що пішло не так, можна списати на них! Навіть не більшу частину!

Ми всі кивнули, уважно слухаючи.

— Спочатку була війна. Еквестрія воювала вже більше десяти років, перш ніж Луна створила Міністерства. Війна міняє все! — пристрасно повідомив нам Спайк. — До цього в Еквестрії був мир впродовж більше ніж тисячі років. Ми не знали війни. Ми не розуміли її. Можливо, якщо б ми мали кілька воєн у минулому, ми не зробили б всі ці помилки одразу.

Драконячий хвіст гупнув по підлозі, змусивши самоцвіти, книги та поні підскочити.

— А потім самі міністерства. Просто втілення добрих намірів, які пішли шкереберть. І не з вини кобил, які «керували» ними.

Вельвет Ремеді почула у словах Спайка інтонації, які я не вловила.

— Що ти маєш на увазі? Міністерські кобили насправді не керували міністерствами?

— Ну, так. І ні. — Спайк потер перенісся двома кігтями і трохи поморщився. — Як би це сказати?

Ми чекали, доки дракон збереться з думками.

— З них шістьох лише дві хоча б намагалися керувати своїми міністерствами. Це були Твайлайт Спаркл і Реріті. Інші здебільшого просто підкидали міністерствам пропозиції і сподівалися на краще.

Спайк боровся зі словами, доки знайшов аналогію, яку вважав вдалою — хоча як на мене, вибір був досить дивний.

— Уявіть міністерства як швачок. Вони мають свої ідеї щодо того, як створити гарну сукню, але вони змушені виконувати раптові вимоги

своїх клієнтів — у цьому випадку моїх подруг, кобил, яких поставили ними керувати — навіть якщо ці клієнти не мають жодного уявлення про швацьке мистецтво. Якими б добрими не були їх пропозиції, якими б умілими не були швачки, в результаті все одно може вийти кошмарний дизайн.

Каламіті вклинився в його монолог:

— Ага. Особливо якщо те, про що ти г'вориш, більше схоже на швацький комітет, де всі б'ються за своє уявлення.

Спайк погодився.

— Демократії часто перетворюють все на бардак, — з явною гіркотою сказав Каламіті. — Діяти одностайно вони можуть тільки тоді, коли відчують для ся загрозу.

Я подивилася на мого іржавохутрого супутника міркуючи над тим, звідки у нього такі думки. А... ну звичайно. Я раптом дуже зраділа, що так мало знаю про пегасячу політику.

*** **

— Я не розумію, — мовив Каламіті. — Чому ти ся тут ховаєш? Не думаю, же для дракона є багато від чого ся ховати. — Він задумливо схилив голову. — Ну, хіба що від розлюченої Великої Ведмедиці.

І отут я зрозуміла, чому я злюся. Його слова були немов землетрус, що відкрив щілину причини, крізь яку киплячий гнів рвонув на поверхню. Моя реакція була цілком природною; я вибухнула.

— Весь цей час ти був драконом! *ДРАКОНОМ!* Весь. Цей. Час!

Спайк ошелешено на мене дивився.

— Ем, Лі'лпіп, — застеріг Каламіті. — Будь ласка, не сердь барзо великого дракона.

Я тупнула, просто палаючи від гніву.

— Ти хоч уявляєш, скільки добра ти міг би зробити? Скільки життів міг врятувати? — Я помітила, що, у своїй ярості, насуваюся на дракона. Я б фейсхуфнула від абсурдності власних дій, якщо б не була

засліплена праведним гнівом. Спайк, який відступав від мене, лише збільшував градус абсурдності.

— І не кажи, що тобі байдуже, — виплюнула я. — Я знаю, що тобі не байдуже! Ти *спостерігав*. Чому ти не там і *нічого не робиш*?! Еквестрійському пустищу потрібні такі, як ти!

Спайк виглядав збентеженим, але наполіг:

— У мене свої причини.

— Причини?! — Накинулася на нього я. — Боїшся забруднити свої кігті кров'ю? Та нехай тобі грець, рейдери з Понівілю не змогли б навіть луски твої подряпати! Але ж ні, ти краще відправиш маленьку кобилу, яка щойно вийшла зі Стайні і не має ніякого бойового досвіду, до лігва рейдерів, де вона скоріше загине, ніж когось врятує. — Я важко дихала. Мої грива та хвіст розтріпалися. Частина мене серйозно хотіла напасти на Спостерігача. Може, з підтримкою мого телекінезу, мій ріг зможе ткнути його так, щоб він хоча б відчув це.

— Літліп...

— *Які причини? Що може бути важливіше?!*

Я кричала на дракона. Я стільки разів ризикувала життям, щоб врятувати інших, а той, хто скерував мене на цей шлях, був *майже невразливим драконом*, і при цьому навіть не збирався виходити з дому?

— Що, тобі самоцвіти треба полірувати? Рахувати їх? Чи, може, подрімати?

Спайк відсахнувся. Це лише підлило пального у моє полум'я. Я відкрила рота і випустила такий потік, якого сама від себе не очікувала.

— **Годі!** — громихнув Спайк, його голос нарешті звучав по-драконячи. Я зіщулилася, раптово згадавши, що я була мала і, можливо, смачна. Єдине слово увігнало мене в тишу.

Дракон відвернувся від мене, дивлячись на моїх друзів.

— Ви довіряєте Літлпіп?

— Ага! — без тіні сумніву сказав Каламіті.

— Так, довіряю, — приєдналася Вельвет Ремеді. Я відчула неприємний укол, знаючи, що якщо б я була на її місці, то могла б і завагатися. Хоч я і пробачила її, я все одно відчувала біль від її зради, якими б добрими і благими не були її наміри.

— Добре. Тоді я розповім Літлпіп мої причини. Але лише Літлпіп. І тільки за умови, що вона ніколи нікому не розкаже. Навіть вам.

— Чому? — ввічливо спитала Вельвет Ремеді. Я б вимагала відповіді.

Спайк насупився.

— Ти бачила кулі спогадів. Ти знаєш, що існують поні, які можуть видирати твої думки за допомогою своєї магії. І так звана Богиня, яка керує алікорнами, володіє телепатією. А через неї і вони теж.

Я була вражена новим образом алікорнів, які були схожі на термінали, під'єднані до мейнфрейму. Переправляли зображення з себе і через себе. Саме так вони дізнавалися, коли і як хтось з них помирав — Богиня бачила їх смерть крізь розум алікорна, а потім направляла знання іншим.

— Чим менше тих, хто знає, тим менше ризик того, що хтось вирве у тебе знання і використає його проти... — він зробив паузу, а потім завершив: — ... мене.

Я нахмурилася. Якщо причини Спостерігача бути Спостерігачем були настільки жахливими, то Спайк дуже ризикував просто розповідаючи мені. Один лише мій вибух не міг бути достатньою причиною, щоб перервати двохсотрічне мовчання.

Чи може, це була для нього сприятлива нагода? Знову ж, у мене виникало відчуття, що дракону було несамовито самотньо у його самопризначеному вигнанні.

З іншого боку, Спайк міг просто брехати по повній програмі.

— Добре, — твердо заявила я. — Я згодна на цю умову... але лише якщо твоя причина дійсно того варта!

Спайк якусь мить міркував, перш ніж прийняти це. Він подивився на Каламіті і Вельвет Ремеді.

— А чи буде слова Літлпіп, що причина «варта», для вас достатньо, навіть якщо ви самі не будете її знати?

— Так, — насупившись, сказав Каламіті. — Я довіряю думці Лі'лпіп. Якщо вона скаже, же ти маєш гідну причину для того, жеби залишити інших напризволяще, я їй повірю.

Вельвет Ремеді кивнула.

— Звичайно.

— Тоді йди за мною, Літлпіп. Я маю тобі дещо показати. — Величезний пурпуровий дракон розвернувся і важко пішов углиб печери крізь тріщину у стіні.

Я востаннє подивилася на Каламіті та Вельвет Ремеді, а потім риссю пішла за ним, ледве не переходячи на галоп, щоб не відставати.

*** **

— І що я бачу? — спитала я вдруге за своє життя.

Ми прийшли у центр гірського піку — я швидко зрозуміла, що ми йшли за кабелем зі Спайкового терміналу — і зараз стояли у величезному залі, достатньо великому, щоб дракон міг вільно по ньому ходити.

Під стінами стояло півдюжини мейнфреймів з самоцвітам, що пульсували магічною енергією. Всі вони, здається, були у сплячому режимі, окрім найближчого, який діловито пищав. Посередині кімнати, ніби велетенський сталагміт з магії та сталі, височіла колона, що звужувалася до верхнього кінця — супер-мейнфрейм, у порівнянні з яким системи Ді-Джея ПонЗ виглядали просто-таки химерно. Здоровенні ізольовані кабелі йшли по стінах з верхівок мейнфреймів, потім перетинали кімнату, щоб під'єднатися до колони десь значно вище голови Спайка.

Сама зала була трубою. Кинувши погляд нагору, я побачила далеко над нами грубе коло нічного неба, що мерехтіло зорями. Супермейнфрейм був направлений у цю діру, ніби колосальна чарівна паличка.

— Мейнфрейм «Шукач», — відповів Спайк.

Найдосконаліший маготехнологічний мейнфрейм. Такий потужний, що сам може думати. Вчитися. Може навіть зберігати відбиток розуму поні. Їх було збудовано лише три, згадала я. Один було встановлено у Стайні 29. Один відправився у Міністерство Крутості. І ще один... ось цей... потрапив сюди.

Від основи «Шукача» відходила платформа у вигляді шестикіечної зірки, кожний промінь закінчувався постаментом. На кожному з постаментів знаходилися вишукані подушки, на яких лежало по одній ювелірній прикрасі. Найближчою до мене була прекрасна тіара. Іншою, яку я могла чітко бачити, було кільце.

— Ти... — Я подивилася на Спайка, раптово засумнівавшись у своїх припущеннях. — Чи це Спостерігач?

Спайк всміхнувся.

— Ні. Я Спостерігач. А це мейнфрейм «Шукач». Дуже особливий.

— Що він робить? — спитала я, моя допитливість перемагала гнів. — Окрім того, що дозволяє тобі зламувати спрайт-боти та шпигувати за поні. — Настільки неймовірна річ не могла бути тут для настільки... прозаїчних цілей.

— Саме зараз — нічого, — сказав мені Спайк. Я відчула, як маленька поні в моїх голові розчаровано закричала. — Він чекає.

— Чекає чого?

— Чекає кого.

Я тупо подивилася на Спайка.

Спайк, здається, намагався укріпити себе. Я відчувала, що крок, який він зараз мав зробити, лякав його.

— Це найзначніший і найважливіший проект Твайлайт Спаркл. Вона вклала у нього своє серце. Врешті-решт, він був для неї важливіше за все інше...

Спайк зупинився, він дивився на мене, ніби благаючи, щоб я зрозуміла значущість його слів. Я кивнула, чекаючи, щоб він продовжив. Свою думку я поки що тримала при собі, але вже була впевнена, що якщо навіть «причини» Спайка були недостатніми для мене або інших поні, вони були дійсно життєво важливими для нього.

— Вона замовила цей «Шукач» і особисто працювала над ним кожної вільної хвилини. Створюючи мейнфрейм, який міг би начаклувати дуже специфічне закляття...

Я блимнула, у мене відвисла щелепа.

— Що? Все це... — Я помахала копитом. — ... просто щоб начаклувати закляття?

Спайк роздратовано подивився на мене, і я замовкла.

— Не просто закляття. Мегазакляття. Потужніше і складніше за будь-які інші. Твайлайт Спаркл — найсильніша поні-чарівниця з тих, що народилися за тисячу років — не змогла б начаклувати його, хоч сама його і створила. *Сади Еквестрії* були навіть за межами того, що змогли б начаклувати Селестія або Луна.

— Сади Еквестрії?

— Так, — відповів Спайк. — Єдине закляття, живлене Елементами Гармонії, розраховане та начакловане магічно підсиленням мейнфреймом «Шукач». Єдине закляття, що вплине на всю Еквестрію, очистивши її від радіації та пошесті, знову перетворить її на прекрасний рай. яким вона була до того, як інші мегазакляття зіпсували та отруїли її.

О. Богині. Мої.

Я витріщилася, широко розкривши очі, не вірячи, хоч я і розуміла, що все це правда. Одне закляття. Одне-єдине закляття, яке може

виправити... ну, хай не все, але воно вилікує душу нашої смертельно пораненої землі.

— Тоді чому... — повільно спитала я, в мені наростав біль. Чудова, відновлена Еквестрія... — Чому це закляття не було начакловане?

Слова Спайка були сповнені майже безкінечним сумом.

— Тому що поні, які могли використати Елементи Гармонії, мертві.

*** **

Я обійшла «Шукача», роздивляючись кожний з Елементів Гармонії по черзі. Я зупинилася, коли дійшла до кольє з самоцвітом у вигляді повітряних кульок.

«Я пішла на зустріч у Спайка і принесла те, що ти просила. Всі мої подруги були там, окрім тебе...»

— Твайлайт Спаркл довірила тобі Елемент Магії, так?

— Вона довірила мені все це, — відповів Спайк. — Я не можу піти звідси. Якщо банда рейдерів дістанеться сюди, доки мене не буде... або ще гірше, загін Сталевих рейнджерів...

Йому не треба було більше нічого казати.

— Я не можу допустити, щоб хтось зламав або знищив це, — тим не менш сказав Спайк. — Я маю залишатися тут. Охороняти. Доки не знайду потрібних поні.

Я сіла поряд з постаментом Сміху, мої очі зволожилися. Те, що я чула і бачила, розворушило прості емоції, і це було занадто.

— Майже дві сотні років, — похмуро визнав Спайк, — я шукав поні, які здавалися чеснотливими. Допомогає їм. Направляв їх на вірний шлях, щоб вони знайшли більше подібних собі. І все в надії на те, щоб одного дня знайти шістьох потрібних поні. Магія. Доброта. Сміх. Щедрість. Щирість. І... відданість.

У мене серце краялося за дракона.

— Весь цей час?

Він болісно засміявся.

— Ти не уявляєш, як важко поні знайти п'ятьох друзів серед жахів випаленого пустища. — Він опустил погляд, подивившись на мене. — Хоча, власне, уявляєш.

— Обов'язково має бути шестеро? — спитала я.

— За всю історію Еквестрії була лише одна поні, яка могла носити більше одного Елементу — повір мені, у мене багато книжок з цієї теми. І це була Селестія. Вона використала силу Елементів Гармонії, щоб вигнати чудовисько, на яке перетворилася її сестра. Тільки з елементами можна начаклувати таке могутнє закляття. І лише Селестія була здатна використати їх всі.

— Тоді... чому вона не використала? — У мене раптово з'явилася думка. — Та й взагалі, чому вона просто не відправила всіх тих клятих зебр на місяць?

— Бо вона теж мертва, — відверто повідомив мені Спайк. — І навіть якщо б не була, вона не могла б більше їх використати. Вони вже були не для її використання.

Я вперлася поглядом у найближчий постамент. Тіара, як Спайк повідомив мені раніше, була Елементом Магії. Я чомусь згадала, наскільки жалюгідно немагічною була я. При всій тій чистій енергії, яку я навчилася набирати, я дійсно була поні одного фокуса.

На мене накотило темне розуміння.

— Це... це не ми, так? — Я подивилася на постаменти навколо, потім знову на Спайка. — Ми теж не та група друзів. Ми не можемо повернути Еквестрію. — Я відчувала, як розривається моє серце. — Ти досі шукаєш.

Спайк сумно кивнув.

— Так. Це не ви. — Він фиркнув і знову всміхнувся. — Але не переймайся. Ти чудова поні, і у тебе чудові друзі. Я не сумніваюся, що ваша група зробить багато добра для Еквестрійського пустища. Просто зцілити його — не твоя доля.

Прекрасна, зелена, здорова Еквестрія... повна життя... всього на відстані закляття. І я була... непридатна. Я ніколи ще не відчувала себе настільки нікудишньою.

— Гей, — пробурчав Спайк, прочитавши мій вираз обличчя. — Це не твоя провина. Трясця, та ти тільки уяви, як важко знайти поні з чеснотою сміху на Еквестрійському пустищі.

Я подумала про Дітзі Ду і відчула іскру надії. *Ми*, може, й не ті поні. Але, можливо, я могла б підштовхнути Спайка у вірному напрямку до правильних поні.

— Здається, я знаю, кого ти шукаєш.

*** **

Я поклялася, що ніколи не скажу ні слова про те, що показав мені Спайк. Мені майже хотілося, щоб він взагалі цього не зробив. Якщо вороги дізнаються, що Спайк тут захищає, наслідки для найбільшої надії Еквестрії можуть бути фатальними. Це була дуже важка таємниця, навіть для дракона. А я була дуже маленькою поні.

Коли ми йшли назад, до інших, я помітила дещо, що Спайк раніше мені ненавмисно затулив. Високо на стіні була скляна вітрина. В середині було шість статуєток. Я добре їх знала. У мене вже було чотири таких.

Мені не дуже добре було їх видно, і написи на них я теж не могла прочитати, не левітувавши себе до них. Я відчула, що це було б недоречно.

— Що з ними сталося? — раптом спитала я. Спайк зупинився, подивився на мене, потім прослідив мій погляд до вітрини.

— Тобто я знаю, що сталося з Пінкі Пай. Але що сталося з іншими?

Спайк моторошно стиснув щелепи.

— Я не знаю.

— Ти... не знаєш? Але ж ти був там, хіба ні?

— **Я. Не. Знаю.** — погрозово повторив він.

Я відступила на крок і важко зглитнула, підозрюючи, що перейшла дозволена межу і, можливо, зруйнувала будь-який зв'язок, що з'явився у кімнаті, яку ми щойно залишили. Я вперлася поглядом у підлогу.

— Ох... Звичайно... Ти був *тут*.

Голос дракона гримів гнівом, самозвинуваченням і розкаянням.

— **Я спав!**

І знову я помітила, що витріщилася на дракона. Величезного, пурпурового, могутнього дракона, який проспав апокаліпсис.

— Мені просто треба було подрімати! Я подумав, що як станеться щось важливе, хто-небудь мене розбудить, — крикнув Спайк, його голос переповнювала така відраза до себе, що мої приступи ненависті до себе здавалися малими і жалюгідними. — **Я мав бути там! Я мав бути з нею! Вона була моїм найближчим другом! Вона не мала загинути на самоті! Але натомість я спав!**

— Мені... мені дуже шкода, — сказала я, мій голос тремтів. Я поклала копито на його луску у слабкій спробі втішити його. Він був занадто великим, щоб його обійняти.

Спайк просто стояв не рухаючись, загубившись в океані власного каяття. Він не плакав. Я підозрювала, що сльози, які цей біль міг вичавити з нього, були пролиті більше сторіччя тому. Тому я плакала за нього.

Я все розуміла. Ця гора була казна-де. У кількох днях від будь-яких ознак цивілізації. Навіть звуку від мегазакляття було б важко дістатися сюди, і його було б легко сплутати з громом. Спалахи світла могли б досягти печери... але після першого удару пегаси закрили небо.

Коли Спайк заснув, всі його друзі були ще живі. Еквестрія переживала найтемнішу годину своєї історії, але була надія, що вона витримає. Коли він прокинувся, Еквестрія зникла. Його друзі загинули. Небо було закрите хмарами, а земля внизу перетворилася на знищене, отруєне пустище.

Мене цікавило, як він взагалі міг після цього спати.

*** **

— Я просто хочу, щоб ти запам'ятала, — казав мені Спайк, коли ми наближалися до головної кімнати його «дому», — що *Сади Еквестрії* були справжнім даром від Твайлайт Спаркл для всіх нас.

Його голос став трохи суворішим.

— Я знаю, що у своїх подорожах, ти будеш пхати свій ніс у різні місця і спогади, і чутимеш або дізнаватимешся різні речі про мою Твай. Але це... те, що ти там бачила... це *справжнє* серце Твайлайт Спаркл.

— Я не забуду, — пообіцяла я.

— І пам'ятай, це тепер твоя таємниця. І той мій маленький зрив теж. Видихнеш хоч одне слово про це, і я тебе з'їм, — похмуро сказав Спайк. Потім криво всміхнувся. — Або, власне кажучи, якщо пожартуєш про великого хлопця, який грається з ляльками.

Каламіті і Вельвет Ремеді подивилися на нас, щойно ми повернулися. Судячи з виразу обличчя Вельвет, вона зрозуміла, що я плакала.

— Це гідна причина, — просто сказала я.

Вони обоє кивнули, явно готові прийняти це.

Незручна тиша повисла у кімнаті.

Каламіті нервово глянув в бік входу. Деся там були інші пегаси, ціла цивілізація, що колись була його домом. Для його родини і друзів він тепер був дешитом. Зрадником. Чи думав він про них? Чи сумував за ними? Чи може, хвилювався через те, що його плем'я може зробити, не з ним, але з його друзями, якщо впіймають нас тут?

Вельвет Ремеді возилася зі своїми торбами-аптечками, які використовувалися занадто часто для лікування ран, спричинених насильством. Співачка, що прагнула стати медиком, по своїй природі пацифістка, якій сама думка про те, щоб нашкодити іншому поні, видавалася мерзенною, тепер мала три види зброї, одна з них — бойовий дробовик. Вона перестала говорити з нами так, ніби ми були

здатні на жахливі речі, бо тепер вона знала, на що саме ми здатні. Натомість вона відступила у світ фантазій, який був таким мінним полем, що вона й не уявляла.

Спайк...

Я майже відчувала біль, який всі приховували.

— Розкажи нам про них, — сказала я, порушуючи тишу. Всі обернулися до мене.

— Твайлайт Спаркл, Рейнбоу Деш, Флатершай та інші. Ти знав їх, Спайку. Розкажи нам, якими вони були, коли були молодшими. — Коли вони були щасливими. Розкажи нам про добрі часи, Спайку. Всім тут треба про це почути. В тому числі, а може і в першу чергу, тобі.

*** **

— Стій-стій-стій... — Я вдихнула. — Вона змусила їх відпустити її просто *ниттям*?

Каламіті реготав:

— Та ще й віддати їй всі самоцвіти?

Спайк кивнув, на обличчі дракона була велика посмішка.

— Треба буде запам'ятати, — з небезпечною м'якістю сказала Вельвет Ремеді.

— Чудово, Спайку, — пробуркотів Каламіті. — Ти прирік нас усіх.

Я, аплодуючи, зацокала копитами по підлозі печери.

— Розкажи ще!

Це було добре. Каламіті безмірно зрадив історії про те, як Рейнбоу Деш повстала проти інших поні за бізонів. Вельвет Ремеді практично охопив оргазм фанатки від історії про те, як Флатершай дбала про хворого фенікса. І я бачила, що від розповідей про всіх них, особливо про Твайлайт Спаркл, Спайку ставало значно краще.

Я відкрила свої торби і витягла по Спаркл~Колі для кожного з нас. Одна з пляшок зачепилася за диктофон, який я знайшла на скелі, і мені

довелося потрусити її, щоб звільнити. Частині мене було прикро, що Стілхувз не може бути тут і розділити ці спогади з нами. Але я занадто добре розуміла, чому Спайк не хотів, щоб лицар Міністерства Технологій нищпорив по його лігву. Натомість я спробувала запам'ятати історії, щоб ми могли ними поділитися з ним.

— Добре, ось ще одна. Це історія про перші Проводи Зими Твайлайт Спаркл.

— Що таке Проводи Зими? — спитав Каламіті, відкриваючи Спаркл~Колу, яку я передала йому. Морквяна рідина вибухнула йому в обличчя. Він невдоволено на мене подивився.

— Та годі тобі, — фиркнула я. — Це було за Міністерство Крутості!

Він сердито на мене подивився, а потім всміхнувся. Вельвет Ремеді левітувала йому хустку, щоб він витер обличчя.

Спайк весело дивився, очікуючи, доки Каламіті витреться, перш ніж відповісти:

— Ну, це коли поні з Понівіля прибирають зиму, щоб весна могла нормально початися. — Я бачила з його погляду, що до нього почало доходити, що ми не маємо жодної гадки, про що він говорить. Двоє з нас були зі Стайні і не знали зими. Каламіті був вигнанцем достатньо довго, щоб пережити кілька зим, але диких, які прибирали себе самі. Пегаси вже давно перестали допомагати зміні сезонів.

— Ну, зазвичай в Еквестрії сезону допомагали закінчитися чітко і красиво за допомогою магії. Але Понівіль був заснований земними поні, і там існувала традиція прибирання зими згідно зі звичаями земних поні. Без магії.

— Але ж єдинороги і пегаси теж там жили, — зауважила Вельвет Ремеді. — То чому вони не використовували магію?

Спайк кивнув.

— Першого разу я теж подумав, що це безглуздо. Точніше, перші півдюжини разів. Зрозумів тільки після того, як побував у

Філлідельфії.

— Що зрозумів? — спитала я.

— Ну, земним поні доводиться важче, — пояснив Спайк. — У них нема магії. У них нема крил. Зазвичай їм доводиться працювати втричі важче, щоб зробити хоча б половину того, що могли б зробити інші. Але вони роблять це і не скаржаться. Ви не знайдете настільки гордих або впертих поні, як земні.

Я сприйняла слова Спайка як узагальнення, чим вони й були, втім мені було цікаво, наскільки вони відносяться до нашого друга, закутого у сталь.

— Звичайно ж, земні поні дуже схильні до новаторства. От зачекайте, доки я вам розкажу, як Пінкі Пай ганялася за Рейнбоу Деш і грифонкою на шаленій летючій машині! Вони завжди шукають можливості робити більше у легший спосіб. Тому саме земні поні завжди просували технологічний прогрес. В Еквестрії, мабуть, і колеса б не придумали, якби не земні поні.

— У це я вірю, — погодився Каламіті. — Ну, у частину про колеса. Я не вірю, же хтось із земних поні міг ганяти на рівних з Рейнбоу Деш.

Я всміхнулася з цього.

Спайк повернувся до своєї історії.

— Все почалося з того, що Твайлайт розбудила мене зана-а-адто рано, **і я казав, що тобі тут не раді!**

Я обернулася, розуміючи, що Стілхувз, мабуть, увійшов до печери. Можливо, він почув нашу розмову і вирішив щось сказати про земних поні. Це точно підійшло би під ярлик гордого і впертого.

Стілхувз задкував до печери.

Недобре.

— Вибач за вторгнення, — сказав сталевий рейнджер, — Але у тебе тут ще компанія. Підсмаж мене, якщо треба, але спочатку, гадаю, тобі варто розібратися з ними.

— З ними? — майже проричав Каламіті.

Четверо пегасів, повністю вкритих кошмарною чорною бронєю Анклаву Пегасів, влетіли у кімнату і приземлилися перед нами.

Спайк відреагував миттєво. Пурпуровий дракон з зеленим гребенем піднявся у повний зріст, фиркнув полум'ям і широко розправив крила.

— **ВАМ ТУТ НЕ РАДІ!**

Вони тримали позицію, хоча двоє з них відступили на корпус.

— Здається, у тебе інші гості, — недбало мовив лідер пегасів з Анклаву.

— **Вони тут за моїм запрошенням. Ви — ні!**

Головний пегас підняв передні копита в умиротворяючому жесті.

— Ми тут лише для того, щоб впевнитися, що вони знайдуть шлях назад під хмари, — люб'язно сказав він.

— Гадаю, же ми самі можемо знайти шлях. — Каламіті опутився в бойову стійку. Він натиснув на важіль, розташований трохи нижче за мундштук його бойового сидла — до вежі Тенпоні його там не було; я почула, як у сидлі щось клацнуло, коли воно змінило тип набоїв. Я була впевнена, що він щойно переключився на бронебійні.

— Не стріляй у них, — просичала Вельвет Ремеді до Каламіті. — Дай нам спочатку хоча б спробувати дипломатію.

— Тільки гляньте, хто тут у нас! — присвиснула одна з пегасів. — Ми надибали дешита!

— І не просто дешита, — мовив один з одягнених у чорне жеребців. — Це Дедшот¹ Каламіті.

— От курва! — Почула я шепіт Каламіті.

Головний пегас переводив погляд з мого друга на того пегаса, що впізнав його.

— Ти впевнений?

— О так. Переможець змагання за титул Найкращого Юного Снайпера впродовж чотирьох років поспіль. Того, хто тебе переміг, не забудеш.

— Гатшот²? — прошепотів Каламіті, його очі розширилися.

Складний візор лідера обернувся до Каламіті, зафіксувавши на ньому свій сяючий вогнем погляд.

— Та щоб мене. Бойовий офіцер з відзнаками, який став зрадником і вбивцею... — Самоцвіти на антеноподібній зброї бойового сідла почали мерехтіти лютим жовтогарячим кольором, подібним до його візора. — Вибач, драконе, але це міняє справу.

Спайк, здається, так не думав.

— **Йдіть. Доки я вам ще дозволяю.** — Терпіння дракона закінчувалося.

— Здається, ти забуваєш, хто тут нагорі головний, драконе, — сказав лідер, досі люб'язно. — Зараз ми підемо звідси, у якості жесту доброї волі. Але ми забираємо цього злочинця під арешт. — Він вказав копитом на Каламіті.

— **Здається, ти забув, хто добре смакує з кетчупом.**

— Заждіть... — знову заговорила кобила у зловісній чорній магічно-силовій броні. — Послухайте, драконе... пане. Нагорода за його голову складає гарну купу самоцвітів. Які значно смачніше за будь-яких поні. Давайте так: дайте нам забрати його, і нагорода ваша.

Спайк зупинився. Блимнув.

— Самоцвіти?

О ні... він цього не зробить. Тільки не після всього, що він розповів нам про друзів, особливо своїх...

Пегаска кивнула.

— Багато самоцвітів!

— Багато самоцвітів?

— Ага!

Спайк нахилив голову, ніби слухаючи голос, який ми не чули.

— Ви вдерлися в мій дім і намагалися підкупити мене самоцвітами, щоб я зрадив і віддав вам одного з моїх гостей... Гостя, котрого ви назвали на честь поні, яка була не тільки моїм хорошим другом, але ще й носієм Елементу Відданості?

— Ем... так? — Здається, кобилі з Анклаву не подобалося, до чого він веде. Я, з іншого боку, відчула полегшення. Навіть дозволила собі всміхнутися.

Спайк простягнув один з кігтів вперед і опустив його їй на спину, притиснувши до підлоги. Він нахилився дуже, дуже близько до кобили, потім іншим кігтем підняв візор її шолому так, щоб дивитися їй в очі.

Спайк фиркнув, видихнувши всередину магічного обладунку крізь відкрите забрало краплю вогню, яка підпалила кобилу Анклаву всередині її замкненого костюму. Вона кричала і металася одну чи дві нестерпно довгі секунди, перш ніж загинути. Дим курився зі швів комахоподібного панцира.

Я почула придушений звук з боку Каламіті, я й сама ледве стримувала нудоту від смороду. Здається, я ще довго не буду їсти смажене м'ясо.

— О Богині... — простогнала Вельвет Ремеді.

Спайк знову підняв свій кіготь. Інші пегаси Анклаву втекли у ніч.

— **Що ж. Тепер будуть проблеми.**

*** **

— Ми маємо залишитися. Ми маємо допомогти.

— Мене якось не барзо радує ідея стріляти по своїх. Але я зроблю те, що треба, аби все було правильно.

Спайк похитав головою.

— Ні. Буде краще, якщо нікого з вас тут не буде, коли вони повернуться. Коли вони побачать, що їхня здобич утекла, у них буде

менше причин наполягати на своєму.

Я занепокоєно подивилася на Спайка.

— А що як вони... заглянуть глибше?

— Я не дам їм такої можливості.

Стілхувз, який тепер стояв біля входу до печери, запропонував:

— Якщо тут є щось, що ти не хочеш їм показувати, нам краще зробити так, щоб ці пегаси *знали*, що ми в іншому місці. — Він обернувся до Каламіті. — Нам треба буде якийсь час залишатися вище хмар.

Каламіті кивнув.

— Дати побачити себе деінде. — Він подивився на мене. — Що скажеш? Летимо назад до Нової Еплузи, а коли нас помітять, повертаємо до Вузла Р-7?

— Це дасть нам можливість розвантажитися, — схвально додала Вельвет. — І встановити верстак Каламіті.

Я кивнула. Отже, домовилися. Ми відволічемо увагу пегасів від Спайкової печери. Я лише сподівалася, що вони не почнуть по нам стріляти. Хоча якщо ми все ж вибухнемо у спалаху слави, можливо, воно буде варте того, щоб зберегти *Сади Еквестрії*.

— Перш ніж ми підемо, — сказала Вельвет Ремеді до Спайка, — у мене є одне питання, на яке ти, гадаю, зможеш відповісти. — Мені тенькнуло у серці. «Прошу, — мовчки благала я, — тільки не про Флатершай!»

— Питай, — люб'язно сказав Спайк.

— Що це за вежі? — до мого polegшення спитала Вельвет. — Оті високі, стрункі й білі? Доки ми летіли сюди, я бачила кілька таких. Це єдина річ заввишки з ці гори, і вони явно були збудовані поні.

— Їх було збудовано для Проекту Одного Поні, — відповів Спайк.

— То Проект Самодостатніх Пегасів, — одночасно з ним заявив Каламіті. Вони зі Спайком подивилися один на одного.

Окі, докі, локі.

— Проект Одного Поні? — спитала я. Каламіті, здається, трохи зачепило те, що я не спитала його першим. — Ти вже згадував про нього. Що це був за проект?

Спайк відкрив рота, а потім задумався. Дракон підняв кіготь, а потім зупинився. Нарешті він визнав:

— Я, власне, гадки не маю. Я проводив весь свій час із Твайлайт. Я не дуже добре знаю, чим займалися інші міністерства. Знаю тільки, що цей Проект Одного Поні був ідеєю Рейнбоу Деш, і це була практично єдина річ, якою займалося Міністерство Крутості.

— Єдина *офіційна* річ, — втрутився Стілхувз.

Тепер я обернулася до Каламіті.

— Проект Самодостатніх Пегасів?

— Ну, не можу сказати напевне, же його не називали колись Проектом Одного Поні... — Каламіті роздумував над тим, що сказав дракон. — Мені розповідали інше, але я не те жеби не мав достатньо причин не довіряти тому, же Великий Пегасячий Анклав називає правдою.

Вельвет Ремеді виглядала так, ніби їй було дуже боляче від такого видатного знуцання над граматикою.

— І навіть якщо його придумала Рейнбоу Деш, я дуже ся сумніваю, же вона створювала їх для того, для чого їх використовують зараз. Бо зараз їх використовують для того, жеби ізолювати пегасів від інших поні.

— Яким чином?

Каламіті обернувся до Вельвет Ремеді.

— Пам'ятаєш, коли ти спитала, що ми там їмо, я пожартував про засів хмар?

Вельвет Ремеді кивнула.

— Пригадую, що я збиралася пізніше вимагати справжньої відповіді.

— Ага, тож зараз ти її отримаєш, — сказав Каламіті. — Не знаю, для чого ті вежі призначали на початку. Але знаю, для чого їх переробив Анклав. Для того, аби зачаровувати хмари на милі навколо них так, жеби ми могли вирощувати врожай прямо у небі.

Я присвиснула. Звідкись ззовні Паєлайт свиснула у відповідь.

У цьому є сенс. Неважливо, чим мав бути Проект Одного Поні, зараз вежі використовували для цілей поні, які вижили. Пегаси, які жили нагорі, використовували їх для сільського господарства. Хоумідж внизу використовувала їх для трансляції музики та повідомлень від Ді-джея Пон3 по Еквестрійському пустищу (*«Приносимо вам правду, якою б болючою вона не була»*). І одним Богиням відомо, для чого використовував одну з них Ред Ай.

Мої думки полинули до Хоумідж.

Я не розповіла Хоумідж про обман Стілхувза. Він використав радіопередачу Ді-джея Пон3 для розповсюдження своєї брехні про шефа Ґрім Стара. Навіть цікаво було, як такий поні опинився у романтичних відносинах з Елементом Щирості. Я очікувала, що Хоумідж сприйме це як особисту образу. Я не хотіла бути носієм послання, яке спричинить їй біль. Але я мовчала не *тільки* тому, що не хотіла її засмучувати.

Це може спровокувати її пустити в ефір те, що я їй розповім, навіть якщо у мене немає доказів для підкріплення історії. Але яка з цього буде користь?

Більш імовірно, підозрювала я, що вона вирішить не пускати це в ефір. Як і моя боротьба із залежністю або її таємна особистість, деякі таємниці мали такими й залишатися. Хоумідж це розуміла. Ця чудова єдиноріжка мала більше особистої чесності, ніж будь-яка поні з тих, що я колись зустрічала, і я просто не могла поставити її у скрутне моральне становище. Особливо після Монтерея Джека.

Із задумливості мене повернув поштовх копита Вельвет Ремеді.

— Ти ще з нами, Літлпіп?

Я кивнула. Інші вже збиралися біля *Небесного Бандита*. Була пора летіти. Нам краще буде піти звідси, доки Пегасячий Анклав не повернувся.

Я швидко пішла до виходу з печери, а потім обернулася до Спайка.

— Отже... це все? — Спостерігач допомагав мені; без нього я могла б не вижити. Він дав мені мету, ціль... і, в результаті, дружбу. Але зараз було очевидно, що ми не ті поні, яких він шукав. І йому треба було сконцентрувати свою увагу в іншому місці.

Спайк кивнув.

— Я буду приглядати за тобою. Може, ми ще побалакаємо. Але... так, це все.

— Спасибі тобі, Спайку.

— Спасибі тобі, Літлпіп.

Я розвернулася і вийшла з печери.

Я саме збиралася увійти в *Небесного Бандита*, коли на мене накотило прозріння. Я розвернулася і галопом побігла до печери.

Щирість. Вона була не тільки у тому, щоб казати правду. Вона була у чесності з собою.

— Спайку! — крикнула я. — Я знаю ще одну з поні, яких ти шукаєш!

*** **

Двоє пегасів у чорних панцирах досі висіли у нас на хвості, коли ми пірнули під хмарову завісу.

— Ха! — крикнув Каламіті, сильно хлопаючи крилами і тягнучи *Небесного Бандита* на карколомній швидкості. — Я ж казав, же вони не полетять за нами під хмари! Боягузи!

Вельвет Ремеді подивилася на два демонічних силуети за нами, її волосся хльоскало її по обличчю.

— Вони досі летять за нами!

— Шо?! — Каламіті кинув погляд через плече. — От кінські яблука! — Він якимсь чином спромігся полетіти ще швидше.

Ми відривалися. Я побачила, як самоцвіти на бойових сідлах анклавівців спалахнули, і повз нас пролетіли кольорові блискавки. На щастя, жоден з цих пегасів не був таким влучним, як Каламіті.

— Каламіті, чи не міг би ти скинути цих поні, якщо твоя ласка? — спитала Вельвет з майже спокусливою улесливістю. — Мені б дуже не хотілося, щоб мене сьогодні підірвали.

Ще два магічні постріли пролетіли повз нас, один насправді пролетів крізь розбите вікно фургону, ледве не зачепивши Паєлайт. Магічна птаха гелґотнула і сховалася за Вельвет Ремеді, яка почала лагідно її заспокоювати.

— Вау, — сухо прокоментував Стілхувз. — Здається, вони дійсно тебе не люблять.

— Краще постуляйте пельки, — гаркнув до нас Каламіті. — І тримайтеся!

Я охопила копитами одну зі стійок, що знаходилися між сидіннями. Вельвет Ремеді схопилася зубами з один з ремінців, що звисали зі стелі — і, судячи з виразу її обличчя, одразу ж про це пожалкувала. Можу лише уявляти собі цей смак! Стілхувз закріпився між сидінь. За мить Каламіті відправив *Небесного Бандита* у круте піке. Паєлайт відскочила від стелі фургону. Вона намагалася вхопитися дзьобом за гриву Вельвет Ремеді, що моталася під вітром, перш ніж вітер викинув птаху у заднє вікно. Промені кольорового світла спалахували навколо нас. Здається, я кричала.

Пегаси з Анклаву перервали гонитву десь на півдорозі до землі.

*** **

Мої ноги досі трусилися, мої копита були раді опинитися на твердій землі.

Я дивилася, як Вельвет Ремеді торгується з Дітзі Ду біля передніх воріт Нової Еплузи, виторговуючи іскрові батареї на заміну майже розрядженим батареям *Небесного Бандита*. Всередину нас не пустили, але пегаска-гуль була більш ніж рада вийти і привітати нас. Якусь мить я не могла впізнати малу лавандову кобилку, яка сором'язливо йшла за нею. Мої очі розширилися, коли я зрозуміла, що це Сільвер Бель. Вже не пофарбована у рожевий.

Вона виглядала... краще. Перебування біля Дітзі Ду пішло їй на користь.

Сільвер Бель підвела погляд, впізнала Вельвет Ремеді. І залякла на місці.

— Привіт, Сільвер Бель, — лагідно мовила Вельвет Ремеді. — Чудово виглядаєш сьогодні.

Сільвер Бель дивилася куди завгодно, тільки не на Вельвет.

— Гадаю, тобі буде цікаво з деяким познайомитися, — продовжила Вельвет, її голос був теплим і доброзичливим. — Паєлайт, йди сюди і познайомся із Сільвер Бель.

Очі маленької кобилки розширилися, коли вона побачила дивовижного крадяного фенікса. Смарагдово-золота істота приземлилася поряд із нею і тихо проворкувала дружнє привітання. Це справило на Сільвер Бель драматичний ефект — ніби Паєлайт була першою дійсно прекрасною річчю, яку дівчинка колись бачила!

Каламіті підійшов до мене.

— Можеш вважати мене вар'ятом, але я майже очікую, же коли ми підемо, ця кобилка витратить кілька днів на те, жеби зробити Нову Еплузу такою ж гарною, як ця птаха.

Я дуже добре могла собі це уявити.

Я подивилася на Каламіті. Іржавохутрий пегас із помаранчевою гривною і чорним капелюхом-десперадо був, мабуть, найближчим моїм

другом — не враховуючи Хоумідж, яка хоч і була ближче, але при цьому значно більше, ніж другом.

— Знаю, про що ти думаєш, — заявив Каламіті. — Не вір їм. Анклав має цілком обґрунтований інтерес зробити чудовисько з кожного, хто дає копняка їхнім ідеалам.

— Я тобі вірю, — щиро сказала я йому. Я регулярно довіряла Каламіті своє життя і життя тих, кого любила. І в цьому я також цілком йому довіряла. — Але, Каламіті, якщо ти від чогось тікаєш, може, ми могли б допомогти.

Каламіті засміявся.

— Лі'лпіп, ти вже маєш знати мене достатньо добре, жеби розуміти, же втеча — то не для мене.

Мій друг підняв голову до вічно присутньої хмарової завіси.

— Я лечу до чогось. Просто вони мене не хтять відпускати.

*** **

— Непогане у вас тут містечко, — сказав Стілхувз, розглядаючи Вузол Р-7 . Я не могла сказати напевне, чи це був сарказм, чи він говорив щиро.

— Дім, милий розвалений потяг.

Стілхувз порозглядав захисні турелі, потім підняв погляд на триствольну енергомагічну гармату, встановлену на даху недоладного локомотива.

— О, оце справжня красуня!

Я чула, як Каламіті встановлює свій верстат у майстерні. Я роздивилася навколо, але так і не побачила, куди пішла Вельвет Ремеді. Сподіваюся, вона просто вирішила поспати. Я знала, що мені теж треба це зробити. Нашою наступною зупинкою мала бути Філлідельфія. Я не знала, чи ми дійсно знайдемо там Ред Ая, але вся відома мені інформація підказувала, що центр всіх його операцій з рабами знаходиться у тому огидному місці.

Пора було дещо виправити.

Слова Спайка бриніли у мене в голові. *«Я знаю, що у своїх подорожах, ти будеш пхати свій ніс у різні місця і спогади, і чутимеш або дізнаватимешся різні речі про мою Твай»*. Я поклялася, що буду пам'ятати, як він це назвав, справжнє серце Твайлайт Спаркл. Я навіть не уявляла, як його можна забути тепер, коли я побачила його на власні очі. Видовище мейнфрейму «Шукач» в оточенні Елементів Гармонії, які чекали... рік за роком, десятиріччя за десятиріччям, щоб обрані поні виправили те, що було за межами моїх можливостей...

Я б сказала, що вони «збирали пил», але пилу на них не було. Спайк, здогадалася я, сумлінно наглядав за Елементами Гармонії та мейнфреймом.

Як важко було б пам'ятати, якщо б у мене не було зачіпки, подібної до цього образу?

Зараз я знову була наодинці зі Стілхувзом. Я мала якнайкраще цим скористатися. Я хотіла спитати його про Еплджек... але вважала, що ми поки що не готові до цієї розмови; я відчувала, що цим вдиратимусь у місце, куди ще не отримала права увійти.

Але у мене були й інші друзі, у тому числі та, за яку я боялася, що вона прямує до руйнівного зіткнення з реальністю. Я не мала жодної гадки, як я можу їй допомогти, але відчувала, що якщо заздалегідь буду знати якомога більше, то це дасть мені шанс хоча б допомогти їй одужати, якщо не вдасться захистити її від трагічного відкриття.

— Стілхувзе... що сталося з Флатершай?

Сталевий рейнджер раптово зупинився на ходу і повернувся візором до мене.

— Різне кажуть, — загадково відповів він.

— Ніхто не знає? — спитала я, насправді сподіваючись на більш істотну відповідь, ніж ця. Ще краще на таку, з якої я б могла накопати трохи надії.

Стілхувз похитав головою.

— Не забувай, дуже важко точно дізнатися, що сталося з якоюсь конкретною поні. Скелети бейджиків не мають. А від мільйонів поні мегазакляття навіть цього не залишили. Деякі місця, наприклад, Розкішна долина і Кантерлотські руїни, досі занадто небезпечні для нормальних експедицій. Рідко коли можна сказати напевне, що сталося, навіть з коханими.

О Богині. Я повільно кивнула.

— Втім, більшість поні... ну, ті, хто колись думали або хоча б взагалі знають про Флатершай щось окрім плакатів Міністерства Миру... вірять, що вона була настільки пригнічена тим, що сталося з Еквестрією і світом через її спроби нав'язати мир, що вона пішла в одне з поганих місць і дозволила природі знищити її. Дозволила Еквестрії зробити з нею те, що вона зробила з Еквестрією.

Я скривилася. Не на це я сподівалася.

— Є й інші історії. Дехто заявляє, що вона зістрибнула з даху Міністерства Миру у Кантерлотських руїнах.

— Хіба вона не була пегаскою?

Стілхувз заржав.

— Так. Але ж навіть перебування *поблизу* Кантерлота вже було б смертельним вироком. — Я опустила погляд. Ставало все гірше. — І ще є поні, які кажуть, що вона пішла до Вічновільного лісу і стала деревом.

— Зажди. *Що?!* — вимогливо спитала я з відвислою до землі щелепою. — Як таке взагалі могло статися?!

Стілхувз потиснув плечима.

— Мене не питай. Я взагалі завжди був у таборі тих, хто вірив у її самогубство. — Він фиркнув. — Втім, Вічновільний — місце химерне і незвичайне. І він став ще більш незвичайним і вбивчим після апокаліпсису... хоча Луна його зна, чому. У нього навіть не влучило.

Сталевий рейнджер відвернувся.

— Єдине, з чим згодні всі, — Флатершай пережила апокаліпсис... Принаймні, на достатній час, аби всі його жахи — смерть незліченних поні та тварин, отруєння і спотворення самої землі — закарбувалися в її душі.

Я подавлено впала на круп.

— Це Еквестрійське пустище. І не бути жорстоким воно не може.

*** **

«Що ж, облом.

Спайк спить. Я могла б його розбудити, але навіщо таке робити з бідолахою? Навіщо будити, коли тут таке коїться? Хай краще спить. Хоча б ще трохи подивиться хороші сни.

Гей, дракони ж можуть спати сотні років, так? Може, Спайку пощастить, і він не прокинеться, доки Еквестрія не зцілиться. Хоча не знаю, чи буде сотні років достатньо...

Бачу отак сонце, і майже вірю, що нічого не сталося. Хмари ховають все, що внизу. Починаю думати, що для цього їх і напустили.

Вони тепер називають мене зрадницею. Мене! Після всього, що я для них зробила! Вони обернулися спинами до Еквестрії, і ще мають нахабство називати МЕНЕ зрадницею!

Вони навіть відправили найманку, щоб вона мене спіймала. Щоб принесла їм мою голову. Звичайно, приєднаність до шиї не обов'язкова.

Вона вправна. Найкраща. Але я краще. І вона це знає...»

На запису зазвучав другий голос, грубіший за голос кобили:

«Звичайно. І це змушує замислитися, нащо ти тут сидиш і дозволяєш мені знайти тебе.»

«Привіт, Гільдо», — стомлено відповів голос першої кобили.

«Мені прикро, що все має скінчитися ось так, Деш.»

«Не прикро тобі. Не дуже.»

«Так. Не дуже.»

«...»

«Гільдо... можна одне прохання?»

«Яке?»

«Давай заспіваймо? Останній раз?»

«Га? Що заспіваймо?.. О, та ти жартуєш.»

«Лише раз?»

Другий голос багатостраждально зітхнув.

«Угх. Чому?»

«Бо, хоча б на мить, я хочу згадати колишні, щасливіші часи. Часи, коли світ не був відстійним.»

«Ну гаразд... Лише для тебе, Деш. — Голос зробив паузу. — Останній раз. Але потім, ти знаєш, я тебе вб'ю.»

«Спробуєш.»

Два голоси злилися в дивній гармонії:

«Юних Швидкольтів доля — Круті піке і неба...»

Запис раптово перервався; у диктофоні закінчилася плівка.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Магія Дружби — Коли ваше здоров'я або здоров'я когось із вашої команди падає нижче 30%, всі члени команди, включаючи вас, отримують значно більший опір пошкодженням.

1 Deadshot — «смертельний постріл»

2 Gutshot — «кишки» + «постріл»

Глава 22: Звичай земних поні

«Я молюся за безпеку всіх добрих поні, які приходять до Філлідельфії, навіть рабів. Але ми не можемо розраховувати на те, що Богиня зробить все за нас.»

Промисловість.

Спайк казав, що не розумів «звичай земних поні», доки не побачив Філлідельфію. Вже зараз, коли руїни міста височіли на краю горизонту, я почала розуміти чому.

Промисловість була таємним серцем Еквестрії ще задовго до війни. Як можна було мати потяги на понячій тязі, не маючи сталеливарних заводів, які виробляли б метал для рейок? Як можна було мати височенні хмарочоси Мейнкеттену, не маючи склоробних компаній, які сотнями виробляли би вікна? Як могло таке маленьке містечко, як Понівіль, мати власну швацьку крамницю з чудовими тканинами, не маючи текстильної промисловості? І тим не менш, більшість поні майже не задумувалися про це — геть з очей, геть з думок. Живучи в ідилічних пасторальних містечках та тихих містах Еквестрії було легко про це забути. Якщо ви не були поні, який жив у єдиному центрі виробництва в Еквестрії — у серці промисловості земних поні.

У Філлідельфії.

Я дізналася про це від Стілхувза. Я звернулася до його знань, коли стало більш ніж очевидно, що ми йдемо до чогось значно більшого, ніж велика версія старої Еплузи. Бо менше ніж на півдорозі між Мейнкеттеном і Філлідельфією мій ПіпБак почав ловити трансляцію з Філлідельфії.

Це була та сама музична передача, яку постійно грали спрайт-боти, іноді перериваючись на повідомлення від Ред Ая. Але тепер, коли я ловила її стабільно, я зрозуміла, що ці невеличкі промови були значно більш частими і суттєвими, ніж я припускала. Зараз Ред Ай міг говорити до мене так само, як говорив до поні з Філлідельфії. І його слова непокоїли мене. Сильно непокоїли.

*** **

«... ось дядько та тітка Фруткапи¹, мирна і любляча пара, вони одружені вже більше десяти років, живуть у своєму красивому будиночку з садочком на околиці Ромера. Дітей нема, є дві собаки і соняшник, який тітка Фруткап назвала Селестією.

“Яке ж чудовисько, — спитали у мене, — викопає дядьку й тітку Фруткапів, відірве їх від їхнього мирного, безцільного життя і змусить працювати, тягаючи важкі вози, навантажені металобрухтом?”

Дійсно, чудовисько. Але його очі відкриті, і вони дивляться у майбутнє. Майбутнє Еквестрії. Двісті років тому ми втратили нашу велику націю, але ми повернемо її! А чим стануть Фруткапи та їх маленька домівка через двісті років? Нічим, вони неістотні, від них не залишиться навіть згадки в анналах історії. Але... що ж матиме значення через двісті років? Ця фабрика!

І з цієї фабрики, і з подібних до неї, і буде відбудовано Еквестрію. Саме роботою, яку зараз виконують дядько й тітка Фруткапи, буде створено нову національну інфраструктуру, і почнеться золотий вік — вік Єдності! Еквестрія відродиться, немов фенікс із власного попелу! Але не без нашої допомоги, і не без нашої праці.

Ось що важливо. Ось що все змінить. Ось що триватиме!»

Слова Ред Ая привітали цокаючі аплодисменти щонайменше сотні копит. Ревіння натовпу різко перервалося, його змінив скрипучий голос:

— Отже, це була промова Ред Ая на честь повторного відкриття фабрики «Чесна Сталь». Кажуть, Ред Ай знову відвідає її пізніше на цьому тижні, щоб проінспектувати продукцію фабрики. А зараз трохи музики, і почнемо з моєї улюбленої: «Марш параспрайтів»...

По радіо залунала знайома маршова музика з тубами та гармоніками.

Я вимкнула станцію і витягла з вуха навушник. Ред Ай, здається, не мешкав у Філлідельфії. Але він був тут з візитами, і черговий мав відбутися дуже скоро. Я повідомила це своїм супутникам.

Вельвет Ремеді згорнулася на одному з сидінь Небесного Бандита, поряд з нею спала Паєлайт, яскравий клаптик смарагдового та зеленого на тлі її вугільно-чорного хутра. Я була вражена тим, що крадяний фенікс досі залишався з нею. Зазвичай навіть домашнім птахам потрібна клітка.

Стілхувз кивнув, не обертаючись до мене. Він стежив за землею, що проносилася під нами, звідтоді як ми перелетіли останні розвалини мейнкеттенських околиць. Я старалася цього не робити.

— У мене погані новини, понове, — гукнув Каламіті спереду *Небесного Бандита*. — Вона починає просідати. Ви краще баньки порозтуляйте та видивляйте, де можна її приземлити, жеби поміняти батареї.

— Я бачу лише грязюку, каміння та мертві дерева, — гукнув у відповідь Стілхувз. — Тут нема де нормально сісти.

Я левітувала до себе бінокль і підсунулася до одного з вікон, готуючись до можливого запаморочення.

— Що ми шукаємо?

Стілхувз продовжував роздивлятися землю під нами.

— Будь-яке місце, де у пекельних гончаків буде менше шансів нас дістати.

Пекельні гончаки. Я пригадала, як Хоумідж в образі Ді-джея Пон3 попереджала поні про пекельних гончаків між Мейнкеттеном та Філлідельфією. Я уявляла собі скажених псів — як у дядьки та тітки Фруктапів, тільки злих. Можливо, здоровенних та мутованих, як кровокрили. Звичайно, коли я вперше почула про пекельних гончаків, я дізналася, що один може перебити цілий караван работорговців. Але ж я теж так могла. І я навряд чи була страхітливою.

Рівний голос Стілхувза, тим не менш, видавав легке занепокоєння. І з того, що уявляв мій мозок, ніщо не могло б налякати древнього, закутого у сталь солдата.

— Хто такі пекельні гончаки? — Я побачила, як Паєлайт здригнулася. Я підозрювала, що відповідь буде значно гіршою, ніж я уявляла. Якщо навіть майже безсмертна птаха хвилюється...

Підозри, здається, влучили у яблучко, бо Стілхувз та Каламіті обернулися і подивилися на мене так, ніби я спитала, що таке рушниця.

— Ти не знаєш, хто такі пекельні гончаки? — рівно спитав Стілхувз. — І ти вирішила, що ми всі все одно маємо йти до Філлідельфії? Не дізнавшись, що знаходиться по дорозі?

Вельвет Ремеді втрутилася у розмову:

— Я ніколи навіть не чула про пекельних гончаків.

Стілхувз з металевим брязкітом ляснув себе копитом по обличчю. Каламіті спереду пробурмотів щось про «мешканців Стайні».

— Могли б просвітити нас, — запропонувала Вельвет Ремеді. — Або так і продовжуйте бути мелодраматичними.

Стілхувз наївжився.

— Пекельні гончаки, — проіржав він, — це просто найнебезпечніші істоти на Еквестрійському пустищі. Я б краще бився з алікорнами.

Ми з Вельвет Ремеді обмінялися поглядами. Вона незворушно мовила:

— Вау. Інформативно. Інформація про них таємна, чи що? — Я всміхнулася.

Каламіті зсунув капелюха на потилицю і кинув на нас погляд через ліве крило.

— Хтось із вас колись чув про Розкішну долину?

Моє «Так» пролунало одночасно з «Ні» Вельвет Ремеді. Хоч пекельні гончаки й не викликали чогось особливого в моїй уяві, жахаюча примара Розкішної долини була намальована в моєму розумі всіма темними чутками та зловісними згадками про це місце. Я подивилася вниз, на знищені рівнини під нами, суцільна коричнева грязюка і почорнілі дерева. Це не було схоже на безплідний ландшафт на картині в Атенеумі Твайлайт, але ж то було до кінця світу. Можливо...

— Так це вона між Мейнкеттеном та Філіладельфією? Розкішна долина? Ми зараз над нею? — Я видивлялася що-небудь, схоже на Маріпоні. Будівля вдалині привернула мою увагу. Велика, з димарями. Вона виглядала відносно неушкодженою. Величезні металеві скелети були розкидані навкруги будівлі, чіпляючись за кабелі.

Каламіті реготнув.

— Та де там. Розкішна долина ближче до Понівілю, ніж до Філіладельфії. — Я раптово відчула вдячність до работорговців, що впіймали мене у першу ніч після виходу зі Стайні. Без них хтозна, куди б я могла зайти. — Але... що ти знаєш про Розкішну долину?

— Ну... там знаходиться Маріпоні, — почала я, намагаючись пригадати все, що чула, заразом міркуючи, до чого веде Каламіті. Стілхувз мовчав, і це могло означати, що Каламіті, на його думку, обрав вірний підхід — або Стілхувз просто поводився у своєму дусі. — Маріпоні знаходилася там через самоцвіти, які видобували у Розкішній долині, але її переробили на щось інше, коли самоцвіти скінчилися. — Я облизала губи, намагаючись згадати ще щось. — Вони зберігали різні магічні токсини у печерах під Розкішною долиною. І це було друге місце, в яке вдарило мегазакляття...

— Друге місце, га? — заржав Каламіті. — Я про це не знав.

— Ти упускаєш найважливіше, — перервав Стілхувз.

Важливіше, ніж мегачари, радіація та магічні токсини? Я переводила погляд з Каламіті на Стілхувза і назад.

— Ага. Коли поні вирішили створити копальні у Розкішній долині, вони натрапили на одну маленьку проблему. Долина була населеною...

Очі Вельвет Ремеді розширилися.

— Зажди... Вони копали під домами *поні*?

— Не поні, — заперечив Стілхувз. — Самоцвіти означали енергомагічну зброю. Критично важливу для військових потреб. Було вирішено, що істоти, що мешкають у Розкішній долині, мають піти. Долина належала народу Еквестрії, і була йому потрібна.

Я відчула камінь на серці.

— От тільки не всі мешканці зрозуміли повідомлення. А коли поні вигребли це місце дочиста, кілька родин ся повернули до цих печер.

— Повернулися... туди, де Міністерство Магічних Наук зберігало небезпечні магічні відходи?

— І туди, де зебри підірвали крада-бомбу, — додав Стілхувз.

— Богині, — охнула Вельвет Ремеді. — І вони... вижили? Ці нещасні... хто, нагадайте?

— Діамантові пси, — відповів Каламіті.

Я залякла. Сті-і-йте...

— Заждіть! Отже, ви кажете, що істоти, яких Реріті *подолала ниттям*, стали найбільш жахливими чудовиськами Еквестрійського пустища?

— Ага.

Я з недовірою подивилася на Стілхувза, але його шолом кивнув.

— Вони великі. Вони швидкі. І вони *неймовірно* агресивні. Їх кігті можуть рвати броню, немов м'яку тканину. Я навіть бачив, як один з них пробився крізь магічний щит алікорна.

Блядь.

— Що ж, я рада, що ми нагорі, звідки ми можемо у них стріляти, а вони нас не дістануть! — Я запнулася. — Вони ж не вміють літати,

гадаю?

— Ні, — сказав Каламіті, але моє polegшення було недовгим. — Але вони вміють рити. Швидко. І майже крізь усе. Коли вони на тя полюють, то можуть ся залишати під землею, закім не будуть прямо під тобою. Може, земля трохи ся струсне, але це буде єдине попередження, яке ти отримаєш, перш ніж вони тя розірвуть. І вони ся точно не залишатимуть на відкритому місці, де ти зможеш їх підстрелити.

— Що ще гірше, — запевнив Стілхувз, — вони кмітливі. Це не тварини на зразок мантикор або кровокрилів. Вони заволоділи енергомагічною зброєю, розібралися в ній і переробили під свої лапи. Вони не володіють магією, щоб створити нову, але вони докопалися до зброярні Розкішної долини і викрали більше сотні одиниць зброї — і вся, маю зауважити, була перероблена.

— Отже... — повільно мовила Вельвет Ремеді, — вони можуть по нам стріляти, а ми по ним ні.

Обернувши до мене голову, вона в'їдливо сказала:

— Дуже тобі дякую, Літлпіп. Я просто обожнюю місця, в які ти мене заводиш.

*** **

— Що це за місце? — спитала я, дивлячись на величезні димарі, коли вийшла з *Небесного Бандита* на розбитий дах будівлі, яку перед цим побачила на відстані. Навколо самі металеві каркаси, немов кістяки стоячих велетнів, тяглися по рівнині, здебільшого маршируючи до Мейнкеттену або Філіладельфії.

Будівля була здоровенною, і давала найкращій захист від пекельних гончаків.

— Електростанція, — відповів Стілхувз. — Великі топки спалювали вугілля, щоб генерувати енергію, необхідну для роботи багатьох немагічних пристроїв, які з'явилися завдяки технічній революції в Еквестрії. До війни їх були сотні по всій Еквестрії. — Він

вказав копитом на кабелі, які трималися за металеві скелети. — А по ним енергія передавалася до міст.

Вау. Я витягла бінокль і подивилася уздовж одного з маршируючих рядів металевих споруд. Десь на відстані милі кілька з них обвалилися, обірвані лінії звисали з уцілілих сусідок. Це було значно масштабніше за вугільні локомотиви, які я бачила у Новій Еплузі та у Вузлі Р-7.

Каламіті випрягся з *Небесного Бандита* і вже збирався залізти під фургон, а Вельвет Ремеді витягла запасні іскрові батареї зі своїх торб-коробок.

Левітувавши бінокль зі своєї торби, я окинула поглядом дах. На одному кінці була невеличка башта з дверима. Моя допитливість прокинулася і почала настирливо длубати копитом мій мозок. Знизавши плечима, я пішла до дверей, нетерпляче дістаючи викрутку і шпильку. Нема причин не подивитися.

Я зраділа, коли двері виявилися замкненими. Схилившись, я взялася до роботи.

Клац. Який приємний звук. Я відкрила двері. Сходи нагору, до вежі, і вниз, до самої станції.

Щойно я ступила у темряву, глибокий гуркочучий голос спитав:

— Куди це ти йдеш?

— Досліджувати. — Посміхнулася я у відповідь. Стілхувз лише похитав головою, але пішов за мною, коли я рушила вгору по сходах.

Сходовий колодязь у башті виходив у кімнату з балконом, який, здається, був призначений для приземлення пегасів з возами. Задня частина кімнати являла собою просто великий вантажний ліфт. На дверях ліфту був намальований круглий логотип («Гіппокампус Енерджі: Гідроелектрика, вугілля, стоки»), який потроху облітав і розсипався під впливом часу.

Ще у кімнаті були великі вікна, що дивилися у напрямках Філлідельфії та Мейнкеттену. Обидва міста були достатньо далеко, щоб сховатися за обрієм, але Філлідельфія була ближче, і я бачила, що

на горизонті в тій стороні низько висіли хмари: чорні, люті хмари, підсвітлені червоним сяйвом знизу. Філлідельфійську білу вежу було чітко видно, вона проштрикувала хмари, ніби голка.

— Вау. Небо над Філлідельфією дійсно виглядає... якось зловісно.

— Ред Ай, мабуть, зміг запустити кілька фабрик, — прокоментував Стілхувз.

Я кивнула, хоча гадки не мала, чому це мало змінити хмаровий покрив. «Хоча з іншого боку, — подумала я, знову розглядаючи величезні димарі електростанцій, — може, й мало».

Під купами дохлих ламп з написами на кшталт «Вихід генератора №11» і «Навантаження сектора №7» стояли чотири ящики для набоїв. Я схилилася біля них. Два були порожні, ще два — замкнені. Один я відкрила відносно легко, діставши набої, які не підходили до жодної зброї, яку я бачила раніше. Великий і лякаючий калібр. В іншому ящику, на мій подив, замок був заклинений. Хтось намагався зламати замок, і йому дуже не пощастило. Це дійсно був перший доказ того, що на Еквестрійському пустищі хтось окрім мене навчився зламувати замки. На превеликий для нас обох жаль, цей поні навчився не дуже добре.

Я всілася. Я не мала жодної думки, як відкрити заклинений замок, окрім якоїсь потужної зброї, яка скоріш за все знищить і вміст броньованого ящика. Клята штука була сконструйована так, що просто зістрелити замок було неможливо.

Я підняла ящик телекінезом і спробувала його розламати, але це було марно. Можна було б подумати, що якщо я мала силу підняти вагон, то її має бути більш ніж достатньо для того, щоб розламати ящик, але ні. Левітаційне поле мого телекінезу робило об'єкти, огорнуті ним, як той вагон в Еплузії, практично невагомими... звичайно, доки я їх не відпущу. У моєму єдиному магічному заклятті просто не було стільки сили, щоб зламати замок. З ломиком було б легше. Але я все одно спробувала. І потерпіла поразку. І знову спробувала. І знову потерпіла поразку. І врешті-решт щосили жбурнула

ящик. Від удару об стіну ящику гірше не стало, а от у штукатурці з'явилася невелика тріщина.

— Ти закінчила? — спитав зі сходового колодязя гладкий, жіночий голос. — Чи спочатку хочеш пострибати на ньому?

Я почервоніла, дивлячись на Вельвет Ремеді

— Ем... Як там Каламіті?

Вона зітхнула, виглянувши у вікно на Небесного Бандита, що стояв на даху внизу.

— Як гадаєш, вдасться його викупати у Філлідельфії? — Вона перевела погляд на Стілхувза. — Підозрюю, що нормального спа там не знайти.

Я засміялася. Навіть якщо там є спа, затягти туди Каламіті — це ще постаратися треба!

*** **

Сходи вниз вели до кількох офісів по сусідству з кімнатою для відпочинку. Доки ми зі Стілхувзом займалися офісами, Вельвет Ремеді пішла в останню, щоб зібрати будь-яку їжу з того, що колись було холодильником для робітників. Я була впевнена, що все, що вона знайде, буде вегетаріанським, незалежно від справжнього вмісту холодильника.

Вікна офісів виходили на протилежні сторони. Ті вікна, що колись виглядали назад, зараз були настільки покриті пилом сторіч, що ослабленому сонячному світлу, яке пробивалося крізь хмари, не вистачало сили, щоб проникнути всередину.

Вікна, що були навпроти, виглядали на основний поверх станції, який був наповнений величезними генераторами і стіною топок. Металеві містки розтинали повітря над ними, ведучи від цих офісів до чогось, схожого на офіс Наглядачки на дальньому боці.

— І як містки над важкими механізмами стали домінуючим стилем?

Жахливі спогади про зброярню «Залізна Підкова» мерехтіли у мене в голові. Хоча, на щастя, це місце здавалося цілком покинутим. Роздивляючись, я бачила, де знаходилися турелі, але вони були знищені. Інші містки і сходи вели вниз, на основний рівень, і на одному з них лежали розвалені уламки мозгобота і кілька купок світло-рожевого попелу. Подальші докази того, що все було покрадено до нас.

Я розвернулася, вже вирішивши перейти по містках і обслідувати офіс на тому боці. Але без Стілхувза. Попередній досвід всіма копитами голосував проти того, щоб хтось настільки важкий, як він, знаходився на містках.

Стілхувз дивився на листок у рамці на стіні. Сильно поблякла сторінка з газети дивилася на нього. Я підійшла ближче, мені довелося спертися передніми копитами на стіну, щоб піднятися і прочитати її. Поні, який вішав рамку, явно не думав про нижчих поні.

Головна стаття демонструвала зображення цієї електростанції, або, принаймні, її сестри-близнючки:

Електростанція Гіппокампус №12 відкривається серед суперечок

*Протестуючі пегаси та єдинороги заявляють про вплив на
навколишнє середовище*

Історія займала більшу частину сторінки, відтісняючи менші статті («Цьогорічне Свято Літнього Сонця пройде у престижному готелі “Альфа-Омега” у Філідельфії» і «Ціни на вугілля продовжують зростати, а відносини з зебрами залишаються натягнутими. Принцеса Селестія обіцяє невдовзі дружнє рішення»).

У мене майнула думка. Тоді у Новій Еплузі Каламіті сказав щось...

«Все вугілля в дивних далеких землях... де повно зебр!»

Я опустила на всі копита і обернула голову до Стілхувза.

— Зачекай, — сказала я, відчуючи себе ошелешеною вже вдруге за дві години. — В Еквестрії не було вугілля! — Я махнула копитом на електростанцію. — Ти хочеш сказати, що ви збудували всю

інфраструктуру Еквестрії на основі джерела енергії, якого у вас не було?

Стілхувз нічого не сказав.

— Це... божевілля! Що за поні до такого додумалися?

Стілхувз просто дивився, доки мій мозок плавився, намагаючись осягнути цю думку. Нарешті він сказав:

— А чому це мало бути проблемою? Ми мали ресурси, які були потрібні зебрам, а вони мали вугілля. Ми торгуємо. Всі задоволені.

Ага, звичайно. Доки якийсь поні... чи зебра... зрозуміє, що ресурсів залишилося замало. Або просто вирішить, що не бажає ділитися.

Я відвернулася, мій погляд впав на стіл і на диво чистий кухоль для кави на ньому. Це дозволило мене відволіктися думками про те, як серед усіх цих запилених, знищених, розвалених руїн кавовий кухоль міг бути в ідеальному стані. Я подивилася на інші столи. Так, тут не було таких, з яких я б побоялася випити... окрім однієї, в якій дитинча радтаргана вочевидь вирішило втопитися. Я трохи здригнулася і вирішила, що виробник кухлів для кави додав трохи магії у своє створіння. Невеличке закляття, що мало зберігати їх від плям кави, залишило їх найчистішими речами в усій Еквестрії.

На кількох кухнях була емблема компанії: «Гіппокампус Енерджі. Гідроелектрика, вугілля, стоки». Так, отже, Еквестрія не покладалася на торгівлю з зебрами *цілком*, але ця електростанція багато говорила про те, в якій мірі.

Я іронічно фиркнула. Єдинороги давали нам енергію з магії. Земні поні давали нам енергію з води, каміння і...

— От кінські яблука! — сказала я, раптово згадавши, що ми залишили Каламіті на даху самого.

*** **

Ми галопом побігли назад, тільки щоб побачити, що Каламіті досі працював.

— Ще кілька хвилин, і закінчу, — сказав він, наполовину захований під *Небесним Бандитом*. — Шо?.. Чого це ви усі такі налякані?

Паєлайт кружляла над нами, виглядаючи джерела небезпеки. Або їжу. Або маленькі блискучі штучки.

— Нічого, — почав відповідати Стілхувз, але Вельвет Ремеді вийшла вперед, левітуючи згорнутий лист паперу, який вона раніше засунула під ремені своїх скринь-торб.

— Я тут знайшла дещо, і хотіла б, щоб ти подивився, — майже промуркотіла Вельвет. — Все ж таки складання та ремонт речей — твоя сильна сторона.

Каламіті виліз з-під Небесного Бандита, щоб подивитися. Вельвет Ремеді трохи відсахнулася. Він був брудним, як вона і боялася.

— Звичайно. Шо там у тебе?

Відступивши від Каламіті на кілька кроків, Вельвет левітувала згорнутий папір між ними і розгорнула схему. Папір був заляпаний темними кривавими плямами, але написи були здебільшого досі розбірливі. Каламіті нахилився вперед, щоб розгледіти його.

Куточком ока я помітила, як Паєлайт пірнула нижче за рівень даху. За мить пролунав тріск зеленого полум'я. Дивовижна хижачка повернулася з підсмаженою білкою у дзьобі. Вона кинула її на дах біля Вельвет Ремеді і почала її дзьобати. Я була вражена тим, що Вельвет, яка кілька хвилин тому відступала від замурзаного у грязюці і мастилі Каламіті, лише всміхнулася з дуже хижих дій крадяного фенікса.

Каламіті тихо свиснув.

— Ну, якийсь поні був дуже... винахідливим. — Він підвів погляд на Вельвет Ремеді. — Де ти це надибала?

— На столі, під останками мертвої єдиноріжки, — роздратовано мовила Вельвет Ремеді. З тремтіння її голосу я могла здогадатися, що тіло не було скелетом. Недавній труп, хтось із мародерів, вирішила я. — Можливо, вона вмерла за це.

— Як вона вмерла? — з дивною наполегливістю спитав Каламіті.

Вельвет Ремеді, як справжній медик, відповіла миттєво:

— У неї влучили з магічної зброї. Це не перетворило її на попіл, але розпавило половину обличчя і шиї, — похмуро сказала вона.

Каламіті насуплено кивнув.

— Ну, це... практично нічого не прояснює.

— Тут, на електростанції, була роботизована охорона з енергомагічною зброєю, — повідомила я йому. — Я вже таких бачила.

Каламіті полегшено зітхнув. Паєлайт підвела погляд від своєї їжі, клаптик підсмаженої більчатики звисав з її дзьоба.

— Це схема шолому з кігтів пекельних гончаків. Тільки справа у тому, же єдиноріг, гадаю, не зможе його носити, — сказав він нам. Я могла уявити, чому; я не мала бажання міняти ріг на такий шолом. — Але з нього буде фест файна зброя, якщо я колись вирішу буцати головою замість того, жеби стріляти.

*** **

«Один з дітей спитав мене: “Ред Аю, яка у вас кьютімарка?”»

Харизматичний голос Ред Ая звучав у моєму навушнику, коли я пішла назад в електростанцію. Цього разу я залишила Стілхувза з Каламіті. Вельвет Ремеді, в свою чергу, наполягла на тому, щоб супроводжувати мене. Не розділятися.

«Цій дитині я відповів: “У мене її нема”».

Я зупинилася, піднявши копито до мого навушника. Здригнувшись, я згадала, що алікорни були пустобокими. Чи був Ред Ай алікорном? Розмовляв він явно не так, як вони. Я ворушила мозком, намагаючись згадати, чи зустрічала я колись алікорна-жеребця. Я такого не пригадувала.

«Наступним питанням, звичайно, було: “Чому, Ред Аю?” Чому у мене нема кьютімарки? Бо я вирішив не мати кьютімарку. Навіщо мені її бажати? Невже я дійсно збираюся дозволити малюнку на моєму стегні визначати моє майбутнє? Якщо я знайду справу, яка

мені дійсно подобається, хіба мені потрібен значок на дупі, який мені про це повідомить? Звичайно ні.

Для дуже багатьох поні кьютімарки зазвичай показують, ким вони не стануть. Як можна очікувати, що ти станеш видатним вченим, якщо твоя кьютімарка — граблі? Або чудовим митцем, якщо на твоєму боці купа сіна? Хто дасть тобі можливість?

Але якщо твій бік пустий, тоді можливості безмежні. І вибір за тобою. Саме тому я знищив свою кьютімарку. І тому ж всі Діти Єдності вирішили зробити зі своїми так само. У новій Еквестрії Богиня підніме нас усіх, звільнить від кайданів кьютімарок, які стримували нас.

Але до цього дня на нас чекає багато роботи. Тому, очікуючи його, ми вирішили самі зробити перший крок.»

Зробивши перший крок на містки, я вимкнула радіо. Не хотілося, щоб ці дурниці заважали моїй концентрації, якщо якась секція містків почне розвалюватися.

— Вельвет, залишайся тут. Я просто пройдуся до того офісу...

— Бо «не розділятися» для тебе означає саме це, так? — докірливо мовила Вельвет.

Я зітхнула і цокнула копитом по містках.

— Бо я не хочу ризикувати, додаючи зайву вагу... — Я заткнулася на два слова пізніше, ніж потрібно.

— Отже... ти кажеш, що я важка? — сказала Вельвет Ремеді голосом, м'яким, немов шоколадний шовк. — Отже, через це я тебе, здається, більше не приваблюю? А я гадала, що це було через той... возик. Але ні, це тому, що ти вважаєш мене товстою.

Я затулила обличчя копитом.

— Вельвет... Я...

— О ні, — сказала вона, дуже виразно хитаючи стегнами, коли ступила на містки переді мною. — Добре, що ти нарешті сказала мені

про це. З цими пригодами... я зовсім себе запустила, так?

— Вельвет...

Доросліша єдиноріжка обернула голову, махнувши гривною, і подивилася на мене через плече, звабливо закопиливши губи. Я відчула приплив збудження, змішаного з соромом. Вона підняла копито до мордочки, задумливо покусуючи його.

— Гадаю, я ще й старію.

Припливна тічка Луни!

Я з низько опущеною головою пішла за нею, за допомогою левітації утримуючи більшу частину своєї ваги над містками. Вона катувала мене впродовж всієї прогулянки. Це були найдовші містки в історії.

*** **

Я працювала над замком у дверях, що вели до приміщення, яке я подумки назвала «Офісом Наглядачки Станції», коли Вельвет Ремеді вкусила мою броньовану робу і трохи смикнула. Мій розум одразу ж видав дві можливості. Або щось пішло не так, і це потребувало *тихого* повідомлення, або Вельвет Ремеді вирішила посилити моє покарання торканнями та покусюваннями. Власне кажучи, і те, і інше було цілком імовірно.

Я почула якесь шарудіння внизу.

Ясно, не покарання. Я обережно відклала свої інструменти, не бажаючи впустити їх від несподіванки, і визирнула за край містків. Під нами, наполовину затулене здоровенними генераторами, лежало пошматоване тіло сталевого рейнджера. Охнувши від жаху, я ледве не вигукнула ім'я Стілхувза. Але це був не Стілхувз. З трохи іншого дизайну броні я зрозуміла, що цей рейнджер був кобилою. Над трупом нависала кремезна, демонічна істота, яку лише з великою натяжкою можна було назвати псом, втричі більша за броньовану поні, яку вона шматувала на стрічки смертоносними пазурами, що прорізали броню, немов пап'є-маше.

Пекельний гончак зупинився, нюхаючи повітря. Він піднявся у повний зріст, потім потім болісно завив і знову опустився на всі чотири лапи. Одна з ніг істоти була скалічена і деформована. Сталева рейнджерка таки змогла зробити один влучний постріл, перш ніж стати жертвою потвори.

Чудовисько простягнуло лапу і підібрало з підлоги енергомагічну гвинтівку дивного дизайну. Воно знову почало оглядатися. Вельвет Ремеді розпласталася на містках. Я відсунулася від краю. Ми обидві затримали дихання.

Ми почули гарчання. Потім скавчання і шарудіння. Воно рухалося... але куди?

Я обережно підняла викрутку і шпильку, сподіваючись, що у цьому офісі буде задній вихід. Я не хотіла повзти назад по довгим місткам. Якщо воно могло унюхати нас, я хотіла покинути цю кімнату якнайшвидше.

Штифти ковзнули на місця. Двері відчинилися з клацанням, яке здавалося оглушливим.

Ми обидві почули дивний гучний звук десь знизу.

Ми рвонули у кімнату так тихо, як могли, і я обережно закрила за нами двері. Але було запізно. Я бачила, як чудовисько лізе по сходах ніби мавпа — якщо б мавпи були зроблені зі смерті.

Я одразу ж подивилася на стіну, де у зброярні «Залізна Підкова» був ліфт. Не пощастило. Я швидко роздивилася кімнату — стіл, термінал, шафка для зброї (шафка для зброї на електростанції?), картотека, офісний холодильник, інші сильно погнилі меблі. Ніякого іншого виходу.

Я зрозуміла, що пекельному гончаку знадобиться лише кілька секунд, щоб розідрати двері. Щоб пройти по містках з пораненою лапою знадобиться трохи довше.

Вельвет Ремеді галопом побігла у дальній кут, її ріг почав світитися. От халепа... Якщо ці істоти можуть пробити щит алікорна, яка користь від щита Вельвет?

Я витягла Літл Макінтош і снайперську гвинтівку, хоча у мене буде зовсім мізерний шанс вистрелити з неї перш ніж чудовисько скоротить дистанцію і вб'є мене.

Ми чекали.

Секунди тягнулися, і я почала рахувати упущені можливості змінити амуніцію на щось більш потужне. Але хоч як мені хотілося це зробити, я була впевнена, що щойно я спорожню Літл Макінтош, як пекельний гончак увірветься у двері.

Вельвет Ремеді тремтіла, напружено тримаючи своє заклиття. Вона крадькома кидала на мене погляди, які я не могла розтлумачити, але не наважувалася навіть шепнути.

Ми почекали ще кілька секунд. За моїми розрахунками, пекельний гончак вже мав дістатися до дверей. Він просто сидів за ними? Чи пішов геть? Я змусила себе думати попри затуманюючий ефект страху. Стілхувз казав, що ці істоти *кмітливі*. Вона може планувати. Але що вона може планувати? Що б планувала я, якщо б була втіленням смерті? Пораненням втіленням?

От ломитися крізь двері, коли на іншому боці на мене чекають поні з вогнепальною зброєю, я б точно *не* стала. Ні, я б влаштувала пастку.

Воно лаштувало пастку!

Мій мозок захопився за цю ідею, коли Вельвет прошепотіла свою:

— Воно відшукує нас за запахом, — просичала вона. — Що як воно пішло не туди?

Я не думала, що це ймовірно. Воно мало почути, як я закрила за нами двері. Але якщо Вельвет Ремеді була права, це означало, що воно йшло до Стілхувза і Каламіті! І ми витрачали дорогоцінні секунди, яких у нас не було!

Звичайно, якщо права була я, то побігти на порятунок і буде тією самою помилкою, що заведе нас у пастку, на що і розраховує істота.

*** **

Я обережно просувалася до дверей. Я майже дісталася до них, коли почула звук звідкись з іншого боку, тихий, короткий і незрозумілий.

Я підскочила, і відступала, доки мій хвіст не уперся у дальню стіну. Я присіла, зіщулившись, і приготувала свою зброю. Всю.

*** **

З відчуттям повного жаху, я втомилася від очікування. Мої нерви були виснажені від адреналіну. Від затхлого, старого запаху кімнати у мене починала боліти голова. Мені здавалося, що я ще кілька разів почула той дивний звук, але крізь двері він звучав так тихо, що це запросто могли бути жарти мого розуму.

Якщо чудовисько пішло до Стілхувза і Каламіті, то зараз вони були вже мертві. Якщо воно переслідувало нас, то явно було готове чекати вічно.

— Ну добре, — просичала я. — Я дізнаюся, заради чого ми помremo, а потім я піду звідси. Повільно і обережно. Я очікую пастку.

Вельвет Ремеді кивнула.

— Тільки тримайся подалі від пекельного гончака. У мене є план.

Вельвет мала план? *Вельвет*? Я швидко дорікнула собі за те, що так здивувалася. Вона була розумною і здібною, хоч, на мою думку, і не зовсім у дусі пустища. До того ж, це мало статися раніше чи пізніше.

Я почала з шафки для зброї, але одразу ж побачила, що тут, як і у ящику для набоїв нагорі, замок був покалічений невдалою спробою дилетанта зламати його. Я відчула спалах ненависті. Стілхувз і Каламіті, можливо, скоро загинуть, а цей ідіот роз'їбав замок.

Я перейшла до столу, тільки щоб побачити, що він відкритий і спустошений. Картотечна шафка також була відкрита, але всередині я знайшла здебільшого попіл, спалені залишки документів та папок, а також напіврозплавлений диктофон, на якому не залишилося ніяких

записів. Мій суперник-зломник відмикав цю картотеку з наміром знищити її вміст, а не забрати його.

Я обернулася до терміналу. Хакнути його було важко, але не настільки, як термінал Пінкі Пай. Але або мій суперник зламував його до мене, або матриця залять терміналу була запрограмована так, щоб стерти весь вміст. Термінал був пустим.

Залишався лише стінний сейф, який я навмисне залишила наостанок. Роздивившись його, я ледве не присвиснула від майстерності. Замок був, мабуть, найбільш складним і вимогливим з усіх, які мені доводилося зламувати. До того ж, найміцнішим. Мій суперник вочевидь теж намагався його відкрити і потерпів поразку, але замок навіть не заклинило. Натомість ця сука просто зламала шпильку у зловмисній спробі завадити мені дістати приз, який не дістався їй. Я просто витягла її телекінезом.

Моя перша спроба не вдалася. Як і друга. Я думала, що вдасться на третій раз, але отримала лише зламану шпильку.

Трясця! Я не була впевнена, чи зможу відкрити його без допомоги Мінт-алок.

Ні. Я не піду цим шляхом. Більше не піду.

Натомість я витягла всі інструменти для відмикання, які у мене були, і спробувала знову. І знову. І знову, доки нарешті не зробила все правильно.

Сейф клацнув і відімкнувся.

Всередині була непогана кількість довоєнних монет, два магазини тих дуже страшних набоїв, СтелсБак і куля спогадів. І золота пряжка для сідла «Залізна Поні» (Якщо це пряжка *Залізної* Поні, то чому вона *золотого* кольору?). Її я залишила.

Я сказала Вельвет Ремеді сховатися за столом, а сама пригнулася і зосередилася на дверях. Телекінетичне поле охопило їх, клацнуло замком і відкрило.

Першим, що я помітила, був пекельний гончак, який сидів на дальньому кінці містків, тримаючи свою гвинтівку так, ніби слідкував за ціллю, якої я не бачила. Першим, що я почула, була симфонія пицання, коли енергомагічні міни, які гончак прикріпив до дверей, приготувалися вибухнути.

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

Я інстинктивно хотіла закрити двері, але навіть якщо нас не вб'є ударна хвиля, вибух зруйнує містки. Натомість я схопила всі міни своїм телекінезом і послала Богиням молитву, щоб моїх сил вистачило для того, щоб відірвати їх від дверей.

Пекельний гончак розвернувся і вистрілив у мене променем помаранчевого світла. Він влучив у відкритий стінний сейф, опаливши його задню стінку. Виплеск енергії розжарив пряжку Залізної Поні добіла.

Клятї міни не піддавалися. Немов гончак прикріпив їх диво-клеєм (і так воно, мабуть, і було).

БІП! БІП! БІП!

Часу більше не залишилося. Я захлопнула двері і сховалася.

Вибух розплавив стіну.

Він також перетворив на желе достатній шмат підлоги, щоб стіл впав у кімнату під нами. Не думаючи, ми з Вельвет стрибнули вниз за ним. Останнім, що я побачила перш ніж зануритися у темряву, була Паєлайт, яка летіла крізь відкритий простір над генераторами, і пекельний гончак, що намагався поцілити у неї з гвинтівки. Останнім, що я почула, був роздираючий звук металу.

*** **

Біль пронизував мою передню ліву ногу при кожному кроці. Зважаючи на те, від чого ми миттєво втекли, я була цьому рада. Я лише підвернула ногу. Всі мої кінцівки досі були на місці.

З одного боку коридору йшли туалети і, гадаю, кімната відпочинку наглядачів, з торговими автоматами. По іншій стороні коридору висіли три підсвічені плакати у рамках, всі з різними зображеннями, але з однаковим написом жирними літерами:

ПРОГРЕС.

Дуже стилізовані зображення являли собою, по порядку: локомотив, який випускав дим і тягнув за собою купу пасажирських вагонів; поні, які захоплено дивилися на монорельсовий потяг, що проносився у них над головами; і кобила, яка з майже оргазмічною радістю дивилася на павукоподібного летючого робота, який стирав пил з її меблів. Підсвічення останнього плакату дратівливо блимало.

Ми знайшли ще двох порізаних сталевих рейнджерів, перш ніж дісталися до сходового колодязя. Це був єдиний шлях назад, у генераторну кімнату, і це мене тривожило. Вельвет Ремеді прошепотіла мені:

— Коли я скажу, біжи щодуху.

Страх кольнув мені у грудях.

— Не знаю, як я зараз впораюся з бігом, — сказала я, але насправді мене лякало те, що її план наражав її саму на небезпеку.

— Спробуй левітувати себе рівно настільки, щоб не навантажувати травмоване копито, — порадила вона. — І не хвилюйся. Я знаю цей погляд. Я буду прямо за тобою. Обіцяю.

Щирість, як нагадала мені поні в моїй голові, не була чеснотою Вельвет Ремеді.

— Дуже на це сподіваюся. Інакше я повернуся.

Вона кивнула. Я тримала перед собою Літл Макінтош, тепер заряджений магічно посиленими набоями. Я вдихнула.

Ми обережно вийшли на головний поверх дванадцятої електростанції Гіппокампус. І майже одразу побачили пораненого пекельного гончака. Він сидів на генераторі, стріляючи у Паєлайт, яка, в свою чергу, крутилася і танцювала у повітрі, час від часу посилаючи клапті зеленого вогню у напрямку чудовиська.

Паєлайт відволікала його для нас. Я спізніло зрозуміла, що дивні звуки, які я чула, були пострілами з енергомагічної гвинтівки, приглушеними дверима.

Пам'ятки для себе: перша, Паєлайт готова ризикувати собою заради Вельвет Ремеді (і, можливо, заради мене). Друга, Паєлайт на диво спритний літун. Третя, пекельні гончаки, можливо, здатні повсякому вбивати, але це ще не робить їх добрими стрільцями.

Гончаку знадобилося менше секунди, щоб помітити нашу присутність і дико стрибнути до нас, кровожерливо простягнувши пазурі. Він трохи заскавчав, коли його поранена нога зачепила підлогу, але добра нога підштовхнула його до нас з такою швидкістю, до якої я була не готова. Я залякла, забувши стріляти.

Світло відлетіло від рога Вельвет Ремеді, перетворившись на кулю світла, яка полетіло до гончака, влучивши йому у плече. Чудовисько миттєво втратило координацію, впало, заплутавшись у кінцівках, і чисто через інерцію покотилося до нас по підлозі.

— Біжи! — крикнула Вельвет Ремеді, і сама зірвалася у галоп до дальнього краю кімнати, оббігаючи потвору по широкій дузі і перестрибуючи уламки містків, які попадали у кімнату. Я бігла за нею, скориставшись її пропозицією. Біль все одно сповільнював мене, але був стерпним. Пекельний гончак замахнувся на мене своїми величезними, жакливими пазурами. Я спритно ухилилася. Він намагався повзти за мною, спромігшись лише на гидке плазування. Гончак впав, і, здається, не міг підвестися.

Попереду мене Вельвет Ремеді зупинилася і махнула мені, щоб я бігла далі. Я хвилювалася, але не стала сперечатися. Коли я добігла до протилежних сходів, я почула, як вона позаду кличе Паєлайт.

*** **

— Ти його вбила? — спитала я, важко віддихуючись, коли Паєлайт влетіла у розбите вікно Небесного Бандита; Вельвет Ремеді бігла галопом буквально на крок позаду.

Вугільнохутра єдиноріжка влетіла у пасажирський фургон.

Я випередила їх якраз достатньо для того, щоб криком попередити Стілхувза і Каламіті, одночасно намагаючись відновити дихання. Здається, я сказала щось таке:

— Ааааа! Гончак... генератори... гвинтівка... Вельвет... чари... Бігом! Бігом! БІГОМ!

Вельвет вилетіла на дах, коли Каламіті ледве встиг начепити упряж. Він розправив крила і чіткими змахами підняв нас з даху у повітря.

Вельвет Ремеді нахилила голову, досі віддихуючись.

— Вбила? Навіщо мені це робити? Я не маю звички вбивати своїх пацієнтів.

Блим.

— Щоцезаразбуло?

— Анестетичне закляття, — всміхнулася вона. — Бідолашній істоті явно було боляче.

Я витріщилася на Вельвет так, ніби вона остаточно з'їхала з глузду.

— До того ж, воно має дуже корисний побічний ефект, не даючи пацієнту бігати. Дуже важко це робити, коли не відчуваєш власних ніг. — Вона розумно посміхалася, її очі блищали.

Я впала на круп.

Трясця. Цей план... трясця.

Трохи очунявши, я спитала:

— Ти ж... не вилікувала його насправді, так?

Вельвет закотила очі. Я зрозуміла це, як «ні». Особисто я вбила б його, якщо б зрозуміла, що він практично безпомічний. Але в якійсь мірі я була рада тому, що Вельвет цього не зробила. Я непокоїлася, що пустище позбавляє її співчуття, яке робило її такою особливою. Воно роз'їдало її дух, від цього було не втікти. Але приємно було бачити, що моя Вельвет Ремеді (у тому значенні, як «моя Пінкі Пай») досі була з нами.

Навіть якщо, згадавши трьох сталевих рейнджерів, я була зовсім не згодна з цим конкретним рішенням.

— Коли ти навчилася це робити? — з подивом спитала я.

Вельвет змахнула гривною і посміхнулася.

— У вежі Тенпоні, коли ти була... без свідомості. У доктора Хелпінгхуфа була вельми добра добірка медичних заклять Міністерства Миру на продаж. — Вельвет задумливо всміхалася. — Вочевидь, міністерство Флатершай мало цілий єдинорожий відділ, присвячений магічним дослідженням.

Поні у моїй голові стривожено підвела голову, але я її ігнорувала.

— Закляття можна купувати?

Вельвет Ремеді заржала.

— Якщо під цим ти маєш на увазі бартер за навчання, тоді так.

— Але... доктор Хелпінгхуф земний поні?

— Так, — поблажливо відповіла Вельвет. — Але його помічник — добрий єдиноріг. У всякому разі, не засмучуйся. Я сумніваюся, що ти щось впустила. Все навчання світу не допоможе, якщо ти не маєш природного таланту до закляття, яке ти намагаєшся вивчити. Я ніколи не зможу начаклувати своїм рогом блискавку, або перетворити камінь на циліндр, або викликати двері з повітря. Скільки б кришечок або годин навчання я б не витратила. Мій дар — концертні і медичні закляття.

Я намагалася не сильно поникнути.

— Так. А мій — робити закляття, яке може начаклувати кожен єдиноріг. Перше, якому ми всі вчимося. І все. — Це все одно що мати ПіпБак за кьютімарку. Втілення не-особливого.

— Ні, — суворо відповіла Вельвет. — Твій дар — робити це закляття краще за будь-кого іншого за останні двісті років.

Я кволо, але вдячно їй посміхнулася. Так дійсно звучало краще.

*** **

— Вибач за це, — сказав Каламіті, звисаючи з обвислими крилами з упряжі. Весь *Небесний Бандит* був огорнутий м'яким світлом мого левітаційного закляття, сяючи на тлі потемнілого неба, доки я повільно левітувала нас до окремої секції естакади у три прольоти довжиною. Вона здавалася достатньо стійкою, і мала бути безпечною від пекельних гончаків. Там ми могли б провести ніч.

— Нема за що вибачатися, — наполягла я. Каламіті летів кілька годин з єдиною зупинкою для відпочинку на електростанції «Гіппокампус». Я заздрила витривалості пегаса.

— Мені б відпочити б трохи... — горював Каламіті. — Просто трохи... видихся. — Він подивився на стоячий шмат естакади. — Ти дотягнеш дотуди?

— Навіть не спітнію. — Відверто кажучи, сильно спітнію. Я вже починала відчувати напруження, а до естакади було принаймні півгодини. Я б сказала, що ніяк не зможу тримати нас так довго; але після всього, що зробив Каламіті, хай краще мене грець вдарить, ніж я не знайду стійкості, щоб пронести нас ще трохи далі.

Ми рухалися по небу з болючою повільністю.

— Я досі не можу повірити... — дратувалася я. — Тобто, мені ніколи не спадало на думку, що можна торгувати за закляття. — Я зітхнула. — Гадаю, це пояснює, чому Вельвет Ремеді наш дипломат і головний торговець, а я...

— Ремонтниця тостерів? — підказав Каламіті, коли мені забракло слів. Я усміхнулася і кивнула.

Паєлайт випурхнула з фургону і всілася на бойове сидло рудохутого пегаса, вчепившись у нього кігтями. Вона розправила крила і змахнула ними, немов разом з моєю магією вона сподівалася сама підняти *Небесного Бандита*.

— Холєра! — реготнув Каламіті. — Скоро я вам взагалі буду непотрібен.

Мої очі стривожено розширилися.

— Що? Не кажи так!

— Ну, я не міг не помітити, же останнім часом твої пригоди значно частіше проходять без мене, ніж зі мною.

Я відкрила рота, щоб сказати йому, що це неправда... і зупинилася, коли осягнула слухність його заяви. Натомість я сказала:

— Каламіті, ти мій найближчий і найдорожчий друг... — «Не враховуючи Хоумідж», — подумки додала я. — Ти допомагаєш мені бути сильною. Ти не даєш мені втратити себе. Ти *завжди* будеш мені потрібен.

— Ага, це ти зараз так г'вориш.

— І до наступної пригоди ми підемо разом. Ти і я. Обіцяю.

Сідаюче сонце опустилося під лінію хмар, запаливши їх яскравим жовтогарячим і темно-багряним. Ефект посилювався тлом чорних хмар, що висіли над Філлідельфією, перетворюючи все постапокаліптичне місто на палаюче пекло.

— Холє-єра!

Навколо міста літали темні цятки. Ми були достатньо близько, щоб їх побачити, але ледве-ледве. Каламіті теж їх побачив, і попросив мене левітувати йому бінокль. Він роздивився повітря між силуетами руїн Мейнкеттену і палаючим небом.

— От холєра, — сказав він, і махнув мені копитом, щоб я сама подивилася. Я левітувала бінокль до очей і, витріщившись у напрямку Філлідельфії, побачила сотні світлих вогнів у темряві внизу. Димарі

постійно випускали дим. Демонічний скелет величезного атракціону-гірок надавав місту чужинних рис. Темний силует Філлідельфії піднімався до небес. Прослідивши поглядом, я побачила їх...

Дюжини рожевих дирижаблів у вигляді моторошних рожевих усміхнених облич з вухами і гривовою літали над руїнами міста.

— Повітряні кулі Пінкі Пай.

— У них є назва? — Каламіті потиснув плечима. — Втім, я ся більше дивив на зброю поні у тих... повітряних кулях Пінкі Пай. Летіти туди ми точно не будемо.

Я подивилася знову, викрутивши збільшення до упору. Я побачила земних поні біля встановлених на лафетах жахаючих гвинтівок, що були зо двох поні довжиною, та ще й з оптичним прицілом. Такою бажала стати моя снайперська гвинтівка, коли виросте.

— Великокаліберні снайперські гвинтівки, — повідомив мені Каламіті. Тепер я дуже добре уявляла, для чого були призначені мої нові жахливі набої.

Він мав рацію. Тягнути туди нашу летючу бомбу було б смертельним вироком. Далі ми йшли пішки. Ми проберемося у Філлідельфію на копитах. Я щиро сподівалася, що ми вже покинули територію пекельних гончаків.

*** **

«Як Принцеса Селестія та Принцеса Луна, яких так боготворили, дозволили нашій країні перетворитися на це? Як міністерські кобили дозволили найвеличнішій і найславетнішій нації у світі загинути у полум'ї та агонії? Відповідь проста.

Некомпетентність.

Впродовж поколінь працьовиті поні Еквестрії важко трудилися, щоб побудувати цю велику країну, а лідери лише сиділи та пожинали привілеї. І не тільки вони, але більшість поні в усій країні. Вони насолоджувалися плодами важкої праці, навіть не піднявши власного

копита. Вони відпочивали, спали на хмарах, проводили свої дні, немов паразити, харчуючись потом робочих. Таких, як ви. Таких, як я.

Вони стали егоїстичними та лінивими. А лінь, мої маленькі поні, породжує тупість.

Знищення, яке вони принесли нам, було, в якомусь сенсі, неминучим. Вони не могли зробити краще, бо вони не були краще. Але зараз ми всі працюємо. А завтра, коли наша важка праця закінчиться, ми зробимо крок уперед, Богиня прийме нас у люблячі обійми, і ми змінимося. І в Єдності, яка настане, ми всі пожинатимемо нагороду за нашу працю. Разом. Як рівні...»

Я вимкнула передачу Ред Ая. Чомусь від них я завжди відчувала, як всередині у мене щось перевертається. Інколи він був неприємно переконливим. Зі стабільною дієтою з такого їдла я запросто могла б раптово вкусити його отруйне яблуко.

Каламіті впав від виснаги, щойно ми торкнулися естакади, і вже тихенько хропів неподалік. Тут були й інші транспортні засоби, в тому числі велика вантажівка Світанкової Сарсапарелі, що їхала до Філлідельфії; вицвіле зображення Селестії, яка дивилася на щасливих поні, що пили сарсапарель, прикрашало бік вантажівки. Купа колісниць камуфляжного кольору були покинуті на дальньому краї — частина воєнного конвою, решта якого була розчавлена і похована під обваленою частиною естакади далі. Я хотіла понишпорити, подосліджувати... але я дала Каламіті обіцянку. І хоча заглядання у кілька вагонів і не було насправді пригодною, я була впевнена, що від буде дутися на мене, якщо я не почекаю його. І матиме повне право.

Вельвет Ремеді також спала. Паєлайт вмостилася у неї на плечі, її пір'я ніби світилося у згасаючому світлі. Крадяний фенікс виглядав гордо і, якщо це не була моя уява, по-власницьки.

Стілхувз знову був на варті. Здається, я ніколи не бачила, як він спить. Чи потрібен взагалі гулям сон? Я ще так багато не знала.

— Ти мені подобаєшся, — з посмішкою сказала я до містичної птахи. — Ти... — Слово, яке спало мені на думку, було простим, але

після недавньої помилки з Вельвет Ремеді я підбирала слова обережніше. — ... безпосередня. З тобою мені не треба хвилюватися через якісь приховані мотиви або темні таємниці. Ти спостерігала за нами... з цікавості, гадаю? Якщо так, то це у нас спільне.

Крадяний фенікс красиво свиснув.

— Вельвет Ремеді допомогла тобі, і ти вирішила залишитися з нею. Дружба, чиста і проста.

Фенікс чистив пера.

— Ти зробила хороший вибір, — додала я, дивлячись на Вельвет Ремеді. — Вона дійсно дуже гарна, дуже особлива поні. — Я нахилилася і, поклавши копито на її стегно, торкнулася її кьютімарки. Співочого птаха.

Паєлайт нахмурилася і ухнула, підтвердивши свої наміри невеличким спалахом зеленого вогню. Мій ПіпБак трошки клац-клацнув, потім знову затих. Я з усмішкою прибрала копито.

— Не хвилюйся, я не суперниця. Вона вся твоя. — Трохи засмучена, я додала: — Можливо, колись і була б. Але... дещо змінилося.

Зелено-золотавий фенікс нахилив голову. Я знайшла спосіб пояснити.

— Вельвет посадила мене у клітку. Це було заради мого ж блага... Я була хвора і шкодила собі. Але після цього... — Я зупинилася. — Ми просто хороші подруги.

Паєлайт, здається, задовольнилася цим. Але я не збиралася пестити стегно Вельвет Ремеді, щоб у цьому впевнитися.

*** **

Я не могла заснути. Попередній страх і хвилювання через те, що чекало попереду, злилися у постійний гул в моїй голові. Я не могла дозволити собі відправлятися у нову ситуацію напівтупою від нестачі відпочинку, але це хвилювання все тільки погіршувало. Я не могла змусити себе заснути. Я намагалася.

Мені потрібно було відволіктися на щось, можливо, це допомогло б збити з курсу тривожні думки, що заповнили мою голову. Я витягла кулю спогадів, яку знайшла на електростанції. Якусь мить я дивилася на неї, подумки перевіряючи контрольний список. Я не билася і мені не загрожувала неминуча небезпека, тому це має бути безпечно. З іншого боку, ці кулі завжди ризикована справа. Я пам'ятала нудотний досвід пошкодженої кулі занадто яскраво.

Частині мене також було цікаво, чи не використовувала я безсоння просто як виправдання для потурання своїй допитливості. Мабуть, використовувала. Ну, нічого страшного. Хто з нас не має слабкостей?

<-----ooO Ooo----->

Спогад містив щось чудове, дивовижне, надихаюче. Сонячне світло!

Чисте, сяюче сонячне світло. Нефільтроване і незіпсоване ковдрою хмар. Вогняна куля у небі була одночасно жахаючою і величною. Живий символ самої Богині Селестії. Його світло було могутнім, здатним пробивати темряву і тіні, виявляючи і очищаючи. Воно було теплим і співчутливим, і приносило з собою відчуття спокою та надії.

Сонячне світло було для мене таким самим дивом, як ПіпБак для поні з Еквестрійського пустища. І, так само, воно було таким же буденним для поні, в якому я зараз перебувала, як мій ПіпБак для мене.

Я стояла на балконі з кількома елегантно одягненими джентельконами і дивилася вниз на величезне, залите сонячним світлом фойє, яке мало по периметру вікна щонайменше в три поверхи заввишки. Сцена зовні була ідилічною. Різнокольорові поні, файно вдягнені, йшли по своїх справах уздовж бруківок, що межували з трав'яним бульваром — зеленим полем правильної форми, розділеним на точні частини брукованими доріжками і великим дзеркальним озерцем. Будівлі на іншому боці були здебільшого затулені деревами, але я могла сказати напевне, що вони були настільки ж величними і вражаючими, як і та, в якій знаходилася я.

Балкони та мезоніни вигиналися навколо просторого відкритого атрію. У великих ящиках-клумбах стояли дорослі яблуні. І повсюди заклопотано ходили поні. Трохи роздивившись, моя хазяйка сфокусувалася на світлій мармуровій підлозі внизу, де юрбище поні чинило галас.

Маленька юрба напирала на фігуру у центрі. На зебру.

— Повертайся звідки прийшла!

— Ти думала, що можеш просто так увійти у міністерство?

— Краще стертий, ніж смугастий!

— Що ти тут робиш? Ти шпигунка?

Над натовпом пролунав голос, коли знайома жовтогаряча поні з білявою гривною та хвостом спустилася вниз по витих сходах.

— Заспокойте ся, понове. Зекора ніяка не шпигунка!

Еплджек пролізла крізь натовп і швидко розігнала поні, які буркотіли, повертаючись до роботи. Буквально за хвилину тут залишилися лише вона і дуже недоречна зебра. Інші поні з косими поглядами обходили їх якнайдалі. Еплджек відповідала такими самими поглядами, змусивши кількох відсахнутися і піти швидше.

Нарешті вона обернулася до зебри з виразом вибачення на обличчі.

— Зекоро, тобі дійсно не варто отак тут розгулювати. Зараз це небезпечно.

— До подруги думала я завітати, — відповіла зебра екзотичним і на диво поетичним голосом, — Чим це закінчиться, я мала б знати.

— Ну, війна ж іде, — розважливо мовила Еплджек. Вона підняла копито, щоб почухати за вухом, виглядала вона присоромлено.

— Поні і досі в мені бачать зло, так само, як в Понівілі було. — Голос зебри був сповнений розчарування. — Для вашого племені зебри є дивні, але поні... поні незмінні.

— Ну спасибі. — Еплджек нахмурилася, трохи найжачившись. Потім вона зітхнула. — Давай просто приберемо тебе з-під поглядів, добре? Ходімо зі мною... — Еплджек зупинилася, розглядаючи величезний атрій. — У мене десь тут має бути офіс.

Це її міністерство, і вона навіть не знає, де її офіс?

— Пані Еплджек, як добре... — гукнув джентелькінь, наближаючись від інших сходів. Він зупинився, помітивши зебру. — Ох!

— Ух, — Еплджек скривилася, затуляючи обличчя копитом. — Ну хоч ти не починай, Старшайне². В Зекорі немає ніц поганого. Вона моя подруга.

— О, звичайно! — чемно сказав джентелькінь. — Я нічого не маю проти зебр. Власне кажучи, моя компанія єдина в Еквестрії, яка наймає зебр. — От же підлабузник. — Хай там Міністерство Пропаганди каже що хоче...

— Міністерство *Іміджу*, — виправила його Еплджек.

— Я, здається, так і сказав, — зневажливо заявив Старшайн, повністю звертаючи свою увагу до зебри. — Отже... Зекора, так? Якщо ви колись шукатимете роботу, пошукайте мене. Той, хто має схвалення пані Еплджек...

— Ти шось хтів, Старшайне? — нетерпляче перервала його Еплджек.

— О, так. Я просто хотів передати невеличку подяку за допомогу МВТ нашому розширенню у Сталліонграді та Мейнкеттені. Все працює добре, і я очікую просто зоряний успіх.

— Ем... Я вже казала тобі, Старшайне. Ми відкати не беремо. У нас так не роблять.

— Звичайно, звичайно. Навіть не думайте! — сказав джентелькінь з сердечним вибаченням. — Ні, це був просто дружній подарунок. Втім, забудьте. — Він не хотів її образити, ну звичайно. Слизьке падло.

Абсолютне все у цьому поні викликало у мене негативну реакцію. Судячи з виразу обличчя Еплджек, їй він теж не дуже подобався.

— Отже, Зекоро... — сказав він, знову обертаючись до зебри. — Як ви ставитеся до громадського транспорту?

Жеребець, що стояв на балконі біля мене, тихо сказав, відвернувши мою увагу від сцени вниз:

— Тепер вона ще й публічно оголошує свою дружбу із зебрами. Саме розголошення може нас потопити.

Я відчула, як моя хазяйка кивнула разом з іншими.

— Джентельконі, гадаю, нам пора обговорити відставку Еплджек.

<=====ooO Ooo=====>

Я повернулася зі спогаду, відчуючи холод. Це було жахливо, такі спогади можна було зберігати тільки заради шантажу. Я відштовхнула кулю спогадів подалі від себе.

*** **

— Стілхувзе? — Я обережно підійшла до рейнджера. — Я хочу поговорити з тобою про Еплджек та її міністерство.

Шолом закутого у броню рейнджера обернувся до мене. Він нічого не сказав.

— Ти знав її... можливо, краще за будь-кого, окрім її родини і давніх друзів. Що... що сталося?

— Мегазакляття впали, — незворушно відповів Стівлхувз. — Всі поні загинули.

Я зітхнула. Отже, він знову за своє. Я спробувала ще раз.

— Що сталося між нею і Міністерством Технологій?

— Ти наказуєш мені відповісти тобі? — сухо спитав він.

— Ні... — сказала я, від його питання мені стало ніяково. — Я питаю тебе. Я просто... Я хотіла знати.

— Бо ти вважаєш, що це знання надало б тобі тактичної переваги?

Я роздратовано опустила голову.

— Ні. Тому що... — Я зупинилася, не впевнена. — Тому що, як би, мабуть, по-дурному це не звучало, мені не байдуже. — Мої слова здивували мене, як і правда за ними. Якимсь чином мені дійсно стала не байдужою ця група з шістьох поні, що жили двісті років тому, міністерські кобили. Я не розуміла, чому. У цьому не було сенсу. Але в якийсь момент мої заглядання у минуле перетворилися з чисто академічного інтересу на щире відчуття прихильності.

Може, це була зустріч зі Спайком. Коли я почула його історії про яскраве та веселе минуле і про пригоди цих близьких друзів, це завершило перетворення. Частина мене бажала щасливого фіналу хоча б для однієї з них.

Реальність робила шанси на це до болю сумними. Я знала це, але все одно не збиралася зупинитися. Кинувши погляд повз Стілхувза, я подивилася на укутане ніччю Еквестрійське пустище. Низькі хмари над Філлідельфією сяяли темно-червоним, відбиваючи світло знизу.

Пекло. Ми прямуємо просто у пекло.

Низьке буркотіння Стілхувзового голосу налякало мене.

— Еплджек не подобалося бути керівником, — почав він. Я обернулася до гуля, який, я була впевнена, колись був коханим Еплджек. — Це не було схоже на керування фермою або організацію Проводів Зими... — Я почула насмішливе фиркання з його шолому — Для яких, якщо подумати, їй все одно знадобилася допомога Твайлайт Спаркл. Тому вона просто найняла цілу купу бізнеспоні, які б робили це за неї.

Мені було цікаво, зі скількома з них я щойно розділяла балкон.

— Еплджек хотіла, — продовжував Стілхувз з відтінком нехарактерної ностальгії, — щоб Міністерство Технологій допомагало підтримувати та фінансувати підприємства, які просували технологічний та індустріальний прогрес. Міністерство просувало принципи звичайв земних поні і хотіло зробити Еквестрію краще для всіх поні за допомогою цієї етики.

Стілхувз дивився на обрій. На Філлідельфію. Його голос зберігав твердість. але я відчувала, що те, про що він говорив, було для гуля дуже емоційним. Я шанобливо слухала, знаючи, що це дар.

— Еплджек не хотіла совати свої копита у справи інших поні так само, як не хотіла, щоб хтось втручався у справи її ферми. Вона вірила, що поні притаманна добра природа, і відчувала, що їх треба довірити керуванню власних чеснот...

Він раптово обернувся до мене, в його голосі з'явилася гірка нотка.

— Проблема у тому, що індустрія і корпорації — це *не* поні. Вони не мають доброї природи. Вони немов... мейнфрейми, що вираховують ризик і прибуток. І якщо цифри достатньо великі, вони готові кидати жереб'ят у механізм своєї машини, щоб змастити потік капіталу. — Я раптово подумала про мейнфрейм «Шукач» у Стайні 29.

— Коли Еплджек повернулася до Міністерства Технологій після загибелі свого брата, єдиним її наміром було зосередити зусилля міністерства на потрібний час, щоб створити новий, кращий обладунок. Такий, що не підведе і захистить такого поні, як Біг Макінтош, якого його обладунок захистити не зміг.

Але чим довше вона залишалася, тим глибші безодні жахів вона почала відкривати. Що не було зіпсовано, те вийшло з-під контролю. І тому вона намагалася виправити речі. Намагалася надягти вудила і віжки на розвиток, регулювати корпоративні порушення.

Стілхувз замовк і довго на мене дивився. Я відчула, що він оцінює, чи зрозуміла я і чи була достойна цього дару.

Нарешті він закінчив, додавши:

— І не всі цьому були раді. А деякі не збиралися це терпіти.

*** **

«Чи знаєте ви, яке слово я ненавиджу більше за інші? “Раб”.

Так, ми всі скуті ланцюгами промисловості. Але більш того, є ще більший ланцюг, який тримає нас разом. Це ланцюг взаємної

відповідальності. І зірватися з цього ланцюга означає стати нічим не краще за рейдерів, найбільш огидних і мерзенних п'явок на тілі нашої великої Еквестрії.

Якщо я раб тому, що я не є незалежним від чеснот і відповідальності перед моїми товаришами-поні, тоді я не хочу свободи! Свобода бути нікчемним, руйнівним, непродуктивним... дозвіл на те, щоб відмовитися від майбутнього, якого ми можемо досягнути тільки разом... це не свобода. Це анархія у найгіршому її прояві. І добрі, працелюбні та шляхетні поні Еквестрії такого не терпітимуть. Чи не так, понове?

Рейдери — це втілення гріхів минулого. Егоїстичні, ліниві, жадібні. Вони забирають те, що не здатні збудувати самі. І руйнують те, що не можуть забрати. Вони заповнили Еквестрійське пустище, немов терміти, гризучи й без того крихкі кістки нашої колись великої нації. Вони навіть бігають і галасують у руїнах Філідельфії, прямо за Муром.

Будьте певні, мої маленькі поні, що коли настане переродження, у новому світі не залишиться місця для таких шкідливих і паразитичних комах. Ті, хто не приєднається до Єдності, будуть розчавлені нашими копитами. Витоптані, раз і назавжди.

Можливо, нам навіть не доведеться довго чекати цього часу. Вже зараз славна армія Дітей Єдності стає сильнішою, могутнішою. І Богиня відправляє Своїх дітей, створених за Її подобою, щоб вичистити пустище.

Так... Вам, термітам... рейдерам, сталевим рейнджерам і канібалам, я ось що скажу.

Гряде Чистка!»

Примітка: Новий рівень.

Примітка про вміння: Зламування досягло 100%.

Нова здібність: Кмітливий стрибун — Завдяки спритності та рефлексам ви набули майстерності у тому, щоб бити у болючі місця, одночасно не дозволяючи ворогам робити те ж саме. Ви отримуйте додатковий шанс у 5% нанести

критичний удар; ваші вороги отримують штраф у 25% до їх шансів нанести вам критичний удар. Ефект цієї здібності проявляється тільки у легкому обладунку або без броні.

1 Fruitcup — «вазочка для фруктів» або «фруктовий салат»

Глава 23: Моделі поведінки

«Що ж, дитя моє, вельми небезпечно досліджувати місця, де тебе не повинно бути. Куди ти йшла, якщо опинилася у моїй приватній кімнаті?»

— Допитливість.

Я зупинилася, почувши бурмотіння Стілхувза, шпилька та викрутка зависли між мною та сейфом. Сейф був єдиним контейнером у Клініці Хелпінгхуфа, який ніхто не обібрав до нас. Все, що могло містити щось цінне, вже було пограбоване; світліші ділянки стін показували місця, де аптечки, скоріше за все замкнені, були просто зірвані з кріплень.

— Га? — Красномовна як завжди, Літлпіп.

Стілхувз заржав:

— Твоя подружка Хоумідж спитала мене, яка, на мою думку, твоя визначальна риса.

— Що? Коли? — О Богині, що сказав їй Стілхувз? Тільки б не щось погане. Або соромне.

— Коли ти була у лікарні, — прямо відповів Стілхувз. — Тебе дійсно так дивує, що вона питає твоїх супутників про тебе?

Ні, не дуже. Вона, мабуть, намагалася більше узнати справжню мене, особливо перед тим, як виводити наші стосунки на новий рівень. Це було... мудро. Я просто не була впевнена, що хотіла, щоб Стілхувз був тим поні, зі слів якого вона отримала мою характеристику.

— Що ти сказав? — нервово спитала я. І одразу ж відчула себе дурною. Він вже відповів на це питання, так? — Тобто... добре. Допитливість. Це не так вже й погано. Так, я допитлива. Я просто не думаю, що це можна назвати моєю визначальною рисою.

— Ми йдемо у пекло, — втрутилася Вельвет Ремеді, — а Літлпіп розглядає пам'ятки давнини.

— Ні, — заперечила я. — Я не... — Я замовкла, побачивши її розуміючу посмішку. — Гей, клініка ж була просто у нас на дорозі. І ти знаєш, що нам не завадять медикаменти, якщо ми їх знайдемо.

— Ага. Ви б виділи Лі'лпіп у Стайні 24, — підтакнув Каламіті. Імітуючи мій голос (погано, маю зауважити), він вигукнув: — Небезпечні істоти? Давайте досліджувати!

— Гей. Ти ж сам хотів піти зі мною на наступну пригоду.

— Я так розумію, же вона була такою ще відколи вийшла з Другої Стайні, — вирішив Каламіті. — Гадаю, же не можна її винуватити. Після життя у коробці...

— О ні, — втрутилася Вельвет Ремеді. — Вона була такою ще у Стайні. — Я зітхнула. Вочевидь, сьогодні буде День Дразніння Літлпіп. Я відвернулася, вирішивши зосередитися на стінному сейфі. Хай собі розважаються.

Вельвет продовжувала:

— Коли інші жереб'ята та кобилки вирішували випробувати нові речі, щоб змусити свої кьютімарки з'явитися, вони пробували хуфбол. Або балет. А Літлпіп? Вона намагалася винайти мистецтво вдиратися до приватних речей інших поні.

Я зламала шпильку. Що дуже дратувало, бо цей замок був нижче моїх умінь.

Я глибоко вдихнула, дивлячись у невизначеному напрямку, тільки б не на сейф або моїх друзів. Паєлайт вмостилася на стійці для крапельниць у кутку поряд з кушеткою. За нею висів плакат Міністерства Миру з усміхненою Флатершай, на голові якої сидів білий кролик, а навколо пурхали різнокольорові птахи та метелики. У верхній частині плакату було просто написано «Пам'ятайте:», але нижня половина була настільки сильно пошкоджена, що я не могла сказати, що він намагався повідомити. Мала бути якась ніжна, але підступна сила у зображенні Флатершай, бо я відчула сором через те, що забула те, що вона нам казала нам не забувати.

— Що ж, — пробурчала я, витягаючи запасну шпильку. — Тоді, можливо, допитливість — моя чеснота.

Троє моїх супутників скептично подивилися одне на одного. Паєлайт тихо пугукнула, коли на їх обличчях розпливлися посмішки (принаймні на писках Каламіті та Вельвет Ремеді). Вони одночасно обернулися до мене і сказали, що ні, це точно порок.

*** **

— Ну, це було неочікувано, — зауважив Каламіті, дивлячись крізь відкритий сейф у будинок, що стояв поряд із Клінікою Хелпінгхуфа. Вся задня стінка сейфу зникла, як і значна частина стіни сусіднього будинку. Судячи з пошкоджень, це виглядало так, ніби велику енергомагічну зброю масштабів тієї гармати з Вузла Р-7 використали, щоб проплавити стіну наскрізь. — Хтось дуже хтів цей сейф.

— Значить, вони були тупими, — зауважила я. — Цей постріл, мабуть, знищив усе цінне, що тут було.

Стілхувз мовив:

— Не думаю, що цю зброю збиралися використати проти сейфу.

— Чому ти так вважаєш?

— По-перше, цей сейф був прихованим. Імовірно, що вони навіть не знали, що він знаходиться тут.

Стілхувз мав рацію. Сейф був схований за великим плакатом у рамці; більшість мародерів би не додумалися зняти його та подивитися за ним. Але відколи Хоумідж показала свій сейф за картиною Розкішної долини, я надбала звичку заглядати за рамки. Це явно додало поживи до дискусій моїх супутників про мій так званий порок.

Я кинула погляд на плакат, що зараз спирався на медичну стійку. Він був дуже несхожим на плакати, до яких я звикла. Більш пряме і клінічне попередження з минулого:

Стресовий розлад воєнного часу

Впродовж тисячі років поні знали лише мир.

Тому не дивно, що так багато не можуть впоратися з суворими
реаліями війни.

Стресовий розлад воєнного часу є дуже серйозною хворобою, яка
впливає на тисячі поні кожного року.

Знайте, чого остерігатися:

- Депресія
- Тривога
- Нестача сну
- Втрата апетиту
- Непатріотичні думки
- Суїцидні імпульси

Якщо ви або ваші близькі відчуваєте два або більше з цих
симптомів, це може бути СРВЧ. Якщо так, зверніться по допомогу.
Ніхто не має страждати наодинці. Обізнані та Дбайливі Поні, які
пройшли навчання у Міністерстві Миру, готові вам допомогти.

Я приділила йому лише побіжний погляд, перш ніж повернути
свою увагу до Стілхувза. Я вже прочитала написи, перш ніж знімати
плакат, тому не мала потреби перечитувати його.

— По-друге, — продовжив Стілхувз, який, вочевидь, приділяв
більше уваги нашому оточенню, ніж я, — у будівлі поряд з клінікою
був банк.

Я викинула сусідню будівлю з голови, щойно зрозуміла, що її двері
були заблоковані уламками зсередини. Тепер, крізь сейф, я бачила, що
значна частина інтер'єру була цілою. І банк обіцяв бути цікавим.

— Добре, — сказала я, левітуючи зебр'ячий автомат. — Я йду туди.

Я полізла у сейф, тільки щоб відчути, як зуби прикусили мій хвіст
і потягнули мене назад.

— Ото вже ні! — сказав Каламіті, відпускаючи мене. — Більше ніхто з нас ніяк не зможе пролізти крізь цю штуку, — сказав він, вказуючи копитом на стінний сейф. Я відкрила рота, щоб заперечити, але він не дав мені цього зробити. — Я не дозволю тобі кинути виклик тому місцю самій. Шо б там не зруйнувало цю стіну, воно може ся досі там ховати. — Каламіті всміхнувся. — До того ж, ти сказала, же твоя наступна пригода буде зі мною. Ти пообіцяла, і я ловлю тебе на слові.

Я осіла. Він мав рацію. Потім я зраділа.

— Коли я буду всередині, я бачитиму уламки, що засипали вхід, і зможу левітувати їх з дороги. Я зможу впустити усіх вас через головний вхід. Це займе лише мить.

Вони знову подивилися одне на одного, і я побачила на їх обличчях невдоволене прийняття того, що саме так і буде. Готова була закластися на власні копита, мене було не зупинити — хіба що транквілізуючим дротиком у груди.

Я левітувала зебр'ячий автомат попереду себе, зараз я обрала саме його. Ми з Каламіті провели весь ранок, розбираючи закриті ящики з набоями з уцілілих колісниць воєнного конвою на естакаді; у результаті я могла більше не хвилюватися через набой до зебр'ячого автомату. Я з подивом дізналася, що навіть тут, нагорі, все, що не було закритим, було розграбоване. Але Каламіті нагадав мені, що він був не єдиним літуном на Еквестрійському пустищі.

Я вважала, що нам пощастило, коли ми вилетіли за межі території пекельних гончаків до нерівного пекельного ландшафту передмість Філлідельфії без жодних зустрічей. Впродовж нашої подорожі я і Каламіті, як найбільш непомітні члени нашої групи, розвідали обстановку попереду. Я тримала радіо мого ПіпБаку вимкненим. Сторонні поні навряд чи могли почути незначні шуми з мого навушника, але я підозрювала, що пекельним гончакам з їх гострим слухом було б достатньо і цього. Мені кортіло увімкнути його знову і почути, що ще може сказати Ред Ай.

Глянувши на сейф ще раз, я вирішила скинути свої торби. Буде тісно, а застрягти мені не хотілося. Я можу левітувати їх за собою, коли опинюся всередині. Або, в найгіршому випадку, повернутися у клініку і забрати їх, коли розчищу передній вхід.

Відсутність зустрічей у дорозі також означала, що я досі була винна Каламіті пригоду. І я хотіла віддати цей борг до того, як ми дістанемося до серця Філлідельфії. Ми збиралися увійти на територію работорговців, і я боялася за безпеку своїх супутників. Не те щоб я сумнівалася в їх здібностях або хоробрості. Але... тривогу, яку я відчувала, важко було викласти словами. Гадаю, я боялася, що дорогих мені друзів работорговців також вважатимуть дорогими, хоч і в зовсім іншому, неприємному значенні. Яким призом в їх очах буде пегас? Або Вельвет Ремеді?

Одним Богиням відомо, як вони відреагують на сталевого рейнджера. І останньою річчю, яку я могла б собі дозволити, була атака на всю кляту армію работорговців.

Відверто кажучи, я майже дійшла до Філлідельфії, але не мала жодної гадки, що я робитиму, коли дістануся туди. Весь мій план полягав у тому, щоб проникнути туди, подивитися, і помолитися, щоб те, що я побачу, підказало мені, куди йти далі. Я з тривогою прийняла дуже реальну можливість того, що я доберуся туди тільки щоб розвернутися та злиняти додому. Мої друзі очікували від мене кращого. Всі ці раби розраховували на те, що хтось вступиться за них.

Я раптом уявила, як я підходжу до брами, стукаю і кажу охоронцям на тому боці: «Привіт, я прийшла вступитися за рабів». Марення закінчувалося тим, що мені стріляли у голову.

Тому так, може, я й розглядала пам'ятки давнини. Відволікалася, щоб дати собі час.

Я втягнула себе у вузький чорний прямокутник сейфу і прослизнула крізь нього.

*** **

«Одного дня до мене підійшла кобила. “Дякую тобі, Ред Аю! — сказала вона. — Ти надав сенсу моєму життю. Раніше я була жалюгідною, але тепер я частина чогось величного. І я знаю, що мене очікує щось ще величніше. Така можливість буває раз в житті”.

Звичайно, вона казала це лише у спробі наблизитися до мене, щоб використати грубий ніж, який вона зробила з краденого металу. Тим не менш, її слова розчулили мене. Тому я не наказав вбити її на місці.

Натомість я відправив її у Яму, де вона матиме шанс проявити ці вбивчі імпульси з більш корисною ціллю...»

Вельвет Ремеді кинулася з банківського вестибюлю до кімнати для кобил, а ми ввічливо зробили вигляд, що не чуємо її. Радіо у вестибюлі допомагало, слова Ред Ая додавалися до дзижчання мух. Я роздивилася, і мені стало боляче від того, що мій шлунок не так вже сильно й бунтував. Від смороду сльозилися очі. Але я бачила забагато і занадто часто. Я була впевнена, що просто втрачаю до цього чутливість. І це лякало мене до всирачки.

Я почула, як в одну з раковин у туалеті потекла вода, і відчула раптове бажання побігти туди. Ми не перевіряли місцеву воду, але я була впевнена, що вона радіоактивна. Вельвет Ремеді має це знати, але я сумнівалася, що вона зараз може адекватно мислити.

— Розітнуті тіла поні і вульгарні графіті, — зі слабкою усмішкою сказала Вельвет, вертаючись до нас. — Рейдерський шик. — Вона обернулася до мене. — Дозволь знову тобі подякувати за те, що приводиш мене у такі чудові місця.

Мені дійсно було прикро за це.

Колись вестибюль був місцем, де поні могли потинятися, чекаючи своєї черги до одного з касирів, які сиділи у касах вздовж однієї стіни або займалися справами у кімнаті нарад на зразок тієї, до якої я залізла крізь сейф зі знищеною задньою стінкою. Але рейдери отримували збочене задоволення від паплюження цього місця, рівних якому я не бачила з часів Понівільської бібліотеки. Розп'ята собака, що звисала з лампи на стелі, додавала особливої відразливості.

— Я згоден з Лі'лпіп, — зауважив Каламіті, роздивившись кімнату нарад, яка межувала з задньою стіною клініки. — Рейдери, які тут мешкали, зітнулися з якимись зазіхачами, котрі були значно небезпечнішими. Повно рейдерських трупів, і жодного — їхнього ворога.

— Ну, один є, — виправила я його. — Начебто. — Купа попелу у центрі магічної розрухи досі трохи світилася рожевим, натякаючи, що бій був не так вже й давно.

Каламіті кивнув.

— Знаєш, що я думаю? Просто щасливий постріл, — сказав він. — З того, як всю стіну дезінтегрувало аж до того сейфу, я вважаю, же один з нападників мав повні сакви енергомагічних гранат чи щось на кшталт того, а один з рейдерів просто прострелив їх.

— Ну, увійшли вони безумовно не через передній вхід. І не через сейф. Отже, це означає, що тут є інший шлях. — Я подивилася на Стілхувза. — Ти пам'ятаєш, яка будівля була з іншого боку від банку?

Шум звідкись зверху перервав розмову. Зі стелі посипалася пилюка, коли понячі копита процокали на поверх вище. Висяча лампа загойдалася, коли пробігли над нею, гнилий шмат розп'ятої собаки впав на підлогу з м'ясистим звуком. Я левітувала свій автомат біля себе. Каламіті копнув своє бойове сидло, щоб його перезарядити.

— Ну серйозно, — прошепотіла Вельвет Ремеді. — Невже вам ніколи не спадало на думку, що вони можуть бути дружніми?

— Ні.

— Відійдіть, — проричав Стілхувз. Зрозумівши його намір, я рвонула до туалету, схопивши ошелешену Вельвет левітаційним полем і потягнувши її за мною. Паєлайт пірнула крізь дверну пройму над нашими головами. Каламіті шугонув назад до кімнати нарад.

Чпок. БУМ!

Постріл зі Стілхувзового гранатомету здетонував об стелю у спалаху вогню і штукатурки. З оглушливим гуркотом стеля обвалилася,

скинувши п'ятьох рейдерів у вестибюль. Один жеребець із миршавим хутром і палаючим черепом у якості кьютімарки важко гепнувся об касу і зник із виду. Кобила з шипастою рожевою гривною заплуталася у жахливому експонаті, зробленому з тельбухів принаймні трьох жереб'ят, зебр'ячий меч випав з її рота і задзенькав по підлозі. Він ковзнув і зупинився біля копит Каламіті.

Останній рейдер стояв над нами на краю обваленого поверху, левітуючи обіч себе мисливську гвинтівку. Його погляд впав на мене, пройшовся по моєму тілу... і от тепер мені *хотілося* блювати. Його очі раптово розширилися, і він кинувся геть з поля зору.

Інші рейдери намагалися підвестися на ноги. Стілхувз швидко випустив у них ще шість гранат. Я побачила, як щит Вельвет Ремеді блимнув навколо нас, саме вчасно, щоб врятувати нас від вибуху шрапнелі та кривавих частин тіл. Очне яблуко рейдера хлюпнуло об магічне поле у кількох дюймах від мого обличчя і почало зісковзувати вниз по щиту.

Врешті решт, я все-таки жорстоко звільнила мій шлунок від його вмісту. Консервована кукурудза не настільки смачна, коли йде у зворотному напрямку.

*** **

— Той, котрий впав сюди, втік, — гукнув Каламіті, зависнувши у повітрі з іншого боку кас. Двері до офісів у задній частині банку показували найвірогідніший шлях втечі рейдера.

Сплюнувши черговий ковток води з моєї фляги, я відповіла:

— Там ще один нагорі втік. — Я відчувала слабкість і сором, але спробувала зосередитися на нинішній небезпеці. Рейдери, що залишилися в живих, можуть привести підкріплення, якщо, звичайно, було кого приводити. Мене більше непокоїло те, що вони могли розставити пастки.

Каламіті фиркнув.

— Тепер вже рейдери тікають від нас? — Він злетів до кімнати нагорі. — Звичайно, вони можуть лаштувати засідку.

Вельвет Ремеді подивилася вгору, на живіт Каламіті.

— Та годі. Невже це тебе дійсно так дивує?

Вона вказала на мене копитом.

— Найменша з нас — ходячий арсенал. Ти пегас із саморобним бойовим сідлом, а Стілхувз... це Стілхувз. Та в ім'я Луни, ми виглядаємо як втілення смерті.

Вельвет Ремеді підійшла до бойні.

— І будь-який рейдер, озброєний *настільки* добре, — сказала вона, левітуючи з уламків закривавлену бейсбольну бити з жахливими цвяхами, — якщо в нього залишилася хоч краплина мозку, почне тікати, щойно побачать нас.

Я скривилася. Не те щоб я була проти виглядати втіленням смерті для рейдерів — я, трясця їм в печінку, так і *мала* виглядати! — але зауваження Вельвет нагадало мені про перекручені погляди Стілхувза щодо нас, які він колись викладав Каламіті.

Стілхувз дивився на зебр'ячий меч. Самоцвіт у його ефесі був потрісканим та почорнілим; які б чари не мала ця зброя, вони вмерли разом із цим камінцем.

— Так... — сказала я, збираючись із думками. — Головне сховище у підвалі. Інший вхід у банк, мабуть, нагорі, від сусідньої будівлі. — Я подивилася на своїх супутників, даючи їм можливість заперечити. — Вельвет, Стілхувзе, ви йдіть нагору. З вашими здібностями, я впевнена, ви зможете привітати будь-яких поні, яких знайдете, відповідною дозою ніжної доброти або подавляючої сили.

Вельвет Ремеді скося подивилася на мене, але кивнула. Після того, як я побачила, як моя землячка зі Стайні розібралася з пекельним гончаком, я вже не так хвилювалася за її безпеку. І як, в ім'я Луни, я знову виявилася де-факто лідером?

— Я зломщиця сейфів, тому я маю піти вниз. Каламіті, ти зі мною.

*** **

БАМ!

Влучний подвійний постріл з бойового сідла Каламіті змусив енергомагічну турель вибухнути, розлетівшись шрапнеллю по коридору. Ковзнувши до дзену ЗНС, я націлилася на дві останні турелі і випустила по два набойі у кожен з них. Вони ледве встигли вистрелити, трохи підпаливши бронепластину на моїй роботі і спричинивши мені болючий, але стерпний опік під нею.

Ми прокралися повз стіл охорони і зазирнули у коридор за ним. Там було кілька дверей, що вели до бокових кімнат, а у кінці величезні металеві двері до сховища, поряд з якими на стіні світився термінал.

Каламіті пішов у коридор, а я зупинилася біля стола. Я помітила книгу, яка зісковзнула з нього. *«Збільшення ваших доходів від продажу»*. Картинка спереду зображувала задоволеного клієнта, який їв яблуко. Я левітувала книгу до своєї торби, бо мою нинішню колекцію книг я вже перечитала і залишила у Вузлі Р-7. Я побігла у коридор, наздоганяючи Каламіті.

Палючий заряд зеленої енергії пролетів повз мене, вдарив у стіну за нами і проплавив дірку, перетворивши панелі під дерево і цеглу за ними на світне зелене желе.

— *Нема нічого кращого за запах розплавлених зебр уранці!*

Лайно. Один з цих.

— Назад! — крикнула я Каламіті. Ми двоє ледве встигли добігти до ближнього рогу, коли з-за дальнього вплив багаторукий робот. Я відчула, як полум'я лизнуло мого хвоста, коли робот обдав з вогнемету коридор, в якому ми щойно були.

— Ой! Ой-ой-ой! — Я гарцювала на місці, вогонь лизав мій хвіст, доки Каламіті не затоптав вогонь. — А-а-а-у-у-у-у!

— Пардон.

Я схлипнула зі сльозами на очах.

— Дякую.

На шляху вниз Каламіті спонукав мене відкрити кожен ящик з набоями, касу і стіл. Зараз його торби були буквально переповнені золотими довоєнними монетами, а також пачками сигарет, жуйки, та іншими речами, які він визнав вартими зайвої ваги. Я, відверто кажучи, не очікувала знайти у Філлідельфії торговця, з яким ми зможемо поторгувати, але нічого не сказала. Я взяла більшу частину набоїв, у тому числі королівський приз у вигляді чотирьох енергомагічних гранат.

— Що ж, минулого разу гранати впоралися, — прошепотіла я, левітуючи дві з них. — І я впевнена, що, на відміну від алікорнів, ці штуки я зможу обдурити двічі у той самий спосіб.

*** **

Я сиділа перед настінним терміналом біля дверей до сховища, димні залишки летючого бота лежали у коридорі позаду нас. Двері до сховища були майже ідентичні до тих, що у Розбитому Копиті, от тільки тут зовнішнього замка не було, що робило мої вміння зі зламу замків марними. Втім, я була впевнена, що хакнувши термінал, зможу підправити матрицю заклять і змусити двері відкритися.

Каламіті стояв на варті біля мене, доки я працювала. Ми обоє подивилися вгору, коли приглушений звук вибуху долинув звідкись із верхніх поверхів.

— Отже, не ніжна доброта.

— Ага.

— Якщо я все це переживу, то одного дня я сяду і напишу продовження до *«Довідника з виживання на пустищі»*, про все те, про що не написала Дітзі Ду. — Я любила гульку, але... серйозно, цілий розділ про радкабанів, і майже жодної згадки про пекельних гончаків? А глава про те, як змусити роботів працювати на тебе, це повна хуйня.

Я зосередилася на загадці, що була переді мною, перебираючи можливі коди, доки не зупинилася на вірному. Це було майже так само

важко, як з терміналом Пінкі Пай. Майже.

Після серій гучного брязкоту двері сховища опустилися у підлогу. Я підняла брову, побачивши це, потім увійшла до сховища.

Тут вже хтось побував. Залишилися лише кілька розкиданих довоєнних монет, а більшість невеличких сейфів понад стінами були відкриті і пусті.

— Ну, це мене розчарувало, — мовив Каламіті.

Я звернула увагу на три менші сейфи і один великий, які виглядали незайманими. Замки натякали на рівень вмінь, що був значно вищим... може, це була робота того ж зламника-суперника, що так попрацював над дванадцятю електростанцією «Гіппокампус»?

Ні, це здавалося абсурдом. Але маленька поні в моїй голові не хотіла відкидати цю думку.

Спочатку я подивилася на великий сейф, впевнена, що мені вистачить вмінь, щоб перемогти його, і рада продемонструвати їх своєму уявному суперникові.

Довелося постаратися, щоб відімкнути сейф, але штифти нарешті встали на місця. Великі двері відчинилися. Я з ентузіазмом потягнула їх телекінезом на себе, бажаючи дізнатися, що всередині.

Всередині було два предмети, один з яких я вже бачила раніше, нещодавно, крізь бінокль: великокаліберна снайперська гвинтівка. Тільки ця була новісінька, із золотою філігранню у вигляді полум'я, покращеним мундштуком, стволом, що був інкрустований цитринами, і табличкою з викарбуваним написом «Грім Спітфайр». Вона також була розібрана, щоб вміститися у сейф, і потребувала збірки.

Каламіті присвиснув, побачивши здоровенну гвинтівку.

Мою ж увагу привернула скринька поряд із нею. На ній була знайома яблучна емблема, тільки, на відміну від Літл Макінтоша, яблуко було одне. Я левітувала її з сейфу. На скриньці був власний замок, але на вигляд він був значно простішим.

— Оці камінчики на стволі? Я вже такі видів, — говорив у мене за спиною Каламіті, досі заворожений гвинтівкою. — Вони тримають чари, які поглинають віддачу пострілу. Це жеби пегас міг стріляти, не збиваючи ся з курсу.

Я всміхнулася. Він, мабуть, вважав, що тонко натякає.

— Хочеш її? Вона твоя. — Я широко всміхнулася. — У мене навіть є кілька набоїв для неї.

Скринька з яблуком клацнула і відкрилася. Я зрозуміла, що і таку скриньку теж раніше бачила. У сейфі Вініл Скретч. Як і у тій, тут були чотири кулі спогадів.

Я опустила відкриту скриньку на підлогу. За мною Каламіті ледве стримувався, щоб не запищати.

— Дякую, Лі'лпіп. Це дуже щедро з твого боку...

— Каламіті, — з посмішкою цитьнула я на нього. — Стій на варті. Я якийсь час буду відсутня. — Помаранчевохутрий пегас помітив скриньку з кулями спогадів і кивнув, розвертаючись у бойову стійку обличчям до входу у сховище.

Я нахилила риг до скриньки, навмання обрала кулю і зосередилася. Банк, Каламіті та все Еквестрійське пустище змилися геть.

<-=====ooO Ooo=====>

Еплджек дивилася на мене так, немов я з'їхала з глузду.

— І на кой ляд ти вдягнув це на себе?

Я дійсно сподівалася дізнатися більше про минуле... і, якщо пощастить, про міністерських кобил. Але щоб одна з них зверталася до мене, отак особисто і зблизька? Це здавалося більше ніж вдачею.

Кімната навколо нас була дуже схожою на номери у вежі Тенпоні, якими вони, мабуть, були у кращі часи. Може, це було відділення міністерства? На тлі грала пісня, яку я вже чула раніше:

«Спинити хочу шторм, та війна в твоїх очах,

Як тебе захистити там, де брехня і жах,

*Де все, що ми цінили, вже знищили й розбили,
І шепотіння в темряві нам пророкує крах?»*

Мені знадобилася якась мить, щоб згадати, але я одного разу бачила, як Стілхувз був практично зачарований цією піснею.

— Щоб запам'ятати цю ніч. — Почула я слова з власного рота. Вони лунали рівним, низьким гуркотом. О Луно... це був голос Стілхувза! Більш чемний і не такий скрипучий, як у гуля, якого ми знали, але це точно був він.

Як ці кулі, хай їм грець, опинилися тут? У цьому банку? Я тільки зараз збагнула, що Стілхувз міг знати, що за будівля була поруч, не тому, що помітив її сьогодні, але тому, що *пам'ятав* її.

— Оце вже ні. Я ся нічим з тобою не займатиму, доки ти не знімеш цей дурний реколектор, Еплснеку! — Еплджек тупнула копитом. — Зніми його негайно.

Стоп, що? О ні. Я дійсно, насправді не повинна тут бути. Це було... особисте. І...

— Я зв'яжу тебе. Твоїм же ласо.

Очі Еплджек розширилися, її веснянкуваті щоки почервоніли.

О Селестіє милосердна, зжалься. Я не тільки влізла в особисті спогади Стілхувза, він ще й був збуджений. Я відчувала гарячу твердість, від якої хотіла втекти. Я молилася Богиням, щоб вони витягнули мене з цього спогаду, врятували мене від цього. І мого гуля-супутника теж. Він не заслуговував на те, щоб я була *тут*. І я дуже *не хотіла* бути тут.

Еплджек загрозово звузила очі.

— І з чого ти взяв, же тобі дістане хисту подолати мене з моїм власним ласо, жовнірчику?

Частина мого мозку зупинилася, щоб подивуватися тому, що ця кобилка з провінції, яка стала значною політичною фігурою, закохалася у міського жеребця, який став солдатом.

Стілхувз... ні, Еплснек нахилився вперед (гарячий тиск в його паху ставав нестерпним для мене) і хриплувато прошепотів:

— Бо я знаю, що це тебе заводить.

Занадто багато інформації! Будь ласка, Селестіє, Луно, хто завгодно... зупиніть цей спогад... мені треба негайно скінчити! А-а-а! Тобто завершити. Негайно завершити його!

Я майже відчула, як на мої молитви відповіли, коли гучне дзенькання долинуло від терміналу, що світився неподалік. Еплджек скинула ошелешений вираз зі свого обличчя.

— Все одно ні, — вирішила вона, відвернувшись до терміналу. — Мені треба подивитися, що там. І щоб коли я закінчу, на тобі не було цієї штуки. Ти виглядаєш сміховинно!

Я відчула, як мій носій зітхнув, потім повільно пішов до дверей, якщо я не помилялася, ванної кімнати. Мене раптом штрикнув жах. Еплснек досі був... твердий. Богині, тільки б там не було ростового дзеркала!

Тривожний крик жовтогарячої кобили розвіяв мої сумніви з лякаючою швидкістю.

— Що сталося? — Я відчула, як сказала це голосом Еплснека.

Кобила Міністерства Технологій прокручувала інформацію на екрані терміналу так швидко, як дозволяло її копито.

— Ні... — простогнала вона. — Ні, вони ся не наважать! — Її голос став гучнішим і більш натягнутим. — Ні! Вони... вони... Як вони могли?!

Знову, вже твердіше, Еплснек спитав:

— ЕйДжей, люба, що сталося?

Еплджек обернулася до свого жовніра, в її очах стояли сльози, а голос був надламаним.

— «Залізна Підкова», ось що ся стало! — випалила вона, коли емоції, що билися у неї всередині, програли люті. — Один рік! Сталеві

рейнджери існують *один рік*, а «Залізна Підкова» взяла та й зробила зброю, яка пробиває їхню броню! Вони створили зброю, жеби вбивати своїх!

Я відчула, як Еплснек напружився від цієї новини.

Світлогрива кобила ходила з боку в бік, ледве стримуючи лють.

— Вони кажуть, же вона призначена проти броньованих машин. Але насправді... вона для пробивання магічної силової броні! — Вона обернулася. в її очах стояли сльози. — Як скоро зебри отримають її? Вони щойно *вбили наших*!

Я відчула, як мій носій зглитнув. Він на диво добре не дозволяв своєму серцю пришвидшувати ритм, але хоч я і не відчувала емоції Еплснека, я відчувала фізичний ефект.

— Я вклала все, що мала, заради того, жеби знайти кращій спосіб захищати наших жовнірів! — Лютувала Еплджек. — Я продала свою ферму! Я ся боролася з поні з мого міністерства, жеби це зробити.

Вона обернулася, її великі очі були повні сліз.

— Я. Продала. Свою. Ферму!

У мене ком стояв у горлі. Моє серце боліло за кобилу, і мої копита хотіли накинутися на злих поні, що були такими дурними.

Помаранчева поні обернулася і копнула своє бюро так сильно, що воно розлетілося на скіпки і купу одягу.

— Це зрада! Вони не можуть таке зробити! — Мій носій дивився, як кобила шукає, що б іще копнути; потім у неї виникла краща ідея.

— Я піду туди! — Раптово вирішила Еплджек. — У мене родина у «Залізній Підкові». Бребьорн вислухає...

Я відчула, як у мене серце впало.

— Стілхувзе, — гаркнула Еплджек, звернувшись до мого носія не за ім'ям, але за позивним. — Зателефонуй Вінграйту¹. Скажи йому, жеби був на даху через дві хвилини і приготував мою особисту

колісницю. Якщо я вилечу зараз, то встигну ся дістати до «Залізної підкови» вдосвіта. Може, я ще встигну все це відвернути, закім...

— ЕйДжей, любача... — повільно почав Еплснєк, намагаючись бути розважливим. — Якщо вони вже це винайшли, то назад на яблуню ти це яблуко вже не повісиш. — Я знала, що він правий. Другий предмет у сейфі був достатнім доказом.

Еплджек сердито подивилася на нас обох (принаймні, я відчула це саме так).

— От тільки деякі поні його ні за які гроші не отримають. — Якщо б я могла говорити, я б сказала їй, що для таких сподівань було вже занадто пізно. — Дзвони давай!

Помаранчева поні повернула погляд до розкиданих шматків дерева і суконь.

— Чудово. Тепер мені треба знайти якесь офіційне вбрання.

Менш ніж через три хвилини Стілхувз прощався з Еплджек, коли вона заходила до ліфту біля їхнього номеру. Після розмови з Вінграйтом колісниця міністерської кобили чекала на неї на посадочній платформі пегасів.

— Я ся швидко поверну, — рішуче сказала Еплджек, вдягнена у незручну формальну сукню, яку, здається, надягали нечасто. Вона вже не виглядала настільки вбивчою, але рішучості не втратила. — Вибач, же ніч ся не склала так, як ти сподівав. Ми ще надолужимо це. Обіцяю.

Вона обернулася, підняла копито і натиснула кнопку посадочної платформи. Коли вишукані двері вже закривалися, вона нахилила голову.

— І зніми цей реколектор. Ти виглядаєш...

Двері закрилися. Було чутно м'яке дзижчання, коли ліфт почав підніматися. Мій носій підвів погляд, дивлячись на стрілку над дверима, що повільно рухалася по цифрам. Четвертий поверх. П'ятий. Шостий...

Еплснек розвернувся назад, до дверей їхнього з Еплджек номера. Від реколектора починала чухатися голова.

Гучне БРИНЬ пролунало з шахти ліфту за його спиною. Він обернувся до вишуканих дверей, почувши, як кабіна ліфту з Еплджек пролетіла повз його поверх, набираючи швидкість.

Пролунав гучний, жахаючий гуркіт розтросуваного металу.

<-----ooO Ooo----->

Я вибухом повернулася до реального світу, тремтячи від спогаду, досі відчуючи крик Еплснека, який немовби зривався з моїх вуст.

Піднявши погляд, я побачила візор Стілхувза, який дивився вниз на мене. Я відсахнулася, бажаючи забитися у сейф.

Його низький скрипучий голос просто сказав:

— Точно порок.

*** **

«Що таке Єдність?» — пролунав голос Ред Ая у моєму навушнику.

Каламіті і Вельвет Ремеді, звичайно, йшли попереду, ведучи нас крізь банк. Я відчувала важкість у копитах, ніби саме мої були огорнуті сталлю. Я не могла дивитися на Стілхувза. Я відчувала, що він пильно дивиться на мене, нічого не кажучи. І це було значно гірше, ніж якщо б на мене кричали.

«Єдність це ви. Єдність це ваша родина. Ваші батько й мати. Ваші брати й сестри. Або, принаймні, будуть. Я це бачив. І так, Єдністю буду і я. Але поки що я лише її, і, відповідно, ваш, скромний слуга. Богиня подарувала мені видіння Єдності, і саме Вона принесе мир цій неспокійній землі.

Вважайте мене лише кур'єром, який доставляє повідомлення еволюції. Ми йдемо за Богинею в Її великому поході за зцілення цієї землі і всіх добрих поні на ній.

Жоден поні не вмирає у Філідельфії, якщо тільки не захоче цього. А у Новій Еквестрії поні взагалі більше не потрібно буде вмирати. Коли настане ваш час, вам треба буде лише віддати себе. Богиня вже приймає тих, хто прийшов до Неї, приймає їх у Свої обійми і перетворює їх. Їхні старі, слабкі, хворі тіла замінюються новою, досконалою формою...»

Коли ми проходили повз відкриті двері офісу, Стілхувз підняв заковане у метал копито і штовхнув мене всередину. Потім увійшов за мною. Він явно хотів залишитися зі мною наодинці. Дивлячись куди завгодно, тільки не на нього, я пробурмотіла вибачення. Він проігнорував його.

— Котрий ти бачила? — холодно спитав він.

Я налякано подивилася на нього.

— Котрий. Спогад. Ти бачила?

Я зашарілася від крижаної зніяковілості.

— Той... в котрому... — Я намагалася знайти найменш нав'язливий опис. — ... Еплджек дізналася про те, що «Залізна Підкова» створює крупнокаліберні снайперки...

— А, — сказав Стілхувз. Три інших спогади були безпечно сховані в його торбі. — Той «нещасний випадок».

Я згадала напружений голос Епл Блум:

«Кажуть, же це, можливо, не випадково ся стало. Кажуть... же це міг бути хтось з її міністерства.»

— Найбільший гвалт Еплджек влаштувала саме через ці гвинтівки, — повідомив мені Стілхувз. Я відчула, що після того, як я побачила спогад, він хотів дати мені трохи контексту. Це було незвичайно ввічливо з його боку. Особливо зважаючи на те, як неправильно я повелася.

— З одного боку, я не можу їх сильно винуватити, — визнав Стілхувз. — І ти б не змогла, якщо б бачила деяких роботів, яких зебри почали відряджати на поле бою.

Я помітила, що киваю, незважаючи на те, що у мене серце боліло за Еплджек. Я згадала того танкоподібного робота-охоронця у «Чотирьох Зірках». Я стріляла бронебійними кулями зі снайперської гвинтівки з відстані кількох ярдів, і лише точний постріл у вразливе місце зміг його зупинити.

— Але я знав, як їй від цього було боляче і як особисто вона це все сприймала. Від того, що вона мала родичів у «Залізній Підкові», було тільки гірше. Це її просто роздирало... — Він гиготнув під шоломом. — От тільки зебри, хай їм грець, все одно розробили бронебійні набої через кілька місяців. Хоч і не такі ефективні проти моїх колег, сталевих рейнджерів, як крупнокаліберна снайперка, але влучний постріл все одно міг пробити ренджерський шолом.

Погляд Стілхувза пройшовся по мені, доки не зупинився на Літл Макінтоші у кобурі.

— Відверто кажучи, з ББ-набоями навіть *цей* пістолет зміг би його пробити. Літл Макінтош, мабуть, найпотужніша вогнепальна зброя такого розміру. — В його голосі з'явилися нотки ностальгії. — Таку віддачу по зубах витримати могла тільки така кобила, як Еплджек.

Хоч як погано я почувалася, але не змогла стримати смішливого фиркання. Якщо вірити історії Спайка, зуби Еплджек були достатньо сильними, щоб утримати не лише власну вагу, але ще й п'ятьох її друзів, коли вона вчепилося зубами у драконячий хвіст.

Я лише зараз почала помічати, що отримую купу інформації про зброю, але ніякої про сам нещасний випадок, коли пролунав оглушливий постріл. Це був Грім Спітфайр? Як далеко вперед зайшли Каламіті та Вельвет Ремеді, і на що вони натрапили?

Я оббігла громаду Стілхувзового обладунку і рвонула з кімнати до джерела звуку. Я чула, як у мене за спиною гупають важкі копита сталевого рейнджера.

*** **

— Це був попереджувальний постріл, — заявив Каламіті десь попереду, його голос був приглушеним і трохи бурмочучим. — Двічі я

не повторюю.

— Попереджувальні постріли не мають влучати! — суворо гаркнула Вельвет Ремеді.

— Нічого життєво важливого я не зачепив, — відповів він. Він говорив тихо, його слова звучали ніби крізь стиснуті зуби.

— Ця зброя, — наполог грубий голос кобили, — є власністю Міністерства Воєнних Технологій. Віддай її, дикуне, і ми залишимо тебе в живих.

— Не роби з тата вар'ята! — Тепер я розуміла, чому голос Каламіті так звучав. Він розмовляв, тримаючи Грім Спітфайр у зубах. Він порався з цим краще, ніж работорговець з лопатосписом, якого я зустріла у першу ніч зовні, хоч і не сильно. — Ви нас, «дикунів», досі не постріляли, бо не хочете пошкодити цей файний гвер.

Я почула, як Паєлайт стривожено крикнула.

— Прокляття! — пробурмотів у мене за спиною Стілхувз, зриваючись у галоп і швидко залишаючи мене позаду. Я опустила голову і щодуху побігла вперед, намагаючись не відставати. Літл Макінтош летів поряд зі мною, готовий до бою.

Я влетіла у вестибюль, повний поні, і зашпортнулася об відірвану задню ногу рейдерки, втратила рівновагу і впала долілиць у купу уламків, що обвалилися зі стелі. Літл Макінтош з брязкотом полетів в уламки.

— Ух... Вона підставила мені ногу! — в'яло вимовила я, підводячись. Мої очі розширилися, коли я побачила у кімнаті п'ятьох сталевих рейнджерів, лише один з яких був Стілхувзом. Один з чотирьох новоприбулих отримав кулю у ногу і зараз Вельвет Ремеді займалася нею, до його невдоволення. Каламіті, здається, не збирався зводити очей з трьох інших. Без здоровенного Грому Спітфайр ми з моїми супутниками були б безпорадно безсильними. Навіть якщо припустити, що Стілхувз залишиться на нашому боці.

Стілхувз напружено стояв, переводячи погляд між Каламіті, гвинтівкою у його зубах і сталевим рейнджером з простріленою ногою. Страхи Еплджек немовби оживали у нього на очах. Звичка Каламіті стріляти першим проявилася у зовсім недоречну мить.

Головна кобила з квартету сталевих рейнджерів розподіляла увагу між Каламіті і Стілхувзом. Вона звернулася до останнього:

— Що ти робиш з цими дикунами?

Стілхувз ігнорував її, витріщившись на Каламіті.

— Ти вистрілив у сталевого рейнджера.

— Ці твої друзяки збирали ся нас повбивати.

Вельвет Ремеді знову заговорила.

— Каламіті правий. Щойно вони нас побачили, отой відкрив ракетницю, — сказала вона, вказуючи копитом на одного зі сталевих рейнджерів. — А цей напав на нас з енергомагічним списом.

— Питаю ще раз, — сказала головна кобила, роблячи крок уперед, — що ти тут робиш? Солдате, доповідай! — Двоє непораних сталевих рейнджерів за нею змінили положення, щоб краще накрити кімнату, один з них цілився у мене. Я опустила очі додолу, шукаючи, де впав Літл Макінтош.

Стілхувз проричав до Каламіті:

— Ми ще поговоримо. — Потім, нарешті приділивши увагу кобилі, він відповів: — Ти не маєш допуску до цієї інформації. Єдине, що тобі треба знати, — я на завданні, і ти заважаєш. А тепер накажи своїм лицарям відступити.

Напруженість у повітрі була майже задушливою.

— Я старший паладин Міністерства Воєнних Технологій. Ти звертатимешся до мене з відповідною повагою до мого звання!

— Як і ти, — незворушно відповів Стілхувз скрипучим голосом, — при зверненні до вищого офіцера.

Голос молодого жеребця пролунав з шолому рейнджера з ракетницею:

— Старійшина Стілхувз?

Це питання змусило всіх у кімнаті завмерти. Я помітила Літл Макінтош, але не наважувалася левітувати його з підлоги, впевнена, що хтось почне стріляти.

Каламіті порушив тишу.

— Старійшина? Ти ба, хто ся від нас приховував.

— Мої вибачення, *зоряний паладине* Стілхувз, — обережно мовила старший паладин. — Я вас не впізнала. Ваш обладунок значно нижчого рангу.

Стілхувз заржав.

— Вибачення прийнято. — Він обернувся до молодого жеребця. — І я був би вдячний, якби мене не називали вище за мій ранг. Якщо ти про мене знаєш, то маєш також знати, що я відмовився від цієї посади.

Але головна кобила ще не закінчила.

— Ви зараз далеко від своєї території, *зоряний паладине* Стілхувз. Згідно з протоколом, я маю супроводити вас на зустріч зі старійшиною Блюберрі Сейбр². — Ліхтар на її шоломі по черзі освітив нас усіх.

— А що стосується розміщення ваших... друзів... — почала вона.

— Вони зі мною, — рішуче сказав Стілхувз. — Ведіть. Я йду за вами.

Закута у сталь кобила розвернулася і вийшла з банку. Вельвет Ремеді залишалася біля пораненого, коли він підвівся, бережучи поранену ногу.

Коли рушила і решта з нас, я левітувала до себе Літл Макінтош. Коліщатка у моєму розумі знову закрутилися. І хоч я і знала, що не варто ставити питання посеред напруженої дипломатичної ситуації, мені було очевидно, що нам зі Стілхувзом треба серйозно поговорити.

*** **

— Зоряний паладине Стілхувз, пане, — покликав молодий лицар, підходячи ближче до Стілхувза, доки інший поранений лицар не зводив з Каламіті та мене легкого кулемету на своєму бойовому сидлі. — Ще раз приношу свої вибачення.

— Це минуле, — категорично сказав Стілхувз. Я відчувала, що наш супутник-гуль не бажав про це розмовляти. Я помітила, що подумки підбадьорюю лицаря продовжувати.

— Дозвольте спитати, пане?

— Ні.

— О... — Лицар зупинився, дозволивши нам обігнати його, потім риссю наздогнав нас. — В такому разі дозвольте сказати відверто, пане?

Стілхувз трохи опустив голову.

— Ні.

Лицар сповільнився, але цього разу не зупинився.

— Дозволю, лицаре Бум, — проголосила старший паладин. І проіржала до Стілхувза: — Мої солдати. Моя територія. Мої правила.

— Пане, я просто хотів сказати... багато сталевих рейнджерів вважають так само, як і ви. Тобто стосовно того, щоб слідувати шляхом Міністерської кобили. Якщо б ви зайняли місце старійшини, яке по праву ваше, багато з нас із радістю пішли б за вами.

Стілхувз залишався незворушним.

Тиша тягнулася, доки ми йшли крізь приміські руїни, що оточували Філлідельфію. Юний лицар повільно відступив на своє місце позаду нас. Я почула останні слова, які він пробурмотів собі під ніс, перш ніж замовкнути на решту дороги:

— Ми б все одно пішли.

*** **

«Коли я був молодим жеребцем, мене вчили, що деякі поні чомусь нижчі за інших. Що ті, хто не народилися земними поні, були слабкі, нестійкі, непідходящі до роботи. Нездатні тягти власну вагу без допомоги магії.

Ви, діти мої, кожного дня доводите, що єдині поні, нижчі за інших, це ті, хто захотів бути такими. Єдність — це не лише благословення Богині. Це наш пошук перемоги над ледарством і слабкістю наших предків щоб сягнути вищого рівня буття. Це Єдність з нашими товаришами-поні, не взаємне руйнування, але взаємне будування, і будування Еквестрії разом з нами. І ви, діти мої, вже на півшляху до цього.

У вас я бачу, що Єдність вже серед нас, нам лише треба прийняти її. І славна еволюція, що чекає на нас, це лише глазур на кексі...»

Вибухи розірвали вулицю. Стілхувз стояв поряд з іншими рейнджерами, доки вони розстрілювали работорговців, які ховалися за зруйнованими колісницями, возами, і навіть за фургоном, повним рабів, яких вони транспортували до серця Філлідельфії. Голос Ред Ая вмер, коли потік гранат з бойового сідла нашого гуля знищив радіо работорговців.

За гуркотом ніхто не почув пострілів згори, які пробили шолом лицаря Бака і відірвали його від тулуба, перетворивши голову всередині на желеподібну масу. Повітряна куля Пінкі Пай висіла над нами, сідаюче сонце перефарбувало її в яскраво-пурпуровий.

— В укриття! — гукнула старший паладин, і рейнджери розосередилися.

Після цього повороту подій ті работорговці, що залишилися в живих, пішли вперед, поливаючи вулицю стримуючим вогнем. Я сховалася за баком для сміття, доки кулі решетили його. Якщо б він не був повний сміття минулих сторіч, кулі скоріш за все пробili б його наскрізь та подірявили моє тіло. Ну а так ті кілька куль, що змогли пробитися, були зупинені моїми торбами та робою.

— Я з цим розберу ся, — гукнув Каламіті, злітаючи у небо із Гроном Спітфайр на спині з наміром розібратися з повітряною кулею Пінкі Пай сам на сам. Вельвет Ремеді, яка сховалася за поштовою скринею, зосередилася на тому, щоб на якийсь час викликати закляття щита між пегасом та работорговцями, які націлилися на нього.

Щойно стволи їхньої зброї відвернулися від мене, я вистрибнула з-за сміттєвого бака, занурилася у ЗНС і відправила кулі у голови трьох із них із зебр'ячого автомата. Їхні голови охопив вогонь і вони попадали. Ще двох огорнуло мерехтливе зелене полум'я, від якого мій ПіпБак заклацав. Вони з криками зашпорталися, а Паєлайт вже перелетіла работорговців.

Я чула обмін пострілами нагорі.

Работорговка, що ховалася за фургоном з рабами, лавандово-зелена кобила-єдиноріг, огорнула останки лицаря Бума левітаційним полем і понесла їх до себе. ЗНС вимкнулося тільки щоб активуватися знову, частково відновлене. Я подивилася у приціл зебр'ячого автомата, але нормально прицілитися мені не дозволяв фургон з рабами. Вони скупилися у пастці відкритого простору. По губах однієї коричневої кобили я прочитала: «Не стріляй у мене!»

Стоп... про що я думаю? Я зосередилася, огорнувши весь фургон власним полем, і обережно прибрала укриття работорговки з дороги.

Один з работорговців почав стріляти по мені, змусивши знову пірнути в укриття. Я відчула, що втрачаю левітаційне поле, але встигла перехопити його раніше, ніж впустила повний фургон безпорадних поні.

Пташине ухання і спалах зеленого вогню повідомили про смерть рейдера, який не давав мені вилізти.

Я озирнулася назад на вулицю саме вчасно, щоб побачити лавандово-зелену єдиноріжку, яка випустила ракету з ракетниці лицаря Бума у вітрину магазину, де сховався поранений сталевий рейнджер. Фронтон магазину вибухнув димом і уламками. За мить кобила-

рейнджер з легким кулеметом пробила щонайменше дюжину дірок у работорговці-єдиноріжці.

Примітний звук бойового сідла Каламіті пролунав у повітрі разом із вибухом.

— У-ура! — Пегас злетів униз і завис наді мною. — Ти це виділа? Влучив у гранату прямо в її роті! Та ще й під час ухилення з потрійним переворотом! — Він здійняв копито у повітря. — Хто найкращий стрілець на Еквестрійському пустищі?

Я махнула йому копитом, щоб він сховався. Тріскуче «ву-у-ущ» наповнило повітря. Моя тінь стрибнула по землі, коли небо над нами раптово освітілося.

Вказуючи собі на груди, Каламіті дозволив собі трохи потріумфувати.

— Переможець змагання за титул Найкращого Юного Снайпера впродовж чотирьох років поспіль, ось хто!

— Ой леле, — сказала Вельвет, дивлячись у повітря з-за своєї поштової скрині. Її обличчя освітілося мерехтливим світлом.

Я відчула сплеск жаху. Каламіті, який досі висів у повітрі наді мною, повернув обличчя догори, його голос перервався.

Він вражено дивився, як вогонь поглинає повітряну кулю Пінкі Пай. У нього відвисла щелепа.

— Займистий газ? — нарешті проговорив він. — Йобані работорговці наповнюють свої дирижаблі займистим газом?

Очевидно.

— Літліп... Каламіті... — проскиглила Вельвет, намагаючись привернути нашу увагу. — Вона падає на нас! — Я знала, що мушу рухатися, але вогненна смерть над нами немов прикувала мене до себе. Шмаття палаючої тканини почало падати навколо нас. Мій транс перервався, коли палаюча смуга товстої тканини приземлилася на смітнику поряд зі мною, огорнувши його вогнем.

Та щоб Селестія клопала мій клітор жменею сонячного полум'я!
— *Тікаймо!*

Я оббігла нашпигований кулями смітник і понеслася по вулиці так швидко, як могли мене нести мої куці ноги. Світло над нами ставало яскравіше, і я відчувала хвилі жару зверху.

— Я не знав. Звідки мені було знати? — Каламіті пролетів повз мене. — Що за їбанько став би таке робити?

Полонені поні дивилися на небесне пекло і кричали. Повітря палило мені горлянку. На щастя, моє левітаційне поле досі огортало вагон. Я підняла його з землі і потягла за собою, галопуючи по розтрощеній вулиці, намагаючись створити якомога більшу дистанцію між нами і величезною вогненною кулею у формі голови Пінкі Пай, яка повільно падала на землю.

*** **

Я вдячно помолилася Селестії та Луні. Всі мої супутники вижили. А от двоє сталевих рейнджерів, нажаль, ні.

— Чому? — спитала кобила-паладин, коли я відімкнула вагон з полоненими і випустила їх.

Я здивовано подивилася на неї. Я майже почала питати, що вона мала на увазі, коли згадала попередження Хоумідж стосовно сталевих рейнджерів:

«Відверто кажучи, більшість з них були б більше зацікавлені у тому, щоб врятувати твій ПіпБак, ніж тебе.»

Я зрозуміла, що сталеві рейнджери, мабуть, напали на работорговців зовсім з іншої причини, ніж я. Це одкровення мало кислий присмак.

— Тому що це правильно. І тому що якщо б я була на їхньому місці, — сказала я, згадуючи, що колись я дійсно була, — я б хотіла, щоб хтось зробив те саме для мене.

Вельвет Ремеді нашорошила вуха. Вона слухала нашу ромову на ходу, допомагаючи та втішаючи поні, які були замкнені у клітці вагону, судячи з вигляду (і запаху) кілька тижнів. Вони були охлялі, поранені, і спали у власних випорожненнях. Один з поні був мертвий достатньо довго, щоб почати смердіти, але работорговці не потурбувалися прибрати труп. В мені закипала лють.

Відвернувшись від цього видовища, я побачила незворушну маску сталевोї рейнджерки.

— А ти чому?

— Чим більше просуваються війська Ред Ая, тим більше території ми втрачаємо, — пояснила старший паладин. — Він жадає технологій минулого, які ми по праву маємо захищати. Ми не можемо напасти безпосередньо на його армію, тому атакуємо лінії підтримки.

Частині мене хотілося накричати на закуту у сталь поні через її недологіку. Натомість я нахмурилася від новин; я не очікувала, що околиці Філлідельфії будуть зоною бойових дій.

— Філлідельфія була домом для крупних відділень Міністерства Воєнних Технологій і Міністерства Моралі. Але через війська Ред Ая ми втратили наше відділення три роки тому, і були змушені закріпитися на допоміжній позиції.

Я нахмурилася ще сильніше.

— Є негайні плани щодо повернення?

Я відчула, як сталева рейнджерка неприємно на мене подивилася з-за своєї маски. Вона скоріш за все вела мене до своїх укріплень, тому не було причин не розповісти мені про них; але ця свобода інформації не розповсюджувалася на щось тактичне.

Але Стілхувз вийшов уперед і відповів:

— Ні. — Я почула, як кобила заржала, наїжачившись всередині свого обладунку, але Стілхувз не звертав уваги. — Та й навіщо? Все, що варто було б повертати, звідти давно вже позабирали.

Підійшовши ближче до мене, Стілхувз вимогливо сказав:

— Ходімо зі мною. Я хочу поговорити з тобою наодинці.

Чудово, бо я теж хотіла з ним поговорити.

*** **

— Чому ти з нами?

Ми були у випаленому приміщенні невеличкої закускої. Стілхувз, як завжди, залишався незворушним, ховаючись за своїм обладунком.

— От тільки не треба знову тієї брехні про те, що тобі, мовляв, більше нема чого робити, — вимогливо додала я. Коли ми залишилися наодинці, Стілхувз-лідер зник. Я знову невідомо чому залишилася за головну. От тільки цього разу я дійсно хотіла нею бути. — Ти сказав, що ти на завданні. На якому завданні?

Стілхувз змахнув хвостом.

— Пам'ятаєш, коли ти підслухала мою розмову з Каламіті? І той портрет тебе та твоїх друзів, що я зобразив?

Я коротко кивнула. Його наступні слова мене здивували.

— Я в усе це не вірю, — сказав він мені. — Ти не шпигунка і не секретний агент якогось спецзагону Міністерства Крутості. Ти добра поні, яка стає жертвою власної доброти та нескінченної допитливості.

Усівшись, Стілхувз продовжив:

— На мою думку, ти вижила завдяки вдачі, зростаючим умінням і ще тому, що тобі надзвичайно поталанило мати обдарованих друзів, які готові бути з тобою, навіть коли ти вражаюче дурна.

Ну, спасибі.

— Я йду за тобою, бо ти краща поні, ніж я. І ти мені декого нагадуєш. Ти щиро намагаєшся допомогти і захистити інших поні. — Я вірю... — Він спинився. Його голос трохи тремтів. — Я вірю, що вона б схвалила твої дії.

Стілхувз копнув копитом обгорілі і розколоті червоно-чорні плитки, що вкривали підлогу.

— Я вже казав тобі, не всі сталеві рейнджери мають однакові погляди на нашу Присягу. Я завжди вірив, що ми маємо наслідувати приклад нашої міністерської кобили, Еплджек. Що ми маємо дотримуватися її цілей та пріоритетів. Що ми маємо захищати інших поні, як нашими технологіями, так і нашою стійкістю. Ми були створені не для того, щоб красти та накопичувати. Ми були створені, щоб захищати.

Я повільно кивнула.

— Я довгий час не був вірним своїй Присязі. Але з тобою знову можу бути.

Я відвела погляд, міркуючи над словами гуля. Коли я знову обернулася, я вп'ялася у нього поглядом.

— Це найприємніша купа лайна, що мені доводилося чути.

Він перестав копати.

— Це правда.

— Ну звичайно, — сказала я, — бо саме так ти брешеш. Якщо не забув, я вже бачила, як ти це робив. — Я пішла навколо сталевого рейнджера, він продовжував сидіти. — Ти кажеш достатньо правди, щоб будь-хто повірив у твою історію. Але ось де ти проколовся: всі ці роздуми мали статися після того, як ти впровадився у нашу групу. Максимум, що ти пояснив, так це чому ти досі з нами. — Я зупинилася перед ним і направила на нього копито. — Тому питаю ще раз. Чому. Ти. Тут?

— Ну добре, — заржав Стілхувз, підводячись. І майже дослівно повторив: — Ти пам'ятаєш, коли ти підслухала мою розмову з Каламіті? І той портрет тебе та твоїх друзів, що я зобразив?

Я знову кивнула.

— Такою тебе вважає моя старійшина. І моє завдання — визначити потенційну загрозу, яку становиш ти та інші мешканці твоєї Стайні.

*** **

Більше ніяких таємниць. Саме за такої умови я погодилася не залишати Стілхувза. Він в свою чергу дав мені скриньку з кулями спогадів на знак покори. Я цього не очікувала, але він наполягав. Врешті-решт, ми обоє знали, що я не можу просто вірити йому на слово.

Я зосередилася на одній з них, демонструючи у відповідь свою довіру, дозволивши собі стати беззахисною в його компанії. Світ розтанув.

<-=====ooO Ooo=====>

Я була мокрою. Дощ лив стіною з чорноти нічного неба. Я була вдягнена у дощовик, але вітер лупив, зриваючи його. Лише верхня частина моєї гриви під капюшоном була відносно сухою.

Спалахнула блискавка, освітивши пегасячий посадковий майданчик на висоті двох дюжин поверхів над метушливими вогнями міста. Я впізнала силует велетенського скутера, що висів на добре підсвіченій будівлі на відстані. Це був Мейнкеттен.

— Ви певні, же хочете летіти у таку ніч, пане Еплснеку? — спитав ошатно вдягнений сірий пегас, влізаючи в упряж небесної колісниці. Колісниця була дуже красивою, прикрашеною знайомим дизайном з трьома яблуками.

— Дуже важлива справа. — Почула я голос Еплснека з моїх вуст. — Треба саме цієї ночі.

— Ну, за це мені й платять, так? — Посміхнувся пегас. — Хоча це та ще поїздочка буде.

— Переживу, — сказав Еплснек під спалах блискавки.

Пегас узяв зубами ремінь упряжі і міцно його затягнув.

— А як там пані Еплджек? Мені було дуже прикро почути про той нещасний випадок. Тих поні, які мали наглядати за цим ліфтом, треба відправити до в'язниці.

Я відчула, як напружилася моя щелепа. Але Еплснек тримав свій голос ввічливо-рівним.

— Добре пристебнувся, Вінграйте? — Я одночасно відчула і почула його питання. — Не хотілося б, щоб ти вислизнув під дощем.

— Ага, — всміхнувся пегас. — Вельми неприємне було б падіння.

Еплснек увійшов у колісницю, ставши якомога ближче до переду, ніби боявся, що може вислизнути ззаду, коли пегас рвоне вперед. Сірий пегас розправив крила, дощ капав з його пір'я.

Еплснек рухався з дивовижною швидкістю. Я відчула, як кинулася вперед, мої зуби вчепилися у пегасове крило. Мій носій посунувся назад, тягнучи крило до металевого переднього борту колісниці, і підняв копито.

— Еплснек! Шо ти?.. — від несподіванки пискнув пегас, перш ніж я відчула, як моє копито з костеламним хрускотом опустилося на його крило, яке я тягнула. Пегас закричав!

Виплюнувши пір'я скаліченого Вінграйтового крила, Стілхувз заричав своїм низьким голосом, немов грім:

— Лише троє поні знали напевне, коли Еплджек буде їхати цим ліфтом!

— А-а-а! Моє крило! Моє *крило*! Якого хріна?!

— Я перевірів твій рахунок. Три тижні тому там відбувся раптовий приплив монет. І ще більший менш ніж через вісім годин після випадку з Еплджек! — Я дивилася у розширені очі виючого пегаса. Мій голос був небезпечно низьким. Стук мого серця зовсім не пошвидшився. — Серйозно, тобі варто використовувати щось інше, ніж друге ім'я твоєї кобилки у якості паролю.

— Я... я можу пояснити! — завивав пегас, тримаючи свою розтрощене крило. — Моя сестра загинула на війні. Це була спадщина!

— Я так не думаю. — Еплснек розвернувся і вийшов з колісниці. Потім я відчула, як мій носій підняв задні копита і сперся ними на задній бік колісниці. Він повільно почав штовхати, сунучи колісницю по слизькому від дощу даху разом з нещасним пегасом.

— Шо?! Ні! Шо ти робиш? Не треба! — кричав пегас, слабо намагаючись штовхати назад, але все одно сунувся все ближче й ближче до краю.

— Прошу! У мене родина!

Стілхувз зупинився і пробурчав:

— Можливо, тобі варто було подумати про них, перш ніж зробити свій вибір. — Він востаннє сильно штовхнув колісницю, перекинувши її через край даху разом з пегасом.

Я чула, як крилатий поні кричав, аж доки колісниця не вдарилася об перший виступ на шляху до вулиці вниз.

Я відчувала себе повністю оглушеною, онімілою, доки ноги мого носія рухали мене до найближчих дверей недбалою хлюпаючою риссю. Я чула, як він тихо репетирує:

— Стався жахливий нещасний випадок. Ні, я гадки не маю, звідки він летів. Я бачив, що він летить занадто низько, але очікував, що він підніметься, перш ніж він вдарився у будівлю. Це було жахливо. Я відчуваю, що це була моя провина; я не повинен був просити Вінграйта летіти у таку погоду. Я мав знати, що він не впорається з такими поривами вітру.

<-----ooO Ooo----->

Спогад закінчився.

Я з жахом дивилася на Стілхувза.

Він спокійно подивися у відповідь.

— Ніяких таємниць.

*** **

«... Ми не примітивні дикуни, що б'ють копитом по каменю, сподіваючись створити вогонь. Ми будуємо краще майбутнє для наших дітей. І дітей наших дітей.

Ми будуємо його потом і кров'ю, які ми проливаємо, щоб відновити фундамент промисловості нашої великої нації. Бо без

промисловості немає прогресу. І ми не бажаємо, щоб понство ще два сторіччя злидарювало, як жалюгідні збирачі сміття!»

Промова Ред Ая скінчилася, його голос змінила музика, схожа на карнавальну.

Сутінки опускалися на Філлідельфію, коли ми піднялися на невеличкий пагорб, і я нарешті побачила, куди ми прямуємо.

Майже дві треті Філлідельфії були відрізані, ізольовані від дальших руїн великим металевим муром. Громаддя промислового центру, парк розваг, гірки якого височіли у згасаючому світлі, і сам Філлідельфійський кратер були сховані всередині. Захист не обмежувався поні на вежах одразу за стіною, повітря навколо патрулювали грифони. Крикливо розфарбовані дирижаблі нагорі надавали додаткове снайперське прикриття.

«Допоміжна позиція» Сталевих рейнджерів була очевидною: найбільш велика і пристосована для захисту вціліла будівля поза муром. Велика емблема у вигляді зубчастого колеса на фасаді будівлі говорила про це навіть ясніше, ніж розвалені двоповерхові літери, що перетинали її. Сталеві рейнджери захопили штаб Стайні-Тех і перетворили його на цитадель.

Каламіті недбало пролетів повз мене і завис біля Стілхувза.

— Отже, ти не старійшина, бо ти не захтів ним бути? — з цікавістю спитав він. — Може, ми не такі вже й різні.

У мене по спині пробіг потік холоду.

Стілхувз обернувся до Каламіті і якусь мить вивчав іржавохутрого пегаса.

— Ні. *Ти* летів до своєї відповідальності всупереч своєму народу, необачно і незважаючи на наслідки.

Каламіті відлетів трохи назад, на його обличчі з'явився похмурий вираз.

Стілхувз продовжував:

— Я тікав від своєї відповідальності, тому що розумів, якими саме будуть наслідки, якщо я цього не зроблю. Я знав, що будуть поні, які наслідуватимуть мій приклад, і я не хотів міжусобної війни серед Сталевих рейнджерів.

Відвернувшись від Каламіті, Стілхувз твердо сказав:

— У нас немає нічого спільного.

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Міцна Шкіра (другий рівень) — Жорстокий досвід на Еквестрійському пустищі загартував вас. Ви отримуєте +3 до порогу пошкоджень за кожний взятий рівень цієї здібності.

1 Wingright — «право крила»

2 Blueberry — «чорниця», Sabre — «шабля»

Глава 24: Танці світла і тіней

«М-м-м! Я відчуваю запах мафінів у духовці!»

<-----ooO Ooo----->

Смерть.

Поле бою було всипане закривавленими трупами, над ним нависало вугільно-сіре небо, що колихалося і погрожувало дощем.

Я вмирала. Точніше, вмирав мій носій. І я, у полоні спогаду, теж була змушена це переживати. Частина мого розуму залишалася достатньо логічною, щоб замислитися над цим. Я відчувала вагу металу на голові мого носія, шолом, який легко міг містити реколектор. Невже я переживу смерть?

Решта мого розуму була перевантажена болем, що розривав нижню частину мого живота. Мій носій впав біля стіни окопу, його голова була піднята рівно настільки, щоб можна було побачити, що більшість тіла нижче живота вже не була прикріплена так, як мала бути. Я бачила його кишки і внутрішні органи, що вивалилися на недавно викопану землю. На щастя, я цього не відчувала... мій носій втратив всі відчуття нижче верхнього краю рани.

Він був вже мертвий. Він мав це знати, але його тіло просто ще цього не зрозуміло.

Ким я була? Я вважала, що це був спогад Еплснека, оскільки він був в одній з куль з його скрині. Але тепер це здавалося малоймовірним. Броньований обладунок, але ж і кров — я не могла бути впевнена.

Кілька пегасів пролетіли у різник напрямках над бойовищем, шукаючи, передаючи повідомлення або вигукуючи імена. В якусь мить знайома небесно-блакитна кобила з яскравими райдужними гривовою та хвостом раптово знизилася над моїм окопом. Вона зависла у повітрі, несамовито оглядаючись навколо. Її заляпаний кров'ю пурпуровий костюм під світлом виглядав майже чорним, і її бойове сидло було

обпалене. Її погляд впав на мене, і вона скривилася. Потім вона полетіла геть.

— Гей! — Велика фігура вельми ставного червоного жеребця у схожому військовому обладунку ковзнула до мене в окоп. Його очі розширилися, коли він побачив жахливу реальність моїх ран.

— Отже... сержанте... ми відкинули цих смугастих падлюк? — Я відчула рухи свого рота і почула низький, мужній голос із нього.

Я відчула вологу краплю, що впала на нашу щоку. Спочатку я подумала, що інший поні плаче. Але потім ще одна дощова крапля впала з неба, і ще одна, і ще.

— Ага. — Червоний поні кивнув, пасма рудої гриви вибилися з-під його шолома, на якому запеклася темно-червона кров. Він повільно сказав: — Ти ся добре впорав, жовніре. Дуже добре. Тепер і тебе зроблять сержантом. — Дощ почав просочувати його хутро, змиваючи з нього закипілу кров.

Мій носій поперхнувся і закашлявся кров'ю. Вона була теплою і мідною на смак у нашому роті.

— Боюся, посмертно, сержанте. — Голос мого носія був моторошно спокійним і рівним. Йому залишалось жити хвилини, якщо не менше. І він, здається... змирився з цим. — Боюся, я все-таки не зможу піти з вами.

Нам було холодно. Не тільки від дощу, холод був глибшим. Я відчувала, як краплі дощу цілують палаюче болючу рану. Я була вдячна за те, що не могла відчувати, як краплі падають *всередину* мене.

— Не розмовляй, — сказав великий, виглядаючи глибоко ураженим. — Я ще не готовий відпустити тебе, хлопче.

— Не думаю, що зебри погодяться. — О Богині, мій носій насправді всміхнувся. Він був в жахливій агонії... Я не відчувала такого болю з тих пір, як мене підпалив дракон; я була певна, що моє власне тіло кричало... а він лише всміхнувся. Ніби це пусте. — Не

хвилюйтеся, сержанте. Ми ж сьогодні перемогли, так? То нема про що шкодувати...

Великий червоний жеребець виглядав так, ніби боровся зі сльозами. Мій носій лише широко посміхнувся, хоч у його роті було повно власної крові.

— ... Хіба про одне шкодую. Так і не познайомився з вашою горячою сестричкою.

Жеребець небезпечно нахмурився, і я раптово зрозуміла, що його грива була такого самого кольору, як хутро Еплджек. І у них були схожі веснянки. Біг Макінтош наївився, потім хрипко зареготав.

— Тепер ти маєш вижити, — він всміхнувся. — Жеби я міг добряче копнути тебе під дупу, хлопче!

Було занадто пізно. Темрява вже наповзала у куточках зору мого носія. Смерть була готова забрати його в останній шлях. Куди відправлялися поні до того, як Селестія і Луна стали богинями. Мій носій відкинув голову назад, дивлячись у темніюче небо, востаннє відчуваючи краплі дощу на обличчі...

Згряя пегасів пролетіла над нами і спустилася вниз, двоє з них тягли пасажирський віз, повний інших поні, здебільшого єдинорогів. Всі новоприбулі були вдягнені у жовте й рожеве і мали при собі торби-скриньки з метеличками на них, як у Вельвет Ремеді. Всі, крім головної поні. Їй не була потрібна форма... Флатершай *сама* була формою.

— Ем... ох... Ой лихо! — Сором'язлива пегаска роздивилася пагорби та окопи, повні мертвих та вмираючих. Її очі наповнилися слізьми і вона почала тремтіти. Але вона тупнула копитом і змусила себе відшукати власний голос. — Ох... так. Понове, понове... будь ласка, заспокойтеся. Ми вам допоможемо.

Флатершай обернулася і гукнула до своєї команди:

— Будь ласка, прошу, всі по місцях. І швидше. Дякую.

Наповзаючи тіні майже повністю огорнули зір мого носія, інші його відчуття швидко згасали. Я дивилася на світ зі дна глибокого темного колодязя. На щастя, біль був у верхній частині колодязя, далеко від нас. Ми стулили наші очі.

Було важко відкривати їх знову. Наші повіки були важкими, немов зробленими з золота. Коли нам це нарешті вдалося, не було особливо на що дивитися. Лише хмари і дощ. Ледве видимий. Ми були у значно глибшому колодязі.

Голова Флатершай з'явилася між нами та хмарами, виглядаючи дивно перекинутою, і зіщулилася від вигляду мого носія.

— О-о-ох... О ні. — Вона підбігла до нас. — Я... ми... Гадаю, ми можемо допомогти. Тільки, прошу, тримайтеся!

Ми намагалися заговорити. Але вичавили лише шепіт:

— ... трохи запізно. Допоможи... *поні*, які можуть... — Наші слова затихли. Для них вже не залишилося енергії. Але цього мало бути достатньо, щоб донести суть.

Єдиноріжка у жовто-рожевому вбранні з'явилася у полі зору.

— Флатершай, — сказала вона, її голос був немов шепотом шепоту, — ми готові до пробного прогону...

Світ поринув у темряву. Всеохоплюючу темряву. Ні виду. Ні звуку. Ніяких запахів чи відчуттів. Навіть смак крові зник з нашого рота.

Ми були мертві.

Ми мали бути мертві.

Але по нашому тілу розійшлося приємне тепло. Я відчувала його аж до самого хвоста мого носія. Світ різко повернувся, немов нас відпустило з кулі спогадів. Болю не було. Його змінив пробираючий до кісток холод. Наше тіло промокло під дощем. Окоп став грузьким від багнюки.

Ми відкрили очі. Наше тіло було зцілене. Ціле.

Це було диво. Це було *неможливо*!

— Що ти зробила?! — Я почула крик кобили зверху. Я підвела погляд, щоб побачити, як райдужногрива кобила пірнула з неба вниз, залишаючи по собі слід веселкових кольорів. — Флатершай! Що. Ти. Зробила?!

Рейнбоу Деш зупинилася і зависла у повітрі, шоковано витріщившись на своїх товаришів-пегасів.

— Ми вилікували їх, — люб'язно мовила Флатершай, її голос був сповнений щастям, але без краплини гордості. Кілька з її єдинорогів підійшли і стали поряд із нею.

— Це я бачу, — запевнила її Рейнбоу Деш. — Але... як?

Флатершай зашарілася, виглядаючи задоволеною.

— Ми називаємо це «мегазакляття».

Рейнбоу Деш блимнула.

— Як-як?

Одна з єдинорогів відкашлялася, і Флатершай смиренно відступила, дозволивши кобилі пояснити.

— Це новий базисний каркас, що дозволяє збільшувати масштаб та силу малих заклять.

Блакитна пегаска виглядала розгубленою. І схвилюваною.

— Таким чином, — заявила Флатершай, — ми можемо зцілити всіх на полі бою одним закляттям. Ніхто не повинен гинути через те, що ми не встигли вчасно дістатися до них.

— Всіх... — Рейнбоу Деш озирнулася, щоб огледіти поле бою. Мій носій теж. Повсюди поні підводилися на ноги з виразами благоговіння і замішання. Лише мертві залишилися мертвими, їх трупи були розкидані по пагорбам і наповнювали окопи. Поранені, навіть ті, хто був на самісінькій межі смерті від невиліковних ран, були цілі і здорові.

Як і мій носій.

— ... взагалі всіх?..

Як і зебра, яка вилізала з-посеред тіл, зебрячий меч, що вона стискала у роті, потріскував електричним вогнем.

Рейнбоу Деш закричала на Флатершай:

— Ти зцілила всіх?! Без розбору? Навіть зебр?!

— Ем...

— *Ти хоч розумієш, що наробила?!*

— Я... ми...

— *Ти хоч знаєш, скільки поні **загинуло** тут сьогодні?* — надиривалася Рейнбоу Деш. — *І тепер нам доведеться повторювати клятву битву заново!*

Я чула, як жовта пегаска пискнула і почала плакати. Від цього звуку у мене серце краялося. Я хотіла, щоб Еплснек обернувся до неї... Я хотіла, щоб він утішив кобилу, яка щойно врятувала його життя. Але він на неї навіть не позирнув. Натомість мій носій опустил голову, занурив зуби у грязюку, щоб підняти свою гвинтівку, незважаючи на слизькість і землистий смак.

На бойовищі над окопами почали лунаати постріли.

— Флатершай, лягай! — крикнула блакитна пегаска за мить до того, як стрибнути до своєї жовтої подруги і разом з нею впасти до окопу поряд зі мною; її крило зачепило ударною хвилею від ракети, що пролетіла над окопом і вибухнула, заливши нас зливою грязюки.

Битва почалася. Знову.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Вельвет Ремеді зупинилася, коли ми наблизилися до величезних воріт, що їх сталеві рейнджери побудували перед штаб-квартирою Стайні-Тех. Броньована плита виглядала так, ніби була знята з корпусу лінкора. Вона входила у пази у бетонних стінах, які розділяли колишній двір кремезного хмарочоса.

Сталеві рейнджери стояли на варті вздовж даху і у відкритій половині двору, де також були два танкоподібні роботи-охоронці, які, за іронією долі, спонукали до створення великокаліберної снайперської гвинтівки.

Ця зовнішня половина двору була мішаниною потрісканих сходів і розбитої бруківки, бетонних клумб, в яких нічого не росло, і висохлого фонтану. Над фонтаном здіймалася потріскана і сильно вивітрена статуя колись прекрасної білої єдиноріжки з закрученими пурпурово-рожевими гривою та хвостом. Статуя постраждала не лише від погоди, але й від поколінь графіті, до того, як сталеві рейнджери захопили будівлю і фатально відбили бажання у рейдерів та інших покидьків наближатися до їхньої бази.

Всі інші зосередилися на охоронцях у магічній силовій броні та роботах-вартових перед брамою. Старший паладин вийшла вперед, звертаючись до них. Я нашорошила вуха, щоб послухати, але відчула раптовий поштовх від Каламіті. Я обернулася у напрямку, куди він вказав копитом, і побачила, що Вельвет Ремеді йде до фонтану.

— Привіт, прабабусю, — м'яко сказала вона. — Пра-пра-пра-пра... — Вона зупинилася і почервоніла. — Я співала твою пісню. І я просто хотіла сказати: ти нас врятувала. Я тут завдяки тобі. Друга Стайня спрацювала.

Сталеві рейнджери замовкли, на диво зацікавлені майже внутрішньою розмовою моєї подруги зі статуєю. Каламіті відійшов від нас і тихо підлетів до неї.

— Ти правильно зробила. — Вельвет копнула землю. — Я... просто хотіла, щоб ти знала. — Коли вона обернулася і пішла назад до нас, в її очі блиснула сльоза. Каламіті приземлився поряд із нею і заспокійливо обійняв її передньою ногою.

Вельвет Ремеді зупинилася, притиснулася ближче до нього і схлипнула. Потім відступила, витерла сльозу і повернулася на своє місце за мною.

Паєлайт пурхнула з неба і приземлилася на статую, змусивши сталевих рейнджерів прийняти бойові стійки.

— Вільно, — прогуркотів Стілхувз. Я готова була закладатися, що за маскою він закотив очі.

— Ці істоти небезпечні, — пояснив один з лицарів.

Я похмуро всміхнулася сама до себе.

— Так, вона може підняти візор твого шолому, дихнути всередину і запекти тебе. — Уявний образ був гротескним — побачити поні, так жорстоко вбитого, було жахливо — але чомусь образ того самого у виконанні Паєлайт мене смішив. Богині, зі мною точно щось не в порядку.

Лицарка поряд зі мною, на бойовому сидлі якої був кулемет, захіхікала всередині броні.

— На цих шоломах візор не піднімається. — Вона обернулася до мене. — Це було б серйозною слабкістю для обладунку. Не уявляю, як Комітет Щита міг би пропустити такий дизайн.

Я не знала, про що саме вона говорить, але загальну ідею вловила.

— І не пропустили б, — погодилася я, — якщо б головним призначенням обладунку був захист.

— Яке ж іще призначення може бути у обладунку? — глузливо мовила вона.

— Залякування.

За нами Каламіті підлетів до Паєлайт і сказав, дивлячись їй в очі:

— Насереш на статую — вона тебе вб'є. Чесно попереджую.

Пролунав неборозриваючий скрип. Над нами з-за стіни з'явилася велетенська стріла крана. Здоровенні кігті на її кінці опустилися і схопили металеву браму. Повільно, з мученицьким скреготом металу по бетону, брама до цитаделі сталевих рейнджерів у штаб-квартирі Стайні-Тех піднялася і дозволила нам увійти.

— Поппісід¹, — мовила лицарка поряд зі мною.

— Гм? — Я блимнула, не розуміючи.

— Моє ім'я, — сказала вона. — Я лицар Поппісід. — Бачачи моє досі нерозуміюче обличчя, вона розтлумачила: — Мак — це квітка з зебрячих земель. У неї є насіння.

— А. — Я всміхнулася у відповідь. — Літлпіп. — Я підняла переднє копито, демонструючи ПіпБак. — «Піп» — це скорочене від «ПіпБак», — сказала я їй, вирішивши для свого ж блага не повідомляти їй, що для моєї матері це було скорочення від «Піпсквік». — Вони є у всіх поні у Стайнях. — Вже говорячи це, я замислилася, чи це правда, зважаючи на часто смертельну незвичайність інших Стаєнь Стайні-Тех. Я подивилася за ворота, що піднімалися, у мене раптом виник ком у горлі. — Ну, принаймні, в моїй Стайні.

— Правда? — відповіла Поппісід. — Я завжди чула, що «піпнути» означає застрелити когось з вогнепальної зброї. — Я раніше ніколи такого не чула. Та й дійсно, що на таке відповісти?

Решта нашої групи почала рухатися вперед. Паєлайт, здається, збиралася залишатися зовні, на околицях Філлідельфії. Я побажала їй на все добре, очікуючи, що вона все ще буде поблизу, коли і якщо ми підемо. Вона достатньо довго виживала сама. Мене більше непокоїли інші наші.

Каламіті озирнувся на підніжжя статуї, нахилив голову вперед і витяг кришечку з сухого дна фонтану. Він підлетів до нас і пішов на своєму місці поряд з Вельвет, кинувши кришечку до своєї торби.

*** **

Окремі постріли лунали у повітрі. Сталеві рейнджери намотували кола по біговій доріжці, що йшла вздовж величезного муру, який оточував нижні поверхи штаб-квартири Стайні-Тех. У внутрішньому напівдворі старший паладин гаркала накази новобранцям, які намагалися опанувати рух у свої магічних силових обладунках.

— Я зрозумів, — сказав Каламіті до Стілхувза, коли один з новобранців копнув сильно побиту сталеву плиту, залишивши відбиток

копита майже у пів'ярді від цілі. — Матриця залять у ваших обладунках підвищує силу та стійкість, жеби компенсувати їх масу, так?

Стілхувз мовчки кивнув.

— Цікаво, — замислено мовив Каламіті. — Чари на обладунках Анклаву зменшують їхню вагу. Як одне з залять на Громі Спітфайр. — Стілхувз кинув погляд на унікальну гвинтівку, причеплену до бойового сидла Каламіті. У зібраному стані вона була вдвічі довше самого пегаса, тому під час подорожей він тримав її розібраною. — Підходи різні, але... все це жеби зменшити вагу.

Стілхувз сповільнився, витріщившись на Каламіті. Він вперше став свідком дивного знання Каламіті про магічну інженерію, яке проявлялося дуже рідко.

Старший паладин провела нас по сходах до колись величних дверей Стайні-Тех. Те, що колись було блискучою, полірованою бронзою, інкрустованою розкішно полірованим деревом, тепер являло собою потьмянілий метал зі вставками покривленої та гнилої деревини. Над дверима, в облицювання над парою декоративних ніш, де колись горів вогонь, була вбудована емблема Стайні-Тех у вигляді зубчатого колеса. Попіл з ніш смугами замазав стіну і двері внизу, від чого здавалося, немов будинок плаче.

Я здригнулася, відчувши холод.

Прислухаючись до пострілів, Каламіті спитав Стілхувза:

— Я так розумію, це там тир. Якщо твої друзі ся найближчим часом не збирають викинути нас або розстріляти, то може я б там трохи ся зайняв?

— Намагаєшся вразити рейнджерів? — уїдливо відповів наш супутник-гуль.

Каламіті засміявся.

— О ні. Оце точно ні.

Я підійшла ближче, моя допитливість прокидалася.

— Тоді чому? Тому, хто був чемпіоном по стрільбі чотири роки поспіль, уроки непотрібні. Я ніколи не бачила, щоб ти схибив...

— Навіть коли було треба, — уїдливо додала Вельвет Ремеді.

— ... то навіщо тобі тир?

Головна кобила зупинилася біля дверей і розмовляла з кимось по інтеркому. Поппісід підійшла до мене з нетерплячим виглядом. Або нудним. Важко сказати, коли не бачиш обличчя.

— Бачте, ця нова зброя, Грім Спітфайр, це магічно поліпшена протитанкова гвинтівка. Створена для пегаса-снайпера. — Каламіті нахилив вперед край свого капелюха. — Вона зачарована так, жеби важити лише кілька фунтів і мати віддачу легку, ніби перо. Стріляє скоріше як енергомагічна зброя, ніж як вогнепальна. Навіть має блискавичний самоцвіт, який живить її начинку — тому при пострілі й звучить ніби грім. Вона стріляє, гадаю, відсотків на двадцять швидше, ніж немагічні моделі, і ніколи не заклинює. Там нема рухомих частин.

Тепер була моя черга присвиснути.

— І все це означає, же це скоріше енергомагічна гвинтівка, ніж вогнепальна. Тим не менш, вона використовує кулі, як моє бойове сидло. А на кулі впливають вітер і гравітація. Тому виходить дивна комбінація. — Він посміхнувся мені, потім відкрито подивився на Стілхувза. — Тому мені краще ся покохати з нею зараз, у тирі, ніж потім, у справжньому бою.

Двері до Стайні-Тех відкрили зсередини.

Вельвет Ремеді пройшла повз нас, закотивши очі і змахнувши гривою.

— Тобі з твоєю гвинтівкою треба побути наодинці? — сказала вона, проходячи повз Каламіті.

Він блимнув.

— Ну, так. Саме це я зараз і сказав.

Я ляснула себе копитом по обличчю. Вельвет Ремеді заржала і пішла всередину, ігноруючи збентеженого пегаса.

*** **

«Чи стурбували вас сьогоднішні новини? Чи змусили непокоїтися через те, що може статися з вами або вашою родиною, якщо вдарять мегазакляття? Я знаю і розумію ваші страхи, бо я розділяю їх...»

Мої супутники і я від несподіванки почали роздивлятися навколо. Вестибюль Стайні-Тех був створений як привітна самореклама. Тим не менш, здавалося, що милий голос звучить прямо перед нами, куди б ми не дивилися. Він наповнював повітря.

— Це Світі Бель, — прошепотіла Вельвет Ремеді, шукаючи динаміки.

«Як і ви, я сподіваюся на краще... але, як і ви, я маю бути готова до гіршого. Я хочу мати безпечне місце, де мої близькі зможуть вижити, якщо колись настане той жахливий день, коли наша чудова Еквестрія впаде під мегахарним холокостом.»

— Воно автоматичне, — сказала мені Поппісід. — Запускається щоразу, як ми проходимо крізь ці двері. Раніше було не так, але потім ми спробували його вимкнути. Стало тільки гірше. — Вона вказала на емблему Стайні-Тех, викарбувану на дверях. — Там було зображення тієї єдноріжки з фонтану. Зроблене з танцюючого світла — виглядало ніби якийсь привид. Її знищення також знищило інтерфейс для екскурсій. — Вона іронічно всміхнулася всередині обладунку. — Насолоджуйтесь.

Це пояснювало, чому ані наш гід, ані сталеві рейнджери, які ходили навколо, не звертали ніякої уваги на голос Світі Бель.

«Мені теж потрібно знати, що моя родина буде у безпеці. Але я також хочу, щоб вони були щасливими. Я не хочу, щоб вони були замкнені у темному, тісному сховищі решту своїх життів. Це не краще за в'язницю. Ні... Я хочу, щоб моя родина була у безпеці всередині однієї з чудових Стаєнь Стайні-Тех.»

Наша гід провела нас повз вітрини, більшість з яких були знищені, експонати — покрадені, а плакати, що висіли у рамках на стінах, сильно повицвітали. Зміст плакатів варіювався від жахливих знамень армагеддону (всі вони якимось чином були більш безпечними і приємними, ніж постапокаліптична реальність, яку вони намагалися пророкувати) до зображень усміхненої Світі Бель, яка вмовляла батьків довірити своїх дітей обіцянкам довгого та щасливого життя від Стайні-Тех. Всі вони були об'єднані одним повідомленням, хоч і рідко втіленим саме у словах: «Нам не байдуже. Ми потрібні вам. Ви загинете без нас. Купуйте квитки лотереї Стайні-Тех зараз.»

Ми наближалися до кінця коридору, пройшли повз незайманий автомат зі Спаркл~Колою (цей мав підсвічене зображення оргазмічної Флатершай, яка пила свій улюблений напій з морквяним смаком) і торговий автомат з набоями, який був розламаний і ретельно спустошений. Кінець коридору був прикрашений імітацією каміння, тому коридор ніби перетворювався на малу, затемнену печеру. Ілюзія була б ефективнішою, якщо б шматки штукатурки зі «стін печери» не повідпадали, відкривши мішанину дротів під ними.

Коли наша провідниця увійшла до печери, по коридору рознеслися гучні клацаючі вібрації, і світло увімкнулося, демонструючи величезний макет дверей Стайні.

Голос Світі Бель знову ожив навколо нас, запис звучав на диво повільно перші кілька секунд, від чого її голос був схожим на голос Стілхувза.

«Стайня-Тех вітає вас у нашій новій серії підземних стаєнь, що використовують нашу запатентовану маготехнологію БЗС. Технологія БЗС є результатом років відданих, безкомпромісних зусиль вчених Стайні-Тех заради того, щоб принести вам найбільш просунуті і стійкі проекти, засновані на трьох стовпах постапокаліптичного виживання: Безпека, Зручність і Стійкість.»

Ми з Вельвет Ремеді обмінялися поглядами.

Фальшиві двері з номером «0» хитнулися на петлях, коли ми підійшли, доки саундтрек грав звуки відкривання справжніх дверей Стайні. Жовті ліхтарі, що крутилися, довершували імітацію, хоча у Другій Стайні такого не було.

«Ви та ваші близькі зможете спати спокійно, знаючи, що наші непробивні двері Стайні створені для виживання та захисту, навіть якщо зебри підірвуть крада-бомбу просто перед вашою новою, безпечною домівкою (з припустимою за проектом відмовою у сім відсотків навіть у таких малоймовірних обставинах). Могутні двері Стаєнь від Стайні-Тех гарантовано захистять вас та вашу родину.»

Вау.

Вельвет Ремеді приглушено захіхікала. Перш ніж я встигла себе зупинити, я прошепотіла:

— Двері комори Вельвет Ремеді у цьому напрямку не відчиняються. — Я охнула і швидко виправилася: — Тобто Другої Стайні. — Занадто пізно. Вугільнохутра єдиноріжка з багряною та золотою смужками у білій гриві впилася у мене поглядом, який казав мені, що вона ще неприємно довго буде мені це пригадувати. Гадство, іноді я просто ненавиділа свою матір. Не те щоб моя обмовка насправді була її провиною... але це була її провина.

«Досі боїтеся, що домом вашої родини буде темний, тісний погріб? Дозвольте магічному світлу технології БЗС спалити ці страхи! Завдяки магічним силам Наглядачки вашої Стайні, кожна Стайня буде насолоджуватися повністю реалістичним сонячним світлом навіть під землею, разом із теплом та радістю, які воно приносить, — розхвалював голос Світі Бель. — А вночі м'якіше світло наповнюватиме коридори завдяки стійким технологіям земних поні.»

Поки що найбільш точною частиною виставки було освітлення з його завжди присутнім високим дзиччанням. Звичайно, це «нічне освітлення» світило шістнадцять годин на день, щодня, постійно. Обіцяне реалістичне сонячне світло у виконанні Наглядачки, було зарезервоване для підземного яблучного саду. І, зважаючи на колір та

смак того, що ми називали яблуками, я дуже сумнівалася, що воно було «повністю реалістичним».

«Вас хвилює безпека? Не бійтеся. Кожна Стайня має рівень охорони і повний арсенал. Наша система камер «Дружня Пай» дозволяє Наглядачці спостерігати за всіма поні у публічних зонах, не втручаючись у ваші особисті справи. — Безтілесний голос Світі Бель здавався особливо задоволеним цією функцією. — У Стайні-Тех ми віримо, що зможемо повернути ваше життя до належного рівня приватності, не ставлячи під загрозу вашу безпеку.»

Ми почали подорож крізь химерну псевдо-Стайню. Її планування було зовсім не схожим на справжнє, вона була спроектована скоріше як парк розваг, ніж справжнє сховище. Через кожні кілька ярдів ми проходили повз великі вікна. Коли наша провідниця наближалася до них, всередині назавжди запечатаних кімнат спалахувало світло і манекени розігрували сцени з утопічного підземного життя. З кожною пройденою кімнатою привид Світі Бель згодовував нам нову порцію інформації про те, яким дивовижним та безпечним буде життя у Стайні.

Після інших Стаєнь, в яких я була, я зрозуміла, що від цього мені стає моторошно. Я не могла перестати думати про те, скільки Стаєнь врешті-решт перетворилися на смертельні пастки, зовсім не схожі на ці обіцянки. Чомусь від реакції, яку я бачила на обличчі Каламіті, це відчуття тільки погіршувалося.

«Тут, у Стайні-Тех, ми подбали про все. Ми знаємо, що у випадку найгіршого мегачарного катаклізму Еквестрії можуть знадобитися не місяці, а десятиріччя, щоб відновитися. Ті з нас, хто обере виживання, можуть прожити залишок свого життя під землею і побачити нове покоління, яке народиться, не знаючи зовнішнього світу. Тому кожна Стайня має Яблучний Сад Стайні-Тех, який не тільки провадить достатньо їжі для підземного суспільства, але й має траву для копит ваших дітей і серпанкові фонтани для симуляції веселки, які працюють на основі одного з наших запатентованих водяних талісманів БЗС.»

Чи закінчувалася їжа в інших Стайнях? Яблучний Сад Другої Стайні був, просто кажучи, безмежним. Що, можливо, пояснює, чому решта Стайні ніколи не насолоджувалася магічним сонячним світлом. Невже Стайня-Тех дійсно спроектувала сади в інших Стайнях так, що вони могли підтримувати життя буквально пару поколінь? Чи Світі Бель навмисне применшувала жахи, які вона з подругами очікувала?

«Звичайно, ми всі сподіваємося і молимося, щоб справжня потреба у Стайнях ніколи не з'явилася. Але хіба хтось із нас може дозволити собі так ризикувати і не шукати безпечне та щасливе місце для себе та своїх близьких?»

Вельвет Ремеді, здається, готова була розплакатися під останні слова своєї пращурки, яку ми обидві знали, як першу Наглядачку Другої Стайні — Стайні, особливою метою якої було тримати нас у безпеці там, унизу, вічно.

Або, наскільки я знала, доки Спайк не знайде правильних поні, щоб начаклувати Сади Еквестрії.

— Не можу повірити, же ви прожили все життя у такому місці, — сказав Каламіті, доки ми йшли по сходах, що вели до виходу з виставки. — Тобто у такому, яке дійсно працювало. Це... так багато пояснює.

Я відкрила рота, але не змогла відшукати слів. Змогла вичавити лише писк.

«Ми у Стайні-Тех сподіваємося, що вам сподобалася сьогоднішня екскурсія. Якщо ви маєте якісь питання, будь ласка, задайте їх консультантам у вестибюлі. Наші робітники залюбки розкажуть вам все, що треба.»

*** **

Ми змушені були чекати у довгому коридорі з гнилими дерев'яними панелями біля кабінету старійшини Блюберрі Сейбр² під пильними поглядами закутих у броню поні, доки Стілхувз розмовляв зі старійшиною наодинці.

Я намагалася зав'язати розмову з Поппісід. Це вдавалося непогано, доки я не зробила хибний крок, спитавши, що вона думає про Присягу Сталевих рейнджерів; мені було цікаво, чи вона ставиться до слідування принципам Еплджек так само, як і лицар Бак. Натомість я дізналася, що говорити про Присягу зі сторонніми, або «дикунами», як вона назвала нас, було заборонено. Після цього вона ігнорувала всі мої подальші спроби побалакати. Я не могла сказати, чи я так образила лицарку, чи це було через те, що інші сталеві рейнджери могли нас бачити.

Я міркувала над тим, щоб попідслухувати, але зрозуміла, що охорона не дозволить мені підійти до дверей на потрібну відстань. І я не була цілком впевнена, що хочу знати, про що вони говорять. Я була впевнена, що деякі фрагменти їх розмови мені варто було б почути, особливо ті, що стосувалися місії Стілхувза. Але там, імовірно, було значно більше дискусій про зовнішню політику і поточний стан справ сталевих рейнджерів. Такі речі були не моєю справою; і після того, як я увійшла до одного зі спогадів Стілхувза без дозволу, я не хотіла так скоро знову непрохано совати свої копита в його справи.

Більше того, я зрозуміла, що насправді я не хотіла знати. Сталеві рейнджери були... неприємними.

Стілхувз був сталевим рейнджером. Не просто колишнім членом, який носив обладунок тому, що з якоїсь причини, яку я не зовсім розуміла, не міг його зняти, він досі був активним учасником організації. До того ж, зоряним паладином. Хоч я і не знала, що це означає, але звучало все одно вражаюче.

З цим відхиленням від курсу і його кулями спогадів я почала багато чого дізнаватися про свого останнього супутника. Точніше, останнього *чотирикопитного* супутника. І я зрозуміла, що здебільшого я можу це прийняти, хоч і не завжди легко. Я відчувала, що можу йому довіряти... за певних умов... і називати його другом. Але я не заздрила його кармі, і побоювалася, куди впаде його вірність, якщо копита вдарять по яблуні.

Дізнатися про нього також означало дізнатися про Сталевих рейнджерів. Вони цікавили мене через їхній зв'язок зі Стілхувзом... і з Еплджек, кобилою з того особливого кола друзів, яких Спайк знав особисто і які були мені небайдужі, незважаючи на століття, що розділяли нас. Ідеї захисників, які досі були вірні цінностям Еплджек, були немов світло у морі темряви, яким часто здавалося Еквестрійське пустище.

Але самі сталеві рейнджери, або принаймні більшість з них, здавалися мені трохи краще екіпірованими і більш принциповими рейдерами. Вони не гвалтували і не займалися тортурами. Зі стін не звисали скалічені тіла. Але їх зовсім не мучила совість через те, що вони просто сиділи, дозволяючи іншим поні страждати, голодувати та вмирати, хоча мали технології, які дозволяли їм зробити щось краще. Вони були як Спайк, тільки без шляхетної та самопожертвенної причини, яка виправдовувала б їхні дії.

Я нахмурилася і повернула свої думки від внутрішніх роздумів назад до коридору. Вирішивши не підслухувати, я засунула навушник у вухо і увімкнула ПіпБак на радіо Філлідельфії. Але замість Ред Ая я почула чергове повторення «Маршу параспрайтів». Я подивилася на своїх друзів. Вельвет Ремеді та Каламіті сиділи разом, час від часу крадькома кидаючи погляди на двері кабінету Блюберрі Сейбр, доки Вельвет допомагала розвіяти найбільші непорозуміння Каламіті стосовно життя у Стайні, навіяні екскурсією.

Я подумувала приєднатися до розмови, але пропустила значну її частину, до того ж, і Поппісід, і охоронці, здається, були більш зацікавлені ними, ніж мною. Тому натомість я просто нетерпляче (читайте — знуджено) сиділа. Я розглядала зображення на стінах, рвані та потемнілі від віку масляні картини будівель. В одній з них я впізнала, хоча й ледве, фабрику «Червоний Гонщик».

Я підвелася і пішла по коридору, роздивляючись картини ближче. Були ще п'єдестали, що стояли через рівні проміжки, на кожному була маленька архітектурна модель. Більшість моделей розвалилися під

вагою принаймні двадцяти десятиліть. Але кілька досі стояли, здебільшого цілі — вражаюче свідчення хисту їх моделіста.

Коли Стайня-Тех щось будували, вони будували навіки.

Я саме збиралася вийняти навушник з вуха, коли закінчилася пісня (щось водночас патріотичне і перевантажене гобоєм) і мені у вухо заговорив голос Ред Ая.

«Друзі мої, дозвольте поділитися з вами секретом, лише між нами. Я не завжди був таким. Ні, колись я був молодим жереб'ям, безвідповідальним і безтурботним. Я не розумів потреби у праці, у труді. І не повинен був. Бо я був лише дитиною, а дитинство — пора невинності. Пора досліджень. Пора щастя і росту.

Мені пощастило більше, ніж я заслуговував, бо я мав безпечні місця для прогулянок, безпеку від злодіїв та жахів Еквестрійського пустища, та мого улюбленого собаку на ім'я Вінтер³ за супутника. Ох, які у нас були пригоди.

Звучить чудово, чи не так? Часи миру та радості, до яких я можу повернутися думками під кінець дня, переживши найгірші жахи та відчай, які кидає у мене Еквестрійське пустище. Поміж видіннями мого мирного минулого і нашого славного, яскравого майбутнього я знаходжу сили продовжувати, яким би скрутним не був шлях і яким би важким не був тягар.

Але... моє дитинство, мальовниче, ідеальне та безпечне... чи цим насолоджуються ваші діти? Скажи мені, Еквестрійське пустище, скільки дітей зараз дійсно щасливі? Дійсно безтурботні?

На жаль, ми обоє знаємо відповідь. Жодної. Сьогодні Еквестрія це жорстоке, жалюгідне, невмолиме місце. Наші жереб'ята та кобилки живуть зі страхом, насиллям, гвалтуванням та смертю. Суворий, отруєний світ пропонує нашим дітям лише безцільну боротьбу і, занадто часто, жорстокий та жахливий кінець. Тут нема радості, нема надії.

Але так більше не буде! Це закінчиться тут. Це закінчиться зараз. Одного дня, так, Нова Еквестрія, яку ми будуємо, дасть їм

таке саме утопічне суспільство, яким колись насолоджувався я... але ми не можемо чекати, доки наші діти страждають. Може, лідери минулого й забули, як ми маємо плекати кожне жереб'я, кожному кобилку, коли вони спустили свій зарозумілий гнів на наш світ, але ми, ті, хто пережили пекло, знаємо краще за них. І ми більше не будемо чекати ані дня.

Ті, хто живе на землях, які ми вже повернули, знають, що молодь нашої нації є і завжди була для мене найбільшим пріоритетом. Все, чим ми жертвуємо, — заради них, щоб дати їм краще місце. А поки що ми намагаємося дати їм такі безпеку та захист, які можуть запропонувати наші копита.

І це ще не все, любі друзі. О, далеко не все. Ми даємо школи, де вони можуть вчитися, медичні центри, де вони отримають безкоштовне лікування — найкращий медичний догляд в усій Еквестрії, і домівки, де вони можуть жити разом з іншими дітлахами і знаходити друзів, під пильною опікою люблячих, перевірених кобил та жеребців.

Скоро армії Дітей Єдності прийдуть до вашого міста. Не як армія вторгнення, о ні. Але як армія інженерів, вчителів та лікарів. Вони відбудують ваші школи, заснують лікарні, які провадитимуть найкращий догляд серед цієї зруйнованої та замордованої нації, і принесуть вам Слово Богині, щоб ви теж пізнали Єдність.

І наші діти зможуть грати знову.»

Двері до кабінету Блюберрі Сейбр відчинилися. Стілхувз вийшов з них на крок.

— Літлпіп, можеш зайти на хвилину?

*** **

Старійшина Блюберрі Сейбр була першою сталевою рейнджеркою, яку я насправді побачила. Вона була доволі милою кобилою похилого віку. Я підозрювала, що коли вона була ближче до мого віку (або навіть до віку Вельвет), вона мала бути дуже милою. Її хутро було приємного синього кольору, а грива та хвіст колись були

ягідно-фіолетовими, поки не стали здебільшого сріблясто-сивими. Де-не-де ще залишалися кілька пасом справжнього кольору. Я не бачила її кьютімарку; мантия частково закривала її тіло.

Стілхувз завів мене всередину і зачинив за собою двері своїм загорнутим у метал хвостом. Блюберрі Сейбр стояла переді мною поряд з важким сталевим столом, плутаний дизайн передньої частини якого чомусь нагадував мені риштовання. Одним копитом вона спиралася на стіл, хоча придивившись пильніше я побачила, що вона насправді не торкалася металевої поверхні. Між її копитом та столом була ув'язнена чорна куля спогадів.

— Літлпіп, — сказав Стілхувз на диво напруженим голосом. — Мені треба, щоб ти зазирнула у цю кулю і розповіла мені, що там всередині.

Я спантеличено подивилася на нього. Потім на старійшину сталевих рейнджерів. Вона кивнула з посмішкою, яка виглядала огидно на обличчі, яке мало бути милим.

— Добре, — сказала я, повільно підходячи. Я була трохи здивована власною нерішучістю. Щось у кімнаті здавалося неправильним. Тим не менш, я зробила так, як просив Стілхувз, опустила свій ріг до кулі і зосередилася. Я відчула дивне змиваюче відчуття, коли реальність ковзнула геть. Частина мене запанікувала, раптово подумавши, що вони вирішили знешкодити мене. Мій власний спогад — про Вельвет Ремеді, яка стріляла у мене з мого ж самострілу — майнув у моїй голові.

А потім я більше не була з ними.

<-----ooO Ooo----->

Першим відчуттям, що я отримала, був запах. Я ще не встигла побачити амбар, але вже відчувала міцний запах сіна, змішаний з іншими, менш приємними, землистими запахами. Потім з'явився зір. Мені закортіло блимнути, коли сліпуче сонячне світло, прекрасне й чисте, просочилося до амбару крізь відкритий сінник. Потім з'явився

дотик. Спочатку дотик плаща, у який я була вдягнена, з грубої, але не неприємної тканини. Потім...

Я почувалася дивно.

Тіло, в якому я перебувала, було іншим... але я не могла сказати напевне, чому. Я вже була у земних поні; відсутність рога вже мене не тривожила. І тіло було менш чужинним, ніж тіло збудженого жеребця, не кажучи вже про дуже химерний досвід буття Спайком. Але я все одно почувалася неправильно. І це було ніби сверблячка, яка не бажала зникати.

Мій носій стояв на підстилці з сіна, дивлячись, як дві знайомі кобили увійшли до амбару. Вони неквапно пройшли повз мене, навіть не звернувши уваги.

— То про що ти хтіла побалакати, Реріті, якщо ми мусили заради цього ховати ся у стодолі?

— Ну, — мовила елегантна біла єдиноріжка, дивлячись на свою веснянкувату подругу зі скуйовдженою білявою гривною, — Рейнбоу Деш сказала, що минулого тижня на Святі Літнього Сонця вона залицялася до тебе, і ти була не проти...

Мені хотілося хіхікнути. Реріті змогла знайти ідеальний тон між пліткою і непристойним натяком. Втім, я могла сказати без жодних сумнівів, що вона лише гралася з жовтогарячою кобилою з кьютімаркою з трьох яблук. Можете називати це інтуїцією, але я просто знала, що Реріті цікавлять лише жеребці. І від цього фізіономія Еплджек була тільки кумедніше.

— Ото вже ні! — ледве не закричала Еплджек, задкуючи. — Шляг би вас всіх трафив, і ти туди ж! Рейнбоу Деш була п'яною. Знову. І я сказала їй...

Я дійсно бажала, щоб мій носій засміявся, бо було дуже важко вмирати від сміху, коли твоє тіло не хотіло співпрацювати. Але принаймні я могла сказати Еплснеку, що якої б моєї знахідки тут він не боявся, це все були дурниці.

Еплджек знову опанувала себе, доки Реріті тріпотіла повіками, але дуже швидко не змогла втримати манірної усмішки.

— Та заради... — Еплджек тупнула. — Ти притягла мене сюди тільки заради того, жеби поглузувати з мене? — Вона затулила копитом своє веснянкувате обличчя. — От холера... це Рейнбоу Деш тебе підмовила? Це один з її розіграшів, так?

— Власне... ну, так, — визнала Реріті. — Це була її ідея...

— Я знала! — Еплджек фиркнула і знову тупнула.

— ... але я дійсно маю про дещо з тобою поговорити, — сказала витончена єдиноріжка, раптово посерйознішавши.

Еплджек відчула зміну настрою. Жарти, хай навіть і над нею, скінчилися.

— Про що?

— Я... знайшла деяку нову магію, — обережно сказала Реріті. — Зебрючу магію. — Вона зупинилася, оцінюючи реакцію сільської кобили.

— Тобто щось на кшталт того, що варила Зекора?

— Ні, не зовсім. — Реріті понизила голос. — Ти колись чула про жбан душі?

Еплджек дивилася на свою пурпурногриву подругу.

— Ні. І не впевнене, же хочу.

Але Реріті не збиралася зупинятися.

— Жбан душі це предмет... Це насправді може бути будь-який предмет, не обов'язково жбан... у який можна вкласти душу.

Еплджек виглядала ошелешеною, але єдиноріжка продовжувала. Здавалося, що тепер, коли вона почала говорити, вона не могла зупинитися, доки не розповість усе.

— Вкладання душі у жбан душі змінює об'єкт. По-перше, він стає практично незнищеним. І до душі можна прикріпити інші чари... —

Єдиноріжка зупинилася, замислившись, потім додала: — Вона стає фундаментом. Гадаю, приблизно як каркас мегазакляття.

— Реріті! — Еплджек розкрила рота. — Який гедзь тебе вкусив?! Де ти взагалі надибала цю магію? Це ж... — Жовтогаряча кобила понизила голос до сичання. — Це *некромантія*!

Реріті розширеними очима подивилася на свою подругу і кивнула.

— Я знаю. — Потім відповіла: — З зебрячої книги, яка називається Чорна Книга. — Вона знову зупинилася і задумалася. — Ну, Чорна Книга... чогось, що я не можу вимовити. Це ім'я, але воно не має голосних там, де вони мають бути. Там багато дуже неприємних речей. Жбани душ. Закляття Обходу. Магія, що роздирає душі...

З кожним словом вираз обличчя Еплджек ставав все більш нажаханим. Реріті, здається, не дуже це помічала. Вона всміхнулася так, ніби розповідала найбільш соковиту частину плітки.

— Якщо вірити більш цікавій історії книги, кажуть, що її написав божевільний зебрячий алхімік, який спілкувався з зірками у снах.

— Хто каже? — спитала Еплджек, але так і не отримала відповіді.

— Так, я знаю, що все це просто жахливо, і першим моїм імпульсом було спалити книгу та й покінчити з нею, — сказала Реріті. Вперше з моменту, як розмова набула лиховісного відтінку, на обличчі Еплджек з'явилося деяке полегшення. Але воно було недовгим.

— Але головний маг у моєму міністерстві каже, що зможе розібрати цю душороздираючу магію і переробити її, перетворивши на точне заклиття, яке дозволить йому відрізати маленькі шматочки душі поні. Достатні, щоб створити жбан душі, не нашкодивши суб'єкту заклиття.

— І... навіщо тобі таке робити?

— Ти тільки подумай над цим, Еплджек! Який солдат не бажав би віддати невеличку частинку своєї душі і вкласти її у свою броню, щоб зробити її непробивною для будь-яких куль? Будь-якої зброї? — Реріті просто сяяла, в захваті від своєї Ідеї. — І це не обов'язково мають бути

ці огидні металеві штуки, над якими працювало твоє міністерство. Ми зможемо зробити ідеальну, непробивну броню з суконь! Чудових суконь!

Еплджек тремтіла.

— І наші солдати не лише приголомшливо виглядатимуть і будуть невразливі для ворожої зброї, — продовжувала Реріті. — Ніщо не буде їх обтяжувати. До сих пір обладунки завжди захищали ціною мобільності, але тепер...

— Реріті?

Єдиноріжка зупинилася, поклавши копита на плечі Еплджек.

— Еплджек, тільки подумай. Ніхто з наших сімей більше не загине у бою. Якщо б Біг Макінтош мав...

— **НІ!**

Реріті відсахнулася, вражена раптовим вибухом Еплджек. Але жовтогаряча кобила ще не закінчила. Вона підступила ближче до своєї подруги, ткнувши її копитом у груди.

— *Не смій вплутувати мого брата у цю **чорноту!***

Реріті роззявила рота, її очі були широко відкриті.

— Годі цієї балаканини! — вимогливо сказала Еплджек. — Я не хочу більше чути ані слова. Це... мерзенно. Жоден жовнір ся не погодить на те, що ти пропонуєш. А навіть якби вони ся й погодили, як би ми могли їм це дозволити? Іноді ціна занадто висока! Ти не думала, же якби не жахливі наслідки цих речей, проти нас би вже воювали зебри у непробивній броні? Або з кулями, які можуть пробити все, що завгодно? Або щось іще гірше?

— Я... — Реріті зупинилася. Вона відвела погляд від Еплджек, на її щоках з'явився сором'язливий рум'янець. — Ох... ти дійсно права. Я... я не знаю, про що я думала!

Еплджек полегшено зітхнула.

— Та всьо добре, рідненька. Ти ся зачепила за ідею, добре її не продумавши. З усіма час від часу буває.

Єдиноріжка підняла погляд на Еплджек, слабко посміхаючись.

— Що ж... Тоді мені пощастило, що у мене є добра подруга, яка може витверезити мене вчасним ляпасом.

Еплджек всміхнулася.

— Ну то й добре. Ну а тепер я хочу, жеби ти ся вернула до Кантерлоту та продовжила працювати над твоїми дизайнами. У тебе й так роботи вдосталь. І жодна з нас про це більше не згадуватиме.

— Ніби цього ніколи не було, — сказала Реріті зі щирою вдячністю у голосі.

— Ніби цього ніколи не було, — погодилася Еплджек.

Реріті та Еплджек обійнялися. Єдиноріжка елегантно відступила та пішла до дверей амбару.

— Гей, — гукнула Еплджек. Її подруга зупинилася і обернулася. — Як ся вернеш до Кантерлоту, спали ту книгу. А ще ліпше, най хтось інший зробить це для тебе, — запропонувала жовтогаряча поні. — Маю підозру, же навіть її читання могло попсувати тобі голову.

Реріті задумливо підняла копито до підборіддя, потім кивнула.

— Так, гадаю, ти права, Еплджек. — Вона вишукано нахмурилася. — Ця книга *небезпечна*.

Еплджек дивилася, як Реріті відкрила копитом двері амбару і вийшла. Нарешті мій носій почав рухатися, ступаючи легко, щоб не створювати шуму, слідом за чудовою білою єдиноріжкою.

— Гей! — знову гукнула Еплджек, галопом пробігаючи повз мене достатньо швидко, щоб мій плащ ворухнувся. Вона зупинилася біля дверей і крикнула услід: — І на яке б глупство Рейнбоу Деш тебе не намовила, ці обійми *не* рахують ся!

<-----ooO Ooo----->

Я повернулася. Знову у власному тілі, і знову у присутності Стілхувза та Блюберрі Сейбр, обох високопосадових сталевих рейнджерів. Носії цих «огидних металевих штук», які Еплджек все-таки розробила. Коліщатка закрутилися в моїй голові. Поні у моєму мозку була зайнята розсовуванням частин головоломки по місцях. І першою частиною, яка вдало клацнула, була згадка про розмову Еплджек та Реріті у спогаді Спайка:

«Я ся дійсно сподіваю, же це ніяк не пов'язано з... тією... штукою, про яку ми ніколи не балакали.»

«О ні, дороженька. Я давним-давно покинула той проект.»

Стілхувз перервав моє внутрішнє розв'язання головоломки нехарактерним тоном.

— Ну. Що було у спогаді?

Я блимнула. Я більше не вважала, що проблема була у вірності Еплджек, в якій взагалі не варто було сумніватися. Але я не уявляла, що так нервувало Стілхувза. Було очевидно, що Еплджек умовила свою подругу зійти з того жакливого шляху. Інакше такі чудові обладунки і досі б існували.

— Там була... розмова, — почала я, мій мозок працював над тим, як витягти з них потрібну мені інформацію. — Між кобилами Міністерства Технологій та Міністерства Іміджу. — Я гадала, чи варто було назвати його Міністерством Воєнних Технологій але змінювати слова вже було занадто пізно.

— Це була довга розмова про кілька речей, більшість з них тривіальні, — сказала я, не зовсім нечесно. — Що саме ви шукали?

Стілхувз похитав головою.

— Ця інформація зробить твою відповідь упередженою.

Старійшина Блюберрі Сейбр фиркнула.

— Ну, якщо ти не скажеш, я не проти сказати сама. — Літня кобила посміхнулася мені. — Скажи йому, що цей спогад доводить, що цінності міністерської кобили, за які він так вперто чіпляється, є лише

вигадкою. Цей спогад доводить, що її цікавили не життя її солдатів, а лише просування власних проектів. І коли хтось інший висував значно, значно кращий проект броні, вона давила його на корню.

А. То ось у цьому справа.

Я блимнула, тепер вже відчуючи гнів. То ось у цьому справа? З усіх значно, значно гірших речей у цьому спогаді старійшина сталевих рейнджерів зосередилася саме на цьому? Я була на грані зриву.

Випрямившись настільки високо, наскільки дозволяла мені моя маленька статура, я гнівно фиркнула:

— А може, я краще розкажу тобі про те, чого *не* побачила у цьому спогаді?

Блюберрі Сейбр здивовано кліпнула очима. Стілхувз нерішуче зробив крок до мене.

— А не побачила я свого носія! — З нерозуміючого погляду очей старійшини я зрозуміла, що використовую терміни, які придумала сама. Я не мала жодної гадки, як правильно називати носія спогаду. Хоча це було і неважливо. Старійшина була земною поні. Вона все одно не могла зазирнути у кулю спогадів без реколектора. Було дуже вірогідним, що вона ніколи не бачила спогад власними очима, або бачила багато років тому, і недостатньо ясно пам'ятала його зміст.

Тому я спробувала знову, цього разу міцніше стримуючи свій гнів на цю маячню.

— Я не бачила поні, у спогаді якої була. Навіть копита не бачила. І хоча це не зовсім незвичайно, я вельми впевнена, що обидві міністерські кобили теж її не могли бачити. Я не думаю, що вони вели б цю розмову, якщо б знали, що присутній ще хтось.

Старійшина і Стілхувз завмерли на якусь мить, дійсно уважно слухаючи.

— А бачила я там, як хтось шпигував за міністерськими кобилами. Невидимий. — Я згадала сверблячу дивність. — І я не думаю, що це взагалі була поні. Я впевнена, що щойно побувала у спогаді зебри.

Ще один фрагмент головоломки у моїй голові встав на місце. Я підняла ПіпБак і сказала:

— Я знайшла це у розвалинах вербувального пункту неподалік від виправної колонії «Розбите Копито».

Я програла старий запис, відключивши навушник, щоб вони обоє могли чути:

*«Я відправляю тобі один з пристроїв, що знайшли на кряжі Розбитого Копита. Розвідка припускала, що зебри розробили фетиші з закляттям невидимості, але **це** більше схоже на розробку Міністерства Магії. Воно навіть сумісне з ПіпБаком. Як не прикро це казати, але серед нас, здається, є зрадники. Якщо хтось в ММТ зливає наші маготехнології зебрам, Принцесі доведеться прийняти міри.»*

*** **

Після запису було багато обговорень; але, врешті-решт, вирішилося тільки те, що я змогла заслужити трохи довіри старійшини, при цьому зумівши відволікти їх обох від їхньої попередньої суперечки.

Минуло ще більше години, перш ніж старійшина Блюберрі Сейбр підвелася та підійшла до вікна, дивлячись на люте червоне сяйво, що йшло з-за відгородженої муром частини Філлідельфії.

— Якщо ти йдеш туди, так просто тобі це не вдасться, — сказала вона. — Не з такою бронею, арсеналом та загonom супутників.

— Чому? — спитала я. — За те, щоб проникнути за стіну, я не хвилююся. Я можу просто левітувати нас через мур, коли буде проміжок між патрулями. — Принаймні, таким був мій план.

— Тому... — Блюберрі Сейбр обернулася до мене. — ... що так ти ніколи не доберешся до Ред Ая. Він завжди захищений. Принаймні зграєю грифонів, а то й крилом цих клятих алікорнів. За перших ознак неприємностей він стрибне у свою небесну колісницю і покине місто. Ти навіть помітити не встигнеш, як втратиш будь-який шанс завалити його.

От халепа. Я була впевнена, що зможу підібратися достатньо близько, доки вона не згадала про алікорнів. Я мала здогадатися, що це не буде так легко. Але, трясця мені в печінку, я не збиралася так просто здатися та піти додому. Тим більше після свіжого нагадування про те, що ці работорговці робили з безвинними поні.

— Я можу тобі допомогти, — запропонувала старійшина. — Якщо ти погодишся допомогти мені.

О. Це буде один з *таких* днів.

Старійшина виклала мені свій план. Вона зможе відправити мене і, можливо, одного з моїх супутників до огороженої частини міста... без наших речей, і вдягнених у рабське лахміття. Звідти мені доведеться добиратися до Ред Ая, якщо можливо, шляхом здобування його довіри, а не по трупах. Другий метод скоріше за все провалиться з тієї ж причини, що і таємний напад.

— Можливо, тобі більше доведеться остерігатися рабів, ніж охоронців, — зауважила Блюберрі Сейбр. — Армії Ред Ая почали заганяти рейдерів та примушувати їх працювати разом з іншими рабами. Деякі з поні, яких ти там зустрінеш, будуть покидьками найвищого ґатунку.

План ставав все краще і краще.

— І чого ти хочеш за це від мене? — нарешті спитала я.

— Дві речі. — Говорячи, Блюберрі Сейбр ходила по кабінету. — Перше, Ред Ай зміг створити якийсь двигун, що живиться радіацією. Він змушує рабів копати сам Філлідельфійський кратер заради радіоактивних уламків, які він зможе перетворити на енергію для роботи своїх фабрик.

Стілхувз заржав:

— Ну, це багато чого міняє. — Заяви Ред Ая про будівництво Нової Еквестрії, принаймні на рівні інфраструктури, раптово набули значно більшої вірогідності.

— Отож, — погодилася Блюберрі Сейбр. Вона обернулася до мене.
— Я хочу схеми цього двигуна.

Добре. Схеми Радіаційного Двигуна. Це перше.

— А друге?

Сталева рейнджерка нахмурилася ще більше.

— Наша розвідка заявляє, що Ред Ай здобув досліді чогось, що називається Закляття Обходу.

Мене тіпнуло. Я чула про таку магію менше ніж дві години тому, і не у приємному контексті.

— Я хочу, щоб ти знайшла його досліді щодо Закляття Обходу. Конфіскувала те, що зможеш. Знищила решту. — Старійшина тупнула обома передніми копитами. — Знищила все ретельно.

Я підняла брову.

— З яких пір Міністерство Воєнних Технологій цікавлять дослідження заклять?

Стілхувз втрутився:

— З тих самих, як це стало питанням виживання, — пояснив він.
— Зебри створили Амулети Обходу посеред війни. Обхід доповнює інші магічні ефекти, дозволяючи їм ігнорувати щось одне. Зебри, наприклад, використовували їх, щоб створювати крада-вибухи... значно менші варіанти мегазаклять, з якими ти знайома... з обходом зебр. З таким зебра могла увійти у місце, повне поні, вчинити вибух і вбити усіх у межах одного-двох кварталів, не завдавши собі жодної шкоди.

Образ невидимої зебри, яка входить у повний атрій Стайні під час одного з виступів Вельвет Ремеді раптово оселився в моєму мозку і не бажав йти.

— Єдинороги Міністерства Магічних Наук так і не змогли розколоти ці закляття до падіння мегачар, — повідомила мені Блюберрі Сейбр. — Але невідомо, наскільки вони наблизилися до цього. І, відповідно, наскільки близько зараз Ред Ай. Втім, я гадаю, ти

розумієш, чому для всіх поні буде краще не дозволити Ред Аю закінчити ці досліді.

Я кивнула, тепер вже уявляючи закляття з обходом алікорнів. О Богині!

— Отже, — спитала старійшина, — ти згодна на мою пропозицію?

Хоч як мені не хотілося, але я не бачила іншого виходу. Не тепер, коли просто вбити Ред Ая було недостатньо.

*** **

— Це дурний план.

Я зітхнула, дивлячись на моїх друзів.

— Майже напевне, але саме такий план ми маємо.

— Я не пущу тя туди саму, — наполягав Каламіті. — Тим більше беззбройну!

Його вірність змусила мене всміхнутися.

— Я не буду абсолютно беззбройною, — запевнила я його. — Вони не заберуть мій ріг. І мій ПіпБак вони теж забрати не зможуть. — Натомість ми мали замотати мої передні ноги об'ємистим лахміттям, щоб приховати його існування.

— Чому ти маєш іти сама? — майже благаючи спитала Вельвет Ремеді. Здається, їй цей план подобався ще менше, ніж Каламіті.

— Тому що... — Тому що я не хотіла, щоб кляті работорговці торкалися тебе своїми копитами. Ти дивовижна. А там краса це дійсно погана річ. — Ти потрібна мені тут. Ти не боєць, а там повно поневолених рейдерів. — Прошу, благаю, не змушуй мене продовжувати пояснення!

Вельвет Ремеді нахмурилася, явно ненавидячи кожне слово, але більше нічого не сказала.

— Один з нас має бути з тобою! — вимагав Каламіті. — Чом не я?

Каламіті мені хоча б не було так незручно дати пряму відповідь.

— З двох причин, — сказала я, на мить дивним чином відчуючи себе Блюберрі Сейбр. — По-перше, ти пегас. І одній Луні відомо, що вони зроблять з пегасом. Ваш рід тут не звичайна здобич. — Я з прикрістю стиснула губи. — Не думаю, що ми пройдемо разом далі воріт.

Каламіті зовсім не був вдоволений.

— Мені все одно. Най собі спробують, якщо гадають, же я їм це дозволю. Я тебе кидати через це не збираюся!

Я очікувала цього, але все одно відчула хвилю щирої вдячності. Але перш ніж я встигла перейти до своєї другої причини, втрутилася Вельвет Ремеді:

— А Стілхувз?

— Я не можу піти, — просто сказав Стілхувз. — Сталевий рейнджер — це трохи... підозріло.

Вельвет роздратовано зітхнула.

— Ми вже всі знаємо, що ти гуль. Тобі не треба ховатися у своїй броні. Ти можеш зняти її.

— Ні. Не можу.

Каламіті нахилив голову, питаюче дивлячись на Стілхувза.

— Чому не можеш? — тиснула Вельвет Ремеді.

— Бо моє тіло злилося з нею, — відповів гуль, викликавши кілька охів (один з яких був від мене).

— О! — Каламіті відступив на кілька кроків. — Ти з *таких* гулів!

Стоп... гулі що, бувають різні? Окрім гулів-поні і зомбі-поні?

Вельвет Ремеді виглядала так само здивованою реакцією Каламіті.

— З який «таких»?

— Він *кантерлотський* гуль.

Стілхувз кивнув. Вельвет Ремеді і я досі нічого не розуміли.

— Може, хтось пояснить?

Більше ніяких таємниць.

*** **

Поні, які отримали велику дозу радіації і вижили, були змушені терпіти жорстоке псування, ставши гулем. Оскільки зебри використовували різні види мегачар, логічно було існування деяких розбіжностей щодо ефектів. У більшості випадків ці розбіжності були ледве помітні, хіба тільки для самих гулів. Але кантерлотські гулі були зовсім іншого роду. Тому що мегазакляття у Кантерлоті не було схожим на жодне інше.

— Коли почали падати бомби, — розповідав нам Стілхувз, — Принцеса Луна розгорнула магічний щит над усім містом. Кантерлот бомбардували сотні ракет. Та жодна з них не несла мегазакляття, на відміну від ракет, що вдарили по Клаудсдейлу або Філлідельфії, але вони все одно були б руйнівними, якщо б влучили у ціль. Але Принцеса тримала щит.

Ми з Вельвет Ремеді сиділи і слухали, немов у трансі. Каламіті роздратовано відійшов убік.

— Ми були розміщені в одному з невеличких селищ, що оточували місто, буквально за периметром щита. Мій загін отримав наказ евакуювати села, вивести якомога більше поні до сховищ або Стаєнь. Вибухова хвиля від ракет, що розбилися об щит, стерла сотні поні у перші кілька хвилин. Бомбардування тривало кілька годин.

Стілхувз глибоко, з тремтінням, вдихнув і продовжив. Хоч він і був схований у броні, я розуміла, що він був приголомшений. Хоча тоді я вважала, що через спогади про всі ці смерті. Але пізніше я зрозуміла, що вражений він був через те, що сталося далі.

— Еплджек була зі мною. Але коли почалося бомбардування, вона відправилася назад до Понівіля, залишивши нас робити свою роботу, доки вона сама намагалася впевнитися, що вся її родина безпечно дісталася до Другої Стайні.

Я раптом задумалася, чи встигла сама Еплджек. Чи була вона у Другій Стайні, коли та закрилася? Я бачила, як Вельвет Ремеді позирає на мене, і підозрювала, що вона теж про це думає.

— Але ракетні удари були лише частиною відволікаючого маневру зебр. Мегазакляття вже було у місті. Особливе... врешті-решт, воно мало вбити Луну та Селестію, не просто сімсот п'ятдесят тисяч поні.

— Рожева Хмара, — зупинившись, раптом сказав Каламіті.

— Так.

Каламіті миттєво перехопив історію.

— Рожева Хмара — то... була... велика радіоактивна хмара ентропійного, некромантського газу. Як і Пошесть, її не обходить, чи є на тобі протигаз, чи ні. Ніц від неї не захищає. Все, що вона торкнула, вона просочила та згноїла. Я чув страшні історії про знайдені тіла, частини яких частково вплавилися у тротуари, або з сідлами, які злилися з кістками. Кантерлот досі токсичний. Вулиці і будівлі просочилися нею, ніби губки, і тепер розвалюються і поступово випускають її.

— Зебрам потрібен був цей щит, — продовжив Стілхувз. — Він тримав концентровану Рожеву Хмару у місті, і вона була достатньо сильною, щоб фатально отруїти навіть Селестію та Луну. Коли вони зрозуміли, що вмирають, було вже занадто пізно. Але вони все одно тримали щит. Я чув, що вони робили це по черзі, одна тримала щит, доки інша намагалася відновити трохи сил. Наприкінці вони трималися одна за одну, щоб не впасти.

— Чому? — спитала я, відчуюючи, як у мене на очах з'являються сльози. — Чому вони просто не розвіяли щит? Місто вже було приречене! Чому вони не втекли?

— А ти б втекла? — просто спитав Стілхувз. — Я досі був в одному з більш віддалених селищ, коли щит нарешті розвіявся. Місто поглинуло достатньо Рожевої Хмари, щоб вплив не був смертельним, але...

Каламіті знову доповнив історію з відтінком відрази у голосі:

— Коли Селестія та Луна зрозуміли, же Рожева Хмара їх вбиває, з часу першої атаки вже пройшли години. Пегаси вже замкнули небо. Вітер почав дичавіти.

Сумно змахнувши крилами, наш друг-дешит пояснив:

— Якщо б Селестія та Луна розвіяли те своє закляття, вони, може, й вижили б... хоча й мало чим нагадували б колишніх себе. Але купа інших поні були б приречені, коли неконтрольовані вітри роздули б Рожеву Хмару по всім тим селам, по фермам... це б знищило все життя аж до Понівіля. А може й далі.

Він скорботно повідомив нам:

— Мені дуже прикро казати це вам обом. Чесно. Але... Луна та Селестія не Богині, які дивляться на вас з небес, як вас вчили у Стайні. Принцеси віддали свої життя, щоб ваші предки змогли ся дістати до тієї Стайні і вижити.

*** **

Прошло багато часу, перш ніж Вельвет Ремеді і я знову були готові говорити. На якийсь час ми просто відійшли від інших, знайшли собі куточок і мовчки обіймали одна одну.

Тоді я вирішила, що хай там як, а я все одно буду молитися Селестії та Луні. І неважливо, що мої знання не співпадають з моїми віруваннями. Серцем я все одно вірила, що Луна і Селестія десь там, нагорі. Дивляться на нас. Піклуються про нас. Направляють нас.

Я лише не знала, чи те, у що я вірю, було правдою. Я розуміла, що скоріше за все ні. Але я все одно могла обрати віру.

Нарешті ми знову зібралися разом для другого раунду пояснень, чому ніхто не піде зі мною у Філлідельфію. Маю визнати, моя віра похитнулася і я вже не була такою впевненою. Але я продовжувала свою лінію.

— По-друге, — сказала я Каламіті, починаючи з того місця, де ми перервалися, — ти пегас.

— Ем, Лі'лпіп? Якщо я ся не помиляю, це було по-перше.

— Ну, і по-друге теж. Бо ти — мій шлях відступу. Моя єдина надія. Ніхто більше не зможе прилетіти і врятувати мене, якщо все піде шкереберть. Мені потрібно, щоб ти був тут і міг це зробити.

Каламіті нахмурився, але, здається, це пояснення йому подобалося більше.

— Зажди! — Він подивився на мене, ніби я намагалася надурити його. — Яким хріном мені знати, же ти у небезпеці, або де тебе шукати, якщо я буду тут, а ти там?

На щастя, я це вже продумала.

— Ці работорговці, принаймні, рядові, не дуже схожі на освічених поні. Я майже впевнена, що вони не зможуть розібрати, де закінчується мій ПіпБак і починається периферія. Тому я впевнена, що зможу пробратися туди зі слотовою апаратурою. — Я всміхнулася. — Це означає або СтелсБак, або передавач, який ми отримали від грифонів.

Я левітувала з торби і те, і інше.

— Я візьму передавач. Ти візьмеш СтелсБак. Стілхувз може активувати його для тебе, коли...

— Я знаю, як використовувати СтелсБак, — перервав мене Каламіті, простягаючи копито до пристрою. — А от як я отримаю твій виклик, геній ти наш? Бо якщо ти не помітила, сам я ПіпБака не маю.

Я посміхнулася ще ширше, левітуючи особистий ПіпБак Вельвет Ремеді з торби, у якій він пролежав всі ці тижні подорожей. Вельвет Ремеді болісно на мене подивилася.

— Так, я його залишила, — повідомила я їй, перш ніж вона встигла хоч щось сказати. — І так, я знаю, що тобі не подобається його носити. Тобі й не доведеться. Це лише запасний план на випадок, якщо головний план не вдасться.

Каламіті підняв брову.

— І цей план?..

Нарешті, я левітувала з торби обхідний пристрій Хоумідж.

— У мене для вас є дуже важлива місія, яку треба закінчити, доки мене не буде. — Я подивилася на моїх супутників і вирішила, що ще ніколи не збиралося кращої команди для подібної роботи. — Мені потрібно, щоб ви віднесли це у Філлідельфійську вежу і прикріпили до мейнфрейма на базовій станції. Це дасть Ді-Джею ПонЗ очі та голос у Філлідельфії, щоб вигнати Ред Ая. І звільнить приймачі на станції, щоб спіймати мою передачу.

— Ред Ай майже напевне поставив добру охорону у цій вежі, — зауважив Стілхувз. — Гадаю, нас очікує бій.

— Отже, вам точно знадобиться медик, — заявила Вельвет Ремеді.

Каламіті трохи підняв край капелюха.

— Шо ж. Гадаю, же ми маємо план.

*** **

— Давай, — сказав Стілхувз, простягаючи мені свою останню кулю спогадів броньованим копитом. — Ти бачила інші. Варто подивитися і останню, перш ніж підеш.

Я не думала, що була готова до ще однієї подорожі у спогади Еплснека. День і так був немов емоційний вихор. Я відчувала себе слабкою і крихкою, ніби черговий порив вітру міг розбити мене. Я затулилася копитом, заперечливо хитаючи головою.

Стілхувз пробурчав:

— У порівнянні з тими, що ти бачила, цей спокійний. — Він тиснув: — Ти ж довіряєш мені, чи не так?

— У дуже чітких межах, — визнала я. — Це не... про те, як ви з Еплджек займалися сексом, га?

Стілхувз мовчки дивився на мене. Потім він поклав кулю на підлогу, так що вона покотилася до мене.

— У тебе брудні думки. — Він розвернувся і вийшов.

Я дивилася, як куля докотилася до мого правого переднього копита і зупинилася.

<-----ooO Ooo----->

— Це нечесно!

Я впізнала голос Рейнбоу Деш майже на цілу хвилину раніше, ніж почула, що саме вона говорить.

Я була Стілхувзом. Цього разу не Еплснеком, бо з усіх боків на мене тиснула важка броня. Не враховуючи внутрішньої частини шолому, мій огляд був обмежений візором, але я була нагороджена винятково складною та навороченою Іскрою Пильності. У шоломі я, здається, мала доступ до усього, що провадили мої ІП та ПіпБак... і навіть більше.

Дихати всередині обладунку було неприємно. Мій писок був притиснутий до дихального апарату. Повітря було прохолодним та свіжим, скоріш за все, його генерував малий повітряний талісман, але цей загубник був просто незручним.

Сам обладунок був громіздким та обтяжував мене, але я почувалася сильною. Сильніше, ніж у будь-якому зі спогадів, що я пережила раніше. Вага хоч і була великою, але відчувалася не більш обтяжливою, ніж легкий пакунок.

Мої кроки були важкими, ніби мої копита були... ну, власне, вони й були закованими у сталеву броню. В цілому, це був просвітлюючий погляд на існування Стілхувза. І хоч я і бачила переваги, я йому через це не заздрила.

Я йшла по коридору, зосередившись на подвійних дерев'яних дверях у його кінці. Це, припустила я, була якась офісна будівля. На щастя, не бойовище. Близької загрози, здається, не було.

Я відчула, що підняла броньоване копито і поштовхом відкрила двері з добре відміряною м'якістю.

За ними був офіс без меблів, який, здається, майже не використовували. Кілька полиць і стіл. І саме тут Рейнбоу Деш та

Еплджек і сперечалися. Еплджек стояла за столом, вдягнена у костюм, у якому виглядала дуже незручно. Рейнбоу Деш, з іншого боку, була вдягнена у ту ж саму фіолетово-чорну уніформу, в якій я раніше бачила її сьогодні і роки тому. Точніше, у недоторканно новій версії того ж самого дизайну. Форма мала зубчастий жовтий комір та хмару у вигляді черепа на стегні, з якої розліталися райдужні блискавки і яка закривала те місце, де була б справжня кьютімарка Рейнбоу Деш.

Обидві кобили обернулися до мене. Еплджек кивнула, вдячно посміхнувшись Стілхувзу. Рейнбоу Деш, здається, лише зміряла поглядом металевого воїна, явно не впізнаючи поні всередині. Я згадала, що пегаска не дізнається про Еплджек та Еплснека до вечірки, до якої, як я підозрювала, залишався ще рік-два. Вона повернула увагу до своєї рудохутрої подруги.

— Це просто неправильно! — у праведному гніві випалила блакитна пегаска. — Міністерство Крутості будує майже п'ятдесят веж — вишиною до самих хмар — по всій Еквестрії, а тобі доводиться продавати ферму «Солодке Яблуко», лише щоб створити обладунок? Що це за маячня?

Так, може, і не сперечалися.

— Це тому, же ви окрім цих веж нічого, як я виджу, і не робите, — терпляче пояснила Еплджек. — Тим часом як моє міністерство допомагає фінансувати більше чотирьох дюжин підприємств, даючи їм субсидії, які їм потрібні, жеби вони могли працювати, закін не зможуть приносити стабільний профіт. А наступного року буде ще дванадцять.

Рейнбоу Деш роззявила рота. Потім нахилила голову.

— Тобі ніколи не здавалося, що Міністерство Технологій трошки *занадто* успішне?

Еплджек ворухнула свій ковбойський капелюх і посміхнулася.

— Ні, серйозно, — заявила блакитна пегаска, розправляючи крила. — Воно вже так розгорнулося, що іноді я не впізнаю Еквестрію.

Жовтогаряча поні з сивіючою світлою гривовою пильно подивилася на свою подругу. Я не помічала сивини в інших спогадах, хоча різниця у віці була максимум кілька років. Я з подивом зрозуміла, що в якийсь момент Еплджек почала фарбувати волосся. Я замислилася, чи захочу і я це робити в такому віці. Хоча я буду щасливою кобилою, якщо проживу так довго на Еквестрійському пустинні.

— Наприклад, невже тобі дійсно потрібно стільки доріг? — спитала райдужногрива пегаска.

— Не забувай, же у декого з нас немає крил.

У двері стукнули. Стілхувз підійшов і став поряд з Еплджек, немов охоронець. Рейнбоу Деш нахмурилася, але відсунулася вбік.

— Заходьте! — гукнула Еплджек.

Двері відчинилися, і у кімнату увійшла Епл Блум. Вона мала красиву зачіску і була вдягнена у ділову сукню рожевого кольору та кольору червоного дерева, які добре пасували до її гриви. Вона виглядала у своїй сукні значно зручніше, ніж її старша сестра у костюмі. До її боку була прив'язана ділова сумка.

— Стоп... — сказала Рейнбоу Деш, переводячи погляд з однієї сестри на іншу. — Ти продаєш свою ферму... власній сестрі?

— Технічно, — мовила Епл Блум ввічливим професійним голосом, — вона продає ферму «Солодке Яблуко» Стайні-Тех. — Молодша сестра повернула голову, відкрила свою ділову сумку і зубами витягла з неї планшетку. Вона простягнула її Еплджек, яка взяла її за другий бік і поклала на стіл між ними.

— Здається, там все, як ми ся й домовляли, — сказала Епл Блум своїй сестрі. Я помітила, що її голос був трохи більш міським, ніж у її старшої сестри, сільський акцент був не настільки сильним.

Стілхувз підійшов до Епл Блум, прихилився ближче і прошепотів їй на вухо:

— Ти ж не збираєшся знести її та побудувати там супермаркет, га?

— О небо, ні, — зніяковіло прошепотіла у відповідь Епл Блум. Майже... винувато. Її старша сестра помітила погляд.

— Зажди. Ти ж не збираєш вигнати мене та бабцю з ферми, га?

Епл Блум виглядала ображеною.

— Як ти можеш навіть питати таке? Я ж твоя сестра!

— Бо я знаю цей погляд, — суворо мовила Еплджек. — І питаю я саме тому, же я твоя сестра. Тому розповідай.

Епл Блум зітхнула, потім витягла комплект креслень, розгорнула їх на столі перед своєю старшою сестрою та двома (насправді трьома) гостями.

— Ти так само маєш права на дерева та яблука, як ми й обіцяли. Стайня-Тех купує лише права на землю. Але тобі треба буде пересадити всі яблучні дерева ось на цю ділянку. І ти не зможеш використовувати амбар до наступної весни.

— Шо? — Еплджек підняла брову, звертаючись до молодшої сестри. — Чому?

— Бо ми будуватимемо там Стайню.

<-----ooO Ooo----->

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Маленький Ривок — У легкій броні ви біжите на 20% швидше.

[1](#) Poppyseed — «макове насіння»

[2](#) Blueberry Sabre — «чорнична шабля»

3 Winter — «зима»

Глава 25: Щедрі душі

«Ми стоїмо на порозі нового золотого віку. Там, де інші лише виживають, ми процвітаємо! І хоча я направляв ваші зусилля, це сталося саме завдяки вашій власній силі... Бо так, саме заради свободи ми і працюємо.»

Сама.

Я віддала всі свої речі, навіть робу, Каламіті. Лицар Поппісід принесла мені замазане, брудне рабське лахміття замість одягу. Товсті намотки на моєму передньому правому копиті сховали мій ПіпБак, а гілки та криваві плями натякали, що моя нога була жорстоко поранена. Якщо б хтось спитав, я збиралася сказати, що простромила ногу арматуриною.

Потім на мене наділи кайдани. Як і работорговці раніше, Поппісід не змогла нормально мене скувати через ПіпБак, тому замкнула кайдани над колінами. Я левітувала себе у клітку рабського возу та уляглася на запліснявіле сіно, наповнене малими, кусючими комашками. Буквально через кілька хвилин мені стало жахливо некомфортно. З усім цим, та ще й з тим, що минулого вечора мого хвоста ледве не виїбала велетенська палаюча Пінкі Пай, я була визнана достатньо жалюгідною.

Мені дозволили причепити кілька шпильок на моє лахміття, але мені залишалося лише сподіватися, що я зможу знайти викрутку десь на іншому боці Муру.

Потім, стурбовано попрощавшись, мої супутники залишили мене саму. Я мала лежати на місці і чекати, доки один з работорговців Ред Ая, якого сталеві рейнджери вдало підкупили (або вмовили співпрацювати у менш приємний спосіб), прийде та забере рабський віз.

Я забула, як воно було бути самій. Я провела все своє минуле життя сама. Я росла, не маючи друзів; а моя мати, хоч як я її любила, не була з тих батьків, з якими кобилка могла відчувати себе «разом». Самотність це холодно, тоскно і жалюгідно. Це пустота, яку мені до

болю хотілося заповнити. І маленькі хобі та відволікання, до яких я зверталася, ніколи насправді не заповнювали цю дірку. Бо заповнити її можна було лише товариськими стосунками.

Доки я росла, з усього, що я мала, найближчою до цього була музика — пісні по радіо Другої Стайні. У музиці принаймні була інша поні, яка намагалася створити зв'язок. І я могла удавати, що ця поні намагається створити зв'язок саме зі мною, а не з будь-яким слухачем. Ілюзія ніколи не була повною, і довше пісні не тривала. Але доки грала музика, міраж дружби захищав мене від холоду.

Гадаю, можна й не казати, що саме пісні Вельвет Ремеді я цінувала більш за все. Я навіть закохалася, гадаю, у свою мрію про неї. Я досі пам'ятала, як було боляче, коли придуманий мною сміховинний та нереалістичний образ був розбитий справжньою нею, не-рабиненою, яка стояла у вагоні серед міста работорговців. І навіть тоді, гадаю, я ще чіплялася за маленькі кавалки моєї уявної Ремеді, до того дня, як вона вистрелила у мене.

Та незважаючи на все це, я не проміняла б свою справжню дружбу зі справжньою поні ні на що, тим більше на відносини зі своєю двовимірною вигадкою. Те, що я мала, було краще. Значно краще. Бо воно було справжнє.

Коли я покинула Другу Стайню, моє життя змінилося назавжди. І найбільш сильною зміною було не безмежне, відкрите пустище або хворобливе сонячне світло, яке пробивалося крізь хмари. Це були не жахи, злоба та жорстокість, які я побачила, або біль, який пережила, або навіть ріка понячої крові, у яку все глибше занурювалися мої копита.

Найбільш сильною зміною була дружба. І почалася вона через кілька днів після виходу зі Стайні, з поні на ім'я Каламіті.

Я ніколи не зустрічала таких поні, як Каламіті. Він був безстрашним, шляхетним і справедливим у такий спосіб, до якого я могла лише прагнути. І він піклувався про мене так, як ніхто, навіть моя мати, про мене не піклувалася. Він був готовий бути зі мною,

навіть коли я була дурною і помилялася. Не можу сказати, що ми ніколи не сперечалися, бо часто бувало і таке. Але він не винуватив мене завчасно. Він довіряв мені, і я знала, що теж можу йому довіряти.

Я відкрито визнаю, що я ревнувала, коли Каламіті та Вельвет Ремеді почали тягтися одне до одного — і, оглядаючись назад, я задумувалася, чи була моя думка про те, що вони вже є парою, дійсністю чи самоздійсненням пророцтвом? Яким же дурним було це почуття з мого боку. Але дружба була, і досі є, для мене чимось новим, і мені ще треба багато про неї дізнатися. І, зважаючи на кількість історій Спайка, уроків дружби буде ще дуже, дуже багато.

Тільки після того, як я прийняла їх близькість та змирилася з нею, моє серце розкрилося достатньо, щоб прийняти Хоумідж. Я мала дружбу, але пустота йде глибше. Я хотіла більшого, ніж товариські стосунки. Я бажала кохання і фізичною близькості.

Я також визнаю, що коли Хоумідж вперше відкрила можливість, мене тягло до неї просто від відчаю. Але це змінилося. *Вона* змінила це. Більше того, я не стала б винуватити поні, що визнав наші відносини швидкими та короткими. Але хоча це й правда, що я не бачила її у плоті до вежі Тенпоні, я багато про неї дізналася ще до того, як побачила особисто, як і вона дізналася про мене. Насправді я знала Хоумідж майже так само довго, як і Каламіті.

Так, я не знала її глибоко і особисто до вежі Тенпоні, але хто насправді знає своїх друзів у перші кілька тижнів? І я впевнено можу сказати, що зв'язок, який ми збудували до зустрічі, мав добрий фундамент. Я можу сказати це завдяки, в основному, чесності, яку, як я зрозуміла, втілює Хоумідж. Хоумідж, яку я знала як Ді-Джея Пон3, була і є справжньою Хоумідж. Звичайно, не всією нею, і не без прикрас. Але все одно справжньою.

Хоумідж знає мене у найкращих проявах, але знає і у найгірших. Але це її не відштовхнуло, натомість вона прийняла мене такою, яка я є. Вона обняла і втішила мене. І зробила значно більше, дозволивши мені близькість, про яку я раніше лише мріяла, і зазвичай соромилася. З Хоумідж мені не було соромно.

Після того, як я побачила спогади Стіхувза, меланхолічне зрозуміння пробралось у мої думки. Він був єдиним з моїх супутників, хто мав схожі відносини (поки що... якщо Каламіті та Вельвет Ремеді не примудрялися робити свої справи зі значно більшою таємністю та непомітністю, ніж я від них очікувала). Як і я, він мав супутницю, у відкритості та чесності якої він міг не сумніватися. І, як і я, він вирішив приховувати дещо від неї. Я впевнена, що він не розповідав Еплджек про скоєне ним убивство. Тоді як у моєму випадку я приховувала від Хоумідж... ну, інше вбивство, яке скоїв Стіхувз.

Міркуючи над цим, я зрозуміла, що такі паралелі мене просто лякають.

Стіхувз колись казав мені, що я дізнаюся, що він не «кращий поні» — і я в цьому впевнилася — як казала і вона. І хоча я можу лише здогадуватися, що стало з їхніми відносинами, я знаю, що він і Еплджек були разом у той день, коли впали бомби. Я маю припустити, що вони хоча б спробували виправити шкоду, спричинену його темними таємницями. Я також знаю, що, врешті-решт, вона його покинула. Вона вирішила, що родина важливіше, і залишила його позаду.

І він жив, покинутий, двісті років. Сам.

З болем у серці і почуттям тривоги я зрозуміла, що мені конче потрібно побалакати з Хоумідж. Якщо пощастить, я зможу це зробити, щойно мої друзі встановлять обхідний пристій. Я гадала, чи зможу балакати з нею, говорячи просто у повітря. Але з того, що я чула раніше, більше схоже було на те, що мені доведеться самій потрапити на станцію, щоб поговорити з нею. Так чи інакше, я рішуче збиралася все розповісти. На краще чи на гірше.

На відміну від хобі та відволікань моєї самотньої юності, дружба дійсно *може* заповнити пустоту достатньо, щоб зробити поні щасливим. І хоча зазвичай я не назвала б мій досвід на Еквестрійському пустищі щасливим, зовні я дійсно була щасливіше, ніж у Другій Стайні.

Буття з друзями це ніби ковдра, що захищає від холоду. Bastion, що робить тебе сильніше. Зв'язок, що робить тебе більше. Без друзів я була розкритою, слабкою і малою.

І, трохи не по темі, мені свербіло.

*** **

Сітчаста огорожа, що оточувала забарикадовану зовнішню браму, потріскувала енергією. Охорона весело дивилася, як работорговець тягне мій віз до Муру.

— Лише одна? — гукнула кобила-охоронниця. Вона була у важкому обладунку і з бойовим сідлом, на якому було чотири бойових дробовика. Це видовище змусило мене скривитися. — Цілий віз лише для однієї? Втрачаєш хист, Гнеше¹?

Работорговець, що тягнув мій віз, лише забурчав. Я почухала шию заднім копитом і спробувала не морщитися щоразу, як фургон підскакував на розбитих, кам'янистих вулицях. Я без надії сподівалася, що рабів купують.

— Та ще й таке мале, — гукнув охоронець-жеребець у схожому обладунку. Я звернула увагу, що не бачу у нього зброї, окрім його рога та копит. Цікаво, це робило його менш чи більш небезпечним? — Якщо б це не було єдинорогом, я б запропонував просто кинути це в озеро.

Мені так свербіло, що я дійсно бажала, щоб мене кинули в озеро. Втім, зрозуміла я, вже не вперше я чула, що работорговці вважають єдинорогів більш цінною здобиччю. Це не дуже дивувало, зважаючи на те, що від єдинорогів у Другій Стайні часто очікували технічної роботи завдяки точним маніпуляціям, які дозволяла наша магія. Мені було цікаво, до якої роботи ставив нас нас Ред Ай. Гадаю, я скоро дізнаюся.

Доки поні з чотирма бойовими дробовиками тримала мене на прицілі, її напарник натиснув важіль, вимкнувши тріск струму на сітчастій огорожі. Він натиснув кнопку, і частина огорожі почала згортатися із сильним брязкотом. Поні з чотирма бойовими

дробовиками не зводила стволів з мене, однієї скованої єдиноріжки у клітці, як і двоє снайперів, що ховалися у сталевих дотах обабіч внутрішньої брами Муру. На верхівці муру було видно голови патрульних поні, які ходили платформою, що йшла по периметру одразу за стіною. Навіть якщо б вони знали мене, така безглузда кількість — це вже перегин.

Над головами шугонув грифон, перевіряючи свіже надходження, і з реготом полетів геть.

— Клянуся сам-знаєш-ким, Гнеше, коли я вперше це побачила, я подумала, що ти зовсім з глузду з'їхав і насправді привіз малу кобилку! — гиготнула кобила, від чого я відчула себе ще меншою. — Я вже думала, що варто відстрілити тобі голову, доки Стерн до тебе не добралася.

Гнеш, мій «шофер», знову просто щось пробурчав.

— Що це? — спитав охоронець-жеребець, роздивляючись мене. Його ріг засвітився, і зазубрений, іржавий спис просунувся поміж ґратами до мене. Я відсахнулася. Єдиноріг нахмурився, тицьнув списом у просочені кров'ю пов'язки навколо мого ПіпБака і відвів їх вбік.

От лайно! Я ще до брами не дісталася, а план вже розвалювався на шматки.

— О, — з посмішкою пробурчав він. — Вважаєш себе розумною поні, га? — Він жорстоко на мене подивився. — Подивимось, якою розумною ти будеш всередині.

Всередині? «Він збирався зґвалтувати мене, — майнула у мене панічна думка, — чи просто пропустити всередину?»

Кобила скося на нього подивилася, потім жорстоко реготнула.

— О, прошу, зроби це! Трясця, ось, я навіть потримаю її! — Вона злобно вишкірилася до свого компаньйона. — П'ятнадцять хвилин розваги... якщо хоч стільки... і тебе тиждень кліщі за залупу кусатимуть!

Я раптово відчула вдячність до сіна, повного комах.

Жеребець з наляканим поглядом відсахнувся, потім нахмурився до кобили.

— А ти б тільки порадувалася, так?

— Ти навіть не уявляєш, як. — Яка огидна парочка.

— Тьху! — Він натиснув кнопку, що зачиняла зовнішню браму, і махнув копитом до снайперів. — Пропустіть! — Він знову подивився на мене, цього разу з ледве стримуваною відразою. Його погляд перейшов на мій ПіпБак, тепер частково видимий крізь пов'язки. — О, і відведи її до дока Слотера². У неї один з цих наніжних терміналів, які заїбешся знімати.

Для поні, яка була дуже розчарована тим, що мала ПіпБак за кьютімарку, я була на диво налякана думкою, що можу його втратити. Наскільки я могла зрозуміти реакцію жеребця, ці работорговці вже бачили ПіпБаки раніше. І мали способи їх зняти.

Жеребець підняв важіль, і огорожа навколо нас знову затріскотіла і загула.

З оглушливим скреготом величезна металева внутрішня брама Муру почала опускатися на здоровенних ланцюгах — розвідний міст, у комплекті з ровом з внутрішнього боку Муру. Мій ПіпБак почав стривожено клацати, помітивши радіацію, яку випромінювала грязюка у ньому. Мур явно був призначений як для того, щоб ніхто не вийшов, так і для того, щоб ніхто не увійшов.

За ним я вперше побачила внутрішню частину Філлідельфії. Наглядачі за рабами стояли на варті над вкритими сіткою робочими ямами; на них були вдягнені попони та протигази, їх зброя була націлена туди, де бідолашні поні працювали за межею виснаження. Я не могла сказати, яку роботу вони виконували, але я бачила, що вони були брудними, хворими і тремтячими.

З найближчої робочої ями піднімався димар. Пекельний, червонуватий дим виходив з нього. Мене душив сморід немитих поні

та отруйного диму.

Змах яскраво-жовтого і зеленого облетів навколо димаря, перш ніж вмотитися на купі уламків неподалік. Паєлайт! Вона нахилила голову, дивлячись на мене.

Я була не сама.

*** **

«Дивіться! — вигукнув голос Ред Ая. — Ми стоїмо на порозі нової ери. З кожною фабрикою, яку ми відбудовуємо, ми робимо великий крок вперед, до Еквестрії, де наші діти зможуть жити у безпеці та затишку сучасних міст, а не плазувати у розвалених руїнах минулого. З каменю, скла та сталі, зроблених там, ми зможемо відбудувати будинки, башти та великі траси, які принесуть свободу та процвітання прийдешнім поколінням! Це, діти мої, останнє покоління, якому доводиться скніти у печерах та боротися за двохсотрічні залишки їжі.»

Філлідельфійське радіо лилося з динаміків звідусюди. Повідомлення та музика йшли безперервно, постійні супутники як хазяїв, так і рабів.

Гнеш протяг віз повз ще кілька робочих ям, перш ніж зупинитися у місці, яке колись було парковкою для колісниць. Я кашляла. Мій ПіпБак не соромився інформувати мене про те, що газ, який ішов з димарів робочих ям, був отруйним. У охоронців були протигazi, але рабам їх, вочевидь, не видавали. Я тремтіла від гніву. Рівень убутку робітників тут мав бути непомірний.

На парковці було повно возів-кліток, більшість з них нещодавно спорожнені іншими тягачами, які збирали рабів на вільному місці тротуару. Брама, крізь яку я пройшла, була не єдиною, і я була не єдиним новим надходженням.

Гнеш відкрив мою клітку, просунув голову всередину, прикусивши ланцюг моїх кайданів, і грубо витяг мене. Він притягнув мене до натовпу страждаючих поні, кожен з який явно пережив тижні страждань, перш ніж потрапити сюди.

Велика чорна грифонка у темно-сірому обладунку Кігтів приземлилася на дах поряд із парковкою і похмуро обернула свою білоперу голову до нас. Над нею здіймався прапор, який тріпотів на вітру: прапор Ред Ая. Під одним крилом вона тримала згорнутий батіг, а на спині у неї висіла великокаліберна снайперка.

«Так, робота важка, — продовжував голос Ред Ая з найближчого динаміка, доки грифонка з даху розглядала жалюгідну групу поні внизу. — Але лише завдяки щедрому дару наших зусиль наші діти, і діти наших дітей, зможуть мати кращий світ. Ми маємо самовіддано давати все, що можемо, заради того, щоб Нова Еквестрія могла піднятися. І про це не легко просити.»

Серйозно, Ред Аю, я щось не бачу, щоб тут просили.

«Дикунів хвилюють лише свої маленькі групи, нездатні або небажаючи бачити більшу картину. Рейдери та сталеві рейнджери є втіленнями егоїзму, яких хвилюють лише власні примітивні бажання та застарілі кодекси; які забирають у інших, що забігають, а натомість нічого не дають.

Але тут, сьогодні і щодня, ми віддаємо. Ми створюємо. Там, де інші знають лише, як руйнувати, ми будуємо! І саме так, діти мої, ми брукуємо шлях для...»

Один з інших возотягів гаркнув на нас, змусивши багатьох поні скулитися, а одну навіть розплакатися:

— Приведіть себе у порядок, нікчемні мули!

Вираз обличчя грифонки раптово змінився з чогось на зразок м'якого презирства на холодний гнів. Вона витягла величезну великокаліберну снайперку швидше, ніж, на мою думку, було можливо. Шум пострілу пролунав ніби праведний гнів Луни. Возотяга розірвало навпіл, дві кулі пробили асфальт і увійшли глибоко у землю.

Деякі поні закричали. Кобила з фуксиновим хутром і помаранчевою гривовою почала задкувати, намагаючись тримати свої копита подалі від калюжі крові, що розтікалася, її нажахане обличчя було заляпане чимось схожим на вміст шлунку мертвого работорговця.

«... Ми не тварини. Ми не зебри. Ми поні! Наше єство краще, а покликання — вище. Ми знаємо, що цей шлях важкий, але ми все одно стаємо і приймаємо виклик. Ми знаємо, що багато з нас можуть страждати і загинути, ніколи не спробувавши солодких плодів нашої праці. Але через нашу щедрість та надію ми все одно віддаємо себе заради того, щоб інші могли знати краще майбутнє. Бо це майбутнє варте будь-яких жертв! І так, Нова еквестрія потребує жертв.»

Зрозуміло... але чому жертв поні?

Промова Ред Ая скінчилася. Знову почалася музика, бадьора та велична. Грифонка дивилася не на нас, але на зіщулених работорговців.

— Ви **не** перериватимете, коли говорить Ред Ай!

Вона обернулася до нас.

— Мене звати Стерн, — заявила грифонка, дивлячись вниз на своїх нових рабів. — І це моє місто.

*** **

— Ви робітники, — повідомила нам Стерн, походжаючи по даху. — Ви працюєте заради будування світлого майбутнього, Нової Еквестрії, яка буде населена Єдністю. Ваша робота — це дар, який ви даєте майбутньому. І у вас є вибір — ви даєте його добровільно, або Ред Ай дасть його за вас.

Я була у замішанні. Я кипіла від ставлення до рабів, яке легко можна було назвати повільним і болісним вбивством. І все ж... я розуміла мету Ред Ая. Може, не всю. Уся ця справа з Єдністю ставала все моторошніше. Але ж прогрес? Намагання зробити світ краще за будь-яку ціну? Той самий позив залишив мене по стегна у крові, і я не винуватила себе за це.

Ред Ай приставить вас до роботи заради речей, заради яких ми, мабуть мали б працювати разом — хіба що добровільно та у безпечніших умовах! Я? Я б засадила кулю вам у голову, якщо ви гвалтівна, вбивча болячка на тілі понства. В обох випадках ми

вирішували, що поні, які не бажають жити правильно, втрачають право на вільне життя, а то й на життя взагалі.

Різниця була. Була межа між Ред Аєм і мною. Просто вона не була настільки широкою, як мені хотілося. Втім, це не змінювало болю, який я бачила і чула навколо себе, і того факту, що ці жахи мають припинитися.

— Але більшість з вас майбутнє зовсім не цікавить, так? Я бачу це у ваших очах. Вам насрати на інших поні. Вас цікавить лише ваша «свобода». Що ж, слухайте уважно, бо я розповім, як вам звільнитися, — сказала Стерн, її голос був грубим, сповненим відрази та звинувачення. Частині мене хотілося закричати, що мені не байдуже. Але значно сильніша частина мене уважно слухала. Якщо я не зможу знайти викрутку і неохоронюване місце, щоб сховатися, це може бути моїм найкращим шансом.

— Свободу треба заслужити!

«Ну звичайно», — подумала я. Але Стерн швидко розвинула цю ідею.

— Ви можете працювати на заводах та фабриках, доки не помрете. Або ви можете добровільно взятися за більш небезпечні роботи. Ті, хто зроблять це, будуть нагороджені. Ред Ай дуже щедрий жеребець. Він дає вам три варіанти.

Грифонка підняла три гострих, немов бритви, кігті, і почала загинати їх.

— Ви можете обрати роботу у Команді Повернення Стаєнь. У Філлідельфії багато Стаєнь, у кожній з них повно ресурсів. Але Стайні бувають небезпечними. Зазвичай вони мають власну охорону або... незвичайні небезпеки.

Я здригнулася відчуючи свіжу хвилю люті.

Грифонка нахмурилася.

— І, звичайно, є сталеві рейнджери, яких цікавлять ті ж самі призи. І перш ніж ви там собі чогось навігадуєте, попереджаю: сталеві

рейнджери мають звичку знищувати усіх, хто заважає їм забрати собі стару власність Стайні-Тех. Вони вб'ють вас так само швидко, як і нас. І у тих нечастих випадках, коли у Стайнях досі хтось живе, вони зазвичай знищують і їх. Ред Ай хоча б дає їм ті самі варіанти, що й вам.

Мої очі розширилися, а щелепа відвисла. *Та щоб їх Луна рогом згвалтувала!*

— Якщо пропрацюєте у Команді Повернення Стаснь два роки і виживете, Ред Ай обіцяє вам свободу. Ви будете відмічені, і вам буде дозволено жити, як забажаєте. — Грифонка знаюче всміхнулася. — Звісно, доки ви не становитимете проблем.

Два роки. Це... не варіант. Але я насправді про це і не думала. Я думала про те, що матиму з Блюберрі Сейбр дуже, дуже різку розмову. Я вже міркувала над тим, які набої використати у якості знаків пунктуації.

Загнувши другий кіготь, Стерн продовжила:

— Ви можете працювати у Філлідельфійському кратері. Ред Ай має потребу у радіоактивних матеріалах, а цей кратер — немов скарбниця з ними. — Якщо вірити Блюберрі Сейбр — а було б дурницею вважати, що вона брехала щодо моїх задач — то я знала, навіщо Ред Аю був потрібен кратер. Йому був потрібен матеріал для його Рад-Двигуна. Але працювати просто на поверхні, що потрапила під мегазакляття... навіть в антирадіаційному костюмі це був смертельний вирок!

— Ред Ай проголосив, що кожен поні, який працюватиме повні робочі дні впродовж шести місяців у Філлідельфійському кратері, буде вилікуваний від радіаційної хвороби і звільнений. — Оманливо-добра посмішка з'явилася на її дзьобі. — Але оскільки Ред Ай жеребець милостивий, він нещодавно скоротив строк до чотирьох місяців. — Я підозрювала, що більшість поні отримували смертельне отруєння за три.

— Ваш третій варіант, — повідомила нам Стерн, піднімаючи вгору останній кіготь, — битися у Ямі. Яма — це бойова арена, поні проти

поні. Кожне Змагання має шість раундів і зазвичай відбувається раз на тиждень. Частіше, якщо Ред Ай особисто удостоїть нас своєю присутністю.

Грифонка вперлася у нас поглядом, оцінюючи жалюгідний табун нових рабів.

— Якщо ви переживете шість Змагань поспіль, ви отримаєте не лише вашу улюблену свободу, але й почесне місце в армії Ред Ая! — Вона сердито випрямилася. — Але, відверто кажучи, ніхто з вас не виглядає достойним такої честі.

Чорна грифонка фиркнула.

— Втім, я зобов'язана дати вам вибір. Просто постарайтеся не сильно полегшувати справу супернику, якщо все-таки наважитесь на це. — Потім, знову нахмурившись, вона попередила: — Це способи заслужити свободу. Але є ще два способи її отримати. Ви можете у будь-яку мить погодитися вступити у Єдність. Якщо ви це зробите, ваша доля буде у копитах *Богині*, — вона вимовила це слово так, ніби воно було огидним. — Або, звичайно, ви можете отримати свободу через смерть.

Спробуєте якусь дурість, спробуєте вчинити заколот, спробуєте опиратися, спробуєте втікти... все це буде добрим способом загинути жахливою смертю. — Стерн пильно подивилася на всіх нас. — І нічим більше.

*** **

Вітаємо на Філідельфійській Веселій Фермі!

Здоровенне обшарпане зображення голови і передніх копит Пінкі Пай виглядало з-за аркової кованої залізної брами. За нею лежали занепалі руїни того, що колись було величезним парком розваг. Я пам'ятала його з плакату у хаті Стілхувза — «Все, чим мала бути Гранд Галопінг Гала! Щодня! Вічно!»

Нас усіх прогнали крізь браму. Значна частина старого парку розваг була перероблена на місця для рабів. Мені дістався матрац із

соломи неподалік від відгородженого місця, де поні колись бігали з несправжніми плугами-снігоочисниками, врізаючись одне у одного заради веселощів. Оскільки я була новенькою, чотирьох стін мені не призначалося, лише дах. І мені сказали, що я маю бути вдячна за це. Дощ у Філлідельфії, як мене попередили, пече.

На шляху до брами я помітила рабів, які дійсно були запряжені у снігоочисники, якими вони розштовхували купи уламків; за собою кожен з них тягнув колісницю з наглядачем, який шмагав їх батою, якщо вони йшли недостатньо швидко. Або якщо наглядачу подобалися звуки, які видавали бідолашні поні, коли їх жорстоко били батою. Або просто від нудьги.

Я гадала, чи комусь з цих закатованих поні доводилося всю ніч спати у Ямі Плугобою. Іноді іронія — відстій.

Колись жереб'ята та кобилки тягли б своїх батьків за милі звідусіль, щоб побавитися на дурних атракціонах та подивитися на видовища Філлідельфійської Веселої Ферми. Тепер це був потворний пам'ятник рабству та смерті, загорнутий у яскраву, облуплену фарбу.

Пінкі Пай би не схвалила.

Нагорі три повітряні кулі Пінкі Пай літали по постійній орбіті над занепалим парком розваг. Одна рухалася вільно. Дві інші були зачеплені якорями, по одному на кожную кулю, за дві найвищі будівлі всередині Муру, які досі стояли. Перша була зачеплена за старий готель, порепаний, але не зломлений, який височів у кількох кварталах від східного краю Філлідельфійської Веселої Ферми. Величезні літери на балконі двадцятого поверху проіржавіли так, що ледве не відпадали, і давно вже втратили своє підсвічення; але навіть без нього я б упізнала готель «Альфа-Омега» з тієї маленької фотографії у старій статті, що я бачила кілька днів тому.

Друга куля Пінкі Пай була причеплена до будівлі, що піднімалася з самої Веселої Ферми. Вона була явно стилізована під амбар, і більш за все нагадувала велетенський варіант старої будівлі на фермі «Солодке яблуко». Нижні поверхи були розписані казковими персонажами веселих кольорів, більшість з яких зісковзнули з Обриву Дитячої

Легковажності у Долину Тривожних Образів. Гірки, що обплітали весь парк розваг, проходили крізь шостий поверх будинку. З верхівки стирчала величезна радіощогла, модифікована так, що вона виглядала ніби комічно завеликий флюгер.

Я розуміла, що дивлюся на Філлідельфійське відділення Міністерства Моралі.

Я мала б здогадатися. Пінкі Пай зі своїм міністерством створили спрайт-ботів. Джерело трансляцій спрайт-ботів мало бути одним з відділень міністерства. Вони не були достатньо сильними, щоб добивати аж до Мейнgettена, але кожен спрайт-бот міг ретранслювати сигнал, і тому досяжність Міністерства Моралі була практично безмежною. Коли Ред Ай захопив відділення, він просто додав свої проповіді до списку композицій. Музика ж була тими самими піснями, які Міністерство Моралі транслювало ще до війни.

Ніби знущаючись наді мною через моє прозріння, смілива клавесинова композиція, що грала з динаміків, розродилася раптовим потоком слів:

«Ти поділилась і не сварись, То й не дійде до біди!»

Я дуже, дуже хотіла рушницю.

— О, гляньте, — гукнула криваво-червона кобила, темно-зелена грива якої була зачесана у вигляді шипів. Вона відпочивала на огорожі арени Плугобою. — Свіже м'ясо!

Наглядачі, що йшли з нами, пішли. Гнєш на прощання подивився на мене поглядом, який я не зрозуміла. Потім ми залишилися з іншими рабами. Багато з них не звертали на нас уваги. Більшість з тих, хто приділив нам хоча б погляд, робили це з сумним, покірним виразом обличчя.

Мені робилося погано від вигляду деяких з них — у багатьох випадали гриви та хутра, відкриваючи під собою нариви або знебарвлену шкіру, або вони страждали від висохлих кінцівок або струпів на обличчях — повільно вмираючі жертви радіаційного отруєння.

А ще були кривдники.

Криваво-червона кобила зіслизнула з огорожі і попростувала до нас.

— Слухайте сюди, мої маленькі хробаки, — прогарчала вона. Її кьютімарка виглядала як очне яблуко на списі. Я здригнулася, подумавши, яким же чином можна отримати *це* за кьютімарку. Блюберрі Сейбр попереджала, що мені варто більше боятися таких самих рабів, ніж охоронців.

До неї приєднався інший поні: кремезний жеребець кольору сечі з огидним шрамом і кьютімаркою у вигляді дуже злої жовтої квітки (у мене виникло абсурдне відчуття, що квітка бажає мене вбити).

У школі Другої Стайні були кривдники, і ці поні нагадували мені їх. Якими б безсильними ми всі не були, вони знаходили силу, роблячи інших з нас ще більш нещасними. Це було як мінімум мерзенно. Я відчувала, що коли всі поні страждають, було жахливим, що дехто з рабів намагається зробити життя інших ще гірше. Я навчилася, що найкращий спосіб отримати силу — за допомогою дружби. Хіба ми не маємо працювати разом? Але... це було швидше і простіше для егоїстів.

— Я Блад³, — проголосила кобила відповідного кольору з шипастою гривною. Потім представила надмірно м'язистого жеребця: — А це Дафф⁴. — Дурень тріщився на нас, його очі затримувалися на кобилах.

— Я знаю, що всі ви зараз прослухали пафосну промову Стерн про те, що Філлідельфія її місто, — сказала Блад; я готова була закластися, що вона б не насмілилася на це, якщо б грифонка була десь поряд. — Ну так от, Яма Плугобою — *наше* володіння!

— Яка у вас тут славна імперія, — тихо огризнулася я, перш ніж встигла себе зупинити.

Блад виглядала так, ніби їй дали ляпаса.

— Що-о-о? — Вона підбігла ближче, звузивши очі. — Ти щось сказала? Бо звучало так, ніби ти щось сказала, але я не пригадую, щоб дозволяла тобі.

Ну чому я не можу тримати рота закритим? Ну, принаймні якщо вона битиме мене, то, може, zarazом передавить всіх тих кусючих комах у моєму хутрі.

Хоча... можливо, було добре, що я привернула її увагу. Якщо я стану новою іграшкою кривдників, це хоч трохи відверне їх увагу від інших рабів. Я стикалася з драконом; я зможу впоратися з лайном цієї парочки.

Добре, я втекла від дракона. Але це вже придирки.

— Ну так що, ти говорила? — вимогливо спитала Блад, притискаючись своїм писком до мого. Для цього їй довелося трохи опустити голову, і я бачила, що їй це подобається. Моя маленька статура робила мене особливо привабливою ціллю.

— Я... Я просто сказала... яка у вас тут славна імперія. Ну, знаєте... з розваленими атракціонами парку розваг, — промимрила я, відступаючи від неї. — Ви, мабуть, д-дуже пишаєтесь!

Її очі розширилися.

— Ох... Ти. Просто. *Благаєш*. Відлупцювати тебе. — Вона підняла копито і опустила його на ланцюг моїх кайданів, ткнувши мене обличчям у землю. — Що ж, кобилко, відтепер життя буде таким. Ти говоритимеш, коли я скажу тобі говорити. Ти лизатимеш, де я скажу тобі лизати. І ти віддаватимеш мені половину свого пайка щоночі. І можливо, лише можливо, я залишу тебе собі замість того, щоб дозволити Даффу щоночі мати тебе, доки він не розірве тебе навпіл!

Я з жалісним виглядом підвела на неї погляд.

— Даффе, — гукнула вона до сечоколірного лобуряки. — Роз'їби її, та міцніше!

Незграбний жеребець наблизився до мене з огидною посмішкою.

— Із задоволенням! — Він розвернувся і копнув. СИЛЬНО!

Біль вибухнув у мене в грудях. Я помітила, що лечу назад. Я пробила гнилі залишки того, що колись було яткою, де продавали хот-доги; на ній було зображення Пінкі Пай, яка намазувала гірчицю.

Я щосили намагалася підвестися на ноги, коли він, не сповільнюючи галопу, вривався у мене, заваливши на землю. Здається, я почула, як хруснуло ребро. Стало боляче дихати.

Жеребець підійшов до мене, доки я намагалася віддихатися, і став дибки. Я боялася, що він зламає мені спину без обладунку, тому я крутанулася. Він врахував це, його копита вдарили мені у живіт, вибивши будь-які залишки повітря. Я закашлялася, відчуваючи смак кров.

Кремезний жеребець зайняв позицію наді мною.

Мій ріг м'яко засвітився, коли я огорнула всі його чуттєві частини телекінетичним полем і попереджувально стиснула.

Дафф різко зупинився.

— Така пропозиція, — прошепотіла я, трохи стогнучи від болю. — Ти вирішуєш, що я не варта твоєї... уваги. Так ти збережеш обличчя. А я натомість не покажу тобі, як добре я володію саме цим фокусом. — Я стиснула трохи сильніше, і жеребець тіпнувся, тепер його вкривав піт. — І тримайся... подалі від інших рабів, або угоду скасовано. — Трохи міцніше, і Дафф палко закивав, з його очей котилися сльози від спроб не кричати.

— Згода? — спитала я, хоч і знала, що він вже погодився, коли я трохи повернула телекінетичне поле. Його реакція була того варта.

— Добре, — проричала я, відчуваючи у роті смак теплої міді. Я відпустила його і опустила голову, в очах у мене пливло. Мені потрібен був медик. Мені потрібна була Вельвет Ремеді.

Струсонувшись, Дафф показово роздивився мене, потім, фиркнувши, відмовився:

— На хуй! — сказав він занадто голосно. — Вона така мала, що це буде все одно що їбати дитину! — Він розвернувся. Блад з недовірою

дивилася на нього, примруживши одне око.

Дафф кинув на мене погляд через плече, фиркнув, вочевидь, вирішуючи, що я йому спущу, а що ні. Він замахнувся заднім правим копитом, жорстокий удар влучив мені якраз між задніх ніг. Потім він пішов геть, насолоджуючись очевидним схваленням кривавоколірною кобили.

Я ніколи в житті так сильно не кричала.

*** **

«Я йшов вулицями Філіладельфії, очищеними від уламків, і бачив ливарні заводи, що виробляли сталь, текстильні фабрики, що виробляли тканини, електростанції, що виробляли електроенергію, — голос Ред Ая гордовито говорив з динаміків з металевим звучанням, що були розвішані на сталевих стовпах, які проштрикували рум'яне вечірнє небо. — Це лише початок, але який славний початок. І за все це ми вдячні... одне одному.»

— Що це? — напівскиглячи, спитала я, коли мені під ніс сунули миску незрозумілої кашоподібної речовини. Запах змусив мій сильно побитий живіт здригнутися від відрази.

— Вівсянка, — невиразно заявив раб, насипаючи повну миску тієї ж бляклої бурди наступному поні.

— Вівсянка? Ви казалися? — Я витріщилася з недовірою. — Як вівсянка це зовсім не виглядає! І не пахне! І... — додала я, почувши хлюпання чергової порції, що впала з ополоника у миску, — ... не звучить.

Я віддала половину «вівсянки» Блад, відчуючи, що саме я поводжуся жорстоко. Потім я шкандибала, доки не знайшла іншого поні, у якого теж віджали його пайок, і віддала йому те, що залишилося. У мене все одно занадто боліли чутливі місця, у тому числі живіт, щоб намагатися їсти.

Він натомість дав мені дуже депресивну пораду щодо подальшого існування у якості «робітника» у Філіладельфії. Не обирати Кратер.

Більшість з поні, що йдуть туди, не виживають навіть три місяці, не кажучи вже про чотири. Не обирати Яму. Доведеться пережити аж тридцять шість боїв проти інших рабів, щоб вийти, і бої завжди йдуть до смерті. Від цього я застогнала. Я не уявляла, як я зможу позбавити життя іншого раба. Ну, може, Блад і Даффа. Але не невинних.

Сам він працював на смітниках, використовуючи інструмент, який він назвав автопилою, щоб різати на частини колісниць та інші великі купи металу для подальшого розплавлення у ливарні. Це біла небезпечна робота, і охорона наглядала за ними звисока, але батогів не було. Жоден наглядач не збирався спускатися на смітник до раба, який мав обертове лезо, підсилене магією для того, щоб легко різати метал.

Він розповів мені про багато способів загинути у Філлідельфії. Одним з найменш приємних були робочі ями, які я бачила по дорозі сюди.

— Але на щастя, — сказав він, — вони зарезервовані для поні, які ся намагали втекти, або ще гірше, саботувати роботу Ред Ая.

— А що воно за ями?

— У Філлідельфії є невеличка проблема з параспрайтами, — сказав мені поні, доїдаючи залишки моєї бурди. — Вочевидь, їх нашість ся відбуло років за тридцять-сорок до мегазаклять. Гадали, же це їх знищить, але параспрайти дуже живучі.

Він вилизував миску, а я стримувала нудоту.

— Кілька років тому хлопці Ред Ая пробивали вибухівкою вхід до однієї зі Стаєнь, що була поблизу кратера, і відкрили кишеню, повну цих тварюк, просочених радіацією так, же далі нікуди, і небувало злобних.

— Блотспрайти? — спитала я, але він похитав головою.

— Ні, блотспрайти ся з'являють, коли параспрайти потрапляють під дію пошесті. Здоровенні і злі, але не схильні до розмноження. І це благословення, повір мені. — Він серйозно на мене подивився. — Ці малі паскуди радіоактивні. Велика різниця.

— Тож... що вони роблять?

— Те, що робили завжди. Жеруть і випльовують нових. — Поні вп'явся у мене поглядом. — От тільки тепер вони хижі.

Вони їдять... поні? О Селестіє!

— А ті димарі?

Жеребець нахилив голову.

— Ну, там ми спалюємо гнізда, які вони знаходять. Єдиний спосіб зупинити їх розмноження це знищити їх вогнем. — Він нахмурився. — Проблема у тому, же інколи деякі сидіть так глибоко у гнізді, же винищувачі не можуть їх нормально підсмажити. Вони прокидають ся від жару, вилітають... сітка над ямами дбає про те, жеби вони не улетіли далеко, а один з охоронців завжди має вогнемет. Особливо після того, як одна з цих комах влетіла якійсь кобилі у горло. Вони з'їли її зсередини.

Чисте пальне для кошмарів. Я дійсно хотіла б розчути це назад.

Але, як би погано це не було, на верхівці його списку способів померти була Єдність.

— Я знаю, що каже цей покидьок Ред Ай, але я знав багато поні, які пішли у Єдність, і ніхто з них ся більше не повернув, — довірливо повідомив він мені. — Якщо вірити деяким поні, Богиня, чим би вона там не була, обертає їх на тих великих істот, алікорнів, яких ми тутечки бачимо час від часу. Але якщо б це була правда, тоді, гадаю, їх було б значно більше. Та й, можна подумати, хтось міг би ся вернути та привітати старих друзів, якщо вже вони вміють літати.

Не думаю, що пішло б на користь сказати йому, що їх мабуть, було більше, ніж він вважав. Мій мозок вже обробляв іншу інформацію. Псевдо-богині не мали кьютімарок, і направляло їх телепатичне джерело. У мене закрутилася голова від можливості, що трансформація повністю стирає їх особистість і самосвідомість. Зробити це з поні було б... гірше, ніж вбивство!

*** **

Ніч була холодною, а ковдри у мене не було. Я лежала на погризеній пацюками старій підстилці, яка до мене була ліжком для рабів, більшість з яких, мабуть, були зараз мертві. Підстилка була настільки зношеною, що здавалася твердішою за цемент під нею, і такою брудною, що мені не хотілося торкатися її. Але більше у мене нічого не було.

Моє тіло було сильно побите, і дихати досі було важко. Моє ребро тріснуло, але, на щастя, не зламалося. Я відчайдушно намагалася не звертати увагу на сильний біль унизу. Частині мене хотілося вбити Даффа якомога болючіше і кривавіше. Частині мене хотілося згорнутися і заплакати. Я стримувала обидві. Зважаючи на те, що я зробила і чим погрожувала сечоколірному покидьку, частина мене, гадаю, хотіла показати, що я можу витримати те, що сама зробила. Здебільшого, правда, через те, що я сказала йому, що він зможе зберегти обличчя; і хоч як мені це не подобалося, я мала визнати, що саме це він і зробив.

Небо наді мною було чорним з відбитими відтінками помаранчевого та червоного. З приходом ночі усі кузні, вогні та інші речі, що світилися, стали більш помітними, надаючи Філлідельфійським руїнам пекельного вигляду. Гіршим був легкий червоний відтінок повітря, що тепер світилося у величезній ямі, в яку вдарила ракета, що несла мегазакляття і, схибивши по великим промисловим секторам міста, влучила у серце цивільних районів. У серце Філлідельфійського кратеру справжня темрява ніколи не приходила.

Порив вітру приніс із собою сильніший холод і задушливий, їдкий сморід звідкись з глибин Філлідельфії. Кілька інших рабів закашляли уві сні. Я здригнулася і спробувала дихати неглибоко.

Я тужила за своїми друзями. Я думала, чи все з ними добре. У думках я почала програвати всі помилки, які я зробила, всі моменти, де мої плани могли піти не так...

Десь неподалік я помітила невеличкий спалах зеленого полум'я.

Підвівшись, я тихо вислизнула, увімкнувши свою Іскру Пильності, щоб легше було знайти крадяного фенікса. Моє серце було вдячним за компанію, коли я помітила її; вона сиділа на знаку у вигляді усміхненої Пінкі Пай з витягнутим копитом — «Ти маєш бути такого зросту, щоб кататися на Колесі Веселої Ферми». За її спиною величезна залізна споруда колеса здіймалася над парком, ніби механічне око, що злобно спостерігало за нами.

Паєлайт мелодійно мені пугукнула.

— Дякую, — щиро сказала їй я. Не думаю, що змогла б витримати це випробування сама.

Я думала про те, щоб порозпитувати її, або попросити передати Вельвет Ремеді повідомлення, або про ще півдюжини інших речей, які я по черзі відкинула. Натомість я вирішила просто сісти тут, спершись головою на двомірну Пінкі Пай, і насолоджуватися її компанією.

*** **

— Що ж, давай пристроїмо тебе до роботи, — сказав Містер Шайні⁵, розглядаючи мене. Містер Шайні був наглядачем, який займався призначенням роботи новим рабам, і мав, на мою думку, оманливо-добрий голос. — Я бачу у тебе ПіпБак, і тобі має бути призначене відвідування доктора Слотера, але, гадаю, це може почекати. — Він продемонстрував мені усмішку, показну, але без справжнього тепла. — Як тобі ідея натомість використати цю штуку для роботи?

У мене досі все боліло і я трохи хромала, але він, здається, не помічав, або принаймні йому було все одно. Я була впевнена, що він приставив би до роботи навіть поні, які були у значно гіршому стані.

— Що мені треба робити?

— Ну, у місті є будинок, заражений параспрайтами. Але цього разу ми не можемо просто увійти туди з вогнеметами. Тому нам би знадобилася поні з ПіпБаком, — пояснив Містер Шайні. — Ця штука може помічати цілі за тебе, так? Ми відправимо тебе туди у захисному

костюмі і з малопотужним енергомагічним пістолетом. Стрілай у клятих тварюк, доки вони не перетворяться на купи попелу.

— Скільки... скільки їх там? — Дратівливі кошмари минулої ночі знову закрутилися в моїй голові.

— Має бути не більше п'ятдесяти. Їм не було чого їсти з тих пір, як ми дізналися про зараження. Бідолашний Уайттейл⁶.

Через півгодини я була екіпірована і готова йти. Окрім боеприпасів. Їх я мала отримати після того, як увійду в будинок. Вони просунуть їх крізь отвір для пошти.

*** **

Промені яскраво-рожевої енергії пронизали повітря в моєму напрямку з боку турелі на стелі коридору. Один з пострілів влучив у мій захисний костюм, проплавивши дірку розміром з копито трохи нижче моєї кьютімарки і опікши плоть під ним. Я кинулася за стіл, сподіваючись, що від цього не залишиться шраму, як від порізу на шиї.

Термінал на столі м'яко світився таким самим хворобливим блякло-зеленим, як і майже всі інші. Я сховалася за ним і почала зламувати систему. Мені знадобилася лише мить: захист на терміналі був жалюгідним. І мені пощастило! Термінал міг вимкнути турелі.

Турель випустила ще один потік рожевої енергії. Кілька палючих імпульсів вдарили у задню стінку терміналу. Він вибухнув мені в обличчя спалахом іскор.

Я могла б назавжди осліпнути, ба навіть і загинути, якщо б захисний костюм не мав протигазу та товстих окулярів. Я скулилася за столом і обмірковувала свої варіанти.

До сих пір полювання на комах було скоріше дратуючим, ніж небезпечним. Костюм робив мене фактично невразливою для параспрайтів, і я настільки добре опанувала мистецтво непомітності, що могла підкрастися буквально за спину комусь з них, перш ніж напівсліпі істоти помічали мене. Що було добре, оскільки я майже не

володіла енергомагічною зброєю. Навіть зблизька, навіть з ЗНС, я хибила так само часто, як влучала.

Доки турель випускала чергову серію пострілів, маленький жовтий параспрайт полетів до мене, приманюваний запахом моєї обпаленої плоті. Я ковзнула у ЗНС, доки він підлітав, націлила лазер і вистрілила. Я влучила з третього пострілу, і він розсипався спалахом бірюзового попелу. Я скасувала закляття націлювання і через мить знову увімкнула, щоб з його допомогою збити ще двох параспрайтів, один з яких був приблизно кольору мертвої плоті.

— Здається, у мене проблеми.

Я перевірила іскромагічну батарею. На те, щоб знищити цих двох, мені знадобилося п'ять пострілів. Вже краще, але все ще недостатньо. Якщо вірити початковому аналізу мого ПіпБака, у будинку, який я мала зачистити, було п'ятдесят два параспрайта, а я зараз вбила параспрайтів з номерами з дев'ятнадцятого по двадцять перший. Отже, залишався ще тридцять один, більшість з яких, наскільки я знала, кружляли біля дверей з будівлі до цеху — місця, яке я уникала, вирішивши спочатку зачистити решту будівлі. От тільки тепер вони відчували запах плоті.

У мене залишалося сім пострілів.

— Серйозні проблеми.

Турель виплюнула ще більше магічної енергії, намагаючись знищити мене, але їй не вистачало розуму зрозуміти, що між нами великий металевий стіл. Який починав ставати теплим на дотик.

Якщо я не знайду тут більше боєприпасів... або, ще краще, іншу зброю...

Я відкрила стіл, просто щоб перевірити.

Кришечки. Три. Я розчаровано крикнула.

Я роздивилася навколо, помітивши поблизу двері з написом «службове приміщення». Огорнувши стіл полем левітації, я понесла

його поряд із собою, немов щит, біжучи до дверей. Вони були замкнені.

У мене досі не було викрутки. Звернувши погляд до небес, я мовила:

— Якщо хтось з вас двох там дійсно є, дуже вибачаюся за сумніви. Дуже вибачаюся. Прошу вибачення! А тепер... можете, будь ласка, дати мені спокій?

Турель вистрілила знову. Стіл був вже не просто теплим. Він починав випромінювати жар. Ще три параспрайти влетіли до кімнати, приваблені моїм запахом.

— Ну і йдіть ви на хуй! Обидві! — крикнула я вгору. — Вилижіть одна одній... — Я ковзнула у ЗНС і відправила потік направлених закляттям пострілів у параспрайтів. Двоє перетворилися на попіл. У третього теж влучило, він впав на підлогу, але не вмер. Інші постріли були хибними. І тепер зарядів не залишилося. Я задихалася, моє пошкоджене ребро палало, і від цього ставало боляче дихати.

Трясця!

Турель вистрілила знову. Стіл вже світився. Я у відчаї гаркнула:

— Ти так його хочеш? На! Забирай! — Тримаючи стіл між собою і туреллю, я левітувала його до гадської машини і била її знову і знову, доки вона з хрустом не припинила працювати.

Потім я левітувала стіл повз себе в інший бік, перекинула його і опустила палаючу металеву поверхню на поранену синю комаху.

*** **

Я змогла зачинитися у кабінеті над цехом. Коридор, який захищала турель, вів до цієї кімнати — аналогу офісу Наглядачки. З одного боку були невеличкі двері, які скоріше за все вели до комори, і велике вікно з дзеркальним склом, яке дивилося на робочу зону. Я витріщилася крізь вікно на юрбу милих, кольорових хижаків, що роїлися між містками зверху і друкувальними пресами внизу.

Та ж естетика, похмуро відмітила я. Таке враження, що довоєнний світ збуджували нещасні випадки на виробництві.

Тепер я також розуміла, чому варіант йти сюди з вогнеметом не розглядався. Ця будівля була друкарнею. І тут було багато книг, плакатів... справжнє різноманіття пального для безконтрольного вогню. Такий вогонь скоріше за все знищив би саме те, що було потрібно Ред Аю: преси.

Я мала йому поаплодувати. У нього була енергія, сталь, тканини... а тепер він працював над тим, щоб відродити масову публікацію. Наскільки я розуміла, єдиною книгою, яку написали і розповсюджували у хоч трохи істотних масштабах, був *«Довідник з виживання на пустині»*. Запуск цього місця став би величезним кроком уперед.

Школи, які він обіцяв, раптом почали виглядати реальними.

Я помітила ще кілька автоматизованих турелей, що накривали цех. Кляті штуки не звертали уваги на комах, але я знала, що вони атакують, варто мені лише зробити крок туди. Я була не в тому стані, щоб розбиратися з такою купою параспрайтів, тим більше з клятими турелями.

У кімнаті був стіл з досі працюючим терміналом. Я сіла і почала його зламувати, сподіваючись, що я зможу вимкнути з нього всі інші турелі. Пароль, що цікаво, був *«Щедрі душі»*.

Вітаємо у Філідельфійському відділенні *Міністерства Іміджу*,
пані Перівінкл⁷!

Я відчувається цього файного ранку?

З часу вашого останнього входу до системи пройшло 202 роки, 37 днів, 1 година і 13 хвилин.

Чи бажаєте перевірити ваші повідомлення?

Стоп... це було відділення? Але... тут нічого не було! Це була невеличка будівля, може, щось трохи більше, ніж друкарня. Тут було порожньо.

У цьому... не було сенсу. Це не була вежа; тут було лише два поверхи. І я бачила достатню частину будівлі, щоб впевнитися, що вона не мала якихось потаємних підземних поверхів. Тут не було багато кабінетів, не більше, ніж можна було очікувати від невеличкої друкарні.

Я встала і роздивилася навколо. На стінах кабінету висіли плакати, ще більше плакатів можна було побачити на друкувальному поверсі. Більшість з них я вже бачила раніше. Все, починаючи з плакату «ПРОГРЕС» від Міністерства Воєнних Технологій до зображення Твайлайт Спаркл над словами «Читання це магія» — такий самий плакат, як я бачила у Понівільській бібліотеці, тільки без паплюжних графіті.

Я знову подивилася на термінал, і помітила ще дещо. На столі був старий альбом. Я відкрила його і почала магією гортати сторінки, повні мотлоху: старих газетних статей, листівок, об'яв. Більшість вицвіли так, що їх неможливо було прочитати. Серед інших траплялося багато знайомих. Попередження з клініки про Синдром Розладу Воєнного Часу, наприклад.

Одна з ледве читабельних статей впала мені в око:

Дракон над Гуфінгтоном

Шедоуболти під керівництвом Рейнбоу Деш зіткнулися з драконом Брімстоуном⁸ у небі над Гуфінгтоном минулих вихідних, коли сили зебр спромоглися нанести найглибший удар по Еквестрії за тринадцять років Війни. Чутки про те, що зебри заручилися підтримкою драконів зі своїх земель, підтвердилися. Принцеса Луна обіцяє розширити Сили пегасів Еквестрії...

Решта статті, мабуть, була на іншій сторінці. Решту місця на цій займала фотографія Рейнбоу Деш, яка гордо стояла на голові повергненого чудовиська.

Це було одне з тих зображень, які зробили Рейнбоу Деш національною героїнею для поколінь поні.

Я закрила книгу і знову подивилася на екран. І почала розуміти.

Я згадала плакат Пінкі Пай, який першим сповістив мене про існування міністерств. Якщо б мене спитали, я б відповіла, що Міністерство Моралі було першим, яке я побачила.

І помилилася б.

Міністерство Іміджу було першим, яке я побачила. От тільки воно було не під цим іменем. Воно майже ніколи не виступало під цим іменем, принаймні, зовнішньо. Власне кажучи, я підозрювала, що *«Принципи правильної промови для поні»* мали бути внутрішнім документом.

Міністерство Іміджу, здається, не робило власних проектів. Воно працювало для *інших* міністерств. Воно створювало їхні матеріали, їхні книги, їхні плакати, їхні листівки... а в одному випадку навіть їхню *броню*. Кожен плакат, зв'язаний з іншими міністерствами... трясця, та мабуть, щоразу, як я бачила або чула щось про будь-яке з них, я бачила Міністерство Іміджу.

Невидиме міністерство... яке було повсюди.

*** **

Я звантажила повідомлення пані Перівінкл на свій ПіпБак, аби прочитати їх пізніше, а потім повернулася до більш важливої проблеми з турелями. Я сподівалася, що зможу вимкнути турелі з терміналу у кабінеті, який я вважала офісом Наглядачки. Але термінал дозволив мені зробити ще краще. Він дозволив мені перепрограмувати турелі, щоб вони знищили параспрайтів!

Я сховалася за столом, слухаючи, як злива турельного вогню наповнює цех відділення МІ. Лічильник вбитих параспрайтів на моєму ПіпБаку підскочив до тридцяти дев'яти, і лише зараз почав сповільнюватися. Я зрозуміла, що мені самій доведеться знищити останніх, тих, що сховалися у кімнатах і місцях, де турелі не могли їх дістати. Але моя робота раптом значно полегшилася.

Моя вдача продовжувала поліпшуватися. Збоку цього офісу був туалет. Від туалетної води мій ПіпБак оскаженів, а раковина зовсім не працювала... кобила-сантехнік саме ремонтувала її, коли вдарило

мегазакляття. Її скелет досі був у кімнаті; її вбив уламок, що впав зі стелі.

Від її роби мало що залишилося, але цього було достатньо, щоб залатати дірку у моєму захисному костюмі за допомогою диво-клея. А в її торбі з інструментами його було ще кілька пляшок. А також гайковий ключ і (я радісно запищала) викрутка!

Ще там була аптечка із слабким замком, всередині якої я знайшла трохи цілющих бинтів і кілька запасних шпильок. І бляшанку з Мінт-алками.

Я дуже довго на неї дивилася, борючись із жагою просто взяти і прийняти одну. Лише одну.

Щоб закрити аптечку, залишивши їх всередині, знадобилися зусилля. Я замкнула її. Більше ніколи.

Я нарешті позбавилася цих клятих кайданів! Я помітила, що більшість рабів їх не носили, тому була впевнена, що мені за це нічого не буде. Але я підозрювала, що якщо я не зніму їх сама, навряд чи тут знайдеться хтось достатньо вмілий і добрий, щоб допомогти мені.

Я дійсно ненавиділа Філлідельфію.

Турелі перестали стріляти. Щоб перестрахуватися, я повністю вимкнула їх, перш ніж вийти з кабінету. Мій ПіпБак казав, що залишилося ще п'ять параспрайтів. А зарядів у мене досі не було. Мені був потрібен план.

Повернувшись тим шляхом, яким прийшла, я спробувала відкрити двері до службового приміщення, у яке не потрапила раніше. Якщо пощастить, я зможу знайти там ще кілька іскромагічних батарей.

Двері з клацанням відчинилися, але моя смуга вдачі скінчилася. Там не було іскромагічних батарей. Ніякої зброї або набоїв. Натомість там був скелет пегаса, який замкнувся всередині, один із вже порожньою пляшкою Бака та пачкою знеболювального. Зважаючи на положення скелета і розгاردіаш у кімнаті, він помер у сильних конвульсіях... але, на щастя, не міг їх відчувати.

На стінах цієї кімнати були добре збережені плакати, яких я раніше не бачила. Доволі фантастичний плакат акробатичної команди

пегасів з назвою «Вандерболти», чия яскраво-блакитна форма явно була скопійована з більш темного, воєнного дизайну Шедоуболтів.

Чи все було навпаки? У газетній статті, що висіла у рамці на стіні, я прочитала:

***Четверо загиблих у результаті героїчної спроби Вандерболтів
звільнити заручників зебр***

Сьогодні вранці Принцеса Селестія повідомила про успішний порятунок сімнадцятьох поні, яких протягом двох тижнів утримували у полоні зебри-пірати, що займалися контрабандою самоцвітів. Вандерболти, найкращі літуни Еквестрії, зголосилися до секретної місії, через яку відправилися у зебрячі води. На жаль, успіху було досягнуто важкою ціною, четверо членів елітної команди пегасів були вбиті у бою. На щастя, нікого з заручників не було вбито, і лише один отримав серйозне поранення.

Впродовж двотижневої кризи Цезар зебр неодноразово засуджував дії піратів і пропонував підтримку Принцесі Селестії; але Він заборонив еквестрійським поні входити на зебрячу територію, заявляючи, що це «збільшить існуючу напруженість», і наполягав на тому, що розвідка Його армії показала, що пірати діяли у нейтральних водах. Цезар зебр продовжує заперечувати будь-які знання про те, де пришвартований піратський корабель.

Принцеса Селестія заявляє, що операція Вандерболтів на території зебр була результатом «щасливого непорозуміння», і принесла особисті вибачення Цезарю...

Стаття явно передувала початку війни. Ще одна річ, над якою варто подумати пізніше, коли я не намагатимусь знайти спосіб дезінтегрувати параспрайтів без енергомагічної зброї або спалити їх без вогню.

У службовій кімнаті також був верстак і купа різного мотлоху, включаючи коробку для тормозку з Вандерболтами і мішок, заповнений чиеюсь сильно зотлілою колекцією порнухи. Здебільшого

старими журналами «Крилостій». Я спромоглася не дивитися. Ні, чесно.

Ну добре, може трошки. Пегасячі кобили це свого роду... екзотика, як-не-як.

На мене накотило натхнення. Я висипала всі журнали і відклала мішок. Потім спорожнила коробку від гідоти, на яку перетворилася погнила їжа у ній. Я викликала схему, яку Дітзі Ду дала мені у подарунок. Я не очікувала, що саморобна міна добре працюватиме проти параспрайтів, але це не означало, що я не знайду для неї використання пізніше.

Я вже збиралася покласти свою нову міну у мішок, коли у мене виникла інша ідея. Я не могла підпалити цих клятих комах-понїїдів у будинку, але...

Через півгодини я йшла з друкарні, левітуючи поряд із собою мішок, повний роздратованих параспрайтів.

— О, Паєлайт! — із посмішкою проспівала я.

*** **

Містер Шайні був дуже вражений, і я відчула, що зашарілася від гордості. От тільки за нею швидко прийшли сором і гнів через те, що я дозволяла собі радіти через рабську роботу. І ще гірше, була вдячна одному з работорговців за те, що він хвалить мене.

У нагороду за мої старання у мене забрали енергомагічний пістолет, але натомість він запропонував мені порепану рабську попону. Вона давала мало захисту, але мало було краще, ніж нічого, до того ж, вона допоможе в холодні ночі. Попередній власник, якщо вірити Містеру Шайні, більше не міг її використовувати через відсутність голови.

У результаті швидкого виконання завдання я отримала не відпочинок, а ще більше роботи. На решту дня мене відправили на звалище. Я провела цілих десять хвилин, отримуючи інструкції з використання моторошної на вигляд автопили, перш ніж бригадир звалища, теж раб, вирішив, що не бажає давати такий небезпечний

інструмент у копита такої малої та слабкої на вигляд кобили. Я зауважила, що, як єдиноріг, я була більше ніж здатна вправлятися з металорізкою, незалежно від мого розміру або фізичної сили. Він у відповідь відправив мене збирати шматки металу, які інші робітники (раби, хай йому грець!) відрізали від старих пасажирських возів та інших крупних пам'яток минулого.

Я увійшла у вухороздираючий гуркіт звалища. Дюжини поні нацьковували ці обертові магічні леза на метал. Ще принаймні дюжина займалася збором металолому. Я підвела голову і побачила охоронців, озброєних бойовими сідлами або автоматами, які пильнували за нами, тримаючись подалі від автопил. Якась хоробра єдиноріжка могла б спробувати левітувати одну автопилу до них, але її б застрелили раніше, ніж вона встигла б убити більше ніж одного з них. Краєм ока я побачила дивовижний, жовтий із зеленим, плюмаж Паслайт, яка зробила коло у повітрі, тримаючи у кігтях коробку для їжі з Вандерболтами, перш ніж зникнути з очей.

Я трохи посміхнулася собі, незважаючи на моє безрадісне становище, і взялася до роботи.

Поневолені поні, стогнучи під батогами рабовласників, тягли вози, навантажені знайденим металом, на скрапобазу, де його різали. Я була шокована, коли кілька поні важко увійшли до бази, тягнучи віз, навантажений величезними сталевими дверима Стайні у формі шестерні.

Моя робота була значно легше їхньої завдяки моїй магії. До того ж, вона давала мені можливість побалакати з іншими рабами. Вони не були дуже говіркими, швидко нагадавши мені, що зайві розмови нервують рабовласників і стають швидким способом втратити язик. Та тим не менш, я все одно почула деякі уривки, які впевнили мене у тому, що єдиними місцями, де я могла б знайти креслення Рад-Двигуна або Ред Асві дослідження Заклять Обходу, були готель «Альфа-Омега» або відділення Міністерства Моралі.

Готель «Альфа-Омега» використовували для «особливого розселення». Для нижніх поверхів це означало розселення бійців Ями.

Швидкий шлях до смерті від копит інших рабів мав деякі переваги: значно краще місце для ночівлі, коротший робочий день і, якщо плітки не брехали, доступ до винокурні. Кого, або що, селили на верхніх поверхах, було, вочевидь, добре охоронюваною таємницею.

— Єдне інне місце в цілій Філлідельфії, де можна найти трунки, — заявила одна з рабинь, опускаючи свою автопилу, аби та охолонула, перш ніж знову взятися за трьохярдовий шматок того, що колись було стіною Стайні, — то корчма «Волоцюга». Кишло наших хазяїв за Муром. — Прикро, бо я вирішила, що трохи яблучного віскі мені точно не зашкодить. — Стерн то місце ненавидить. Г'воре, шо бухло робе работорговців тупими, а їй од тупих нема користі.

Рабиня з дуже дивним акцентом зціпила зуби на держак автопили, знову врубила її і почала різати. Я пробула поряд з нею достатньо довго, щоб забрати перші шматки, відрізані від стіни, і понесла їх до контейнерів. Потім пішла далі.

Зі слів тих поні, що були готові говорити, все стосовно комічно схожої на амбар будівлі МінМиру було таємницею, окрім того, що там завжди була пришвартована куля Пінкі Пай, що Стерн гніздилася на верхньому поверсі, і що сам Ред Ай мав приватні апартаменти десь всередині.

Я розмовляла з іще одним рабом, цього разу жеребцем-єдинорогом з ураженням раком оком і лише трьома ногами, результатом не нещасного випадку або жорстокості, але уродженим дефектом від того, що він народився у племені, яке жило занадто близько до Філлідельфійського кратеру ще до Муру. Нашу розмову перервали, коли раби один за одним припинили свою роботу, дивлячись на небо, повне чорних хмар. Деякі вказували копитами. Багато перешіптувалися.

Я теж глянула вгору, намагаючись помітити причину хвилювання. Помітити було неважко. Над нами летіла небесна колісниця, яку тягнули двоє грифонів. Її оточувало крило алікорнів.

— Ну... — пробурмотів деформований жеребець. — Здається, Ред Ай прилетів.

*** **

Я стояла на тому ж місці, де і вчора. Кров работорговця, страченого Стерн, досі забруднювала землю. Навколо мене скупчилися інші раби. Дахи навколо нас були заповнені грифонами в обладунках Кігтів. Стерн зайняла своє улюблене місце і вперлася в нас поглядом. Її великокаліберна гвинтівка висіла у неї за спиною, але я пам'ятала, як швидко вона її витягує.

Динаміки замовкли, «*Марш параспрайтів*» перервався посеред композиції.

Кілька поні поряд зі мною тихо нервово іржали. Я помітила Блад і Даффа серед натовпу. Блад із нудним виглядом вивчала своє копито. Дафф виглядав похмуро.

А потім я нарешті побачила його. Ред Ая.

В оточенні супроводу з алікорнів поні, якого я прийшла звинуватити у більшості неправильностей Еквестрійського пустища, піднявся по пандусу з правого боку будинку, де сиділа Стерн.

Ред Ай був сильним, міцним земним поні з багряним хутром і кількома легкими шрамами на пустому боці, де мала бути його кьютімарка. У нього були вугільно-чорні грива та хвіст, зручно зачісані, а вдягнений він був у чорний плащ, що звисав з його правого боку. Я могла чітко бачити лише його лівий бік, доки він ішов до середини даху, але його ліве око явно було блакитним.

Я не була впевнена, чого саме очікувала. Трясця, та я, гадаю, очікувала чудовисько-алікорна розміром з кулю Пінкі Пай, підступного та злого, що випромінював вибухи сили. Або щось таке ж абсурдне.

Ред Ай був... просто поні.

Я могла покінчити з усім цим зараз! Мені просто було потрібне щось велике і важке. Я могла левітувати це над його головою, а потім відпустити. Навіть якщо грифони помітять мене, навіть якщо Стерн

застрелить мене, я зможу прийняти це, тільки б лише забрати його з собою.

Одна з алікорнів подивилася понад натовпом, її очі швидко знайшли мене. Вона розправила крила і злетіла у повітря, сторожко охороняючи. Прокляття. Вони пам'ятали, і вони не збиралися дозволити мені повторити той самий фокус двічі.

У мене мороз пробіг по шкірі, коли я зрозуміла, що алікорни знають про мою присутність. І їхня Богиня теж. А отже, я підозрювала, що Ред Ай теж знає.

Це був дурний план.

Посередині даху був фрагмент огорожень, на яких колись була вивіска. Ред Ай підійшов до нього, ще двоє алікорнів зайняли позиції обабіч від нього. Він розвернувся до нас, сперся розставленими передніми копитами на огороження і пильно подивився вниз. Я охнула, земля раптом ніби зникла з-під моїх копит.

— Робітники! Вітаю, і дякую, що приєдналися до мене. — Наживо Ред Ай був ще більш харизматичним, а його слова єлейно гладкими і жахливо переконливими. Але я їх ледве чула, мій погляд був прикутий до червоного сяйва, яке йшло з металевого кожуха навколо того, що мало бути його правою очницею.

Кіберпоні?

Ред Ай був кіберпоні?! Я дивилася в обличчя технологічного досягнення, яке значно перевищувало термінали та спрайт-ботів. Ред Ай мав кібернетичні імпланти! Як? Де він їх здобув? Де така технологія взагалі була можливою?

Мій погляд пройшовся по його тілу, шукаючи інші ознаки покращень, і зачепився за його праву передню ногу. Ред Ай носив ПіпБак!

Ред Ай був мешканцем Стайні.

— Я багато від вас вимагав в ім'я майбутнього, — казав Ред Ай, доки я намагалася вийти зі ступору. Багрянний жеребець з

кіберімплантатами навіть ПіпБак носив на правиці, що було незвичним. Та само, як і я.

— Але я не став би вимагати від вас нічого, чого не вимагав би від себе, — заявляв Ред Ай, оглядаючи нас. Червоне світло його прицільного ока блимнуло, пройшовши по мені.

— Як бачите, мені пощастило, хоч і не завдяки власним заслугам, отримати привілейоване виховання, про яке добрі поні нашого Еквестрійського пустища можуть лише мріяти. Я жив у Стайні, де така розкіш, як безпека, їжа та чиста вода сприймалися як належне. Один лише наш водяний талісман міг задовольняти потребу у воді тисяч поні, але натомість використовувався заради легковажних розваг на зразок фонтану у нашому атрії.

Він нахмурився, хитаючи головою.

— Подивіться на моє око. Моя Стайня пропонувала результати медичного і технологічного прогресу, що значно перевершували навіть рівень довоєнної цивілізації. Поні вищих щаблів зі Стайні-Тех змовилися, щоб зробити мою Стайню експериментом з управління шляхом земних поні...

Та щоб мене Селестія вим'ям годувала!

Друга Стайня завжди мала Наглядачку-єдинорога. Я намагалася уявити Стайню під керуванням земних поні, ведену тим самим прагненням до прогресу і промисловості, що володіли думками у Міністерстві Технологій. Чого вони могли досягти за двісті років ізоляції?

Ну, кібернетичних імплантатів, наприклад.

Я зрозуміла, що загубила слід промови Ред Ая, і посварила себе за те, що не приділяю достатньо уваги тепер, коли він просто переді мною. Але я нічого не могла зробити з багnistим відчуттям того, що я дивлюся у темне і сильно йобнуте дзеркало.

— ... бачив Еквестрійське пустище таким, яким воно є. Але більше того, я бачив, чим воно має бути. І чим воно може бути знову! Тієї ночі

Богиня вперше прошепотіла мені...

Я помітила, що стримую бажання фейсхуфнути. Думка про те, що Богиня алікорнів розмовляла з Ред Аєм, або принаймні він так вважав, мала значно більше сенсу. Я знала поні у Стайні, який іноді ловив радіо Стайні через металоконструкцію у його щелепі. Одній Селестії відомо, що вся ця кібернетика у голові Ред Ая могла ловити, через навмисне проектування або збій. Богиня телепатично спілкувалася з алікорнами. Чи спілкувалася вона і з ним теж? Або він просто ловив випадкові сигнали?

Прічер казав Вельвет Ремеді, що Ред Ай отримує пошкоджені повідомлення.

— ... і перше, що вона мені показала, було те, яким помилковим було учення моєї Стайні. Якими насправді огидними були наші переконання у верховенстві земних поні. Жоден з видів поні не є кращим за інші. Всі ми раби Еквестрійського пустища. І лише завдяки важкій праці ми можемо стати вільними.

Доки Ред Ай говорив, я згадала перекручені версії казок та історії, які я бачила у Стайні 24. Навіть казка про Кобилу на Місяці — історія про тисячолітнє божевілля Принцеси Луни, яка перетворилася на Найтмер Мун, божевілля, від якого її врятувала група друзів, яких Луна згодом зробила міністерськими кобилами — була перетворена на історію про занепалого *принца*. Якщо Стайня-Тех зробила це, щоб забезпечити вдалий експеримент з домінації жеребців у тій Стайні, то я могла лише здогадуватися, чому ж вчили у Стайні Ред Ая.

— Але ця праця нічого не варта, якщо вона не *спільна*! Доки ми всі не будемо вільні, ніхто з нас не буде дійсно вільним. Бо ми не заслуговуємо на це! — Ред Ай відвів погляд, виглядаючи на диво присоромленим. Потім з неочікуваною несамовитістю він сказав нам: — І саме тому моя Стайня була розібрана першою. Її двері та підпори вийняті та розплавлені, її бетонні стіни та підлоги розрізані на каміння, яке стане підґрунтям для Собору, фортеці, яку ми будуємо на місті мого колишнього дому, і яка стане новою столицею нашої Нової Еквестрії і новим домом нашої живої Богині.

Я захиталася.

— Поні з мого дому першими приєдналися до армії Дітей Єдності. Або, у багатьох випадках, вони стали першими робітниками на цих самих звалищах, де сьогодні працюєте ви. Я бачив, як спільний дарунок нашої Стайні, водяний талісман, було віддано страждаючому місту, яке тепер пізнало радість чистої та свіжої води. Я зосередив розуми наших найкращих учених на наближенні нової епохи.

Єдине, що залишилося від мого дому, це мій плащ, який я ношу на згадку, — заявляв Ред Ай посміхаючись до нас зверху. — Я віддав усе, що колись мав. Як сьогодні віддаєте ви... — Обидва його ока, механічне і справжнє, роздивилися поні у натовпі. Його голос звучав по-батьківськи. — І я дуже всіма вами пишаюся.

Він знову кинув погляд на Стерн. Чорна грифонка кивнула білоперою головою, але гримаса неприязні скривила її дзьоб, щойно він відвернувся. Алікорниця продовжувала кружляти у повітрі, пильнуючи за неопізнаними левітованими об'єктами.

Ред Ай знову подивився на нас, купаючи нас своєю посмішкою під сірими, ніби шифер, хмарами, і проголосив:

— І тому я прийшов із даром відпочинку. Завтра буде вихідний день. Ніхто не буде працювати. Більше того, винокурня корчми «Волоцюга» буде доступна для всіх, хто бажає спробувати найкраще кінське віскі, що може запропонувати Філлідельфія!

Слова лідера наших хазяїв зустріли цокаючими аплодисментами та радісними вигуками. Це було божевілья. У вдячності натовпу було стільки ж сенсу, як у вівсянці. Я роздивилася навколо і побачила кілька поні, які не раділи. Одним з них був Дафф, хоча Блад, здається, раділа за них обох.

Ред Ай широко посміхнувся доброю посмішкою і змахнув копитом, вимагаючи тиші. Ревіння натовпу і тупотіння тривожно затихло, ніби придушене.

— Я також влаштував розвагу. Два повних Змагання у Ямі, з місцями для всіх глядачів! — Він подивився вниз, на нас. — Звичайно,

якщо я зможу знайти кількох добровольців.

Мовчання перетворилося на важку тишу. Раби дивилися один на одного.

— І один у нас є! — проголосив Ред Ай, дивлячись у натовп. — Хтось іще?

Я подивилася навколо, щоб побачити, хто ж зголосився до кривавого спорту. Дафф тримав підняте копито. Блад шоковано витріщилася на нього.

Потім повільно, демонструючи товариство, якого я не очікувала від колишньої рейдерки, Блад стала поряд з сечоколірним жеребцем і сама підняла копито, з зітханням опустивши голову.

— Та йоб твою матъ, Даффоділе, — пробурмотіла вона. — Як же я тебе ненавиджу.

Голос Ред Ая підрахував:

— Вже двоє!..

*** **

Все покотилося до Тартару десь через годину після промови Ред Ая.

Я йшла назад до будівлі Плугобою, коли кобилячий крик змусив мене перейти на біг. Крик ішов зсередини будівлі, напис з блякнучої фарби на якій повідомляв: «Дзеркальний Лабіринт і Дім Дивних Відображень Філідельфійської Веселої Ферми!» Кобила знову закричала, і я рвонула всередину.

Внутрішня частина будівлі була темною та запиленою, порошинки наповнювали повітря, підлога була всипана розбитим склом. Я трошки левітувала себе під час руху, не бажаючи порізати копита. Це місце дійсно було лабіринтом, як його і рекламували, але мало у яких рамах залишилося щось більше, аніж кілька неприємних скалок, що виступали з задніх стінок. Старе графіті натякало, що рейдерська банда колись використовувала це місце для «розваг» у їхньому розумінні.

— Ні! Геть від мене! — крикнула кобила, і я раптово зупинилася, впізнавши її голос. Це була Блад.

Я почула сміх. І голос жеребця, хрипкий і жорстокий, який питав:

— Чому б тобі не повеселитися цієї ночі? Це цілком розумно, зважаючи на те, що завтра ти загинеш в Ямі!

Я почула гарчання, схоже на Даффове. А потім звук дерева, яке вдарило по плоті поні.

Я швидко йшла вперед, доки не побачила відображення сцени у третині скла, що залишилася від розбитого дзеркала. Два наглядача притиснули Блад до стіни. Я бачила кров, що текла з її спини там, де гострі скалки дзеркала за нею врізалися в її хвіст і боки. Один з наглядачів був єдинорогом, і він левітував важільний дробовик біля обличчя Блад, хтиво притискаючись до неї. Жеребець поряд з ним цілився у неї з обріза, майже такого самого, як перша зброя, яку я побачила.

Ще троє работорговців навалилися на Даффа. Одна з них намагалася приборкати його ударами кольби своєї гвинтівки.

Моє серце палало від люті. Я відчувала, як горять мої нерви. Поні у мене в голові намагалася нагадати мені, що я не можу почати вбивати работорговців. Що моя єдина можливість добратися до Ред Ая полягає у тому, щоб бути якомога тихіше, доки я не зможу підійти ближче. Що у мене ще багато роботи...

... що насправді я дуже не хотіла рятувати цю садистську суку і її хлопця-гвалтівника. Якого хріна я маю ризикувати своїм життям, ризикувати всім, заради *них*?

Але все це не мало значення, як дізналися работорговці, коли світло мого рога охопило сотні смертельно гострих скалок дзеркального скла.

Работорговець з обрізом встиг вистрелити, перш ніж кімната перетворилася на кухонний комбайн. Він схибив.

*** **

Особливо криваве вбивство п'яťох работорговців *не* залишилося непоміченим. Єдиний постріл привернув увагу, і тепер я бігла крізь лабіринт, відчайдушно намагаючись знайти дорогу звідси, доки охоронці у важких обладунках і з бойовими сідлами гналися за мною.

Я залишила Блад і Даффа живими і шокованими, а коридор — декорованим настільки криваво, що рейдери б позаздрили. Я вхопила важільний дробовик і гвинтівку кобили, але я не мала часу обшукати їх останки. Я мала лише ті набойі, що зараз були у зброї. І, згідно з моєю Іскрою Пильності, це було небагато: два набойі у дробовику, дванадцять у гвинтівці.

Червоні мітки на компасі моєї ІП підказували, що попереду ще два охоронця. Вони безсумнівно оточили будівлю ззовні. Моя єдина надія була на те, щоб вирватися звідси і змінити поле бою, перш ніж сюди не прибігли не тільки найближчі работорговці.

Краще б я все-таки взяла СтелсБак.

Червоні цятки рухалися, петляючи по лабіринту все ближче. Я пригнулася, сховавшись, із дробовиком наготові. Щойно голова першої охоронниці з'явилася у коридорі, я ковзнула у ЗНС і відкрила вогонь. Охоронниця важко впала, з діри у її горлі текла кров. Друга була прямо за нею. Я відправила той набій, що у мене залишився, їй в обличчя, прицілившись у ліве око. Потім я викинула важільний дробовик і галопом побігла вперед.

Позаду я чула крики і галоп підкованих копит по склу.

Попереду я помітила відкриті двері і сутінки, що оточували работорговця у дверній проймі. Вона була єдинорогом і левітувала перед собою пластиковий щит, закінчуючи встановлювати кулемет на вході. Блядь!

Я пірнула до іншого проходу і відступила у тупик, зважуючи свої варіанти. Работорговці, що йшли за мною, наближалися.

Я уперлася в дзеркало за мною, від торкання сплеск холоду пройшов по моєму тілу. Я обернулася, дивлячись в єдине повністю неушкоджене дзеркало у Домі Дивних Відображень, і завмерла.

На мене дивилася я... але не я. Та Літлпіп, що дивилася на мене, була вдягнена у зшити зі шматків рейдерську броню. Вона була сильно постріляна, вмирала, її тіло ледве трималося, а вона дивилася на мене, стоячи у слабкішаючій бойовій стійці, і її погляд ніби кидав мені виклик зробити ще один рух.

Я налякано відсахнулася, розвернулася і побігла.

Прямо на лінію стрільби кулемета.

Я б вже перетворилася на криваве шмаття, якщо б моя раптова поява не застала єдиноріжку зненацька. Тієї миті, що знадобилася їй для того, щоб отямитися, мені було достатньо, що схопити кулемет телекінезом, розвернути його і відкрити вогонь. Пластикового щита було вкрай недостатньо проти такої потужної вогневої сили.

Я зупинилася на мить у марній спробі зняти кулемет з кріплення і забрати з собою. Потім вибігла у двері.

Снайперка в одній з куль Пінкі Пай зробила постріл. Куля продзижчала повз мене, пробивши розвалений торговий фургон з попкорном. Я почала вилити, намагаючись зробити з себе якомога важчу мішень. Мені було потрібне якесь безпечне місце, бажано високе. Настав час викликати Каламіті. Весь цей план був провальним.

Грифонка пролетіла наді мною, поливаючи мене кулеметним вогнем. Я змінила курс, сподіваючись, що мене не загаяють.

Мене загаяли. Шлях переді мною закінчувався тупиком біля кованої огорожі, що оточувала парк розваг. Вони загнали мене у пастку.

Принаймні, збиралися. Пробігаючи повз перекинуту ятку з солодощами («Рожеві пироги Пінкі Пай!»), я магією схопила з дюжини форм для пирогів, левітуючи їх попереду. Кожну наступну я левітувала вище за попередню, формуючи сходи. Огорнувши себе левітаційним полем, щоб практично ліквідувати власну вагу, я пробігла по сходах з кондитерських форм і перестрибнула огорожу.

Снайперка з кулі Пінкі Пай вистрілила знову, пробивши дірку в останній формі, щойно моє копито покинуло її. Грифонка розвернулася

і продовжила гонитву. Але, хоча б на мить, я знизилася кількість ворогів до двох.

Я пірнула, перекотилася і викликала закляття націлювання, випустивши половину кулі з гвинтівки у броньований живіт грифонки, коли вона пролетіла наді мною. Броня Кігтів виявилася дуже доброю. Вона не вмерла, не була навіть закривавленою, але удари вибили у неї повітря з легень, змусивши грубо впасти.

Я саме знову перекотилася на копита, коли наступний постріл снайперки вдарив у землю там, де щойно була моя голова. Я мала вийти з її зони обстрілу! Хоч вона і не Каламіті, але стріляє жахаюче добре. А знадобиться лише одне попадання.

Я бігла до найближчої цілої будівлі, випускаючи свої останні кулі у двох охоронців, що стояли на варті перед нею. Я кинула гвинтівку, телекінезом підхопивши автоматичні пістолети одного з охоронців замість неї, і вбігла у передні двері готелю «Альфа-Омега».

*** **

Готель, який колись приймав Свято Літнього Сонця, бачив кращі століття. Аура зруйнованої розкоші чіплялася за інтер'єр так само, як побляклі та облізаючі шпалери. Повітря було тьмяним та наповненим пилом і гниттям. Невеличкі дощі зі штукатурки час від часу сипалися з тріщин у стелі.

Цей готель був домом для поні, які знали, що вони у шикарній камері смертників.

Поні сиділи уздовж барної стійки, пили всю ніч, знаючи, що завтра більшість із них будуть вбиті у кривавому спектаклі заради розваги натовпу. Натовпу, повного таких самих рабів, що якимось чином могли дивитися у Яму і не бачити самих себе. Які могли дивитися... і дійсно раділи.

З важкістю на серці я швидко йшла крізь невеличку юрбу таких самих мовчазних рабів. Вони лише іноді трохи позирали на мене, та й то нечасто. Їм було все одно. Та й чому ні? Ми, вочевидь, не могли бути небайдужими одне до одного.

Я витерла вологу з очей і пошукала сходи. Якщо я зможу дістатися до даху, я зможу викликати Каламіті та звалити звідси.

Я йшла вгору по «Альфа-Омезі», копита топтали гниючий килим. Моя ІП бачила купу дружніх міток, але жодної ознаки поні (або грифона), які були б ворожими. Я пройшла повз картину з Селестією, яка з ласкавою посмішкою на обличчі граціозно стояла, здається, у великій бальній кімнаті в оточенні різнокольорових поні посеред вечірки. Свято Літнього Сонця було у повному розпалі.

Картина сіріла від віку та пилу.

— Богині, яке депресивне місце, — пробурмотіла я, майже бажаючи, щоб за мною прибігло ще кілька охоронців, тільки б адреналін захистив мене від ковдри відчаю, що починала душити мене.

Чому їх нема? Зараз уся армія Стерн має бути у мене на хвості. Їхня снайперка напевне бачила, куди я побігла.

Може, вони вважали, що я у пастці? Хай навіть так, але я не уявляла, чому вони просто сидять і дозволяють мені почуватися як дома. Чому вони не заходять?

Я знайшла наступний сходовий проліт і пішла вгору.

Я саме була на верхніх сходинках, коли всі дружні вогники на моїй ІП раптово стали червоними. Тепер я бачила дюжини ворогів. Занадто багато; вогники зливалися до купи так, що було неможливо зрозуміти позиції окремих ворогів.

Я левітувала автоматичний пістолет і зігнулася якомога нижче, сподіваючись, що зможу прокрастися повз більшість із них.

Двері відчинилися, не від мого рога або копита, а від телекінетичної тяги єдинорога з іншого боку. Я миттєво ковзнула у ЗНС, націлившись на жереб'я раніше, ніж він встиг мене помітити. І знову завмерла.

Жереб'я!

Малий, який незграбно левітував поряд із собою однозарядний дробовик, не був навіть достатньо дорослим, щоб мати кьютімарку.

За ним я бачила інших дітей, молодих жереб'ят та кобилок, з їх вигляду було помітно, що всіх їх добре годували, про них добре дбали... і дратівливо добре озброїли. Сама кімната була яскраво освітлена і недавно пофарбована у веселі кольори. Найбільші тріщини полагодили, гадаю, магією, і повітря було значно чистіше. На відміну від усіх інших будівель, що використовували раби або работорговці, цей поверх був відновлений до пристойного відображення своєї минулої слави. Мої очі розширилися ще сильніше, коли крізь двері на іншому боці я помітила те, що явно було шкільною кімнатою.

Слова Ред Ая відлунням прозвучали в моїй голові:

«Молодь нашої нації є і завжди була для мене найбільшим пріоритетом. Все, чим ми жертвуємо, — заради них, щоб дати їм краще місце.»

Сцена перед моїми очима була одночасно дивовижною і жахаючою.

Малі діти, вирвані з домівок їхніх сімей і віддані під опіку «люблячих, перевірених кобил та жеребців». Їх справжні родини вмирили у місті внизу, у пастці і рабстві, за Муром. В той час, як самі вони отримували найкраще можливе піклування... можливо, найкраще можливе *життя* на Еквестрійському пустищі.

І їх вчили. Виховували. Вкладали ідеї. Звичайно ж вони любили його. Вони б залюбки вбили за нього.

Ред Ай будував школи. І скоро мав отримати можливість друкувати підручники.

Ця сцена повториться *повсюди*.

Я не могла це зробити. Я вирубила ЗНС.

Я не змогла б прокрастися повз усіх них. І я не могла, просто не могла битися з ними.

— Гей! — гукнуло жереб'я вниз по сходах. — Вона тут, нагорі!

Я обернулася, щоб втекти, лише щоб побачити опівнічно-синю алікорницю, що тихо йшла по сходах до мене.

Я б фейсхуфнула, якщо б мала можливість. Мені дійсно було цікаво, чому ніхто за мною не гнався. В ім'я Богинь, як я могла забути, що деякі з цих чудовиськ можуть ставати невидимими?

Ріг алікорна світився. Металеве яблуко з витягнутою чекою полетіло до мене. Алікорниця вижила б, але навіть якщо б вижила я, жереб'я поряд зі мною не вижило б. Якщо б був час, я б, можливо, зупинилася, щоб поміркувати, чому алікорниця створювала загрозу дитині, якщо вони були настільки цінними для Ред Ая. Але часу не було. Я інстинктивно хльоснула своєю магією, намагаючись вибити гранату геть.

Я зрозуміла свою помилку, коли світ навколо мене почав зникати. Останнім, що я побачила у цьому світі, була зникаюча ілюзія, якою алікорниця огорнула кулю спогадів.

Вони пам'ятали. Вони вчилися. І перемогли мене мої власним фокусом.

*** **

<=====ooO Ooo=====>

Все стало майже жорстоко різким. Кольори були більш кольоровими. Контури об'єктів — майже живими. Сонячне світло було більш сонячним, ніж я могла собі уявити. Яскравим, теплим і неймовірно чудовим. Я відчувала запахи куща, за яким я стояла, квітів неподалік, трави. Я відчувала запахи двох поні, за якими спостерігала. Піт Еплджек потурбував би мої недавно травмовані місця, якщо б це було моє тіло.

Але це було не воно — і я дуже добре усвідомлювала цей факт. Я відчувала легке печіння у лівому передньому копиті, ніби я щойно торкнулася гарячої пічки. У мене свербіла щока, задні ноги дивно боліли, хоч і ледве помітно, уздовж спини пощипувало. На язичку був знайомий і чарівний смак перцевої м'яти.

О ні...

Я з жахом зрозуміла, що моя носійка була під Мінт-алками.

Будь ласка, ні! Я не витримаю!

Ефект не був настільки різко вираженим. Я мала підсилені відчуття, але ніяких інших ефектів. Тим не менше, це було занадто затишно, занадто спокусливо.

— Як ся маєш, Флатершай? — спитала Еплджек, з посмішкою вітаючи свою подругу, коли жовта пегаска обережно приземлилася на траву, ніби боялася зробити їй боляче.

— Привіт, Еплджек, — лагідно сказала пегаска.

— Яким побитом у цих місцях?

— Ну... — Сором'язлива пегаска опустила погляд, схрестивши ноги. — Я... ем... це...

Еплджек закотила очі.

— Свята підлива, дівчинко. Кажи вже. Шось не так?

Пегаска глибоко вдихнула і швидко випалила:

— Ти шукаєш близьку подружку? Бо якщо так, ми могли б... ну... розумієш? — Вона зупинилася, явно не маючи жодної гадки, що гарні подружки роблять наодинці у ліжках.

Моя носійка придушила сміх, коли очі Еплджек розширилися. Потім вона нахмурилася і пройшла повз сильно почервонілу пегаску, щоб побитися головою у дерево.

Коли вона закінчила, то обернулася до Флатершай.

— Так. Годі. Чого це всі мої подруги раптом почали залицяти ся до мене, удаючи ніби я лесбіянка? Ти добре знаєш, же це не так. І ви *теж* натуралки. — Вона зробила крок вперед. Флатершай пискнула і зробила крок назад. — Флатершай, я тебе знаю. Тому кажи прямо.

— Ну...

— Це тебе Рейнбоу Деш підмовила? — вимогливо спитала Еплджек.

— Ох! — пискнула Флатершай, але похитала головою. — Ні.

Еплджек дивилася підозріло.

— Отже ти кажеш, же сама це все вигадала?

Флатершай похитала головою.

— Отже, тебе підмовила Рейнбоу Деш!

— Ні, — м'яко наполягла вона. Моя носійка почала рухатися, повільно підкрадаючись з-за куща.

— Але... хтось підмовив? — Зрозуміла Еплджек. Її жовта подруга кивнула. — Хто?

Моя носійка зайшла за спину Еплджек так швидко і непомітно, що навіть я не помітила, як це сталося. Втім, мене спантеличувало те, як ми могли стояти так близько, а жодна з поні, здається, не помічала нас. Ми були невидимими? Це, звичайно, був би не перший раз, коли я стала істотою, схованою магією, яка шпигувала за міністерськими кобилами. Але я точно була земною поні...

Еплджек обернулася, тільки щоб опинитися ніс до носа з моєю носійкою. Від переляку вона відстрибнула так швидко, що впала на спину.

— Пінкі Пай!

— Агов! — Я відчула сказане моїм ротом високим, але милим голосом. — У-у-у! Ти мене спіймала!

— Якого тут... — Білява жовтогаряча поні зупинилася. Вона фейсхуфнула, досі лежачи на спині у дуже недостойній позі. — Ти! Це все один з твоїх з Рейнбоу Деш розіграшів, так?

— Агась! — Почула я свої радісні слова, починаючи підстрибувати. *Підстрибувати?!*

Еплджек підвелася на копита, роздратовано дивлячись на мою носійку.

— Можна спитати чому?

— Ну, просто ти була дуже похмурою поні після похорон...

— Звичайно була! — відрізала Еплджек. — Я поховала свого брата!

— ... і ти дуже, дуже важко працювала, — продовжувала Пінкі Пай.
— І ти не гуляла, не ходила на вечірки, не зустрічалася з друзями. І не розмовляла з жеребцем, мабуть, ві-і-ічно!..

Еплджек пирхнула.

— Та звідки тобі знати, же я... — Вона раптово зупинилася, зрозумівши, як безглуздо звучить це питання зважаючи на те, кого вона питає. Флатершай відійшла подалі, майже сховалася.

— ... і ти вся перевтомлена і напружена, і спалиш себе, якщо не будеш обережною, і тобі дуже, дуже треба з кимось *переспати*!

Еплджек низько повісила голову. Пінкі Пай була... м'яко кажучи, безнадійна.

— Це ся не закінчить, закім я не знайду собі жеребця, так?

— Агась! — стрибаючи, заявила Пінкі Пай. Та як вона могла так стрибати на усіх копитах? Я була *всередині* неї, і все одно не могла зрозуміти.

— Ну а якщо я скажу, же мені вже впав в око один жеребець?

Пінкі Пай припинила стрибати і витріщилася у простір. Свербіння з її щокі перейшло на підборіддя. Вона знову подивилася на Еплджек.

— Так, це правда. Але свербляче підборіддя означає, що ти ще не сказала йому. Ти маєш поговорити з ним!

Еплджек зітхнула.

— Якщо поговорю, ця маячня ся припине? — Я дивилася, як хитається світ, коли Пінкі Пай з ентузіазмом закивала.

Моя носійка почала невгамовно наспівувати «Зроби це!», стрибаючи навколо Еплджек.

— Добре. — Еплджек простягнула копито і зупинила Пінкі Пай. — З однією умовою!

— Якою?

— Ти маєш присягнути ся... — Еплджек обернулася і подивилася на Флатершай. — ... ви обидві, же Рейнбоу Деш не почує про це ані слова!

— Але... — почала Пінкі Пай... — Якщо Рейнбоу Деш не знатиме, як вона зрозуміє, що вже пора зупиняти розіграш, дурненька?

— Рейнбоу я витримаю, — суворо мовила Еплджек. — Принаймні тепер, коли я знаю, звідки це все пішло. Але цей мій потенційний жеребець... Ну, у нього трохи забавне ім'я... і я гадаю, же Рейнбоу не зможе ся втримати, жеби все не спаплюжити.

Вау, це прозвучало не дуже добре. Еплджек теж це зрозуміла.

— Слухайте, я сама скажу їй, коли буду готова. Не раніше. — Вона подивилася на двох своїх подруг. — А тепер присягніть ся Клятвою Пінкі Пай!

Клятвою Пінкі Пай?

Реакція моєї носійки була миттєвою. Я ледве встигала стежити за дивними рухами (які закінчилися тицьканням копитом мені в око!), що супроводжувалися дивною пісенькою, яку Пінкі Пай і Флатершай змогли виконати майже синхронно:

— Та щоб я в небо не злетіла і око кремом засліпило!

Еплджек полегшено видихнула. Три подруги пішли, моя носійка потроху відставали.

— Ох... ось воно знову.

Еплджек і Флатершай зупинилися і озирнулися.

— Що «воно»?

— Печіння у копиті означає, що Літлпіп дивиться мене, — випалила неможливе Пінкі Пай. — Або буде дивитися. Я ще не впевнена. — Вона пострибала за своїми подругами. — Хто така Літлпіп?

<-----ooO Ooo----->

*** **

— Ями з горнами? — запропонувала Стерн, люто дивлячись на мене. Я була зв'язана і прикута до підлоги. І, ніби цього було недостатньо, двоє зеленохутих алікорнів завмерли поряд зі мною, тримаючи мене всередині щита.

Я не лише зробила більшість речей, які Стерн вважала смертельним вироком, я зробила їх з агресивними результатами. Я все одно потерпіла поразку, але вона витратила час, щоб назвати кожного работорговця, якого я встигла вбити до мого неминучого взяття у полон.

— Ні, — сказав Ред Ай, викликавши у грифонки шокований та незадоволений погляд. Жеребець з кіберімплантатами підійшов і подивився на мене. — Я сьогодні особливо щедрий.

Я сумнівалася, що мене хоч трохи цікавить його визначення щедрості. Але жахлива історія про поні, з'їдену зсередини зростаючою кількістю параспрайтів, попри все змушувала мене відчувати вдячність.

Звертаючись безпосередньо до мене, Ред Ай спитав:

— Ти вважаєш мене чудовиськом?

Я прямо відповіла:

— Так.

Він потиснув плечима.

— Бо я, звичайно, ним і є. А ти, Поні зі Стайні, мабуть, бачиш це краще за інших. Бо ти і я дуже схожі, хіба ні?

— Анітрохи, — просичала я, брешучи крізь зуби.

Ред Ай всміхнувся.

— Я чув про твої подвиги. Вважаю, ми маємо більше спільного, ніж тобі хотілося б. Просто тобі поки що було легко.

Я розлючено випалила:

— Легко?! Ти вважаєш, що те, крізь що я пройшла тут, було *легко*?!

Ред Ай посміхнувся мені майже по-батьківськи.

— Той факт, що ти досі можеш стояти і судити мене, вказує саме на це. Я впевнений, у тебе були труднощі. Але тебе ніколи не змушували відмовитися від своїх принципів заради вищого блага. Пожертвувати собою і стати чудовиськом, бо це було правильно.

О, як я була незгодна!

— Ти не змогла зробити це навіть заради того, щоб утекти, — зауважив він. — За що, до речі, я дуже вдячний. Якщо б ти нашкодила хоч волосинці на голові одного з цих дітей... — Він зробив паузу, потім просто сказав: — Дякую.

Ред Ай обернувся до Стерн. Я побачила його плащ, грубий прямокутник, зроблений з роби охоронця Стайні. Жовті цифри 101 виділялися на тлі чорної тканини.

— Відведіть її назад у підвал і тримайте під щитом. Завтра вона битиметься у Ямі.

*** **

У темряві, рядком з іще п'ятьма поні, я провела годину, колупаючись у записаних повідомленнях пані Перівінкл, Більшість були нічого не варті, але одне було від міністерської кобили... і не від тієї, від якої я очікувала.

«Шановна пані Перівінкл», — почав голос. Мені було дуже дивно чути аудіоповідомлення, що було адресоване, ніби лист.

«Я була дуже рада знову отримати вісті від вас. Нові плакати для бібліотек просто ідеальні. Сподіваюся, не буде проблемою зробити двісті до наступного тижня?

Я також маю звернутися до вас з... більш делікатною справою.

Спочатку маю сказати, що вже десятки років, з тих самих пір, як вона навчила мене своєму заклинанню пошуку самоцвітів, ми з Реріті час від часу зустрічалися, щоб обмінятися закляттями.

Маю визнати, і повірте, я кажу це не заради хвастоців, пройшло багато часу з тих пір, коли вона приносила щось, чого я ще не знала.

Це змінилося три дні тому.

Я була рада побачити, що вона навчилася фокусу, який я ніколи раніше не бачила. Вона зачарувала невеличке люстерко. Подивившись у нього, можна було побачити власне відображення, як і у будь-якому люстерку. Але якщо торкнутися його або сфокусувати на ньому свою магію, тоді закляття у люстерку... ну, кажучи її словами, люстерко робило знімок вашої душі. Потім друге закляття дозволяло люстерку показувати цей знімок. Як сказала мені Реріті, люстерко могло показувати ваш вигляд ззовні... або зсередини.

Маю визнати... я не була готова до того, що побачила. І я ще й досі не впевнена у цьому. Але це... особисте. Радше, я хотіла б спитати, чи не могли б ви дати мені якусь зачіпку щодо того, де Реріті могла навчитися таким чарам. Я знаю, що Реріті переробляла б будь-яке закляття доти, доки воно не підходило до її бажань; але, відверто кажучи, я перерила мої книги, та не знайшла нічого, що хоч віддалено нагадувало б ці закляття. Я знаю, що ви з нею близько працювали останні кілька місяців, тому сподівалася, що у вас можуть буди якісь думки щодо цього.

І ще, хоч це й навряд чи варто згадування, але закляття здавалося... холодним. Зовсім не схожим на закляття Реріті.

Так чи інакше, це скоріше справа невтримної допитливості, і я б просила не розповідати їй про це. Але якщо ви маєте якісь ідеї, я була б дуже вдячна, якщо б ви дали мені знати.

Ваша подруга,

Твайлайт Спаркл.»

Я стерла інші повідомлення з мого ПіпБака, але це залишила.

Я сиділа у тихій темряві з п'ятьма іншими відміченими душами і чекала.

**** ***

Галас ззовні повідомив мені, що місця навколо арени швидко заповнювалися. Я чула Стерн, її голос, підсилений динаміками, вітав

усіх на кривавому шоу. Я чула, як на трибунах аплодисментами зацокали копита.

Моє обличчя скривилося від відрази. Як вони могли? Це було огидно.

Раніше работорговка начепила мені на бік шмат тканини з номером, що затуляв мою кьютімарку. Вона вишкірилася і прошепотіла мені свої найпалкіші побажання того, щоб мої страждання були глибокими, болючими і дуже повільними. Вона знала одного з работорговців-гватівників. Єдина причина, з якої я пережила нумерування, то це тому, що Стерн дивилася, але їй все одно минулося те, що вона намазала спід тканини якимось свербіжним порошком, від якого мені було важко зосередитися.

Мій номер був третім.

Блад і Дафф мали, відповідно, перший і другий номери. Вони сиділи біля брами, дивлячись на арену — велику ділянку з розбитого цементу під кліткою, де були підвішені кілька бочок. Я бачила натискні плити, розташовані повсюди, ніби міни. Ніхто з них не говорив зі мною, вирішивши ігнорувати моє існування. Я не могла вирішити, чи мені відчувати образу, чи полегшення.

— Колись тут був каток, — сказав говіркий блакитний жеребець із четвіркою на боці. — Гадаю, хазяйка Веселої Ферми любила кататися на ковзанах. Варто бути вдячним, що Ред Ай зняв водяний талісман і знайшов йому краще пристосування. Ці бої достатньо жорстокі і без того, щоб влаштовувати їх на кризі.

Я спробувала це уявити і не змогла. Зовні натовп почав скандувати, вимагаючи почати перший бій, удари їх копит створювали таку єдність, що Богиня б пишалася. Частині мене хотілося зробити їм боляче. І це були поні, яких я намагалася врятувати.

— Гей, вважай, що тобі пощастило, — пожартував блакитний жеребець. — Бути третьою не так вже й погано. Тобі хто-небудь розповідав, яка тут система?

Я похитала головою. Ревіння зовні переросло у крещендо. Пролунало гучне дзижчання, потім брязкіт, коли брама злетіла догори, левітована єдинорогом, якого ніхто з нас не бачив.

— Перший раунд! — пролунав голос Стерн. — З червоної брами: з самих Кам'яних Ферм — Сіндерблок⁹! Це його друге Змагання, тому ви знаєте, як він вправляється з копитами! А з чорної брами: вона міцна, вона жорстока, вона рейдерка, на рахунку якої трупів більше, ніж шипів у її гриві... це Блад!

Блад підвелася, якось мить вона пригнічено дивилася на відкриту браму, потім підняла голову і вийшла з хоробрим виразом обличчя, у який я анітрохи не вірила.

— Розумієш, — розповідав мені Четвертий Номер, — є дві брами. Ми чорна брама. За кожною брамою шестеро бійців, пронумеровані випадковим чином. Якщо переживеш свій перший раунд, проти тебе вийде черговий суперник з червоної брами. Змагання продовжується, доки не загинуть всі суперники з однієї з брам. Ті, хто вижив з іншої брами, битимуться у наступному Змаганні.

Я подивилася на Блад і скривилася.

— Отже, по суті, бути першим номером відстійно. — Я не могла повірити, що відчуюю співчуття до мерзеної рейдерки.

— Ну, тут є і плюси, і мінуси, — сказав Четвертий Номер. Я з нерозумінням подивилася на нього. — Тобто так, якщо у тебе достатньо великий номер, є можливість, що тобі взагалі не доведеться битися. І кожен поні, що переживе шість Змагань, буде звільнений. Неважливо, чи він дійсно бився, чи ні. — Я відчувала, що Четвертий Номер пережив таким чином принаймні одне Змагання.

— Навіть отримає місце в армії Ред Ая! — з ентузіазмом додав він. Я подумувала вказати йому на те, на яке місце скоріше за все призначить його Ред Ай, якщо він не переможе у жодному бою. Але я тримала писок на замку.

Раптове ревіння натовпу повернуло мою увагу до арени. Блад лежала у калюжі власної... ну, крові. Сіндерблок, світло-сірий жеребець атлетичного вигляду, переможно стояв дибки. Бій закінчився за кілька секунд.

У мене серце впало.

— Нагадай, які там переваги у тому, щоб бути першою? — тупо спитала я.

Четвертий Номер прихилився ближче, явно не розуміючи, що таке особистий простір.

— Ну, бачиш оті бочки? І оті плити? — Я кивнула на обидва питання. — Наступи на плиту, і бочка впаде. А у бочках повно всякої мерзоти. Зазвичай радіоактивної рідини, але іноді й чогось гіршого. Я чув, що одного разу вони залили туди пошестний слиз.

Я здригнулася, дивлячись на сітку, що була збудована над ареною, і бочки, що звисали з неї. Кілька грифонів літали високо вгорі, дивлячись на шоу крізь біноклі або приціли гвинтівок. Мої очі помітили у клітці нагорі дверцята, що були замкнені на звичайний висячий замок.

— Другий раунд! — вигукнула Стерн. — З чорної брами — Даффоділ! — Натовп вибухнув хихотінням і реготом, коли Дафф підвівся і вийшов на арену. Він кинув один погляд на кривавий труп своєї компаньйонки, а потім подивився на Сіндерблока таким важким поглядом, що я маже його відчувала, стоячи позаду нього.

Даффоділ пішов в атаку на світло-сірого поні. Сіндерблок побіг... не до нього, а до однієї з натискних пластин. Бочка нагорі насправді не впала. Натомість, коли сірий поні пробіг по плиті під нею, нижня частина бочки розкрилася, проливши дощ із дюжини мін, які попадали на землю і розстрибалися навсібіч. Дафф змінив напрямок з неочікуваною спритністю.

Міни були налаштовані на швидку детонацію, вони пікали лише один раз, перш ніж вибухнути димом і шрапнеллю. Сіндерблок був майже достатньо швидким, але його задні ноги посікло і пошматувало,

а його самого кинуло вперед. Він досі намагався підвестися на стікаючі кров'ю копита, коли Дафф дістався до нього.

Я знала, як сильно б'ють ці копита. Але дивлячись на це, я почала підозрювати, що Дафф ще стримувався, коли пиздив мене до півсмерті. Навіть з його останнім, низьким ударом.

Натовп стукотів копитами і кричав, вимагаючи ще, доки Дафф гамселив іншого жеребця, зламавши спочатку його ноги, потім всі інші кістки, які міг, перш ніж вбити його.

Я відчула смак жовчі.

— Міни, — задумливо мовив Четвертий Номер. — Ну, це щось новеньке. — Я кинула на нього похмурий погляд. — Гей, як я й казав, у цих бочках всяка мерзота. Але завжди є й якась зброя. Тому якщо ти перша, то можеш вибрати свій приз. Ну а якщо остання, що ж... ти вийдеш проти озброєного за власним вибором суперника на арену, повну калюж та Богиням відомо, чого ще, і матимеш лише власні копита. Битися останнім відстійно.

— Третій раунд! — нарешті оголосила Стерн після того, як Дафф припинив лупцювати Сіндерблока і почав просто бити мертвого поні. — З чорної брами у нас досі Даффоділ, після несподіваного і цікавого першого виступу. Не думаю, що хтось з вас *тепер* сміється з його імені, га?

Натовп аплодував заляпаному багряним жеребцю, чию кьютімарку зі злою квіткою зараз було частково видно з-під тканини з номером, яка з'їхала і намокла від крові Сіндерблока.

— А тепер та, на кого, я впевнена, всі ви чекали!

Натовп замовк із радісним очікуванням.

— З червоної брами: вона демонічна, вона екзотична, і вона ніколи не програвала у бою! Вітайте нашу чемпіонку впродовж чотирьох Змагань поспіль! Ксеніт!

Першим, що виникло в моїй уяві при слові «екзотична», була пегаска. Думка про те, щоб зійтися на цій арені з летючим ворогом,

була жахаючою. І якщо вона дійсно була настільки вправною, як її рекламували, я зійдуся з нею, щойно вона вб'є Даффа.

Червона брама відкрилася, і Ксеніт вийшла на арену під абсолютно громоподібні, оглушливі аплодисменти. З її похмурого обличчя я зрозуміла, що їй це анітрохи не подобається. З того, як вона дивилася на Даффа, вона мала його вбити, вона знала це, і це її анітрохи не тішило.

Судячи з відсутності крил, вона не була пегаскою Судячи зі смуг, вона не була навіть поні.

— Вона зебра!

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Холоднокровність Під Вогнем — Ви швидше відновлюєте очки дії. Наскільки? Вгадали: на 20% швидше!

1 Gnash — «скрегіт (зубів)»

2 Slaughter — «бийня»

3 Blood — «кров»

[4](#) Daff — «клеїти дурня»; але тут скорочене від Daffodil — «нарцис»

[6](#) Whitetail — «білий хвіст»

[Z](#) Periwinkle — «барвінок»

[9](#) Cinderblock — «шлакоблок»

Глава 26: Ксеніт

«Доля Еквестрії не залежить від того, чи знайду я друзів.»

Зебри.

Вороги Еквестрії. Істоти, які вбивали нас мільйонами і знищували наші землі отруйними хмарами і крада-бомбами.

Істоти, яких постійно зображували демонічними, кошмарними, практично позбавленими душ. Істоти, які, якщо вірити пропаганді Міністерства Іміджу, втілювали протилежне чеснотам поні.

«Ага... — думала я, дивлячись на клітку арени, де поні жорстоко вбивали одне одного заради рабської розваги. — ... бо ми, поні, такі шляхетні».

Хіба було справедливим приписувати Ксеніт усі ці гріхи представників її раси, які вже століття були мертвими? Не більше, ніж звинувачувати мене у речах, які напевне зробили їм поні.

У мене і за свої гріхи вини вистачало.

А тепер, припускаючи, що жеребець-рейдер на ім'я Даффоділ не завалить її, я мала очікувати на бій з цією зеброю. І або вбити її, або загинути від її копит. Другий варіант вірогідніше. Мене позбавили всього, що я могла використати як зброю. Навіть викрутку, за яку я так билася і, як я вважала, заслужила, теж забрали. У мене був мій ріг, мої копита, моє єдине закляття, і ЗНС. Мої бойові вміння були, грубо кажучи, жалюгідними. Буде дивом, якщо я виживу.

Мені раніше вдавалися дива. У цьому і полягав намір Ред Ая: або я загину, або буду змушена вбивати інших рабів — а зебра буде лише однією з багатьох — ставлячи під загрозу частини мене, які я вважала священними, лише щоб я змогла прожити достатньо довго, аби вбити його.

Будь-який шлях буде для нього перемогою. Хоча в останньому випадку, якщо я зможу його вбити, його перемога буде скоріше пірровою.

Я згадала образ у дзеркалі. Літлпіп-рейдерша, просочена кров'ю, вмираюча. Це була *не* моя душа, у цьому я була впевнена! Але... я знала, що можу стати такою. Я вже плавала у вбивствах своїх ворогів.

Я зрозуміла, що була Монтереєм Джеком, змушена обирати між знищенням того, що дозволяє мені миритися з собою, або смертю.

Мені були потрібні інші варіанти.

*** **

Сонячна спека пробивалася крізь чорні хмари, пропікаючи червонуватий пекельний ландшафт Філлідельфії. Даффоділ твердо стояв, важко дихаючи, скалічений труп Сіндерблока стікав кров'ю, яка просочувала землю навколо Даффових копит.

Тіло рейдерші Блад, супутниці Даффа, лежало неподалік, її власна кров висихала та запікалася.

Дафф подивився на неї, і я побачила біль на його обличчі. Я зрозуміла, що вона просто лежатиме там, смажачись на спеці, доки не скінчаться всі бої. Мені хотілося кричати. Йому навіть не дали часу її оплакати. Наступний бій вже почався.

Дафф розвернувся, впершись поглядом у зебру на ім'я Ксеніт. Дуже рідкісне видовище на Еквестрійському пустищі. Можливо, навіть більш рідкісне, ніж пегас.

— Ксеніт кілька років була у рабських ямах, — прокоментував синьохутрий поні, який мав битися після мене. — Ми працювали поряд з нею в алхімічних хатах на північному боці близько трьох місяців, в основному переробляли пальне для вогнеметів. За весь цей час вона не сказала ані слова. Як я чув, работорговці, що спіймали її, відрізали їй язика після того, як вона сказала їм щось образливе.

Четвертий Номер зробив паузу.

— Зважаючи на те, що вона зебра і все таке, це, напевне було щось дуже жахливе. Наприклад, «Привіт».

Я дивилася, як зебра вийшла вперед, наближаючись до Даффа і опускаючи голову, що я сприйняла як знак поваги до її смертельного

суперника.

Дафф це так не сприйняв. Він побачив можливість і скористався нею. Він розвернувся і дав їй жорстокого копняка прямо по шиї. Зебра впала на землю.

Дафф обернувся, встав дибки і підняв передні копита над впалою зеброю. Ксеніт перекинулася на спину і копнула задніми копитами, несамовито вдаривши земного поні у відкритий живіт. Дафф впав, стискаючи живіт, кашляючи кривавою слиною.

Зебра підскочила на копита.

Дафф загарчав і змусив себе підвестися, але зебра пригнулася і крутнулася на одному передньому копиті, її простягнені задні копита підсікли ноги Даффа. Він знову впав.

Я ошелешено дивилася, моя щелепа відпала ледве не до землі. Я бачила плавні рухи зебри. Це була не бійка — скоріше бойове мистецтво. Я ще ніколи такого не бачила.

— Хех. Схоже на Стиль Занепалого Цезаря... хоча я не експерт, — зауважив Четвертий Номер з недбалим благоговінням. Його брови підскочили, коли він побачив мій нерозуміючий погляд. — Ти що, пішла до Ями, не прочитавши навіть кілька книжок «Бойове мистецтво зебр»? Як ти збираєшся перемогти?

— Н-ні, — вимовила я. З усіх книжок, які я надібрала на своєму шляху крізь пустище, цю я якось примудрилася прогавити. — Звичайно ж ні! — Я знову обернулася до бою.

Дафф підвівся на копита і йшов навколо зебри. Зебра дивилася на нього, чекаючи його атаки у майже моторошному спокої. Він стрибнув уперед, і вона кинулася вниз, уперши копитом йому в груди і використавши його власний імпульс, щоб перекинути його через себе. Дафф упав і розпластався на землі.

Вона була значно кращим бійцем. Це було нечесно.

Але Дафф був сильніше. І він бився брудніше.

Ксеніт недбало підійшла ближче. Я підозрювала, що вона збирається закінчити бій, доки сечоколірний жеребець лежить долілиць на землі. Дафф тремтів, немов від виснаги, він застогнав, намагаючись підвестися, лише щоб зебра знову підсікла його ноги.

Його слабкість була обманом. Щойно Ксеніт наблизилася на достатню відстань, Дафф крутнувся на землі і вибив хмару землі та пилуки їй в очі. Вона заржала і, засліплена, відступила. Її тіло опустилося у захисну стійку, готове до негайної атаки.

Але Дафф побачив те, чого вона, вочевидь, не побачила. І замість того, щоб обернутися і продовжити бій, він рвонув уперед. Я почула БІП нездетонованої міни, коли він пробіг по ній, копняком відкинувши вибуховий пристрій до зебри.

Ксеніт те це почула. Вона кинулася вбік так добре, як змогла, міна вибухнула у повітрі на відстані майже двох корпусів від зебри. Вибух не вбив її, навіть не покалічив, але його було достатньо, щоб покотити її по землі, вибивши дихання.

Я роззявила рота.

— О, вона ще й не таке може витримати, — прокоментував Четвертий Номер. — Работорговці часто знущалися з неї, ще тоді, у хатах. Здається, їм дуже подобалося виміщати все на ній. Іншим через це було значно легше.

Я наїжилася, скривившись одночасно від образу, викликаного його словами, і від свербіння на моєму стегні. Порошок, що його работорговка насипала мені на кьютімарку, занурював свої огидні зуби в мою плоть.

— Трясця, я пам'ятаю, як одного разу рабиня-єдиноріжка щось наплутала з переробкою і підпалила себе. Работорговці застрелили її, щоб вона не підпалила усе, бігаючи навколо. Потім, коли вогонь згас, вони, чисто для розваги, відрубали єдиноріжці голову і згвалтували нею зебру. — Четвертому Номеру вистачило гідності щоб хоч трохи скривитися. Я дивилася, сповнена невиразного жаху. — Власне, після цього вона і зголосилася до Ями.

Ксеніт підводилася. Дафф скористався моментом відстрочки не для атаки, а для того, щоб пробігти по іншій натискній плиті. Клямка на бочці нагорі відсунулася і її дно відкрилося, випустивши кілька галонів сяючого зеленого слизу.

— Так, у більшості з них саме це, — прокоментував Четвертий Номер.

Щось велике впало у слиз, вогко вдарившись об землю. На Даффа потрапило лише кілька крапель, але вони змусили його закричати. Він дригався, струшуючи з себе сяюче лайно, потім обернувся до свого призу.

Автопила лежала у зеленій калюжі, що розтікалася, і волого блищала. Дафф скривився. Щойно відчувши кілька крапель на своєму боці, він явно не збирався брати річ, що скупалася у цьому слизу, собі до рота.

Ксеніт знову обережно йшла вперед. Вона побачила достатньо його тактики, щоб зрозуміти, що їй не варто битися з Даффом поблизу світної калюжі. Вони почали обходити розлите по колу з протилежних боків, обидва тримали дистанцію від слизу, Ксеніт навіть більшу, ніж Дафф.

Поні на трибунах почали тупати в унісон.

— Бийтесь! Бийтесь! Бийтесь!

Дафф зробив рух. Він зміг обійти калюжу так, щоб опинитися поряд із трупом Сіндерблока, коли Ксеніт була на іншому боці калюжі. Рвонувши до залишків Сіндерблока, він підняв задні копита...

КОПНЯК! Тіло Сіндерблока полетіло назад.

Хлюп! Хвиля зеленого слизу відправилася до Ксеніт. Зебра зробила колесо вбік, маневр, який я навіть не вважала можливим.

Вона пішла в атаку на Даффа.

Великий жеребець побачив її наближення і пригнувся, роблячи свою стійку міцніше. Він направив обидва задні копита в її напрямку, щойно вона наблизилася на відстань удару.

Але Ксеніт стрибнула. Вона чітко перескочила Даффоділа, на льоту вдаривши його копитом по загривку. Вона приземлилася граціозним перекатом і завершила його стоячи на копитах обличчям до нього.

Дафф немов заляк на місці. Він витріщився, не в змозі ворухнутися.

— Паралізуюче Копито! — проголосив Четвертий Номер. — Оце вже *точно* Стиль Занепалого Цезаря.

Вона може паралізувати поні ударом копита? Ну і яким хріном мені проти цього битися?

Дафф завалився. Ксеніт підбігла до впалого поні, її сумний погляд зустрівся з його широкими, сповненими страху очима. Натовп почав гупати копитами і вигукувати:

— Вбий! Вбий! Вбий!

Голос Стерн, неприродно посилений, гукнув:

— Добий це!

Зебра поставила одне копито на шию Даффа. Вона опустила голову, її писок на мить затримався біля його вуха, перш ніж вона схопила зубами його гриву. Вона різко смикнула головою назад. Я почула, як Даффова шия хруснула.

Зуби Ксеніт відпустили гриву мертвого поні. Вона вийшла на середину арени і чекала свого наступного ворога. Мене.

*** **

Полуденна спека ставала нестерпною під товстою, задушливою філлідельфійською ковдрою хмар. Моє тріснуте ребро боліло. Стегно свербіло так сильно, що мені доводилося стирати сльози з очей.

Ксеніт стояла і дивилася на мене своїми сумними очима, доки я виходила на арену.

Тепер, коли я була всередині, а не дивилася з-за брами, я бачила більше Ями. Але там здебільшого було те ж саме. Був ще третій вхід

— подвійні двері, за якими, як я уявляла, стояли охоронці работорговців, готові вибігти на колишній каток при перших ознаках справжніх проблем. Я бачила Стерн, яка стояла на високій відгородженій платформі, розташованій далі і вище трибун. На голові у неї була дивна довоєнна гарнітура, яка, як я підозрювала, і відповідала за підсилення її голосу. Вона також мала свою великокаліберну гвинтівку, що висіла у неї за спиною зверху її броні Кігтів.

І ще я бачила юрбу поні, що з радісним нетерпінням дивилися вниз, на арену. Я помітила кілька поні, які їли якусь закуску. Я відчула спалах гніву. Врешті-решт, поні не хотіли бачити мене жорстоко вбитою на порожній шлунок.

— *Я намагаюся усіх вас врятувати, а НАВІЩО?!* — закричала я до них. Лише на мить я зрозуміла, як Ред Ай міг морально виправдати страждання, через які він змушував їх проходити заради будування кращого світу. Я не погоджувалася, але могла це досягнути.

«От бачиш, маленька поні? — казав Пан Топаз. — Подивись, що ви, поні, робите одне з одним там, нагорі. Подивись, що ви зробили тут. Що ж змушує тебе думати, що твій жалюгідний, мерзенний вид вартий чогось більшого, ніж бути їжею для дракона?»

Я спробувала згадати свою відповідь.

Ксеніт зробила крок до мене. Я бачила на її тілі багато шрамів під смугастим хутром. Її кьютімарка, чи що там зебри мали на стегнах замість них, була мішаниною вигнутих ліній і була схожою скоріше на складний гліф, ніж на справжній значок-кьютімарку. Об її праве стегно хтось, здається, гасив сигари.

Вона опустила голову, наближаючись до мене. Та сама поза, яку я раніше сприйняла за прояв поваги.

Потім, дуже тихо, так, щоб почула лише я, Ксеніт прошепотіла:

— Вибач.

Я залякла, ошелешена. Зебра, яка не говорила навіть коли її хазяї-работорговці гвалтували її рогом мертвої поні, порушила своє

мовчання заради мене. Справжній знак поваги.

Звичайно, зрозуміла я, вона розігрувала німу лише тому, що інакше дійсно втратила б язика. Вона могла порушити це для мене тому, що я мала скоро вмерти.

Я також зрозуміла, трохи запізно, що її словам вдалося знищити мою сторожкість.

Ксеніт вдарила мене передніми копитами в поранений бік. Я почула і відчула, як моє тріснуте ребро зламалося і проштрикнуло легеню. Я впала, ковзнувши назад від сили удару. Мир хитався, а я намагалася вдихнути.

Вона ніби знала, куди бити, щоб спричинити найбільшу травму — на відміну від Даффа, який знав лише як спричинити найбільший біль.

Я подивилася у небо, червоний туман затягував краєчки мого зору. Я бачила грифонів, що літали зверху, їх кігті тримали гвинтівки. Я чула гупання більше двох сотень копит поні на трибунах, які криками вимагали моєї смерті.

Наді мною нависла тінь. Я обернулася і побачила Ксеніт, яка встала дибки, здійнявши наді мною копита для швидкого останнього удару.

Я охнула, мій ріг спалахнув і я відштовхнулася копитом від землі. Моє левітаційне поле огорнуло мене, зробивши практично невагомою, і я відлетіла від землі, ніби повітряна кулька від удару. Копита зебри вдарили у землю, на якій досі залишався відбиток моєї голови.

— Стій! — Я знову охнула, відчуючи, як напружується моя левітація, доки я намагалася нормально вдихнути. — Ми... ми не зобов'язані це робити...

Зебра подивилася на мене з виразом покори і жалю.

— Будь ласка... не роби те, що вони від тебе хочуть! — Я повільно опускалася назад до землі. Ксеніт дивилася, чекаючи, доки я повернуся на потрібну відстань. — Приєднуйся до мене. Ми можемо втекти разом.

Ксеніт пирхнула, дивлячись на мене так, що я замислилася, скільки ж поні висловлювали таку пропозицію раніше. Але ніхто, як я підозрювала, не досяг успіху.

— *БИЙТЕСЬ! БИЙТЕСЬ! БИЙТЕСЬ!* — кричав натовп.

— У мене є план... — запропонувала я, намагаючись звучати впевненіше, ніж почувалася насправді. Мій рівень успішних планів останнім часом якось не дуже мене надихав. Весь цей задум був занадто непродуманим.

Насправді я просто зазналася — я настільки пишалася своєю здатністю імпровізувати, була настільки самовдоволеною від своїх минулих перемог, що дійсно вважала, що можу просто увійти у ворожий табір, не маючи нічого, окрім розуму... і перемогти. Я дозволила старійшині впевнити мене у тому, що це єдиний спосіб, бо це зручно дозволяло мені захистити моїх друзів. Натомість я стала рабинею, і тепер відчайдушно намагалася левітувати поза зоною досяжності нищівних ударів зебри.

Пора було вибиратися звідси, перегрупуватися, і, сподіваюся, повернутися зі значно менш дурною стратегією.

Ксеніт підскочила, її переднє копито вдарило мене у груди. Біль вибухнув по всьому моєму тілу! Я закричала, моя магія перервалася, і я гучно впала на землю.

Зебра приземлилася на відстані корпусу від мене.

Жалюгідно хапаючи ротом повітря, я дивилася, як вона зробила крок назад, підносячи задні копита на відстань копняка.

Мій ріг знову засвітився. У відчаї, я охопила телекінетичним полем її горло і почала стискати.

Коли я почала душити її, Ксеніт копнула мої незламані ребра. Але душіння достатньо збило її приціл, а я навчилася ухилятися.

Зебра захиталася, коли я стиснула свою телекінетичну хватку міцніше. У мого телекінезу фізичної сили було небагато, але

достатньо, щоб розчавити її горло. Я не хотіла вбивати цю зебру, але я мала вивести її з бою.

Ксеніт захиталася, вирячивши очі, роздувши ніздрі. Якусь мить вона дивилася на мене так само нажахано, як дивився на неї Дафф. Потім цей погляд розтанув, перетворився на покору, і вона перестала пручатися, дивлячись на мене поглядом, який повідомляв мені, що вона прийняла мою перемогу.

Потім вона втратила свідомість. Я відпустила її, дозволивши їй впасти, немов мішок з яблуками.

— Яке розчарування! — прогримів голос Стерн.

Повітря навколо мене гуділо громоподібними аплодисментами.

— *Вбий! Вбий! Вбий!*

Я спробувала встати прямо, з болем переводячи дихання, і подивилася на натовп. Я ненавиділа їх. Всіх до єдиного.

Я підійшла до впалої фігури Ксеніт. Вона повільно дихала.

Я подивилася на бочки. Мій ріг знову засвітився, огорнувши одну з них магічним полем. Але бочка була міцно прив'язана до стелі клітки, і мій телекінез був недостатньо сильним, щоб відірвати її.

Стерн, здається, зрозуміла, що я щось замислила, бо вона зняла з плеча свою великокаліберну гвинтівку.

— Добий це! — наказала грифонка. Хіба не могла Стерн хоча б сказати «її» про Ксеніт?

Мій розум згадав, як відкривалися бочки. Мені не треба було тягти їх униз, лише відсунути клямку. Клямки це просто.

Мій ріг яскраво засвітився.

Стерн пересунула свою гвинтівку вперед і подивилася на мене крізь її приціл.

— Добий це негайно!

Клямки на бочках відкрилися. Усі.

Мій ПіпБак наполегливо заклац-клац-клацав. Як і пророкував Четвертий Номер, у більшості з бочок був сяючий зелений слиз. І зброя. Бочки випустили свій вміст, який посипався вниз знаряддям убивства. Енергомагічний спис, меч, ланцюгова пила (*ланцюгова пила?!)* і навіть кілька зразків вогнепальної зброї. Я дозволила їм впасти там, куди їх скинули бочки. Мені був потрібен слиз.

Люмінесцентна гідота була ледве прозорою. Я розкрутила її навколо по стінам клітки, створюючи світну зелену завісу, тонку, немов плівка, але достатню, щоб сховати мене всередині. Я не хотіла, щоб хтось з грифонів або охорони работорговців міг вистрілити у мене. Тієї ж миті я галопом перебігла на нову позицію; як я і передбачала, Стерн вистрілила туди, де я щойно стояла.

Я відчула сльози в очах. Біль у грудях палав, моє дихання ставало більш рваним, доки я намагалася сфокусуватися на стількох речах одночасно. З кожним диханням я відчувала, немов потроху потопаю.

Ще одним телекінетичним полем я огорнула себе, анулюючи свою вагу, потім розтягнула його, охоплюючи і зебру. Не було жодних питань щодо того, що я візьму її з собою. Думки про те, щоб кинути її позаду, у мене навіть не з'являлися.

У мене в очах помутніло. Я змусила себе зосередитися. Мій ріг засвітився яскравіше, з нього вирвався шар надсяйва. До мене дійшло, що гостроокий грифонка може помітити світло мого рогу крізь завісу слизу.

Але я мала зберегти достатньо концентрації і влити достатньо сили для ще одного фокусу. І мені було потрібно більше часу.

Я телекінезом схопила енергомагічний спис і заблокувала ним подвійні двері за секунди до того, як работорговці врізалися в них, намагаючись потрапити всередину.

Завіса ослабла, по її верхньому краю почали з'являтися дірки. Один з таких розривів був майже прямо наді мною, відкриваючи двері у верхній частині клітки, які я помітила раніше, замкнуті на звичайний висячий замок. Я відштовхнулася, відправляючи себе у політ вгору,

прикипівши поглядом до замка. Шпильок у мене не було. Мою викрутку у мене вкрали.

Вони мені не знадобляться.

Маніпулювати кількома об'єктами, які я не бачила, було складно, але ж я витягла чеки з гранат, схованих у мішку. І я знала замки. Я знала штифти і внутрішню будову. Мені має вдатися відкрити замок за допомогою самої лише магії.

Простягнувши свою магію, я огорнула замок м'яким сяйвом. Мій ріг спалахнув, коли другий шар надсяйва з'явився зверху першого. Потоки світла лилися з моєї голови.

Я відчула, як повз мене пролетіла куля, а потім почула постріл. Внизу удари у подвійні двері змусили енергомагічний спис зігнутися.

Я досі злітала вгору, несучи несвідому зебру. Ми наближалися до клітки. Але наш підйом тривожно сповільнювався. Один з грифонів нагорі вистрелив вниз, у мене, але куля відскочила від ґрат клітки.

— Я зможу це зробити! — повторювала я собі.

Друга куля відскочила від самих дверцят у кількох дюймах від замка.

Та кого я обманюю? Я ледве могла дихати! Моя магія здригнулася, вируюча завіса ковзнула, захиталася.

Ні!

— Я зможу це зробити!

Я зсунула штифти на місця. Замок відкрився. Мій зір знову поплив. Я ледве все не впустила.

Енергомагічний спис з тріском розлетівся навпіл. Двері внизу розчахнулися і работорговці висипалися на арену.

Я гарячково левітувала замок геть і відкрила дверцята. За мить ми пройшли крізь них, і я бігла по верху клітки так швидко, як дозволяла мені моя жива легеня. Я дозволила впасти всьому, окрім моєї хватка навколо мене та Ксеніт. Все моє тіло кричало від болю та напруження.

Лунали постріли, кулі били у клітку навколо мене зверху і знизу. Я хаотично металася з боку в бік, знову щосили намагаючись зробити з себе важку мішень. Я наближалася до краю клітки.

Льодова арена знаходилася на дальньому кінці Філлідельфійської Веселої Ферми. Якщо пощастить, я змогла б перестрибнути з неї через огорожу, знову створивши бар'єр між мною і принаймні наземними работорговцями.

Кінець клітки наблизився швидше, ніж мені хотілося. Я стрибнула, закричавши від агонії у грудях. Ми злетіли над парком розваг. Моє серце впало, коли я зрозуміла, що бігла не в тому напрямку, і мій стрибок ніс мене у глибину Веселої Ферми, а не від неї.

Розриваючий удар з металевим хрустом смикнув мою передню ногу! Слідом пролунав звук великокаліберної гвинтівки Стерн, щойно пекуча агонія розлилася по моїй нозі. Куля схибила, ледве зачепивши мій ПіпБак, але при цьому сила удару була такою, ніби вона розтщила мою ногу!

Моє магичне поле згорнулося і я впала на рейки кількома поверхами вище за парк розваг.

*** **

Я стогнала, відчуючи, як світ навколо ритмічно б'ється у моє тіло, ніби я їхала на пральній машинці, і не в тому розумінні, як це роблять молоді кобилки для самозадоволення. Світ здавався скажено нахиленим. Я могла вдихати лише неглибоко. Яскравий біль пульсував у моїй правій передній нозі. Я чула постріли.

На мене нахлинули спогади, і мої очі різко розкрилися. Я роздивилася навколо, ледве не впавши зі спини зебри, яка несла мене вгору по крутому схилу атракціону-гірок Філлідельфійської Веселої Ферми.

Я була не при тямі максимум кілька хвилин. Достатньо, щоб зебра отямилася. Вона прокинулася на високих рейках, і зіскочити вниз було неможливо. Їй залишалися лише два шляхи. Я відчула вдячність за те, що Ксеніт віддячила мені і взяла з собою.

Моєю першою турботою був ПіпБак. Я підняла передню ногу, але змогла підвести її лише на кілька дюймів, перш ніж болісно закричала від палючого болю, що прошив мою ногу.

Мій ПіпБак отримав непряме влучення; сам він не постраждав, але куля пробила периферію. Передавач був знищений. А з ним і мій план втечі.

Я викликала Іскру Пильності. Мій ПіпБак блимав попередженнями. Через перебування посеред всього того зеленого слизу я отримала більше радіації, ніж подобалося моєму ПіпБаку. Мої груди і права передня нога отримали калічені рани, нога до того ж мала розтягнення з ущемленням і тоненьку тріщину у кістці.

Подивившись униз, я побачила работорговців, що стріляли у нас з землі. З мого досвіду, ці кобили та жеребці були не кращими стрільцями навіть на близькій відстані. Якщо вони і влучать у нас з такої відстані та ще й під прикриттям рейок, то виключно через сліпу вдачу.

Ще більше йшли по рейкам за нами, але вони були достатньо далеко. Найбільшою загрозою були грифони. Я роздивилася навколо, але не змогла їх помітити. Що практично нічого не означало.

Ксеніт дійшла до верхньої точки рейок і зупинилася у кількох кроках від неї. Група з трьох вагончиків веселих кольорів у формі поні стояли на верхівці гірок, іржавіючи впродовж двохсот років. Обійти їх було неможливо, і це не залишало зебрі іншого вибору, окрім як перелізти їх.

Вона обережно поставила копито на задній жовтогарячий вагончик і опустила свою вагу на нього. Вагончик металево застогнав. Вона озирнулася на мене з гримасою, яка співпадала з моєю.

Я зосередилася, огортаючи нас левітаційним полем, щоб зменшити нашу вагу. У мене на лобі виступив піт. Гаряче вугілля формувалося у моїх легенях, лише однією з яких я могла дихати. Зусилля висмоктали з мене останні сили. Моє магічне поле лопнуло, а я ледве не знепритомніла знову.

Ні. Трясця, ну чому це мало статися зараз? Колись я вже виснажувала свою магію, і мені знадобилися дні (і магічна статуетка), перш ніж я змогла знову нормально левітувати речі. Зараз я почувалася практично так само. Може, й не повністю виснаженою, але я втратила багато сили через те, що перенапружилася у такому послабленому стані. І справжнє виснаження могло бути неминучим.

Я вирівняла дихання і знову зосередилася. Мій ріг м'яко світився. Левітаційне поле повільно огорнуло нас. Я дихала швидко, ледве не задихалася, але поле трималося.

— Лізь, — видихнула я. — Швидше.

Зебра обережно влізла на вагончик, потім успішно спустилася на лавку першого ряду сидінь. Старий вагончик трохи хитнувся, знову застогнавши. Крок за кроком, вона почала переходити трійку вагончиків.

Ми були на півдорозі через середній, фіолетовий, коли у носі переднього вагончика з'явилася дірка і пролунав далекий звук пострілу. Я застогнала, коли Ксеніт рефлекторно зробила крок назад і частково впала на сидіння. Моя магія згорнулася, і з'єднані вагончики протестуюче застогнали.

Я помилялася. Хвилюватися мені треба було не через грифонів. А через снайперів у клятих кулях Пінкі Пай. Щойно ми перейшли пік, ми опинилися у них на прицілі. А вагончики сповільнили нас, полегшуючи їм постріли.

Ще один постріл чітко пробив сидіння і корпус вагончика за нами. Ксеніт скинула мене зі своєї спини під прикриття сидінь, потім швидко сховалася серед сидінь попереду. Нас затиснули.

Тінь грифона пролетіла над нами, скинувши щось, що вдарилося об край і відскочила за межі рейок. За мить граната вибухнула, звук деревини, що розлетілася на скіпки, підкреслив вибух. Я відчула легкий і неприємний зсув вагончика під нами; граната знищила кілька балок і без того ненадійного каркасу гірок.

Ще один грифон пролетів повз нас, розправивши крила і нахилившись. Я стривожено помітила, що він тримав ракетницю!

Не було часу на роздуми. Ми мали йти.

Вискочивши з-поміж сидінь, я розвернулася і копнула зчіпку, якою два передніх вагончика трималися за задній. Ще один постріл розірвав повітря над моїм лівим стегном і пробив задню частину вагончика. Я спізно помітила, що ніс кожного з вагончиків був зроблений і розфарбований так, щоб комічно нагадувати обличчя подруг Пінкі Пай.

Я знову сперлася передніми копитами на сидіння і копнула Еплджек в обличчя. Моє тіло протестуюче кричало, моя правиця палала від болю і зісковзувала.

Задній жовтогарячий вагончик заскрипів і почав повзти вниз по рейках, розсипаючи іскри з-під заржавілих колес. Работорговці, що гналися за нами, різко зупинилися, стоячи немов кеглі перед кулею для боулінгу, потім розвернулися і спробували бігти в інший бік. Один з них спробував зіскочити на нижній рівень рейок і зник з виду.

Без заднього вагончика, який тримав мов якір, два передніх повільно почали повзти по схилу вперед і вниз. Я розвернулася, намагаючись триматися пораненою ногою за сидіння. Мені вдалося, але біль вдарив мене по голові немов кувалдою. Я закричала, ледве взагалі не вилетівши з вагончика.

Ксеніт стрибнула назад до моїх сидінь, схопивши мене зубами за гриву.

Грифон з ракетницею вистрелив. Смуга диму летіла до нас, несучи жорстоку смерть.

Ксеніт смикнула мене назад у вагончик, притискаючи нас обох якомога нижче. За мить ракета вдарила у рейки майже туди, де був задній вагончик. Вибух наклав нас, ріжучи наші спини шрапнеллю і цілуючи нас вогнем. Вагончик сильно смикнувся вперед, підскачавши з рейок і знову приземлившись, шматки металу з рейок і скіпки

палаючої деревини дощем посипалися вниз, у парк. Те, що було повільним рухом вперед, раптово перетворилося на стрімке падіння.

Вагончики стикалися і грюкотіли, стогнучи по дорозі вниз. Блакитний вагончик попереду здригнувся і підскочив, погрожуючи зіскочити з рейок. Якщо він це зробить, нам кінець. Цього разу тут не було Каламіті, який міг би мене спіймати.

Мій шлунок жорстоко крутнувся, коли схил перетворився на підйом, притиснувши нас до сидінь.

Підйом зробив наші сидіння відкритими. Куля вдарила у лавку у кількох дюймах від плеча Ксеніт, розкидавши гнилий поролон.

Один з грифонів, гадаю, той, що жбурнув гранату, зняв з плеча свою важільну гвинтівку і летів до нас, стріляючи у нашому напрямку. Наш імпровізований транспорт збільшив відстань між нами і ними, але ми вже сповільнювалися. Він буде на оптимальній для пострілу дистанції через кілька секунд.

Другий грифон перезаряджав свою ракетницю. Третя спустилася за ними і зникла з мого поля зору, пірнувши під дерев'яні пагорби гірок.

Грифон з гвинтівкою знову вистрілив, і з загривка Ксеніт потік струмок крові. Дотичний постріл, який, як я знала, мав пекти. Але вона стиснула зуби і мовчала. Грифон підлетів ближче, прицілився і знову вистрілив.

У гвинтівці було порожньо. Грифон лайнувся, перейшов на вільний політ і почав перезаряджатися.

Перезарядка означала, що вже він не так добре тримав свою зброю. Я зосередилася і телекінезом вивернула її з його кігтів, закриваючи її. Очі грифона розширилися, коли його власна зброя розвернулася і націлилася на нього. **БАМ!**

Він впав, а від ракетниці другого грифона до нас вже знову летіла смуга диму. Ракета пролетіла повз нас, і я почула, як вона здетонувала десь попереду.

Я швидко левітувала до себе важільну гвинтівку і перевірила набої. Грифон зарядив лише два набої, перш ніж я відібрала її, і тепер у мене залишався лише один постріл. Мені доведеться обирати мою наступну...

Третя грифонка раптово підлетіла до нашого вагончика, коли ми переїжджали невеличкий пагорб, і впритул націлила дробовик нам в обличчя.

БАМ! Грифонка полетіла по спіралі вниз, мій ледве націлений постріл пробив їй крило.

Ксеніт скулилася поміж сидінь. Я ризикнула сісти і подивитися вперед. Біля підніжжя цього пагорба рейки різко повертали і пірнали у тунель, який проходив крізь схожу на сарай будівлю Міністерства Моралі. Але та друга ракета пробила дірку у рейках.

Ксеніт пробурмотіла щось дивною мовою, з'являючись поряд зі мною. Потім тихо мовила:

— Сподіваюся, все досі йде згідно з планом.

— Так, — збрехала я.

Я поповзла вперед, скулилася, коли снайпер з повітряної кулі знову вистрелив у рейки перед нами, куля з великокаліберної гвинтівки знищила шпалу. Я зачепилася задніми ногами за передні сидіння і ковзнула по обличчю Твайлайт Спаркл. Маленький ріг, що стирчав спереду, дав мені опору для плеча. Простягнувши вниз переднє ліве копито, я вдарила зчіпку, звільнивши блакитний вагончик попереду.

Звільнений від зайвої ваги, передній вагончик почав відділятися, ковзнувши вперед. Він дійшов до повороту, потім до розриву... і вагончик Рейнбоу Деш зробив те, чого насправді хотів. Він зіскочив з рейок і полетів.

Щосили зосередившись, я огорнула вагончик Твайлайт Спаркл магічним полем, зменшуючи нашу вагу. Я молилася Луні, щоб цього вистачило, аби перескочити розрив. Я молилася Селестії, аби сили не покинули мене, доки ми це не зробимо.

Якщо у мене і були хоч якісь сумніви щодо того, що Богині спостерігають за нами зверху, вони зникли, щойно вони відповіли на обидві молитви.

*** **

Фіолетовий вагончик Твайлайт Спаркл пірнув у темряву тунелю. Різкий ривок струснув нас, коли наш некерований транспорт нарешті зіскочив з рейок. Я відчула, як моє тіло вилетіло з вагончика, який буксував і перекидався. Я грубо вдарилася об рейки; новий біль глибоко вкусив моє плече і розійшовся, немов струм, по нервах моєї передньої лівої ноги, коли моє ліве плече вдарилося об металеву рейку.

Скулена Ксеніт залишалася серед сидінь вагончику, коли той перекинувся ще раз, перш ніж врізатися у ряд колон у вигляді поні-клоунів. Я, задихаючись, підняла погляд і побачила зебру, яка, хитаючись, вилазила з-під уламків.

Я намагалася підвестися. Обидві мої передні ноги протестували неузгодженим болем. У голові мені крутило. Мабуть, я була у шоку.

Ксеніт підійшла до мене.

— Отже, моя маленька поні-рятівниця, — сказала вона своїм низьким, екзотичним голосом, — це все досі частина плану, так?

Я увімкнула ліхтар свого ПіпБака.

— Десь тут має бути вхід до будівлі.

— План втечі полягає у тому, щоб вдертися у дім Ред Ая? — Я чула недовіру, що ховалася за її майже невинним тоном.

Я кивнула.

— Ми йдемо на дах. Там завжди пришвартована куля Пінкі Пай. Ми заберемо її. На ній перелетимо рів і Мур. — Я скривилася, намагаючись віддихатися. — Зовні нас чекають мої друзі.

Зебра оцінююче подивилася на мене.

— Твої друзі всі такі ж божевільні, як і ти?

— Тобі... не обов'язково йти зі мною, — зітхнувши, зауважила я. Я врятувала зебрі життя; але, зробивши це, я викрала її. Вона не могла повернутися до работорговців; ми обидві це знали. Доки ми не перетнемо Мур, вона буде практично прив'язаною до мене. А от потім... — Хоча я б дуже хотіла, щоб ти це зробила.

— Ти врятувала моє життя, маленька поні, — відповіла вона. — Тепер ти відповідаєш за нього. Мій шлях до безпечного місця залежить від тебе. До тих пір я з тобою.

Я кивнула.

— А потім?

— Ти все ще будеш відповідальною, — твердо сказала вона. — Якщо тільки я не зніму з тебе відповідальність.

Я блимнула. Одна справа була думати так. Зовсім інша — кидати у мене такі прояви божевільної зебрячої логіки.

Ми крокували далі по тунелю, шукаючи двері до старого відділення Міністерства Моралі, яке Ред Ай і Стерн зробили центром своєї рабської імперії.

Мені було дуже, дуже боляче. Але, з мого досвіду, мені було значно легше отримати переваги від інтер'єру у бою. Я відчувала, як часточка моєї впевненості повернулася.

Грифон з ракетницею влетів у тунель позаду нас. Ми з Ксеніт сховалися у темряві під частковим прикриттям і завмерли. Грифон пішов уздовж рейок, його очі при звичаювалися до темряви.

Я зосередилася на застібці його торби, де він тримав запасні ракети.

Нічого не сталося.

Я зосередилася знову. Сильніше.

Нічого. Навіть слабкого ссява від мого рогу, тим більше телекінетичного поля. Я похнюпила голову. Випалення. Той рятівний

стрибок через розрив забрав ті краплі, що у мене залишилися. Я була беззахисною. І ні на що не здатною.

Трясця... чому це мало статися *зараз*? Я розраховувала, що моя левітація дозволить нам дістатися хоча б до повітряної кулі. Тепер нам доведеться шукати інший спосіб потрапити туди. Якщо такий спосіб є. І якщо ми доживемо до даху. Що тепер було значно більш сумнівним.

Я підняла погляд саме вчасно, щоб побачити, як тінь ворухнулася поряд з грифоном. Ксеніт підбралася до нього абсолютно непоміченою. Я помітила її лише зараз, коли вона вдарила копитом. Грифом видав придушений звук, і його тіло залякло. Вона, не витрачаючи часу, зламала йому шию передніми копитами.

Я роздивилася грифона, коли він, мертвий, впав поряд із зеброю. Мені хотілося, щоб він ніс гвинтівку. Я подумувала взяти ракетницю. Але потім — оскільки я не Стілхувз — я вирішила цього не робити. Ксеніт явно віддавала перевагу непомітному підходу до бою, приблизно як і я. До того ж, з моєю відсутністю досвіду, носіння у зубах вибухівки всередині будівлі виглядало дуже поганою ідеєю.

Ще мені хотілося, щоб його обладунок був більш понячої форми. Втім, я спорожнила його торби і забрала їх собі.

*** **

Я визирнула з-за рогу, дивлячись у гниючий рожевий коридор. Двоє поні, вдягнені у броню кольорів Ред Ая, стояли біля стінного терміналу, спостерігаючи за невеличким альковом навпроти них. Мені здалося, що я побачила звідти світло торгового автомату Світанкової Сарсапарелі. Ці охоронці не займалися активним полюванням на нас; але, наскільки я розуміла, обійти їх було неможливо. Єдиний інший прохід обвалився десятки років тому.

Тим не менш, я відчула душевний біль від думки про те, щоб напасти на поні, які навіть не погрожували нам, неважливо, работорговці вони чи ні. Це перебільшувало самозахист. Я міркувала, чи можливо буде прокрастися повз них; але коридор був занадто вузьким, і вони стояли хвостами до стіни. Нам довелося б пройти

прямо перед ними. І як би легко не ступали наші копита, припадання до підлоги не зробить нас невидимими.

Ксеніт прослизнула повз мене, перш ніж я встигла їй махнути. Вона не мала моральних стримань щодо вбивств випадкових членів війська Ред Ая. На мій подив, вона примудрилася прокрастися до половини коридору, перш ніж вони помітили її. Вона перетнула решту дистанції стрибком, приземлилася на передні копита і копнула одного з охоронців у голову достатньо сильно, щоб його шолом полетів по коридору.

Інший охоронець був єдиноріжкою, і вона вже левітувала автомат до зебри.

Закричавши від болю у ногах, я рвонула до охоронниці, опустивши ріг. Єдиноріжка обернулася, здивована появою другого нападника, що дало Ксеніт шанс вдарити автомат. Магічне поле навколо нього згорнулося, зброя вилетіла з нього і відскочила від віцвілої рожевої стіни. Мій ріг відскочив від броні охоронниці, і мені від цього було більш боляче, ніж їй. Її ріг світився.

Електричний вибух навколо неї рвонув мої нерви, я захиталася і впала на підлогу. Між ніг охоронниці я бачила, що Ксеніт теж впала. Я застогнала, згадавши, що, на відміну від мене, інші єдинороги мають під капелюхами не лише телекінез.

Єдиноріжка огорнула свій автомат новим коконом магічної енергії і левітувала його до мене, вочевидь вважаючи нападника-єдинорога найбільш небезпечним. Фатальна помилка.

Автомат спрацював, обсипаючи кулями підлогу біля мене, коли Ксеніт підсікла ноги єдиноріжки. Я ледве могла рухатися, але зебра, здається, здебільшого повернула контроль над своїм тілом. Моя смугаста супутниця перекотилася на охоронницю і тепер знову і знову била її передніми копитами по обличчю. Я скривилася, почувши, як розколовся ріг єдиноріжки. Магія навколо автомата розвіялася і зброя впала на підлогу на відстані зубів.

Коли я підвелася з автоматом у роті, Ксеніт вже зробила обох охоронців небіжчиками.

Я роздивилася навколо. Як я і підозрювала, у алькові навпроти охорони знаходилися кілька торгових автоматів — один зі Світанковою Сарсапареллю, другий — робоча на вигляд Крамниця Боєприпасів «Залізна Підкова». Між ними були великі металеві двері сховища.

*** **

— Що це? — спитала Ксеніт, дивлячись у кімнату, що знаходилася за дверима сховища.

Вона, звичайно, занепокоїлася, коли я зупинилася, щоб хакнути термінал, але погодилася, коли я пояснила, що мені треба віддихатися. Моє неглибоке, різке дихання добре це підтверджувало. Найгіршим у моїх травмах було те, що я не могла ризикувати, лікуючи їх — зі зламаним ребром та пробитою легенею. Будь-яка припарка зцілить їх неправильно. Мені була потрібна Вельвет Ремеді, перш ніж я ризикнула б використати щось більше бинта. А у нашій ситуації я не наважилася б навіть використати болезаспокіливе. Я мала мислити ясно.

— Це пустище дражнить мене, — відповіла я, ступаючи до сховища, дивлячись на здебільшого порожні полиці з розкиданими кулями спогадів — в жодну з яких я не могла зазирнути без своєї магії — і ряд стінних сейфів з замками під ключ-картку — жоден з яких я не могла відкрити. Еквестрійське пустище любило тикати мене писком у кожен момент моєї слабкості.

— Що це таке? — спитала вона, дивлячись на дюжини куль, розсипаних по підлозі.

— Визнання.

Я почала збирати кулі, піднімаючи їх зубами і кидаючи до однієї з моїх поцуплених торб, в іншій були набοї і пляшки з сарсапареллю. Йдучи між полиць, я помітила світло ще одного терміналу. Можливо, спосіб вдертися до сейфів все ж таки існував.

Дійшовши до нього, я підключила свій ПіпБак до терміналу і почала зламувати. Термінал був на диво міцним. Маленька поні в моїй голові почала вимагати Мінт-алок після того, як мені втретє довелося вийти з системи, щоб протоколи безпеки не заблокували її. Я намагалася заглушити цей голос.

Я все більше розуміла, як багато часу я на це витратила. Поні Стерн прочісували будівлю і навколишню місцевість, шукаючи нас. Вони були розсіяні, але врешті-решт один або кілька з них натраплять на нас.

— Ще одна спроба! — наполегливо сказала я Ксеніт, коли мені довелося відступити вчетверте. — Якщо не зможу, ми підемо.

— Навіщо ти взагалі намагаєшся відкрити сейфи Ред Ая? Що ти сподіваєшся знайти? — розсудливо спитала Ксеніт. — Може, білети на повітряну кулю?

Я пирхнула. Я збиралася відповісти, можливо, щось уїдливе, коли знайшла пароль: Сір Лінтселот. Якусь хвилику я лупала на нього очима, і мені вже не було прикро через те, що я не підбрала його раніше.

Судячи з відміток часу на терміналі було очевидно, що ніхто інший теж не зміг його підібрати. Термінал не використовували для доступу до сейфів більше ніж двісті років. Повідомлення безпеки показувало, що дальній лівий сейф за останні кілька років кілька разів відкривали за допомогою ключ-картки.

Я відкрила їх усі.

У крайньому правому сейфі була сильно пошкоджена скринька для куль спогадів з однією кулею всередині. Трьох інших не було. Ще там був аудіозапис, брудний плащ, СтелсБак і півдюжини файлів. Я помітила реакцію Ксеніт, коли витягала плащ, хоча вона миттєво оговталася.

— Що? — спитала я.

— Нічого, — збрехала вона.

Я взяла аудіозапис і кулю спогадів, поклавши їх окремо від інших куль, які я зібрала з підлоги. Я запропонувала плащ Ксеніт. Його брудний колір мав надати кращий камуфляж, ніж її контрастні смужки, до того ж, він був для мене великий. Вона кивнула і надягла його, але він зіслизнув. Застібка на шії була зламана.

Я відкрила другий сейф і стривожено відскочила від пульсуючих, вируючих кольорів, що лилися з нього. Всередині були чотири яйцеподібні об'єкти, що сяяли гіпнотичним танком темних кольорів.

— Щ-що?

Ксеніт підійшла ближче, вивчаючи об'єкти, але не дивлячись прямо на них.

— Крадяні гранати.

Якусь мить я тупо дивилася, доки мій мозок розшифровував її слова. Точно. Флатершай насправді не розробляла закляття, що знищували міста. Вона розробила магічний каркас, який брав нормальне закляття і посилював його позі... ну, власне, поза межі усього, що вони уявляли. Але, як і з лікувальним закляттям, мала бути магія, яку він посилював. Ці крадяні гранати були магічною основою для нищівних крада-бомб.

— Н-наскільки великий вибух? — спитала я свою супутницю-зебру.

— Не знаю. Я не жила двісті років тому, коли їх використовували на війні.

Туше. Я уявляла, як Міністерство Моралі конфіскувало їх протягом якогось рейду. Я розуміла, чому б їх досі тримали під замком.

У третьому сейфі був шолом, схожий на шоломи Анклаву Пегасів, з вбудованим реколектормом, у якому був чорний опал. Також там була ціла купа паперів під міткою «ДГЗ», в тому числі багато фотографій, занадто скалічених віком, щоб щось на них розібрати. Я висмикнула папери з сейфу і розсипала їх по підлозі, намагаючись дістатися до чогось, що лежало за ними.

— «Діяльність Громадян-Зебр», — мовила Ксеніт у мене за спиною, читаючи одну з папок, які я викинула з сейфа. — Ваш уряд уважно стежив за кожною з зебр, що жили в Еквестрії.

— Не мій уряд, — швидко виправила я. — І Міністерство Моралі стежило за *всіма поні*.

За паперами був ПіпБак, здається, першого покоління. Він був досі замкнений, і на підкладці були давні плями крові. Його зняли за допомогою ампутації, сподіваюся, посмертно. Я швидко підключила цей ПіпБак до мого і почала продивлятися файли, але вони були зашифровані тим дивним подвійним шифруванням, яке я знайшла у першу ніч за межами Другої Стайні. Єдине, що я змогла з нього витягти, була автомапа Третьої Стайні. Стайня виглядала ідентично до Другої, за виключенням того, що яблуневий сад займав лише дві третини від площі у моїй Стайні, і ще вона мала два з'єднані офіси Наглядачки. Я нез'ясовно здригнулася.

Останній сейф був тим, який використовував Ред Ай. І у ньому був великий приз.

Схеми Радіаційного Двигуна.

*** **

Ксеніт мимоволі відступила на крок від плакату у верхній частині сходового колодязя.

— Лихий Кріль! — загадково прошепотіла вона.

Я переводила погляд зі своєї супутниці на плакат і назад. Це був такий самий плакат, який я бачила у клініці, тільки цього разу у кращому стані: Флатершай в оточенні тварин і напис «ПАМ'ЯТАЙТЕ: Ми всі у цьому разом! Дбайте одне про одного.»

Спочатку я подумала, що Ксеніт говорить про Флатершай. У цьому майже був сенс; я легко могла уявити, що Флатершай вважали причиною лиха та нищення, зважаючи на її зв'язок з мегачарами. І вона була дуже милою.

Потім мої очі помітили маленького білого кролика, який сидів у неї на голові. Мої брови підскочили і я з недовірою обернулася до Ксеніт.

— *Лихий Кріль?* Серьйозно?

Ксеніт пирхнула.

— Ти не зрозумієш. Ти не чула історії про захисника Флатершай.

Мої вуха нахилилися, і я знала, що дивлюся на неї з приголомшливим сумнівом.

— Лихий Кріль був жахом на полі бою. Флатершай приходила, щоб лікувати, навіть солдатів зебр, а її захисник знищував будь-кого достатньо дурного, щоб напасти на неї.

— Просто... кролик?

— О-о-о... Лихий Кріль був більше ніж просто кролем. Лихий Кріль був смертю з гострими-гострими зубами...

Вона розігрувала мене. Вона *точно* розігрувала мене.

— ... сильніше за істот, що були у кілька разів більше нього, завдяки препаратам, які Лихий Кріль створював у секретних лабораторіях.

— Препаратам? — Це було божевілля.

Ксеніт опустила своє обличчя до мого, говорячи зі своїм дивним акцентом.

— О так. Лихий Кріль був майстром у лабораторії. Я також чула, що він міг приготувати крутий салат. — Вона трошки всміхнулася. Вона *дійсно* мене розігрувала.

Хоча, судячи з її погляду, не повністю.

Ми йшли далі і опинилися, цілком відповідно, на поверсі з дослідницькою лабораторією. За сходовим колодязем були одиночні двері з маленьким віконцем. Крізь віконце ми бачили просторе місце, присвячене маготехнології і наукам земних поні. Велике панорамне

вікно у дальньому кінці кімнати світилося підсиленням червонуватим світлом Філідельфії. День закінчувався. Сонце скоро сяде.

Ми тихо прослизнули крізь двері. Єдиний поні, що ходив всередині, не помітив нашої появи. Ксеніт швидко з ним розібралася.

Я відклала автомат і почала стягувати з нього халат. Ксеніт підняла брову, коли я накинула його на себе.

— Невеликий захист, — визнала я. — Але щось краще ніж нічого...
— Я могла б забрати броню у охоронців Ред Ая; але після того, як мене ледве не вбив один пегас, я не збиралася повторювати цю помилку. —
... до того ж, у ньому я відчуваю себе більш науково.

Ксеніт закотила очі, потім пішла до аптекарських шафок, що стояли у комірчині у дальній частині кімнати. Вона пробила копитом замок першої шафки і відкрила її.

Я витягла аудіозапис і залила його собі на ПіпБак, сподіваючись прослухати його, доки ми будемо оглядати кімнату. Мій погляд упав на схему Святкових Мінт-алок. Ця дослідницька лабораторія напевне мала все, що мені було потрібно для їх створення, і мій розпач ставав все сильніше.

Знадобилася неабияка сила волі, щоб прокрутити список далі рецепту. Я змушувала себе думати про Каламіті. Вельвет Ремеді. Хоумідж...

Я пригадала милий голос Хоумідж. І до мене донеслися слова, які вона колись казала мені:

«... А, то суміш Рейджу та болезаспокійливого. Ми з подругою знайшли рецепт на руїнах клініки МінМиру, коли були молодше...»

Я блимнула. Потім сказала до Ксеніт.

— Зажди... ти хочеш сказати, що кролик Флатершай винайшов Стемпід?

*** **

«Алло?» — спитав голос Реріті у моєму навушнику, доки я проглядала термінали і нотатки, яких було повно у лабораторії. Я

швидко зрозуміла, що чую лише одну сторону бесіди.

«О, вітаю, Ваша Величносте! Як приємно, що ви подзвонили!

О, як завжди. Стільки роботи, стільки проектів, і так мало часу! Відверто кажучи, половину часу я відчуваю до керування міністерством те саме, що Флатершай до модельного бізнесу! Але іншу половину я його просто обожнюю! Звичайно ж, я все ще знаходжу час для створення нових суконь. І для здорового сну. Інакше, гадаю, я б з глузду з'їхала... О, ні-ні-ні. Кілька пропущених обідів ще нікому не зашкодили. І це допомагає мені зберігати фігуру.

Так. Так, я чула, що сталося з Зекорою, і я розлючена через це не менше за інших. Я вже пообіцяла Пінкі Пай будь-які ресурси, які зможе надати моє міністерство, щоб допомогти її міністерству спіймати тих скотів і віддати їх правосуддю... З іншого боку, вам варто визнати, що нова лінія плакатів дуже ефективна.»

Голос Реріті звучав дійсно засмученим через Зекору, і лише трохи задоволеним через ефективність своєї пропаганди. Ім'я було знайомим. А, точно, це зебра, яка була подругою Еплджек, можливо, навіть їх усіх. Я розуміла, чому Реріті зробила такий зв'язок.

«... Пінкі Пай? Вона завжди ексцентрична!.. Ні, не більше, ніж зазвичай... Ні, Принцесо Луно, не думаю, що вам є через що турбуватися. Дивно і Пінкі Пай ідуть пліч-о-пліч. До цього просто звикаєш і починаєш ще більше її за це любити.»

Я згадала, як Твайлайт Спаркл у кулі Вініл Скретч сказала про те, що всі прикривають Пінкі Пай та її залежність. Я одразу ж відчула вдячність за те, що не піддалася бажанню приготувати ще Святкових Мінт-алок.

«Втім, я маю визнати, що мене трохи тривожать інші мої подруги... Ну, я чула плітку, наголошую, саме плітку, що у Еплджек деякі... проблеми з її міністерством... Ні, я дійсно не можу сказати.

... І Твайлайт... Ви бачили її останнім часом? Вона просто виснажена! І під сильним стресом. Бідолашна взяла на себе стільки відповідальності і стільки роботи... Ну, варто визнати, що, звичайно,

окрім мене, Твайлайт Спаркл єдина з нас, хто дійсно намагалася керувати своїм міністерством замість того, щоб просто кидати до них ідеї, ніби підкови... А про «міністерство» Рейнбоу Деш взагалі говорити не варто... та ще й з усім цим рухом; ж того ж, у Спайка почалася його драконяча юність, тож з ним теж зараз клопоту багато... Ні-ні. Але, Принцесо Луно, я дійсно вважаю, що Твайлайт Спаркл потрібна відпустка...

Ні, всі інші в порядку. Принаймні, були, коли я бачила їх останнього разу. У Флатершай все чудово. Я бачу її щотижня... Хотіла б я і інших бачити частіше. Вони були моїми першими справжніми друзями... єдиними, відверто кажучи. І мені їх усіх дуже не вистачає. Але постійно стільки роботи. Я не можу пригадати, коли ми востаннє збиралися всі разом... Заждіть, пригадую. Це була вечірка на день народження Пінкі Пай. Ні, не цього року. Минулого, гадаю. ... Чи то був позаминулий?»

Вперше за час розмови голос Реріті став нерішучим. Я відчувала сум, який вона намагалася приховати. Він глибоко відлунювався в мені. Можливо, тому, що в моєму серці був такий самий біль.

«О ні, я в порядку. Просто... іноді мені здається, що ми розходимося. І мені дуже важко це бачити. Я дійсно маю щось із цим зробити.»

Мені були потрібні мої друзі. Я тремтіла не тільки від болю, коли аудіозапис наближався до кінця.

«Ні, Принцесо Луно, це вам спасибі! Дуже дякую, що зателефонували!»

*** **

Я перечитала записи, що зберігалися на терміналі головного дослідника (окрім терміналу стіл мав попільницю, пачку цигарок і майже дві дюжини кришечок).

Закляття обходу. Згідно результатам дослідів, які я побачила, Міністерство Магічних Наук вже розкололо їх, десть за місяць до кінця світу. Вони навіть почали обмежене використання, не для зброї, але

для створення магічних щитів, які пропускатимуть лише конкретні матеріали.

Досліди Ред Ая тут були подвійними. По-перше, його вчені працювали над застосуванням обходу до якогось ефекту зброї. Повні деталі були видалені після того, як досліди закінчилися успіхом. З тих крихт, що я змогла прочитати, це сталося менш ніж за тиждень до мого прибуття. Я готова була припустити, що старійшина сталевих рейнджерів не знала про це, коли відправляла мене. Друга лінія дослідів ще тривала, і результати були значно менш перспективними — Ред Ай намагався розібратися, як надурити закляття обходу і змусити його ігнорувати те, що воно не повинне було ігнорувати.

Ксеніт набрала повну торбу трав та хімікатів з шафи з запасами і поверталася до мене, коли щось за вікном змусило її завмерти на місці.

Я покинула термінал і підійшла до неї так швидко, як дозволяли мої ноги і дихання. Я витріщилася у вікно на щось величезне, що піднімалося з червоного саява Філлідельфійського кратеру.

Це була броньована чорна алікорниця, рази в три більше за звичайну, повітря навколо неї мерехтіло від моці. Вона летіла до нас, залишаючи по собі смуги енергії.

— Щ-щ-що це?.. — Я не могла більше вимовити ані слова. У мене в роті пересохло.

— Вона купалася у радіації Філлідельфійського кратеру, — повідомила Ксеніт. Потім пояснила, ніби дитині: — Радіаційні істоти не просто зцілюються в присутності радіації. Поглинувши її у достатній кількості, вони стають сильніше. Могутніше.

Алікорни можуть ставати... величезними, здоровенними супер-алікорнами? Я пискнула у безсилій ярості:

— Ц-це нечесно!

Я подивилася на небо, клянучи Селестію та Луну навперемінку. Хіба мало було того, що вони були значно вправнішими у магії, ніж я?

Що вони були розумними? Хитрими? Йобаними телепатами? Зі щитами, крізь які майже нічого не могло пройти? І вони могли літати?!

І ставати невидимими? Або телепортуватися?

Я знайшла достатньо голосу, щоб прохрипіти до небес:

— Чого Вам від мене треба?! В ім'я Вас, якого хуя Вам треба?!

Темно-синє поле магічного світла огорнуло величезне вікно. Скло почало вібрувати. Я раптово пригадала бійню, на яку я перетворила дзеркальний лабіринт.

— Тікаймо, — прошепотіла я до Ксеніт.

Ми розвернулися і побігли.

Коли ми пірнули крізь двері до сходового колодязю, я почула, як вікно розколося. І не почула, щоб хоч одна зі скалок впала на підлогу. Я розвернулася і закрила за нами двері за мить до того, як супер-алікорниця відправила сотні смертельних скалок у двері.

Коли потік скінчився, я підвелася і ризикнула зазирнути у маленьке віконце у дверях. Я дивилася, як величезна чорна алікорниця влетіла до кімнати і активувала свій щит, пузир іскристої енергії розрісся навколо неї з достатньою силою, щоб розірвати підлогу і стелю, розкидати столи і хімічну апаратуру. Енергія, що розтікалася від пузиря, змусила найближчі термінали вибухнути бризками іскор. Я бачила, як автомат, який я залишила позаду, провалився крізь зруйновану підлогу на нижчий поверх.

Що ж, принаймні за знищення дослідів турбуватися не доведеться.

Я нажахано обернулася і помітила, що можу змусити себе галопувати значно швидше, ніж моє тіло хотіло мені дозволити. Було боляче, мої легені лютували, ніби я дихала рідким вогнем, але я бігла.

*** **

Алікорниця пробилася крізь підлогу у коридор. Її розмір був занадто великий, щоб комфортно переміщатися в такому просторі, але це було не дуже важливо. Її щит просто зривав стіни, коли вона проходила біля них, пережовуючи частини офісів з обох боків.

У мене майнула думка, що вона може просто завалити всю будівлю на наст трьох. Її ріг спалахнув майже чорним світлом. Її щит на мить зник, коли вона хльоснула темною енергією, яка лише ледве нагадувала чорну блискавку.

Я різко оминула ріг, моє тіло почувалося так, ніби зараз вибухне, а потім вибухне ще раз. Ксеніт була попереду, вона рухалася значно більш граціозно. Коридор за нами розпирали запахи озону та чорної лакриці.

Я пробігла за нею ще один проліт сходів, волаючи в агонії і ненавидячи будівлю за те, що вона змушувала нас лізти вгору, хоча клятому чудовиську позаду цього робити було не треба.

Супер-алікорниця пробилася крізь стелю і зависла перед нами, коли ми дісталися до верхівки. Я зашпорталася і різко зупинилася, з раптовою ненавистю зрозумівши, що нам доведеться повертатися вниз. От тільки моє тіло не бажало більше рухатися. Моє тіло хотіло просто здатися і вмерти.

Я відчула, як Ксеніт вхопила зубами мою гриву і закинула мене собі на спину.

Велетенська чорна алікорниця розгорнула крила і націлила свій ріг. Цятка світла заблимала перед її щитом, а потім закрутилася спіраллю, зробивши у ньому отвір. З тривогою і подивом я зрозуміла, що навіть якщо б я мала магію, користі від неї не було б. Щит алікорниці був таким потужним, що навіть *вона* не могла начаклувати закляття крізь нього.

Ксеніт впала, впустивши мене, ніби мішок з болем. Я побачила, як вона затіпалася.

Закляття серцевого нападу. За кілька секунд вона отримає невинуваті пошкодження або загине.

Я закричала! На супер-алікорницю, за те, що вона була такою абсурдно могутньою, і злою, і абсолютно нечесною! На Богинь, за те, що вони дозволили такому страхіттю існувати і змусили мене

зустрітися з нею, та ще й саме після того, як я втратила свою магію! На Філлідельфійський кратер, за те, що він був настільки радіоактивним!

З наповненою люттю силою, яка перевершувала мої можливості, я відірвала своє страждаюче тіло від підлоги і галопом побігла до істоти, яка, як я раптово зрозуміла, була дуже схожою на Найтмер Мун зі старих картинок. Я стрибнула, зависнувши на середині отвору у щиті супер-алікорниці. Край глибоко врізався мені в груди, ніби я висіла на вигнутому лезі бритви. Я дригалася, ріжучи себе ще гірше, моя кров текла одночасно по внутрішній і зовнішній сторонам щита.

Алікорниці хоча б достало такту виглядати шокованою. Мені вдалося змусити її перервати закляття, що атакувало серце Ксеніт.

Я не могла потрапити до неї всередину. Але, з криком смертельного поранення, я обернула голову назад, відкрила одну зі своїх торб і висипала її вміст всередину щита.

Дюжини куль спогадів розкотилися по низу магічного пузиря. Алікорниця кинула на них погляд, і вона не була вражена. Вона повернула свою увагу до мене. Я у паніці зрозуміла, що зараз станеться, і виштовхнулася назовні, перш ніж дірка у щиті закрила свої леза. Якщо б я була хоч трохи повільніше, щит супер-алікорна розрізав би мене навпіл.

Я впала на підлогу, стікаючи кров'ю. Все. Я більше не можу. Пора спати.

Але коли я вже втрачала свідомість, на моєму обличчі була легка посмішка, незважаючи на весь біль. Я врятувала Ксеніт. І я довела, що цю йобану пиздоту все-таки можна двічі надурити однаковим способом.

Останнім, що я побачила, перш ніж темрява затопила мене, була алікорниця, яка літала у своїй непробивній кулі, відрізана від усіх небезпек, окрім кількох дюжин куль спогадів. І чотирьох крадяних гранат.

Я так і не почула вибуху. Але Ксеніт пізніше розповідала мені, що він був... гучним, тільки гучніше.

*** **

Коли я прокинулася, ми були у туалеті для жеребців. Я сиділа, спершись на кабінку, і дивилася на плакат з Пінкі Пай (яка слідкувала, як ти сциш вічно?). Мені ніде не боліло так, як мало боліти, якщо, звичайно, я не була просто мертвою (та й справді, хто б став вішати плакат з Пінкі Пай у туалеті на небесах... та й, власне, взагалі у туалеті?), і це мене вельми непокоїло. Я почувалася трохи запаморочено і... дивно.

Я подивилася вниз. Я була замотана цілющими бинтами. Мабуть, з трьох чи чотирьох аптечок. Ще один лежав біля мене на підлозі, просочений кров'ю і непридатний для використання. Я була тут вже якийсь час. Мій мозок неохоче зрозумів, що мене обкололи знеболювальним.

Цей план втечі йшов добре.

Ксеніт повернулася в моє поле зору.

— Ти божевільна поні.

— Дякую.

— Хотіла б я дати тобі відпочити ще трохи, але нам треба йти. На нас полюють.

Я кивнула і спробувала підвестися. Мої кінцівки не бажали співпрацювати. За мить я знову їхала на зебрі, перекинута через її спину, немов старий килим. Я червоніла від сорому і сподівалася, що не замажу її всю кров'ю. Цікаво, як такі поїздки вплинуть на рани у мене на грудях, і наскільки добре магічні бинти зцілили інші мої травми. Моє ліве плече більше не боліло, а права нога відчувалася лише трохи розтягнутою.

Ксеніт підняла мої торби зубами і закинула їх собі на поперек разом зі своїм мішечком з аптечними запасами. Я допомогла їх надійно прив'язати.

Моя смугаста супутниця кралася через поверхи швидко, але обережно, явно намагаючись бути попереду чогось. Я знала, що на нас

полюють работорговці Стерн. Але це відчувалося якось інакше. Мої думки потемнішали. Після супер-алікорна я не була готова до наступного несподіваного ворога.

— Що за нами женеться? — спитала я, боячись відповіді.

— Вінтер, — зловісним тоном прошепотіла Ксеніт.

Мій затуманений знеболювальним мозок намагався зрозуміти, про що вона говорить.

— Який ще вітер? — в'яло спитала я.

Зебра пирхнула.

— Вінтер — це кіберпес Ред Ая. Він шукає нас по запаху.

Мій розум програв частину радіопередачі Ред Ая, яка мене особливо зачепила: *«Мені пощастило більше, ніж я заслуговував, бо я мав безпечні місця для прогулянок, безпеку від злодіїв та жахів Еквестрійського пустища, та мого улюбленого собаку на ім'я Вінтер за супутника. Ох, які у нас були пригоди.»*

Якщо тоді він був жереб'ям, тоді той пес мав вже померти від старості. Але зараз я уявила, що замість того, щоб допустити це, він удосконалив його за допомогою кібернетики, замінюючи органи, що переставали працювати, один за одним. Це було кошмарно.

Я застогнала. Мені дуже, дуже сильно треба було втекти з Філідельфії.

Два сходових прольоти ми пройшли без проблем. Тричі Ксеніт вдавалося прокрастися повз работорговців непоміченою, навіть зі мною на спині. Коли ми проходили повз відкритий кабінет, навіс за вікном, затемнений у світлі сідаючого сонця, яке надавало світу зовні кольору кривавої ріки. Ми майже дісталися до даху.

Я почула низьке, металеве гарчання.

Я озирнулася. За нами я побачила напівсобаку-напівробота, який підбирався до нас. Вінтер був більше машиною, ніж твариною. Його мозок був закритий у світлому контейнері, який був настільки

шокуюче схожим на такі самі у мозгоботів, що я почала вважати, що для цих жахливих штук використовували не мозки поні, а мозки домашніх собак. Передні лапи Вінтера закінчувалася пазурами, які виглядали так, ніби були зроблені з пазурів пекельних гончаків.

Навіть Ксеніт не бажала битися з цією істотою. Зебра рвонула якомога швидшим галопом. Вінтер завив і почав гонитву, світло його мозкового контейнера змінилося на багряне.

Мені хотілося досі мати автомат. Або, власне, будь-яку зброю. Чомусь я не вважала, що зможу знищити його гнівними поглядами.

Ми дісталися до сходів з написом «Вихід на дах», кіберпес вже майже кусав Ксеніт за копита. Я запізно зрозуміла, що пес міг просто стрибнути і почати шматувати мене, але не зробив цього. Нас заганяли.

Я обернулася, щоб попередити Ксеніт. Перш ніж я встигла це зробити, ми вилетіли на дах. Ксеніт різко загальмувала, затиснута у пастці між дахом Міністерства Моралі і хмарним, криваво-червоним небом.

Пришвартована повітряна куля Пінкі Пай досі була тут. Так само як і дві інші, а третя була на підльоті. Півдюжини великокаліберних гвинтівок націлилися у нашому напрямку.

З явними нотками сарказму Ксеніт спитала:

— Це досі по плану, так?

Вінтер вийшов з-позаду нас і зупинився, ніби охороняючи двері назад.

*** **

Я заплющила очі, очікуючи на постріл. Але снайпери вагалися не спішили. Чекали чогось. Гарчання за нами підказало Ксеніт, чого саме.

— Ред Ай іде.

Отже, покидьок збирався розібратися з нами особисто? На хуй.

— Та годі вже! — завонала я до велетенських надутих голів Пінкі Пай. — Зробіть це!

Я була виснажена. Ефект болезаспокійливого закінчувався, і біль починав повертатися.

Стовп золотого полум'я з зеленуватим крадяним лиском виринув з Філлідельфійського кратеру. Промінь світла досягнув піку і розправив крила, які спалахнули у небі, ніби друге сонце.

Паєлайт нахилилася і пірнула до нас, палаючи смарагдово-золотою аурою, яка була разів у сто більше за неї.

«Радіаційні істоти не просто зцілюються в присутності радіації. Поглинувши її у достатній кількості, вони стають сильніше, могутніше.»

Пробачте, Селестіє, Луно... за всі мої погані думки!

Підлітаюча повітряна куля Пінкі Пай вибухнула полум'ям, коли Паєлайт пролетіла мимо. Велична вісниця відкрила дзьоба, і яскраво-зелене крадяне полум'я вирвалося з нього, перетнувши дах над нами. Всі три кулі Пінкі Пай загорілися, перетворившись на пекло. Шматки палаючих куль і плоті работорговців дощем падали на нас, а палаючі дирижаблі почали стискатися, опускаючись до парку розваг. Я злобно сподівалася, що там було повно работорговців, які оточили будівлю.

— Паєлайт! — радісно гукнула я, аплодуючи!

Ксеніт дивилася вгору, втративши дар мовлення.

Кіберпес запанікував і втік униз по сходах.

Паєлайт зробила коло. Я бачила, що енергія, яку вона поглинула, вже стікала з неї, як ті іскристі хвилі з чорного алікорна. Птаха пірнула вниз, я мені здалося, що я почула звідти тріск вогню і крики работорговців.

Я була настільки рада цьому повороту подій, що мені знадобилося кілька хвилин щоб зрозуміти, що Паєлайт щойно спалила наш потенційний транспорт.

Ми досі були у пастці Філлідельфії.

*** **

Наше полонення було настільки ж ганебним, як і неминучим.

Я помітила, що дивлюся крізь червону мряку. Не через дефект зору, а через обладнання кімнати, у яку нас привели. Повітря було наповнене якоюсь дивною парою. Мої й без того напружені легені зашкалило, щойно я спробувала його вдихнути. Червоні лампи оточували кімнату по колу, їх світло розсіювалося, надаючи повітрю хворобливого багряного відтінку.

На підлозі була лінія, яку добре озброєні грифони поряд з нами порадили не перетинати. Вінтер присів поряд, готовий кинутися на того, хто перший побіжить. Я гадала, що з уміннями Ксеніт ми мали б можливість вирватися з цієї ситуації. Але від самої ідеї мені хотілося впасти від виснаги.

Ред Ай увійшов крізь двері у протилежній стіні, поряд з великим темним екраном. Він підняв копито, і грифони, що оточували нас, вийшли. Я почула, як вони зачинили двері за нами на замок і засув.

— Літліп, — люб'язно мовив він. — Сядь, розслабся. Я не бажаю тобі лиха.

Очевидно, про нас те ж саме сказати було не можна. Я досі намагалася осягнути сам факт того, що Ред Ай замкнув себе у кімнаті з нами, коли Ксеніт з убивчим поглядом кинулася на нього.

Вона вдарилася у невидиму стіну настільки сильно, що їй пощастило, що вона не зламала собі шию. Я роздивилася навколо, і раптом зрозуміла причину дивної атмосфери.

— Ти використовуєш червоний туман, щоб приховати алікорнячий щит, — вголос висловила я свою підозру. Я була навіть трохи вражена. — Тобі потрібні принаймні двоє зелених, які робитимуть цю свою штуку зі статуями за стіною.

Ред Ай блимнув мені; у прямому значенні — у тумані червоне світло з його кібернетичного ока було чітко видно.

— Я хотів, щоб ми могли поговорити вільно. Щоб ніхто нікого не атакував. — Він скося подивився на зебру, яка ще очунювала.

— Чого тобі треба? — похмуро спитала я. У нього могла бути лише одна причина не вбивати нас. І вона мені не подобалася.

— Я хочу від вас лише того, що ви й так збиралися зробити, — сказав Ред Ай одночасно недбалим і дратівливо впевненим тоном. — Я лише бажаю, щоб ви зробили це у потрібний мені час.

Чудово. Мій смертельний ворог дає мені завдання. Моє життя відстій.

— Я хочу, щоб ви вбили Богиню.

Моя щелепа впала на підлогу.

Що ж, цього я *не* очікувала.

— А... але ж ти служиш Богині! Ти... ти її головний, блядь, жрець!

Ред Ай всівся, трохи нахмурившись.

— Я зазвичай вважаю нас скоріше... партнерами. І, нажаль, це партнерство більше не є вигідним для моїх цілей. — Він роздивився мене, повністю ігноруючи Ксеніт. — А після того, як ти розібралася з Кратерним Алікорном, я дійсно вважаю, що ти зможеш добитися успіху.

— Розповідай, — сердито мовила я.

— Я впевнений, ти вже помітила, що Богиня контролює Своїх дітей. Телепатично. Вони не стільки особистості, скільки продовження її волі. І такими вони й залишаться, доки з Нею не покінчать.

Я серйозно кивнула.

— Нема сенсу добиватися свободи усіх поні, якщо Єдність буде кайданами, — заявив Ред Ай. — У Новій Еквестрії немає місця як для работорговців, так і для рабів.

Ксеніт заржала:

— Отже, і для тебе там місця не буде. — Я всміхнулася, наші думки співпадали.

Ред Ай спокійно на нас подивився.

— Так. Не буде.

Що ж, він вдруґе здивував мене.

— І що ж ти тоді робитимеш? Вб'єш себе?

Він засміявся. Сміх Ред Ая був симпатичним, харизматичним. Я ненавиділа його за це.

— Ні, ні. Я планую підвестися. Коли ти розберешся з Богинею, настане час і мені вступити до Єдності. Але не так, як інші з вас. Врешті-решт, комусь доведеться прийняти обов'язки, які покинули Принцеси і пегаси. Комусь доведеться регулювати погоду, піднімати сонце і місяць.

Я блимнула.

— Так, у мене нова теорія. Ти псих. — Серйозно, Богиня не змогла впоратися з цими речами, куди там алікорніфікованому земному поні.

Він знову засміявся, дратуючи мої нерви.

— Ну, тоді у мене нічого не вийде. Але, так чи інакше, я облишу тебе в спокої. Тобі більше не доведеться через мене хвилюватися. Хіба ж це погано? Розчавити два яйця одним копитом?

Я дійсно ненавиділа цього жеребця.

— А як же вся твоя робота? — заперечила я. Трясця, та єдина річ, через яку я взагалі вагалася вбити це чудовисько, то це тому, що навіть я бачила користь, яку врешті принесуть його дії. Я могла... захоплюватися тим, що він будує, хоч і ненавиділа те, як він це робить. — Як же школи? Лікарні? Відбудова інфраструктури, яка дозволить Еквестрії витягти себе з цієї постапокаліптичної ями?

Ред Ай зробив вигляд, що міркує.

— Ой лихо. Що ж, тоді, гадаю, тобі доведеться зайняти моє місце і подбати про це.

Моя щелепа знову впала на підлогу. Він знову мене ошелешив. Як він примудрявся постійно це робити?

— Ти хочеш, щоб я... що?

Ред Ай всміхнувся.

— Хочу від тебе? Чи просто очікую, що ти не дозволиш усьому цьому просто розвалитися? Звичайно, я впевнений, що ти спробуєш знайти спосіб добитися цього без сумних жахів рабства. І, маючи хоча б закладений мною фундамент, ти, можливо, навіть впораєшся. — Він люб'язно мені вклонився. — Я дійсно на це сподіваюся. — Потім додав діловим тоном: — Богиня досі у Своєму... домі у Маріпоні.

Я зрозуміла, що він щось недоговорює.

— І... отже, ти мене відпустиш?

Чорногривий кіберпоні кивнув.

— Прохання натякає саме на це. — Навіть не дивлячись на Ксеніт, він додав: — І можеш забрати з собою свою нову подругу-зебру. Ви двоє, здається... ефективні разом. Погоджуйся, і вона отримає свою свободу.

Ксеніт витріщилася на мене з неясним виразом. Я знала, що вона достатньо хотіла свободи, щоб ризикувати заради цього власним життям, щоб вбивати заради цього інших рабів. Вона просила мене погодитися? Чи попереджала мене про угоду з нечистим?

— А якщо я відмовлюся вбивати Богиню?

Ред Ай нахмурився.

— Ну, я б не хотів вдаватися до погроз. Але скажімо просто, що якщо це тобі вдасться, ти врятуєш життя своїх друзів у вежі.

Ні! Я не повинна була відправляти їх туди самих! О Богині, що я наробила?

— Щ-що ти зробив з Каламіті, Вельвет Ремеді і Стілхувзом? — вимогливо спитала я наляканим голосом. — Вони в порядку?

Справжнє око Ред Ая блимнуло.

— А, ти про свою штурмову групу на станції у Філлідельфійській вежі? Я відправив Стерн з повним загonom її найкращих бійців для палкого привітання. Я впевнений, що хоча б один з них вижив.

Я важко зглитнула, відчуваючи, як вся Еквестрія йде у мене з-під ніг.

— Я... Я хочу їх побачити.

Ред Ай доброзичливо кивнув. Він підійшов до кнопки під великим екраном на стіні.

— Стерн, доповідай. У мене тут дехто бажає подивися на полонених.

Монітор засвітився. Якусь мить на ньому були лише руїни і кров.

Потім з'явилося копито, яке поцокало по екрану.

— Гей! — Усміхнене обличчя і помаранчева грива Каламіті з'явилися у полі зору. — Гадаю, ця штука ся увімкнула!

Я почула низьке бурчання голосу Стілхувза.

— Каламіті, не чіпай його.

— О, заждіть, — сказав Каламіті, трохи піднявши погляд. — Гей, я зараз вижу Літлпіп через цю штуку. Здоров, мала!

Такої відповіді Ред Ай явно не очікував. Я відчула наповзаюче полегшення і впала на підлогу.

— О, а ти, мабуть, Ред Ай. Не можу сказати, же я радий... воу! Ти кіберпоні! Я навіть не думав, же такі насправді існують!

Ред Ай нарешті дав раду своєму голосу.

— Каламіті, якщо не помиляюся? Я так розумію, ти вбив...

— Твою вітальну партію? То ти їх очікував почути? Вибач, але вони не можуть підійти, бо вони здебільшого підірвані.

— Здебільшого?

— Твоя грифонка в порядку. Повір мені, вона майже не поранена і зовсім не відчуває болю, — сказав Каламіті з удаваною дружністю, яка не змінила сталевого блиску в його очах. — Я ся здогадував, же у нашої подруги Літлпіп шось може піти не так, тому вирішив, же нам варто залишити когось на обмін.

*** **

Я дивилася, як підйомний мост опускається над ровом. На іншому боці, за електрифікованою огорожею, я бачила Вельвет Ремеді і Стілхувза, які стояли обабіч зв'язаної і сердитої Стерн. Каламіті сидів снайпером у невідомому місці.

Я майже відчувала, як похолоднішало повітря, коли погляд Стілхувза впав на мою смугасту супутницю.

Ред Ай стояв поряд зі мною під захистом алікорнячого щита — алікорни, які створювали його, були сховані у каналізаційному тунелі прямо під нами, у безпеці поза полем зору Каламіті.

— Пам'ятай про мою пропозицію, Літлпіп. Вбий Богиню... — прошепотів він мені, його явно не тривожило, чи діти Богині могли це почути. Хоча, зважаючи на мій досвід на даху вежі Підкови, я сильно підозрювала, що вони взагалі не можуть нічого почути. — ... і ти позбавишся не лише Її, але й мене. І врятуєш своїх друзів у вежі.

Я блимнула, потім обернулася до нього с сердитим поглядом.

— Здається, ми вже з'ясували, що ця погроза вельми дурна. — Я вказала копитом на друзів, які чекали мене з іншого боку брами.

Ред Ай нахилив голову, і на мить я подумала, що він дійсно спантеличений.

— А-а. Пробач за непорозуміння. Я не мав на увазі *цих* друзів у *тій* вежі... — сказав він, кивнувши до високої білої голки Філлідельфійської вежі. — Я кажу про твоїх друзів у вежі Тенпоні.

Я відчула, як моя кров похолола.

— Так, я знаю, що та клята будівля вже пережила одну крадабомбу, але невже ти дійсно думаєш, що вона зможе пережити ще одну?

Примітка: Новий рівень.

Нова здібність: Гладіатор — Кількість очок дії, потрібних для неозброєних атак у ЗНС, знижена на 10%.

Отримана сюжетна здібність: Вжити у Філлідельфії — Ваші жорстокі бої за Муром у руїнах Філлідельфії зробили вас сильніше. Ваш поріг опору пошкодженням збільшено вдвічі, а опір радіації на +3%.

Глава 27: Сигнали біди

«Коли стіни навколо розвалюються, коли ти втрачаєш все, що мала, у тебе завжди є родина. А у родини завжди є рід.»

Родина.

У мене не було багато приводів для використання цього слова, і я не відчувала якогось зв'язку з його концепцією.

Я ніколи не знала свого батька, що було доволі незвичайною ситуацією для кобилки, яка виросла у Другій Стайні. Коли моя мати була мого віку, вона проводила велику частину свого дозвілля за... ну, були слова, які б я використала для інших поні. Але це була моя матір. І для неї я обрала слова «нерозбірлива» і «нетвереза».

Зростаючи, я мала матір. Але мої спогади про неї були здебільшого на зразок «мовчи, коли дорослі розмовляють». Втім, вона вчила мене іграм. І хоч я розуміла, ще коли була пустобокою, що робила вона це скоріше щоб розвіяти власну нудьгу, ніж мою, я дорожила кожним щасливим спогадом про ігри з нею — у кожную настільну гру, яку могла запропонувати Стайня.

Але навіть тоді я ніколи не думала про нас, як про родину у особливому сенсі цього слова.

Зараз, крізь серпанок болю, я зрозуміла, що це змінювалося. Власне, вже змінилося, хоч я цього і не помітила.

Дія знеболювального скінчилася, адреналін більше не підтримував моє тіло, і тепер я відчувала, наскільки мені боляче. Бинти допомогли і, мабуть, не дали мені стекти кров'ю з глибоких порізів на грудях. Але те, що я примушувала себе до дій, будучи травмованою, нашкодило не лише моїй магії.

Але тепер я була з друзями. Я відчувала цілісність і безпеку. Моє тіло нарешті могло розслабитися і просто боліти.

Вельвет Ремеді перемкнулася у режим матері-доктора, майже щойно побачила мене. Тепер, коли я більше подумки не лізла їй між задніх ніг, я зрозуміла, що мене заспокоює її поривчасте піклування,

частково через те, що їй вдавалося бути матір'ю краще, ніж мої власній матері.

Насправді ці поні стали моєю родиною. Родиною саме у тому глибшому сенсі слова, яке означало знайти дім не у місці, а у тих, хто тебе оточує.

... І моя родина сперечалася.

*** **

— Вона зебра! — вигукнув Стілхувз. Він мовчав, доки ми не відійшли подалі від Муру. Але коли ми наблизилися до руїн кав'ярні «Кухоль Джави», Стілхувз нарешті спитав про мою нову супутницю. Я зробила помилку, просто сказавши, що вона моя подруга.

— Так, зебра. — Я відчувала втому і біль. Моє дихання було неглибоким, і я відчувала, ніби постійно потопаю. Я хотіла ванну, щоб змити кров, що запеклася на хутрі, сверблячий порошок, що досі гриз моє стегно, і останніх мерзотних кусючих комашок, які якось вижили разом зі мною. І я хотіла ліжко, яке було б хоча б м'якше за цемент. Чого я точно не хотіла, так це цієї суперечки.

— Яка оманною змусила тебе довіритися їй, — висловив думку Стілхувз. — Їм не можна довіряти.

Ксеніт мудро мовчала, вирішивши просто йти за нами геть від Муру та рабських ям Стернової Філлідельфії. Але тепер, роздратована і, можливо, підтримувана моєю обіцянкою дружби, зебра заперечила:

— Війна давно скінчилася, і я не приймала в ній участі. Одна лише наявність смуг робить мене ворожим солдатом не більше, ніж цей обладунок робить тебе солдатом армії Найтмер Мун.

Чудово.

— Армії *Принцеси Луни*, — різко відповів сталевий рейнджер, який дійсно приймав участь у війні, що вже двісті років як скінчилася. — Хоча твоє плем'я не має права навіть казати це ім'я!

Він обернувся до мене.

— Літлпіп, що ти збираєшся робити з цією зеброю? Прошу, скажи мені, що ти не збираєшся дійсно з нею подорожувати.

— О небо, ні, — втрутилася Вельвет Ремеді. — Звичайно не збирається. Врешті, було б дурістю подорожувати з істотою, які деградують у безмозких, м'ясоїдних...

Ксеніт випрямилася, дивлячись на вугільнохутру єдиноріжку з нерозумінням, яке межувало з образою.

— ... ох, зажди, це ж не зебри, — недбало закінчила Вельвет. — Це ж гулі.

Тепер зупинився і Стілхувз, і я була впевнена, що він дивиться з-за візора лютим поглядом. Ксеніт фиркнула, досі не розуміючи. Вона із своїм екзотичним акцентом повільно спитала Вельвет:

— Ти хочеш сказати... що я схожа на гуля?

Я похнюпила голову. Швидко ж усе пішло шкереберть.

Очі Вельвет Ремеді розширилися, коли вона зрозуміла, як сприйняла її слова Ксеніт.

— Ні, звичайно ні, — запевнила вона нашу новеньку. Потім загадково додала: — Але дехто тут тхне як один з них.

Ксеніт понюхала власне хутро. Я закотила очі. Потім, чисто щоб впевнитися, я понюхала своє. І закашлялася. Від мене *смерділо*.

Каламіті підлетів до нас. Він чекав на нас перед кав'ярнею Джави, тримаючи Грім Спітфайр у роті (Джавою — зважаючи на велику вивіску, яка впала на двері — вочевидь звали жеребця молочного кольору з хвилястою світло-коричневою з більш темними смужками гривною, кьютімаркою якого була гаряча чашка, гадаю, з кавою). Але коли ми припинили йти вперед, він вирішив полетіти нам назустріч.

Він приземлився поряд зі мною, закинув магічну великокаліберну снайперську гвинтівку у новий чохол на своєму бойовому сидлі, і з посмішкою простягнув Ксеніт копито.

— Здоровенькі були!

Я хотіла його розцілувати, хоча зазвичай я не мала подібного бажання щодо жеребців.

Ксеніт вагалася. Вона нерішуче простягнула копито, потім з широко розкритими очима відсахнулася, коли Каламіті взяв його обома передніми копитами і бадьоро потрусив.

— Радий зустрічі. Я Каламіті. — Її передня нога досі трусилася, коли він її відпустив. — Вітаю у команді.

— І все? — обережно спитала вона, дивлячись на Каламіті так, ніби вона ніколи раніше не бачила пегаса — і мабуть, зрозуміла я, так воно й було.

— Та ну, — сказав Каламіті, досі широко посміхаючись. — Я видів тя крізь приціл. Літлпіп тобі точно довіряє. А якщо вона тобі довіряє, мені цього достатньо.

— Так, — сказала Вельвет з протяжним, але манірним зітханням. — Бо останнім часом Літлпіп стала розважливою, ніби сама Селестія. — Вона роздивлялася мої рани зі зростаючою тривогою.

— Добре, добре! Так, це був дурний план! Вибачте! — Я безнадійно подивилася на моїх друзів. — Я знала, що там буде погано, і я не хотіла, щоб хтось із вас проходив через це. Я *знаю*, що мала вірити, що ви й самі про себе подбаєте, і що ми мали триматися разом. Ми сильніше разом... — Я жалюгідна без вас.

Я впала на коліна, раптово подолана втомою.

Ріг Вельвет Ремеді засвітився, вона жестом попросила всіх замовкнути і відійти. За мить моя подруга охнула.

— О Богині! Літлпіп... що там з тобою сталося?

*** **

Вельвет Ремеді схилилася наді мною; я лежала на матраці у кімнаті, яка колись була дитячою спальнею. Ми вторглися у невеличкий багатоквартирний дім, який знаходився в одному кварталі з Джавою і його кухлями. Я бачила інших у сусідній кімнаті. Каламіті

перебирав дрібниці, які зібрав у будинку. Ксеніт кухарювала. Стілхувз сердився.

— Не знаю, нащо вони ся взагалі морочили? — задумливо мовив Каламіті, дивлячись на дошки, якими були забиті двері і які він зірвав годину тому. Зараз вони були деревиною для кухарського багаття. — Якщо вже комусь вистачило рішучості та здібностей подолати руїни міста, не думаю, же їх зупинять якісь дошки. Нащо взагалі забивати двері?

Ксеніт знайшла кілька каструль і варила щось із солодким запахом. Ще кілька каструль стояли навколо неї, чекаючи своєї черги. Я дивувалася нашій вдачі. З тих пір, як я пішла від Хоумідж, я горювала через відсутність серед нас умілого кухаря.

Я здригнулася. Я б все віддала, тільки б побачити її просто зараз. Але вона була у смертельній небезпеці, а я... я відчула спалах гнівної вини через те, що не намагалася їй допомогти цієї самої миті. Я проклинала Ред Ая.

— Навіщо йому було погрожувати Хоумідж?

— Не думаю, же він робив саме це, — Каламіті висловив свою думку з сусідньої кімнати. — Гадаю, йому був потрібен Ді-джей ПонЗ. Той жеребець вже давно розповідає про тебе хороші речі, мабуть, тому Ред Ай і вважає його твоїм другом, якого ти захочеш захистити.

— Якщо, звичайно, він не припустив, що ти бажаєш захистити кожну душу, — похмуро додав Стілхувз. — І що заради цього ти підеш на абсурдні і небезпечні міри.

Я відчула бажання нагадати йому, що саме старійшина сталевих рейнджерів подала цей план але стрималася. Стілхувз ніколи не пропонував і не примушував мене до сольної місії, лише підтримав мене, коли я прийняла таке рішення. Зважаючи на тон його попередньої розмови зі старійшиною Блюберрі Сейбр, я підозрювала, що Стілхувз так само швидко підтримав би мене, якщо б моє рішення полягало у тому, щоб сказати їй сісти мені на ріг та покрутитися.

Я перевела погляд зі Стілхувза на Каламіті, знову вражена різницею між ними, коли дійшло до підтримки. Каламіті був вірним. Стілхувз був... покірним. Не обов'язково мені, але тому, кого приймав за командира. Він залишався солдатом навіть зараз.

Сяючий ріг Вельвет Ремеді пройшов наді мною ще раз. Вона перевіряла, чи знайшла всі травми. Як я і очікувала, моє зламане ребро та пробита легеня викликали у неї найсильнішу реакцію, включаючи такі похмурі погляди в бік Ксеніт, з якими і Стілхувзові б не зрівнялися. Але вона похвалила зебру за те, що вона не дала мені цілющих зіль, висловивши впевненість у своїх загоювальних закляттях.

Вона охнула, коли провела рогом над моїм хвостом.

— Літлпіп! — Вона нахилилася ближче, її голос був шокованим і співчутливим. — Як ти травмувалася *там*?

— Це була не я, — пролунав голос Ксеніт з іншої кімнати.

— Шо? — Каламіті напружено підняв погляд. — Хто де як травмував Лі'лпіп? — Я затулила обличчя передніми копитами, відчуючи, як мої щокі червоніють від сорому.

— Не твоя справа, — суворо відказала Вельвет пегасу, відкриваючи свої торби та левітуючи купу медичних припасів. Пошуки Каламіті добре допомогли нам відновити їх.

Від того, що моя тривога за Хоумідж викликала образ чудової сірої єдиноріжки, яка цілує саме цю травму, щоб полегшити біль, легше не стало.

Вишукано повернувшись до попередньої розмови, Вельвет Ремеді запропонувала:

— Я знаю, що ти хвилюєшся за Хоумідж, але не дозволяй цьому мучити тебе. Пам'ятай, доки Ред Ай не виконав свої погрози, йому є чим тобі погрожувати. Щойно він це зробить, він матиме лише розлючену Літлпіп. І якщо він хоча б наполовину такий розумний, яким ти його зобразила, він зрозуміє, що цього він не хоче.

Я прикусила нижню губу.

Каламіті встав, тряхнув головою.

— Не хотів би бути голосом тривоги, але... — Пегас незручно замовк, провівши копитом по своїй рудій гриві. — Ну, гадаю, якщо він засунув ті мегачари у Вежу Тенпоні, він мав це зробити до того, як придумав цей план використати тебе. Тому єдине, що втримує його від використання, це ваша домовленість.

Я нахмурилася.

— Отже... ти вважаєш, що він її підірве, щойно дізнається, що Богиня мертва? — Я навіть не думала над цим. — Якщо, звичайно, я це зроблю?

Каламіті здвинув капелюха.

— Я... відверто кажучи, не знаю. Але Ді-джей ПонЗ це голос інакомислення для великої аудиторії. — Каламіті нахмурився ще сильніше. — А більшість диктатур, які я знаю, за будь-яку ціну намагаються дискредитувати або знищити такі інакомислячі голоси.

Я майже спитала, скільки ж диктатур знає Каламіті. Але слова вмерли у мене на вустах, коли у моєму мозку з'явився спогад:

«Не вір їм, — колись сказав мені Каламіті. — Анклав має цілком обґрунтований інтерес зробити чудовисько з кожного, хто дає копняка їхнім ідеалам».

Тому замість цього я кивнула, з підтримкою дивлячись на нього.

— Стерн відрізає язики всім, хто говорить погане про Ред Ая, — нагадала мені Ксеніт, вимовивши ім'я грифонки з особливою ненавистю. — Я мовчала кілька років, щоб зберегти свій. — Вона додала: — Добре, що я нарешті можу вільно його використовувати.

Стілхувз пробурчав:

— Тепер, коли ми всі разом, я не бачу причин, чому б нам не розкрити його блеф. Налетіти туди та знищити його плани. Ліквідувати його.

Я глибоко зітхнула.

— По-перше, тому, що ліквідувати його буде не так просто. Старійшина Блюберрі Сейбр була права щодо цього. Його завжди захищають, і він може втекти швидше, ніж ми доберемося до нього...

Що я не сказала, так це те, що я була не впевнена, що хочу знищити його плани. Власне, я була впевнена, що не хочу знищити зроблене ним. Я хотіла звільнити всіх рабів. Але це не те саме. Хіба ні?

Трясця! Було значно легше визначити свою моральну позицію до того, як я дізналася, що цей зловбий уйобок ще й, наскільки я бачила, *правий*. Він *дійсно* будував краще майбутнє... принаймні, частини його. І заради цього він жертвував усім, починаючи зі свого дому і закінчуючи вашою свободою.

Я згадала розмову зі Спостерігачем стосовного того, як без того, що він назвав «іскрою», чесноти, які він цінив, можуть стати перекрученими, згубленими пародіями на самих себе. Я знайшла ще одну у Ред Аї: щедрість. Навіть щедрість може піти хибними, темними шляхами... особливо коли те, що ти віддаєш, не належить тобі.

Стілхувз заржав.

— Ти ж не віриш, що Ред Ай насправді має мегазакляття?

Я скривилася.

— Нездетоновану крада-бомбу? Коли б він міг дістати щось таке?

— Спитав Стілхувз. — Де? На такі речі просто так не натрапиш.

Вельвет Ремеді, Каламіті і я обмінялися поглядами.

— О ні... — простогнав Стілхувз. — Що ви троє зробили?

Після нашого пояснення у будинку кілька довгих хвилин панувала тиша, тільки потріскував вогонь та булькала каструля.

— Ви віддали *крада-бомбу* Новій Еплузі? — вибухнув Стілхувз; він ходив з боку в бік у своїй важкій броні, підкреслюючи кожне слово змахами закованого у метал хвоста. — Місту, відомому торгівлею з работорговцями Ред Ая?

— Ага.

— Хто з вас, йолопів, до цього додумався? — вимогливо спитав Стілхувз.

Я мовчки копалася у своїх спогадах. Я пам'ятала, як хвилювалася, посилаючи звільнених рабів до Нової Еплузи. На мій подив, я не могла пригадати таких хвилювань стосовно того, щоб віддати їм мегазакляття.

Каламіті з прикрим виразом обличчя підняв копито.

— Отже... — спитала Ксеніт, — через це тебе звуть Каламіті, так?

Вельвет підсунулася ближче до Каламіті.

Стілхувз кипів.

— Ви хоч розумієте, що Ред Ай взагалі є єдиною причиною існування Нової Еплузи? — Його візор обернувся до нас і наткнувся лише на вирази нерозуміння. — Це місце було маленьким містечком, вмираючим від пилу, перш ніж Ред Ай прийшов туди і дав їм водяний талісман. Ви мали зрозуміти, що вони перед ним у боргу!

Каламіті похитав головою, відверто здивований.

— Вибач, колего, але я про це вперше чую. — А от я лише застогнала, затуливши очі копитами.

«Я бачив, як спільний дарунок нашої Стайні, водяний талісман, було віддано страждаючому місту, яке тепер пізнало радість чистої та свіжої води».

Хоумідж загине, і це буде моя провина.

*** **

Мій ПіпБак клацав, не дозволяючи мені ігнорувати, що вода, у якій я купалася, була радіоактивною. Вельвет Ремеді сиділа поряд і тримала наготові дозу Антирадіну, яку я мала випити, щойно вилізу з огидно-брудної ванни. Чиста вода була рідкісним задоволенням на пустищі; навіть ті, хто мав її, не подумали б розтринькувати її для ванн. Якщо вони, звичайно, не жили у місці з водяним талісманом,

такому, як вежа Тенпоні. А у Філлідельфійських руїнах вся вода, яку можна було знайти, була радіоактивною.

Клацання мого ПіпБака нагадало мені, що тижні, проведені мною на Еквестрійському пустищі були, в якомусь сенсі, вдалими. Я уникла деяких найбільш відразливих неприємностей, з якими багато поні стикалися щодня. Мені ніколи не доводилося опускатися настільки, щоб пити радіоактивну воду з унітазу.

Між санвузлом і вітальною цієї квартири стіни майже не залишилися, тому я купалася практично в усіх на очах. Ксеніт досі займалася своїми каструлями. Вельвет Ремеді напереміньки допомагала мені чистити місця, до яких я зазвичай дотягувалася за допомогою магії, і дивилася на Каламіті, який працював зі зламаними радіоприймачами, що він знайшов в інших квартирах, складаючи один приймач із запчастин, видертих з інших. Стілхувз стояв на варті біля дверей.

Радіо, яке ремонтував Каламіті, ожило.

— Їі-ха! Вітаю вас, поні Філлідельфії! Це Ді-джей Пон3 проливає світло навіть у найтемніші частини Еквестрійського пустища! Сигнал не зупинити, крихітко! І завдяки малій з Другої Стайні, це повідомлення досягає навіть душ, поневолених у тій позабутій Селестією пекельній дірі. Здається, наша смілива Поні зі Стайні увірвалася прямо в серце рабських операцій Ред Ая і поставила старому покидьку величезний фінгал... позбавивши його маже половини дирижаблів і невеличкої армії його работорговців. Не кажучи вже про знищення Кратерного Босу. І вона навіть збила пиху зі Стерн, головної грифонки Ред Ая. І-і-і це ще не все! Наша маленька Героїня Пустища, наш Світлоносець, пробилася прямо крізь стіну, побудовану Ред Аєм навколо радіохвиль Філлідельфії, пустивши моє скромне повідомлення в єдине місце, якого я ніколи раніше не міг досягти! Дякую тобі, Поні зі Стайні!

Я занурилася глибше у ванну і застогнала. Піднесення, яке я відчула, почувши у цьому жахливому місті голос Хоумідж, хай і замаскований, боролася з приниженням і сум'яттям від того, що мій

величезний пройоб описувався як блискуча перемога. Я цього не заслужила.

— Якщо побачите нашого Світлоносця, передайте їй велику подяку! Її буде легко впізнати, якщо вона залишатиметься у компанії зебри-рабині, яку вона, на додачу до усього, врятувала протягом свого останнього подвигу. А ті з вас, хто досі тяжко працює у Філлідельфії, знайте, наші серця з вами, і про вас не забули. І ще додам ці невеличкі слова надії: знаючи нашого Світлоносця, не думаю, що вона вже закінчила з Ред Аєм!

Ксеніт витріщилася на радіо і повільно кліпнула очима.

— Звідки він стільки знає? — Ми перейшли рів і вийшли за Мур менш ніж три години тому.

Зебра подивилася на моїх супутників.

— І чому він не віддає належне вам? Більшість перемоги була вашою. Як і наша втеча, за яку я безмежно вдячна.

Каламіті всміхнувся.

— Та ну. То ніц особливого.

Вельвет Ремеді промуркотіла:

— Бо ми попросили... Ді-джея ПонЗ не згадувати нас. Літлпіп має отримувати всю честь.

Я застогнала. Це була змова.

Я почала підводитися, щоб щось сказати, але Вельвет Ремеді притисла копито до мого писка, потім прошепотіла мені на вухо:

— О, і не думай, що я забула про той коментар про «двері комори».
— Вона посміхнулася, а я з хлюпанням впала під вагою свого сорому.

Голос Ді-джея ПонЗ продовжував нести новини і поради до поні на Еквестрійському пустищі. Я відчула мороз по шкірі від того, що Ді-Джей ПонЗ відкрито говорила з нами, не здогадуючись про смертельну небезпеку, яка їй загрожує.

— Попередження для тих, хто подорожує центральною Еквестрією. Тримайте свої копита подалі від місць, прилеглих до Понівіля. Я отримую повідомлення про пожежі вздовж дальнього боку Вічновільного лісу. Вони, здається, поширюються повільно, але вогонь і дим штовхають багатьох непремних мешканців лісу до Понівільського боку цієї зони кошмарів, і принаємні кілька монстрів вже увійшли до старого міста. На щастя, у тих місцях мешкають лише рейдери. Тому, монстри, смачного вам!

— Ну, як не одне, так інше, — заржав Каламіті, натякаючи, що Розкішна долина була з іншого боку Понівіля. На щастя, ми перетнемо цю місцину віще рівня землі, тому маємо оминати всі проблеми на льоту.

— Якщо, звичайно, звідти не повилазили мантикори чи щось подібне.

Знаючи мою вдачу і зловмисність Еквестрійського пустища, це будуть люті дракони.

— Що ж, це черговий важкий день на Еквестрійському пустищі, але я маю новини і музику, які допоможуть вам прожити його. Тому попрощайтесь з дурною статикою і привітайте чудову музику! З вами був Ді-джей ПонЗ...

Голос радіоособистості Хоумідж поступився місцем одній з нових пісень з репертуару Ді-джея ПонЗ. Щось із платівок, які я врятувала зі Стайні 29.

«Чи ти мрієш?..»

*** **

Після купання мені невимовно полегшало. Доки Вельвет Ремеді водила рогом над моїм зламаним тілом, зцілюючи ребро і легеню своєю чудовою магією, я почала засинати.

Увійшов Стілхувз.

— Літліп, ми можемо поговорити? Про зебру.

Я багатостраждально зітхнула. Знову це? Тупо удавши, що не розчула, я відповіла.

— Миші Маргарити? Вибач, не думаю, що колись про них чула.

— Дуже смішно, — сухо мовив Стілхувз. — Літлпіп, мені треба з тобою поговорити.

— Тобі треба піти покурити? Добре. Нам чотирьом піти з тобою за компанію? — Я зробила легкий наголос на цифрі «чотири», і тільки потім зрозуміла, що з Паєлайт нас має бути п'ятеро. Де, власне, була велична птаха?

Тихо фиркнувши, Вельвет Ремеді підвелася і швидко підійшла до сталевого рейнджера, опустивши голову. Вона уперлася в нього, огорнувши своїм телекінетичним полем, щоб зменшити вагу його обладунку і виштовхнути його у двері.

— Вибач, Стілхувзе. Сьогодні вона занадто зайнята порятунком Еквестрії. Всі забобони треба відкласти на потім. Наступний місяць тобі підійде?

Стілхувз заржав, тупнувши копитом.

— Ти можеш дозволити одній з них подорожувати з тобою, але якщо б навіть я на це погодився, сталеві рейнджери нізащо не пустять її до своєї цитаделі живою. — Він подивився на мене через білу з багряною і золотою смужками гриву Вельвет. — Чи я помиляюся і у тебе там більше немає справ?

Я сховала обличчя, зрозумівши, що гуль має рацію. Стара штаб-квартира Стайні-Тех мала бути моєю першою зупинкою. Мені треба було дещо... обговорити зі старійшиною Блюберрі Сейбр. Але взяти туди Ксеніт я не могла. Мені легше було б увійти до цитаделі сталевих рейнджерів разом із алікорном і спробувати переконати їх, що вона дружня.

Вельвет Ремеді вже виштовхала його за двері, коли я нарешті сказала:

— Стілхувзе, я запросила Ксеніт приєднатися до нас. Вона буде тут стільки, скільки бажає. Якщо для тебе це проблема, ти вільний піти деінде. — Я подивилася на нього з ласкавим, як я сподівалася, виглядом. — Не забувай, навіть Еплджек простягнула копито дружби зебрі...

У відповідь я отримала несподіване гарчання.

— Так. І якщо б ти знала, чим це закінчилося, ти б про це не говорила!

Отакої. Мінне поле.

— Гаразд... Але я якимось чином стала лідером цієї веселої зграї поні, і я вирішила дати їй шанс. Якщо ти хочеш залишитися з нами, ти теж це зробиш. Я не допущу, щоб Ксеніт загадково зникла, коли я обернуся спиною...

Вельвет Ремеді раптово охнула від мого натяку. Вона не знала про його моделі поведінки, які я бачила у спогадах Еплджек, і виглядала збентеженою тим, що мені могло спасти на думку, що хтось із нас здатен на подібне. Я заздрила її невинності. Сам Стілхувз мовчав.

— ... отже доки ти з нами, ти *будеш* любити і терпіти її хоч до усрачки. Вважай це наказом. — Я вперлася у нього поглядом, даючи йому єдиний шанс.

— Втім, — неохоче додала я, — ти абсолютно правий щодо сталевих рейнджерів. Я не поведу її з нами до будівлі Стайні-Тех. А отже... ух... нам знову доведеться розділитися. Хоч і ненадовго.

Якусь мить Стілхувз просто стояв, потім твердо кивнув. Він розвернувся, щоб піти, і ледве не врізався в Ксеніт, яка йшла до мене, тримаючи ротом невеличку закриту каструльку. Вони ніяково подивилися одне на одного, потім розминулися. Вельвет Ремеді відійшла, пропускаючи Ксеніт, потім зачинила за нею двері.

Ксеніт опустила шию, ставлячи каструльку на підлогу.

— Здається, я знову є предметом суперечки.

— Ти була предметом суперечки, — м'яко виправила Вельвет.

— Хіба я не так сказала? — спантеличено спитала зебра. Я прикрила усмішку копитом.

Вельвет Ремеді закотила очі і здалася.

— А це що? — спитала вона, вказуючи копитом на каструльку. Вона прижала вуха. — Прошу, скажи мені, що там немає м'яса.

Ксеніт виглядала вельми здивованою.

— Звичайно ні. Зебри вегетаріанці... Я думала, що поні теж. Хіба ні?

Я побачила полегшення, що з'явилося на обличчі Вельвет Ремеді разом із виглядом радості.

— Так! Так, ми вегетаріанці! Дякувати Селестії... нарешті! — Вона підсунулася до Ксеніт і обійняла її копитом за шию, здається, не помічаючи, як Ксеніт раптово напружилася. — О, ми з тобою будемо найкращими подругами.

Вельвет Ремеді відступила, розглядаючи Ксеніт.

— І не лише Літліп тут потрібен медична допомога. — Материно-медична сторона Вельвет миттєво повернулася, вона стягнула верхній матрац із двох'ярусного ліжка і одразу направила до нього Ксеніт.

Але спроба змусити її лягти була останньою соломинкою. Ксеніт відскочила, розвернулася і відбила простягнуте копито Вельвет Ремеді з достатньою силою, щоб Вельвет відступила зі сльозами на очах.

— Я не люблю, коли мене торкаються! — випалила зебра.

Вельвет Ремеді кліпнула очима і впала на круп, притиснувши вдарене копито до грудей. Я ніби залякла. Частина мене хотіла стрибнути між ними, зробити щось. Але ситуація змінилася настільки швидко, що мій мозок ще не встиг наздогнати її.

— Ох. — Вельвет блимнула. Її очі розширилися. — ОХ! — Вона знову подивилася на напружену зебру з виразом, повним співчуття. — Ох, Ксеніт... Мені дуже прикро!

Я нікому не казала про те, що розповів мені Четвертий Номер про знущання з Ксеніт; я відчувала, що не маю права. Вельвет Ремеді цього було й не потрібно; вона сама все зрозуміла. Не подробиці, дякувати Богиням, але достатньо.

Обережно опустивши вдарене копито і підвівшись, Вельвет Ремеді знову вибачилася. Але це вибачення було наполегливим:

— Я не торкатимусь тебе без твого дозволу. Це було неправильно з мого боку. Але я медик, тому мені доведеться торкатися тебе, щоб вилікувати фізичні рани.

— З цим я зможу впоратися і сама, — проіржала Ксеніт.

Вельвет кивнула.

— Я впевнена, що зможеш. Але я зможу краще. — Це були не хвастощі. А після того, як Вельвет змогла вилікувати моє ребро і легеню, вона безсумнівно мала рацію.

— Ти заслуговуєш на значно краще ставлення, ніж ти отримувала. Особливо від інших, але і від себе теж. Дозволь мені надати тобі догляд, який тобі потрібен, — тихо проіржала Вельвет. — Принаймні настільки, наскільки дозволяють мої вміння.

Ксеніт відмовилася.

— Я прийшла віддати подарунок для малої, а не для того, щоб мене тикав і лікував медик.

Вони обидві обернулися до мене. Мені знову закортіло вдати, що я їх не чую. Ух. Наша родина явно стала достатньо великою для того, щоб виникла потреба у встановленні ключових правил. Але чому ця відповідальність лягла на мене? Зважаючи на весь мій безсімейний досвід, хіба не була я *найменш* кваліфікованою для цього?

— Ксеніт, — м'яко сказала я. — У нашій групі ми щодня довіряємо своє життя одне одному. Ми дбаємо одне про одного, і кожен з нас використовує свої таланти, щоб допомогти усім нам. — Я зупинилася, зрозумівши, що мої думки відійшли вбік. Я направила їх в потрібне русло. — Ми тобі дуже раді, і я сподіваюся, що ти залишишся з нами.

Але буття частиною нашої групи вимагає деяких жертв. Ти казала мені, що тепер я відповідальна за тебе. Це включає у себе необхідність подбати про тебе, і я вирішила зробити це таким чином: дати Вельвет Ремеді подбати про тебе так, як вона дбає про решту з нас. — Я подивилася на зебру і додала: — Якщо, звичайно, ти не вирішиш звільнити мене від моїх обов'язків.

Ксеніт звузила очі. Тим не менш, вона повільно лягла на матрац.

— Ні, не звільню, маленька поні.

Я видихнула, навіть не помітивши, коли встигла затамувати подих.

Вельвет Ремеді обережно підсунулася до зебри. Вона зупинилася поряд з каструлькою, яка досі стояла на підлозі. Вона понюхала її.

— Ксеніт, що це за подарунок?

— Це відновлюючий відвар, — сказала нам Ксеніт. — Він вилікує твій ріг і відновить магію, яку ти перенапружила, рятуючи нас.

Я блимнула. З одного боку, це були дуже добрі новини. Минулого разу, коли я вигоріла, знадобилися дні, щоб одужати. Зважаючи на погрозу Ред Ая, що нависла над Хоумідж, я не могла собі дозволити бути непрацездатною настільки довго. З іншого боку, я не могла не замислитися — що зебра може знати про єдинорожу магію, тим більше про ліки для чисто єдинорожих нездужань?

— Я знаю багато древніх таємних рецептів. Для лікування, для підсилення і шкоди, — сказала нам Ксеніт. — Маючи потрібні інгредієнти, я можу зварити зілля, які назавжди змінять і посилять тебе, зробивши тебе більш пристосованою для майбутнього бою.

Змінять? Не думаю, що мені хотілося змінити себе.

— Це не таке зілля, але я маю все потрібне для того, щоб приготувати один з таких еліксирів — таких, що посилять твої кістки так, що їх буде значно важче зламати. Я зварю його для тебе... якщо ти мені дозволиш.

Вельвет Ремеді дивилася скептично.

— Я не впевнена, що це дуже добра ідея. Так само як і цей подарунок. — Перш ніж жодна з нас встигла заперечити, Вельвет Ремеді нагадала мені: — Літлпіп вже мала деякий прикрий досвід із зебр'ячими «ліками». Вона особливо вразлива до їх небезпек.

Ксеніт переводила погляд між нами.

— Я б не стала пропонувати адиктивну дозу, так само як і завелику. — Зебра нахмурилася до Вельвет, потім обернулася до мене. — Ти щойно сказала, що ви дозволяєте кожному ділитися своїми талантами. Хіба ти не дозволиш мені поділитися цим з тобою?

Вельвет всміхнулася з того, як Ксеніт так вдало використала мій аргумент. Зебра нахилила голову.

— Ти бачила Ред Ая, так? Цей поні покращив себе машинами і технологією. Якщо мала дійсно обере його своїм смертельним ворогом, хіба не варто їй використати перевагу моїх подарунків? Якщо Ред Ай також мій смертельний ворог, хіба не варто мені запропонувати їх?

Замість відповіді я встала, підійшла до каструльки і зняла кришку. Відвар мав пряний солодкуватий запах, пара, що пішла з каструлі, прочистила мені ніздрі. З лише невеличкою нерішучістю я почала пити.

*** **

Моя магія була повністю вичерпана. Після зілля Ксеніт і ночі відпочинку я все ще не могла підняти тепер вже пусту каструльку. Але я, здається, відчувала, як почала ворухитися моя магія. І я знала один тест, який потребував лише невеличкої іскри концентрації і сили.

Я розклала кулі спогадів на підлозі квартири. В бою з супер-алікорном я пожертвувала усіма, окрім двох. Але ці дві лежали в іншій торбі. Я лягла, нахилила голову вперед, сконцентрувалася і торкнулася рогом кулі...

<=====ooO Ooo=====>

Спалахи світла пронизали ніч — безліч фотоапаратів зафіксували момент для юрби репортерів і папараці. Вони змішалися з натовпами поні, які вигукували протести або тримали у ротах плакати. Моя носійка стояла на мармурових сходах і дивилася вниз, на чотирьох поліцейських в обладунках, які пробивалися крізь натовп.

Я була в обладунку, але, на відміну від мого досвіду у мозку Еплснека, цей обладунок не здавався важким і не викликав клаустрофобії. Я, власне, ледве його відчувала. Обмежений зір, Іскра Пильності, яка накладалася на візор, і запах поту закутої поні (дуже приємний запах кобилячого поту, не могла не відмітити я) були єдиними показниками того, як я була вдягнена. З неприємним шоком я зрозуміла, що відчуваю свої крила. Я була у пегасці.

Обабіч від мене стояли інші пегаси у гладких, чорних, комахоподібних обладунках, які у мене асоціювалися з анклавом.

Коли поліцейські вийшли з передньої частини натовпу і почали підніматися по сходах, я побачила, що вони конвоюють зебру, закуту у кайдани і оточену поні в обладунках.

Один з них вийшов вперед і звернувся до когось за моєю спиною:

— Ми спіймали її на гарячому у зброярні «Залізна Підкова», вона намагалася поцупити схеми протитанкової гвинтівки.

Зебра протестувала проти такого обходження з нею.

— Ніяких порушень я не зробила, мене, дурень, туди запросили! — Її екзотичний акцент був таким самим, як у Ксеніт, і я впізнала дивне римування, яке пронизувало всю її вимову. Потім вона спитала ведучого поні гучним шепотом: — Коли з тебе маріонетку зробили?

— Я знала! — вигукнув так само знайомий голос у мене за спиною. Рожева поні з'явилася у полі зору, гнівно дивлячись на зебру. — Подумати тільки, я дозволила тобі втертися до нас у довіру! Ти... ти хитрунка!

Зекора виглядала ображеною. Пінкі Пай не зупинялася, вона почала несамовито наспівувати:

— Вона злючо чаклує, злючі танці танцює...

— Пінкі Пай, я зовсім не така, як твоя пісня мене назива.

— Навіть не намагайся зачарувати мене, Зекоро. Я... більше ніколи.

— Пінкі Пай нахмурилася і відвернулася від неї. Я вперше бачила кобилу Міністерства Моралі розлюченою, і це лякало.

Вона тихо пробурмотіла:

— Сподіваюся, тобі подобаються камені!

Пінкі Пай подивилася на мене, потім тицьнула копитом на двох пегасів справа від мене.

— Ти і ти, допоможіть провести мою *стару подругу*... — Пінкі Пай просичала ці слова крізь стиснуті зуби, — ... до транспорту. Зекора проведе решту свого життя гостем у Розбитому Копиті. Передайте їм, що я хочу *всі* спогади цієї зебри. І можете. Не. Дуже. Панькатися.

Двоє пегасів поряд зі мною поспішили виконати наказ. Пінкі Пай вказала копитом на мене.

— Ти, за мною.

Рожева земна поні потупала назад по сходах до будівлі, яка, на мою думку, була міністерством. Моя носійка обернулася і пішла за нею крізь просторий, темний зал до ліфтів. Пінкі тихо продовжувала зі злістю наспівувати:

— ... багаття розпалить і рагу з тебе зварить!..

У ліфті вона припинила співати. Що було добре, бо пісня б неприємно контрастувала з колиськовою версією *Маршу Параспрайтів*, що грала у ліфті. Пінкі Пай розвернулася і натисла всі кнопки одночасно своїм крупом.

Ліфт привіз нас прямо у великий офіс із здоровенним вікном із дзеркального скла, з якого відкривався вид на... Кантерлот.

Пінкі Пай загрозово вийшла на середину кімнати, потім розвернулася, вперлася у мене таким зловісним поглядом, що мені здалося, що вона може порізати мене і запекти у кексах. Потім за

магічну мить вона розпливлася у величезній усмішці, яка ніби освітила кімнату. Вона вклонилася, змахнувши копитом, її голос вирував задоволенням:

— *АКТОРСТВО!*

Старіюча рожева поні впала на підлогу і розсміялася.

— Найкращій! В світі! Розіграш!

Моя носійка гмикнула, підійшла до вікна і подивилася вниз. Іскра Пильності почала розпізнавати поні і вози на вулиці. Транспорт, що перевозив Зекору до Розбитого Копита, вже їхав під легкою охороною, доповненою двома пегасами у магічних силових обладунках.

Я відчула, як піднімаю візор. Моє відображення у вікні мало блакитне обличчя з пурпуровими очима і вражаючим пасмом спутаного райдужного волосся між ними. Відображення Пінкі Пай з'явилося у вікні поряд зі мною.

— З Зекорою все буде гаразд? — спитала вона із ноткою справжньої тривоги у голосі. — Так, Деші?

Я побачила і відчула, як моя носійка кивнула.

— Вона займалася з найкращими тренерами, яких має Міністерство Крутості. В іншому випадку я б не дала цьому хід.

Пінкі Пай кивнула і обернула свій погляд до транспорту вниз. Він вже від'їхав на два квартали. Пінкі Пай завмерла, підняла ліве переднє копито і помахала ним.

— Ти диви.

Рейнбоу Деш проігнорувала це, звузивши очі.

— Порятунком співчуваючими зебрам зрадниками через три...

— Два! — Пінкі знову збуджено подивилася вниз. — У-у-у, з Зекори вийде така добра шпигунка!

— Один...

Внизу зі спалахом вибухнув перший вагон тюремного транспорту. Зусібіч з'явилися темні фігури серед спалахів пострілів.

Рейнбоу Деш опустила візор.

— Ну, поїхали.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Я сиділа у вітальні квартири, намагаючись левітувати невеличкі предмети. Я вже дісталася до левітування пачки жуйки. Власне, на мою думку, це єдина річ, для якої її можна було використати. Хто б взагалі наважився їсти двохсотрічну жуйку?

За сніданком, який за вмістом не відрізнявся від вечері, розмова обернулася до більш відкритого знайомства і спроби інших взнати Ксеніт трохи краще в обмін на історії наших пригод за минулі п'ять тижнів.

— Я ніколи не бачила кровокрилів, — визнала Ксеніт, — але бачила висушені оболонки, які залишаються від їхньої здобичі. Втім... хіба ракета це не занадто для того, щоб вбити одного з них?

— Стілхувз б'є так, жеби точно не було замало.

Гуль фиркнув.

— Хто б казав. Розкажи їй про свій спосіб розібратися з алікорнами, які гналися за нами крізь Мейнкеттен.

— Власне, — втрутилася Вельвет Ремеді, — гадаю, зараз черга Ксеніт ділитися. — Вона підбадьорююче подивилася на зебру і запропонувала: — Чому б тобі не розповісти нам, де ти навчилася так варити зілля? — Вельвет навмисне пропонувала історії, які мали трапитися до Філіладельфії, направляючи думки зебри геть від більш небезпечних та болючих шляхів.

Ксеніт вагалася, але здалася під тиском тиші.

— Я навчилася готувати зілля і ліки, як звичайні, так і магічні, від моїх бабусі і дідуся. У юності вони були мандрівниками, цікавилися

різними забороненими місцями — навіть заходили до Вічновільного лісу у пошуках хати Зекори і підкоряли Дозорне Плато, яке піднімається з темних випарів Жаб'ячого Болота поряд з найжахливішими ділянками Понітоміка — у пошуках старих рецептів і мудрості зебр'ячого племені, які були втрачені більше сторіччя тому. Саме від них я дізналася про традиції та історії зебр'ячого народу... принаймні, те, що мені відомо.

Я відволіклася від складання невеличкої фортеці з жуйки і набоїв. Чомусь думка про зебр-збирачів, таких, як я, здивувала мене. Не знаю, чого я очікувала. Чогось більш воєнного і чисто зебр'ячого, гадаю.

— Мої пра-прабатьки були серед тих, хто врятувався у Третій Стайні, як і більшість зебр на Еквестрійському пустищі. Як це типово для молоді, мої прабатьки повстали проти ідей своїх батьків і пішли шукати інші знання про зебр, ніж ті історії, що передавалися усно з часів Закриття.

Мені не треба було пояснювати, що таке Закриття. Нікому зі Стайні це б не знадобилося. Але я хотіла знати більше про Стайню, креслення якої були у моєму ПіпБаку.

— Третя Стайня?

Стілхувз забурчав.

— Стайня «Давайте Дружити», — глузливо пирхнув він. Я побачила, як Вельвет Ремеді при цьому нашорошила вуха.

— Це однозначно була експериментальна Стайня, — прогуркотів Стілхувз. — Практично всіх зебр, що були громадянами Еквестрії, «випадковим чином» призначили до Третьої Стайні. Вони складали до половини населення Стайні.

Ксеніт нахмурилася через те, що її перервали, але кивнула, підтверджуючи думку Стілхувза.

— Це було ще задовго до часів мого дідуся з бабусею, але розповідали, що Наглядачки сказали всім у Стайні, чому їх обрали. І чому Стайня не мала історичних книг або плакатів тодішніх подій.

А-а. Замість того, щоб змінювати речі, Скуталу та її подруги просто відфільтрували якомога більше впливу Міністерства Моралі.

— Наглядачки? У множині? — спитала Вельвет Ремеді.

Ксеніт кивнула.

— Одна поні і одна зебра.

Мій досвід зі Стайнями шкрябав задвірки моїх думок. Втім, якщо її мешканці вижили...

— Що пішло не так?

— Чому ти вирішила, що щось пішло не так? — Ксеніт питально подивилася на мене. — Зебри і поні можуть жити разом доволі гармонійно, якщо дають одне одному таку можливість.

І знову Стілхувз дав відповідь, яку я шукала.

— Третю Стайню було збудовано у єдиному місті, де була більше ніж жменя зебр, — повідомив він нам. — У Кантерлоті.

О ні.

Ксеніт побачила мій вираз і похмуро кивнула.

— Навіть Стайні не могли стримувати Рожеву Хмару вічно. Третя Стайня протрималася більше сторіччя, перш ніж Хмара прогризла шлях всередину. Ще впродовж покоління ті, хто ще могли, були змушені відкрити двері і втекти. Багато не пережили впливу Хмари; мої пра-прабатьки були серед тих, хто пережив.

*** **

— Ви... вбили дракона?! — Ксеніт з розширеними очима переводила погляд між мною та Каламіті. Звузивши очі, вона спитала мене: — Це правда? Чи помста за Лихого Кроля?

— Лихий Кріль? — зацікавлено спитала Вельвет.

Каламіті дістав книгу зі своєї торби.

— Гадаю, щось пов'язане з оцим.

Я зосередилася, намагаючись огорнути книгу магічним полем. Я спітніла, але книга слухняно підлетіла до мене на подушці левітаційної енергії. «Бойове мистецтво Зебр», — заявляв заголовок.

— Де ти це знайшов? — спитала я, розкриваючи книгу на сторінці зі змістом.

— У картотеці на станції, — прозаїчно сказав Каламіті. — На диво, вона була під літерою «П».

Я не звернула на це уваги. Пролог розповідав про багату історію зебрських бойових мистецтв, починаючи зі стилів, які вдосконалювали століттями, наприклад, *Стиль Занепалого Цезаря*, і закінчуючи більш новими. Найновіший з них існував лише кілька років на час написання доапокаліптичної книги, і фокусувався на майстерності, посиленій наркотиками: *Стиль Лихого Кроля*. Автор погано відзивався про нього через неясний «вплив» з земель поні.

Я закрила книгу, збираючись почитати її пізніше.

Ксеніт замислено цокала копитом.

— Літлпіп, з твого дозволу я б хотіла, щоб ми сходили в одне місце. Я розумію, що є інші термінові справи, але це важливо для мене.

— Звичайно ми... зажди, чому це я маю вирішувати? — Я подивилася на інших. — Чому ви поводитеся так, ніби я лідер?

— Лі'лпіп має рацію, — проіржав Каламіті. — Так чи інакше, у нас дійсно є більш термінові справи, тому я думаю, же нам варто спочатку вислухати цей план. Що далі?

Я вдячно кивнула і виклала план.

— Спочатку нам треба піти до штабу Стайні-Тех. У мене є дещо потрібне старійшині Блюберрі Сейбр, і я планую використати це, щоб отримати доступ до мейнфрейму Стайні-Тех.

Стілхувз питально заржав.

— Ред Ай буде фортецю, яку він називає Собором, на місці, де була Стайня 101. Я гадаю, що мейнфрейм Стані-Тех має записи про

розташування всіх Стаєнь, тому це найшвидший спосіб дізнатися, де розташована головна база Ред Ая.

Я подивилася на Каламіті.

— Потім, я вважаю, нам варто щодуху летіти до вежі Тенпоні і починати евакуацію.

Каламіті всміхнувся і обернувся до Ксеніт.

— Вибач, же перервав. Просто хотів довести свою точку зору. Продовжуй, що ти там питала?

Я розгублено блимнула.

— Га? Яку точку?

Ксеніт теж всміхнулася йому і м'яко відповіла:

— Гадаю, ти щойно продемонструвала всім, окрім себе, чому ти лідер.

Я витріщилася на неї. Що вона?.. От *блядь*. Я кинула на Каламіті похмурий погляд, але жеребець лише широко всміхнувся. *Та щоб мені Луна крилами клопала.*

— Ти могла б піти сама, — запропонував Стілхувз якомога незлобно.

Ксеніт кивнула.

— Так, але подорож буде довгою і небезпечною на самоті. Мені краще прийти пізніше, ніж не прийти взагалі. — Вона подивилася на мене. — Хоча якщо ти відмовишся, я піду, щойно ми протягом наших подорожей опинимося у кількох днях від потрібного мені місця.

Я кивнула. Я хотіла одразу ж погодитися, але розумніше було спитати:

— Куди тобі треба потрапити?

— Мені... треба повернутися до дому мого племені. До селища, яке належало мені і моїй родині, доки туди не прийшла Стерн зі своїми рейдерами.

— Твоїй родині?

— Моїх батьків і чоловіка вбили в бою. Мою доньку... — Зебра задихнулася словами, та потім продовжила. — Моя донька була занадто малою для рабських ям Стерн, і не була поні, тому їй було не місце у школах Ред Ая. Тому Стерн покинула її там, разом з іншими дітлахами.

Вельвет Ремеді схлипнула, проливаючи сльози, які зебра лити, здається, не могла або не бажала. Мої власні думки повернулися до слів однієї рейдерки у Розбитому Копиті, яка розповідала, як її власне місто спіткало те ж саме, дітей кинули напризволяще. Вона втекла до рейдерського життя, щоб уникнути жахів свого міста, яке занурилося у владу поранених різнею кривдників і психічно травмованих дітей.

— Це було давно. Роки тому. Я сумніваюся, що моя дочка впізнає мене, якщо вона досі жива. — Обличчя Ксеніт було скорботним, але голос не тремтів. — Будь-яке право охороняти та дбати про неї я давно вже втратила. Я хочу лише знати.

*** **

— Тобі дійсно не варто кудись ходити, — дорікала мені Вельвет Ремеді, коли ми йшли до будівлі Стайні-Тех, відгородженої від решти світу, ніби Стернова Філлідельфія в мініатюрі. — Хіба що до клініки, на тиждень чи два, щоб одужати.

Вона, мабуть, мала рацію, але ми не могли дозволити собі тиждень. Я відчувала себе винуватою через те, що егоїстично забрала більшу частину доби для свого відпочинку. Але щойно моя магія стала достатньо сильною, щоб підняти Літл Макінтош, я зрозуміла, що пора йти.

Невеличка родина збирачів помітила нас на вулиці і поквапилася сховатися. Боляче було думати, що колись поні вітали одне одного, зустрічаючись на вулиці. Колись таке веселі і відкриті сусідські стосунки були суспільною нормою. На Еквестрійському пустищі незнайомців вітали стриманою підозрою, спочатку оцінюючи за потенційною загрозою. Я на ходу посміхнулася збирачам і дружньо

помахала копитом. Вони не відповіли тим самим і відсахнулися, дорослі ховали молодших поні за собою, приготувавши зброю, якщо ми нападємо, ніби банда рейдерів.

Я ненавиділа Еквестрійське пустище. Особливо Філлідельфію.

— О Богині! — випалила Вельвет Ремеді, широко розкривши очі від подиву. — Ти виглядаєш просто *дивовижно*! — Вона побігла вперед.

Паєлайт яскраво сяючи сиділа на фонтанній статуї Світі Бель. Вона втратила більшу частину дару Філлідельфійського кратеру, але її аура досі була вп'ятеро більше за неї, освітлюючи подвір'я сталевих рейнджерів золотим сяйвом.

Я від щирого серця була безмежно вдячна крадьяному феніксу за її компанію, коли я була поза Муром. Я теж пішла до неї зі сльозами на очах.

Мій ПіпБак почав клацати, інформуючи мене про те, що перебування поблизу Паєлайт було ще більш небезпечним, ніж купання у філлідельфійській воді. Я зупинилася і дивилася, як Вельвет Ремеді левітує пляшку РадСейфа з торби. Вона випила більше рекомендованої дози, перш ніж підійти просто до радіоактивної птахи і ніжно до неї пригорнутися. Паєлайт заворкувала.

Ну, принаймні Вельвет Ремеді перестала проводити так багато часу у кулі Флатершай з тих пір, як Паєлайт приєдналася до нас. Я мала змішані відчуття щодо такого обміну.

— Всі поні у цій компанії божевільні, — пробурмотіла Ксеніт, проходячи повз мене.

Я наблизилася до Ксеніт.

— Ем... ця будівля належить сталевим рейнджерам. Гадаю, тобі буде небезпечно йти з нами. Може, почекаєш зовні? Ти будеш не одна, і, сподіваюся, це не займе багато часу.

Ксеніт задумалася над моєю пропозицією.

— І кого ти збираєшся залишити мені за компанію?

Я знала, що мені потрібні бойові здібності Каламіті для підтримки, на випадок, якщо моя зустріч із Блюберрі Сейбр піде шкереберть. А сталевий рейнджер був потрібен мені не лише з дипломатичних причин, я поки що не наважувалася залишати його наодинці з Ксеніт. Вельвет Ремеді, з іншого боку, залюбки провела б час із Паєлайт... і я точно не збиралася брати із собою сяючу кулю царственої радіації. Я сказала Ксеніт своє рішення.

Зебра кивнула.

— Як хочеш. Я залишуся тут з єдиноріжкою Флатершай і її крадяним Лихим Кролем.

Окі-докі-локі.

— Може... ти могла б зайнятися тим зіллям, що пропонувала мені? — запропонувала я, вирішивши ризикнути. Я хотіла показати зебрі свою довіру і, доки ми не повернемося, дати їй якусь справу, яку вона вважатиме продуктивною. Насправді я не хотіла змінюватися. Мені й так було важко входити у спогади тих, чий тіла значно відрізнялися від мого. Я не знала, наскільки добре впораюся з тим, щоб жити у такому.

Але...

Ксеніт мала рацію. Ред Ай мав свої переваги. Я мала принаймні серйозно замислитися над тим, щоб відкинути свою гидливість і прийняти те, що мені пропонують.

Ксеніт посміхнулася.

— Як хочеш.

*** **

— ... ті пожежі, про які я вчора розповідав виявилися роботою особистої армії Ред Ая. Було помічено грифонів у кольорах короля работорговців, які летіли над дальнім боком Вічновільного лісу з вогнеметами. Але хоча будь-який інший ліс зараз вже був би знищений вогнем, ці пожежі розповсюджуються дуже повільно. Як на мене, Вічновільний ліс дає відсіч.

Голос Ді-джея Пон3 лунав з динаміків на стіні у холі для відвідувачів. Ми слухали, доки я нетерпляче чекала.

— І останні новини для вас, вірні слухачі. Здається, Ред Ай націлив свій погляд на вежу Тенпоні. На щастя для тамтешніх мешканців, вона збудована як фортеця. А єдиний вхід добре охороняється і має непростий доступ. Поні у вежі Тенпоні забарикадувалися всередині, і поки що в повному порядку. Запасів їжі та води достатньо, а нова голова поліції робить все що в її силах, щоб якнайкраще організувати систему розподілу, тому вони мають протриматися до підходу підмоги.

Від цього я підскочила на копита.

— Ні! — закричала я на динамік. — Вони не намагаються вторгнутися. Вони намагаються заблокувати вас всередині!

— А тепер дещо незвичайне. Я зазвичай не читаю пошту в прямому ефірі, але у мене особисте повідомлення від моєї помічниці Хоумідж до Поні зі Стайні. Кхем. Люба Літлпіп... о-о-о, як мило, правда? Гадаю, хтось закохався. Люба Літлпіп, я знаю, що ситуація тут здається поганою, і я знаю, що в твоєму стилі спробувати поспішити нам на допомогу; але поки що у нас все гаразд, а у тебе є інші невідкладні справи ближче до дому. Роби те, що маєш робити, подбай спершу про них. Потім, пізніше, ми можемо зустрітися там, де зустрічалися раніше, і я обіцяю доставити тобі стільки оргазм... Ох! Ну, таке мені незручно читати в ефірі. Гадаю, мені треба буде побалакати з моєю помічницею.

А тим часом шовковистий голос Вельвет Ремеді заспіває вам про те, що допомагає їй триматися на цьому постапокаліптичному пустищі!

Я витріщилася на динамік, моє тіло залякло, щелепа впала на підлогу, жар прилинув до обличчя і інших місць. Красивий голос Вельвет Ремеді полився з динаміка, змінивши голос Ді-джея Пон3, але я ледве його чула.

Я хотіла сказати щось подібне до «Не можу повірити, що вона щойно це зробила!» Те, що я сказала насправді, було скоріше схоже на

писк.

Каламіті здавлено хихикнув зі сльозами на очах, а потім впав на спину і розреготався.

*** **

— Тобто як це старійшини *тут* нема?!

— Старійшину відкликали у терміновий хрестовий похід і зв'язку з нею зараз немає, — заявила лицар Поппісід. — Втім, вона сказала, що якщо ти повернешся, я можу отримати те, що ти принесла.

Я тупнула.

— Мені здавалося, що це для вас важливо! Або принаймні для неї, зважаючи на те, що я заради цього ризикувала своїм життям!

— Вона насправді не очікувала, що ти виживеш, — розтлумачив мені Стілхувз. Судячи з його тону, він і сам хотів би сказати кілька слів старійшині.

Я сердито подивилася на кобилу у магічній силовій броні.

— Гаразд. Я можу доповісти, що дослідження Ред Ая стосовно Заклять Обходу були знищені. — Я не захопила їх з собою, а якщо б і захопила, то все одно не віддала б їх цим поні. Але я знала, що принаймні частина досліджень була успішно завершена. Я могла сказати їй це. Але серйозно, на хуй цих поні.

— Я захопила креслення Радіаційного Двигуна. І я готова повернути їх вам... — Бо вже зробила копії, але я не відчувала потреби казати їй про це. Я не була проти дати сталевим рейнджерам цю технології. Я збиралася дати її будь-якому поні, який міг би втілити її. Це був крок вперед, від якого Еквестрія б виграла, але не у тому випадку, якщо невеличка купка буде її ревно охороняти.

Зважаючи на все вищесказане, я, хай йому грець, збиралася цього разу отримати щось взамін.

— ... в обмін на доступ до мейнфрейму Стайні-Тех.

Від цього лицар Поппісід залопотала:

— Що? Ні, це неможливо...

Каламіті підійшов до мене, погрозово дивлячись на неї.

— Гадаю, же ми не зовсім просимо. Ви в боргу у Лі'лпіп, і ми його заберемо. Тож чому б нам не зробити це по-дружньому?

Лицарка подивилася на Стілхувза, шукаючи підтримки.

— Я зоряний паладин, — рівним тоном нагадав їй мій закутий у броню супутник. — За відсутності старійшини я найвищий за званням на цій базі. І я наказую тобі відвести нас до мейнфрейму Стайні-Тех. — Він обернув свій погляд до мене. — Я особисто переконаюся в тому, щоб Літлпіп не отримала доступу до інформації, важливої для безпеки Сталевих рейнджерів або Міністерства Воєнних Технологій.

Лицар Поппісід заіржала, але покійно обернулася і повела нас.

— Дозвольте сказати відверто, пане?

— Ні.

*** **

Приміщення було холодним і темним, якщо не враховувати блимаючі вогники мейнфрейма. Судячи з замка на дверях, турелей ззовні і відбитків копит у пилюці, я могла сказати, що у цієї кімнати був не тільки обмежений доступ, але до неї взагалі рідко заходили.

Я клацнула вимикачем, але кімната залишилася темною. Я увімкнула ліхтар мого ПіпБака і роздивилася навколо. Ліхтар на шоломі Стілхувза увімкнувся з тихим гудінням, прорізавши темряву променем світла. Він увійшов слідом за мною.

Замість того, щоб піти прямо до мейнфрейма, я дозволила моїй допитливості повести мене навколо великого підвального приміщення. У дальньому кінці були великі двері Стайні у формі шестерні. Вони стояли біля відкритого проходу, не прикріплені. Знявши свої торби, я ледве змогла прослизнути крізь вхід. Якщо вірити номеру, це була Стайня 0.

За дверима тягнулися кімнати і коридори службового крила Стайні. Але коридори закінчувалися тупиком у невеликій ґрунтовій печері. Кімнати були незакінченими. Повсюди були розкидані скриньки з інструментами і будівельне обладнання. Кілька секцій стіни і стелі обвалилися.

В одному кутку я знайшла скулений скелет земної поні. Підлога навколо була засмічена порожніми пляшками. Я похитала головою, помітивши, що вони були з-під яблучної горілки. На підлозі, поряд з уламками реколектора, лежав чорний опал. На кістках нижньої частини передньої лівої ноги поні був ПіпБак ранньої моделі.

Я підключила до нього свій ПіпБак і знайшла один аудіозапис. Я сіла і увімкнула його. Голос на запису був тихим, його практично забивали фонові звуки сирен і бомбардування.

«Я дійсно не знаю, що сказати. Та й, власне, до кого я це кажу. Добра новина це те, що Світі Бель безпечно розмістила мою родину у Другій Стайні. Я не знаю, де Скуталу, але я рада, що вона не...»

Особливо гучний рев заглушив все інше, потім пролунали звуки металу та бетону, що падали у незавершену Стайню від вихору, який пожирав місто нагорі.

«... щойно вдарили по Філідельфії. Отже, це все... кінець. Всі загинули... окрім тих, кого ми змогли врятувати. Селестія забирай, Еплджек, невже ти не могла це зупинити? Невже ніхто не міг це зупинити?»

Я почула несамовите клацання. Я перевірила свій ПіпБак, але індикатор радіації був у безпечній зеленій зоні.

«Ні, ні, ні! Я не це мала на увазі! Еплджек не винувата. Холера, та це більше моя провина, ніж її. І я знаю, же я не маю ся так почувати, але іноді все одно почуваю. І, гадаю, це вже неважливо. Всі поні вже мертві. Я вже мертва. Я не пережила мегачари лише тому, що пережила вибух. Ми навіть двері не встигли встановити. Радіація вб'є мене.»

Клацання йшло з запису.

«Я лише хотіла сказати тому, хто це слухає, же мені шкода. Хоча це й не моя провина, же всі ці діти мертві. Мені все одно шкода. Я намагалася виправити це. Справді намагалася.»

*** **

Стілхувз кликав мене.

— Я в порядку! — гукнула я у відповідь, витираючи сльози з очей.
— Зараз вийду.

Перш ніж виповзти назовні, я нахилилася і зубами підняла кулю спогадів. Повернувшись до самого підвалу, я поклала кулю до торби і підійшла до мейнфрейму Стайні-Тех.

Зламати мейнфрейм було непросто, але чи то я стала більш вправною, чи термінал Пінкі Пай був простіше. Я звантажила всю інформацію, яку могла, по різних Стайням, і почала шукати серед неї те, що цікавило мене більш за все. Місцезнаходження Стайні 101.

Я знайшла його, і відповідь мене здивувала.

Я віддала лицарю Поппісід креслення, як і обіцяла, і повернулася до своїх друзів за стінами цитаделі сталевих рейнджерів, де розповіла всім те, що дізналася.

— Стайню 101 було збудовано прямо у Вічновільному лісі. — Погляди і охи були саме тим, на що я очікувала. — Вочевидь, там на безпечній ділянці посеред лісу був старий замок. Саме там Стайня-Тех і побудувала свою останню завершену Стайню.

Ксеніт першою вловила зв'язок.

— Отже, Ред Ай буде фортецю посеред Вічновільного лісу... і випалює ліс навколо? Чому?

— Гадаю, тому, же важко тримати зростаючу армію у місці, де дикі тварини бажають тебе роздерти та з'їсти, — висловив свою теорію Каламіті.

— Землеробство, — висловила я свій здогад у відповідь. — Ти сам казав, Каламіті. У Вічновільний ліс ніколи не влучали мегачари. Якщо

обирати орні угіддя, то Вічновільний ліс це одне з небагатьох місць, не отруєних радіацією або пошестю.

Ксеніт погодилася з моїм ходом думок.

— А після випалювання земля буде насиченою поживними речовинами з попелу. — Вона виглядала похмуро, невільно зісковзнувши у римовану мову, яку я звикла чути від Зекори. — Я місяцями для Стерн пальне переробляла. Вона явно його для випалювання збирала.

— А коли він завершить, він збудує мур навколо всього місця і буде повністю контролювати їжу, — погодився Стілхувз, озираючись на Мур, який Ред Ай звів навколо двох третин міста. — Це в його стилі.

*** **

<-----ooO Ooo----->

— Як думаєте, їй ся сподобає? — спитала Епл Блум, схвильовано дивлячись на вишукану модель майже селища, оточеного майже монастирськими стінами. Дизайн виглядав знайомим; я бачила залишки цієї моделі біля кабінету старійшини Блюберрі Сейбр.

— Дуже сподобається, — відчула і почула я свої слова. Я не впізнала голос, і в ньому не було сільського акценту молодшої кобили. Ця Епл Блум, вдягнена у формальну сукню, до якої ще не зовсім звикла, була не старша за мене.

— Думаєте, їй сподобаються зубчасті стіни?

— Їй дуже сподобаються зубчасті стіни, — м'яко запевнив її мій носій. — Нормальні стіни.

— А місяць у центрі двору? Може, варто було зробити повний, а не півмісяць...

— Їй сподобається місяць. Нормальний місяць.

Епл Блум нервово ходила навколо столу, розглядаючи модель з усіх боків. Кімната, у якій ми стояли, була оздоблена сяюче-білим мармуром, плавними шторами, і підкреслена золотою філігранню.

Якщо ми були не у палаці, то хтось дуже постарався, щоб створити таке враження.

— А вежа? Вона не замала? Чи може, завелика? — Епл Блум у відчаї схопилася за вуха. — Аррргх! Я навіть не знаю, чи *подобаються* Принцесі Луні вежі! Чому я не спитала її раніше?

Мій носій багатостраждально заіржав.

— Їй сподобаються вежі. Вежі дуже гарні.

Епл Блум відреагувала так, ніби була ошелешена.

— Гарні? Але вони мають буди *ідеальні*! — Занепокоєння Епл Блум було настільки сильним, що вона ледве не стрибала. Мені здавалося, що молода кобила може спонтанно спалахнути від стресу.

— Заспокойся, мала. Я впевнений, що Принцесі Луні все сподобається. — Я відчула, як посміхнулася, кажучи ці заспокійливі слова. — Принцеса Селестія хотіла мати найкращого в усій Еквестрії архітектора для цього проекту, і Вона такого отримала.

Епл Блум якусь мить трусило, потім вона видихнула і заспокоїлася.

— Дякую ще раз, дядьку Орендже, що погодилися супроводжувати мене на зустріч з Принцесою. Не думаю, же змогла б зробити це сама.

— Ти тримаєшся значно краще, ніж вдавалося твоїй сестрі. Але спробуй стежити за сільським акцентом. Пам'ятай, говори вишукано, і покажи всім поні свою вишуканість.

— Так, дядьку Орендже. Я ся... Я постараюся. — Епл Блум знову почала хвилюватися, але це було більш стримане хвилювання.

— Ти маєш пишатися, — підбадьорливо сказав дядько Орендж. — Такий проект зробить тебе відомою в усій Еквестрії.

Епл Блум просто кивнула. Слава їй, здається, не цікавила. Втім:

— З грошима, які я за нього отримаю, мій бізнес зможе ся... вибачте, зможе розширитися. Я зможу найняти більше помічників. Може, почну ся... тобто, почну займатися іншими проектами. — Вона з

посмішкою підвела погляд. — Скуталу казала, що хотіла б інвестувати, бо у Червоного Гонщика справи зараз ідуть добре. Може, створити компанію разом...

Голос Епл Блум затих. У кімнаті з'явилася інша істота. Велична. Мій носій вишукано вклонився. Епл Блум швидко наслідувала його приклад.

Я була у компанії Богині!

Не однієї з цих богохульних чудовиськ, псевдобогинь-алікорниць. Я схилилася перед Богинею Сонця, якій я молилася ще звідколи була малою кобилкою: перед Самою Селестією!

Вона була неописанно величною: високою, білою, *правильною* алікорницею, грива та хвіст якої струменіли кольорами, її стегна були прикрашені символом самого сонця. Вона була витонченою, доброю і цілком величною.

— Прошу, — люб'язно мовила вона до нас, — встаньте, мої маленькі поні. Я рада вас бачити.

Доки мій носій вставав (а мені хотілося радісно пищати!), Принцеса Селестія обійшла навколо столу, схвально роздивляючись модель.

— Отже, це буде нова академія Луни?

Епл Блум нервово кивнула, не в змозі говорити.

— Виглядає мило.

— Дякую, Ваша Величносте! — пискнула Епл Блум.

Вуха Селестії нашорошилися.

— А, ось і вона йде. Ви не проти, якщо я почну розмову?

— Звичайно, Ваша Величносте, — швидко сказав мій носій. Селестія обернулася, і Епл Блум разом зі своїм дядьком подивилися у тому ж напрямку, що й дивовижна Принцеса.

Принцеса Луна вийшла між двох завіс. Її темно-сині кольори виглядали вражаюче, але разюче недоречно поряд з рештою палацу.

Вона була значно менше, ніж Її царствена старша сестра (і, власне кажучи, ніж псевдобогині)... майже як нормальна поні на зріст. Якщо Принцеса Селестія була блискучою, Принцеса Луна здалася мені... милою.

Такого роду милою, що у мене б з'явилися нечисті думки про Неї, якщо б поні у моїй голові не була вже занадто зайнята стрибанням у стилі Пінкі Пай і радісним пицанням.

— Сестро? Ти мене кликала?

— Так, люба Луно. Я думала про школу магії, яку ти пропонувала. І я вирішила відправити всі твоїх учнів на місяць.

Луна заклала. Її рот відкрився. Потім повільно закрився.

— Ти не станеш... — Я ніби бачила, як коліщатка в Її голові знову закрутилися. — І не зможеш. Без елементів гармонії тобі напевне забракне сили, *люба сестро*.

Що тут відбувалося?

Епл Блум, вочевидь, або теж не зрозуміла жарт, або була не в змозі бачити незручність Луни, і швидко сказала:

— Вона має на увазі каньйон Півмісяця.

Принцеса Селестія всміхнулася, але нахилила голову, поглядом натякаючи Епл Блум, що царствена Принцеса не хотіла так швидко розкривати жарт.

Принцеса Луна скося подивилася на Свою сестру, потім підійшла до столу; Її очі розширилися.

— Це?.. — Вона підняла погляд зі сльозами на очах. — Це буде Академія Луни для Юних Єдинорогів? Моя власна магічна школа? Така, як твоя?

Принцеса Селестія посміхнулася і обійняла Свою молодшу сестру.

— З днем народження, сестричко.

Епл Блум стояла з відпалою щелепою, доки мій носій не поцокав копитом по своїй. Почервонівши, вона змахнула копитом над моделлю.

— Принцеса Селестія дала... — Вона зупинилася, дивлячись на Принцесу, щоб впевнитися, що їй можна говорити. — ... нам долину Літлгорн у Каньйоні Півмісяця для забудівлі. Вона ізольована, віддалена від будь-яких небезпек...

— І будь-яких селищ, — зауважила Принцеса Луна, дивлячись на Свою сестру хоч і м'якше, але все одно скоса. — І далеко від Кантерлоту і твоєї школи.

Принцеса Селестія кивнула.

— Я хочу, щоб ти отримала її чесно, щоб ніхто не порівнював школи, як робили б, будь вони поряд, і щоб учні не відволікалися на суперництво. — Принцеса кинула погляд на Епл Блум і додала: — І я знаю, що ти думала про Понівіль, але я не хочу, щоб молоді жереб'ята та кобилки заходили до Вічновільного лісу.

Луна закотила очі.

— Та годі, сестро. Нема таких дурних кобилок, яким захотілося б блукати у тому місці. Вір у моїх учнів...

Вираз обличчя Епл Блум натякав, що вона дійсно хотіла бути деінде.

— ... єдине, що є у дні їзди на возі від Літлгорна, це якісь зебрячі джунглі.

— Так. — Принцеса Селестія кивнула. — Дружні зебри будуть неподалік, якщо їм знадобиться допомога. І скоро у кількох твоїх учнів будуть власні малі дракончики; тому якщо комусь знадобиться з тобою зв'язатися, ти будеш лише на відстані чиха.

<-=====ooO Ooo=====->

*** **

Ми були у повітрі між Філлідельфією та Мейнкеттеном. Хоч як мені хотілося рушити прямо до вежі Тенпоні, попередження від Діджея Пон3 займало першу чергу в моїх думках, тому я сказала Каламіті, щоб спочатку відвіз нас до Вузла Р-7. Якщо у Розбитому

Копиті наростало щось погане, щось таке, про що, на думку Хоумідж, я мала подбати в першу чергу, то я не збиралася витратити час.

Це, тим не менш, залишало мені багато часу на роздуми. І більшість цього часу я провела, міркуючи над кулею спогадів, яку я знайшла поряд зі скелетом бідолашної Епл Блум. Моїй внутрішній поні знадобилося більше доби, щоб припинити танцювати через те, що вона побачила Богинь, і боротися з бажанням передивлятися спогад знову і знову було ледве не важче, ніж з тягою до Святкових Мінт-алок. І з останніми було легше хоча б через те, що я просто не мала їх при собі. Бажання приходило без легкого способу втамувати його. Але це... Я не могла викинути кулю спогадів про Богинь! Вона заслуговувала на те, щоб виставити її у храмі.

Я моментально прокрутила ідею про те, щоб захопити Собор для себе, бажаючи перетворити його на храм Селестії і Луни, де ця куля спогадів була б священною реліквією. Це була доволі дурна мрія, і вона швидко минула. Я також згадала свою думку про те, щоб Луна клопала мені Своїми крилами, тільки тепер як фантазію, а не як лайку. Я зупинила себе, перш ніж моя уява зайшла занадто далеко, і карала себе биттям головою об борт Небесного Бандита, доки Каламіті не пригрозив приземлитися.

Знадобився час, перш ніж я осягнула інше значення того, що я побачила.

Літлгорн. Цю назву я раніше чула в різних контекстах. Але особливо виділялися слова Спостерігача:

«Різанина у Літлгорні розбила серце Принцеси Селестії. Після цього, посеред війни, Принцеса Селестія вирішила, що Вона більше недостойна того, щоб правити Еквестрією. Тому Вона відреклася від престолу на користь Своєї сестри, Принцеси Луни.»

Я роздивилася навколо. Вельвет Ремеді знову загубилася у кулі спогадів Флатершай. Паєлайт, аура якої тепер була ледве вдвічі більше неї, встиглася на лівому плечі Вельвет і гордовито хропіла. Зі мною у

Небесному Бандиті були Стілхувз і Ксеніт. Каламіті попереду тягнув нас.

Ну, якщо хтось і знає, то це Стілхувз.

— Що сталося у Літлгорні?

І Стілхувза, і Ксеніт питання застало зненацька. Вони подивилися одне на одного, перш ніж Стілхувз просто відповів мені:

— Лихо.

Я здригнулася, знаючи, що насправді не хочу це чути. Але частині мене це було потрібно.

— Розкажи мені.

— Літлгорн був школою. Лошата-єдиногоги, багато з яких були занадто молодими навіть для того, щоб мати кьютімарки, жили там і вчилися у деяких найкращих чарівників Еквестрії, — повільно почав Стілхувз. — Одного вечора, близько присмерку, на початку десятого року війни, колона зебр увійшла до долини Літлгорн. Дві дюжини зебр'ячих легіонерів і три великих закритих вози. Коли вони не відповіли на мирні звертання, директриса активувала захисні системи школи...

— Вони не знали вашої мови, — раптово перервала Ксеніт. — Вони не були солдатами з передової. Це була колона біженців. Кобили і малі зебри просто намагалися вийти з бойової зони!

— Я знаю! — різко відповів Стілхувз. — Вони це зрозуміли, коли вдарило по першому возу і вони побачили трупи! Але тоді було вже занадто пізно. — Він обернувся до мене. — Було занадто пізно. З колоною зебр ішли асасини, вдягнені у зебр'ячі плащі-невидимки...

— Він був *один*, — виправила його Ксеніт. — Батько, чия родина загинула від раптової атаки вашої школи.

— Одного було достатньо, — прогарчав Стілхувз. — У школі було повно *дітей*. І зебри підірвали всередині газову бомбу. Це був

Кантерлот в мініатюрі. Смугасті покидьки *вбили... всіх... поні у Літлгорні!*

Я відчула, що плачу.

— Гаразд... прошу... Я більше не хочу це чути.

*** **

Вони не звертали на мене уваги.

Хоча я й не була дуже наполегливою. Мені досі боліло серце. Літлгорн був поворотною точкою війни, і поні у моїй голові з повільністю, від якої хотілося плакати, розуміла, як хвилі від Літлгорна розходилися, вбиваючи всіх, кого торкалися. Я почала розуміти. Я розуміла почуття провини архітектора, Епл Блум, і як воно скерувало її рішення. І це було ніщо в порівнянні з провиною та скорботою Селестії, тоді ще Принцеси, яка Сама обрала те місце. Або із впливом на Принцесу Луну, улюблених учнів якої вбили всіх до єдиного.

— Саме після Літлгорну клятві зебри остаточно оскаженіли. Кожен бій ішов до повного знищення однієї зі сторін. Ми вдарили по одному возу, і так, це була помилка. Вони перебили сотні малих дітей, а потім показалися через це!

— Це ніяк не пов'язано з Літлгорном, — серйозно сказала Ксеніт.
— Війна змінилася. Справа була вже не у вугіллі чи самоцвітах...

Вугілля і самоцвіти? Але тоді це мало сенс. Зебри не були такими, як єдинороги. Вони не могли чаклувати закляття або використовувати магію прямо. Вони мали варити магичні зілля, вкладати її у фетиші або ще якимось прив'язувати її до об'єктів, щоб їхня магія працювала. І, за виключенням, можливо, Жбанів Душ, самоцвіти були найкращими вмістилищами для чар. Будь-яке суспільство, що розвивалося шляхом маготехнологій, мало потребувати цілі потяги самоцвітів. Для поні це було легко. Наші землі були багаті на них. Ми мали кам'яні ферми, де їх вирощували. Але якщо у землях зебр не було самоцвітів... але було вугілля...

З моїх відволікаючих роздумів мене вирвав Стілхувз, який насувався на Ксеніт.

— Отже, ти визнаєш, що весь твій вид просто йобнутий на всю голову!

— Не мій, — наполягала Ксеніт. — Ми бачили, що ви, поні, потрапили під вплив зірок. Від нації, яка потрапила під владу космічного зла, не очікують милосердя, і її не щадять.

— Що?! — прошепотіла я те саме, що крикнув Стілхувз.

— Хіба не ви обрали йти за поборницею злих зірок, Найтмер Мун?

— Що? Ти... що?! — Стілхувз тупав по фургону, доки Каламіті знову не пригрозив приземлити Небесного Бандита і влаштувати нам виховну бесіду.

— Зажди... — повільно сказала я. — Ти хочеш сказати... що війна пішла так погано... через те, що зебри не бачили різниці між Принцесою Луною і Найтмер Мун?

З боротьби за ресурси до священної війни рівно за десять секунд.

— Це, блядь, не одна й та ж поні! — крикнув Стілхувз на Ксеніт, хоча скоріше тому, що не міг крикнути на зебр минулого. — Ми... ми слідували за *Найтмер Мун* не більше, ніж Принцеса Селестія заточила Луну на йобаному місяці на тисячу років. — Сталевого рейнджера трусило. — Вони. Не. Одне. Й те. Саме!

Вельвет Ремеді повернулася з кулі Флатершай і дивилася з нерозумінням. Стілхувз обернувся до нас двох і гаркнув:

— Скажіть їй.

— Вони не одне й те саме, — твердо сказала я. Потім звернула увагу на тишу поряд зі мною. Я подивилася на Вельвет Ремеді.

— Відверто кажучи, — прошепотіла вона, — я сама ніколи достеменно це не розуміла. Я завжди вважала, що це був якийсь психічний зрив.

— Арргх! — Голос Стілхувза звучав вбивчо. І зважаючи на те, що це був саме Стілхувз, це мене лякало. — Психічні зриви не супроводжуються фізичною трансформацією!

Я твердо кивнула, погоджуючись. «Якщо не враховувати волосся Пінкі Пай», — подумала я, згадавши ту дивну трансформацію наприкінці її розмови з Твайлайт Спаркл.

Стілхувза помітно тіпало. Його голос перетворився з розлюченого крику на тихе, рівне лезо.

— Отже, після цього не залишилося ніякого справжнього шансу на дипломатію, так? — Я розуміла, що за візором його погляд прикипів до очей Ксеніт. — Запрошення на мирні переговори на гряді Розбитого Копита... ніяких переговорів там і не планувалося, так?

Ксеніт прижала вуха. Вона намагалася бути розсудливою, вочевидь, розуміючи, що це вже не було навіть недружньою суперечкою.

— Мене там не було. Будь ласка, не забувай, що це були інші, як зебри, так і поні. Не ми.

— Відповідай на питання.

Ксеніт відвела погляд.

— З історій, що мені розповідали, — сумно зітхнула вона, — на мир сподівалися, але мир міг настати лише після усунення Найтмер Мун. Нажаль, поні відправили до гряди Розбитого Копита не ту Принцесу.

Ніч стала безкінечно холоднішою. Я чекала, мої нерви були на межі від того, що міг зробити Стілхувз.

Рикнувши останній раз, Стілхувз відійшов у дальній кінець *Небесного Бандита* і ліг, удавши що спить. Я знала, що це не так, але вдячно підіграла.

— У вас там всьо в порядку? — гукнув до нас Каламіті.

Моя відповідь була відлунням Стілхузової відповіді лицарю Поппісід:

— Ні.

*** **

Ми впіймали сигнал майже за годину до Вузла Р-7. Він йшов не з Розбитого Копита.

— ... матичний сигнал біди з Другої Стайні Стайні-Тех. Початок повідомлення.

Механічний голос поступився місцем іншому, який я вже й не думала почути. Голосу нашої Наглядачки.

— Літліп, Вельвет Ремеді, якщо хтось із вас це чує... Молюся, щоб ви досі були живі і могли це почути. Будь ласка, якщо ви... або будь-які дружні поні чують це... На Другу Стайню вчинено напад. Ми не знаємо, хто вони і звідки взялися. Але вони якось відкрили двері і вбивають всіх всередині! Я евакуювала усіх, хто вижив, до крила охорони і Наглядачки. Але тепер ми відрізані від саду і у нас закінчується їжа. Загарбники, здається, збираються чекати, доки ми вийдемо. Якщо ви нас чуєте, будь ласка, врятуйте нас.

Моя кров похолола. Я перевірила сигнал. Трансляція проходила через ту саму радіостанцію, до якої колись підчепився батько вмираючого жереб'яти з цистерни під Меморіалом Біг Макінтоша. Механічний голос повернувся.

Дім!

— Повтор повідомлення. Це Автоматичний сигнал біди з Другої Стайні Стайні-Тех. Початок повідомлення...

О Богині...

— Каламіті, повертай негайно! Ми маємо потрапити до Другої Стайні! Швидко!

— Ем... Лі'лліп? Я ж тут скоро впаду. Шо за...

Я висмикнула навушник і програла повідомлення через зовнішній динамік. Вже через десять слів Каламіті звернув, тягнучи нас новим курсом.

— Ні... — прошепотів Стілхувз. — Трясця їхній матері, ні!

Я різко обернулася до мого друга, сталевого рейнджера.

— Що «ні»? — А потім зрозуміла, у який хрестовий похід поспішила старійшина Блюберрі Сейбр, щойно усунула мене з дороги.

— Пробач, Літлпіп. Я робив усе можливе, щоб впевнити їх у тому, що захват Другої Стайні буде помилкою. Я робив це десятки років. Але після того, як з'явилися ви двоє, і вони зрозуміли, що Стайня досі функціонує...

— Це. Була. Твоя. Місія?! — Я зробила крок вперед, мій розлючений погляд був майже достатньо сильним, щоб знищити гуля-земнопоні. — Оцінити, чи можна безпечно захопити Другу Стайню?!

Він відсахнувся від мене.

— Я навіть намагався натомість підсунути їм Стайню 29.

Я захиталася, мій розум балансував на грані темної прірви, доки я намагалася згадати, чи я сама при зломі входу до Стайні 29 не залишила зачіпок, які технічно обізнані агенти Міністерства Воєнних Технологій могли використати, щоб відімкнути двері моєї Стайні.

Вельвет Ремеді обійняла мене копитом, тримаючи мене.

— Якщо сталеві рейнджери напали на наш дім, — сказала вона зі сталлю в голосі, — він може нам знадобитися.

— Або, може, ліпше буде скинути тебе тут, — гукнув назад Каламіті, дивлячись на Стілхувза рівним поглядом. — Бо я лечу до Другої Стайні, і коли ся туди дістану, то планую вбити багацько сталевих рейнджерів!

Примітка: Новий рівень

Нова здібність: Відвар Зміцнення Кісток — З цією здібністю ваші кінцівки отримують лише 50% від пошкоджень, які б отримали в нормальних умовах (Примітка: Відвар Зміцнення Кісток і здібність від кібернетичного імплантату

Алмазне Оздоблення Кісток є взаємовиключними).

Глава 28: Година вовка

«Це... вбивство рівня сталевих рейнджерів.»

Лють.

Палаюча, вибухова лють. Щойно я зрозуміла, що сталеві рейнджери вторглися до мого дому, вбивали поні всередині, мені в очах побагровіло як ніколи. Мої нерви були палаючим дротами. Я хотіла знищити їх. Перебити цих виблядків. Розірвати їх на клапті і топтати, доки від них не залишиться нічого, окрім паштету під моїми копитами.

Але мої вороги, вбивці, що сплюндрували мій дім, були не тут. І пройдуть години, навіть з найкращою швидкістю Каламіті, перш ніж ми дістанемося до Другої Стайні. Я хотіла зробити комусь боляче зараз. Все моє тіло, розум і душа вимагали справедливості і відплати... і якщо я не могла отримати цього, то хоча б поні, якого можна копнути. Але навколо були лише мої друзі.

Тому я стояла і тихо лютувала.

І їм вистачало розуму не втручатися.

*** **

— Думаєш, я цього хотів? — гаркнув Стілхувз, ходячи по *Небесному Бандиту* з краю в край. — Друга Стайня була домом для родини Еплджек. Якщо хтось із родини Еплів вижив, вони живуть там...

— Я не кажу, же ти цього хтів, — огризнувся Каламіті. — І я не кажу, же ти не зробив все, що міг, жеби це зупинити. Я просто кажу, же всього, що ти міг, було недостатньо. — Іржавоколірний пегас набирав швидкість, хоч і був на межі виснаження. — А тепер моя черга.

Ксеніт спостерігала за суперечкою; на цей раз кричали не на неї. Вона з розширеними очима обернулася до Вельвет Ремеді.

— Це... ваш дім? Твій і малої? Чому сталеві рейнджери напали на нього?

Вельвет Ремеді похитала головою. Кожне блимання розсипало свіжі сльози по її вугільних щоках. Вітер тріпав її біло-смугасту гриву.

— Ресурси. Більше нічого. Вони бачать лише функціонуючу Стайню. Як мінімум, водяний талісман безцінний. Яблуневий сад майже так само. — Вона заплющила очі, здригнулася і схлипнула. — Як максимум, вони бажають зробити з неї базу.

Моя лють почала відступати, вогонь і нестям не могли підтримувати себе, не маючи напрямку для удару. Я відчувала нечутливість, за якою ховалися горе і жах, готові затопити мене, щойно пекло гніву випалить себе.

— Ти не можеш просто увійти і почати вбивати сталевих рейнджерів. — Стілхувз тупнув.

— Не розумію, чому ні. Як на мене, то вони просто банда високотехнічних рейдерів, які полюють на невинних. — Каламіті вдарив своє бойове сідло, змінивши набої. — Такі поні мають вмерти, і я їх вб'ю. Така у мене політика.

Стілхувз обернувся до Вельвет Ремеді.

— Ти з ним розмовляй.

— І що сказати? — Голос Вельвет був твердим, як сталь.

Стілхувз загарчав:

— Що це самогубство, для початку. — Він подивився на нас. — Невже ви дійсно вважаєте, що зможете впоратися з кількома загонами лицарів і паладинів у магічній броні?

Слова гуля влучили у ціль. Такий масштаб був завеликим. Хтозна, скільки там рейнджерів, кожен з яких мав зброю, обладунок та бойовий досвід, які значно перевищували наші. Як я збиралася рятувати Другу Стайню? Як я могла з цим боротися?

Я почала згадувати всіх до єдиного поні, з якими росла. Моїх вчителів, моїх однокашників, кожному поні на моєму першому і єдиному дівичнику... Я відчула, як мене розчавлює вага відповідальності. Я не могла дихати.

— Ти ся здивуєш, коли побачиш, на що ми здатні.

Закутий у броню гуль обернувся до пегаса.

— Я на твоєму боці.

— Та невже? — спитала я, нарешті порушивши своє мовчання.

Всі інші разом подивилися на Стілхувза. Сталевий рейнджер, вічно слухняний солдат, потрапив у глухий кут. Змушений обирати між своєю вірністю нам і Присягою перед ними.

Я знала, що якщо б справа була лише у цьому, ми б програли. Але я була в його голові, бачила його спогади. Стілхувз присягав не Міністерству Воєнних Технологій. Він присягав їй. Еплджек. І коли справа торкалася того, щоб захистити її, ніяка мораль не була для нього достатньо священною, щоб ставати на заваді. Якщо це й досі було так, тоді у нас був шанс.

Стілхувз не відповідав. Це був поганий знак. Але такі рішення важко було приймати навіть без примусу. Я не наважувалася підштовхувати його. Він був потрібен мені. Всі вони були мені потрібні.

— Ну, просто чудово, — пробурчав Каламіті. — Можеш хоч пообіцяти, же не будеш стріляти нам у спину, коли приймеш рішення?

Мені хотілося сказати пегасу, щоб він стулив пельку. Я знала, що Каламіті мав право це сказати. І зараз саме він робив все можливе, щоб довести нас туди. Але якщо я мала хоч якийсь шанс не підвести Другу Стайню... не дати всім поні, яких я знала, загинути... я мала поєднати моїх друзів. Ми мали бути сильними. Натомість я тонула. А вони навколо мене все більш розколювалися через напруженість.

Вельвет Ремеді осудливо заржала:

— Ну, якщо вже ми заговорили про обіцянки, може, Літлпіп могла б пообіцяти, що, якщо переможе, не буде приймати їх у команду?

Я задихнулася, ніби мене вдарили, коли я намагалися вдихнути.

— Та годі тобі, Літлпіп, — сказала Вельвет, закотивши очі. — Я не могла не помітити, що ти маєш звичку збирати поні, а тепер ще й зебр, які тебе ледве не вбили. — Вона тряхнула гривною. — Маю визнати, іноді мені цікаво, чи не робиш ти це частково щоб помститися мені.

— Що?! — Якого хріна?

— Ну, навіть якщо не враховувати те, що я латаю тебе щоразу, як ти поранився, я також в якійсь мірі відповідальна за те, що ти взагалі опинилася тут. — Вельвет обвела копитом навколо. Її зазвичай красивий голос звучав засмикано.

Я розуміла, що це було повернення поганої, стервозної Ремеді, яка переносила навколишні жахи, низько оцінюючи своїх друзів. Я дійсно сподівалася, що ми облишили цю Ремеді позаду. Але ось де вона була, захована під поверхнею, чекала, доки стрес достатньо розколе особистість Вельвет і звільнить її.

— Ти впевнена, що якась частина тебе не намагається покарати мене, оточуючи нагадуваннями про всі рази, коли ти ледве не загинула?

— Отакої! — Каламіті озирнувся. — То це так ти про мене думаєш?

О Богині. Будь ласка, я не знаю, чи зможу це зробити навіть із вами. А без вас точно *не* зможу.

— Перестаньте! Всі! — Я тупнула всіма копитами, мене трусило. — Ми не можемо розпастися тепер. Наш дім... мій дім... ми їм потрібні! Яка ним від нас буде користь, якщо ми стікатимемо кров'ю, коли доберемося туди?

— Пся крев, — вигукнув Каламіті. — Маєш рацію, Лі'лпіп. Вибач.

— І мене теж, — сказала Вельвет Ремеді. Хороша Вельвет, принаймні поки що, повернулася. — Я... не знаю, що на мене найшло. Гадаю, я просто не витримую.

— Отже, — спитав Стілхувз, його голос був спокійним, ніби ніякої суперечки і не було, — у тебе є план?

Я відчувала, як вітер обдуває моє хутро і гриву, торкаючись моєї роби під торбами і бронею. Я подивилася на кожного з них, раптово відчуючи себе дуже малою. Мій погляд впав на Вельвет.

— Це... не може бути лише моїм рішенням. Вельвет, це був і твій дім. — Мої очі благали її. Я мовчки просила її допомогти мені.

Прощу, Вельвет, будь ласка, не покладай це все на мене. Це дім. Це наші поні. Я не можу сама вирішувати, жити їм чи вмерти. Просто не можу.

Вельвет подивилася на мене у відповідь. В її наповнених сльозами очах я бачила доброту, яка казала мені, що вона розуміє і прийме стільки цього тягаря, скільки зможе.

Вельвет обернулася до інших.

— Стілхувз правий. Я сумніваюся, що у нас вистачить вогневої сили, щоб впоратися зі сталевими рейнджерами. А якщо і вистачить, то не без втрат. Тому спробуємо почати з дипломатії.

Я вдячно кивнула зі сльозами на очах. Раптово я знову могла дихати.

*** **

На горизонті була дивна помаранчева заграва, ніби наближався злий світанок. Але заграва була не з того боку, і до перших натяків на денне світло залишалося ще багато годин. Сонце і місяць здичавіли, піднімаючись і опускаючись за власними примхами, але навіть ці примхи, здається, мали годинникову точність.

— На що ми дивимося?

— На пожежі, — відповів Каламіті. — Он там Вічновільний ліс. Здається, Ред Ай весь тил підпалив.

Ксеніт поцікавилася:

— Гадаєш, війська Ред Ая можуть бути біля Другої Стайні?

— Нє, жодного шансу, — відповів Каламіті. — До тих вогнів ще більше доби. Їм нема з чого бути біля Понівіля.

Я притулилася до Вельвет Ремеді, використовуючи її тіло для фізичної підтримки, вдихаючи її запах, щоб заспокоїтися. Я досі тремтіла, намагалася врівноважити себе, відбиваючись напереміну від хвиль люті і холодного суму. Стрес накручував мене, доки я не відчула, що от-от вибухну. Або розсиплюся.

Вельвет Ремеді дозволила собі відволіктися, дивлячись на підсвічені вогнем хмари вдалині.

— Пам'ятаю, коли я покинула Другу Стайню. У хмарному покриві були проміжки. Я бачила справжнє сонячне світло. Це було дуже красиво і зігріваюче. Красивіше за будь-що, що в житті. Я подумала... що якщо є щось таке чудове, то зовні має бути не так вже й погано. — Вона сумно всміхнулася. — Більше я так сонця не бачила. Іноді я замислююся, чи не через це цей світ здається таким темним і безнадійним.

Я згадала подібний розрив у хмарах, крізь який світло місяця Луни лилося на нас з Монтереєм Джеком, коли ми стояли віч-на-віч на мосту до Понівіля. Здавалося, що з того часу пройшло ціле життя.

— Ага, — відповів Каламіті, не помітивши мистецтва і душі у коментарі Вельвет. — У Вічновільному лісі все не так. Пегасам завжди було важко підтримувати хмарний покрив над цим місцем. Ніби хмари *бажають* ся рухати. Самі по собі. Хмарний покрив поряд з ним може бути доволі клаптевим час від часу.

Стілхувз виглядав в іншому напрямку, його візор дивився у темряву. Нарешті він тихо визнав:

— Я не розумію, чому старійшина Блюберрі Сейбр робить це.

Мені здавалося, що Вельвет Ремеді вже доволі добре відповіла на це питання.

Стілхувз видихнув.

— Це дуже далеко від її території. Блюберрі Сейбр є старійшиною філлідельфійського контингенту Сталевих рейнджерів. Друга Стайня

технічно підпадає під юрисдикцію мого старійшини і мейнкеттенського контингенту.

О.

— Вони не можуть утримати Філіладельфію, — висловила я думку, відчуючи свіжий приплив люті, щойно мої думки торкнулися того, що зараз відбувалося. — Ред Ай стає сильніше. Позиції Сталевих рейнджерів там застійні, а то й взагалі слабшають. Гадаю, Вельвет була права щодо того, що їм потрібна нова база.

Броньований гуль кивнув.

— Втім, захопленням Другої Стайні мав керувати старійшина Коттедж Чіз⁴. Його відсутність там... це серйозне відхилення від протоколу. А знаходження двох старійшин в одному місці це стратегічно нерозумно.

Каламіті попередю заржав, висолопивши язика з виразом огиди.

— Серйозно? Вашого командира звати Коттедж Чіз? Його батьки ненавиділи, чи що?

Стілхувз всміхнувся, попри похмуру ситуацію.

— Йому більше подобається, щоб його називали просто Коттедж.

— Я люблю зернений сир, — дуже тихо сказала я.

— Гей, може, твій старійшина Коттедж Чіз вчинив з Блюберрі Сейбр так само, як вона з Лі'лпіп, — висунув думку Каламіті. — Відправив її у ситуацію, яка для нього виглядала велетенською смертельною пасткою. Врешті, хіба він не вірить у ту буйду про Стайню спецназу Міністерства Крутості і інші нісенітниці?

— Ну, може, й не зовсім нісенітниці, — тихо мовила я.

— Що ти маєш на увазі, Лі'лпіп? — От лайно. Каламіті почув мене.

— Ну, я бачила, як Рейнбоу Деш і Пінкі Пай зробили Зекору подвійним агентом Еквестрії. Рейнбоу Деш казала, що Зекора тренувалася у кращих вчителів Міністерства Крутості... і це звучало так, ніби МК часто таке робило.

Відповіддю мені була ошелешена тиша. Від усіх. Окрім Паєлайт, яка допитливо воркувала до Вельвет.

Я була трохи стурбована тим, що згадка про кулю спогадів Рейнбоу Деш може призвести до того, що Каламіті вимагатиме реколектор. Я не хотіла, щоб мій друг-дешит загубився у кулі, як Вельвет у кулі Флатершай.

— Зекора, — сказала Ксеніт, її екзотичний голос був повільним і обережним. — Ти маєш на увазі Зекору з хати Зекори у Вічновільному лісі?

Упс.

— Ем... Так. Виявилося, що вона була подругою міністерських кобил. І обрала... — Чи було доброю ідеєю розповідати Ксеніт про те, що Зекора була таємним агентом, зраджуючи зебр?

— Зекора була зрадницею! — загрозливо прогарчав Стілхувз. — Вона продавала збройні технології зебрам. — Він зробив крок до мене. — Вона намагалася передати їм ту кляту гвинтівку, яка пробивала броню сталевих рейнджерів!

О небо...

— Ем, ні. Не зовсім. Це була частина її... прикриття?

— Ні. Це неправда. — Твердо наполягав Стілхувз.

— Флатершай знала зебру? — спитав голос Вельвет Ремеді. Принаймні це відкриття, дякувати Богиням, не повинно було піти небезпечним шляхом.

— Ем, Лі'лпіп... може, тобі варто розповісти про ці кулі спогадів, у які ти ся дивила?

Я застогнала. Навіть якщо не торкатися особистих спогадів, таких, як Стілхувзові кулі спогадів, або небезпечних, як усі, що стосувалися Флатершай і клятих мегачар, це займе багато часу. Але частина мене була вдячна за можливість відволіктися. Нам залишалося ще кілька годин дороги.

*** **

— Печіння у копиті означало *шо*?!

— Так вона і сказала! — Я була ошелешена цим так само, як і тоді, коли переживала це.

— Я досі намагаюся укласти в голові те, що Флатершай залицялася до Еплджек, — Вельвет здивовано всміхнулася. — Хоч це й було заради доброї причини. — Її очі блиснули, коли вона глянула на мене. Я похнюпила голову. Після обмовки про двері комори мене очікували тортури, і я раптово відчула, що Вельвет Ремеді знайшла новий рівень натхнення у жовтій пегасці.

Ніби підтверджуючи мої підозри, Ксеніт прихилилася до мене і прошепотіла:

— Ти приречена.

Стілхувз залишався незвичайно мовчазним, навіть для неговірного гуля, звідколи я розповіла про перший спогад. Спочатку я подумала, що одкровення про Зекору так його вразило, чи може, підтвердження його підозр щодо Міністерства Крутості. З часом я почала підозрювати, що це було ані те, ані інше. Я підозрювала, що скоріше, доки ми відволікалися від конфлікту, що чекав на нас у Другій Стайні, Стілхувз глибоко поринув у власне сум'яття і намагався з ним розібратися якомога краще до моменту вибору. В якомусь сенсі він був сильніше за нас. Або, принаймні, за мене.

Вітер доніс до нас звуки стрілянини.

Ми наближалися до Понівіля. Ферма «Солодке Яблуко» була ще досить далеко; але у тиші пустища звуки бою розносилися у нічному повітрі на велику відстань.

Вельвет Ремеді проскиглила:

— Як багато пострілів.

— Автоматичні гранатомети, — зауважив Стілхувз. — Як у мене. І не один.

Я відчула, що тремчу, коли в моїй уяві виникли образи того, що могло зараз відбуватися. Вони ж не будуть використовувати таку зброю всередині Стайні, так? А якщо не будуть, то що ж вони роблять? Я раптово уявила, як всіх поні з Другої Стайні вивели у найближче поле з отруйними яблунями, вишикували... і розстріляли гранатами просто заради жорстокого задоволення від видовища того, як їхні тіла брутально розриває на клапті.

Я застогнала, у мене в очах стояли сльози. Я намагалася викинути з голови цей образ. Напевне, навіть ці чудовиська не будуть настільки злими, настільки жорстокими. Це були Стілхувзові побратими, а не рейдери, хіба ні?

— Чудовиська! — просичала Вельвет Ремеді поряд зі мною.

— Гадаю, ти права, — погодився Каламіті, змусивши мене зіщулитися. Благаю, ні. Це не може бути те, про що я подумала. Просто не може! — Пожежі Ред Ая женуть цілу зграю чудовиськ до Понівіля. Якщо я ся не помиляю, кілька з них вже прибули до «Солодкого Яблука».

*** **

Була глибока ніч. Існувала для цієї години якась назва, яку я не могла згадати — містична чорна година, коли все найтемніше, і ти не можеш заснути, коли вага всіх твоїх скорбот та поганих рішень тисне на тебе найважче, і коли чудовиська скребуться просто за дверима.

Вельвет Ремеді підвелася і почала копатися у запасах, які ми склали у задній частині *Небесного Бандита* — всі ті речі, які ми тримали для торгівлі або збиралися залишити у Вузлі Р-7, але не хотіли обтяжувати ними свої торби. Включаючи всю зброю, що Каламіті зміг зібрати з поні, яких Стерн привела з собою для нападу на моїх друзів у Філлідельфійській вежі.

Я почала перезаряджати зброю. Мій вибір був обмежений. Літл Макінтош був достатньо потужним, щоб пробити броню сталевих рейнджерів, якщо я зможу влучити у слабе місце, і у мене був один магазин з бронебійними набоями для моєї снайперської гвинтівки.

Лише мій зебрятий автомат мав достатньо бронебійних набоїв, завдяки військовому транспорту, який ми з Каламіті обібрали неподалік від Філлідельфії і додатковим боєприпасам, які він конфіскував у работорговців Стерн.

Я левітувала перед собою зебрятий автомат, дивлячись на нього. Моя лютя знову почала закипати, відштовхуючи притупляючий біль. Цієї ночі я обмежила її стіною, намагаючись залишатися хоча б частково раціональною, не даючи їй затопити мене. Чи дійсно я бажаю використати цей зебрятий автомат проти сталевих рейнджерів? З одного боку, вони були моїми ворогами і заслуговували на те, що їх очікувало. І автомат був найкращою зброєю, яку я мала, щоб розібратися з великою їх кількістю. Але чари на зебрятчому автоматі... кулі не просто проб'ють їх обладунки. Я бачила, що сталося з поні, яку підпалили всередині її обладунку, і спогад досі жахав мене. Чи була я готова поступити з цими поні так, як Спайк?

— Що це ти надягла? — охнула Ксеніт.

Вельвет Ремеді чемно відповіла:

— Ми йдемо на бій з дійсно небезпечними ворогами. Було б дурістю з мого боку не надягти обладунок. А це найкращий обладунок, який у мене є.

Вельвет Ремеді була вдягнена у броню зебрятчого легіонера.

— Якщо, звичайно, ти не хочеш його вдягти, — лагідно сказала Вельвет. — Гадаю, ти маєш на нього більше прав, ніж я.

Ксеніт на мить замислилася над цим, кинувши погляд на Стілхувза.

— Ні. Еквестрія мій дім.

— От кінські яблука, — скривившись, пробурмотів собі під ніс Каламіті. Потім сказав голосніше: — Ем... Вельвет? Лі'лпіп? У мене є прохання. Можете відмовити. Я знаю, же прошу багато, хоч і не маю не це права. — Він зупинився на мить, потім продовжив: — Але якщо ми ся збираємо до великого бою, то у мене тут неподалік приховано

дещо, що може стати у пригоді. Летіти лише хвилин п'ятнадцять, обіцяю. Але за ці п'ятнадцять хвилин рейнджери можуть саме вбивати ваших близьких.

Для мене кожна секунда вже ніби стікала кров'ю. Ще п'ятнадцять хвилин, коли ми вже так довго летіли... Ця думка була нестерпною.

— Ні, — твердо сказала я. — Ми не можемо їм дати навіть однієї хвилини, не кажучи вже про п'ятнадцять. — Я глибоко вдихнула. — Але якщо ти вважаєш, що це допоможе, тоді висади нас біля Стайні і лети. Зустрінемося...

— Ні, — втрутилася Вельвет. — Розділитися це погана ідея. Я не хочу, щоб Каламіті блукав по Стайні сам, намагаючись нас знайти. Ми підемо всередину всі разом. — Вона мала рацію. Моя пропозиція була поганою.

— Каламіті, лети туди, — продовжила вона. — Ми витратили години на те, щоб дістатися сюди. Якщо п'ятнадцять хвилин можуть настільки все змінити, то ми вже програли. Я знаю, що ти не став би навіть згадувати про це, якщо б не вважав, що це дійсно нам допоможе. А все, що допоможе нам це пережити, варто п'ятнадцяти хвилин.

Каламіті витягнув крила, змінюючи курс.

Ферму «Солодке Яблуко» тепер було добре видно — пагорби зі слабкими деревами, на яких висіли отруйні фрукти, старий амбар, який на диво досі стояв неушкоджений.

«Ти не зможеш використовувати амбар до наступної весни.»

Я раптово уявила, що Епл Блум знесла старий амбар, доки будували Другу Стайню. А потім знову його відбудувала. Коли Стайня-Тех щось будували, то будували навіки.

Я бачила мерехтливі вогники у повітрі, ніби частина нічного неба опустилася поміж хмарами і приземлилася посеред ферми. Рій злих зірок. Маленькі цяточки пострілів танцювали повсюди навколо нього.

Ксеніт різко вдихнула.

— Ні!

— Що це таке?

Очі зебри були розширені від жаху.

— Зоряне поріддя!

Те, з чим билися сталеві рейнджери, було жахіттям із зебрячих легенд — істотою з-поза місяця, випущеною у світ вічність тому, як «подарунок» від зірок.

Істота була величезною і абсолютно невидимою, якщо не враховувати живі сузір'я з вогників, які немов колихалися і плавали всередині і навколо істоти. Я увімкнула мою Іскру Пильності, але хоча на компасі було повно вогників, що відмічали поні на землі, більшість з яких були ворожо червоними, мій ПіпБак не міг побачити істоту, з якою всі вони билися. На його думку, там нічого не було.

Постріли з боку сталевих рейнджерів, втягнутих у бій, розливалися у повітрі, і зоряне повітря атакувало у відповідь, давлячи їх або відправляючи у політ. Ракети вибухали, охоплюючи вогнем частини істоти на достатній час, щоб можна було трохи побачити її обриси — я більш-менш впевнилася, що її структура трохи нагадувала поні, з головою, тілом і чотирма ногами. Надприродній рик вибухнув у наповнених хмарами небесах. Це звучало так, ніби космос кричав від люті.

Моїм першим імпульсом було спробувати допомогти. Я хотіла рвонути їм на допомогу. Мені знадобилася якась мить, щоб згадати, що ці поні внизу — наші вороги. Але ж не всі, якщо вірити моїй ІП, і хіба цього недостатньо?

— Ми маємо їм допомогти, — наполегливо сказав Стілхувз, озвучуючи мої власні думки. — Ви хотіли дипломатії? Це буде перший крок.

— Неможливо боротися з зоряним поріддям! — охнула Ксеніт. — Що ви за дурні? Можна лише тікати та ховатися.

— Ти нас ні з ким не плутаєш? — спитав Стілхувз. І з цими словами я зрозуміла, що він зробив вибір.

Облишивши відхилення від курсу, Каламіті повернув до амбару і влетів разом із нами у бурю.

*** **

БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ!

Стілхувз стояв на даху *Небесного Бандита*, його гранатомет рвав практично невидиме чудовисько, навколо якого носив нас Каламіті. Пегас намагався триматися якнайближче, одночасно тримаючись за межею досяжності ударів зоряного поріддя — непростих трюк, зважаючи на те, що істоту не було видно.

Кількість сталевих рейнджерів на землі сильно зменшилася. Там була принаймні дюжина трупів у розчавленій та пошматованій броні. Явно не так багато, як, на думку Стілхувза, мали відправити на захоплення Стайні. Я бачила трьох уцілілих по бляклому світлу їх візорів та яскравим спалахам від їхньої зброї. Один випустив пару ракет. Вони розірвалися об прозору шкіру чудовиська.

Зоряне поріддя вдарило у відповідь, невидима кінцівка зітнулася з броньованим лицарем із огидним хрустом.

Поні полетів у нашому напрямку.

— Йяаау! — закричав Каламіті, відхиляючись. Коли поні пролетів повз нас, я побачила, що він був мертвий, внутрішні органи були розчавлені всередині жахливо погнутого обладунку.

Паєлайт пролетіла повз нас, поливаючи істоту полум'ям, яке залишало по собі вогняний слід, який швидко згасав.

Я зосередилася, намагаючись огорнути всю істоту магічним полем. Я не мала наміру рухати її, але коли магічна аура її повністю огорнула, істота стала чітко окресленою. Вона була значно більше, ніж я думала. Але тепер ми хоча б могли нормально ухилятися від чужинного чудовиська.

Вельвет Ремеді кинула своє анестетичне закляття у космічного звіра. Її магія влучила прямо у голову. Істота захиталася, стурбована лише на кілька секунд, потім знову надприродно заричала.

— Шляг би її трафив, вона занадто велика! Ми для неї не більше за бджіл!

— Я ж вам казала, — попередила Ксеніт, зіщулившись. — Неможливо вбити зоряне поріддя. Краще будьте вдячні, що це лише дитинча. Доросле б з'їло Понівіль, навіть не помітивши.

— Це лише дитинча? — шоковано спитала я. Тим часом чудовисько відступало назад, зіткнувшись із амбаром. Остання вціліла будівля на фермі «Солодке Яблуко», амбар, який витримав апокаліпсис і двісті років пустища, розвалився. Мені кольнуло серце, коли я побачила, як амбар, у якому я могла б побачити Еплджек з подругами у більш сонячні, більш щасливі часи, був знищений недбалим хибним кроком зоряного поріддя.

— Літліп, тримай це сяйво! — наказав Стілхувз, коли моє телекінетичне поле почало згасати. — Каламіті, піднеси нас попереду тварюки і затримайся на місці. Вельвет, приготуйся знову застосувати своє закляття по моїй команді.

— Я ся дійсно сподіваю, же ти знаєш, що робиш, — сказав Каламіті, направляючи *Небесного Бандита* прямо до морди істоти.

— Вельвет, зараз!

Вельвет Ремеді зосередилася, випустивши невеличку магічну стрілу, яка розбилася об голову істоти. Знову, лише на мить, вона була оглушена тією магією, що могла повністю паралізувати пекельного гончака майже на годину.

Смуга диму вилетіла з даху *Небесного Бандита* наді мною, коли Стілхувз випустив ракету. Я дивилася, як вона пролетіла крізь мою магію і глибше, де мала бути шкіра істоти, занурившись *всередину* прозорії, поцяткованої зірками голови.

Зоряне поріддя заревіло так, що ми почали падати. Каламіті намагався повернути контроль, перш ніж ми впали у сад вниз. За мить ракета здетонувала, її вибух супроводжувався нудотним, вологим, хлюпаючим звуком.

Ми вдарилися об землю за мить до тіла зоряного поріддя. Мене мотало всередині, важко вдаряючи об сидіння та металеві стінки, вибухи болю розквітали по всьому моєму тілу. *Небесний Бандит* покотився, зваливши кілька дерев, перш ніж зупинитися. Каламіті в'яло звисав з упряжі. Вельвет Ремеді лежала серед розкиданих речей і стогнала. Я не бачила, куди закинуло Стілхувза. Або Ксеніт.

Мій ПіпБак несамовито клацав. Я відчувала щось липке і тепле у своїй гриві. Я підняла копито. Найлегкіший дотик викликав запаморочливий біль і мерехтіння світла в очах. А потім темряву.

*** **

Яскраве світло шоломного ліхтаря Стілхувза знайшло мене.

Ксеніт ішла поряд із ним, виглядаючи дратуюче неушкодженою. Вона, як я дізналася пізніше, вистрибнула з вікна при нашому падінні і приземлилася контрольованим перекатом, який залишив її непошкодженою, за винятком гриви.

— Всі... в порядку? — слабо спитала я.

— Краще не буває, — сказав Стілхувз. З того, як клацав мій ПіпБак, він, можливо, казав правду.

— Ти пролетів крізь дерево, — заперечила Ксеніт. — Твоя спина має бути зламана.

— Важко знешкодити кантерлотського гуля, — відповів Стілхувз. Мені здалося, що йому доставило задоволення те, як зебра налякано охнула, швидко відступивши від нього.

— Такі от ми, — кволо посміхнулася я. — Повні несподіванок. — Я подивилася на Стілхувза. — Як ти вбив зоряне поріддя? Це було вражаюче!

— Я вже раніше бачив урсу, під час війни, — відповів Стілхувз. — Наскільки я міг бачити з твоїх обрисів, потвори, на яких вони перетворилися, фізично не сильно відрізнялися. Трохи неприємніші і значно більш непомітні. Тому я вистрелив туди, де мала бути очниця урси, і сподівався на краще.

Каламіті прийшов до тьми з втомленим стогоном. Помітивши, що звисає догори ногами з упряжі *Небесного Бандита*, він замахав передніми копитами, ніби намагаючись перевернути весь пасажирський фургон. Це не спрацювало.

— Давай допоможу, — гукнула я і магією розстібнула упряж. Каламіті гучно гепнувся на спину.

— Уф!

Вельвет Ремеді вичвалала з фургону, тягнучи за собою медикаменти. Я зрозуміла, що ми, мабуть, розсипали свої речі на сотні ярдів радіаційного саду. Але це вже буде справа на ранок. Спочатку треба пережити ніч. Хоча б зброю я не втратила.

— Понове (і зебро), підходьте до мене, — ввічливо сказала Вельвет, скидаючи свої торби-аптечки на землю. — Ваш медик вас підлатає, перш ніж ми підемо далі, і одночасно спробує не вважати за дурний знак те, що їй доводиться лікувати ваші рани ще до того, як ми увійшли до Стайні.

— Не рухайтесь, поні! — наказав голос із темряви. Два шоломні ліхтарі освітили нашу групу.

Два сталевих рейнджери, які пережили бій із зоряним поріддям, йшли до нас, націливши зброю, світло ІП з їх візорів підказувало мені, що їхні закляття націлювання були зафіксовані на нас.

— Ти диви, — пролунав милий кобилячий голос з другого обладунку. — Гляньте, це старійшина Стілхувз.

— *Зоряний паладин* Стілхувз, — швидко виправив другий. — І тримай його на прицілі, лицаре Строберрі Лемонейд². — Він

обернувся до нашого супутника-гуля. — У нас чіткий наказ відправити вас геть. Ви не заважатимете цій операції.

— Це було круто, Стілхувзе, сер! — не стрималася молода лицарка, вимкнувши свою ІП. — Як ви вбили цю тварюку?

— Лицаре Лемонейд! — загарчав старший сталевий рейнджер, обертаючись до неї. — Негайно увімкни свою ІП і зафіксуй на цілях.

— Ви хоч розумієте, що за Стайню атакуєте? — рівним тоном спитав Стілхувз. — Це Друга Стайня, яку було збудовано, щоб врятувати родину Еплів і поні з Понівіля. Це ферма родини Еплів. Цей амбар був тим самим, у якому зростала сама кобила Міністерства Воєнних Технологій, Еплджек. У цій Стайні — її родичі. Ви атакуєте родину кобили Міністерства Воєнних Технологій. Це ви маєте піти. Із соромом.

— У нас є накази. І вас вони теж стосуються.

— Ти мені не командир, паладине. І старійшина Блюберрі Сейбр теж. — Стілхувз не відступав. — І навіть якщо б був, ці накази хибні. Ця операція — безчестя. І кожен, хто приймає у ній участь, не заслуговує на звання Сталевого Рейнджера.

— Накази, які я віддаю, йдуть від самого старійшини Коттедж Чіза. Ти маєш негайно піти і забрати з собою своїх друзів-дикунів. — Паладин зиркнув на лицарку. — А ти увімкни Іскру Пильності і цілись. Це наказ.

— Сер? — Лицарка Строберрі Лемонейд вагалася. — Ста... Зоряний паладин Стілхувз має рацію. Ця операція — помилка.

Паладин обернувся до лицарки, легкий кулемет на його спині тепер націлився на неї.

— Ти увімкнеш Іскру Пильності і націлишся, або підеш під трибунал за зрадництво ще до наступного заходу! — прогарчав паладин. — Я ясно ка...

Бам!

Паладин впав, два кульові отвори сформували чорні нулі на його броньованому шоломі.

Лицарка Строберрі Лемонейд шоковано відступила. Решта з нас обернулася до Каламіті.

— Шо? Я дав шанс на дипломатію. Він ся явно не хотів приєднувати до хороших хлопців.

*** **

Ріг Вельвет Ремеді м'яко світився, доки вона намагалася зцілити рану на моїй потилиці так, щоб не довелося замотувати мені все обличчя бинтами. На щастя, з її слів, рана відчувалася і виглядала гірше, ніж була насправді.

— Старійшина Коттедж Чіз вмирає, — сказала лицарка Строберрі Лемонейд, розповідаючи Стілхувзу все, що могла, про стан речей. — Тобто я знаю, що він вже давно вмирає. Але останній місяць навіть медичне ліжко вже не допомагає. Він зосередився на тому, щоб захопити Стайню 29, перш ніж він помре. Він саме там, разом із зоряним паладином Кроссроудз³. Він запросив старійшину Блюберрі Сейбр керувати захопленням Другої Стайні, разом із зоряним паладином Новою Рейдж⁴.

— Ну звичайно запросив, — прокоментував Стілхувз. — Зоряний паладин Кроссроудз проштовхувала мене на посаду старійшини. Вона розділяє мої думки. Коттедж мав знати, що Кросс нізащо не погодиться на захоплення Другої Стайні. — Він тупнув. — Зоряний паладин Нова Рейдж, з іншого боку, прихильниця традицій МВТ, так само як і старійшина Блюберрі Сейбр.

Каламіті поворушив лівим крилом. Воно постраждало при падінні, і тепер Вельвет замотала його бинтами.

— Думаєте, цьому Коттеджу потрібен Шукач зі Стайні 29? Вічне життя всередині машини?

— Але ж це божевілля, — заявила я. — Шукач може прийняти відбиток, копію розуму поні, але ж сам поні не стане частиною

машини. Коттедж Чіз буде так само мертвим.

— Якщо тільки, — висловила думку Вельвет Ремеді, — він не думає, що може дійсно перенести себе, розумом і душею. — Мені знадобилася мить, щоб зрозуміти, про що вона думає: жбан душі. Кігті Блеквінг шукали для когось інформацію про Чорну Книгу. Тепер я мала підозри, для кого. Якщо жбан душі можна зробити з чого завгодно, то чому б не з Шукача? Я раптово уявила старійшину, який наказав напасти на мій дім, безсмертним і незнищеним комп'ютером. Я нізащо не могла цього допустити! Він не отримає вічне життя у нагороду за це вбивство.

Стілхувз продовжував розмовляти з лицаркою Строберрі Лемонейд. Нарешті, вона сказала йому:

— Слухайте, я вірю, що ви праві. І я згодна відступити. Але я не можу піти з вами всередину. Я не можу атакувати інших рейнджерів. — Її візор обернувся до Каламіті. — Або співпрацювати з дикунами, які це роблять.

Стілхувз кивнув, поклавши броньоване копито їй на плече.

— Я поважаю твоє рішення. Ти робиш правильно.

Він обернувся до нас.

— Ми готові?

Я встала, левітуючи зебрячий автомат справа від себе, а Літл Макінтош зліва. З того, що розповіла нам лицарка, Блюберрі Сейбр залишила п'яту частину своїх сил охороняти вхід, запобіжний захід як проти нас, так і проти жахів, що поступово тікали з Вічновільного лісу до Понівіля. Насправді я не була готова. Але кожна мить, що ми проводили за розмовами і лікуванням, була ще однією миттю для чотирьох дюжин сталевих рейнджерів всередині, щоб пробитися до крила охорони і Наглядачки і перебити всіх, кого вони не вбили першим ударом. Вони не чекатимуть, доки я буду готова.

— Ходімо.

*** **

Каламіті йшов позаду. Його влучність буде критичною, якщо нас оточать. Я поглядала на нього, спостерігаючи за його реакцією, коли ми проходили крізь тунель з яблуневого льоху. Це не було схоже на стерильну екскурсію, яку він бачив у штаб-квартирі Стайні-Тех.

— Це дім Вельвет Ремеді, — бурмотав він. — Дім Лі'лпіп. — Я була впевнена, що він не знав, що я його чую. До статуетки Пінкі Пай я, скоріше за все, і не змогла б.

— Я маю бути сильним заради них. Не звар'ювати. Я не можу просто влетіти і вбити кожного броньованого скурвисина, якого побачу. Я маю бути сильним. Маю наглядати за ними. Маю захищати їх. Я зможу це зробити.

Скелети, що встилали землю, були розчавлені і потрощені, розтоптані армією металевих копит. Я відчула дивну огиду, що зростала у резервуарі з люттю в моїй голові. Ніхто не знав їх, але вони заслуговували на краще, ніж це. Я відчула, як частина мого гніву обернулася на мене саму. Чому я не повернулася і не поховала їх? Вони загинули біля дверей моєї Стайні.

З іншого боку, Еквестрійське пустище було наповнене скелетами. З іншими я обійшлася не краще. Навіть зі скелетами Епл Блум або Пінкі Пай. Але я хоча не спаплюжила їх. Я не розчавила їх недбало під копитом.

Двері до Другої Стайні були широко відкриті.

Вельвет Ремеді і Стілхувз були нашими дипломатами, тому вони йшли попереду. Я хотіла, щоб наш сталевий рейнджер спробував спокусити інших рейнджерів, перш ніж нам доведеться стріляти. Тому Вельвет першою ступила до місця, яке колись було нашим домом. Вона зупинилася, болісно охнувши. Я галопом наздогнала її.

Вестибюль був таким же сірим, якими завжди були службові приміщення Другої Стайні, але тепер він був заляпаний какофонією кольору. Милі кольори поні з пастельним хутром лежали у калюжах і струмках темніючого багряного.

Наглядачка відправила півдюжини поні привітати тих, хто прийшов. Лише двоє з них, охоронці Стайні, були озброєні. Інші прийшли, маючи при собі лише надії на дружбу. Біля відкритого рота молодой фуксинової кобили лежав розсипаний букет, вітальний подарунок. Білі пелюстки квітів були забруднені червоним. А сталеві рейнджери їх розстріляли.

Поні у моїй голові стояла, хитаючись, на краю великої, темної спіралі. Жолобу, вкритого кістками, що безкінечно вів вниз, у чорноту. Потоки моєї люті тягнули її туди, припливна сила багрянцю лилася у безодню.

Я потягнула її назад, і моя лють розкололася. Жах, скорбота і біль, які наростали за нею, затопили мене. Я впала на коліна, відверто ридаючи.

— Ну всьо, — почула я слова Каламіті. Його голос здавався дуже далеким. — На хуй дипломатію. Кожен поні, який приймав у цьому участь, ба навіть стояв і дивився, — мрець.

Я зрозуміла, що впізнаю жовтохутру кобилу, що лежала, випотрошена, у кутку... але не могла згадати, коли я її зустріла. Або як її звали. І від цього ставало значно гірше. Чому я не могла згадати її ім'я? Вона заслуговувала на те, щоб її ім'я пам'ятали. Вона заслуговувала на те, щоб бути живою!

Вельвет Ремеді, теж вся заплакана, підійшла і обійняла мене, а я задихалася, намагалася щось сказати, і жалюгідно ридала на її вкритім обладунком хутрі.

— Літлпіп достатньо довго була сильною, — почула я її слова. — Це і мій дім. Я прийму естафету.

*** **

Каламіті, Ксеніт і я сформували нашу стелс-команду. Щойно я змогла заспокоїтися і почати знову рухатися, Вельвет Ремеді відправила нас трьох уперед. Ми більше не збиралися домовлятися, якщо тільки вони не викинуть білий прапор. Натомість ми нанесемо перший удар, швидкий і остаточний.

Перший сталевий рейнджер, якого я нашпигувала кулями з зебр'ячого автомату, помер в агонії, з криком, коли його внутрішні органи вибухнули вогнем, підсмаживши його зсередини. Я не відчувала ніякого каяття. Ніякого співчуття. Так само як і радості або навіть жорстокого задоволення. Мій емоційний потоп залишив мене неймовірно онімілою і зосередженою. Дія була необхідною і правильною, і поза цим мала не більше емоційного впливу, ніж чищення зубів.

Я більше не відчувала ані краплини відрази від того, що зробив Спайк, захищаючи свій дім.

Ми проходили повз мертвих поні у кожному коридорі. Атака сталевих рейнджерів була брутальною. Але мертвих було зовсім не так багато, як я очікувала. Комітет дружби був добре прорахованою грою з боку Наглядачки. І коли сталеві рейнджери показали свої справжні наміри прямо при вході, вони дали їй достатній шанс для швидкої евакуації до крила охорони і Наглядачки.

Я одночасно любила і ненавиділа її за це.

Поки що найгірший удар отримало службове крило. Сталеві рейнджери вирішили зачистити його першим, мабуть, щоб ніхто не знищив технології, які найбільше їх цікавили. Поні, які там були, не вистачило часу втекти звідти, перш ніж рейнджери відрізали їх.

Я оминула знайомий ріг і опинилася віч-на-віч із приміщенням Піпбак-техніків. Свіжий приплив емоцій вдарив мене, коли я побачила чорні підпалини на стінах, які я колись чистила. Червоний слід крові йшов уздовж однієї зі стін, опускаючись наприкінці, де з'єднувався із трупом мого наставника. Якщо б я ігнорувала відірвану ногу, я майже могла б уявити, що він знову спить на роботі.

Не на такі малюнки я колись сподівалася.

Я знову плакала, мій зір розмився, від чого вогники на моїй ІП пливли.

Двері до кабінету мого наставника були відчинені. В середині хтось рухався. Червона пляма на моєму компасі. Я махнула іншим

зупинитися, і почала крастися вперед.

Сталева рейнджерка так і не помітила мого наближення. Я левітувала Літл Макінтош прямо у неї за головою, трохи лівіше гребеня.

БАМ! БАМ! БАМ! БАМ! БАМ! БАМ!

Я розрядила весь барабан в її мозок. Вона, мабуть, вмерла після першого пострілу, але мені було начхати.

Я обернулася до виходу і завмерла, помітивши гамак мого наставника. На підлозі під ним були порожня пляшка Спаркл~Коли і книга з ремонту — «НДД у квадраті: Ніжний, Дбайливий Догляд для Неймовірно Дебільних Дурнів». Я згадала, як мій наставник гортав цю книгу, говорячи приблизно у тому напрямку, де я сиділа з уважним захопленням. Проливаючи сльози болючої ностальгії, я левітувала книгу до однієї з моїх торб.

Я почула знайомий звук бойового сидла Каламіті. За мить Ксеніт і Каламіті пірнули до майстерні з ПіпБаків. Коридор за ними спалахнув вогнем.

— Лі'л Макінтош не дуже непомітний, Лі'лпіп!

Ксеніт витягла дзбан з малої торби, в якій вона носила свої трави та суміші. Вона жбурнула його на підлогу, де він розбився, розливши слиз із запахом лакриці. Зебра поцокала у слизі передніми копитами, потім задніми.

Потік вогню у коридорі припинився. За мить у кімнату влетіла граната. Я охопила її телекінезом і левітувала її туди, звідки вона прилетіла. Я почула попереджувальний крик, а потім вибух.

— Прокляття. Ненавиджу єдинорогів! — сказав сталевий рейнджер, дозволивши нам зрозуміти, що він був практично неушкоджений.

Я обернулася до Каламіті і... де Ксеніт? Я подивилася навколо. Потім вгору. Вона йшла по стелі, слиз на її копитах провадив магічне

прилипання, приблизно як те закляття, яке використали в бою проти нас работорговці кілька тижнів тому.

Вона дісталася до дверей і визирнула назовні, подивилася в обидва боки, потім повернулася і прошепотіла: «Двоє». Легкими кивками вона вказала, де, давши Каламіті ту інформацію, яку давала мені моя ІП. Я перезарядила Літл Макінтош.

Потім вона вийшла з кімнати, притискаючись до стелі, тиха, немов привид. Каламіті дочекався, доки вона стрибне на одного зі сталевих рейнджерів, потім викотився обличчям до іншого і вистрелив дуплетом.

Я вискочила, змахнувши Літл Макінтошем і увімкнувши закляття націлювання. Але Ксеніт вже скалічила іншого поні, удари її копит резонували крізь обладунок, розриваючи внутрішні органи. У мене трохи відвисла щелепа, коли вона його добила.

Стиль Занепалого Цезаря лякав мене до усирачки.

*** **

Заглиблюючись у службові приміщення, ми почали помічати світні купи зелених залишків або рожевого попелу — все, що залишилося від поні, вбитих енергомагічною зброєю — розкидані серед вбитих поні Другої Стайні. Каламіті це тривожило.

Моя ІП підказувала мені, що за наступним рогом, біля входу до генераторної, було четверо сталевих рейнджерів. Я сказала про це іншим.

— Я займу ся ними, — сказав Каламіті, почавши рухатися вперед, але я поклала копито йому на плече і похитала головою. Каламіті нахмурився. Він не хотів відступати, але все одно зробив це. Пегас і зебра тримали позиції, а я побігла тихим галопом туди, де чекали Вельвет Ремеді і Стілхувз.

За мить Стілхувз швидко пройшов повз Ксеніт та Каламіті і оминув ріг. Його ракетний відсік був відкритий, зброя готова до бою.

— Я зоряний паладин Стілхувз. Я проголошую кінець цій абсурдній операції. Ми не нападатимемо на Стайню Кобили нашого Міністерства. І ми не вбиватимемо невинних, бо Вона присвятила себе захисту поні. — У його голосі гримів наказ. — У вас два варіанти. Перейти на мій бік і дотримуватися Присяги принципам Міністерської Кобили, або залишитися на боці старійшини Блюберрі Сейбр і зоряного паладина Нови Рейдж і бути розстріляним.

— Отже, ти визнав себе зрадником! — вигукнув у відповідь один з них. — Зупинись і здавайся.

Невірна відповідь. Стілхувз вистрелив з усього, що мав, у коридор, який розірвало спалахами світла, жару та шрапнелі.

— Не думаю, що зможу й далі носити цей обладунок, — сказав він, повертаючись до нас, його броня диміла і була всипана розжареною шрапнеллю. — І це проблема, бо зняти її я не можу.

— Відверто кажучи, — із посмішкою сказав Каламіті, — ти виглядаєш файно як ніколи.

*** **

Ксеніт прослизнула крізь двері салуна Другої Стайні. Я йшла одразу за нею, отримавши на диво приємне видовище задньої частини кобили-зебри. Я помітила, що проклинаю работорговців, які так її поранили.

У задній частині салуна була затемнена кухня. Ну, доки туди не влетіла Паєлайт і не приземлилася на одну з каструль на плиті. Крадяний фенікс майже повернувся до нормального стану, але з неї досі виходило достатньо енергії, щоб світитися, ніби смолоскип.

Пан та пані Спаркл Сайдер⁵ були кинуті у кутку, їхні тіла стікали кров'ю одне на одного. Пан Спаркл Сайдер завжди давав мені безкоштовне морозиво, коли я була молодше — ну, доки він не спіймав мене за спробою відкрити замок на його шафці з вином. Його жінка була однією з подруг моєї матері.

Заднє копито пані Спаркл Сайдер було затиснуте дверима морозильної кімнати і тримало їх прочиненими. Все морозиво всередині поступово тануло, змішуючись із шербетом у калюжах на підлозі.

Я відчула, як неконтрольована лють змила оніміння. Серце гупало у мене у грудях.

— Чисто, — прошепотіла Ксеніт, заглядаючи у сам салун. Я передала повідомлення далі.

Хвилиною пізніше я причаїлася біля дверей, заряджаючи останні набої у Літл Макінтош. Магічні набої. Каламіті і Ксеніт залишилися на кухні, була їхня черга прикривати тил.

Стілхувз стояв у салуні, виглядаючи недоречно серед розкішного псевдо-дерев'яного декору. А от Вельвет Ремеді рухалася цілеспрямовано, вона майже миттєво опинилася біля підвищення сцени, магія її рогу гралася з терміналами та звуковими відбивачами. Вельвет Ремеді мала план. За мить вона підбігла до краю сцени, дивлячись вниз, на Стілхувза.

У моїй голові спалахнули спогади, як я, неповнолітня пустобока кобилка, прокрадаюся до салуну, ховаючись позаду натовпу, і дивлюся, як майже доросла Вельвет Ремеді виступає. Її музика розчулювала мою душу, і часто було агонією не танцювати.

— Готово, — сказала вона, і її риг спалахнув.

— Увага, сталеві рейнджери, — почав Стілхувз. Його голос гучно лунав по всій Другій Стайні. Вельвет Ремеді підключилася до загальної системи сповіщення.

— Це Стілхувз, один із засновників і найстаріший з живих сталевих рейнджерів. Зоряний паладин Мейнкеттенького контингенту. Я закликаю вас зупинитися і подумати над своєю Присягою. Задумайтеся, хто ви є і що ви робите. Чи вірні ви Еплджек, Кобилі Міністерства Воєнних Технологій, яка створила обладунки сталевих рейнджерів і Своїми копитами, потом Свого лиця і чесністю Свого серця викувала Сталевих Рейнджерів? Чи ж ви клялися жахливим,

жадібним поні, які відкинули все, що Вона відстоювала, перетворивши нас практично на технологічних рейдерів, що збирають іграшки минулого, бо забули, що чеснота, а не брязкальця, роблять поні великими? Поні, що зараз зазіхнули на дім самої Еплджек, наказавши вам вбити її родину заради власної жадоби? Ці накази, ця операція, були б *паскудством* в очах нашої Міністерської Кобили!

Еплджек призначили головою Міністерства Воєнних технологій тому, що Вона була Носієм одного з Елементів Гармонії, і правителька Еквестрії визнавала важливість цього. Що, на вашу думку, робило Еплджек Носієм — Чеснота в її душі чи намисто на її шії?

Сьогодні ви маєте обрати, кому ви склали Присягу. Відкиньте цю ганебну ціль і приєднуйтеся до мене, підтвердьте свою Присягу захищати громадян Еквестрії, як і Еплджек, яка поклала за це своє життя. Або продовжуйте цю ганебну виставу і побачте гнів тих з нас, хто стоїть за правду!

*** **

Сяйво навколо рогу Вельвет Ремеді згасло. Стілхувз підняв на неї погляд.

— Ну... як? — Вона яскраво всміхнулася у відповідь.

Троє сталевих рейнджерів вбігли до салуну, бойові сідла поливали кімнату полум'ям і вогнем з кулеметів. Стілхувз потрапив під першу хвилю.

Я витріщилася на сталевого рейнджера, що впав, стікаючи іхором, який гулі називали кров'ю.

Я ковзнула до ЗНС і випустила у них останні набої з Літл Макінтоша, заваливши одного і скалічивши другого. Я відпустила пістолет Еплджек і підняла зебр'ячий автомат, а до кімнати забігло ще троє. За собою я почула вибухові постріли Грому Спітфайр, коли Каламіті обезголовив першого зі сталевих рейнджерів, що спробував увійти крізь чорний хід.

Один з п'яти інших сталевих рейнджерів випустив пару ракет у Вельвет Ремеді. Співачка-єдиноріжка накинута свій щит, коли ракети

здетонували об нижню частину сцени, розкидавши в повітрі гострі скіпки псевдо-дерева.

Ще один обернувся до мене, націлюючи щось схоже на великокаліберну гвинтівку мені в голову.

— **Ні!** — вигукнула Вельвет Ремеді, її ріг світився і голос був підсиленням. — **Це моя сцена!**

Кімната спалахнула світлом, викликаним рогом Вельвет Ремеді, коли вона зробила себе центром уваги. Сталева рейнджерка переді мною відступила вбік, коли світлове шоу Вельвет Ремеді засліпило її. Відволікання дало мені достатньо часу, щоб випустити коротку чергу з зебр'ячого автомата, одна з куль пробила візор мого ворога.

Одна зі сталевих рейнджерів відповіла Вельвет риком своїх двох кулеметів. Щит Вельвет тримався. Я випустила ще три бронебійні набої з зебр'ячого автомата у голову кулеметниці, побачивши спалахи вогню крізь кульові отвори. Я відчувала запах смаженого мозку поні.

Вельвет підняла свій бойовий дробовик, стріляючи у нападників, але їх броня виявилася більш ніж достатньою для захисту. А от від її анестетичного закляття вона їх не захистила. Сталевий рейнджер, якого я покалічила, впав.

Ще один сталевий рейнджер вистрелив у неї зі снайперської гвинтівки, встановленої на спині. Кулі пробили її щит і обладунок. Я бачила шок і біль в її очах.

Паєлайт вбивчо спікірувала, вдаривши радіоактивним вогнем по впалому рейнджеру та тим двом, які ще стояли. Їх костюми захистили їх і від цього, але полум'я закрило їм огляд. Я ковзала до ЗНС і назад, стріляючи у кожного рейнджера, доки у мене не закінчилися бронебійні набої.

Грім Спітфайр пролунав знову. За мить Каламіті і Ксеніт галопом вбігли до кімнати, збивши мене з ніг.

Я зрозуміла, що відчуваю запах газу.

Десь у глибині Стайні я почула вибух, не схожий на вогнепальну зброю або гранату. Мене струснула тривога від думки про те, що це сталеві рейнджери змогли підірвати захисні двері, за якими ховалася решта мешканців мого дому.

Ксеніт обернулася, схопила мене зубами і відтягнула від дверей.

ВРРРРРРХХХХУШШШШ!

Кухня вибухнула, пекло розлилося по салуну, підпалюючи більшість із псевдодерев'яних столів та стільців.

— Ані слова про моє ім'я, — пропихтів Каламті, дивлячись на Ксеніт. Потім він побачив Стілхувза і заляк. І за мить спитав: — Де Вельвет?

Я вказала на сцену. Я бачила її впалу фігуру. У зловісній тиші, що настала після битви, я розчула звук крапель крові, що падали зі сцени вниз на підлогу.

Хлюп. Хлюп. Хлюп.

— Ні, — прошепотів він. Його крила донесли його до сцени швидше, ніж Ксеніт або я дісталися б на копитах. Помаранчевогривий пегас приземлився і, охнувши, обійняв Вельвет Ремеді.

— Ой, — прошепотіла Вельвет.

— Цить, дурна ти поні, — сказав Каламіті, тримаючи її. — Дала-таки ся підстрелити. Але скоро все буде в порядку. Ми маємо найкращого медика на всьому Еквестрійському пустищі.

Я витріщилася на них понад сходами, що вели на сцену. Ксеніт була прямо за мною.

— Ой! — знову сказала Вельвет. Потім додала: — Хто дурна поні?

— Ти, Вельвет Ремеді, — м'яко наголосив Каламіті. — Ти прекрасна, чудова кобила. А тепер цить.

Я дісталася до сцени саме вчасно.

Я не знаю, що почала казати Вельвет Ремеді, але цього разу Каламіті перервав її поцілунком.

— Ооу, — прошепотіла Ксеніт мені на вухо. — Я чекала, доки вони це зроблять, звідтоді, як вперше їх зустріла.

Спершу я була ошелешена. Але потім зрозуміла, що маленька поні в моїй голові анітрохи не заздрила і не ревнувала. Вона не була дійсно радісною, але це було більше зв'язано з ситуацією, у якій ми були, і з тим фактом, що Вельвет Ремеді заливала Каламіті кров'ю з кульової рани.

Повітря наповнилося дивним, жахливим звуком, що йшов знизу. Холод наповнив повітря.

Стілхувз підвівся.

Моя щелепа впала на підлогу. Я сильно недооцінила, що означало бути кантерлотським гулем.

У мене не було часу на подив.

— Блядь! — простогнала я, коли два рейнджери зайняли позиції ззовні, націливши автоматичні гранатомети у передні вікна салуну. — Понове, нам пора йти!

*** **

Сталева рейнджерка увійшла крізь двері у дальньому кінці туалету і відкрила вогонь з автоматичного гранатомету, змिताючи кабінки та унітази між мною та нею. На мене нахлинула спека, випалюючи мої легені. Шрапнель різала мою броню і плоть, залишаючи дюжини маленьких ран, стікаючих кров'ю. Зовні Каламіті та Ксеніт скупилися за рядом шафок, з яких я левітацією склала барикаду. Ми наближалися до школи, де я колись проходила Кьютімарковий Індивідуальний Тест, і там було повно сталевих рейнджерів.

У мене закінчилися набої для Літл Макінтоша, і я дійсно почала побоюватися за зебр'ячий автомат.

Нам пощастило знаходити їх по одному або по двоє, елемент несподіванки був на нашому боці. Але тепер вони були насторожі і йшли проти нас більшими групами. Лише вузькі коридори поки що не дозволяли їм оточити нас або задавити кількістю.

Ракета перелетіла шафки і вибухнула об стіну за Ксеніт і Каламіті, вибух із силою кинув їх обох на барикаду. Каламіті підвівся, ледве притомний і стікаючий кров'ю. Ксеніт взагалі не встала.

— Стілхувзе, Вельвет! — гукнула я. — Нам потрібна ваша допомога! — Вони охороняли наш тил, Вельвет була у значно гіршому стані, навіть після того, як випила обидва наші останні екстра-сильні зілля відновлення. Їй треба було залишатися подалі від важкого бою, але ми не могли зовсім її звільнити. Чим глибше ми заходили в Стайню, тим більше відкривалося бокових підходів до нас.

Ще один громовий вибух пролунав звідкись з глибини Стайні. За ним ще.

Вода бризкала з усіх знищених унітазів. Сталева рейнджерка наближалася, хлюпаючи при кожному кроці.

— Здавайся, Літлпіп. — Лайно. — Здавайся зараз, і старійшина Блюберрі Сейбр може пощадити тебе і більшість твоїх друзів. Від Нови Рейдж ти такої пропозиції не отримаєш.

Ага. Так я й повірила.

— Гадаю, мені не вдасться вмовити тебе здатися нам? — гукнула я у відповідь. — Невже масове вбивство це дійсно Шлях Земних Поні?

— Та пішла ти! — відповіла вона і знову почала випускати гранати. Я огорнула всі уламки навколо мене телекінезом і стягнула їх до купи, створюючи щит. Спрацювало не дуже добре. Перший вибух вибив уламки з мого магічного захвату, засипавши мене ними. Я відчула, як ламаються кістки і біль розтікається по всьому моєму тілу.

Ще більше гранат вибухнули навколо мене. Мій ПіпБак кричав, відмічаючи кожну кінцівку, як скалічену. Мій ПіпБак ввічливо казав мені, що я вмираю від внутрішніх пошкоджень. Я їх не відчувала. Моє тіло було у шоку. Я відчувала лише холод.

Дві ракети прорізали повітря, влетівши у кімнату з-за моєї спини. Вони вдарили у сталеву рейнджерку, зірвавши її з копит. Вона ковзнула по мокрій підлозі і впала в кутку, не рухаючись.

— Літлпіп! — крикнула Вельвет Ремеді з безмежної далечі. Я втратила свідомість.

*** **

Мої очі відкрилися. Я не відчувала свого тіла, але якимось чином досі була жива. Моя ІП визначала мій стан як важкий, але стабільний. Я дивилася вгору. Я бачила над головою світильники Другої Стайні. Чула їх вічно присутнє дзижчання.

— Де я?

— Серйозно, Літлпіп, — м'яко дорекла мені Вельвет Ремеді. — Ти хочеш сказати, що з твоєю звичкою отримувати неприємні травми ти не впізнаєш клініку Другої Стайні?

— Каламіті? Ксеніт?

Обличчя Вельвет Ремеді нахилилося до мого поля зору.

— Добра новина у тому, що ви всі переживете відвоювання цього поверху. Погана новина у тому, що я використала всі наші медичні запаси і нездорову кількість запасів Другої Стайні, щоб врятувати вас. — Вона відвела погляд. — І ще кілька зіль Ксеніт.

— Старійшина Блюберрі Сейбр відтягнула більшість своїх поні назад до яблунового саду, — сказав Стілхувз. — Тепер вона занепокоїлася, і не дарма.

Вона занепокоїлася? Вони ледве не вбили нас, а до крила охорони і Наглядачки нам ще було ой як далеко. Я не розуміла, чому б їм просто не навалитися і не перебити нас. Я сказала про це.

— Бо їх тепер менше, а нас, можливо, більше, — прямо сказав Стілхувз. — Десять п'ятій частині рейнджерів, яких вона вела сюди, не дуже сподобалося те, що тут відбувається. Зоряний паладин Нова Рейдж вбила одного з них за зраду, а старійшина Блюберрі Сейбр замкнула інших незгодних за завареними дверима...

Це пояснювало, чому не спрацювала дипломатія. Всіх поні, з якими вона могла спрацювати, старійшина замкнула.

— Вони замкнені у школі, — втрутилася Вельвет. — Стілхувз говорив з ними. Якщо ми зможемо їх витягти, ми матимемо на нашому боці майже дюжину сталевих рейнджерів.

— Нажаль, із цим у нас виникли деякі проблеми. Але старійшина Блюберрі Сейбр про це не знає. Наскільки відомо їй, ми стали значно сильніше, щойно захопили цю секцію.

Я спробувала підвестися, лише щоб зрозуміти, що я не тільки не відчуваю болю, я не відчуваю взагалі нічого.

Вельвет Ремеді використала на мені своє анестетичне закляття. Я знову спробувала підвестися, гарячково посилаючи від мозку до тіла, якого не відчувала, сигнали, які мали змусити його рухатися. Моє тіло смикнулося і я гепнулася на підлогу, роз'юшивши ніс. Його я теж не відчувала.

— Дивіться, хто тепер дурна поні, — хіхікнула Вельвет Ремеді. — Припини це, або я скажу Хоумідж, що ти любиш зв'язування і шльопання. — Я не відчувала, як червонію, але була впевнена, що саме так і було.

У якості додаткового покарання Вельвет залишила мене лежати на підлозі, а сама звернула свою увагу до Ксеніт. Зебра досі була неприємна.

Невдовзі увійшов Каламіті.

— Боюсь, легко ті двері відкрити не вийде. Найліпший варіант — прорізати їх паяльною лампою, але це займе години. — Він заржав. — З іншого боку, вороги ся намагають зробити те ж саме з крилом О і Н. От тільки ті двері досталиха товстіші, і вони там не єдині. У найкращому випадку ми маємо кілька годин, перш ніж вони їх пройдуть.

Я змусила своє тіло перекинутися, відчувши тривожне почуття досягнення, коли мені це вдалося з третьої спроби. Тепер я дивилася на стелю, а не на моїх друзів, що значно зменшувало перемогу.

— Знаєте, енергомагічна зброя розплавить ці двері значно швидше.

— Бойові сідла сталевих рейнджерів не обладнані енергомагічною зброєю, — відповів Стілхувз. — Це дизайн Анклаву.

— Так, — сказав Каламіті дивним тоном, — Я теж так подумав.

Мій погляд впав на решітку до вентиляції. Нажаль, хоч я і була малою, я не була химерою. Я б там не пролізла. Але...

— Паєлайт!

— Що таке, Лі'лпіп? — спитав Каламіті.

— Паєлайт може пролетіти крізь вентиляцію. Вона може пронести паяльну ламку до хороших сталевих рейнджерів, що всередині класу. Хай собі прорізають шлях, — запропонувала я. — До того ж, вона може приносити їм їжу та воду, доки вони працюють.

— Мені це до вподоби, — сказав Каламіті із явною усмішкою, яку я не бачила, але чула в його голосі. — Дає нам можливість продовжити місію, і одночасно надати дипломатичну допомогу.

Ми мали план.

*** **

Як і старійшина Блюберрі Сейбр. Доки ми були зайняті, ця сука заварила наглухо всі входи до атрію, окрім проходу крізь яблуневий сад.

Сад був великим, відкритим простором, де лише тонкі дерева давали майже непридатне укриття. Вона могла зібрати свої сили всередині, створивши убойну зону, доки кілька з її солдат продовжували різати двері охорони.

Найкращий план, який я змогла придумати, полягав у тому, щоб левітувати якомога більше шафок перед нами, формуючи барикаду у дві шафки завширшки та дві заввишки. Стілхувз і Каламіті мали до мене приєднатися. Вельвет явно подбала про нас значно краще, ніж про себе, не бажаючи витратити на себе більш ніж мінімальні медичні запаси, які мали знадобитися (і знадобилися) нам пізніше. Вона досі хромала від стріляної рани, і я наполягла, щоб вона залишилася, як

«зв'язківець» із Паєлайт. Ксеніт пообіцяла Каламіті, що буде охороняти нашу поранену поні-медика.

Заявляти, що я в порядку, було б нахабною брехнею. Але біль, який я почала відчувати, коли закінчилася дія закляття, був не найгіршим з тих, що мені довелося відчувати — значно краще, ніж бути підпаленою драконом або вдареною між стегон жахливо сильним рейдером; я з таким впораюся. Мої ноги, передні і задні, здається, працювали, хоч і з натугою. Ще я могла дихати без занадто важких зусиль, і відчувала бій свого серця. До того ж, я мала свою магію і ПіпБак. Я була не в оптимальній бойовій формі, але мені дійсно не було потрібно більше. І були поні, які розраховували на мене.

Я вже бачила занадто багато знайомих серед мертвих поні на підлозі Другої Стайні. Я не дозволю старійшині Блюберрі Сейбр або зоряному паладину Нові Рейдж збільшити їх кількість.

Доки я складала шафки, до мене підійшов Стілхувз. За мить підійшов ще один сталевий рейнджер... тільки це був не сталевий рейнджер. Це був Каламіті, вдягнений в обладунок сталевого рейнджера від шиї і нижче. Його чорний капелюх-десперадо досі надійно сидів на його помаранчевій гриві, а у роті він тримав Грім Спітфайр.

— Чому ти надягнув цей обладунок? — вимогливо спитав Стілхувз. Каламіті лише кинув на нього косий погляд. — Добре, тоді як ти збираєшся битися у ньому? Магічна броня потребує місяці тренувань, щоб хоч якось в ній битися.

— Які міфіяфі? — пробурмотів Каламіті крізь гвинтівку, стиснуту в зубах.

Я похитала головою, помолившись Луні за нашу наступну битву і Селестії за безпеку Ксеніт і Вельвет Ремеді.

Я телекінезом відкрила двері.

*** **

Моя геніальна бойова стратегія витримала хвилини зо дві. Як і з уламками до цього, моя магія не могла утримати шафки проти вибухової сили їхніх гранат та ракет. Я була змушена опустити барикаду на підлогу, створивши імпровізований бліндаж, коли ми заглибилася в сад десть ярдів на двадцять. Сталеві рейнджери швидко оточили нас, стріляючи у шафки, повільно знищуючи наш захист.

Наше поле огляду було обмежене маленькими щілинами між шафками, навмисне недостатньо великими, щоб пропустити гранату. Тим не менш, я зосередила свою магію на тому, щоб жбурляти всі гранати у нападників, доки вони не припинили свої спроби.

Щілини були завузькими для того, щоб Стілхувз міг крізь них стріляти. Каламіті використовував Грім Спітфайр доволі ефективно, знешкоджуючи сталевого рейнджера щоразу, як комусь із них вистачало дурості вилізти на видне місце. Шум у нашій металевій клітці був оглушливим. У вухах у мене дзвеніло так, що здавалося, що мене зараз знудить, але я не відволікалася від справи.

Але у пегаса залишилося менше півдюжини рідкісних набоїв, навіть з урахуванням тих кількох, що він забрав з великокаліберної гвинтівки рейнджера у салуні. А бойове сидло з подвійними кулеметами, вбудоване в його броню, неможливо було націлити крізь маленькі шпаринки.

У зебрячого автомата закінчилися бронебійні набої, а звичайні не мали достатньої пробивної сили, щоб звалити сталевого рейнджера. Тепер я використовувала свою снайперську гвинтівку. У неї теж закінчилися бронебійні набої, але влучний постріл у слабку частину їхніх обладунків все одно проходив. Частина мене відчувала прикрість через те, що так добре опанувала знищення того, що створила Еплджек.

Ми з Каламіті продовжували стріляти.

— Сучий... — пробурмотів Каламіті, випустивши останню кулю. Він жестами показав мені, що у нього закінчилися набої.

Я сподівалася на те, що ми зможемо знищити достатню їх кількість, щоб знову можна було рухатися. Судячи з усіх червоних вогників на моїй Іскрі Пильності, ми впоралися непогано... але все одно були приречені. Я завела нас у пастку черговим дурним планом. І цього разу через мене ми всі, мабуть, загинемо.

Я ще не була готова здатися. Настала пора спробувати швидкість і галоп. Стілхувз і Каламіті досі мали бойові сідла; і вперше єдиним поні, якому не загрожувало залишитися без набоїв, був наш гуль. Те, що він нарешті не був проти збирання набоїв з трупів, дуже допомагало.

Я зосередилася, левітуючи шафки, і пожбурила їх навсібіч, цілячись у червоні мітки на компасі моєї ІП. У кидку не було багато сили, але я відпустила їх перед самим ударом, і раптово вони перетворилися з летючих невагомих шафок на летючі нефігово важкі шафки. Пролунало хорове «БАБАХ», і кілька рейнджерів були прибиті і затиснуті під ними.

Нажаль, обладунки сталевих рейнджерів робили їх сильними. Вони почали скидати металеву вагу швидше, ніж я очікувала. Ми зірвалися в галоп, біжучи крізь сад до протилежних дверей.

Постріли і вибухи лунали навколо нас. Ґрунт і деревина наповнювали повітря. Повз мене із ревом пролетіла ракета, зникнувши у листі яблуні, перш ніж вибухнути. Я відчула, як моє обличчя заляпало яблучним пюре.

Стілхувз вистрелив уперед, розчищаючи нам дорогу. Каламіті, оплакуючи відсутність крил у магічної силової броні, розвернувся і відкрив подавляючий вогонь назад. Кілька сталевих рейнджерів стріляли у відповідь з кулеметів, але їхні постріли відскакували від його силової броні.

Каламіті швидко розвернувся і наздогнав нас, перш ніж хтось із них вистрелив у відповідь із снайперки або ракетниці. Він порався із обладунком значно краще, ніж очікував Стілхувз, але зовсім не так добре, як очікував сам Каламіті.

Втім, здавалося, що йому це вдасться. Я напружувалася так, як дозволяло мені моє ослаблене боєм і перенапружене тіло... і я першою дісталася до дверей.

Вони були замкнені. І заміновані.

Ну звичайно.

Але для мене це була не проблема. Принаймні, не через вміння або інструменти. Проблема була у часі.

Каламіті і Стілхувз дісталися до мене, коли я намагалася знешкодити вибухівку. Стілхувз почав направляти мене, його вміння значно перевищували мої, Каламіті в цей час обернувся, готуючись до бою з рейнджерами, що наближалися до нас.

— Здавайтеся, — гукнула старійшина Блюберрі Сейбр; сталеві рейнджери наближалися, оточуючи нас. Я почула клацання знешкодженої бомби. Тепер двері.

Я почула ще більше клацання, коли ворожі сталеві рейнджери у саду перезарядилися. Старійшина Блюберрі Сейбр знову гукнула:

— Остання можливість. Здавайтеся.

Я зітхнула. Трясця. Знову повторюється клята сцена на даху Міністерства Моралі.

— Чому б вам просто нас не вбити?

— Тому що тепер вона повинна зробити з мене приклад, — висловив здогадку Стілхувз. — І вона знає, що це пройшло б значно гладше, якщо б вона мала небайдужих мені заручників.

— Або, можливо, мені просто потрібна добра зломниця, — відповіла Блюберрі Сейбр. — Хтось, хто зможе мене провести крізь захисні двері.

Та хрін тобі.

Пролунав вибух. Одна зі сталевих рейнджерів впала із пробитим корпусом. Кілька дружніх вогників раптово затанцювали на компасі моєї ІП.

«Але ж це неможливо», — подумала я. Сталевим рейнджерам нагорі були потрібні ще години, щоб звільнитися. Ми не могли отримати підкріплення...

У повітрі з'явився енергомагічний пістолет, націлений на голову старійшини Блюберрі Сейбр. Його тримала знайома грифонка, капюшон її плаща відкинувся, відкриваючи її голову.

Блеквінг?

Старійшина Блюберрі Сейбр вирячила очі, зрозумівши, як сильно змінилася ситуація.

— З-звідки ти взялася?

Блеквінг всміхнулася і натиснула на гачок, зелений промінь з її пістолета вдарив поні між очей, перетворивши її на люмінесцентно-зелений силует поні.

— Мене прислала Год.

Старійшина Блюберрі Сейбр розтеклася люмінесцентною калюжею.

*** **

Хід битви змінився. Дуги магічної енергії від невеличкої групи грифонів отримували у відповідь артилерійський вогонь з боку сталевих рейнджерів. Каламіті і Стілхувз приєдналися до бою, доки я намагалася відкрити двері телекінезом.

Двері відкрилися із задовільним клацанням, і відсунулися. За ними я бачила атрій. Але раніше, ніж я його побачила, я відчула запах. Настирний сморід горілого понячого волосся і пролітої крові, яка галонами розтеклася і засохла, вдарив мене, ніби тараном. Ця кімната перетворилася на бойню.

Кольорові, невинні поні лежали повсюди, мертві. У багатьох випадках одного й того ж поні можна було побачити у кількох місцях — один зі сталевих рейнджерів використовував у кімнаті автоматичний гранатомет. Я увійшла до атрію, переступивши через рожеву ногу, відірвану біля коліна.

Я побачила жовтувату масу, що сповзала по стіні, змішуючись із кров'ю. Мені знадобилася якась мить, щоб зрозуміти, що це не був шматок мозку поні.

Це був торт.

Я підвела погляд і побачила барвистий транспарант. Сталеві рейнджери перервали кьютімаркове свято.

Я відчувала лють. Чисту, непідробну лють.

Я зустріла трьох сталевих рейнджерів на балконі атрію, у верхній частині сходів. Двоє з них мали автопили і саме прорізали треті, останні захисні двері. Роботи їм залишалося десь на півгодини.

Я охопила магією їх обох, підняла і розвернула обличчям одне до одного, перш ніж вони встигли відреагувати і вимкнути автопили. Посилені магією леза зробили саме те, для чого були створені — прорізали метал. Плоть під ним не чинила зовсім ніякого опору. Це було жахливо неохайно.

Я відпустила їх, але залишила автопили, і обернулася обличчям до останньої зі сталевих рейнджерів.

— Зоряний паладин Нова Рейдж, я гадаю? — Я помітила, що на її бойовому сидлі був автоматичний гранатомет.

Зоряний паладин витріщилася на мене.

— Так, а ти?

— Біжи.

*** **

Адреналін знову покинув моє тіло, і мені було *боляче*. Фізично і емоційно. Лише біль допомагав мені стояти.

Я вигнала свою лють, але після неї залишилися лише відчай і глибокий сум.

Година давно закінчилася — та найтемніша година, назву якої я не могла згадати, коли темрява світу найсильніше віддунювалася у темряві душ. Але я досі була в її пастці.

Блеквінг приєдналася до мене, доки я чекала Вельвет Ремеді і Ксеніт. Наглядачка напевне спостерігала за всім крізь наглядову систему Стайні «Дружня Пай». Але вона досі не відкрила двері.

— Год знає, що ти прилетіла нам на допомогу без контракту, згодна обговорити компенсацію пізніше, — пояснила грифонка. — Коли ми почули сигнал біди, вона вирішила покластися на тебе і спитала, чи погодяться мої Кігті допомогти.

— Я вдячна, що ти погодилася, — відповіла я з похмурою посмішкою. Мій погляд постійно постійно повертався до веселого барвистого транспаранту «Вітаємо з кьютімаркою».

Каламіті ходив навколо, розминаючи крила, радий вилізти з обладунку сталевих рейнджерів.

— Не заздрю я Стілхувзу! — Він підвів погляд. — Як ти так з'явила ся просто поряд із старійшиною? Стелсбак?

Ксеніт піднялася по сходах на балкон над атрієм. Вона різко зупинилася, побачивши Блеквінг. Вельвет Ремеді врзалася в неї ззаду і спіткнулася, застогнавши. Вона знову плакала. Каламіті підлетів до неї і обійняв її крилом, коли вона піднялася на балкон.

— Моїм дівчатам довелося використати СтелсБаки, так. Але я...

— Де ти знайшла цей плащ? — перервала її Ксеніт.

Блеквінг толерантно всміхнулася зебрі.

— Так, як я і казала, зебрячий стелс-плащ. — Вона серйозно на мене подивилася. — У тебе більше друзів, ніж я думала, мала. Ми ледве пролетіли Нову Еплузу, коли та пегаска-гуль і її лоша почали нам сигналізувати, щоб ми спустилися. Виявилось, що вони теж почули сигнал біди і хотіли допомогти. Практично дали нам достатньо СтелсБаків, щоб увійти всередину, доки ви, поні, були зайняті зоряним поріддям, і почати власну війну. Не кажучи вже про плащ. За який, маю зауважити, я наполягла, щоб заплатити.

Я подивилася через перила на інших грифонів з Кігтів Блеквінг. Глибокі вибухи, які я чула раніше, були, як тепер було очевидно, від

Малої Гільди Бутчер.

— Думаю, вона й сама хотіла піти, але... ну, вона ж з дитиною. — Блеквінг нахмурила дзьоб. — Яку, як я дійсно сподіваюся, вона удочерила. Бо якщо ні... фу.

— Вибач, що не дісталися до вас раніше, — звернулася до нас Бутчер. — Ми примудрилися надовго потрапити в пастку у генераторній. Але потім прийшли ви, і не лише знищили охорону, що заварювала нас там, але й більшу частину дверей теж.

Я стояла серед бойні, яка колись була моїм домом, і тим не менш помітила, що всміхаюся. Це був не хороший сміх. Це був болісний, нажаханий, емоційно виснажений сміх. Сміх поні, яка не могла кричати або плакати.

Я змусила себе зупинитися, коли бронедвері відкрилися. За ними стояла Наглядачка, дивлячись на нас. За нею була юрба наляканих поні.

— Там безпечно? — спитав хтось із них. Я зрозуміла, що не можу знайти свій голос. Я заціпеніла.

— Ага, — відповів за нас Каламіті. — Викорчували їх усіх до останнього. Ті, хто у школі, хороші поні, які просто потрапили у щось дуже погане. Вони скоро підуть з нами. — Автопили допоможуть прорізати двері значно швидше.

— Дякую вам, — сказала Наглядачка нам усім. Потім вона кишнула інших поні назад всередину. Їм не варто було бачити ще більше того, на що перетворився атрій.

— Літлпіп, Вельвет Ремеді, можете зайти, будь ласка?

Наглядачка махнула нам, щоб ми увійшли до ще недавно закритого крила. Каламіті прибрав своє крило з Вельвет і носом підштовхнув її до Наглядачки. Вона рухалася повільно, але із грацією справжньої леді. Я пішла за нею, відчуючи себе незграбною, малою і жахливою.

*** **

— ... а потім кров була повсюди! Спарклінг Сайдер змахнула копитом отак, і впала...

Наглядачка повільно вела нас крізь натовп до свого офісу, коли знайомий голос змусив мене заклякнути.

— Мама?

Я підняла погляд і побачила її. Вона стояла серед невеликої юрби подруг, серед яких була помітно відсутня пані Сайдер. Вона обернулася і подивилася на мене із трохи шокованим виразом.

— Це Літлпіп? — спитала вона одну зі своїх подруг.

Інша кобила відповіла стверджувально.

— Я її навіть не впізнаю, — сказала мати. Не із захопленням або злобою, а просто констатуючи факт.

Я відчула, як життя виходить з мене, доки вона розглядала мене. Моя кров перетворилася на крижану воду. У животі все зав'язалося вузлом, потім впало у найнижчі частини мого тіла, яке могло знайти. Світ ніби витягнувся геть від мене.

Вона відвернулася від мене, знову занурившись у розмову, моя присутність ледве доповнила її розповідь.

— Я була *травмована*. Тобто мені ж тепер вічно снитимуться кошмари про це. Мені знадобиться *терапія*. І, як би жахливо це не звучало, моєю першою думкою була: «Це ніколи не відпереться з його фартуха!» Бо на ньому був той милий жовтий фартух із...

Я помітила світло від її рогу, таке м'яке. І пляшку неподалік, огорнуту таким самим світлом. Вона була напідпитку. Звичайно ж вона була напідпитку... так вона завжди захищалася від будь-якої кризи, через яку, на її думку, проходила, а ця була справжньою.

Втім... вона була жива. Жива, і не змінилася. Я була тут. Знову.

— Мамо?

Раптом між нами з'явилася Вельвет Ремеді, і її копито вдарило мою матір по обличчю так сильно, що вона впала.

Я витріщилася на них. Вельвет Ремеді щойно вдарила мою матір.

Голос Вельвет звучав так, ніби вона вклала у нього весь свій біль і лють. Це був не крик, але якимось чином він був значно гучніше.

— *Ти. Анітрохи. Не страждала.*

Вона відвернулася від моєї ошелешеної матері і опустила голову, штовхаючи мене геть.

*** **

— Ніяка подяка не може бути достатньою за вашу хоробрість та героїзм, — казала нам Наглядачка, знову дякуючи за те, що ми прийшли на допомогу Другій Стайні. — І Літлпіп, я маю перед тобою вибачитися. Тобі тут завжди раді. Це твій дім.

Я підняла погляд на Наглядачку. Потім опустила його на своє тіло. Я була вкрита закипілою кров'ю. З якої, мабуть, половина була моєю.

— Ні.

— Ні? — спитала Наглядачка.

— Мені тут більше не місце. — Я підвела погляд на Вельвет Ремеді, яка лежала на дивані в офісі Наглядачки навпроти мене. — Я пробула зовні кілька тижнів, і гляньте на мене. Як би я не старалася, я вже не та поні, якою була, коли пішла звідси, і ніколи більше не зможу нею бути. Пустище змінило мене, закривавило мене... може, навіть отруїло мене, як і все інше зовні. Я не можу повернутися. Я не можу принести цю отруту сюди.

— Гадаю, вона вже потрапила всередину, — сумно сказала Наглядачка.

Я кивнула.

— Знаю. Але ці поні — хороші поні. Невинні поні. Вони мають плекати це, і берегти якнайдовше. Вам треба змити кров, прибрати тіла. Спробувати знову зробити Другу Стайню правильною. Кошмару цієї ночі було і так занадто.

Наглядачка кивнула.

— Тоді... чи можу я щось зробити на знак подяки за все, що ви зробили для нас?

Я подумала над цим. Потім подивилася їй в очі.

— Так. По-перше, нам треба якось заплатити грифонам.

— Заплатити? — Наглядачка блимнула. — А. Розумію. Вони найманці.

— Найманці, які прийшли на допомогу Другій Стайні без контракту або обіцяної платні, — швидко додала Вельвет Ремеді. — Бо вони вірять, що ми поставимося до них правильно.

— Тоді я не забрудню твою репутацію. Вельвет, люба. — Наглядачка обернулася до мене. — І ще щось?

— Так. Мені потрібен доступ до записів Наглядачки. — *Оце* її ошелешило. — Я лише хочу подивитися на записи про населення, не більше. — Це чомусь сподобалося їй ще *менше*.

— І я теж, — сказала Вельвет Ремеді, підвівшись і вставши поряд зі мною. Я досі була у змішаних почуттях, мені хотілося одночасно обійняти її і дати копняка за те, що вона вдарила мою матір.

— Знаєш, — повільно сказала Наглядачка до Вельвет, — коли я дала тобі подивитися речі Світі Бель, я сподівалася, що її багата історія співачки підштовхне тебе прийняти твою кар'єру. Я не очікувала, що ти скористаєшся можливістю, щоб втекти. — Вона нахмурилася. — СМСЗВFF. Вочевидь, мені треба було краще дослідити записи попередньої Наглядачки, перш ніж давати їх комусь іншому.

Вельвет Ремеді похитала головою.

— Ви мали знати.

— Гадаю... я підозрювала. Але я думала, що ти зробиш кращій вибір.

— Я зробила кращій вибір, — твердо сказала Вельвет Ремеді.

*** **

Я знайшла у записах про населення те, що шукала, у перші ж хвилини.

Їй вдалося!

Еплджек дісталася до Другої Стайні. Вона була *тут*, коли замкнулися двері Стайні. Якщо вірити записам, вона жила мирно ще двадцять п'ять років. Щасливо... або принаймні настільки щасливо, як може жити поні у Стайні, знаючи, що світ нагорі був знищений.

Тим не менш, вона вижила. Згідно з записами, вона провела десять років, оббиваючи дерева у яблуневому саду Стайні, доки травма стегна не змусила її припинити працювати. У примітці доктор припускав, що слабкішання стегон було у них сімейною хворобою. Та навіть після цього вона провела ще десять років, готуючи для мешканців стайні на кухні того, що зараз було салуном Другої Стайні.

Вона померла мирно, і, на відміну від інших мешканців Стайні, яких кремували, Наглядачка наказала поховати її в яблуневому саду. Вона...

Я припинила читання.

*** **

Я увійшла до кімнати Палет. Завжди неохайна, заляпана фарбою художниця Другої Стайні пережила бойню і вже занурилася у новий проект.

Сталевий рейнджер стояв перед нею абсолютно нерухомо, по стійці «смирно», доки вона малювала замість зображення магічних іскор і шестерень три червоних яблука.

Стілхувз підійшов до мене.

— Я більше не гідний обладунку сталевих рейнджерів, але я не можу його зняти, — сказав він, доки я дивилася на його новий вигляд. Як і у рейнджера, якого зараз фарбували, його символ Сталевих рейнджерів також був замальований подобою кьютімарки Еплджек. Звідти червона фарба йшла далі, піднімаючись по краям і стикам по всій його броні. — Тому я вирішив, що це буде доречно.

Мене трохи здивувало, що він не використав жовтогарячий, але я розуміла дотримання кольору кьютімарки.

— Вони всі це роблять? — спитала я, подивившись на сталевого рейнджера, якого фарбували, а потім на чергу в коридорі.

— Всі, хто вирішив повернутися до справжнього значення Присяги. Тобто до такого, як бажала б Еплджек. — Він заржав. — Ми не зможемо більше називати себе Сталевими рейнджерами. Я не зможу. — Він пробурчав: — До цього ще доведеться звикнути.

— Тоді як ви себе називатимете? Рейнджери Еплджек? — запропонувала я.

— Хм. Я навряд чи цього достойний. Але... можливо. Побачимо. Поки що ми просто вигнанці. — Він відвів погляд, змахнувши закутим у метал хвостом. — Мені доведеться піти на якийсь час. Я відведу інших до Стайні 29. Я зв'язувався із зоряним паладином Кроссрудз, і вона одразу ж погодилася. Вона вже планує перетворити Стайню 29 на місце, з якого ми можемо працювати. Потрібен лише робочій водяний талісман. Але є й інша проблема...

— Старійшина Коттедж Чіз?

— Як сказав би Каламіті, «ага», — заржав Стілхувз. — Здається, ти була права стосовно нього. Кросс каже, що він відправив загін сталевих рейнджерів до Кантерлотських руїн, щоб вони принесли йому ту «Чорну Книгу». Але вони ще не повернулися. Якщо ми дістанемося до Стайні 29 раніше за них...

— Ми підвеземо.

— Ти дійсно вважаєш, що Каламіті зможе тягнути ще десятих сталевих ре... вигнанців аж до самого Фетлоку?

— Це пасажирський фургон, — зауважила я. — До того ж, хіба ти нас не знаєш?

Стілхувз засміявся.

— Добре. Але як висадите нас, ти маєш прямувати до вежі Тенпоні. Більше ніяких затримок. Я дожену вас пізніше. Обіцяю.

Я серйозно кивнула. Ловлю його на слові.

І вже пішла, коли згадала, що змусило мене шукати його.

— Стілхувзе? Ми маємо поговорити десь наодинці.

*** **

— Еплджек тебе не кидала.

Стілхувз похитав головою.

— Ні, кинула. Вона вирішила бути зі своєю родиною. І я її за це не виню. Ніколи не винив. — Він почав ходити з боку в бік. — Ми... були не зовсім... наші відносини були у поганому стані. Ми намагалися їх поладнати, але... це не могло спрацювати, і ми обоє це знали. Я кохав її, і я її відпустив.

Я подумки схлипнула, але не здалася.

— Ні, Еплснеку, — сказала я, використавши його справжнє ім'я. — Вона тебе кохала. Вона намагалася повернутися до тебе. Але Наглядачка її не пустила.

Він зупинився і подивився на мене.

— Не пустила?

— Вона привела свою родину до Стайні, і Наглядачка замкнула двері. Еплджек не знала, що Наглядачка Другої Стайні мала суворий наказ ні для кого не відчиняти двері. Ні за яких обставин. Аж доки атмосферні та ґрунтові показники не покажуть, що світ зовні знову чистий і безпечний.

— Пройшло двісті років...

— Я знаю. Стайня-Тех сильно помилилася, прораховуючи потрібний час. Але це було неважливо, бо Світі Бель нізачо б не випустила Еплджек. Еплджек хотіла піти. Вона хотіла знайти тебе. Записи про Еплджек повні нотаток про її суперечки з цього приводу зі

Світі Бель. Але, звичайно, в її стані, та й ще з такими зовнішніми показниками, Світі Бель нізащо б її не випустила назовні.

Стілхувз тупнув.

— Зажди, в якому стані? Вона була поранена? Якщо ті зебри...

У мене серце впало. О Богині, він не знав.

— Стілхувзе, — сказала я, мій голос звучав ніжно і тихо. — Еплджек була вагітна.

*** **

— Клянуся, — пирхнула Наглядачка, — саме через це я і не хотіла, щоб ти стала медиком.

Вельвет Ремеді сердито подивилася на неї.

— Ти просто нічого не можеш із собою зробити. Нишпориш і розкопуєш. Ви з Літлпіп дві підкови пара.

Вельвет Ремеді глибоко зітхнула.

— У вас тут серйозні проблеми. Коли ви востаннє дивилися на звіти про населення? Ви хоч уявляєте, як багато з перших мешканців Стайні були з родини Еплів? Клянуся Селестією, навіть у мене з Літлпіп був спільний предок з Еплів шість поколінь тому!

Я зупинилася за порогом офісу Наглядачки, дивлячись, як дві кобили сперечаються. Жодна з них мене не помітила.

— Це не проблема. Шість поколінь це багато...

— Всій цій Стайні погрожує небезпека виродження, — різко відповіла Вельвет Ремеді. — Як на мене, це велика проблема. Літлпіп помилялася. Ви не зможете тут довго ховатися.

— Гей? — нарешті сказала я. Дві кобили обернулися до мене з однаково шокованими виразами облич. — Може, є інший спосіб?

*** **

Останнє відхилення від курсу. Цього разу незначне. Швидко. П'ятнадцять хвилин максимум. Ми повернемося за сталевими

рейнджерами-«вигнанцями» і перевеземо їх у Фетлок, вони й помітити не встигнуть. А потім — до вежі Тенпоні.

Мені була потрібна Хоумідж. Мені потрібно було просто розвалитися на кавалки в її обіймах.

— Я знайшла. — Вельвет Ремеді читала слова, нашкрябані ніби почерком лошати на боці металевого чудовиська, що іржавіло перед нами.

Це була гармата. І іржавіла вона тут роками ще до війни. Одним Богиням відомо, що вона робила на цій віддаленій ділянці ферми «Солодке Яблуко». Дерева тут росли близько. Гармату міг помітити лише пегас, що пролітав прямо над нею. І вона точно не була націлена у якесь стратегічне місце.

Маленькі ділянки старого металевого дула були досі достатньо відполіровані, щоб відбивати помаранчеве світло сходячого сонця. Основа була частково занурена у землю між кількох великих каменів, від чого зброя дивно нахилилася. Неподалік був розвалений столик для пікніка. До дерева за мною було прибито кілька дощечок.

— І як би це допомогло? — спитала Ксеніт до Каламіті. Маю визнати, я хотіла спитати те ж саме. Це старе металеве чудовисько не могло стріляти.

Каламіті всміхнувся.

— Не гармата. — Він обійшов купу великих каменів, на які частково спиралося основа. Він цокнув копитом спочатку по одному каменю, потім по іншому. — Оцей.

— Камінь? — спитала я.

— Камінь Долі, — сказав наш друг-пегас, загадково посміхаючись.

Я була втомлена, фізично і психічно виснажена. Я не встигала за його думками.

— Доля це камінь? — Навіть Вельвет Ремеді виглядала заплутаною.

Каламіті зітхнув.

— Видовбаний камінь, — пояснив він. — Всі дешити використовували цей камінь ще звідколи Анклав вперше спіймав і затаврував пегаску, яка втекла. Він зачарований так, жеби відкриватися лише для того, хто знає правильний пароль. — Він опустив погляд на, вочевидь, особливий камінь. — Кожен дешит шось сюди поклав. Якийсь знак життя, яке вони облишили позаду.

— Як пегаска зачарувала камінь? — спитала Вельвет Ремеді.

Каламіті потиснув плечима.

— Ну, гадаю, якийсь поні зробив це для неї.

— Або якась зебра допомогла їй, — висловила думку Ксеніт.

Каламіті глибоко вдихнув, знову постукав копитом по каменю, і сказав гучно і чітко:

— Кьютімарки неістотні.

Примітка: Новий рівень.

Примітка про вміння: Вогнепальна зброя досягла 100%.

Нова здібність: Зебряче Покращення — Ви дозволили назавжди покращити своє тіло за допомогою зебрячої алхімії. Ви отримуєте +10% до опору отруті, вогню і радіації, а також +3 до порогу пошкоджень. (Примітка: *Зебряче Покращення* і здібність від кібернетичного імплантату *Кіберпоні* є взаємовиключними).

1 Cottage Cheese — «зернений сир» (дослівно — «котеджний сир»)

2 Strawberry Lemonade — «полуни́чный лимонад»

[4](#) Nova Rage — «лють нової зірки»

[5](#) Sparkle Cider — «ігристий сидр»

Глава 29: Наввипередки з досконалістю

«Колись давно в чарівній країні Еквестрії жили дві сестри, які правили разом і створювали гармонію для всієї країни. Для цього старша сестра використовувала свої єдинорожі сили, щоб піднімати сонце на світанку. Молодша ж піднімала місяць, починаючи ніч...»

«Блядь.

Знаєте, що таке іронія?»

Я впізнала голос Скуталу. Хоч він і був хриплим. Навіть крізь її кашляння, і скажене клацання, і ревіння вітру навколо неї.

«Іронія в тому, що я провела все своє кляте дитинство, намагаючись здобути кьютімарку, а тепер почуваюся так, ніби більше її не маю.

Іронія в тому, що я провела більшу частину останнього десятиліття працюючи над тим, щоб врятувати Еквестрію від кінця світу у вигляді мегазаклять... — Голос Скуталу зірвався, вона волого, хрипко закашлялася. — ... а потім він відбувся, а мене там, блядь, навіть не було. Я зламала кляте крило на тому клятому тупому тренуванні під час нового трюку для клятого GALLoPS. Коли мене виписали з Гановаерської клініки для пегасів, все скінчилося.

Іронія в тому, що це я зробила Світі Бель наглядачкою Другої Стайні. Я починала хвилюватися за неї. Тепер вона, мабуть, єдина з нас, хто вижила. Я...»

Запис перервався черговим нападом кашлю.

«... Епл Блум мала бути у Філідельфії. Туди навіть близько не підійти. Поні загине від радіації за лічені хвилини. Я вже думала постукати до дверей Другої Стайні... але потім побачила всі ті тіла. Світі Бель зробила правильно. Нікому не відкрила двері. Не можна впускати цю отруту. Не можна заразити всю Стайню. Якщо я постукаю, Сільвер Бель може відчинити двері для мене. А я не можу цього допустити.

Блядь.

Я знімаю мій ПіпБак. Залишаю тут із цим повідомленням. Гадаю, якщо Епл Блум вижила, вона прийде шукати сюди. Якщо ні, прийде хтось інший. До того ж, мене нудить від його клацання. Не треба, щоб він кричав мені, що сніг радіоактивний і що я дихаю отрутою. Повітря, на хуй, зелене... — Знову кашляння. — Тільки над Кантерлотом ті дивні рожеві вихори. Коли бачиш повітря, розумієш, що це погано...»

Цього разу напад кахикання тривало кілька хвилин.

«Блядь. Кров. Погано.

Нам продовжували казати, що хмарна завіса потрібна для нашого захисту. Що вона не дозволяє радіації і мегачарам потрапити у міста пегасів. Хто знав, що вони казали правду? Ці уйобки казали, що тавро для того, щоб позначити, що я була внизу. Що я заражена. Тепер я знаю, що це брехня. Сказала їм... Хех. Сказала їм, що я пишаюся тим, що зробила Рейнбоу Деш. Назвала себе дешиткою. О, як це їх розлютило.

Іронія у тому... Що я дуже важко працювала заради того, щоб знайти кращій шлях. Якесь суспільство, чи владу, хоч щось, що було б краще. І не повторило б помилок минулого, які всіх вбили. А врешті опинилася там, нагорі, із купою поні, які ніби присвятили себе тому, щоб знайти найгірший шлях в історії. Навіть я б не стала випробовувати такий експеримент, як “Анклав”... Стайні не призначені для провалу. Трясця, та як на мене, Анклав протягне максимум кілька місяців.»

Голос Скуталу зупинився. Але цього разу кашлю не було. Лише різке дихання. За мить вона продовжила.

«Якщо ви це знайдете... раніше, ніж я помру...»

Її перервав вибуховий кашель, за яким послідувала тиша. Потім стогін.

«Якщо ви це знайдете... на ньому відмічена хижка. Я відстежила Рейнбоу Деш до неї. Думаю, вона живе там... або жила недавно. Коли

я заглядала, її там не було. Але я піду туди. Чекатиму там... Сподіваюся, вона повернеться.

Я маю бути там заради неї. Ніби вона зі мною. Хтось має бути там...»

Скуталу закашлялася востаннє.

«Просто хочу, щоб Деш знала... ми не всі...

Вона не одна.»

*** **

Я благоговійно поклала старий побитий піпБак назад у Камінь Долі, де він лежав майже два сторіччя. ПіпБак першої дешитки знову лежав поряд з покинутими скарбами наступних дешитів. Всіх, окрім Каламіті, який прийшов забрати покинуте майно свого минулого життя.

Біля копит Каламіті лежала чорний панцир обладунку Анклава. Кінці вбудованих енергомагічних гвинтівок блимали злим світлом.

— Вона, гадаю, не належить мені, — сказав Каламіті. — Вона належить капітану Дедшоту Каламіті з Великого Анклаву Пегасів. А його більше не існує. Але після того, як Вельвет ся вбрала у зеброчий обладунок, я зрозумів, же було б упертістю і тупістю з мого боку хоча б не витягти його звідси і не взяти з собою. На випадок, якщо стане настільки погано, же мені доведеться знову його вдягти.

Каламіті підвів погляд на нас, його обличчя почервоніло під гривую іржавого кольору.

— Ну, через те, же нам все одно доведеться все перепакувувати.

Я кивнула, згадавши перекинутий *Небесний Бандит* і смугу розкиданих речей.

— Отже, мій жеребець був капітаном? — промуркотіла Вельвет Ремеді, огортаючи броню Анклаву своєю магією і піднімаючи її з землі.

Мій жеребець? В мені заворушився сміх. Я була впевнена, що Каламіті стане Вельветовим Каламіті, а не навпаки. Але кобила точно не марнувала часу.

Я посміхнулася їм обом. Це було добре.

У світі було стільки поганого. Моїм друзям було потрібно трошки хорошого, і я була рада, що вони могли знайти його одне в одному. Я думала про Хоумідж і була вдячна їй. Я не впевнена, що без Хоумідж моє серце могло бути настільки ж щедрим.

Каламіті почав затинатися і зашарівся ще сильніше.

— Ти хочеш поговорити про це? — м'яко спитала Вельвет, заспокійливо, але вмовляюче тручись головою об його шию, доки левітувала до себе страшну чорну броню.

— Ем... ну, у неї четверні гвинтівки Новасьордж¹... Моя власна розробка...

— Я не це маю на увазі.

Каламіті відвів погляд.

— Я знаю. — Він знову обернувся до неї. — Розповідати, власне, нема про що. Зробили було мене капітаном. А з підвищенням прийшли й нові обов'язки. Я отримав завдання вести крило розвідників під хмарний покрив.

Він побачив мій подив і пояснив:

— Анклав — не дурні. Вони давно вже відправляли розвідників вниз десь двічі на рік, жеби подивитися на стан речей. Потім вони складали звіти, де казали цивільним поні, що світ внизу досі не готовий для нас, або що повітря не підходить для дихання. Тримали всіх щасливими, жеби вони розтринькували свої життя нагорі.

От тільки насправді тут все не так. І вже давно. І коли я це увидів... я завагався. Потім, на моєму третьому патрулюванні, ми побачили купу рейдерів, які напали на караван...

Я знала, до чого він веде.

— Твоя політика?

— Ага. Наказав своєму крилу винести рейдерів. Вони ся відмовили. Тож потім я заарештував їх за порушення субординації. Начальству це не сподобало ся. Сказали, же дають мені останній шанс зійти з хибного шляху, або я матиму серйозні проблеми.

Каламіті пирхнув і вдарив землю копитом.

— Поставили мене перед строєм, жеби я повів їм, же тут внизу нема чого рятувати. Жеби показав, наскільки я з партією.

Вельвет Ремеді відступила і роздивилася Каламіті.

— Що ж, *це* було дурістю з їхнього боку.

— Ага. — Писок Каламіті розплився в посмішці. — Гадаю, пройшло так багато часу з тих пір, як хтось давав копняка Анклаву, же вони забули, же таке може ся стати. Тож став я там і сказав, же ми всі маємо негайно піти вниз. — Він зробив паузу. — ... Ну, ви розумієте, про шо я. Отож, я сказав їм, же йду геть, і же вони можуть ся приєднати до мене.

Каламіті підняв копито, щоб почухати гриву під капелюхом:

— А десь місяців із шість по тому я почув, нібито я знищив власне крило.

Я згадала, що сказав Каламіті у Філлідельфії: *«Більшість диктатур, які я знаю, за будь-яку ціну намагаються дискредитувати або знищити такі інакомислячі голоси»*.

Я підійшла до нього і обійняла копитом (що, зауважую, було трохи важкувато, бо він був значно вищий за мене).

— Дякую, Лі'лпіп.

У мене з'явилася думка.

— Тож... — спитала я Каламіті, опускаючись на всі чотири копита, — більшість пегасів не розуміють, що відбувається тут внизу?

— Вони не погані поні, Лі'лпіп, — проіржав Каламіті. — Просто їх лідери позадурювали їм макітри. Навіть у найкращих урядах поні при

владі не кажуть тим, хто нижче, всієї правди. — Він переступив з ноги на ногу. — Думаєш, добрі поні з Нової Еплузи хоч трохи розуміють, наскільки вони зв'язані з Ред Аєм?

Я згадала, як поні з шинку «Шлагбаум» сміялися з думки, що «той жеребець зі спрайтботів» може бути чиймсь лідером. З іншого боку кришечки, я готова була закластися, що Світі Бель не казала нікому у Другій Стайні про друзів і родичів, які вмирали просто за дверима Стайні, ламаючи об неї свої копита і благаючи пустити їх.

Трясця, та я сама були практично лідером цих поні, і мала від них таємниці (мені швидко пригадалася правда про Міністерство Миру і мегачари). Тому я вирішила, що Каламіті має рацію.

— Лі'лпіп, якщо б більшість поні побачили на власні очі, що тут ся відбуває, вони б послали подалі клятий Анклав і допомогли. — Рішучість Каламіті похитнулася. — Ну, більшість це принаймні більше половини, гадаю.

Я відчула, як одну з моїх торб щось потягнуло. Я обернулася і побачила, що з неї вилітає ПіпБак Вельвет Ремеді, огорнутий її магією. Я дивилася, як полірований ПіпБак із викарбуваним співаючим соловейком Вельвет Ремеді пролетів у повітрі і обережно приземлився у Каміні Долі поряд із ПіпБаком Скуталу.

— Сподіваюся, що це не занадто нахабно, — з легким острахом сказала вона до Каламіті. — Я не дешитка, але я залишаю старе життя позаду. І було б неправильним забрати щось, не залишивши нічого натомість.

— Дуже тобі вдячний, — схвально відповів Каламіті.

Я викликала упорядкування інвентарю на моєму ПіпБаку і крутила вниз, доки раптом не зрозуміла, що не маю нічого з мого життя у Стайні, щоб залишити.

Я розгублено дивилася на Камінь Долі, відчуючи, ніби я не виправдала сподівань. Я вже залишила позаду все з Другої Стайні. Я б могла покласти у камінь фотографію моєї матері, але її у мене навіть не було.

Ні... але було щось інше.

Прикусивши нижню губу, я витягла рецепт Святкових Мінт-алок. Я могла віддати його, але я не хотіла, щоб ще хтось страждав від них так, як я. В першу ніч зовні я знайшла повідомлення від Епл Блум до Світі Бель, яке використовувало особливе шифрування. Його я зараз і використала, відправивши рецепт на ПіпБак Вельвет Ремеді. Ніхто не зможе прочитати рецепт, не звантаживши його з обох ПіпБаків.

Я стерла рецепт зі свого ПіпБаку.

Чомусь це одночасно звільняло і лякало.

*** **

Друга Стайня. Я знову покидала її. Цього разу було більш боляче. Можливо, тому, що я знала, що ніколи не повернуся, *хоч і можу*.

Я була втомлена значно більше звичайного. Психічний тиск попередньої ночі доповнювався фізичною виснагою від бою і тим, що я знову ледве не загинула. Я дивилася на Каламіті, який якийсь примудрявся виглядати майже нормально, незважаючи на те, що не тільки пройшов крізь те ж саме, але ще й не спав цілий день, більшу частину якого тягнув *Небесного Бандита*.

Майже нормально. Мені казали, він був безжальним, полюючи на останніх сталевих рейнджерів. Я його не винила. Але це було більше, ніж його кодекс, його «політика». Ми були його найближчими друзями, і він сприйняв напад на наш колишній дім дуже близько до серця.

Втім, як і всі ми, окрім Ксеніт і Паєлайт. З власних причин.

— Каламіті? — спитала я, піднімаючи *Небесного Бандита* з землі.
— Коли ми вперше зустрілися і ти сказав мені, що не живеш у Новій Еплузі, ти сказав, що маєш невеличку хатинку? — Я мала здогадку.

Каламіті приземлився на нього і переступив на місці. Тепер невагомий, пасажирський вагон легко обертася під його копитами, доки не вирівнявся.

— Ага, — відповів він. — І, відповідаючи на наступне питання, теж ага. Отримав мітку з ПіпБаку першої дешитки, зв'язавши його з

моїм обладунком. Перш ніж облишити його.

— Рейнбоу Деш колись повернулася туди? Тобто, тобі про це щось відомо?

— Гадаю, же ні, — заявив Каламіті, його слова вдарили моє серце хвилиною холодного суму. — Коли я туди потрапив, знайшов скелет пегаски, що згорнула ся у куточку; я поховав її за хатою. Гадаю, же якщо б Рейнбоу Деш ся повернула, їх було б двоє.

Мені знову кольнуло серце. Каламіті повівся зі Скуталу краще, ніж я з... будь-яким мертвим поні. Я відчувала, як серед мого суму виникає непохитна рішучість.

— Перш ніж ми підемо, ми маємо поховати скелети з тунелю у яблучному льосі, — твердо сказала я. — Я знаю, що часу мало але трясця мені в печінку, якщо я знову піду, не зробивши цього.

Каламіті кивнув, як я і думала. Вельвет Ремеді підійшла ближче, левітуючи ще одну купу знайденого добра.

— Це було б значно легше, якщо б я мала закляття Пошук Нашого Майна.

— Знаєте, якщо вже ми так ся відхиляємо від курсу, може, варто завітати до мого старого житла? — запропонував Каламіті. — Я міг би забрати кілька інструментів. А Лі'лпіп могла б спробувати зламати сейф у підлозі, який ніхто не зміг відкрити. — В його очах були вогники, коли він це казав. Я почула придушений смішок Вельвет.

Я фейсхуфнула. Вони нечесно грають.

Прибирання і Камінь Долі вже від'їли перші години світлої частини доби, а поховання займе ще більше. До Фетлоку дістанемося в кращому випадку на заході. Але ж сейф у підлозі! Сейф у хаті, яку Рейнбоу Деш і Скуталу колись називали домом... хоч і недовго... не менше. Допитлива маленька поні в моїй голові практично стрибала, уявляючи всілякі важливі або цікаві речі, які могли бути всередині.

Я скоса подивилася на Каламіті.

— Думаєш, ти можеш так легко використати проти мене мої слабкості?

— Ага.

Я тупнула копитом.

— Гаразд, так, можеш. Але тільки цього разу.

— Ага. Звичайно.

*** **

Врешті решт, поховання додало менше години до часу нашого відправлення. Ми зробили десь половину справи, коли Стілхувзові Вигнанці нарешті були всі пофарбовані і готові відправлятися.

— Я радий, що ви нарешті з нами, — сказав Стілхувзу паладин на ім'я Біттер Брайт², коли вони нарешті почали заходити у *Небесного Бандита*.

— Це мало статися раніше, — похмуро заявив Стілхувз. — Я мав зробити це, коли ще був шанс на мирне рішення. Тепер буде громадянська війна. І дуже кривава.

Паладин Біттер Брайт кивнув.

— Зоряний паладин Кроссрудз вже заблокувала зв'язок старійшини Коттедж Чіза і відправила попередження іншим відділенням, які можуть піти за нами. Якщо пощастить, вони зможуть вислизнути, перш ніж звістка про те, що тут сталося, досягне інших старійшин.

Я зглитнула.

— Що станеться потім?

Паладин Біттер Брайт заржав.

— Якщо б ми зробили це роки тому, під проводом старійшини, тоді ті, хто вірять, що Сталеві рейнджери мають слідувати принципам Міністерської Кобили і допомагати поні Еквестрії, могли б просто перейти до контингенту нового старійшини. Можливо, нас би... зневажали, але слово старійшини — закон. А зараз...

Вигнанець на мить замовк, перш ніж продовжити:

— Зараз ми відкололися. Ми зрадники і бунтівники. Щойно старійшини дізнаються про це, кожен з тих, хто співчуває нам, буде знищений.

Ох. Селестіє, змилуйся.

— Сподіваюся, — додав Стілхувз, — ті, хто приєднуються до нас, встигнуть раніше. Вони будуть бігти до Стайні 29. До того часу нам треба буде забезпечити її захист, інакше вони бігтимуть до пастки.

— Ну, окрім Троттінгема, — втрутилася у розмову лицар Строберрі Лемонейд, стаючи незручно близько до Стілхувза. Мій друг роздивився навколо, немов шукаючи якусь незначну справу, щоб зайняти її. — У Троттінгемі наших більше, ніж їхніх. Закладаюся, у Троттінгемі саме старійшина втече з корабля.

Поні в моїй голові заскиглила, дивлячись на те, як мої дії призвели до війни і кровопролиття.

— Мені так прикро...

— За що? — спитав паладин Біттер Брайт. — Це все не твоя провина і не твої вчинки. Хіба що завдяки тобі і твоїм друзям цей загін не загинув від копит Нови Рейдж і не залишився вмирати у пастці Стайні від спраги та голоду. — Він всміхнувся. — Ця битва почалася щойно Нова Рейдж вбила одного з нас і замкнула інших. А це сталося за кілька годин до того, як з'явилися ви. Провина на ній. І на нас. Трясця, та це *ми* маємо вибачатися перед *тобою* за те, що не сказали достатньо до того, як інші почали вбивати бідолашних поні у Стайні Міністерської Кобили.

— Провина на мені, — твердо сказав Стілхувз. — Завжди була на мені.

Проходячи повз мене, він опустил шолом і прошепотів мені на вухо:

— Добре, що моя дитина ніколи мене не знала.

*** **

Блеквінг і її Кігті пролетіли з нами частину шляху і доставили Год новини про перемогу, а також подробиці п'ятирічного плану, який Наглядачка і Блеквінг накидали з моєї пропозиції.

— Ви впевнені, же нам не варто залишити ся з вами там, у Стайні 29?

— Ні, — відповів Стілхувз Каламіті. — Тепер це внутрішня справа.

Я слухала передачу Ді-джея ПонЗ крізь навушник, але про Другу Стайню новин поки що не було. Нічого, що могло б попередити старійшин про те, що їх ряди розвалюються. Я молилася, щоб тиша протрималася, доки я не дістануся до Хоумідж.

Ще однією вдачею було те, що хата Каламіті була лише трохи в стороні від нашого шляху до Фетлока і Мейнgettена. Але вона була у зовсім протилежному боці Розкішної Долини. Я почала хвилюватися, що Ред Ай може щось зробити, якщо ми будемо баритися занадто довго. Я сподівалася, що його перекручена щедрість простягається настільки, щоб дати мені час відпочити після всього, через що я пройшла.

— Що ми будемо робити, коли дістанемося до вежі Тенпоні? — спитала Ксеніт.

— А Ред Ай взагалі пропустить вас туди? — спитала лицарка Строберрі Лемонейд, підсуваючись на сидіння біля мене. Стілхувз вдало маневрував між іншими рейнджерами, не дозволяючи їй наблизитися до нього. Я знайшла цей маленький танок забавним, частково через те, що її голос був таким милим — особливо через те, що йшов він з такого страхітливого обладунку. І частково через те, що нарешті настав час комусь іншому почуватися ніяково.

— Ред Ай оточив вежу, — похмуро сказала я. — Ломитися всередину буде дурним ходом. Але ми можемо спробувати прокрастися всередину...

Я згадала, що казала Хоумідж у своєму фальшивому листі до мене: *«Потім, пізніше, ми можемо зустрітися там, де зустрічалися раніше,*

і я обіцяю...» Ну, кхем, не варто зациклюватися на тому, що вона обіцяла. Важливим було це:

— Я знаю вихід на дах, про який війська Ред Ая скоріш за все не знають. І я гадаю, що Хоумідж чекатиме, що ми сядемо там.

Інші кивнули. Ксеніт виглядала стурбованою.

— А вони взагалі пустять зебру всередину?

— Хоумідж пустить, — запевнила я її. Може, Ксеніт і не зможе там вільно пересуватися, але ми нізащо не залишимо її за бортом.

Коли ми наближалися до точки повороту до хати Каламіті, Блеквінг підлетіла ближче, зрівнявшись із *Небесним Бандитом*. Грифонка маякнула мені.

— Гадаєш, Годіна задовольниться платнею? — спитала я крізь шум вітру.

Блеквінг розсміялася.

— Гадаю, вона здивується. Може, стривожиться. Вона сподівалася на право користатися водяним талісманом Другої Стайні. Натомість вона отримає пропозицію перемістити все населення Другої Стайні разом із найбільш цінними речами на свою територію.

Як визначила Вельвет Ремеді, Друга Стайня не могла дозволити собі довго залишатися в ізоляції. Населенню було потрібно генетично розширюватися, додати нову племінну худобу ззовні. Але вони не могли просто відкрити двері Стайні. Бо Друга Стайня знаходилася на краю Вічновільного лісу і у годині швидкої ходи від території рейдерів. Їм треба було переїхати. Розбите Копито давало додаткове населення і безпеку.

Згідно з цим планом, водяний талісман мав бути перенесений до Вузла Р-7, а весь підземний яблуневий сад — до копалень під Розбитим Копитом. Поні з Другої Стайні мають почати будувати домівки на землях між Вузлом Р-7 і старою в'язницею. Робота величезна, але ж Стару Еплузу земні поні збудували за один рік.

Було дивно знати, що мій новий дім стане моїм старим домом. Через п'ять років Вузол Р-7 буде центром міста.

— Мене більше непокоїть затримка, — гукнула я у відповідь. — Знадобиться щонайменше кілька місяців, перш ніж поні з Другої Стайні дійсно зможуть почати переїжджати. Зараз місцевість біля Стайні занадто небезпечна. — Втім, нашість з Вічновільного лісу було лише частиною проблеми. Значно більше мене тривожила помста з боку Сталевих рейнджерів.

Тож поки що Стайня знову була запечатана. Поні з Другої Стайні був потрібен час, щоб пережити і впоратися із травмою. Їм був потрібен час, щоб вичистити Стайню і відбудувати власні життя. Вони не зможуть забути; і частина мене вважала, що це добре, бо це не дозволить їм забути, що вони втратили і що мають змінити.

— Год терпляча, — зауважила Блеквінг. — Але у тебе є й інші проблеми. Перевезти сад до Розбитого Копита можна лише по рейках. А вони проходять крізь Нову Еплузу.

Лайно. Точно.

— Ми щось придумаємо, — запевнила я її. — Але спочатку нам треба розібратися з Ред Аєм.

Я говорила впевненіше, ніж почувалася насправді. Але слова Каламіті нагадали мені, що хоча при владі у Новій Еплузі можуть бути сумнівні, а то й відверто зловмисні поні, більшість мешканців міста були хорошими поні. Трясця, там там Дітзі Ду жила.

Думка про пегаску-гуля нагадала про іншу відповідальність. Я мала знайти спосіб віддячити їй. Ми всі були живі завдяки їй. Без тих СтелсБаків, які вона безкоштовно віддала, щоб допомогти Блеквінг задля порятунку поні з мого дому...

Я відсунулася від краю *Небесного Бандита*, коли Блеквінг відлетіла, слідом за нею інші грифони. Бутчер відправила у наш бік повітряний поцілунок. Думаю, він призначався Стілхувзу, але я гадки не мала, чому. Може, чисто через товариські стосунки, які виникли через взаємну любов до надмірної вогневої сили.

Каламіті розвернув нас в іншому напрямку.

— Це не забере багато часу, — запевнила я Стілхувза і Вигнанців.

*** **

— Здоровенна така хмара страшного чорного диму, — прокоментував Каламіті, коли ми наближалися до його хати.

Дим від пожеж у Вічновільному лісі надав повітрю злого багрянуватого відтінку. Хата Каламіті, що притулилася на півдороги до нерівного плато, було трохи ближче до Нової Еплузи, ніж до найближчої межі Вічновільного лісу. Але хоч вона була і далеко від пожеж, домінуючі вітри розносили дим на милі.

Я звикла до дивного, хворобливого стану повітря зовні, але повідомлення з піпБаку Скуталу викликало спогади. Той перший ранок на Еквестрійському пустищі — як мене вразила сама його дивність. Це ж була зовсім інша дивність. Я відчувала неприродні запахи серед диму. З кожним подихом я відчувала якийсь їдкий гірко-солодкий присмак.

— Чи варто нам цим дихати? — спитала я Вельвет Ремеді. Я згадала про небезпеки праці у ямах спалювання параспрайтів. Чи знав хтось, яку мерзоту міг нести з собою дим з Вічновільного лісу? Я раптово позаздрила сталевим рейнджерам (вигнанцям і ні) через дихальні апарати, вбудовані в їхні обладунки.

— Скоріш за все, ні, — сказала Вельвет Ремеді, не роблячи жодної спроби розвіяти мої страхи.

Скелі навколо хати були небезпечними, не було ані безпечного підйому, ані вільного місця для посадки фургону. Це був, як не крути, дім пегаса. Каламіті був змушений приземлитися біля підніжжя скелі. Після короткої дискусії виникла пропозиція мені і Каламіті летіти вдвох.

— О ні, — Вельвет Ремеді тупнула. — Ти привіз нас сюди, Каламіті, до своєї старої домівки, і не збираєшся мені її показати?

Каламіті заржав, виглядаючи стривожено і трохи зніяковіло.

— Ну давай, — муркотіла Вельвет. — Я показала тобі свою; тепер ти покажи мені свою.

Я дуже намагалася думати про інші речі.

— От що я скажу: я левітую себе, а ви двоє полетите.

— А ти зможеш, Лі'лпіп? Левітувати ся так далеко?

Відверто кажучи, я не була впевнена. Самолевітація завжди була найважчим трюком. Я хотіла спробувати. Але я не хотіла впасти, якщо не вийде.

— Приготуйся ловити мене, — нерішуче сказала я. Каламіті кивнув, впевнено розправляючи крила.

Я почула, як десь позаду Ксеніт спитала когось:

— Чому б їм просто не злітати двічі?

Я подивилася вгору, направила ріг на хату. І нервово зглитнула. Вона була... дуже високо.

Мій ріг почав світитися. Зосередившись, я огорнула своє тіло магією і відштовхнулася від землі. Я таке вже робила; але, як і в Ямі, мій підйом швидко почав сповільнюватися. Я зосередилася сильніше і спробувала тягти себе вгору.

Я все одно сповільнювалася.

Я зосередилася, піт стікав по моєму чолу і шії. Надсаяво спалахнуло навколо мого рога, відкинувши тіні на скелі.

Я перестала сповільнюватися. Мені вдавалося! Я тягнула себе крізь повітря!

Я... виснажувала себе. Зусилля були майже болісними. Але мені вдавалося.

Я летіла!

*** **

Я лежала на шматку дерева, який був у хаті Каламіті за ганок, і важко дихала. Мої ноги не хотіли мене тримати. О, вони могли б, якщо

б я попросила, але вони не хотіли.

Воно було того варте. Хоч трохи, але я дійсно летіла.

Це був не витончений рух свободи — я не була ані пегасом, ані птахом. Це була робота, ніби бігти галопом вгору по схилу проти вітру. Але я змогла. І на мить всі жахи і біль кількох останніх днів були забуті від зусиль і виснаги.

Мене цікавило, скільки часу знадобиться Каламіті, щоб злетіти сюди з Вельвет Ремеді. «Небагато», — швидко відповів мій розум . Власне, я була здивована, що їх тут досі не було.

Я згадала, що досі маю одну кулю спогадів із сейфу у філідельфійському сховищі Міністерства Миру — ту, що лежала у сейфі разом із плащем, який, як я могла зрозуміти з реакції Ксеніт і недавнього досвіду з грифонами, був зебр'ячим стелс-плащем. Я раптово вирішила, що не хочу чекати, спітніла і виснажена, на ґанку Каламіті. Тому я левітувала кулю з торби і сфокусувалася на ній.

І одразу ж зрозуміла, що роблю помилку, бо згадала, що куля була з пошкодженої скриньки і, скоріш за все, сама була пошкодженою, але було вже запізно.

Моє тіло вибухнуло, кожний нерв роздирало так, ніби мене спалювали знову і знову, а я не вмирала. Я знала, що моє справжнє тіло напевне кричало і билосся, але біль був занадто сильним, щоб навіть боятися за власну безпеку. Власне, впасти зі скелі і розбитися об землю було б милосердям.

Тисячі розжарених добіла ножів різали мій мозок.

Мить або вічність по тому біль зупинився так само раптово, як і почався. І я вже не була собою...

<-=====ooO Ooo=====>

Я навіть не була поні. Це була знайома дивність. І я відчувала накинутий на мене плащ, капюшон на моїй гриві і вухах, а також невеличку торбу і щось прив'язане до мого боку. Це було занадто знайомо. Я знову була невидимою. Це було легко зрозуміти, бо я

бачила жеребця, який розглядав себе у дзеркалі — дзеркалі, яке під таким кутом мало віддзеркалювати мою носійку, але не віддзеркалювало. Моєю носійкою була зебра у стелс-плащі. Можливо, та сама, що й раніше.

— Якщо ви не приймаєте мою угоду, вам варто принаймні подумати над тим, як вам пощастило, що я погодився позувати для вашої нової публікації, — запропонував жеребець, причепурюючися. Він був величним, пихатим білим єдинорогом, доволі красивим, незважаючи на похилий вік. — Я, врешті решт, найкращий поні.

— Навряд чи, — мовив вишуканий голос, який міг належати лише Реріті. Якщо жеребець і помітив трохи зневажливий тон, по ньому було непомітно, що він зрозумів. — У Міністерстві Іміджу нема місця для хизування і мисливців за славою. Наша мета — допомагати клієнту сяяти по всій Еквестрії, а не нам самим. А наш клієнт — це вся Еквестрія. Ми маємо залишатися невидимими.

Ввічливо-милим тоном вона заохотила:

— Можливо, вам варто спробувати Міністерство Крутості.

Ми були в офісі. Доволі гарному, з вишуканими шторами і золотою окантовкою на стінних панелях. Йому дійсно не вистачало скромності, якої я звикла очікувати від будівлі Міністерства Іміджу, що говорило мені про те, що це було не відділення МІ, але штаб-квартира на Міністерському бульварі у Кантерлоті — єдине місце, де Міністерству Іміджу доводилося підтримувати імідж.

— Вам легко казати, — жеребець нахмурився. — Ви вже керуєте однією з найбільших гілок нового уряду Принцеси Луни. Ви вже у позиції, яка значно перевершує всі ваші селянські мрії.

Вау. Цей жеребець дуже швидко викликав у мене антипатію.

Одповідь Реріті була контрольованою, спокійною, навіть милою.

— Скромність була важким уроком. Це називається «дорослішання». Ви, нажаль, здається, із цим незнайомі.

— Це якась помста, так? — На диво, жеребець навіть не потурбувався подивитися на чудову кобилу, з якою розмовляв. Якщо він був цілню розвідки моєї носійки, то магічний плащ здавався зайвим.

— Леді не мстиві, — повідомила йому Реріті вишуканим тоном.

— Але ви не леді, — бездумно відповів жеребець. — Ви урядовець. Мені хотілося його вдарити.

— Вам дуже пощастило, що я леді, — відповіла Реріті, її голос став похмурішим. — І що поблизу немає торта.

Я не мала жодної гадки, як торт відноситься до розмови. Але принаймні моя носійка нарешті приділила свою увагу розкішній білій єдиноріжці. І знову ж, вона виглядала молодше, ніж я очікувала, і в її волоссі не було сивини.

«Вона дійсно знає, як добре подбати про себе», — захоплено подумала я. Закладаюся, вона фарбує гриву.

— А я принц, — повідомив їй жеребець, нарешті відвівши погляд від себе і обернувши його до кобили, до якої він звертався.

Пропозиція?

— Дійсно? — Реріті закотила очі. — Я завжди вважала, що ваш родовід був жартом, який Селестія розповідає... — Вона зробила задумливу паузу, перш ніж продовжити: — ... всім, хто колись із вами зустрічався.

Ріг Реріті засвітився.

— Якщо ви приймете мою пропозицію, то станете принцесою, — самозабутньо продовжував принц.

Та щоб мене обидві Богині їбали, цей мудак дійсно робив Реріті *пропозицію*? Це він мав на увазі, коли казав про прийняття його *угоди*? Шлюбні пропозиція — це не угода, це *прохання*.

Реріті озирнулася, потім зітхнула.

— Так, а ви отримаєте точку впливу в одному з найсильніших міністерств Еквестрії. Або, принаймні, ви так думаєте. — Вона скося подивилася на нього. — Не уявляю світ, де воно було б того варте.

Принц фиркнув.

— Ви так кажете, ніби я не жертвую собою у цій угоді. Як ваш чоловік, я майже напевне буду змушений мати з вами відносини.

Не. Ймо. Вірно!

Я зосередилася, намагаючись чистою силою волі змусити мою носійку підбігти і дати йому копняка.

Реріті мовчки витріщилася на нього. Вона повільно звузила очі. Її ріг знову на мить засвітився.

— Розмову закінчено. Принце Блюблад, вам пора йти. Якщо у вас є якісь інші справи, будь ласка, звертайтеся з ними до будь-кого, окрім мене. Ваша присутність викликає у мене фізичний біль.

— Я принц, і маю високе положення при дворі Кантерлота. Вам було б краще...

— Але я не хочу, — перервала його Реріті. — Ви мені не подобаєтесь. Відверто кажучи, я вважаю вас вельми відразливим. Мені неприємно, що моя позиція вимагає від мене визнавати ваше існування, і ще гірше, час від часу приділяти вам увагу. Але цей час скінчився. Прощайте.

Принц Блюблад фиркнув і випрямився.

— Не вам скаржитися. Це я маю...

— О, я не скаржуся, — очі Реріті небезпечно звузилися. — Я скиглю. Якщо б я скаржилася, мені для цього були б потрібні вищі урядовці. Але їх тут нема; я найвищий урядовець у цьому міністерстві. Дивіться.

Реріті підійшла до свого столу і натиснула копитом кнопку.

— Охорона!

Вона з посмішкою обернулася до жеребця, коли подвійні двері у кінці кімнати відкрилися, і з'явилися двоє охоронців. Принц Блюблад налякано позадкував.

— Будь ласка, супроводьте принца за територію. Якщо чинитиме опір, заарештуйте його.

Я б понасолоджувалася спектаклем, якщо б моя носійка не відступила назад, її серце забилося трохи швидше. Вона повернула нашу голову, і я відчула, як мої зуби прикусили об'єкт прив'язаний до її боку. Це був ефес меча у піхвах, і зебра повільно витягла його.

Охоронці виконали прохання міністерської кобили. Принцу Блюбладу вистачило інтелекту не опиратися. Я сподівалася, що коли вони підуть, моя носійка вкладе меч назад у піхви, але зебра явно мала інші плани.

Ми залишилися з Реріті наодинці в її офісі. І вона нас не бачила.

— Неймовірно! — проіржала вона відлунням моєї попередньої думки. Літня єдиноріжка стояла спиною до нас, із опущеною головою, вона зосередилася на чомусь на її столі, коли моя носійка почала підкрадатися ближче.

Ні! Я намагалася криком попередити її.

Зебра повернула голову, націливши клинок у шию Реріті, прямо в її пишну гриву. Я відчула, як моя носійка напружилася для удару. Реріті трохи ворухнулася, її ріг засвітився, і один з самоцвітів на передній частині її стола здвинувся, відкривши потаємний замок, який вимагав її уваги.

Прошу, ні!

Я відчула, як щось здвинулося у торбі зебри. Нова вага. Раптово моя носійка гарячково відступила. Я почула вибух, відчула жорстокий тиск і палючий біль, а потім нічого. Моя носійка впала. Вона не могла ворухитися, за винятком легкого тіпання, яке вона ледве відчувала. Здавалося, ніби її тіло раптом цілком заніміло.

— Просто неймовірно, — повторила Реріті і елегантно обернулася, дивлячись туди, де ми, невидимі, впали на підлогу.

Я скоріше почула, ніж відчула, як з моєї носійки зняли плащ у сяйві синього світла, що співпадало із м'яким світлом на спіралі рогу Реріті. Щойно його було знято, і плащ, і моя носійка стали видимі. Реріті, не звертаючи на нас уваги, левітувала плащ до себе і крутила грубу тканину, доки не знайшла застібку із самоцвітом.

— Ось ти де, мій дороженький, — сказала вона, телекінезом видираючи камінь і в процесі зламавши застібку. — Ох і цікава ж у тебе магія, — мовила вона, роздивляючись камінь, відкинувши плащ бік. — Твай точно захоче подивитися на тебе ближче!

Я зрозуміла, що бачу початок СтелсБаків.

Я згадала послання, яке знайшла в пункті мобілізації: *«Розвідка припускала, що зебри розробили фетиші з закляттям невидимості, але **це** більше схоже на розробку Міністерства Магії»*. У параної кінця війни в Еквестрії хтось остерігався гіршого, не знаючи того, що знала Твайлайт Спаркл. Але зебри не отримали цю магію від нас; це ми отримали її від них.

Довгий, зловісний клинок лежав на килимі, де він впав, близько і водночас неможливо далеко. Моя носійка спробувала підсунутися до нього, але її тіло не відгукувалося.

— Я сунула паралізуючу гранату до твоєї торби, — повідомила нам Реріті, прибираючи самоцвіт геть з очей. — Я вважаю, що добре маніпулюю тканинами. Навіть якщо не бачу їх.

Зебра підсунулася ближче до меча.

— Серйозно? — сказала Реріті з манірним сарказмом. Вона левітувала клинок геть, презирливо дивлячись на нас. — Зебра-вбивця намагається вдертися до мого офісу і вбити мене, сховавшись під плащем із зачарованим самоцвітом?

Вона прихилилася ближче.

— Я б пояснила, як отримала свою кьютімарку, але там, куди ти відправишся, користі від цього не буде.

Ще один кокон синього світла огорнув аудіогарнітуру на її столі і левітував до її голови, акуратно начепивши навколо вуха та писка.

— Хоча я маю поцікавитися, ти намагалася вбити одну з представниць уряду «Найтмер Мун»? — спитала вона, обернувшись до нас хвостом і відкриваючи потаємне відділення у своєму столі. — Чи ти шукала *це*?

Реріті обернулася до нас. Перед собою вона левітувала вражаючий темний фоліант із обкладинкою з покоровленої чорної шкіри.

Щойно я побачила книгу, я зрозуміла, як багато в ній секретів. Як багато речей чекає, щоб я їх відкрила, якщо б тільки могла подивитися на сторінки.

— Ну, гадаю, ми про це дізнаємося, так? — пообіцяла Реріті.

Вона підняла копито до гарнітури, її вираз одразу змінився на ледве стримувану радість.

— О Пі-і-і-інкі Пай! Це Реріті. У мене для тебе подарунок! — Вона посміхнулася. — Він тобі сподобається.

<-=====ooO Ooo=====->

Я очуняла на потертій, затхлій лежанці у хаті Каламіті. Вельвет Ремеді лежала на підлозі, вона важко дихала і вся спітніла. Сам Каламіті височів наді мною тінню на тлі світла, що йшло крізь вікно над верстаком за його спиною.

— Шо ся стало, Лі'лпіп?

— Де? — я блимнула, дивлячись навкруги. — Що?..

— Ти долетіла до кінця, — заявив Каламіті. — Я видів, як ти це зробила. Але коли ми майже долетіли, ти почала кричати і смикати ся, ніби тебе смажать, і скинула ся з ґанку!

— Я впала? — Мої очі розширилися. Я обернулася, роздивляючись навколо. Двері до хати були відкриті. Я блимнула, у мене перед очима

пливло зображення Чорної Книги — таке, ніби я дивилася на яскраве світло, а тепер відвернулася і бачила вогники, що пливуть перед очима. Але ніщо зі спогадів ще ніколи не залишало такий відбиток *поза* спогадом.

Я покліпала очима. щоб проблиматися. Я бачила ґанок, на якому тоді лежала. Кулі спогадів видно не було.

— Та вже напевне впала! — відповів Каламіті. — Ледве дотягли тебе сюди, коли ти обм'якла. Дуже ся хвилювали. Шо за холера тут ся трапила?

— Я... — Я знову подивилася на пустий ґанок. Мені інстинктивно хотілося збрехати. Але не було такої брехні, яка не змусила б моїх друзів намарно хвилюватися. — Я зробила помилку. Доки я чекала, я торкнулася кулі спогадів. Тільки вона була пошкоджена...

— Ти зробила *шо*? — гаркнув Каламіті. — На ґанку? Лі'лпіп, я ледве тя зловив!

Я відсахнулася, дивлячись на свого друга-пегаса, мої копита зминали простирadlo на його лежанці, а спина м'яко стукалася у стіну.

— Знаєш, навіть з однією поні летіти важко. Я не можу це робити, коли друга поні брикає і кричить так, ніби її їдять зсередини! — зірвався Каламіті. Неприємні кошмари про параспрайтів хлинули у мій розум. — Ти ледве всіх нас не повбивала! Вельвет Ремеді довелося використовувати власну магію, жеби нести тебе. І маю нагадати, же вона з цим не така вправна, як ти!

Я нервово подивилася на Вельвет. Вона була така виснажена, що ледве змогла подивитися у відповідь.

— І тобі не здається, же після того, що вона пережила останньої ночі, вона не заслуговує на те, жеби ти лякала нас, змушуючи думати, же ти помираєш від чогось у диму?

О Богиня. Вага того, що я бездумно зробила з ними, навалилася на мене. Мене почало трусити. Біль від мого сорому і праведний гнів Каламіті пробили греблю, і раптовий потоп емоцій останньої половини

тижня поглинув мене. Жахи філлідельфійського рабства, Яма, Хоумідж у небезпеці, бійня у Другій Стайні, моя мати...

— Пробач! — розплакавшись, крикнула я у відповідь . — Я облажалася! Це було жахливо! Пробач!

— Пся крев, Лі'лпіп! — злобно прогарчав у відповідь Каламіті. — Твоя допитливість колись тебе вб'є. І сьогодні ти ледве не забрала усіх нас із собою!

— *Пробач!*

Каламіті пирхнув, сердито дивлячись на мене, а я ридала. Вельвет Ремеді здригнулася, підвелася, важко дихаючи, підійшла ближче до мене і з болючими зусиллями залізла на лежанку.

— Так, — наполегливо сказав Каламіті. — Ключові правила. Відтепер ти гратимеш з цими штуками тільки якщо ти на землі, не в бою і у безпечному місці. *До того ж*, один з нас наглядатиме за тобою.

Встановивши правило, Каламіті дозволив пом'якшати своєму виразу обличчя. Його власне повне виснаження стало видимим в його очах. Він ніжно обійняв мене крилом.

Вони залишалися зі мною, доки буря не вщухла.

— Збадьори ся, Лі'лпіп, — нарешті сказав Каламіті, підштовхнувши мене крилом. — Ти ся збираєш дивитися на сейф у підлозі чи ні?

Я кивнула, хоч і вперше відчувала, що буде неправильним задовольнити свою допитливість. Я повільно злізла з лежанки і подивилася на підлогу під нею.

Замок був максимум середнім. Навіть в моєму поганому стані я легко могла відкрити його, з інструментами або без. Сейф клацнув і відчинився.

Серед, мабуть, цілої торби зотлілого особистого майна сяяла одна річ, незаплямована часом. Статуетка Рейнбоу Деш. Її поза була могутньою, крила розправленими, а на обличчі — величезна посмішка...

— Ну ж бо, — м'яко сказав Каламіті. — Бери її. Я знаю, же ти їх збираєш.

— Але... хіба ти не хочеш її? — з подивом спитала я.

— Я вже маю її кьютімарку, випалену у мене на боці. Гадаю, вона вже достатньо близько до мене.

Я кивнула, потім обережно простягнула свою магію, і відчула сильну хвилю, коли вона торкнулася до статуетки. Я була... краще. Я відчувала, що можу *бути* краще, ніж була раніше. Зробити що завгодно. Більш спритна, більш граціозна... але значно більше. Я була, одним словом, *крутіше*.

Напис був саме таким, яким і мав бути у Рейнбоу Деш:

«Будь крутою!»

*** **

Каламіті вийшов зі своєї хати до дивного рудувато-помаранчевого повітря. Він був огорнутий жахаючими чорними щитками своєї старої анклавівської броні. Кінці чотирьох гвинтівок «Новасьордж» зловісно поблискували. Він перевірів свої крила і скорпіонячий хвіст.

Потім він опустил голову і зняв шолом. Він озирнувся, дозволяючи димному вітру грати з його гривною. Без свого капелюха він виглядав дивно.

— Забудьте, — пирхнув він, тупнувши. — Не буду я так ходити. — Він розвернувся і пішов назад у хату. — Най краще підстрілять.

Йому знадобилося менше хвилини, щоб зняти броню. Вельвет Ремеді огорнула її своєю магією, не забувши підібрати і шолом з ґанку.

— Ну, хоча б візьмемо її з собою. Ти можеш передумати, коли побачиш, які сили зібрав Ред Ай навколо вежі Тенпоні.

— Гаразд, — пробурчав він. — Я забрав усе, що хотів. Ходімо вже.

Я зупинилася.

— Каламіті? Я знаю, що ти сподіваєшся продати купу цієї зброї работорговців у Тенпоні, але я дійсно вважаю, що нам варто віддати її

Дітзі Ду. Знаєш, на знак подяки за те, що вона зробила для Другої Стайні.

Вельвет Ремеді заржала.

— Це був би доволі неособистий подарунок, Літлпіп. І, можливо, болючий, зважаючи на те, що работорговці зробили з нею. — Я нахмурилася, скривившись. — До того ж, невже ти дійсно хочеш дати ще більше зброї Новій Еплузі саме зараз? — Я мала визнати, що не хочу.

Вельвет Ремеді перевела погляд на Каламіті.

— Ти знаєш, що подобається Дітзі Ду? Я згодна з Літлпіп: ми дійсно маємо їй щось подарувати, щось таке, що показало б нашу вдячність за її допомогу.

— Ну... — Каламіті задумався. — Вона любить мафіни...

Вельвет виглядала шокованою.

— Хіба гулі взагалі можуть їсти?

Вочевидь, для них це не обов'язково, але вони можуть.

Я всміхнулася. Ми маємо двох найкращих кухарів на Еквестрійському пустищі, Хоумідж і Ксеніт.

*** **

Я провела більшу частину поїздки, намагаючись не думати про те, що недавно сталося. Я знала, що якщо буду думати, то знову почну плакати.

Натомість я спробувала зосередитися на дискусії між Вигнанцями, але вони полізли у політику Сталевих рейнджерів, і я відчула, як втрачаю увагу. Лицарка Строберрі Лемонейд сиділа поряд зі мною, втручаючись у розмову старших рейнджерів при кожній можливості.

«Строберрі Лемонейд, — подумала я. — Звучить смачно».

Я застогнала, зупинивши себе, перш ніж моя уява зайшла занадто далеко. Мені була потрібна Хоумідж. Я визирнула за борт пасажирського фургону. Над пустищем розповзалися сутінки, ми

наближалися до Фетлока. Внизу я помітила здебільшого розвалені залишки того першого котеджу, але мандрівний торговець та його механічний сич пішли далі.

Коли ми наближалися до Фетлока, я помітила стовп диму, що піднімався з люку, який вів до Стайні 29. З сусідніх стоків теж піднімався дим. Звуків бою не було.

— Це або дуже добре, — прокоментував Стілхувз, — або дуже погано.

Коли ми наблизилися, з тіней вийшов сталевий рейнджер. Спалахнуло світло. Я пригнулася, очікуючи на вибух.

Але це була не зброя. Це була сигнальна ракета.

— Дякувати Еплджек, — розчула я бурмотіння Стілхувза. Це були добрі новини.

Я видихнула. Пора вже було Еквестрійському пустищу дати нам передих.

*** **

Вдача не покидала нас, доки ми летіли крізь ніч над Мейнкеттенськими руїнами. Коли ми наближалися до вежі Тенпоні, я побачила світло вогнищ з табору Ред Ая внизу, що оточували вежу по землі і підсвічували лінію Селестії. Вони зайняли зовнішню частину станції Чотирьох Зірок.

Грифони літали по маршрутах навколо вежі, але вони літали низько, видивляючись цілі на землі. Я раптово зрозуміла, що Ред Ай не знає про *Небесного Бандита*. Він знав, що у нас є пегас, тому він міг здогадатися, що ми маємо швидший транспорт. Але він мав враховувати можливість, що ми йдемо пішки. І якщо це було так, ми б зараз ледве дійшли до Мейнкеттену, якщо б йшли сюди прямцем із Філлідельфії.

У нас був час.

У нас були проблеми. На даху вежі Тенпоні сиділа алікорниця. Її щит був опущений, щоб краще помічати наближення Літлпів. Я

могла її застрелити. Зебр'ячий автомат із глушителем запросто з цим впорається. Але щойно вона загине, всі алікорни навколо про це дізнаються. І був великий шанс, що Ред Ай теж.

Фургон сильно смикнуло.

— От лайно, — прохрипів Каламіті, коли ми почали опускатися. Іскрові батареї були вичерпані. І наш бідний пегас був занадто виснажений, щоб впоратися із раптовою зміною ваги. Він ледве не знепритомнів від напруження. Ми почали падати.

Я гарячково намагалася огорнути *Небесний Бандит* своєю магією. Якщо я могла тягнути себе крізь повітря, можливо, мені вдасться сповільнити або навіть зупинити наше падіння.

Мій ріг яскраво спалахнув. Напруга вдарила мене, ніби електричним струмом, мої ноги підломилися, нагадавши, що я не спала більше доби.

Ми досі падали.

Я штовхала сильніше, важко дихаючи, моє тіло тремтіло. Шар надсяйва вирвався з мого рогу. З його кінця почали вилітати іскри.

Сяйво навколо *Небесного Бандита* стало дуже яскравим. Воно привернуло увагу однієї з грифенок внизу, бо ми падали до їхньої лінії патрулювання. Грифонка обернулася до нас, підняла свою снайперську гвинтівку і вистрелила.

Тепер всі знатимуть, що ми тут. Але я не могла фокусуватися на цьому. Я вливала всі свої сили у те, щоб сповільнити наше зниження. Друге надсяйво огорнуло мій ріг. З нього вилітали промені світла.

Ми почали сповільнюватися .

— От холера, — кволо простогнав Каламіті, практично повиснувши на упряжі, коли алікорниця злетіла з даху і пірнула до нас, піднявши свій щит.

Я закричала, якимось набираючи силу, якої не мала (Будь сильною! Будь непохитною! Будь крутою!). Третій шар надсяйва вирвався з мого рогу. *Небесний Бандит* раптово зупинився, зависнувши в повітрі.

Ми почали підніматися.

Очі алікорниці розширилися і вона зупинила свій спуск. Її сяючий ріг почав електрично потріскувати, коли вона приготувалася кинути у нас блискавку.

Грифонка знову вистрелила. Цього разу куля влучила у фургон, залишивши невеличку дірку у даху. Грифонка почала перезаряджатися, коли її огорнуло зелене полум'я. Паєлайт весело пугукнула і повернулася до нас.

Вельвет Ремеді огорнула *Небесний Бандит* своїм щитом. Перша блискавка вдарила у нього, і щит розвіявся, але він захистив нас від удару. Частина мого розуму зрозуміла, що шок від удару міг знищити мою концентрацію, і тоді ми б впали і розбилися.

Алікорниця летіла вгору, поверталася на дах, тримаючи дистанцію між собою і нами, а її ріг знову потріскував електричним струмом.

Паєлайт із гордим виглядом приземлилася поряд із Вельвет Ремеді.

Ксеніт розбила чергову пляшку об підлогу і топталася по ній. Коли до нас полетіла друга блискавка, зебра схопила мою гриву зубами і закинула мене собі на спину. Потужний електричний розряд вдарив у *Небесного Бандита*, створивши електричну дугу по всьому металевому корпусу. Вельвет жіночно завищала і впала. Паєлайт крикнула і завалилася на підлогу фургона.

Ми з Ксеніт залишилися неушкодженими, її ізолююче зілля захистило нас. Ми продовжували підніматися. Більше ми нічого не могли зробити.

Алікорниця приземлилася на краю даху. Крихти магії почали формувати навколо неї кільце з моторошних дротиків.

Звідкись із даху промінь космічної енергії вдарив у алікорницю, пробивши щит у місці влучання, щоб вдарити чудовисько безпосередньо. Щит розвіявся, а алікорниця перетворилася на світний попіл місячного кольору.

Я левітувала *Небесного Бандита* на дах. Хоумідж чекала на нас там, левітуючи поряд із собою чужинну зброю. Щойно побачивши мене, вона галопом влетіла у пасажирський фургон і ув'язнила мене в обіймах.

Хоумідж!

Я відчувала її запах, м'якість її хутра і тепло її тіла. Моє ж тіло розслабилося в її обіймах, і я знову розплакалася.

*** **

— Зебра! — радісно запищала Хоумідж. Ксеніт відсахнулася, коли Хоумідж простягнула їй копито.

— Вона... не любить, коли її торкаються, — сказала я сексуальній сірій єдиноріжці. Хоумідж опустила копито і кивнула.

— І хто ж ти така? — спитала Ксеніт, пропонуючи познайомитися.

Мене охопило натхнення.

— Хоумідж, ти дозволиш... — Я затнулася. — Ти могла б спитати Ді-джея ПонЗ, чи можна Ксеніт провести трохи часу у ММНАРС?

Хоумідж і Ксеніт зацікавлено подивилися на мене.

— Будь ласка? — попросила я Хоумідж.

— Я... впевнена, що це можна влаштувати, — з довірою сказала Хоумідж.

Я обернулася до своєї подруги-зебри.

— Ді-джей ПонЗ має камери по всьому Еквестрійському пустищу. Можливо, одна з них бачила твою дочку або її плем'я?

Очі зебри розширилися. Я побачила проблеск надії.

Хоумідж посміхнулася.

— Так, звичайно. І я впевнена, що зможу вмовити Ді-джея ПонЗ дозволити тобі подивитися на деякі архівні записи. Я покажу тобі, як це робиться, а потім залишу тебе одну. — Вона трохи почервоніла. — Ми з Літлпіп будемо зайняті, але ми будемо недалеко.

— Вона любить шльопання і зв'язування, — сказала Вельвет до Хоумідж змовницьким, занадто гучним шепотом.

Я витріщилася на неї, люто почервонівши.

— Це неправда!

Хоумідж підняла брову.

— Ви двоє говорите про любов до зв'язування і шльопання? — невинно спитала вона.

— Ні. Тобто так, але...

— О-о, — Хоумідж удала, що зрозуміла. — Отже, ви говорили про те, що Вельвет любить зв'язування?

— Ні, я. Але... — От лайно.

— Отже, ти це любиш! — Хоумідж посміхалася занадто широко. Я здалася, похнюпивши голову і прийнявши свою приреченість.

Я звузила очі і прошепотіла до вугільнохутрої кобили:

— Всі ті рази, що я фантазувала про тебе? Це було до того, як я дізналася, що ти зла.

— Не хвилюйся, — сказала Хоумідж, з посмішкою обіймаючи мене копитом, її очі блиснули, коли вона глянула на Вельвет. — Минулого разу я дізналася про твою мультиоргазменність. Сьогодні я дізнаюся, скільки ти їх отримаєш перш ніж знепритомнієш. — Вона куснула мене за вухо. — А потім я дізнаюся, чи зможу повернути тебе до свідомості ще одним. Тому... зв'язування може знадобитися.

Я відчувала, як мене переповнюють жар і сором. Мені одночасно хотілося дозволити їй зв'язати мене та робити що завгодно... і втікти та сховатися під каменем навічно. Я хиталася, відчуючи слабкість, і ледве не впала. Хоумідж м'яко повела мене до дверей з даху.

— Вау, — сказала Ксеніт, стоячи поряд з іншими, коли ми йшли геть в її екзотичному голосі чулася нотка меланхолії. — З вашим дражнінням я вже почала співчувати малій. Тепер мені просто заздрісно.

— Так, — трохи приголомшено погодилася Вельвет Ремеді. — Мені теж. — Вона обернулася до Каламіті. — Без образ.

— Образи? Холера, та навіть *мені* заздрісно.

Хоумідж хіхикнула. Потім обернулася до інших.

— Ви йдете?

Я зупинилася, спершу подумавши, що вона запрошує їх подивитися. Це... я не можу... ні!

Але Хоумідж мала менш жорстокі плани.

— Для решти я приготувала той самий номер, що й минулого разу. Я про все подбала.

*** **

Вельвет Ремеді і Каламіті пішли, Вельвет згадувала щось про те, щоб затягнути бідолашного пегаса до спа. Хоумідж, Ксеніт і я залишилися у кімнаті з великим алікорном у фонтані.

Хоч якою виснаженою, емоційно спустошеною і до болю збудженою я була, я не могла задовольняти свої потреби, доки не були задоволені потреби інших. По-перше, треба було провести Ксеніт до Аварійної Радіостанції. Очі Ксеніт розширилися, коли вона побачила стіни моніторів. Багато з них досі блимали і страждали на викривлені зображення, але я бачила, що всі вони працюють.

— Це... дивовижно, — видихнула зебра. — Що це за місце?

Хоумідж розповіла їй, додавши:

— Зображення, які ти бачиш, йдуть із веж, таких, як та, що у Філлідельфії. Ще три дні тому екрани з Філлідельфії були темними. Ред Ай використовує ту вежу для чогось, і це не давало мені отримувати сигнал. Але завдяки Літлпіп, Ді-джей ПонЗ тепер має очі і в серці території работорговців. — Хоумідж співчутливо і обнадійливо посміхнулася до Ксеніт. — Ми нарешті зможемо почати робити там щось дійсно добре.

Зебра кивнула. Протягом наступної години Хоумідж інструктувала зебру стосовно управління камерами і доступу до архівів. Ксеніт це давалося важко. Я в цей час здебільшого спостерігала. У домі Хоумідж я нарешті відчувала себе у безпеці. Я більше не була на межі, більше не бігла і не билася, і моє тіло намагалось заснути.

Втім, я змогла отримати від них обох обіцянку спекти мафіни. Дітзі Ду скоро отримає найбільшу і найкращу партію мафінів в історії Еквестрійського пустища.

Потім нарешті ми з Хоумідж залишилися наодинці біля фонтану у фойє.

— І що ж мені з тобою робити, моя Героїня Пустища? — промуркотіла Хоумідж. — Тобто, з чого почати.

— Хоумідж, — нерішуче мовила я. — Нам треба поговорити.

— Отакої. Звучить серйозно.

Я кивнула. Впавши на круп, я почала говорити. Я почала з правди про Стілхувза і Шефа Ґрім Стара, сильно вибачаючись за те, що не розповіла їй раніше. Вираз обличчя Хоумідж був занепокоєним, але вибачаючим.

Потім я розповіла їй про Ред Ая та мегачари.

— Ми маємо евакуювати вежу, — нарешті сказала я. — Швидко і непомітно.

— Ми не можемо покинути вежу Тенпоні, — сказала Хоумідж, хитаючи головою.

— Я знаю, що ви в облозі. Але, може, з *Небесним Бандитом...* або крізь тунелі? — Я хвилювалася. — Це не може бути неможливим.

Хоумідж знову похитала головою.

— Ні. Хтось із мешканців, може, й піде. Але я все одно не можу піти. Ми не можемо дозволити Ред Аю захопити це місце.

— Я знаю, що Ді-джей ПонЗ важливий, але не настільки важливий, як твоє життя. — Вона, звичайно, не могла цього зрозуміти. Але я

бачила *Сади Еквестрії*. Я знала.

— Тоді ти серйозно недооцінюєш потребу у голосі правди та надії у цьому зруйнованому світі, — сказала мені Хоумідж. — Ді-джей ПонЗ дає поні з Еквестрійського пустища попередження і поради, які потрібні їм, щоб вижити. Але, більше того, він дає їм підтримку і надію, яка робить їх виживання вартим.

Я відвела погляд і кивнула, відчуваючи себе присоромленою. Вона мала рацію.

— І хоч я і кажу, що Ді-джей ПонЗ найважливіша річ, яку ми маємо зберегти і захистити, він не єдиний скарб у цій вежі.

Я здивовано підвела погляд. Це щось нове.

Хоумідж лагідно провела копитом по моєму волоссю, в той час як її грива впала їй на очі.

— Літлпіп, люба, — сказала вона; це слово вдарило мене, ніби блискавка, запалюючи бажання і мрії. — Вежа Тенпоні була видатним відділенням Міністерства Магічних Наук. Це не готель або торговий центр. Тут є таємниці.

— Таємниці? — спитала я, та клята допитлива поні в моїй голові оживилася від самої ідеї. — Що за таємниці? — Я відчувала, що Хоумідж вагалася, сказати мені чи ні. Але лише мить.

— Літлпіп, ти колись задумувалася, як я, публічна помічниця Ді-джея ПонЗ, можу залишатися тут, коли тутешні лицемірні поні так його зневажають? — Я мала визнати, що це питання ніколи не спадало мені на думку.

— У вежі Тенпоні є таємне суспільство. Саме вони, я б сказала, тут головні. — Вона відступила і озирнулася. — У цій будівлі є місця, замкнені від звичайної публіки. Місця, де відбувалися міністерські таємниці. Всілякі магічні досліді і розробки.

Вона подивилася на мене, відкинувши волосся з очей.

— Знаєш те набридливе закляття щита, що є у всіх алікорнів? Його розробляли *тут*.

Я помітила, що дивлюся на потьмянілу від часу бронзову статую. На алікорна.

— І ти ще не бачила, яким сильним може бути це закляття, якщо вкачати у нього достатньо сили, — сказала мені Хоумідж. — Єдина причина, з якої щити алікорнів можна пробити достатньою вогневою потужністю, це те, що вони не можуть проявляти його у повну силу.

— Власне, — сказала я, згадавши, як підсилена алікорниця з Філлідельфійського кратеру літала по будівлі, зриваючи щитом стіни та підпори, — здається, бачила.

Хоумідж попросила мене розповісти їй про це. Коли я закінчила, вона кивнула, помітно вражена.

— Думаю, ти права, — визнала вона.

Хоумідж продовжила:

— За кілька тижнів до кінця одне з інших відділень Міністерства Магічних Наук розкололо якесь субзакляття, яке вони використали для того, щоб покращити закляття щита. Не зробити їх потужніше, але зробити так, щоб спеціально визначені поні могли проходити крізь щит, ніби його там нема. Вони почали створювати зачаровані щитові генератори, розташовуючи їх всередині кімнат або у секціях будівлі, які вони хотіли захистити.

З цими словами Хоумідж стрибнула на бортик фонтану і ритмічно постукала правим переднім копитом по статуї алікорна. Я охнула, коли ріг статуї спалахнув магією, і по стінам розповзлася аура магічного щита.

— ММНАРС і Атенеум Твайлайт входять до закритих зон вежі Тенпоні, — з посмішкою сказала вона. — Для мешканців внизу Діджей Пон3 завжди був дивним самотником, який живе у тій частині вежі, куди ніхто не може потрапити, і завжди спілкується із зовнішнім світом через посередників.

У мене відпала щелепа.

— Після того, як закляття було увімкнене, вимкнути щит було можливо тільки зсередини, а всередину могли потрапити лише поні, визначені тим субзакляттям...

— Закляттям Обходу, — сказала я, повільно піднявши щелепу. Хоумідж питально дивилася на мене. — Субзакляття, воно називається Обходом. Твайлайт Спаркл створила їх із зебр'ячих чар за допомогою зворотного інженірінгу.

«Як і СтелсБаки», — подумала я. Які там, в дупу, щити, що пропускають конкретні матеріали.

От халепа.

Мені все-таки доведеться вбити Богиню для Ред Ая. Це не лише єдина можливість захистити Хоумідж і мешканців вежі Тенпоні, це ще й єдиний спосіб не дати йому придивитися ближче до цього місця.

— Ми можемо перевести всіх поні у вежі до захищених зон? — спитала я.

— Ненадовго, — відповіла Хоумідж. — І я не думаю, що з цього буде багато користі. Якщо ця крада-бомба вибухне, вона знесе фундамент і все, що не захищене. Всі щити Еквестрії не зможуть врятувати нас від падіння.

Вона похмуро визнала:

— Щити, що використовувалися для захисту всієї будівлі, не працюють ще з першої бомби.

— Я знаю, — сказала я їй, і розповіла, як неправильний поворот у підвалі привів мене до кімнати, повної генераторів. Я не згадувала поні-ремонтницю, яка загинула від шрапнелі, коли мегазакляття перевантажило їх, і всі вони вибухнули.

І раптом я зрозуміла ще дещо.

— Ред Ай досліджує спосіб надурити Обхід, — попередила я її. Якщо ці щити використовувалися для укриття найважливіших досліджень принаймні одного з міністерств... що ж йому потрібно? Чи

воно тут? — Особливого успіху він поки що не досяг, але його поні працюють над цим.

Хоумідж нахмурилася.

— Кепсько. — Вона зістрибнула з фонтану. — Дякую за попередження, Літлпіп. — Вона підійшла до мене. — Проблема у тому, що вже є спосіб надурити... Обхід, так?

Я кивнула.

— Обхід працює з генетикою. І він не настільки точний, як вважало Міністерство Магічних Наук. Близькі родичі визначених поні, або навіть прямі їхні нащадки можуть пройти крізь Обхід. Саме тому я можу потрапити сюди, навіть якщо щити підняті. — Хоумідж подивилася на алікорна, а потім знову на мене.

— Щити у вежі Тенпоні були налаштовані так, щоб пропускати лише Твайлайт Спаркл і трьох єдинорогів найвищого рівня у мейнgettенському відділенні ММН. Виявилося, що я прямий нащадок одного з цих високопосадових єдинорогів, — відкрилася вона мені. — Як і поні, які насправді контролюють вежу Тенпоні. Тому вони бажають, щоб я була тут. Допоки я не мутитиму воду *забагато* сильно, — обережно додала Хоумідж.

Ох. Он воно як.

— Визнаю, я багато тебе їм хвалила. І я вважаю, що мені нарешті починає вдаватися переконати інших. Через деякий час я зможу покласти особливі ресурси цієї вежі до твоїх копит. — Хоумідж ніжно посміхнулася. — Давай я влаштую тобі *розширену* екскурсію.

*** **

Закляття щита були лише початком. Хоумідж вела мене крізь закриті коридори і приміщення, одне за іншим, вимикаючи для мене щити і відновлюючи їх за нами.

Ми увійшли у великий кутасти ритуальний зал, відбілений до сліпучої білини. Підлога була складною мозаїкою з білих плит,

складених у вишукані магічні візерунки. До заскленого даху йшов дзеркальний димар, дивлячись у темряву хмар зовні.

— Що це?

— Це, — повідомила Хоумідж, — Зал мегазаклять.

Я запнулася.

— Зажди... тут можна чаклувати мегачари?

Хоумідж хіхікнула.

— Так і ні. Тут можна начаклувати конкретне мегазакляття. Якщо маєш достатньо єдинорогів, які його знають це заклиття. Кожний зал, вочевидь, прив'язаний до конкретного заклиття.

Я кивнула, у мене раптом пересохло в роті.

— Скільки... залів мегазаклять... є у вежі Тенпоні?

— Лише цей, — сумно визнала Хоумідж. — І він непридатний.

— Непридатний?

Хоумідж підійшла до одного з тридцяти двох кутів залу. Вона підняла левітацією аудіопристрій.

— Я знайшла це у записувальній студії. Вочевидь, до монтажу це так і не дійшло.

Хоумідж увімкнула пристрій, і з нього полилася нав'язливо спокійна музика, глибокі звуки арфи. Я заплющила очі і відчула, що качаюся під музику. Вона була загадковою, я такої ще ніколи не чула.

— Я намагаюся пустити її в ефір раз на рік, пізно вночі. Вона мені подобається, але зовсім не в дусі Ді-джея Пон3.

Я кивнула, бажаючи, щоб вона замовкла. Я насолоджувалася музикою. Вона говорила зі мною, торкаючись скорбот минулого тижня, але не роблячи мені боляче.

Музика закінчилася хвилиною звуку, яка повільно згасла луною.

Я почула голос із запису, він звучав так, ніби поні говорила крізь інтерком студії.

«Це було дивовижно, Ліро. Тепер давай спробуємо...»

Але сварка на задньому плані, спочатку ледве чутна, швидко ставала гучнішою. З кімнати запису пролунав голос кобили, мабуть, тієї самої Ліри:

«Що там відбувається?»

«Ем... Я тобі не казала, але Твайлайт Спаркл вже три дні не спала, готуючись до інспекції Принцеси, і сьогодні весь день у стервозному настрої. Раджу уникати її. Не хвилюйся. Не думаю, що вона прийде сюди.»

Голоси, що сперечалися за дверима студії, стали достатньо гучними і близькими, щоб можна було розібрати слова.

«... Просто чудово, Твайлай. Вона тепер ридає у туалеті.»

«Ну, мені прикро. Але такі результати просто неприйнятні. Я не можу піти до Принцеси і сказати їй, що ми дали її ім'я мегазакляттю, яке... яке непридатне!»

Поні у студії замовкли. Сварка йшла просто за їх дверима. Твайлайт Спарк і чоловічий голос, що здавався непевно знайомим.

«Є кращі способи розібратися з цим, ніж просто схопити поні, тицьнути і сказати: “Дивися, ось тисячі й тисячі трупів поні, які загинули, бо твоє закляття відстій. Поясни це їм.” Яким хріном це мало допомогти?»

«Невже ти не розумієш, Спайку? Зебри мають ракети з мегачарами у боеголовках. Сотні таких ракет. Якщо вони їх запустять, ці ракети долетять від земель зебр до Еквестрії за кілька хвилин. І цю Селестію-Один, чи Селестію-Прайм, чи як вони її там назвали, навіть не можна начаклувати не у сонячну погоду. Я не можу сказати Принцесі, що єдиний захист, що ми маємо від цих ракет, може бути переможений хмарним днем. А що як зебри вирішать атакувати нас вночі?»

«...»

«Знаєш що? Забудь, Твайлайт. Я піду посплю. І, відверто кажучи, тобі теж варто.»

«Ти завжди спиш. Мене чекає робота.»

«Мені все одно. Розбуди мене, коли Твайлайт, яку я знаю і люблю, вирішить завітати. До тих пір я не хочу навіть з тобою розмовляти.»

«Уггх. Гарзд.»

*** **

— Тут, — сказала Хоумідж, обводячи копитом просторе сільськогосподарське відділення, — ми дізналися, що Міністерство Магічних Наук вдосконалило закляття, які очищують воду від радіації і навіть пошесті. — Я була приголомшена. Якщо б тільки той божевільний доктор-гуль знав. Заради чого він вбив так багато...

— На жаль, — повідомила мені Хоумідж, — закляття працюють лише у невеликому масштабі. З великими зусиллями ми можемо очистити одне дерево, фрукти стануть спілими, соковитими і ідеальними для споживання... але ніщо не завадить отруті знову просочитися всередину, і зона впливу настільки мала, що знадобиться армія єдинорогів, щоб розчистити достатню площу для саду і не боятися, що ґрунт знову зіпсується ще до врожаю. Але горщикові рослини вдаються чудово.

— Але якщо б ви могли начаклувати його одразу повсюди. Очистити все... — Я зрозуміла, що я бачу. Це були компоненти *Садів Еквестрії*.

— Я б сказала, що ти мариш, але ж я розмовляю з моєю Літлпіп. Я тебе добре знаю.

Пора було розповісти їй.

Коли я закінчила, Хоумідж в'яло впала.

— Я? — вона подивилася на мене, ніби благаючи зректися правди.
— Спасіння... всієї Еквестрії... залежить від мене?

Я кивнула.

— Від тебе. Від Дітзі Ду. І ще чотирьох. Ми поки що не знаємо, кого саме.

— Це закляття... воно все виправить?

— Практично все. — Я кивнула. — Але спочатку треба ще дещо зробити. Я не Спаситель пустища, Хоумідж. Це ти. Ти і вони. — Я трохи сумно їй посміхнулася. — Я лише розчищаю шлях.

Хоумідж довго на мене дивилася. Потім підвелася.

— Мені треба випити...

*** **

На фіг мою матір і на фіг мою вразливість до залежності. Ми знову були в Атенеумі, і Хоумідж топила себе у яблучному віскі, а я була поряд з нею, буха у... у що там поні бувають бухими.

— ... А потім, — пробурмотіла Хоумідж продовжуючи історію, яка злилася з іншою історією, яка перескочила від початкової історії десь чотири історії тому, — Джоукблю каже: «Пфф, теж мені проблема. У вас одна коробка, яка зсередини більше, ніж ззовні. Що ж, *пане Хувз*, у мене є чотири малих торби, і я можу нести в них близько тридцяти гвинтівок і більше набоїв, ніж ви можете уявити. Трясця, та ви б бачили, скільки грабель я можу запхнути у свою скриньку для інструментів вдома. — Хоумідж зі стуком опустила пляшку з віскі на стіл для виразності.

Я мовчки рухала копитами, намагаючись виміряти свою уяву. Я була п'яна і мабуть чогось не розуміла, бо граблі ніяк не могли вміститися у скриньку для інструментів. Нарешті я здалася, вирішивши, що це був жарт.

— Забавне ім'я, Джоукблю. Як вона його отримала?

Хоумідж стала похмурішою, хоча не більш тверезою.

— Вроджений дефект. Її матір потрапила під вплив вбивчого жарту, коли була вагітна. Пощастило, що вони взагалі вижили.

— А-а, — сказала я, насправді не розуміючи, але все одно втішаюче простягнула копито. Це здавалося правильним, хоч я і перекинула кілька пляшок яблучного віскі. На щастя, більшість з них були пустими.

На мене налетів спогад, і я заплакала.

— Літ... піп? Що таке?

Із переривчастим диханням, я розповіла:

— Я застрелила одну зі сталевих рейнджерів. У потилицю. Гадаю, це вона вбила мого старого наставника, але... я не впевнена.

— Ну, здається, та сука це заслужила. Як, здається, і всі сталеві рейнджери.

— Так, я знаю... але я просто підкралася і застрелила її. І продовжувала стріляти. Навіть коли вона була мертвою. Доки я не спустошила Літл Макінтоша в її труп. — Мої груди тремтіли від схлипування. — Мені... мені не подобається поні, якою я стаю. Думаю, я втрачаю себе. — Мій голос зарвався. — Монтерей Джек був правий. У мені залишається все менше мене для порятунку.

Хоумідж була поряд зі мною. Я не пам'ятала, коли вона покинула свій стілець. Вдруге за цю ніч вона обіймала мене, а я плакала.

Вона м'яко повела мене до свого ліжка.

— Йди сюди, Літлпіп. Відпочинь.

*** **

Якщо Ред Аю не подобалося, що я залишаюся у вежі Тенпоні, він цього ніяк не показував. Навіть втрата алікорниці і грифонки залишилися ніби непоміченими. Я знала, що це має мене занепокоїти. Натомість я це ігнорувала. Натомість я розслаблялася. Я навіть сходила до спа із Хоумідж. Двічі.

Я не хотіла вважати себе егоїстичною поні; але на хуй Ред Ая, мені це було потрібно. І хіба я хоч трохи не заслуговувала на це? Може й ні, зважаючи на мої помилки — пошкоджену кулю спогадів, дуже тупі

бойові плани, похід за Мур наодинці. Але якщо не я, то мої супутники точно заслуговували.

Я сподівалася, що Ксеніт і Хоумідж поладять. Але хоча зебра, здається, подобалася Хоумідж, Ксеніт зберігала вдячну, але відсторонену поведінку, навіть трохи холодну. Це зробило випікання мафінів на кухні настільки незручним, що я провела цей час за столом у бібліотеці, досліджуючи і читаючи.

Я щойно закінчила читання повної версії *«Практичного застосування самоцвітів»* у порівнянні з моєю, і саме дивилася на велику картину Розкішної долини, коли увійшла Ксеніт.

— Пощастило з пошуками дочки? — спитала я, намагаючись, щоб це прозвучало буденно, нагадуючи їй, які видатні і унікальні інструменти Хоумідж дала під контроль зебри.

— Так і ні, — відповіла Ксеніт. — Я бачила ознаки її племені. Вони жили біля пагорбів у підніжжя Кантерлотських руїн. — Вона швидко додала: — На безпечній відстані від Хмари. Але я не бачила ознак моєї дочки. Тим не менш, я вдячна тобі за це...

— Тобі варто дякувати Хоумідж.

— Вже подякувала.

— Тоді чому ти поводишся так... холодно поряд із нею?

Зебра оцінююче дивилася на мене. Оцінювала мене. Потім нарешті сказала:

— Хіба ти не бачила зброю, яку вона використала? Твою кохану торкнулися зірки. Вона проклята. Від неї добра не буде.

Ксеніт вийшла.

Ну блядь. Здавалося, що навіть зараз зебру було не перевпевнити, коли справа доходила до цієї маячні. Мабуть, мені пощастило, що я не вступила у кров зоряного поріддя, а то вона могла б вважала, що я теж проклята.

— Не існує ніяких проклять! — роздратовано вигукнула я їй услід.

Глибоко зітхнувши, я занурила голову у розсипані книжки.

За кілька хвилин по тому увійшла Хоумідж, її ніс був трохи замазаний тістом.

— Отже, — хрипкувато прошепотіла вона, обіймаючи мене передніми ногами. Я почервоніла, відчуючи приємне, неконтрольоване тріпотіння, що охопило моє тіло, ніби я впала на ліжко з метеликів. — На чому я зупинилася? — Тріпотіння сконцентрувалося у нижній частині мене, ставши дуже теплим і приємно нестерпним. — Двадцять... три, так?

О Богині! Вона дійсно рахувала!

*** **

Небесний Бандит прорізав повітря, ми наближалися до Розкішної долини. Небо було прохолодне і трохи заплямоване димом. Долина внизу була кам'янистою пусткою, цілком позбавленою життя.

Лише розкидані повсюди маленькі дірки попереджали, що печери внизу були домом для дюжин, якщо не сотень, найбільш небезпечних монстрів в усій Еквестрії. Пекельних гончаків.

Я левітувала до себе бінокль і подивилася на горизонт. Вирва у кілька миль діаметром показувала, де вибухнула крада-бомба. Бомбу пронесли під землю, де і підірвали. Поверхня провалилася вниз, у заповнені токсинами тунелі.

За останні двісті років вирва потріпалася і розрослася у широкий кратер. Він трохи світився, навіть при денному світлі. Його заповнювали сотні дірок.

На краю кратера я бачила обвалені стіни Маріпоні. Колишня станція з видобування самоцвітів, будівля мала більше спільного з Розбитим Копитом, ніж із будь-яким з міністерських відділень, що я бачила. Її можна було назвати фортецею, хіба що зруйнованою. Вибух і вирва відірвали шматки фундаменту і обвалили все інше. Десять третина будівлі обвалилася у кратер. Решта постраждала від мега-землетрусу.

— Ох ти ж! Якщо Богиня пережила це, гадаю, же вона заслужила двісті років життя.

— Який план, мала? — спитала Ксеніт.

— План? — Вельвет Ремеді всміхнулася. — Гадаю, Літлпіп просто планує увійти туди і застрелити її.

Мої друзі витратили останні кілька днів на дуже потрібний відпочинок, як і я. Незважаючи на зростаючу безнадійність нашої місії, всі відпочили і знову були у формі. Якщо я зазнаю невдачі і загину, я буду щаслива, що це станеться саме так. Із цими поні.

Ні, заждіть. Зебри не поні. Із цими *особами*.

— Шо ж, вельми файно, же я продав усю ту зброю і придбав нам багацько набоїв. Навіть добув трохи зачарованих для Лі'л Макінтоша. Не знаю, чи зачаровані вони для вбивства Богинь, але ми можемо ся сподівати.

Я перевірила ПіпБак і увімкнула свою Іскру Пильності. Перевірила дату і час.

— Дітзі Ду має отримати свої мафіни приблизно зараз. — Я посміхнулася до Ксеніт. — Дякую, що допомогла з ними. Я впевнена, що вони їй сподобаються.

Я зрозуміла, що коли ми із Ксеніт переходили рів і виходили за Мур, я була на Еквестрійському пустищі трохи більше п'яти тижнів. Тепер було майже шість. За шість тижнів від учня ПіпБак-техніка до майбутньої боговбивці.

— Моє життя просто сюрреалістичне.

Вельвет Ремеді прихилилася ближче.

— Тож до скількох ви дійшли?

Я гаряче почервоніла і затулила обличчя копитами.

— Приготуйте ся, — гукнув Каламіті. — Нападники у повітрі на вісім годин!

Я різко підняла голову і знову взяла бінокль. П'ять сяючих куль, щити алікорнів, наближалися до нас із Маріпоні.

— Холера, треба таки було вдягнути той клятий обладунок Анклаву, — лайнувся Каламіті. — Лі'лпіп, збирай Грім Спітфайр. Поїздка буде труською!

Я левітувала магічно посилену великокаліберну гвинтівку з чохла Каламіті і почала збирати її.

Чотири опівнічно-синіх алікорни раптово з'явилися навколо нас.

— Зірки прирекли мене на тисячу з'валтувань рогом Найтмер Мун, — прошепотіла Ксеніт поряд зі мною, шокувавши мене майже так само, як і прибуття алікорнів.

— Ти занадто довго була поряд із Літлпіп, — висловила думку Вельвет, виймаючи свій дробовик. Алікорни вже піднімали свої щити.

{{ВІТАЮ У ДОМІ БОГІНІ!}}

Голос гуркотів у моїй голові, розкочуючись власним відлунням.

— Ох... — хитаючись, простогнала Вельвет. — Це недобре.

{{ПРИБЕРІТЬ СВОЮ ЖАЛЮГІДНУ ЗБРОЮ І ЗАХОДЬТЕ! ВИ МОЇ ГОСТІ! БО МЕНІ, БОГІНІ, НЕМА ЧОГО БОЯТИСЯ ВІД ВАС!}}

О ні. Ні-ні-ні-ні-ні!

— Якщо їй нема чого бояти ся нас, нащо цей спектакль? Холера, чому б їй просто не прогнати нас?

Ксеніт переводила погляд між нами трьома.

— Про що ви говорите?

Але я знала. Клянуся Богинями — справжніми — я знала.

Із важкістю, я сказала:

— Бо вона хоче, щоб ми щось для неї зробили.

*** **

Нас конвоювали до розваленної будівлі. Заходячи на посадку, ми побачили принаймні три дюжини алікорнів, що стояли навколо руїн. Єдиним рухом, у вражаючій єдності, всі вони обернули свої голови до нас.

Це була незрівнянно наймоторошніша річ в історії усього.

Четверо алікорнів провели нас крізь двері. Свої щити вони скинули. Відверто кажучи, вони їм і не були потрібні. Наші сили були явно меншими.

Я була здивована, коли алікорни привели нас до чогось схожого на пост охорони всередині будівлі. Ця кімната була майже непошкоджена, хіба що часом. Решта кімнат та коридорів, що ми бачили, були поламані і розвалені, пошматовані підземним вибухом і роз'їдені століттями і погодою. Ця мала кімната була майже... неторканою.

Богині тут не було. Тут не було нічого, окрім кількох стільців, блока із чотирьох запилених моніторів і мікрофона, картотеки і кількох до смішного чистих кухлів для кави. Над моніторами було скло, але за цим вікном не було нічого, окрім металу в кількох дюймах від нього. На протилежній стіні були двері у ніші. На стіні були дивні борозни.

— Гадаю, це наша камера, — сказав Каламіті. Якщо так, тут буде задушливо. І тіснуватو, якщо хтось із алікорнів спробує залишитися з нами.

{{МИ БУДЕМО ГОВОРИТИ! АЛЕ СПЕРШУ БОГИНЯ БАЖАЄ, ЩОБ ВИ ПОБАЧИЛИ! ЩОБ ЗРОЗУМІЛИ І ВРАЗИЛИСЯ!}}

Голос Богині не просто відлунювався, зрозуміла я. Він відлунювався зарані. Ніби дюжини менших, слабших голосів всередині цього голосу намагалися одночасно сказати одне й те саме, і їм це не дуже вдавалося. Голос Богині був хором.

— Що зрозуміли? — спитала Вельвет Ремеді. Ксеніт дивилася на неї з нерозумінням.

{{БОГИНЮ!!!}}

Запилені монітори ожили. Один з них показував різнокольорових поні у лабораторних халатах, які ходили по значно більшій версії цієї кімнати, повній моніторів, мейнфреймів і груп блимаючих вогників. *«Готові починати за вашим сигналом»*, — сказала зеленувато-жовта поні з кьютімаркою у вигляді колби з пузирчастою зеленою рідиною, дивлячись на нас крізь монітор.

— Це зображення з давнього минулого, — мовила Ксеніт.

Другий монітор показував величезний цех. Його заповнювали шість здоровенних взаємозв'язаних баків, повних вируючою світною сумішшю, яка відсвічувала лавандовим і зеленим під скляними кришками, світло відкидало на все навкруги кольорові тіні. Магічні пристрої звисали зі стелі навколо. Містки оточували баки, інші звисали зі стелі над і поміж ними, закінчуючись десь посередині кімнати біля якоїсь панелі управління.

— І знову ця довоєнна Еквестрійська мода на містки над цехом, — пробурчала я.

— Це?.. — почала питати Вельвет Ремеді, коли на третьому моніторі з'явилася одна поні. Літня лавандова поні із сивими смужками у фіолетовій гриві. Кімната за її спиною була розміром із нашу, заповнена таким самим обладнанням для спостереження. Але там, де ми бачили лише металеву стіну, її вікно дивилося на цех із другого монітору.

— Твайлайт Спаркл. — Кивнула я.

— Ем, ваша божественносте, — сказав Каламіті у повітря, цокнувши копитом по останньому монітору. — Сподіваюся, ви в курсі, же цей зламаний? — На моніторі була величезна тріщина, і показував він лише райдужні ляпки.

{{ЗЛАМАНИЙ? ЩО? ЗВИЧАЙНО ЗНАЮ! БОГИНЯ ЗНАЄ ВСЕ!}}

Тихі суб-голоси продовжували телепатично відлунювати два останніх слова ще кілька секунд після того, як Богиня закінчила

«говорити».

— Чудово, — уїдливо сказала Вельвет Ремеді.

«Готові починати тести на поні, — сказала Твайлайт Спаркл, її голос звучав трошки нервово. — Хай заходить».

«Впускаємо піддослідну номер один», — оголосив поні на першому моніторі.

«Не називайте її так!» — попередила Твайлайт. Вона підійшла до оглядового вікна, левітуючи кухоль, наповнений здається, чаєм, до своїх губ, і зробила акуратний ковток. Вона відставила кухоль і наблизила писок до мікрофона. На другому моніторі мила блакитна єдиноріжка із розкішною сиво-сріблястою гривною повільно вийшла на підвішені містки.

Вона обернулася і подивилася на вікно.

«Твайлайт Спаркл, я просто хотіла знову подякувати тобі за те, що ти дала мені цю можливість. Це так багато для мене означає».

«Нема за що, Тріксі», — лагідно сказала Твайлайт Спаркл. Їм'я було знайомим, але знадобилася якась мить, щоб згадати. Тріксі: кобила з котеджу на краю Фетлока. Вона відправилася до Мейнкеттену на зустріч із Твайлайт Спаркл, і так і не повернулася.

Лавандова поні натиснула копитом кнопку, і вишукана золота чаша піднялася з консолі у кінці містків. Фіолетово-зелена рідина піднялася по трубах з баків до пристрою нагорі. Потім тоненький струмок полився у чашу.

Тріксі пройшла по платформі і понюхала чашу.

«Це троянди?»

Твайлайт тихо всміхнулася.

«Так. Я додала запах. Сподіваюся, смак теж буде як у троянд».

«Насправді?» — Тріксі підвела приголомшений погляд до Твайлайт Спаркл.

Вуха Твайлайт опустилися.

«Нажаль, скоріше за все, ні. — Вона вагалася. — Тріксі, ти знаєш що не зобов'язана це робити...»

«О, але я хочу, — наполягла блакитна єдиноріжка. — Я хочу допомогти. І... це зробить мене сильнішою? Як Луна і Селестія?»

«Ну, не настільки сильною. Але так, сильнішою».

«Отже, як ти?»

Твайлайт Спаркл виглядала ніяково.

«Ми сподіваємося на більше».

«І... це безпечно, так?»

«Абсолютно, — запевнила Твайлайт Спаркл блакитну єдиноріжку на містках під нею. — Всі тести дали вражаючі результати. Єдина змінна це, ну, доза. І для цього нам треба провести тести з поні-добровольцями, такими, як ти. Якщо пощастить, то все вдасться з першого разу, і ти будеш першим новим алікорном з часів народження Луни».

Єдиноріжка на кінці містків кивнула. І пробурмотіла щось схоже на «велика і могутня пахне трояндами», потім подивилася вгору широко розкритими очима.

«Ти впевнена, що мені не варто почати з трохи більшої дози?»

Твайлайт Спаркл приглушила смішок.

«Ні, я...»

На моніторах все сталося одночасно.

Зі зламаного я почула жахливий гуркіт, і райдужні плями перетворилися на сліпуче світло.

На інших трьох світ затрусився.

На першому почали сипатися уламки стелі, деякі одразу вбивали поні, один заблокував двері. Мейнфрейм перекинувся, спалахнувши іскрами.

На другому моніторі весь цех трусився. Я почула гучне тренькання, коли кілька кабелів, що тримали підвішені платформи,

зірвалися зі стелі. Секції містків попадали. Два баки прорвало, коли третина даху обвалилася, їх світний вміст пролився у приміщення. Я бачила, як автоматичні системи відрізають і закривають зв'язки з іншими баками. Тріксі закричала, коли половина кабелів, що тримали її секцію містків, обірвалися, від чого платформа загойдалася.

На третьому моніторі блимали попередження: *«Зафіксовано сплеск радіації!» «Зафіксовано сейсмічну активність!» «Загроза токсичного забруднення!» «Ізоляція безпечних приміщень!»*

«Ні!» — закричала Твайлайт Спаркл, коли величезна броньована плита насунулася на двері до її кімнати. Вона обернулася до вікна, коли зверху опустилися масивні броньовані віконниці.

«ТРИКСІ!»

На другому моніторі платформа Тріксі нахилилася і гойднулася по низькій дузі. Єдиноріжка зісковзувала по нахиленій поверхні, намагаючись вхопитися за щось, коли нижня частина фрагменту містків вдарила по скляній кришці одного з баків і розбила її. Блакитна єдиноріжка занурилася у бак.

Всі монітори блимнули і погасли.

Ми четверо стояли у кімнаті охорони, шоковані, ми відвели погляди від моніторів, щоб подивитися одне на одного.

Третій монітор знову запрацював.

«Дорогі будь-хто. Це кобила Міністерства Магії, Твайлайт Спаркл, — сказала ослабла Твайлайт. — Прошло вже два дні, відколи мегачари вдарили по Маріпоні. З відсутності порятунку я можу лише припустити, що цей удар був не єдиним.

Я залишаю цей запис на випадок, якщо хтось все-таки прийде. Я у пастці у третій кімнаті безпеки на поверсі баків Маріпоні. — Літня лавандова поні зверталася до камери. — Запобіжники, що мали дозволити мені відкрити її, не працюють; і, на мій жаль, я розробляла ці кімнати так, щоб вони витримали близький удар мегачар, тому моїй магії з кімнатою теж не впоратися».

Каламіті, Вельвет Ремеді, Ксеніт і я дивилися на монітор, розуміючи, що ми бачимо прощальне послання Твайлайт Спаркл. Мій зір почало розмивати вологою. Я намагалася змусити себе не плакати. Я і так забагато плакала цього тижня. Але сльози все одно котилися по моїм щокам.

«У мене закінчилася їжа, і водяний талісман у кімнаті, здається, пошкоджений. — Вона криво всміхнулася і сказала: — Принаймні, я впевнена, що чиста вода не повинна бути такого кольору. І ще у мене почалися галюцинації. Мені здається, що я чую крики поні з Маріпоні, ніби з ними коїться щось жахливе. Але я знаю, що це неможливо. Стіни звуконепроникні.

Я постійно чую голос Тріксі у себе в голові, її крик. Іноді стає настільки погано...»

Лавандова поні відмахнулася.

«Неважливо. Важливо те, що ми спробували. Ми спробували, і підійшли дуже близько. Ще б тиждень, може, навіть лише кілька днів, і наша робота не просто змінила б хід війни, я вірю, що ми могли б досягти мирного рішення.

Зараз важливо те, що ми досі маємо ще один шанс. Знайдіть Спайка. Він мій найвірніший помічник... Мій помічник номер один... Знайдіть його...»

Твайлайт Спаркл ніби заснула. Монітор знову вимкнувся.

— Спайк? — спитала Ксеніт.

Монітор знову ожив. Змучене обличчя Твайлайт Спаркл було притиснуте до камери. Вона виглядала атрофованою, божевільною.

«Тут щось відбувається. Я... я не знаю, що саме. Але це погано. Якщо ви у Маріпоні, тікайте. Тікайте, доки можете, і скиньте зебрячу ракету на це місце...»

Раптово з динаміка під другим монітором пролунав гучний металевий скрегіт. На моніторі ми побачили, що металева плита піднялася з дверей, як і металеві віконниці з вікна.

Другий монітор ожив. Кімната з баками була у жахливому стані. Підлога була до рівня стегна вкрита сумішшю рідин. Там щось плавало. Ні, не плавало... тіло світло-червоної єдиноріжки тягнуло крізь рідину телекінетичне щупальце. Ми дивилися, як щупальце тягнуло тіло з калюжі до одного з баків. За мить тіло зникло за краєм баку.

Смуги крові тягнулися вгору по кількох з баків.

На третьому моніторі Твайлайт Спаркл повзла до дверей, занадто слабка від голоду та зневоднювання, щоб підвестися. Не в змозі стояти, вона не могла бачити, що відбувається у неї за вікном.

У кімнаті спалахнуло світло. Блакитне світло, яке набуло форми Тріксі. Блакитна єдиноріжка стояли, сяючи, перед Твайлайт Спаркл. Під таким кутом ми чітко бачили її обличчя, коли вона заговорила до лавандової єдиноріжки, яка колись носила Елемент Магії. Ілюзія Тріксі заговорила, але слів не було.

«Вибач, Тріксі», — проскиглила Твайлайт Спаркл.

Доки рот ілюзорної Тріксі продовжував рухатися, Ксеніт проштовхнулася повз мене і прихилилася ближче. Наша зебра почала читати по рухам губ ілюзії.

— ... за що вибачатися. Врешті, твій експеримент вдався. Він спрацював значно чудовіше, ніж ми могли мріяти. Не вибачайся. Радій. Ми будемо жити вічно, ти в я.

Я відчула глибокий, темний холод, і молилася, щоб Ксеніт зробила помилку в тлумаченні цієї фрази.

«Що?» — спитала налякана Твайлайт.

— Вибач, що мені знадобилося так багато часу, щоб стати достатньо сильною і врятувати тебе, Твайлайт Спаркл.

Вельвет Ремеді охнула, коли блакитні щупальця телекінетичної енергії прозміїлися по кімнаті і охопили кожне копито Твайлайт.

«Ні!» — Твайлайт пручалася з більшою енергією, ніж мало бути можливим.

— Тепер пора врятувати тебе, Твайлайт Спаркл, — продовжила говорити Ксеніт за ілюзорну Тріксі. — Ми будемо дуже близькі, ти і я.

— О Богині, — простогнала Вельвет, і сховала обличчя в гриві Каламіті, коли щупальця повільно потягли Твайлайт Спаркл, яка брикалася і кричала, до одного з баків.

Мене трусило. Я хотіла — так страшенно хотіла — відвернутися. Але не могла.

Твайлайт Спаркл скрикнула востаннє, коли її перетягнуло через край найдальшого баку. Одне слово, думаю, ім'я, але я не змогла його розібрати.

Два монітори погасли. І цього разу такими і залишилися.

*** **

О Богині! О Богині! О Богині!

Я повністю залякла від жаху. Вельвет Ремеді плакала. Каламіті виглядав похмуріше, ніж будь-коли.

Вся кімната затрусилася, повітря наповнилося скреготом металу, коли віконниці піднялися з нашого вікна.

Ми дивилися на баки. Це була не просто схожа кімната. Це була *та сама* кімната.

Століття не пощадили кімнату за вікном. Ще третина стелі розвалилася, як і два баки. Калюжа на підлозі перетворилася на намул, вкритий огидним шаром пилу і плавучих уламків.

Вихори кольорового світла піднімалися від двох досі цілих баків. Вони танцювали у повітрі, вибухали феєрверками. У голові я почула відлуння напівзабутих фанфар, але не з моїх спогадів.

{{ВЕЛИКА І МОГУТНЯ БОГИНЯ ВІТАЄ ВАС!}}

— Гаразд, ну і яким хріном ми вб'ємо *це*?

— Каламіті! — просичала я.

Ще більше вихрів піднялося від баків. Вони мерехтіли, зливалися до купи, доки над нами не нависло велетенське обличчя Тріксі. Але не

лише Тріксі, бо на поверхні час від часу вибухали, ніби прищі, клаптики облич інших поні, що повзли по голові і гриві Тріксі, перш ніж знову потонути.

{{НЕ БІЙТЕСЯ! ТОМУ ЩО Я, БОГИНЯ, ВЖЕ ЗНАЮ, ЧОМУ ВИ ПРИЙШЛИ! РЕД АЙ, ЦЕЙ ЗРАДНИК, БАЖАЄ МОГО СКОНУ. АЛЕ БОГИНЯ НЕ ХВИЛЮЄТЬСЯ, ТОМУ ЩО БОГИНЯ ВЕЛИКА І МОГУТНЯ, А РЕД АЙ НІ!..}}

Чомусь, попри душорозриваючий жах того, що я щойно побачила і бачила зараз, маленька поні в моїй голові тупала вимагаючи моєї уваги. Їй не подобалося, до чого це йде.

— Не бійтеся, — почала Ксеніт. — Тому що я, богиня, вже...

— Можеш вже припинити, — просичала Вельвет Ремеді.

{{... ПОКИ ЩО.}}

Я пискнула. Потім спробувала опанувати свій голос.

— Ред Ай бачив ці записи, так?

{{ТЕ, ЩО ВІН ЇХ БАЧИВ, НЕВАЖЛИВО.}}

Отже, це означає «так».

{{ВАЖЛИВО ТЕ, ЩО ВІН НЕ ПІДКОРЯЄТЬСЯ МЕНІ І ПЛЕТЕ ІНТРИГИ ПРОТИ МЕНЕ! ВАЖЛИВО ТЕ, ЩО ВІН ПРИХОВУЄ ВІД МЕНЕ ІНФОРМАЦІЮ! РЕД АЙ НЕ ВІДПРАВЛЯВ ДО МЕНЕ ЄДИНОРОГІВ БІЛЬШЕ РОКУ, І БОГИНЯ ВВАЖАЄ, ЩО СКОРО ВІН СТАНЕ НА ШЛЯХУ МОЄЇ ЄДНОСТІ!}}

— І... дай вгадати, — спробувала я. — Тобі потрібно, щоб ми вбили для тебе Ред Ая? — Прошу, тільки б це не було щось настільки тупе. Тоді всіх фейсхувів на світі не вистачить.

Ілюзорні феєрверки змінилися. Колесо багряного полум'я закрутилося за сердитими очима Богині, добре демонструючи її невдоволеність.

— Угх, — прошепотіла, відсахнувшись, Вельвет Ремеді. — Навіть для справжньої Богині це було б занадто. Вона заржала. — Серйозно,

якщо вже ми мусимо мати справу з древнім кошмарним поріддям магічної науки під назвою «Богиня», навіщо їй ще й вчиняти таку дурну ярмаркову виставу?

{{НЕ КАЖИ ДУРНИЦЬ! БОГИНЯ МОЖЕ ВБИТИ ЙОГО БУДЬ-ЯКОЇ МИТІ, ВАРТО МЕНІ ЛИШЕ ЗАХОТІТИ! АЛЕ...}}

Зараз почнеться.

{{Є МОЖЛИВІСТЬ, ЩО ВІН ЗНАЙШОВ ДЕЩО, ЩО МОЖЕ СТАНОВИТИ ЗАГРОЗУ НОВОМУ, СЛАВНОМУ СВІТУ, ЯКИЙ МИ БУДУЄМО! І ПЕРШ НІЖ БОГИНЯ ЙОГО ЗНИЩИТЬ, МИ... Я... МУШУ ЗНАТИ, ЩО ЦЕ!}}

Так. Добре. У цьому значно більше сенсу.

— Каже богиня, яка менш ніж двадцять хвилин тому заявляла, що «знає все», — пробурмотіла Вельвет Ремеді.

Каламіті штовхнув її крилом.

— Може, не будеш дратувати цей телепатичний психо-гештальт?

— І чому ми? — спитала я.

{{ТОМУ ЩО ТАЄМНИЦЯ, ЯКУ ШУКАЄ РЕД АЙ, ТАЄМНИЦЯ, СХОВАНА НАВІТЬ ВІД ВЕЛИКОЇ І МОГУТНЬОЇ БОГІНІ, ЗАМКНЕНА У СКЛАДІ НА МІНІСТЕРСЬКОМУ БУЛЬВАРІ У КАНТЕРЛОТІ!..}}

О! Так от куди намагається потрапити Ред Ай. Я згадала розмову зі Спостерігачем:

Так, одна з героїнь Еквестрії вирішила, що її міністерство буде Міністерством Крутості. Навіть було побудовано штаб міністерства на Міністерському бульварі... Через кілька років Луна наказала їх закрити, і штаб МК почали використовувати як склад.

{{... З УПРАВЛІННЯМ, ОПЕРУВАТИ ЯКИМ МОЖЕ ЛИШЕ ПЕГАС...}}

Розумно. Отже, Богині насправді не була потрібна я. Їй був потрібен Каламіті. Цікаво, як Ред Ай збирався це обійти.

**{{... І ЗА ЩИТОМ, ПРОЙТИ КРІЗЬ ЯКИЙ МОЖЕ ЛИШЕ
МІНІСТЕРСЬКА КОБИЛА!}}**

А це, значить, був Обхід, через який намагався пройти Ред Ай. Але чому?..

О! Звичайно. Близькі родичі або прямі їхні нащадки. Вельвет Ремеді теж була потрібна Богині. І знову я просто розчищала шлях.

**{{НА ДОДАЧУ, Є ЩЕ ОДНА РІЧ, ЯКА ПЕРЕШКОДЖАЄ
ЄДНОСТІ... НЕДОЛІК У ПРОЦЕСІ, ЯКИЙ ТРЕБА ВИПРАВИТИ,
ПЕРШ НІЖ ЇЇ МОЖНА БУДЕ ПРИНЕСТИ ВСІМ ПОНІ ЦІЄЇ
ЗАНЕПАЛОЇ ЗЕМЛІ!}}**

— Знаєш, тепер, коли я увидів, що являє собою ця Єдність, я не проти цього недоліку.

**{{ЦЕ ТОМУ, ЩО ТИ ЛИШЕ ПОНІ! ВАШ ВИД БІЛЬШЕ НЕ
МОЖЕ ПРОЦВІТАТИ У ЦЬОМУ СВІТІ! ВИ ЛИШЕ ВИЖИВАЄТЕ!
ТА Й ТО ЛЕДВЕ! АЛЕ МОЇ ДІТИ МОЖУТЬ ПРОЦВІТАТИ! МОЇ
ДІТИ БІЛЬШ СИЛЬНІ! БІЛЬШ ПРИСТОСОВАНІ ДО СУТИЧОК
ІЗ МУТОВАНИМИ НЕБЕЗПЕКАМИ ЦЬОГО СВІТУ! ТА ОТРУТА,
ЩО ВБИВАЄ ВАС, РОБИТЬ МОЇХ ДІТЕЙ СИЛЬНІШЕ!}}**

— Твої діти не можуть навіть розмножуватися, — зауважила я. — Всі до єдиного алікорни, яких я бачила, — кобили. У тебе нема жеребців. Я згодна, це може бути весело; але коли справа стосується «процвітання», це серйозна проблема!

Головний голос Богині на мить замовк. Спалахи і феєрверки продовжували вибухати за її сяючим, вкритим обличчям лицем. Вони нерозбірливо шепотіли в моїй голові, від чого вона починала боліти.

**{{ЯК І СКАЗАЛА БОГИНЯ, НЕДОЛІК! АЛЕ ЙОГО МОЖНА
ВИПРАВИТИ ВІДПОВІДНОЮ МАГІЄЮ!}}**

— Дай вгадаю. Ти хочеш маленьку чорну книжку Реріті. — Я все-таки була потрібна Богині. Їй був потрібен хтось, хто зможе зламати замок.

*** **

Доки наш супровід з алікорнів конвоював нас назад до *Небесного Бандита*, всі мої друзі думали про те саме, що і я: що тепер?

— Ви всі вмієте читати по губах? — спитала Ксеніт. Гаразд, не всі мої друзі думали про те саме.

З Ред Аєм я досі була у безвиході. Але...

Я зупинилася, ніби мене вдарило в обличчя копою сіна. Я перестала відчувати копита, коли мене сповнило ще одне жахливе зрозуміння.

— Лі'лпіп? — спитав Каламіті. Щось у виразі мого обличчя дуже його занепокоїло.

— Вона сказала... Ред Ай не відправляв їй єдинорогів більше року. — Мені пригадався мій досвід у работорговців. І маленькі натяки про те, що Ред Ай, або принаймні Стерн, були особливо зацікавлені у єдинорогах.

«Та ще й єдиноріг. За неї дадуть добрі гроші.»

«Якщо б це не було єдинорогом, я б запропонував просто кинути це в озеро.»

— Але якщо Ред Ай не відправляв єдинорогів до Богині, — похмуро сказала я, — значить, він тримає їх для себе.

Я обернулася і у відчаї подивилася на інших.

— Ред Ай казав про контроль над погодою, над рухом сонця та місяця. Він не міг би робити це, просто ставши алікорном. Але він не збирається ставати алікорном. Він збирається стати... стати... — Я вказала копитом назад, на Маріпоні. — ... *цим!*

Єдиний спосіб, в який він міг здобути таку силу, полягав у тому, щоб відтворити те, що сталося із Тріксі. І він міг. Він бачив відео. І, зважаючи на його заяву про те, що фортеця у Вічновільному лісі створювалася, як новий дім для Богині, він будував дублікати баків з Маріпоні у Соборі.

Він не відправляв Богині алікорнів через те, що єдинороги мали найсильнішу магію серед усіх поні, і він зберігав їх, щоб поглинути їх самому!

Примітка: Новий рівень.

Максимальний рівень

Примітка про вміння: Непомітність досягнула 100%

Нова здібність: Телекінез рівня Селестії — З вашою левітаційною магією ви здатні на легендарні подвиги. Ви можете ефективно літати на рівні пегаса-новачка. Хтозна, може, ви навіть здатні рухати сонце?

[1](#) Novasurge — «спалах нової зірки»

2 Bitter — «гіркий», Bright — «яскравий»

Глава 30: Мисливці і здобич

«Що ти видивляєшся?»

«Два дуже агресивні типи рухів. Повільні, важкі, сильні рухи, і рвучкі, безладні, збудливі рухи. Обидва наближаються задля вбивства.»

Чесноти.

Перша справжня порада, яку я отримала після виходу зі Стайні, була знайти мою чесноту. Ну, ні, перша була про те, щоб знайти зброю, обладунок і друзів. І хоча ця справа і здавалася дуже важкою, я вважала, що добре з нею впоралася. Але саме наступна порада — знайти ту визначну позитивну характеристику, яка проведе мене крізь найтемніші жахи, що кидатиме мені Еквестрійське пустище, і не дасть втратити себе — досі уникала мене. Натомість я заміняла її іншими цілями, іншими завданнями. Мене тягнуло зробити цей випалений світ кращим місцем, світлішим місцем, заради поні, полонених у ньому.

Я відчула, що всі мої спроби щойно розбилися об стіну.

Ред Ай був занадто розумним, занадто хитрим і занадто добре організованим. Я недооцінила його на кожному кроці, і він використав це проти мене із вмінням, що межувало з хизуванням. Навіть його нібито божевільні заяви про наближення до божественного статусу підтримував винахідливий і загалом лякаючий план. Справжня жорстокість, холодний прорахований забій єдинорогів у вчинку, який перевершував вбивство, вдарив мене у самісіньку душу. Тим не менш, я вже могла уявити його аргумент: що таке страждання і смерть дюжин або навіть сотень єдинорогів у порівнянні з поколіннями безпеки і миру для мільйонів у майбутньому?

Я відчувала смак жовчі.

Богиня була... навіженою. Втім, вона була практично недоторканною. Безмежно могутньою. І армія її посіпак, хоч і значно менша за кількістю, ніж армія Ред Ая, але все одно була серед найбільш загрозливих суперників на всьому пустищі. І вони були повністю віддані, якщо не прямо контрольовані її примхами. А її примхи були рівносильні нашому вимиранню.

І вона була настільки сильним телепатом, що навіть якщо б я змогла придумати план, вона б вирвала його з мого мозку раніше, ніж я змогла б підібратися достатньо близько, щоб втілити його.

Ми намагалися обігнати досконалість. І програвали.

Я відчула, як на мене зусібіч тисне темрява. Якщо мені колись і була потрібна чеснота, за яку я б могла триматися, то зараз був саме час.

Але навіть чесноти можуть обернутися проти тебе. Вони можуть збитися зі шляху, стати викривленими або спотвореними. Спостерігач розповідав мені про шість найбільших чеснот понства — доброту, сміх, щедрість, щирість, відданість і магію — хоча він пояснив, що було багато інших, і що моя скоріш за все не була у цьому священному списку. Я саркастично зауважила, що я могла б зібрати зламані, пошкоджені версії кожної з них; це мені, здається, вдавалося значно краще, ніж знаходити поні зі справжніми чеснотами. Втім, я лише жартувала.

Тепер я зустрілася з Богинею, істотою, яка раніше була Тріксі, і я знала, що побачила уособлення зіпсованої чесноти магії. Залишалося лише знайти зіпсовану доброту, і я матиму повний комплект.

{{О, АЛЕ ТИ ЗУСТРІЧАЛАСЯ ІЗ ЗІПСОВАНОЮ ДОБРОТОЮ, ЛІТЛПІП!}}

Жорстокий, солодкий голос Богині вибухнув у мене в голові, наповнивши її хором шепотів, здебільшого згодних. Вага її думок тиснула на мій розум, майже душила.

{{ЦЕ ТИ.}}

Ні! Ні, це не так. Вона не може бути права.

Я була краще. Я маю бути краще.

Але хоч я вперто заперечувала садистському натяку Богині, мій розум породжував сумніви і демонів, ніби намагаючись підтвердити її правоту.

Я врятувала рабів з Нової Еплузи, лише щоб покинути їх під опікою міста, яке торгувало з работорговцями. Я вбила рейдерів, які ґвалтували і полювали на ту блакитну поні у Мейнкеттені, лише щоб піти і залишити її напризволяще, щойно негайна загроза зникла. І скільки ще? Скільки ще разів я влізала у ситуацію, намагаючись допомогти, а потім йшла геть? Чи варто мені вважати всю Філлідельфію жертвою моєї доброти? Я згадала свій образ у дзеркалі, яке відображувало мою душу. Чи була це викривлена доброта? Чи просто чудовисько?

Ні... ні, це були хворі і отруйні думки. Це Богиня немилосердно мучила мене у мить моєї слабкості. Я мала чесноту. Хорошу і справжню, яка лише чекала, доки я її знайду.

Я мала її знайти.

*** **

Ми вийшли з маже цілої будівлі Маріпоні під зле денне світло, четверо алікорнів Богині вели нас назад до місця посадки *Небесного Бандита*.

Мій ПіпБак почав до мене клацати. Крада-бомба вибухнула тут під землею; радіація, що її випромінювала Розкішна долина, не йшла ні в яке порівняння з жахами Філлідельфійського кратеру. Принаймні над поверхнею землі.

На стіні неподалік над двома фонтанчиками висіла схема будівлі. Клацання мого ПіпБаку зловісно прискорилося, коли я підійшла ближче до них, але мене більше цікавило сканування мапи на майбутнє. Я підозрювала, що вона може мені знадобитися.

Навколо нас алікорни мовчки дивилися з-за розвалених стін або стояли серед зламаних колон та уламків. Їхня мовчазна присутність була моторошною і лиховісною.

— Процвітають? — тихим голосом спитала Вельвет Ремеді, опустивши голову. — Та вони тут ніби привиди.

Я кивнула, майже інстинктивно понизивши голос для відповіді, ніби мовчання алікорнів вимагало, щоб ми розмовляли тихіше:

— І ти помітила, що вони нічого не сказали? — Жодна з них не сказала телепатично ані слова, звідколи ми зустріли їх у Розкішній долині. При минулих зустрічах вони були хвалькувато говіркими. — Гадаю, присутність Богині подавляє їх; її розум затоплює їхні індивідуальні розуми. На такій відстані вони стають практично просто дронами.

— Мене не дуже цікавлять їхні «індивідуальні» особистості, — пошепки втрутився Каламіті, — але казали вони лише шось на кшталт «*Богиня велика, ура нам, ви всі комахи*». Так що мовчання, в принципі, золото.

Поміркувавши якусь мить, він продовжив:

— Гадаю, це через Пошесть. Розкішна долина просто смердить нею. — Він вказав копитом. — Вона може ся спілкувати з її так званими дітьми поза долиною, але не так, і не з нормальними поні, окрім особливих випадків на кшталт Ред Ая. Але тут вона у наших головах, ніби це зовсім не проблема. Готовий ся закласти, же ця долина для неї ніби величезний підсилювач.

Чудово.

— Ну, тоді хай ніхто не думає про те, що ми зараз робимо, доки ми не вийдемо з цього Богинями забутого місця.

Каламіті розсміявся з мого вибору слів.

Алікорни, звичайно, нічого не сказали. Вони провели нас крізь уламки до рівного асфальту, який колись був місцем посадки для небесних колісниць. *Небесний Бандит* чекав нас на місці. Паєлайт на даху затанцювала і запугувала, вітаючи нас.

Вельвет Ремеді зупинилася.

Каламіті вагався, він нашорошив вуха, дивлячись на птаху.

— Зачекай, — прошепотів він, зупиняючи мене копитом. Четверо алікорнів продовжували йти до *Небесного Бандита*, не помічаючи або не хвилюючись через те, що їх підопічні більше не йдуть за ними. — Це звучить як попередження.

Ще одна алікорниця спустилася з неба за нами і підняла свій щит.

— Так і є, — видихнула Вельвет Ремеді.

Четверо алікорнів підійшли до Небесного Бандита, ведуча з очікуванням обернулася до нас, і тут асфальт розірвало вибухами магічної енергії. Всі четверо алікорнів загинули, троє миттєво — двоє з них перетворилися на желе, а четверта впала на відстані кількох ярдів, без кількох кінцівок, стікаючи кров'ю із жалісним скигленням. Ріг Вельвет Ремеді спалахнув, і її анестетичне закляття дозволило істоті провести свої останні секунди без болю.

Алікорни в руїнах за нами одночасно оступилися. Ще двоє впали, коли стріли кольорового світла прорізали повітря.

Вельвет Ремеді пробурмотіла щось, закривши очі, її ріг спалахнув, і п'ять маленьких мерехтячих кульок енергії розлетілися з його кінця. Одна з кульок швидко підлетіла до моєї голови і зависла там. Одна залишилася над Вельвет. Інші відшукали Каламіті, Ксеніт та Паєлайт, і зависли над нами, ніби малі охоронці.

— Нове закляття?

Вельвет Ремеді кивнула.

— Поясню пізніше. — сказала вона, шукаючи спосіб втекти. Алікорни в руїнах піднімали свої щити.

Повітря наповнювалося вибухами магічної енергії.

Згряя пекельних гончаків із жахливою швидкістю неслася через купи уламків, йдучи в атаку на алікорнів під прикриттям пострілів інших пекельних гончаків у долині.

Вони замінували посадковий майданчик! Мій розум уявляв, як пекельні гончаки риють знизу, доки між їхніми норами і поверхнею не залишається менше півдюйма асфальту, потім диво-клеєм прикріплюють до цього тонкого бар'єру міни і замуровують тунелі за собою.

— Назад у будівлю! — крикнула я. Спочатку перегрупуватися. Вийти з-під обстрілу.

Я обернулася і побачила, що шлях нам перекрила алікорниця зі щитом, яка стояла позаду нас. Вхід до Маріпоні за її спиною був темним і пустим. Бетонні сходи, що вели до нього, розірвало вибухом, коли пекельний гончак вистрибнув з-під землі за нами. Величезні кігті пробили щит алікорниці і вирвали здоровенні шматки м'яса з її боку, доки вона розверталася до гончака. Алікорниця майже встигла запустити закляття, коли пекельний гончак розірвав її кігтями обличчя, заваливши її.

{{ЗУХВАЛІ ШАВКИ!}}

Високий свист пролунав у повітрі і в моїй голові, Богиня запустила одночасно психічно і магічно сирени повітряної тривоги над руїнами Маріпоні. Я затисла свої вуха копитами, але це не допомогло. Я не могла думати, не могла рухатися під цим натиском. Каламіті, Вельвет Ремеді і Ксеніт робили те ж саме, хоча від цих спроб полегшало лише зебрі.

Пекельний гончак одразу ж впав, затискаючи вуха і виючи від болю.

Інші скупилися від болю, потім розвернулися і всліпу почали тікати назад у долину. Тому, що перед нами, не так пощастило; три алікорни спустилися до нього, опустивши щити, і простромили нападника, пробивши сяючими рогами його товсту шкіру.

В одну з трійки вдарив промінь блакитної енергії і розірвав її. Снайпер пекельних гончаків, який або був достатньо далеко, щоб не потрапити під дію звукової/телепатичної атаки богині, або був від неї захищений. Вочевидь, не всі ці істоти були поганими стрільцями.

Помаранчевий промінь світла вдарив Каламіті, влучивши йому в крило. На коротку мить все його тіло засвітилося помаранчевим, перетворившись на лампу у формі Каламіті. Маленька кулька над його головою лопнула, і саяво стягнулося до його крила, перш ніж зникнути, залишивши в його крилі дірку, в яку могло б пролізти моє копито. Закляття Вельвет Ремеді врятувало його від перетворення на

попіл. Мій друг-пегас впав у шоку, атака Богині заглушувала його крик.

Сирени припинилися.

Атака продовжувалася, але тепер потік погано скерованих променів магічної енергії змінився невеликою кількістю досвідчено націлених. Атаки намарно розсипалися спалахами об щити алікорнів. Після звукової атаки пекельні гончаки більше не штурмували базу.

*** **

— Мені дійсно варто було вдягти мій старий обладунок, — прохрипів Каламіті, коли Вельвет Ремеді схилилася над ним, намагаючись не плакати, і засвітила свій ріг. — Гей, я хоча б кров'ю не стікаю, га? — Магічна енергія спотворила плоть його крила навколо рани і спалила пір'я.

— Тихше, — наказала вона, — не шуми. Бережи свої сили і дай медику робити свою роботу. — З її болісного вигляду я розуміла, що справи погані.

Ще один промінь енергії вдарив в уламки, за якими ми сховалися. Алікорни відлетіли, щоб знищити снайперів, але щоразу, як вони наближались, пекельні гончаки зникали під землею. Всі їхні зусилля лише змусили їх відлітати все далі від бази і одна від одної. Богиня почала відкликати кількох, запідозривши або потрапивши у пастку.

— Ви бачили, як відреагували всі інші істоти, коли вбили перших чотирьох? — спитала Ксеніт, копаючись у своєму мішечку з пляшками та інгредієнтами. — Якщо ця Тріксі-чудовисько переживає смерть кожного алікорна, можливо, смерть багатьох одразу для неї болюча або дезорієнтуюча.

Я кивнула, відклавши цю думку для подальшого дослідження, коли ми будемо у безпеці за межею впливу Богині. Я подивилася на Вельвет і спитала:

— З ним все буде в порядку? Чи зможе він літати?

Вельвет тягнула з відповіддю довше, ніж мені б хотілося.

— Я можу виправити структурні пошкодження його крила своїм загоювальним закляттям, але я не можу залікувати рану. Йому знадобиться принаймні одне екстра-сильне відновлююче зілля, щоб почати нормально лікуватися, і більше, якщо він хоче почати літати знову протягом тижня. А зараз у нас цілющих зіль взагалі немає. — Вона сумно подивилася на мене. — Якщо ти пам'ятаєш, я використала всі наші медичні запаси, латаючи вас у Другій Стайні.

Я відчула укол провини.

— Гарне ото було закляття, — похвалив Каламіті, рішуче ігноруючи накази свого лікаря. — Ти врятувала моє життя.

Слабка посмішка з'явилася на похмурому обличчі Вельвет Ремеді.

— Так, я сподівалася виторгувати у доктора Хелпінгхуфа більше медичних припасів. Але ж Тенпоні в облозі сил Ред Ая, тому він не хотів продавати більше ніж кілька цілющих бинтів. Тому я витратила частину свого часу на вивчення кількох нових заклять. Захист від дезінтеграції здався мені завбачливим.

Ксеніт витягла пляшечку і простягнула її до Вельвет, яка взяла її у телекінетичний кокон, тримаючи неподалік. Вона нахмурилася і додала:

— Нажаль, цьому крилу для зцілення потрібно більше, ніж мої закляття і кілька бинтів. Мені знадобиться зрізати пошкоджену плоть, перш ніж я зможу почати відбудовувати та загоювати кістки твого крила, — із жалем додала Вельвет, звертаючись до Каламіті. — Це магічне пошкодження; якщо я не видалю всю уражену плоть, твоє крило ніколи нормально не загоїться. В процесі ти будеш сильно кровоточити, але Ксеніт дала мені дещо, що має знизити втрату крові. — Вона нахмурилася. — Це буде дуже боляче, тому мені доведеться використати моє анестетичне закляття. Ти не зможеш рухатися десь із годину.

Промінь рожевого світла вдарив над входом до Маріпоні. Шмат стіни розміром зі шлакоблок засвітився і розвіявся.

Ксеніт обернулася до мене.

— Ти вже змушувала фургон літати. Ти зможеш унести нас звідси?

Я похитала головою. Я питала у себе те ж саме.

— Я можу, але левітувати себе неймовірно виснажливо. Не думаю, що зможу віднести нас дуже далеко. А навіть якщо й змогла б, я не можу рухати нас дуже швидко. А всім цим гончакам-снайперам достатньо одного влучного пострілу, щоб підірвати нас.

— Отже, ми тут у пастці, доки не знайдемо медикаменти для крилатого.

— Холєра, дівчинко, ти досі не запам'ятала наші імена? Я Каламіті.

— Вибач... Каламіті. Я... не звикла думати іменами або бути... — Колишній рабині явно було важко висловити свої почуття. — ... на такому рівні відносин, коли мені доречно казати імена.

Я могла присягнутися, що чула, як вона зверталася принаймні до одного з нас по імені раніше, але зараз не могла згадати, коли саме. Найближчим, що я могла згадати, був випадок, коли вона питала, як Каламіті отримав своє ім'я. Лише найбільші фігури в її житті отримували імена, Ред Ай та Стерн, які правили тими, хто поневолив її, або такі легендарні фігури, як Лихий Кріль або Найтмер Мун.

Скільки років вона зберігала мовчання? Я знала, яким неможливим здавалося завести дружбу із моїми однолітками у Другій Стайні, зважаючи на те, що я була пустобокою незграбою із матір'ю-алкоголичкою. Бути зеброю у філлідельфійських рабських ямах було ще гірше. Цікаво, чи намагалася вона взагалі запам'ятовувати імена більшості своїх мучителів? Невже саме так вона упізнавала поні?

— Гадаєте, там всередині можуть бути медикаменти? — спитала Ксеніт, дивлячись у напрямку Маріпоні.

Я перевірила автомапу мого ПіпБаку і скан мапи зі стіни. Як не прикро, але клініка Маріпоні була у секції, яка обвалилася у кратер. Все, що там було, було б розчавлене, розкидане і, можливо, пошесне. У туалетах мали бути аптечки, але чи будуть там медикаменти, необхідні Каламіті? Я відчувала, що це сумнівно, і навіть не хотіла перевіряти.

Від жаху того, що там чаїлося, і того, що вона зробила, у мене холонула кров. Я знала, що ми потрібні Богині, але що як вона передумає? Я не хотіла розділити долю Твайлайт Спаркл.

— У кількох милях звідси є шпиталь, — оголосив Каламіті, здивувавши всіх нас. — Частина шахтарського містечка, яке обслуговувало це місце. Коли копальні закрили, місто було покинуте; але частину його знову відкрили, щоб оселити там поні, які працювали у Маріпоні, і їхні родини.

Я не питала, звідки він все це знає. Каламіті виживав на Еквестрійському пустищі багато років до нашої зустрічі. Хтозна, які плітки і уривки інформації він дізнався? Я була лише вдячна за таку зміну нашої вдачі.

Ще один постріл вдарив у стіну, за якою я ховалася, змусивши її засвітитися і розтанути. Я швидко метнулася до іншого укриття. Ми нікуди не підемо, доки вони не перестануть стріляти у нашому напрямку.

— І там має бути достатньо дахів, де ми ся зможемо сховати на час мого лікування, — запевнив нас Каламіті. — Не ідеально, але, мабуть, найбезпечніше місце від пекельних гончаків... якщо ми ся туди дістанемо. — Ми всі розуміли, що мова йде про кількामильну подорож над радіоактивною, пошесною землею, повною пекельних гончаків.

— Просто вкажи напрямок, Каламіті, — сказала я впевненіше, ніж почувалася. — У мене є план.

— У тебе він завжди є, — широко посміхнувся Каламіті. — Просто дотягни нас до Старого Олней, і все буде гаразд.

*** **

Пекельні гончаки втратили інтерес десь через годину. Цікаво, чи була за нападом якась велика мета, чи це було просто для розваги?

Я стояла на парапеті, що йшов навколо низької водонагнітної вежі Маріпоні, і левітувала бінокль перед своїм обличчям. Звідси я ледве бачила вдалині мирні силуети Старого Олней. Естакада, що проходила

поряд, йшла в нікуди. Вона обвалилася менше ніж у півмилі за виїздом з міста, залишивши ряд уламків і роздавлених возів, який час і долина майже успішно стерли.

Обернувши свій погляд до небокраю, я помітила тінь, яка могла бути Понівілем. Далі небо ставало неясним і затягнутим димом від пожеж Вічновільного лісу. Пройшовши по краю, я зрозуміла, що побачила три голкоподібні вежі, що здіймалися до небес. Я була практично впевнена, що одна з них була тією, яку я помітила з околиць Клаудсдейла, але інші я раніше не бачила.

Обійшовши навколо, я знову подивилася на Старе Олней, потім прослідила шлях, який нам доведеться пролетіти, щоб дістатися туди: група старих рейок, що йшли зі Старого Олней до Маріпоні, перетинали кам'янисту рівнину, практично пласку, за винятком ущелини, повної неохайної рослинності та хворої стоячої води. Подробиці я не змогла розгледіти, але рослини під мостом ворушилися, ніби вітер в ущелині був значно сильнішим за легкий бриз, що розвівав мою гриву.

У мене потемніло в очах, коли алікорниця пролетіла повз моє вузьке поле огляду, затуливши ландшафт. Я відклала бінокль і поквапилася вниз.

Алікорни почали повертатися у більшій кількості. Ті, що вже були тут, знову тихо попричаїлися, нібито не звертаючи на нас уваги. Я очікувала, що Богиня або її алікорни спробують знову нас супроводити, але вони немов забули, що ми були тут. Але ж це було неможливо: вони дивилися прямо на нас. Може, Богиня прораховувала, що ми робитимемо далі? Чи, може, оговтувалася? Вона втратила доволі багато своїх дітей всього за годину.

Не лише мені така поведінка здалася дивною.

— Здоров! — сказав Каламіті, хитко підійшовши до однієї з темно-фіолетових алікорниць, і помахав копитом перед її обличчям. — Пам'ятаєте нас? Ви хтіли, жеби ми знайшли ваші речі. Мені тут крило

поранили. Якщо хтось із вас ся впряже до нашої фіри, ми перестанемо вас турбувати значно швидше.

Він обернувся до мене, трохи хитаючись від залишкових ефектів анестетичного закляття.

— Дивно, га?

— Може, Богиня вирішила велико і могутньо подрімати? — висловила думку Ксеніт. Каламіті пирхнув і засміявся, але це змусило його скривитися від болю.

— Гей, Ксеніт, — раптово заявив Каламіті, — я ніколи не казав, але я хтів, жеби ти знала, же я радий, же ти на свободі і все таке.

Селестіє милосердна, Каламіті. Що ж так незграбно?

Ксеніт мовчки на нього подивилася. Потім просто сказала:

— Дякую.

Каламіті помовчав, потім спробував знову,

— Тож... оці твої зілля... Є серед них щось, що могло б зміцнити обладунок чи допомогти з ладнанням зброї?

— Ні, — відповіла Ксеніт. Зрозумівши його намір, вона ввічливо запропонувала: — Я знаю багато отруйних зіль, якщо ти захочеш зробити свої кулі більш вбивчими.

Я його розуміла. Він намагався зблизитися з новим членом нашої групи. Він був найбільш гостинним до неї, довірившись моєму судженню. Але з тих пір вони так і не зблизилися по-тихому, як Ксеніт з Вельвет Ремеді, або навіть не встановили такі відносини (чи було б суперництво підходящим словом? або скупа повага?), які були між Ксеніт та Стілхувзом. Вони були дружніми знайомими; і я підозрювала, що Каламіті намагався знайти спосіб перетворити це на справжню дружбу.

Каламіті обійшов алікорницю. Вона оберталася, ніби у летаргічному сні, тримаючи його у полі зору.

— Мені дуже кортить почати по ним стріляти. Перебити стільки, кілька зможемо. — Вельвет кинула на нього стривожений погляд і він відповів посмішкою. — Я не казав, же зроблю це. Я лише сказав, же мені кортить.

Ксеніт похитала головою.

— Ми маємо якомога краще скористатися цим перепочинком, щоб без перешкод виконати план малої.

Я левітувала анклавівську броню Каламіті з Небесного Бандита, разом із Громом Спітфайр та іншим життєво необхідним знаряддям. Я не хотіла, щоб хтось підходив до фургона, коли місцевість навколо нього могла досі бути замінованою.

Я саме поклала наше знаряддя у центрі величезного шматка обваленої стіни, коли Вельвет покликала нас ближче до себе. Паєлайт приземлилася на її спину, із важливим виглядом настовбурчивши пір'я.

Вельвет збиралася у якості запобіжного заходу знову накласти на нас захист від дезінтеграції. Я дивилася на Каламіті, коли його кулька лопнула, але не помітила, що й кульки над рештою з нас теж одночасно зникли.

— Я можу накласти ці чари на кількох друзів, — пояснила Вельвет, повторюючи закляття, — але вони зникають, коли в одного з вас влучають. Тому, будь ласка, не давайте себе підстрелити.

Вона обернулася до мене.

— Особливо ти. Мені дуже не подобається ця ідея. Ти занадто вразлива. Чому ти завжди у найбільшій небезпеці, Літлпіп?

Але вона знала відповідь. Ми вже це проходили.

Всі мої друзі зібралися на бетонній плиті, і я огорнула її разом із ними левітаційним полем.

Вельвет обернулася до Каламіті, щоб допомогти йому вдягти броню Анклаву, особливо бережучи його не повністю загоєне крило. Вона знову була вдягнена у зебрячу броню, напологши, щоб ми якомога більше мінімізували ризики.

— Особливо тому, що Літлпіп, здається, збирається взяти на себе більше за інших.

Я левітувала брилу стіни Маріпоні вгору, і не зупинялася, доки вона не опинилася на висоті принаймні чотирьох поверхів наді мною. Я розраховувала, що бетон захистить їх від енергомагічної зброї пекельних гончаків.

Я розуміла хвилювання Вельвет Ремеді, але цього разу зробити нічого було не можливо. Моя телекінетична магія стала достатньо сильною, щоб я легко могла левітувати цей великий шматок стіни і всіх на ньому, але додавання туди мене напружить мене настільки, що навіть в найкращому випадку я зможу пронести нас лише півдороги, не випаливши себе. Я погодилася полегшити себе достатньо для того, щоб від моїх кроків не спрацьовували міни і щоб пекельні гончаки, які могли чаїтися під землею, не помічали мене, але не більше. Врешті Вельвет Ремеді довелося погодитися на це.

Це мала бути я.

Я пішла вперед, в обхід руїн Маріпоні. Шмат стіни з моїми друзями на ньому летів високо наді мною.

Хоч вголос я б це і не сказала, але я була вдячна за можливість прийняти ризик замість них.

Чи було це в дусі Зіпсованої Доброти? Щойно у мене майнула ця думка, я викинула її з голови. Я зараз не могла собі дозволити сумніватися у собі.

Дійшовши до потрісканого краю бази Маріпоні, я завагалася. Мій ПіпБак поклацував, попереджуючи мене про радіацію. Але не було ніякого звуку, ніякої особливої індикації на моїй ІП, яка повідомляла б мені про Пошесть.

Старе Олней раптово здалося дуже-дуже далеким.

*** **

Червоні цятки на компасі моєї ІП повідомили про нові загрози.

Я левітувала зебрячий автомат до себе і пірнула до ЗНС на ходу. Я йшла інохіддю — порада з книги «Довідник з бігу для яйцеголових», яку я уважно прочитала в Атенеумі Твайлайт Спаркл у години, коли Хоумідж виконувала роль Ді-Джея Пон3 і давала мені шанс перепочити. Йти мені було ще кілька миль, і я хотіла подолати дистанцію якомога швидше — для чого, як не дивно, треба було не гнати себе на повній швидкості.

Колючий дротик вдарив мене в спину і відскочив від моєї броньованої роби, не завдавши шкоди. Моє закляття націлювання захопило першого параспрайта, потім другого. Я випустила у кожного коротку чергу з трьох куль, і опухлі від Пошесті комахи вибухнули полум'ям і впали на землю.

Я продовжувала йти уздовж рейок, трохи прискоривши ходу, щоб надолужити секунди, витрачені на стрільбу. Стіна, що несла моїх друзів, летіла високо наді мною, не втрачаючи швидкості. Ми наближалися до ущелини.

Моя шкіра почала свербіти у дивних місцях. Я хвилювалася, думаючи, чи це просто нерви, чи алергічна реакція. Або, ще гірше, перші симптоми Пошесті.

Компас моєї ІП наповнився червоним. З'явилися дюжини маленьких цяток. Потім ще. В ущелині було повно ворожих істот.

Я перейшла між рейками і приготувалася бігти галопом, сподіваючись, що доволі слабкий дерев'яний міст дасть мені захист.

Щось виринуло з-за краю ущелини. Я здригнулася, дивлячись на мутовану від Пошесті істоту. Вона виглядала як рослина, її величезна голова була вкрита газовими міхурами, які дозволяли їй літати, стебла звисали вниз і волочилися за нею. Сфінктер у центрі голови стиснувся, а потім плюнув у мене мерзотною масою. Озерце зі спорами хлюпнулося біля моїх копит, наповнюючи повітря задущливим смородом.

Здається, у Еквестрійського пустища нова мерзота ніколи не закінчувалася. Кілька майже ідентичних летючих рослин-плювак

вилітали з ущелини до мене.

Я знову пірнула до ЗНС, націлилася на дві ближні і відправила по дві трюхкульні черги у сфінктерні голови обох потвор, коли третя плюнула у мене своєю гидотою. Я відчула, як вона ляпнула об мою броню та хутро і почала пекти там, де торкнулася, чим змусила мене втратити закляття націлювання і почати кашляти від смороду.

Два літуни, у яких я влучила, видовищно спалахнули, газові міхури, які давали їм можливість рухатися, вибухнули вогнем, ніби мініатюрні повітряні кулі Пінкі Пай.

Ще три летючих рослини-плюваки вискочили з ущелини, одна вдарилася у палаючий силует першої і сама з вибухом загорілася. Друга плюнула своєю споровою гидотою у мене, в той час як третя рвонула до мене, ніби збираючись вчепитися і з'їсти. Я відбігла вбік, ухилившись від плювка, і знову увімкнула ЗНС, націлившись спочатку на ту, що атакувала, а потім на ту, що вже влучила у мене.

Кулі вилетіли з заглушеного дула зебр'ячого автомату. Дві рослини, на які я націлилася, перетворилися на смикані колони вогню. Але нові літуни продовжували з'являтися. Я вимкнула закляття націлювання і одразу ж увімкнула його знову, націлившись ще на двох.

Одна з палаючих рослин плюнула у мене, тепер її спори горіли. На щастя, палаюча мерзота розплескалася на рейках за мною, схибивши на ярд.

Моя шкіра починала серйозно боліти там, куди у мене влучили. Я знову вимкнула ЗНС і обтрусилася, струшуючи гидоту з себе. Потім підняла автомат і увімкнула закляття націлювання, знову стріляючи у напівпалаючий табун рослин, який насувався на мене.

Одна з палаючих рослин-літунів завалилася назад в ущелину. Я почула, як ще більше газових міхурів загорілося і вибухнуло швидкою цепною реакцією, швидко запаливши кількасот ярдів ущелини.

Я галопом побігла по дерев'яному мосту, коли вогонь з ущелини почав його лизати. Лютий жар і задушливий сморід атакували мене, випалювали очі, доки я змушувала себе бігти вперед. Кілька рослин з

пожежі внизу плювали у мене спорами. Більшість влучили у міст, запаливши його. Палаючий потік вдарив у мій лівий бік, моя задня нога і торби загорілися!

Я стиснула зуби, розуміючи, що крик може привернути увагу пекельних гончаків. Я бігла щосили, моя нога палала від болю. Тепер мені доводилося зосереджуватися, щоб левітувати стіну, фізична агонія погрожувала порушити моє закляття. Вогонь розповзався по моєму боку. Було боляче дихати.

Вогонь лизав мої копита, палив їх. Врешті я закричала.

Я майже перебігла палаючий міст над вогненною рікою ущелини, коли з-під землі вистрибнув пекельний гончак, який почув мій крик. Але він був достатньо далеко попереду, щоб Каламіті міг прицілитися у нього з платформи нагорі. Чотири енергомагічних постріли прорізали повітря згори вниз і перетворили пекельного гончака на кольорову калюжу.

Я почала опускати стіну, задихаючись від диму і смороду свого палаючого хутра, бо знала, що довго її не втримаю. До землі залишалося три ярди, коли біль переміг мене, і я її впустила.

Я спотикаючись добігла до кінця моста і впала, покотившись по землі, я з криком корчилася, намагаючись загасити вогонь на лівому боці.

*** **

— Просто дотягни до Старого Олней, і все буде гаразд, — повторила Ксеніт, її екзотичний голос набув глузливого тону, коли вона подивилася на місто внизу крізь мій бінокль.

Ми дісталися до вищої точки моста і дивилися на Старе Олней згори. Звідси ми бачили дюжини пекельних гончаків, які вешталися по місту. Кілька навіть сиділо на дахах.

— Пся крев, ну нащо ви взагалі мене послухали? — спитав Каламіті. — Я не Лі'лпіп. Ви ж знаєте, же мої плани ніц не варті.

Я перевернулася і левітувала бінокль до своїх очей. Я досі нічого не відчувала — анестетичне закляття Вельвет Ремеді робило свою справу — але це не заважало мені використовувати закляття левітації. Власне, це майже полегшувало мені справу. На другу частину шляху я зробила себе достатньо легкою, щоб Паслайт могла нести мене, доки я левітувала інших на стіні за нами.

Старша єдиноріжка, не витрачаючи часу, замотала мене залишками наших бинтів, одночасно картаючи мене за те, що знову прийняла на себе жорстоку атаку за команду. Але тепер, коли зникли біль і задущливий дим, я була впевнена, що зробила правильно. Зі мною щось було не так, я відчувала місце, де плювок влучив у мене. Щось повзало у мене під шкірою, щось, на що навіть закляття Вельвет Ремеді не діяло. Я левітацією підняла власне переднє копито, щоб перевірити медико-діагностичне закляття мого ПіпБака. Воно підтвердило, що я страждала від чогось, але не могло визначитися, що саме це було. Це не була отрута, і зараження спорами у мене теж не було. Ні, спорова рідина тих летючих рослин була заражена Пошестю.

Я ніколи не вірила, що зможу пройти таку відстань, не піддавшись впливу Пошесті; мені ніколи так не щастило. Питання було скоріше в тому, *наскільки сильним* буде вплив і як швидко Пошесть зробить свою справу. Я знала, що суспільство, яке охороняло секрети вежі Тенпоні, мало закляття, яке могло вичистити Пошесть, хоч я і не знала, чи могло воно скасувати завдану нею шкоду. Залишалося лише сподіватися на це.

Руїни Старого Олней мали кілька майже непошкоджених будівель, однією з яких була лікарня. На даху була розташована штуковина, яку я раніше ніколи не бачила, розфарбована, як рожево-жовта цукерка, із пропелером барвінкового кольору на верхівці.

— Що це? — спитала я, вказавши на неї.

— Гадаю... це земнопонський хмаровоз, — сказав Каламіті. — Тільки земні поні можуть придумати, як літати без крил.

Я могла б це використати! Годі бігати по землі, доки я безпечно левітую інших.

— Гадаєш, воно досі працює? — з надією спитала я.

— Нє, — сказав Каламіті, здувши мою мрію про те, щоб левітувати всіх за собою, тримаючись на безпечній відстані від землі у винаході земних поні. Але потім він додав: — Але закладаю ся, же можу поладнати її так, жеби вона працювала.

Надія відродилася.

— Чудово! Бо це наш план Б.

Я роздивилася решту міста, помітивши дивні сяючі антенні ґрати серед кількох ящиків і барикад на даху будівлі навпроти лікарні, і старий воєнний транспорт, розкиданий по дорозі. Там був перекинутий фургон з металевими ящиками, розкиданими навколо, і важкий танк, наполовину утоплений в землі. Замість нормальних земних відтінків або камуфляжного забарвлення, танк був розмальований яскравими різнокольоровими смугами. Фарба була стара і вицвіла, але досі додавала місту несподіваний сплеск кольорів.

Я засміялася.

— Цей танк виглядає як веселка. — Я не могла придумати логічної причини для такого забарвлення.

— Дійсно? Вони так виглядають? — спитала Ксеніт. У відповідь на мій нерозуміючий вираз обличчя вона пояснила: — Я ніколи не бачила веселку.

Спершу твердження зебри здалося мені неможливим, потім трагічно сумним, потім цікавим. Я підвела погляд на хмари, що закривали небо. Я бачила тут дощ. Власне, я бачила багато дощу. Але я ніколи не бачила веселку зовні, окрім як на плакатах та ілюстраціях. Власне кажучи, єдину справжню веселку я бачила у Другій Стайні, коли були увімкнені поливалки у яблуневому саду. Штучне сонячне освітлення Наглядачки струменіло крізь серпанок, створюючи мерехтливі арки прекрасних кольорів. Я благала свою матір пустити

мене пограти з ними, коли була малою. Одного разу вона навіть мене пустила.

— Ага, — сказав Каламіті у відповідь на мої думки. — Жеби створити справжню веселку, потрібна або магія, або пряме сонячне світло. Нормальних веселок на Еквестрійському пустищі не було, мабуть, ніколи.

Він на мить замислився, потім додав:

— Хіба що, може, у Вічновільному лісі, бо там хмарний покрив буває дуже рваним.

Я обмінялася поглядами з Вельвет Ремеді. Мене ніби ножем у серце вколола думка: я ніколи не думала, що тужитиму за ними, доки не зрозуміла, що ми живемо у світі без веселок.

*** **

— Я їх постріляю, — оголосив Каламіті, перш ніж підняти зубами Грім Спітфайр і націлити його через бетонну огорожу моста на пекельних гончаків у місті.

— Ні! — просичала Ксеніт, відштовхуючи Грім Спітфайр копитом. — Якщо ти в них вистрелиш, ти повідомиш їм, що ми тут.

— Заждіть, — почала пропонувати Вельвет Ремеді, але я була зосереджена на Каламіті і Ксеніт, а вони одне на одному.

Каламіті почав щось казати крізь мундштук гвинтівки, але потім відклав зброю, щоб нормально сперечатися.

— Ага. Гадаю, же я зможу підстрелити кількох, перш ніж вони зрозуміють, звідки по ним стріляють, а потім ще кількох, коли вони повилазять з будівель, жеби розібратися. Най собі біжать до нас. Між нами достатня відстань, жеб усіх їх перебити зі снайперки.

Я вже витягувала власну снайперську гвинтівку і левітувала моє анестезоване тіло в оптимальну снайперську позицію.

— Літліп, стій! — сказала Вельвет, але її наступні слова перебила наша супутниця-зебра.

— Ви що, дурні? — Ксеніт бігала з боку в бік. — Не можна так поводитися на ворожій території. Наших ворогів більше. І це не тупі рейдери, але розумні суперники. Не можна отак безглуздо на них нападати.

Каламіті нахилив голову.

— Тоді що ж нам, по-твоєму, робити? Повзати і в хованки грати?

— Так, — рішуче кивнула Ксеніт. — Бути пильними, рухатися швидко, йти з підвітряного боку і у тінях. Якогога більше уникати їх. Вбивати лише тих, кого не можемо уникнути, і робити це швидко і тихо.

Каламіті подивився на мене.

— Я вважаю, же треба перебити їх якогога більше з відстані. Чим менше їх буде, тим менше нам буде проблем у ближньому бою.

Ксеніт зітхнула і встала між Каламіті і мною, обличчям до нього.

— Послухай мене. Я бачила тебе. Ти мисливець. Ти вмієш полювати. Але чи вмієш ти бути здобиччю?

Каламіті відступив на крок, підняв комахоподібний візор своєї анклавівської броні і подивився прямо на неї.

— Я не маю ніякого бажання бути здобиччю.

— Ну а я провела більшу частину свого життя як здобич. І я знаю, як виживати, коли ти у меншості і за тобою женуться, — повідомила йому Ксеніт. — Можливо, тобі варто послухати.

Каламіті знову подивився повз неї на мене.

— Лі'лпіп? Шо скажеш?

Ксеніт теж до мене обернулася. Я зважила варіанти. Але врешті перемогла знайома мені тактика.

— Я згодна за Каламіті. Перестріляємо скільки зможемо, перш ніж йти до міста.

Я левітувала снайперську гвинтівку, зарядила її бронебійними і прицілилася. З такої відстані я не могла використовувати своє закляття націлювання. Але для мене не становило проблеми націлитися крізь приціл.

Ксеніт заржала, хитаючи головою. Каламіті підібрав з асфальту Грім Спітфайр і зайняв позицію у двадцяти ярдах від мене.

— Та заждіть, трясця вам в печінку! — почувла я крик Вельвет, але я вже натиснула на гачок.

БАМ!!!

БАМ!!!

Повітря наповнилося вухороздираючим громом, коли ми почали стріляти по Старому Олней. Я побачила, як голова гончака у моєму прицілі вибухнула кривавими бризками. Я змістила його на наступну ціль. Тепер всі пекельні гончаки подивилися вгору, почали крутитися і рухатися. Я знайшла другу мішень і вистрелила, але істота рухалася занадто швидко. Я націлилася попереду нього, зробила другий постріл, а потім третій. Я більше не могла цілитися у конкретні частини тіла; мені залишалося лише сподіватися на те, щоб взагалі у нього влучити. Мій другий постріл влучив, але лише сповільнив його. Третій взагалі пройшов мимо.

Я продовжувала спроби.

Кілька з них почали стріляти у відповідь, проміні магічної енергії різали повітря, але ми були занадто далеко і занадто добре захищені мостом, щоб нам могло погрожувати щось окрім вправного снайпера.

Каламіті щастило значно більше. Кожний його постріл влучав у ціль і вбивав або калічив. Він почав стріляти по тим, що були на вулиці, а я перенесла свою увагу на тих, що тільки виходили з дверей. Це вдавалося краще. Я завалила другого. І третього.

— От лайно, — просичав Каламіті, коли гончак, на якого він націлювався, пірнув під землю, риючи вулицю так, ніби вона була з

мокрого туалетного паперу. Каламіті вистрелив, відстреливши істоті хвіст, коли та зникла.

З дверей вони більше не виходили. І доки я роздивлялася, останні гончаки з вулиць зникли у норах.

Ми вбили десятиох із них.

— Ну, генії. — Вельвет Ремеді затулила обличчя копитом. — Обоє. Тепер вони знають, що ми тут, і ми атакували їх першими. — Вона виглядала роздратованою.

Каламіті поворушив пораненим крилом.

— Моє крило не згодне. — Вельвет Ремеді опустила вуха.

— Тепер, — сказала Ксеніт до Каламіті, — ти здобич. Всі ми здобич.

*** **

Вони дісталися до нас на мосту, коли я ще була паралізована анестетичним закляттям. Пекельні гончаки не були настільки дурними, щоб бігти на нас по схилу, як ми сподівалися. Натомість вони встромили свої могутні кігті в опори під нами і почали видиратися вгору.

Перший переліз огорожу ледве не у нас над головами. Паєлайт відреагувала швидше за всіх, пригостивши його радіоактивним зеленим полум'ям в обличчя. Каламіті швидко отямився і вистрелив з двох гвинтівок «Новасьордж» своєї анклавівської броні прямо у тулуб гончака, що саме випустив кігті, ледве не зачепивши крадяного фенікса. Монстр нахилився назад і розсипався.

— Вони йдуть знизу, — попередила Ксеніт, перш ніж почати копатися у своєму мішку.

Вельвет Ремеді проворкувала до Паєлайт:

— Чи не могла б ти, будь ласка, збити їх вогнем з опор? — Паєлайт радісно пугукнула і перескочила за край. Я почула ревіння полум'я внизу.

Паєлайт змогла збити двох з них, перш ніж решта перестала лізти і почала стріляти в неї. Вона з'явилася, ухиляючись і маневруючи між пострілами, а енергомагічні постріли відганяли її від мосту і поні, яких вона захищала.

Ксеніт дістала пляшку і дала її Вельвет Ремеді.

— Вмочи свої набої у це, перш ніж заряджати їх, — проінструктувала вона. — Отрута завдасть шкоди істотам, якщо твого пострілу буде недостатньо.

Вельвет Ремеді відкрила свій бойовий дробовик, левітувала з торби набоїв і з похмурим виглядом обличчя почала їх мочити, як сказала Ксеніт.

Ще двоє перелізли через край. Цього разу я була готова, левітуючи Літл Макінтош, я пірнула у ЗНС і вистрелила їм у голови. Мозки гончаків розплескалися з вихідних отворів.

Ще троє вилізло на місце двох, яких я щойно вбила. І звуки роздирання бетону попередили мене, що ще кілька риють міст з підпор безпосередньо під нами.

Анестетичне закляття Вельвет Ремеді вдарило одного з пекельних гончаків, змусивши істоту впасти. Вона направила свій дробовик на іншого. І завагалася.

Гончак кинувся на неї, його кігті прорізали червоні лінії на її грудях і горлі, коли я телекінетично відштовхнула її назад.

— Здавайся, — запропонувала вона істоті. — Не змушуй мене шкодити тобі.

— Пся крев! — крикнув Каламіті, випускаючи зливу магічної енергії у гончака. Істота перетворилася на паруючу калюжу; Вельвет Ремеді і Каламіті витріщилися одне на одного крізь дим. — Не намагайся їх перевпевнити! Вони не зацікавлені!

— Вони — народ! — крикнула вона у відповідь. — Вони мають право на життя.

— Ти чула зебру! — прокричав Каламіті, обертаючись щоб вистрелити у чергового гончака, що пробився крізь асфальт. — Вони полюють на нас.

— І хто ж у цьому винний? — саркастично прокричала вона у відповідь, накриваючи Ксеніт захисним щитом. Кігті пекельного гончака розірвали щит Вельвет, ніби він був зроблений з розфарбованого повітря. Зебра зробила крок до нападника, здійнялася на задні ноги і, одним копитом зупиняючи лапу, якою чудовисько замахнулося, іншим копитом вдарила у товсту шкіру його горла. Пекельний гончак впав і зайшовся кашлем.

— Хто-небудь хоч раз намагався поговорити з ними? — роздратовано крикнула Вельвет.

Я якомога швидше перезарядила Літл Макінтош. Вони тепер набігали швидше. Ставало важче вбивати їх, щойно вони вилазили на поверхню. І один добрий змах їхніх пазурів міг вбити будь-кого з нас.

Повсюди навколо нас були криваві трупи пекельних гончаків і купи слизу. Ми змогли вбити ще майже десятиох, на диво, ніхто з нас не був скалічений або вбитий. Навіть якщо Вельвет Ремеді мала рацію, тепер вже було запізно. Я так їй і сказала, вистреливши в упор у пекельного гончака і якимсь чином схибивши. Істота налетіла на мене зі своїми пазурами.

Вельвет Ремеді заспівала. Одну високу ноту. Гончак одразу ж відступив, затуляючи вуха кігтистими лапами. Він розвернувся і так швидко побіг назад до діри, з якої виліз, що я не встигла навіть увімкнути закляття націлювання і вистрелити йому в спину.

Вельвет продовжувала тримати ноту, чисту і сильну. Я роздивилася навколо. Інші гончаки зникали, тікаючи з моста.

Щойно всі вони зникли, голос Вельвет нарешті перервався. Важко дихаючи, вона неприємно подивилася на всіх нас.

— Дикі тварини і чудовиська це одна справа; але з народом зазвичай є способи спілкування, які не включають у себе обопільне вбивство!

*** **

Ми обережно увійшли до старого Олней. Сонце починало сідати, і я хотіла потрапити до лікарні і піти звідси, доки наступаюча темрява не поставила нас у ще більш невідоме становище.

Тепер ми послушалися поради Ксеніт. Не лізти в бій. Рухатися швидко і тихо. З нашої групи лише Вельвет Ремеді не мала навичок непомітності, тому я левітувала її поряд із нами. Слабке світло від мого рогу і сльоза навколо неї непокоїли мене. Я ніби підсвічувала її, як мішень. Але з нашого досвіду здавалося, що пекельні гончаки полюють більше за звуком, ніж за зором (можливо, ще за запахом), тому важливіше було тримати її копита не на землі.

Коли ми пробиралися крізь залишки будівлі, я крізь обвалену частину стелі помітила кілька фігур, схожих на поні, що лежали на поверсі над нами. Я махнула копитом до інших.

— Заждіть. Я хочу глянути.

Я левітувала себе нагору, підніючись від зусиль, мій ріг засвітився яскравіше. Але на компасі моєї ІП не було червоних міток, не було взагалі ніяких ознак життя на верхньому поверсі, тому я одразу відчула, що підняти себе буде безпечно.

Доки я піднімалася крізь діру, я побачила тіла сталевих рейнджерів, три у металевій броні, четверте без неї. Саме четверте привернуло мою увагу: жовта кобила-єдиноріг у сильно броньованій червоній мантиї із вишитими на ній символами Сталевих рейнджерів, іскрами і шестернями. Я не бачила, щоб рейнджери носили щось окрім своєї броні, за винятком старійшини Блюберрі Сейбр. Всі четверо загинули від жахливих ран, спричинених пазурами пекельних гончаків. Тіла повисихали; вони лежали тут давно.

Пекельні гончаки замінували підлогу навколо тіл. Я знешкодила міни, одну за одною.

Я почала обшукувати тіла, шукаючи хоч якісь зачіпки щодо того, що привело цих чотирьох до Старого Олней, а також будь-які запаси або набої, які могли б стати нам у пригоді. Мені пощастило. Поні в

мантії мала два СтелсБака і кулю спогадів. Один з рейнджерів мав магічно покращені набої, які були того ж калібру, який використовувався у нормальному бойовому сідлі Каламіті.

Я принесла свої скарби до інших.

— Ти ж ся не збираєш дивити цю кулю, доки ми у Старому Олней, га? — з м'яким застереженням спитав Каламіті. — Ти ж пам'ятаєш нашу розмову, так?

Я серйозно кивнула.

— Клянуся Пінкі-клятвою.

— Чим-чим?

— Неістотно. Пізніше розповім. І так, я обіцяю.

Коли ми вийшли до краю вулиці, моя ІП попередила мене, що за рогом було принаймні четверо пекельних гончаків. Я всіх зупинила.

Ми могли б з ними розібратися. На нашому боці була несподіваність. Але щоб обезглавити одного з нас, їм знадобиться лише один добрий замах. І бій приверне увагу інших. Ні. Ми продовжимо слідувати пораді Ксеніт. Я жестом скерувала всіх йти іншим шляхом.

— Мені це не до вподоби, — тихо пробурчав Каламіті. — Я хочу полювати на мисливців, а не грати у цю метушню. Я не заєць.

Ксеніт криво всміхнулася.

— Важко тобі бути скромним, га?

Каламіті обернувся до неї.

— І що це має означати? Ти натякаєш, же я хвалько?

— Вона не зовсім помиляється, хіба ні? — промуркотіла Вельвет Ремеді саме таким тоном, щоб заспокоїти і збентежити пегаса.

*** **

Частково обвалене пожежне депо було нахилене під скаженим кутом, від чого весь світ здавався чужинним і погрозовим. Каламіті,

Вельвет Ремеді і я лізли крізь лабіринт розбитих поверхів і нахилених колон. Паєлайт літала між поверхами, час від часу пірнаючи вниз до яскраво-червоних пожежних возів, що лежали роздавлені і частково засипані під уламками підлоги.

Пекельний гончак визирнув з дверної пройми за нами... тільки щоб помітити, що на нього чекала Ксеніт. Швидкий удар у підребер'я змусив істоту застигнути на місці, паралізувавши її. Щойно гончак впав, стріла магічної енергії майнула у проймі і вдарила зебру у горло. Вона яскраво засвітилася, і кульки над нашими головами полопалися. Ксеніт впала, стікаючи кров'ю з рани у горлі розміром з кулю спогадів.

Вельвет Ремеді кинула у монстра анестетичне закляття, потім поквапилася до Ксеніт, левітуючи з торби сукню, щоб затиснути нею рану. Сукні швидко зіпсувалася, просочившись кров'ю.

— Прошу, можна мені їх вбити? — фиркнув Каламіті. Вельвет нахмурилася, але нічого не сказала.

— Так... тихо... — прохрипіла Ксеніт. — І розріж їх... кров... запах...

Пекельні гончаки полювали на нас, тепер було очевидно, що вони відшукували нас за запахом. Я зрозуміла задум Ксеніт, як і Каламіті. Вельвет Ремеді відвернулася, не бажаючи або не в змозі дивитися, як ми вбиваємо двох гончаків. Ми зробили це швидко і милосердно. Це було найменше, що ми могли зробити, зважаючи на те, що ми збиралися спаплюжити їхні тіла.

— Це знищить будь-які шанси на дипломатію, — простогнала Вельвет.

Я завагалася, левітуючи над тілом пекельного гончака зазубрений шмат металу з уламків. Я мала розпотрошити його. Поширити його сморід. Сховати наш шлях смородом його смерті. Це було мерзенно.

Я повільно опустила зазубрений метал, ріжучи броньовану шкіру пекельного гончака. Повільно пиляючи його. Це було неймовірно важко, і сморід був нестерпним. Я, наскільки могла, втішала себе тим, що хоча б помер він швидко і без болю.

«Зіпсована Доброта», — прошепотіла маленька поні в моїй голові голосами Богині.

Будь ласка, ні.

Коли я закінчила, я відчувала нудоту. Я вбивала достатньо, але від цього я відчувала себе рейдером. Мій розум викликав образ мене, стікаючої кров'ю, у рейдерській броні — образ з магічного дзеркала.

*** **

На верхньому поверсі були туалети, і у кожному з них була аптечка. Потріскані дзеркала і розбиті унітази були нахилені під скаженими кутами. Від нахилу будівлі в цілому мене нудило. Навіть більше, ніж від попередньої жахливої роботи.

Мій ПіпБак почав скаржитися, щойно я наблизилася до раковини, щоб глянути на ті залишки водопроводу, які ще працювали. Тутешній рівень радіації міг позмагатися, а зазвичай і перевищити рівень радіації у Філлідельфії.

Я сіла, притулилася до стіни і зламала замок на аптечці у кімнаті для кобилок. Замок легко відкрився. Я відкрила аптечку і спустошила її, додаючи її невеликі медичні запаси до тих, що я знайшла в аптечці у кімнаті для жеребців. Нічого, що могло б допомогти крилу Каламіті, але мале цілюща припарка закриє і вилікує рану Ксеніт. Пустище іноді робить невеличкі послуги.

Я змусила себе підвестися, відчуваючи себе нестабільно на нахиленій підлозі, і поквапилася до інших. Вони зібралися у приміщенні, що колись було кухнею пожежного депо.

Вельвет Ремеді використала припарку, потім взяла голку і нитку з набору для ремонту одягу Каламіті. У шафці два будинки тому ми знайшли стару напівпорожню пляшку яблучного віскі. Я внутрішньо заскиглила, коли напій пішов на стерилізацію голки. Мені б не завадило ковтнути. Я задовольнилася ковтком з моєї останньої фляги. Вона була майже порожньою.

Мені свербіло там, де не мало свербіти.

Припарка зупинила кровотечу і частково загоїла відкриту рану на шії Ксеніт. Вельвет почала зашивати рану. Навіть із професійним наглядом Вельвет, від рани залишиться огидний шрам на все життя. Я вже не вперше зрозуміла, що зебра була б мертвою, якщо б магічний промінь вдарив її лише на дюйм інакше.

— Тепер чекай тут і відпочивай, — наказала Вельвет зебрі. — А ти, Літлпіп, наглядай за нею. Я піду з Каламіті, пошукаю якихось ганчірок, щоб відмити вас, м'ясників. — Вельвет задерла носа і вийшла з кімнати.

Каламіті нахмурився, але пішов за нею, зупинившись біля мене лише щоб нагадати:

— Ніяких куль.

Я дивилася, як він вийшов за нею. Ганчірки? Більше схоже на привід побалакати з Каламіті наодинці.

Я протяжно зітхнула.

— Найгірший. День. У світі. — Не найгірший. Але відколи ми увійшли до Розкішної долини, день дуже старався стати саме таким, досягаючи паскудства рівня Луни.

Ксеніт кілька хвилин лежала, не рухаючись, потім підвелася і пішла по кухні. Їй доводилося триматися за нахилені столи, доки вона копалася у шафках.

— Ну, принаймні вказівки доктора ти виконуєш так само добре, як і решта з нас, — всміхнулася я, коли зебра почала витягати каструлі і розставляти їх на столі. Одна з них з'їхала по схилу; я підхопила її магією, перш ніж вона впала на підлогу.

— Ксеніт, — сказала я, на мене знову накотила тривога минулих днів. — Ти мені довіряєш?

Не відволікаючись від своєї справи, вона спитала у відповідь:

— Довіряю тобі у чому?

Це було ухильне, але справедливе питання.

— Ти довіряєш мені, як... особистості?

— Ні, — просто сказала вона. — А варто?

Я була приголомшена спокійною, чесною відповіддю.

— Чому ні?

— Ти імпульсивна і маєш проблеми з контролем своїх бажань, — сказала вона, відкриваючи дверцята холодильника і витягаючи шмат чогось, вкритого гротескно мутованою пліснявою. Вона поклала це на стіл, і я, відсахнувшись від його вигляду, спіймала це, коли воно спробувало зісковзнути.

— Ти дуже швидко думаєш і так само швидко дієш, — продовжила Ксеніт, нахилившись, щоб перевірити нижні ящики. — Завдяки цьому ти легко пристосовуєшся, можливо, швидше за будь-яку поні або зебру, що я знала. Це дозволяє тобі імпровізувати в обставинах, коли інші були б паралізовані. Але це також призводить до необачних дій через поспішні рішення, і доставляє тобі проблеми так само часто, як і рятує від них.

Вона нарешті витягла ножа з одного з ящиків. Вона поклала його на стіл. Я спіймала і його, коли вона обернулася до мене.

— Хоча це лише мої спостереження, і я знаю тебе не дуже довго. — Вона огледіла мене. — А чому ти питаєш?

Я не була впевнена, що маю відчувати. Я хотіла сперечатися з нею, але велика частина мене підозрювала, що вона має рацію, і проклинала її за таку спостережливість.

— Ти вважаєш мене злою?

Ксеніт зупинилася, дивно подивилася на мене. Потім розсміялася.

— Ні, мала. Ти одна з найбільш дбайливих душ, що мені доводилося зустріти, і не тільки серед поні.

І знову маленька поні в моїй голові прошепотіла голосами Богині: «Зіпсована Доброта».

— Тоді чи вважаєш ти мене проклятою? — Побачивши нерозуміння на її обличчі, я пояснила: — Мене торкалася Хоумідж.

Зебра повернулася до обшуку кухні, витягаючи каструлі з нижнього ящика, щоб дістати плитку з живленням від іскрової батареї.

— Це мені добре відомо.

Я відчула, що нервово червонію.

— У-у якому сенсі?

— Є тихі коханці, а є навпаки, — заявила Ксеніт. — Ти не з тихих.

О ні, свята милостива Селестіє.

— В моєму племені таких називають «іржалка».

Я відчула, що палко почервоніла. Від сорому мені хотілося кинутися у вирву Розкішної Долини.

— Тобто... всі... щоразу... — пропищала я.

— Так, — підтвердила Ксеніт. — Щоразу.

Мені знадобилося кілька хвилин і старий мішок, поданий зеброю, перш ніж я перестала задихатися.

— Тепер можеш дихати? — м'яко спитала Ксеніт.

Я кивнула.

— Гадаю, так.

— Поні-медик права, — з м'якою посмішкою сказала Ксеніт. Ти мила, коли ти такого кольору.

Я відчувала слабкість, моє дихання погрожувало знову прискоритися.

Знадобилася якась мить, що я змогла хоч якось зібратися.

— Тож... я проклята? Тому що кохаю Хоумідж?

Вона зупинилася. Потім відвернулася. Я чекала на її відповідь. Але отримала зовсім не таку відповідь, на яку чекала.

— Можливо, зебри помилялися щодо Найтмер Мун, — визнала вона. — Можливо, ви, поні, мали рацію. Можливо, носії Елементів Гармонії, знищили вплив, який зірки мали на Найтмер Мун. Можливо, Луна була... іншою.

Вона обернулася до мене.

— Але це не означає, що на ній вже не було дотику зірок. Що він не впливав на неї більш непомітним шляхом. — Вона подивилася на мене. — Я відкрита до твоїх вірувань, але я прошу бути тебе відкритою до моїх. Можливо, правда є в обох.

Я нахмурилася. Я не хотіла, щоб в її віруваннях була якась правда. Але я бачила речі, які натякали на інше. Речі, які натякали, що, можливо, було щось темне і жахливе у безмежній порожнечі, що простягалася за місяцем.

— Але Хоумідж не зла, вона не зіпсована, вона не Найтмер Мун, — наполягала я. — Вона, власне, врятувала наші життя. Вона врятувала твоє.

Ксеніт кивнула із сумною посмішкою.

— І хіба це був не чудовий постріл?

— Безсумнівно. Це був... що?

— Зброя з зірок хоче вбивати, — сказала Ксеніт. — Вона жадає вбивати.

Так, оце вже просто моторошно.

— Я погоджуся, що Хоумідж хороша, добра поні. І що вона не проклята. Бо ти попросила мене, — поступилася Ксеніт. — Хоч я і не довіряю твоєму судженню, я вірю, що ти говориш правдиво. І я підозрюю, що у справах сердечних у тебе більше досвіду, ніж у мене.

Я посміхнулася, відчуючи невелике полегшення.

— Дякую, Ксеніт...

Зебра похитала головою.

— Але натомість я прошу, щоб твій розум був відкритим до речей, в які вірю я, а очі — сторожкими до ознак небезпеки. Зіркам доставляє особливу насолоду давати нам способи для знищення себе і інших. Ти дійсно вважаєш, що ваші відносини не змінилися тепер, коли вона позбавила життя заради тебе?

Я відчула холод. Я раніше про це не думала. Або, якщо думала, я бачила наслідки як виключно корисні. Вона врятувала моє життя. Як це може не зробити нас ближче? Але хіба ж тієї самої ночі я не ридала перед нею через те, що вбила сталеву рейнджерку?

Незалежно від того, чи були забобонні страхи Ксеніт обґрунтовані, чи ні, вона підштовхнула мене до того, щоб знову подивитися на те, що сталося, у менш егоцентричний спосіб.

Я подивилася в очі зебрі.

— Дякую.

*** **

Я левітувала цілу купу каструль і пателень. Після невдачі з плиткою Ксеніт швидко зрозуміла, що жодна пласка поверхня у кімнаті не була безпечною.

Неподалік зовні Каламіті і Вельвет Ремеді почали сперечатися. Ми чули їх і з кухні, але не могли розібрати слова. Хоча мені й не хотілося. Ксеніт переживала, хвилювалася, що їхня суперечка знову приверне увагу пекельних гончаків, але поки що вони тримали свої голоси на достатньо тихому рівні. Втім, це додавало повітрю неприємності.

Я відволікла себе, повернувшись до більш ранньої частини моєї розмови з Ксеніт.

— Ти віриш, що я кажу тобі правду?

— Так, мала. Якщо ти тільки не вважаєш, що у моїх інтересах буде краще збрехати.

Лайно. Неприємно було думати, що у цьому вона могла мати рацію. Мені б хотілося бути більш схожою на Хоумідж. Але якщо б довелося обирати між тим, щоб сказати правду або захистити своїх

друзів, я зазвичай обирала останнє. І хоч я і жалкувала через цю необхідність, я рідко змінювала обране рішення. Чи означало це, що я поводитися із Хоумідж так, як Стілхувз із Еплджек?

— Гаразд, ти б довірила мені своє життя? — спитала я. Ксеніт взяла ножа і почала відшкрябувати шматки плісняви до однієї з каструль. Закінчивши, вона поклала ніж. Я знову його спіймала.

— Тут річ не в довірі. Ти врятувала моє життя. Ти відповідальна за нього. — Угх. Знову божевільна зебряча логіка. І ще гірше, це була божевільна, зрозуміла зебряча логіка. — І поки що цю відповідальність я з тебе не знімала.

Я роздратовано спитала:

— Чому ні? Ти слідувала за мною, і подивись, куди це тебе завело? Ти ледве не загинула! Я витягла тебе з одного пекла прямо до іншого.

Зебра подивилася на мене із якимось сумом в очах. Потім відвернулася. Вона наповнила каструлю жакливо радіаційною водою, потім почала домішувати до неї плісняву, не відповідаючи мені. Я сиділа і дивилася. Може, хоч навчусь чомусь.

Один за одним, вона додала інші інгредієнти, жоден з яких не виглядав здоровим. Я сподівалася, що нам не доведеться це вживати.

— Не розмовляй, — сказала вона, хоч я і так вже не розмовляла. — Будь тихою. Біжи. Ховайся. — Її голос був тихим, важким. — Знайди собі їжу і сховай, інакше поні її заберуть. Не розмовляй. Коли вони прийдуть до тебе, розслабся. Дозволяй їм робити те, що вони роблять. Не опирайся. Не кричи. Не розмовляй.

Вона подивилася на похилену стелю.

— Коли вони роблять тобі боляче, хрипи. Скигли. Не розмовляй. Завжди те саме. Доки їм не набридне. Потім сховайся. Одужуй. Готуйся до наступного разу.

Вона подивилася на мене.

— Якщо вони зберуться вбити тебе, вбий їх. Потім сховай тіла. Добре сховай. Знайди собі інше місце. Не дозволяй їм себе

запідозрити. Будь смиренною. Не розмовляй. Ховайся.

Мороз пробіг мені по шкірі, як я дивилася на поранену зебру.

— Лише після особливо видатного жаху я наважилася прийняти участь у боях. Я не хотіла, щоб вони бачили, що я можу битися, але не могла більше терпіти. — Вона опустила голову, дивлячись на мене зі сльозами на очах. — До тебе — работорговці. До них — мій чоловік. До нього — мої батьки. Я ніколи не належала собі. Мене не тішить ця ідея. Цю роль я знаю. Я можу її пережити.

Я тряхнула гривую.

— Може, я й відповідальна за тебе, як ти і кажеш. Але я не рабовласниця. Ти не *належиш* мені.

— І тому ти краща за всіх інших, — визнала Ксеніт. — Та тим не менше, я не знаю, як жити, відповідаючи за себе, і це факт.

— Думаю, — сказала я їй, — ти добре впораєшся.

*** **

Коридор був нахилений під таким нудотним кутом, що я йшла не стільки по підлозі, скільки по стіні. Я йшла одразу за Каламіті, видивляючись на Іскрі Пильності пекельних гончаків. За проханням Ксеніт ми знову були мисливцями.

— Ще один на шість годин від нас, — прошепотіла я йому, коли на моєму компасі з'явився вогник. — У складі, гадаю.

— Я його бачу, — кивнув Каламіті, нагадавши, що комахоподібний візор його броні має свою ІП. Пригнувшись, пегас тихо почав рухатися вперед, доки не опинився прямо перед дверима, його чотири енергомагічні гвинтівки охоче запульсували. Я телекінезом відкрила двері, тримаючи їх, щоб гравітація їх не зачинила.

Дротик вилетів зі складу і відскочив від лоба чорної броні Каламіті, не завдавши ніякої шкоди.

— Хм, — він всміхнувся, підняв стегна і вдарив блотспрайта жалом сегментованого скорпіонячого хвоста своєї броні.

Простромлена істота запищала і здохла.

— Хех, — сказав він, досі всміхаючись. — Тобі ніколи ся не хотіло, жеби ці штуки могли показувати не просто загрозу, а її рівень? Я ледве не витратив купу набоїв на комаху.

Я всміхнулася.

— І не раз. — Я обернулася до наших друзів і змахом копита показала їм, що можна підійти. Вельвет кивнула і підштовхнула Ксеніт, яка, пригнувшись, охороняла наш фланг.

Моя Іскра Пильності помітила дружню цятку світла — це Паєлайт літала з кімнати до кімнати, шукаючи ворогів для спалення... або гризунів для їжі. Крадяний фенікс повернувся і поклав обпалений трупик маленької тварини біля копит Вельвет Ремеді.

— У-у-у. Дякую, — приємно проспівала Вельвет, ніжно пестячи копитом плюмаж птахи. Паєлайт радісно пугукнула і, розправивши крила, знову відлетіла. Це мене дивувало.

— Ти ж розумієш, же просто заохочуєш її до цього?

— А чому б і ні? — солодко мовила Вельвет. — Моя маленька Паєлайт — чудовий мисливець. Такою вона і має бути.

Каламіті сердито подивився у напрямку Ксеніт. Принаймні, я припускала, що погляд був сердитим. Коли мій друг був захищений у броні, я не могла сказати напевне. Але його поза здавалася мені сердитою.

Я вирішила, що без броні мій друг подобається мені більше. Вона надавала йому загадкового і доволі злого вигляду, і це ставило між нами бар'єр, який мені не подобався. Я звикла до цього зі Стілхувзом, але не бачити обличчя Каламіті здавалося просто неправильним.

— Вона ж все-таки хижа птаха, — нагадала нам Вельвет. Ксеніт подивилася на обпалений труп і похитала головою, потім підійшла до нас, рухаючись на диво швидко у нахиленому коридорі.

Каламіті розминав своє поранене крило, і мені здалося, що я почула, як він пробурмотів:

— Я теж недавно був таким.

— Тож, Каламіті, — сказала я, відволікаючи його увагу. — Я маю питання, яке потребує пегасячої експертизи.

— Валяй, Лі'лпіп, — сказав він, здається, збадьорившись.

— Якщо б я хотіла очистити велику ділянку від хмар, скажімо, ділянку над Мейнкеттеном... — Скажімо, як цілком випадковий приклад, ділянку над залом мегачар, якому для функціонування потрібне сонячне світло. — Як я могла б це зробити, не привернувши увагу всього Анклаву?

Каламіті заржав:

— О ні. Шо ти замислила, Лі'лпіп?

— Чисто теоретично.

— Ага. Я ся не сумніваю, — сказав він, явно анітрохи не вірячи.

Ксеніт підійшла до тіла блотспрайта.

— Чудово, — мовила вона, відкриваючи свою торбу. Нахилившись, вона відірвала його крила і виплюнула їх до торби. — Тепер мені треба знайти кімнату, щоб закінчити відвар.

Ксеніт пішла вперед, знову ведучи нас.

— Чи варто мені знати? — сказав Каламіті.

— З того, що я вже у ньому побачила, я б не хотіла.

Повертаючись до мого питання, Каламіті повідомив мені:

— Ну, є лише один спосіб так швидко очистити таку велику ділянку. За допомогою надзвукового райдужного вибуху.

Коліщатка в моїй голові закрутилися.

— Звичайно, відповідь Анклава буде швидкою і вбивчою, але небодесь на годину ти розчистиш. — Він безрадісно всміхнувся. — І для цього, власне кажучи, потрібен пегас, який зможе його виконати. І таких на Еквестрійському пустищі рівно нуль.

Коліщатка різко зупинилися. Трясця.

— Вибач, Лі'лпіп. Хвалько чи ні, але цей трюк я ніколи не міг зробити. Дуже, дуже мало пегасів можуть, і Анклав тримає їх дуже близько.

*** **

Коли пожежне депо почало падати, воно сперлося на адмінбудівлю Гірничодобувної Компанії Маріпоні. Вікно нахиленого пожежного депо нависало десь у п'яти футах від розбитого вікна протилежної будівлі.

— Просто приг, скок і стрибок, — з посмішкою сказала я Каламіті. Я пам'ятала носіння анклавівського обладунку зі спогаду Рейнбоу Деш — хоч він і виглядав жахливо важким, але був на диво легким. Не було причини, з якої Каламіті не зміг би легко це зробити.

Каламіті став якомога стабільніше на похилій підлозі.

— Легко казати тому, кому ніколи ся не доводило робити це без допомоги крил. — Він подивився на мене. — Якщо я впаду, ти готова мене злапати, так?

— Просто левітуй його сюди, — запропонувала Ксеніт з протилежного вікна, де вона чекала разом із Вельвет Ремеді.

— Ага, — погодився Каламіті. — Мені цей план більше до вподоби.

Я закотила очі і прошепотіла до нього:

— Але що, на твою думку, більше вразить Вельвет?

Каламіті випрямився, відкинув свої страхи, розігнався і стрибнув. Він перестрибнув, ще й з п'ятифутовим запасом. Хвалько.

Моя черга. Я подивилася вздовж нахиленої підлоги і через розрив на протилежне підвіконня. Воно не було на одному рівні з цим вікном, може, на два фута вище. Я зглитнула. На захист Каламіті можу сказати, що похилена підлога теж мене лякала.

Я галопом побігла вперед, полегшивши себе в останню мить, коли набрала потрібну швидкість. Я перепливла розрив і врізалася у броньований хвіст Каламіті.

— Бачите, — пожартував він. — Я ж казав. Елементарно.

Я хіхікнула і похитала головою.

Кімната була відкритим офісним залом, повним столів із терміналами, жоден з яких не вижив. Я перевірила свою ІП і помітила чотири червоні вогники, що рухалися навколо нас, мабуть, на нижніх поверхах. Я жестом показала іншим, щоб вони не шуміли, і знову левітувала Вельвет Ремеді під час нашого руху.

Коли ми проходили повз останні столи, я помітила помаранчево-жовту книгу у кошику для сміття. Я левітувала її до себе і роздивилася. *«Велика книга вибухів!»* — заявляв напис на обкладинці, і нижче додавав: *«Вибуховий посібник із поводження з вибухівкою»*. Під ним був зображений автор, Ред «Трикопитний» Раннер із коміксовою хмаркою, в якій було написано *«Краще поведься з нею правильно з першого разу, бо двічі вона не вибухне!»* У книгу було напхано повно нотаток і папірців. Я прибрала її до торби, щоб почитати пізніше.

Під нею лежав аудіозапис. Я звантажила його на свій ПіпБак і засунула навушник у вухо. Каламіті ж напевне не буде проти — слухання запису не відріже мене від оточення.

«Від майстра-шахтаря Торчвуда¹ до всіх задіяних робітників:

Перше: Через два дні у нас буде несподівана перевірка. Всі поні повинні відпочити і бути в найкращому стані. Санні Дейз², робоча наглядка Маріпоні, оголосила завтра вдвічі скорочений день, щоб всі поні могли добре відпочити і випрати та накрохмалити свою уніформу. Поні, які використовують цей час для того, щоб піти до Понівіля та напиться, не будуть допущені назад до Маріпоні або будь-яких робочих будівель у Старому Олней, і з них буде утримано платню за один день. Баскетсе³, не забудь цього разу про каску, інакше ти більше не працюватимеш у Гірничодобувній Компанії Маріпоні.

Друге: Гірничодобувна Компанія Маріпоні збільшила вимоги до виробництва. Це означає, що вам варто очікувати збільшення робочих годин на двадцять відсотків із відповідним збільшенням платні на п'ятнадцять відсотків. Бригадири, чиї бригади перевищать нові нормативи, отримають бонус. Я не можу сказати, який саме, але можу сказати, що бонус включатиме морозиво. Також ми відкриємо для копання кілька раніше закритих штолень. Гірничодобувна Компанія Маріпоні запевнює, що ці штольні цілком відповідають і навіть перевищують наші мінімальні вимоги до безпеки.

Третє: Збільшилася кількість повідомлень про порушення території переселеними діамантовими псами. Я не знаю, чи це територіальна зграйність або вони просто тупі, але якщо ви побачите діамантового пса на території Маріпоні, ви маєте проінструктувати пса, щоб він пішов геть. Якщо діамантовий пес відмовляється, дозволяється застосування акустичних відлякувачів. Просіть у своїх бригадирів ПВДП (Пристрій Відлякування Діамантових Псів) — свистки нової моделі із зручним нашийним ремінцем.

Четверте: Через Брікбейн⁴ ми маємо знову скинути наш лічильник Днів Без Серйозних Травм на нуль. На щастя, Брікбейн зможе знову використовувати більшість своїх кінцівок. Пам'ятайте, ремінець ПВДП має бути коротким, щоб ваш свисток не потрапив у гірничодобувні механізми.

Продовжуйте добре працювати, понове.»

Я вимкнула навушник. Ми дійшли до сходового колодязя, і на моїй ІП з'явилися ще більше ворожих міток. Двоє пекельних гончаків помітно причаїлися біля сходів вниз. Вони були вдягнені у саморобну броню, а один з них мав енергомагічний кулемет. Ще кілька було за рогом.

Один з них почав принохуватися.

Я махнула іншим відійти і подивилася на Ксеніт. В теорії зілля, яке вона зварила, змінювало наш запах на запах плісняви і блотспрайтів.

Втім, варіант йти вниз відпадав, якщо тільки Ксеніт не вважала, що зараз настала пора піти у наступ.

Зебра похитала головою. Вона прослизнула вперед і пішла по сходах на дах. Якщо я правильно пам'ятала, так ми мали опинитися на даху будівлі через дорогу від лікарні. Я не вважала, що навіть Каламіті міг перелетіти головну вулицю Старого Олней методом «приг, скок і стрибок».

*** **

— І на що я дивлюся? — Вже не вперше ці слова вилетіли з мого рота.

Пізно ввечері вітер стогнав на вулицях Старого Олней, тріпаючи наші гриви та хвости. В ярді від моїх копит була грудкувата калюжа бруду, який колись був снайпером пекельних гончаків, розташованим на даху адміністративною будівлі Гірничодобувної Компанії Маріпоні. Каламіті вистрелив у нього, щойно ми вискочили на дах, перетворивши істоту на калюжу, перш ніж вона встигла напасти або завити.

У центрі просілого даху стояла дивна антена в оточенні магічних самоцвітів, що випромінювали м'яке блакитне світло, і тихо гуділа. Навколо антени було кілька столів, один з яких досі був абсолютно цілим і на якому задом до нас стояв і світився термінал. Інші столи були пошматовані на скіпки. Дивні сріблясті коробки стояли неподалік від них, так само, всі окрім однієї, пошматовані. Пазурі пекельних гончаків залишили сліди на барикадах, що йшли навколо даху.

Тут було кілька мертвих поні. Всі — пегаси. Всі — в однакових чорних щитовидних обладунках.

— Розвідгрупа Анклаву? — спитала я Каламіті.

Наш пегас пройшовся поміж трупів. Вони були старі, просто висохла і гнила плоть, що звисала з кісток.

— Ні, — сказав він, підводячи погляд. — Це була наукова команда.

Каламіті підійшов до терміналу з іншого боку.

— Не маю жадної гадки, що вони робили у Старому Олней. Та й, власне, взагалі внизу. — Його голос був похмурим. — Але я ся збираю це з'ясувати.

Я згадала, що Хоумідж казала мені про ніч, коли вона знайшла зброю з зірок. Джоукблю підозрювала, що вона була частиною експерименту Великого Анклаву Пегасів. Можливо, вона не так вже й помилялася?

— Може, мені варто спробували хакнути його? — випалила я, бажаючи побачити, які таємниці зберігав термінал.

Каламіті підвід свою броньовану голову і підняв візор. Він всміхнувся.

— Прошу, — сказав він, відступаючи від терміналу і змахом скорпіоноподібного хвоста запрошуючи мене до нього. — Але я не думаю, же ти зможеш його хакнути.

— Та годі тобі, Каламіті, — добродушно засміялася я. — Я ще не зустрічала термінал, який не могла б хакнути. — Я самовдоволено роздулася, прийнявши це як виклик.

— Ти ще ніколи не зустрічала анклавівський термінал, — із знанням справи сказав Каламіті.

Я висунула язик і підійшла до нього.

— Технології однакові. Це ж я, пам'ятаєш? Маленька кобила із ПіпБаком на стегні? Дай мені їм зайнятися.

Я зупинилася, щойно побачила інтерфейс терміналу. Він був зроблений з дивної речовини, яку я не впізнавала. Я простягнула копито, щоб торкнутися, і воно пройшло крізь термінал, ніби його там і не було.

Він був зроблений із... хмар? Що за хуйня?

Каламіті розсміявся. Я роздивилася навколо. Всі ящики Анклаву мали замки, зроблені з того ж самого матеріалу, білого або трохи рожевого. Я подивилася на нього, вимагаючи пояснення, а поні в моїй голові тринділа, що так не має бути.

— Ну а з чого, ти думала, пегаси все будують? Нагорі є цілі міста, збудовані майже виключно із хмар. — Я відчувала, як він шкіриться під цим клятим шоломом. — Шо, ти вважала, же тільки єдинороги мають власну магію?

Я розчаровано замовкла. Сама ідея терміналів і замків, до яких я не могла влізти тому, що вони були зроблені з *хмар*, була просто... просто... *неправильною і несправедливою!*

Мені пригадалися слова Богині: «з *управлінням, оперувати яким може лише пегас*».

Блядь. Міністерство Крутості побудувало систему контролю з йобаних хмар. Всі, окрім пегасів, хто спробував оперувати управлінням, помітив би, що лише хапає вологе повітря.

У мене майнула думка.

— Чи може ще хтось окрім пегасів керувати системою із хмарним інтерфейсом?

— Нє, — гордо сказав Каламіті. Потім швидко виправився. — Ага. Грифони можуть.

Отже, саме так Ред Ай збирався подолати цю перешкоду. І я знала, як він намагався подолати другу. Ми знову йшли наввипередки з часом.

Я зітхнула, роздратовано змахнувши копитами, і пішла назад до інших, дозволивши Каламіті зайнятися зломом терміналу. Я підійшла до краю будівлі, левітувала до себе бінокль і подивилася через дорогу на лікарню. Здається, її сильно потрусило; величезні тріщини йшли по стінах, а один кут обвалився. Знак, жовтий хрест із рожевим метеликом у центрі, почав відпадати від стіни на висоті двох поверхів; верхні болти вирвалися зі стіни і весь знак небезпечно нависнув над вулицею. Більшість вікон були розбиті, і вітри Старого Олней тріпали брудні лікарняні занавіски.

Тим не менш, це була одна з найбільш цілих будівель у Старому Олней, і саме там ми сподівалися знайти медикаменти для того, щоб

вилікувати крило Каламіті.

Я подивилася на дах навпроти. Я чітко бачила летючий механізм земних поні, розфарбований у цукеркові кольори, із викарбуваним на боці написом «Переслідувач грифонів II». На вигляд він був у поганому стані, але я довіряла висновку Каламіті.

Я подивилася вниз, на головну дорогу Старого Олней із рейками посередині. Пекельні гончаки бігали навколо, зграями пересуваючись з однієї будівля до іншої. Полюючи на нас.

І наближалася ніч.

*** **

<-----ooO Ooo----->

Я дивилася на шипи, що прикрашали верхню частину кованих залізних воріт. Було боляче дивитися на ці бридкі штуки. Я направила свій ріг на один з них, і метал засвітився красивою блакитною магією, миттєво змінивши форму на силует веселою гарцюючої кобили.

Я вдячно помолилася Селестії і Луні. Я була у кобилі-єдиноріжці. Це було добре і правильно.

Навіть краще, я була під сонячним світлом. Можливо, найяскравішим, найчистішим сонячним світлом, яке мені доводилося бачити. Повітря було пильним, але чистим, знову нагадавши мені, яким дивним було повітря у справжньому світі.

Я подивилася на наступний шип і огорнула його чарами. Цей перетворився на гарцюючого жеребця-єдинорога. Я була вражена тим, наскільки він нагадував принца Блюблада. Майже ідеальна схожість. Наступний шип засвітився і перетворився на кобилу-єдиноріжку, її голова була нахилена, ніби вона йшла в атаку, а ріг був націлений небезпечно близько до Блюбладових...

— Поводься пристойно, Реріті, — почула я свій шепіт милим голосом Реріті. Блакитне магічне сяйво знову огорнуло обидві фігури, і вони перетворилися на зовсім інші, веселих і невидатних пегасів.

Я відчула дивну захопливість, зрозумівши, ким я була. А потім спалах вини .

— Це старе закляття, га? — почула я голос ззаду.

Я обернулася, в моєму полі зору з'явилася блакитна пегаска із шокуючою райдужною гривною.

— Нечемно підкрататися до поні, Рейнбоу Деш.

— Я не підкраталася, — сказала на свій захист пегаска. — Я просто летіла. Я ж не винувата, що так тихо літаю. — Рейнбоу Деш була вдягнена у фіолетово-чорну уніформу, в якій я її вже бачила. — Тож, навіщо вони тебе витягли аж до цього смітника?

Реріті озирнулася навколо, і я побачила Старе Олней, ціле, в гарному стані, і повне поні. Я змогла побачити магазини і домівки, які знала лише у вигляді руїн.

Втім, яким би славним поглядом у минуле це не було, я явно бачила не розквіт Старого Олней. Більшість магазинів були забиті дошками. Практично над усім містом висіла атмосфера невживання. І більшість поні явно були або воєнними, або працівниками Міністерства Магічних Наук.

— Вочевидь, — сумно сказала Реріті, — у них знову проблеми із діамантовими псами. Флатершай намагалася з ними поговорити, але це не спрацювало. Тому хтось подумав, що вони приділятимуть більше уваги, якщо з ними говоритиму я.

— Та невже, — Рейнбоу Деш хіхікнула. — Цікаво, чому.

— Дійсно, чому.

— Флатершай пробувала сказати їм, що це більше не їхній дім? — спитала Рейнбоу Деш, зависнувши у повітрі переді мною. — Або, ну, що тут *небезпечно*?

— Звичайно ж, — сказала Реріті. — Флатершай навіть намагалася запропонувати компроміс...

— О Богині, — Рейнбоу Деш затулила обличчя копитом.

— Але тоді вони дізналися, що магічні... — Моя носійка підшукувала найкраще слово. — ... відходи, скажімо так, від експериментів Твайлайт стали проїдати бочки. Санні втратила поні, намагаючись перемістити їх, коли кілька бочок розірвалися так, ніби були зроблені лише з фарби, якою їх пофарбували. — Я спостерігала, як ми роздивляємося Рейнбоу Деш зверху донизу. — Знаєш, я досі не можу повірити, що ти носиш *це*.

— Гей, ми елітні повітряні сили Луни. Як же ж нам ще себе називати?

— Може, якось інакше, ніж *Шедоуболти*? — натягнуто запропонувала Реріті.

— Як на мене, то чому б не зіграти на божевільній зебр'ячій фобії Найтмер Мун? Оригінальні Шедоуболти ж всі були просто Найтмер Мун, так? — Рейнбоу Деш по-змовницьки посміхнулася. — Чому б не використати це на нашу користь? Чим більше зебр втече з поля бою, побачивши нас, тим менше зебр нам доведеться вбивати. І менше зебр, які можуть вбити нас.

— Як би там не було, я ніколи не звикну бачити тебе в такому вигляді.

— Власне, — Рейнбоу Деш торкнулася копитом потилиці, чухаючи гриву. — У мене є ідея стосовно цього. Як гадаєш, твоїх швацьких вмінь вистачить для роботи з обладунком? — підколола її пегаска.

— Рейнбоу Деш! Ти мене *ображаєш*!

— Ох! — пролунав скрик десь зліва від моєї носійки. За мить запилена поні у військовій формі підбігла галопом, різко зупинилася і віддала честь Рейнбоу Деш. Реріті відступила на крок.

— Вільно, ем... — Рейнбоу Деш подивилася на форму поні. — ... танковий командир?..

— Торчвуд, мем. Великий прихильник. Слідкував за вашою кар'єрою ще з Вандерболтів.

Обличчя Рейнбоу Деш засіяло.

— Дійсно? Бачив мене на тогорічному GALLoPS?..

Моя носійка похитала головою.

— Бачу, ти якийсь час будеш зайнята, Деш. Побалакаємо пізніше, — витончено сказала вона, хоча саме пегаска шукала її. — Як гадаєш, до обіду ти звільнишся?

Рейнбоу Деш обернулася.

— А, так, без проблем. Хочу тобі кілька ідей підкинути.

Я відчула, як Реріті посміхається.

— І ще, — пошепки додала Рейнбоу Деш, підлетівши ближче, — я чула, що ти працюєш над новим заляттям для Міністерства Миру? Щось про те, щоб безкінечно тримати поні живим і притомним?

— Анабіоз, так, хоча це дуже невдалий опис, — з кивком відповіла Реріті. — І я працюю для них, не з ними. Це частина... особистої лінії дослідів, яка нарешті принесла якісь плоди. Але її ще треба довести до ладу.

Деш широко посміхнулася.

— Чудово. Бо, здається, це саме те, що я шукала.

Реріті підняла брову.

— Чому ж, дозволь спитати?

— А, це просто частина Проекту Одного Пегаса.

Я відчула, що Реріті хмуриться.

— Це той проект, заради якої ти будуєш ті потворні штуки по всій нашій милій Еквестрії? — фиркнула вона.

— Вони виглядатимуть краще, коли їх добудують. Обіцяю. Епл Блум каже, що вони будуть «елегантними». Ти ж любиш елегантне, так?

— Люблю. Але я зачекаю, доки не побачу їх.

Писок Рейнбоу Деш розплився у величезній посмішці.

— Зажди, доки побачиш головне відділення. Власне, ти можеш побачити його будівництво, якщо вийдеш на дах лікарні. Просто обернися до водонагнітної вежі і подивися десь на сотню миль вище і далі. — Рейнбоу зупинилася. — Тобі, ем, може знадобитися бінокль.

— Або телескоп, — саркастично відповіла Реріті.

— Хех. Ага. Коротше, їх ще не назвали. Мені не дозволили назвати їх так, як я хотіла, хоча це мій проект і моє міністерство. Тому...

— Ти хотіла назвати їх Мегакльовий Центр Крутизни Рейнбоу Деш, так? — підколола її у відповідь Реріті.

— Ні-і-і! — Рейнбоу Деш обурено злетіла. Потім визнала: — Не зовсім.

Реріті засміялася чарівним і щасливим сміхом.

— Йди до свого прихильника, Деш. Зустрінемося пізніше.

Рейнбоу Деш посміхнулася, помахала копитом і полетіла назад до танкового командира Торчвуда. За секунди вони занурилися у розмову про повітряні трюки Рейнбоу Деш. Пегаски, яка, вочевидь, могла робити райдужні вибухи навіть уві сні.

Реріті обернулася і пішла, мугикаючи веселу мелодію.

<-=====ooO Ooo=====>

*** **

— Що ти зробив? — вимогливо питала Ксеніт у Каламіті, коли я вийшла зі спогаду. Пегас нервово переступав на місці.

— Я не знаю. Воно само почало. — Я нашорошила вуха, почувши високе гудіння від антенних ґрат. Я подивилася на Каламіті, який дивився на термінал так, ніби той його зрадив.

Із відчуттям важкості я спитала:

— У тебе спрацювало блокування?

Каламіті похитав головою.

— Не. Вліз я нормально. Було неважко. — Він підвів погляд на мене, його очі всередині кошмарного комахоподібного шолому були розширені.

— І? Що це за місце? Це те, що ти думав?

Каламіті зглитнув.

— Це дійсно експеримент Анклаву. Під керівництвом Харбінжера⁵, одного з Вищої Ради Анклаву. Вони тут грали з магічною звуковою апаратурою, сподівалися, що зможуть контролювати пекельних гончаків.

— Вони намагалися зробити цих істот рабами, — тихо сказала Ксеніт.

Я озирнулася навколо, дивлячись на дах новими очима.

— Гадаю, це не спрацювало.

— Як гадаєш, які шанси на те, що нам пощастило і Каламіті просто активував сигнал «облиште нас»? — уїдливо спитала Вельвет Ремеді. Вона підійшла до краю даху і подивилася вниз. І одразу ж налякано відступила із розширеними очима, її обличчя поблідло під вугільним хутром.

Я ризикнула визирнути. *Сонячне лібідо Селестії!* На вулиці було повно пекельних гончаків. Величезні зграї. І ще більше виходила з дверей або видиралося по будівлям. Всі рухалися до нас.

І вони виглядали роздратовано.

Примітка: *Максимальний рівень*

1 Torchwood — «бальзамник» (аміріс, смолянисте дерево, з якого робили факели)

[2](#) Sunny Days — «сонячні дні»

[4](#) Brick — «цеглина», bane — «загибель»

[5](#) Harbinger — «провісник»

Глава 31: Перерване життя

«Всі ми проходимо крізь темні періоди. В такі часи ми можемо звернутися до Богинь, але добре мати друзів.»

Спогади.

Всі думки, що ми маємо, всі рішення, що ми приймаємо, кореняться на багатьох шарах досвіду. Щоб зрозуміти себе, ми маємо зазирнути у власне минуле. У наші спогади.

Я вірю, що наше минуле і наші серця роблять нас тими, ким ми є. Наші спогади визначають нас. Але що як ми їх втратимо? Чи станемо ми відірваними? Пливучими за течією? Чи будемо ми взагалі тими ж самими поні?

Якщо б ви могли заблокувати свої найбільш жахливі і болючі спогади, чи зробили б ви це, щоб позбавитися від болю? І якщо так, то чи втратили б ви при цьому важливу частину себе?

А вища розумова діяльність? Міркування і раціональність? Якщо б я забула відкриття, які привели до розуміння, чи змогла б я знову це досягнути? Чи змогла б я скласти докупі логіку дискусії, якщо б не пам'ятала про цю дискусію?

Наскільки важливі спогади для нашої здатності думати взагалі? Або, принаймні, думати ясно?

А якщо навпаки? Що як вам додати не ваших спогадів? Як часто ви могли б прожити частину життів інших поні, прийняти їхні рішення, побачити події, які принесли їм радість або смуток, перш ніж межі, які розділяють вас і їх, почнуть розмиватися?

Чи були кулі спогадів нічим не краще за особливо добре написані книжки? Я знала з власного досвіду, що куля спогадів зберігає лише зовнішні відчуття. Перебуваючи у кулі спогадів, я бачила, чула і відчувала дотик, смак та запах, але не думки та емоції носія, в якому я була. Невже спогади, якими б живими вони не були, мали не більший вплив, ніж знання або розваги?

І який ефект вони можуть спричинити на поні, яка переживає той самий спогад знову і знову?

А якщо піти на крок далі? Що як можна було б почути думки поні? Прочитати їх розум? Можливо, відчути їх спогади?

Що як ви були б Богинею?

Якою поні треба було б бути, що утримати хоч якесь відчуття себе?

*** **

Я нажахано дивилася на юрби пекельних гончаків, які вибігали на вулиці. Вони набігали з провулків і потрощених руїн. Вони видиралися з вікон і вилізли з темних дверних проїм майже з усіх будинків, які я бачила. Всіх, власне, окрім одного місця, куди ми збиралися потрапити: лікарні.

Перші вже добігли до адмінбудівлі Гірничодобувної Компанії Маріпоні. Деякі забігали всередину. Інші занурили свої пазурі у цеглу фасаду і почали видиратися по стінам.

Каламіті обернувся до скриньок Анклаву, і розштовхував пошматовані кігтями контейнери, доки не дістався до єдиного вцілілого. Я почула, як він прошепотів щось схоже на молитву, хоча я не знала вищих істот, яким Каламіті став би молитися. Потім він несамовито зацокав по хмарному цифровому замку.

Ящик відкрився із сичанням і потоком холодного повітря. Всередині була... купка пухнастих білих хмарок.

Я б фейсхуфнула, якщо б звук, який видав при цьому видовищі Каламіті, не був тріумфуючим. Пегас опустив голову і скинув шолом, його помаранчева грива вирвалася на волю. Його розширені очі і самовдоволення усмішка дали мені заряд радості. Він занадто довго був захищений під цією чорною, інсектоїдною маскою, і я за ним скучила.

— Як ти дізнався комбінацію? — зацікавлено спитала Ксеніт.

— Нуль-один-нуль-чотири. День народження Харбінжера. — Каламіті гордо посміхнувся. Потім сором'язливо визнав: — Він був на

терміналі.

— Хмара?

— Ага! Ви всі потрапили в цю халепу через мене. Я ся збираю вас із неї витягти. — Він опустив голову до анклавівської скрині і схопив хмарову купку зубами. Він вкусив *хмари* і *підняв їх!* У маленької поні в моїй голові стався припадок.

— Дифіть фя! — похвастався він крізь хмари у роті. Він підійшов до того краю даху, що дивився на лікарню. Одна з пекельних гончаків вилізла на дах перед ним і підняла лапу із довгими пазурами, що рвали броню як плоть. Каламіті відступив, кинувши купку хмар, яка просто зависла там, де він її відпустив.

БАМ! Дробовик Вельвет Ремеді вистрелив, заряд вдарив гончака у ліву частину її грудей. Плоть струснулася, але не піддалася. Пекельна гонча завилала від болю і перекинулася від удару.

— Дякувати Селестії! — проскиглила Вельвет Ремеді, полегшено видихнувши. Я скривилася, зрозумівши, що вона дякувала Богині за те, що шкіра гончої була достатньо товстою, щоб зупинити постріл з дробовика на такій короткій відстані. До сих пір я використовувала проти них лише Літл Макінтош і снайперську гвинтівку. Цей вибір був вдалим. Вся моя інша зброя навряд чи її б пробила.

Ще один гончак видерся на дах просто за Ксеніт. Зебра крутнулася, чітко копнувши істоту в груди. Я почула, як зламалися ребра, і гончак впав, хрипко намагаючись вдихнути пробитою, наскільки я розуміла, легенею. Другий копняк перекинув гончака за край, де він зачепив обличчя ще одного верхолаза, і вони разом впали у провулок вниз. Один із них вдарився об відкритий бак для сміття із спиноламним брязкотом.

Я не знала, що стало жахливішим, пекельні гончаки або Ксеніт, яка могла завалити їх своїми *копитами*.

— Вельми вдячний, Вельвет! — Каламіті знову підійшов до хмарної купки і копнув її. Хмари розгорнулися, немов килим,

простягнувшись над вулицею.

Ще троє гончаків вилізли на дах. Вельвет Ремеді відступила і почала співати ту саму високу ноту. Всі троє гончаків похапалися за вуха. Двоє зупинилися і відступили до краю стіни. Один переліз назад через край, а от інша зробила зайвий крок, її лапи зробили комічний пірует, коли вона впала з даху спиною вниз.

Третя рвонула вперед і вдарила Вельвет Ремеді напівсліпим замахом. Вельвет відскочила. Її передня права нога не встигла, вона впала на дах у калюжу крові. Нота Вельвет обірвалася придушеним схлипом, коли вона підняла свою правицю, її погляд прикипів до обрубка, що закінчувався у кількох дюймах вище місця, де мало бути її праве коліно.

Пекельна гонча прибрала лапу, один пазур був вологим від крові Вельвет Ремеді. Чотири проміні магічної енергії вдарили в її злочинну лапу. Гонча засвітилася і перетворилася на калюжу.

— Вельвет!

Я нажахано закричала. Каламіті рвонув до вугільнохутрої єдиноріжки і підхопив її, коли вона закачалася і впала, так і не відірвавши погляду від місця, де мала бути її правиця.

— Я... зможу це виправити... — проскиглила вона, і втратила свідомість у копитах Каламіті.

Паєлайт розірвала повітря скорботним криком.

НІ!

Ксеніт рухалася швидко, витягаючи зілля зі свого мішечка, доки не знайшла потрібне. Вона розбила його об дах і наказала нашому пегасу:

— Притисни її рану до цього! Швидко! — Воно виглядало так само, як і те зілля, що Ксеніт дала Вельвет, щоб Каламіті не стік кров'ю з крила.

Огорнувши відрізану ногу Вельвет своєю магією, я левітувала її до калюжі і також притисла до речовини.

— Ми зможемо це виправити, — рішуче простогнала я. — Вона зможе це виправити. Вона так сказала!

Я чула, як ще більше пекельних гончаків лізуть на дах ззовні і зсередини.

Каламіті із ошелешеним виглядом тримав Вельвет. Його очі блищали; його обладунок був слизький від крові Вельвет.

— Каламіті, швидше! — крикнула Ксеніт йому у вухо, вирвавши пегаса з трансу. Він сунув стікаючий кров'ю обрубок у медичну юшку Ксеніт настільки сильно, що непритомна Вельвет застогнала.

Обернувшись до мене, Каламіті скомандував:

— Ксеніт, поклади Лі'лпіп мені на спину. Лі'лпіп, левітуй усіх, окрім мене і себе. І не забудь ногу Вельвет! — Він випустив Вельвет Ремеді з обіймів, галопом побіг до хмарового килима і вийшов на нього. Хмари тримали його так, ніби були з найміцнішої сталі.

Я відчула різкий ривок за гриву, коли Ксеніт закинула мене на спину Каламіті. Я скривилася, але сльози у мене на очах були через Вельвет. Я підняла її обм'якле, скалічене тіло у повітря, одночасно огорнувши магією її відрізану кінцівку. І, нарешті, Ксеніт.

Двоє гончаків вирвалися крізь люк на дах. Третя прорила собі шлях прямо крізь стелю, одна з анклавівських скринь вдарила її по морді, упавши у діру.

— Я нас перенесу! — Каламіті зарвався в галоп, несучи мене через вулицю по хмаровому полотну, мої подруги летіли над міським каньйоном, тягнені моєю магією.

Двоє пекельних гончаків з люку опустилися на всі лапи і побігли до нас, а потім стрибнули на мене і Каламіті. Вони б приземлилися прямо за нами, але провалилися крізь хмари — що було *правильно* для хмар і істот — і полетіли на вулицю вниз. Один встав, обтрусився, потім кинув один погляд на будівлю, до якої ми прямували, і розвернувся в інший бік. Друга зламала собі шию і так і не підвелася.

*** **

— Гадаю, же доки той маяк не замовкне, у вас є час позбирати по шпиталю, що зможете, — гаркнув Каламіті, обернувшись, щоб подивитися назад над доріжкою із хмар. Пекельні гончаки продовжували кишити в адмінбудівлі Гірничодобувної Компанії Маріпоні, не помічаючи нашої втечі. — Я ся залишу тут і поладнаю цю гвинтоштуку.

— А я... залишуся... тут, — слабо видихнула Вельвет. — І... захищатиму... Каламіті.

— Ти захищатимеш мене? — Каламіті кинув на неї ввічливо-недовірливий погляд.

Вона посміхнулася у відповідь, уїдливо дивлячись на нього.

— Якщо мій голос... не зможе заспокоїти цих дикунів... він зможе... хоча б... розігнати їх.

Я ненавиділа цей план.

Словами не описати, як я ненавиділа цей план. Але серйозний брак часу, неможливість знайти кращий спосіб, і іскра надії, народжена реакцією одного з пекельних гончаків, змусили мене з ним погодитися. Надія, що гончаки, можливо, мали до лікарні відразу, яка могла нас захистити.

Обернувшись до Ксеніт, я жестом покликала її за собою. Ми не могли марнувати час, до того ж, тепер ми мали двох важко поранених, які потребували найкращих медикаментів. Я молилася Луні, щоб це місце не обібрали дочиста. Щоб, із якоїсь причини, ця лікарня досі мала достатні запаси.

— От лайно, — сказав Каламіті, досі дивлячись за хмарний міст. Я обернулася, і всередині у мене все впало. О Богині, будь ласка, годі! Прощу!

— Я забув свій шолом.

Як же мені зараз хотілося його копнути.

— Облиш його. Все одно без нього ти краще виглядаєш! — У мене майнула думка. — Ти ж можеш стріляти з цих гвинтівок без

інтерфейсу шолому?

— Не-а.

Важке почуття посилюється.

— Скільки набоїв у тебе залишилося до Грому Спйтфайр?

— Можу поставити свіжий магазин, але їх лише три. Плюс два набої у нинішньому.

Більше, ніж знадобиться, якщо йому доведеться стріляти самому. Я похмуро подивилася на Вельвет Ремеді.

— Йди, Піп. Я про нього подбаю, — наполягла Вельвет. Паєлайт приземлилася поряд із нею, роздувши груди і виглядаючи страхітливо.

Я кивнула, перш ніж озирнутися до Каламіті і купи цукеркових кольорів, що являв собою «Переслідувач Грифонів II».

— Ти зможеш його поладнати?

— Ага. Безсумнівно. А тепер йди!

Паєлайт жахливо на мене подивилася.

Ксеніт вже чекала мене біля виходу на дах. Я кивнула наостанок, і помолилася Богиням, щоб це був не останній раз, коли я бачу їх живими, а потім тихим галопом побігла геть.

*** **

Ми з Ксеніт пробиралися крізь обвалені сірі коридори із облізлими жовтими панелями. Крихти пилу літали у повітрі. Час від часу уламки сипалися зі стелі.

Я йшла попереду, рухалася швидко і непомітно, перевіряла кімнати. Моя ІП наполягала, що у лікарні було повно ворогів, які чаїлися десь попереду і позаду нас. З мого досвіду у Стайні 24 я підозрювала, що всі вони були на рівень нижче.

Мені здалося несправедливим, що навіть із сигналом гончаки будуть полювати на нас у цьому місці. Але щойно я зібралася проклясти небеса, гадаючи, що, можливо, мені варто клясти зірки, я згадала Каламіті і блотспрайта у коморі. Прокляття вмерло із смішком,

коли я зрозуміла, що ми, мабуть, оточені ворожими комахами. Блотспрайти або радтаргани... або чим там ставали радтаргани під дією Пошесті.

Щойно я повернула у коридор, мої вуха нашорошилися від звуків знайомого голосу «жеребця»:

«Хто сказав, що ви не можете повернутися додому? Та завзята кобила із Другої Стайні змогла, і врятувала весь свій дім від жорстокої і неспровокованої атаки Сталевих рейнджерів, які збиралися вирізати все населення Стайні і відкрити там свою лавочку. Ало цього разу, діти, у Поні зі Стайні була допомога! Саме так! Наша Світлоноша у цьому темному і жорстокому світі зворушила серця інших поні. І не лише поні, але й грифонів теж. Навіть гулі простягнули копито допомоги!

Кажу вам, діти: це найдивовижніша річ, яку мені доводилося бачити на Еквестрійському пустищі. Народ, і поні, і не-поні, побачили, як наша Героїня самовіддано допомагає всім навколо, і багато прийняли її приклад близько до серця. І коли ми були потрібні нашій Спасительці Пустища більш за все, ми прийшли!

А тепер я питаю кожного з вас, і це питання від серця Ді-Джея Пон3 до ваших сердець: коли стане нагода, чи прийдете й ви?»

Я відчула, що червонію, але цього разу сором був похований під вибухом кохання до сірої єдиноріжки, яка ховалася за цим голосом. Її слова були немов промінь з маяка в моїй темній бурі.

«Дозвольте розповісти вам про кількох із поні, які прийшли. Бо ви в це не повірите! Сталеві рейнджери, принаймні, якась їх кількість, вирішили дати копняка своїм старійшинам і присвятити себе допомозі страждаючим мешканцям Еквестрійського пустища! Ви почули мене правильно, діти. Деякі з цих закутих у метал силанів тепер на нашому боці!

Це не просто. І їхні старійшини наказали їх знищити. Я маю повідомлення про Сталевих рейнджерів та їхніх Вигнанців, які б'ються на вулицях від Мейнжеттену до Троттингему. Але я також

маю чудові повідомлення, що ці Вигнанці знищують рейдерські кодла і спішають на допомогу караванам. Тож якщо ви побачите одного з лицарів або паладинів цих нових Вигнанців, передайте їм свою подяку. І, може, трошки набоїв.»

Я почувалася одночасно вдячність і біль, коли подумала про Стілхувза і тих, хто тепер ішов за ним. Вони зараз билися на вулицях за свої життя, бо вони вирішили не йти за егоїстичними та злими поні. Поні в моїй голові було цікаво, що б сталося, якщо б пегаси раптом дізналися правду про світ під ними. Чи спробували б вони допомогти, лише щоб їх лідери пішли проти них?

Я пішла вперед, слідом за голосом, прочинила двері до офісу, де стояло старе радіо, запилене і занедбане, панель над регуляторами досі світилася, а динаміки надавали голосу Ді-Джея Пон3 трохи металевої луни.

«І ще одне, і це вже до самої Поні зі Стайні. Ще одне послання від моєї помічниці... але не хвилюйтеся, діти. Цього разу я його прочитав, і воно цілком невинне...»

Я завмерла, мій розум уявив усе, починаючи з чергової руйнівної і бентежної обіцянки і закінчуючи настільки ж душорозриваючим попередженням, як і те, що було про Другу Стайню.

«Вона каже: “Де б ти зараз не була, я думаю про тебе. Подивися у темряву нічного неба, і знай, що я дивлюся у ту ж темряву разом із тобою. Ми ніколи не будемо порізно, як би далеко не завела тебе твоя жага допомогти нам усім. Тому що ти тут, в моєму серці, завжди.

Я кохаю тебе, Літлпін”.»

Я відчула, як моє серце затріпотіло, розриваючись від щастя.

«О-о... ну хіба це не романтично? Хіба це не зворушує струни вашої душі? І коли це моя помічниця стала такою сентиментальною? О, і тут ще постскриптум: “Тридцять один”. Гм. Що означає “тридцять один”?»

У мене в голові раптово запаморочилося. Я потопала у соромі, згоряла живцем від жару, що раптово пронизав моє тіло.

— Отакої, — простягнула Ксеніт позаду мене, в її екзотичному голосі не було ані граму справжнього співчуття. Вона нахилилася вперед і прошепотіла мені у вухо: — Мені варто розповісти Вельвет Ремеді, щоб вона раніше не почула від якогось незнайомця, га?

Я впала, вмираючи від чистого приниження. Хоумідж вигнала мене у світ сорому, а Ксеніт ув'язнила мене у підземеллі очікування тортур у цьому світі, до якого мене було вигнано.

Лише за кілька годин по тому я зрозуміла, що слова Ксеніт несли із собою приховану надію на те, що Вельвет Ремеді виживе. Впевнюючи мене у тому, що Вельвет скоро буде безкінечно мене дражнити, Ксеніт розвіяла мої страхи щодо того, що я її втрачу.

*** **

Медична шафка відкрилася легко, цей замок навряд чи можна було назвати викликом. Ксеніт почала збирати медикаменти і бинти з неї. Поки що лікарня була скарбницею слабших медикаментів, але досі не відкрила більш сильні зілля, які ми відчайдушно шукали. Я роздивилася кімнату, повну гнилих ліжок, рваних ширм і повалених крапельниць. Нічний вітер дув крізь розбиті вікна, змушуючи завіси танцювати, ніби привиди. Огидний запах сотень пекельних гончаків плив по кімнаті. Я визирнула назовні і побачила, як вони кишать у будівлі навпроти, ніби бджолиний рій.

Мене цікавило, чому вони не знищили антенні ґрати. Хоча, можливо, вони не могли. Можливо, у пульсації було щось, що не дозволяло їм це зробити. Втім, зважаючи на те, скільки їх намагалося видертися на дах, було лише питанням часу, коли вони його знищать випадково.

Я подивилася в інший бік, у двері. У кінці коридору був пост медсестри. На моїй ІП червоних вогників не було. Я сказала Ксеніт, куди йду, і вислизнула з кімнати. Притиснувши вухо до дверей, я нібито почула сичання, схоже на зміїне. Я знову перевірила свою ІП, але загроз там не було.

Двері були замкнені. І знову ж, це був не виклик. Але коли я спробувала відчинити двері, вони не захотіли піддаватися. Я штовхнула їх всією своєю вагою, і почула тріск з іншого боку, а двері прочинилися на пів'ярду. Пил і стара штукатурка вилетіли з-за них. Мій ПіпБак вибухнув швидким клацанням.

Я просунула туди голову, закашлялася, і побачила, що стеля обвалилася, заповнивши більшу частину кімнати. Поламані термінали і канцелярія засмічували підлогу навколо великих брил будівельного матеріалу. Я частково бачила верхню кімнату, в якій нахилена ванна звисала, тримаючись лише на трубах. З тріщин у них бризкала вода, промочуючи уламки поверху під собою і стікаючи на нижній поверх крізь частину посту медсестри, де підлога здалася від десятиліть псування водою.

Всередині було небагато місця, але я бачила, що зможу дотягнутися до замкнутої металевої шафки із написом «КОНФІСКОВАНО» великими червоними літерами. Я зняла свої торби і протиснулася крізь щілину.

У шафки був складніший замок. У межах моїх вмінь, але все одно гідний виклик. Достатній, щоб я відчула трошки гордості, коли відкрила його. Всередині були наркотики. Бак, Деш, Мінт-алки і різноманіття болезаспокійливих засобів, а також таблеток та порошків, які я не впізнавала. Там були й інші речі. Куля спогадів. Ніж із лезом, яке блищало неприродним фіолетовим сяйвом. Копія *«Зеброчої тактики проникнення»*. Я левітувала свої торби до мене. Одним телекінетичним поштовхом я висипала весь вміст в одну з них.

Бляшанка Святкових Мінт-алок впала зверху. Моє серце на мить зупинилося.

Я огорнула бляшанку чохлом магії.

«Невже у нас дійсно є на це час? — спитала маленька поні в моїй голові. — Швидше. Ми можемо висипати їх пізніше».

Я знала, що вона бреше.

Я знала, що маю позбавитися від них зараз. Якщо я буду носити їх із собою, спокуса прийняти одну у поганій ситуації може виявитися більшою, ніж я зможу витримати.

«*Та годі тобі. Ти сильніше за це*», — наполягла поні. Я дійсно сильніше, хіба ні?

Або... може, Ксеніт могла б використати їх для зілля абощо? Шкода було б марнувати їх.

Трясця, я витрачаю забагато часу! Я закрила торби і почала левітувати їх перед собою. Я вислизнула з посту медсестри.

Я настільки відволіклася на внутрішню боротьбу, що навіть не помітила червону мітку на самому краєчку компасу моєї ІП.

*** **

Не було ніяких Богинь! Не було, якщо могло існувати те, що я бачила.

Ця... *штука*, що шкандибала по коридору переді мною, колись мала бути поні. В її обличчі залишилося достатньо поні, щоб зрозуміти цю жахливу правду. Неможливо описати мерзенне, гидотне тіло істоти — найкраще, що міг придумати мій мозок, була ідея поні, яка почала танути, втратила все хутро і залишила лише рідкі клапти гриви і хвоста, а потім плоть перестала танути (довільно і не вся одразу) і почала розпухати метастазами. Очі істоти, запалі, величезні і червоні, невідривно дивилися в мої. Її язик був розпухлим і витягнутим, він висовувався з її писка і розділявся на щупальця, які звисали з руїни, яка колись була її ротом. Щупальця звивалися незалежно від істоти, ніби від сильного болю.

Я залякла від цього видовища, приросла до підлоги, втративши здатність і волю рухатися. Я хотіла закричати, коли той розділений язик заворушився і махнув, розтягнувшись на весь коридор, кожне щупальце волого вхопило одне з моїх копит. Я впала, тягнена вперед, до купи плоті, що корчилася, прикипівши своїм поглядом до моїх очей. Я знову спробувала закричати, але воно якось вкратило мій голос.

Язики підняли мене над зсудомленою масою безхутрих тканин. Ще один язик-щупальце виліз з її писка, щупальця перевернули мене, направивши мої очі до стелі, і мій параліч зник. Я почала пручатися, закричавши від жаху.

Язики були неймовірно сильними. Я не могла звільнити свої копита. Воно продовжувало крутити мене, доки я не опинилася обличчям від істоти, коридор за мною був догори ногами. Я побачила, як Ксеніт вискочила з кімнати мені на допомогу... а потім залякла на місці із розширеними очима.

Я відчула, що новий язик прозмійвся по мені, і з жахом зрозуміла, що купа плоті не збирається *вбивати* мене...

— **НІ!** — закричала я від суміші люті і первісної паніки. — **Ні-ні-ні...** — **БАМ!** — ... **ні-ні-ні...** — **БАМ!** — ... **ні-ні-ні!!!** — **БАМ!** Лють Літл Макінтоша підкреслювала мої крики, коли я змусила свою зброю сліпо стріляти у масу живої плоті.

Мене вдарив огидний сморід. Я відчула, як язики обм'якли, впустивши мене. Я вдарилася в істоту — її тіло здавалося теплим і слизьким кріслом із гротескними м'язами і жилами, схованими всередині — і відскочила на підлогу. Я швидко відповзла геть. Мене нудило, я відчувала відразу до свого тіла там, де воно торкнулося істоти.

— Ох, Літлпіп, мені так прикро, — крикнула Ксеніт, галопом біжучи до мене.

Я, хитаючись, піднялася на копита. Кулі Літл Макінтоша пробили зяючі дірки у м'ясі істоти.

— Щ-щ-що *це* таке?!

— Я не знаю, — налякано сказала Ксеніт. — Але ми маємо бути обережні. Вона могла бути не одна, і вони володіють Поглядом.

*** **

Ми йшли між рядами лікарняної аптеки. Наші копита залишали слід у розсипаних порошках, що вкривали підлогу. Багато стопок

частково попадали, розсипавши свій вміст на підлогу.

Я посвітила ліхтарем свого ПіпБака на ледве читабельні написи на полиці, де досі стояли маленькі пляшки з незіпсованими медичними скарбами. Підійшла Ксеніт, тримаючи у зубах мішок, який вона знайшла у господарській частині позаду нас. Вона ніби навмання згрібла копитом кілька пляшок у мішок. Я не знала, чи допоможе щось із них Каламіті або Вельвет Ремеді, але я навчилася вірити у цінність алхімії і зіллеваріння Ксеніт.

Ми обидві завмерли, почувши огидне шарудіння ще одної купи плоті. Впустивши мішок, Ксеніт перейшла до аптечного прилавку, а я рушила до дверей.

Ксеніт встала на задні копита і обережно визирнула з-за стійки. І не рухалася. Кожний м'яз її тіла застиг на місці. Я почула слабкий придушений звук з її горла, коли слизькі язики істоти з сусідньої кімнати витягнулися і почали огортати її.

Я вилетіла з аптеки, вискочила з-за рога, і, ледве помітивши істоту, несамовито заплющила очі і випустила кілька куль із зебр'ячого автомата туди, де щойно була істота. Я почула неприродний вереск і відчула потужний їдкий сморід палаючої плоті роздутої істоти. Я відкрила очі і побачила, як Ксеніт викручується з обм'яклих відростків, по яких вогонь підбирався до неї. Вона ледве уникла спалення.

— Вибач, — сказала я із гримасою, доки ми відкашлювалися, і подумки зробила собі нотатку більше не використовувати зебр'ячий автомат проти цих... та й, в принципі, проти всіх пошесних істот, враховуючи мою невдачу при складанні цих двох факторів.

Ксеніт зав'язала свою торбу, і я допомогла прив'язати її навпроти її мішка. Ми разом пішли до найближчих сходів, не витрачаючи час на те, щоб зазирнути в урни. Це і так зайняло значно більше часу, ніж мені подобалося. І це ще не враховуючи неприємного свербіння, що почало розповзатися всередині мене.

Згідно із старими написами, на наступному поверсі були приміщення швидкої допомоги і операційні кімнати. Вони були найбільш надійним місцем, де ми могли б знайти екстра-сильні зілля відновлення.

*** **

Ми швидко зрозуміли, що до них треба підкрадатися ззаду. Один погляд в обличчя плазуючим купам плоті означав параліч тіла і розуму. Ми не знали, чи можуть ці *штуки* впливати більше ніж на одну кобилу одночасно, але ані Ксеніт, ані я не були настільки дурними, щоб так ризикувати.

Втім, вони багато у чому були протилежністю пекельних гончаків. Вони були повільними, тупими чудовиськами без жодних тактичних здібностей, гнаними лише примітивними спонуканнями. І їхня плоть була слабкою. Навіть куля малого калібру робила величезні смердючі отвори в їхніх бугристих тілах.

Ми дісталися до операційного поверху. У колишній невеличкій кімнаті очікування понад стінами стояли лавки, підлога була засмічена гнилими журналами. Тут було кілька скелетів поні, два із розтрощеними тазовими кістками. Неприємне тремтіння струснуло мене від розуміння, що ці бідолашні кобили були вбиті не жахом, що вліз в них, а жахом, що виліз із них.

За кімнатою очікування був коридор, що закінчувався подвійними дверима. Посередині коридору були двоє важких дверей, схожих на двері до сховища, на стіні біля обох були термінали. За одними з них була кімната із медичними запасами для цього поверху. Над другими був простий знак «ІЗОЛЯТОР». Єдиною доброю звісткою було те, що лікарня, здається, була абсолютно не пограбованою. Тут не було слідів від пазурів пекельних гончаків. Тепер вже не було загадкою, чому вони оминають це місце.

— Ой лихо, лихо, — пролунав трохи металевий голос з іншого боку дверей операційної. Моя Іскра Пильності бачила двох істот, одна з яких була неворожою. Інша світилася на компасі червоним. — Пані

Тюліп¹, боюся, ви серйозно хворі на смерть. Боюся, моїх обмежених вмінь тут не вистачить, але я б порадив постільний режим, і я обов'язково сповіщу найближчого доступного доктора про ваш стан.

Ми прокралися по коридору і зупинилися біля терміналів. Той, що вів до складу медикаментів, був дохлий, тому мені довелося зламувати замок телекінезом.

— Добридень, пане Тестер², — знову сказав на диво бадьорий голос. — Радий бачити, що ваші кольори частково повернулися. Дозвольте змінити вашу крапельницю. Ні, не пручайтесь. Ви лише ускладнюєте справу. Ремені потрібні для вашого ж блага.

Штифти зсунулися, неохоче ставши на місця, і склад відкрився. Я скерувала світло мого ПіпБака у темряву, палко сподіваючись на вдачу. Всередині було повно повалених стелажів. Металева шафа відвалилася від стіни і впала, зачепившись за край стійки. Її дверцята відкрилися навстіж, вміст розсипався і порозбивався об підлогу.

Ксеніт стала на варті, а я пішла всередину. Рухатися як здобич; якщо пощастить, ми увійдемо і вийдемо раніше, ніж якась з істот у сусідній кімнаті помітить нас.

Була ще одна шафа, яка виглядала достатньо цілою, але з плям навколо низу дверцят я зрозуміла, що вміст зберігся не так добре, як зовнішня частина.

Моє серце опустилося до шлунка і почало вмирати.

Бадьорий голос ззовні мовив:

— Пані Саншауер³, люба, дозвольте допомогти вам начепити її назад. Ви ніколи не вилікуєтесь, якщо будете так втрачати голову.

Мої копита здавалися жахливо важкими, доки я підходила до шафи. Вона була замкнена, і замок був хитрим. Знадобилося кілька спроб, щоб відкрити його, але здебільшого через тупий страх, що сповнював мене.

— Ну справді, невже прибиральники настільки ліниві? Ви тільки гляньте на стан цієї кімнати. Повна антисанітарія. Якщо б прийшов

інспектор Міністерства Миру, хтось напевне вилетів би з роботи.

Мені хотілося галопом вибігти звідси, знайти джерело голосу і забити до смерті. Натомість я відкрила двері шафи.

Джекпот.

*** **

Ксеніт обережно складала всі лікувальні припарки і екстра-сильні зілля відновлення, що ми знайшли, до моїх торб. Ми знайшли менше, ніж я сподівалася, але, гадаю, більш ніж достатньо. На додачу, там була ще маленька скринька, відкрити яку було значно важче. В середині була поліпшена матриця медичних заклять.

Я левітувала зі скриньки техномагічний периферійний пристрій із складно зачарованим самоцвітом у центрі і понесла його з собою.

— Зараз повернуся, — сказала я Ксеніт, знову дивлячись на свою ІП, щоб впевнитися, що більше ворогів навколо нема.

Ксеніт продовжувала стежити, готова відтягнути мене назад, доки я кралася до дверей операційної. Я рухалася якомога непомітніше, левітуючи Літл Макінтош поряд із собою. Якщо червоний вогник на ІП був ще одним із цих страхіть, я не хотіла давати йому часу на те, щоб обернутися до мене. Я сподівалася, що він ще не дивиться на двері.

Я прочинила двері і роздивилася навколо. В операційній було повно каталок, на більшості з яких знаходилися скелети поні. Кілька були порожніми. А на одній лежало роздуте, м'ясисте тіло одного з жахів. Воно було прив'язане, і в ньому стирчала голка крапельниці. Трубка крапельниці була менше ярду довжиною і звисала з опухлої маси потвори, інший кінець не був ні до чого приєднаний.

Яскраво-жовтий медичний бот із багатьма кінцівками левітував неподалік від каталки, «допомагаючи» своїм пацієнтам.

Купа плоті заворушилася. Я вліпила в неї чотири кулі, Літл Макінтош луною рознісся по всьому поверху. Страхіття ніби здулося,

наповнивши повітря жахливим, огидним смородом, що нагадував блювоту і каналізацію.

Мені довелося відвернутися, затуливши писок копитом, мої очі сльозилися. Я рвонула галопом назад по коридору, зупинилася у кімнаті очікування і жорстоко проблювалася. Кислий присмак жовчі у роті, власне, був краще за запах нутрощів страхіття.

Я зглитнула і витерла писок, відчуючи слабкість. Я обернулася і знову пішла до дверей, готуючись до задушливого смороду. Затримавши дихання якомога надовше, я штовхнула двері і підкралася до дефектного медичного бота.

Я вважала, що можу перепрограмувати його, обійшовши пошкоджені частини його програми. А з просунутою матрицею медичних заклять він не тільки матиме медичні знання, щоб допомогти, але ще й зможе використовувати невеличку кількість медичних заклять. Можливо, навіть таких, що і Вельвет Ремеді могла б від нього навчитись. Як мінімум, він буде корисним у Вузлі Р-7. Як максимум, він зможе допомогти приростити відрізану ногу Вельвет Ремеді.

Але все це пізніше, по дорозі назад.

Зараз мені просто треба було його вимкнути.

*** **

Я вийшла з операційної, мій робо-приз, огорнутий магічним полем, левітував поряд зі мною. Я зупинилася, зустрівшись із Ксеніт, і подивилася на двері сховища під темним знаком «ІЗОЛЯТОР». Термінал поряд із цими замкненими дверима м'яко світився. Маленька поні в моїй голові гарцювала від палкої допитливості.

Це займе лише хвилину.

Я підключила до нього свої хакерський інструмент і взялася до роботи.

Всередині дверей клацнуло і вони відчинилися. За ними була маленька кімната із картотеками, столом, сяючим терміналом... і

величезним армованим вікном, яке дивилося на трохи більшу кімнату. У ній був один операційний стіл, розташований під стельовим медичним робо-масивом. Павукоподібна маса рук, що тримала скальпелі, пилки для кісток і медичні інструменти, які були схожі скоріше на інструменти для тортур, нависала над силуетом, прив'язаним до столу.

Це було одне з тих жахів з плоті. От тільки це вже був мертвим, його плоть розкладалася. Язики його були відрізані, тіло розрізане і частково розсічене.

Була ще одна відмінність. Розтягнуті і покривлені, на задній частині мутованої плоті цього чудовиська були деформовані залишки кьютімарки.

Я почула, як хтось охнув від жаху. Гадаю, це була я.

Наглядову кімнату століття практично не пошкодили. Струс від мегачар змусив вікно потріскатися, але воно витримало. Фарба сипалася зі стін. Стеля трохи просіла, вкрита павутинням тріщин. А от у кімнати за склом не вистачало одного кута. Нерівні краї натякали на сильне пошкодження від води. Я подумала, чи не було це спричинено проривом труб у кімнаті над постом медсестер, але ж подібне пошкодження було у багатьох частинах будівлі.

Я підійшла до терміналу у кімнаті і хакнула його. Там залишився лише один аудіофайл. Інші були пошкоджені або видалені. Я запустила його, і голос кобили, привид з минулого, залунав з динаміку над головою.

«Це Санні Дейз, консультант Маріпоні від Міністерства Магічних Наук. Пройшло два дні з інциденту, який перервав існування Пічі Пай⁴, якою ми її знали. І вісімнадцять годин, звідколи мені довелося наказати видалити стовбур мозку цієї... штуки. Попередні спроби приспати істоту за допомогою летальної ін'єкції виявилися марними. Навіть зараз ми досі бачимо ознаки життя; це створіння просто не бажає вмирати. Але мозок більше не функціонує, і,

сподіваюся, решта тіла зрозуміє натяк. До тих пір я наказала зачекати з аутопсією.

Я втішаю себе тим, що моя подруга дитинства померла два дні тому, і що у цій... мерзоті немає нічого від неї.

Я нарешті змогла потрапити на прийом до міністерської кобили Твайлайт Спаркл. Я дізналася, що Міністерство магічних наук використовує мій старий об'єкт щоб створити щось під назвою Біоморфно-Індуктувальна Суміш. Як сказала Твайлайт Спаркл, ця БІС може стати вирішальним фактором у війні. Вона вочевидь сподівається, що завдяки магічному покращенню ми зможемо швидко завершити війну. Зебри займалися магічними і алхімічними покращеннями вже багато років, і, здається, Міністерство Магічних Наук вирішило перемогти їх в їхній власній грі.

Я спитала міністерську кобилу Твайлайт Спаркл про вміст бочок, що зараз зберігаються у печерах під Розкішною долиною. Вона розповіла, що ці бочки містять практично ту ж саму трансформативну магічну суміш, яку Міністерство Магічних Наук перевіряє, щоб випробувати на поні-добровольцях.

Згідно слів міністерської кобили, процес створення БІС дуже делікатний і вимогливий. А її стандарти, вочевидь, ще більше. Кожна партія, що хоч у чомусь їм не відповідає, хоч у чомусь не є абсолютно оптимальною, опечатується і відкидається. За словами самої Твайлайт Спаркл, якщо вона збирається просити поні довірити їй свої тіла для БІС-трансформації, як вона може давати їм щось менше ніж найідеальніша версія зілля?

Міністерська кобила була дуже нажахана, коли дізналася про інцидент, і збентежена, коли я розповіла їй, що сталося з Пічі Пай. Вона наклала суворий мораторій на будь-які подальші спроби переміщення бочок. Здається, міністерській кобилі Флаттершай доведеться знайти інші шляхи для переговорів із діамантовими псами.

Особисто мені вже хочеться просто їх постріляти. Я знаю, що це жахливо з мого боку, але я провела два дні, спостерігаючи, як моя

найкраща подруга перетворюється на... щось гірше, ніж кошмар. І все лише тому, що ми намагалися задовольнити купку псів.

Найгірше у тому, що частина мене винить Пічі Пай. Вона не мала бути там. Останні чотири ранки вона приходила на роботу хворою. Я сказала їй взяти лікарняний. Практично наказала їй. Але вона терпіти не могла неробства. Мені трохи цікаво, чи вона просто схилила, чи була трохи не при собі. І я ненавиджу себе за це питання. Вона заслуговує на краще.

Пічі Пай була найкращою подругою, яку можна було мати.

Її чоловік за дверима. Він бажає побачити тіло. Я гадки не маю, що йому сказати. Я лише знаю, що не можу, ні за що не можу дозволити йому побачити це.»

**** ***

Я, спотикаючись, вийшла з ізолятору і повалилася біля стіни, важко дихаючи.

— Літлпіп? — спитала Ксеніт, її голос був дуже занепокоєним. Вона теж чула запис Санні Дейз, і я бачила сум в її очах і чула його в її голосі. Але вона не знала того, що знала я, не розуміла того, що я розуміла. Вона бачила, що запис вплинув на мене значно сильніше, ніж на неї, хоч вона і не відчувала схованого у ньому одкровення.

«Пошесть, з іншого боку, — казала Хоумідж в образі Ді-Джея ПонЗ, — це зебра в зовсім іншу смужку. Ніхто точно не знає, що вона собою являє або звідки береться, але нам відомий її мутаційний вплив на монстрів і смертельно згубні наслідки для поні».

Я знала, що таке Пошесть. Я знала, звідки вона взялася.

«Я знаю, що у своїх подорожах, ти будеш пхати свій ніс у різні місця і спогади, і чутимеш або дізнаватимешся різні речі про мою Твай», — із болем попереджав мене Спайк.

Пошесть була БІС: Біоморфно-Індуктувальною Сумішшю. Це була інша спадщина Твайлайт Спаркл.

Але це було несправедливо. Твайлайт Спаркл була хорошою поні із добрим серцем. Звичайно, мейнкеттенське відділення ММН працювало над заляттям очищення Пошесті, і було вже не дивно, що їм це вдалося, хоча всі інші, включаючи того божевільного доктора-гуля, потерпіли поразку. Твайлайт Спаркл, врешті решт, знала напевне, що таке Пошесть. Вона знала кожний компонент, що входив до її складу. А після того, що сталося з Пічі Пай, їй явно не хотілося просто залишати бочки з таким небезпечним токсином під землею. Вона працювала над тим, щоб очистити їх. Звичайно, Сади Еквестрії мали включати заляття для очищення землі від Пошесті. Я підозрювала, що Твайлайт Спаркл створила б мегаляття для очищення від Пошесті і запустила б його над Розкішною долиною... щойно тести БІС на поні завершилися успіхом.

«Єдина змінна це, ну, доза».

Мені пригадалися слова Твайлайт. Експеримент із БІС у Маріпоні потребував точного контролю дозування. Хтозна, яким міг би бути ефект замалої дози? Глибоке свербіння, що вже розповзлося по всьому моєму тулубу, казало мені, що я, можливо, скоро про це дізнаюся.

«Але тоді вони дізналися, що магічні... відходи, скажімо так, від експериментів Твайлайт стали проїдати бочки, — казала Реріті до Рейнбоу Деш. — Санні втратила поні, намагаючись перемістити їх, коли кілька бочок розірвалися так, ніби були зроблені лише з фарби, якою їх пофарбували».

Те страхіття з іншого боку вікна було тим, на що перетворювалися поні, що потрапили під сильний вплив Пошесті. Якщо ця істота з'явилася від кількох бочок, я була рада, що так і не побачила Тріксі всередині того бака.

А якщо доза була саме такою, як треба? Так Тріксі створювала алікорнів. Цікаво, скільки часу їй знадобилося, щоб знайти правильну кількість, і скільки невдалих експериментів вона поглинула, перш ніж знайшла ідеальну дозу?

Мій погляд обернувся до дірки у кутку дальньої кімнати. Пічі Пай була хворою впродовж кількох днів. Медичне обладнання досі показувало аномальні ознаки життя після того, як істота померла.

Я знала, звідки взялися інші жахіття.

*** **

Ми з Ксеніт бігли галопом до самого даху. Я гучно пролетіла крізь двері, спотикаючись і важко дихаючи.

— Ми знайшли... те, за чим... прийшли!

Вельвет Ремеді безсумнівно виглядала погано, але я дякувала Богиням, що вона була при тямі. Каламіті стояв на краю будівлі і дивився вниз. Я помітила шолом у нього в зубах. Він перебіг назад і забрав його!

Це означало...

Я подивилася на будинок навпроти нас. Всі пекельні гончаки розійшлися. Антенні ґрати був розтрощений вщент. Я підкралася до краю, кинувши спочатку погляд на *«Переслідувач Грифонів II»*. Він досі виглядав як казна-що, але я бачила сліди роботи Каламіті.

Каламіті поклав свій шолом.

— Якщо ви пропустили, вони кажуть нам здавати ся.

Я подивилася вниз і побачила пекельних гончаків, що оточили будівлю, деякі мали енергетичну зброю. Кілька дюжин несли смолоскипи. Більшість були озброєні лише власними пазурами. На подертому возі стояла одна особливо велика гонча, яка тримала мегафон.

— Спускайтеся негайно! — гаркнула вона, її голос розносився навкруги. — Даю останній шанс!

Я дуже сподівалася, що ми зможемо вилікувати крило Каламіті і ногу Вельвет Ремеді прямо тут. Але тепер цей варіант відпадав.

— Давай, Каламіті. Ходімо.

— Я не розумію, чому вони досі не затоптали нас.

Я похмуро відповіла:

— Я розумію. І повір мені, тобі цього краще не знати.

Він обернувся від краю, знову підняв свій шолом і пішов до Вельвет Ремеді. Його очі виглядали старішими, ніж за день до цього.

— Ти... не... винний, — наполегливо сказала пегасу Вельвет Ремеді, коли він ліг поряд із нею.

Він поклав шолом і пригорнувся до вугільної єдиноріжки.

— Винний. Я дозволив прострелити собі крило. І я захтів постріляти пекельних гончаків здалека. Ви пройшли через це лайно, жеби допомогти мені. І я цього не забуду. Аніколи.

Раптово вся будівля затрусилася. Громоподібний гуркіт наростав під нами. Величезна тріщина прорізала дах у кількох ярдах від південного краю, і вся південна стіна повалилася із неймовірним гуркотом.

Оргазми місячних затемнень Луни! Ці кляті пекельні гончаки підривали йобаний фундамент!

— Не гаймо часу, понове! — крикнула я, влізаючи на *«Переслідувач Грифонів II»* і намагаючись розібратися, як керувати цим винаходом земних поні. На щастя, це здавалося доволі простим. Хоча механіка використовувала допомогу іскрових батарей, всі штука, здається, жила від крутіння педалей.

— І зебро! — додала я. — Збирайтеся до купи. Ми забираємося звідси!

Будівля продовжувала розвалюватися. Дах нахилився, і *«Переслідувач Грифонів II»* почав ковзнути до нерівного краю.

Я охопила всіх магічним полем, не забувши також медичного бота, ногу Вельвет Ремеді, шолом Каламіті і мішечок Ксеніт із ліками; я почала крутити педалі якомога швидше.

Шестерні, ремені і ланцюги *«Переслідувача Грифонів II»* заперечливо заскреготали. Лопаті почали крутитися.

Із жахливим гуркотом дах лікарні провалився під нами, розсипавшись лавинними хмарами диму і уламків.

Ми не впали разом із ним. Хмара пилу пирхнула на нас. Поступово, звикаючи до механізму, я розвернула нас до Маріпоні і *Небесного Бандита*.

*** **

Після всіх попередніх подій я нічого не могла зробити.

Ксеніт варила зілля, використовуючи суміш власних запасів і хімії, яку ми щойно зібрали. Я відчувала дивні запахи, що йшли від каструлі, яку вона тримала над вогнем. Ксеніт сказала нам, що це посилить загоєння Вельвет Ремеді, дозволивши їй нозі вилікуватися у повній мірі і правильно, щойно її повернуть на місце. Це також назавжди змінить її, так само, як попереднє зілля змінило мене. Хоча такі покращення варто було сприймати як дар, вони здавалися жертвою. Останнім кроком, який відрізав Вельвет Ремеді від тої, ким вона була раніше. Після цього вона вже дійсно більше не буде тією самою поні.

Каламіті не відходив від Вельвет весь час, доки я програмувала медичного бота. Визнаю, що я заразом змінила ім'я робота. Зважаючи на те, якою мала бути його наступна операція, не думаю, що «Соубонз⁵» було дуже доречним.

Тепер лікування Вельвет Ремеді і Каламіті залежало від медичного бота і неї самої. Я могла лише сидіти і дивитися. І я не думала, що зможу це витримати.

Ми поки що були у безпеці. Алікорни створювали периметр навколо Маріпоні, а пекельні гончаки, здається, вирішили решту ночі відпочити. Я увімкнула закляття сортування інвентарю мого ПіпБака, шукаючи кулю спогадів, яку я знайшла у лікарні. Я була шокована, знайшовши бляшанку зі Святковими Мінт-алками серед свого майна. Якусь мить я не могла пригадати, як вони туди потрапили. Я наказала сортувальному закляттю закопати їх на самому дні торби. Маленька поні в моїй голові, що тоді захищала ідею залишити їх, тепер розчаровано на мене заржала. Дурна, непослідовна поні.

Я левітувала кулю і поклала її на уламок перед собою. Потім швидко підхопила її, коли вона покотилася. Знайшовши краще місце, щоб покласти її, я сфокусувала свою магію безпосередньо на кулі.

Світ розтанув.

<-----ooO Ooo----->

Світ пахнув запашними лосьйонами і цікавими ароматами. Підлога піді мною була зручною; мої стегна сиділи на шикарному килимі. Я відчувала тепло і вагу кобили в моїх обіймах. Її сльози просочили хутро на моїх грудях.

Я чула, як поні плаче. І, поза плачем, тиху дзвінку музику звідкись згори. А в сусідній кімнаті знайомий кобилячий голос казав:

— Тобто, це ж чудові новини, так? Чому ж ти засмучена?

Поні в моїх обіймах мала найм'якше жовте хутро, плинну рожеву гриву, і вона була Флаттершай.

— ... але я на це заслужила, — промимрила Флаттершай мені у груди, її тіло здригалося від схлипувань. — Я...

Ноги, що тримали Флаттершай, мали елегантне біле хутро, яке почало заплутуватися, і я була Реріті.

Реріті здавалася слабкою від ледве стримуваного суму, виснаги, яка була дуже добре мені відома. Її очі горіли, готові заплакати, але вона стримувала їх, залишаючись сильною заради жовтої пегаски в її обіймах.

Флаттершай боязко проскиглила:

— Я дійсно зрадниця!

— Я в це не вірю, — почула я м'які слова своєї носійки. — Рейнбоу Деш була...

Флаттершай обернула своє обличчя до мене, її очі були переповнені сльозами.

— Реріті. Я дала мегачари зебрам.

Я відчула, як моя носійка напружилася, її очі розширилися. Але вона все одно не відпустила Флаттершай. Вона обіймала її, її голос був шокованим, але тон не був осуджувачим, коли вона спитала:

— Навіщо тобі таке робити?

Флаттершай жалюгідно пискнула, відчувши, що Реріті напружилася. Її вираз обличчя казав мені, що вона очікувала, що її не приймуть. Відштовхнуть. Може, гірше. Але коли вона відповіла, її тон був рішучим.

— Щоб зупинити війну.

Реріті похитала головою.

— Як?

— Ти пам'ятаєш випробування. Я мала лікувальні закляття, яким мегачари дозволяли вилікувати практично будь-що. Зебри мають зілля, які дозволяють їм регенерувати поранення, а мегачари зроблять всю їхню армію такими. Ти бачила нові закляття щита Твайлайт? Мегачари щита можуть захистити ціле місто.

Флаттершай дивилася на свою подругу-єдиноріжку, в величезних очах якої, наповнених сльозами, світилася рішучість.

— Якщо обидві сторони матимуть мегачари, ми більше не зможемо вбивати одне одного. Їм доведеться припинити битися.

Я відчула, як Реріті здригнулася, у неї клубок став у горлі. Сльози, що вона стримувала, почали текти. Я розуміла, що вона знала, що жодна зі сторін не стала б так використовувати цей дар.

— Ох, Флаттершай... — Коли перші сльози потекли по її правій щоці, Реріті нахилилася вперед, відсунула плинну рожеву гриву, що затуляла більше частину обличчя Флаттершай, і поцілувала пегаску в лоб. — ... ти завжди була найкращою з нас.

Вона обійняла пегаску міцніше.

— Ніколи, ніколи не шкодуй про те, що ти зробила, люба. — Вона притиснула голову Флаттершай до своїх грудей, щоб пегаска не

бачила, як вона плаче.

Я почула, як на тлі інший голос каже:

— Що? Ох, о ні. З моєю сестрою все гаразд. Ми... — Тепер я впізнала голос Світі Бель. — Ми у спа у Листопадному провулку. Реріті тут півдня намагається заспокоїти Флаттершай, щоб вона не плакала.

Флаттершай здригнулася і проскиглила:

— Реріті? Я... я задихаюся. — Її боязкий, нерішучий тон казав, що вона готова була прийняти те, що Реріті просто продовжить стискати її.

Реріті швидко її відпустила.

— Ох... Флаттершай, мені так прикро. — Вона підвелася і швидко відвернулася, поки пегаска не встигла побачити її сльози. — Мені треба трохи освіжитися. Ти зможеш трохи побути без мене?

Флаттершай пискнула, але кивнула.

Моя носійка швидко пішла до кімнати для кобилок. По дорозі вона пройшла повз стривожену спа-поні. Зупинившись, Реріті прошепотіла:

— Пам'ятайте, ви зачинені. Я дуже вибачаюся, і Міністерство Іміджу відшкодує вам збитки у трикратному розмірі, але нас зараз дійсно не можна турбувати.

Перш ніж спа-поні встигла відповісти, Реріті ледве не галопом пробігла решту шляху і проскочила у двері дамської уборної. Коли двері за нею захлопнулися, я почула слова Світі Бель:

— Флаттершай каже, що Рейнбоу Деш назвала її зрадницею!

Нерви Реріті були немов підсмажені. Вона лила сльози, і було важко бачити, але її відображення у дзеркалі виглядало сумним і наляканим. Її ріг засвітився, і щось вилетіло з її торбинки. Вона витерла очі копитом, щоб краще бачити фото у рамці.

Це були міністерські кобили. Всі разом, значно молодші... може, мого віку. Вони були розтріпанними, але щасливими, вбрані у колись елегантні сукні, які ніби пройшли через матч реслінгу. Там був і

Спайк, але не такий, яким я його знала або уявляла. Малюк Спайк! Вони всі зібралися за столом, вкритим, здається, крихтами від пончиків.

— Я... Я більше цього не винесу. До вас я була н-нічим. Ви н-найкращі друзі, яких п-поні могла м-мати. Найкращі поні... — Реріті задихнулася. — І-і мені здається, що я вас всіх в-втрачаю!

Реріті тремтіла всім тілом. Вона підвела погляд до дзеркала і була шокована побаченням. Відкривши кран, вона поплескала водою на обличчя і спробувала змити будь-які сліди свого суму. Вона знову підвела погляд і випрямилася.

— Годі себе жаліти, Реріті! Ти потрібна Флатершай!

Її ріг знову засвітився, вона відкрила торбинку і витягла фото.

Двері відкрилися. Реріті обернулася, змусивши з'явитися природну на вигляд посмішку на своєму писку. Її очі розширилися, коли вона побачила скорботну Світі Бель.

— Сестро, вибач, що перериваю, але...

— Так? — сказала Реріті з обнадійливим підбадьоренням, якого, як на мене, насправді не відчувала.

— З Еплджек трапився... нещасний випадок.

Я відчула, як все тіло Реріті напружилось.

— Нещасний випадок? Вона в порядку?

— Вона у комі, але лікарі кажуть, що вона одужає, — із сумом сказала сестрі Світі Бель.

При слові «кома» магія Реріті сколапсувала, і фото із стуком впало на підлогу.

— Епл Блум каже, що Твайлайт Спаркл вже їде провідати їх. Вона бажає знати, чи зможеш ти із Флаттершай теж приїхати до Еплджек.

Реріті захиталася. Змусивши свій голос не тремтіти, вона повідомила молодшій сестрі:

— Звичайно зможемо! Ми з Флатершай негайно відправимося до Мейнкеттена. — Вона посміхнулася своїй сестрі. — Ти теж поїдеш?

Світі Бель кивнула.

— Я вже все влаштувала. Поїзд від'їжджає через годину. — Молодша єдиноріжка вийшла, зачинивши за собою двері. — Зустрінемося там.

Щойно Реріті знову залишилася сама, зазвичай елегантна єдиноріжка захиталася, готова втратити свідомість. Вона сперлася на умивальник, і її погляд впав на фото на підлозі. Тепер по склу зміїлася легка тріщинка, що відділяла Пінкі Пай і Флатершай від Рейнбоу Деш і Твайлайт Спаркл.

Єдиноріжка тихо схлипнула. Її магія охопила фото і поклала назад до торбинки, потім дістала знайому гарнітуру. Вона торкнулася копитом до навушника.

Реріті обернулася до дзеркала і подивилася на себе. На її обличчі був вираз сумної рішучості.

У навушнику затріщав голос.

— Ало? Міністерство Іміджу, офіс пані Реріті.

— Це Реріті. Зв'яжіться із головним магом міністерства. Скажіть йому, що я змінила свою думку і мені все-таки знадобляться його послуги стосовно того особливого проекту.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Подорож назад була довгою і час від часу з подіями, але лише пізніше, дивлячись назад, я почала розуміти, що відбувалися дивні речі.

Крило Каламіті загоювалося чудово, але за нашою вимогою він регулярно зупинявся і відпочивав. Вельвет Ремеді трималася одночасно краще і гірше. Її нога, закрита товстим, твердим гіпсом, не

давала їй ходити; вона була дуже слабкою і конче потребувала відпочинку і одужання.

— Вельвет, поспи, — мовила Ксеніт, обережно використовуючи ім'я нашої супутниці-єдиноріжки. — *Дихання Фенікса* потребує часу, щоб подіяти.

— Богині, Вельвет, — влізла я, — Ти гірше, ніж... ну, власне, ніж всі ми щодо виконання твоїх наказів медика.

Вельвет Ремеді ігнорувала нас, натомість воркуючи до Паєлайт і м'яко пестячи її крило.

— Чуєш, Паєлайт, люба? Зіллячко Ксеніт зробило мене частково феніксом. Хіба не чудово?

— Це лише назва, — зітхнула Ксеніт.

Вельвет Ремеді продовжувала грати з Паєлайт, яка пурхала навколо моєї прекрасної подруги із неприхованою радістю від того, що вона вижила. Крадяний фенікс постійно сідав на гіпс Вельвет, що, гадаю, не дуже йшло їй на користь.

Мені свербіло. І це мені дуже не подобалося. Я присяглася, що щойно я повернуся до вежі Тенпоні, то в першу чергу знайду Хоумідж і пообіцяю все що завгодно, тільки б на мене начаклювали те закляття для очищення від Пошесті. Я боялася, що може бути вже занадто пізно.

Ну, в другу чергу. В першу чергу я розміщу моїх друзів у розкішному номері, де Вельвет зможе хоч трохи відпочити.

— Якщо ти не підеш у ліжко, щойно ми дістанемося до Тенпоні, присягаюся, я тебе до нього прив'яжу.

Очі Вельвет Ремеді розширилися. Потім звузилися, коли вона хтиво подивилася на мене.

— Ох, Літлпіп, ти мене дражниш. Але серйозно, це твій фетиш, не мій.

Я затнулася. Це точно не мій фетиш.

На щастя, Вельвет Ремеді обернула свою увагу на Ксеніт.

— Вчора, коли спрацювала та сирена, ти чула її лише у вухах? — спитала Вельвет Ремеді.

Зебра подивилася на неї з подивом. Я її не винила, вважаючи питання так само дивним, доки не почула відповідь Ксеніт:

— Як ще я могла почути той жахливий звук? — Вона замислилася. — Я раніше відчувала звуки, низькі вібруючі гуркоти, але це був не такий звук.

Вельвет Ремеді кивнула і подивилася на решту з нас. Мені знадобилася якась мить, але коли до мене дійшло, все здалося настільки очевидним, що...

*** **

... Я дивилася крізь приціл Літл Макінтоша на зомбі-поні, що увійшла у поле зору. Легкий натиск на гачок, і Літл Макінтош заричав. Голова істоти вибухнула.

Я обернулася, шукаючи інших м'ясоїдних зомбі, але на компасі моєї ІП червоного не було. Я прибрала свою зброю, відчуючи неприємний біль. Було трагічним і жахливим, що ці зомбі, що колись були живими поні, опинилися у пастці своїх гниючих тіл і розумів, у повільних тортурах гнилого божевілля, яке перетворювало їх на монстрів, схиблених на поїданні інших поні. І все ж частина мене жахливо добре пам'ятала, що були і значно гірші долі.

Я повернулася до свого супу. Інші теж поверталися до обіду. Сутінки згасали. Руїни старої електростанції нависали над нами. Ми обрали її через те, що її розвалені стіни прикривали світло нашого багаття. Каламіті хотів дотягти решту дороги до Мейнкеттена, але підкорився нашим умовлянням.

Ксеніт знову помішала у каструлі і запропонувала Вельвет Ремеді добавки. Паєлайт полетіла полювати, щойно *Небесний Бандит* приземлився, і Вельвет Ремеді хвилювалася за неї, щойно з'явився перший зомбі-поні.

Я почула кроки і брязкіт, що наближалися до нас, а потім важке, переривчасте дихання, не схоже на поні. Махнувши іншим, я витягла зебр'ячий автомат і знову увімкнула ІП, скануючи оточення на предмет ворогів. Червоного не було, але наближалися кілька неворожих істот. Я із полегшенням видихнула.

За кілька хвилин по тому мандрівна торговка увійшла у світло нашого багаття. Побачивши нас, вона завмерла, її очі металися між учасниками моєї, як я раптово зрозуміла, дуже важко озброєної групи. Двоголова худоба, що тягнула її товари, сумно замичала позаду неї.

Підлетів Каламіті, змусивши торговку відступити на крок. Але він приніс із собою посмішку і щире копитостискання.

— Здоров! Давно вже я не видів караванів. Буду дуже вдячний, якщо ви ся приєднаєте до нас за супом. Обіцяю, він вельми смачний!

Він нахилився вперед і голосно прошепотів:

— Готував не я.

Торговка всміхнулася, напруження покинуло її тіло.

— Вельми вдячна. — Вона причепила свою худобу до сміттєвого бака і підійшла до нас. Я охнула, коли велика тварина пройшла повз худобу і почвала за нею до нас, тихо порикуючи.

— Щ-що ц-це? — заїкаючись, спитала Вельвет Ремеді із розширеними очима.

Торговка засміялася.

— О, не звертайте уваги на Обіймашку. Він насправді дружній ведмедик. Звичайно, якщо ви не рейдери. — Поні всміхнулася. — Леді, знаєте, не може мандрувати пустищем без друга. Тут є поганий народ.

— Яо гуай, — дивно прошепотіла наша зебра до Вельвет.

— Я... ніколи раніше не зустрічала таких звірів, — сказала Вельвет Ремеді, досі із розширеними очима.

— Ну, відверто кажучи, я теж раніше не зустрічала ані пегасів, ані зебр, — добродушно відповіла торговка, якій Ксеніт запропонувала

миску супу. — Дякую, пані.

— Яким побитом у цих місцях? — із цікавістю спитав Каламіті.

— Роблю новий маршрут між Розбитим Копитом та Мейнкеттеном, — із посмішкою відповіла торговка. — Вирішила, же варто взятися до справи, доки всі інші поні не почали.

Раптово Каламіті здійнявся у повітря і метнувся туди, де ми припаркували Небесного Бандита. Ми дивилися, як він повернувся зі своїми торбами і почав витягати всілякий мотлох, ніби навмання. Все, починаючи від старих коробок із пюре швидкого приготування до малокаліберної зброї, яка, відверто кажучи, була нас не варта.

Стоп... чому це будь-яка летальна дистанційна зброя стала *не варта нас*?

— Де ти це знайшов? — спитала Вельвет. — *Коли* ти це знайшов? Я гадала, що ми продали все непотрібне у вежі Тенпоні.

— У Старому Олней назбирав, — відповів Каламіті, і почав вибирати кращі речі для бартеру; Вельвет Ремеді лише похитала головою. Вона встала і підкульгала до нього, відсунула його і упорядкувала його вибір.

— Я зараз розповім тобі таємницю, — сказала Ксеніт, прихилившись до пегаса. — Пройти повз картотеку або смітник, не зазирнувши всередину, не тільки не заборонено, але й цілком можливо.

Я фейсхуфнула, коли Каламіті обернувся до неї з розширеними від удаваного подиву очима.

— Правда? Як? Мене такому фокусу не вчили.

— Очевидно.

Я помітила, що посміхнулася від цього. У мене виникла думка.

— Гей, Каламіті, ми можемо залетіти до Розбитого Копита по дорозі? Я хочу побалакати з Год...

*** **

... Я нахмурилася, коли Вельвет Ремеді знову занурилася у першу кулю Флатершай.

Я вже знала, що Стілхувз не був цілком правий стосовно жовтої пегаски. Але він був достатньо точним, щоб я хвилювалася за свою подругу. Особливо із напруженням, фізичним і психічним, яке навалилося на Вельвет Ремеді протягом цього тижня.

Вона була жахливо близько до загибелі. Двічі. І хоча від втрати ноги їй не залишилося видимих шрамів або тривалих фізичних пошкоджень, психологічний вплив не вилікується із магічною легкістю. Її зміна від зілля Ксеніт не показувала ніяких зовнішніх ознак, але я не могла уявити, що і це їй не обтяжувало. І все це на додачу до жахів бойні у Другій Стайні...

Я відвела погляд і провела правим копитом по металевій підлозі *Небесного Бандита*. Ми наближалися до Розбитого Копита. Я бачила у темряві його вогні.

Я штовхнула свої думки в іншому напрямку, навмисне відволікаючи себе. Я думала про кулі, які бачила вчора. Я, хоч вбийте, не могла зрозуміти, як або чому спогад про спа у Листопадному провулку опинився у тій шафці. Більшість часу розташування куль спогадів, що я знаходила, здавалися мені цілком логічними. А цієї — ні.

З другою кулею було логічно, хоча мені їй знадобився час, щоб це зрозуміти. Сталеві рейнджери, ймовірно, намагалися дістатися до даху лікарні, їх вела єдиноріжка у роботі. З інформацією у цій кулі, вони могли знайти місце розташування центрального відділення Проекту Одного Пегаса, що б воно таке не було.

А от стосовно причин Реріті щодо запису цього спогаду, я вирішила вірити, що мить, коли Рейнбоу Деш попросила її розробити броню Анклаву, була для неї щасливою. В душі вона була швачкою. І нарешті її робота і улюблене хобі поєдналися... в якійсь мірі. Я легко могла уявити, що витончена, літня єдиноріжка хотіла переживати цю

мить знову і знову. Особливо коли у її друзів все почало розвалюватися.

Це було схоже на Вельвет Ремеді.

— Добре, Лі'лпіп, — гукнув Каламіті. — Ми ся спускаємо.

Пегас був у гарному настрої. Він знову летів. Із Вельвет все буде добре. Він навіть зміг побалакати із торгівкою і зайнятися бартером (точніше, подивитися, як ним займається Вельвет Ремеді). Я була здивована, скільки дрібничок він зміг знайти у Старому Олней, доки решта з нас були зайняті просто рухом вперед.

Не лише у мене були пороки.

— Грифони наближаються, — гукнув Каламіті. Я увімкнула свою ІП і впевнилася, що вони дружні. За мить Блеквінг і її Кігті влетіли у поле зору, облетіли навколо і порівнялися із нами.

— Літлпіп із друзями, — сказала вона. Я відчула, як мої щоки почервоніли. Я в мільйонний, мільярдний раз замислилася, чому це ніколи не *«Каламіті із друзями»* або *«Вельвет Ремеді із друзями»*. Звичайно, тепер я вже знала відповідь. Я мала за це дякувати Хоумідж і своїм супутникам. Йей.

— Блеквінг! — сказала я до грифонки, відкинувши своє замішання. — Я сподівалася тебе побачити. Я маю у тебе щось спитати, і я сподівалася, що ми могли б домовитися.

— О? — Найманка-грифонка підняла брову. — Це має бути цікаво...

*** **

... Я прокинулася, помітивши, що дивлюся на знайому стелю клініки доктора Хелпінгхуфа. Тільки цього разу я хоча б не була прив'язана.

Я знала, що не варто вставати занадто швидко. Натомість я голосно відкашлялася. Голоси за ширмою припинилися, і до неї наблизилася тінь. Доктор Хелпінгхуф відсунув ширму і з цікавістю подивився на мене.

— Коли я казав, що можу добре на вас заробити, це не було заохоченням.

Вельвет Ремеді хитко проштовхнулася повз нього, намагаючись іти лише на трьох ногах. Її очі були звужені, а голос сердитим. Я цілком цього очікувала.

— Я не можу повірити! — майже прокричала вона. — Після всього, через що ми пройшли! Ти використала їх *знову*?!

— Я мала це зробити, — рівним тоном сказала я. — Це був єдиний спосіб. — Єдиний спосіб змусити Ред Ая вислухати. — Але це було лише один раз, і я одразу пішла лікуватися. — Я направила погляд на неї. — Сама, мушу зауважити.

— Один раз? Звичайно. Допоки ти *знову* не вирішиш, що вони тобі потрібні, — кипіла Вельвет. — Літлпіп, невже ти *нічому* не навчилася?! Не можна зробити це *лише один раз*!

Я скривилася. Вона мала рацію. Я грала з вогнем, хоч і знала, що я просочена віскі.

— Будь ласка... Я знаю, що це погано. Але це було насправді важливо. Я знаю, що так для мене буде важче. Тому ти мені знадобишся...

— Дай глянути! — вимогливо сказала вона. Доктор Хелпінгхуф ввічливо відступив.

— Глянути?

— На твій клятий сортувальник інвентарю, Літлпіп! — гаркнула Вельвет Ремеді. — Я хочу сама побачити, що ти нічого не залишила.

Мене пронизав страх. Я підняла ПіпБак, так, щоб вона бачила, і молилася, щоб я дійсно викинула ту кляту бляшанку зі Святковими Мінт-алками у палаючу бочку зі сміттям, щойно я вийшла з табору. Я молилася, щоб моя залежність і маленька поні в моїй голові не зробили якихось фокусів із моїми спогадами. Мені й самій забагато цього доведеться зробити.

— Так, добре, — сказала Вельвет, проглядаючи мій інвентар і, на щастя, не знаходячи слідів СМ. — І повір мені, я і твої речі у кімнаті буду перевіряти. Відтепер — регулярно.

Я кивнула.

— Дякую, Вельвет. Я...

— Ти довела, що тобі не можна довіряти, — різко відповіла вона, її слова вразили мене. Особливо тому, що я їх заслужила.

Асистент доктора Хелпінгхуфа вийшов уперед, терпляче посміхаючись. Вельвет Ремеді подивилася на білого єдинорога із смугастою червоно-багряною гривою.

— Це буде боляче? — спитала Вельвет стурбованим тоном. Похмуро зиркнувши на мене, вона додала: — Хоча вона на це заслужила.

Знову обернувшись до білого єдинорога, Вельвет визнала:

— Вона так багато пройшла. Я не хочу, щоб вона більше страждала.

— Не хвилюйтеся, — сказав єдиноріг. — Вона не пам'ятатиме болю. — Обернувшись до мене, він спитав: — Ви готові?

Я кивнула.

— Покінчимо з цим. — Я повільно встала з ліжка і пішла за ним.

Коли ми відходили, я почула, як Вельвет Ремеді простогнала:

— Ти знищиш себе, рятуючи пустище, Літлпіп...

*** **

... Пронизливе біле світло наді мною згасло, і я опинилася у темряві, дивлячись на незнайому стелю, викладену дивним візерунком із дзеркал. Я лежала, відкинувшись, на кріслі, у дивній і незручній позі. І не мала жодної гадки, як я тут опинилася.

Останнім, що я пам'ятала, була клініка Хелпінгхуфа. Я нібито пригадувала, що мене лікували від СМ-залежності, при цьому за моїм

бажанням. Я скривилася, мій мозок наповнився соромом, коли я згадала, як взяла ту бляшанку з посту медсестри. Я відчувала ганьбу і образу на себе за слабкість, якій піддавалася щоразу, коли могла її викинути. Але, хоч убийте, я не пригадувала, щоб я *прийняла* одну з них.

Або, власне, щоб я погоджувалася на лікування, хоча я пригадувала, що вела себе саме так, коли воно скінчилося.

Глибокий, чужинний жак почав охоплювати мене, коли я спробувала відслідити свої дії, але натомість зрозуміла, що навіть мої спогади про зворотній політ були, м'яко кажучи, уривчастими. З моменту, як ми покинули Маріпоні, моє відчуття часу перетворилося на дірчастий сир. Але розрізнені моменти, які я пригадувала, не надавали мені враження, що я втрачала час.

З'явився знайомий білий єдиноріг, він схилився наді мною, так що його червоно-багряна грива майже торкнулася мого обличчя. Його грива нагадувала мені гриву Пінкі Пай на вечірці, коли вона ніби здулася.

— Не панікуй.

— Де я? Як я сюди потрапила? Хто ти? — Питання сипалися так швидко, як я могла їх сформулювати. Єдиноріг підняв копито, щоб я замовкла, але я не хотіла замовкати. — Що зі мною сталося?!

Я відчула, що інше копито торкнулося мого плеча, і Хоумідж вийшла з-за крісла.

— Розслабся, кохана.

Мої очі металися між ними, мої емоції були у безладі.

— Літлпіп, — спитала Хоумідж, — ти мені довіряєш?

Відповідь пробила всю мою тривогу і замішання.

— Так.

Хоумідж прошепотіла:

— Тоді заспокой свої думки, кохана. Розслабся. — Вона допомогла мені перейти з крісла в її обійми. Я притиснулася до неї, важко дихаючи, намагаючись знайти спокій у бурі паніки, що погрожувала поглинути мене.

Її запах став рятувальним колом в моєму океані лиха. І мотузкою, що витягла мене на берег. Я потроху розслабилася.

— Літлпіп, це Лайф Блум⁶, — нарешті сказала Хоумідж, формально представивши мене білому єдинорогу з червоно-багряними гривою та хвостом.

— Радий знову зустрітись, — сказав Лайф Блум. — Вельвет Ремеді і Хоумідж багато мені про вас розповідали.

Я повільно кивнула, збираючи спогади до купи.

— Ви асистент доктора Хелпінгхуфа, так? Той, у якого Вельвет Ремеді купувала закляття?

— Той самий.

Хоумідж ніжно пестила мою гриву, ніби могла вичесати тремтіння, яке я відчувала.

— Пам'ятаєш, що я казала тобі про поні, які насправді керують вежею Тенпоні? Лайф Блум один з них.

Єдиноріг вклонився із усмішкою.

— А ти Поні зі Стайні, яку Ді-джей Пон3 і Хоумідж проголосили Світлоношею.

Я почервоніла від зніяковілості і відвернулася.

— І скромна, — додав жеребець із посмішкою. — Це добрий знак.

Обернувшись до нього, я спитала знову, цього разу повільніше:

— Де я? І що зі мною сталося?

Ріг єдинорога засвітився яскраво-багряним. Він левітував до нас невеличку скриньку. Я знала такі. Це була скринька, в яких зберігали кулі спогадів.

— Це, Літлпіп, твої.

— Мої? — Мені знадобилася мить, щоб зрозуміти, що він каже. —
Це *мої спогади*?

— За останні кілька днів, — підтвердила Хоумідж.

Я захиталася. Я втратила дні?

— Ч... Чому ви їх видалили?

— Бо ти мене попросила, — сказав Лайф Блум. — І тому що Хоумідж запевнила мене, що це заради хорошої причини.

— Лайф Блум свого роду магічний протезе. Розбирається у нових закляттях, як ніхто інший. Він єдиний єдиноріг у вежі Тенпоні, який опанував старі закляття спогадів, що їх колись використовувало Міністерство Моралі, — повідомила мені Хоумідж. — І саме він може застосовувати очистку від Пошесті.

Знаюче подивившись на мене, Хоумідж продовжила це невеличке одкровення словами:

— Тож як ти почуваєшся?

Я зробила паузу. Оцінила себе. Я почувалася втомленою. Виснаженою. Опіки на моєму стегні і боці вилікувалися, але досі були чутливими.

Глибокий, турбуючий свербіж зник.

— Можуть бути невеличкі мутації, — заявив Лайф Блум. — Але нічого небезпечного для життя, або навіть, сподіваюся, здоров'я. Я цілком впевнений, що цього разу ми тебе очистили.

Я відчула, як мої коліна підломилися від раптового припливу вдячності, що ослабив мене.

— Ох, як я вам вдячна!

*** **

У скриньці з кулями спогадів була також записка, написана моїм почерком.

Літлпін.

Кулі спогадів у цій скриньці упорядковані. Перша це просто зміст, а інші — це більша частина моїх/твоїх спогадів за останні кілька днів. Три важливих, які ти, гадаю, захочеш пережити, це четверта, шоста і восьма кулі. Все інше це просто довгі, нудні польоти і рутинні речі. Не думаю, що мені/тобі дійсно варто проводити години у полоні кулі спогадів, лише щоб пережити наші випорожнення чи години свербіння.

Не дивись їх, доки ти/я не дістанеш Чорну Книгу і не принесеш її у Маріпоні. Будь ласка. Я знаю, що для мене/тебе це буде дуже важко, але це важливо.

Вічно твоя/моя,

Літлпін.

Я перечитувала її знову і знову, але все одно не бачила у цьому сенсу. Я подивилася на кулі. Я хотіла повернути свої спогади! Я хотіла знати, що я робила останні два дні. Я мала знати, чому я знову прийняла Святкові Мінт-алки. Що могло бути настільки жахливим, щоб змусити мене це зробити?

Синювате магічне поле закрило кришку, сховавши кулі від мого погляду, і левітувало скриньку з моїх копит. Хоумідж підняла її магією, поклала у свій сейф і замкнула його. Величезна картина Розкішної долини прилетіла на своє місце.

Вона із посмішкою обернулася до мене.

— Тож як скоро тобі треба йти?

Я помотала головою, нічого не розуміючи. Я відчувала себе відірваною. Пливучою за течією. Я не знала своїх планів. Що я мала робити далі.

Я лише знала, що Вельвет Ремеді потрібен час на одужання. Каламіті, насправді, теж. Мабуть, усім нам. Мені не подобалася думка про те, що я витратила ще один день на себе, коли на Еквестрійському пустищі поні страждали і вмирали через те, що я не була там і не

допомагала їм. Але цей час був не для мене. Він був для моїх друзів. І я нічого не могла зробити без них. Зараз вони були потрібні мені, як ніколи.

— Гадаю, ми можемо витратити день чи два, — нерішуче сказала я.
— Але не більше.

Хоумідж посміхнулася.

— Чудово! Я займуся обідом.

Я дещо пригадала.

— Тридцять один?! Як ти могла так зі мною вчинити?!

— Бо я знаю, що твоє тіло ніби прекрасний інструмент! — відгукнулася вона, йдучи на кухню. — І я можу добути з нього найгарнішу музику.

Я відчула, що слабшаю.

— Я... не... про це...

Я озирнулася, раптово задумавшись, де Ксеніт.

*** **

<=====ooO Ooo=====>

— Привіт, я! Вітаю у моїх спогадах!

Я дивилася на себе у ростовому дзеркалі. Я бачила Лайф Блума і Хоумідж, які ходили позаду. Кімната була темна і дивної форми, із незвичайним кріслом посередині під сяючим прожектором. Дзеркальнакладка на стелі ловила світло і відбивала його назад до крісла, змушуючи дзеркальні смуги ніби сяяти.

«Це лише зміст, — сказала я собі. — Цей можна подивитися». Я абсолютно заплуталася, і мені було потрібно хоч трохи контексту.

— Якщо ти не я, тоді ці спогади не для тебе, — відчула я слова зі свого власного рота. Це було неймовірно дивно; я була у собі. — Будь ласка, не дивись решту і негайно поверни їх Ді-джею ПонЗ або його помічниці до вежі Тенпоні.

Глибокий свербіж зник. Я стояла перед дзеркалом і казала ці слова після того, як Лайф Блум очистив мене від Пошесті тим закляттям.

— Тепер, якщо це я... і це неймовірно дивно. А мені ще здавалося, що писати ту записку було химерно... — Я зупинилася, очевидно, збираючи думки до купи. Невже я завжди так плутано говорю?

— Так, перша важлива річ, яку тобі треба знати... — Я знову зупинилася. Я відчула, як моє тіло зітхнуло.

— Трясця, Літлпіп! — сказала я, тупнувши копитом. — Я дивлюся це раніше, ніж я собі дозволила, так?

Я відчула приплив сорому від того, що була права щодо себе.

— Та щоб Селестія згвалтувала твою пизду палаючим сонцем, чому я навіть *своїх* інструкцій виконати не можу?! Невже у мене самоконтролю ні хуя нема?

Я відчула, що знову тупнула. Відчула, що фиркнула. Весь спогад був занадто сюрреалістичним.

— Трясця! Гаразд... вибач, якщо я дивлюся це тоді, коли маю дивитися. Якщо так, я маю перед собою вибачитися.

Глибоко вдихнувши, я почала знову.

— Я спробую покоротше, на той випадок, якщо я дійсно така ідіотка, як я боюся. — Я похмуро на себе подивилася, потім продовжила: — По-перше, ти вже зрозуміла, що є два види чар спогадів. Перший записує спогад, як закляття у реколекторі. Другий вилучає спогад повністю. Такі Міністерство Моралі використовувало, коли вони *не були м'якими*.

Я відчула, що хмурюся, і Літлпіп у дзеркалі нахмурилася у відповідь.

— По-друге, я маю план, щоб розібратися з Богинею. Я розповіла всім поні їхні ролі, і *тільки* їхні ролі. Я єдина поні, яка знає його повністю. На жаль, ми нічого не зможемо зробити з Богинею, якщо не зможемо навіть дістатися до Маріпоні. І якщо я піду, знаючи план, Тріксі прочитає його з моєї голови. І кінець гри. Ось так... — Я відчула,

як піднімаю передню ногу і роблю швидкий рух, який Літлпіп у дзеркалі повторила.

Лайно. Я знала, що я була права. Точніше, інша я. Арргх.

— Тому заради Селестії і Луни, заради кохання Хоумідж, *не дивись більше жодну з цих клятих куль спогадів, доки не віднесеш Чорну Книгу до Маріпоні.*

Я фиркнула і тупнула.

— Серйозно, я *дуже* в собі розчарована. — Потім я сором'язливо додала: — Якщо, звичайно, маю бути. Якщо я дійсно стрималася, як і наказала собі, то зараз червонію за себе, так?

Я відчувала себе цілком винуватою і сердитою на себе.

— Отже, четверта куля спогадів — це моя розмова із Блеквінг. Я впевнена, що маю знати, про що ми домовилися. Шосту я маю знати зовсім інших причин. Це та, де я прийняла Святкові Мінт-алки. Я починаю сумніватися, чи було це правильно. Але мені дійсно, дійсно було потрібно бути дуже переконливою. Ти побачиш.

Восьма куля — це зустріч із Хоумідж, коли ми повернулися до вежі. І цю, я впевнена, я захочу переживати знову і знову.

Я собі підморгнула.

<-=====ooO Ooo=====->

Примітка: *Максимальний рівень*

Отримана сюжетна здібність: Дотик Пошесті (1) — Вплив Пошесті змінив вашу фізіологію. Під впливом сильного опромінення (більше 400 рад) будь-які скалічені кінцівки будуть автоматично регенерувати.

1 Tulip — «тюльпан»

2 Tester — «дослідник, лаборант; тестер»

3 Sunshower — «курячий дощ» (краплистий короткочасний дощ у сонячний день)

[4](#) Peachy Pie — «персиковий пиріг»

Глава 32: Розмови перед бурею

«Ми можемо створити власну таємну спільноту.»

— Ну?

Я щойно повісила на місце картину Розкішної долини, коли увійшла Хоумідж.

— Що — ну? — спитала я, сподіваючись, що мій голос прозвучав не так винувато, як я почувалася.

— Ти тихцем пройшла сюди і влізла до мого сейфу, щоб подивитися на свої спогади, навіть після того, як і я, і ти сказали тобі цього не робити?

О Богині. Вже те, що я розчарувала себе, було погано. Але наскільки ж прикрим було те, що я влізла до особистого сейфу Хоумідж заради цього?

Я ненавиділа свою допитливість, і ненавиділа себе за таку слабкість. Я подивилася на Хоумідж, гадаючи, що сказати. Чи варто мені зізнатися? Чи буде їй від цього боляче? Чи вона вже знає?

— Літлпіп, — сказала Хоумідж сумним і водночас суворим голосом, — Я не знаю, що засмучує мене більше. Те, що ти влізла до мого сейфу і намагалася зруйнувати все, заради чого так старалася, чи те, що ти дійсно думала над тим, щоб збрехати мені.

— Але я... — Моє серце розбилося.

— Ти зупинилася, щоб подумати. — Хоумідж нахмурилася. — Для того, щоб сказати «так», не потрібно так багато часу.

Я опустила погляд на підлогу.

— Гадаю, сьогодні тобі варто спати деінде.

Я відчула, як у мене холодне кров. Я благально подивилася в очі Хоумідж. Гарна сіра єдиноріжка сумно злегка всміхнулася мені.

— Я була присутня, коли ти записувала ту маленьку промову для себе. Я знала, що ти скоріше за все зробиш це... і ти зробила. Я

сподівалася, що ти можеш бути краще...

Її слова вдарили мене, ніби копняк в живіт.

— ... але я не серджуся через твою неспроможність. Я просто розчарована.

Як на мене, краще б вона сердилася. Розчарування було значно більш болючим. Я могла витримати, коли на мене кричали, але думка про те, що я підвела і розчарувала Хоумідж...

Хоумідж ніжно подивилася на мене.

— Поки твої хвилювання не завели тебе у темряву, скажу тобі прямо: це анітрохи не змінює моїх почуттів до тебе. І моє розчарування буде недовгим. Я проганяю тебе не тому, що не хочу тебе бачити; я проганяю тебе тому, що ти була поганою і я караю тебе.

Вона злегка всміхнулася мені.

— І, гадаю, ми обидві знаємо, що ти не тільки на це заслуговуєш, але й потребуєш цього. — Посмішка згасла. — Побачимось завтра, Літлпіп.

*** **

Ліфт майже доїхав до низу, перш ніж я зрозуміла, чому я не тільки заслуговувала на покарання, але й потребувала його. По першому пункту питань не було. Яма в моєму животі і відраза до себе в моєму серці казали мені, що я вчинила неправильно. Я зганьбила себе. І, що гірше, я зганьбила її. Мій голос в півтімі.

А тому, навіть якщо б вона пробачила, я б ніколи не прийняла пробачення, якщо б вона мене не покарала. Я не могла рухатися, доки мій хвіст смикався. Мені було потрібно, щоб щось впало мені на голову, або я завжди буду цього очікувати.

Не дуже впевнена, як у мене виникла така аналогія («Пильність! Вона була під літерою “Е”!»), але я знала, що вона була доречною.

Я повільно дійшла по коридору до дверей нашого номера і недбало відімкнула їх телекінезом. Те, що колись було неймовірним, стало такою простою справою, що я ледве на ній фокусувалася. Мої

думки були здебільшого деінде. Я вирішила залишитися у вежі Тенпоні ще ненадовго, не заради себе, але заради своїх супутників. Кожен з них ледве не загинув за останні кілька днів. Ксеніт і Каламіті могли б перетворитися на попіл від атак пекельних гончаків, якщо б не закляття, яке Вельвет Ремеді вивчила у Лайф Блума, коли ми були тут минулого разу. Всі пережили страшні рани, травма Вельвет досі змушувала її носити гіпс, незважаючи на дуже сильну лікувальну магію і найкращий догляд, який могло надати пустище. Я теж не залишилася неушкодженою, але за них я хвилювалася більше, ніж за себе. В глибині душі я чомусь розуміла, що мене можна замінити, а от їх — ні.

Мені треба було багато чого виправити. Я міркувала, чи варто знайти для них психолога. Чи може нам краще обговорити це самим? Я не була впевнена, з чого почати, або навіть що я вже зробила. Невже я була приречена провести наступні дні, повторюючи розмови, які в нас вже були, але яких я не пам'ятала? Бачити, як друзі ніяково дивляться на мене, коли я починатиму незручні розмови вдруге?

Невже я не могла хоч якихось записів собі залишити? Звичайно, заднім розумом, як то кажуть... хоча ні, навіть це було недоречно. Мої спогади були занадто дірчастими. Навіть гірше, я була достатньо розумною, щоб зрозуміти, що я не повинна намагатися зібрати все до купи. Якщо я забагато міркуватиму, я можу відбудувати хід своїх думок, які я не хотіла б мати на передовій свого розуму під час наступної сутички з Богинею. Я підозрювала, що телепатія Тріксі не проникала значно глибше поверхневих думок — в іншому випадку, гадаю, у Маріпоні все було б інакше. А може, вона й могла, але це потребувало рівня зосередженості, який Богиня не могла собі дозволити, тримаючи зв'язки з усіма своїми алікорнами. Той факт, що Каламіті зміг здивувати її чимось, на що він дивився, підказував, що вона не настільки слідкувала за поточними думками, як хотіла нас запевнити. Втім, якщо б я знала план або навіть підозрювала, що я замислила, я не змогла б про нього не думати, виконуючи його.

Ці думки настільки займали мою голову, що я навіть не помітила звуки, коли увійшла до кімнати. Але від погляду я завмерла на місці.

Каламіті. І Вельвет Ремеді.

Разом. У ліжку. Переплелися. Рухалися...

... займалися...

Я не повинна бути тут. Япішлабувайте!

Я стала надбала неабиякі навички непомітності. Я змогла вислизнути швидко і непомітно, без жодного писку, непомічена.

Клацання дверей, які я закрила за собою, пролунало гучніше за Літл Макінтош.

Я застигла. Все моє тіло напружилось, нерви вкрилися льодом. Думки несамовито крутилися. Я навіть не могла почати формулювати свої почуття стосовно того, що зараз побачила; я досі панікувала.

З іншого боку дверей я почула голоси. Моє серце калатало.

— Хтось... зараз відкрив двері? — обережно спитала вона.

— Я їх замкнув, — відповів він.

А потім, практично в унісон:

— Лі'лпіп!

— Літлпіп!

Я побігла. Я бігла так швидко і тихо, як могла. Доки я бігла коридором, присягаюся, я чула, як голос Ксеніт нізвідки проголосив:

— Прирєєєєчєнаааа.

*** **

Я стукала копитом у двері Атенеума Твайлайт. Частина мене знала, що я маю бути позбавлена компанії Хоумідж на день, але я не тікала від покарання, я просто хотіла втікти. Мені потрібне було місце, щоб сховатися, і місце, щоб залишитися на ніч, і Хоумідж першою спала мені на думку.

Ніхто не відповів. Двері були замкнені, і я більше не збиралася нічого відмикати без дозволу. Я рвонула по сходах на балкон і піднесла копито до дверей аварійної радіостанції. Може, вона була зайнята? Може, стук мого копита перерве запис? Чи мала я право так ризикувати?

І що вона зможе мені сказати? Як я можу просити її зробити виняток заради мене тому, що я примудрилася порушити приватність ще більшої кількості моїх друзів?

Воістину приречена. І я це заслужила. Я опустила копито. Я просто проведу день, безцільно блукаючи по вежі Тенпоні, уникаючи всіх і чекаючи останньої години, коли моє вигнання скінчиться.

Не проблема. Я зможу протриматися половину доби, не влізаючи у неприємності.

Я почула дзвоник внизу, у атрії. Двері ліфта розкрилися. Я розпласталася на балконі, коли побачила, що до атрію увійшли Вельвет Ремеді і Каламіті, він підтримував її крилом. О Богині! Я не можу зустрітися з ними зараз. Я, ховаючись, відступила до дверей ММНАРС.

— Гадаєш, вона засмучена? — пролунав голос Каламіті знизу.

Я почула дивний стук загіпсованої ноги Вельвет, коли вона незграбно увійшла до атрію.

— Ну, мені б хотілося, щоб вона сприйняла це як можливість відплатити мені за мої підколки, — долетів до мене голос Вельвет Ремеді. Її шоколадно-гладкий голос звучав трохи стурбовано. — Але я сумніваюся, що вона це зробить. Бідолашна дівчинка багато років була закохана у мене, і хоча мені здавалося, що вона це пережила, я боюся, що їй досі може бути боляче.

Хіба? Я не була впевнена. Я досі була охоплена страхом того, що мене спіймають. А тепер я переживала, що можу так почуватися. Це було несправедливо. І егоїстично. Я мала відносини із Хоумідж, які залишали мене... виснаженою, відверто кажучи. Яке я мала право

заздрити комусь через їхні власні відносини? Особливо двом моїм найближчим друзям. Я маю бути за них щасливою, як ніколи.

— Я, відверто кажучи, вважаю, же ти недостатньо довіряєш Лі'лпіп. Вона занадто великодушна, жеби дозволяти заздрості шкодити їй. Або нам. Гадаю, же мені більше варто ся хвилювати щодо цього через твою птаху.

До мене дійшло, що я *не* була щаслива за них. Не думаю, що я ревнувала. Я хотіла бути значно кращою поні. Якщо я ревнувала, я не заслужила дружби жодного з них. Але ні, гадаю, те, що я відчувала, ревностями теж не було.

Це була тривога. До болю песимістичне хвилювання.

Голос Каламіті знову донісся знизу:

— Гадаєш, вона тут? Тут, здається, дуже...

— Тихо? Так, тепер і я помітила. Якщо б вона була у компанії Хоумідж, гадаю, ми б її почули. Принаймні, у цьому мене запевняла Ксеніт.

Я заховала обличчя у копитах, раптово почервонівши. Стати ще більш ніяковою і принизливою ситуація просто не могла.

— Тобто... тридцять один? Селестіє, помилуй!

Гаразд, я помилялася. От *тепер* гірше стати вже не могло.

— Це... багато, так? — спитав Каламіті із неуктвом типового жеребця.

— Так, багато, — сказала Ремеді. Я прямо чула, як вона закотила очі.

— А... ти?.. — О ні. Невже Каламіті дійсно спитав це? Я почула, як Вельвет м'яко вдарила його копитом. Молодець.

— У леді таке не питають, Каламіті! — посварила його вона. Потім, вже тихіше, визнала: — Так. Двічі.

— Двічі? — От здоровенний бовдур. — І ми... а вона... — Я відчула, як мої вуха палають, коли зрозуміла, що мій друг-пегас

намагається порахувати. — Яким хріном вона знайшла час ще й у Розкішній долині побувати?

— Отож, — із легкої гіркістю сказала Вельвет. — Кьютімаркою Хоумідж явно має бути Літлпіп. Очевидно, її вона *робить* краще за все.

Мені хотілося просочитися крізь стіну і зникнути в якійсь пустоті за нею. Хотілося, щоб сам місяць впав крізь стелю і розчавив мене. Я не хотіла, щоб вони знайшли мене, і не хотіла чути цю приватну розмову... і від самої думки про те, що вони можуть дізнатися, що я ненавмисне їх підслухую, я внутрішньо вмирала.

Я почула хлюпання. Хтось із них заліз у фонтан.

— Після Маріпоні я нарешті розумію алікорна у цій кімнаті, — задумливо мовив голос Вельвет Ремеді, змінюючи тему. — Я гадала, як і чому Твайлайт Спаркл обрала таку декорацію.

— Коли ми її знайдемо, — повільно почав Каламіті, — гадаю, же говорити варто тобі.

— О? І чому ж це?

— Ну... просто ти у цьому краща, ніж я. Лі'лпіп бажає знати... хто ми зараз, і все таке. Я просто все заперю.

— І хто ж ми зараз? — вкрадливо сказала Вельвет.

— Холера, — зневірено і зніяковіло зітхнув Каламіті. — Саме цього питання я ся намагав уникнути. — Повільно він визнав: — Я не знаю.

Голос Вельвет був ніжним і добрим.

— Ти Каламіті, а я Вельвет Ремеді. Як і раніше, тільки ближче. — Я почула ще один хлюп. — Я не збираюся змушувати нас ставати чимось більшим, ніж ти хочеш. Я ніколи не зв'язуватиму тебе і не вимагатиму зобов'язань, яких ти не шукаєш...

Я чомусь відчувала, що ця розмова була побудована на великій кількості інших, які я не чула, і що мені не було виправдання за те, що

я слухала цю. Мій розум почав відшукувати шляхи втечі.

— Тобі навіть просити не потрібно.

— Я знаю, — промуркотіла Вельвет. — Але я хочу, щоб тим знав, що я не збираюся нічого в тобі змінювати... ну, хіба що твоєю вимову... Я просто хочу бути з тобою.

Якщо я відкрию двері за собою, закрию їх і швидко встану, вони ж напевне подумают, що я щойно вийшла зі станції? Це здавалося добрим планом.

Двері були замкнені. Ну звичайно ж.

Що ж, глибше у проблеми мені лізти просто нікуди...

— От холера. Я навіть ніц не знаю нічого, що сказати. Не майстер я в таких справах.

— Ти не знаєш, що сказати, — безнадійно спробувала Вельвет.

— Ага. Хтів би знати. Може, мені... просто обійняти тебе?

Замок клацнув. Я відчинила двері, потім встала і знову зачинила.

— Літліп.

— Лі'лліп.

Я подивилася на них вниз, вони обоє стояли у фонтані Каламіті відводив копито від перерваних обіймів. Моє серце калатало, і я випалила перше, що спало на думку.

— О. Привіт. Я там щойно з Хоумідж робила справу.

Вони дивно дивилася на мене. Мені хотілося забити себе фейсхуфами до неприємності. Натомість я вимушено і мабуть незграбно їм посміхнулася. Вони подивилися одне на одного, потім знову на мене, їхні обличчя виражали співчуття і стурбованість. Я зрозуміла, що вони сприймуть мою незграбність як незручність від того, що, як вони знали, я побачила, а не від того, що, як вони не знали, я почула. Вельвет Ремеді почала говорити до мене...

Двері за мною відкрилися і з них визирнула Хоумідж.

— Літлпіп, ти щойно намагалася увійти? — Вона звузила очі. — Покарання не так працюють.

Каламіті і Вельвет Ремеді обмінялися поглядами швидкого розуміння.

Приречена. Я не розумна поні.

*** **

Після двадцяти хвилин пояснень, визнань і вибачень (із натяком на ридання), я сиділа навпроти Вельвет і Каламіті біля столика Хоумідж, відчуючи себе малою і винуватою, а Хоумідж готувала всім чай.

Але я, врешті решт, змогла підкріпити свої почуття вагомими думками. Проблема зараз була у тому, як мені їх висловити, і чи варто взагалі це робити. Що як мої хвилювання були вірними? Яку шкоду я завдам, розкривши їх? Або навіть гірше, що як я помилялася, але мої питання призведуть до сумнівів у їхніх розумах?

Тиша ніяково простяглася між нами трьома. Вельвет виглядала терпляче, але напружено. Каламіті совався.

Якщо я щось повинна сказати, то краще зробити це зараз, коли вони разом і можуть підтримати одне одного під час відповіді. Але що як?..

Каламіті повозив копитом по столу і недбало спитав Вельвет:

— Гей, як гадаєш, вони робили це тут?

Я швидко змінила тему, і не лише тому, що відповідь була «так», і я не хотіла, щоб вони думали про це, коли Хоумідж поставить чай і тарілки з тортом на стіл.

— Гадаю, я просто стурбована. Тобто ви ж мої найближчі друзі. Ми всюди подорожували разом. І коли поряд більше практично нікого...

— І ти хвилюєшся, що ми зблизилися просто через зручність? — тактично завершила за мене Вельвет Ремеді.

— Ем... в принципі, так.

Каламіті пирхнув.

— Я розумію, же ти можеш так думати, зважаючи на те, же ти зі Стайні. Але я тут, внизу, вже давно. У мене було багато інших варіантів. Але вони мене не зацікавили. — Він кивнув вгору. — Там теж були варіанти. Але жодна з кобил на службі не розділяла мої погляди щодо допомоги понству внизу. Мене це віддохочує нараз.

Маю визнати, я ніколи навіть не думала, що у Каламіті могли бути відносини із кимось окрім нас. Він просто настільки здавався таким собі самотнім захисником, що я думала, що він так само чужий для решти світу, як і ми. Але хіба Рейлрайт не заявляв, що він пропонував Каламіті оселитися в Новій Еплузі?

Увійшла Хоумідж із чаєм та тортами. Вона посміхнулася і цюмнула мене у ріг, який раптово відчув приємне тепло, а вона вже левітувала чашку чаю на стіл переді мною.

— Визнаю, — почала Вельвет Ремеді, — що мене це теж спочатку непокоїло. Першим, що привабило мене до Каламіті, були його *крила*.

— Присягаю ся, у тебе фетиш на пір'я, — грайливо підколов її Каламіті.

Вельвет стримано хіхикнула.

— Ні. Я ледве покинула свій дім і ризикувала всім заради свободи, і знайшла тебе. Більш вільного, ніж я могла собі уявити. Навіть земля не могла стримати тебе.

— Та, дурниці, я такий самий, як і інші пегаси.

— О, зовсім не такий, — розсудливо проворкувала Вельвет. — Тоді я ще не знала, але ти значно кращій. Я завжди хотіла бути медиком, і схопилася за першу ж можливість. Але я покинула свій дім з егоїстичних причин. А ти розірвав свої кайдани тому, що вони заважали тобі допомагати іншим поні. Ти звільнив себе через співчуття і спорідненість.

Каламіті зашарівся. Я зрозуміла, що мені подобається бачити його таким. Це проявляло його красу.

— Ти дійсно піклуєшся про поні, — продовжила вона, її погляд блукав по Каламіті. — І я бачила, як ти ставишся до нас, особливо до Літлпіп, — сказала вона, знову обернувшись до мене. — Він буде на твоєму боці, ніколи не покине. Захистить навіть від тебе самої...

— Завжди готовий спіймати мене, — тихо мовила я.

Вельвет посміхнулася і кивнула.

— Я почуваюся у безпеці поряд із ним, бо я знаю, що він захистить нас. Особливо тебе, бо тобі це, здається, особливо потрібно. Але він завжди був зі мною, коли був потрібен мені.

Я раптово знову відчула провину, цього разу через те, що монополізувала час Каламіті. Я опустила голову, вдихнула заспокійливий аромат зебрячого чаю, що йшов від моєї чашки.

Трохи нахмурившись, Вельвет не змогла не додати:

— Не скажу, що ми ідеальна пара. Він схильний удаватися до насилля занадто швидко, як на мій смак... і не він один. — Вона вп'ялася поглядом у мене. Кілька секунд її погляд тримав мене, немов сталеві кліщі, змушуючи мене корчитися. Потім вираз її обличчя пом'якшав. — Але я розумію, що на Еквестрійському пустищі насилля зазвичай є найбільш доречною відповіддю. Хоч і не так часто, як ви до неї вдаєтеся. І, принаймні, ви обоє проливаєте кров заради справедливості, співчуття і почуття відповідальності перед іншими поні. Всього цього тут дуже сильно не вистачає у багатьох поні.

Вона обернулася до Каламіті із поглядом, який чітко казав «твоя черга».

Хоумідж обійшла і сіла за мною, ненав'язливо спостерігаючи. Я відчула, як вона, незважаючи на недавнє розчарування, випромінює м'яку підтримку. Я мала була бути покарана, але тут не було навіть натяку на це.

Я помітила, що палко бажаю, щоб Каламіті все не зіпсував. Я не була рада за них, бо боялася, що вони страждатимуть. Але я хотіла, щоб вони були разом, зрозуміла я. Я вірила в них. І слова Вельвет були

ніби промінь справжнього, чистого сонячного світла. Вперше я насправді подумала, що вони дійсно можуть бути разом. Якщо, звичайно, Каламіті не ляпне якусь дурню у наступні кілька хвилин.

Каламіті совався із незручним виглядом.

— Гадаю, мені не можна просто сказати «аналогічно»?

Я зробила довгий ковток зі своєї чашки, трохи гіркувата рідина омила мій язик. Я відчула, як тепло чаю заспокійливо розходить у мені.

Вельвет Ремеді помотала головою в адрес Каламіті. Пегас пригладив гриву, випадково збивши капелюх собі на очі.

— Ну... вона прекрасна, — почав він. — Не лише зовні. За її зовнішньою красою і іноді різким характером вона дійсно прекрасна всередині.

Я скривилася. Йому це ще відгукнеться.

— Я маю на увазі... — Із совання Каламіті я здогадалася, що він теж це знає. Але він був відвертим. Я сподівалася, що Вельвет це врахує. — Слухайте, коли ми вперше її врятували, я не знав, що думати. Вона допомагала работорговцям. І вона... ну... Я очікував, же вона буде капризною, зніженою і гонористою, як ці поні з вежі Тенпоні. Але вона ся виявила зовсім не такою. Вона прекрасна, але вона... Ну знаю... приземлена?

Він зупинився, підшукуючи слова, потім, знайшовши, продовжив:

— Практична. Вона практична. І, ще важливіше, вона віддана справі. Вона допомагала работорговцям не через те, що симпатизувала тому, що вони робили, але через те, що присвятила себе тому, жеби допомагати поні. І вона не дозволяє неприємностям або незручностям заважати їй.

Каламіті обійняв хвостом Вельвет Ремеді, яка із захопленням його слухала.

— Вона вірна. Вона ся залишала з нами навіть коли ми пішли до пекла. Її бажання грати у дипломатію з агресивними або злими

істотами трохи набридла, але, гадаю, іноді шось у цьому є... і вона робить це тому, шо їй дійсно небайдужі поні, і вона присвятила себе допомозі. Навіть якщо вони здебільшого на це не заслуговують. І не в її дусі питати, чи це так. — Він знизав плечима. — Як я можу не кохати її за це?

Дивлячись в очі Вельвет, Каламіті завершив словами:

— Це ніби... ти просто те, шо доктор прописав, розумієш? — Вельвет закотила очі від такого штампу, але посміхнулася. — Еквестрійське пустище не дуже гарне місце. Воно грубе, нещадне і криваве. І іноді може бути важко згадати, заради чого тут варто ся бороти. Але мені не треба шукати далі оцієї вугільнохутрої єдиноріжки поряд зі мною, жеби нагадати, наскільки хорошими можуть бути поні і наскільки боротьба цього варта.

Частині мене хотілося підскочити і обійняти їх. Частині мене хотілося сказати їм усамітнитися... але, власне кажучи, я ж їм і завадила бути на самоті.

— Гаразд... Ви мене переконали, — сказала я із посмішкою. Хоумідж охопила мене копитами ззаду. Від того, що ми теж були парою, мені було не так ніяково в присутності їхньої пари.

— Так, — раптово сказала Вельвет Ремеді до Каламіті, скося дивлячись на торт. — Гадаю, вони займалися цим тут.

Хоумідж грайливо вкусила одне з мої вух, які раптом спалахнули. Занадто пізно я змінила тему:

— Тож... як давно ви... разом?

Каламіті засміявся.

— Себто фізично? Звідколи?.. — Він подивився на Вельвет, яка намагалася вишукано дистанціюватися від питання. — З учора?

Я блимнула.

— Та годі тобі, Лі'лпіп. До минулого тижня між нами навіть поцілунків не було.

Вельвет Ремеді зітхнула, потім рівно сказала:

— Насправді, Літлпіп, ми маємо дякувати тобі за те, що між нами взагалі є відносини.

Стоп, що?

— Ага. Якщо б ти ся не поводила у тій Стайні так, ніби ми вже були парою, не думаю, же ми б почали думати одне про одного у такому ключі.

Я почервоніла настільки сильно, що мала б загорітися.

*** **

Каламіті покотив дві кулі спогадів по столу до мене.

— Ти казала, же ці можна знову переглянути.

Я зловила їх телекінетичною ковдрою, обережно намагаючись не фокусуватися безпосередньо на жодній з них.

— Вони... мої?

— Неа. Виміняв їх. Караванниця заявляла, же це ав-тен-тичні спогади Рейнбоу Деш. — Він криво мені посміхнувся, а моє серце трохи підскочило. Мене дійсно захоплювала можливість дізнатися ще хоч щось про цих поні. Коли це стало такою пристрастю?

— Це дійсно так? — обнадієно спитала я.

— З того, що ти сказала минулого разу, — відповів Каламіті, його голос натякав, що він почувався ошуканим, — не зовсім.

Я левітувала їх до своєї торби на зберігання і допила чай. Він був вже ледь теплий. Розмова була довгою.

Після того, як Вельвет і Каламіті пішли, я відчула, як копита Хоумідж покинули мене. Чашки, блюдця і таріль із тортами засвітилися світлом рогу Хоумідж і полетіли на кухню до раковини.

Я відчула, ніби з мене стягнули теплу ковдру в холодну зимову ніч.

— Гадаю... мені час йти. Я ж досі покарана, так? — Я піднялася і почала йти кудись навмання.

— Так, — трохи нерішуче сказала Хоумідж.

Мені хотілося, щоб покарання не означало розлуку з нею. Думка про те, щоб залишитися на самоті цієї ночі була тепер більш болючою, ніж раніше. Я зупинилася поряд із столом, заваленим особистими речами Хоумідж. На столі був триптих із фоторамок. Фото мене на пустищі, поряд із друзями. Фото були зроблені звідкись звисока і здалека, і збільшені, доки я майже не заповняла рамку, але вони були наповнені дивним мутним відтінком повітря між камерою і її ціллю. Я підозрювала, що їх було зроблено камерами з тих шпилів. І ще підозрювала, що від добровільної розлуки цієї ночі Хоумідж було не менш боляче, ніж мені.

— А ти не могла б натомість відшльопати мене чи ще щось? — спитала я, сподіваючись на більш швидке покарання.

Хоумідж засміялася.

— Ні-і-і. Але наступної ночі — можливо. У якості нагороди.

Я з нерозумінням подивилася на неї, опустивши одне вухо. Як може шльопання бути нагородою? О... ОХ! Обогині! Я втратила рівновагу, моя голова вдарилася об стільницю. Я, хитаючись, відступила, мені марилися зірочки.

Хоумідж всміхалася, підійшовши, щоб перевірити, чи я в порядку.

— Гадаю, я краще піду, — сказала я їй. — Поки не травмувалася. Знову .

*** **

Я гуляла по ринку вежі Тенпоні, майже не приділяючи уваги поні навколо мене. Запахи з ресторанів і закусочних дражнили мої ніздрі обіцянками, які, мабуть, були занадто чудовими для двохсотрічної їжі. Тим не менш я дозволила своєму носу привести мене до однієї з них.

Я подивилася на меню на стіні, і мої очі розширилися від цін, кожна з яких тепер була написана олівцем із помітними ознаками попередніх стирань. Я підняла ПіпБак, перевіряючи, скільки у мене при собі кришечок. Вельвет Ремеді була королевою бартеру, і тому ми

залишали більшість кришечок на зберігання їй. Мені ледве вистачало на Спаркл~Колу або коробку яблучних кексів, наповнених солодкою начинкою з зацукрованих яблук і п'ятитисячекратною рекомендованою денною нормою консервантів. Йей.

Я висипала свої кришечки і замовила колу. Я дивилася, як поні згріб копитом кришечки з прилавку, потім взяв у рота лом, підійшов до досі робочого автомату зі Спаркл~Колою, відкрив його ломом і дістав мій напій. Ланцюг і висячий замок на підлозі натякали, як вони захищали свої запаси вночі.

Я взяла мою колу, левітувала її до свого писка і відчула смак теплуватого, смачно-морквяного несмаку. Я була у вигнанні лише годину, і вже його ненавиділа.

Я помітила Каламіті, який із роздратованим виглядом виходив з поліцейської дільниці.

— Це просто грабіж, — пробурчав він. — У будь-якому іншому місці я міг би купити бронебійні набойки за ту ж ціну, що вони вимагають за гумові. — Він додав: — Ну, якби їх десь іще продавали.

Я бігом порівнялася із ним.

— Як твоє крило?

Каламіті всміхнувся, оцінюючи мої наміри.

— І Вельвет, і я в порядку. Ну... не зовсім. Їй боляче всередині. Те, що ся трапило із нами обома у Старому Олней дуже її лякає. Але ми ся впораємо із цим разом. Тому навіть не думай знову затягти нас до психіатра.

Я блимнула.

— Я таке робила? — Я думала про це раніше.

— Ага. Не кращий твій план, — зауважив Каламіті. — Але з добрими намірами.

Я не була впевнена, що хочу побачити цей спогад. Взагалі.

Якийсь час ми йшли у тиші. Я відпила своєї коли, потім запропронувала своєму другу. Каламіті взяв її, прикусивши край пляшки, і закинув голову, щоб ковтнути. Потім повернув її. Ми пройшли ще трохи у тиші.

— Я схвилюваний, Лі'лпіп.

Я кивнула. У нас було близько сотні приводів для хвилювання. Плюс ще кілька спеціально для Каламіті, звідколи він пірнув у ці нові глибші відносини з Вельвет Ремеді.

— Анклав... той експеримент у Старому Олней. Це шось нове. За моїх часів такого не було. Я не знаю, чому вони були там, чому вони робили це або що вони замислили. — Він подивився на мене. — І це мене хвилює.

З усіх можливих турбот, які у нього могли бути, цю я чекала менше за все. Але я знала, що мала б чекати. Це був його народ. Його старий дім. Вони тиснули на нього, мабуть, так само, як тривога за Другу Стайню на мене.

— Пегаси — гарний народ, — сказав Каламіті. — Шо б ся не стало, пам'ятай це Бо Анклав... не гарний. Не дуже.

*** **

<=====ooO Ooo=====>

Я була у великому фойє з сірого мармуру. Великі вертикальні вікна впускали всередину сіре світло дощового дня. Ззовні дюжини поні протестували, скандували і розмахували транспарантами під дощем. Всередині поні ходили по своїх особистих справах або стояли і спілкувалися невеличкими групами. Багато були вдягнені у довгі дощовики, лискучі від вологи. Кілька тягли невеличкі вози із коробками.

Моя носійка була земною поні, яка сиділа за довгою стійкою і млосно дивилася на текст на терміналі. Зважаючи на неспокійне тепло у певних частинах її тіла, історія, на якій вона зосередилася, була клопового характеру і, ймовірно, небезпечною для читання на роботі.

Знайомий голос прозвучав відлунням десь згори і з достатньо далекої відстані, щоб моя носійка встигла переключитися на пам'ятку про стресовий розлад воєнного часу без підозрілої метушні. Вона обернулася і подивилася вгору, її погляд пройшов до кованих спіральних сходів, що спускалися з мезоніну на поверх вище. Фойє в цілому справляло на мене враження міністерської архітектури.

Ярдах в чотирьох від стійки моєї носійки спалахнуло світло, відвернувши її увагу від сходів раніше, ніж вона встигла помітити того, кого видивлялася. У фойє, трохи хитаючись, стояла Реріті. Її сукня, грива і велика сумка на боці із сичанням струменіли димками. Вона здивовано блимнула, виглядаючи дезорієнтованою. Але за мить вона зібралася і пішла до моєї носійки із наполегливим виразом обличчя.

— Добридень. Вітаю у... — ввічливо почала моя носійка. Але Реріті занадто спішила для вишуканості.

— Так, так. Я знаю, де я, і я знаю, хто ви, — сказала вона, махаючи копитом. — Мені треба знати, чи Рейнбоу Деш ще тут. Будь ласка, скажіть мені, що ми не розминулися.

Перш ніж моя носійка встигла відповісти, той знайомий голос відповів за неї. Зависнувши десь на середині сходів, Рейнбоу Деш голосно вигукнула:

— Воу! Реріті, ти що, *телепортувалася* сюди?

Еплджек, що стояла на сходах позаду Рейнбоу Деш, була так само вражена. Її помаранчеве хутро і білява грива були приємним спалахом теплих кольорів у застиглій, холодній кімнаті.

Реріті зупинилася, помітивши їх, потім посміхнулася і тихо заржала:

— Так, ну, я ж вже *багато* років мінялася закляттями із Твайлайт... і, маю сказати, це *не* так легко, як здається в її виконанні. — Скривившись, вона додала: — Як моя грива?

Рейнбоу Деш злетіла вниз, щоб привітати її.

— Вона в порядку.

Зійшовши по сходах, Еплджек додала:

— Вона чудова.

Здавалося, що Реріті пробігла кілька кіл навколо палаючого дому.

— То що за справа? — бадьоро спитала Рейнбоу Деш.

Реріті кинула погляд повз неї на Еплджек, на її обличчі на мить з'явився тривожний вираз, потім вона обернулася до Рейнбоу Деш.

— Мені треба... про дещо з тобою побалакати. Але це може почекати. Доки ти не залишишся сама.

Рейнбоу Деш блимнула. Потім її очі розширилися. Вона прошепотіла:

— О... про нові... — Потім вона теж кинула погляд на Еплджек. — ...обладунки?

Реріті кивнула.

— Це і інше. У мене виникло багато проблем із вдосконаленням цього закляття, і я хотіла б побачити пристрій, у який ти хотіла його вбудувати.

— О! — Рейнбоу почухала копитом свою райдужну гриву. — Ну, Епл Блум готова добути капсулу життєзабезпечення з Міністерства Миру. Вона має бути у нас наступного тижня, але... ну, вона буде серйозно її модифікувати. Тобі треба зачекати, доки вона не закінчить?

Реріті підняла брову.

— Епл Блум теж у цьому задіяна?

— Так. А що... це проблема?

— Ну, — сказала Реріті, виводячи лівим копитом кола на мармуровій підлозі. — Мені зовсім не хочеться, щоб моя сестра наближалася до цих моїх досліджень. А вони із Епл Блум найкращі подруги...

— Чи я чую ім'я своєї молодшої сестри? — сказала Еплджек, йдучи від сходів.

Рейнбоу Деш обернулася і всміхнулася.

— Ага. Вона допомагає мені з проектом.

— Я вважала, же Міністерство Крутості насправді ніц не робить.

Деш пирхнула і розпушилася від гордості:

— Ти мала на увазі, що воно не робить нічого *не крутого*?

Реріті і Еплджек обмінялися поглядами, повними сумнівів.

— Як би там не було, — трохи поспіхом сказала Реріті, — мені дійсно треба йти...

— Зажди, — сказала Еплджек. — Тобто ти телепортувала ся сюди, лише жеби піти? — Вона нахмурилася. — Чому я ся почуваю так, ніби я небажана компанія?

— Небажана? — Реріті охнула. — О небо, ні! Я, власне, хотіла б *більше* Еплджек. — Я подумки хіхікнула, і була рада, що моя носійка-підслухувачка не зробила те ж саме. — Ми *занадто* рідко бачимо одна одну останнім часом. Здається, так багато часу пройшло, відколи... — Вона зупинилася, потім проспівала: — *І-де-ея!* Ми зараз разом. Ходімо на ланч.

Рейнбоу Деш потиснула плечима.

— Гаразд. Чому б ні?

Еплджек приєдналася:

— Ну, у мене є близько години до наради усіх керівників Міністерства Технологій. І тут є новий заклад із яблучними оладками, який нещодавно відкрили діти Карамел Епл і де я збиралася побувати...

— Звучить ідеально. — Реріті цокнула копитами із стриманим пицанням. — Стій... хіба це не ті тварюки, що намагалися вбити тебе у ліфті?

Очі Еплджек звузилися.

— Це так і не довели.

— Тим не менш думка про те, що ти проводитимеш час у кімнаті із цим збіговиськом...

— Ага, — влізла Рейнбоу Деш. — Хочеш, я піду з тобою? Якщо вони задумали щось дурне, і змушу їх подумати двічі.

— Я й сама нормально ся впораю, Деш. Але дуже дякую за пропозицію. — Побачивши, що обидві її подруги досі хмуряться, вона зітхнула і додала: — До того ж, сержант Стілхувз вже запропонував бути моїм особистим супроводом.

— Я його знаю? — з підозрою спитала Рейнбоу Деш. — Ти впевнена, що йому можна довіряти?

Еплджек зітхнула.

— Навряд чи ти його знаєш, але він служив із моїм братом. Він довіряв йому, і я теж довіряю. — На її писку з'явилася крива посмішка. — До того ж, я ся не збираю бути там довго. Лише стільки, жеби зробити свою промову. Я ся тренувала весь день. Бажаєте послухати?

Очі Реріті розширилися від думки, що доведеться вислухати цілу промову від Еплджек, або, можливо, її лише стривожило, що слухати доведеться у повному фойє та ще й з розхристаною гривною.

— Може... за ланчем? — запропонувала вона.

— Звичайно, — Рейнбоу Деш заохотила Еплджек значно голосніше. — Давай послухаємо.

— Гаразд... — Еплджек зупинилася. Випрямилася у весь зріст. Відкашлялася. Заплющила очі.

— Вас усіх звільнено.

Реріті і Рейнбоу Деш витріщилися на неї. Еплджек відкрила одне око і зашарілася.

— Ну як воно?

— Це... все?

— Ага. — Вона зашарілася ще більше, виглядаючи гордою собою, але трохи стривоженою.

— Круто! Так їм, ЕйДжей! — Рейнбоу Деш вишкірилася, а Реріті, аплодуючи, затупала по підлозі. — Блін, тепер я хочу піти лише щоб побачити їхні пики.

— Гей, Рейнбоу Деш! — покликав голос із дверей, змусивши її різко обернути голову. Троє літніх пегасів увійшли до фойє. Один з них, світло-сірий жеребець із коротко стриженою, сивою від віку гривною, яка падала йому на очі, не мав плаща, він обтрисився, розбризкуючи воду навколо, що викликало крики і бурмотіння поні у фойє біля нього.

— Добридень! Вітаємо... — почала казати моя носійка, але її слова затихли, коли троє пегасів проштовхалися до Рейнбоу Деш, ігноруючи усіх, включаючи її друзів.

— Гей, Рейнбоу, пам'ятаєш мене? — спитав жеребець гірничного кольору, виступивши попереду інших. Він був на диво великим, його плащ прикривав його стегна лише до половини, відкриваючи більшу частину кьютімарки у вигляді великого помаранчевого баскетбольного м'яча. Я ліниво подумала, чи там один м'яч, чи два... і мені одразу ж захотілося вдарити себе копитом в око, щоб позбавитися від викликаного у розумі недоречного образу.

Рейнбоу подивилася на них, звузивши очі, і похитала головою.

— Вибачте. Ні. Я доволі зайнята, і маю час запам'ятовувати лише важливих поні.

Всі троє нахмурилися. Гірничний загарчав, ткнувши копитом в груди Рейнбоу.

— Ну то може ти пам'ятаєш мого молодшого брата. Він був одним з пегасів, якого ти вбила під час бою з драконом над Гуфінгтоном.

Очі Рейнбоу Деш розширилися. Її поведінка миттєво змінилася.

— Ох... Мені дуже прикро. Кілька хоробрих поні героїчно загинули в той день...

— Ага, — сказав третій, пегас кольору темного пилу із пронизливо-блакитними очима і залишками пісочної гриви на лисій голові. — Багато пегасів зараз героїчно гинуть. Власне, здається, в основному ми і гинемо. Я не знаю у Клаудсдейлі нікого, хто не втратив би когось із родини.

Рейнбоу Деш сумно кивнула.

— Війна...

— Війна, — глузливо фиркнув темно-пильний поні. — Війна йде на землі. Проти зебр...

— І драконів, — нагадала йому Рейнбоу Деш. — Вони тепер використовують драконів, якщо хтось забув. Не кажучи вже про грифонів-найманців.

— А деякі з них мають магичні фетиші, що дозволяють їм літати, — знаюче втрутилася Реріті. — Якщо ви вважаєте, що земна кобила не може полетіти до Клаудсдейлу за допомогою магії, то у вас трагічно коротка пам'ять.

— Ну, вони б не привели драконів, якщо б пегаси не лізли у війну, — виплюнув гірчичний. — І я чув, що тепер ти підтримуєш нову ініціативу Луни привести ще більше пегасів на передову? Ти не задовольнишся, доки всіх нас не поставиш під зебрячі кулі.

— Якщо... просто... — запиналася Рейнбоу Деш. — Що?!

— І не лише ми так вважаємо, — холодно сказав до Рейнбоу Деш лисіючий. — І хоч може ми і не важливі, але моя сестра мер Клаудсдейла, і вона...

— Копать ваші яблука, а ну зачекайте хвилинку, — голосно перервала його Еплджек. — Я знаю, же всі ви втратили родичів, і я знаю, як це боляче. — Вона підійшла до гірчичного жеребця. — Я втратила свого брата на цій війні. Його звали Біг Макінтош. Ви, мабуть, про нього чули!

Гірчичноколірному поні достало гідності виглядати присоромленим.

Я почула клацання і дзижчання згори. Моя носійка відвернулася від суперечки, коли текст на екрані зник, змінившись блимаючим попередженням.

>>ПОМІЧЕНО АКТИВОВАНУ ГРАНАТУ<<

Практично в ту саму мить Реріті охнула:

— Граната!

Поні почали розбігатися, вони натикалися одне на одного, не знаючи куди бігти.

Магія Реріті спалахнула навколо її сумки і відкрила її.

Спалахи кольорового світла стрельнули з енергомагічних турелей, що спустилися зі стелі. Вони влучили у поні серед натовпу, перетворивши її на палаючий рожевий силует того, ким вона була.

Моя носійка подивилася вниз, оглядаючи підлогу, її дії здавалися нестерпно повільними. Я подумки кричала, щоб вона сховалася, але її ніби прикувало до місця. Її погляд впав на металеве яблуко десь у двох ярдах від її стола. Величезна чорна книга впала на нього, а зверху стрибнули чотири білі копита.

Книга!

І одночасно:

Спалах вогню і закрученої магічної енергії під книгою,

Тріскучий звук, що залишив по собі дзижчання тиші,

Порив вибухової сили, що відкинув Реріті.

Моя носійка дезорієнтовано хиталася, у вухах у неї дзвеніло. Всі кричали, але їх голоси здавалися приглушеними і далекими.

Я помітила Чорну Книгу. Вона впала поряд із Реріті, димна, але непошкоджена.

Я відчувала суперечливі хвилі жаху і полегшення. Як могла якась книга пережити вибух енергомагічної гранати? Що ж це за книга така? І все ж... дякувати зіркам, що вона не постраждала. Ця книга була

небезпечною, але ж цінною! Лише глянувши на неї, я зрозуміла, наскільки цінною вона має бути...

Рейнбоу Деш була спритною. Вона підлетіла до моєї носійки і цокнула копитами, збивши з неї викликаний страхом параліч.

— Закрити всі входи і виходи! — крикнула вона крізь дзвін в моїх вухах. — Зібрати всіх свідків і викликати Міністерство Моралі. Хтось щось бачив, навіть якщо вони не знають.

Еплджек ходила по фойє, гукаючи:

— Всі цілі? Ніхто не поранений? — Вона обернулася до моєї носійки, підняла копито і крикнула, її голос звучав ніби крізь ярди товстої вати, але принаймні дзигчання швидко згасало. — Викличте Міністерство Миру. Нехай пришлють допомогу. — Моя носійка кивнула.

Реріті застогнала, хитко підвелася на копита і потерла вуха.

— Швидко зметикувала, Реріті, — сказала Еплджек, підбігаючи допомогти їй. — Гадаю, ти зараз врятувала багацько життів цією...

Еплджек залякла, витріщившись на Чорну Книгу.

— Це... те, що я думаю?

Обернувшись до Реріті, Еплджек сказала із сердитим виразом обличчя:

— Ти казала, же позбавишся від цієї клятої штуки!

Обтрусившись, Реріті подивилася на неї у відповідь.

— Я сказала, що спалю її, — спокійно сказала Реріті. — І я намагалася. Але, як бачиш, вона не горить. — Понизивши голос, вона прошепотіла до Еплджек щось, від чого вуха земної кобили стривожено підскочили. Потім, знову підвищивши голос, вона додала: — Я навіть просила Спайка спалити її. Але вона лише відправилася до Принцеси Селестії.

Я скривилася. Навіть моя носійка скривилася, розуміючи, що до приємної бесіди це точно не призвело.

Еплджек нахмурилася, вона явно хотіла вірити своїй подрузі, але все одно мала сумніви. Винуватий вигляд Реріті також цьому не сприяв.

— Ну... тобі все одно треба було ся позбавити від неї!

— Як? — уперто відповіла Реріті. — Сумніваюся, що щось за винятком мегачарів може її знищити. І я точно не хочу позбавлятися від Книги там, де Вона може потрапити не в ті копита.

— Трясця! — вигукнула Рейнбоу Деш, не розуміючи, що перервала суперечку своїх подруг, перш ніж вона встигла перерости у сварку. Деш підлетіла до купи попелу, що колись була поні. — Хто додумався використовувати тут енергомагічний захист? Купка попелу не розповість, ким вона була і не надасть своє колишнє майно для розслідування.

— Прибічники зебр, гадаю, — похмуро мовила Реріті, обернувшись до дуже роздратованої блакитної пегаски.

— Не треба спішити з висновками, Реріті, — попередила Еплджек. — Не люблю, коли зебр звинувачують у всьому, що пішло не так.

— Це вже не перший їхній замах не мене, — наїжилася Реріті. Вона здивовано подивилася на Еплджек. — Мене дивує, що після зради Зекори ти досі їх захищаєш.

— Те, що Зекора ся виявила поганим ябком, ще не означає, же всі вони такі, — наполягла Еплджек.

Хоча моя носійка приділяла більше уваги земні поні і єдиноріжці, я встигла помітити, як на обличчі Рейнбоу Деш майнув винуватий вираз. Я раптово зрозуміла, що Реріті і Еплджек не знають правди про свою подругу-зебру. Правда про відступництво Зекори була таємницею, яку пильно зберігали лише дві міністерські кобили і, можливо, невеличка кількість поні з їхніх міністерств.

— І без того достатньо поні, які хтіли б знищити когось із нас.

Від слів Еплджек у Реріті розширилися очі.

— Ой леле... Ти права.

— Ну, якщо за цим стояли не вони, то піти на нараду вони точно не змогли мені завадити.

— Трясця, — випалила Рейнбоу Деш, злетівши вгору. — Та хто їх знає, ціллю могли бути навіть вони. — Вона вказала заднім копитом на трьох пегасів, що скупилися у кутку. — Те, що вони казали, є практично підбурюванням до заколоту. — Вираз її обличчя був сердитим і похмурим. — Я починаю думати, що Клаудсдейлу потрібно відділення Міністерства Моралі.

Реріті безнадійно озиралася навколо.

— О Богині, о Богині. Боюся, ланч відміняється. Мені треба повертатися до Іміджу. У нас не так багато часу, щоб придумати, що розповідати про це кореспондентам. Троє міністерських кобил... ох, це погано. Треба зайнятися цим негайно.

Коли Реріті підхопила магією Чорну Книгу і знову зі спалахом зникла, моя носійка нарешті взялася до своєї роботи.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Коли я повернулася з кулі спогадів, я вже не була на самотній лавці біля якогось туалету, де я лягла, щоб подивитися спогад. Я була в якомусь іншому місці. Темному і холодному.

Чорна Книга ширяла у темряві переді мною. Лише післяобраз, який вже згасав.

Наді мною спалахнула лампа, її світло прикувало мене до підлоги, оздобленої фіолетовим і рожевим мармуром, засліпивши мої очі, які вже встигли призвичаїтися до темряви. Я увімкнула Іскру Пильності, виявивши принаймні півдюжини фігур у тінях навколо мене. Згідно компаса моєї ІП, вони були неворожими. Це не дуже допомогло мені розслабитися, зважаючи на те, що мене, очевидно, викрали.

— Агов? — спитала я, не намагаючись приховати роздратування у голосі. — Хто ви? І чого вам треба?

Я одразу ж запідозрила, що їм щось від мене потрібно. Якась справа, яку я маю зробити, якесь нове відволікання, яке ще більше віддалить мою зустріч із Кантерлотськими руїнами. Якщо так, їх чекало розчарування. Я обирала, коли відволіктися від завдання, і чи варто взагалі це робити, і я вже й так забагато відволікалася. Годинник тікає. Бомба була готова знищити цю вежу разом з усіма поні в ній. І у мене не було часу на ігри.

Вперед вийшов поні, повністю закутаний у балахон. Його обличчя під каптуром було занурене в тіні через світло згори. Але складки каптура явно показували, що він єдиноріг. І мармурова підлога відбила достатньо світла, щоб помітити строкате коричневе хутро.

— Вітаю, Літлпіп, — сказав знайомий голос, який я чомусь не зовсім впізнавала. Голос мав інтонації досконалого джентельконя, але намагався не звучати занадто зарозуміло. — Ми приносимо вибачення за грубе пробудження.

— Ми це хто? — спитала я, хоча й так вже знала.

— Ми називаємо себе Сутінкове Суспільство¹, — проголосив джентелькінь. Я змусила себе не питати, чи він жартує.

— Дуже загадково. Ну а хто ви насправді? — сказала я, стримуючи більш сильний сарказм. І чого вам треба?

Єдиноріг під каптуром придушив смішок. Він проіржав:

— Абсолютно вірне зауваження. У тебе теж загадкові титули, хіба ні, Поні зі Стайні? Героїня Пустища? Нам казали, що ти Спасителька Пустища і Світлоноша.

Я скривилася. Я ніколи не бажала цих титулів. І ніколи не вважала себе гідною їх. А зараз я сиділа у світлі лампи і мене судили за репутацію, яку не могла контролювати і якій не відповідала.

— Чого ми хочемо, — продовжив джентелькінь, — так це знати, хто ти насправді.

Я пирхнула.

— І заради цього ви мене викрали? Могли б просто спитати.

— Ці розмови не для допитливих вух, — сказав інший голос із темряви зліва від мене.

— Ти вже бувала у місцях, де не мала бути. Тобі показували речі, які ніхто не мав дозволу розкривати, — сказав третій голос справа від мене. Я раптом почала непокоїтися за Хоумідж. Вона явно порушила правила цієї занадто драматичної групи поні, щоб допомогти мені. Що вони можуть зробити у відповідь? Бурмотіння пройшли по темряві позаду мене. — Ти використала заради своїх цілей ті таємниці, які ми охороняли.

А.

— Я забагато знаю, так? У цьому справа?

— Це лише половина справи, — сказав мені джентелькінь. — Нам порадили надати у твоє розпорядження всю потужність і таємниці цього місця. Ми поки що не прийняли рішення, але, незважаючи на це, ти вже скористалася нашими таємницями.

— Ти небезпечна, — заявив голос справа від мене. — Не лише для всіх нас, але й для всього, що колись можна буде досягти за допомогою того, що ми тут охороняємо.

Я тупнула.

— Брехня. Я вже чула це лайно. Двісті років минуло, а ви з цим так нічого й не зробили. — Я обернулася і пішла до джерела голосу справа від мене. До поні у балахоні, який ховався одночасно під каптуром і у тінях. Він позадкував, нервово наїжившись.

— Ви ховаєте свої таємниці тому, що вони особливі, — виплюнула я. — І через це ви відчуваєтеся особливими і важливими. Не через те, що ви колись зберетеся використати їх і щось змінити.

— Вежа Тенпоні це бастіон цивілізації на пустищі, — спокійно відповів джентелькінь. — Я б сказав, що ми зробили доволі багато.

— Так, бастіон. Але зробили це не ви, хіба ні? — я різко обернулася до нього. — Та з усіх вас хоч щось добре робить тільки... — Я зупинилася, пер ніж сказала її ім'я, — ... Ді-джей Пон3.

— Принаймні вона вміє зберігати таємницю, — всміхнувся четвертий голос десь позаду мене.

— Ми лише останні спадкоємці цих таємниць. Безглуздо з твого боку судити нас по невдачам минулих поколінь, — сказав джентелькінь. Я нахмурилася, прикусивши язика. Він мав рацію.

— І, можливо, ти права, — відверто сказав джентелькінь. — Можливо, настав час нам знайти краще призначення для того, що тут сховано. Але це несе із собою величезний ризик, не лише через жадібність і злість тих, хто ззовні, але і зсередини. Кому ми можемо довірити керування використанням цих сил і цих ресурсів? Кого це напевне не зіпсує?

Я важко зітхнула.

— Чого вам від мене треба? — спитала я. — Як я можу впевнити вас, що не стану наступним Ред Аєм, якщо отримаю трохи допомоги?

— Твої спогади.

Я шоковано тіпнулася.

— Щ-що?

— Сьогодні в одному з наших ізольованих приміщень у тебе було вилучено спогади за кілька днів. Ми вимагаємо доступу до цих спогадів.

Вони хотіли... мої спогади? Шмат мого життя? Той, зміст якого навіть я сама не знала?

— Ні. — Я тупнула копитом. — Це мої спогади. Вони особисті!

— Ми могли б спитати, хто ти, але ти б сказала лише те, що захотіла б дати нам почути. Сприйняття інших це епізоди, сильно забарвлені їхніми власними почуттями. Хіба є для нас кращий спосіб дізнатися, хто ти насправді?

Я кипіла. Я не хотіла довіряти такі цінні речі цим незнайомцям. Я їм не довіряла. Я довіряла Хоумідж. І все. До того ж... Це здавалося неправильним. Ніби це було порушення. Що було як мінімум

лицемірством, зважаючи на те, скільки часу я провела, порпаючись у спогадах інших.

Голос зліва від мене мовив:

— Ми вже знаємо, що Ред Ай погрожує цій вежі і життям усіх поні в ній, щоб спонукати тебе. Якщо ти граєш із нашими життями, хіба ти не вважаєш, що ми заслуговуємо принаймні на те, щоб знати рахунок?

Я перестала кипіти і задумалася над цим.

Нарешті я глибоко вдихнула.

— Мені їх повернуть? — Якщо відповідь буде негативною, тоді угода відміняється. І, якщо стане потреба, я пробиватимуся звідси із боєм.

— Звичайно, — сказав мені джентелькінь.

— Гаразд. Тоді так, але із двома умовами.

Джентелькінь схилив голову під балахоном.

— І що ж це будуть за умови?

— Перше: спогади залишаться у володінні Хоумідж. Я довіряю їй охороняти їх. Поки що я не бачу приводів довіряти решті з вас.

— Згода. А друга?

— Хоумідж продовжить жити тут, скільки забажає, її не торкнуться ніякі наслідки того, що вона допомогла мені або розкриття того, що вона зробила.

Знову бурмотіння. Невдоволене.

— Обговоренню не підлягає, — сказала я. Я сподівалася, що ця карта зіграє вдало. Але що як вони все-таки вирішать, що я їх не настільки цікавлю?

Але джентелькінь відповів:

— Згода... — Я полегшено зітхнула. — ... при умові. — Я відчула, як моє серце на мить зупинилося. Поні в балахоні продовжив: — Проти Хоумідж не буде вчинено нічого, доки всі ми матимемо

можливість переглянути кулі спогадів. Якщо те, що вони розкриють про твій характер і методи, впевнять нас, що тебе варто вважати благом, а не загрозою, тоді проти неї нічого не буде вчинено, а всі її похибки будуть забуті. Проте якщо твої спогади доведуть, що ти становиш небезпеку для нашого суспільства або цієї вежі в цілому, тоді Хоумідж будуть судити відповідно.

Я знала, що погоджуючись на це я ризикую більше ніколи не побачити свої спогади. Але, врешті, що я могла зробити? Мої спогади були незначною ціною у порівнянні із потенційною нагородою. Я молилася, щоб я мала хоч децицію того характеру, який мені приписував Ді-джей Пон3. Я покладалася на те, що я була гідною поні.

*** **

Мені знову дали кулю спогадів і наказали загубитися у ній, доки мене повертали на лавку, з якої забрали. Все це здавалося мені цілковитою дурістю, але я це зробила. Я підозрювала, що Лайф Блум був із ними, і це давало мені невеличке відчуття безпеки, хоча б через те, що Хоумідж і Вельвет добре про нього відгукувалися.

Коли я вдруге вийшла з кулі спогадів, відчуття дежа вю було майже достатнім, щоб я подумала, що Сутінкове Суспільство мені примарилося. Цікаво як часто поні у вежі Тенпоні раптово помічали провали в своїх життях, і що використовувало Сутінкове Суспільство, коли поблизу не було зручної кулі спогадів.

Повторний візит до кулі спогадів після мого дивного викрадення змусив мене думати про таємниці. Про поширення інформації. Таємні операції покладалися на секретність заради безпеки тих, хто був у них задіяний. Але здавалося жорстоким з боку Рейнбоу Деш і Пінкі Пай залишати Еплджек і Реріті у невіданні стосовно Зекори, змушуючи їх думати, що близька подруга їх зрадила. Чи було необхідно спричиняти їм такий біль? Чи можна було довірити їм цю таємницю? Все, що я бачила, доводило, що Реріті мала багато досвіду у зберіганні таємниць, але Еплджек? Наскільки переконливою могла бути носійка Елементу Щирості, опинившись у ситуації, де вона змушена була б брехати? Чи було краще для всіх поні (і однієї зебри), щоб вона не знала?

Я прибрала кулю спогадів, перевірила свій ПіпБак, щоб впевнитися, що інша куля досі була при мені і все моє майно було на місці. Потім я підвелася і пішла по коридору геть від туалетів. Мій розум досі був зайнятий роздумами.

З кількох попередніх спогадів було так само очевидно, що міністерські кобили знали правду про релігію зебр. Або принаймні знали достатньо про їхні вірування стосовно Найтмер Мун, щоб спробувати використати це проти них. Але Стілхувза це було неочікуваним. Вочевидь, головами уряду було прийняте рішення не інформувати населення або навіть рядовий склад армії. Я сумнівалася у правильності цього рішення, хоч і розуміла причини. Наскільки деморалізуючим було б це знання? Чи призвело б воно до якихось позитивних результатів? Бійня у Літлгорні, у школі, повній дітей, була таким болючим жахіттям, що залишила чорну, ридаючу рану в душі Еквестрії.

Літлгорн безсумнівно був точкою неповернення для обох сторін. Мене цікавило, чи були поні у цю мить готові капітулювати більше, ніж зебри.

Переді мною впала зебра. Я відскочила назад, вже витягаючи Літл Макінтош, моє серце калатало. Але щойно я її упізнала, на мене накотило полегшення.

— Ксеніт, ти мене налякала! — Збентежена, я похапцем засунула Літл Макінтош назад у кобуру. — Тобто, ем, ти... збила хід моїх думок.

— Хоробра маленька поні, — проспівала вона.

— Де ти була?

— Ховалася, — просто сказала вона. — Коли вони забрали тебе, я пішла слідом. Але вони, здається, не збиралися робити тобі боляче або погрожувати, тому я не втручалася.

Я раптово почала відноситися значно краще до дивної інтерлюдії цього дня. І одночасно зрозуміла, що мені треба побалакати із Хоумідж і повідомити їй, чого варто чекати. Якщо вона ще не знала.

— Я піду поговорити з Хоумідж, — сказала я, не додавши «якщо вона мені дозволить». — Ти не проти піти разом? — Я пригадала незручність зебри поряд із моєю Хоумідж, і замислилася, чи не через це я не бачила її цілий день. Ну і ще через її здатність ховатися, ніби живий СтелсБак, та ще й на стелі.

— Якщо ти хочеш.

Я зупинилася.

— Ну а ти чого хочеш?

— Це неважливо, — повідомила мені Ксеніт. — Мені тут не раді, тому я не можу робити те, що хочу. Для дуже багатьох мої смуги роблять мене ворогом. Або ще гірше, демоном з минулого, відповідальним за всі лиха цього світу.

— Це несправедливо.

— Неважливо, що це несправедливо. Це факт. — Вона опустила очі. — Іноді я відчуваю, ніби я земна поні, а мої смуги — дуже великі рани, покарання за якесь велике зло, з яким були зв'язані предки моїх предків.

Я здригнулася як від того, як багато в її голосі було болю і покори, так і від образу, викликаного її словами. Мало бути щось, що я могла зробити.

— Якщо б ти могла зробити що завгодно, що б ти хотіла зробити більше за все?

— Я б хотіла пройтися по крамницях, — сказала Ксеніт. Вона посміхнулася з мого подиву. — Що? Всі люблять шопінг. Мені хотілося б мати можливість просто увійти до крамниці, роздивитися навколо, привітати крамаря і купити щось. Отримуючи не більше грубості, ніж інші поні.

Мене трохи похитнула нормальність прохання. Я намагалася уявити, як воно було, не мати можливості навіть зайти до крамниці. Купити щось. Я не могла уявити, і через це почувалася жахливо.

Мав бути спосіб виправити це.

*** **

— Ми можемо пофарбувати її хутро в новий колір, — запропонувала Хоумідж, левітуючи величезну картину Розкішної долини зі свого сейфу. Вона переносила мою скриньку з кулями спогадів в інше місце, щоб їй не довелося показувати цей сейф, коли Сутінкове Суспільство прийде за ними. — Майже чорний вугільний колір достатньо приховає її чудові смужки, щоб скромна сукня і капелюх сховали їх повністю. Але, хоч вбийте, не уявляю, навіщо б таке робити.

Хоумідж обернулася і тепло посміхнулася до Ксеніт.

— Ти чудова така, яка ти є.

Ксеніт нахмурилася.

— Я чесно кажу, — наполягала Хоумідж. — Я впевнена, що моя Літлпіп хоч раз пожирала тебе поглядом. Було таке, Літлпіп, — спитала вона, навмисно ставлячи мене під прожектор принизливості. Що ще гірше, я одразу ж подумала, як дивилася на стегна Ксеніт у Другій Стайні.

— Бачиш? — засміялася Хоумідж. — Це палаюче обличчя означає, що Літлпіп розглядала тебе.

Ксеніт витріщилася на мене. Я опустила на підлогу, затуливши копитами голову. Кілька нестерпних митей по тому, Ксеніт відповіла:

— Я зебра. І, до того ж, поранена.

— Так, — погодилася Хоумідж, відмикаючи свій сейф. — І при цьому вродлива, сексуальна кобила-зебра. Прості прикраси мають замаскувати твою... зебровість, — запропонувала вона, відкриваючи двері сейфу. — Але чи ти впевнена, що бажаєш отак сховати те, ким і чим ти є?

— Я постійно ховаюся, — просто сказала Ксеніт. — Нема ніякої різ...

Ксеніт ніби поперхнулася і відступила, її погляд прикипів до чогось одразу за Хоумідж. Через її реакцію ми теж подивилися туди.

Зоряний Бластер.

— Ти... замкнула його, ніби скарб... — мовила Ксеніт.

Хоумідж нахмурилася.

— Я замкнула його, щоб він нікому не нашкодив.

Ксеніт кліпнула очима. Зебра кинула погляд на мене і повільно спитала:

— Отже, ти знаєш, що воно жадає вбивати?

Хоумідж подивилася на мене нерозуміючим поглядом. Я у відповідь своїм виразом обличчя спробувала показати, що заява Ксеніт була абсолютно серйозною. Хоумідж не сміялася. З її вигляду, ця думка анітрохи не здавалася їй смішною.

— Визнаю, з цієї штуки я стріляю значно краще, ніж з будь-якої зброї, що я колись пробувала, навіть з іншої енергомагічної зброї. Але я списувала це на те, що енергомагічна зброя неймовірно рідкісна на більшості Еквестрійського пустища, і всі інші її зразки, які я випробовувала, були ледве робочим мотлохом.

Ксеніт чекала, зберігаючи мовчання.

— Ні, я не думаю, що воно дійсно бажає вбивати. Я не вірю, що ця штука жива або розумна, — сказала їй Хоумідж. — Але я вірю, що її творці створили її з убивчими намірами.

— Творці? — спитала Ксеніт.

— Це складний техномагічний пристрій. Не думаю, що він з'явився просто за бажанням зірок. Хтось, або *щось*, створило його. — Вона подивилася на зебру. — Хіба не так працюють зірки? Вони направляють осіб до власної загибелі?

Відповідь мене приголомшила. Тепер я згадала, що саме Хоумідж першою заговорила зі мною про зебрячу міфологію. І говорила вона так, ніби в якійсь мірі вірила в це.

— Отже, ти... віриш, як і ми? — повільно спитала Ксеніт.

— Я вірю, що більшість релігій народилися із суміші правди і фантазії, надії і страху. Важко сказати, скільки правди у будь-якій міфології.

Хоумідж витягла скриньку з моїми спогадами з сейфу, перш ніж закрити його, знову замикаючи зброю з зірок.

— Але я вірю, що правди у зебр'ячих легендах значно більше нуля. Я не вірю, що ваші древні предки розуміли зірки настільки добре, як самі вірили...

Хоумідж подивилася на мене і продовжила, звертаючись до нас обох:

— Але я бачила достатньо, щоб бути впевненою, що безодня за місяцем ховає дива і жахи, які нам неможливо навіть уявити. І що принаймні якась частка того, що там є, зловісніше зрозумілого нам зла, і дивиться сюди із ворожими намірами.

*** **

— Я передумала, — заявив екзотичний голос вугільно-чорної земної поні поряд зі мною, яка насправді була Ксеніт. — Вона мені подобається.

Ксеніт-не-зебра дивилася на дивні речі, що плавали у ще більш дивних рідинах всередині жбанів, які стояли рядком на задній полиці усамітненої аптеки, що скулилася за кутом від основних крамниць, як жереб'я, яке ховається від хуліганів. Господар кидав на нас неприємні погляди, але я відчувала, що вони були скеровані більше на мене, ніж на Ксеніт. Вона була вдягнена у вишукану золотаво-зелену сукню, із пасуючим широкополим капелюхом. Загалом костюм не лише робив її миловидною, але й відповідною до оточення вишуканих леді і джентельконей вежі Тенпоні.

Я виглядала як я.

— Хто подобається? — спитала я, перш ніж зрозуміла очевидну відповідь. — Хоумідж? — Я раптом відчула радісне запаморочення.

Не-зебра із посмішкою кивнула.

Мені хотілося танцювати навколо неї, вигукуючи «Так!»... але я й так викликала забагато поглядів з боку господаря.

Ксеніт явно насолоджувалася вечором, відкрито крокуючи по вулицях, проходячи крізь натовпи, сидячи у тих самих ресторанах і отримуючи обслуговування від тих самих пихатих офіціантів. Насолоджувалася, платячи ті ж самі непомірні ціни, як і всі інші, за солодощі, зроблені з бататового пудингу і смаженого яблучного пюре.

Неодноразово деякі поні уїдливо пропонували, щоб вона відвела мене до крамниці одягу, і зі співчуттям дивилася на неї, ніби я була молодшою родичкою, догляд за якою їй нав'язали, а мій вигляд був своєрідним підлітковим бунтом. Іноді я ненавиділа свій малий зріст.

— Тут чудовий вибір, — зауважила Ксеніт. — Але я не очікувала настільки високі ціни.

— Якщо ви не помітили, пані, — пробурчав жеребець за прилавком, — свіжих продуктів ми найближчим часом не отримаємо. Тому я можу дозволити собі диктувати ціни.

Ціни на все у вежі Тенпоні збільшилися втричі звідколи я була тут останній раз. Блокада Ред Ая вбивала торгівлю з караванами і сміттярами. Я відчувала приховане хвилювання на ринку.

Раніше якась кобила пирхнула і вигукнула:

— Сама думка про те, що вина, які мали бути у моєму льосі, продаються в якомусь брудному місці на зразок Гаттервілю або Арби, наганяє на мене депресію.

Я пригадала, наскільки мені не подобалася компанія цих поні.

Крики ззовні привернули нашу увагу. Ксеніт ввічливо посміхнулася жеребцю, що сердито дивився з-за прилавку, і сказала:

— Ми повернемося. — З його вигляду було не дуже схоже, що він у це повірив, він подивився на мене так хмуро, ніби я навмисно витратила його час. Відступивши від нього, я обернулася і пішла з крамниці слідом за Ксеніт.

Леді та джентельконі зібралися біля найближчих вікон, що дивилися назовні, невеличкими юрбами. Манірні і правильні молоді кобилки і жереб'ята метушилися навколо і лізли на своїх батьків, миттєво забуваючи зовнішню пристойність у спробах хоч щось побачити.

Ксеніт, насолоджуючись можливістю говорити з незнайомцями, спитала:

— Що за сум'яття? — Вже не вперше мене здивувало, як легко вона вписувалася у суспільство тепер, коли така помітна стигма її раси була схована.

— Работоторговці, — відповіло жереб'я, швидко біжучи повз нас до вікна. — Вони йдуть геть!

*** **

— Мені це не подобається, — сказала я Ксеніт; ми стояли біля одного з вікон і дивилися вниз крізь темряву ранньої ночі. Палаючі вогні смолоскипів пливли геть від підніжжя вежі Тенпоні, ніби струмки лави. Більше половини сил Ред Ая відступали. — Єдина причина, з якої, на мою думку, Ред Ай міг відійти раніше, ніж я виконала свою частину угоди, це те, що він вирішив попри все підірвати вежу. Зараз.

— Але хіба тоді він не відвів би усіх своїх солдатів? — обережно спитала Ксеніт.

— Ні, якщо він бажає впевнитися, що ми не спробуємо евакуюватися, — висловила я свою думку. Хоч я і розуміла, що у цьому було небагато сенсу, іншої причини для такої поведінки я не могла придумати.

— Може, це частина твого хитрого плану? — із надією спитала Ксеніт.

— Щось не схоже.

*** **

— Хіба я не мала бути покарана? — спитала я, сидючи на ліжку Хоумідж в Атенеумі Твайлайт Спаркл і дивлячись із величезного вікна на відступаючі війська. Я була напружена. І схвильована. Я хотіла знати, що задумав Ред Ай. Він робив свій хід. І хоча базувати свою думку я могла лише на інстинктах, це не було схоже на щось, що я могла б спрогнозувати.

Поні у всій вежі були насторожено оптимістичні.

— Я здаюся, — визнала Хоумідж, сівши біля мене, і почала масажувати мої плечі, щоб зняти моє напруження. Ксеніт впевнила мене не припускати найгіршого, але це не перешкоджало мені думати про інші погані можливості.

Лагідні копита Хоумідж повільно робили кола на мої плечах і вниз по хребту, рухаючись до моїх стегон. Я не змогла стримати зітхання.

Мої очі розчахнулися, коли темна думка проштрикнула мій мозок, ніби кинджал.

— Хоумідж! Ти ж знаєш, що я потрапила під вплив Пошесті, так? Одним Богиням відомо, що ця мерзота зробила зі мною. Я зараз можу бути... ненормальною.

Хоумідж тихо хіхікнула — не та відповідь, на яку я очікувала.

— Кохана, — сказала вона, від чого у мене мурашки пробігли по спині, — ми вже про це говорили.

— О... — сказала я, відчуючи зниклоість. Хоумідж зробила доріжку з поцілунків по моїй гриві.

— Основні моменти: і доктор Хулпінгхуф, і Лайф Блум оглянули тебе. Є невеличка мутація, але доброякісна. Приводів для хвилювання нема. — Вона куснула моє вухо. — Те, що ти, переживаючи Пошесть, ризикувала заради мене і поні цієї вежі, не залишилося непоміченим. Або неоціненим, особливо з мого боку.

Я відчула полегшення. Кинджал в моєму мозку розтанув.

— Я навіть перевірила тебе особисто, вельми ретельно, і ти однозначно досі моя Літлпіп.

Мої вуха нашорошилися, коли вона прошепотіла:

— Восьма куля.

*** **

Я обіймала Хоумідж передніми копитами, м'яко пригорнувшись до неї. Вона притиснулася до мене, її тіло було теплим, її дихання — приємно важким.

— Хоумідж, — нерішуче спитала я. Я не хотіла псувати ніч.

— Так, кохана? — м'яко видихнув мені солодкий голос Хоумідж.

— Ти... в порядку?

— Після цього? О-о-о так. — Вона хіхікнула.

Я мимохідь полоскотала її, насолоджуючись можливістю торкатися її.

— Ти знаєш, про що я. Останнім часом було... тяжко. І те, що ти зробила кілька днів тому, щоб врятувати нас...

Хоумідж зітхнула і обернулася, щоб подивитися на мене, хоч ми й не могли нормально бачити одна одну в темряві.

— Після всього, через що ти пройшла заради мене, ти все одно більше хвилюєшся за мене, ніж за себе.

Це було... ухилення. І я не збиралася їй це дозволяти.

— Це не змінює питання.

— Джоукблю зазвичай займалася стріляниною, — визнала Хоумідж. — Я дуже рідко позбавляла життя (не враховуючи звірів та роботів), але щоразу це було заради того, щоб когось врятувати... хоча іноді цим кимось була я сама. — Вона торкнулася копитом мого писка.

— Мені це не подобається. Я цим не насолоджуюся. І я з цим дуже погано пораяюся. Але я про це не жалкую.

*** **

Наступного ранку почав накрапати легкий дощик, заляпуючи вікна і перетворюючи сіру сірість Мейнкеттенських руїн на монохромну імлу. Я роздивилася землю вниз крізь свій бінокль, із подивом помітивши, що від війська Ред Ая залишилася лише третина. Але виглядали вони так, ніби збиралися стояти тут табором вічно.

Мені було важко на серці, а в голові мутно від нестачі сну, і останнє було цілком на совісті Хоумідж. Хоч я і не була проти. Зовсім навпаки. Але я починала відчувати себе винуватою через кількість уваги, що вона приділяла мені, у порівнянні зі зворотною. Я не могла навіть приблизно робити те, що вона робила зі мною, і починала почуватися неадекватною у порівнянні з нею. Я досягла точки, коли зібралася почати питати у неї інструкції. Але це прохання, як би я його не формулювала у своїй голові, завжди звучало скоріше жалюгідно, ніж романтично.

Маленький червоний возик скрипів у мене за спиною.

Я зупинилася, коли дійшла до дверей нашого номеру. Цього разу я підняла копито і постукала. Двічі.

Каламіті із посмішкою відкрив двері.

— Здоров, Лі'лпіп. Добриранок.

— Тобі теж доброго ранку, Каламіті. Бачу, ти в гарному настрої.

— Ага.

— То ми готові це зробити?

Каламіті широко усміхнувся.

— Гадаю, вона вже кілька днів готова. — Він змахнув крилами і відсунувся з проходу.

Вельвет Ремеді лежала на краю свого ліжка (а тепер, готова закластися, ще й ліжка Каламіті), незручно випроставши загіпсовану ногу перед собою. Її очі розширилися, коли вона помітила возик. Потім звузилися.

— І для чого ж це?

— Сьогодні великий день, — солодким голосом сказала я. — Готова відправитися до клініки і зняти гіпс?

— Я можу зняти його сама, — наполягла Вельвет Ремеді. — І ти не повезеш мене в цьому.

Я огорнула її телекінетичною ковдрою і підняла свою подругу-єдиноріжку у повітря.

— Опустити мене.

— Наказ доктора, — нагадав Вельвет Каламіті. — Хелпінгхуф хоче добре обстежити твою ногу, жеби ся впевнити, же все нормально ся загоїло.

— Ми твої друзі, — додала я, доки вона безпорадно дригала ногами у повітрі. — Ми наполягаємо, щоб ти отримала найкраще лікування, і не дозволимо тобі нехтувати їм. Ти завжди надавала нам найкращий догляд і часто недодавала його собі. Але не цього разу.

Я левітувала її до возика. Вона намагалася направити свої ноги вниз і відштовхнутися, але з її гіпсом вона не могла перемогти. Нарешті вона підгорнула здорові ноги під себе і всілася у червоному возику.

— Ти насолоджуєшся цим, чи не так?

— Ага, — сказала я з посмішкою. Я обернулася і вийшла з кімнати, потім повільно повезла її по коридору до ліфту в тому ж самому возику, в якому вона колись везла мене у те ж саме місце.

*** **

— Ти була права, — сказала я Вельвет, доки доктор Хелпінгхуф робив останній огляд передньої ноги моєї подруги. Тонкий шрам ішов навколо її ноги. Він навіть не буде помітним, коли її хутро відросте.

Вельвет Ремеді подивилася на мене, розминаючи ногу в різні боки за вимогою доктора. Лайф Блум стояв неподалік, його ріг світився закляттям, яке дозволяло Хелпінгхуфу бачити внутрішню роботу ноги Вельвет.

— Ти казала, що мені не можна довіряти, — нагадала я їй. Вона важко зітхнула і почала казати щось напевне заспокійливе, але я їй не дозволила. Я мала це сказати. — І коли справа стосується Святкових Мінт-алок, ти цілком права. Мені не можна довіряти.

Я нахмурилася, намагаючись вичавити слова з рота, знаючи, що маю це зробити.

— Не знаю, чи були вони мені насправді потрібні. Можливо, ніколи і не дізнаюся. — Вона не знала контексту цієї фрази; лише Хоумідж і Ксеніт знали, що мої спогади зараз переглядало Сутінкове Суспільство. — Але я знаю, що, зіткнувшись із можливістю засунути собі до торби трохи Мінт-алок, я не була достатньо сильною.

Вельвет Ремеді сумно дивилася на мене.

— Тож віднині я хочу, щоб ти почала робити те, що обіцяла. Перевір мої речі. Перевір мій ПіпБак. Можливо, Лайф Блум міг би навчити тебе закляттю виявлення СвМ. Скільки б воно не коштувало. — Мене трохи трусило від благаючого тону, що я чула в своєму голосі. — Будь ласка. Я хочу твоєї допомоги. Я потребую її.

Вельвет повільно кивнула.

— Звичайно, Літлпіп.

— Ну, — проголосив доктор Хелпінгхуф, — як на мене, то ви просто дивовижно видужали, панночко. Ви можете повернутися до справ. — Він подивився на Каламіті. — Рахунок можете сплатити Лайф Блуму при виході.

Каламіті кивнув, обійнявши Вельвет своїм недавно пораненим крилом. Подивившись на мене, він спитав:

— Тож куди далі?

Я стиснула губи і задумалася.

— Тепер наша ціль — Кантерлотські руїни. Але по дорозі треба буде зайти ще у кілька місць. Селище, де, на думку Ксеніт, має жити її дочка, нам по дорозі. Але спершу нам треба якомога краще озброїтися інформацією про те, як вижити у Рожевій Хмарі. А це означає, що наша наступна подорож має бути до Стайні 29.

Інші згідно кивнули.

— Нам потрібен Стілхувз.

*** **

<-----ooO Ooo----->

Цей день у Понівілі був особливо гарним. Сонце сяло, ллючи тепло на еквестрійське селище, радуючи і землю, і душу. Лише кілька хмарок запламували небо, і м'ятно-зелений пегас літав нагорі, запізнило розганяючи їх. Внизу барвисті поні займалися своїми буденними справами, часто зупиняючись, щоб по-сусідськи привітати зустрічних поні. Троє кролів металися між кущами, несучи редиску, поцуплену з чийогось городу.

— Ой леле... — сказала Флатершай, дивлячись крізь пасма густої рожевої гриви, коли кролики пробігли між її ніг. Якусь мить вона ніби була готова полетіти за ними, покинувши поні, з якими йшла.

— Новенький добре ся поре, — зауважила Еплджек, дивлячись у небо. — Але без Рейнбоу Деш це все одно вже не те.

— Про це я і хотіла з вами поговорити, — сказала їй Твайлайт Спаркл, левітуючи листа зі своєї торби. — Я сьогодні отримала листа від принцеси. Вона пише, що Рейнбоу Деш не просто у відпустці. Вона записалася до нової Небесної Варти Еквестрії.

— Бідолашна дуже важко сприйняла те, що сталося з Вандерболтами, — прокоментувала Реріті, поправляючи капелюшок, свій новий витвір, так, щоб усі пір'я рухалися під легким літнім бризом. — Я не можу її винуватити.

— Так, тож принцеса не бажає, щоб вона піддавала себе небезпеці, але було б неправильно з її боку просто відмовити Деш. Тому... — Твайлайт відкрила листа, а інші зібралися навколо неї, уважно слухаючи. — ... принцеса Селестія дала нам завдання. Ми маємо звернутися до бізонів і спробувати посилити дипломатичні зв'язки з ними. Зважаючи на попередній досвід Рейнбоу Деш із ними, принцеса вважає, що вона буде ідеальним посланцем.

— О, чудово! — Пінкі Пай підскочила. — Я працювала над моєю піснею, і я думаю...

— Тільки не це, — простогнала Еплджек.

— О Богині, — скривилася Реріті.

— Емм... — еммнула Флаттершай.

— Ніяких пісень! — суворо сказала Твайлайт Спаркл.

— Але...

— Ніяких пісень, — повторила вона. — Наказ принцеси.

— У-у-у-у-у.

— Твайлайт, дорогенька, — стурбовано звернулася до неї Реріті. — А принцеса Селестія не сказала, навіщо ми посилюємо дипломатичні зв'язки з бізонами? Тобто окрім того, щоб зайняти Рейнбоу Деш?

Твайлайт похитала головою. Важка тиша огорнула групу подруг, яка явно контрастувала з життєрадісною яскравістю дня.

Порушила її Еплджек.

— Я чула плітку від когось з фермерської виставки минулого тижня. Казали... — Вона зупинилася, ніби боялася слів, про які думала, і того, що станеться, якщо вона скаже їх вголос. — ... же справи йдуть до війни.

Флаттершай охнула і сховалася за пнем.

— Ц-це неможливо, Еплджек. Еквестрія не вела справжніх війн вже... — Твайлайт Спаркл зупинилася, явно пригадуючи свої безмежні дослідження історії Еквестрії. І не знайшла нічого. — ... Не думаю, що Еквестрія взагалі колись воювала. Принаймні за останню тисячу років.

— Так, але всі ми знаємо, якими впертими можуть бути поні, коли щось погрожує їхньому існуванню. От тільки не думаю, же цього разу все обмежиться киданням пирогів. Біг Мак привіз додому дещо з цієї новітньої вогнепальної зброї, жеби знищити василіска, який нападав на наших свиней...

Еплджек перервав засмучений писк з боку Флаттершай, яка нарешті змогла вийти з-за пня.

— Він би не став!

— Вибач, Флатершай, — виправдовуючись, сказала Еплджек. — Але та істота вбивала наших свиней. Іноді з небезпечними хижакими доводиться розбиратися суворо.

— Ти мала сказати мені! Я могла б зупинити його для тебе, — сказала Флатершай, нехарактерно трішечки підвищивши голос. — Тепер твої свині залишаться мертвими назавжди, розумієш? Лише василіск може обернути свою магію. І він би це зробив, якщо б ти дала мені можливість сказати йому про це.

— Що? — Еплджек застогнала. — Холера ясна.

Флатершай несміливо обернулася до Твайлайт Спаркл.

— Ти ж не думаєш, що дійсно буде... — Її голос зірвався на слові «війна», ставши слабким пищанням. — ... так?

— Сподіваюся, що ні, — сказала Твайлайт. — Я не знаю, що б ми робили, якщо б вона почалася.

— Але... поні страждатимуть. І тварини. — Флатершай тремтіла від однієї цієї думки. — Ми не можемо цього допустити. Просто не можемо.

— Гадаю, саме заради тому принцеса і бажає, щоб ми почали домовини з бізонами, — невпевнено сказала Твайлайт.

— Ну, якими б не були причини, ми зробимо це разом, — запевнила Реріті. — Дайте мені кілька днів, щоб закрити крамницю, і я буду готова до подорожі.

Інші кивнули.

— Ти права. Разом ми ся впораємо із чим завгодно, — сказала Еплджек, посміхаючись до Реріті.

— Так, — сказала Твайлайт Спаркл, тепер вже відчуючи опору під ногами. — Якою б не була причина, принцеса Селестія дала нам це завдання, і ми не підведемо її. — Це було їй знайоме. Вона вже це робила, і могла зробити знову. — Поні, займіться необхідними приготуваннями. Нас певний час не буде у Понівілі. Я приведу Рейнбоу Деш. Зустрінемося тут десь через два дні. — Вона просто випромінювала віру в своїх подруг.

Її подруги разом кивнули, Флаттершай виглядала водночас дуже знервовано і надзвичайно рішуче. Потім всі розбіглися, залишивши жовту пегаску одну на дорозі.

— Ох, стільки треба зробити. Але ми не повинні зазнати невдачі. Не повинні, не повинні, не повинні. — Вона хвилювалася. — Хто ж подбає про моїх звіряток?

— Я можу допомогти? — спитала моя носійка, підлітаючи до збентеженої жовтої пегаски.

— Ох! — Флаттершай підскочила. Потім несміло скулилася, озираючись, доки не помітила мене. — О, привіт, Дітзі Ду. Я тебе не помітила. — Вона сором'язливо відвела погляд. — Ем... звичайно, якщо хочеш?

Я відчула, як моя носійка щасливо посміхається. Сьогодні був гарний день.

<=====ooO Ooo=====>

1 Twilight Society також означає «Суспільство Твайлайт»

Глава 33: Шукачі

«Я невразливий для таких хибних амбіцій.»

Дощ.

Те, що вранці почалося як легка мряка, опівдні було вже потужною зливою, яка надвечір явно бажала стати жорстоким потопом. Мейнgettенські руїни співпадали із хмарами своєю суцільною сірістю, розмитою завісою опадів.

Дощові краплі бомбардували калюжі на даху вежі Тенпоні, розширюючи їх, доки вони не починали торкатися краями, цілуватися і зливатися у мініатюрні озера. Копита Ксеніт хлюпали по ним, доки вона несла залишки наших запасів до *Небесного Бандита*. Я дивилася, як вона встала на задні копита і передала торбу Каламіті, який сховав її всередині. Мій погляд затримався на ній, роздивляючись смуги, що вкривали її спину, трохи вигинаючись, коли рухалися м'язи під її хутром. Я мала погодитися із Хоумідж: такою вона мені подобалася більше. Хоч як мені було приємно дати їй можливість пройтися по крамницях і погуляти серед поні з вежі Тенпоні, я була рада знову бачити її смужки.

Видалити фарбу було трохи важче, ніж я очікувала. Знадобилися б тижні, щоб її хутро повернуло свій колір природним шляхом, або багато трав'яних ванн, що виснажило б запаси, які Ксеніт бажала зберегти для інших нагод. Тому ми відшукали Лайф Блума, сподіваючись, що він може знати закляття для видалення фальшивого кольору. На щастя, він таке знав, і запропонував навчити нас за невеличку платню.

Вельвет Ремеді одразу ж вчепилася за можливість. Вона була впевнена, що закляття має бути в межах її магічних умінь. Косметична магія були принаймні трохи зв'язана із магічними і розважальними закляттями, які їй, врешті, від природи вдавалися добре. Я пригадала, як легко вона колись очистила *Небесного Бандита* своєю магією; я очікувала, що це буде навіть легше. Але хоч Вельвет і могла начаклувати це закляття, воно виявилось на диво виснажливим для неї

і давало певною мірою обмежений ефект. Фарба зійшла лише настільки, щоб перетворити колись біле хутро Ксеніт на брудно-сіре.

Я теж щосили намагалася начаклувати його, але марно. Мій ріг не зволив навіть засвітитися, хоч я вливала всю свою концентрацію у закляття. Врешті нам довелося заплатити Лайф Блуму, щоб він сам його начаклував.

— Ти дивишся на її зад, так? — прошепотіла Хоумідж мені у вухо, налякавши мене саме тоді, коли мій погляд слизнув вниз і затримався на крупі Ксеніт.

Мої вуха стривожено нашорошилися і я, відчуваючи, що червонію, прозаїкалася:

— Що? Н-ні. Я просто.. планую. Точно! Планую, організую, і таке інше.

Хоумідж всміхнулася.

— Я й не сумнівалася.

Сіра єдиноріжка тихо піддразнила мене, набувши замисленого тону:

— Наступного разу я спробую дати тобі ті *інструкції*, що ти хотіла. — Я почервоніла сильніше, вдячна, що вона говорила не настільки голосно, щоб мої друзі могли її почути. — Хоча я не впевнена, як саме. Ти настільки чарівно чутлива, що коли я демонструю на тобі, тобі важко зосередитися на навчанні. — Луно милосердна. Мої вуха палали. — І, визнаю, мені теж було б важко зосередитися.

Хоумідж прихилися ближче і прошепотіла мені у вухо:

— Може, варто запросити третю сторону? Ксеніт, наприклад?

Я відчула, що плюхнулася в калюжу, раніше, ніж зрозуміла, що мої ноги перестали мене тримати. Вода на даху була холодною і просочувалася під мій обладунок, потрапляючи у пастку між ним і моїм хутром та шкірою.

Хоумідж хіхікнула. Вона, звичайно, жартувала. Мала жартувати. Доки я підводилася з калюжі, мій розум знайшов вже півдюжини причин, чому про груповуху із Ксеніт і мови бути не може, і не останньою з них було те, що смугаста кобила не любила, коли її торкалися. Але маленька сіра єдиноріжка вже посадила зерна фантазій в моїй голові, знаючи, що це не полегшить мою розлуку із нею.

Я роздратовано подивилася на Хоумідж, вирішивши, що це, мабуть, було її помстою за те, що я не поставилася до однієї з її улюблених *іграшок* із належним ентузіазмом.

— Ти трошки зла, — просичала я. — Ти в курсі?

*** **

— Що це? — спитала я Вельвет Ремеді, яка левітувала щось схоже на огорожу на дах *Небесного Бандита*.

— Шось на кшталт багажника, — сказав Каламіті, приземлившись на дах мокрого від дощу фургона, і почав затягувати реміні. — Я вирішив, же Стілхувз тоді фест файно ся впорав із тим зоряним поріддям, стоячи на даху. Тож я влаштовую верхове кріплення, жеби поні міг їхати на даху, навіть якщо мені стане потреба робити якісь хитрі маневри.

Каламіті вийняв із торби невеличкий зварювальний апарат, результат, як я підозрювала, недавнього бартеру, а Вельвет Ремеді натягнуто додала:

— Багаж на ньому теж можна возити.

Каламіті відклав зварювальний апарат і, перевіряючи свою роботу, запропонував:

— Гадаю, додати фірі трохи броні теж не завадить. Це нас сповільнить, і відпочивати мені треба буде частіше. Але кілька захисних листів зроблять її значно безпечніше.

Я відчувала, що Каламіті очікував на бій, про який я не знала. Чи було це частиною мого плану по знищенню Богині? Чимось, про що я не мала знати? Чи може це було зв'язане з його новими турботами

стосовно Анклаву? У першому випадку мені було б краще не питати його про це. Якщо я буду тиснути, він опиниться у неприємному положенні і буде змушений брехати мені. Або ще гірше, він може випадково видати щось важливе. Мені доведеться просто довіритись йому.

Мої думки повернулися до куль спогадів, які я подивилася вчора. Якщо вірити Каламіті, я сказала йому, що мені можна буде їх подивитися. Якщо б я про них знала, мене б відволікла допитливість. Але я не знала про них до моменту, коли Каламіті виклав їх на стіл і покотив до мене. Тепер мені було цікаво, чи був це просто подарунок мені від мене, або ж у цих кулях була якась інформація, яку я, на мою думку, мала знати.

Перша куля мала дуже цінну інформацію. Два елементи виділялися серед інших, і першим було видіння Чорної Книги. Сама Чорна Книга явно була жбаном душі. Спочатку у мене виникла думка, що, можливо, Реріті зробила її такою, але я швидко відкинула її. Значно імовірнішим було те, що у неї було вкладено душу божевільного зебр'ячого алхіміка, який її написав. Якщо зебри боялися і ненавиділи все, що асоціювали з зірками, а Чорну Книгу тому божевільному алхіміку нібито продиктували уві сні, тоді це пояснювало, як книга могла пережити знищення впродовж поколінь у зебр'ячих землях, перш ніж потрапити сюди. І це напевне посилювало і робило більш вірогідними найтемніші легенди, що оточували її.

Більше того, я пригадала, що на жбани душ можна «навісити» іншу магію. Хтозна, які магічні ефекти Чорна Книга може нав'язувати поні поблизу себе?

Іншим аспектом спогаду, що для мене виділявся, була розмова між Рейнбоу Деш і тими трьома жеребцями. У тій суперечці я побачила зародження Анклаву. Куля демонструвала почуття, що поширювалися серед пегасів — образу через їхні жертви на війні, яку вони вважали буквально нижче за себе — які навіть досягли серця однієї з пегасів при владі. Тієї, яка загинула, коли перші мегачари зебр знищили Клаудсдейл.

І разом із цим визнання того, що Рейнбоу Деш, героїня війни, лідер Шедоуболтів, стала рушієм наростаючого втручання пегасів у війну. Я пригадала газетну статтю у Філідельфійському відділенні Міністерства Іміджу: у відповідь на те, що зебри завербували драконів, Луна збиралася посилити пегасячі сили Еквестрії. Нові обладунки Рейнбоу Деш із магічним живленням, я підорювала, були принаймні однією з частин цього плану.

Рейнбоу Деш стала іконою участі пегасів у війні, як для тих, хто її підтримував, так і для тих, хто став її зневажати... Дешити були майже неминучим результатом.

Ізоляціоністська сутність Анклаву суперечила тривогам Каламіті. Хіба що... хіба що вони погрожували Садам Еквестрії. Крижаний страх пронизав моє тіло від цієї думки. Але якщо це було правдою, я б таке точно не захотіла забути. Мені б треба було діяти негайно! Ніхто б не завадив мені приєднатися до Спайка для захисту тієї печери, тим більш я сама.

Друга куля була дуже гірко-солодким досвідом. Я відчувала велике щастя і сум від того, що побачила п'ятьох із кобил, яких я взяла і полюбила, у тепліші і кращі часи, у весну перед літом війни, яка принесла таке страждання і жах їм усім. Вони стояли на краю чогось жахливого, і вони любили, сміялися і танцювали.

Спогади, наскільки я розуміла, не мали стратегічного значення. Я вже не вперше чула про їхню місію стосовно бізонів, хоча тепер я мала значно більше контексту. Натомість це було видіння краси минулого, нагадування про те, якими були поні. І я молилася, щоб вони змогли... щоб вони знову колись *стали* такими.

— Самих лише молитов недостатньо, — пробурчала я собі під ніс. Ні, для того, щоб наш світ змінився, потрібні були дії. Потрібні були поні, які б повстали проти темряви і змусили б її відступити. Я буду такою поні.

— Хммм? — сказала Хоумідж, знову стоячи поряд зі мною. Я вже настільки промокла від дощу, що дискомфорт від калюжі був забутий.

— Ти виглядаєш настільки зануреною у думки, ніби ти у кулі спогадів.

Я скривилася. Діставши з торби кулю Дітзі Ду, я передала її Хоумідж.

— Я хочу, щоб ти взяла це, — сказала я їй. — Ти не раз була моїм голосом у темряві. Якщо для тебе все стане занадто похмурим, подивись це. Хай вона приведе тебе назад.

Хоумідж зацікавлено нахилила голову. Із напівзаплющеними очима вона прошепотіла:

— Це мені не знадобиться. Ти будеш моїм провідником. — Втім, вона охопила подарунок своїм телекінезом і забрала його.

— Я буду битися за те, щоб знову зробити це яскраве і невинне минуле майбутнім, — сказала я, обертаючись до неї. — Навіть якщо мені доведеться знову і знову битися в зло і жорстокість цього пустища, доки від мене нічого не залишиться. — Як поні, які розколювали і розбивали свої копита, намагаючись достукатися у замкнені двері Другої Стайні, я буду стійко продовжувати, роблячи Еквестрію кращим місцем, битва за битвою. Доки мені не залишиться чого віддавати. — А тоді, коли я буду занадто зламанною, щоб продовжувати, я левітую своє вмираюче тіло прямо в горлянку темряві, щоб вона вдавилася.

Хоумідж сумно, знаюче подивилася на мене. Потім нахилилася вперед і м'яко потерлася своєю щокою об мою.

Я змусила себе всміхнутись.

— Або, наприклад, це могло б закінчитися сонечком і веселками. Можна й без песимізму.

Хоумідж засміялася, хоча в її очах почали з'являтися сльози. А може, це був просто дощ.

— До річч, про кулі, — сказала я, змінюючи тему.

Хоумідж блимнула під дощем і слабко посміхнулася.

— Розумію. Якщо вони бажають побачити твої спогади, щоб взнати тебе, їм буде потрібно якомога більше контексту. Тож кожному, хто їх дивитиметься, треба буде переглядати їх по порядку, починаючи з першого.

— Чудово, — відповіла я, тепер всміхаючись більш щиро.

— Хоча восьму кулю я б краще залишила лише для нас, — додала Хоумідж. І вперше я побачила, як *вона* червоніє.

— Я теж, — похмуро зауважила я, — але я зрозуміла, що якщо не дам їм подивитися одну кулю, це спростує думку про те, що мені нема чого від них приховувати. На жаль, я досі так вважаю.

Хоумідж кивнула.

— Це дійсно так. — Вона відвела погляд. — Можливо, я зможу впевнити їх, що в ній немає потреби. Принаймні після того, як перший поні її побачить. — Знаючи, що вона може зі мною робити, я сумнівалася, що хтось зможе відмовитися від можливості пережити це. Думка про те, що хтось буде насолоджуватися увагою Хоумідж, яка призначалася лише для мене, у *ролі* мене, здавалася бридкою. Це було опоганенням, від якого мене нудило. Я не хотіла приносити таку жертву. Але знаючи, скільки добра для всієї Еквестрії могли зробити таємниці, замкнені у прихованих кімнатах вежі Тенпоні, поні в моєму серці вимагала її.

— Можна спитати, чому? — запитала Хоумідж. Я блимнула. Вона мала знати, чому я готова була впустити Сутінкове Суспільство у свої спогади. Побачивши моє замішання, вона пояснила: — Я помітила цю посмішку. Ти щось задумала. Навіщо інструкції, якщо справа не лише у контексті?

— О! — я придушила смішок. — Просто ці спогади тривають, скільки, доби дві? І на переглядання треба стільки ж часу, скільки тривали самі події. І, на відміну від того часу, коли їх переживала я, цим поні знадобляться перерви. Зупинитися, поїсти, поспати, зробити роботу, якою вони займаються... — Я знизала плечима. — Гадаю, якщо нам пощастить, коли вони дістануться до більш суттєвих куль, все вже

закінчиться. А якщо ні? Ну, принаймні я змушу цілу купу пихатих поні з вежі Тенпоні їсти зебрючу їжу і любити її.

Хоумідж розсміялася. Вона розкинула передні копита навколо мене і обійняла так гаряче, що ми обидві впали в невеличке озерце, яке сформувалося на даху.

Я плеснула на неї. Вона плеснула у відповідь. Ми лежали у калюжі холодної води, ганяли хвилі і бризкали одна на одну, доки, присягаюся, не стали мокрішими за дощ.

— Здаєшся? — вереснула вона. Нізащо! У якості фінального прийому я схопила телекінезом бочку, повну води, і затримала її у неї над головою. Я вказала копитом вгору, і почула від неї найчарівніший вереск, перш ніж обрушити потоп на мою Хоумідж.

— Добре, добре, здаюся! — вигукнула вона. Ми обоє повільно підвелися. Хоумідж тремтіла, з неї крапала вода, її синє волосся звисало прямо, ніби волога завіса. Вона була неймовірно прекрасною.

— Готова йти? — добродушно гукнув голос Вельвет з *Небесного Бандита*. Я обернулася і побачила, що Каламіті закріпив багажник на даху фургону і вже впрягався спереду.

Я знову подивилася на Хоумідж.

— Мені час йти. — Я посміхнулася. — але ти ніколи не будеш далеко. Я буду на твоїй хвилі, буду слухати твоє повідомлення надії... — Я ніжно поцілувала її в рід. — ... Ді-джей ПонЗ.

Похмурий настрій нашої попередньої бесіди повернувся, від чого моєму мокрому хутру стало тільки холодніше.

— Обіцяй, що ми ще побачимося.

— Клянуся клятвою Пінкі Пай.

*** **

Небесний Бандит прорізав опівденну зливу. Каламіті жалюгідно змок. Він відмахнувся від захисного щита, який запропонувала Вельвет Ремеді, заявивши, що після встановлення багажника він і так

вже був мокріше нікуди. Заява була наполовину його бравадою, а наполовину просто величезною помилкою. Тепер, хоч він нічого і не казав, я бачила, що він про це жалкує.

Не те щоб з решти з нас не текло. Фургон із його розбитими вікнами надавав лише поверхневий захист від негоди. Скоро всі лавки були просочені, а по металевій підлозі бігли струмки води. Брезент, що вкривав наше майно, зберігав запаси відносно сухими, але вода підбиралася знизу, просочуючи пакунки і торби.

Паєлайт раз за разом жалюгідно, скигляє пугукала. Вельвет Ремеді знову і знову намагалася використати своє очищувальне закляття, щоб обсушити нас; але це була важка битва, і годину по тому вона здалася.

Ми з Вельвет скоціюрилися разом на лавці в задній частині фургона. Ріг Вельвет Ремеді світився, з нього лилася м'яка мелодія.

— Може, так? — спитала вона мене. Я змогла лише кивнути у відповідь, почувуючись трохи приголомшеною.

— Ти... щойно її склала? — нерішуче спитала я, знову вражена тим, як легко вона могла створювати зовсім нову музику, і до того ж абсолютно прекрасну.

— Ну, так, але я мала роки практики, — визнала вельвет Ремеді. — І це один з моїх природних талантів. — Глянувши на мене по-материнськи, вона порадила: — Перш ніж я зможу створити музику для твоєї пісні, Літлпіп, тобі дійсно варто придумати якісь вірші. Мені було б достатньо знати хоча б ритм та розмір, який ти хочеш використати.

Я глибоко зітхнула. Ця ідея здавалася такою гарною в моєму серці минулої ночі і такою легкою в моїй голові цього ранку. Я хотіла створити пісню, яка виражала б мої почуття до Хоумідж. Не щось дурненьке, але чесне, відверте зв'язання мого серця. Щось, що Вельвет Ремеді могла б виконати наступного разу, коли ми повернемося до вежі Тенпоні у якості спеціального подарунка для диск-жокея, яка дозволила мені закохатися в неї.

Я вважала, що поряд із Вельвет Ремеді я зможу придумати щось більш-менш гідне за той час, що ми летітимемо до Стайні 29. Але...

— Не вмію я вірші складати. Придумувати слова... — Я зітхнула.
— ... дуже важко.

— Давай я допоможу, — запропонувала Вельвет, і послухала те, що я вже придумала, ввічливо намагаючись не кривитися.

За кілька годин ми з Вельвет склали кілька задовільних рядків, зробивши з них щось схоже на куплет. Або дві половини різних куплетів. Я поки що не була впевнена.

*... В твоїх обіймах я відкрила щастя,
І впевнена, що попри всі напасті,
Наші миті разом знов мене врятують.
І з цим спогадом я кулю поцілую...*

Вельвет Ремеді спробувала проспівати мої вірші, посміхнувшись від того, як добре цього разу вони зійшли з її язика.

— Значно краще. Хоча я все одно вважаю, що деякі з твої фраз трошки *занадто* конкретні.

Я похитала головою.

— Це від мене до неї. Це особисте. Це має бути конкретним. — Я була упертою перед обличчям мудрості, але це була моя пісня, і мені дуже подобалася фраза «Мене роздавив вагон самотності».

Вельвет Ремеді терпляче і чарівно-розуміюче мені посміхнулася, і я зрозуміла, що вона зможе вмовити мене змінити рядок ще до кінця ночі.

*** **

Буря продовжувала посилюватися, вітер здував дощ вбік і бив Каламіті так сильно, що нам доводилося щогодини зупинятися, щоб він відпочив. Хоч ми і летіли, але наш прогрес все одно був до болю повільним, бо Каламіті постійно доводилося боротися із вітром, який

збивав нас із курсу. Боляче було бачити, як важко він працює заради нас.

Коли ми приземлилися втретє, ми змогли сховатися під навісом із залишків станції зарядки десь серед знищеного холокостом невеликого ділового кварталу, що колись простягався між Мейнкеттеном і Фетлоком. Я помітила здебільшого цілу комору серед розвалені будівлі. На дверях був побляклий і заплямований плакат із привітною Твайлайт Спаркл. *«Знання це магія»*, — наполягали слова над її дружньою посмішкою. І нижче, меншим шрифтом: *«Міністерство Магічних Наук шукає світлі голови. Разом ми врятуємо Еквестрію!»* Настільки ж давнє графіті було написане через плакат. Частина слів — *«...орися з Міні...»* — змусило мене уявити, що плакат перевісили, решта бунтівного напису залишилася десь на іншій стіні.

Каламіті випрягся і пішов до комори, щоб добре обтруситися, а решта з нас почали шукати у своїх запасах коробки із «Пампушки Поні Джо» і бляшанки із бататом, які мали стати нашим обідом. Я із сумнівом роздивилася коробки; я вже подолала свою відразу до вживання двохсотрічної їжі, але від пампушок все одно збиралася відмовитися. Каламіті повернувся, коли Паслайт розігрівала бляшанки трохи радіоактивним диханням. Він був менш просоченим і більш навантаженим знайденими речами.

— Я заміню іскрові батареї, закім ми на землі, — заявив Каламіті, поки Вельвет Ремеді магією вичищала решту води з його хутра і пір'я. — Не хочу, жеби вони сконали посеред бурі.

Вельвет Ремеді охнула.

— І не думай. Ти і так вже важко попрацював. А тепер нарешті просохнув. Ти не полізеш одразу ж бовтатися у багнюці під фургоном. Відпочивай. Хтось із нас робить це за тебе.

Це неминуче мала бути я. Але я була більш ніж рада зголоситися.

— Шо ж. — Каламіті виглядав вдячним за пропозицію і за можливість дати відпочинок своїм втомленим, ниючим крилам. — Гадаю, нам варто трохи посидіти, закім буря хоч трохи не перестане

лютувати. — Ми всі охоче погодилися. Я знала з власного досвіду, що дощ на Еквестрійському пустищі міг тривати кілька днів, але сподівалася, що найгірша частина мине за кілька годин. Палаюче-білий спалах блискавки неподалік перетворив світ на різке світло і чорні тіні. Каламіті озирнувся через плече і сказав ще щось, але його слова потонули у гримучому гуркоті грому, від якого з навісу посипалися дрібні уламки.

Через кілька хвилин я залізла під *Небесного Бандита*. Сльота, що ковзала під моїм тілом, була, власне, не багнюкою, а зернистою сумішшю води і попелу. Я намагалася не думати про те, у кому я могла лежати. Більшість попелу напевне ж була зі спалених будівель, так?

Коли я телекінезом викручувала гвинти з пластини, що закривала блок іскрових батарей, я почула знайому маршову музику, що пробивалася крізь бурю. Наближався спрайт-бот. Музика ставала гучніше із наближенням летючого радіо, металевість звучання була більш помітною за білим шумом дощу.

Вибух статики вбив музику. Спрайт-бот замовк.

— Привіт, Спостерігачу.

— Здоров, Літлпіп. Давно не бачилися, і я бачу, що ти була зайнята.

Я сумно всміхнулася, подумавши, через скільки усього я пройшла з часу останньої розмови зі Спайком.

— Як справи у тебе... вдома? — спитала я, свербіння параної не давало мені прямо сказати про печеру. — Ті... ем... небажані гості більше не турбували?

— Вони, власне, затихли останнім часом. Не знаю, чи вони зайняті, чи просто оминають це місце. — Він змінив тему. — Ти, випадково, не знаходила інші... інших, га?

Воу, незручна розмова.

— Ні. Поки що ні. Але я шукаю.

— Дякую.

Ми або кружляли навколо якоїсь теми, або просто не мали що сказати одне одному. Я відчула відродження болю, спричиненого розумінням того, що я не була героїнею, яку шукав Спайк. Я не була однією з поні, які могли все виправити. Одну коротку, блискучу мить я думала, що знаю своє призначення, але ця надія розбилася об холодне каміння невмолимої реальності.

Але ж Сади Еквестрії не роблять все правильним одним помахом копита і веселкою добрих намірів. Навіть коли вони очистять світ від Пошесті, мутовані чудовиська, яких ця Пошесть створила, залишаться. Алікорни, ті *штуки* з лікарні (якщо вони вижили), блотспрайти, пекельні гончаки. Навіть коли вони виминють домішки з повітря, світ досі буде у пастці депресивної похмурості постійного хмарового покриву. Хоч вони і позбавлять світ від радіації, вони не виженуть те зло, що загноїло серця стількох поні. Рейдери і работорговці не зникнуть, як отрута у ґрунті.

Коротше кажучи, справ було значно більше. І не обов'язково, щоб мені судилося бути кимось великим або важливим. Мені лише треба було робити щось добре.

І якщо я хоч трохи зможу наблизити щось настільки величне, як Сади Еквестрії, це буде лише глазур'ю на кексі.

Пауза незручно затягнулася. Нарешті Спостерігач сказав:

— Що ж, тоді я, мабуть, піду.

— Зажди, — сказала я, у мене раптово виникло питання. — Чи можуть не-поні бути носіями Елементів Гармонії? — Може, мені варто розширити пошуки.

— Ем, ні. Не думаю.

— О. — Ну, спитати було варто. Я пошукала у своєму розумі, що ще сказати. Нарешті я більше не могла не помічати зоряного поріддя у кімнаті. — Спа... Спостерігачу. Я знаю, що сталося із Твайлайт Спаркл.

Тиша. Грім прогримів десь на тлі. Потім:

— О.

Спайк помовчав ще трохи, перш ніж нарешті наважитися.

— Прошу, скажи мені, що вона вмерла швидко. Без болю. Це було швидко, так?

У мене ніби камінь застряг у горлі. Я відчула, як мої вуха опустилися, і була рада, що перебувала під *Небесним Банитом*, бо фургон затуляв йому вираз мого обличчя. Я відкрила рота, але мені забракло дихання, щоб говорити.

Я... не могла йому сказати. Він на це не заслуговував. Вона була його найближчим другом — сестрою, матір'ю і найкращим другом одночасно — і вага цього жаху була завеликою. Біль від знання зараз, і від знання того, що, можливо, якась частина Твайлайт досі існує в Богині, жива, але не при собі або навіть не у здоровому глузді, і так впродовж століть...

Я зрозуміла, що збираюся збрехати Спайку. «*Зіпсована доброта*», — просичав голос поні в моїй голові, але це не був голос моєї маленької поні; це був голос Богині.

— Вона загинула, намагаючись врятувати інших поні, Спайку. Це була шляхетна смерть. — Вона померла, крикнувши ім'я. Чи було це його ім'я? — І... гадаю, вона з любов'ю думала про тебе, коли померла. Гадаю, вона була рада, що тебе там не було, що ти вижив.

Це була абсолютно безсоромна брехня. І жоден поні мені б не повірив, якщо б міг мене бачити. Як і дракон, хоч як сильно йому це було потрібно.

Ще одна довга пауза.

— Дякую, Літлпіп. — Механічний голос спрайт-бота не міг передавати емоції, але я все одно відчувала, що, сховавшись у своїй печері, могутній дракон Спайк плакав.

— Ти... знайшла її тіло? Вона похована?

Я відчула сильний укол болю, що намагався розірвати мені серце. Мить паніки — і я, здригнувшись, зітхнула.

— Ні, Спайку. Я бачила її смерть у записі. Але... коли вона померла, Богиня... з'їла її тіло.

Абсолютна тиша від спрайт-бота, від Спостерігача, від Спайка.

— Я збираюся покінчити з Богинею, — сказала я, і цього разу кожне слово було правдою. — І якщо якимсь дивом від Твайлайт хоч щось залишилося, я її поховую.

*** **

Лють бурі лупцювала пустище більшу частину ночі, та нарешті втамувала гнів і перетворилася на майже спокійну мряку, схожу на сплячого яо гуая. Ми дісталися до Стайні 29 у ту зловісну годину темряви, назву якої я не могла згадати.

Я м'яко сказала Паєлайт залишатися позаду і стерегти *Небесного Бандита*. Зважаючи на велику кількість монстрів, яких ми зустрічали у Фетлоку раніше, це була розумна обережність. Але, відверто кажучи, я просто не хотіла приводити радіоактивну птаху до нової бази Вигнанців.

Вигнанці — їхня броня сталевих рейнджерів мала червоні смуги — прийняли бойові стійки при нашому наближенні. Я побачила, як вони напружилися. За мить навколо нас спалахнуло м'яке світло, і атласний голос Вельвет пролунав крізь темряву:

— Вітаю, послідовники Еплджек. Літліп і її супровід вітають вас і просять аудієнції у Стілхувза.

Було незручно чути, як Вельвет нас так називає. Я не заслуговувала на таку репутацію або увагу. І ще важливіше, я не хотіла, щоб мої друзі так про себе думали. Втім, побачивши, як вигнанці розслабилися, я була вдячна за її дипломатію. Двоє колишніх сталевих рейнджерів підійшли до нас і, ставши обабіч нас, повели до Стайні 29.

Я з тремтінням пригадала свій попередній візит сюди. З тих пір на стінах технічного тунелю з'явилися нові підпалини. Гільзи засмічували підлогу, а темні плями розповідали про жорстокі сутички

між Вигнанцями і Сталевими рейнджерами, що змагалися за контроль над Стайнею і комп'ютером «Шукач» в ній.

Один з наших супроводжуючих махнув до охоронниці, яка стояла біля пульта управління дверима Стайні. Від магічної силової броні охоронниці до панелі управління йшов кабель; їй навіть не доводилося натискати перемикач. Із скреготом, від якого занили зуби, і сичанням, що нагадувало гідру, величезні двері у формі шестерні від'їхали на внутрішній руці.

Ми крокували вперед. Входячи до Стайні, я не могла повірити, що повернулася сюди. Я живо пам'ятала події і емоції моєї попередньої екскурсії до цього місця. Доки ми йшли, я порадувалася, що Вигнанці витратили час на те, щоб прибрати тіла, а молоді лицарі робили неабиякий прогрес у прибиранні решти уламків, що засмічували підлогу атрію. Коли я була тут вперше, мене турбувала неправильність схеми Стайні. Вона не співпадала із Другою Стайнею, із тим, якою мала бути Стайня. Тепер, після мого останнього візиту до Другої Стайні, цього відчуття не було. Видовище смерті і нищення, які прийшли до Другої Стайні, забруднило мої спогади про неї. Більше не було «правильної» Стайні.

Всередині, як і ззовні, теж пройшли бої. Одна з колон в атрії, раніше ціла, тепер була розтрощена. На підлозі були сліди, залишити які міг лише автоматичний гранатомет. Я кинула погляд до клініки і трохи здригнулася, згадавши, як турелі з атрію затисли нас там. Зараз їх замінили моделі з кольорами Вигнанців і символом із трьох яблук. Цікаво, що б подумала Еплджек, побачивши свою кьютімарку на турелях, націлених на Стайню.

Мій погляд перейшов на стелю, криту сірими плитами, і вниз по місткам, що обіймали монотонні сірі стіни. Я похмуро подумала: *«Ці стіни хоча б розмалювати»*.

Двоє вигнанців провели нас по сходах на другий поверх. Я подивилася на дошку оголошень, коли ми проходили повз неї. Старі повідомлення і замітки були прибрані. Сама дошка була вибілена

дочиста. Жахливе повідомлення, написане на ній кров'ю поні, тепер існувало лише у спогадах.

«Це місце останнього спочинку Вініл Скретч, — нагадала мені маленька поні в моїй голові. — Могила першого Ді-джея Пон3». Я швидко вирішила не думати про це. Нічого доброго з цього не вийде.

Ми пройшли повз кількох лицарок, одна везла возик із сміттям, інша йшла за нею, вони дружньо балакали.

— Цьому місцю точно не завадили б якісь кольорові плакати. Не кажучи вже про килимки. Може, ще й занавіски.

— Тут не дуже багато вікон, — уїдливо сказала інша. — Та й не думаю, що старійшина Стілхувз сприйме такі прикраси.

Я приховала смішок копитом.

— Таааак. Але на плакати він, гадаю, погодиться.

— Ну, бажаю вдачі із пошуком такого, що зараз підійшов би нам. На всіх плакатах Міністерства Воєнних Технологій лише напис «ПРОГРЕС» і зображення технічних досягнень. Я не бачила жодного їхнього плакату, де була б їхня міністерська кобила.

Ми проходили повз них, і я задумалася, що лише два міністерства ніколи не хизувалися зображеннями своїх кобил, Еплджек та Реріті. Одне тому, що не бажало виказувати їй честь, а інше тому, що вона сама не бажала брати честь на себе.

Стілхувз, кохання якого до Еплджек ніколи не похитнулася, мав в своїй хаті статуетку кобили («Будь сильною!»). Я підозрювала, що це було найкраще зображення Еплджек, яке вони могли б знайти.

*** **

Я інстинктивно вирішила, що Стілхувз займе офіс Наглядачки. Але коли наш супровід завернув нас до кімнати охорони, я згадала, що у Стайні 29 *не* було офісу Наглядачки. Примарне відчуття тієї неправильності майнуло десь на околицях мого мозку.

Стілхувз ходив по кімнаті, говорячи із коричневою кобилою із короткою жовтою гривою, яку я одразу ж впізнала як (колишнього?) зоряного паладина Кроссрудз. На ній не було броні сталевих рейнджерів, ані пофарбованої, ані звичайної. Але ж їм доводилося хоч іноді її знімати, так? Окрім Стілхувза, звичайно.

«Вони тепер називають його старійшиною», — здивовано подумала я, дивлячись на нашого колишнього супутника.

— ... не можу відправити повний загін із ним, — сперечався Стілхувз. — Це залишить у Стайні 29 небезпечно мало захисників. — Я ще не знала, у чому справа, але зрозуміла сильну потребу для Вигнанців у збереженні Стайні 29. Якщо Сталеві рейнджери захоплять Стайню, тоді всі вигнанці, що йдуть сюди заради притулку, потраплять у пастку.

— А якщо ми відправимо лише малу почесну охорону, це змусить їх напасти, — рівним тоном відповіла Кроссрудз. — Ми не можемо просити наших поні йти до такої небезпеки у недостатній кількості.

Стілхувз не погодився.

— Вони Рейнджери Еплджек. Бігти до небезпеки заради інших — це саме те, що ми маємо від них очікувати, і чого вони мають очікувати від себе.

— Кожен з нас має бути готовим поквипитися на допомогу невинним, не думаючи про себе. Але тут немає порятунку невинних. Це передача полоненого на ворожій території. Це інше, — наполягла Кроссрудз, — і ви це знаєте.

Вигнанці обабіч нас тихо стояли по стійці смиренно. Я відчула, що мені треба відкашлятися. Щоб повідомити про нашу присутність. Не через нетерпіння, але щоб впевнитися, що двоє лідерів цього нового угруповання розуміли, що їх розмова не була приватною. Я не відчувала, що ввічливо чекаю; я відчувала, що підслухую.

— Якщо Сталеві рейнджери відкриють вогонь по нашим паладинам, вони ризикують підставити свого старійшину під

перехресний вогонь, — заперечив Стілхувз, але потім змінив думку про свій аргумент. — Власне, якщо Сталеві рейнджери вб'ють старійшину Коттедж Чіза під час атаки, це врешті може виявитися навіть краще для нас. Якщо ми його відпустимо, це принесе лише проблеми і смерть для Вигнанців.

Кроссроудз зітхнула і розважливо посміхнулася.

— Так, але ми не повинні дозволяти собі так думати. Не забувай, ми хороші поні..

Стілхувз заржав у відповідь.

— Здоровенькі були, — вигукнув Каламіті. — Кого ви там куди ведете?

Я почула, як Вельвет тихо щось промуркотіла. Наш супровід наїжився від зухвалості втручання Каламіті, але коли Стілхувз і Кроссроудз обернулися до нас, Кроссроудз нам посміхнулася.

— А ви, мабуть, Каламіті, Вельвет Ремеді, «Та Зебра» і, звичайно, Літліп.

Якусь мить я сердито дивилася на Стілхувза. *Та зебра*. Серйозно? Але потім Ксеніт сказала: «Твоя репутація поширюється, мала», — і моє обурення згасло. Врешті, тут мала місце невелика, але чесна зміна поглядів. Якусь мить я не могла повірити, що Стілхувз так назвав Ксеніт через це. Але якщо б я сказала, він почав би сперечатися, і у цій суперечці я б не змогла перемогти.

Вельвет Ремеді вийшла вперед і, вітаючи, нахилила голову.

— Це ми. А нашу супутницю-зебру звуть Ксеніт. Ми раді нарешті вас зустріти, Кроссроудз.

Стілхувз, здавалося, просто роздивився нас замість більш формального або близького возз'єднання, потім сказав Каламіті:

— Старійшина Коттедж Чіз із мейнкеттенських Сталевих рейнджерів зараз під... домашнім арештом. Ми домовилися повернути його Сталевим рейнджерам на Баклінському Хресті.

— Баклінський Хрест? — спитала я з допитливості.

— Чому б їм самим не прийти сюди і не забрати його? — поцікавився Каламіті.

Кроссрудз нахмурилася.

— З тих самих причин, я підозрюю, з яких ми сперечаємося, скільки наших надати для доставки. Старійшина Коттедж Чіз відправив більшість своїх лицарів та паладинів для нападу на Другу і Двадцять Дев'яту Стайні. Сили на Баклінському Хресті достатньо виснажені, щоб пояснювати їх відмову розділяти свої сили.

— Тоді вас не варто ся турбувати, же вони нападуть на це місце.

— Вони — ні, — Стілхувз ходив з боку в бік. — Інші — так. Ми можемо будь-якої миті очікувати удар у відповідь від сил, відряджених з Філлідельфії. Їхню старійшину було вбито у Другій Стайні. Вони цього не пробачать. І вони можуть мати підтримку від інших контингентів.

Кроссрудз похитала головою.

— Із Гуфінгтоном досі неясно. А у Троттінгемі такий бардак, що тамтешньому старійшині важко буде відправити сили ще кудись...

— Якщо Сталеві рейнджери не покинуть Троттінгем повністю, — зауважив Стілхувз.

— Зараз це може виявитися для них найкращим стратегічним варіантом. Але навіть якщо вони підуть зараз, їм буде важко вчасно з'єднатися із силами з Філлідельфії, щоб напасти до повернення наших поні.

— Важко, але не неможливо.

Каламіті заржав і прошепотів до Вельвет:

— Так і тягне сказати їм усамітнити ся. — Я похитала головою. — Але, гадаю, цим все так само ся й закінчить.

Один з інтеркомів вибухнув статикою, потім із нього пролунав голос жеребця:

— Старійшино Стілхувзе, сер. Вибачте, що перериваю, але старійшина Коттедж Чіз вимагає своє медичне крісло.

Я почула на фоні сварливий, але культурний голос дуже старого жеребця.

— ... досі старійшина, і ви, зрадники, будете ставитися до мене з належною повагою. Я не дозволю тягти мене назад, до моєї цитаделі, у цій капсулі, немов якийсь вантаж. Я повернуся із високо піднятою головою.

— Медичне крісло? — спитала я.

Стілхувз застогнав. Кроссрудз підійшла до панелі інтеркому, кинула погляд на мапу вогників над ним, щоб визначити, яку кнопку їй треба натискати, потім відповіла їм. Вельвет Ремеді тихо заржала:

— О, Піп.

Я спочатку не зрозуміла, чому вона це сказала. Але коли я помітила, який вогник блимав на мапі, я зрозуміла, що вони використовують майстерню з ремонту ПіпБаків у технічному крилі у якості в'язниці.

Я витріщилася на коричневу кобилу, яка саме знайшла кнопку, а поні в моїй голові намагалася вирішити, що я маю відчувати з цього приводу. Я холоднокровно зупинилася на «Логічно».

— Старійшино Коттедже, там йде дощ, — ввічливо проіржала Кроссрудз в інтерком. — Ви можете застудитися. І ви знаєте, що це може вас вбити. Ваша капсула підтримки життєдіяльності це єдиний спосіб упевнитися, що ви переживете подорож.

— Ви, зрадники, вже мене вбили, — відказав старійшина. — Мейнфрейм «Шукач» у цій Стайні був моєю останньою надією, а ви вирвали її у мене. Неважливо, чи буде останньою краплею меч, дощ або келих з отрутою, я зустріну свій кінець із гідністю.

Кроссрудз прибрала своє копито з кнопки інтеркому і стурбовано подивилася на Стілхувза.

Стілхувз підійшов до терміналу, щось зробив там, потім відсунув Кроссрудз вбік і натиснув кнопку інтеркому.

— Старійшино Коттедж Чіз, — прогрімів його голос в інтерком. — Це Стілхувз. Ця розмова тепер записується. Будь ласка, повторіть своє прохання.

— Прохання, — відповів старійшина із роздратованою ввічливістю. — Так, я прошу, щоб сюди негайно принесли моє медичне крісло, і щоб ваші лицарі допомогли мені в нього пересісти. Я повернуся до Баклінського Хреста як поні, а не як посилка.

Кроссрудз похитала головою.

— Ми не можемо. Є можливість, що він помре.

Стілхувз знову натиснув кнопку.

— Вас було проінформовано, яку загрозу це становить для вашого здоров'я. Якщо ви відмовитеся подорожувати у капсулі підтримки життєдіяльності, ви можете померти. Ви цього бажаєте?

— Та хай тобі грець, Стілхувзе, так, а тепер несіть сюди це Богинями кляте крісло.

Стілхувз озирнувся до Кроссрудз і задоволено буркнув. Натиснувши іншу кнопку, він сказав:

— Хто-небудь, принесіть, будь ласка, старійшині Коттедж Чізу його Богинями кляте крісло.

— Стілхувзе! — охнула Кроссрудз.

Але наш закутий в броню супутник прийняв рішення.

— Він старійшина. Він має право і владу приймати власні рішення.

Знайомий голос лицарки Строберрі Лемонейд вирвався з інтеркому.

— Зараз займуся!

Зоряний паладин Кроссрудз виглядала похмуро незадоволеною рішенням свого нового старійшини.

— Відверто кажучи, я не думаю, що допомога у самогубстві ворожого старійшини буде найкращою наріжним каменем у фундаменті нашого руху. — І м'якше: — Ти вважаєш, що Еплджек схвалила б це?

Я відчувала сердитий погляд, що Стілхувз випромінював з-за свого візора. Він відповів не одразу.

— Я не знаю. Це не таке рішення, яке їй хотілося б приймати. Але у наступні кілька місяців таких важких рішень буде багато, і виживання нашого угруповання має бути на першому місці. — Він серйозно додав: — Еплджек хотіла б, щоб ми допомогли поні Еквестрійського пустища всім, чим можемо. Але ми не зможемо цього зробити, якщо нас роздавлять раніше, ніж ми встанемо на ноги.

*** **

— Літлпіп, ти тут яким побитом? — спитав Стілхувз, щойно він закінчив дискусію із Кроссроудз і розібрався із кількома іншими завадами. — Я обіцяв, що знову приєднаюся до вас, але, як бачиш, мої копита зв'язані.

— Нам потрібна твоя порада, — сказала я йому. — Ми маємо йти до Кантерлотських руїн. Нам треба знати, чого очікувати. І як найкраще вижити.

Кроссроудз охнула.

— Куди... ви йдете? Чому?

Стілхувз був приголомшений.

— Тобі жити набридло, Літлпіп? Тобі мало лізти до рейдерів? Чому тебе постійно тягне шукати нові, все більш екстремальні способи покарати себе, ризикуючи своїм життям і часто життями тих, хто йде за тобою?

Це було боляче.

—Я б зробила це одна, якщо б могла. Але ми маємо потрапити до Міністерства Крутості у Кантерлоті, і сама я це зробити не зможу.

— А-ага. — Каламіті тупнув. — Ми вдячні, же ти не бажаєш піддавати нас небезпеці, Лі'лпіп, але зав'яжуй із цим лайном. Ніяких тобі більше сольних місій. — Всі ще добре пам'ятали Філлідельфію.

— Наскільки погане те, до чого ми йдемо? — спитала Вельвет Ремеді.

Стілхувз тихо заржав.

— Погане. Не настільки, як раніше, але все одно погане. Ти хоча б знаєш, куди хочеш піти і що зробити, я не помиляюся? Кантерлотські руїни — не місце для туризму.

Я кивнула.

— У нас дві цілі. Офіс Реріті у Міністерстві Іміджу і сховище у Міністерстві Крутості.

Стілхувз кивнув.

— Добре. Тоді це вам на користь. Щойно увійдете до руїн, не дозволяйте собі відволікатися. — Його візор по черзі подивився на кожного з нас, закінчивши на Каламіті.

— Чому? — спитала я, стурбована тим, що Стілхувз ніби очікував, що у нас із цим будуть проблеми. — Там що, в руїнах досі є живі поні, які потребують нашої допомоги?

— Ні. — Тон Стілхувза не залишав місця для питань. — У Кантерлоті нема жодного поні, який відповідав би твоєму визначенню слова «живий». І жодного, хто шукав би допомоги.

— Звучить зловісно, — проіржала Вельвет Ремеді.

Ксеніт здивувала мене, сказавши:

— Всі, у кого дістало розуму покинути Кантерлот, давно вже втекли. Залишилися лише кантерлотські гулі. Але не такі гулі, що мають здоровий глузд. Це порожні оболонки, наповнені некромантською отрутою, які повторюють останні кроки своїх знищених життів. Зомбі виконують механічні справи знову і знову, бо це все, що вони можуть згадати. — Зебра нахмурилася. — Окрім

нападів. На це, здається, всі вони здатні. І вони будуть вбивати всіх живих, чию присутність відчують. Всіх, хто не є одним з них.

— Кантерлотські зомбі? — мовила Вельвет. — Як це мило.

— Найбільша загроза для вас це Рожева Хмара, — повідомив нам Стілхувз. — Вона просочує все. Псує, гноїть, вбиває все, чого торкається. За століття вона прорідилася до туману. Сам Кантерлот поглинув більшість Хмари, ніби губка, і тепер стікає нею зі стін і вулиць, повільно випускаючи її під час розпаду.

Я кивнула. Все це я вже чула.

— Зараз можна вижити, якщо бути швидким і обережним. Деякі поні можуть пережити навіть кілька годин її впливу поспіль. Але отак ризикувати було б безрозсудством. Не засинайте. Бо ніколи не прокинетесь.

Обмежуйте піддавання впливу. Кожної секунди, що ви перебуваєте зовні, Хмара просочуватиме ваші легені і шкіри. Всередині, у вцілілих будинках і тунелях, безпечніше, але лише там, куди Рожева Хмара ще не проникла. Вам варто взяти якомога більше цілющих зіль і регулярно їх приймати. Їхня цілюща магія може обернути ефект Хмари, перш ніж вона спричинить невинні пошкодження. Не використовуйте цілющі бинти. Вони можуть спричинити... інші проблеми.

Будуть кишені, де Рожева Хмара осіла і накопичилася. Уникайте їх, якщо зможете, якщо ні — пробігайте їх на повній швидкості. Хоч вони мають лише невелику частину потужності первісної Хмари, такі кишені вб'ють вас за секунди.

Вельвет Ремеді підняла копито.

— Інші проблеми?

Стілхувз зітхнув.

— Я розповідав вам, чому не можу покинути свою броню. Вам краще нічого не вдягати, коли підете до Кантерлотських руїн. Ніякий одяг не захистить від Рожевої Хмари, але все, що торкається вашого хутра, може злитися зі шкірою при довгому або сильному впливі.

Літлпіп, тобі краще нести зброю всіх телекінезом. Решті з вас зброю треба тримати лише тоді, коли ви її використовуєте. Багато речей не беріть, окрім медичних зіль, і Літлпіп левітуватиме ваші торби.

Мені хотілося сказати йому, що вага не грає ролі, але я зрозуміла, що розумніше буде левітувати навколо себе менше предметів.

— Якщо там нема кого рятувати, тоді чому ти ся хвилюєш, же ми будемо ся відволікати? Кантерлот не схожий на місце, де б кортіло полазити.

— Бо Літлпіп фатально допитлива, — рівним тоном сказав Стілхувз. — А ти клептоман.

— Збирач, — виправив його Каламіті, хлопнувши крилами. Стілхувз проігнорував його.

— Кантерлотські руїни отримали лише один удар. Я чув, що після апокаліпсису, коли щит впав, зебри запустили мегачари, щоб нарешті знищити місто. Але якщо це правда, тоді ті ракети так ніколи і не долетіли до цілі. Кантерлот на диво добре зберігся, принаймні ті місця, яких не торкнулася Рожева Хмара. У місті багато скарбів довоєнного часу. Хіба взагалі можливо, щоб ви двоє не відволіклися?

Ксеніт обернулася до Вельвет Ремеді.

— Здається, нам дісталось завдання рятувати двох наших супутників від самих себе.

— Це ще не все, — попередив Стілхувз. — Рожева Хмара просочила все, чого торкнулася, і розпад перетворив колись нормальні об'єкти на смертельні пастки. Найбільш варті уваги радіопередавачі і спрайт-боти.

— Радіопередавачі? — спитала я. — Ти маєш на увазі периферію для ПіпБака, як той, що дала мені Блеквінг?

Закутий в магічну силову броню гуль кивнув.

— Вони були в моді серед кантерлотської еліти перед самим кінцем. ПіпБаки стали останнім писком моди, і передавачі були

достатньо рідкісними, щоб стало престижним мати один з них. — Стілхувз сухо, невесело всміхнувся. — Тепер Рожева Хмара одночасно послабила і зіпсувала їхні сигнали. Я не можу пояснити, як, але статика, яку вони зараз передають, має некромантичний компонент. Якщо опинитеся у зоні їхньої дії, ви маєте або знищити їх, або негайно тікати. Краще не знати, як ви загинете, якщо не зробите цього.

— Та ти жартуєш, — видихнула я. Небезпеки Кантерлотських руїн швидко перейшли із категорії смертельних до просто божевільних. Як мені провести всіх через це живими?

— Хотів би я, щоб це було так, — пробурчав Стілхувз. — Якщо ти йдеш туди, тоді мені варто супроводжувати тебе. Одних порад буде недостатньо. Тобі знадобиться провідник. Хтось, хто знає вулиці і зможе швидко провести тебе куди треба.

Я із полегшенням видихнула.

— Це... багато для мене значить. Дякую. Ти нам дійсно потрібен.

— І ще ми за тобою скучили, — промурчала Вельвет. Стілхувз тупнув і заржав.

— І, може, ми теж могли б тобі допомогти, — запропонувала я. — Тобі не потрібно буде відряджати своїх Вигнанців для доставки старійшини Коттедж Чіза до... куди його треба доставити?

— Баклінський Хрест, — із широкою усмішкою відповів Каламіті. — Лі'лпіп має рацію. У нас є я і *Небесний Бандит*. Можемо ся впорати за півдня.

Кроссрудз, яка здебільшого мовчала під час нашого возз'єднання, сказала:

— Чудова ідея. Але хоч ми і цінуємо вашу пропозицію, ми не можемо змусити робити це вас самих. Для обміну потрібна буде присутність представників Рейнджерів Еплджек.

Стілхувз поміркував над цим.

— Ні. Достатньо буде одного, якщо він матиме достатньо високий ранг...

Мені примарилося, чи його голос прозвучав трохи щасливо?

— ... Я піду.

*** **

Стілхувз знову був з нами. Маленька поні в моїй голові тихо запищала. Ми знову були разом.

Двері з кімнати охорони відкрилися, і я вийшла в коридор, Стілхувз поряд зі мною. Повсюди загули сирени.

— Щ-що?.. — прозатиналася я, озираючись навколо.

— На нас напали! — Стілхувз розвернувся і знову вломився до кімнати охорони. — Зоряний паладине Кроссроудз, докладай!

— Я н-не знаю, сер, — сказала Кроссроудз, бігаючи між моніторами і панелями із блимаючими вогниками. — Периметр не порушено. Контактів із ворогом на вході нема. — Зоряний паладин Вигнанців зупинилася. — От зараза. Атака зсередини. Бачу вибухи у технічному крилі.

— Коттедж! — проричав Стілхувз. Він кинувся до кнопок інтеркому. — Поні, докладайте. Що там відбувається?

Нема відповіді.

— Кросс, виклич мітки всіх поні у Стайні 29. І скажи мені, що у нас є мітка клятого крісла Коттеджа.

Ми з друзями повернулися до кімнати охорони і дивилися, як на світній мапі Стайні почали з'являтися мітки. Я знала цю процедуру, хоча ніколи раніше не бачила. Всі ПіпБаки мали мітку, яка дозволяла знайти носія; саме так Наглядачка збиралася знайти Вельвет Ремеді, і саме через це Вельвет оманом змусила мене зняти її ПіпБак. Броня сталевих рейнджерів була зроблена із майже такою ж технологією. У тому, що в них були такі ж пристрої для відстеження, був сенс. Але як щодо поні, які не носили броню, наприклад, як Кроссроудз?

Мапа стайні вже була заповнена мітками. Але дві з них виділялися. Бо вони були у секції Стайні, якої, згідно з мапою, не існувало — пусте місце, де мав бути офіс Наглядачки.

Одна з двох міток блимала червоним.

— Це крісло старійшини, — заявила Кросс. — Де?..

Я знала.

— Мейнфрейм «Шукач». — Я не знала, як він зміг потрапити до кімнати, куди навіть Шедоухорн не знала, як потрапити. Хоча чому ж тут дивуватися. Старійшина Коттедж Чіз явно був у тісному зв'язку із старійшиною Блюберрі Сейбр. А її цитадель була у штаб-квартирі самої Стайні-Тех. Вони мали повні схеми всіх Стаєнь. Їм було легко дізнатися про інші Стайні те, чого не знали навіть їхні мешканці.

— Шо, до холери, він ся намагає зробити? — проіржав Каламіті. — Він же ж не має тої книги, через яку ви ся хвилювали, га? Завантаження себе на цю машину його не врятує.

— Ні, — відповів Стілхувз. — Коттедж постійно відряджав за нею рейнджерів до Кантерлотських руїн, але ніхто з них не повернувся. Втім, я сумніваюся, що його це зараз турбує.

— Навіть якщо це буде не він, — висловила думку Кроссрудз, — він все одно залишить по собі своєрідну живу спадщину.

Інтерком вибухнув статикою.

— Старійшино... Стілхувзе... — видихнув голос поні. — Старійшина Коттедж... втік.

— Сам бачу, — відказав Стілхувз. — Як?

— В його кріслі... у скриньці були... гранати для знищення матриць.

Стілхувз тупнув.

— Невже ніхто не перевірів крісло на зброю, перш ніж давати його ворогу?

— Сер... це була... особиста скринька... старійшини, — пролунала відповідь. — І вона... була замкнена.

Кроссрудз заржала.

— Не можна очікувати, що вони просто відкинуть повагу, яку в них укорінювали десятиріччями. Навіть *мені* було б важко влізти в особисті речі старійшини.

— Цьому світові потрібно більше Літлпіп, — пробурчав Стілхувз.

Вельвет Ремеді втрутилася, дивлячись на мапу:

— Хто це там із ним?

Зоряний паладин Кроссрудз обернулася до терміналу і подивилася на нього. Обернувшись до нас, коричневохутра кобила відповіла:

— Лицар Строберрі Лемонейд.

Стілхувз встав дибки. Кроссрудз знову дивилася на термінал.

— Матриця заклять її броні вирублена. Вона паралізована.

— У нього заручниця.

*** **

Я присіла біля стіни між кімнатою охорони і двома ВІП-кімнатами, що колись належали, як я пригадувала, Шедоухорн і Вініл Скретч. Біля моїх копит лежала захисна панель. Мій ПіпБак був під'єднаний до терміналу, що був схований за нею.

На моєму ПіпБаку я бачила кімнату з камери, вид з якої був доступний тільки з цього з'єднання. Навіть з кімнати охорони доступу сюди не було. Я бачила мейнфрейм «Шукач» — велетенську колону із відгалуженнями, що тягнулася до менших мейнфреймів понад стінами, немов спиці колеса. Я бачила лицарку Строберрі Лемонейд, яка незрушно лежала у своїй мертвій броні. Її шолом був знятий, відкриваючи дуже миле обличчя молодої кобили. Її хутро було рожевим, грива — ніжно-жовтою. Її кольори нагадали мені Флатершай

навпаки, хоча грива її була коротко підрізана, що було зручніше для постійного носіння шолому.

Вона розлючено дивилася на старого, зморшкуватого поні із хутром хворобливого вівсянкового кольору, який сидів у високотехнічному інвалідному кріслі. Стілхувз казав, що крісло було «реквізовано» з руїн лікарні Міністерства Миру разом із кількома капсулами підтримки життєдіяльності яйцеподібної форми та різноманітням іншого просунутого медичного обладнання. Трубки постійно підживлювали одряхліле тіло старійшини, життя в якому трималося лише завдяки зусиллям медицини та упертій силі волі.

Старійшина морочився із шоломом, вкритим самоцвітами і вогниками, що був підключений, як я розуміла, до пристрою для трансферу розуму до мейнфрейму «Шукач». Шолом мав надягатися на голову поні, який мав розміститися у резервуарі з гелем під ним. Коттеджа затримувала фізична неможливість перемістити себе з крісла до резервуару, тому він відчіпляв шолом.

Доки я дивилася, він звільнив його за допомогою левітації. Шолом полетів до його голови, потім зупинився через кілька життєво важливих кабелів, які досі прив'язували його до решти машини. Старійшина почав маневрувати на своєму кріслі, намагаючись під'їхати достатньо близько, щоб його голова дістала до шолома.

До мене дійшло, що старійшина Коттедж Чіз був першим... ні, другим єдинорогом, якого я бачила у лавах Сталевих рейнджерів. Їхні шоломи не були розраховані для рогу. Я думала, чи довелося йому відрізати свій ріг, щоб носити їхню броню. Це напевне було б знаком великої вірності Сталевим рейнджерам. Але якщо й так, то ріг знову відріс, а я не думала, що це можливо. Якщо так, це були гарні новини щодо майбутнього Сільвер Бель.

Або, зрозуміла я, він просто міг підніматися по щаблях Сталевих рейнджерів, які не носили броню. Врешті, серед них були єдинороги, як та, чиє тіло я знайшла у Старому Олней. Якщо не помиляюся, їх називали писцями. Вони були дослідниками.

Я знала, що Стілхувз працює над тим, щоб знайти шлях до кімнати. Коттедж напевне спробує використати Строберрі Лемонейд як заручницю. Але знаючи Стілхувза, я могла сказати, що це його не зупинить. На щастя, я мала іншу ідею.

— Здрастуйте, старійшино Коттедж Чіз, — сказала я у термінал. — Я Літлпіп. Я хакнула доступ у кімнату, щоб попросити вас не робити цього.

Старійшина нахмурився, але ігнорував мене, намагаючись підсунути своє крісло у зручнішу позицію біля резервуару.

— Зупини його! — крикнула Строберрі Лемонейд. — Роби все, що потрібно. Наповни кімнату газом.

— Заткнися, — майже дружньо сказав старійшина. Потім, звертаючись до мене, він оголосив: — Будь-які спроби втрутитися коштуватимуть цій юній зрадниці її життя.

— Я не панянка в біді, — огризнулася молода лицарка. — Я лицар Рейнджерів Еплджек. І я не буду твоїм інструментом. Я б увімкнула самознищення, щоб зупинити тебе, якщо б могла.

Спочатку я відчула теплу гордість за Строберрі Лемонейд. Отак йому, дівчинко! Потім я блимнула. Ніщо із того, що я бачила, не казало про те, що броня сталевих рейнджерів могла таке робити. Хоча, гадаю, це залежало від кількості зарядів у їхніх бойових сідлах.

— Але ти нічого не можеш зробити, — холодно відповів старійшина. — Тому годі белькотати.

— Це тебе не врятує, — сказала я Коттеджу крізь термінал, намагаючись бути розсудливою. — Ти маєш це знати. Розум, який ти створиш всередині Шукача, насправді не буде тобою.

— Мені чудово про це відомо, — відповів старійшина. — Я ж не неосвічений дикун. — Він нахилив і витягнув шию, намагаючись дотягтися до шолому. Він скорочував відстань, але залишалося ще кілька дюймів між шоломом і рідкими залишками його гриві.

— Тоді чому? — жалібно спитала я, доки мій ПіпБак сканував з'єднувальний термінал.

— Моє тіло і душа можуть не вижити, але мій розум продовжить існувати. Цей заколот програє, і коли Сталеві рейнджери повернуть це місце, мій інтелект направлятиме їх у майбутнє.

— Яке майбутнє? — заперечила я. — Ви лише робите набіги і накопичуєте технології. Доки інші поні будують новий світ, ви ховаєтесь у своїх цитаделях. Хіба для цього потрібно керівництво?

— Ти неосвічена комаха, — роздратовано прогарчав він, болісно суваючись у своєму кріслі. — Ти не здатна зрозуміти.

— Тоді просвіти мене, — запропонувала я, мій голос був трохи більш різким, ніж мені б хотілося.

— Сама просвітися, — відповів він. — Подивись навколо, якщо маєш очі і розум, щоб зрозуміти те, що тебе оточує. У цих дикунів немає майбутнього. Те, що ти вважаєш прогресом, це лише невеличка зупинка в їхньому марші до руйнування. Більше поні відають перевагу тому, щоб стати рейдерами, бандитами і работорговцями, ніж юрбитися навколо згасаючих жаринок цивілізації. Лише Ред Ай має справжні амбіції до створення нового світу, і ти бачила, у які глибини порочності він занурився, щоб довести своє видіння.

— Ред Ай принаймні хоч щось *робить*.

— Єдине, що він робить, це встромлює отруйний кинджал у серце понства. — Коттедж ще трохи посунувся, напруживши шию так, що це змусило його тремтіти і скреготати зубами від болю. Але він зміг начепити шолом собі на голову. — Невже ти дійсно вважаєш, що суспільство, яке вийде зі створених ним ям страждань, може бути чимось іншим окрім дегенеративної і зловмисної мерзоти?

Я скривилася, відчуюючи, що він, можливо, має рацію.

— Ну а Сталеві рейнджери? Яке добро може вийти з цих вбивць і бандитів, яких ти виховав?

— Ми не удаємо, що будуємо суспільство вже зараз, — повідомив мені старійшина Коттедж Чіз. — Ми лише збираємо те, що знадобиться тим, хто буде його будувати. Сталеві рейнджери перечекають цю чуму. І коли ви, зіпсовані істоти, які не мають права називати себе поні, нарешті повинищуюте одне одного через кілька поколінь, Сталеві рейнджери вийдуть у світ, чистий від вас. Ми повстанемо, немов фенікс із попелу. Не як ці перекручені богохульні потвори, крадяні фенікси, але як чисті і справжні, несучи з собою всю славу і знання минулого, щоб створити новий світ для правильних поні.

— І ти будеш їх направляти.

— Так, — прохрипів він, запускаючи сканування для трансферу розуму.

— Ти будеш правити ними?

— Саме так.

— І що завадить тобі стати тираном? Власне кажучи, що завадить тобі повторити помилки старої Еквестрії? Все, що ви зберігаєте, це знання і наука, які вони мали перед падінням. Все, що ви маєте, не врятує поні від нового падіння.

Пристрій почав гудіти. Самоцвіти на шоломі засвітилися. Вогники почали блимати.

— Я врятую, — впевнено заявив старійшина. — Мій інтелект. Моя розсудливість. Звільненість від емоцій та егоїстичних бажань, які призвели до руйнування поні минулого і теперішнього. Гадаю, воно навіть краще, що я не знайшов Книгу. Так я буду мудрішим.

— Ти будеш безсердечним, — сумно мовила я. — Позбавленим співчуття. Позбавленим усіх чеснот, які роблять поні вартими спасіння. Саме чесноти наших сердець роблять нас чимось хорошим. І можуть зробити чимось кращим.

Старійшина стривожено тіпнувся.

— Стій. Що ти робиш?

— Зупиняю тебе, — м'яко сказала я йому. — Віце-президент Стайні-Тех дала Шедоухорн коди для повного вимкнення «Шукача», якщо він колись стане загрозою. Мені варто було використати їх раніше. Саме це я роблю зараз.

— **НІ!**

— Мені дуже прикро, пане Коттедже. Але на цьому пустищі немає місця холодному, безсмертному деспоту, який правитиме світом, керуючись своїм бездушним видінням.

Я відправила код. Світло у Стайні 29 погасло.

Примітка: *Максимальний рівень*

Глава 34: Грань ночі

«Гаааразд. Може, підемо з цього дурдому?..»

Темрява.

Все потемніло. Навіть з'єднувальний термінал здох. От блядь.

Гаразд, не можу сказати, що я цього не очікувала. Повідомлення до Шедоухорн від Скуталу попереджувало, що вимикання мейнфрейму «Шукач» вимкне всі автоматизовані системи. А оскільки мейнфрейм «Шукач» керував практично всім, це означало, що всі системи були автоматизовані.

Я зупинила старійшину Коттедж Чіза. Я лише сподівалася, що це не коштувало Вигнанцям їхньої бази.

Я увімкнула ліхтар на моєму ПіпБаку. Його світло здавалося примарним у пануючій тиші. Перевіривши автомапу свого ПіпБака, я із задоволенням побачила, що завдяки підключенню до з'єднання знайшла вхід до кімнати із мейнфреймом «Шукач». Я піднялася і пішла до входу. Якщо покваплюся, я встигну дістатися туди і перезапустити матрицю заклять у силовій броні Строберрі Лемонейд, перш ніж прилетить Стілхувз.

Я боролася із гнітючим відчуттям паніки. Якщо я щойно зламала Стайню, у мене буде дуже багато проблем.

Тиша панувала недовго. Крики відлунням рознеслися по коридорах. Заходячи в атрій, я пробігла повз двох лицарок, розмову яких почула раніше. Вони бігли до кімнати охорони, ліхтарі на їхніх шоломах робили просіки світла, одна з них досі тягнула за собою возик із сміттям.

Аварійне освітлення увімкнулося по всій Стайні, заливши коридори блякло-помаранчевим. Я полегшено видихнула. Дякую тобі, Епл Блум, за те, що все продумала!

«Вітаю вас, мешканці Стайні 29, — пролунав по всій Стайні милий кобилячий голос із динаміків. — Мене звати Світі Бель, і я... була однією з засновниць Стайні-Тех...»

Я кинула погляд на динамік, повз який пробігала. Що це таке?

«Якщо ви це чуєте, це означає, що мейнфрейм “Шукач”, який керував Стайнею 29 з часу її закриття, щойно було вимкнено, бо він становив загрозу для поні, про яких мав дбати.»

Голос Світі Бель був заспокійливим. Я сповільнила ходу.

«Аварійні субсистеми були активовані, щоб подбати про важливі системи підтримки життєдіяльності і безпеки, — повідомив нам голос Світі Бель. — Нажаль, ці системи мають обмежений строк роботи, і функціонуватимуть лише п'ять років.»

Для поні, ув'язнених у Стайні під зараженням радіацією пеклом, п'ять років були б серйозною проблемою. Для нас це був просто дар небес.

«Боюся, вам доведеться самим придумати, що робити далі. Але не панікуйте. Ви хороші поні, і ви зможете більше, ніж ви вважаєте, якщо лише добре подумаєте. Я знаю, що ви впораєтесь.»

Хай вам щастить, мої маленькі поні.»

*** **

Я зайшла за ріг у технічному крилі, і одразу ж побачила, як кулеметна турель опускається зі стелі, підсвічена пекельним помаранчевим аварійним світлом ззаду. Я різко зупинилася, дивлячись на турель. Каламіті вимкнув всі системи безпеки, коли ми були тут востаннє. Але субсистеми, гадаю, знову їх увімкнули. Але ж тепер, коли Шукач більше не намагається знищити населення Стайні, вони не повинні бути ворожими, так?

Турель клацнула, пікнула і обернулася до мене.

БРА-та-та-та-та-та!

Я пірнула назад за ріг, а кулі почали періщити стіни. Якого хуя?

Новий механічний голос пролунав з динаміків, цього разу анонімної кобили:

«Аварійне вимкнення мейнфрейму «Шукач» успішно завершено. Субсистеми безпеки намагаються визначити природу аварії і надати

допомогу.»

Я почула стрілянину десь в глибині Стайні.

«Аналіз: не працює водяний талісман. Загроза рівня Селестії. Йде спроба зв'язатися із найближчим складом Стайні-Тех стосовно доставки запасного талісману... Не вдалося встановити зв'язок. Склад не відповідає або більше не існує. Йде спроба зв'язатися із допоміжними складами... Не вдалося встановити зв'язок. Допоміжні склади недосяжні.»

Я витягла Літл Макінтош і перевірила набої.

«Аналіз: ворожий захват. Загроза рівня Луни. Застосовані міри проти порушників. Всі мешканці Стайні повинні відступити до однієї з безпечних кімнат до закінчення загрози.»

Я вистрибнула назад до коридору і ковзнула до ЗНС. Моє заклиття націлилося на турель, і я випустила чотири кулі в її корпус. Турель вибухнула зливою іскор після третього влучання.

Я зірвалася в галоп, впевнена, що мейнфрейм «Шукач» був у «безпечній кімнаті». Я хотіла дістатися туди і поставити Строберрі Лемонейд на ноги раніше, ніж кімната буде заблокована. На щастя, потаємний вхід, який використав Коттедж, був на технічному рівні, прямо за наступним...

Я різко зупинилася, оминувши наступний ріг, бо опинилася перед ще двома турелями. Я швидко відступила, а кулі вже рвали повітря за мною.

«Йде пошук мешканців Стайні за мітками ПіпБаків. Кількість мешканців Стайні 29: нуль, — безпристрасно сказав голос. — Кількість мешканців Стайні 29, які досі не у безпечних кімнатах: нуль. Починається блокування безпечних кімнат.»

Лайно!

У мене не було часу перезаряджати Літл Макінтош. Натомість я витягла зебр'ячий автомат і снайперську гвинтівку. Я сподівалася, що мої стрілецькі вміння достатньо покращилися, щоб самотійно

націлилися на кілька нерухомих цілей. ЗНС не призначалося для націлювання кількома зброями, утриманими телекінезом, особливо настільки різними.

Я вистрибнула з-за рогу і якомога швидше прицілилася. Коридор наповнився кулями, що летіли у всіх напрямках. Я відчула удари, коли кілька куль влучили в мій обладунок, але не пробили його. Я відчула палючий дотик на лівій щоці, і значно більш серйозний біль від кулі, що пробила мою праву задню ногу.

Снайперська гвинтівка вистрелила двічі, пробивши дірки у обшивці першої турелі. Зебрятчий автомат пошматував другу, підпаливши її. Турель вибухнула, забравши із собою свого пораненого близнюка.

Я хитнулася, біль пронизував мою ногу. Тепер, коли я не можу бігти, я точно не встигну.

«Безпечні кімнати заблоковано, — оголосив кобилячий голос, повідомивши мені, що це вже неважливо. Часу завжди не вистачало. — Починається запуск нейротоксинного газу.»

Стоп, що?

Я згадала, як лицарка Строберрі Лемонейд кричала мені знищити Коттеджа, заповнивши кімнату газом, але я не знала, що це дійсно було можливо. *«Але Стайні бувають небезпечними, — попереджала нас Стерн у Філлідельфії. — Зазвичай вони мають власну охорону або... незвичайні небезпеки».*

Я панічно крутилася, озираючись навколо. Мені треба було покинути коридор. Але де я могла знайти безпечне місце? Безпечні кімнати вже було заблоковано. Я раптово відчула себе дуже втомленою.

Не маючи кращого вибору, я покульгала назад, до технічного крила. Я хотіла дістатися до майстерні з ПіпБаків. У цьому виборі не було ніякої логіки. Просто це здавалося найкращим місцем для мене. Я, мабуть, не могла нормально думати. Я була такою втомленою.

Втомленою... і важкою.

Цікаво, який газ буде випущено? Чи почую я його? Чи зможу відчувати запах? Чи буде він пекти мої очі і легені? Поки що не було нічого, навіть муті в повітрі. Тріпотіння надії проникло в моє серце. Може, після двохсот років засоби проти порушників вже не працювали. Може, не було ніякого газу. Від цієї думки мені полегшало, але почала трохи паморочитися голова.

Запаморочення. І втома. І важкість...

О ні...

А потім я знову падала у темряву. Я навіть не відчула, як моє тіло вдарилося об підлогу.

*** **

Я прокинулася у клініці Стайні 29. Не моя найулюбленіша кімната у Стайні, особливо в цій.

— Вітаю з поверненням, Літлпіп, — прогримів глибокий голос Стілхувза. — Ми готові йти до Баклінського Хреста, щойно ти будеш готова.

Я відчувала сухість у роті, ніби туди напхали вати. Мій голос був хрипким, коли я спитала:

— Чому я не мертва? — Я відчувала пульсуючий біль у правій нозі, під стискаючою обгорткою з цілющих бинтів.

— Токсин був розроблений, щоб знешкоджувати, а не вбивати. — голос належав Вельвет Ремеді, але я ледве його впізнала. Він звучав так само погано, як і мій. — Або Стайня-Тех не хотіла довіряти аналізу своїх субсистем те, що може знищити цілу Стайню... або вони очікували, що мешканці захочуть взяти полонених. — Вона говорила так, ніби почала швидко сягати того ж самого рівня неприязні до Стаєнь, що і я. — Повірити не можу, що вони пустили газ до клініки.

— Ну, — прохрипіла я, зовсім не здивована, що після вимкнення струму Вельвет Ремеді одразу ж рвонула до клініки, місця, куди поні пішли б по допомогу. — Можливо, вони труїли лише атрій. Врешті, там, де раніше було вікно, зараз велика дірка.

Я підвелася. Нудотна хвиля запаморочення ледве не скинула мене з каталки, на якій я лежала.

— Унннгх. — Я подивилася на Вельвет Ремеді. — Ти в порядку?

— Співати кілька днів не зможу, — похмуро сказала Вельвет. Вона виглядала трохи виснаженою, але, на щастя, неушкодженою. — Але в іншому — так. Всі поні в порядку. І зебра, — додала вона.

— А рейнджери?

— Ізольована броня із дихальними апаратами, — сказав Стілхувз, явно пишаючись технологіями Еплджек. — Газ ніколи нас не брав. Ну, точніше, тих, хто в обладунках.

— Кросс? — спитала я, моє горло боліло. — Строберрі?

— Обидві в порядку. Вони були у безпечних кімнатах Стайні. Я особисто перезавантажив броню лицаря Строберрі Лемонейд.

Я кивнула. Звичайно, кімната охорони була безпечною. Або принаймні арсенал. І зоряний паладин Кроссроудз мала достатньо часу, щоб увійти туди до блокування. Із тону Стілхувза я здогадалася, що Строберрі Лемонейд показала більше вдячності, ніж йому було зручно прийняти. Хотіла б я це побачити.

— Нікого... не підстрелили?

— Ну, тебе, наприклад, — саркастично прохрипіла Вельвет. Потім серйознішим тоном продовжила: — Так. Ще кількох. На щастя, не смертельно, але кілька поні кілька тижнів не зможуть ходити. В одному випадку, боюся, пошкодження необоротне.

Вага шкоди, яку я завдала, знову повалила мене на каталку. Я дивилася на стелю, гадаючи, скільком поні я завдала біль, і як довго вони будуть страждати.

— Добре спрацювала із Коттеджем, — сказав мені Стілхувз, хоча я відчувала напевне, що не заслуговую ні на які поздоровлення. — Старійшина досі живий, але у комі. Його вина, не твоя. Ми помістили його у капсулу підтримки життєдіяльності, він готовий до відправки.

— У комі... — прошепотіла я, і мене наповнив тупий біль, який не мав ніякого відношення до моїх пошкоджень. — Він коли-небудь?..

— Скоріше за все ні, — прямо відповів Стілхувз. Він сказав це так, ніби це було добре.

*** **

— Ви... вибачте.

У мене ком став у горлі, коли я побачила лицаря, який лежав на каталці. Його сильно постріляла одна з турелей, що раптово увімкнулася у спальні для жеребців. Він був без броні; його зміна скінчилася, і він саме ліг спати... лише щоб прокинутися із криком, коли кулі вдарили його в спину, а двоє товарищів-рейнджерів поспішили знищити турель.

Я уявила себе на його місці і задумалася, чи змогла б я коли-небудь спокійно спати.

— За шо? — із гіркістю спитав жеребець. — Гей, це не твоя провина. Якщо хтось і винний, так це Коттедж.

Я так не вважала. Зблизившись, я поклала копито йому на плече.

— Чи можу... я щось зробити?

— Гадаю, ти зробила достатньо, — відказав він, потім подивився із вибаченням, коли я здригнулася.

Я кивнула і розвернулася, щоб піти.

Каламіті і Ксеніт йшли по коридору до мене. Я шоковано зупинилася, коли побачила ріг Ксеніт. На мить я подумала, що зебру перетворили на єдинорога... невдало. Але я швидко помітила ремені, що тримали у неї на лобі металеву пластину, з якої стирчав загнутий, зловісний ріг. Я всміхнулася попри свою меланхолію.

— Бачу, ти нарешті отримав можливість зробити шолом пекельних гончаків, — сказала я Каламіті, в той час як іржавохутрий пегас зупинився, щоб відкрити крилом урну для сміття. Тепер я впізнала

предмет зі схеми, яку ми знайшли на дванадцятій електростанції Гіпокампус. Кілька пазурів пекельних гончаків були зліплені дивоклеєм у винятково летальний ріг.

— Ага! — гордо сказав Каламіті, витягуючи зі смітника стару пачку сигарет. Ксеніт виглядала значно менш збудженою.

— Використання такої зброї невластиве стилю Занепалого Цезаря, — зауважила вона, її екзотичний голос набув похмурого тону. — Але пегас навів вдалий аргумент, що одних копит недостатньо проти щита алікорнів.

Я блимнула.

— Ми... очікуємо на нові проблеми з алікорнами? — нерішуче спитала я. Мені пригадалося попередження про алікорнів у Кантерлотських руїнах. — Я вважала, що ми на місії від Богині. Вони напевне нас пропустять.

Засунувши пачку сигарет у торбу, Каламіті нахмурився із виглядом суворого дискомфорту.

— Ну... Скажімо так, нам краще не ризикувати.

*** **

Буря минулої ночі поступилася місцем легкій мряці, коли Каламіті ніс *Небесного Бандита* поміж темних, скелетоподібних останків того, що колись було мейнкеттенськими хмарочосами. Ми прямували до Баклінського Хреста у частині міста, яку я досі не бачила.

Вельвет Ремеді заворочалася, повертаючись із кулі Флатершай вже вдруге, звідколи ми покинули Стайню 29 сьогодні вранці. Я відвела очі, уникаючи погляду з шолому Стілхувза. Всі мали право трошки усамітнитися.

— Я дещо не розумію, — визнала Вельвет Ремеді, дивлячись на мене, коли відклала кулю. Її голос досі був хрипким, але не настільки, як кілька годин тому.

Я була не в настрої для розмови. За моїм наполяганням, мене привели до всіх вигнанців, які постраждали при активації систем

безпеки. Я вибачилася перед кожним. Більшість були ввічливими, а деякі навіть подякували мені за те, що я розібралася із Коттеджем і до того ж, можливо, знайшла два місця, де могли бути запасні водяні талісмани. Лише один накричав на мене. Їх мало бути більше.

— Літлпіп, ти казала, що Ред Ай говорив про контроль над сонцем, місяцем і погодою. Але навіть Богиня Селестія не могла контролювати погоду по всій Еквестрії. Невже він дійсно очікує, що імітація того, на що перетворилася Тріксі, зробить його могутнішим за Селестію?

Я знизала плечима, не бажаючи балакати. І, відверто кажучи, я не мала жодної гадки.

Вельвет Ремеді похитала головою.

— Власне кажучи, навіщо зосереджуватися на сонці й місяці? Або Селестія і Луна десь там нагорі направляють їх, як робили завжди... — Вельвет кинула погляд на Каламіті, їхні очі зустрілися, коли він озирнувся через плече до нашої розмови. — ... або Каламіті правий, Богині просто мертві, сонце і місяць самі непогано пораються.

І це означало б, що у Богинях насправді ніколи не було потреби.

— Звичайно, бути їх рушієм було б символом статусу, — сказала Вельвет. — Але Ред Ай здається... практичним. Навіщо перетворювати себе на... щось подібне до неї, щоб зробити те, що не потрібно робити?

Каламіті відхилився від почорнілого кістяка будинку, з якого раптово вилетіли дюжини голубів. Я зісковзнула зі своєї лавки, коли пасажирський фургон нахилився, і так вдарилася задньою правою ногою, що у мене сльози потекли з очей. Паєлайт відскочила від Вельвет і вилетіла крізь одне з вікон у відкрите небо, кинувшись у погоню.

Блимнувши, я подумала над тим, чи варто залізти назад на лавку. Лавка була значно зручніше, але лежачи на ній я ризикувала знову впасти. Я вирішила просто залишитися на підлозі.

— Хіба не очевидно? — сказала Ксеніт. — Він бажає, щоб йому поклонялися, як Богу. Як можна стати ним краще, ніж прийнявши роль

ваших Богинь?

Я похитала головою.

— Не думаю, що справа в цьому. — Ред Ай говорив так, ніби він виключає себе з рівняння. Так, ніби це буде схоже на смерть. Чогочого, а манії величі у нього немає.

— Ви всі просто виходите з помилкового припущення, — сказав до нас Каламіті.

Ми всі обернулися до нього.

— І що ж це за припущення? — спитала Вельвет голосом, який був би муркотінням, якщо б не наслідки газу.

— Ви кажете так, ніби сонце і місяць роблять те, що мають робити, — відповів Каламіті, пролітаючи між обваленими і небезпечно скошеними містками, які простяглися між двома нахиленими вежами. Кілька кровокрилів гніздилися знизу. — Як я чув, Селестія піднімала сонце на початку дня, потім опускала на ніч. Луна піднімала місяць, потім прибирала його на світанку. Таким мав бути порядок речей, так?

— Ну, так, — відповіла Вельвет. — Звичайно. Але ж очевидно, що це й досі відбувається. Раніше була ніч, тепер день, а потім знову буде ніч, як по годиннику.

— О, це ся відбуває, але зовсім не як по годиннику. Я можу сказати, же коли ще був малим, то дуже часто бачив сонце і місяць в небі *одночасно*.

Вельвет і Ксеніт охнули. Я хитнулася. Навіть цей образ здавався... чимось із пророцтв про судний день. Сонце і місяць ніколи не ділили небо. Це було *неприродно. Богохульно*.

— Зазвичай це бувало рано вранці, ніби вони не могли вирішити, кому треба виходити. Вони здичавіли, гадаю. Як і погода. — Каламіті почав граціозний поворот, від якого *Небесний Бандит* нахилився так, що нам відкрився краєвид на сірувато-синій простір океану за Мейнкеттенською гаванню. Я бачила кілька вогників, які сяли з Поні Дружби на її маленькому острівці у бухті. Штормові хмари над морем

ставали чимдалі темнішими, а небокраю було не видно за важкою сірістю дощу.

— Це не дуже часто бувало, але достатньо, жеби жоден пегас не забував, же ніхто їх більше не направляє. — Каламіті пирхнув. — І це не завжди буває вранці. Одного разу просто вдень, десь через покоління після війни, сонце і місяць були в небі не лише одночасно, вони були в одному місці! Ніби вони ся зіткнули абощо.

Я була в шоку, нахажана тим, що змалював Каламіті. Поні в моїй голові намагалася щось сказати, але жодна розпусна згадка Богинь не могла зрівнятися із богохульством цієї події.

— Мене там, звичайно, не було, — сказав нам Каламіті. — Але я видів фотографії. Сонце ся перетворило на великий чорний диск, що випромінював червонувате сяйво, ніби настав кінець світу. Багато пегасів так і подумали. Були заколоти. Почали гинути поні. Анклав ся втрутив, відновив мир. Гадаю, саме тоді вони і прийшли до влади.

*** **

Був вже пізній вечір, коли я вперше побачила Баклінський Хрест.

Хмарочоси залишилися позаду, і Мейнкеттенські руїни перетворилися на сірий лабіринт розвалених і розплющених будівель, що розходилися від мейнкеттенської зони вибуху. Ми чітко бачили, де спрацювала крада-бомба. Те, що колись було міським центром Мейнкеттена, було стерто до фундаментів у великому радіусі. Зона вибуху була практично абсолютно рівною, за виключенням рідких ліній, де вибух пройшов по підземним тунелям. Вона блищала, немов скло.

За мейнкеттенською зоною вибуху, за милями розтрощеного міста, землю розсікала мутна ріка. Її береги відзначали межу між Мейнкеттеном і Бакліном, одним з найбільших передмість Мейнкеттену. Баклінський міст колись перетинав ріку. Це була одна з головних історичних споруд Мейнкеттена — величезний, багатошаровий підвісний міст, із великими цегляними підпорами, в яких навіть здавалася житлова площа. Баклінський міст обвалився з

обох кінців, залишивши посеред ріки лише одну підпору, від якої над водою йшли шматки дороги в обох напрямках. Під правильним кутом це виглядало ніби величезний хрест. Маленькі струмки дощової води стікали з обох кінців; вітер підхоплював воду туманними бризками.

Точка зустрічі для обміну зі Сталевими рейнджерами була на цьому боці ріки. Тому я стривожилася, коли Каламіті перелетів її, майнувши над водою.

— Тримайтеся!

— Що? — спитала я, залізаючи на лавку і витягаючи свій бінокль. Спочатку я глянула на потріскані залишки стоянки, яка, гадаю, і була нашим пунктом призначення. І дійсно, знизу кілька паладинів дивилися на мене крізь візори. І ще кілька чекало в руїнах далі. Я помітила принаймні дюжину.

Вони планували влаштувати на нас засідку чи просто захищали себе на випадок, якщо ми спробуємо їх підставити? Я показала Стілхувзу, що я помітила.

— Перевір, щоб зброя була заряджена, — відповів він. Потім обернувся до Каламіті. — Куди ти летиш?

Я обернула свій погляд до Баклінського Хреста, помітивши ще більше рейнджерів між уламками возів і захисними барикадами. Було кілька турелей (деякі змонтовані на нижній частині мосту, що, вочевидь, захищало його від кровокрилів), і я помітила кілька танкоподібних ботів-вартових, що патрулювали територію. Між ярусами і колонами підпори було збудовано додаткові структури, які доповнювали житловий простір, що вже існував у підпорі. Рядок кранів тримав кілька маленьких човників за краєм огорожі мосту. В цілому мейнкеттенська цитадель Сталевих рейнджерів виглядала тісною, але до смішного безпечною.

Їм знадобився б значний час, щоб відправити підкріплення. Їм довелося б робити це човнами.

Я помітила в ріці інші човни — малі й легкі, що відштовхувалися від води за допомогою величезних вентиляторів. Кілька таких бігали

по воді, немов комахи, біля невеличкого селища на березі у тіні Баклінського Хреста.

Колись, за часів старої Еквестрії, будинки були торговим центром, в якому, вочевидь, домінували дві конкуруючі кав'ярні. Вони змагалися у тому, щоб перемогти одне одного в рекламі, і кульмінацією їхньої боротьби були велетенські рекламні щити обох кав'ярень у своїх кутах торгового центру. Щит «Кухля Джави» обвалився, пробивши дах сусідньої «Пральні Санні Садс¹». Протилежна щит сильно постраждав від диму і віку, на ньому залишилися лише чотири читабельні літери: арба.

Мешканці Арби оточили асфальтовий майданчик, що колись був безкоштовною стоянкою торгового центру, пасажирськими і вантажними фургонами, використовуючи листи металобрухту для посилення барикад. Захист був непоганий, але у порівняння з Баклінським хрестом маленьке селище виглядало як мішень.

Кілька вивісок з магазинів торгового центру, включаючи вивіску з «Кухля Джави» розміром зі шкільну дошку, були складені до купи, створюючи ворота, які можна було відкривати і закривати за допомогою системи ланцюгів і блоків. Зверху поні зробили напис: «Арба. Найдружніше місто на пустищі!» Ворота повільно піднімалися вгору, випускаючи торговий караван з міста.

Я знала, що привернуло увагу Каламіті ще до того, як побачила їх.

Промочені дощем поні, які рухалися серед руїн, влаштовуючи засідку на караван, не були схожі на рейдерів. Їм бракувало йобнутого вигляду у дусі «бич понства». Ніяких намист із кісток поні або кьютімарок у вигляді закривавленої зброї. Вони виглядали як прості бандити.

— Ем... Каламіті? Може, нам варто просто відлякнути їх?

— Жеби вони натомість могла напасти на наступний караван? — грубо спитав Каламіті, копнувши перезарядку свого бойового сідла. — Ти ся збираєш просити вибачення в усіх, кого вони вб'ють після того, як ми їх відпустимо?

Це було боляче. Я заткнулася.

Їх було дев'ять. Я бачила, як кілька з них цілилися з гвинтівок у напрямку Арби. Одна, синювато-сіра єдиноріжка, левітувала важкий автомат наготові. Якщо ми не втрутимося, це буде бійня.

Каламіті прицілився у першого бандита і відкрив вогонь. Один подвійний постріл з його сідла, і поні впав, втративши частину голови.

Бандити разом почали крутитися, видивляючись, звідки було зроблено постріл. Лише одна з них додумалася подивитися в небо. Каламіті вистрелив знову, саме в ту мить, коли поні вказала вгору і попереджувально крикнула своїм товаришам. Одна з куль Каламіті вп'ялася у нижню частину копита, яким вона вказувала, розваливши її передню ногу. Друга вдарила в її товстий шкіряний обладунок. Вона впала, сильно поранена.

Паєлайт злетіла перед нами, пірнувши вниз до бандитки. Дивовижна мисливиця випустила вибух зеленого полум'я, підпаливши поранену бандитку. Я чула її крики, доки вона згоряла живцем.

Решта бандитів, яких залишилося семеро, пірнули у краще укриття, направивши зброю вгору. Один чорнохутрий земний поні із обрізом націлив свою зброю на Паєлайт.

БАМ! Прекрасний крадяний фенікс болюче скрикнув і впав з неба, відскочив від одинокої стіни і впав у смітник. Вельвет Ремеді перелякано закричала.

— Каламіті, приземли нас негайно! — крикнула вона.

Дюжини куль із іскрами відскакували від *Небесного Бандита*, викликаючи металеву луну. Я підняла зебр'ячий автомат і подивилася у приціл. Інші поні стріляли в нас, але для дробовика чорного жеребця відстань була зовеликою. Натомість він сховався за поштовою скринькою, шукаючи кращого укриття. Я викликала своє заляття націлювання і прицілилася. Він добре сховався; важкувато буде його підстрелити...

Я зупинилася. Прибрала зебр'ячий автомат і витягла снайперську гвинтівку. Я вирішила, що бронебійні набої проб'ють поштову

скриньку наскрізь. Але справжньою причиною було те, що я не хотіла підпалювати цих поні. Здавалося неправильним отак їх убивати.

Але я все одно збиралася вбити їх. Невже це врешті й робило мене «зіпсованою добротою»?

Каламіті накренився і знову вистрелив. Одна з бандитів на власному досвіді зрозуміла, що її укриття не було достатньо хорошим. Вони крикнула, коли одна з куль зачепила її стегно, інша відскочила від бетонного уламка, за яким вона ховалася, із дощем білого пилу.

— Курво, стань там, де я тебе бачитиму!

Глибокий голос Стілхувза іронічно зауважив:

— Не думаю, що вона тебе послухається. — Він підійшов до одного з розбитих вікон фургону і попередив нас, щоб ми відійшли. Ракетниця, вбудована в його бойове сидло, відкрилася. Дві ракети вилетіли з неї, їхній слід наповнив фургон задушливим димом. Я кинулася до вікна, більше щоб дихати, ніж щоб бачити, і побачила, як ракети влучили в бетонний щит бандитки, рознісши його на шматки. Тіло кобили криваво розірвало на клапті летючими шматками бетону.

Ще постріли. Цього разу не від бандитів і не від нас. Кілька озброєних поні бігли з Арби, стріляючи у бандитів з пістоль та рушниць. Інші йшли захищати торговців.

Решті бандитів довелося розділяти свою увагу. Сірувато-синя бандитка-єдиноріжка обернула свій автомат до наступаючих поні з Арби і відкрила вогонь, шалено поливаючи їх кулями. Городяни поховалися серед уламків старих колісниць і повалених стін того, що колись було стоматологічною клінікою. Біля брами один з поні відкинув торговця з лінії вогню, отримавши кілька куль в бік. Ще більше вдарило важко навантажену двоголову худобу торговця, яка замукала від страху і болю.

Це порушило мій бойовий ступор. Я левітувала снайперську гвинтівку перед собою, подивилася крізь приціл і відправила три бронебійні кулі крізь поштову скриньку. Чорний жеребець

перекинувся, він стікав кров'ю, його боки важко здіймалися про кожному вдиху.

Каламіті у своїх спробах приземлитися для Вельвет підлетів достатньо близько, щоб я почула крик жереб'яти, який раптово вибіг з-під купи металевих ящиків.

— Тату!

О ні. Ні. Щоб мене Селестія сонячним спалахом згвалтувала, ні.

Жереб'я підбігло просто до впалого жеребця, кинулося до вмираючого батька... і прямо на лінію вогню.

Що я наробила?

Щит Вельвет Ремеді спалахнув над жереб'ям і його впалим батьком. Я прибрала свою зброю, відчуваючи, як крижане заціпеніння охоплює мене. «Вони бандити», — намагалася сказати я собі. Але я не була готова до бандитів із сім'єю.

«Будь ласка, — молилася я Селестії, — не дай батьку загинути». Батьку... у якого я засадила три кулі.

Внизу постріл з гвинтівки одного з бандитів влучив прямо в груди одній кобилі з Арби. Вона впала, кашлянула кров'ю раз, другий... і більше вже не кашляла.

Автоматичний гранатомет Стілхувза розривав мої барабанні перетинки, роблячи просіку вибухів у захисту бандитів, вбивши двох і змусивши інших тікати. Черговий подвійний постріл Каламіті завалив на бігу одного з бандитів, його кров заляпала зламану стіну за ним. Ще одна отримала кілька пострілів від городян Арби. Більшість куль відскочили від обладунку бандитки без особливого ефекту, але влучний постріл пробив її око. Постріл змусив її відкинути голову назад, її чорна очниця, оточена кров'ю, безглуздо подивилася на нас, вгору. Непрошене кошмарне видіння сонця і місяця, що ділили небо, ставши чорним диском, оточеним вогнем, розквітло в моєму розумі. Я нестримно затремтіла.

Коли кобила впала, останній бандит розвернувся і почав тікати до руїн. Двоє поні з Арби погналися за ним. Я бачила, що Каламіті бажав до них приєднатися, але Вельвет дуже хотіла дістатися до Паєлайт. Фургон захитався у повітрі, коли Каламіті прийняв рішення. Потім ми розвернулися і опустилися на найближчу ділянку дороги.

Вельвет Ремеді вистрибнула крізь одне з вікон ще до того, як ми остаточно приземлилися. Її теж очікував важкий вибір. І батько, і Паєлайт вже могли бути мертві. Якщо хтось із них вижив, було малоймовірно, що вони протягнуть достатньо довго, щоб вона змогла подбати про іншого. Вона зупинилася, подивилася спочатку в одному напрямку, потім в іншому. Я бачила, як її ноги затремтіли. Із болісним криком вона зробила свій вибір. І якомога швидше галопом побігла до Паєлайт.

На бігу вона засвітила ріг, відкриваючи одну зі своїх торб-аптечок. Цілющі бинти, зілля і ліки посипалися з неї.

— Ксеніт, Літлпіп, будь ласка, допоможіть йому! — голосно благала вона, залишаючи нас позаду.

Підхопивши телекінезом медикаменти, я побігла до батька і його жереб'яти, Ксеніт галопувала поряд зі мною.

*** **

— Ви... не заберете... мого сина... — слабо прохрипів чорний жеребець, коли двоє поні з Арби відтягували від нього жереб'я. Мокра грива хлопчика звисала йому на очі, вода з неї змішувалася зі сльозами, він пручався, намагаючись повернутися до жеребця.

— Ми добре про нього подбаємо, — м'яко пообіцяла одна кобила з Арби. — Виховаємо як свого.

Ми з Ксеніт робили все, що могли. Але ми двоє не дорівнювали одній Вельвет Ремеді. А коли я побачила рівень пошкоджень, то подумала, що навіть вона не змогла б врятувати його без допомоги цілої клініки. Натомість болезаспокійливе хоча б притупило його біль. Його останнє дихання було неглибоким. Його затуманені очі вже не бачили.

Я сама ледве його бачила через сльози в моїх очах.

— Я не... дозволю... — Решта речення загубилася в останньому видиху.

Жеребець був мертвий.

Я пошкандибала геть, важко дихаючи, з моїх очей капали сльози. Я вбила його. Я вбила батька жереб'яти.

Мені було важко дихати. Я намагалася придумати хоч щось, щоб виправити це. Але мертвих не виправиш. Я ніяк не могла виправдатися ані перед батьком, ані перед його жереб'ям. Я це знала, і це мене вбивало. Я це заслужила.

Мої вуха вловили скрипучий звук коліс і хлюпання копит по калюжах. Я обернулася і побачила, як з Арби наближається поні, впряжена у віз. Вона була міцною єдиноріжкою персикового кольору із возом за кьютімарку, під якою мала шрам. Її хутро мало ознаки радіаційного отруєння. Вона дружньо помахала на знак вітання, я в'яло махнула у відповідь. Її ріг засвітився м'яким коричневим світлом, яке огорнуло батька і левітувало його тіло на віз, поклавши чорнохутрий труп зверху інших тіл. Арба збирала мертвих, як своїх, так і бандитів.

— Що? — слабо спитала я.

— Ну, хтось же ж має їх поховати, — відповіла зеленохутра кобила з Арби із на диво помаранчевою гривною. Я відчула ще один укол болю, коли зрозуміла, що хороші поні з Арби обходилися із трупами ворогів краще, ніж я з тілами тих поні, які були мені небайдужі. Образи скелетів Пінкі Пай і Епл Блум ширяли в моїх думках.

Я зрозуміла, наскільки я була не варта прихильності Хоумідж. Я не заслужила друзів, яких знайшла. Я не могла більше так продовжувати. Я не могла більше це робити. Я мала робити краще.

Я мала бути краще.

Вельвет Ремеді з'явилася із сльозами на очах. О Богині, ні. Невже і Паєлайт?

Але цього разу мої хвилювання були марні.

— Вона виживе, — оголосила Вельвет Ремеді. — Якщо б дробовик був у кращому стані, тоді була б зовсім інша справа. Але вона в поганому стані. Ми маємо віднести її до якогось радіоактивного місця в найближчі кілька годин, щоб вона могла нормально вилікуватися.

— Ви шукаєте радіацію? — сказала одна з мешканців Арби, поні молочного кольору із довгою коричневою гривою і вродженим дефектом, який залишив її лише з одним оком. Вона підійшла і дружньо потисла копито Вельвет. — Тоді варто піти до розплідника БПГЗА вище за течією. Стережіться радігаторів. І не вбивайте їх.

— Бепегза? — здивовано спитала я, отримавши у відповідь лише різкий кивок.

Мій погляд випадково впав на її стегно. Її кьютімарка виглядала як кілька гострих зубів, можливо, зубів радігатора. Під її кьютімаркою теж був невеличкий шрам. Здається, маленьке тавро, воно нагадало мені про тавро, яке знищило кьютімарку Каламіті.

— Розплідник? — спитала Вельвет Ремеді. — Розплідник кого?

— Радігаторів, звичайно. Ви хіба прослухали? — відповіла кобила.

— О, — ввічливо відповіла Вельвет. — Літлпіп... ходімо.

Я заціпеніло кивнула і почваланала до *Небесного Бандита*. Стілхувз досі був там, наглядаючи за коконом підтримки життєдіяльності, що був прив'язаний до даху. Стан старійшини Коттедж Чіза не змінився. Каламіті витягав стару валізу з іржавих уламків колісниць. Мій маленький сміттяр.

— Гей, поверніть ся, чуєте? — гукнула зелена кобила із помаранчевою гривою. — Ми будемо обідати.

*** **

«Вже втретє за цей місяць мені довелося зупиняти сварку пана Бінса² і Ямоки³ Джо. Це почалося, відколи Джо відкрив цей новий “Старбакд⁴” навпроти “Кухля Джави” пана Бінса. Спочатку вони просто намагалися переграти один одного, знижуючи ціну. Потім

зник вантаж із кавовими зернами, і Ямока Джо почав кидатися неприємними звинуваченнями. Абсолютно необґрунтованими, як виявилось. Вантаж повернули до Філіладельфії через якийсь системний “глюк” у терміналі “Старбакда”. Терпіти їх не можу. Вони занадто не-понські.

Але вчора Ямока Джо розкрив нову рекламу для Гарячої Кави “Старбакд”, і йо-майо! Ще ніколи в житті мені так не хотілося купити каву, хай навіть на знак поваги. Я не знаю, чим ця “гаряча” кава відрізняється від будь-якої іншої, але пан Бінс від цієї реклами просто кипів. Сказав, що це “кричуще використання сексу заради продажу кави”, і, гадаю, він був абсолютно правий. Пан Банс зібрав юрбу місцевих поні, щоб прямо перед закладом Джо викривати бідолаху як аморального дегенерата — типове дитяче мислення — і дратувати клієнтів. Коли я прийшла їх рознімати, одна зі старих кобил вдарила мене своїмтранспарантом. Ямока Джо вийшов допомогти, і я навіть оговтатися не встигла, а пан Бінс і Ямока Джо вже горлали один на одного, і здавалося, що зараз почнеться бійка. І те, що дурний брехливий пудель пані Уезер⁵ зірвався з повідка і додавав до сварки свій галас, від якого тріскалася голова, теж справі не допомагало.

Я втихомирила їх, і пішла прямо до Спритної Допомоги підлататися. Повірити не можу, що кинула свою роботу у Мейнкеттені заради цього лайна.»

Валіза, знайдена Каламіті, виявилася замкненою. Відкривши її, я знайшла стару форму охоронниці, шокер, проїзний Чотирьох Зірок на лінію Луни на чотири місяці і комікс «Кобили-мечниці», на обкладинці якого було зображено до смішного сексуалізовану кобилу у такому ж сміховинному обладунку, що оголював стегна, і з мечем у зубах; вона стояла навпроти чудовиська, яке нагадувало гібрид велетенського яо гуая і Найтмер Мун, а за її спиною скулився жеребець із розчахненими від переляку очима. Окрім цього у валізі ціла купа аудіозаписів. Більшість з них зіпсувалися настільки, що врятувати їх було вже неможливо, але вісім з них я змогла залити на свій ПіпБак.

Мій ПіпБак докірливо клацав мені.

Каламіті, тягнучи за собою *Небесного Бандита*, облетів навколо руїн кричущого, зелено-рожевого інкубатору зі статуєю мультяшного усміхненого алігатора перед будівлею. Інкубатор був розташований між Мейнкеттенським берегом похмурої ріки і групою залізничних рейок, які перетинали вулицю, що вела до нього. Повсюди були розкидані цистерни, з більшості з яких витікала токсична рідина. Коли здетонувала крада-бомба, потяг зійшов з рейок, розливши свій вантаж радіоактивних відходів на кілька кварталів. Інкубатору дісталось найгірше. Кілька вагонів відлетіли у будівлю і її басейни, розбивши їх вщент.

Будинок Престарілого Гаммі і Заповідник Алігаторів

Я помітила принаймні дюжину радігаторів, що тинялися у басейнах і уздовж берега. Крізь розбиту стіну інкубатора я бачила рухи тіні легендарного радігатора, який розміром був не менше вагону.

— Всередину ми не підемо, — проголосила я. Кобила з Арби просила нас не шкодити місцевій дичині. Я не зовсім розуміла, чому, оскільки радігатори явно становили загрозу для міста нижче за течією. Я підозрювала, що турелям під Баклінським Хрестом регулярно доводилося стріляти не лише по кровокрилам. — Той, що всередині, такий здоровенний, що зможе проковтнути мене цілком.

Вельвет Ремеді заржала:

— Нам і не знадобиться. Просто приземли нас на дах, Каламіті. Я знайду Паєлайт якесь затишне місце для відпочинку. — Вона сумно подивилася на поранену птаху, загорнуту у ковдру. Фенікс кахикнув і здригнувся, від чого моя подруга ще більше захвилювалася.

— Гаразд, — відгукнувся Каламіті. — Але швидко. Цей дах і так ся на шмарклях тримає.

— Як гадаєте, чому ті поні попросили нас не вбивати цих звірів? — поцікавилася Ксеніт.

— Я повім тобі, чому, — засміявся Каламіті. — Бо радігатори дуже смачні!

Вельвет Ремеді скривилася, а Ксеніт виглядала так, ніби їй було зле. Я, з іншого боку, відчувала, що втратила гарну можливість в свій перший день зовні. Я навіть не подумала вбити і приготувати одного з радігаторів біля меморіалу Біг Макінтоша.

Каламіті підніс нас до даху. Він приземлився, цокнувши копитами. Роздався застережливий тріск, і дах небезпечно просів. Я підозрювала, що Каламіті мав рацію.

Вельвет Ремеді вийшла, левітуючи загорнуте тіло Паєлайт поряд із собою, і пішла, обережно рухаючись по нестійкій поверхні, до купи ящиків у кутку будівлі.

— Я залишу тебе тут ненадовго, — тихо проворкувала Вельвет. — Тут багато гарної, теплої радіації. Ти дуже швидко одужаєш.

Клацання мого ПіпБака наполягало, що це дійсно так. І що нам всім варто випити антирадіну, щойно ми заберемося звідси.

Вельвет не помітила натискну плиту. Я, відверто кажучи, теж. Клята штука була добре замаскована. Вельвет майже дійшла до ящиків, коли наступила на неї. Один з ящиків вибухнув різнобарвними стрічками, конфетті і блискучками. Звуки труб розірвали повітря, і кілька двохсотрічних кульок... не зробили нічого, бо просто лежали на дні ящика, здуті і брудні від гниття.

Вельвет Ремеді від несподіванки панічно відскочила назад на кілька футів. Вона приземлилася на всі чотири копита із легким ударом.

Дах провалився під нами.

Я відчула жахливу, хитку невагомість, коли *Небесний Бандит* нахилився і почав падати у пусте місце, де щойно була половина даху. Каламіті швидко махав крилами, знову піднімаючи нас у повітря, а я простягнула свою магію, щоб охопити Вельвет Ремеді і Паєлайт левітаційними бульбашками.

Кілька шматків стелі хлюпнулися у басейни вниз або дзенькнули об металеві містки. Крихкий гуркіт роздався з будівлі під нами.

Вельвет і Паєлайт повільно летіли вгору до *Небесного Бандита*. Вочевидь, нам доведеться знайти інший притулок для Паєлайт на час її одужання.

Здоровенна голова легендарного радігатора виринула з дірки. Я ледве встигла відтягти Вельвет і Паєлайт, луски істоти зачепили Вельвет Ремеді і вибили її з левітаційної бульбашки.

Вельвет впала. Вугільнохутра єдиноріжка вдарилася в бік чудовиська, зісковзнула по його лусці і впала до басейну із значно меншими радігаторами.

Велетенський радігатор крутнувся, відкрив пащу і спробував вкусити *Небесного Бандита*. Із сумішню жаху і сміху я зрозуміла, що чудовисько не має зубів. Величезні щелепи стиснули наш транспорт, погрожуючи затягти нас униз, доки чудовисько смоктало *Небесного Бандита*. Каламіті зойкнув, його тіло вдарилося об криву балку, ледве не зачепивши її крилом, його безпорадно мотало у повітрі.

Вельвет Ремеді бовталася, намагаючись тримати голову над водою, а менші радігатори наближалися. Плавання не було з тих вмінь, які зазвичай можна надбати у Стайні. Найближчий радігатор відкрив свою пащу, демонструючи ряди бритвено-гострих зубів. Вельвет гарячково кинула у нього анестетичним закляттям. Потім охопила паралізовану істоту копитами, ніби рятувальне коло.

Велетенський радігатор тягнув нас до інкубатора. Все ще не бажаючи вбивати істоту, я вперше за довгий час витягла самостріл з отруйними дротиками і почала раз за разом стріляти у м'які тканини його глотки.

Легендарний радігатор відпустив нас, захитався і впав назад у басейн. Сплеск викинув Вельвет Ремеді з басейну разом із кількома дуже не-беззубими радігаторами. Каламіті із гарчанням замахав крилами, повертаючи контроль над фургоном.

Я знову огорнула Вельвет Ремеді телекінетичним полем і підняла її з підлоги, кілька радігаторів клацнули щелепами там, де вона щойно була.

— План Б? — спокійно спитала Ксеніт.

*** **

«Я саме почала відмокати у розкішній ванні, коли отримала терміновий виклик з торгового центру. Пані Уезер заявила про пограбування. Прийшла я туди, вся мокра, форма прилипла до хутра, і тут дізнаюся, що грабіжник це новий автомат Санні Садса із Спаркл~Колою, і вкрав він одну монету. Вона, вочевидь, натиснула кнопку тієї нової Спаркл~Коли Радс, а автомат дав їй звичайну Спаркл~Колу. Який кошмар.

Робітник Санні Садс, звичайно, ніяк не міг влізти в автомат. Я могла б зробити це ломом, але тоді мене б оштрафували за пошкодження. Натомість я дала їй свою монету. Яку вона одразу ж сунула в автомат, натиснула ту ж кнопку і отримала, хай їй грець, той самий результат. Гадаю, мене варто нагородити за те, що я утрималася від використання шокера на цій старій карзі.»

Одну годину і кілька пакетів антирадіна по тому, *Небесний Бандит* пролетів над визначеним місцем зустрічі. Сталеві рейнджери змінили свою диспозицію. Багато допоміжних рейнджерів тепер ховалися у місцях, в які не можна було націлитися з повітря. Або так, або вони просто пішли, але такий варіант здавався мені дуже сумнівним.

Я облизала рота. Антирадіна на смак був як прогірклий апельсиновий сік, а присмак, який він залишав по собі, якимось чином був ще гірший. Я підозрювала, що якась поні вирішила зробити фруктовий смак антирадіна меркетинговим ходом. Я бажала зустріти цю поні і вистрелити у неї отруйним дротиком.

Паєлайт відпочивала на одній з цистерн, купаючись у радіації. Величезні радігатори не повинні дістати до неї, якщо тільки вона не впаде з цистерни. Вельвет Ремеді сиділа на безпечній відстані, саме за межею радіоактивної зони, і дивилася крізь мій бінокль. Вона тримала

напоготові анестетичне закляття на випадок, якщо Паєлайт впаде або один з радігаторів здогадається, як дістатися до її схованки, а також бойовий дробовик і достатньо набоїв на випадок, якщо цього буде недостатньо.

Коли Каламіті заходив на посадку, дощ нарешті вщух.

Ми, без нашої поні-медика, приземлилися на краю парковки перед вісьмома сталевими рейнджерами, яких ми бачили, і ще кількома, яких не бачили. Якщо вірити моїй ІП, одна з них була відкрито ворожою, червона цятка у морі вогників на моєму компасі, хоч вона і терпляче стояла на своєму місці, як і всі інші.

Ми чекали, доки Каламіті випряжеться з *Небесного Бандита* і обтруситься від дощу. Потім він злетів і відчепив ланцюги, які тримали капсулу життєзабезпечення старійшини Коттедж Чіза на даху. Я левітувала капсулу вниз, а Каламіті схопив Грім Спітфайр і злетів у повітря. Стілхувз забурчав і пішов попереду. За ним я, левітуючи капсулу. За мною — Ксеніт.

Атмосфера була ніби гумова стрічка, натягнута на межі розриву.

— Богині, мені це не подобається, — тихо пробурмотіла я. Я огорнула всю свою зброю телекінезом, хоч вона досі була зачохлена. Все було заряджене бронебійними або магічними набоями. Мої вуха були нашорошені, намагаючись почути, як сталеві рейнджери, яких ми не бачили, пересувалися на кращі позиції, їхні маленькі вогники рухалися туди-сюди на компасі моєї ІП.

Підійшли двоє сталевих рейнджерів. Одна з них був єдиноріжкою-писцем, вдягнуною у робу з довоєнної бронетканини. Інша була тим червоним вогником на моєму компасі, паладин, бойове сидло якої мало дві протитанкові гармати. Інші стояли напоготові, відкривши збройні відсіки на своїх бойових сидлах.

— Ми чекали на зрадників Сталевих рейнджерів, а не на одного зрадника і купку дикунів, — прогарчала пані ворожість. Потім вона нахилила голову, дивлячись на Стілхувза. — Але, здається, сам

Стілхувз удостоїв нас своєю присутністю. Тож скажи мені, Хуві, вони тепер дійсно називають тебе старійшиною?

Хуві?

— Я прийняв цю посаду, — коротко сказав Стілхувз. — Гадаю, ви маєте на обмін декого, хто бажав би приєднатися до нас? Давайте її сюди, забирайте вашого старійшину і йдіть з миром.

— О, лицар Ент Міт⁶? — сказала єдиноріжка із ноткою жалю, якого в її очах не було. — Боюся, вона не зможе до нас приєднатися. Вона впала з моста, намагаючись уникнути ув'язнення.

Я відчула, як шкіра у мене на загривку напружилася. Стійка Стілхувза не змінилася. Новини нібито ніяк не вплинули на його голос, хоча я підозрювала, що всередині він був розлючений. Вони намагалися нас на щось спровокувати?

— Дуже шкода, — рівним тоном відповів Стілхувз, стоячи цілком незрушно. — Зі старійшиною теж стався нещасний випадок ще до того, як ми відправилися сюди. Він непритомний, але живий.

Кілька сталевих рейнджерів наїжилися і затупали, але ніхто не робив нічого дурного, а двоє, що говорили з нами, зробили вигляд, що ця новина була неважливою.

— Паладине Амарант⁷, — сказала єдиноріжка-писець тоном, який тільки удавав прохання, — чи не могли б ви перевірити капсулу старійшини Коттеджа і впевнитися, що все в порядку?

Броньований паладин із протитанковими гарматами зробила крок вперед, потім відступила на кілька кроків.

— Паладине Амарант? — спитала єдиноріжка.

— У нас проблеми, — мовила Амарант. — Це не просто якісь дикуни. Це дикуни з Другої Стайні. Це Поні зі Стайні. — Вона кивнула на мене.

— Так, я це розумію, — нетерпляче сказала єдиноріжка. — Але не розумію, як це змінює справи.

— Це змінює справи, — прогарчала Амарант, — бо у Ді-Джея Пон3 на неї стоїть. — Я скривилася від цієї фрази, образ у думках був неправильним, як не глянь. — А він змусив все пустище вірити в те, що вона каже. Якщо б це були просто вигнанці, то що б тут не трапилося, було б наше слово проти їхнього. Але з нею...

Єдиноріжка нахмурилася.

— І що ж такого, скажи будь ласка, тут має статися, на твою думку, що правда буде не на нашу користь?

Паладин Амарант відступила ще на два кроки.

— Це провал. Вбийте їх усіх.

Щойно вона це сказала, всі вогники на компасі моєї ІП змінилися на червоні. За винятком єдиноріжки.

— Що?! — крикнула єдиноріжка, обертаючись обличчям до інших.
— Відставити наказ!

Було занадто пізно.

Стілхувз стояв незрушно, цілячись у сталевих рейнджерів закляттям націлювання своєї броні ще тоді, коли говорив. Перш ніж хоч хтось із сталевих рейнджерів встиг відреагувати на слова паладина Амарант або єдиноріжки, наш рейнджер Еплджек вже випускав у них фугасні гранати. Трьох сталевих рейнджерів рознесло на броньовані клапті раніше, ніж єдиноріжка встигла сказати слово «наказ», яке потонуло у вибухах.

Паладин Амарант вистрелила у Стілхувза майже впритул, заряди її двох протитанкових гармат пробili його броню і плоть і вийшли з іншого боку крізь ідеально круглі дірки. Стілхувз впав на землю із металевим грюком. Його вогник на моєму компасі згас.

Амарант швидко обернулася до мене, лише щоб витріщитися на стволи снайперської гвинтівки, зебр'ячого автомату і Літл Макінтоша. Я натиснула на всі гачки. З того, як сині іскри виривалися з дірок, що я пробila в її броні, вбили її саме магiчно посилені кулі Літл Макінтоша.

Світ навколо мене вибухнув, коли останні три рейнджери випустили в нас гранати і ракети, нехтуючи безпекою як старійшини, так і єдиноріжки. На щастя, більшість першого залпу схибила. Вони цілилися у Стілхувза, і щойно він впав, їх закляття націлювання втратили ціль. Я відчула, як шрапнель і вогонь зачепили мене і змусили впасти, у вухах у мене дзвеніло. Моя магічна хватка на зброї зникла.

Навіть крізь майже повну глухоту, викликану вибухами, я чула, як луна від Грому Спітфайр розноситься по мейнкеттенському берегу. Двоє сталевих рейнджерів впали, вмерши раніше, ніж вдарилися об землю. Третій випустив дві ракети. Я дивилася, як Ксеніт промчала галопом повз мене, проскочивши між ними, і, спершись на передні копита, крутнулася і копнула шолом лицаря з такою силою, що зламала йому шию.

Вона подивилася на мене, і я побачила флакон, що вона стискала в зубах. Вона впустила його. Флакон розбився об землю, і парковка стала наповнюватися димом без вогню.

Я встала на копита, біль пронизав різні частини мого тіла. Мій ПіпБак показував мені медичні попередження. Деякі з моїх порізів були доволі глибокими, і у мене сильно текла кров. Мій сортувальник інвентарю негайно розмістив у межах досяжності залишки медичних запасів, які я раніше взяла у Вельвет Ремеді. Я прийняла останнє болезаспокійливе і запила цілющим зіллям.

Нові вибухи розірвали землю біля мене, відкинувши мене назад. Мене вдарило головою об бетон з достатньою силою, щоб оглушити. Сталеві рейнджери, які раніше ховалися, тепер вийшли на позиції, з яких могли чітко вести вогонь. В моїх вухах дзвеніло, бачення розмилося, але я все одно чула ревіння кулеметного вогню.

Дим і пил повністю затьмарювали мені бачення, але моя ІП досі бачила наші цілі. Я гадки не мала, що сталося з Ксеніт. Я роздивилася навколо, виблимуючи крихти бетонного пилу з очей, але так і не побачила її. Навіть дружнього вогника, який мав би бути нею, на моєму компасі.

Спалахнув ще один вогник, дружній, і жахлива звукова хвиля викривила повітря. Стілхувз підвівся у вихорі незримої некромантичної енергії. Кантерлотські гулі мертвими не залишаються. Їх треба перетворити на попіл або розчленувати, щоб вони не встали.

Я була одночасно вдячна і нажахана, наша подорож до Кантерлотських руїн лякала мене ще більше.

Хтось повз до мене. Дружній вогник на моєму компасі. Я обернулася, очікуючи побачити Ксеніт. Це була єдиноріжка-писець. Вона повзла по розбитому асфальту, залишаючи по собі червону смугу зі рваного стегна. Вибух відірвав їй ногу.

— Я... — слабко сказала вона, фокусуючись на мені так, ніби від цього залежало її життя, — ... не... розумію...

Її життя не залежало від мене. Воно вже скінчилося. Вдруге за сьогодні я дала беззастережне (все, що у мене залишилося) поні, яка мала бути моїм ворогом.

*** **

Я лежала на солом'яній підстилці на головній площі Арби і дивилася на кольорових поні, які ходили навколо. Багато з них зупинялися і привітно махали копитом, або підходили привітати мене. На їх знаку було написано «Найдружніше місто на пустищі», і вони були настроєні виправдовувати цю репутацію. Одна доволі огидна червонясто-коричнева поні з сухою лівою задньою ногою і кьютімаркою, яка виглядала як каструля з рагу, сказала мені з цього приводу: «Ну, ми ж маємо бути хорошими у чомусь. А все інше у цьому місці відстійне. Тож чому б не бути добрими в цьому?»

Більшість вітрин магазинів були забиті дошками, за винятком «Спритної Допомоги Хелпінгхуфа», вікна якої були вкриті старими рекламними листівками і плакатами, і «Доблесних Коміксів», де давно вже не було передньої стіни, а тим більше вікон. Тим не менш, все це місце явно використовувалося як дім півдьюжиною родин поні.

Ми мали тут заночувати. Добрі поні з Арби наполягли на тому, щоб проявити гостинність після того, як ми сьогодні прийшли на допомогу торговцю.

Я була занадто зацікавленою, щоб сперечатися. Та й, власне, щоб взагалі щось відчувати. Я знала, що це було частково через знеболювальне, яким накачала мене Вельвет Ремеді, перш ніж замотати бинтами так, що мене можна було виставляти в музеї як мумію. Приходьте подивитися на мумію рідкісної Поні зі Стайні. Бійтеся прокляття.

Я не могла згадати, як закінчився бій. Я взагалі мало що пам'ятала після моменту, коли я тримала вмираючу єдиноріжку-писця. У мене був струс мозку. Вельвет Ремеді зауважила, що я, можливо, втратила свідомість.

— Ще раз дякую за вашу допомогу, незнайомцю, — казав торговець до Каламіті. — Якщо б ви не втрутилися, мені б кінець настав.

Вельвет Ремеді підійшла до мене, ніби нізвідки. Вона легенько поцілувала мене в риг, ніби я була її маленькою кобилкою.

— Як твоя голова?

Я забурчала у відповідь. Моя голова була сповнена ридаючими тінями.

— З тобою все буде добре, Літлпіп, — заспокійливо сказала вона. — Просто відпочивай. — Щойно сказавши це, вона зітхнула. — Навіщо я взагалі це кажу?

— Де ти зараз була? — спитала я, змінюючи тему.

— Допомагала підлатати браміна того торговця, — відповіла вона, вказуючи на двоголову худобу. — Один з них отримав кілька куль, а у іншої осколок скла застряг у копиті. Мине ще день або два, перш ніж перший брамін зможе подорожувати, тому торговець приєднається до нас за обідом.

Я кивнула.

— Це було люб'язно з твого боку. — Мені було цікаво, яким хріном можна було помітити осколок скла у нижній частині копита істоти Тобто вона ж на ньому стояла, так?

— О, вона сама мені сказала, — недбало відповіла Вельвет, коли я озвучила останнє питання. Потім вона знову поцілувала мене в голову і повідомила: — Я піду посиджу з Каламіті. — Вона пішла, залишивши мене на самоті з думкою про те, коли це вона навчилася спілкуватися з тваринами. Мені здавалося, що коліщатка в моєму мозку зламалися, і я була впевнена, що щось пропустила.

Я підвелася і почала роздивлятися навколо. Мені більше нічого було робити, а моя корисність, здається, обмежувалася стрілянням. Я програла ще один з аудіозаписів охоронниці.

«Провела весь день на дні народження у племінниці. Вперше я дійсно бажала, щоб мене викликали на роботу, тому, звичайно, ні у кого ніяких проблем не виникло. Мене все одно спокушало удати, ніби мене викликали. Я знаю, що це жахливо і егоїстично з мого боку, але Дарлінг⁸ страждає від стресового розладу воєнного часу, і я дійсно нічим не можу допомогти. Мені було огидно просто стояти і відчувати себе ні на що не здатною, обмінюватися стурбованими поглядами зі своєю сестрою, в той час як Дарлінг продовжувала бурмотіти, знову і знову: “Ну то й що, що це мій день народження? Ми всі завтра можемо загинути. Я ненавиджу цю війну! Чому так мало статися? Невже дійсно занадто пізно для мирного рішення? Я впевнена, що не всі зебри погані”. Ніхто не отримував задоволення від вечірки.

Сестра каже, що Дарлінг вже кілька місяців у депресії, і її ніяк не вдається витягнути з неї. Вона дійсно сподівалася, що вечірка на честь дня народження підніме дух дівчинки, але це, здається, зробило її ще більш замкнутою. Сестра сама не своя. Я порадила їй звернутися до Міністерства Миру. Дарлінг потрібна допомога, яку ми надати не можемо.»

До мене підійшла одна з арбинських поні із флягою на шиї.

— Бажаєте води? — Я зрозуміла, що вмираю від спраги, і кивнула. Мій ПіпБак тихо заклацав, коли я левітувала запропоновану флягу ближче до себе. Кобила перепрошуюче подивилася на мене.

— Боюся, у нас тут є лише брудна вода. Очищувач знову зламався. Ще тиждень тому. Ми зібрали якомога більше дощової води, але зберігаємо її для дітей.

Я розуміюче кивнула і зробила невеличкий ковток. Саме достатньо, щоб бути ввічливою і промочити рота. Потім, згадавши, що можу ще довго не отримати навіть такої води, я ковтнула більше. Одним Богиням відомо, якої буде вода в Кантерлоті. Вельвет Ремеді наповнила фляги чистою водою перед нашим від'їздом з Тенпоні.

— ГЕТЬ! ЗАБИРАЙТЕ ЗВІДСИ СВОЇ ЖАЛЮГІДНІ ШКУРИ! ВАМ ТУТ НЕ РАДІ!

Я підскочила від голосу, що прогрімів з горища над колишнім магазином «Торти Кастарда⁹».

— Діду Реттле¹⁰, повернися в свою кімнату! — гукнула у відповідь кобила із флягою.

— ЗАБИРАЙТЕ СЯ! ЗАБИРАЙТЕ СЯ ЗВІДСИ, І НІКОЛИ СЯ НЕ ПОВЕРТАЙТЕ! — прокричав дивакуватий дідуган, левітуючи палицю, і погрозливо помахав нею. — У МЕНЕ Є РУШНИЦЯ!

У нього була палиця.

Кобила виглядала збентеженою.

— Будь ласка, не звертайте уваги на діда Реттла. Він трохи несповна розуму.

Нагорі я побачила, як зелена кобила з помаранчевою гривною, з якою я говорила раніше, з'явилася у вікні поряд зі старим жеребцем і м'яко, але наполегливо, затягнула його назад у кімнату. Кобила із флягою збентежено мені посміхнулася, забираючи свою флягу, і пішла геть.

Я похитала головою, відчуючи легке запаморочення, і поглядом пошукала своїх друзів. Я подивилася туди, де Паєслайт спала, усівшись

на старій вивісці над прив'яззю для брамінів. Вона м'яко світилася, здебільшого зцілена, і доліковувала свої поранення сном. Я підійшла ближче, милуючись приглушеною величчю сплячого фенікса.

Я увімкнула черговий запис із аудіощоденника.

«Сьогодні сталася нова глава у безперервній війні між паном Бінсом і Ямокою Джо, і маю зауважити, що мені дуже не подобається, до чого воно йде. Ямока Джо погрожує засудити пана Бінса за його останню рекламну кампанію, яка містить твердження, що “всі наші кавові зерна вирощені в Еквестрії”. Ямока каже, що ця реклама намагається зобразити “Старбакд” непатріотичним, натякаючи, що деякі з їхніх зерен можуть походити з зебр'ячих земель. Я намагалася зауважити, що в рекламі нічого такого немає, але він не слухав.

Я побалакала з паном Бінсом стосовно цієї нової реклами, і він сказав, цитую: “Гей, я не кажу, що його зерна зебр'ячі. Я просто кажу, мовляв, чи знаєте ви, звідки походять його зерна? Бо я не знаю. Але наші зерна — це чисті, стовідсотково патріотичні понячі зерна. Я кажу лише це, гаразд?”

Просто чудово. Пан Бінс нагадав мені, що зима вже близько, і саме зима підносить або знищує кавовий бізнес. Йому потрібна уся перевага, яку він може отримати, проти “Старбакда”. Я сказала йому, що натомість йому варто було б спробувати готувати каву, яка не смакувала б так, немов її профільтрували через щось, чим якийсь мул підтирався.

“Але ж кава так і має смакувати!” — сказав він мені.»

*** **

Сенді Шор^{[11](#)}.

Так звали сина чорнохутрого бандита. Я спостерігала за ним через один зі столиків для пікніку на площі Арби, доки їла з миски м'ясне рагу, яке запропонували нам добрі арбинські поні.

Сенді Шор був млявим, дуже замкнутим і відповідав повільно. Його очі були червоними від сліз, але він вже не плакав. Він дивився

на своє рагу практично без інтересу. Я його розуміла. Рагу було неймовірно смачним (радігатори дуже смачні), але у мене просто не було апетиту. Я засунула чергову ложку рагу до рота, чисто механічно прожувала і ковтнула.

Мій ПіпБак повільно мені клацав. Рагу робилося із трохи радіоактивною водою з річки. Після радіаційного впливу у Гаммі мене практично не турбувала незначна кількість, яку я поглинала з «брудної» води у рагу. Я трохи хвилювалася за жереб'я, але я уявляла, що він споживав і гірші дози. Часто. І принаймні в його стакані була чиста дощова вода.

— Тож чим тут торгують? — почула я питання Вельвет Ремеді. Вона і Каламіті дружньо балакали з кількома арбинськими поні і торговцем-караванником біля сусіднього столика.

Стілхувз сидів неподалік, спостерігаючи за старійшиною Коттедж Чізом у медичній капсулі, доки закляття ремонту в його броні повільно латало зяючі дірки, пробиті Амарантовими протитанковими гарматами. Я гадки не мала, що Стілхувз збирається робити зі старійшиною тепер. Гадаю, він теж не знав.

— Ми завжди шукаємо запчастини для цього клятого водоочистника, трясця його матері, — відповіла їй Емералд Фає¹², зелена кобила, яку я зустрічала раніше. — І якомога більше антирадіну, особливо тоді, коли він зламаний. А це практично щодня. Окрім цього? Звичайні запаси. І, йобана Богине, добре було б дістати туалетного паперу!

Богиня? Котра з них? Чи вони тут дійсно поклонялися *тії* Богині?

Вельвет Ремеді теж це помітила.

— Богиня? — ввічливо спитала вона.

— Ага. Ну, знаєте, Єдність і вся фігня. Ми всі будемо єдині разом, хіба ні? — піднесений голос Емералд Фає викликав сміх від столиків неподалік. Понизивши голос, вона додала: — Кілька років тому у нас тут проходив один з її мандрівних проповідників. Тоді у нас тут був поганий рік, і він нас трохи втішив.

Вельвет Ремеді кивнула і скерувала бесіду в іншому напрямку.

— Тож чим торгуєте ви?

— М'ясом, — гордо відповіла кобила молочного кольору. — У моєму роді кілька поколінь мисливців на радигаторів. — Вона стукнула себе копитом в груди. Тепер я розуміла, чому вона не хотіла, щоб ми вбивали чудовиськ у розпліднику. Велетенські радигатори були їхнім засобом до існування.

Розмова затихала в моїх вухах. Мені було важко зосередитися. Я опустила погляд на моє рагу і зрозуміла, що з'їла більше, ніж мені здавалося. Моя голова пульсувала навіть попри знеболювальне.

Сенді Шор відсунувся від столу і тепер прибукався до секції торгового центру, де колись була «Спритна Допомога Хелпінгхуфа». Серед вицвілих плакатів і листівок, наліплених на її вікна, я помітила один сірий плакат із масивними чорними літерами:

Пам'ятайте, що відрізняє

поні від зебр.

Не смуги. Не кьютімарки.

Але те, що всередині.

ЛИШЕ В НАС Є ДОБРО!

Без картинок. Без згадок міністерств. Він практично виглядав так, ніби його тут і надрукували. Сором пробився крізь мою заціпеність. Я сподівалася, що Ксеніт його не бачила. Я подивилася на інший бік площі, де вона їла їжу, яку приготувала сама. Одна, за винятком худоби торговця, тієї, котрій Вельвет Ремеді перев'язала ногу. Я встала з-за столу і пішла до Ксеніт.

— Що це за мітки у вас на стегнах? — почула я питання Каламіті. — Вона схожі на тавра. — Тон його голосу був дивним.

— Ага. Це мітка Арби, — гордо відповіла йому кобила. — Ми отримуємо її після того, як з'їдаємо серце нашої першої здобичі. Лише поні з міткою Арби можуть голосувати у міській раді...

Я сіла поряд із Ксеніт, відключившись від розмови інших. Мені все одно було важко за нею слідкувати. Мабуть, через струс. А може, вона просто не здавалася такою вже важливою. Важко було таким малим речам бути важливими, коли я досі бачила, як Сенді Шор плаче, обіймаючи свого батька. Або кобилу, чиї очі перетворилися на жахливе чорне поєднання місяця із сонцем. Або єдиноріжки-писця, вбитої власними рейнджерами через якийсь політичний хід, який я досі не розуміла.

Я подивилася на те, що їла Ксеніт.

— Прощу, скажи мені, що вони не відмовили тобі в їжі, — сказала я, починаючи сердитись.

— Ні, — просто відповіла вона. — Я готувала їжу для медичної поні і для себе. Жодну з нас не цікавить м'ясне рагу. Я лише сподіваюся, що це їх не образить.

О. Так. У цьому є сенс.

— Ми маємо вибачитися перед тобою, — наполегливо сказала я.

— Чому?

— Ну... тому що... — Я кинула погляд назад, на плакат. Можливо, вона його не бачила.

— Не ти це написала. — От халепа, вона бачила. — І не хтось із нинішніх поні, тут або ще десь. Тобі не треба вибачатися за те, що інші поні зробили задовго до того, як ти могла б їх зупинити.

У голові мені трохи паморочилося, і мені знадобився якийсь час, щоб зрозуміти, що ми говоримо не лише про поні. Я кивнула, розуміючи.

— Ніхто з нас не винуватить тебе за те, що сталося на війні. — Я замовкла, зрозумівши, що це не зовсім так. — Ну, хіба що Стілхувз, але, гадаю, він починає розуміти. — Мої думки повернулися до плакату. — Хоча вони могли б принаймні зафарбувати його.

— Вони полюють до повного вимирання, — повідомила мені Ксеніт. — Скоро у них не залишиться м'яса для торгівлі. Я не серджуся на них за те, що вони не витрачають його на такий розкіш, як фарба.

Я подумала про кількість радігаторів, яких ми бачили в інкубаторі. Коли я думала про те, що нам, можливо, доведеться з ними битися, їх було багато. Але якщо вважати їх одночасно їжею і головним товаром, їх було дуже мало. Я сподівалася, що в ріці їх було значно більше, і подумала, що ж тоді вважалося в Арбі «поганим роком».

Мій мозок ніби ковзнув. Мені здавалося, що я втратила якийсь час. Я почула, як біля столів Каламіті спитав, де нові могили. Я відчула раптову жагу віддати належне бандиту, якого я вбила, яким би абсурдним або безглуздим це не був цей вчинок.

— О, ми їх ще не закопували, — відповів арбинський жеребець. — Земля занадто багниста. Поки що склали тіла у підвалі клініки.

Емералд Фає кинула похмурий погляд на жеребця. Каламіті кивнув. Вельвет Ремеді стривожено кахикнула:

— Гей, хіба не туди пішов Сенді Шор?

— Не хвилюйтеся, пані. Підвал добре замкнено. Без ключа туди ніхто не увійде.

Ага. Бо, вочевидь, єдина поні на всьому пустищі, яка вміє зламувати замки, це я. Ні, заждіть, є ще хтось. Можливо, хтось із філлідельфійських сталевих рейнджерів. Або хтось, хто працює на Ред Ая.

Я зупинилася, раптово запідозривши, що моїм суперником-зламником може бути сам Ред Ай. Я не мала фактів для обґрунтування цієї підозри, але вона здавалася правильною. Відчуття подвійності було занадто ідеальним.

Впевненість вислизнула з мого травмованого розуму так само швидко, як і з'явилася. Я помітила, що пильно дивлюся на калюжу, і я не знала, скільки часу вже це робила. Я підвела погляд достатньо швидко, щоб у моїй голові застукало. Але всі поні були на тих самих

місцях, де я бачила їх востаннє. Окрім Сенді, який похмуро сидів у закутку між клінікою і темною вертикальною вивіскою «Старбакд», кав'ярні, яка не була «Кухлем Джави».

Коли перші промені заходячого сонця пробили хмаровий покрив, вивіска раптово засвітилася, увімкнена якимось древнім таймером, який, на диво, досі працював. Заблимали інші вогники, лише третина з них досі працювала, освітлюючи торговий центр нерівномірними калюжами світла. Мій погляд впав на вивіску і зачепився за неї: зображення двох дуже привабливих кобил-близнят — одна із кремовою гривною і кофейно-коричневим хутром, інша з гривною того ж коричневого кольору і кремовим хутром — які переплелися одна з одною майже так само, як їхні хвости навколо кухля гарячої кави із логотипом «Старбакд»; все було підсвічене лампами, які блимали і погрожували згаснути.

Мій розум придумав для них слоган: «Купуйте нашу каву, і ми дозволимо вам подивитися, як ми лижемося».

— Що? — спитала Ксеніт. Я почервоніла від сорому, зрозумівши, що сказала це вголос.

— Ем... нічого. Просто дивлюся. — Я скривилася і швидко пояснила: — На оту кав'ярню.

Ксеніт прослїдила напрямок мого погляду.

— Це вони копають зірки чи зірки їх?

— Гадаю, вони одна одну, — відповіла я, перш ніж зрозуміла, що вона не звертає уваги на лесбінцестових кобил. Я думала обернутися, щоб побачити вираз її обличчя, але мої очі не хотіли відриватися від вивіски.

— Ти в порядку, мала?

— Струс, — відповіла я. І потім, хоча тоді мені це здалося цілком логічним, раптово змінила тему: — Вельвет Ремеді розмовляє з брамінами.

— Ага. Вона дуже добра поні, — відповіла одна з брамінів. — і ввічлива.

Я почала кивати.

— Так, вона дійсно... шоа?! — я підстрибнула, перечепилася через Ксеніт і впала на свій хвіст.

Права голова браміна всміхнулася мені, в той час як ліва продовжувала самозабутньо ремигати.

— Т-ти розмовляєш?! — промимрила я, потім почервоніла. — Вибач. Я не знала, що браміні... ну...

— Розумні? — спитала голова браміна, доки я намагалася підвестися, сконфужено дивлячись на Ксеніт. Зебра лише похитала головою.

— Ем... так, — визнала я, відчуваючи себе дурною.

Вона фиркнула.

— Небагато поні взагалі намагаються з нами балакати. Хоча я вас і не виню. Більшість із нас тупі, як пробки. Чи не так, Герберте? — сказала вона, дивлячись на іншу голову.

Друга голова продовжувала жувати. Я кинула погляд на Ксеніт, але вона просто дивилася на мене, розважаючись.

— Ага, з ним особливо не побалакаєш, — похмуро сказала вона.

— Ти... ем... я... — Я відчувала себе тупою. — Вибач. Струс. Мозок не робе. Ем... я Літлпіп.

— Вітаю, Літлпіп. Я Бесс. А це моя друга половина, Боб.

— Боб? — спитала я, дивуючись, як одна голова може бути самцем, а інша самицею. Я роздивилася Бесс. На ній були кілька пов'язок, включаючи перев'язану ногу із шиною, накладеною Вельвет Ремеді. Однозначно самиця браміна, зважаючи на велике вим'я. Хоча я не могла пригадати, чи бачила я колись самця браміна. Хоч навіть якщо і бачила, навряд чи я звертала увагу.

— Ага. Боб, — відповіла мені брамін. — Я просто називаю його Гербертом, щоб подратувати.

— О. — Судячи з вигляду Боба, практично ніщо не могло його роздратувати. Не думаю, що Боб взагалі усвідомлював, що ми розмовляли.

— Більшість брамінів мають дві голови, але лише півмозку на кожну. Я з тих, кому пощастило, — заявила Бесс. — Якщо можна вважати за щастя мати Боба на борту на все життя. Коротше, передай своїй подрузі ще раз мою подяку за те, що підлатала мою ногу. Вона дійсно добре попрацювала. Ще й ввічлива.

*** **

«Вчора кобила з Міністерства Миру забрала Дарлінг. Очевидно, її триматимуть у лікарні у Мейнкеттен, що спеціалізується на СРВЧ. Я придбала проїзний на лінію Луни на місяць із можливістю продовження, щоб регулярно її відвідувати.

Сьогодні випав перший сніг. Зима приносить торговому центру свою купу проблем. Тепер я відповідаю за прибирання снігу з тротуару та дахів, і за посипання площі сіллю, щоб ніхто не послизнувся. Бізнес у кав'ярнях покращується, але в більшості інших магазинів відбувається звичайний спад покупців. Лише постійні відвідувачі кидають виклик снігу.

Спіймав кількох хуліганів, що писали балонами принизливі речі про принцесу Луну на задній стіні у Санні Садс. Один зі злочинців намагався заявити, що робить це через СРВЧ. Це мене миттєво розлютило. Я маю члена сім'ї, який дійсно страждає, і мене нудить від того, що поні використовують СРВЧ як виправдання поганої поведінки. Потім інший малий покидьок направив свій балон на мене, і я нарешті отримала можливість використати шокер. Його досі трусило, коли приїхала поліція.

Після полудня давала показання. Клятий пудель пані Уезер насцяв мені на ногу, доки я розмовляла із офіцером. Дуже кортіло і це мале чудовисько забити шокером.»

Аудіозапис закінчувався, коли я підійшла до столу, де Вельвет Ремеді і Каламіті досі балакали із арбинцями. Торговець вже поїв і тепер розгортав спальний мішок прямо у розтритій вітрині колишнього магазину коміксів, затиснутого між «Пральнею Санні Садс» і «Тортами Кастарда». Я бачила ще один плакат «Кобил-мечниця» на стіні над рядами порожніх полиць.

— Це вже вп'яте за цей рік той клятий водоочисник згорів. Відверто кажучи, це лайно просто безнадійне. Ми його лагодимо і збираємо докупити, але не варто від нього багато очікувати, — розповідала Каламіті Емералд Фає. — Навіть не знаю, що ми робитимемо, коли він остаточно сконає. Ми намагалися домовитися зі Сталевими рейнджерами про доступ до їхнього водяного талісману, але вони просто почали по нам стріляти.

Я різко зупинилася, блимаючи очима.

— Заждіть... — Я подивилася на темний силует Баклінського Хреста, розкидані вогники підсвічували маленькі шматки затемнених підпор, що височіли з води нижче за течією від Арби. Я обернулася до Стілхувза і спитала: — У цей шматок мосту вбудовано водяний талісман?

— Ні, — відповів Стілхувз трохи глузливим тоном. — Але старійшина Коттедж Чіз привіз із собою кілька талісманів з рейду на госпіталь Міністерства Миру біля Міста Дружби.

— Міста... — Я зупинилася. — Зажди... кілька?

— Так. Гадаю, він вже тоді планував наперед.

— ТРЯСЦЯ ВАШІЙ МАТЕРІ! — прокричав дід Реттл зі свого горища. — ВИ, ДОВБОЙОБИ, ДОСІ ТУТ? ГЕТЬТЕ З АРБИ, ДОКИ НЕ ПІЗНО!

Емералд Фає ляснула копитом по лобі.

— Може хтось його заткнути? — Кілька поні, в тому числі одноока кобила молочного кольору, пішли.

— У МЕНЕ Є РУШНИЦЯ!

Я ігнорувала його, обернувшись до Емералд Фає.

— У них там кілька водяних талісманів, і вони не дають вам чистої води? — Туман в моїй голові розвіювався, розум почав зосереджуватися.

Зелена поні із милим маленьким вогником-кьютімаркою над тавром Арби кивнула.

— Ми маємо небагато. Радігаторів стає все менше. Але ми готові міняти те, що маємо, на добру воду.

Я відчула закипаючий гнів.

— Чому ви маєте це робити? Це ж вода! Вона потрібна вам, щоб жити.

Стілхувз наїжився. Каламіті підскочив.

— Воу, зачекай, Лі'лпіп, — проіржав він, підлітаючи до мене. — Нема ніц поганого у тому, жеби продавати потрібні речі, якщо вони у тебе є. — Він швидко прошепотів: — Не забувай, же тутешні заробляють на життя, продаючи м'ясо.

Стілхувз тихо заржав.

— Еплджек продавала яблука. Щось не подобається?

Я зупинилася і задумалася. У Стайні все, потрібне для життя, надавала сама Стайня. Проста їжа, вода, місце, навіть одяг. Робота теж призначалася, згідно з нашими особливими талантами. Ми платили лише за розкіш — або з платні, що призначала Наглядачка, або з заробітку від прибуткових хобі. Так було у Другій Стайні, але не на Еквестрійському пустищі. І тим не менш, я не могла не сердитися на відмову Сталевих рейнджерів.

— Це інше, — врешті наполегливо сказала я. — Ми говоримо про поні, які працюють, щоб отримати те, що продаватимуть. Ці поні ризикують своїм життям і кінцівками на полюванні. Навіть садівники дбають про овочі, які вирощують. Але Сталеві рейнджери... Це водяний талісман. Він дає воду безкоштовно. Вони навіть не створили його. Вони його вкрали!

— Знайшли, — різко виправив Каламіті.

— Гаразд. Знайшли. Отже, вони теж працювали, щоб отримати його. Але це не означає, що вони не мають ділитися! — Мій голос ставав все гучнішим. Незвана дурна пісенька почала грати в моїй голові: *«Ти не сварися, і поділися, то й не дійде до біди!»* Я ненавиділа цю пісню, але водночас вона здавалася мені неймовірно мудрою.

У стакані Сенді Шора була чиста дощова вода. Але що станеться, коли дощова вода закінчиться, а водоочисник так само не буде працювати? Я вбила батька бідолашного жереб'яти. Найменше, що я могла зробити, так це впевнитися, що вода, яку він буде пити, не буде йобаною отрутою. Я мала зробити для нього хоча б це. Бо була у нього у значно більшому боргу.

— Літлпіп? — обережно спитала Вельвет Ремеді. — Про що ти думаєш?

— Завантажуй старійшину Коттедж Чіза, — гаркнула я до Стілхувза. Якщо вже я лідер, то, хай йому грець, я їх і поведу. — Ми летимо до Баклінського Хреста. Але цього разу ми не віддамо їхнього старійшину задарма. Ми торгуватимемося.

Стілхувз заржав.

— Зважаючи на те, що трапилося сьогодні вдень, з чого ти взяла, що вони бажають отримати свого старійшину назад? — Він пішов до мене. — Я думав про це весь вечір, Літлпіп, і я впевнений, що вони сподівалися на те, що він загине від наших копит. Або щоб вони, принаймні, могли так заявити практично без опору. Мертвий він був би мучеником, що загинув за їхні ідеї. Живий він старійшина, який раз за разом відправляє рейнджерів на смерть до Кантерлотських руїн, і лідерство якого призвело до каліцтва мейнгеттенського контингенту через спроби захопити Другу і Двадцять Дев'яту Стайні.

Я дивилася на нього, осягаючи те, що він сказав.

— Гадаєш, вони знову нас атакують?

— Можливо.

— Добре, — просичала я.

— Літлпіп! — охнула Вельвет Ремеді.

Я обернулася до неї.

— Не я це почала. Але мені дуже свербить із цим покінчити. Так чи інакше, ми повернемося з Баклінського Хреста із водяним талісманом. — Я нахмурилася. — Ні, з двома. Візьмемо ще один для Стайні 29.

Каламіті похитав головою.

— Лі'лпіп, подумай ще раз. Цим ти підпишеш Арбі смертний вирок. — Я відступила, ошелешена його словами. — Зараз вони ніщо для Сталевих рейнджерів. Дай їм водяний талісман, і ти даси їм те, чого бажають Сталеві рейнджери. І ти знаєш, як вони прийдуть його забрати.

Я скривилася, згадавши атаку Сталевих рейнджерів на Другу Стайню.

— О, я. Не. Забула.

Вельвет Ремеді зіщулилася, її голос був тихим і трохи хрипкуватим.

— Літлпіп... Я знаю, чому ти так вирішила. Частина мого серця теж бажає помститися їм. Але це неправильно.

— Ні. — Я тупнула. — Я вважаю, що це правильно. І я вважаю, що давно вже пора це зробити. — Я подивилася на своїх друзів. Вони дивилися на мене з тривогою. Може, навіть зі страхом. — Я зрозумію, якщо ви не захочете піти зі мною. Я не буду ставитися до вас гірше.

Ксеніт тримала язика за зубами, як вона раніше робила роками. Так нічого й не сказавши, вона підійшла до мене. Каламіті обтрусився, розправивши крила.

— Я не кажу, же не хочу йти. Я лишень каже, же нам треба зробити це із розумом. Місто Дружби не дуже далеко звідси. Ми віднесемо перший водяний талісман туди, і Вельвет Ремеді вмовить їх погодитися на торгівлю водою з Арбою.

Я кивнула. План Каламіті був значно більш розумним, ніж мій.

— Тож ти у справі?

— А то, — вишкірився Каламіті. — Гадаєш, я б впустив можливість пригоди з тобою? Після того, як я нив, же ти залишаєш мене позаду?

Вельвет Ремеді затулила обличчя копитом.

— Хтось має залишитися тут із Паєлайт... — почала вона. Потім зітхнула. — Але ж ви там повбиваєтеся без мене. — Вона суворо подивилася на мене. — Але мені це не подобається. І я буду займатися переговорами. Не думаю, що хтось із вас зараз дипломатично схиляється на бік Сталевих рейнджерів.

— А ти? — спитав її Каламіті.

— Я теж, — визнала Вельвет. — Але на відміну більшості з вас, я можу удавати це.

*** **

«Сьогодні провела весь день із сестрою, заповнюючи заяву на місце в одному з цих воєнних сховищ Стайні-Тех. Безповоротний внесок з'їв більшу частину моєї платні, але воно того варте, якщо зніме хоч одну тривогу з серця моєї сестри. З тих пір, як забрали Дарлінг, я ніби втрачаю її. Гадаю, вона почала пити, хоча від неї я запаху алкоголю ні разу не чула.

Я двічі їздила до Дарлінг цього місяця. Вона явно виглядає краще, навіть бадьорість трохи повернулася до неї. Не знаю, як її лікує Міністерство Миру, але це, здається, працює. Тепер вона майже така, як раніше. Єдина трохи дивна річ, що я помітила, це те, що вона стала забувати деякі речі. Я спитала її про вечірку на честь її дня народження, а вона якось дивно затихла і сказала, що не пам'ятає, щоб її влаштовували цього року. Кобила, з якою я розмовляла у лікарні, каже, що ця тимчасова втрата пам'яті є побічним ефектом терапії.

Відверто кажучи, було так добре знову побачити посмішку Дарлінг, що мене це не стривожило.

Бачила одного з тих малих хуліганів, яких я спіймала із фарбою кілька місяців тому. Він був добре вдягнений, із причесаною гривною, виглядав презентабельно. Він зупинився посеред вулиці, щоб подякувати мені за те, що я скерувала його на вірний шлях. Я була настільки приголомшена, що відповіла: “Нема за що”. Спитала його, як там той другий жеребець, а він відвів погляд і сказав, що намагається не думати про поганий вплив.

У торговому центрі стає цікавіше. Пан Бінс і Ямока Джо зробили новий крок в своїй рекламній війні. Я цілком очікувала, що пан Бінс повисне мені на вухах стосовно минулого тижня, коли Ямока встановив ту величезну “гарячу” рекламу “Старбакд” із близнятами Еспресо і Лате в оточенні кухлів гарячої кави “Старбакд”. Але він здавався майже радим цьому.

Вчора я зрозуміла, чому, коли повісили нову вивіску “Кухля Джави”. Значно менше сексапільності, але яка здоровенна вивіска! Відсотків на двадцять більше за вивіску “Старбакд”, це точно. І цілком виконана у патріотичних кольорах із зображенням принцеси Луни у кутку, яка стверджує, що це “Найкраща річ, що допоможе не спати всю ніч!” Цікаво, чи отримав він дозвіл отак використовувати її образ.

Ямока Джо провів більшу частину дня, намагаючись впевнити мене, що вивіска “Кухля Джави” завелика, порушує норми і буде небезпечною під час наступної бурі. Я сказала йому відправити скаргу до районного відділку.»

Сонце вже сідало, коли Небесний Бандит летів до Баклінського Хреста.

— Ох ти ж! — вигукнув Каламіті, різко розвернувши нас, коли півдюжини автоматичних турелей обернулися в наш бік. Вельвет Ремеді накинула на нього свій щит, коли турелі відкрили вогонь. Кулі і проміні кольорового світла наповнили повітря навколо нас.

Я зосередилася, мій ріг засвітився одночасно з тим, як Вельвет Ремеді накинула на нас свій захист від дезінтеграції. Світло моєї магії блимнуло навколо всіх турелей Баклінського Хреста — не тільки тих, що стріляли по нас, а взагалі всіх. Про всяк випадок, я простягнула своє закляття і до робота-охоронця, якого розгледіла на мосту.

Каламіті танцював у повітрі, намагаюсь захистити *Небесного Бандита* від пошкоджень, розташовуючи себе між турелями і нами. Щит навколо нього отримував стільки куль, що ніби блищав.

Я зосередилася сильніше, працюючи якомога швидше. Я знала, що зможу це зробити; мені це вже вдавалося. Лише вчора я залізла під *Небесного Бандита* і замінила іскрові батареї. Я мала технічний досвід. Це було легко... але займало більше часу, ніж мені б хотілося.

Щит Каламіті зник, потік куль розірвав його і різнув пегаса по боку. Неглибокі рани, практично подряпини, але більше дюжини. Він завив. Ми раптово впали на кілька ярдів через те, що він на мить забув про політ. Каламіті знову розправив крила, а Вельвет Ремеді якомога швидше накинула новий щит.

Всі турелі одночасно вимкнулися. Я відкрутила кришки і витягла їхні іскрові батареї. Вони були мертві. Як і робот-охоронець.

Я нахмурилася, левітуючи кілька дюжин іскрових батарей до *Небесного Бандита*. Я збиралася дати сталевим рейнджерам шанс вчинити правильно. Але якщо сьогоднішній обмін був першою помилкою, тоді це було другою.

Каламіті знову підняв нас і пішов на посадку.

*** **

«Сьогодні прийшли відповіді зі Стайні-Тех. Сестра знайшла їх у пошті. Вона плакала над ними, коли я повернулася з роботи. Мене прийняли. Її — ні.

Мені дали спеціальний передавач. Коли прийде виклик, я маю йти до Стайні 34. Згідно з листом, передавач буде підтвердженням того, що мене прийняли, тому вони попереджують не губити його. Я пропонувала віддати передавач, і, відповідно, моє місце в Стайні 34

сестрі. Але вона відмовилася. Сказала, що вона все одно має бути тут. Якщо прийде попередження, вона спробує дістатися до Дарлінг.

Я провела більшу частину вечора вмовляючи її, доки вона напивалася до нестями. Решту я провела плачучи і намагаючись запевнити себе, що це все одно не грає ролі. Врешті, Стайні ніколи не буде використано. Зебри ні за що не насміяться використати бойові мегачари. Це знищить їх так само, як і нас. Я маю в це вірити.

Погано, коли робота стає найкращою частиною дня. Але я не впевнена, як довго це триватиме. “Кухоль Джави” досі програє “Старбакд” за кількістю клієнтів, і пан Бінс впадає у відчай. Сьогодні пан Бінс додав до своєї кав'ярні новий торговий автомат, Набої “Залізної Підкови”. Тепер ви можете придбати кофеїн і кулі в одному місці.

Нічого доброго з цього не вийде.»

Коли ми приземлилися, Вельвет Ремеді кинула щит перед Небесним Бандитом, зачепивши його між залишками кількох колісниць, потім вийшла.

Кілька сталевих рейнджерів побігли до нас. Ракета злетіла з сідла одного з них і вдарила в наш щит, який одразу ж розсипався, гостро нагадавши про обмеження магічної сили нашої єдиноріжки.

— **Вітаю, сталеві рейнджери!** — сказала Вельвет, посилюючи голос магією. — **Ми прийшли з миром, щоб домовитися про безпечне повернення вашого шановного старійшини.**

Я була готова пробачити ракету. Але якщо вони стрілятимуть у неї після її вітання, це буде третьою помилкою.

Сталеві рейнджери сповільнилися до швидкої ходи. Вони не стріляли. Принаймні, поки що.

— Баклінський Хрест це власність сталевих рейнджерів, — гукнула одна з них, її голос велично посилювався її бронею. — Негайно покиньте його. Будь-які домовини можливі лише після цього.

— Я знаю, що це за місце, лицаре Ріверсід¹³, — оголосив Стілхувз, виходячи з *Небесного Бандита* і підходячи до Вельвет Ремеді. — І тобі варто б знати своє місце. Ти у присутності двох старійшин, один з яких говорить з тобою.

— З-зоряний паладин Стілхувз? — спитала кобила, явно впізнаючи унікальний голос Стілхувза. Вона пролепетала, ступаючи з ноги на ногу: — М-ми більше н-не визнаємо ваші повноваження. Ви зрадник.

— Ні, я вірний Міністерській Кобилі і справжній меті Сталевих рейнджерів, — рішучо сказав їй Стілхувз. — А ти, лицаре Ріверсід, просто шмаркачка, що ще вчора була новобранцем. Виклич сюди головного поні!

— Ем... Це я, пане.

Стілхувз стояв мовчки. Потім спокійно сказав:

— Ти жартуєш. — Сталеві рейнджери дивилися на нас у відповідь, до них приєдналися ще троє. Я помітила ще двох, що вийшли з дверей на кам'яних арках нагорі і зайняли снайперські позиції. Голос Стілхувза не міг приховати його недовіру. — Ти жартуєш, так?

— Н-ні, пане, — сказала лицарка Ріверсід, нерішуче стаючи у бойову стійку. — І, боюся, я м-маю попросити вас п-піти геть.

— Я бачу, що ти боїшся, лицаре Ріверсід, — відповів Стілхувз. — Ми прийшли із старійшиною Коттедж Чізом, якого ми повернемо вам в обмін на два водяних талісмани, що зберігаються тут, на Баклінському Хресті. Після цього ми підемо. Не раніше.

Вельвет Ремеді виглядала стривожено. Її наміри вести переговори явно не вдалися. Я увімкнула Іскру Пильності і витягла снайперську гвинтівку, цілячись у поні на снайперських позиціях. Навіть з моїми вміннями і закляттям націлювання влучити у них буде важко. Але навіть якщо я схиблю, то хоча б не дам їм висунутися.

Сталеві рейнджери виглядали приголомшеними, наскільки це було можливо, зважаючи на те, що вони були повністю вкриті металевою бронею.

— В-вибачте... що?

— Після ганебних дій паладина Амарант при попередній спробі обміну вам пощастило, що ми просимо таку малу ціну за повернення вашого старійшини, — рівним тоном повідомив їй Стілхувз. — У якого ваші поні стріляли, тож обережніше із звинуваченнями у зраді.

Лицарка Ріверсід знову завагалася, потім зробила крок вперед.

— М-ми не можемо погодитися на ці вимоги, і ви це знаєте. Запит відхилено. А тепер забирайтеся з нашої цитаделі! — Два легкі кулемети на вбудованому бойовому сидлі її броні клацнули, перезаряджаючись, і погрозливо націлилися на нас. Але моя ІП не вважала її ворогом. Це був блеф.

— Ти збираєшся атакувати старійшину із двохсотрічним бойовим досвідом, якого підтримує команда героїв пустища, які перемогли дракона? — застережливо сказав Стілхувз. — Ти. Не. Переможеш.

— Я не можу дати вам навіть один водяний талісман, тим більше два, — випалила вона у відповідь. — Ваша пропозиція абсурдна. І ви порушуєте територію!

Здавалося, все йшло псу під хвіст, але ніхто поки що не був червоним на компасі моєї ІП. Ми досі могли обговорити це. Я почала дійсно сподіватися, що ми можемо. Я не розуміла, наскільки сильно ці втрати у Другій і Двадцять Дев'ятій Стайнях виснажили Мейнкеттенський контингент Сталевих рейнджерів. Сьогоднішня битва, мабуть, знищила залишки їхньої ієрархії. Залишилися лише лицарі, які охороняли форт, і, може, кілька писців.

Це були не ті поні, які напали на Другу Стайню. І не ті, які атакували нас раніше. Це були навіть не поні, відповідальні за відмову у воді мешканцям Арби.

БАМ!

Один зі снайперів вистрелив у Стілхувза. Лицар навіть не був червоним на моєму компасі. Гадаю, це була просто випадковість. Куля зрикошетила від магічної силової броні гуля і вдарила Вельвет Ремеді.

Вона, зойкнувши, впала, кров з дірки в її стегні текла на її кьютімарку-соловейка.

Все пішло псу під хвіст.

*** **

— Годі стріляти в нас! — крикнула я. — Здавайтеся!

Двоє писців-єдинорогів явно панікували. І не дивно, з усіма цими сиренами і вибухами зовні. Один з них кинув засліплююче закляття, яке наповнило сходи стробоскопічним світлом. Я міцно заплющила очі і вистрелила всліпу отруйним дротиком із самострілу, не бажаючи вбивати цих поні. На жаль, вони не демонстрували тієї ж стриманості.

Тріск блискавки пронизав повітря, змусивши моє хутро стати дибом і наповнивши сходи запахом озону. Я відступила і притислася до стіни, ледве не перечепившись за сходинку. Один з єдинорогів володів бойовими закляттями. Я вистрелила знову, сподіваючись на те, що якщо я не можу влучити в них, то хоча б не дам підійти ближче.

Два водяних талісмани, за якими ми прийшли, звисали на ланцюжках з мого рогу. Вони були на диво маленькими, не більше за кольє. Вони випромінювали прохолодну силу з великих сапфірів, розташованих посередині золотого переплетіння, але в іншому були майже непримітні. Я пройшла крізь внутрішні кімнати і зламала один з найважчих замків, які мені доводилося зустрічати, щоб дістатися до них. Але мій відносно непомітний вхід звівся нанівець, коли спрацювали сирени.

Я відчувала холодний бриз і чітко чула звуки автоматичного гранатомету Стілхувза, який бився з лицарями, які мали менше вмінь але стільки ж безглуздої бойової сили. Коли я заскочила до внутрішніх кімнат Баклінського Хреста, Каламіті кружляв у повітрі, розбираючись із двома танками-охоронцями, яких я не помітила.

Спалахнула ще одна блискавка, ця вдарила мене прямо в груди. Моє тіло зсудомило від сильного болю. Моя магія сколапсувала і самостріл полетів вниз по сходах. Я захиталася, задихаючись, і випала у вікно.

Вільне падіння хоч і тривало долю секунди, але цього вистачило, щоб поні в моїй голові вирішила, що я розіб'юся на смерть. Потім я вдарилася об металеву балку. І відкрила очі, проблимався, зір досі плив чужинними кольорами і формами від засліплюючого стробоскопічного закляття. Я лежала на одному з нижніх шарів, що формували переплетіння під Баклінським мостом, і дивилася на нижню сторону вулиці.

Холодний вітер дунув на мене, несучи перші краплі чергової зливи. Я обернула голову і одразу ж про це пожалкувала. Падати було далеко!

«Гаразд. Будь дуже, дуже незрушною. Левітуй себе назад у вікно», — сказала я собі. Не проблема.

Два писця-єдинорога з'явилися у вікні наді мною, їхні роги світилися. Крихти магічної енергії з'явилися навколо одного з них, формуючи жахливі кинджали.

Я витягла Літл Макінтош, пірнула до ЗНС і вистрелила двічі.

*** **

Каламіті змахнув крилами, і *Небесний Бандит* полетів геть від Баклінського Хреста. Решта з нас з'юрбилися у *Небесному Бандиті*, який тепер мав значно більше дірок від куль. Каламіті наполог, щоб починаючи з наступної зупинки ми почали чіпляти броню на фургон. Доки від нього ще хоч щось залишилося.

Ксеніт доглядала за Вельвет Ремеді, яка важко дихала уві сні. Куля засіла у неї в стегні, і Вельвет весь час битви намагалася витягнути її, а Ксеніт по мірі необхідності застосовувала цілюща зілля і зебрячі припарки. Вельвет буде в порядку, але вона втратила доволі багато крові і потребувала відпочинку.

Врешті, лише двоє поні з Баклінського Хреста здалися. Ми дозволили їм піти в одному з човнів Хреста. Я дивилася, як кран опускає їх, і тремтіла від хвиль глибокого болю через те, що в човні було так мало поні.

Ми зняли все з загиблих лицарів, писців і новобранців — загалом їх було чотирнадцять — і влаштували похоронне багаття. Вони заслужили хоча б на це. Цікаво, чи заявлять тепер Вигнанці свої права на Баклінський Хрест. Ми збиралися віднести два водяних талісмани до Міста Дружби і Стайні 29. Але спочатку нам треба було відпочити. Арба запропонувала нам притулок, і я з радістю готова була ним скористатися.

Світло від похоронного багаття танцювало на тлі неба. Ніби за закликком, з'явилася зелено-золота смуга, кружляючи і виробляючи піруети серед полум'я.

Я програла останній аудіозапис з тих, що знайшла, доки ми летіли крізь темряву.

«Я прокинулася у лікарні сьогодні вдень. Вочевидь, впродовж двох днів мене кілька разів оперували. На щастя, компанія сплачує більшість коштів, бо я була травмована на роботі. Я отримала несамовитий виклик від пані Уезер, яка кричала про вбивство. Я якомога швидше побігла до торгового центру, наказавши їй негайно повідомити про це поліції.

Минулої ночі у нас була сильна буря. І коли я дісталася туди, “Пральня Санні Саде” була в жахливому стані. Виявилося, що Ямока Джо мав рацію стосовно тієї блядської здоровенної вивіски пана Бінса. Клята штука впала цього ранку, вже години через три після бурі, і пробила дах у пральні. Жертвою “вбивства”, як виявилося, був йобаний пудель пані Уезер. Із таким червоним обличчям, що здавалося, що вона вибухне, вона кричала і голосила на пана Бінса, заявляючи, що той вбив її бідного маленького сцикуна. Ніби це він залишив її клятого собаку біля пральні, доки вона пішла за тістечком. Не можу сказати, що я не сміялася.

Я навіть не згледілася, як скажена стара єдиноріжка витягла пістолет. Я досі не знаю, чи вона дійсно намагалася застрелити мене, чи куля призначалася пану Бінсу, а вона так погано цілилася. Мені казали, що поліція заарештувала її.

Доки я була у хірургії, спрацював мій передавач Стайні-Тех. Я пропустила виклик, але нічого страшного. Згідно з повідомленням, це був якийсь пробний прогін, як ті пожежні тренування, які були у нас у школі. Я вирішила не казати про це моїй сестрі. Вона і так у занадто поганому стані.

Сестра зараз тут, і виглядає більш депресивно і тривожно, ніж будь-коли. Не думаю, що вона спала. Я сказала їй, що всі лікарі кажуть, що зі мною все буде добре, я встану на ноги, буду як новенька до кінця тижня, але я сумніваюся, що вона дійсно слухала. Мене підстрелили, і це було все, на чому вона могла зосередитися.

Ну, і ще на одній речі. Вочевидь, доки я була у хірургії, до неї приходили поні зі Міністерства Моралі. З її слів, вони задавали їй купу питань про Дарлінг. Дивні питання, наприклад, що вона сказала на своєму дні народження, і про її стажування у “Чотирьох Зірках” минулого року. Сестра була сама не своя. Гадаю... Гадаю, вона втрачає глузд.

Я вже таке бачила. Хоч як це неприємно, гадаю, пора викликати Міністерство Миру. Здається, лише вони знають, як боротися із Стресовий Розлад Воєнного Часу.»

**** ***

— Де всі? — спитала я, виходячи з Небесного Бандита. — Агов?

— Час пізній, — мовила Ксеніт. — Вони, скоріш за все, сплять.

Я кивнула. Доки ми билися на Баклінському Хресті, настала ніч. Я роздивилася навколо. Всі крамниці були закриті, але між дошками, що закривали вікна «Старбакд», лилося світло. Я подумувала піти туди, але вирішила, що не хочу вдиратися в чийсь дім. Натомість я пішла до магазину коміксів з обваленою передньою стіною. Я чула хропіння торговця, але була такою втомленою і емоційно виснаженою, що могла б спати і під час перестрілки.

Я не була хорошою поні. Я хотіла бути хорошою поні. Я намагалася бути хорошою поні. Але сьогодні... сьогодні...

— Гей! — просичав мені голос із темряви. Я обернулася і побачила діда Реттла, який скулився у тінях. Я пошукала поглядом якихось ознак рушниці, себто палиці. Натомість я помітила червоні сліди над його передніми копитами. Я добре знала такі сліди. Вони означали, що на нього надягали кайдани. І недавно. Мої брови стривожено підскочили.

— Тшшш. Вони не знають, же цей дідуган досі здатний зламати замок, — сказав він мені, проникливо оцінюючи не лише те, що я побачила, але й те, що зрозуміла. — Тобі і твоїм друзям ліпше тікати з Арби. Це недобре місце.

Я блимнула.

— В-ви про що? Як на мене, цілком гарне місце.

— Зазирни у підвал, якщо не віриш мені. Але не кажи потім, же я не попереджав.

Підвал? У «Спритній Допомозі». Де вони тримали тіла, які збиралися завтра поховати. У мене на серці раптово з'явилося важке, жахливе передчуття.

Дід Реттл нервово озирнувся навколо.

— Тікайте звідси. Чуєш? Тікайте! — потім він пошкандибав назад у тіні. Я подумала, чи не піти за ним, потім обернулася і побігла до «Хелпінгхуфа».

*** **

У «Спритній Допомозі Хелпінгхуфа» було троє поні. Вони розмовляли, їли рагу, курили і грали в якусь гру чорними дощечками з білими цятками. Вони виглядали як сім'я, одна з них була молодою кобилою, практично кобилкою, яка, мабуть, лише недавно отримала свою кьютімарку. І, зауважила я, мітку Арби теж. Вони також виглядали як охоронці. Так чи інакше, вони не помітили, як я пройшла.

Замок на дверях до підвалу був на диво дорогим як для містечка у такому скрутному стані. Не те щоб я не здогадалася, що вони десь його знайшли, але я очікувала, що таку коштовність мали б продати в

«поганий рік». Тим не менш, це був найпростіший замок, що я відкрила за цей вечір.

Мене миттєво вдарив запах, одразу за ним — мушине дзижчання. Але ж я і очікувала знайти тіла. Я тихо закрила двері за собою і почала обережно спускатися по сходах, увімкнувши ліхтарик на ПіпБаку. Два водяних талісмани тихо подзенькували, досі звисаючи з мого рогу. Один з них я добула для цього міста, ризикуючи власним життям і життями своїх друзів. Вбиваючи поні, яких я не хотіла вбивати. Самозахист не робив їх менш мертвими.

Дзень. Дзень.

Підвал був бойнею. Кров, як нова, так і дуже стара, калюжами і смугами заплямовувала замощену плитками підлогу, збігаючи до стоку у центрі. Тіла поні лежали на столах, не просто розрізані, а розчленовані. Оббіловані, зі зрізаним м'ясом. Я впізнавала загиблих, як з Арби, так і з боку бандитів. Залишки більшості поні були звалені в бочки у кутку.

Поряд із бочками були холодильники. Вони вишикувалися, ніби солдати у вицвілій білій уніформі, за виключенням місць, де вони були заляпані кров'ю. Із тремтінням я наблизилася до одного з них, у мене по шкірі побігли мурашки, коли я ступила на липку, вологу підлогу. Я простягнула телекінез, щоб відкрити перший холодильник, відчувши бридкий жах навіть від дотику магією. Він був замкнений.

Як і інші. Це мене не зупинило.

Я відімкнула перший і приготувалася. Я розчахнула двері. Я побачила м'ясо.

Я обернулася, захиталася. Мій погляд захопив череп поні, що висів на стіні біля сходів, де я раніше не могла його побачити. Череп було прикріплено на дошці. Під ним хтось викарбував слово «ЄДНІСТЬ».

«Ми всі будемо єдині разом, хіба ні? Тоді у нас тут був поганий рік, і він нас трохи втішив.»

«Вони з'їли його», — зрозуміла я, мій розум хитався на найтемнішій грані ночі. Вони вбили проповідника і з'їли його.

Дзень. Дзень.

Чорний жеребець, батько Сенді Шора, лежав на одному з тих столів. Його грудна клітка була розкрита. Вони вирізали його серце.

«Це мітка Арби. Ми отримуємо її після того, як з'їдаємо серце нашої першої здобичі.»

Але ж це я вбила батька жереб'яти. І я точно не збиралася...

О Богині...

Мене раптово жорстоко знудило. Я захиталася і сперлася на стіну, я блювала, намагаючись очиститися від вечері до останнього шматочка. У голові мені знову почало гупати. Я відчувала запаморочення. Мій струс.

А я вбивала заради цих поні...

Я здригнулася і знову блюванула. Потім довго спльовувала, намагаючись вичистити смак з роту. Мені хотілося промити рот антирадіном.

Водяні талісмани зіткнулися, Дзень.

Відчуття нудоти минуло, залишивши мені лише жорстокість.

*** **

— Ви канібали?! — прокричала я, вриваючись назад до «Спритної Допомоги» і хапаючи всіх трьох поні телекінезом за горла. — Ви, БЛЯДЬ, ЙОБНУЛИСЯ?! Вам що, пустище недостатньо припизжене?!

Мати, та сама абрикосова кобила, що збирала тіла, левітувала ніж зі столу. Я вибила його своєю магією.

— Ви, хворі чудовиська, згодували жереб'яті ЙОГО ВЛАСНОГО БАТЬКА?! — Мене переповнювала лють, очі застигло червоним. Молодша кобила втрачала свідомість. Двоє інших пручалися, батько намагався копнути мене, хоч я була в іншому кінці кімнати. Йому вдалося лише перекинути стіл, розкидавши чорні дощечки і рагу з поні

по підлозі. Під стільницею була причеплена рушниця. Абрикосова кобила сфокусувалася, обертаючи весь стіл, щоб вистрелити в мене.

Бам!

Я відчула, як куля сильно вдарила в мій обладунок, але не пробила. Було боляче, але я не дозволила собі навіть скривитися.

— Де. ЖЕРЕБ'Я?! — проричала я. Я мала знайти його. Врятувати від цього місця. Його і всіх, кого тут ще можна було врятувати. Ну а решту...

Батько слабо вказав у бік «Старбакд».

— Дякую, — просичала я, витягаючи зебр'ячий автомат.

Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Я відпустила їхні палаючі тіла і вибігла з дверей.

Поні шкандибав до мене з темряви. Я підняла зебр'ячий автомат, але зупинилася, коли впізнала торговця.

— Я чув постріл, — занепокоєно сказав торговець. — Невже бандити повернулися?

Якусь мить я дивилася на поні, перш ніж спитати небезпечним, тихим голосом:

— Ти знав?

Торговець заляк, переоцінюючи ситуацію.

— Що... знав?

— Що в Арбі повно канібалів. Що м'ясо, яке вони тобі продавали, це м'ясо поні. Ти. Знав?

Торговець зблід, виглядаючи так, ніби його зараз знудить. Він хитнувся, ледве тримаючись на копитах. Цієї відповіді було достатньо.

— Йди подивись у підвалі, — сказала я, вказуючи туди, звідки прийшла. — Зверни увагу на тіла і вогонь. Потім йди і розкажи всім, кого зустрінеш.

Я обернулася до «Старбакд», де світло досі лилося з забитих дошками вікон. Я чула, як мої друзі галопом біжать до мене, але я ігнорувала їх. Натомість і пішла до дверей кав'ярні.

І праведна лють пекла слідувала за мною.

*** **

«Це Ді-Джей ПонЗ, і, скажу я вам, навіть не знаю, що тут думати, малята.

Кілька тижнів я розповідав вам про героїчні вчинки Поні зі Стайні. Нашої Героїні Еквестрійського пустища, нашої Світлоноші у ці темні часи. Але сьогодні...

Ще одне селище у Мейнкеттені затихло. Арба мертва. Доповіді, що дійшли до мене, повідомляють, що всі поні у місті, більше двох дюжин, були вбиті. І слухайте, малята, я не знаю, як це сказати... але...

Але здається, що відповідальна за це саме Поні зі Стайні. Свідок з Баклінського Хреста доповідає, що бачив, як вона відкрила вогонь по поні на площі Арби.

Малята... Я не хочу в це вірити. Я не хочу вірити, що наша героїня обернулася проти нас. У цій історії має бути ще щось, про що мені невідомо. Якщо ви щось про це знаєте, прошу, зв'яжіться з моєю помічницею Хоумідж у вежі Тенпоні. Будь-які дрібниці...

Я не знаю, що саме сталося і чому. Але я не зупинюся, доки не дізнаюся. А тоді дізнаєтеся і ви.

Це був Ді-Джей ПонЗ. Ми приносимо вам правду. Якою б болючою вона не була.»

Примітка: Максимальний рівень

1 Sunny — «сонячний», Suds — «мильна піна»

2 Beans — «(кавові) зерна; боби»

[3](#) Jamocha — те ж саме, що мокачино

[4](#) Відсилка до мережі кав'ярень «Старбакс»; «Starbucked» — «копнуті \ трахнуті зірками»

[6](#) Ant Meat — «мурашине м'ясо»

[Z](#) Amaranth — «щириця (амарант)»

[8](#) Darling — «мила, дорога»

[9](#) Custard — «заварный крем»

[10](#) Rattle — «тріскачка; базіка»

[11](#) Sandy Shore — «піщаний берег»

Глава 35: Холодне ранкове світло

«Я чув щось про напад на містечко на південь звідси, але подробиці уривчасті. Знаю лише, що тут ніяких біженців не з'являлося. Це означає, що напад або був не дуже поганим, або дуже, дуже поганим.»

«Герої...

Усім нам потрібні герої, малята. Зараз більше, ніж будь-коли. Вони б'ються за праве діло, і вони роблять це заради нас. Але Еквестрійське пустище невблаганне до героїв. Ні... воно жорстоке до них. Воно крушить їх. Воно розриває їх на шматки. Врешті, кожний герой падає. Неминуче, кожний герой падає.

А тепер слухайте уважно, малята. Герої — це не механізми з якоїсь Еквестрійської фабрики роботів. Герої — це поні, такі ж, як ми. Вони роблять те, що мали б робити ми, бо інакше ніхто цього не зробить. Справжність героїв не в тому, що вони ніколи не помиляються, ніколи не падають. Я казав сотні разів, і повторю знову: єдина велика істина пустища полягає у тому, що кожен поні зробив щось, про що жалкує.

Ні, справжніх героїв узнають з їхніх вчинків після їхнього падіння. З того, як вони знову підводяться, обтрушуються і знову кидаються у праведний бій. Попри те, що вони зробили, і попри слабкі шанси на щасливий кінець.

Сумна правда у тому, що більшість героїв не виживає. Або їх пересилюють жорстокість і відчай, і, зламані, вони здаються.

Але у Поні зі Стайні, у Світлоноші, я побачив героя нового рівня. Я був упевнений... досі впевнений... що ця героїня ніколи не поступиться пустищу, ніколи не здасться.

Але є ще одна доля, яка може спіткати героїв. Коли жахів і болю Еквестрійського пустища стає для них забагато, вони можуть зламатися. Вони можуть перетворитися на тих самих монстрів, з якими хотіли боротися. Нажаль, малята, це може статися навіть з найкращими поні. Навіть у Флатершай був її Кантерлотський сад.

Ми не знаємо, чи саме це сталося з нашою Героїнею Пустища. Або, можливо, нам просто не все відомо. Ми просто. Не. Знаємо. Але от що я вам скажу.

Поні, що першим доповів про бойню в Арбі, був з Баклінського хреста. Це фортеця Сталевих рейнджерів, і тому я маю причини скептично ставитися до їхніх слів. Тому я почав копати глибше. І розкопки я почав зі спроби зв'язатися зі знайомою з Баклінського Хреста, Ріверсід. Це поні, варта довіри.

Виявилося, що її там більше нема. Нікого нема. Баклінський Хрест, звідки наш свідок нібито бачив різню в Арбі, мертвий. Вичищений під нуль.

Малята, я знаю, що це виглядає погано. Дві громади поряд із нашою Героїнею знищені. Я досі не втрачаю надію, але було б недбало з мого боку не попередити вас. Хоча б на той випадок, якщо Еквестрійське пустище очікує зовсім нова темрява.

Тож якщо ви побачите групу добре озброєних поні, в тому числі пегаса і зебру, що йдуть до вас, або фургон із пегасом, що летить до вас... доки ми не дізнаємося більше, краще вам, мабуть, бути деінде.

Але якщо Поні зі Стайні прийде до ваших дверей, не замикайте їх. Бо якщо наші надії вірні, тоді зараз їй більше ніж будь-коли потрібна наша допомога і підтримка. А якщо вірні наші страхи, тоді... що ж , малята... вона може сприйняти ці замкнені двері як виклик.»

**** ***

— ... наскільки погані? — вимогливо спитав Каламіті, наблизивши писок до діда Реттла настільки, що здавалося, ніби жеребці зараз поцілюються. — Я маю знати. Бо я ся дуже стараю знайти тут хоч дешицію сенсу, і в мене не виходить. Я люблю Лі'лпіп, і я хочу, щоб це якимсь дивом виявилося правильним. Але бачу я лише юрбу добрих поні, які прийняли нас, нагодували, дали притулок, і були знищені за свою доброту.

Я щойно перебила місто. Ціле місто. Я щойно вбила... жорстоко... так багато поні.

Моя лють вигоріла, залишивши від мене порожню оболонку. Я не відчувала суму або злості. Якщо я щось і відчувала, то лише порожнечу. І легку збентеженість.

Події останньої... скільки це зайняло? Годину? Менше? Я не могла згадати. Всі мої думки і спогади змішалися, і відмовлялися ставати на місце. Я розуміла те, що зробила, як з доказів переді мною, так і з уривчастих спогадів про власні дії.

— Вони були канібалами, — вже не вперше заявив Стілхувз. — Ти сам це бачив.

«Підвал! Йдіть! Подивіться самі!»

Так я їм сказала. Мої друзі наздогнали мене, щойно я увійшла у «Старбакд». Але я вже почала стріляти. Жереб'я було там, Сенді Шор, пригадала я. Вони сиділи за столом. Їли. Знову. Покидьки вже згодували хлопцю власного батька, та їм цього було замало.

Я згадала багаття. Гаряче вугілля і розжарений залізний прут, що закінчувався тавром Арби. У своїй люті, я припустила, що вони збираються таврувати його. Але зараз я розуміла, що у цьому не було багато сенсу. І, гадаю, один з присутніх поні вранці приймав участь у перестрілці з бандитами.

Я згадала, що Каламіті був шокований і занепокоєний, коли побачив, що я відкрила вогонь. Вельвет була практично в істеричі.
«Підвал! — крикнула я. — Йдіть! Подивіться самі!»

— Тут не було поні, вартих порятунку, хлопче, — сказав Каламіті Дід Реттл. — Окрім дітлахів. Всі, хто були варті ся називати поні, покинули це місто роки тому. Знайшли *інші* способи виживати.

— Ти досі тут! — різко зауважив Каламіті.

— Хтось мав ся залишити заради малечі, — відповів старий жеребець. — І жеби відганяти чужих.

Каламіті виглядав так, ніби хотів посперечатися з цим, але дід Реттл продовжив:

— Всі інші поні тут були залюбки готові на вбивство або гірше. Хто не був... Дехто пішли до Міста Дружби або до Гаттервілю. Деякі просто приєдналися до бандитів. Холєра, хлопче, та половина з тих, кого ви постріляли сьогодні вранці, колись мешкали тут.

Каламіті захитався від цього відкриття.

Малеча, діти Арби, збилися до купи під захисним щитом Вельвет Ремеді. Моя подруга-єдиноріжка підтримувала щит з самого початку битви, опускаючи його лише коли я левітувала нове жереб'я або кобилку від старих магазинів. За весь час вона не зробила жодного пострілу. Просто стояла всередині щита, охороняючи дітей.

Коли я вийшла зі «Старбакд», несучи за собою жереб'я та двох кобилок, решта наших вийшли з клініки. Вони побачили те, що побачила я. Але це вже було неважливо. Решта міста прокинулася, і вони почали стріляти у відповідь. Якщо б не Вельвет Ремеді, мешканці міста могли б вбити власних дітей у перестрілці.

Каламіті відстрілювався лише заради самооборони, стріляючи тільки щоб поранити та знешкодити. Я згадала його нажаханий погляд, коли я добила поні, якого він пострілом вивів з бою. Стілхувз теж захищався, дозволяючи мені увійти до кожного дому першою. Але, на відміну від Каламіті, мій друг-гуль не стримувався. «Торти Кастарда» горіли від випущених ним ракет. Гадаю, щось в архітектурі не давало вогню розповсюдитися, бо інакше б Арба згоріла дотла.

Я подивилася на дітей. Вони обіймали одне одного, плакали від страху. Вони ховалися за Вельвет, кидаючи на мене погляди, повні жаху або ненависті. Я стояла і поглинала їхню ненависть; я не могла їх винуватити. Бідолашні діти бачили, як я вбивала їхніх батьків, їхні родини. Не один з них чув, як їх матері кричали «ГВАЛТУЮТЬ!», коли я зривала з них одяг, дивлячись, чи мають вони тавро.

Я зглитнула, коли до моєї душі почали повертатися перші відчуття. Біль і страх самої себе через те, що я зробила цим дітям. Через те, що я дозволила їм побачити, щоб врятувати їх. О Богині, яку шкоду я спричинила?

Їх було всього п'ятеро. Плюс жереб'я, батька якого я вбила. Плюс один молодий жеребець, практично ще жереб'я. Він був достатньо дорослим, щоб отримати кьютімарку, але на його стегнах не було знака Арби. Він їв, знаючи, але він не міг змусити себе вбивати.

Я пощадила його. Його можна було врятувати. З усього міста він був єдиним, за виключенням діда Реттла і дітей. Навіть у своїй люті я не хотіла вірити, що *ціле місто* було злим. «Звичайно ж, — продовжувала думати я, — має бути ще хтось. Хоча б один?» Тепер, слухаючи діда Реттла, я розуміла, чому, за виключенням молодого жеребця, всі спроби знайти небезнадійного поні провалилися.

Каламіті розвернувся і пішов до Вельвет Ремеді, навіть не дивлячись на мене. Він дивився на єдиноріжку, яка стала його коханою, крізь щит магічної енергії, який вона підтримувала навколо себе і дітей.

— Ти казала, же у Лі'лпіп струс мозку, так? Може, він це все і пояснює? — Мій друг-пегас був у відчаї. — Вона не може нормально думати, не при собі, так? Це може... виправдати це?

Вельвет Ремеді подивилася на нього у відповідь крізь магічне сяйво, звузивши очі.

— Їй не потрібне виправдання!

Я мовчки дивилася, як мої друзі сперечаються через мої дії. Стають на той чи інший бік. Я оніміла, ніби була в шоківому стані. От тільки від шоку такою мертвою себе не відчуваєш. Мій головний біль повернувся. Власне, він і не зникав. Але стукіт у голові тепер ставав гіршим. Настільки поганим, що я більше не могла його ігнорувати, навіть поряд з усім, що відбувалося.

— Пардон? — спитав Каламіті, розширивши очі.

— Вони. Були. Канібалами! — пирхнула Вельвет Ремеді. — Може тобі, м'ясоїду, важко так одразу це побачити, але ці... поні... те, що вони зробили, це позамежне зло.

— Гей! — різко відповів Каламіті, підвищуючи голос до рівня Вельвет. — Я розумію, же вони були канібалами. Це ставить їх поряд із Новою Еплузою у переліку місць, де я ся не оселю. А те, що вони згодували *мені* поні, робить це місцем, куди я б ніколи ся не повернув, та й інших попередив би.

Я скривилася. Каламіті: прирівнює канібалізм до торгівлі з работорговцями на шкалі моралі.

— Але я б не вбивав їх за це! — продовжив Каламіті. — Як я виджу вони їли лише бандитів, рейдерів і таке інше. Тих, кого треба було знищити.

— Аааргх! — роздратовано вигукнула Вельвет. — Є речі, які просто не можна робити, Каламіті! Я давно вже не та наївна кобилка зі Стайні. Я бачила жорстокість Еквестрійського пустища. Я знаю, що тут доводиться робити жахливі речі. Оббирати мертві тіла? Гаразд. Вбивати? Чудовиськ і злих звірів — постійно. Інших поні? Не так часто, як ти вважаєш, але так. Навіть вбивство поні це часто прикра необхідність.

Вельвет Ремеді була поні зі Стайні, як і я. Вона виросла з тією ж мораллю, що і я. Щоправда... вона завжди трималася за неї міцніше, ніж я. Пустище почало роз'їдати мене з першої ж ночі. Відчуття правильного і хибного у Вельвет було зроблене з чогось міцнішого, ніж моє. І те, що вона побачила у підвалі, незмірно перевищувало те, що вона могла прийняти...

— Але до необхідності вбивства треба ставитися з повагою. Хоронити вбитих. Або, принаймні, не танцювати на них і не мочитися на їхні трупи. І не різати їх на закуску.

— Заради виживання треба робити все, що необхідно, — тихо мовила Ксеніт. Це було перше, що вона сказала з початку стрілянини.

Вельвет обернулася до неї з розширеними очима.

— Невже ти серйозно збираєшся зайняти позицію проти Літлпіп із аргументом «Канібалізму — так»?

На відміну від Вельвет і Каламіті, голос Ксеніт став лише тихішим.

— Тобі ніколи не зрозуміти, що я дозволяла робити із собою заради того, щоб вижити. Якщо вони клали переді мною м'ясо поні і наказували їсти, я їла, мені доводилося. Це було б не найгірша річ, що я дозволяла їм робити. Навіть протягом того тижня.

Вельвет відсахнулася від похмурої зебри. Обернулася до Каламіті.

— Вони вбивали не лише бандитів, Каламіті. Ти бачив голову проповідника. Вони повісили її на стіні, немов трофей! І якщо вони вбили його, то скількох ще?

— Не знаю, — відповів Каламіті. — Але з вас теж ніхто цього не знає.

— Вони нагодували тебе м'ясом поні, яких то вбив. Мабуть, згодували тобі серце одного з них... — продовжувала Вельвет Ремеді.

— І я цьому не радий.

— ... і вони продавали його торговцям, розповсюджуючи свою мерзоту по всьому пустищу. — Вельвет вказала копитом на дітей, що трималися одне за одного за нею. — І вони вони вдовбували ці ідеї цілому новому поколінню...

— Вельвет... — тихо сказала я. Занадто тихо, щоб мене почули. Не захищай мене, Вельвет. Ти була права стосовно мене ще у старій Еплузі. Я вбивця. Чудовисько, що потопає у крові всіх тих поні, яких я вбила. Я те, що в дзеркалі, не краще за рейдера.

От тільки... це не так, га? Це були *погані поні*. Вони мали вмерти. Я рятувала інших поні, знищуючи цих, хіба ні?

«*Зіпсована доброта*», — сердито мовила маленька поні в моїй голові.

— Арба не була містом, повним поні, — наполягала Вельвет Ремеді. — Це був рак, який треба було знищити, перш ніж він пошириться ще більше.

— Вельвет? — знову сказала я, трошки голосніше. Каламіті мовчки дивився на неї.

Голосно заржавши, Вельвет вигукнула:

— Арба була мутованою плоттю, яку треба було відрізати, щоб пустище хоча б почало зцілюватися.

— Вельвет... ти лякаєш дітей. — Мій голос був тихим, але достатнім, щоб вона почула. Прекрасна вугільна єдиноріжка приголомшено обернулася, в її очах з'явилися сльози, коли вона побачила налякані обличчя жереб'ят і кобилок, що стояли за нею.

«Я не зіпсована доброта», — проскиглила я у відповідь до кобили в моїй голові. Але я не вірила в це. Більше не вірила. Тріксі була права. Або я зробила її правою.

«Якщо ти досі не знайшла свою чесноту, — казав мені Монтерей Джек, — краще поспіши. Доки в тобі ще є що рятувати.»

Чи залишилося від мене щось, варте порятунку?

«Ти щойно вбила більше двадцяти поні, — відповіла маленька поні в моїй голові. — Як ти вважаєш?»

Моя голова розколювалася. Я зрозуміла, що плачу.

Каламіті вже обернувся до Стілхувза.

— А що ти?

— А що я? — лаконічно відповів Стілхувз.

Каламіті похитав головою.

— Чи це... Чи є для мене спосіб ся змирити з цим? Я хочу ся з цим змирити... заради Лі'лпіп... але...

— Літлпіп наш лідер, — відповів Стілхувз. — Їй було вирішувати.

— Їй було?.. — Каламіті блимнув. Його брови під капелюхом нахмурилися. — Їй?.. Хрін там! — Пегас злетів у повітря, стрибнувши до вигнанця Сталевих рейнджерів. Стілхувз не відступив. Думка про

те, що Каламіті міг налякати величезного рейнджера, здавалася мені абсурдною.

— Ти тепер старійшина Рейнджерів Еплджек. Так що не треба тут більше розігравати маленького жовніра! — повідомив йому Каламіті.
— Скажи мені, що подумала б про все це Еплджек?

Голос Стілхувза небезпечно прогуркотів:

— Еплджек була фермеркою. Сили, які у неї залишалися після зусиль, які вона докладала заради своїх друзів і спроб врятувати поні, вона вкладала в свої яблука. Вона розуміла, що від поганих яблук треба позбавлятися. І я гадаю, що у неї викликало б невимовну відразу те, що поні їдять інших поні.

Каламіті змахнув крилами, відсунувшись на корпус.

— Але... вбити їх усіх?

Стілхувз заржав.

— Ні, вона б цього не зробила. Але у неї були інші варіанти. Вона б їх усіх заарештувала. Зібрала б і відправила до Міністерства Миру, де їх могли б *виправити*.

Каламіті кивнув.

— Але... я ж про це, власне, й кажу. Лі'лпіп мала варіанти. Вона могла ся звернути до нас. Чому вона спочатку не звернула ся до нас?

Я ненавиділа те, як Каламіті говорив про мене так, ніби мене тут не було. Ніби йому було нестерпно визнавати мою присутність. Але ж... хіба я заслуговувала на краще? Чи змогла б я дивитися на нього, якщо б він щойно зробив те саме?

— Вона була розлючена. Вона *не* могла нормально мислити, — прямо повідомив Каламіті Стілхувз. — Єдине, що вона зробила неправильно, так це те, що дозволила гніву контролювати себе. Це ти хотів почути, Каламіті? Тоді так, я не схвалюю. Я б віддав перевагу варіанту, при якому вона б вбила цих чудовиськ холоднокрівно і розраховано.

Стілхувз мав рацію Каламіті мав рацію. Я просто вийшла з себе.

Але... вони були поганими поні. Вони були *жахливими* поні. Вони заслуговували на це!

«Всі? — кинула виклик маленька поні. — *Навіть молодь?*»

Я намагалася врятувати молодь! Я врятувала їх! Але при цьому завдала їм психічної травми. Чим те, що я з ними зробила, було краще за те, що рейдери зробили з Сільвер Бель?

Втім, я вбила лише відповідальних за це, дорослих...

Кобила в моїй голові виплюнула у відповідь: «*А молода кобила з клініки?*»

У голові все пливло. Мені досі було важко пригадати все, що трапилося. Це було схоже на спробу скласти пазл із кляпом у роті, я не могла тримати частинки копитами, і вони вислизали.

Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт. Пффатт.

Це я пам'ятала. Дві черги по три набой. Одну в матір, іншу в батька. Я... я не вбивала молоду кобилу.

«*Ти впевнена?* — Моя маленька поні швидко зауважила: — *Тут, серед живих, її немає, хіба ні? Ти впевнена, що не задушила її на смерть? Хіба ти взагалі звертала на це увагу?*»

Я... Я не... не могла... так?

Навіть якщо так, що я зробила? Я залишила її. Непритомну, поряд з палаючими трупами її вбитих батьків. Значно менше зла, Літлпіп.

Я була злою.

«Але вона була не кобилкою, — у відчаї подумала я, хапаючись хоч за якусь ілюзію. — Вона вже мала кьютімарку.»

«*Стайневе мислення, — дорекла кобила в моїй голові. — Ти була старше, коли отримала свою.*»

Вона мала мітку Арби. Вона вбивала і їла...

«*Звідки тобі знати, що це був не радігатор, трясця його матері?!*» — випалила моя маленька поні.

Вона була охоронницею! Гвинтівка під столом підтверджувала це. Арбинці мали гостей у місті. Гостей, яких вони не збиралися вбивати. Тому вони поставили охоронців. Які охороняли їхню темний секрет. Готові вбити, щоб захистити його. Вона була однієї з них. Вона знала, що робить місто, і знала, що це неправильно, але все одно захищала його.

На цьому маленька поні в моїй голові заткнулася. Хоч як мало це значило, я була права.

— Йди до моєї кімнати, — сказав голос поряд зі мною. Дід Реттл підійшов до мене, а я й не помітила, коли. Я відчувала, ніби втрачаю час. — Під моїм ліжком є сейф. Принеси книгу, що всередині. Я знаю, же ти зможеш зламати замок.

Я обернулася до нього. Він був немов на відстані вічності. Я раптово відчула, ніби потопаю в повітрі, що мене оточує.

— Що у книзі?

— Це мій гробсбук. Там всі, кого вони вбили. Всі, кого вони з'їли.

Вельвет Ремеді почула його.

— Навіщо? — тихо спитала вона. — Навіщо записувати таке?

— Бо я знав, же цей день настане, — відповів дід Реттл. — А мій розум вже не той, що раніше. Особливо вдень.

Вельвет Ремеді заплющила очі. Сльоза, що стікала по її щоці, відбила світло її щита.

— Хоча не думав, же це буде хтось на кшталт вас, — додав дід Реттл. — Власне, — сказав він, вказуючи на Стілхувза, — Я гадав, же це буде він.

*** **

Я була на горищі діда Реттла і дивилася на його ліжко. На стерту його копитами підлогу. На залізні кайдани, що колись приковували діда до ліжка.

Я пам'ятала, як галопом бігла крізь вогонь у «Тортах Кастарда» і вгору по сходах. Я двічі оступилася на сходах, мене хитало. Я винуватила головний біль і дим. Горище було наповнене димом, це змушувало мене притискатися до гарячої підлоги. Спека була гнітючою. Але вогонь не розходився вгору по сходах. Стеля пекарні внизу не загорілася.

Я кашляла, намагаючись відімкнути замок сейфу. Але це було неможливо. Мій розум просто не міг уявити розташування штифтів. Щоразу як я намагалася, мої думки змішувалися, розсипалися. Мій головний біль нагадував залізничний костиль, який вбивали мені у череп.

Я витягла викрутку і шпильку. Доведеться робити старим методом...

... Це було занадто важко. Замок був абсурдно важким. Або ж я просто була занадто заплутана, щоб функціонувати. Зламавши чотири шпильки, я здалася. Я просто лежала на гарячій підлозі, кашляла і хрипіла, намагаючись не ворухити головою. Прохолода водяних талісманів омивала мене, відбиваючи спеку, тримаючи стерпну температуру у кімнаті.

«Чому ти одразу ж не пішла до друзів?» — Поні в моїй голові не давала мені відпочити.

«Не знаю», — сказала я їй.

«Чому ти не поговорила із дідом Реттлом? Ти могла б отримати цей гроббук. Ти могла б знати напевне.»

Але я знала. Я бачила... достатньо.

Я вбивала заради цих чудовиськ. Сталеві рейнджери... ці бідолашні поні на Баклінському Хресті... вони не мали гинути. Вони не заслуговували на загибель за Арбу. Особливо за Арбу.

Спогади продовжували повертатися. Тепер я пригадувала, як стріляла в однооку поні молочного кольору. «Ми допомагали тобі!» — крикнула вона на мене, кинувши дробовик, в якому закінчилися набої.

Мій розум повернувся до мосту у Понівілі. Хіба не те ж саме сказала я до Монтерея Джека?

«Тебе ніколи не змушували відмовитися від своїх принципів заради вищого блага. Пожертвувати собою і стати чудовиськом, бо це було правильно.»

Ред Ай більше не був темним і перекрученим відображенням мене... він дійсно був моїм відображенням. Я була чудовиськом. Мене навіть не змушували. Я зробила це тому, що оскаженіла. Власне, він був краще за мене.

Ні.

Ні, я не дозволю, щоб це було так. Я не дозволю собі стати такою. Я зробила... помилку. Жахливу, злу помилку. Але це була не я. Я була краще за це, і досі можу бути. Я маю знайти спосіб спокутувати це. Виправити це.

«Мертвих не виправиш.»

Ні. Але я можу витратити все моє життя, роблячи все, що в моїх силах, щоб спокутувати це. Я зроблю це...

Я була Зіпсованою Добротою... але я могла бути більшою за це, хіба ні? Чи можливо для неправильної поні мати і Справжню Чесноту?

«Так», — наполягав голос в моїй голові. В моїх спогадах спалахнув наш останній візит до Нової Еплузи. Сільвер Бель, яка побачила Паєлайт, її розширені від захоплення очі, ніби перед нею відкрився цілий новий світ. Світ краси.

Той голос нізвідки («Вона була під літерою "Е"!») набув тону кобилки: *«Я ще ніколи не почувалася настільки щасливою. Мені було так добре, що хотілося посміхатися вічно.»*

І раптово частина мене збагнула, збагнула напевне...

«Можеш вважати мене вар'ятом, але я майже очікую, же коли ми підемо, ця кобилка витратить кілька днів на те, жеби зробити Нову Еплузу такою ж гарною, як ця птаха.»

... що в ту мить Сільвер Бель знайшла свою чесноту. Справжню, чисту і істинну. І якщо поні, яка втілювала Зіпсований Сміх, могла бути чимось більшим, то і я могла.

Мій головний біль згас. Я кинула погляд до вікна. Небо світлішало. Скоро ранок. Я була в цій кімнаті кілька годин. Як? Як я втратила стільки часу?

Я витягла ще одну шпильку. Цього разу я відімкнула замок. Він був зовсім не таким важким, як коли я намагалася відімкнути його першого разу.

*** **

«Здоров, малята! Це ваш улюблений голос радіохвиль, Ді-джей ПонЗ, із новинами!

Спочатку попередження для мандрівників. Пожежі Вічновільного лісу створюють значну загрозу для подорожей від Розкішної долини до Нової Еплузи. І я кажу не лише про якість повітря, хоча зважаючи на те, що там може горіти, про це теж варто турбуватися. Ні, я отримав доповіді про деяких особливо страшних чудовиськ, яких пожежі вигнали з лісу. Караванам краще обходити ці місця якнайдалі до нових повідомлень.

А тепер децю трохи інше.

Поні-листоноша сьогодні принесла старенькому Ді-Джею ПонЗ листа від нашої любой Дітзі Ду з Нової Еплузи. Обожаю цю дівчинку. Отже, вона слухала дві мої доповіді про Поні зі Стайні і новини з Арби... і, не витрачаючи часу, висловила свою думку. От що вона пише про Поні зі Стайні:

«Я бачила, як вона шаленіє від люті. Через те, що рейдери з Понівілью зробили зі мною. І з кобилкою. І з багатьма іншими. Вона бачила, вона скаженіла, вона витягала свою зброю і починала рятувати поні.

Я була однією з цих поні. Можливо, ви теж. Кулі, які вона випустила, досі рятують поні, тому що завдяки ним тих рейдерів більше нема.

Закладаюся, вона врятувала багато поні в Арбі.

Р.С.: Смачнючі мафіни! Хоумідж класна! Ксеніт класна! Літлпін класна! Дякую, дякую, дякую!”»

*** **

— Довго ж ти, — пробурчав дід Реттл, коли я повернулася з його grosбухом. — Заснула там чи шо?

Я поклала grosбух перед ним.

— Я... не знаю.

— Ну, у мене не так багато часу! — випалив він, левітуючи grosбух до себе. — Вже майже світанок. Я не довго буду при розумі.

Вельвет Ремеді лежала біля дітей, співаючи їм тиху колискову. Більшість з них вона вже приспала. Почувши слова старого жеребця, вона припинила співати і обернулася до нього.

— Ви про що?

Дід Реттл подивився на неї без тіні сорому, немов він був занадто старим та загартованим, щоб соромитися своїх слів.

— Я ж казав, мій розум вже не той, що раніше. Я отримав Поцілунок Луни ще звідколи з’явилася моя кьютімарка, але щойно приходить світанок, користі від цього ніц.

— Поцілунок Луни? — спитала я, мої дії, вочевидь, не вбили мою допитливість.

Дід Реттл подивився на мене.

— Саме так. Це означає, же я краще думаю і відчуваю вночі. Благословення Богині. Останніми роками це лише відганяє ночами слабоумство.

Старий жеребець левітував grosбух перед Каламіті.

— Ну так ти будеш читати його, чи як?

Іржавоколірний пегас подивився на книгу, що зависла перед ним. Потім тряхнув головою і відштовхнув її. Книга вирвалася з

левітаційного пузиря Реттла і гепнулася на землю.

— Мені не треба, — сказав Каламіті, потім пройшов повз діда Реттла до мене і вп'явся у мене поглядом. — Ти вчинила неправильно, Лі'лпіп.

— Каже поні, який стріляв у неї через те, що прийняв її за рейдера, — прошепотіла Вельвет Ремеді.

— Неважливо, що написано в книзі, — продовжував він. — Ти втратила контроль.

— Знаю, — тихо відповіла я.

Каламіті кинувся на мене. Я залякла, занадто вражена, щоб реагувати. Він схопив і здавив мене. Я намагалася боротися, але він був більшим, сильнішим...

Він... обіймав мене?

— Я бачив, що у тебе на серці, Лі'лпіп, — нагадав мені Каламіті, міцно стискаючи мене. — Я знаю, же ти хороша поні. Можливо, найкраща поні, яку я зустрічав. — Я відчувала його сльози. — І якщо це серце кричить від болю, від люті і гніву, тоді я маю вірити, же це заради хорошої причини. А я просто занадто виснажений, жеби це увидіти.

*** **

Ранковий вітерець продував *Небесного Бандита*. Шестеро дітей, один молодий жеребець і дід Реттл супроводжували нас, розсівшись по лавках пасажирського фургону. Вдруге за двісті років він здавався повним, хоча вільних місць на лавках ще було достатньо.

Вельвет Ремеді приголомшливо добре вдалося вмовити жереб'ят піти з нами. Ми везли їх до Міста Дружби, де вони були б у безпеці. Місце, назване Дружбою напевне прийме їх. А якщо їх треба буде вмовляти, я можу запропонувати водяний талісман.

Тепер Вельвет Ремеді приділила увагу мені. Вона дивилася мені в очі, засвітивши свій ріг.

— Якщо тобі буде легше списати це на тимчасове пошкодження мозку, я можу підтвердити це, як лікар, — докорила мені Вельвет. — Твій струс стався менше шістнадцяти годин тому, і те, що ти робила з тих пір, було *повною* протилежністю відпочинку.

— До Кантерлоту летіти щонайменше три дні, — заперечила я. — Відпочину по дорозі. — Мій головний біль повернувся, хоч і не такий сильний, як раніше. Я не могла їсти. Хоча мені насправді й не хотілося. Я не була впевнена, що взагалі зможу знову їсти. Скільки буду жити, м'яса навіть до рота не покладу.

Вельвет м'яко ткнулася у мене носом.

— Але тобі не треба. Шукати собі вибачення, я маю на увазі. Ти... ти зробила все правильно. — Вона взяла моє обличчя копитами і змусила мене дивитися їй в очі. — Я знаю тебе, Літлпіп. Я бачу, що ти лупцюєш себе з тих пір, як це сталося. Можливо, навіть звідтоді, коли це ще відбувалося. Ти не чудовисько. Ти не лиходій. Ти кобила, яка любить поні і дбає про них, і яка нарешті побачила забагато спричиненого болю, щоб терпіти це. Богині, всім би нам бути такими, як ти.

— Вельвет? — Щось в її голосі непокоїло мене.

Вона опустила погляд.

— Якщо хтось із нас чудовисько, Літлпіп, то це я.

— Що? Ні. Це...

— Вчора ти вбила купу поні, які вбивали і їли інших поні, — тихо сказала вона із невідомим смутком у голосі. — Вчора я поставила життя своєї птахи вище за життя поні.

Я швидко похитала головою. Тепер була моя черга змушувати її дивитися мені в очі.

— Ти поставила життя улюбленого члена нашої групи, мислячої і відчуваючої істоти, вище життя поні, який стріляв у неї.

Вельвет Ремеді подивилася на мене вологими, вдячними очима, але нічого не сказала.

— Що це за позначки? — спитав Стілхувз діда Реттла. Може, Каламіті і знехтував grosбухом, але лідер Рейнджерів Еплджек пильно вивчав його.

— Га? — спитав дід Реттл. — Гей! Звідки ти взяв мій grosбух?!

— Ти дав його мені, — рівним тоном терпляче сказав Стілхувз.

— А. — Він роздивився навколо. — Ми летимо з Арби, так? — Вже не вперше Реттл здавався здивованим зміною свого оточення.

— Так, — сказав Стілхувз. — Тепер, будь ласка, розкажи про ці позначки.

Дід Реттл зазирнув у grosбух.

— Це скільки разів я попереджав поні, перш ніж інші їх вбили. Одна мітка щоразу, як я казав їм, же маю рушницю.

— Зрозуміло.

— Він так добре вів записи своїх спроб допомогти, — прошепотіла Ксеніт, прихилившись ближче до мене, — що мені здається, він не сподівався на порятунок. Він готував свій захист.

Дід Реттл оцінююче подивився на Стілхувза.

— Ти це він, так?

Стілхувз підняв погляд з grosбуха.

— Що?

— Ти паладин Стілхувз! — вигукнув він. — Я тебе пам'ятаю! Ти той гуль, за яким сохла моя донька.

Вельвет Ремеді нашорошила вуха. Я придушила смішок. Стілхувз заржав і спробував повернути свою увагу до grosбуха.

— Ти, мабуть, помилився.

— Ні, ти просто не дуже тямущий, — наполягав дід Реттл. — Ніколи не помічав її. Завжди тужив за Еплджек.

Стілхувз різко підвів погляд.

— Я тебе знаю?

— Писець Реттл. — Дід Реттл зробив паузу. — Колишній. Пішов після того, як моя донька завагітніла. — Стілхувз тупнув, і Реттл швидко додав: — Та не від тебе! Від цього, як його там, з Арби...

Стілхувз повільно нахилив голову.

— Писець Реттл. Магія перетворення. Покинув рейнджерів, коли твою доньку знеславили. Тепер я згадав.

Дід Реттл похмурнішав, але кивнув.

— Ви володіли магією перетворення? — спитала Ксеніт.

— Ага. Сталеві рейнджери ся намагали знайти чари, жеби перетворювати броню Сталевих рейнджерів на одяг і назад. Я їм казав, же так не вийде. В броні й так повно заклить. — Він раптово став похжавішав. — Я можу перетворити твою рушницю на палку, якщо бажаєш.

«У мене є рушниця.»

— У мене немає рушниці, — зауважила Ксеніт.

— О. — Він обернувся до мене. — А ти?

— А назад перетворити зможете? — спитала я.

— Ем... ні.

У нього була палка.

Дивлячись повз нього, я побачила молодого жеребця, якого витягла з «Кухля Джави». Він мовчки дивився на мене ще звідколи ліг на лавку на самому початку поїздки.

«У тебе немає мітки Арби?» — Я пригадала, як спитала його, моє серце ледве не танцювало від полегшення.

«Ні, — відповів він мені, забившись у куток своєї кімнати. — Минулого тижня я мав вбити кобилу і з'їсти її серце, але... я не зміг. Вибач, я знаю, що мав це зробити, і тато дуже сердився. Він... — Потім на його обличчі спалахнуло розуміння. — Ти вбила тата, так?»

Його погляд був таким дивним. Це було не звинувачення. Це була... покірність.

Тепер, вперше з того часу, він заговорив:

— Що сталося із Кліргласс¹?

Мені знадобилася мить, щоб зрозуміти, що він говорить про єдину іншу поні з Арби такого ж віку, молоду кобилу-охоронницю. Кобилу, яку я не збиралася вбивати... але яку, тепер я була впевнена, задушила на смерть, навіть не думаючи. Я скривилася, підшукуючи слова.

— Я вбив її. — Голос був не моїм. Я обернулася, здивовано дивлячись на Стілхувза.

— Наближаємо ся до Міста Дружби! — оголосив Каламіті, перш ніж хтось встиг щось сказати.

— Цього разу дозволь говорити мені, — сказала Вельвет Ремеді Стілхувзу. — Твій рівень дипломатії залишає бажати кращого. — Гуль мовчки кивнув. Події минулої ночі обтяжували його. І для нього Арба була не найважчим тягарем.

Я підвелася, спробувавши вирівнятися, коли мене охопило дивне запаморочення. Воно пройшло, і я підійшла до вікна, дивлячись на Поні Свободи, величезну статую, зроблену з позеленілого металу, яка дивилася на Мейнкеттенську гавань. В середині цієї металевої структури, оточеної водою, жило ціле місто поні. Я бачила світло, що лилося з маленьких дірок, де метал проржавів наскрізь. Місто Дружби.

*** **

Мене кинуло на одну з лавок, коли Каламіті різко звернув вліво, ухиляючись від пострілу.

— Повірити не можу, що Місто Дружби стріляє в нас! — крикнула я.

За слабкими клацаннями пролунав потужний громоподібний тріск під нами. Вибух чорного диму і полум'я розлетівся у повітрі в дюжині ярдів від нас. Поні з гвинтівками, що стріляли з вікон у короні Поні Дружби, не становили значної загрози, але артилерійські снаряди з гавані були зовсім іншою справою!

— Ти не слухала радіо, так? — прогримів Стілхувз. — Твій друг Ді-джей Пон3 сказав деякі неприємні речі з приводу бойні в Арбі.

— ЩО?!

Ще один снаряд розірвався в повітрі. Каламіті різко розвернувся, і мене знову кинуло. Вельвет накинула свій щит на дітей, щоб їх не розкидало.

— Ми не можемо ся тут приземлити, — прокричав Каламіті. — Треба летіти назад!

— Здається, хтось із тих двох рейнджерів, яких ти відпустила на Баклінському Хресті, доповів про Арбу у найгіршому світлі, — із гіркістю повідомив мені Стілхувз.

Я вмирала всередині. Хоумідж... о Богині, що думала про мене Хоумідж? Вона ненавиділа мене?

— Я їх записав, якщо захочеш потім послухати.

Мені хотілося галопом бігти до неї. Наказати Каламіті летіти прямо до вежі Тенпоні. Але...

Але я не могла. Я і так відкладала справи занадто довго. Ми маємо летіти до Кантерлоту. Розібратися з Богинею. І звернути увагу на Ред Ая. Зараз сотні поні були у небезпеці лише від загрози Ред Ая, і я вже явно випробовувала його терпіння.

Я згадала, що у той момент з клініки Хелпінгхуфа, спогад про який я залишила собі, я думала: *«Це був єдиний спосіб змусити Ред Ая слухати»*. Я якось зв'язалася із Ред Аєм. Можливо, через якогось поні або грифона з його табору. Я сподівалася, що я запевнювала його в тому, що маю план і мені лише потрібен час. Багато часу.

Важливіше зараз те, що Хоумідж потрібна правда. Правда, якій вона могла б вірити. І я була останньою поні, яка могла б надати їй таку. Їй треба було дізнатися про те, що трапилося, з неупередженого, на відміну від мене, джерела.

Якщо вона дізнається правду, то точно не від мене. Все від мене буде нечистим. А якщо вона не дізнається... або ще гірше, дізнається і буде мене ненавидіти за це...

Це мене вб'є. Але я, немов гуль, продовжу існувати. Якщо я втрачу Хоумідж, я втрачу те, чого не заслужила. І якщо все пустище піде проти мене, якщо всі будуть мене боятися і ненавидіти, це не завадить мені спробувати зробити Еквестрію кращим місцем. Навіть якщо мене завжди будуть вважати головним лиходієм.

Каламіті летів геть від Міста Дружби.

*** **

Приземлившись у Мейнкеттенських руїнах, ми почекали з годину, потім пішли до гавані пішки. Більшість із нас залишилися позаду, дивлячись з наглядової площадки, як Вельвет веде врятованих поні до Моста Дружби. За нею летіла капсула підтримки життєдіяльності старійшини Коттедж Чіза. Паєлайт вмонтилася на капсулі, насолоджуючись поїздкою.

Міст Дружби був розвідним мостом, який колись простягався від Мейнкеттена до самого острова. Мене приголомшило те, наскільки він вцілів. Були розриви, але жоден з них не був довше за сотню ярдів, і краї розривів з'єднували мотузкові містки.

— Як вони це зробили? — задумливо спитала я, дивлячись на довгі мотузкові містки крізь бінокль. Це здавалося неможливим, навіть для єдинорожої магії. Каламіті постукав мене по плечу, потім посміхнувся і змахнув крилами.

— А. Ага. — Колись Місто Дружби стало домом принаймні для одного дешита.

Крізь бінокль я бачила, що поні Міста Дружби засмітили мейнкеттенський бік розвідного мосту, заклинивши його, і переробили свій бік так, щоб лише вони могли його контролювати. Доки я дивилася, Вельвет Ремеді, дід Реттл і діти наблизилися до дальнього краю мейнкеттенського боку.

Це мала бути Вельвет, і вона мала бути сама. Попередження Діджея ПонЗ позначили Ксеніт і Каламіті, як ознаки небезпеки. І лише Вельвет Ремеді мала дипломатичні вміння, щоб домовитися із мешканцями Міста дружби, аби вони впустили врятованих.

Ну, не зовсім сама. З нею була Паєлайт. Я раптово згадала, як Паєлайт втішила мене у Філлідельфії.

У руїнах будівлі за нами Ксеніт тихо розмовляла зі Стілхувзом, розводячи багаття.

— Ти швидко звинуватив тих, хто їсть м'ясо інших поні, — тихо сказала вона.

— Я гуль, — сказав він.

— А я зебра, — відповіла вона. — І, як і медична поні, вегетаріанка. Тим не менш, тактика виживання Арби образила тебе сильніше, ніж мене. Чому так?

— Зомбі їдять плоть інших поні. Тому що вони чудовиська.

Зебра мудро кивнула.

— Зрозуміло.

Ми дивилися. І чекали. Вони були далеко, але я, здається, бачила, як Вельвет Ремеді підняла копито. Мені казали, що там має бути інтерком, який дозволить розмовляти із охоронцями на острові. Якщо вони захочуть слухати.

Стілхувз підійшов і сів біля мене.

— Каламіті, не проти, якщо я побалакаю з Літлпіп наодинці?

Каламіті глянув на нього, потім кивнув і відлетів туди, де Ксеніт кухарювала. Я нервово подивилася на Стілхувза.

— Кліргласс? — повільно спитала я.

— Ти відправила торговця, невинного, до підвалу — місця, де його легко могли затиснути в кут — хоч і залишила одну з охоронниць живою, — відповів він. — І нас теж. Ти б не допустила такої тактичної помилки, якщо б мислила ясно. — Він подивився на мене. — Тому я і зрозумів, що ти була не при собі.

Я заплющила очі і відвернулася.

— Приймай біль повільно, — серйозно сказав він мені. — Те, чим ти стала минулої ночі, буде спричиняти тобі біль решту твого життя.

Я кивнула. Частині мене хотілося заплакати, але я не дозволяла собі, бо ці сльози були б для мене. А я їх не заслужила. Мешканці Арби їх теж не заслужили. Хоч як мої дії жахали мене, демонструючи, яким чудовиськом я могла стати, і на мить стала, не було жодних сумнівів, що Арбу треба було... очистити. Як будь-яке рейдерське лігво або банду работорговців. Якщо хтось і заслуговував моїх сліз, так це ті, кого я врятувала. Ніч залишила в мені глибоку рану, відкривши нарів, залишений в моїй душі клинком, який я ж і тримала. Ця велика пустота гноїлася відчаєм і ненавистю до себе, але я поступово наповнювала її рішучістю.

Стілхувз подивився на гавань.

— Я маю подякувати тобі, Літлпіп.

— За що?

— За невдачу, — здивував мене Стілхувз. — Весь цей час ти була взірцем. Через тебе мені хотілося бути кращим поні. Але разом із тим... ти була *занадто* хорошою. — Він подивився на мене. — Ти була неможливим еталоном. Після цієї ночі мені стало легше миритися з собою.

Я просто дивилася на нього. Моє серце крутилося, не знаючи, що відчувати. Дощова крапля впала мені на риг. Ще одна хлюпнула по носі.

Стілхувз відвернувся, знову дивлячись на гавань під дощем. Врешті так зробила і я. Піднявши бінокль, я помітила Паєлайт, яка летіла до острова, несучи щось. Я знала, що це гробух.

*** **

«Доброго вечора!

Це Ді-джей ПонЗ, і ви не уявляєте, які у мене новини для вас! Великі новини стосовно ситуації в Арбі і на Баклінському Хресті. Мій колега провів останні кілька годин, розмовляючи із торговцем, який був в Арбі і бачив практично все, що сталося.

В першу чергу дозвольте мені сказати алілуя! Виявляється, наша Спасителька Пустища все-таки не впала у темряву. Може, трохи зашпорталася, але слухайте далі.

Поні з Арби були канібалами, понове. Саме так. Вони їли поні! І, немовби це було недостатньо огидним, вони продавали м'ясо поні, видаючи його за м'ясо радигаторів. Їли останнім часом шашлик з радигатора? Впевнені? Великі Богині, а я вважав, що бачив все йобнуте лайно пустища.

Що ж, виявляється, наша Поні зі Стайні розкрила правду. На жаль, тут інформація стає уривчастою. Бачте, коли наша героїня показала торговцю, що вона знайшла, добрий поні побіг звідти, піджавши хвоста і не озираючись.

Але торговець розповів нам, що перед тим, як сталося це лайно, мешканці Арби пригостили нашу героїню їжею і дали місце для ночівлі, і так, малята, ви вгадали, що було в меню. Але до того, як наша героїня дізналася правду, вона намагалася допомогти поні з Арби. Вона пішла до Баклінського Хреста, щоб домовитися про чисту воду для міста. А рейнджери з того зламаного мосту почали стріляти по нашій героїні ще до того, як вона встигла підійти хоч щось їм крикнути. Зі слів торговця, світлове шоу було що треба.

Не знаю, як там ви, малята, але у мене це викликає нові підозри щодо того що сталося на Баклінському Хресті, і серйозні питання до свідка з Баклінського Хреста, що першим доповів про події в Арбі.

Я розповім вам ще, щойно сам щось дізнаюся. А поки що, гадаю, ми можемо зітхнути з неабияким полегшенням.

А тепер Світі Бель заспіває про ту найбільшу істину пустища...»

*** **

Дощ ішов наступні два дні поспіль. Вода досі падала з неба стіною, коли ми перелетіли передгір'я, що повільно переходили в гори. Темні скелі різко підносилися, височіючи над ландшафтом. Десь там нагорі, приховані дощем, знаходилися руїни Кантерлота, колишньої столиці Еквестрії.

Ми всі змогли до кісток, але Каламіті доводилося найгірше.

Я тремтіла від холоду. Моя броньована стайнева роба прилипла до мене, немов друга шкіра, моє хутро опинилося у пастці між нею і моєю справжньою шкірою, і це було дуже неприємно. І все ж я почувалася краще, ніж у попередні дні. Цей ранок був першим, який я зустріла без головного болю. Вперше за кілька днів я відчула, що нарешті можу ясно мислити.

Вельвет Ремеді заявила, що мій струс пройшов. Але все одно бажала, щоб я відпочивала. Я нічим окрім відпочинку і не займалася, звідколи вона повернулася з Мосту Дружби. Сама, якщо не враховувати Паєлайт. Місто Дружби виправдувало своє ім'я і прийняло біженців з Арби разом із Коттедж Чізом. Вони не просили платні або якогось відшкодування. Вони просто хотіли допомогти. Так, як і повинно бути серед поні.

Я відправила до них Паєлайт з одним з водяних талісманів. Не в якості плати, а як подарунок.

Інший водяний талісман тепер був безпечно встановлений у Стайні 29. Зоряний паладин Кроссроудз казала про перезавантаження «Шукача», коли ми уходили. Кросс була впевнена, що із службовими кодами вони зможуть перепрограмувати «Шукача», перетворивши його на слухняного і корисного доглядача.

Вона досі не вирішила, що робити з Баклінським Хрестом. Стілхувз дещо їй порадив, але залишив рішення їй. Я вважала, що його

дипломатичний провал викликав у нього бажання відмежуватися від того місця.

Я дивилася на свої передні копита. Ми наближалися до Кантерлота, і нова турбота виникла в моїй голові: мій ПіпБак. Ми мали зняти все, перш ніж іти туди. Нашу броню, наші торби... я мала все це левітувати.

Але не можна було левітувати ПіпБак. Ну, можна, але використовувати його можна було б лише як незвичайне радіо. Він мав бути надягнений, щоб працювали ІП та ЗНС, не кажучи вже про медичну допомогу і автомапу. Я могла його зняти. У мене були потрібні інструменти. Але без нього я буду значно менш корисною у найбільш небезпечному місці, до якого нам доводилося потрапляти. Чи зможу я? Чи було правильно піддавати своїх друзів небезпеці через те, що інакше я стала б навечно зв'язана з... ну, з моєю кьютімаркою?

— Виглядайте безпечне місце для ночівлі! — гукнув Каламіті крізь шум дощу. Відверто кажучи, усіх нас турбувала не стільки безпека місця, скільки його сухість.

Ми всі підійшли до вікон. Я підняла бінокль, але користі з нього було мало. Вони лише зробили дощову завісу ближчою.

Раптово Стілхувз побіг у передню частину *Небесного Бандита*. За мить він обернувся до мене.

— Літліп, можеш підняти мене на дах?

— А ти втримаєшся на даху? — стурбовано спитала Вельвет. — Хай навіть і з кріпленням?

— Що сталося? — спитала я, вмикаючи ІП, і сама відповіла на своє питання. Своїм закляттям націлювання я бачила кілька ворожих цілей, принаймні, дюжину, і всі — у повітрі. І... три дружні на землі. За секунди, що знадобилися мені на підрахунок, одна з червоних міток пролетіла над однією з дружніх і згасила її. Тепер їх було лише двоє.

— Каламіті! — крикнула я, витягаючи свою снайперську гвинтівку. — Піднеси нас якомога ближче! Нам треба бачити, по чому ми

стріляємо!

Левітуючи снайперську гвинтівку, я ковзнула до ЗНС і прицілилася у летючу тінь, яку не могла ясно роздивитися. Але закляття націлювання було начхати на дощ. І моя ІП швидко впізнала цілі.

Кровокрили. Ці згряя, хай їм грець. Вони атакували дві втікаючі фігури на землі, які, як я розуміла, були абсолютно не озброєні.

Я відкрила вогонь, вирішивши, що не дозволю ще більше зменшити їхню кількість.

*** **

«Агов? Хто не спить? Настав час для спеціального нічного випуску новин!

Зі мною на зв'язку через передавач дід Реттл, давній мешканець Арби і новий громадянин Міста Дружби. І він готовий прояснити все, що сталося три ночі тому. Тож сідайте, щоб не впасти, малята, бо це буде та ще історія.

Але спочатку я маю дещо сказати. І це від мене до нашої Героїні Пустища, нашої маленької Світлоноші.

Вибач.

Коли бачиш стільки, скільки бачив я, коли бачиш, як герої програють і падають... важко не чекати на це. Важко не втрачати віру. Навіть коли знаєш, що десь ще є поні, в яких варто вірити.

Ти не підвела нас, Поні зі Стайні. Я підвів тебе. І я від всього серця прошу вибачення...

Одна ремонтниця тостерів колись сказала мені, що завжди буде на моїй хвилі, буде слухати моє повідомлення надії. Ну, слухай уважно, Поні зі Стайні, бо це справжня правда, від мене тобі.

Те повідомлення надії? Це ти. Ти моє повідомлення.

А зараз, дідусю Реттле, чому б вам трохи не розповісти нам про себе і про цю книгу, якою ви хотіли сьогодні з нами поділитися?»

...

«Це не книга. Це гробух. Записи про всі божевільні речі, що їх робили поні з Арби. Вже через дві сторінки, я гарантую, всі ви будете бажати бути там, жеби ви могли зробити те, що зробила для вас ця маленька кобила...»

Примітка: *Максимальний рівень*

1 Clearglass — «чисте \ прозоре скло»

Глава 36: Дуже дивна історія Міднайт Шауер¹

«У мене є дур, який збудить тебе, збудить твою кобилу, зробить тебе міцним, зробить тебе сильним, зробить тебе розумним... і, звичайно, ТОЙ дур, що дозволить тобі ЛІТАТИ... Деш.»

БАМ!

Кровокрил заверещав, коли куля з моєї снайперської гвинтівки розірвала йому живіт. Темна тінь згорнула крила і полетіла штопором униз, зникнувши серед бурі.

Стіни дощу хлитали *Небесного Бандита*. Я більше покладалася на ЗНС, аніж на власний зір. Над нами Стілхувз робив те ж саме. Ритмічне бумкання його автоматичного гранатомету і верещання кровокрилів наповнювали повітря.

— Звідки вони всі повилазили? — крикнув Каламіті, вистріливши з двох гвинтівок свого бойового сидла, коли темний силует одного з велетенських кажанів майнув перед нами. Їх було значно більше дюжини, яку я нарахувала спочатку. Тут їх ціла зграя.

Я почула удар, коли один з них приземлився на Стілхувза і вкусив його броню у марній спробі прогризти її. Ще один вилетів з дощу і вривався у борт *Небесного Бандита*, хитнувши його, від чого я полетіла назад з лавки, на якій сиділа. Моя снайперська гвинтівка із брязкотом впала на підлогу.

Зелене полум'я спалахнуло уздовж борту *Небесного Бандита*; палаючий кровокрил видав вухорозриваючий вереск агонії і впав, а злива змила полум'я. Паєлайт із бойовим криком майнула у повітрі, пірнувши за кровокрилом. Я блимнула, вражена думкою про те, що крадяний фенікс мстиво ненавидить цих істот.

Ще один кровокрил причепився з протилежного боку фургона і хижо засунув голову у вікно, клацаючи на нас зубами. Бойовий дробовик Вельвет Ремеді загарчав, і мене заляпало тим, що було всередині голови істоти.

Ксеніт виштовхнула тіло кровокрила назовні, а я підскочила на копита, і, облишивши снайперську гвинтівку, витягла Літл Макінтош. Ми були в самісінькій їхній гущі. А вірний маленький револьвер Еплджек був моєю найшвидшою і найпотужнішою зброєю. На мить я відчула співчуття до нашої зебри; її бойовий стиль був непридатним до цієї ситуації.

Я стрибнула до вікна, ковзнула у ЗНС і прицілилася у першу темну тінь, яку побачила.

БАМ! БАМ!

Перший постріл пробив кровокрилу спину. Другий зробив дірку у лівому крилі. Він впав, і одразу ж його місце зайняв інший, що кинувся до мого вікна.

БАМ! БАМ! БАМ!

Через інерцію тіло істоти м'ясисто вдарилося у борт *Небесного Бандита*. Я почула удар м'яса об метал і роздираючий звук. Темна маса двох кровокрилів і переплетений з ними і Стілхувз полетіли у мокре повітря за нами, зникнувши у рясній зливі.

Я крикнула, кинула телекінетичну сітку, але він вже зник. А за мить навколо нас кружляло ще кілька кровокрилів. Одного з них знизу охопило зелене полум'я.

У кількох ярдах позаду Ксеніт копняком відкрила двері до фургону, дивлячись на чорні силуети, що ляскали крилами навколо нас серед дощу. Перш ніж я зрозуміла, що вона задумала, зебра стрибнула, злетівши у повітря, і приземлилася на спину одного з велетенських кажанів. Вона встромила вістря свого шолому в голову чудовиська, потім стрибнула з його падаючого трупa до наступного ворога.

«А я ще жаліла її», — подумала я, дивлячись, як вона вдарилася в крило істоти і відрізала його своїм рогом із кігтів пекельних гончаків, перш ніж впасти у темряву, де чекали інші нічого не підозрюючі кровокрили. Варто було пожаліти її ворогів.

Велетенський кажан пірнув до Каламіті, крила пегаса здавалися маленькими у порівнянні з його. Я обернулася, прицілилася і

вистрілила.

БАМ! *клац клац*

Остання куля Літл Макінтоша вп'ялася у монстра. Він заверещав. Каламіті спробував скинути його, але кажан встромив свої величезні, бритвено-гострі ікла у пегаса. Каламіті закричав.

Вельвет Ремеді галопом проскочила повз мене, раз за разом стріляючи зі свого бойового дробовика, шматуючи чудовисько на клапті, перш ніж воно встигло почати пити. *Небесний Бандит* захитався в повітрі. Каламіті був сильно поранений, і рваний труп велетенського кажана досі висів на ньому. Але він був живий.

За мить я побачила, як жахливо близько він був від смерті. *Небесний Бандит* падав, хитаючись від потоків вітру, доки Каламіті намагався приземлитися. Ми побачили землю, і я помітила дві фігури, до яких ми поспішили на допомогу. Дві молоді зебри, не старші за ту молоду кобилу з міткою Арби, Кліргласс. Доки я перезаряджалася, кровокрил впав на одну з зебр, збивши її на землю. Я намагалася рухатися швидше, але йому знадобилася лише секунда. Чудовисько встромило свої ікла у бік зебри і почало пити. Зебра перетворилася на висохлу оболонку раніше, ніж її мозок встиг вмерти.

— *Ні! Трясця вашій матері, ні!* — завила я. Закривши Літл Макінтош, я націлилася у чудовисько через ЗНС, доки воно стрибало над своєю здобиччю. Але Ксеніт розірвала чудовисько раніше, ніж я встигла натиснути на гачок.

*** **

— Я не розумію, — сказала Ксеніт. — Чому ви втрюх подорожували цими небезпечними пагорбами? Та ще й в таку бурю?

Ми з'юрбилися під блискучим куполом щита Вельвет Ремеді. Я дивилася, як дощ бив у світловий бар'єр, вражена дивною красою цього видовища.

Юного зебру, який вижив, Вельвет висушила, як і всіх нас, багатократним закляттям очищення, і загорнула у ковдру з наших

запасів, якій теж знадобилася сушка.

Ксеніт склала багаття і тепер сиділа біля нього навпроти зебри, між ними булькав казанок із супом — суто овочевим! Юний зебра щойно побачив, як двоє його друзів дитинства загинули жахливою смертю. Ковдри тут було замало. Я знала, що це небагато, але я вірила у дивовижну силу обіймів.

Але Ксеніт не обіймалася. Ксеніт не торкалася, окрім як для того, щоб спричинити біль. Вельвет Ремеді займалася ранами Каламіті, використовуючи свою магію і зілля Ксеніт від кровотечі, щоб безпечно видалити ікла зі спини пегаса, перш ніж можна буде застосувати медичні зілля. Рейнджера Еплджек ніхто з нас не бачив. Я підвелася, підійшла до молодого жеребця-зебри і лягла поряд із ним.

— Мені дуже прикро, — прошепотіла я. — Ми... Я мала бути швидше. — Я зупинилася, не впевнена, чи цьому дивному зебрі дійсно допоможуть раптові обійми. І, до мого сорому, маленька частина мого розуму попередила, що я, одурена, починала було дбати про поганих осіб і раніше. Я подумки скинула ковадло на цю частину себе, а потім відправила її на місяць.

Натомість я обережно накрила його копито своїм, м'яко тримаючи його. Простий дотик. Він смикнувся, виглядаючи спершу здивованим, потім вдячним.

— Ми мали це зробити, — нарешті сказав він. — Ми були занадто дорослими. — Подивившись на Ксеніт, він спитав: — Ви не з Гліфмарка?

— Гліфмарк? — спитала Ксеніт. Молодший зебра кивнув. — На жаль, мені невідомо про таке місце. Це зебряче селище?

— Тобто як це «занадто дорослі»? — хрипко спитав Каламіті. Він заскреготав зубами, коли Вельвет Ремеді витягла друге ікло і швидко притисла до рани копито, намазане зіллям Ксеніт.

Зебра дивно подивився на нас.

— Хто ви, поні?

— Друзі, — лагідно відповіла я.

Він подивився на мене з підозрою. Потім із сумом.

— Мої друзі мертві. — Він обернувся до Ксеніт. — Куот і Зуна були моїми друзями звідколи ми навчилися ходити. Ми все робили разом. Ми навіть... ми навіть наші мітки отримали разом. — Він поперхнувся, в його юних очах стояли сльози. — Н-нас в-викинули з п-племені разом...

Тепер я обійняла його. Я тримала його, підставивши своє плече для плачу.

*** **

Злива нарешті здалася, залишивши по собі легку мряку. Я подивилася в небо, скерувавши свій погляд до гір. Там, у відкритій пащі скель, гніздилися потемнілі шпилі Кантерлотських руїн. Ми могли б бути там за кілька годин. Але ми йшли в іншому напрямку.

Прекрасний голос Вельвет Ремеді лунав над пагорбами:

— Досить жити в тюрмі золотій,

До буття прикутою скніти.

Я готова на сцену зійти;

Цьому птаху треба летіти.

Каламіті вступив ідеально вчасно, його голос звучав приємним контрапунктом до розкішного голосу єдиноріжки:

— Я сліпим був, бо очі закрив,

Бачив те, що казали мені.

Час прийшов для розправлених крил —

Досить правил їх та кайданів!

Разом вони перейшли до приспіву свого дуету, їх голоси кидали виклик сірому небу і безперервному дощу лишень спробувати зробити день похмурим.

Мені цього не вистачало.

Ми йшли до Гліфмарка. Каламіті летів поряд зі мною, тягнучи *Небесного Бандита* десь на висоті зросту поні від землі. Навіть думка про те, щоб зайти у летючу штуку, викликала у молодого зебри паніку. Тому ми йшли, супроводжуючи його до його нової домівки.

Я подумала, що так було навіть краще. Я сиділа у цьому фургоні кілька днів, відходячи фізично від моєї травми голови і психологічно від духонищівного Найгіршого Дня в моєму житті. Фізично я одужала. Психічно... я могла продовжувати йти. Те, що я вчинила, ніколи не залікується.

Реальність цього повернула мої думки до Стілхувза. Ще одна причина для пішої прогулянки. Я мала вірити, що він нас знайде. І в цей час нам краще бути на землі. Бо інакше він може випустити ракету, щоб привернути нашу увагу.

— *Без зусиль неможливо нічого змінити.*

— *Той, хто здався і вмер, вже не зможе зцілити.*

— *Небеса і земля —*

цілий світ навкруг нас...

Коли голоси Вельвет Ремеді і Каламіті ще раз об'єдналися для останнього рядка куплета і ще одного надихаючого приспіву, я обернулася до моєї супутниці-зебри. Ксеніт ішла поряд зі мною, юнак між нами.

— Ти досі бажаєш відшукати саме плем'я?

— Нема потреби, — серйозно мовила Ксеніт. — Моя дочка більше не з ними.

Юний зебра відкрито плакав, не в змозі зупинитися після того, як почав. Він ревів, схлипуючи і оплакуючи втрату своїх друзів. І у проміжках між його словами я почала розуміти картину того, що сталося.

Трійця друзів прийшли з того ж племені, з якого походила і дочка Ксеніт; з племені, що сформувався з тих, кого залишили рейдери після нападу на селище Ксеніт. Самі лише зебрнята.

«Моїх батьків і чоловіка вбили в бою, — розповідала нам Ксеніт. — Моя донька була занадто малою для рабських ям Стерн, і... їй було не місце у школах Ред Ая. Тому Стерн покинула її там, разом з іншими дітлахами.»

Ціле плем'я дітей. Вони жили із загальною вірою в те, що бути дорослим означало бути дозрілим для рейдерів. Що мати дорослих у племені означало напрошуватися на напад. І хоча работорговці не забирали дітей, це не означало, що вони не робили з ними значно жахливіші речі.

— І як же вони вирішують, коли зебра раптово стає занадто дорослою? — спитав Каламіті. Відповідь була очевидною. Справа була не у днях народження. Справа була у дорослості. Ти ставав занадто дорослим, коли отримував свою мітку.

Прямо як у Другій Стайні. Коли ти отримував кьютімарку, ти ставав дорослим. І з цієї миті ти приєднувався до робочої сили. От тільки тут, у цьому племені зебр, цієї події боялися.

Я кивнула Ксеніт. Вона багато років страждала у рабських ямах з часу нападу на її селище. Її дочка була малою, але не немовлям, і зебра, що йшов із нами, дуже неясно пригадував, коли цю кобилу вигнали з племені.

— Якщо вона досі жива, моя дочка буде у Гліфмарку.

*** **

Гліфмарк був... відстійним.

Я дивилася з пагорба на ряди сумних, побитих хатинок із проваленими покрівлями, що вели до напіврозваленної будівлі посеред смітника. Все місто було оточене стіною сміття, яка б і від радкабана не захистила. Земля була темною і безживною багнюкою. Невелика кількість зебр виглядала побитими і пригніченими, їх очі були опущені додолу, голови похнюплені, гриви і хвости заплутані і нечесані.

Здавалося, ніби місто просто чекає своєї смерті.

На фронтоні зруйнованої будівлі я розібрала літери «ЯНГОЛ», останнє слово, що залишилося від забутої назви. Який би янгол не наглядав колись за цим містом, він занепав.

Зебри із острахом дивилися, як ми наближаємося. Я побачила, як двоє виштовхнули третю вперед. Кобила зробила крок до нас.

— Ми здаємося! Тільки... тільки не вбивайте нас, — вигукнула вона. — У нас нема нічого... але беріть, що забажаєте!

Я відчувала, як моє ледве загоєне серце знову крається.

— Це... Гліфмарк? — недовірливим тоном спитала Ксеніт.

Молодий жеребець-зебра, що йшов із нами, кивнув, трохи похитуючись із ошелешеним виглядом.

Вельвет Ремеді вийшла вперед.

— Вітаю, — м'яко сказала вона заспокійливим голосом. — Не бійтеся. Ми не бажаємо шкоди. Ми лише мандрівники, що зустріли жеребця, який нещодавно отримав мітку, і запропонували безпечно довести його сюди, зважаючи на дощ.

Суперечливі емоції пробігли по обличчям зебр. Я розуміла, як їм хотілося побачити з боку незнайомців щось окрім злих намірів, і як важко їм було в це повірити.

— Ми привели його, тож, якщо бажаєте, можемо одразу піти. Хоча я хотіла б попросити вас про послугу. Ми далеко йшли, і шукаємо безпечне місце для відпочинку.

— Безпечне? — спитала зебра, її голос зірвався гірким смішком. — Пані поні, тут безпеки немає. Ми просто чекаємо, коли прийдуть рейдери. Єдине питання у тому, чи залишать рейдери або чудовиська когось із нас живими, коли доберуться сюди.

Тим не менш, вона змахом копита запросила нас до міста. З кожним кроком місто ставало гіршим. Похмурішим. Ніби відчай і безнадійність просочили дошки хат, немов Хмара, і тепер сочилися з них.

— Як ви тут виживаєте? — спитала Вельвет майже скиглячим голосом. Я знала, що вона бачить. Тут не було посівів. Не було городів. Зебри були озброєні грубими списами і малими пістолями у поганому стані, які точно не змогли б впоратися з такими істотами, як кровокрили. Вони не були мисливцями. В найкращому випадку, ставили капкани на малу дичину.

Всі зебри були виснаженими. Я бачила кістки, що випирали крізь їхні шкіри. Вони голодували.

Коли Вельвет висловила вголос свої спостереження, найближча зебра відповіла:

— Тут нічого не росте. Місто достатньо близько до Кантерлоту, щоб Хмара отруїла землю. — Побачивши наші стривожені погляди, вона додала: — Але достатньо далеко, щоб у повітрі її більше не було.

Зебра, що запросила нас до міста, пояснила:

— Ота будівля була ветеринарною лабораторією...

Я була здивована її освіченістю. Плем'я дітей жило краще за тих, кого вони вигнали. Але залишалося лише здогадуватися, як довго це триватиме. Без дорослих плем'я не буде поповнюватися. Через кілька років воно взагалі перестане бути племенем. Просто одна дитина скаже іншій йти геть.

— ... у підвалі є старі гідропонні ділянки. Більшість із того, що там росте, отруйне. — Зебра опустила погляд і важко здригнулася. — Ми дізналися про це з власного досвіду. Але ми виживали завдяки тому, що не було отруйним, і тому, що залишилося в торгових автоматах. Але тепер навіть це майже скінчилося. Вибачте, але нам нема чим нагодувати вас.

Вельвет Ремеді махнула копитом.

— Забудь. У нас є припаси. Давайте *ми* нагодуємо вас.

Я обмінялася поглядами з Каламіті, потім кивнула. Цими запасами ми мали харчуватися у Кантерлоті і по дорозі назад. Але цим зебрам вони явно були потрібні значно більше, ніж нам. І, у порівнянні зі

мною, вони значно більше заслуговували на це. Ніхто з них нещодавно не вбивав ціле місто у приступі сліпої люті. І у порівнянні з їхніми стражданнями, мої здавалися жалюгідними.

— Ветеринарна лабораторія? — спитав Каламіті, доки ми наближалися до будівлі.

Те, що здавалося мотлохом з відстані, впритул теж виглядало як мотлох. Але явно воєнний мотлох. Зламані воєнні роботи навколо бойових колісниць, настільки проржавілих і розвалених, що їх ледве можна було впізнати. Купи порожніх ящиків з-під боєприпасів були звалені в кутку поряд із частинами від кількох різних моделей турелей. Значно більша версія летючого механізму, який ми знайшли у Старому Олней, лежала перекинута, займаючи половину парковки.

Кам'яні колони оточували залишки дороги, що вела до двору будівлі. На тріснутому плакаті був напис «Фармацевтична фабрика кролика Янгола» — назва, врешті, виявилася не такою вже й забутою. Я згадала заяву Ксеніт про те, що кролик Флаттершай створив бойовий наркотик Стемпід, і задумалася, чи не той самий кролик якимсь чином створив цю компанію. Потім ляснула себе копитом по обличчю за власну дурість. Знаючи про Флаттершай те, що знала я, було неважко зрозуміти, що для Міністерства Миру було цілком природно мати філію, цілком присвячену добробуту тварин. І звичайно ж вона назвала б її на честь свого улюбленого звірятка.

— Військові захопили її, — припустила я, помітивши корпус робота-охоронця. Цікаво, чи перепрофілювали вони частину цієї лабораторії під створення Стемпиду.

Я раптово зрозуміла, що бідолашні зебри у цьому місті жили в тіні Лихого... кроля. Іронія була такою гіркою, що мені довелося придушити смішок.

— А як торгівля? — спитав Каламіті.

— Каравани тут не зупиняються, — сказала нам зебра. — Тут нема нічого, потрібного іншим поні, і нам нема за що купувати запаси.

Вельвет Ремеді охнула від жаху, коли з однієї з хат хитаючись вийшла зебра лише з трьома ногами. Залишки четвертої виглядали сильно інфікованими.

— І... лікаря у вас теж нема?

— Більше нема.

Ми обійшли все по колу. У місті не було особливо на що дивитися. Наша хазяйка махнула копитом.

— Спіть де забажаєте.

— Це... все? — повільно спитала Ксеніт, коли інша зебра пройшла повз нас, зацікавлено розглядаючи нас. Я помітила, що розглядаю її; зебра використовувала вугілля, щоб підкреслити свої смуги настільки, що здавалося, що зебра чорна із білими смугами, а не навпаки.

— Не звертайте уваги на Ѓлум², — зневажливо сказала нам наша провідниця.

Ксеніт похитала головою.

— Тут немає інших зебр?

Зебра помотала головою. Інша зебра, Ѓлум, обернулася до нас.

— Найтмер Мун забрали їх. Шість ночей тому. Вони вже всі мертві. Хотіла б я бути.

— Найтмер Мун... забрали... їх? — спитала я.

Наша хазяйка кивнула.

— Вони прийшли і забрали половину з нас. Не знаю, навіщо. Раніше вони ніколи не звертали на нас увагу.

Ксеніт виглядала так, ніби їх було боляче.

— Чи не було серед викрадених зебри на ім'я Ксефір?

Від слів Ксеніт смугаста кобила блимнула.

— Так. — Побачивши приголомшений погляд Ксеніт, зебра обернулася до Вельвет Ремеді. — Вона була нашим лікарем.

Я вилізла вперед, привертаючи увагу зебри.

— Куди вони пішли?

*** **

— Ти не зобов'язана рятувати їх лише тому, що одна з них моя дочка, — казала Ксеніт, доки я перезаряджала свою зброю. — Або тому, що ти відчуваєш, що маєш якось компенсувати місто канібалів.

— Ні, — погодилася я, повертаючи Літл Макінтош назад у кобуру. — Ми маємо це зробити тому, що це правильно.

— Ага, — погодився Каламіті, підходячи до нас, вдягнений у свою броню Анклаву без шолому. Він витратив багато свого вільного часу після Старого Олней на те, щоб створити можливість стріляти з гвинтівок «Новасьордж» без допомоги шолому. — До того ж, хоч і неприємно це казати, це могло ся стати через нас.

Я зупинилася. Що? Я витріщилася на Каламіті.

— Гадаю, Богиня не дурна, — відповів Каламіті. — Вона зрозуміла, що має слабке місце, і вона... експериментує.

Це... це напевне пов'язане зі спогадами, які я в себе вкрала, так?

— Ну, якщо до цього хтось сумнівався...

— Я залишуся.

Я здивовано обернулася до Вельвет. Єдиноріжка похитала головою.

— Цим зебрам потрібен лікар. Не тоді, коли ви повернетесь, а зараз. Пройшло п'ять днів з тих пір, як алікорни атакували Гліфмарк, і це на п'ять днів більше, ніж припустимо.

Я бачила це в її очах. Вона вірила, що вона має щось компенсувати. І вона більше не відвернеться від поні або зебри в біді.

Я зробила крок уперед і обійняла її.

— Бережи себе.

— Це я тобі маю казати, — відповіла вона. Паєлайт сіла на проржавілу бочку поряд із нами і питально пугукнула. Вельвет пригорнулася до птахи, потім сказала:

— Йди з ними, будь ласка, Паєлайт. Бережи їх. — Птаха кивнула, віддавши честь крилом.

Подивившись на Каламіті, Вельвет вимогливо сказала:

— Поверни їх всіх без нових дірок.

— Зроблю, що зможу, — відповів він, торкнувшись свого капелюха.

Я відпустила Вельвет Ремеді і обернулася до Ксеніт і Каламіті.

— Тож хтось із вас знає щось про те місце, куди ми йдемо, Зебратаун? — Негативні відповіді від них обох мене зовсім не здивували. Ми знову йшли у невідомість.

*** **

Здавалося, що дощ ішов вічно. Ми піднімалися на черговий пагорб, я важко дихала, змінюючи свою думку щодо розумності пішого походу до Зебратауна. Почувши, що Зебратаун був лише у півдні швидкої ходи, Каламіті запропонував, щоб ми йшли пішки, і я погодилася, підозрюючи, що *Небесний Бандит* буде занадто помітним, а алікорни шукатимуть його.

Тепер я розуміла, що думка про те, щоб йти назад по цим багnistим пагорбам разом із звільненими зебрами і, можливо, з алікорнами у нас на хвості, була просто дурною.

Я почула свист у повітрі над нами (від того, що Каламіті подорожував не зовсім пішки, мені легше не ставало). Я подивилася вниз і побачила ще одну невеличку долину із плямами асфальту від дороги, яка майже зникла. Там внизу в оточенні обваленого паркану стояла стара кам'яна хата. Тіло мертвого кровокрила розпласталось на її даху, а другий був простромлений залізними підпорами того, що не так давно було вітряком. До нас з дверей хати бігла фігура, закута у металевий обладунок із червоними смугами Рейнджерів Еплджек.

— Ціла долина для приземлення, і ти ся примудрив улетіти в єдину хатину! — вишкірившись, крикнув йому Каламіті.

Я побігла вниз по схилу йому назустріч, Ксеніт ішла за мною більш стриманою ходою.

— Стережи ся, — попередив Каламіті, коли я дісталася до Стілхувза. — Вона останнім часом стала обіймистою.

— А я пригадую, що це саме ти її обіймав, — одповів Рейнджер Еплджек; приємний натяк на добрий гумор серед його зазвичай мовчазного гуркоту.

За кілька хвилин по тому ми увійшли в маленьку двокімнатну хату, щоб втекти від постійної мряки.

— Воу, — сказав Каламіті відлунням моїх думок, коли раптово зупинився, дощова вода капала з крисів його чорного капелюха-десперадо.

Я бачила достатньо попсованого часом і розкиданого сміття, на яке не спокусилися покоління сміттярів. Але це було інше. Картини були порізані на клапті, меблі розтриті під копитами, маленькі скарби спалюжені.

Я також бачила злобне нищення з боку рейдерів. Це вже було ближче, але ці уламки були старими, мали всі ознаки доапокаліптичних часів. Розірвані картини були настільки вицвілими від віку, що їх неможливо було розібрати. Меблі гнили. Набивка у розірваних подушках перетворилася на пил, якщо вони, звичайно, не були набиті пилом від початку.

— Далі гірше, — попередив Стілхувз. Я пройшла далі, і, зайшовши за ріг, побачила на підлозі розвалений скелет, над яким висів зашморг. Будь-які ознаки того, чи хазяїн скелета повісився сам, чи його лінчували, були стерті часом.

Каламіті перекинув купу зламаних стільців, потім увійшов на кухню щоб глянути, чи є у холодильнику щось цінне. За хвилину я

почула хлопок і шипіння відкритої пляшки газировки. Його пошуки явно принесли результат.

Я тицьнула термінал із розбитим екраном, що лежав серед уламків. Потім зупинилася, придивилася краще. Це була одна з тих більш нових моделей, які я знаходила повсюди у робочому стані. І при більш ретельному огляді виявилось, що термінал досі працює. Той, хто його нищив, став жертвою розповсюдженого, але дурного помилкового уявлення, що знищення екрану якимось впливає на матрицю закладу терміналу.

Каламіті повернувся до нас із пляшкою Світанкової Сарспарелі і зробив ще один ковток.

Я витягла кілька інструментів і присіла біля терміналу.

Стілхувз роздивився Каламіті.

— Ми що, на побаченні?

Каламіті подавився своєю сарсапареллю так, що вона потекла навколо шийки пляшки.

— Шо? — сказав він із сльозами на очах, випустивши пляшку.

Я перервала свою роботу, витріщилася на них, а потім впала від сміху. Так йому і треба!

— Я гадав, що ви побачили декорації на даху і прийшла за мною, — зауважив Стілхувз, — але тепер бачу, що ви нарядилися по повній програмі.

Стукаючи у свої броньовані груди копитом, пегас помотав головою, відкашлюючись. Щойно він знову зміг дихати, він відповів:

— Неа. Ми йшли до Зебратауну, жеби врятувати кількох полонених від алікорнів. — Я помітила, що він не сказав, що полонені були зебрами. — То як, ти з нами, могутній мисливцю на алікорнів?

Я майже забула цей титул.

Стілхувз був на диво мовчазним. Я дивилася на нього, гадаючи, чи варто мені хвилюватися. Може, він знову думав про Арбу?

— Зебратаун, — повільно вимовив Стілхувз.

— Ага!

— Я б... краще не ходив. — У його голосі була неприємна напруженість. Я подивилася на Ксеніт, яка сумно похитала головою і вийшла під дощ.

— Але піду. — Голос Стілхувза звучав дуже невдоволено. — Цього б Еплджек бажала від своїх рейнджерів.

Я кивнула, відчуючи одночасно сум і гордість за свого супутника-гуля. Я обернулася до терміналу, підключила його до свого ПіпБака і запустила швидку діагностику. Мої брови підскочили, коли я зрозуміла, що термінал був захищений деякими доволі сильними магічними заходами. Я була впевнена, що зможу хакнути його, але ціною помилки може бути дещо більше, ніж звичайне блокування.

Я відвернулася від інших і повністю зосередила на зломі терміналу за допомогою свого ПіпБаку. За кілька хвилин мені довелося вийти і знову увійти. Я не зустрічала термінал із таким рівнем захисту з того часу, як ми були в Міністерстві Моралі у Мейнгеттені.

Тепер мені було дуже цікаво. Чому б поні або зебрі, які жили у такій скромній хаті, мати термінал із рівнем захисту, який міг би позмагатися із терміналом кобили Міністерстві Моралі?

Ще через кілька хвилин я знову вийшла, ледве уникнувши захисного закляття, вбудованого в термінал. Це було божевілля! Клятий пароль був аж тридцять символів довжиною. Якого хуя?!

Я спробувала втретє. І вчетверте. На п'ятій спробі я запідозрила, що термінал існував виключно для того, щоб бісити мене.

Ксеніт повернулася, з її рота звисали кілька шкіряних стрічок з кровокрилячих крил. Вона обтрусилася, заляпавши всіх нас водою, потім поклала стрічки до свого мішечка, ігноруючи роздратований погляд мокрого Каламіті.

З шостої спроби я нарешті його зламала. Пароль був «АстрономічнийАльманахАстронома». Я відчула короткий спалах

співчуття до того, хто розбив екран копитом. Роки не пощадили термінал, він був у значно гіршому стані, ніж більшість аналогічних моделей, але це було цілком очікуваним через частково оголені нутрощі. Тим не менш, я змогла злити на ПіпБак деякі файли, в тому числі кілька записів зі щоденника.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День перший:

Сьогодні перший день мого нав'язаного місією вигнання з вишуканих стін Кантерлота. Я прибула до Зебратауна, коли годинник пробив вісім, королівська варта залишила мене і мої речі неподалік від міста. Я не виню їх за небажання йти ближче. До того ж, сонце Селестії світило на небі, з гір дув прохолодний вітерець, тому день закликав до прогулянки. Мого закляття левітації достатньо, щоб подбати про своє майно на такій короткій відстані і не обтяжити прогулянку. Хоча маю визнати, що мене трохи хвилювала безпека безцінної реліквії, яку мені довірили.

Я б сказала, що це непогане місто за Еквестрійськими стандартами, але Зебратаун зовсім не відповідає таким стандартам, хіба ні? Втім, він значно кращий за халупи, які я очікувала побачити. Я чула, що десь у більш брудних частинах Еквестрії було місто, яке земні поні побудували буквально за рік. Ну, якщо це правда, може, у зебрах є щось від земних поні (і я це кажу не в образливому або провокуючому сенсі), бо лише за кілька років вони перетворили бідне барачне селище біля підніжжя Кантерлоту на децю вельми вражаюче. Найбільш вражає, маю визнати, акведук, що йде по горі і прямо під Кантерлотом, який збирає воду, що постійно ллється з рову нашої славної столиці, і доставляє він її не лише по місту, але й до ферм поза містом.

Тільки подумати, ще зовсім недавно цього місця навіть у проекті не було. Хоча з іншого боку, не було і справжньої потреби в сегрегації, доки зебри не перебили наших дітей у Літлгорні. Не подумайте, що я

вважаю, що зебр, які є поважними громадянами Кантерлоту, варто всіх переселити сюди. У Кантерлоті достатньо зебр. У мене навіть є подруга-зебра. Але у віддалених, сільських куточках королівства зебрам просто небезпечно жити серед звичайних поні через анти-зебрачі настрої. Тому так дійсно краще.

Тим не менш, я була рада дізнатися, що тутешня хата, яку Принцеса Луна надала для проживання впродовж моїх дослідів, насправді знаходиться у кількох милях від міста. Щодо самої хати, то вона... затишна. Далеко не така вишукана і розкішна, як кімнати, до яких я звикла у замку; але я вчена, а не дворянка, тому це мене не тривожить, бо тягар дворянської алергії на все плебейське мене не обтяжує.

Другу половину дня я провела, влаштовуючись на новому місці, в тому числі за налаштуванням нового терміналу. Ну чому кожний новий техномагічний пристрій доставляє ще більше головного болю, ніж той, який він має замінити? Звичайно, значна частина проблем пов'язана з установленням захисної суб-матриці заклять, але, зважаючи на чутливу природу моїх досліджень, ні в якому разі не можна допустити, щоб якийсь смугастий із нездоровою допитливістю ліз у мої справи, хіба ні?

Завтра я сходжу до Зебратауна і спробую познайомитися з містом і його мешканцями. Дуже важливо встановити певний рішень добрих відносин, перш ніж починати розпитувати.

*** **

— Що ти можеш нам розповісти про Зебратаун? — спитала я Стілхувза; мені доводилося кричати, щоб він почув мій голос за далеким гуркотом води.

Рейнджер Еплджек відповів:

— Подивись угору.

Я підняла голову, прикриваючи очі копитом від зливи. Мряка останніх годин підсилилася, наближаючись до чергової бурі.

Над нами різко здіймалися темні скелі. Піднімаючи погляд вище, я побачила Кантерлот. Зламана велич замку і оточуючого його міста стирчала з гірського схилу майже прямо над нами. Я очікувала, що місто буде огорнуте рожевою імлою, але дощ пофарбував вишукані руїни у ту ж нудну сіру палітру, що і решту Еквестрії. Безліч водоспадів, обпившись дощем, падали вниз із ревом тисяч мантикор.

— Йдіть до найбільшого водоспаду, і потрапите до Зебратауна, — повідомив нам Стілхувз.

Я дивилася на потік, що летів униз паралельно суцільній скелі, доки не зустрічався зі спорудою з багатьох арок (котра чомусь нагадала мені Філіладельфійський атракціон-гірки), омиваючи її із нескінченим громоподібним гуркотом. Хоча кілька пагорбів досі затуляли нам вид на сам Зебратаун, селище було вже дуже близько.

— Яке воно там? — спитала я.

Відповідь гуля була стереотипно лаконічною але зловісною:

— Погано.

— А я вже очікував, же він скаже щось ще менш корисне, наприклад, «мокро».

Стілхувз не повівся на це.

— Ви вже чули, що сталося із Кантерлотом, — сказав він. — Коли вдарили перші ракети, Принцеси об'єднали сили, щоб підняти алікорнячий щит над усім містом. Щит був величезним. Мав бути. Вони захищали не лише замок. Там, нагорі, ціле місто, якого звідси не видно.

Я кивнула. Королівський замок був лише найбільш помітним знизу об'єктом. Міністерський бульвар був у Кантерлоті, як і Школа Принцеси Селестії для обдарованих єдинорогів, і хтозна що ще. Я бачила фрагменти звивистої дороги, її вигини, вирізані у схилі, щоб колісниці і карети могли підніматися.

Я уявляла, як потужний щит Принцес стримував бомбардування, як його омивав вогонь і трусили вибухи. Я знала, що алікорнячі щити

глушили звук і огляд, але мені все одно було цікаво, як воно було для поні, що зіщулилися від страху всередині.

— Коли спрацювало мегазакляття зебр, щит наповнився Рожевою Хмарою, настільки густою, що всередині не було видно навіть тіні замку.

Тепер я бачила в своїй уяві, як Кантерлот заміняє суцільна рожева куля, ніби величезна карамелька кольору жуйки.

— Їхній щит продовжував утримувати Рожеву Хмару кілька годин, доки Сталеві рейнджери і інші намагалися евакуювати міста у цих передгір'ях. Зебратаун знаходиться прямо під Кантерлотом. Коли щит впав, йому дісталось найгірше.

Стілхувз глянув на мене.

— Можеш вважати це тренуванням перед Кантерлотом.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День другий:

Мої перші спроби подружитися із мешканцями Зебратауну зустріли підозри і обережну ввічливість, але ніякої ворожості. І, зважаючи на тутешній стан справ, я вважаю це невеличкою перемогою з мого боку.

Якщо не зважати на відмінності в архітектурі і, звичайно, помітну смугастість мешканців, я могла б уявити, що потрапила в якесь дуже бідне закутне містечко. Понівіль, наприклад. З двох речей, які найсильніше привернули мою увагу, неохоча привітність населення була тим, що я могла б знайти майже у будь-якому осередку цивілізації, який ще не піднявся до таких висот суспільства, де розрідженість і холодність атмосфери вимагають додаткового покриву снобізму.

Інша річ була одночасно більш ґрунтовною і більш дратуючою, і саме так війна залишила свій слід у Зебратауні. За виключенням, звичайно, самого існування цього місця. Спочатку я не знайшла

жодного патріотичного плакату або білборду, які починають поглинати Кантерлот. Я не дуже очікувала на знаки, що нагадували б мешканцям про те, наскільки вони кращі і добродішніші за зебр, як і на заклики приєднатися до допомоги фронту, але я була здивована, не побачивши жодного плакату, зв'язаного з якимось з міністерств. По суті, єдиним слідом міністерств у всьому Зебратауні були лише ті патріотичні пісні, що час від часу лунали з цих нових спрайт-ботів. Їх тут кілька ширяє по місту. І так само, як і поні у Кантерлоті, зебри практично не звертають на них уваги. Відверто кажучи пісня, яка надихає на патріотизм першу сотню разів, неминуче перестане це робити у першу тисячу.

Інший слід — це присутність тут солдатів-поні. Це, як я маю розуміти, зовсім новий захід. Починаючи з часу спроби вбивства Принцеси Селестії, мешканці Зебратауну зазнавали гноблення з боку поні у сусідніх містах. Принцеса Луна поклала цьому кінець, розмістивши у Зебратауні наших найкращих солдатів заради захисту і безпеки його мешканців.

*** **

Дорога до Кантерлоту перетворилася на бурхливу ріку. Ми летіли через брудну воду, Каламіті ніс мене, мій ріг світився. За нами Стілхувз і Ксеніт летіли на вигнутому кам'яному мості, огорнутому саявом моєї магії. Століття таких бур зірвали міст з кріплень і змили у долину, де я і знайшла його напівзануреним у багнюку. Паєлайт летіла поряд із ним, користуючись перевагами кам'яного укриття, випадкові спалахи її вогняного подиху відбивався у бурхливій воді внизу.

Дивлячись на ріку, на яку перетворилася дорога, я знову пожалкувала про наше рішення залишити *Небесного Бандита*. Маленький міст став моїм компромісом; до того ж, він був достатньо великим, щоб нести на ньому полонених, яких ми збиралися звільнити. І якщо вулиці Зебратауна були затоплені, то кам'яний міст має значно менше шансів уплисти, ніж фургон, доки ми займатимемося порятунком.

Раптово у мене в голові загупало. Я відчула жахливу напруженість у своєму розі. Дивна рожева імла затопила моє поле зору. Моя магія затремтіла, погрожуючи сколапсувати. Мені довелося зосередитися сильніше, але пульсація в моїй голові стала ще гучніше.

Паєлайт голосно крикнула.

Я ледве почула, як Стілхувз крикнув до Каламіті:

— Вгору! Злети вище! Швидше! — Я відчула, як Каламіті із болісним хрипом замахав крилами сильніше і потягнув мене вгору. Я почула болісний стогін Ксеніт.

Потім страждання припинилися так само швидко, як і почалися. Кричущий біль в моїй голові зник. Слух прояснився. Я хапала ротом повітря, зблимуючи червону імлу і сльози з очей. Я витерла їх, а потім подивилася на своє копито, налякана мазками рожевого, які швидко змивав дощ. У мене з очей текла кров.

— Щ-що?..

Я відчула, як Каламіті розслабився, його політ був хитким. Тремтячий голос Ксеніт позаду мовив:

— В ім'я мудей тисяч зоряних дияволів, хто скинув на нас місяць?

Так, оця лайка була занадто стрьомна. Хоча її опис події був більш ніж відповідним.

— Передавач, — сказав Стілхувз, його голос не виказував жодних натяків на те, що він страждав так само, як і ми. — Тут їх, мабуть, кілька штук розкидано, з Кантерлоту дощем змило.

Я кинула погляд назад, на ріку, яку ми перетнули. Передавач був десь під хвилями. Ми б не змогли його побачити; я не б не почула навіть статику за ревом водоспадів. Не було ніяких ознак, доки їхній ефект не почав нас вбивати.

Я знову обернула свій погляд уперед, коли ми перелетіли останній пагорб. Перед нами розстилався Зебратаун. Війна не пошкодила руїни, залишивши їх нищення копиту часу і постійним повеням. Більшість зебріах хат розвалилася, не залишивши навіть остовів. Невеличкий

лабіринт розвалених крамниць і зебрячі бараки оточували дорогу, кілька більших будівель формували сірі маси, сховані за стіною падаючої води.

Найбільший водоспад Кантерлоту, насичений бурею, вривався у широку скелю менш ніж за чверть милі від Зебратауна, його гуркіт наповнював повітря. Побитий акведук тримався під натиском, доставляючи частину вантажу водоспаду прямо у місто по високому каналу. Але споруда, яка пережила сотні років під водоспадами, обвалилася у кількох місцях серед самого міста, тепер вода заливала вулиці замість того, щоб текти до пагорбів, де були зебрячі ферми.

Доки ми летіли над вулицями Зебратауна, я бачила червоні жилки, що крутилися у воді. Дощ був палицею на два кінці, він змивав Рожеву Хмару з повітря. Ми безпечно могли залишатися зовні, але не наважувалися навіть копитом ступити у мілкі озерця, що колись були вулицями.

Принаймні, ми могли залишити свої обладунки на собі. Мій ПіпБак був потрібен мені, щоб знайти зебр.

Я підняла погляд на Кантерлотські руїни, гадаючи, що дощ робив із містом нагорі. Такі дощі явно неодноразово йшли і раніше, а Рожева Хмара щоразу поверталася. Інакше Стілхувз сказав би нам. От тільки зробить чи зробить вхід до Кантерлоту під час бурі нашу місію безпечнішою чи ще більш небезпечною?

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День Третій:

Я провела ще один день у Зебратауні, знайомлячись із кількома підприємцями, яких мені, можливо, пізніше доведеться розпитувати, а також із зебрячою поліцією у поліцейському відділку Зебратауна. Місцеві представники закону швидко повідомили мені, що у Зебратауні діють ті ж самі закони, що й у решті Еквестрії, і що зебри більше ніж здатні і готові підтримувати порядок своїми силами. Вони

запропонували показати мені їхнє сховище конфіскованих речей і контрабанди, якщо я сумніваюся в їхній старанності.

Відчувши, що почала не з того, я швидко запевнила їх, що я тут не по справах міністерств або військових, і що я лише проводжу персональні дослідження для дисертації. У відповідь я отримала ще більш підозрілі погляди, а також доволі грубе питання, чи не досліджую я «природжену неповноцінність зебр». Немов хтось мав би бажання або необхідність таке досліджувати! Я запевнила їх, що це не так, і я просто досліджую зебрючу астрологію.

Мене стривожило те, що це викликало ще гіршу реакцію, ніж думка про те, що я досліджую неповноцінність зебр, і знадобилася вся моя не така вже й незначна харизма і соціальний такт, щоб запевнити їх у безпечності моїх дослідів. Пішла я, тим не менш, із відчуттям потрясіння і певної тривоги від завдання, що стояло переді мною.

Найбільш неспокійними були для мене думки про реакцію місцевих, якщо вони дізнаються правду про мої дослідження.

*** **

— Тож де, на твою думку, мають тримати зебр? — сказав Каламіті, доки ми летіли над великою відкритою ділянкою, один з кінців якої займав фонтан зі статусом у вигляді Принцеси Селестії. Тиск води з бурхливих акведуків змушував фонтан стріляти струменями води з очей, рога і кінчиків крил Селестії, немов вони були шлангами.

Моя ІП була увімкнена, але єдиними вогниками на компасі були мої друзі і час від часу випадковий червоний спалах. Я не встигала націлитися на ворога (або ворогів), яких помічала моя ІП, перш ніж вони знову зникали. Це мене нервувало.

— Залишилося не так багато будівель, де їх могли б тримати, — сказала Ксеніт, видовище зруйнованого зебрючого міста не справило на неї помітного ефекту.

— Я вважаю малоімовірним, щоб алікорни обрали один з малих магазинів за базу, — зауважив Стілхувз. — Це не пасує до їхнього емо.

— Це значно зменшувало кількість місць для обшуку. — З іншого боку, вони можуть використовувати каналізації Зебратауна. — А це значно збільшувало.

— Каналізації? — простогнала я.

— Це пояснює, чому місто не затопило сильніше, — визнав Каламіті. — Гадаю, вони будували із розрахунком на весняні повені.

— У тому числі.

Мій компас знову спалахнув червоним, коли ми пролетіли над зламаним дахом бараку і опинилися над тим, що колись було амфітеатром Зебратауну, а зараз великим озером серед міста. Розвалені колони і арки оточували коло старого амфітеатру; всі вцілілі колони були увінчані викарбуваними масками чужинного і дуже непривітного вигляду. Я скривилася від думки про відвідування вистави серед цих злобних облич, що дивилися б на мене з кожної колони театру.

Під однією з затінених дощем арок стояла майже чорна фігура алікорниці. Вона побачила нас практично в ту саму мить, як ми помітили її. Потім вона зі спалахом зникла.

Блядь. Це була одна з тих, що телепортуються!

— Очікуйте компанію, — попередив Стілхувз.

*** **

Ми мали зникнути з неба. Ми були занадто легкою мішенню.

Каламіті прилетів до найбільшої вцілої споруди і опустив мене на потрісканий дах, перш ніж приземлитися самому. Паєлайт метнулася з-під кам'яного мосту за мить до того, як він гепнувся на дах, скинувши Стілхувза і Ксеніт. Рейнджер Еплджек приземлився з невишуканим грюком, в той час як зебра зробила сальто, приземлилася на всі чотири копита і, обернувшись, подивилася на гуля із піднятою бровою і натяком на самовдоволену посмішку.

— Вибачте! — вигукнула я, доки Стілхувз підводився.

Гучний стогін пройшов по даху під моїми копитами. Я одразу ж зрозуміла, що він зараз обвалиться. Він десятиліттями був на межі розвалення, і наше приземлення виявилось останньою краплею.

Подивившись на своїх супутників, я проскиглила:

— Я ненавиджу стелі. — Стелі, дахи, підлоги... все, що може розвалитися піді мною. На всьому йобаному пустищі вони були моїми найбільшими ворогами. Я почала зосереджуватися, збираючись левітувати себе і своїх супутників... і, можливо, переможно розсміятися.

Дах просів, пихнувши на нас стовпами рожевого газу. В очах у мене затьмарилося, в голові запульсувало, легені щосили боролися за нормальне повітря. Моє закляття сколапсувало, і я впала в рожеву імлу.

*** **

Моє тіло впало на підлогу у кімнаті, повній густого рожевого газу. Рожева хмара просочилася крізь тріщини у стелі і зібралася тут. Закляття медичної допомоги у моєму ПіпБаку почало блимати попередженнями на ІП, а мої внутрішні органи почали страждати. Моє серце стискало, легені намагалися вдихнути достатньо повітря. Я відчувала щось дуже неприємне у кишках.

«Будуть кишені, де Рожева Хмара осіла і накопичилася, — попереджав нас Стілхувз. — Хоч вони мають лише невелику частину потужності первісної Хмари, такі кишені вб'ють вас за секунди.»

Я глянула на автомапу свого ПіпБака, перевіряючи своє положення відносно найближчих дверей.

— Сюди, — спробувала крикнути я, мій голос боровся за гучність. — За мною! — Я кинулася до дверей, молячись, щоб наступна кімната була безпечною. В іншому випадку я скоріше за все помру, перш ніж встигну знайти іншу.

Я ударом розчахнула двері. На мій жах, коридор за ними був заповнений таким самим набридливим рожевим. Половина дверей у

коридорі були відкриті, не пропонуючи спасіння. Рожева Хмара вб'є мене, перш ніж я дістануся до кінця коридору.

Я галопом побігла до перших закритих дверей, і нещасно закричала, коли побачила, що вони замкнені. Я була не в тому стані, щоб зламувати замок. Я кинулася до наступних, моє серце, здавалося, зараз вибухне. Мої легені палали. В очах починало темніти.

Двері відкрилися. Я рвонула у наступну кімнату, славлячи Селестію, коли рожева імла прорідилася, і одразу врізалася у кам'яну огорожу. Моя ІП досі блимала попередженнями, а компас був червоним. Мені було потрібне лікувальне зілля, щоб ліквідувати шкоду, завдану Рожевою Хмарою, і швидко, бо мої органи починали відмовляти.

Із важкою тривогою я зрозуміла, що всі наші медичні припаси залишилися у Вельвет Ремеді.

В очах у мене було темно, але поступово світлішало. Каламіті пролетів повз мене і завис у повітрі одразу за огорожею. Коли Стілхувз і Ксеніт вбігли крізь двері за мною, я почула хрускіт позаду. Озирнувшись, я побачила, що ми знаходилися на напівкруглому кам'яному балконі, що нависав над великою затопленою кімнатою, вкритою плиткою. Вода здебільшого була достатньо мілкою, щоб можна було перейти її вбід, але були і дуже глибокі затоплені місця. Рожеві смуги пливли по підлозі, немов стрічки. Кімната під нами мала кілька проміжних поверхів, сходи між якими стали водоспадами, і мала багато балконів і виходів. Дюжина зебр при нашій появі подивилася вгору мертвими очима із ворожими виразами облич.

— Гарний вибір, — мовила Ксеніт, її голос був дуже слабким. — Якщо ми бажаємо уникнути отруйної води, яке місце може бути краще за лазню?

Балкон ворухнувся під нашими копитами.

— Тільки не знову, — простогнала я, кидаючи закляття на себе і своїх супутників, коли вкрита плиткою підлога небезпечно нахилилася.

Кам'яне півколо відірвалося від стіни і впало на підлогу вниз, пробивши в ній діру. Ми вчотирьох зависли над лазнею, огорнуті моєю магією.

— ХА! — крикнула я вниз до уламків балкону, ігноруючи здивований погляд Каламіті. — Ха-ха-ха!

У відповідь безліч голосів дивно заржали знизу. Кілька мертвих на вигляд зебр галопом побігли до виходів у кімнаті під нами. Вода почала стікати в діру, пробиту обваленим балконом.

Повітря наповнилося вибухами, коли Стілхувз відкрив вогонь зі свого автоматичного гранатомета, гранати розривали тіла зебр на клапті. Кімната наповнила виплесками води, а також літаючими шматками плиток та бетону.

Принаймні троє «мертвих» зебр дісталися до виходу, але більшість загинули під натиском. Ксеніт крикнула, коли одна з утеклик зебр вискочила з рожевого коридору і стрибнула крізь досі розчинені двері за нами, хвилі рожевого туману курилися за нею, коли вона пролетіла крізь двері і зітнулася із Стілхувзом, вибивши його з мого левітаційного поля. Зомбі-зебра і гуль із хлюпом впали в один з басейнів вниз.

— Ну, помитися йому б не завадило, — зауважила Ксеніт, доки ми висіли над басейном, дивлячись, як два темні силуети зійшлися у двобої під водою, жоден з них не здатен потонути.

— Гадаєте, йому потрібна допомога? — спитав Каламіті. Ми обоє помотали головами.

— Де Паєлайт? — спитала я, раптово зрозумівши, що ми втратили члена групи.

Каламіті нахмурився, трохи почервонівши.

— Гадаю, досі літає зовні. Птасі достало розуму не падати крізь дах, коли є крила. — Зі співчуття до Каламіті я намагалася не посміхатися.

Вода з поверху з басейнами поступово стікала. Роздивляючись, я побачила рядок жовтих аптечок. Спасіння!.. Якщо, звичайно, всередині були цілющі зілля. Телекінезом відтягнувши себе від інших, я підлетіла до аптечок. Перша була незамкнена, але досі повна медичних припасів. Зебратаун не постраждав від мародерства, яке спустошило майже всі незамкнені аптечки на пустищі. Якщо так було у Зебратауні, то що ж у Кантерлоті? Я раптово зрозуміла хвилювання Стілхувза стосовно відволікань.

Моя голова досі пульсувала. Дихання було болючим, швидким і неглибоким. У животі мені крутило, ніби щось палюче рухалося у мене в кишках. Мені не було потрібне медичне закляття, щоб зрозуміти, що всередині у мене щось було на межі поломки. А я ж вийшла з Хмари першою; моїм друзям дісталось сильніше. Я левітувала цілющі зілля з аптечки до Каламіті і Ксеніт, плануючи використати перше, яке знайду у наступній аптечці, для себе. Наступна виявилася замкненою.

Я сфокусувалася на замку, в очах у мене продовжувало темніти. Новий червоний вогник з'явився на компасі моєї ІП. Я обернулася і побачила зебру-зомбі, що проходила крізь двері, її позбавлені життя очі зосередилися на мені, палаючи нечестивим світлом.

Я витягла зебрятий автомат і відправила три кулі прямо в її голову. *Пффт. Пффт. Пффт.* Я бачила спалахи жовтогарячого полум'я, доки згоряв мозок трупа. Зебра зашпорталася і впала, немов мішок муки.

Я обернулася до аптечки і нарешті відімкнула її. Та щоб мене Селестія так лизала, як Вона мене любить! Всередині було супервідновлювальне зілля! Я швидко випила його, доки у мене в очах зовсім не почорніло і я не втратила здатність зосереджуватися взагалі.

Одразу ж мій зір почав прояснюватися, дихати стало легше, серце у грудях забилося сильніше. Мої вуха наповнилися неприродним скрипучим звуком. Я обернулася і побачила, як мертва зебра підводиться у вихрі нечестивої енергії.

Але ж... але ж я вистрілила їй у голову! З вогнем!

«Кантерлотська» зебра довела, як їй на це начхати, вдаривши мене копитом. Удар був відчутним навіть через броню, він нього моє невагоме тіло відлетіло назад. Моя голова вдарилася об одну з аптечок, спалахнувши болем і зірочками, а я впала у воду. Я почула, як впала у воду Ксеніт, коли моя магія сколапсувала. Я відчула липке тепло у гриві; медична допомога блимала повідомленнями про травму голови.

Я боялася, що разом із моїм попереднім струсом і послабшанням від Хмари пошкодження може бути необоротним. Страх зник, коли я втратила свідомість.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День четвертий:

Пам'ятаючи про високий рівень захисту цього терміналу і секретний характер схем і документів на ньому, я вирішила, що буде безпечним записати деталі мого завдання і дискусій, які призвели до того, що я потрапила у це культурне пустище, під яким я маю на увазі будь-яке місце, що не є Кантерлотом. Я хочу зробити це зараз, доки слова Принцеси досі свіжі в моїй голові, поки час і події не зіпсували мою пам'ять. Гадаю, я могла б пройти процедур запису кулі спогадів, але їм жахливо не вистачає належного захисту. Будь-який єдиноріг може в них влізти.

Спершу маю зауважити, що я прийняла це завдання добровільно, навіть із охотою. Є певні речі, які для поні важливіше, ніж правильне оточення, правильна їжа і правильна компанія. І для кожного поні найважливішою такою річчю є їхні особисті таланти, магічно зображені на їх стегнах у вигляді кьютімарок. На жаль є поні, єдиним талантом яких у житті є бути пихатим занудою, або працювати на кам'яній фермі, або ще щось так само жахливе. Але мені унікально не пощастило мати кьютімарку події, яка ніколи не станеться впродовж мого життя.

Останній метеоритний дощ, що відбувається раз на сто років, стався над Понівілем за десять років до мого народження, а

наступний має статися через десятки років після моєї смерті. Тому можливість не лише побачити, а й доторкнутися до того, що зображує моя кютімарка, була занадто величезним подарунком, щоб від нього відмовитися.

Робота королівського астронома дає багато переваг, не останньою з яких є перебування на одній орбіті з Принцесами. Я мала можливість бачити їх у менш ніж формальній компанії, і навіть мала нагоду побалакати із Принцесою Луною та Принцесою Селестією у попередні роки, коли Вони мене викликали. Тому я вважаю, що я змогла зрозуміти характери кожної з Принцес краще за більшість інших поні, окрім, можливо, Їхньої королівської варті, Їх самих і декого зі слуг у замку.

Наприклад, Принцеса Луна є молодшою сестрою. Вона також менша і миліша сестра. Я бачила, що через ці риси багато поні помилково вважали Її слабшою і невиннішою з двох. Це помилкова думка, яку Сама Принцеса неодноразово використовувала при нагоді, зазвичай із руйнівною влучністю. Якщо про Принцесу Ночі щось можна сказати, то це те, що Вона темніша з двох.

На мою особисту думку, поні часто схильні вважати Принцесу Селестію здатною на вчинки, які наша великодушна Принцеса ніколи б не вчинила, і так само схильні недооцінювати, на що здатна Принцеса Луна.

Саме з такими думками багато хто у палаці боявся того, що може статися після невдалого замаху на Принцесу Селестію. Кілька днів Принцеса Луна не виходила зі своєї кімнати, відмовляючись зустрічатися з іншими поні, окрім Своєї Сестри. На четвертий день Вона викликала Шістьох Міністерських Кобил для зустрічі з Принцесами, яка тривала більшість четвертого і п'ятого днів. Коли вони пішли, Вона викликала мене.

На мій подив, Принцеса Луна не була розгніваною, холодною або подавленою каяттям. Вона, я б сказала, була замисленою. Вона запросила мене у кабінет запропонувала напої і впевнилася, щоб я почувалася комфортно (я саме так і почувалася, хіба що жажливо

нервувалася). А потім Вона відкрилася мені, розповівши про речі, якими Вона навряд чи ділилася з іншими поні, окрім найбільш близьких, хоча б через те, що Вона не схильна обговорювати такі теми.

Я спробую записати слова Принцеси Луни настільки добре, наскільки зможу їх пригадати.

— Якщо послухати байки старих поні, можна повірити, що конфлікт між Селестією і Мною стався буквально за вечір... у певному сенсі, гадаю, так воно і було. Але це був не звичайний вечір. Як розповідають, можна подумати, що у Мене стався спалах роздратування. Або що Моя Сестра закинула мене до в'язниці на місяці через дрібну сварку за сніданком. Рішення приборкати наймогутніші магичні сили в усій Еквестрії і обернути їх проти Мене не було для Селестії легким або швидким. У своєму божевіллі я не залишила Їй іншого виходу, і Вона намагалася переконати Мене усіма можливими способами. І напад не був неочікуваним, Я була до нього готова.

Книги з історії прикрашають, а міфи взагалі замовчують те, що ранок Мого повстання тривав довше за те, що зазвичай вважали б тижнем. Є також ті, хто помилково вважає, що тому, що Селестія піднімала і опускала Мій місяць упродовж тисячі років, Вона сильніше, і що влаштоване Нею для Мене вигнання було дріб'язковим і непотрібним, бо Вона могла б просто взяти Мій місяць під контроль і опустити його. Це не так. Вона могла піднімати Мій місяць всі ці роки тільки тому, що Мене тут не було, так само як і Я б могла піднімати Її сонце за Її відсутності. Коли справа стосується ночі, Моя сила, як казали раніше, бере гору над Її. Я тримала Свій місяць у небі і змушувала Її сонце не підніматися більше тижня, і Вона нічого не могла з цим зробити.

Я не можу належним чином передати почуття смутку, гіркоти і каяття, що ховалися за голосом Принцеси Луни. Та попри особистий біль, який викликали ці спогади, Принцеса Ночі продовжувала.

— На кінець тижня в Еквестрії настала глибока зима, холод вбивав як рослини, так і звірів, і поні повсюди страждали,

зіткнувшись із смертю від холоду та голоду. Мені було все одно. Я була дуже розлючена і хотіла карати.

Мій гнів пролився не лише на наші землі. Перед кінцем і грифони, і зебри відправляли агентів, щоб вбити Мене. Але, з Моєю силою і бронею, у них не було жодних шансів, і Я їх перемогла.

Селестія зробила те, що мала зробити. Та навіть Вона не змогла вирвати Мене з Мого божевілля. Навіть Моя Сестра не була достатньо могутньою або чистою серцем, щоб врятувати Мене. Для цього знадобилися інші. Є певна... іскра, яка потрібна для того, щоб Елементи Гармонії працювали у повну силу, і Самій цю іскру створити важко.

Словами не передати глибину емоцій, які я відчула від цих одкровень. Захоплення і жах від них були просто невимовними. Принцеса Луна дала мені час перетравити ці речі і нарешті наважитися спитати, чому Вона вирішила довірити їх такій скромній поні, як я. Відверто кажучи, якась частина мене боялася за моє життя. Такі секрети не для астрономів, хай навіть і королівських.

— Я хочу, щоб ти зрозуміла контекст, який, гадаю, оточує завдання, яке Я маю попросити тебе прийняти, — сказала Вона мені.

Ти повинна зрозуміти дві речі. Перша — це те, що конфлікт між Селестією і Мною не стався, так би мовити, за одну ніч. Я планувала. Готувалася. Я очікувала, що врешті Селестія використає Елементи проти Мене, і що інші спробують зупинити мене ще раніше. Тому я створила для Себе магічну броню з найбільш рідкісного і найбільш магічно стійкого з усіх металів. Але Я не очікувала, що Моя Сестра відправить Мене у вигнання. Я очікувала, що Вона спробує вбити Мене, і створювала Свій захист, виходячи з цього припущення. Я очікувала, що Моя Сестра буде такою ж жорстокою, якою стала Я, і через це Я програла.

Із цими словами Вона дістала просту маленьку скриню. Вона тримала скриню левітацією на відстані від Себе, ніби Їй було гидко

торкатися її. Поставивши скриню переді мною, Вона відімкнула її ще одним закляттям, відкривши обвуглені і перекручені шматки металу.

— Це фрагмент броні Найтмер Мун. — Вона запропонувала мені взяти його, роздивитися. Метал був легким і прохолодним на дотик, блідо-синім із незвичайним блиском, що міг би позмагатися зі сріблом. Я спитала Її, де ж в Еквестрії Вона знайшла такий метал.

— Цей метал не є Еквестрійським. Власне кажучи, він взагалі не з нашого світу. Раз на сто років небеса нашого світу прикрашає метеоритний дощ. Один з них відбувся того року, як Найтмер Мун було звільнено, а Мене врятовано... у найдовший день тисячної річниці Мого ув'язнення.

Я бачу, ти вже підрахувала. Варто зауважити, що в рідкісних випадках, можливо, раз на дюжину метеоритних дощів, не всі метеори згорають у небі. Ставалися і падіння. Під час метеоритного дощу, який стався у рік Мого вигнання, одне таке падіння сталося у Вічновільному лісі, неподалік від... старого замку.

Зебри, якщо не помиляюся, називають це зоряним металом, і вони мають про нього значно більше міфів, ніж ми. Я хочу, щоб ти відправилася до Зебратауна... можеш взяти це з собою... і дізналася все, що зможеш, про ці міфи.

Реакція зебр на Мою позицію була значно більш різкою, ніж Ми очікували. І заради всієї Еквестрії Я маю зрозуміти, чому.

*** **

Читати цей абзац, доки я оговтувалася, мабуть, було помилкою. Я ніколи раніше не уявляла те, що зробила Найтмер Мун. Навіть не намагалася. Тепер, коли я це зробила, видіння вразило мою душу жахом.

«Я була дуже розлючена і хотіла карати». Я відчула, що поблідла.

Я подумала, як розносила один з магазинів в Арбі, телекінезом перевертаючи поні, щоб побачити їхні мітки Арби. Потім стріляла з

зебр'ячого автомату і відпускала їхні палаючі тіла, які, смикаючись, падали на підлогу.

Це було воно. Я була Найтмер Мун в мініатюрі.

Але якщо Найтмер Мун змогла знову стати Принцесою Луною, якщо Вона змогла підняти себе з таких бездонних глибин монструозності, щоб стати люблячою і вартою любові Богинею, якій ми поклонялися, значить, і я була небезнадійна. Слова у щоденнику давали мені впевненість у тому, що мої надії були чимось більшим, ніж просто мрії.

І одночасно вони нагадували мені, що пляма моїх вбивств у гніві ніколи не зникне. Стілхувз був правий. Як і Принцеса Луна, я буду вічно пам'ятати про те, що зробила. І як зебри пам'ятали дії Найтмер Мун, будуть ті, для кого я завжди буду лише таким чудовиськом.

Ксеніт дала мені останнє цілюще зілля. Третя аптечка також була замкнена, але виявилось, що нема потреби зламувати замок, коли у когось із твоїх друзів є ріг з пазурів пекельних гончаків, який може різати метал так само легко, як яблука. Я випила зілля, спостерігаючи, як медичні попередження на ІП поступово згасають.

— Наступна зомбі-зебра отримає ракету у хлебало, — пробурчав Стілхувз. Я зрозуміла, що бій у басейні його роздратував, його броня відмовлялася дозволяти йому стріляти під водою. Образ двох істот, не здатних загинути від чогось меншого за величезні тілесні ушкодження і змушених битися копитами під водою, здався мені похмуро кумедним. Не думаю, що Стілхувзу б сподобалося, якщо б я хіхікнула.

Скоро ми знову пішли. Лазня не була в'язницею, яку ми шукали. Велика кількість «кантерлотських» зебра і відсутність алікорнів указали мені на це. Але підвал лазні дав нам вхід до каналізації; і хоч як мені не подобалася думка лізти у тутешню воду, ми не могли ігнорувати одне з найімовірніших місць, де алікорни могли тримати в'язнів. На щастя, оскільки і Ксеніт, і я впали у воду у лазні без якихось помітних хворобливих ефектів, я вирішила, що концентрація рожевого у дощовій воді була достатньо низькою, щоб не становити

особливої загрози. Або, принаймні, так я казала собі, щойно ми опинилися майже по животи у потоці дощової води, пробираючись крізь величезні темні тунелі під Зебратауном.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День сьомий:

Сьогодні я мала нагоду побувати в одній з унікальних будівель Зебратауна. Зебри зробили цікаву спробу поєднати свою культурну спадщину із більш порядною еквестрійською естетикою. Один з результатів цього — (без)славні лазні Зебратауна. Вода подається по трубах з акведука, і для кількох басейнів підігрівається бойлерами. Відвідувачі чергують купання у гарячій і холодній воді, одночасно спілкуючись і обговорюючи буденні справи, або насолоджуючись закусками за столиками біля басейнів. Хоч яким диким є публічне купання, я маю визнати, що враження від цієї лазні просто розкішні, як фізично, так і соціально.

Я із подивом дізналася, що у Зебратауні мешкають поні. Небагато, як мені сказали, але тут є поні, які самі вирішили жити в цьому місці. Навмисне. Я мала нагоду поспілкуватися у лазні з однією з таких поні, чарівною селянкою на ім'я Дейзі³. Дейзі стверджує, що вирішила тут жити тому, що зебрам варто нагадати, що не всі поні, як вона висловилася, «ксенофобні фанатики».

І стосовно ірраціональних страхів, я стала об'єктом таких, коли мати-зебра закричала і витягла своє жереб'я з басейну (а потім і взагалі з лазні), коли побачила мене. Коли я спробувала дізнатися, чим я могла спровокувати таку різку реакцію, більшість зебр зніяковіло відводили очі. Одна нарешті пояснила, червоніючи від сорому, що мітка з трьох метеорів на моєму стегні стала причиною переляку тієї зебри. Здається, міфи зебр декого настільки беруть за душу, що навіть моєї кьютімарки достатньо для такої реакції.

Покинувши лазню, я помітила кількох зебр-жереб'ят, які спробували швидко сховати інгальтор, і при цьому виглядали так, ніби

батьки спіймали їх за читанням журналу «Крилостія». Я в цих речах не розбираюся, але підозрюю, що вони використовували нелегальні препарати, імпортовані від зебр. Мабуть, поліцейським варто бути більш пильними.

***** ****

Вишuuuuuuух!

Дві ракети злетіли зі Стілхувзового бойового сидла, вбудованого у броню, і понеслися по каналізаційному тунелю. Більш ніж достатня вогнева сила, щоб вбити навіть кантерлотську зомбі-зебру.

Ракети врізалися у щит алікорна і вибухнули без помітного ефекту.

Попереду нас печероподібний тунель ішов повз переплетіння важких залізних прутів, яке блокувало нам шлях. Стілхувз і Каламіті спробували відволікти фіолетового алікорна, доки я намагалася хакнути настінний термінал, який контролював замок важких металевих дверей, врізаних у стіну тунелю. Я працювала якомога швидше, продивляючись рядки даних у пошуках можливого пароля.

Двері брязнули і відкрилися, коли я знайшла і ввела правильний пароль: «не_веселка».

Ми наосліп рвонули всередину, Стілхувз сховав міну, що реагувала на наближення, на задній стінці терміналу, перш ніж закрити двері і занурити нас у темряву.

Кілька пар сяючих білих вогників блимнули у темряві. Компас моєї ІП показував чотири червоні вогники. Я ковзнула в ЗНС і прицілилася у першу зомбі-зебру, направивши Літл Макінтош прямо у мертве світло її очей.

БАМ! БАМ!

Луна від пострілу потужного маленького револьвера рознеслася по металевій кімнаті. Ліхтар на шоломі Стілхувза ожив, освітивши довгу любительську лабораторію, наповнену столами з древнім хімічним приладдям. Зомбі-зебра, яку я підстрелила, лежала мертва, втративши

більшу частину голови. Я дуже сподівалася, що вона не оживе після цього. У лабораторії стояли ще троє, одна з них тримала у роті спис.

Стілхувз відкрив вогонь, перетворивши один з кутів лабораторії на підривну зону, кімната наповнила димом, жаром і розбитим склом. Я швидко відвернула очі, копняком перекинула стіл і сховалася за ним від наслідків атаки Стілхувза. Каламіті і Ксеніт приєдналися до мене.

— Воу, воу, воу! — загорлав Каламіті, прикриваючи свого капелюха передніми копитами.

Стілхувз, дякувати Богиням, припинив вибухові постріли. За мить по тому спис вдарив у стіл, металеве лезо світилося зеленим, коли він пробив стіл і порізав мені плече. Я закричала і затисла рану копитом. Каламіті злетів догори, стріляючи зі своїх гвинтівок, а Ксеніт витягла цілющі бинти і зайнялася моєю раною.

Я почула ще один вибух, але цього разу за дверима. Алікорниця намагалася використати термінал і змусила спрацювати міну. Всередину вона вже не увійде.

Я відчула хвилю запаморочення. Мій страх необоротного пошкодження знову посилювався. Але потім до запаморочення приєдналося відчуття перекручення у кишках, і я зігнулася навпіл.

— Отрута, — просто сказала Ксеніт. — Не бійся. Я знаю це зілля. Ти страждатимеш, але не сильно. Потім будеш як новенька.

Згинаючись від болісних спазмів, я вирішила, що абсолютно не згодна із її визначенням слів «не сильно».

Я почула жахливий некромантський звук, коли зебра, яку я підстрелила, знову встала. Каламіті знову вистрелив, і я почула, як вона перетворилася на калюжу.

Остання зомбі-зебра перестрибнула через стіл до нас із Ксеніт. Я спробувала зосередитися, цілячи Літл Макінтош, але розриваючий, скручуючий біль у животі знищив мою зосередженість, мені залишалося тільки хапати ротом повітря та молити про втрату свідомості.

Швидко рухаючись, Ксеніт вдарила зомбі-зебру копитом. Я побачила, як її очі розширилися від переляку, коли чудовисько не залякло, а, скористувавшись її атакою, вчепилося зубами в її спину трохи нижче лопаток.

— Не чіпай мене! — закричала Ксеніт, вивертаючись від неї, її хутро і плоть криваво рвонуло, воли вона висмикнулася з зубів чудовиська. Вона змахнула головою, ріг з кігтів пекельних гончаків розрізав зомбі-зебру. Голова нападниці відвалилася від тіла і покотилася до мого обличчя, де і зупинилася, мертве світло її очей, що дивилися на мене, згасало.

Ксеніт знову закричала, тупаючи копитами по трупу. За мить вона простромила голову мертвої зомбі своїм рогом і жбурнула її через кімнату. Вона вдарилася у ящик з інгаляторами, перекинула його і розсипала вміст по підлозі.

Ксеніт впала поряд зі мною, вона тремтіла і важко дихала, по її спині текла кров.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День тринадцятий:

Розпитування йде вкрай погано. Мало хто з зебр знає фольклор своєї батьківщини (і мене кілька раз застерегли проти використання такої термінології, бо зебри наполягають, що Еквестрія є їхньою батьківщиною). Здається, більшість населення міста або неосвічені стосовно своєї культурної спадщини, або вирішили відкинути все, що зв'язувало б їх із зебрами, проти яких ми воюємо, і уперто зображують незнання будь-яких аспектів культури і релігії своєї батьківщини.

Я не можу їх винувати. З моменту мого прибуття трапилося кілька невеликих інцидентів. В основному це були написи фарбою, розбиті горщики для квітів, потоптаний сад і інші незначні роздратування. Але я розумію, що постійна атмосфера

нетерпимості, проявлена деякими, може мати вплив на загальні настрої.

Солдати, які мають захищати мешканців від таких нападів, турбують мене більше, ніж власне хулігани. Я дізналася, що кілька новопризначених кобил та жеребців служили на кряжі Розбитого Копита. До кінця цього тижня я відправлю листа, де запропоную, що варто було б перевести всіх наших військових, хто нещодавно приймав участь у боях із смугастими.

*** **

— Запам'ятай це місце, мала, — тихо сказала Ксеніт, доки Каламіті невміло намазував кровозупиняючий засіб Ксеніт і зав'язував наші останні бинти. — Я захочу сюди повернутися.

Я кивнула, відкриваючи стінний сейф лабораторії. Я сподівалася знайти ще ліків, але натомість знайшла револьвер, набої, кілька погнилих книжок і рецепт для приготування Деша. Останній я віддала Ксеніт, а набої забрала собі.

Я відмітила лабораторію на автомапі свого ПіпБака, перш ніж підійти до стінного терміналу, який керував дверима на протилежному боці лабораторії. Цей хакнути було значно легше. Двері відчинилися.

Ксеніт рухалася повільно, дозволяючи пов'язкам якомога краще зцілити її рани. Зомбі-зебра зірвала більше шкіри, ніж м'яса; але Ксеніт все одно було потрібне цілюще зілля, а ми використали всі знайдені на ліквідацію ефектів Рожевої Хмари. Вона підійшла до неушкодженого хімічного набору, витягла банки з інгредієнтами і смуги шкіри кровокрилів.

Побачивши, що Ксеніт збирається готувати, я обернулася до Каламіті.

— Стілхувз і я підемо вперед розвідати. Ти лишайся тут із Ксеніт. — Анклавівська зброя пегаса виявилася найкращою з нашого арсеналу для боротьби із зомбі-зебрами у замкнутому просторі. Дві калюжі сяючого слизу на підлозі вже не ніколи встануть.

Я зачинила двері до лабораторії за нами. Тепер, коли я знала пароль, доступ буде легким, і я не хотіла, щоб він був легким для наших ворогів. Ми рухалися вперед. Вода протікала до тунелю крізь численні труби і стічні отвори. Грім лунав по каналізації впродовж кількох довгих секунд після кожного удару зовні. З усім цим шумом Стілхувзу майже вдавалося бути непомітним.

Ми зайшли за ріг і зупинилися, побачивши блискучу стіну алікорнячого щита, що затуляла прохід. З іншого боку щита рівень води піднявся настільки, що вона заповнила весь прохід. Два темно-зелених алікорна нерухомо сиділи перед щитом біля стін тунелю, немов статуї-охоронці.

— Що за?..

Зі спалахом світла темно-фіолетова телепортаторка з'явилася між двома своїми зеленими сестрами. Вона кровоточила від поранень, спричинених вибухом терміналу. Стілхувз прийняв бойову стійку. Я витягла свою снайперську гвинтівку і врубилася закляття націлювання, сподіваючись зробити хоча б один постріл, перш ніж вона підніме щит.

— Попалися! — злобно вишкірилася вона, її ріг спалахнув, і вона зникла, забравши з собою двох інших алікорнів. Закляття щита зникло, і вода хлинула на нас.

*** **

Я борсалася, намагаючись піднятися на поверхню стрімкого потоку, який ніс мене крізь каналізації Зебратауна. Моя голова піднялася над водою і я вдихнула повітря, щоб через секунду знову опинитися під водою, моє тіло крутило у швидкій, бурхливій воді, позбавляючи мене відчуття напрямку.

Я відчула, як моє тіло врзалося в залізні ґрати. В голові почало пульсувати, у розі наростав жахливий тиск, агонія наповнювала вуха. Я намагалася вилізти на поверхню, тримаючись за ґрати, мої легені палали, несамовито бажаючи повітря. Натомість мій ріг вдарив у підлогу каналізації, від чого по всій голові рознісся вибух болю. Я охнула, і, отримавши порцію води в легені, почала тонути.

У паніці я розвернулася і щосили відштовхнулася. Моя голова вилізла з-під води, стрімка підземна річка сильно притискала мене до ґрат. Я кашляла водою, моя голова розколювалася від болю, ріг здавалося, от-от вибухне. В очах почервоніло від кривавих сліз.

О Богині! Передавач!

Я була притиснута. Я не могла відплисти. Я вдихнула повітря, мій розум кричав від гострого болю, але я змусила себе знову пірнути. Я відкрила очі, роздивилася у мутній, рухливій воді і швидко помітила скелети кількох поні (чи, може, зебр), які течією прибило до залізних ґрат. У одного зі скелетів на нозі був ПіпБак. В очах у мене двоїлося, поні в моїй голові кричала; я якомога швидше відірвала передню ногу скелета разом із ПіпБаком і, розвернувши її, проштовхнула між прутами ґрат. Потік змив ПіпБак із його пошкодженим передавачем геть.

Я швидко вискочила на поверхню, важко кашляючи, біль від передавача миттєво зник, залишивши звичайний головний біль. Крізь залізні ґрати я бачила сіре світло дощового дня, вода виливалася з кінця дренажного тунелю, у полоні якого я опинилася. Я важко дихала, дозволяючи воді притискати мене до ґрат, доки потоп не зменшився до рівня грудей.

Щось тверде і металеве уперлося мені в круп. Я ворухнулася, потім помацала копитами у воді. Моя снайперська гвинтівка.

За кілька хвилин по тому самотнє біле світло прорізало темряву тунелю за мною. Спершу я подумала, що це одноока зомбі-зебра. Але потім я впізнала шоломний ліхтар Стілхувза. Мій друг ішов до мене, хлюпаючи по каналізаційній ріці.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День двадцять третій:

Мої дослідження починають приносити плоди. Очевидно, зебра, обізнаний у старих історіях краще за інших місцевих, зараз ув'язнений у поліцейському відділку Зебратауна, хоча крамар, з яким я

розмовляла, не зміг або не захотів розповісти про злочини, за які його було ув'язнено. Я спробую отримати дозвіл на відвідування в'язня завтра.

Я майже місяць у вигнанні, і хоч як я сумую за замком, є щось у цьому дивному, брудному, маленькому селянському містечку, що мене зачепило, хоч і не у зовсім приємному значенні. Крамарі вже не дивляться на мене з підозрою, і сьогодні я із насолодою пообідала хрустким сіном разом із Дейзі.

Але стає абсолютно ясно, що, попри всі заперечення поліції, це місто має глибоко укорінені проблеми із контрабандою. На навколишніх фермах за останні три тижні сталося три смерті, які можна пов'язати із нещодавно забороненим наркотиком під назвою «Деш». Одна смерть через передозування, дві через вогнепальні поранення, скоєні однією особою, що була під впливом наркотику під час скоєння вбивств. Якщо додати до цього мої власні спостереження у місті, я впевнена, що Зебратаун глибоко вліз у розповсюдження або навіть виробництво цієї небезпечної речовини.

По дорозі додому я помітила кількох поні, які намагалися потайки пронести до міста щось схоже на пляшки з алкоголем. Їхня поведінка була достатньо підозрілою, щоб я зупинила їх і почала розпитувати, що їм треба у місті, достатньо голосно, щоб одному з солдатів неподалік довелося звернути увагу. Нічого дивного, що ці поні одразу ж згадали про зустріч, призначену в іншому місці.

*** **

Ніяких більше пошуків у каналізації. Принаймні доки ми не виключимо всі інші можливості. Алікорни продемонстрували нам, як легко вони можуть перетворити її на смертельну пастку.

— З яких це пір алікорни кажуть «попалися»? — спитала я, хитко стоячи на брукованій вулиці Зебратауна у кількох дюймах води. Після того, через що я пройшла, мене вже не так сильно хвилювала можливість намокнути, скільки б рожевих смужок я не бачила у воді.

Паєлайт кружляла нагорі, рада знову нас бачити. Ми примудрилися розлучитися із Ксеніт та Каламіті, і перспектива знову йти вниз, щоб знайти їх, мене жахала. Ні, краще я відправлю за ними Стілхувза. Він принаймні не потоне.

Я роздивилася навколо, і зрозуміла, що загубила свого закутого у метал супутника. Ще мить тому рейнджер Еплджек стояв порід зі мною...

Я обернулася і помітила, що він стоїть біля краю дороги і мовчки дивиться собі під ноги. Я підійшла і спитала, чи з ним все гаразд.

— Я тут загинув, — сказав він, а потім надовго застиг у дивному мовчанні.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День двадцять четвертий:

Я саме йшла до місцевого поліцейського відділку, коли була змушена змінити свій звичайних шлях через кілька великих вагонів із запряженими у них поні, що блокували вулицю. Я не квапилася, тому вирішила піти більш мальовничим шляхом і зазирнути до крамниці, що розташована у дальній частині Зебратауна і в якій, як кажуть, продають репліки церемоніальних зебрячих масок. Я вважаю, що хазяїн такої крамниці має багато знати про зебрячі традиції і, відповідно, про вірування.

Мої плани на другу половину дня були перервані швидко приглушеним криком про допомогу. Вочевидь, дехто з «найкращих в Еквестрії» вирішили порозважатися з гарною зброєю. Коли я дісталася до місця, жеребці лежали на землі перед своїм дуже сердитим командиром — сержантом на ім'я Еплсnek, який, як я пізніше дізналася, був одним із солдатів, переведених сюди після кряжу Розбитого Копита.

З того, як один з солдатів тримався за ребра, шкандибаючи геть, було очевидно, що сержант обрав невербальне втручання у спробу нападу, хоча він і сказав кілька слів після того, як повалив їх на землю.

Але сильніше за все мене вразило те, що сталося потім. Я записувала ім'я сержанта із наміром порадити його якось відзначити, коли зебра, тремтячи і схлипуючи, простягнула копито, щоб подякувати йому. Сержант Еплснек розвернувся, відштовхнув її і повідомив, що він зупинив цих покидьків через те, що вони ганьбили Еквестрію, і аж ніяк не заради таких, як вона.

Гадаю, треба писати ще одного листа, цього разу Самій Принцесі.

*** **

Погляд Стілхувза прикипів до каміння дороги під ним. У бруківці я бачила чотири відбитки копит. Вони виглядали так, ніби проплавили каміння. Стілхувз повільно зробив крок вперед і поставив кожне копито у виїмку. Я відчула дивне тремтіння, коли побачила, що вони ідеально співпадають.

Він підвів погляд на привид Кантерлота над нами.

— Я був тут у той день, коли загинула Еквестрія, — повільно сказав він. Я нерухомо стояла і слухала.

— Ми знали, що кінець близько. Ми з Еплджек евакуювали всіх поні і зебр, яких могли. Третя Стайня була замкнена під щитом Принцес, але неподалік були і інші. — Він обернувся до мене. — Ти не уявляєш, як воно було дивитися вгору і бачити, як ракети б'ють у щит навколо Кантерлоту, намагаючись пробитися і вбити всіх всередині.

Він відвів погляд.

— Потім ми дізналися, що зебри знищили Клаудсдейл. Еплджек вибачилася і помчала до Понівіля. Я... — Він із тремтінням зітхнув. — Я ніколи не винив її за те, що вона пішла. Або за те, що наказала мені залишитися. Мені не було кого винуватити, окрім себе.

З тембру голосу стоїчного гуля я розуміла, що мій друг дійсно плаче. Я від усього серця співчувала йому, не в змозі бачити, як мій стійкий рейнджер Еплджек нарешті не зміг ховати свій біль.

— Ми намагалися виправити наші відносини ще з тієї ночі, коли вона побачила темряву в мені. Я хотів нас врятувати, але шкода була занадто сильною. Вона практично не могла на мене дивитися. Я не розумів, чому вона бореться за те, щоб утримати нас разом, коли я не заслуговував її... хоча тоді я не знав, що вона була вагітна.

Я хотіла його обійняти. Якимось його втішити. Але я знала, що він не зможе це відчувати. Ця броня відділяла його від решти з нас. Я могла лише бути поні, яка буде поряд і вислухає.

Стілхувз намагався відкинути свій смуток.

— Я залишився тут. Вона залишила мене командувати евакуацією замість себе. Я вже бував у Зебратауні; я знав це місце. Більше ніхто з солдатів не знав Зебратаун так добре. Це був логічний вибір.

Він підвів погляд, згадуючи під час розповіді. Моя уява наполегливо малювала картинку з його слів.

— Щит Принцес був величезним, — нагадав він мені. — У кількохстах ярдах над містом щит розрізав водоспади, що лилися у Кантерлот. Вся ця вода стекла вниз і не мала куди текти далі. Вона зібралася в нижній частині щита, коли ракети почали бити його згори.

Вода занадто охоче всмоктує Рожеву Хмару. Коли щит розвіявся, ця вода впала у Зебратаун, немов приливна хвиля з неба. От тільки вода була насичено-рожевою. Хвиля омила місто і всіх поні... всіх, хто там залишився.

Він знову опустив погляд і відійшов від виїмок у бруківці, його голос був сповнений болючої ностальгії, яка і сказала мені, як неприємно йому було знаходитися у цьому місці.

— Я стояв саме там.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День двадцять сьомий:

Я так і не отримала відповіді на мого листа до Принцеси Луни.

Я віднесла зоряний метал до однієї з місцевих ювелірних крамниць на оцінку, але мене одразу ж вигнали з крамниці і наказали ніколи не повертатися. І це від кобили, яка буквально шість днів тому клялася, що вона не знає і не переймається через старі зебрятчі казки.

Я саме виходила, коли повз мене промчала колісниця, тягнена дуже знайомою на вигляд поні, а ще двоє жбурляли з неї палаючі пляшки і вигукували анти-зебрятчі заклики, занадто брудні, щоб я їх повторювала. Одна з пляшок пробила вікно ювелірної крамниці, підпаливши її. Я зробила те, що зробила б будь-яка порядна поні, і побігла крамарці на допомогу, але вона відштовхнула мене і пожбурила у мене срібним чайним сервізом, перш ніж втекти через задній вхід.

Я надихалася диму і отримала невеличкі опіки, але нічого серйозного. Крамарка теж була відносно неушкодженою. Але не всім так пощастило. Мала кобилка-зебра потрапила у вогонь і опинилася у лікарні з сильними опіками. У тутешній лікарні погано з обладнанням, і лікарів не дуже багато, але вони роблять все, що можуть зробити цілющими припарками за зебрятчими рецептами, які ви навряд чи знайдете в Атенеумах Міністерства Магічних Наук.

Кобилка знаходиться в одній лікарні з одним зі своїх нападників. Двох поні тримають у поліцейському відділку Зебратауна до прибуття транспорту. І знову ми маємо подякувати сержантові Стілхувзу; сержант відповів на напад, витягнувши свою зброю і вистріливши в ногу кобилі, яка тягнула колісницю.

Маю похвалити пожежників Зебратауна, які взяли полум'я під контроль, перш ніж пожежа встигла розійтися на сусідні будівлі.

Я провела більшість вечора у поліції, без кінця повторюючи свої свідчення. Я намагалася скористуватися можливістю, щоб більше дізнатися про в'язня-зебру, якого вони тримають в ізоляторі, бо раніше мої спроби зустрітися давали нульовий результат. Цього вечора один з поліцейських-зебр зволив повідомити мені, що в'язень отримав звинувачення у контрабанді на територію Еквестрії, і ще

одне звинувачення, яке, якщо не помиляюся, можна перекласти як «єресь».

Коли я спитала, чи була контрабанда зв'язана зі збільшенням кількості інцидентів, пов'язаних із Дешем, поліцейський раптово заперечив будь-які зв'язки між Зебратауном і місцевою проблемою з наркотиками, заявивши, що приплив Дешу майже напевне йде від когось, пов'язаного із ветеринарною фармацевтичною компанією неподалік.

Натомість поліцейський наполягав, що у цьому випадку контрабандою була книга. Коли я спитала, чи можна мені побачити цю книгу, бо вона могла б пролити деяке світло на мої дослідження, зебра повідомив мені, що він би з радістю це дозволив, якщо б Міністерство Іміджу не конфіскувало книгу, забравши її з їхнього сховища контрабанди буквально кілька днів тому.

*** **

Єресь. Я мала дуже темні підозри стосовно того, що це означало. І стосовно книги, яку забрали у зебр зі сховища для контрабанди. Ми йшли до Кантерлотських руїн за цією Книгою, за цією дуже чорною Книгою з сейфу Реріті за наказом Тріксі-Богині. Я не знала, що я планувала робити далі, але я ясно дала собі знати, що принести Чорну Книгу до Маріпоні було критично важливо.

Каламіті і Ксеніт знову приєдналися до нас, і зараз ми ховалися в руїнах безіменної крамниці і дивилася на інший бік брукованої площі, на поліцейський відділок Зебратауна. Завдяки щоденнику Міднайт Шауер я зрозуміла, що це було найкращим місцем для пошуку алікорнів і їхніх полонених.

Я почула позаду тихе «дзень», коли Каламіті почав витягати монети з касового апарату крамниці. Я навіть головою хитати не стала.

Я витягла бінокль і почала роздивлятися поліцейський відділок Зебратауна. Акведук проходив за станцією, і частина його обвалилася, забравши з собою десь чверть будівлі. Залишки поліцейського відділку

стояли двома окремими частинами, зв'язаними лише підвалом. Я помітила алікорна на даху більшої секції. Отже, це тут.

Я подивилася на парадний вхід і одразу ж зрозуміла, що нам доведеться заходити деінде. Не через охорону або замок, а через те, що подвійні металеві двері покривилися, злившись одна з одною. Я підозрювала, що акведук під час падіння пролив велику кількість рожевої води у поліцейську будівлю, спричинивши всіляку шкоду.

— Як гадаєте, в якій секції вони тримають мою дочку?

— О, це просто, — відповів Каламіті за мене. — У тій, в яку ми не підемо одразу.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День двадцять восьмий:

Мої спроби знайти крамничку, що торгує зебр'ячими церемоніальними масками, знову були зірвані поєднанням незрозумілої місцевості і суперечливих вказівок. Я в якійсь мірі можу зрозуміти і вибачити зебр за роздратування. Будь-який бізнес, укорінений у спадщині їхньої батьківщини, збільшуватиме негативне сприйняття еквестрійських зебр і може стати магнітом для нападів, подібних вчорашньому.

Я змогла заохотити молодого жеребця поговорити зі мною в обмін на моє мовчання стосовно того, що він продавав жереб'ятам інгалятори. Я не лише отримала більш точний опис розташування крамниці, жеребець ще й розповів кілька делікатних подробиць про думки смугастих стосовно Принцеси Луни. Наприклад, згідно з фольклором зебр, божевілля і «глибини зла» Принцеси Луни можна пояснити лише (і він сказав це насмішкуватим тоном, явно глузуючи з таких забобонів) «зовнішніми силами».

Коли я спробувала спитати, що він мав на увазі під «зовнішніми силами», він засміявся і відповів:

— Зірки, дурна ти поні. Зірки!

У спробі викликати почуття товариства, я висловила пропозицію, що якщо він дійсно бажає повстати проти дурості старших, він завжди може зробити татуювання у вигляді зірки. На мій подив, це його засмутило. Його відповідь, за виключенням непотрібних і доволі грубих епітетів, була такою: «Я сміюся над їхньою старою релігією тому, що я розумніший за них, а не тому, що дурний».

Після цього мені більше нічого не вдалося від нього дізнатися.

Це нагадує побічно зв'язану місцеву плітку. Кобила, яка отримала кулю у ногу, померла минулої ночі. Офіційна заява каже про якісь погано визначені «ускладнення». Якщо плітка не бреше, у неї під час операції почався абстинентний синдром від Дешу. В якійсь мірі зебри самі були винні у нападі.

І, до речі, я зустріла сержанта Стілхувза по дорозі на ринок. Він енергійно чистив свою бойову броню. Якийсь поні сильно познущався з неї, намалювавши на захисних пластинах смуги і написавши «Любитель зебр» на одному з чобіт.

Я висловила своє співчуття. Було вкрай несправедливо, що він має терпіти глузування через непохитне виконання своїх обов'язків, чим, на мій погляд, більшість тутешніх солдатів часто нехтують.

Відкинувши щітку, він сплюнув і сказав мені:

— Я ненавиджу це місто і буду радий його покинути. Через такі місця стає важко просто ненавидіти зебр і любити поні.

Ми трохи побалакали, і впродовж дискусії я помітила, що заявляю, що ці зебри є такими самим громадянами Еквестрії, як і поні, і не менше за них заслуговують на любов і дружбу. Врешті решт, це не їхня провина, що вони народилися зі смугами. У них не було вибору (а якщо б був, я впевнена, вони б обрали бути поні; це ж не питання моди).

Врешті, я завжди була неупередженою і егалітарною поні.

Він відповів:

— Так. Але я солдат.

Він говорив так, ніби солдатів лічить сприймати зебр лише як ворогів, і не більше. Можливо, у цьому є своя мудрість, але якщо так, я рада, що я не військова поні.

— Ми більше не побачимося. Я зголосився на спеціальну місію Міністерства Воєнних Технологій. Мій транспорт від'їжджає у ці вихідні, і більше я в це огидне місто ані копитом. Якщо пощастить, то більше ніколи не доведеться удавати ввічливість із зеброю.

Гадаю, Зебратаун стане гіршим без нього.

*** **

Я припинила читання, мої вуха нашорошилися від вибухів ракет щонайменше у двох кварталах від мене. Я пошепки швидко помолилася за Стілхувза. Звичайно ж, у могутнього мисливця на алікорнів не буде проблем із тим, щоб знищити одного алікорна... сподіваюся. Я швидко посварила себе за хвилювання. Стілхувз був найбільш стійким гулем-поні-істотою-чимось на всьому клятому Еквестрійському пустищі. Мені треба більше вірити в своїх друзів. Але... я все одно хвилювалася за їхню безпеку щоразу, коли план вимагав ризику від когось окрім мене.

Каламіті, мабуть, стукнув би мене по голові, якщо б знав, про що я думаю. Трясця, та й Хоумідж... ну, Хоумідж зробила б копитом дещо інше і в іншому місці, і мені би це сподобалося, і мені дійсно не варто думати про такі речі в такий час. Зосередься, Літлпіп. Зосередься!

Каламіті, Ксеніт і я пролізли крізь те, що колись було внутрішніми дверима на верхньому поверсі поліцейського відділку Зебратауна. Обвал зробив двері доступними ззовні, і це давало нам місце для проникнення. Паєлайт тихо влетіла позаду нас. Зараз ми покладалися на непомітність, тому Стілхувз зголосився відволікти алікорна на даху, доки ми лізли всередину.

Я помітила, що мені одночасно подобається і не подобається Міднайт Шауер. Гадаю, це все одно не мало значення. Вона була давно мертва. Можливо, мені було небайдуже тому, що королівський астроном мала чудовий дарунок особисто насолоджуватися

присутністю Селестії і Луни. А може, тому, що ця поні знала Стілхувза у вельми важкий і важливий час його життя, і спробувала бути хоча б привітною. Втім, громадський фанатизм цієї поні постійно мене дратував. А вона ж була мешканкою королівського замку.

Перш ніж залишити Стілхувза, я спитала про його перший раз у Зебратауні, сказавши, що у щоденнику зі спустошеної хати згадувалося його ім'я.

— Замах на Принцесу Селестію і героїчна загибель Біг Макінтоша глибоко вразили всіх. Сильніше за всіх це вдарило по тим, хто був у загоні Біг Макінтоша. Після битви на кряжі Розбитого Копита, — розповідав мені Стілхувз, — Принцеса Луна наказала перевести всіх солдатів, які приймали в ній участь, ближче до серця Еквестрії і подалі від передової щонайменше на півроку. Перепочинок від війни, а також пропозиція психологічної допомоги. — Його перевели у Зебратаун, охороняти спокій.

У наступній кімнаті були слабкі ознаки рожевого. Ефект був мінімальним, змушуючи мене відчувати легку нудоту замість швидкої і важкої смерті, яку давала така концентрація рожевого, як у лазні. Тим не менш, ми мали йти швидко. Я молилася, щоб алікорни не тримали в'язнів у зараженій секції. Якщо так, тоді зебри, яких ми йшли рятувати, скоріше за все вже були мертві.

Перша кімната виходила у вузький коридор. Каламіті розправив крила, але вони одразу ж вдарилися об стіни.

— Ну, це просто нечесно! — пробурчав він. — Дурна зебряча архітектура. — Він вибачливо подивився на Ксеніт. — Без образ.

— Нічого страшного.

Ми скрадалися вперед, пересуваючись з однієї кімнати до іншої. Паєлайт і я рухалися попереду, моя самолевітація дозволяла мені уникати розтяжок і знешкоджувати натискні пластини, які алікорни повстановлювали по всьому верхньому поверху. І знову тактика алікорнів здалася мені незвичайною.

Я почула попереду голоси, дивно величні голоси псевдопринцес. Тільки цього разу голоси були якісь не такі. Я не могла зрозуміти, чому саме. Я махнула копитом назад, зупинивши Ксеніт і Каламіті, а сама повільно пішла вперед, прислухаючись.

— У нас достатньо смугастих поні, так? — сказала одна з них.. — У нас... — Вона стукнула копитом по підлозі вісім разів. — ... стільки.

— Ні, у нас стільки, — сказала інша, і тупнула сім разів. — Худа померла, коли вони проходили крізь рожеве внизу, пам'ятаєш?

— Всі смугасті поні худі, — поскаржилася перша. — Давайте візьмемо тих, що у нас є, і підемо з цього забутого Богинею місця.

Було щось дивне у тому, як вони говорили про себе. Трясця, та вся ця розмова була дивною.

— Нам тут не подобається... — заговорила третя алікорниця.

Я залякла, раптово зрозумівши, що у сусідній кімнаті було ціле крило алікорнів. Я почала відступати, намагаючись знайти якийсь обхідний шлях. Ми не могли з ними битися, особливо у такому тісному місці. Нам точно пиздець.

— ... Це Богинею забуте місце змушує нас згадувати речі. Ненавиджу згадувати, — продовжив третій голос, і я раптом зрозуміла, чому їхні голоси здавалися дивними. Я чула їх не в голові. Лише вухами. — Минулої ночі я згадала, що була жеребцем.

Та щоб мене Луна по холці шльопнула! Рожева Хмара заважала їхній телепатії! Тут вони були відрізані від впливу Богині. Не дивно, що Тріксі були потрібні *ми* у ролі її агентів у Кантерлоті.

А потім я зрозуміла ще одну річ. У Кантерлотських руїнах мало бути повно алікорнів. І ці алікорни не знали, що ми нібито на їхньому боці. Нам пиздець по повній програмі.

Я обернулася і махнула іншим, щоб вони відходили.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День двадцять дев'ятий:

Сьогодні був чудовий день.

Після того, як ще двоє крамарів відмовилися говорити зі мною про зоряний метал, я нарешті знайшла крамницю із церемоніальними масками і зустрілася з її хазяйкою. Цього разу я була обережніша, не показувала і навіть не згадувала про зоряний метал, а натомість спитала про зебрячі легенди, що оточують метеоритні дощі, пояснивши зацікавленість своєї кьютімаркою.

У відповідь зебра багато мені розповіла, хоча і пошепки, і лише після того, як затягла мене у задню кімнату і замкнула свою крамницю.

Вона розповідала про те, що зебри вірять, що зірки є видимим втіленням нечестивих сутностей, настільки неосяжних, що ми б збожеволіли, якщо б знали про них хоч трохи більше. Це істоти такої споконвічної і мерзеної волі, що всі злі сили нашого світу не зрівняються з їхньою підлістю та жорстокістю.

Багато з цього я вже чула, але не у такому лякаючому стилі і не з такою абсолютною впевненістю.

Серед найбільш цікавих її історій була історія тисячолітньої давнини про одне з перших зебрячих міст і про те, як воно було знищене внаслідок кількох метеоритних ударів під час одного з найперших метеоритних дощів, про які існують записи. Місто було для зебр торговим і політичним центром, і його знищення занурило націю у тисячоліття громадянських війн серед племен.

Я вважаю, що події цієї історії, якщо вони правдиві, демонструють історичні корені того, що стало домінуючим у міфології зебр.

Я сиділа у парку на лавці біля фонтану зі статуєю Селестії (гадаю, занадто пряма спроба зебр сказати «ми теж еквестрійці»), коли один з цих величезних нових гвинтокрилів — «Переслідувач Грифонів V» — спустився з Кантерлота і приземлився у дальній частині площі Зебратауна. Попри мій статус королівського

астронома, я ніколи на власні очі не бачила жодну з міністерських кобил. Сьогодні ж я побачила двох. Флаттершай, кобила Міністерства Миру, вийшла з пасажирського відділення з вісьмома іншими поні, п'ять з яких несли розжеві валізи.

Пінкі Пай, кобила Міністерства Моралі, вийшла з одного з шести педальних місць, і наказала важко навантаженим поні йти за нею, потім пройшла крізь ворота до однієї з зебр'ячих хат, відкрила двері, і вони разом увійшли всередину. Флаттершай ввічливо попросила інших трьох супроводжувати її і пішла прямо до лікарні.

За півгодини по тому, п'ятеро поні, які йшли з Пінкі Пай, вийшли з дому, поклали свої валізи у «Переслідувач Грифоні» і почали ходити по району від дверей до дверей. Скоро вийшла і Пінкі Пай, зачинила за собою двері, підійшла до передніх воріт і встановила щось біля воріт під сіткою, замаскованою під ґрунт. Потім про всяк випадок накидала на неї землі.

Потім кобила Міністерства Моралі замаскувалася під урну для сміття... із фальшивою бородою. Мушу визнати, це було кумедно.

Визнаю, я дала волю своїй допитливості. Я сиділа на лавці більше години і дивилася, як борода урна стежить за порожньою хатою, очевидно, зі встановленими пастками. Моє терпіння було винагороджене, коли Флаттершай зі своїми поні повернулася, супроводжуючи приголомшену пару зебр, біля ніг яких ішла їхня мала кобилка. Я побачила її лише після того, як вона постраждала від опіків, і сумніваюся, що я б впізнала її, навіть якщо б бачила раніше, бо всі зебри зазвичай схожі. Але було неважко зрозуміти, що це за кобилка.

Я також швидко зрозуміла, що хата, до якої раніше вторглося Міністерство Моралі, була її домом. Але я все одно не була готова до вибуху, який стався, коли кобилка ступила на натискну плиту, сховану Пінкі Пай.

Гадаю, конфетті з площі Зебратауна прибиратимуть ще кілька тижнів. Не кажучи вже про серпантин на кількох дахах. Кобилка була

дуже рада... щойно перестала ховатися за копитами своїх батьків (від ревіння труб я сама ледве не сховалася під лавкою).

Зебри повибігали з сусідніх хат, хоча я не була впевнена, скільки з них зробили це через запрошення, а скільки просто намагалися впевнитися, що місто не бомбардують. Але більшість з них все одно приєдналися до святкування.

Все це викликало посмішку на моєму обличчі. Хай навіть смаки малих зебр стосовно музики для свят дуже відрізняються від смаків пристойних кантерлотських поні. Власне, єдиною, хто не посміхався, була сама Пінкі Пай. Але, підозрюю, це могло бути тому, що вона влаштувала таке чудове свято і не мала часу залишитися та насолодитися ним. Обидві міністерські кобили і їхній супровід відлетіли ще до того, як мала кобилка почала різати торт.

**** ***

Я зігнулася біля замка до сховища контрабанди у поліцейському відділку Зебратауна, і, працюючи, думала: «Пінкі Пай піднесла несподівані свята на абсолютно новий рівень».

Я помітила, що думаю про святкову пастку на даху будівлі БПГЗА, мені було цікаво, яке ж свято вона збиралася влаштувати там. Може, «З поверненням, вибач, що алігатори відгризли тобі ногу» для когось із робітників інкубатора? Чи просто вечірку на честь дня народження для одного з робітників? Чи може просто святкову вечірку для одного з алігаторів? Я помотала головою. Ні, не можу уявити, щоб навіть Пінкі Пай влаштовувала вечірку для алігатора. Це було б просто безглуздо.

Штифти стали на місця, і двері відкрилися. Я увійшла всередину, увімкнула ліхтар мого ПіпБака і глибоко вдихнула, насолоджуючись затхлим, але позбавленим рожевого повітрям.

Мій погляд впав на зброю, і я, ошелешена, зупинилася.

— Ох! Ти ба! — прошепотів Каламіті. Я могла лише кивнути. Я була впевнена, що зебри не повинні були мати такого озброєння. Якщо б поні з Кантерлоту мали гадку, що смугасті громадяни Еквестрії просто під ними збирають таке...

— Вони ся збирали відбивати напад, — тихо сказав Каламіті.

Ксеніт кивнула.

— Скоріш за все, вони боялися, що поні з Кантерлоту врешті прийдуть за ними.

— Зброя у дуже поганому стані, — засмучено сказав Каламіті, — але, гадаю, я міг би поладнати ті, що краще, частинами з інших... може, дюжини зо дві.

— Бери все, — сказала я, у мене раптово виникла ідея. Я почала відмикати одну з шафок для зброї. — Все, що зможеш відремонтувати до належного стану.

За мить я відімкнула шафку і дивилася на... те, що всередині.

— Що це?

Ксеніт зазирнула через моє плече і просто сказала:

— Крадяний гранатомет.

ЩО?! Я захиталася.

Звичайно ж, в одному з ящиків для набоїв, які я відкрила пізніше, було кілька крадяних гранат для нього. Взявши їх, я левітувала до себе КГ.

— Я зараз повернуся, — сказала я іншим, перш ніж полізти назад у рожеве. За кілька хвилин по тому я повернулася до дверей коридору. Алікорни досі розмовляли всередині.

Я вийшла з-за рогу, вмикаючи ЗНС, і з радістю побачила, що одна з алікорнів була тією самою фіолетовою, із знайомим набором ран.

— Попалися!

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День тридцять другий:

Сьогодні я отримала офіційний наказ від Принцеси Луни у відповідь на мої останні доповіді. Цей повноважний документ,

підписаним Самою Принцесою, вимагає від місцевої поліції надати мені дозвіл на розмову із будь-яким затриманим ними порушником.

Я помітила у місті децю дивне. Ніби все воно було покинуте. Всі магазини були загадково зачинені. Я пішла прямо до поліцейського відділку, лише щоб побачити, що двері закриті і замкнені зсередини. Мені спало на думку, що сьогодні, мабуть, якесь зебряче свято. Зважаючи на темний і зловісний тон більшої частини їхньої міфології, здається само собою зрозумілим, що їхні свята також будуть похмурими і страшними. Хоча навіть якщо так, закриття поліцейського відділку здається винятковим. Поні б ніколи не закрили життєво важливі установи лише через дату у календарі.

**** ***

Уві сні я була Літлпіп-зеброю. Я йшла по зебрячому місту... не по Зебратауну, який намагався поєднати спадщину зебр із еквестрійською естетикою, а по справжньому зебрячому місту. Місту, що сформувалося з лісу на схилі гори, самі дерева створювали домівки і будівлі після того, як їхні корені обробляли дуже древніми і священними магічними зіллями. Доми були позначені масками дружби і привітання. Огорож не було. Лише різьблення, що благословляли дім і відганяли чудовиськ. Городини з овочами і травами простягалися навколо кожного дому, і фляжки звисали з гілок. Я не була впевнена, звідки я знаю, що так має виглядати справжнє зебряче місто (Будь розумною!), але я все одно знала.

Я подивилася на яскраве зоряне небо і посміхнулася місяцю. Мої очі помітили розчерк у небі. Я блимнула, не впевнена, що побачила.

Але потім з'явився ще один. Одна з зірок впала з неба!

Я почула охи і шепотіння інших зебр навколо мене. Не лише я це побачила. Інші зебри, мої друзі і сусіди, теж дивилися в небо. Їхні очі розширилися, коли вони побачили, як зірки продовжують падати, деякі з них залишали розчерки у нашому напрямку, перш ніж згаснути.

Одна особливо яскрава зірка впала з небес і не згасла. Натомість вона вдарила у наше лісове селище з вибухом світла, звука і землі,

розтрощивши наші домівки і струснувши землю під нами.

Зірки напали на нас!

Ще одна зірка впала з неба, зробивши величезну вогненну просіку крізь усе місто, дюжинами вбиваючи моїх зебр-співвітчизників. Почалася паніка. Вулиці наповнилися моїми сусідами, які вибігали зі своїх хат, не знаючи, куди тікати.

Я відчула, як земля затремтіла від ще одного удару. Ліс вже палав. Я подивилася вгору, нажахана, мої копита відмовлялися рухатися, ніби я приклеїлася до землі. Ще одна зірка, найяскравіша, зірвалася зі свого місця у небі і полетіла прямо у мене...

*** **

Я прокинулася, хапаючи ротом повітря!

Я роздивилася уламки. Підривати трьох алікорнів крада-гранатою було хоч і приємним, але перегином. Одна з них була достатньо швидкою, щоб підняти свій клятий щит раніше, ніж я встигла вистрелити. Але це їй ні фіга не допомогло.

Але я була не готова до розмірів вибуху. Я була обережною, цілилася у стіну за алікорнами. Тієї стіни більше не було. Як і підлоги або стелі. Кімната, в якій були алікорни, а також кімнати з усіх боків від неї, стали роззявленою пащею, відкритою дощу.

Я вистрелила і пірнула назад за стіну. Цю стіну вибухом звалило у коридор, і я опинилася у пастці між нею та іншою. Я перевірила закляття медичної допомоги, і з подивом дізналася, що, попри синці і забиття, я нічого собі не зламала. Пощастило, що я взагалі на криваву пляму не перетворилася.

Я роздивилася навколо. КГ лежав рочавлений під шматком стіни. Тепер він був непридатний, хоча Каламіті міг би взяти з нього запчастини, щоб полагодити інший, якщо ми колись такий знайдемо. Я зосередилася, огорнула шматок стіни левітаційним полем і віднесла його геть. Я взяла КГ, потім за допомогою левітації зробила обвалену стіну невагомою і відштовхнула її.

Я вилізала з-під уламків, коли поряд зі мною приземлилася Паєлайт, Каламіті і Ксеніт трохи відстали від неї. Каламіті тягнув великий мішок, повний зброї.

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День тридцять п'ятий:

Ніяке це не свято. Три дні Зебратаун був для мене неначе місто-привид. Три дні я шукала зустрічі з поліцією, і три дні нічого не отримувала.

Я знаю, що зебри тут. Я бачу їхні тіні у вікнах. Я побачила, як одна зебра при моєму наближенні забрала килимок, що лежав перед дверима, всередину, перш ніж захопнути і замкнути їх. Ще одна швидко загнала свою кобилку всередину, її обличчя стало нажаханим, коли кобилка спробувала мені посміхнутися. Кошмар. Кошмар.

Годі з мене. У мене офіційний наказ від Принцеси Луни, і я чекатиму під дверима, доки мене не впустять.

*** **

Ми чекали на Каламіті внизу сходів. Наш друг-пегас використовував зяючу діру, яку я пробила у стіні поліцейського відділку, для того, щоб вилетіти назовні і скласти все, що він і Ксеніт взяли зі сховища.

Каламіті був правий. Полонені були не в цій частині поліцейського відділку. Я обшукала решту цієї секції разом із Паєлайт після того, як запевнила своїх друзів, що почуваюся не так погано, як виглядаю. Ми знайшли кілька аптечок у туалетах відділку, і кілька коробок з набоями, але більше ніяких алікорнів і ніяких полонених зебр. Вони були в іншій частині. Щоб дістатися до них, нам треба було перейти в іншу частину через підвал.

Ксеніт випила одне з трьох цілющих зіль, які я знайшла, дозволяючи йому працювати над укусом зомбі. Вона побачила, що я дивлюся на неї, і посміхнулася.

— Не бійся, мала. Зі мною все буде нормально. Добре, що неможливо стати зомбі через укуси, га?

Я кивнула. Втім, щось мені здавалося неправильним у виразі її обличчя.

«Ти не зобов'язана рятувати їх лише тому, що одна з них моя дочка. Або тому, що ти відчуваєш, що маєш якось компенсувати місто канібалів.»

Стоп, вона дійсно намагалася відмовити мене від цього? Я обернулася до своєї подруги-зебри і обережно спитала:

— Ти не проти, що ми це робимо?

— Ти про що? — спитала вона, не розуміючи хід моїх думок.

— Порятунк твоєї дочки, — обережно сказала я. — Ти ж хочеш це зробити?

Якусь мить Ксеніт сердито дивилася на мене. Але потім її погляд пом'якшав.

— Так, звичайно хочу. Я хочу, щоб моя дочка була у безпеці. — Потім, понизивши голос, вона визнала: — Я просто не знаю, чи готова я це зробити.

— Ти про що? — Так, це погане місце. Тут багато способів загинути. Але ж я цього ранку бачила, як Ксеніт вистрибнула з летючого пасажирського вагона на спину кровокрила, щоб врятувати інших. Не схоже, щоб Ксеніт боялася йти з нами до небезпеки.

— Якщо я врятую її, — просто сказала Ксеніт, — я знову буду за неї відповідальна.

Я пригадала всі ті речі, які відкинула, як божевільну зебрючу логіку. Але для моєї подруги вони зовсім не були божевільними. Такими були речі в її світі, і вона відчувала себе загнаною у кут через неминучу відповідальність, яку вона, на її думку, не заслуговувала і з якою не могла впоратися.

— Ксеніт, ми маємо це зробити, — недоладно пояснила я. — Ми не можемо дозволити їм загинути, навіть якщо їхнє спасіння коштуватиме нам чогось, що ми не готові віддати.

— Я знаю, мала. І від цього анітрохи не легше.

Я кивнула.

— Тоді спробуй поки що викинути це з голови. Зосередься на тому, що ми маємо зробити, а з наслідками розберемося, коли вони настануть.

Каламіті повернувся.

Я відімкнула двері до підвалу і відкрила їх копитом.

У підвалі було *повно* Рожевої Хмари.

— Лайно.

Я знову закрила двері і кілька разів вдихнула. Потім подивилася на Каламіті, Ксеніт і Паєлайт.

— Готові до цього?

*** **

Зі щоденника Міднайт Шауер.

День тридцять шостий:

Я підловила одну з поліцейських, коли вона намагалася прокрастися додому після своєї зміни. Загнана у кут, зебра визнала, що звістка розійшлася по місту. Тепер кожна зебра знала, що я маю зоряний метал; і ще гірше, вони якось здогадалися, що це був фрагмент броні Найтмер Мун, який я привезла з собою з Кантерлоту.

Я одразу ж стривожилася, знаючи, що поширення цієї інформації ставить цінну реліквію, довірену мені, під велику загрозу викрадення! Але наступні слова поліцейської показали, що все зовсім навпаки. Ніхто з зебр і близько не підійде до «проклятого» шматка метеоритного металу, і так само вони не терпітимуть моєї присутності через зв'язок із ним. Це божевілля, але для зебр такий «тривалий вплив» означає, що я якимось чином інфікована, ніби я

підхопила якусь небезпечну заразну хворобу. Жодна крамниця не матиме справ зі мною. Мене неофіційно, але дуже ефективно цураються.

Це ж просто шматок металу, хай йому грець!

Я сунула свої папери зебри в обличчя, потім потягла її до відділку і стала вимагати надати мені доступ до в'язня. Визнаю, що я, мабуть, була занадто голосною і фізично напористою, ніж пристойно для поні мого походження, але мої зусилля викликали відповідь. Нарешті голова поліції відкрив двері, лише щоб просунути голову повз важкі ланцюги, які не давали мені розчохнути двері сильніше. Він кинув один погляд на мої папери, погодився із повноваженнями, які вони мені надають, але повідомив мені, що «на жаль» заарештований покінчив із життям дві ночі тому, і не розмовлятиме з жодною поні або зеброю.

Я була незадоволена. Я вимагала особисто подивитися на тіло. Я підозрювала, що зебра брехав. Або ще гірше, я підозрювала, що його могли вбити навмисне, щоб я не могла з ним поговорити.

На мій подив, начальник поліції капітулював. Він відсунувся і закрив двері. Я почула, як він знімає ланцюги. Коли він знову відкрив, всі поліцейські покинули кімнату. Я бачила, як вони дивляться з сусідніх кімнат, немов жереб'ята, що знервовано заглядають у темряву під своїми ліжками.

Начальник провів мене крізь поліцейський відділок, відімкнувши двері до слабко освітленого сходового колодязя. Ми спустилися, пройшли повз поверх із звичайними камерами і опускалися нижче, доки не опинилися у підземному приміщенні, де стояв величезний залізний бойлер. За ним, напроти комори для вугілля, була мала кімната, не більша за прикомірок, із важкими залізними дверима. У двері було врізане маленьке заграбоване віконце із товстим склом, крізь яке я могла зазирнути у темну кімнату.

Я бачила в'язня. Зебри його не торкалися. Вони, як я схильна припустити, не бажали відкривати двері, а тим більше знаходитися в одному приміщенні із тілом цього смугастого. Мені не вдалося

розібрати написи на стіні, але я одразу ж зрозуміла, що він написав криві літери власною кров'ю. Я відсахнулася, коли мій погляд впав на нього, зебра явно позбавив себе життя у приступі божевілля. Він перегриз власні передні ноги, він продовжував жувати, притискаючи писок до власною крові, доки між його ногами і копитами не залишилися лише тонкі паски м'яса. Я гадки не мала, яке нечестиве спонукання дозволило йому прожити настільки довго, щоб зробити це з обома передніми ногами.

*** **

Камера була всередині підвалу. Коли ми дісталися до неї, моє серце готове було здатися, а легені відмовлялися працювати. Мою голову розривало на шматки, а шкіру, здавалося, здирали з м'яса. Я не могла дістатися до дальнього кінця, і не могла повернутися назад, але у камері рожевого не було. Мені залишалося тільки відчинити її.

Я незграбно знову і знову із агонізуючими криками намагалася зламати замок. Мої супутники трималися поблизу, вмираючи.

Цього разу двері відкрилися. Ми всі разом завалилися всередину.

Тортури припинилися, але моя ІП досі блимала найгіршими повідомленнями. Без цілющих зіль ми не могли знову вийти назовні. А їх у нас залишилося лише два.

Двоє з нас мали залишитися позаду, у камері, доки інші не зможуть повернутися із лікувальними засобами.

— Ви двоє йдіть вперед, — прохрипів Каламіті, в'яло махаючи крилом до мене і Ксеніт. Я відкрила писок, щоб посперечатися, але він закрив його копитом. — Це більше ваша місія, ніж моя, тому вам двом її і виконувати. До того ж, ваші вміння краще підходять для втечі з в'язниці.

Ксеніт хиталася, виглядаючи приголомшеною.

— Ні, це... — Потім вона зупинилася, її очі жахливо розширилися, вона поблідла. Вона дивилася не на Каламіті. Її погляд прикипів до стіни за ним. І просунулася повз мого друга-пегаса і подивилася на

стіну. Там були слова, криво написані іржавим кольором крові. Але слова були дивними, літери були з незнайомої мені мови.

— Ксеніт, що це?

— Пророцтво, — тихо промовила вона. — Старою мовою нашого народу. — Зглитнувши, вона повільно прочитала тремтячим голосом:

— Світлом Наших зірок Ми освітлюємо ваш кінець,

І сяємо на могилах усього зебрячого роду.

Сотні тисяч Кошмарів зійдуть до вас,

Армії Нашого Темного Чада наповнять небеса,

І вороги з непроникних міст прийдуть на всі ваші землі,

Захищені обладунками, викуваними з їхніх власних душ.

Радійте з Нами. Бо кожен із вас скоро загине.

Я залякла, прикипівши до землі, жахливе зрозуміння поступово виповзало в мій розум з найтемнішої безодні.

Пророцтво було неправильним. Воно було брехнею.

Але, звичайно, оскільки зебри ненавиділи все, що асоціювали з зірками, таке пророцтво напевне дійшло б до Цезаря зебр і до релігійних лідерів їхньої країни. Я бачила Чотири Зірки. Я знала, що були зебри, вірні батьківщині, і поні, вірні їхній справі. Воно б точно дійшло...

І коли зебри побачили мегачари і щити алікорнів, хіба вони не зробили б те саме припущення, що і Флатершай, що ці чари можуть захистити цілі міста?

Коли вони дізналися, що Чорна Книга потрапила до копит Реріті, і навіть почули її пропозицію використати жбани дух для створення невразливих обладунків, чи змогли б вони повірити, що вона покине проект?

А нова броня пегасів? І як би вони відреагували, якщо б дізналися, що замислила Твайлайт Спаркл?

Пророцтво було спеціально створеною брехнею про судний день, призначеною для того, щоб штовхнути зебр на найгірші крайнощі.

Але... звідки цей зебра дізнався? Як він міг напроорокувати, хай перекручено і викривлено, речі, які навіть почалися тільки після його смерті? Отримання Чорної Книги, власне, було спричинене його арештом.

Як?.. Гаразд, це не було неможливо. Я вже бачила вміння, що межували з передбаченням. Можливо, зірки... або ще щось... дали зебрі щось подібне до незвичайних відчуттів Пінкі Пай? Може, це був вплив Чорної Книги, або заклять, які були вплетені у неї після того, як її перетворили на жбан душі? Може, зебра був під Мінт-алками... або під чимось сильнішим за них. Врешті, це ж зебри створили ці наркотики, так? Чи може...

Може...

Може, це було неважливо. Ні, не «може». Це було неважливо.

Поліцейські були так нажахані цим божевільним зеброю, що не хотіли навіть відкривати двері, щоб прибрати тіло. Я опустила погляд; звичайно ж, скелет досі був тут. Міднайт Шауер не змогла роздивитися все пророцтво крізь віконце. Можливо, ніхто ніколи не зміг. Цілком можливо, що ми були першими, хто побачив напис на стіні.

А найгіршим було те, що це було неважливо. Навіть якщо це пророцтво ніколи не вийшло за межі цієї кімнати, зебрам воно було непотрібне. Міністерство Магії розкололо зебрючу магію Обходу буквально за кілька тижнів до кінця, і вони вже використовували її для створенні щитів, через які могли проходити лише певні особи. Твайлайт Спаркл починала випробування на поні формули БІС для створення алікорнів у той день, коли сталися перші удари. Якщо б це сталося, отримання непробивної оборони і армії просунутих бійців-алікорнів одразу ж стало б для Еквестрії лише питанням часу... і зебри б програли.

Зебри вже програли. Еквестрія перемогла. Залишалося лише дограти партію. Мат за визначену кількість ходів. І якщо зебри дійсно

вірили, що вони б не пережили капітуляцію, що на них чекало знищення або щось гірше від Найтмер Мун... а вони в це дійсно вірили... то їм залишалося тільки підірвати шахівницю.

Зебри не бачили іншого виходу.

*** **

Зі щоденника Мід Найт Шауер.

День тридцять шостий, доповнення:

Я майже закінчила збиратися. Нема сенсу продовжувати мої дослідити тут. Від зебратаунських зебр я більше співпраці не отримаю. Мене стривожило те, що навіть Дейзі не відповіла, коли я постукала в її двері, хоча, гадаю, вона дійсно могла бути поза містом. Це неважливо.

Я відправила листа Принцесі Луні, де написала про свою невдачу і близьке повернення. Я замовила королівську колісницю, яка має забрати мене десь через дві години. Цього має вистачити, щоб запакувати цей термінал і залишки моїх речей. Я хочу покинути це місце і повернутися до свого ліжка раніше півночі.

Ось постукали у двері. Здається, мій транспорт прибув зарано. Що ж, їм доведеться почекати. Але я не змушуватиму їх чекати довго.

А тепер вони від стукання перейшли до гупання. Тепер я хвилююся, що Принцеса Луна засмучена мною і бажає бачити мене, не чекаючи, доки я зберуся. Чи може у них запрошення на звання вечір у Кантерлоті, і вони бояться, що вони невишукано запізняться. Неважливо. Я вирішила, що більшість цього мотлоху мені все одно не потрібна, я завжди можу купити нові речі, коли повернуся до суспільства адекватних поні. Власне, мені потрібно лише те, що я вже зібрала, а також скринька з реліквією і цей термінал. Я буду готова відправлятися, щойно закінчу цей запис і замкну...

*** **

Ксеніт і я дивилися вгору. Весь сходовий колодязь на цьому боці будівлі обвалився, прихопивши із собою солідні шматки від кожного поверху. Ми були на дні чотириповерхової ями і дивилися вгору, де колись були камери і поверхи. Трьома поверхами вище ми бачили тюремну камеру і молодих зебр всередині... ледве. Камера була за щитом, який створювали дві знайомі темно-зелені алікорниці, які сиділи перед ним, немов вартові, не рухаючись, не блимаючи.

На поверх вище на варті стояли ще три алікорниці.

Ну, принаймні Рожева Хмара не просочилася у цю частину будівлі і на застоялася тут. Я досі бачила неприємні медичні повідомлення на своїй ІП попри те, що знайшла ще пару цілющих зіль в аптечці у роздягальні і випила одне з них. Ксеніт випила інше. Мені було трохи соромно, що я не залишила його, але коли ми вийшли з підвалу, ми вже були не в змозі рятувати зебр. Якщо б ми не знайшли ці два зілля, рятувати довелося б уже нас.

Я дійсно ненавиділа Рожеву Хмару.

П'ятеро алікорнів. Блядь. Мені варто було цього очікувати. Алікорни зазвичай працювали групами по троє. В іншому крилі було троє. Одна на даху. Це означало щонайменше ще двох, а в п'ятьох було ще більше сенсу. Ну і яким хріном нам ми маємо це робити? Підкрастися до камери було неможливо. І ми явно були не в кращому стані для бою.

Я працювала над геніальним планом. Я майже придумала початок, коли почула, як Ксеніт тихо охнула.

— Ксефір!

Я зойкнула від несподіванки, коли Ксеніт прикусила мою гриву і закинула мене собі на спину. Зебра із бойовим кличем вискочила у поле зору алікорнів.

Одна за одною, троє алікорниць засвітили свої щити і стрибнули вниз, пікіруючи до нас.

Ксеніт розвернулася і побігла... але недалеко.

— Тримайся, мала! — Я міцно охопила її копитами, гадаючи, що вона збирається робити. Вона обернулася, опустила ріг і побігла в атаку до найближчої з алікорниць, що мчала до неї.

— Ти... жартуєш, так?

В останню мить Ксеніт стрибнула. Зебра полетіла крізь повітря, я щосили чіплялася за її спину. Її копита вдарили у щит алікорниці і відштовхнулися від нього; не втрачаючи швидкості, вона стрибнула на другий щит, потім на третій.

Зебра приземлилася на третьому поверсі перед двома зеленими алікорнами; я, досі міцно тримаючись за неї, озирнулася на трьох дуже ошелешених алікорнів, яких щойно використали як трампліни.

Ксеніт встала дибки і рубонула головою спочатку в одному напрямку, потім в іншому, перерізавши своїм пекельногончим рогом горлянки двом алікорнам перед собою. Щит розвіявся.

— Відмикай двері, мала! — наказала вона. — Швидко.

Я блимнула, досі почувуючись приголомшено, і зіслизнула з її спини. Я простягнула свою магію і відімкнула замок камери з несерйозною легкістю. Алікорни внизу отямилися від несподіванки і полетіли нагору до нас.

— У тебе є ще кулі спогадів, мала?

Я кивнула.

— Так, але вони... не поведуться... — Але ж ці алікорни були відрізані. Вони *можуть* повестися на той самий трюк! — Відійди, — попередила я.

Ксеніт пірнула повз мене до камери, зірвала свій мішечок і висипала його вміст перед приголомшеними молодими зебрами. Я саме левітувала всі свої кулі спогадів, коли почула її слова:

— Такі, як цей... хай кожен з вас візьме по одному і надягне. Хутко.

Алікорни летіли до нас. Подивившись на них крізь розвалини, я жбурнула кулі спогадів у прірву із криком:

— Крадові гранати для кожного чудовиська! Йей!

Троє алікорнів розлетілися врізнобіч.

Я почула, як за мною юні зебри раптом почали кричати від різкого болю! Я стривожено обернулася, ставши спиною до прірви.

— Що?..

Я знову приголомшено затнулася, не вірячи своїм очам.

«А деякі з них мають магичні фетиші, що дозволяють їм літати, — мелодійно продзвенів у моєму мозку голос Реріті, яка говорила із трьома жеребцями, що діставали Рейнбоу Деш. — Якщо ви вважаєте, що земна кобила не може полетіти до Клаудсдейлу за допомогою магії, то у вас трагічно коротка пам'ять.»

Всім восьмеро зебр переді мною, включаючи саму Ксеніт, відростили великі, кажаноподібні крила.

— Ого... це... коли ти?.. — Мій погляд упав на дивний талісман, частково зроблений з інгалятора, що звисав з шиї Ксеніт, і такі ж самі були надягнені на кожній із зебр, деякі з них досі крутилися і корчилися, доки їхні крила приростали. Я зрозуміла, для чого були потрібні смуги шкіри кровокрилів.

Ксеніт посміхнулася до мене з удаваною невинністю.

— Ти ж розумієш, які вони моторошні, так? — нарешті сказала я, трохи посміхнувшись.

*** **

Я знову їхала верхи на Ксеніт, цього разу охопивши передніми ногами її шию, а її крила ляскали навколо мене. Дощ лив як з відра, просочуючи нас обох. Семеро зебр летіли за нами.

Ми йшли з певним відривом. Але всі ці зебри були просто новачками у польотах. Про трьох алікорнів, які переслідували нас, не можна було сказати того ж самого. Вони вилетіли з поліцейського відділку Зебратауна позаду нас, і підняли свої щити, щойно злетівши у повітря.

Яскраве світло і блискавка розірвали повітря, і один із зебр закричав, коли закляття блискавки алікорниці вдарило його. Він почав падати, залишаючи по собі димний слід.

— Ні! — Я простягнула свою магію, підхопила його телекінетичною сіткою і потягнула до нас... але молодий зебра вже був мертвий.

Вишuuuuuuуух!

Дві ракети вилетіли звідкись з руїн Зебратауна під нами і вдарили у щит однієї з алікорниць. Чудовисько обернуло свою увагу до Стілхувза.

Поліцейський відділок Зебратауна вибухнув.

Вибух розірвав знизу догори більшу частину поліцейського відділку, розваливши будівлю на шматки. Вибухова хвиля вдарила у трьох алікорниць, змусивши їх щити згаснути і збивши ту, що пірнула до Стілхувза.

Ударна хвиля вдарила по нас, і Ксеніт втратила контроль. Я почула, як Стілхувз за нами у повній мірі скористався миттю вразливості алікорнів. Я накинула свою магію на Ксеніт, себе, та шістьох живих зебр, і потягнула вгору, намагаючись пом'якшити падіння.

Ми приземлилися в озері серед амфітеатру під ударний акомпанемент важкого хлюпання.

Я схопила ротом повітря, намагаючись виплисти на поверхню, бо плавала я не краще за Вельвет Ремеді. Моя голова один раз вирвалася на поверхню, та ненадовго. Щойно я втягнула суміш повітря і води, як хвиля вдарила мене у писк.

Останнім, що я побачила, був звивистий спалах зеленого та золотого, що блимнув у небі над місцем, де раніше був поліцейський відділок Зебратауна.

*** **

— Ти. Зробив. *ЩО?! —* заволатала Вельвет Ремеді.

Дощ нарешті припинився, залишивши пустище холодним, сірим і мокрим. Веселки не було, але повітря мало свіжий запах, що був дуже приємним.

Це був наш другий день повернення. Ми прибули пізно ввечері, саме коли вщухла злива. Зебри Гліфмарка зустріли наше повернення здивуванням і святкуванням, але ми провели всю ніч і ранок відпочиваючи і (фігурально) зализуючи рани. Я хотіла поховати двох зебр, яких ми не змогли врятувати, але гліфмаркські зебри не бажали псувати перші світлі миті свого недавнього життя думками про жалобу. Натомість ми доклали наші зусилля, щоб допомогти місту всім, чи ми могли, перш ніж піти. Цього разу я не пішла від тих, кому щойно допомогла.

Каламіті подивився з військового робота, якого лагодив, і підняв крик свого капелюха.

— Я підірвав великий старий бойлер, що стояв у них у підвалі.

Стілхувз працював поряд із Каламіті, підключившись до робота своєю магічною силовою бронею за допомогою інструмента ПіпБак-техніка, який я йому позичила. Рейнджер Еплджек перепрограмував кожного робота на парковці у Янгола, якого Каламіті зміг змусити нормально працювати, перетворюючи їх на захисників Гліфмарка.

Вельвет Ремеді затиналася, виглядаючи неймовірно нажаханою.

— Гей, я знав, же не зможу ся дістати до жадного з виходів, але зрозумів, же зможу пройти три ярди від камери до бойлера, увімкнути потрібні перемикачі і регулятори і повернути ся до камери, перш ніж відкину копита. — Він сором'язливо посміхнувся і додав: — І тойво, відкрити топку, жеби Паєлайт могла влетіти всередину.

Паєлайт радісно заворкувала. З усіх нас вона була в найкращому стані, добре попекшись у вогні, створеному нею самою.

— Чому?

— Ну, я подумав, же у Лі'лпіп та Ксеніт і так клопоту повний рот, і ми не бажаємо, жеби хтось загинув, рятуючи нас, — пояснив Каламіті.

— Тому я подумав: «Гей, бойлер вибухне здебільшого парою, так?» А ми бачили, як дощ змиває Рожеву Хмару, тому я вирішив, же вибух пари швидко розчистить підвал від Хмари.

— Але... ти ж міг загинути!

— Ну, камера виглядала дуже міцною. Я вирішив, же вона витримає. — Каламіті посміхався, червоніючи. — Звичайно, вибух вийшов достолиха більшим, ніж я очікував. Добре, же вибух здебільшого пішов угору.

— Це *БОЖЕВІЛЛЯ*! — Вельвет Ремеді тупнула, розриваючись між полегшенням через те, що Каламіті живий, і бажанням придушити його за втілення такого необачного плану.

М'який голос Ксеніт наспівно промовив:

— Ти ж не забула, що це твій друг на ім'я *Каламіті*, так?

Ксеніт пройшла повз Каламіті разом із Ксефір і кількома іншими зебрами. Її дочка дивилася на пегаса, доки вони проходили, і Каламіті нахилив капелюха і вклонився.

— Радий ся зустріти з вами, пані Ксефір!

Ксеніт вела групу зебр до лабораторії під Фармацевтичною фабрикою кролика Янгола. Я не знала, як ставитися до того, що Ксеніт навчає мешканців Гліфмарку, як робити Деш, але я довірилася її аргументу, що місту потрібно щось, що вони можуть продавати торговцям в обмін на їжу та запаси. У такий спосіб вона намагалася бути відповідальною за них.

Ми втрачали Ксеніт, але ненадовго. Вона збиралася залишитися у Гліфмарку, провести якийсь час зі своєю донькою і допомогти гліфмаркському племені, доки решта з нас займеться Кантерлотськими руїнами.

Кантерлотський гуль припинив роботу і подивився на Каламіті.

— Як ти знав, що бойлер досі має працювати?

— Я, власне, розраховував на те, що він не зовсім добре працює. Саме так їх можна змусити вибухнути.

Вельвет обернулася і просичала до Паєлайт:

— Повірити не можу, що ти погодилася прийняти участь у такому... такому... *божевіллі!*

Крадяний фенікс виглядала трохи збентежено, але не менш гордо за себе. Вельвет Ремеді відкинула гриву назад, задерла носа і фиркнула.

Я слухала їх із посмішкою на обличчі. Потім обернулася до зебр, що стояли рядком біля мене. У кожної була якась вогнепальна зброя, реставрована Каламіті з того мотлоху, який ми витягли зі сховища для контрабанди у поліцейському відділку.

— Тепер дивіться уважно, — сказала я, розпочинаючи для них перший урок зі стрільби і безпечного поводження із вогнепальною зброєю.

Вони уважно дивилися на мене, готові навчитися, як захищати себе та своє місто. Вперше за бозна скільки часу у Гліфмарку з'явилося почуття надії.

Примітка: *Максимальний рівень*

[1](#) Midnight Shower — «опівнічний (метеоритний) дощ»

2 Gloom — «похмурість; зневіра»

[3](#) Daisy —«маргаритка»

Глава 37: Тінь міністерств

«Йди сюди, Поні зі Стайні. Тобі треба децю знати.»

Нарешті!

Кінець кінцем, я дійшла до цієї точки історії. І в цій точці я прошу вашого дозволу на невеличку вільність із її викладанням.

Шлях до Кантерлоту був довгим і звивистим, і мені ще доведеться розповісти про проблеми і відкриття, які нас там спіткали. Найбільш важливим з цих відкриттів були шість куль спогадів — останні кулі спогадів — які я там знайшла. У цих спогадах завіса почала підніматися, показуючи мені моє справжнє місце у цьому світі, мою мету в житті, і те, як все має закінчитися.

Я нарешті вперше побачила свою долю.

Те, що це зайняло так багато часу, мабуть, дратує, і ви, напевне, гадаєте, чому я не перейшла до цієї частини раніше (насправді я достатньо пропустила, намагаючись розповідати лише ті частини моїх пригод, які були важливими або достатньо цікавими, щоб ви продовжували читати). Я розповіла вам усі ці речі, гадаю, з тієї ж причини, з якої Принцеса Луна розповіла Свою історію Міднайт Шауер: для контексту.

Лише із правильним контекстом ви зможете побачити, наскільки важливими були ці спогади і як вони скерували мої копита на шлях, який закінчився тим, що я прийшла сюди і зробила те, що збираюся зробити.

Тим не менш, на мене ще чекала довга і жорстока подорож. Я бачила лише уривки. Я не знайшла свою чесноту. Я не розуміла свою роль у цьому світі. І я зовсім не здогадувалася про війну, яка скоро наринє на всіх нас.

Я подивилася їх аж тоді, коли наш час у Кантерлоті дійшов кінця. І мені здається, що було б занадто розповідати про всі спогади одразу. Принаймні, занадто для мене намагатися отак пережити їх всі по порядку. Тож, із вашого дозволу, я відхилюся від прямої хронології і

розкидаю свої розповіді про ці спогади по всій значно довшій історії про наші пригоди у Кантерлоті.

Дякую за ваше терпіння.

*** **

— Жахливо швидко, — зауважив Каламіті, дивлячись на легкий рожевий туман, який вже наповнював вулиці Кантерлота, доки ми дивилися на нього з висоти. Стабільний дощ вимив Рожеву Хмару з повітря у попередні дні, та все ж Хмара була достатньо густою, щоб підфарбувати повітря буквально через півдобу по тому.

Більшість міста було збудовано з каменя, вирізаного з тієї самої гори, яку обіймав Кантерлот. Бруковані вулиці були підкреслені витонченими будівлями з каменю і будівельного розчину, або сплавленого магією каміння. Більшість кам'яних будівель досі стояли, хоч і потріскалися та посипалися від ваги невблаганного віку. Коли ми пролітали повз триповерхову вежу, що колись була солідним готелем, вона обвалилася із глибоким гуркотом, розвіявши вихорці рожевуватого кам'яного пилу. Все, що було більш вразливим до ентропії Хмари, перетворилося на іржу і уламки, мазки і плями, що колись позначали об'єкти, і ветхі споруди, забарвлені рожевим, які розвалювалися по швах.

На диво, дещо з того, що збереглося найкраще, колись було живим. Чорні і перекручені силуети мертвих дерев оточували вулиці, наповнені потемнілими, згнилими від рожевого кістками, багато з яких частково занурилися у знебарвлену бруківку.

Єдиним іншим місцем, яке виглядало моторошно неушкодженим, була група будівель, що колись формували серце Еквестрії, від кількох білокам'яних веж до самого королівського палацу.

І повсюди осів кольоровий туман, слабкий у повітрі під нами, густіший на вулицях і між спорудами, які ще не розвалилися.

— Із кожною годиною ставатиме ще гірше, — попередив нас Стілхувз. — До ранку Рожева Хмара знову буде у повній силі.

Я рішучо стисла губи, перш ніж сказати:

— Не проблема. Після Зебратауна я не збираюся витратити тут часу більше необхідного.

Однією з речей, які прояснив для мене наш досвід у Зебратауні, було те, що загроза, яку становила Рожева Хмара, була прямо пропорційна її концентрації. Ми провели кілька годин у легкій імлі Хмари, що стояла у поліцейському відділку Зебратауна, із незначними наслідками для здоров'я. Нічого такого, що не можна було б вилікувати цілющим зіллям і часом на свіжому повітрі. А от місця, де Рожева Хмара зібралася густо, були навіть більш смертельними, ніж розповідав Стілхувз.

— Ми приземлимося просто перед Міністерством Іміджу, заскочимо всередину і заберемо те, по що прийшли, — сказала я своїм супутникам. — Потім галопом мчимо до Міністерства Крутості, забираємо потрібне звідти і забираємося. Якщо пощастить, впораємося менш ніж за годину.

Ми провели ранню частину дня, допомагаючи Гліфмарку. Ксеніт і досі була там, передаючи все, що знала про зебрячі техніки непомітності, молодим зебрам... принаймні, те чому можна навчити за такий короткий проміжок часу. Зараз сонце сідало, опускаючись під хмари і фарбуючи світ у вогнено-помаранчеві і криваво-червоні відтінки. Ми сподівалися скористатися темрявою, що наближалася.

— Ти впевнений, що у це місце ракети не вдарили? — спитала Вельвет Ремеді, оглядаючи рівень пошкоджень, що був очевидним по всьому місту. — Невже це все лише від віку?

— Ентропійний ефект Рожевої Хмари прискорює розпад, — зауважив Стілхувз. — Якщо б місто не було збудоване здебільшого з каменю, воно б давно вже перетворилося на пил. Тільки захищені магією місця залишилися значною мірою неушкодженими.

— Гадаю, же значну кількість пошкоджень спричинив вибух, коли щит упав, — висловив свою думку Каламіті, доки він кружляв на безпечній висоті, тягнучи нас над містом до самого палацу.

— Я гадала, що ракетні удари припинилися після того, як спрацювала Рожева Хмара.

— Ага, я теж таке чув, але я не про той вибух думаю, — пояснив Каламіті. — Не забувайте, мегачари накачали достатньо цієї Хмари у Кантерлот, жеби повітря виглядало цілком рожевим. А під щитом і до того було повно повітря...

Ну звичайно. Повітряний тиск у Кантерлоті мав бути... ну, не знаю, наскільки високим, але точно достатньо високим. Не дивно, що Рожева Хмара просочила кожну поверхню, якої торкнулася, по повній програмі.

— ... Гадаю, же коли щит упав, було некисло... ну, ти ж видів, Стілхувзе? Я правий?

— Я не помітив, — сказав Стілхувз із похмурою зневагою. — Я був трохи занадто зосереджений на падінні хвилі рожевої води.

Я згадала все, чому ми навчилися з нашого так званого «тренування перед Кантерлотом» у Зебратауні, попри те, що я не погоджувалася із Стілхувзом щодо такого визначення «тренування».

Найбільшою небезпекою, на яку ми очікували у Кантерлоті, була сама Рожева Хмара, але внутрішня частина поліцейського відділку Зебратауна не сильно відрізнялася зараз від Кантерлоту, і тому я була дуже впевнена, що з нами все буде добре, якщо ми мінімізуємо піддавання впливу Хмари. Також, хоч ми знали, що Рожева Хмара має здатність зливати об'єкти з плоттю або з іншими об'єктами, це здавалося небезпечним лише при найвищих концентраціях, при яких таке злиття вже буде зовсім не головною проблемою для нашого здоров'я.

Тому я проголосила, що піду в своєму обладунку і з ПіпБаком.

— Я вдягну своє бойове сідло, щойно ми ся приземлимо, — відповів Каламіті.

— Дурний вибір, — відказав Стілхувз, і зауважив: — Якщо вже хочеш ризикувати, вдягаючи броню, твоя анклавівська надасть не лише

значно більший рівень захисту, але й енергомагічну зброю, яка значно краще підійде для боїв із деякими небезпеками, які ми скоріше за все зустрінемо.

Слова нашого кантерлотського гуля нагадали мені про один з найбільш болючих уроків Зебратауна: тут мої бойові вміння були практично непридатними. Два види ворогів, яких ми скоріше за все зустрінемо, були кантерлотські «зомбі» і алікорни. Вся моя зброя була нічого не варта проти останніх, щойно вони піднімали щити, а проти перших — взагалі. Щоб зупинити кантерлотського гуля, мені б довелося не тільки завалити його, але ще й якимось чином підбігти до нього і відтяти голову. На жаль, кулі зазвичай не обезголовлювали.

— Так, я знаю, — уперто відповів Каламіті, — але хоч я і знаю, же шанси доволі малі, я все одно не бажаю ризикувати і зливати ся з тією паскудною штукаю. — Він сплюнув для підсилення своїх слів.

Іншою небезпекою для нас були передавачі. Стілхувз попередив, що всі системи трансляції, від передавачів для ПіпБаку до спрайт-ботів, скоріш за все стали смертельними пастками, навіть ті, що були у будівлях. На щастя, він також запевнив, що ми зазвичай зможемо *почути* клятві штуковини, перш ніж потрапимо в їхню зону ураження. Обидва передавачі, жертвою яких я стала раніше, були під водою, що не дозволяло їх почути; і обидва рази я пересувалася достатньо швидко, щоб потрапити до зони вбивчого ефекту раніше, ніж я встигала відреагувати. Сподіваюся, обережне пересування дозволить нам уникнути таких смертельних пасток у Кантерлоті.

Повертаючись до свого попереднього спостереження, Каламіті задумливо сказав:

— Втім, Рожева Хмара швидко ся повертає, та й багато її. Ти впевнений, же вона просто ся точить з вулиць і такого іншого?

— У тебе є інші варіанти? — поцікавився Стілхувз.

— Не знаю, може, шось її підживлює, — висловив думку Каламіті.

Стілхувз махнув своїм закутим у метал хвостом.

— Ти вважаєш... що мегазакляття... може досі працювати? — У мене мороз пробіг по шкірі.

— Я не розумію, чому Рожеву Хмару не змило зовсім, якщо це не так.

Це була дуже неприємна думка.

Вельвет Ремеді втрутилася в розмову:

— Але ж це божевілля. Якщо закляття просто працюватиме й далі, воно врешті отруїть всю Еквестрію! Зебри не могли цього бажати!

Ні... Навіть вони б...

Я пригадала про чутку, яку згадував Стілхувз: *«Коли щит впав, зебри запустили мегачари, щоб нарешті знищити місто. Але якщо це правда, тоді ті ракети так ніколи і не долетіли до цілі.»*

— Можливо, — висловила я свою думку, — що вони розробили його так, щоб воно працювало безкінечно, просто щоб воно точно діяло потрібний їм час. І ще через те, що вони очікували, що воно буде знищене разом із Кантерлотом, щойно щит впаде. — Після того, як воно зробить свою справу і вб'є Принцес.

Паєлайт скорботно пугукнула. Ще якийсь час ми летіли в тиші.

*** **

— Ні! — сказала я, телекінезом віднімаючи у Вельвет Ремеді кулю Флаттершай, коли вона витягла її з однієї зі своїх аптечок. Вона охнула, коли куля полетіла від неї.

— Літліп! Поверни її, — вимогла вона, понизивши голос.

Я нахмурилася, але помотала головою.

— Ти занадто у ньому губишся, Вельвет. Це дійсно починає мене непокоїти.

Я терпіла це кілька тижнів. Врешті, її залежність від кулі Флаттершай почала зникати, коли Паєлайт приєдналася до нас. Але звідколи крадяного фенікса було поранено і Вельвет Ремеді знехтувала

вмираючим поні, щоб врятувати її, моя подруга-єдиноріжка почала звертатися до кулі ще частіше, ніж до того.

— Вибач, що? — пирхнула Вельвет, телекінезом забираючи її назад. — Я впевнена, що проводжу у кулях спогадів далеко не так багато часу, як ти, — зауважила вона. — І я значно більш обачливо обираю для цього час і місце.

Ауч.

— Гаразд, це так. Але я принаймні не передивляюся одну й ту саму кулю знову і знову, — сказала я, намагаючись обґрунтувати свою думку. — Це якось нездорово.

Вельвет нахмурилася.

— Бо вона мені подобається. Як би тут погано не було, я завжди можу знайти розраду у Флаттершай.

Я подумки скривилася.

— І так, це ескапізм. Так само, як і читання книжок, — заперечила вона. — Ти переймалася б так само, якщо б я читала одну книжку знову і знову? У всіх нас є свої дрібниці, які дозволяють нам триматися. І моя, принаймні, не самогубна. — Я відчувала, що вона ось-ось пригадає мені Святкові Мінт-алки, але Вельвет Ремеді опанувала себе, не бажаючи різати настільки глибоко.

Натомість вона зітхнула.

— Цей світ жахливий, і я не так вже й багато роблю, щоб змінити його на краще. Всі мої друзі щодня наполягають на тому, щоб ризикнути власним життям або кінцівками...

— Я ні, — втрутився Стілхувз.

— ... Так, але ти зовсім інша проблема, хіба ні? — огризнулася Вельвет. — На мій колишній дім напали, вбили поні, яких я знала, а зараз ми збираємося пірнути в отруту за наказом психічно хворої деспотки, яка мріє про знищення понства. Тож, може, мені потрібно трошки ескапізму, щоб зберегти здоровий глузд.

Стілхувз обернувся до мене, але нічого не сказав. Я знала, чому бажаю приборкати її поклоніння Флатершай, але такий спосіб явно не спрацює.

— Що це? — спитала Вельвет Ремеді, змінюючи тему, і вказала копитом. Я дивилася, як вона сховала кулю, а потім обернулася, щоб побачити, що привернуло її увагу.

Сідаюче сонце проходило за високим, тонким білим шпилем, що піднімався з міста, вищім за найвищі вежі палацу і оточеним з боків парюю мармурових «крил» щонайменше у три поверхи заввишки. Світло сонця немов засвітило німб навколо шпиля, а його тінь прорізала місто під ним.

— Монумент Селестії, — повідомив нам Стілхувз. — Принцеса Луна звеліла його звести, коли Принцеса Селестія відреклася від трону, щоб вшанувати її і тисячоліття її мирного правління.

— Звичайно. Ось чому вона вище за палац — кивнула Вельвет Ремеді. — Луна явно демонструвала всім, що не вважає Себе заміною Селестії.

За монументом Селестії тягнулося безживне поле, всипане огидними, мертвими деревами, які немов вилазили з землі, як чіпкі лапи скелетів. Поле було облямоване розбитими брукованими доріжками. У центрі була велика прямокутна водойма з насиченою рожевим водою. Навпроти монументу стояв сам королівський палац, прекрасна маса розвалених шпилів і потрісканих білих стін.

З боків поле оточували, немов мовчазні вартіві, шість уцілілих будівель, що стояли одна навпроти одної, немов фігури на шахівниці — міністерства, кожне тепер лише тінь своєї колишньої вражаючої слави. Це був Міністерський бульвар.

— Ото багацько ж там алікорнів, — присвиснув Каламіті, дивлячись вниз на темні силуети, що юрбилися у дальньому кінці Міністерського бульвару. Нас попереджали про алікорнів у Кантерлотських руїнах, але я гадала, що вони будуть розсипані по всьому місту. Натомість вони зібралися на Міністерському бульварі.

Здавалося, немов би щось над палацом притягувало алікорнів, немов ліхтар комах.

Від посадки на Міністерському бульварі довелося відмовитися. Вони налетять на нас ще до того, як *Небесний Бандит* торкнеться землі, а алікорни були ще одним ворогом, проти яких мої навички із вогнепальною зброєю були практично непридатні... принаймні щойно вони піднімали свої клятті щити.

Алікорни були одним з найбільш небезпечних і сильних ворогів на Еквестрійському пустищі, але вони принаймні були передбачуваними. Зустріч у Зебратауні все змінила. У рожевому алікорни втрачали свою телепатію і зв'язок із Богинею. Тут вони були особистостями, і їхні тактика та поведінка радикально змінювалися. Я не мала достатньо досвіду, щоб бути впевненою, але мої інстинкти підказували мені очікувати, що ці алікорни будуть більш кмітливими, ніж ті, з якими я билася в Еплузі та Мейнкеттені. Їх індивідуальність дозволить більш винахідливе тактичне мислення. І одночасно вони будуть гірше координованими.

І, якщо мої підозри підтвердяться, менш *магічно* небезпечними. За винятком того, що я вважала здібностями їх виду, алікорни володіли однаковими закляттями. Але єдине закляття, яке алікорни використовували у Зебратауні, за винятком їхніх щитів, було закляття блискавки... і лише одна з них використала таке. Якщо всі вони володіли повним спектром заклять, звичайних для алікорнів, нас би вже перебили. Але я мала причини підозрювати, що всі алікорни мали закляття з загальної бази магічних знань, наданої Богинею; і коли вони втрачали свій зв'язок із нею, вони втрачали і більшість заклять.

На жаль, кляте закляття щита було, здається, вродженим.

— Гаразд, новий план, — оголосила я. — Ми приземлюємося серед тієї купи будинків на протилежному боці монумента Селестії і крадемося, швидко рухаючись від будинку до будинку, доки не досягнемо наших цілей. Стілхувзе, яка з цих будівель Міністерство Крутості?

— Міністерство Крутості це менша будівля з дзеркального чорного каменя, далі по дорозі, просто поряд із палацом і навпроти Міністерства Моралі, — відповів Стілхувз, і пояснив на додачу: — Міністерство Моралі це те, що зі швартовною вежею для куль Пінкі Пай.

Просто поряд із замком. Ну де ж іще.

*** **

Я увімкнула свою Іскру Пильності, доки Каламіті ніс нас назад до монументу і відшукував добре місце для приземлення. Прямо за монументом простягалося нагромадження відносно вцілілих споруд, прикрашених золотими дахами. Будівлі були розсипані по значній території, яка, гадаю, була парком. Маленька річка, вода якої була забруднена рожевим, зміїлася крізь нього, закінчуючись озером посеред міста.

— Йдемо на посадку, понове, — гукнув до нас Каламіті, коли обрав місце і почав знижуватися. Я була вдячна Каламіті за попередження, хоч ми ніяк особливо і не могли приготуватися. Вельвет Ремеді глибоко вдихнула, вочевидь, збираючись затримати дихання, доки ми будемо спускатися крізь Рожеву Хмару.

Ми опустилися в рожеве.

Забарвлення повітря перетворило захід на щось абсолютно чужинне, червоні і жовтогарячі відтінки перетворилися на хворобливі, зловісні кольори. «Ура». Ну, навіть із зміною плану ми маємо впоратися за кілька годин.

Закляття автомапи висвітило на моїй Іскрі Пильності назву місця: Школа Принцеси Селестії для обдарованих єдинорогів.

Кілька вогників спалахнуло на компасі моєї ІП, жоден з них не був однозначно ворожим. Я обернулася в їхньому напрямку, доки Каламіті опускав нас між дахами найвищих будівель. Вогники були в одній з них. Я попросила Каламіті підлетіти трохи ближче.

«Біла Вежа, — заявила моя ІІ, коли ми наблизилися до витонченої споруди, увінчаної золотою маківкою. — Магістратура.»

Ближче до верхівки вежі було величне вікно висотою у кілька поверхів. Під час атаки мегачарами повітряний тиск продавив скло всередину, і вся вежа наповнилася Рожевою Хмарою. Доки ми пролітали повз вікно, я бачила рештки бібліотеки, всі книжки в ній давно погнили. Біла Вежа стала місцем накопичення Рожевої Хмари; я бачила густі жмути майже суцільного рожевого, що летіли вгору по сходах з приміщення вниз.

Кілька темних, ящіроподібних силуетів тинялися бібліотекою, час від часу розправляючи шкірясті крила. Одна з істот згорнулася у розбитій половині того, що колись було величезним пісковим годинником, і міцно спала.

Драconi. Кантерлотські гулізовані підлітки-драconi. Десь Спайкового віку, вирішила я, згадавши спогад у тілі Спайка і відчуття його крил. Я зрозуміла, що вони могли бути його родичами, назавжди полоненими у недорозвинутих тілах, які не могли ані рости, ані вмерти. Видовище зачепило меланхолійну ноту в моєму серці. Ця сумна нота продовжувала лунати, навіть коли їхні вогники змінилися на червоні.

Троє з кантерлотських драконів розвернулися, подивилися, як ми пролітаємо повз будівлю, потім розгорнули крила і зірвалися за нами.

Стілхувз відреагував негайно, рвонувши до заднього вікна *Небесного Бандита*.

— Стілхувзе, стій! — гукнула я; не впевнена, чи були мої дії розумними, але я не бажала повторювати помилку, починаючи стріляти першою. — Вельвет, спробуй ти!

Припинивши тамувати дихання, Вельвет Ремеді підскочила на копита і пробігла повз мене, кинувши на мене дивний погляд. Або вона так намагалася без слів сказати мені «Нарешті», або досі сердилася за спробу відняти кулю Флаттершай.

Ріг Вельвет м'яко засвітився, Стілхувз відступив, звільняючи їй дорогу.

— **Драconi Кантерлоту**, — громихнув її велично підсилений голос. — **Ми лише малі поні-мандрівники вшановані вашою величною присутністю. Благаємо надати нам прохід крізь вашу територію. Обіцяємо, що наш візит буде коротким, і ми не будемо вас турбувати.**

— Серйозно? — прогуркотів Стілхувз, його тон явно казав, що дипломатія Вельвет Ремеді не має шансів.

— Ні, — прошепотіла вона у відповідь. — Не зовсім. — Вона обернулася до мене. — Вибач за це, Літлпіп...

— **ЇЖА!** — проревів один з драконів. Чудово. Вони їдять поні! Ну звичайно ж вони їдять поні. Пан Топаз планував бенкет.

— **Ну звичайно**, — відповіла Вельвет Ремеді. — **Я б ніколи не подумала йти крізь ваш дім, не принісши якогось мита.**

Із цими словами вона левітувала одну з суконь, які придбала для мене у вежі Тенпоні. Єдину, зауважила я, в облямівку якої було вплетено кілька гарних сапфірів.

— **Боюся, у мене лише один подарунок, тож, сподіваюся, ви не проти поділитися!** — Вона викинула одєжину з заднього вікна *Небесного Бандита*, і троє драконів негайно кинулися за прикрашеною самоцвітами сукнею.

Розвернувшись, Вельвет Ремеді посміхнулася і запропонувала:

— Летимо, доки вони не закінчили битися один з одним.

*** **

Щойно *Небесний Бандит* торкнувся поверхні, я вистригнула з нього, левітуючи з собою наші речі. Ми залишили все, окрім найбільш необхідного, у Гліфмарку із Ксеніт. Каламіті звільнився з упряжі.

— Гей, гляньте, — сказав Каламіті, вказуючи між найближчих будівель на руїни «*Планшетів Клін-Клопа*» у кількох кварталах звідси.

— Може, варто туди зазирнути на зворотному шляху, — запропонував він, коли ми галопом побігли до найближчої будівлі. — Ідеальне місце, жеби зробити знімну броню для *Небесного Бандита*!

— Не відволікаймося... зажди, що? — Я із нерозумінням блимнула до Каламіті.

— Ага! Хіба не помітила, скільки планшетів розкидано повсюди? — спитав Каламіті, летячи поряд із нами. — Ці клятві штуки практично незнищенні!

Я, відверто кажучи, не помічала. Але ж я і не шукала всілякий мотлох так завзято, як Каламіті. Тим не менш, броня з планшетів? Він точно жартує.

— Їх робили з чистого, концентрованого незламаніума! — продовжував Каламіті. — Закладаю ся, навіть Лі'л Мак не зможе його пробити!

Незламаніум? Не існує такого... а! Тепер зрозуміла.

— Ну, це нові. Але це вже після того, як вони припинили робити їх з багат шарового упряміту.

— Обережніше, — пробурчав Стілхувз. — Родина Еплів мала монополію на видобуток упряміту.

Вельвет Ремеді бігла за нами із виразом нерозуміння на обличчі.

— Я вважала, що вони вирощували яблука, — прошепотіла вона до Паєлайт, яка летіла поряд із нею.

— Ну, — сказав Каламіті, — якщо б певні поні не зажмотили весь упряміт собі, то він, може, і не закінчився б.

— Щоб ти знав, Еплджек ніколи не жмотила упряміт, — заперечив Стілхувз. — Вона використовувала все, що мала.

Я блимнула, у мене відвисла щелепа. Стілхувз щойно *пожартував* про Еплджек? Нічого собі.

Хвиля болю вибухнула в моїй голові, щойно я дісталася до сходів, які вели до дверей будівлі, моя ІП висвітила назву будівлі серед

медичних попереджень. Здавалося, ніби мій риг затиснули у лещата. В очах попливло, а у вухах почало дзвеніти.

Я відступила назад, і біль одразу ж згас.

— Воу! — вигукнула я, змахом копита зупиняючи інших. Я була недостатньо швидкою; Каламіті не зупинився, він пролетів прямо наді мною і протаранив двері.

Щойно двері відкрилися, я почула статику. Каламіті пролетів вже половину фойє, коли хитко приземлився і розвернувся. Я побачила, як з його вух і куточків очей почала точитися кров, коли він обернувся до нас, його обличчя скривилося від болю. Потім від подивися над нами і вкусив повітря. Я побачила, як його закривавлені очі розширилися, коли він зрозумів, що бойового сідла на ньому нема. Хитаючись, він вказав на місце над дверима і крикнув:

— Лі'лпі! Там! — Він впав навколішки.

Я рвонула всередину, витягаючи Літл Макінтош, попри вибухи болю в моїй голові і раптову червону імлу в очах. Я розвернулася і одразу помітила динамік шкільної системи сповіщення, вбудований у стіну під бюстом Богині Селестії, яка дивилася на нас з-над дверей.

БАМ!

Мій перший постіл схибив, вибивши дірку у стіні біля динаміка. Мій зір ставав усе гірше, і я не могла використовувати закляття націлювання. Воно не впізнавало динамік як мішень; йому не було за що вчепитися.

БАМ! БАМ!

Мій другий постріл розколов обличчя Селестії. Третій влучив у динамік, який вибухнув зливою іскор. Звук статики став тихіше, але залишився; біль теж не зник. Тут був щонайменше ще один динамік! Я дивилася навколо, але зір затоплювало червоним. Я нічого не бачила.

Дзвін у вухах забивав майже все інше. Я ледве чула вибухи навколо мене, коли втратила рівновагу і впала на бік, в очах почало чорніти.

Мій зір майже миттєво прояснився, залишилися лише слабкий дзвін у вухах і відносно слабкий головний біль, що стукав у моєму мозку. Інші забігли всередину за мною і, зважаючи з диму і уламків, Стілхувз лупив з автоматичного гранатомету по верху стін фойє, доки статика не припинилася.

Я застогнала і повільно сіла, витираючи кров з очей.

— У нас нова проблема, — повідомила мені Вельвет Ремеді, її голос здавався дивним і віддаленим. Я блимала, дивлячись на неї, у спробах очистити зір, потім подивилася на вхід, куди вона вказувала.

Закляття щита накрило передні двері. Вочевидь, стрілянина у фойє приватної школи Селестії змусила спрацювати магічну систему безпеки.

*** **

Ми дійшли до третього поверху, перш ніж помітили, що сходи до наступного поверху обвалилися, і були змушені йти крізь класи, щоб дістатися до сходів на протилежному боці. Мій план з униканням обхідних шляхів одразу пішов не так.

Я відкрила двері, перевіряючи ІП на присутність ворогів, потім увійшла до класу. Будівля була старою, але, на щастя, вільною від Рожевої Хмари, тому ми могли йти обережно. Ми діяли, ґрунтуючись на думці, що у кабінеті директора на верхньому поверсі буде термінал, який зможе вимкнути щити, що ізолювали нас всередині. Принаймні, ми припустили, що велике приміщення на верхівці вежі буде саме ним, спираючись на мапу, що прикрашала задню стіну фойє — мапу, яка втратила великі шматки через зливу гранат Стілхувза.

Навіть у стані розпаду кімната відрізнялася стильністю від будівель за межами Кантерлоту — філігрань на стінах та меблях, рвані залишки гниючих плакатів, потріскані блакитні мармурові плити двох відтінків, якими була під шахівницю викладена підлога.

Я зупинилася, дивлячись на глобус у кутку, континенти почали облазити з його поверхні. Я чомусь завжди вважала Еквестрію плоскою. Я роздивилася навколо. Останнім уроком, проведеним у

цьому класі, вочевидь була астрономія, оскільки на дошці досі була діаграма, яка, якщо я правильно зрозуміла, показувала спільний шлях, яким сонце і місяць кружляли навколо нашого світу.

У школі Другої Стайні ми такого не вивчали. Натомість ми вчилися механіці і роботехніці, магічним наукам і складанню заклять. Я іноді замислювалася, куди дівається сонце, коли Селестія прибирає його, і уявляла, що воно ховається десь під нами, може, дрімає. Якщо діаграма була правильною, тоді Селестія відправляла його до іншої частини світу, щоб зробити день в іншому місці. Цікаво, чи були це далекі землі, де жили зебри? Чи може, місце, звідки з'явилися дракони? Чи означало це, що Найтмер Мун спричинила їм вічний день, повільно підсмажуючи їх живцем? І... наскільки ж зіпсованими має все це бути зараз, якщо пегаси час від часу бачать сонце і місяць у небі одночасно?

— Неймовірно, — вимовила Вельвет Ремеді.

Я обернулася і побачила, що не лише я відволіклася на вміст кімнати. Вельвет піднялася по сходах вздовж стільців, що рядами піднімалися навпроти дошки. Нагорі, біля інших дверей, були кілька плакатів. Вельвет дивилася на один з них, де було зображено дуже малу кобилку, яка магією створювала щит навколо себе і своєї родини, захищаючи їх від зловісної зебри, яка спускала до них на вудці динаміт.

— Вони дійсно вчили дітей використовувати закляття щита, щоб захиститися від мегачарів! — Вельвет Ремеді тупнула. З плакату я зрозуміла, що закляття було одним з перших, якому вчили всіх єдинорогів, що мали здатність його вивчити. — Вони б їх ще вчили під парти ховатися.

— Ем, Вельвет, тут нема ніяких парт, — зауважив Каламіті.

Вельвет Ремеді розвернулася і побачила ряди стільців і кафедру; у полі зору не було жодної парти. Вона зітхнула:

— Не в цьому суть.

— Може, Селестія просто не хотіла, щоб вони боялися? — висловила я свою думку. Я уявила, що збрехати дітям, запевнивши їх, що вони можуть щось зробити, було милосердніше, ніж залишати їх із почуттям безпорадності.

Чи моя думка просто була народжена зіпсованою добротою?

Я загарчала, ненавидячи Тріксі.

Червоні вогники почали з'являтися на компасі моєї ІП. Їх було кілька, і вони збиралися за дверима поряд із Вельвет Ремеді.

— Вельвет! — просичала я, жестами кличучи її до мене, а потім застережливо вказала на двері. Каламіті, тепер вже із бойовим сідлом, злетів так, щоб цілитися у двері. Я прошепотіла до Богині Селестії молитву, яка перейшла скоріше у вибачення за те, що я вистрелила їй в обличчя.

Двері відкрилися, і я відчула, що ціпенію.

Це була мала єдиноріжка, дитина, що перетворилася на кантерлотського гуля, її шкільна форма злилася з її плоттю. За нею було ще кілька, самі лише жереб'ята та кобилки, змушені вічно ходити на екзамени і назад... доки вони не помітили нас, і тоді повітря наповнилося звуком, жахливішим за все, що я могла уявити — безсловесним звуком чистої, монструозної агресії у виконанні хора до болю дитячих голосів.

Ні. Селестіє, змилуйся.

Я залякла. Мій погляд прикипів до дітей-монстрів. Я... я не зможу зробити це.

Каламіті вистрелив, дві кулі з його бойового сідла відірвали кобилці голову, розхлюпавши більшість її мозку по плакату «Пам'ятай про свій щит». Обернувши голову до решти з нас, він закричав:

— Чого ви чекаєте?!

Я знала, що вони насправді не були дітьми. Я знала, що вони, в найкращому випадку, були дикими тваринами, і що вони вб'ють нас,

якщо ми не будемо битися або не втечемо. Але моє тіло відмовлялося робити і те, і інше.

Каламіті вистрелив знову. Поряд зі мною Вельвет Ремеді кинула анестетичне закляття на молоде жереб'я, і застогнала, коли закляття не спричинило видимого ефекту. Навіть Стілхувз, здається, на мить завагався, але тепер я почула, як відкрилися його ракетниці.

Буууууш-КРАБУУУМ!!!

Дві ракети вилетіли догори і вибухнули об стелю, обваливши великі її шматки на істот (дітей!), разом з кількома рядами стільців з класу над нами. Я відступила назад, коли двох жереб'ят і кобилку розчавило під обваленою стелею, маленька поні в моїй голові нездорово цікавилася, чи це їх вбило, чи просто спричинило незручності, навіть після того, як їхні вогники на компасі моєї ІП згасли.

— Літліп, — скомандував Стілхувз, — піднімай нас нагору. На... гору? Мої думки рухалися немов крізь багнюку.

— ШВИДКО! — прокричав він, вивівши мене зі ступору. Каламіті пролетів повз мене і знову вистрелив, коли чергове кантерлотське зомбі-жереб'я пробігло крізь відкриті двері і стрибнуло через уламки до нас. Дві кулі вдарили потворну дитину в бік, заваливши його назад, на стільці. Я огорнула левітаційним полем решту нашої команди і підняла нас крізь діру у стелі.

Позаду я почула зловісний викривлений звук, який повідомив мені, що хтось із впалих дітей Хмари оживав, наповнений некромантським життям.

*** **

Я висунула голову з класу і подивилася в обидва боки по коридору. Я досі чекала на появу дітей-зомбі, але на компасі моєї ІП ворожих вогників не було. Я не знала, чи вони досі намагаються піднятися на цей поверх, чи припинили переслідування, щойно перестали бачити і чути нас — от уже дійсно, геть з очей, геть з думок.

У коридорі була нова небезпека. Повітря було наповнене рожевою імлою, яка густішала ближче до вентиляційної решітки у стелі. Я бачила за решіткою великий металевий вентилятор, покривлений і сплавлений з металом самої шахти. Густа ділянка не була дуже великою, але повільно зростала.

— Стілхувзе, — проінструктувала я, зачинивши двері, — нам потрібно, щоб ти розвідав, що попереду. Знайди найкоротший шлях до іншої частини будинку, де нема Хмари.

Вигнанець Сталевих рейнджерів кивнув. Я відкрила двері рівно настільки, щоб він зміг вибігти, потім знову зачинила їх.

— Гей, Піп, — сказав Каламіті майже пошепки. — Я впевнений, же одна з ближчих міністерських будівель була Міністерством Магії. Я вважаю, же нам варто заскочити туди та взяти нормальну енергомагічну зброю, просто на випадок, якщо ми ся знову зустрінемо із купою кантерлотських гулів.

— Почалося, — я зітхнула, подумки застогнала, і змусила себе утриматися від фейсхуфа.

— Ну, енергомагічна зброя значно краща проти кантерлотських гулів, ніж те, що є у нас, за винятком Стілхувза, — переконував Каламіті, занадто переконливо. — І нам не варто ся покладати на те, же він валитиме будинки щоразу, як ми стрінемо монстрів.

— І, до речі, — втрутилася Вельвет, — нам дійсно треба зайти до Міністерства Миру. Воно просто через дорогу, і медикаменти нам явно не зашкодять. Особливо якщо ти врешті будеш битися із цими алікорнами.

Звичайно не зашкодять.

Я обернулася до них обох.

— Слухайте, чим більше ми відволікатимемося, ти довшою і небезпечнішою стане подорож. Ми вже витрачаємо значно більше часу, ніж мені хотілося, на те, щоб вийти з першої будівлі.

— Тим більше причин дістати додаткові медикаменти, доки ми ще можемо. Ти ж знаєш, що у Міністерстві Миру десь мають бути запаси.

Я кивнула.

— Десь. У цьому і проблема. Ви обоє кажете не просто про коротку зупинку. Ви кажете про дослідження цих будинків.

Вельвет Ремеді кивнула.

— Я знаю, і я знаю, що це небезпечно. Але я хвилююся...

— Ні, ти просто хочеш побачити міністерство Флаттершай.

Вельвет Ремеді відступила на крок, удаючи глибоку образу. Мій вираз обличчя був незворушним.

— Гаразд, так. Я хочу його побачити. Але я *дійсно* хвилююся, — наполягла вона. — За Стілхувза.

— За Стілхувза? — відлунням спитав Каламіті. — А чого тобі ся за нього хвилювати? Він може пережити що завгодно. Включаючи апокаліпсис.

Вельвет Ремеді закотила очі.

— Він безсмертний, але не незнищений. Його броня може себе лагодити, але ми не знаємо, чи в порядку він всередині. Гулів лікує тільки радіація і цілющі зілля, і його обладунок сам цим займається. Останній раз він поповнював аптечку своєї броні у Стайні 29. А з тих пір у нього стріляли протитанковими снарядами, він падав з висоти кількасот футів, і пройшов через те, що йому довелося пройти у Зебратауні!

— Слухай, Вельвет, якщо б Стілхувз мав проблеми, він би нам повів, — сказав Каламіті.

— Невже? — запитала Вельвет. Я не могла вирішити, яка з вад моїх друзів мала тут місце — зайве хвилювання Вельвет Ремеді чи упертий стоїцизм Стілхувза?

Я підозрювала, що це і є «інша проблема», яку, на думку Вельвет, становив Стілхувз. Я не могла винити її за стурбованість. Вона —

гарний випадок — була лікарем, але позбавленим можливості обстежити пацієнта. А пустище не має звички часто надавати такі випадки. Я починала сварити себе за те, що приймала живучість Стілхувза за належне.

— Ну, ми ж побували у Гаммі, — зауважив Каламіті.

— Але це було до того, як його підстрелили, — нагадала пегасу Вельвет Ремеді. — Після того ти спустився рівно настільки, щоб підібрати нас.

— Холера. — Каламіті почував лоба під капелюхом. — Гадаю, ти маєш рацію. — Він обернувся до мене і запропонував: — Лі'лпіп, можливо, тобі варто провести діагностику його броні і перевірити, в якому стані наш друг. Хтозна, може він під всією тією сталлю на шматки розвалюється.

Я подивилася на двері, бажаючи, щоб Стілхувз вже повернувся.

— Гаразд, Міністерство Миру і Міністерство Магії. Але лише швидкий огляд, і лише доки ми не знайдемо те, що нам потрібно. Місії з цілями. Ніяких екскурсій.

Вони обоє кивнули.

Потім Вельвет Ремеді додала:

— Я, власне, сподівалася, що ми могли б ще зазирнути до палацу Богинь...

Я ляпнула копитом по обличчю.

— Ні!

*** **

Хапаючи ротом повітря, я впала біля полиць сховища, від удару кілька коробок із пральним порошком попадали мені на голову, доки я намагалася віддихатися. Серце калатало у мене в грудях.

Вельвет Ремеді грюкнула за собою дверима, вона забігла останньою. Вона врізалася в Стілхувза, відскочила до верстака, на якому згорнувся Каламіті, і врешті впала навколішки.

— Повірити не можу, що ви вже таке з собою робили! — із жахом видихнула вона.

Вельвет почала роздавати цілющі зілля.

— Під поліцейським відділком було значно гірше, — простогнав Каламіті і випив своє зілля. — Чому б іще я вирішив, же підриг бойлера буде ліпшим варіантом, га?

Вельвет тремтяче простогнала:

— Вибачаю. — Вона левітувала зілля до своїх губ і жадібно випила.

Я випила зілля, яке Вельвет передала мені, і заплющила очі, чекаючи, коли цілющий ефект почне лікувати моє попсоване Хмарою тіло. Вельвет роздала по другому зіллю, і я почала розуміти, що зупинка у Міністерстві Миру дійсно буде необхідною.

Я слабо посунулася по підлозі до Стілхувза.

— Лягай, солдате, — наказала я, мені було занадто боляче для соціальних викрутасів, яких вимагали дружба і ввічливість.

Стілхувз підкорився без питань, випадково заваливши ряд вантузів своїм броньованим хвостом. Я витягла інструмент зі своєї роби і, підключивши свій ПіпБак до його броні, запустила діагностику. Стілхувз просто випромінював своє невдоволення таким втручанням в його приватність, але не ворушився і не говорив.

Маленька поні в моїй голові запанікувала, коли мій ПіпБак почав блимати медичними попередженнями по всій ІП. Я намагалася заспокоїти свою маленьку поні, намагаючись відфільтрувати попередження, які, ймовірно, були помилковими — медичне закляття мого ПіпБака не було розраховане на гулів, тим більше на фізіологію, яка була нормальною для кантерлотських гулів. Хотіла б я розуміти медицину так, як Вельвет Ремеді, хоча зважаючи на її реакцію на гулів, користі від цього могло бути не дуже багато.

Одне я могла сказати напевне, у броні Стілхувза лікувальних запасів не залишилося, і закінчилися вони, мабуть, ще у Зебратауні.

Він ішов завдяки знеболювальному і бойовим наркотикам, більшість з яких теж майже закінчилися. І що він збирався робити, коли закінчатся й вони?

Трясця, одна з його ніг була зламана у кількох місцях. Броня тримала її разом, немов шина.

— Не годиться, — суворо сказала я йому, відчуючи себе Вельвет Ремеді. Він нічого не сказав. — Якщо у тебе такі проблеми, ти маєш нам розповісти!

— Зі мною все буде в порядку, — нарешті сказав він. Але я помітила, що він не дивився на мене, кажучи це.

Паскудна правда у тому, що так, мабуть, і буде, якщо він тільки не загине повноцінно до того, як відновить запаси броні. Але між тим часом і теперішнім був цілий світ болю. Знеболювальне поки що частково його знімало, але не весь, і воно мало скоро закінчитися.

Це здавалося самопокаранням. Можливо, за те, що сталося на Баклінському мосту. Чи може, через погані спогади, рани і каяття, які освіжив прихід сюди і до Зебратауна.

Я могла зауважити, що коли дія знеболювального закінчиться, біль буде його обтяжувати, що може піддати небезпеці нас усіх. Я знала, що такий аргумент він вислухає і прийме. Але це також було холодно і егоїстично. Стілхувз був нашим другом, і він заслуговував на краще. Я мала сказати щось, що покаже йому нашу небайдужість і при цьому буде для нього переконливим.

Я подивилася на Вельвет Ремеді по допомогу, але пригадала нашу суперечку стосовно кулі Флаттершай. Вельвет Ремеді тікала. Стілхувз себе мучив... Я підвела погляд на Каламіті, і подумала, чи він почувається краще. Каламіті виглядав нормально... але ж і Стілхувз так виглядав, доки я не глянула глибше.

Принаймні, Ксеніт була в порядку, так? Ні... Ксеніт ніколи насправді не була в порядку. Після того, через що вона пройшла, я була б здивована, якщо б «в порядку» в її світі хоч трохи нагадувало його у нашому. Її зрив від укусу був досі свіжим у моїх спогадах. Але вона

хоча б йшла на краще, а не на гірше. Хоча... коли ми пішли, Ксеніт ще досі не зізналася Ксефір, що вона її матір. Це було просто через те, що Ксеніт зебра? Чи це була ознака небезпеки, щось ще, що я не помічала?

Стілхувз підвівся, відключивши свою броню від мого ПіпБака.

— Мені треба йти.

— Куди йти?

— Назовні, — відповів він. — Шукати наступну кімнату, вільну від Хмари.

*** **

Вельвет Ремеді накинула свій щит, мерехтлива магічна ширма наповнила коридор саме вчасно, щоб троє драконів-дітлахів врізалися у неї. Малі безкрилі істоти гарчали і шкрябали щит, їхні очі світилися, а обличчя були викривлені люттю.

— О, ну хіба вони не милі? — провуркотіла Вельвет. У відповідь вона отримала гучне «НІ» від решти з нас.

— Ще проблеми на чотири години, — попередив Каламіті. Я обернулася.

В іншому кінці коридору зі сходів піднімалися кілька Кантерлотських жереб'ят та кобилки. У ведучої кобилки на спині сидів ще один попсований Хмарою малий дракон.

Я подивилася на кобилку, мій погляд прикипів до...

— Літлпіп, на що ти витріщилася?

Нажахана до глибини душі, я просичала:

— Гляньте на її кьютімарку! — Рвана шкільна форма кобилки відкривала поглядам темно-рожеву краплю, яка прикрашала стегно дитини Хмари.

Я захиталася від значення цього. Дитина отримала свою кьютімарку після мегазакляття, після того, як вона «померла». Те, що Хмара перетворила бідолашну малу кобилку на безсмертне

чудовисько, вже було жахливим, але чомусь те, що це також спотворило і зіпсувало її настільки, що Рожева Хмара вкрала у неї те, що мало робити її особливою... і замінила це собою... була чомусь значно жорстокішою, значно більш мерзенною.

Жахлива дитина нахилила голову, її ріг засвітився жорстким рожевим. Клапті Рожевої Хмари зазмійлися у повітрі навколо її рога і почали кружляти, наповнюючи коридор. Кобилка дійсно викликала Рожеву Хмару!

Малий дракон зістрибнув з її спини і побіг на нас, його маленькі пазурі рвали килимову доріжку.

Подвійний постріл з бойового сідла Каламіті луною рознісся по коридору; тіло дракона вдарилося об стіну і відскочило від неї, немов ганчіркова лялька. За мить рожеві завитки почали сягати нас. Мене одразу почало паморочити, головний біль різко повернувся. Я позадкувала, намагаючись відійти, але врзалася у щит Вельвет Ремеді. Троє малих драконів за ним заричали від нетерпіння і жорстокого бажання.

— Та шо... — Каламіті закашлявся. — ... із вами... всіма таке? — Пегас опустився на землю, не в змозі літати, коли Рожева Хмара почала роз'їдати його нутроці. Він наосліп вистрелив у рожеве. — Вони... не... справжні діти!

Я чула, як діти Хмари галопують по коридору до нас. Я бачила лише рожеве та чорне, в очах у мене почало темніти. Компас моєї ІП показував саму лише розмиту червону масу. Від кожного подиху мої легені ніби всихали, мені доводилося боротися, щоб вдихнути хоча б півстільки повітря, як минулого разу.

Вельвет Ремеді повалилася біля мене, її щит зник. Один з дітеймонстрів стрибнув на мене, його кігті дряпнули мій обладунок і прорізали вологі рани в моїй плоті, його зуби вчепилися в мою гриву, намагаючись відірвати її від шиї.

Стілхувз відкрив вогонь у коридорі. Я згорнулася клубком, мене лупили ударні хвилі і шрапнель від близьких вибухів. Від гуркоту у

вухах почало дзвеніти, моє відчуття напрямку і рівноваги полетіли до пекла. Але вибухи також прорідили Хмару. У кишках мені крутило, нутрощі ніби почали гнити, але головний біль полегшав рівно настільки, щоб я змогла зосередитися. Я витягла Літл Макінтош, націлила його на мале чудовисько, яке гризло мою спину, і вистрелила.

Я відчула, як істота впала з моєї спини. Бідолашна істота, яка мала вирости, стати драконом.

Вельвет Ремеді плакала, згорнувшись у клубок. Двоє інших монстрів намагалися її з'їсти. Її тіло було мереживом неглибоких ран, стікаючих кров'ю. Я вистрілила ще двічі, збивши їх з неї, і хитко підвелася на копита. Чомусь, як не жахливо, мені було легше застрелити цих істот, аніж чудовиськ, які набули вигляду дітей. Ніби той факт, що вони ніколи не стали достатньо дорослими, щоб говорити або думати, робив більш нормальним ставлення до них, як до сказаних тварин.

Моя Іскра Пильності блимала медичними попередженнями. Навіть проріджена, Рожева Хмара вбивала мене. Я мала вийти з неї, доки мої внутрішні органи не почали відмовляти. Огорнувши Вельвет своєю магією, я побігла так швидко, як дозволяли мені мої ноги та легені, галопом... хиткою риссю... намагаючись вибратися з рожевого.

Позаду мене Каламіті вистрелив ще раз, потім розвернувся і послідував за нами, спотикаючись на бігу. Повітря наповнилося тим шумним, скрипучим звуком, коли очі малого дракона, підстреленого Каламіті, засвітилися і він загарчав.

— Доберіться нагору, — гукнув до нас наш рейнджер Еплджек. — Я затримаю їх тут.

Ніхто не пройде.

*** **

— У нас залишилося останнє зілля, — тихо попередила Вельвет Ремеді зі сльозами на очах. Я застогнала, випиваючи зілля, яке вона левітувала мені. Ми навіть до Міністерського бульвару ще не

дісталися! — І я досі не мала можливості поповнити запаси у броні Стілхувза.

Я дивилася, як червоні порізи, що вкривали Вельвет, м'яко закрилися, заліковуючись у мене на очах, залишаючи її неушкодженою, хоч і заляпаною власною кров'ю. Вона похмуро хитнулася, потім згорнулася поряд із Каламіті на великому ліжку у центрі кімнати.

Велика кругла кімната не мала вікон, але і камін, і канал пневмопошти давали Рожевій Хмарі до неї увійти. На щастя, вентиляційне закляття не дало Хмарі скупчитися тут, і повітря було лише трошки рожевим. У такому рівні рожевого можна було вижити, якщо тільки ніхто з нас тут не засне.

Кімната директора колись була милою, серйозна кімната у фіолетових і блакитних тонах, із фресками пливучих хмар на стінах і витонченою ошатністю в усіх меблях. Привиди цієї краси залишалися у жирній гнилизні килима, ліжка і гобеленів. Золоті підставки у вигляді сувоїв стояли, спираючись на одну зі стін, поряд із розваленими книжковими полицями, наповненими ветхими книгами і залишками зотлілих сувоїв. Поряд із ліжком у центрі була ще одна золота підставка, на цій стояв термінал, екран якого м'яко світився.

Двері до цієї кімнати мали один з найважчих замків, що мені доводилося зустрічати. Від термінала я очікувала не меншої важкості.

— Це просто неправильно. — Вельвет Ремеді схлипнула, притуляючись до Каламіті. — Всі ці діти... ці малята-дракони... — Каламіті обійняв її крилом, коли вона знову почала схлипувати. — Вони на це не заслужили! Це... це так... *несправедливо!*

Це було гірше, ніж несправедливість. Це було зло.

Я відчула, як клекочуча лють почала закипати в моєму серці. Але злитися не було на кого. Я не могла сердитися на жертв, а зебри (і, можливо, поні), які створили і застосували мегазакляття, були давно мертві. Ні, я лютувала на *саму Рожеву Хмару!* Як вона насмілилася!

Я почала кашляти і спробувала зосередитися, не бажаючи зривати свою злість на терміналі, щоб не зробити помилку і не викликати блокування.

— Літліп... — тихо сказала Вельвет. — Якщо... якщо мегазакляття досі тут працює... досі виливає цю отруту... — Її очі закрилися, її тремтячий голос набув рішучої сталевості. — Ми маємо його зупинити.

Я кивнула.

Пароль був «вибачення».

*** **

<=====ooO Куля з Яблуком Ooo=====>

Мій носій дивився на свій годинник. Маленька стрілка вказувала на сімку, велика на кілька хвилин пройшла годину. Був або пізній ранок, або менше години попівночі. Я не могла сказати напевне — коридор був холодним, сірим металом без вікон — але я відчувала, що зараз ніч.

Тихий дзвоник позаду привернув увагу мого носія. Він обернувся, коли ліфт саме відкрив двері, з динаміків грала святкова музика. Ліфт здавався порожнім.

Мій носій відступив, обережно спостерігаючи. Двері ліфту закрилися, відрізавши звуки музики. Я ледве почула тихе гудіння, коли ліфт почав спускатися.

Мій носій подивився наліво. Порожній суцільний коридор, який закінчувався важкими сталевими дверима до сховища. Він подивився направо. Магічне поле блакитного світла мерехтіло перед залізними ґратами. Кімната за ними була повна гудучих мейнфреймів.

— Даруйте, що довелося спізнитись, — сказав трохи приглушений екзотичний голос нізвідки. Спочатку з'явилася голова зебри, коли вона відкинула каптур, потім решта її тіла. — Я не збиралася так забаритись.

Я відчула, як мій носій стиснув губи.

— Нічого, Зекоро. Але вам доведеться поквапитися. Охорона має ось-ось змінитися. Після цього ми зробимо так, щоб щит опустився, але це лише на чотири хвилини. Вам треба увійти, отримати дані і вийти. — Моя голова обернулася і я витягла ключа з кишені своєї уніформи. — Цим відімкнете ґрати. Ви знаєте, яку систему шукати, так?

Зекора кивнула. На її обличчі з'явився сумний вираз.

— «Чи варте воно?» — питаю я. Багато поні втратять життя.

Я відчула, як пилок мого носія нахмурився.

— Ми маємо бути готові до жертв, якщо збираємося покінчити із цією війною. Ваш успіх тут дасть вам довіру Цезаря, а це дозволить вам наблизитися до нього.

Мій носій відступив назад.

— Але, якщо вам від цього легше, я впевнений, що вони влаштують так, щоб на зброярнях з цих схем було якомога менше персоналу, коли зебри нанесуть удар. — Похмурий вираз обличчя мого носія перетворився на гримасу. — На жаль, ми маємо невеличке ускладнення.

Зекора підняла брову.

— Вони встановили якийсь новий детектор самоцвітів. Щось від Міністерства Іміджу, хто б міг подумати. Він розроблений для того, щоб виявляти зебріачі талісмани, такі, як ваш плащ, і це не частина звичайної системи безпеки, тому ми не можемо її вимкнути, не піднімаючи тривоги. Вам доведеться зняти плаща, перш ніж іти туди.

— Він не знадобиться мені там, тож поки що залишу його вам. — Зекора вислизнула зі свого плаща, тепер на ній була лише сумка. Вона виглядала на диво оголеною без прикрас, які я бачила на ній раніше.

Щит блакитної енергії раптово зник.

Мій носій втягнув повітря.

— Швидко. Вдарте мене. Сильно!

Зекора крутонулася і копнула мого носія. Одне копито влучило йому просто в груди, розколовши щонайменше одне ребро. Інше жорстко занурилося у м'яку плоть його шиї.

Очі Зекори розширилися, коли я впала, задихаючись і хапаючи ротом повітря. Вона явно не збиралася нанести потенційно фатальний удар.

Мій носій помахом копита наказав їй іти, кахикаючи і намагаючись не втрачати свідомості. Зекора галопом побігла по коридору. Я почула, як вона відімкнула ґрати і відкрила їх, але в очах у мене пливло.

Я сиділа, намагаючись дихати, хоч повітря було все важче й важче проходити крізь моє горло до грудей.

Я почула дзвоник позаду себе. Двері відкрилися, і з них, озираючись навколо, вийшов яблучно-зелений жеребець у смокінгу, Еплснек.

Щойно він побачив мене, його очі розширилися. Потім звузилися, коли він помітив кинутий зебр'ячий плащ неподалік.

— От паскудство! Я відчував, що щось не так! — Він підвів погляд, побачив відкриті ґрати і відключений магічний щит. — Тримайся, жеребче! Я приведу...

Еплснек завмер, його голос раптово перервався, коли Зекора, повертаючись, вийшла з-за мейнфрейму.

— ТИ!

Еплснек став у бойову стійку, а Зекора різко зупинилася.

— Ти! — гукнув Еплснек, його голос був сповнений люті.

— Еплснек?.. — Зекора не змогла зримувати, її очі розширилися.

— Вона тобі вірила! Вона впустила тебе у свій дім! А ти її зрадила! — Еплснек повільно насувався вперед. — Я відкрив тобі своє серце, бо вона цього хотіла. Я навіть почав відчувати до тебе довіру, приязнь... до зебри! Як я міг бути. Таким. Дурним?!

— Еп... Епл... — прохрипів мій носій, піднімаючи копито. — Не...
— Але мій голос майже не звучав. Я, ми намагалися підвестися, але наші копита не працювали. Я зрозуміла, що ми дійсно вмираємо.

— Вона вважала тебе подругою. Ти розбила її серце! — ричав Еплснек. Я раптово зрозуміла. Саме це спричиняло йому біль. Я пригадала Стілхувзову незгоду, коли я сказала йому правду про Зекору, і болючу смиренність, яка за цим послідувала.

«Я б віддав перевагу варіанту, при якому вона б вбила цих чудовиськ холоднокрівно і розраховано», — казав Стілхувз до Каламіті стосовно мого буйства в Арбі. Не вбивство він вважав поганим. Сліпу лють.

— А тепер ти повернулася, саме у цю ніч, щоб знову зробити їй боляче?!

Зекора покійно схилилася.

— Ти спіймав мене, бійки мені не треба, — наспівно промовила вона. — Я тепер у полоні у тебе.

Еплснек зсутулився, його трусило. Потім він заволав:

— Ні! Зекоро, це вимовляється *«Смерть. При опорі. Арешту»!*

Ні. О ні. Стілхувзе, не роби цього.

Він пішов в атаку і, розвернувшись, копнув Зекору. Вона не намагалася ухилитися. Принаймні, першого разу. Вона ухилилася другого. І третього. І четвертого.

Мій носій борсався, а темрява вже заповнювала куточки його зору. Бій за дихання ставав важчим, і він програвав. Все його тіло відчувалося слабким і віддаленим. Я навіть не почула гул ліфта. Але ми почули дзвоник. Коли двері відкрилися, у коридор долинула на диво знайома пісня.

*«...Як тебе захистити там, де брехня і жах,
Де все, що ми цінили, вже знищили й розбили,
І шепотіння в темряві нам пророкує крах?»*

Це була пісня, що грала у Стілхувзовій хаті того ранку, коли я вперше насправді зустріла його. Пісня, у якій він на диво загубився.

Мій носій знову напружувався, намагаючись підвестися, намагаючись змусити хоч якусь частину свого тіла працювати. Повітря ми більше не отримували.

Я побачила, як далі по коридору Зекора вдарила у відповідь, намагаючись захиститися. Еплсnek пірнув під один з копняків і сам вдарив знизу, відправивши її тіло в політ до стіни. Зекора м'ясисто вдарилася об стіну, залишивши криваву пляму, і впала на підлогу.

З ліфту долинув жахливо знайомий голос.

— Холера ясная. Я знаю, же хлопак ся збирав зробити сьогодні пропозицію, але якщо ми пропустимо нашу пісню через те, же у сержанта Стілхувза раптово душа пішла у копита...

О ні! О ні-ні-ні-ні-ні-ні-ні-НІ!

Не йди сюди, Еплджек! Не бач це! Це зробить тобі боляче.

«Ми намагалися виправити наші відносини, — казав мені Стілхувз, — ще з тієї ночі, коли вона побачила темряву в мені». Не «дізналася про». Побачила.

Еплджек, одягнена в невеличку чорну сукню, яка явно була оригінальним дизайном Реріті, вийшла з ліфту. Вона подивилася направо і побачила порожній коридор, що закінчувався дверима до сховища. Вона подивилася наліво.

Її очі розширилися, зіниці стиснулися у точки, коли вона побачила закривавленого Еплсneка, тулуб якого здригався із кожним подихом, над дуже кривавим трупом Зекори.

<=====ooO Ooo=====>

*** **

— З підвалу екзаменаційної будівлі є таємний прохід до королівської скарбниці? — із недовірою спитав Стілхувз, коли ми галопували до монументу Селестії; я левітувала нашу зброю і більшість наших запасів за собою.

— Ага! Я теж не виджу в цьому сенсу. Не таке це місце, до якого хазяїн хтів би мати секретні проходи, — відповів Каламіті, летячи поряд із нами. — Але так воно було на мапі у терміналі.

Мене досі хитало від знання того, до чийого офісу я увійшла і в чий термінал зуміла вдертися. Вельвет Ремеді і Каламіті лежали в її ліжку!

Після того, як Її сестра Луна зайняла трон... після Літлгорна... Вона проводила значно більше часу в Своїй школі, ніж у палаці.

Підходячи до монументу, ми сповільнилися. Більшість алікорнів були на дальньому краю Міністерського бульвару, але моя ІП бачила ворогів достатньо близько, щоб варто було занепокоїтися, навіть у рум'яних сутінках заходу. Зараз нам була потрібна непомітність.

Монумент Селестії був величним навіть після того, як століття розпаду погризли його структуру, залишивши оголеними частки арматури. Я на мить зупинилася, щоб благоговійно подивитися, потім схилилася перед ним і прочитала молитву до Богині.

Я почула звук статички. Він поступово гучнішав.

Спрайт-бот наближався з переднього боку монумента, його динаміки транслювали білий шум і некромантичну смерть. В очах у мене помутніло, голова почала пульсувати вже в бозна-який раз за цей вечір. Ми зараз були на краю зони впливу, і почали відступати, щоб нас не накрило.

Я була непридатною проти гулів та зомбі, створених Рожевою Хмарою, і майже безпомічною проти алікорнів, але лише я була екіпірована так, щоб впоратися з цією загрозою. Лише я мала дальнобойну зброю, яка була *тихою*.

Я витягнула зеброчий автомат, подивилася в приціл, відсліджуючи робота, який наближався, за його «дружнім» вогником на компасі моєї ІП. Дочекалася, доки він підлетить у поле зору...

Пффт. Пффт. Пффт.

Спрайт-бот впав на землю, внутрішні схеми горіли, його трансляція зникла із тріском озону. Ми пройшли повз нього, ігноруючи уламки.

Ну, більшість із нас. Каламіті підібрав їх і запропонував Стілхувзові, згадавши, що броня рейнджера використовувала металолом для свого ремонту.

Зовнішня територія школи Селестії була напрочуд вільною. Всі, хто був зовні, потікали всередину будинків, коли прийшла Рожева Хмара. Хоча будинки їх не врятували.

Коли ми обійшли одне з могутніх крил монументу Селестії, ми побачили, що на Міністерському бульварі все було не так добре. По всій його площі були розкидані скелети, вони стирчали з землі, немов чорні бур'яни. У парку було повно поні, коли Рожева Хмара поглинула його.

... жеребець, краватка-метелик і комірець якого назавжди стали частиною його шиї...

... перекручений каркас дитячої коляски із скелетом малюка-пегаса, вплавленим у нього, мати немовляти лежала поряд, наполовину в бруківці...

... кобила, яка сиділа на парковій лавці у дуже незвичайній позі, її скелет сплавився із лавкою, навічно залишивши її в цій позі...

... двоє поні, які злилися у вічних обіймах, їхні черепа були підняті вгору, у напрямку, з якого з якого на них спустився рожевий жах, згасивши два вогні кохання і життя...

— Це занадто, — простогнала Вельвет Ремеді. Потім вона охнула від жаху і завмерла, дивлячись уперед.

Міністерство Миру. Кантерлотське відділення міністерства Флаттершай було вбудоване у гай магічно вирощених дерев. Двісті років тому це було душевне видовище природної краси. Але Рожева Хмара вбила дерева, перетворивши їх на покручені чорні жахіття, вся будівля виглядала немов дім із привидами.

Дрібні речі засмічували бруківку і порожні клумби, що оточували міністерство, — ножиці, попільниці, металеві рамки для фото — всі речі витягло з кімнат, вікна яких розбилися. Розбиті частини терміналу лежали на сходах просто перед парадним входом. Керамічний метелик, розбитий на шість частин, був розкиданий по мертвих кущах.

Доки ми скрадалися вперед, Вельвет Ремеді завагалася.

— Я... вже не думаю, що хочу це бачити. Я не хочу знати, що це отруєне місце зробило із Флаттершай.

*** **

Вельвет Ремеді зупинилася, щоб подивитися на діораму, де була зображена Флатершай, яка сиділа на лісовій галявині в оточенні слухняних тварин. Я бачила, що вона боролася з бажанням розбити вітрину і забрати собі Флаттершай розміром із лоша.

— Ти в порядку?

— Я... я просто не можу забрати її у всіх її лісових друзів, — тихо проскиглила Вельвет.

Міністерство Миру сильно постраждало всередині, коли дерева, що формували більшу частину його внутрішніх стін, перекутилися в своїй неприродній смертній агонії. Рожева Хмара просочилася всюди, окрім найглибших кімнат. Тривожило також те, що кантерлотське відділення, здається, було не стільки місцем лікування і медичних дослідів, скільки публічним представництвом і адміністративним центром для інших відділень МінМиру. Пошуки ліків залишили нас із порожніми копитами.

Радувало тільки те, що у Міністерстві Миру на нас поки що нічого не напало. Тут все було мертвим.

Я підійшла до подвійних дверей і відчинила їх. Вельвет Ремеді подивилася через моє плече і стривожено заржала.

Насичено-рожева імла наповнювала масивну кімнату, що колись була аудиторією. Ряди гнилих сидінь спускалися до розваленної сцени,

над якою звисали останні нитки з поїденої Рожевою Хмарою завіси. Стіни, знову ж сформовані з дерев, були почорнілі і мертві.

Вельвет Ремеді чомусь проштовхнулася повз мене і галопом побігла до отруєної кімнати.

— Вельвет! Шо ти робиш? Ану виходь звідти!

Вельвет, не звертаючи на нас уваги, рвонула до сцени і стрибнула на неї. Я побачила, як вона захиталася при приземленні, Рожева Хмара починала на неї діяти. Я крикнула, щоб вона поверталася. Поряд зі мною скрикнула Паєлайт, кличучи свою кохану Вельвет.

— Шо вона, до холери, витворяє? — спитав Каламіті.

Вельвет затнулася, обернулася і стала перед подіумом. Вона опустила на нього копито, і він розвалився від її дотику. Я почула, як вона схлипнула. В аудиторії досі була добра акустика.

Коли я побачила її на тій сцені, з її жовтими аптечками, я раптом зрозуміла, що це не просто якась аудиторія. Не просто якась сцена.

— Ем... в-вітаю? — нерішучо сказала Вельвет Ремеді, цитуючи по пам'яті. — Можна вашої уваги, будь ласочка? Якщо ви не проти?

О Богині!

— Стій тут, Лі'лпіп. Зараз я її принесу!

— Дякую, — казала Вельвет. — Отже... ем... Я розумію, що всі ви дуже, дуже зайняті поні. Тому я спробую не займати багато вашого часу.

— Каламіті, зачекай! — сказала я, піднімаючи копито. Паєлайт пурхала на краю рожевого, схвильовано пугаючи.

— Зачекай? — Він різко до мене обернувся. — Та вона звар'ювала! Вона там загине, якщо ми будемо чекати.

Я зосередилася, огортаючи Вельвет Ремеді своєю магією.

— Я її витягну... просто... Думаю, може, їй потрібно це зробити? — Вона ризикувала своїм життям, щоб це зробити, і я не була впевнена, чи вона на шляху до катарсису, чи до кататонії.

— Потрібно зробити що? — вимогливо спитав Каламіті.

Паєлайт не чекала. Крадяний фенікс пірнув у отруту і полетів до Вельвет Ремеді.

Вельвет Ремеді внизу продовжувала, її вимова ідеально збігалася з вимовою Флаттершай.

— Принцеса Луна дала нам... тобто... вона дозволила нам... У нас новий проект. — Вельвет зробила паузу, оглядаючи натовп, який існував лише в її розумі, коли Паєлайт приземлилася біля її передніх копит і потерлася об неї, заохочуючи її йти.

— Це погано, — сказав мені Стілхувз.

Вельвет трохи скулилася.

— Прошу... все добре. Я знаю, що ми всі багато працювали, і вже дуже багато зробили... і всі ви чудово вправляєтесь. — Вона посміхнулася найпрекраснішою посмішкою.

— Та якого сіна? — простогнав Каламіті.

Паєлайт почала кашляти. Я простягнула свою магію і навколо неї, моя тривога зростала. Чи їй це потрібно? Чи пробачить вона мене, якщо я витягну її звідти, не дозволю їй це зробити? Чи це важливо?

— Але... це дуже важливо. Я розмовляла з Принцесою Луною, і... — Вельвет впала на коліна і закашлялася, її голос слабшав, їй було важко дихати. — Я дуже... дуже хочу зробити цей проект. Я повністю... — Вона знову закашлялася. — ... його підтримую, і сподіваюся, що ви теж його підтримаєте. Ця кошмарна, жахлива війна йшла занадто, занадто довго, і знищила занадто багато життів.

Я чула сум і біль у слабшаючому голосі Вельвет. Свята милосердна Селестіє, я бачила її сльози!

— Годі вже! — проричав Каламіті. — Лі'лпіп, витягай її звідти негайно!

Я кивнула, зблимуючи сльози з власних очей.

— Твої б слова та Селестії у вуха, — схлипнула я, піднімаючи Вельвет Ремеді і витягаючи свою подругу з тієї газової камери.

*** **

Вельвет Ремеді ледве могла ворушитися, не те що ходити, навіть після того, як я влила в неї наше останнє цілюще зілля. Ми залишили її під наглядом Паєлайт і Стілхувза.

— Може, розповіси мені, що це все, до холери, було? — сердито спитав Каламіті, летячи над лабіринтом офісних кубіклів, через який я пробиралася.

— Куля Флаттершай, — сказала я йому. Я почула хруст і відчула різкий біль у передньому лівому копиті. Глянувши вниз, я побачила, що наступила на скелет якоїсь маленької істоти. Я зупинилася, прихилилася до стінки кубікла і телекінезом витягла з копита гострий уламок кості, на якому була крапля крові. По всій підлозі було повно маленьких скелетів.

— Та аудиторія... то була кімната, де Флаттершай зверталася до поні зі свого міністерства у кулі спогадів. Вельвет Ремеді повторювала це... чи переживала... чи щось таке.

— І тобі ся здало, же ми маємо дозволити їй робити це? — різко сказав Каламіті.

— Я... я не знаю. Вельвет виконавиця. Не думаю, що це було... Я сподіваюся, що це була просто вистава. Її єдиний шанс побути на сцені Флаттершай. Але...

Я обернулася до свого другі-пегаса, першого справжнього друга, якого я знайшла.

— Міністерство Флаттершай створило мегачари, Каламіті, — зізналася я йому.

— *БОУ!* — Каламіті зупинився, зависнувши у повітрі. — *Що?*

— Вони спочатку призначалися як чари для масового зцілення. Вона ніколи не думала, що їх використають як знаряддя смерті.

Каламіті застогнав.

— Вельвет...

— Вона поки що не знає. Але раніше чи пізніше дізнається. І коли це станеться, невже ти вважаєш, що їй буде легше від того, що її позбавили єдиної можливості зробити... те, що вона робила?

— Блядь! — Каламіті копнув стіну одного з кубіклів, пробивши її копитом.

Ми йшли далі, в офісах було тихо, якщо не зважати на фонові звуки Каламіті, який порпався у столах та картотеках. Повітря тут було чистим, хіба що затхлим та старим. Тим не менше, здавалося, що Рожева Хмара повсюди навколо нас, роз'їдає моїх друзів, її корозія просочується навіть у нашу дружбу.

Ми пройшли решту поверху, не сказавши більше жодного слова, повз кубікли і невеличкі кабінети, доки не дійшли до вигнутого жовтого коридору. На внутрішній дузі були прості дерев'яні двері, рама навколо них була вкрита маленькими шпаківнями. Вздовж нижньої частини дверей було кілька менших дверей, ніби зроблених для того, щоб маленькі звірята могли входити і виходити, коли забажають.

Уздовж зовнішньої дуги були двоє величних подвійних аркових дверей, зроблених із полірованого махагону. В них теж були зроблені маленькі дверцята для звірят. Дальні двері були відкриті, але крізь них я бачила лише частину стіни. Вигин коридору не давав мені далеко бачити, але мені й не треба було. Одразу за відкритими дверима на стелі коридору висів знак, засклена вивіска із написом «Ліфти», досі підсвічена трохи блимаючим світлом.

Я перевірила свою ІП на якісь ознаки ворогів, але весь поверх був мертвий. Підштовхнувши Каламіті, я запропонувала:

— Давай закінчувати. Я хочу забратися звідси. Ти займись тими дверима. — Я вказала на малі, незвичайні внутрішні двері. — Я займуся цими.

Каламіті невдоволено заржав, але полетів до менших дверей. Я розраховувала на те, що офіс, створений для малих тварин, мав менше шансів мати якусь небезпечну систему захисту. Не те щоб я очікувала якоїсь загрози від якоїсь із кімнат. Міністерство Миру було цілковито, навіть моторошно мирним.

Я дивилася, як Каламіті відчинив двері до внутрішнього офісу. Вони навіть не були замкнені. Потім я підійшла до махагонових дверей. Всередині була кімната нарад, більшу частину якої займав величезний вишуканий стіл з тієї ж деревини, що і двері. Стільці були перекинуті, папери і папки розкидані. Всю протилежну стіну займало величезне вікно, з якого відкривався краєвид на забруднений рожевим Міністерський бульвар.

В кімнаті був лише один скелет: скелет кобили, чиє тіло звисало з вікна, а переднє копито сплавилось зі склом. Від її копита по склу розходилися дефекти, тріщини у вікні, які злилися до того, як зовнішній тиск зріс настільки, щоб продавити вікно всередину. Колись гарна сумочка звисала, гниючі, з її кісток, її нижня частина була обірвана, а вміст розсипався по підлозі.

Це була... Флаттершай? Моє серце впало, у горлі став клубок. Я зробила крок ближче, прикипівши поглядом до скелета, і наткнулася на стіл. Чомусь частина мене була впевнена, що це Флаттершай. Що вона... ні, заждіть. Я відчула приплив полегшення, коли зрозуміла, що це все-таки не була добра жовта пегаска. Це точно не вона! Нема кісток від крил, є ріг... це була єдиноріжка. Можливо, секретарка або медсестра, можливо, вона дбала про звірят Флаттершай, доки та була відсутня. Але це була не Флаттершай.

Коли я обходила стіл, щоб роздивитися ближче, я побачила на дальній стіні дошку між двома моніторами. Кімната нарад була розрахована для мультимедійних презентацій. Серед дивних діаграм на дошці були п'ять слів, жирно написаних жовтою крейдою, тільки перша літера кожного слова була рожевою.

Двосторонньо

Регульовані

Умови

Загального

Існування

Я відчувала слабкість.

— Ох... бідолашна Флаттершай — Я спіткнулася і сіла на стілець. Стілець одразу ж розвалився, скинувши мене на підлогу. Я блимнула, дивлячись між ніжок столу на задні копита скелета і мотлох, що розсипався між ним з її сумочки.

Серед гнилого мотлоху лежала досі чиста статуетка жовтої пегаски в оточенні птахів та метеликів, маленької родини бурундуків і білого кролика. Вона мило посміхалася їм з-за завіси своєї рожевої гриви із лагідною дбайливістю в очах.

Я підвелася і пішла ближче, доки побачила...

Будь милою.

Остання зі статуеток Міністерських Кобил. Тепер у мене був повний комплект. От тільки цю я не збиралася лишати собі. Я знала єдиноріжку, якій вона була потрібна більше, ніж мені. До того ж, хіба не було б неправильним для зіпсованої доброти носити з собою статуетку Носійки Елемента Доброти? Хіба це не... зганьбило б її якимось чином?

Тож із упевненим наміром віддати Вельвет Ремеді статуетку Флаттершай, я огорнула її своєю магією... і все перемінилося. Я відчула приплив магії, як було з іншими статуетками, але цього разу його супроводжувало ще щось. Щось більше.

Щойно я підняла перед собою статуетку Флаттершай, я зрозуміла, що залишу її собі. Не з егоїзму. Не тому, що це було щось, що я бажала або вважала, що заслужила.

Статуетки хотіли бути разом. Міністерські Кобили були повинні бути разом. Вони мали бути разом. Флаттершай, Рейнбоу Деш, Пінкі Пай, Твайлайт Спаркл, Реріті, Еплджек. Разом вони були сильніше,

краще. Розлучити їх було б найгіршим вчинком. Я це знала; і тепер, коли я зібрала їх разом, я знала, що не зможу знову їх розлучити.

*** **

Каламіті зсипав медикаменти, які він знайшов.

— Я знайшов кабінет Флаттершай, — сказав він вельвет Ремеді. — І, випереджаючи твоє питання, ні, її там не було. Але вона залишила нам усе це...

Посмішка з'явилася у погляді Вельвет Ремеді, змусивши її очі сяяти. Ніби Флаттершай залишила потрібні нам припаси особисто для нас.

— Шафка навіть не була замкнена, — зауважив Каламіті.

Вельвет почала сортувати медикаменти. Каламіті просто закріпив усе. Я впізнала супер-відновлювальне зілля і цілющі зілля у достатній кількості, щоб ми пройшли крізь три Кантерлоти, та ще й з запасом. І знеболювальне. Але решта, в основному, була за межами моїх знань.

— Ветеринарні медикаменти, — пояснила Вельвет Ремеді, відділяючи пігулки для тварин від засобів для поні. Потім вона взяла дещо з першої купки. — Для Паєлайт, про всяк випадок.

Паєлайт перебільшено закашляла, а потім із викликом подивилася на Вельвет.

— О, ти отримаєш свої ліки, якщо я їх тобі дам, — кинула у відповідь Вельвет, звузивши очі, але все одно із посмішкою. — У мене і серед цих *поні* достатньо проблемних пацієнтів.

— Кабінет Флаттершай більше нагадував кабінет лікаря, ніж голови цілої галузі еквестрійського уряду, — задумливо мовив Каламіті. — На стіні навіть була таблиця для перевірки зору, тільки з горіхами. — Він затулив одне око копитом і зобразив: — Жолудь, мигдаль, волоський горіх, кеш'ю, арахіс, знову жолудь...

Вельвет огорнула цілющі зілля своєю магією і розділила їх поміж нами.

— Тримайте їх при собі. У такому місці було б безглуздо одній поні носити всі медичні запаси. — Потім вона поклала решту до своїх торб-аптечок, окрім того, що відклала для Стілхувза.

Обернувшись до рейнджера-вигнанця, Вельвет попередила:

— Я даю тобі те, що можу, в тому числі половину знеболювального. Але Флатершай не мала запасів бойових наркотиків, тому, боюся, тобі доведеться обійтися без Бака, Деша, і всього, що ти вкачував у своє тіло. — Вона цикнула. — І нам все ще треба знайти тобі якусь яму із радіацією якомога швидше. Доки ти не поліз у бій із кимось занадто поганим.

Стілхувз заржав, але нічого не сказав, відкривши Вельвет доступ до аптечки своєї броні.

Каламіті витяг кілька бляшанок і коробок із їжею, які він вигріб з торгового автомату на стіні. Я відчула бурчання в животі і зрозуміла, що вмираю з голоду. Двохсотрічні тістечка були не дуже апетитними, але ми мали лише те, що поклав перед нами Каламіті. Ми залишили всю свою провізію із Ксеніт і голодуючими зебрами Гліфмарку.

— Гадаю, ти зрадієш, коли ся дізнаєш, же Флаттершай і її міністерство були, вочевидь, теж вегетаріанці, — саркастично зауважив Каламіті.

Вельвет Ремеді кинула на нього роздратований погляд.

— Каламіті! Повірити не можу, що після Арби ти досі можеш навіть думати про те, щоб їсти м'ясо! — Вона вказала копитом на мене. — Навіть Літлпіп вже це зрозуміла.

— Ну дякую, — пробурмотіла я.

Каламіті знизав плечима.

— Так може казати лише поні, яка ніколи не пробувала бекон. — От лихо. Маю визнати, я сумуватиму за беконом. Але після того, як я, не усвідомлюючи, з'їла іншого поні, не думаю, що я змогла б його перетравити.

Вельвет заржала, звузивши очі, вона підійшла до пегаса практично ніс до носа.

— Знаєш, іноді мені здається, що ти не був настільки проти цих канібалів, як ми, тому що ти любиш м'ясо і не бачиш великої різниці між тим, щоб їсти радкабана і поні.

Каламіті заржав і теж звузив очі у відповідь.

— А мені іноді здається, же ви, стайневі, так ся переймаєте через м'ясоїдство тому, же не бачите, що це зовсім інше, ніж їсти поні.

От і поїли. Я безпорадно дивилася, як двоє закоханих розлючено вступилися одне в одного.

— Поні мають бути вегетаріанцями. Їсти м'ясо це збочення. Щоразу, як ти це робиш, пустище отримує невеличку перемогу.

— Нісенітниця. Це виживання, — заперечив Каламіті. — Холера, та навіть їсти поні це злочин без жертв. Вони, врешті решт, вже мертві. Їм все одно. І лише коли поні починають вбивати інших поні, як ті покидьки з Арби, от тоді я вважаю, же вони роблять погано.

Знову розлучені погляди. Повітря між ними було таким напруженим, що я очікувала на вибух, вони малі рівні шанси почати стріляти одне в одного або цілуватися.

Нарешті Вельвет Ремеді тихо запропонувала:

— Давай просто зупинимосся і підемо до наступної будівлі, доки хтось із нас не сказав щось, про що він пошкодує.

— Гадаю, це ти перша скажеш те, про що пошкодуєш.

— Навпаки...

— *ГОДІ!* — заволала я, не в змозі терпіти напруженість. Я схопила магією недоїдену їжу і покидала її у свої торби. — Серйозно, годі вам обом! — Я тупнула. — До наступної будівлі. Каламіті, ти зі мною попереду; Вельвет, ти позаду. — Левітуючи нашу зброю і запаси, я пробурчала: — Богині, вас двох нікуди не можна взяти.

Паєлайт сіла на бойове сідло Стілхувза. Готова поклястися, що птаха реготала.

*** **

Ми були на півдорозі між Міністерством Миру і Міністерством Магічних Наук, коли алікорниця помітила нас. Вона стояла на даху міністерства Твайлайт і давилася вниз, на бульвар. Спочатку я прийняла її за різьблену статую; вся міністерська будівля мала якийсь алікорнячий стиль — немов шаховий кінь на шахівниці Міністерського бульвару. Темно-синій камінь був, мабуть, на знак пошани до Луни. Стіна, що оточувала нижню частину будівлі, була з гладкого мармуру із інкрустацією зі срібла та діамантів у вигляді сузір'їв — картина, яку можна було очікувати від показної обсерваторії, позбавленої смаку, або від дуже поганої сукні. Навіть із червоним вогником на моїй ІП я була дійсно здивована, коли фігура, яку я вважала частиною архітектури, здійнялася в повітря і полетіла до нас, розгортаючи навколо себе мерехтливий магічний щит.

КРАПАУ!!!

Я впала, затискаючи вуха, в яких дзвеніло від пострілу Громі Спітфайр, що пробив щит алікорниці і її шию, заляпавши кров'ю задній бік щита. Щит згас, і алікорниця пропахала землю біля наших копит.

Вельвет підійшла і вхопила мене зубами за робу, допомагаючи звестися на копита. Щойно я встала, вона відступила, сказавши щось, але я не змогла її почути через дзвін у вухах. Осягнувши мій вираз нерозуміння, вона вказала копитом на парк Міністерського бульвару.

Я обернулася, і моя ІП сповнилася червоними вогниками. Постріл привернув багато уваги. Алікорни почали дивитися в наш бік, кілька з них вже злетіли у повітря.

Стілхувз галопом пробіг повз нас, повністю ігноруючи міністерські будівлі, випускаючи ракети і гранати у скупчення алікорнів. Парк міністерського бульвару вибухнув землею, димом і полум'ям.

КРАПАУ!!!

КРАПАУ!!!

Каламіті стріляв з Грому Спітфайр так швидко, як дозволяла масивна зброя, цілячись у щити алікорнів, в той час як Стілхувз метався серед густого скупчення рожевого, розриваючи своєю фірмовою надмірною потужністю на шматки тих, хто був недостатньо швидкий.

Одна з алікорниць на дальньому боці рожевої води стала дибки.

— Я особисто принесу голову пегаса Нічновидиці! — Вона здійнялася в повітря, навколо неї спалахнув щит.

— Фо ти вробиф? — обурено спитав Каламіті, досі стискаючи зубами Грім Спітфайр.

КРАПАУ!!! Постріл пронизав центр спалаху, де ще мить тому була алікорниця. В ту ж саму мить темно-фіолетове чудовисько з'явилося у спалаху просто позаду Каламіті.

Я рвонула вперед, Вельвет Ремеді галопом бігла за мною, кулі з Літл Макінтоша з іскрами рикошетили від щита алікорниці. Її ріг засвітився. Я різко загальмувала і охнула, коли побачила, як кров з трупа алікорниці поряд із Каламіті почала підніматися, огорнута фіолетовою магією алікорниці, і стала набувати форми.

Каламіті розвернувся, але алікорниця була занадто близько. Ствол Грому Спітфайр вдарився у щит, і гвинтівка вилетіла з зубів Каламіті. Вельвет Ремеді різко зупинилася, притиснула свій ріг до щита алікорниці і начаклювала своє анестетичне закляття. Куля світла з'явилася просто всередині щита і вдарила алікорницю.

Алікорниця впала всередині свого щита, її тіло паралізувало, але її магії ніщо не перешкоджало. Кров з мертвої алікорниці поряд із нами загусла і перетворилася на рудуватий клинок.

Кровомеч полетів у Каламіті. Він відсахнувся, лезо рубануло повз нього, залишивши трохи нижче шиї неглибокий поріз, з якого капала кров.

Я чула вжикання Стілхувзових ракет і безупинний гуркіт його автоматичного гранатомета. Судячи зі звуків, він перейшов на фугасні гранати, щоб пробивати щити алікорнів.

Кровомеч зробив коло і пірнув Каламіті в обличчя. Мій друг-пегас стиснув зубами мундштук свого бойового сідла і вистрелив. Меч розлетівся, коли він влучив у нього.

— Біжіть вперед, — крикнув нам Каламіті. — Я ся впораю з цією. — Він підкинув копитом Грім Спітфайр і схопив ротом мундштук гвинтівки.

Паралізована алікорниця розширеними очима дивилася на нього зсередини свого щита.

КРАПАУ!!!

Вельвет Ремеді підштовхнула мене в бік Міністерства Магічних Наук і сама побігла до нього. Я швидко послідувала за нею, Каламіті прикривав наші спини, а Стілхувз... ну, Стілхувз, здається, взагалі про нас забув. Він просто був Могутнім Мисливцем на Алікорнів, закутим у сталь бичем монстрів Еквестрійського пустища.

Каламіті розвернувся, коли ще двоє алікорнів у щитах поринули з темніючого рожевого неба. Він підняв Грім Спітфайр, прицілився.

<клац>

— От вайно! — очі Каламіті розширилися. Вирішивши, що часу на перезарядку немає, пегас розвернувся і полетів за нами.

Двоє алікорнів пролетіли над ставком, їхні щити чіпляли рожеву воду. Вони облетіли Стілхувза по широкій дузі, тримаючись від нього якнайдалі. Стілхувз спробував розвернутися до них, але він був достатньо глибоко у ставку Міністерського бульвару, щоб водянисто-рожева каламуть перешкоджала його рухам. Алікорни залишили його позаду, женучись за Каламіті.

Я почула кілька ударів грому, і повітря засвітилося яскравими спалахами, коли кілька алікорнів кинули стріли-блискавки у ставок.

Стілхувз гортанно закричав, коли дуги електроструму вдарили його броню, потім впав у воду і зник під нею.

— Трясця! — Я змінила курс і, кинувши наші запаси позаду, побігла до води, ухиляючись і намагаючись зробити з себе якомога важчу мішень. Я шукала Стілхувза своєю ІП, але його вогника не було. Або він знову вмер, або перенасичена рожевим вода блокувала закляття націлювання мого ПіпБака.

Крило алікорнів злетіло у повітря, вони промайнули над жорстоко пошматованими трупами кількох своїх сестер. Четверта начаклувала ще одну блискавку, спалах на мить осліпив мене. Я відчула спеку і запах озону, коли блискавка розірвала повітря менше ніж у ярді від мого тіла.

Я добігла до краю ставка, стрибнула, огорнувши себе магією, і телекінезом понесла себе над ставком; я ухилялася, як могла, і одночасно опустивши голову видивлялася якісь ознаки нашого упалого металевого паладина. Мені б тільки помітити його, тоді б я могла охопити його левітаційним полем і...

Моя голова вибухнула, ріг, здавалося, розколовся на друзки! Я кричала, але розуміла, що там, у воді, захований передавач...

Я впала, всі чотири копита хлюпнули у густий рожевий намул, перш ніж я підхопила себе. Моя голова розколювалася від зусиль. Ріг ніби намагався пробуритися у голову; я була впевнена, що некромантична енергія якимось чином фокусувалася на джерелі моєї магії. Я мала знайти передавач і позбавитися його! Ні! Я маю злетіти вище! Відлетіти звідси!

Я якимось чином помітила (Пильність!), що алікорни трималися подалі. Це було те саме місце, яке інші раніше оминули. Я вважала, що вони уникають Стілхувза, але навіть волаючи в агонії я зрозуміла (Будь розумною!), що вони уникали цього передавача.

Я відчувала нову агонію, жакливе печіння у копитах і ногах. Моя магія сколапсувала, і я з хлюпом впала у в'язкий рожевий намул. Тепер все моє тіло палало!

Я стиснула зуби, несвідомо смикаючись від болю. Якщо я ковтну його, навіть трохи, я напевне помру. Я змусила себе зосередитися попри весь біль. Я більше не бажала забратися геть від рожевого ставка або передавача; я більше не розуміла, що таке «рухатися». Тепер, у повному відчаї, я намагалася віддалити їх від мене. З усією концентрацією, на яку я була здатна, я охопила своєю магією весь ставок і левітувала воду, скелети, все, що не було мною, *вгору*, якомога вище і швидше.

Перенасичена рожевим вода зі ставка злетіла у повітря. Я подивилася *вгору*, хапаючи ротом повітря, коли біль в моєму розі і голові відступив. Печіння згасло, залишившись в основному навколо моєї правої передньої ноги. Мене сильно тіпало, але я встала і обтрушувалася, доки не стала почуватися практично сухою. Потім я наважилася розплющити очі.

Алікорни відлетіли подалі від мене і ставка, що раптово злетів *вгору*. Вони витріщалися і шепотіли одна до одної голосами, які можна було б назвати занепокоєними.

Я подивилася *вгору*. В останніх променях сутінків я бачила сотні дрібних монет і кришечок від пляшок, які блищали в нижній частині води. Я бачила скелети, що пливли у воді, багато з них злилися до купи. Я помітила Стілхувза, його закутий у метал хвіст звисав з рожевої рідини.

Я обережно відділила його від рідкої маси наді мною. Я подивилася туди, звідки прийшла. Каламіті, Вельвет Ремеді і Паєлайт повитріщалися на мене із виразами облич, що розривалися між бажанням закричати і підбадьорити. Я спробувала побігти до них, взявши Стілхувза із собою, але палаюча агонія прострелила мою передню праву ногу, і я впала долілиць.

Моє тіло пройшло занадто багато. Воно більше не бажало співпрацювати. Але навіть попри тупий стукіт у моїй голові я змогла зосередитися достатньо, щоб огорнути себе магією. Біль у моїй голові різко посилювався, пульсація збільшилася в рази, але я повільно штовхала себе назад, до краю ставка і до моїх друзів, тягнучи за собою

Стілхувза, попутно відпускаючи все більше і більше насиченої Хмарою води. Рожева рідина лилася вниз позаду мене, немов завіса.

Я відчула, що починаю втрачати свідомість. Самолевітація занадто виснажувала, і моє тіло кричало від такої експлуатації. Раптом я відчула теплі передні ноги, що охопили мене. Каламіті вилетів під летючий рожевий ставок і тепер ніс мене у безпечне місце. Він саме перелетів край ставка, коли моє заклияття повністю сколапсувало. Я почула, як Стілхувз упав із металевим гупом. Вельвет розвернулася і галопом побігла до нього, її ріг світився.

Каламіті не зупинився, він летів до входу Міністерства Магічних Наук.

— Тримай ся, Піп! — підбадьорював він, пролітаючи у двері...

... і зник. Я відчула мить вільного падіння. Здається, я навіть відчула, як вдарилася об підлогу. Потім темрява.

*** **

<-----ooO **Куля з Метеликом** Ooo----->

Жовтий килим пролітав під моїми ногами. Я відчувала, що мої нерви на межі. Я була у пастці малого, абсолютно чужинного тіла, яке металось між копит бігаючих, панікуючих поні. Постійне гуркотіння грому наповнювало повітря, змішуючись із плачем та криками поні, серед яких я бігла поміж міста кубіклів. Пурпурова поні розсипала зливу паперів переді мною, тікаючи з кімнати. Один з листів вдарив мене по обличчю, коли я рвонула крізь них.

Я пробігла крізь офіси і понеслася по величезному вигнутому коридору, моє маленьке серце калатало у мене в грудях. Я почула крик кобили з-за подвійних махагонових дверей. Голос був сповнений люті і сліз.

— *ЯК ВОНИ МОГЛИ?! ЯК ВОНИ МОГЛИ ТАКЕ ВЧИНИТИ?!*

Я кинулася до маленьких дверцят мого розміру, вбудованих у великі двері.

— *В-ВОНИ ЗНИЩИЛИ ВСЕ! ВОНИ В-В-ВБИЛИ ВСІХ!*

Кімната нарад виглядала так, ніби по ній пройшло торнадо. І воно дійсно пройшло, жовто-рожеве торнадо у вигляді Флаттершай. Я влетіла до кімнати саме вчасно, щоб побачити, як вона викинула термінал крізь скло велетенського панорамного вікна, пробивши у ньому величезну діру. Звук неможливого грому посилювався. За вікном я бачила, як небо мерехтить і струменіє від вибухів зебр'ячих ракет об щит Принцес. Кожний удар створював спалах вогнистого світла на щиті, поверхня вигиналася, як вода, в яку кинули камінь.

Флаттершай стояла біля столу, вона тремтіла, тупала копитами, по її обличчю текли сльози, воно було викривлене від люті. Вона озирнулася навколо, шукаючи, що б іще кинути, що б іще розбити.

— *Я... Я ДАЛА ЇМ ЖИТТЯ! А... А ВОНИ... А вони...*

Я знала цю кімнату. Я щойно була тут.

Вікно вже почало себе ремонтувати, пробита діра ставала менше, а павутиння тріщин ставало рідше і зникало. Магія міністерств. Будівля була живою. Вона зцілювалася.

Я стрибнула на стілець, а звідти на стіл, і поквапилася до Флаттершай.

— *Вони... Я...* — Бідна пегаска жахливо схлипнула, вона тремтіла, ніби от-от впаде.

— Я зробила це! Це все МОЯ провина!

Я добігла до Флаттершай і охопила її переднє копито, міцно обійняла її, намагаючись утішити.

— Ох! — Вона опустила погляд на мене і я відчула, як її сльози впали мені на лоб. — Ох... ох, Янголе, що я наробила? Всі поні... всі безпорадні маленькі істоти... вони всі загинуть. І це ВСЕ. МОЯ. ПРОВІНА!

Флаттершай впала на стіл і, ридаючи, сховала обличчя в копитах.

За нею я бачила пророчий напис: «Двосторонньо Регульовані Умови Загального Існування».

Я обіймала Флаттершай, тривожно гладила її, намагалася допомогти, відчуваючи себе жахливо. Вона на це не заслужила. Це була не її провина.

Зовні продовжувалися громові удари і жорстоке світлове шоу.

Із грюком розчахнулися другі махагонові двері у передній частині кімнати нарад, і до кімнати увірвалася біла єдиноріжка. Її розкішна фіолетова грива і хвіст були розтріпані, а поряд з її кьютімаркою з трьома діамантами висіла гарна сумочка.

— Флаттершай! — вигукнула Реріті, озираючись навколо, і помітила зломлену, ридаючу пегаску. — Ох... о Богині.

Реріті швидко підійшла до неї.

— Флаттершай, люба, ми маємо йти! — Вона торкнулася схлипуючої, зламаної пегаски. — У нас лише півгодини до закриття Першої Стайні. Ми повинні потрапити всередину!

Я не могла сказати їй, що вже, мабуть, запізно.

— О-облиш мене, — схлипнула Флаттершай. — Й-йди сама, Реріті. Рятуй себе. Я... Я з-заслуговую на смерть!

— Нісенітниця! — Реріті торкнулася підборіддя Флаттершай і підняла її залите сльозами обличчя. — Ти заслуговуєш на життя. Можливо, навіть більше за більшість з нас. Я не дозволю тобі загинути тут.

— Р-рер?

Сльозинка впала на щоку Реріті.

— Я люблю тебе, Флаттершай. І я не дозволю тобі залишитися. — Реріті м'яко посміхнулася, але її голос не допускав суперечок. — А тепер візьми себе в копита і йди зі мною, або я буду тягнути тебе власними зубами.

Я переводила погляд між Флаттершай і Реріті, однією лапою досі ніжно погладжуючи жовту пегаску.

ФВУУМП!

Ми втрюх обернулися до вікна. Воно майже полагодило себе, дірка тепер була розміром з бейсбольний м'яч. За вікном щит досі коливався під щільною вогненною зливою.

Потім ми побачили це. Густий рожевий туман котився крізь місто. Він поглинав квартал за кварталом, затоплював алеї і вирував над верхівками будівель. Реріті охнула, коли густий рожевий туман розбився об вежу Міністерства Іміджу і обійшов її, в той час як та ж сама рожева хвиля перекотилася через Міністерство Магічних Наук, повністю затопивши його. Я блимнула, і міністерства на протилежному боці Міністерського бульвару зникли.

Потім зникли дерева. Рожева хмара омила трав'янистий парк, ставок і всіх паникуючих, нажаханих поні внизу.

Стіна рожевого летіла до нас. Парк зник.

Реріті знову охнула, цього разу помітивши дірку у вікні. Вона кинулася до неї.

Дерева зникли.

Реріті затулила дірку переднім копитом.

Стіна рожевого вдарила в Міністерство Миру. За вікном більше нічого не було. Тріщини, що залишилися на вікні, почали викривлятися і плавитися, вони заростали. Реріті застогнала від болю, але тримала копито міцно притиснутим до дірки, не дозволяючи Хмарі потрапити всередину.

— Р-рер?

Очі Реріті розчахнулися. Вона дивилася на вікно, і розуміючи, тихо прошепотіла:

— Це... некромантія.

Реріті обернулася до Флаттершай, яка з жахом дивилася на вікно.

— Забудь про Першу Стайню, Флаттершай. Я відправлю тебе у безпечне місце! — Вона зосередилася, її ріг засвітився. Навколо Флаттершай спалахнуло світло, і жовта пегаска зникла.

Я відчула, як на моєму обличчі проявилися тривога і гнів. Я підбігла до Реріті і копнула її.

Вона опустила погляд на мене, її ріг знову засвітився, коли вона відкрила свою сумочку.

— Не хвилюйся, Янголе. Я відправила її до безпечного місця.

Я нетерпляче копнула її.

— Ой. Гаразд, я відправила її до старої хати Зекори у Вічновільному лісі. Ну, принаймні якомога ближче до неї. Зебри атакують населені центри поні. У тому лісі нема поні, і тому це єдине місце, яке, я впевнена, вони не атакуватимуть. — Вона посміхнулася, витягаючи кулю спогадів. — Не хвилюйся, Янголе. Я відправлю тебе до неї. Але спершу я маю залишити повідомлення для Твайлайт...

Реріті подивилася на мене.

— Твайлайт, люба, я відправила Флаттершай звідси. І, якщо зможу, відправлюся за нею. Я не хочу, щоб ти телепортувалася по місту, шукаючи... угх! Ох... оце погано... — затнулася Реріті. Я бачила, що навіть цей малий контакт із Рожевою Хмарою починає її вбивати.

— ... Не шукай нас. Не залишайся у Кантерлоті. Але... але тут... оооогх! — Реріті кволо стукнула по вікну. Її копито мало б опуститися, але воно більше не могло. Воно стало частиною скла. — Слухай, Твайлайт! У мене в столі, в моєму офісі, є дуже незвичайна Книга. Вона схована у потаємному відділенні. Тобі доведеться розібрати стіл, щоб дістатися до неї, але... ААААГХ!.. Але не хвилюйся. Я не проти. Твайлайт, це книга залять. І... — Реріті жорстоко закашлялася. — ... і я вважаю, що там є заляття, яке можна використати, щоб... щоб перемогти цю некромантію! Ти... ти мусиш дістати цю Книгу...

Реріті притиснулася до скла, її копито тепер тримало її вагу. Та тим не менше, вона левітувала кулю спогадів ближче до мене. Я раптово зрозуміла, чому вона говорила до мене так, ніби я була Твайлайт Спаркл. Мої спогади будуть посланням.

Її ріг засвітився.

— Не хвилюйся, Янголе. Це буде не боляче. І щойно я закінчу, я відправляю тебе до Фла...

<-----ooO Ooo----->

*** **

Я застогнала.

Все моє тіло ненавиділо мене за те, що я досі жива. Мій головний біль посилювався настільки, що було важко думати. Моя права нога жахливо свербіла під ПіпБаком. Все інше просто боліло.

Забагато фізичних травм за короткий проміжок часу. Моє тіло кричало мені зупинитися. Я збилася з рахунку, скільки разів я була підстрелена, забита, отруєна. На лікування таких пошкоджень зазвичай потрібні тижні або місяці. Натомість я заливала у себе магічні цілющі зілля, дозволяючи їм виправити все, а потім знову кидалася в бій. Біль став для мене таким же супутником, як і мої друзі.

Але ці речі, передавачі і Рожева Хмара, були значно гіршими. Вони шматували мене так, як кулі ніколи б не змогли, вони атакували все разом, атакували мою магію, атакували мій мозок. Навіть із цілющими та відновлювальними зіллями я відчувала, що мені завдано глибоких і не виправних пошкоджень. Я не доживу до зрілого, старого віку. Одного дня все, через що я змушувала пройти моє тіло, дожене мене, і я помру молодою.

Частині мене хотілося відступитися, доки я ще могла. Але кожна частина мене знала, що я ніколи не зможу. Відступитися означало здатися. Я не могла навіть відпочити, хоч і знала, що варто це зробити. Кожний день, коли я відпочивала, був днем, коли вмирали ті, кого я могла врятувати. Якщо б я відпочила хоч на годину більше, молодого зебру вбили б ті кровокрили. Якщо б я відпочила на годину менше, я могла б врятувати його друзів.

Біль я могла витримати, аби тільки я була жива і могла щось змінити. Цікаво, чи Стілхувз відчував те саме.

Я врятувала його. Він не ворухився, але я знала, що він не може бути мертвий. Блискавка могла позбавити його свідомості або

вирубити матрицю залять його броні. Так чи інакше, якщо б я не дісталася до нього, це зробили б алікорни. Передавач його б не врятував, хоча безсумнівно допоміг виграти час.

Дякувати Богиням, я хоча б спромоглася левітувати рідкий рожевий намул геть, перш ніж встигла його вдихнути. Дякувати Селестії і Луні, що я випила цілющі зілля за кілька хвилин до того і не впала у ставок із відкритими ранами від тих кантерлотських драконят.

Я не знала, чи мені неймовірно пощастило, чи неймовірно не пощастило.

І, якщо так подумати, я знайшла нову зброю проти алікорнів. Вона, звичайно, була нерозбірливо вбивчою. Але я могла використати передавачі на свою користь.

Але спочатку мені треба...

... де я, на хрін, знаходжуся?

— Каламіті? Вельвет Ремеді? — Я була сама.

— Стілхувзе?

— ... Паєлайт? — Абсолютно сама.

Я лежала на зручному м'якому ліжку. Я спробувала підвестися, і несподіваний вибух в моїй голові знову повалив мене, залишивши сльози на очах. Я увімкнула свою ІП, не пригадуючи, щоб вимикала її, і продивилася медичні повідомлення. Мені треба було випити супер-відновлювальне зілля, можливо, кілька. І знеболювальне. Мені було потрібне знеболювальне.

Їх у мене не було. У мене не було нічого! Ніякої зброї. Ніяких запасів. Я неясно пригадувала, що кинула нашу зброю і торби з запасами, коли побігла за Стілхувзом. Я застогнала від думки про те, що Літл Макінтош лежить, покинутий, у тому парку. Я почувалася так, ніби втратила друга.

Сподіваюся, Вельвет Ремеді схопила все, перш ніж іти за нами. Але це було б дуже виснажливим для її обмеженого телекінезу. І я не

уявляла, що вона могла віддати перевагу зброї, коли вона мала подбати про Стілхувза.

Але моєї роби на мені теж не було. А я точно не роздягалася перед моїм ненавмисним купанням. Я відчула себе абсолютно оголеною, коли зрозуміла, що не маю навіть своїх хакерських інструментів.

Я озирнулася, і побачила, що знаходжуся в бібліотеці. Ні, в атенеумі. До того ж, він був більшим навіть за Атенеум Твайлайт Спаркл у вежі Тенпоні. Я згадала запис, який прокрутила мені Хоумідж, послання Реріті до Твайлайт:

«Я щойно почула, що моє міністерство збирається очистити Понівільську бібліотеку від ідеологічно несумісних книжок, і одразу ж зрозуміла, що ти захочеш залишити їх собі... Знаю, Міністерство Магії на Міністерському бульварі має значно більшу бібліотеку, але ж нам так просто не минеться, якщо ми відправимо ці вози до Кантерлоту, чи не так?»

Якщо б тільки у мене був час просто сісти та почитати.

— А, ви прокинулися. — Голос налякав мене. Це був вихований голос, голос джентелькона. Я швидко озирнулася навколо, скривившись, коли біль у голові посилювався від раптового руху так, що помутніло в очах. — Доброго ранку, пані.

Ранок? О Богині, я проспала всю ніч? І ніхто мене не знайшов? Це було невимовно погано.

— Хто ви? — спитала я загадкового незнайомця. — Де я?

— Вордсворт¹ до ваших послуг, пані. Ви в Атенеумі Твайлайт Спаркл, пані.

Я зблимнула сльози з очей і почала обертати голову обережніше, починаючи розуміти, звідки йде голос. От де він... чи, скоріше, воно. Механічний сич. Значно більш вишуканий, ніж той, якого я бачила із торговцем, що зупинився в руїнах котеджу Тріксі. Я також згадала, як билася з подібними сичами у відділення Міністерства Моралі у

Мейнкеттені. Але цей виглядав більш складним. І зробленим із більшою любов'ю, навіть із філігранними пір'ями на бронзових крилах.

— Хто... що ти таке? — Принаймні, цей механічний сич не виглядав ворожим.

— Вордсворт, пані. Най-най-молодший помічник Твайлайт Спаркл.

— Як я сюди потрапила?

— Ну, пані, — трохи ніяково сказав сич, — коли кобила і жеребець дуже кохають одне одного, або мають певні контрактові зобов'язання...

Я швидко його перервала:

— Я маю на увазі, у цю кімнату. — Поні у моїй голові блимала. Певні контрактові зобов'язання? Хоча це ж Кантерлот, дім дворян і аристократії.

— Вас сюди телепортували, пані. Протоколи безпеки. Міністерство зараз ізольоване. Усіх відвідувачів і робітників телепортують до відповідних місць, а порушників утримують у зонах ізоляції.

У камерах, він мав на увазі. Свербіння під ПіпБаком доводило мене до сказу.

Подальші розпити розкрили, що ізоляція триває від часу «екологічної катастрофи», що сталася більше двохсот років тому. Більше того, всі зони телепортації були у міністерській будівлі, але Вордсворт не зміг розповісти мені, куди відправили інших. Як не зміг він і задовільно пояснити, за які заслуги мене телепортували до особистої бібліотеки Твайлайт Спаркл. Я підозрювала, що системи безпеки функціонують не зовсім так, як повинні. Вони зіпсувалися за століття безперервної роботи. Мені, мабуть, пощастило, що мене не телепортувало у книжкову полицю або у стіну.

— А де мій одяг?

— Всі сторонні об'єкти, що мали залишкові сліди токсинів, були телепортовані на знезараження. — Я дуже сподівалася, що це не означало спалення!

— Я хотіла б отримати їх назад, будь ласка.

— Звичайно, пані, — ввічливо відповів Вордсворт. — Знезараження завершено. Їх буде негайно повернено до гардеробу.

У мене виник новий страх. Якщо ця магічна система безпеки зняла з мене мою броню, чи не спробує вона вчинити те саме зі Стілхувзом? Чи вона розпізнає те, що з ним злилося, як невід'ємне? Це, звичайно, якщо Вельвет Ремеді змогла дотягти його у безпеку міністерської будівлі. У моєму розумі виникла тривожна картина того, як Вельвет біжить до міністерства, левітуючи за собою Стілхувза, а її телепортують, і безпомічний Стілхувз залишається на порозі.

Якщо він був всередині і досі живий (в тому значенні, яке можна було вжити до кантерлотських гулів), тоді його розділили з рештою з нас. Мої друзі могли бути у будь-якій частині будівлі. Хоча знову ж, вони мали цілу ніч, щоб спробувати знайти мене. Те, що вони цього досі не зробили, означало що вони у поганому стані.

Я застогнала і знову спробувала підвестися. Моя ІП досі блимала мені попередженнями про моє здоров'я. Я підняла ПіпБак, щоб перевірити автомапу, мені хотілося, щоб всі мої друзі носили ПіпБаки, аби я могла знайти їх по міткам. Звичайно, саме через цю проблему я і втрапила у весь цей бардак півтори місяці тому, хіба ні?

Я подивилася на свою передню ногу і перестала дихати.

ПіпБак більше не був *вдягнений* на моїй нозі. Там, де мав закінчуватися металевий пристрій і починатися моя нога, вони цього не робили. Натомість вони безшовно зливалися одне з іншим. Мене занудило від цього видовища.

Я так недбало відкинула можливу небезпеку, але тепер, коли це насправді сталося, я відчувала опоганення і втрату, які не могла пояснити. Я просто... більше не була собою.

Я впала назад на ліжко, згорнулася і заплакала.

— Вордсворте, — проскиглила я за кілька хвилин по тому, намагаючись боротися із порожнечою, що сповнювала моє серце. —

Мені потрібні медикаменти. Будь-які знеболювальні, лікувальні і відновлювальні зілля, які ти можеш мені дати.

— Чи не бажаєте радше використати кабінку автономного лікування, пані?

Що використати?

— Гаразд, так... де ця лікувальна кабінка?

*** **

Більше ніколи.

Фізично я відчувала себе краще, ніж було за останні тижні. Психологічно я була на межі зриву. Лікувальна «кабінка» була суцільним металевим циліндром, трохи більшим за поні. Я влізла до неї, немов до власної труни.

Повітря було задушливим навіть до того, як двері зачинилися за мною, зануривши мене у темряву. Я ніколи раніше не страждала на клаустрофобію — скоріше навпаки, була схильна до раптових приступів агорафобії. Але у цій металевій труні, у цілковитій темряві, зі звуками, які видавала ця жахлива штука...

А потім я почала відчувати, як магичні енергії мацають мене, омивають мене, немов якась слизька і жахлива чужинна істота робить мені масаж!

Більше ніколи в житті. Хоч моє тіло і почувалося краще, я знала, що бачитиму ночами кошмари ще кілька тижнів. Я вже передбачала, як прокидатимусь в холодному поті, відчуваючи уві сні жах безкінечного полону в цій «автономній лікувальній станції».

Вона спрацювала ідеально, як і мала, але більше мене в таку навіть мантикори не затягнуть, хай навіть я буду на краю смерті. Я здригнулася, уявивши, які жахи може спричинити така штука, якщо вона працюватиме неправильно, якщо виникне якась помилка або вона постраждає від Хмари.

Я відчула, що тремчу.

Стіни були вкриті м'якою, оксамитною тканиною — бордовою із лиском — яка надавала коридору розкішного вигляду. Масляні картини висіли на стінах. Я пройшла місце, де великий овал темнішої тканини видавав місце, звідки зняла картину, гадаю, портрет. Попереду коридор закінчувався дверима із написом «Тестування залять». Хтось написав на дверях слова «Закляття в коробці», здається, кров'ю. Від кінця «і» кров простягнулася вниз, до темної плями на підлозі.

— Недобрий знак, — пробурмотіла я сама до себе. Мені було моторошно.

Наближаючись, я почула тихе шипіння десь з-за дверей, немов від сотень вмираючих змій. Я зупинилася, набралася хоробрості, глибоко вдихнула і відчинила двері здалека своєю магією. Крізь них я бачила інші двері в дальньому кінці лабораторії. Ще один глибокий вдих, і я зірвалася з місця.

Я пробігла галопом крізь двері до лабораторії, мої вуха наповнили звуки статички. Головний біль, від якого позбавила мене лікувальна станція, пристрасно повернувся у супроводі знайомого тиску в моєму розі. У мене не було вогнепальної зброї. Не було способу знищити динамік. Мені просто доведеться пробігти лабораторію і вийти за межі його дії, перш ніж він уб'є мене.

Кров почала затьмарювати мені очі, коли я дісталася до протилежних дверей. Вони були замкнені.

Я телекінезом колупнула замок, біль в моєму розі посилювався, смертоносний ефект передавача розривав мені мозок. Я провела майже годину в лікувальній станції, і вперше з часів Тенпоні насправді почувалася здоровою. Мені довелося насолоджуватися цим відчуттям менше ніж сорок хвилин.

Я відімкнула двері і розчахнула їх, вийшовши з лабораторії і вбивчої зони динаміка. Я важко дихала, прихилившись до огорожі, зближуючи кров і сльози. Потім подивилася у велику залу, підкреслену широкими сходами. Під мною був фонтан, схожий на той, що стояв у фойє у Хоумідж. Тільки тут статуя зображувала двох ідентичних

гарцюючих єдиноріжок. На стінах з обох боків були масляні картини, в тому числі розкішний портрет усміхненої зеленохутрої єдиноріжки із гривною темнішого відтінку. Навпроти висів портрет немов би тієї ж кобили, тільки кольори хутра і гриви були навпаки.

— Вельвет? — гукнула я. — Каламіті? Є хто вдома? — Мій голос розійшовся луною по величному і порожньому коридору.

В кінці великого залу, у перехресті багатьох сходів, що розходилися, немов крила метелика, знаходилися дуже важливі на вигляд високі, склепінчасті подвійні двері з бюстами єдинорогів обабіч них. Мене не здивувало, що вони були замкнені.

Мене здивувало те, що щойно я почала зламувати замок, зі стелі опустилися дві енергомагічні турелі і почали по мені стріляти. Я одразу ж відчула вдячність за те, що мені повернули мою броньовану робу, коли я розвернулася і пірнула через перила найближчих сходів і підхопила себе левітацією, щойно опинилася за укриттям.

Я вирішила, що мені варто вважати себе щасливою, що моя роба не пробула в рожевому ставку настільки довго, щоб злитися з моїм тілом. І що мої хакерські і ремонтні інструменти також не позлипалися до купи або ще якось не попсувалися до непридатного стану. Навіть те, що ПіпБак приплавився до моєї ноги, вже було достатньо жорстоким ударом, хоча мені ніколи й не хотілося його знімати.

«Так, це дуже ускладнить мої відносини із Хоумідж», — піддразнила мене моя маленька поні. Я роздратовано цитьнула на неї і зосередилася на тому, щоб відкрити двері, перебуваючи у безпечному місці.

Замок виявився важким, але я сьогодні вже зустрічала важчий. Я побачила фіолетовий спалах наді мною і почула тріск — ці двері були захищені не тільки турелями. Якщо б я спробувала зробити це своєю вірною викруткою і шпилькою, я була б у поганому стані.

Клац. Так!

Я опустила себе на підлогу і зосередилася на фонтані. Сяйво моєї магії охопило воду в ньому. Я підняла її у повітря над собою,

використовуючи як щит, і галопом побігла назад по сходах. Енергомагічні турелі помітили мене і почали стріляти, кожний постріл випаровував частину мого щита із хмаринкою пари. Коли я пробігла крізь двері, решти води ледве б вистачило на те, щоб наповнити кошик для сміття.

Я була неймовірно вдячна за те, що всередині турелей не було. Натомість я опинилася, як я швидко зрозуміла, у кабінеті головних дослідників. Книжкові полиці, картотеки, столи для роботи з матрицями залять. Кімната була симетрично розташована відносно килимової доріжки із складним зоряним візерунком різних кольорів. Два доволі вражаючих столи стояли один навпроти одного, на стінах за ними висіли зображення тих самих зелених поні — цього разу не портрети, але ростові картини, які дозволили мені побачити їхні схожі кьютімарки: спіралі з магічних іскор, переплетені одна з одною. На обох столах стояли термінали, поряд з ними — таблички з іменами, написаними блискітками.

Гештальт і Мозаїка.

Обійшовши столи, я побачила вітрину зі зброєю і кілька коробок з набоями. Всередині вітрини була магічна плазмова гвинтівка і мультисамоцвітна енергетична рушниця. Остання нагадала мені зброю Год. Мені знадобилося менше хвилини, щоб зробити їх моїми. Мене спокушало піднятися нагору і розстріляти клятий динамік смерті. Я не була дуже вправною з енергомагічною зброєю, але була впевнена, що зблизька зможу підстрелити нерухому ціль.

Перейшовши до терміналу Мозаїк, я витягла свої інструменти і почала його зламувати. На щастя, насичена рожевим вода, що приліпила ПіпБак до мого тіла, не зашкодила його роботі. Стайня-Тех не клеїли дурня, коли створювали ПіпБаки; пристрій по витривалості був десь між Стілхувзом і жбаном душі.

*** **

— Вельвет? — спитала я, відчиняючи двері, які щойно відкрила. У кімнаті за ними була цілковита темрява, і мій голос розходився

далеким і дивним відлунням.

— Літлпіп? — із полегшенням відгукнувся слабкий голос із темряви.

Спалахнуло світло, яке освітило ріг Вельвет Ремеді, потім її очі, гриву і хвіст. Її вугільне хутро ніби зливалося із порожнечою навколо неї.

— Я тут. — Я засвітила власний ріг, підказуючи їй, де я. Вона хитко підвелася і швидко пішла до мене.

— Дякувати Богиням, — прошепотіла вона, дійшовши до мене і торкнувшись моєї щоки своєю. — Я... я була в цій пастці так довго. Одна. В цій пастці. — Вона сказала це двічі. Мені не треба було пояснень. Моя мила співоча птаха-подруга знову опинилася в клітці і сама. Вона тремтіла.

— Все гаразд, Вельвет. Мені... мені прикро, що я так довго тебе шукала.

— Що сталося? Де я? Що з Каламіті? З Паєлайт? Що сталося зі Стілхувзом? Він був поряд зі мною...

Я підняла копито до її писка, зупиняючи потік питань. Потім обійняла її. Мене не здивувало, як вона піддалася обіймам. Мене здивувало, як швидко вона опанувала себе, відсунувшись від мене.

— Дякую, Літлпіп, але інші зараз важливіше.

Я кивнула і почала розповідати. Завдяки терміналам Мозаїки і Гештальт я непогано розуміла, де всі знаходяться. Вельвет Ремеді опинилася у полоні однієї з кімнат випробування мегачар, яка займала весь цей поверх. Стілхувз був десь у лабораторіях магічних дослідів на два поверхи нижче. Каламіті був десь у підвалі, де знаходилися тюремні камери, охорона міністерства, сховище з підвищеним захистом і, як не дивно, кухня міністерства. Вхід Паєлайт до будинку не було зареєстровано. Або вона так і не потрапила всередину, або їхня система безпеки мала дірку розміром з фенікса.

У підвалі явно щось серйозно пішло не так. Всі системи безпеки були передані на термінали Мозаїки і Гештальт, і зв'язок з підвалом був відрізаний.

Єдиноріжки-близнята були головними дослідницями Міністерства Магічних Наук не лише у цьому відділенні, але у міністерстві в цілому. Як виявилось, вони регулярно залишалися за головних у кантерлотському відділенні, особливо коли Твайлайт Спаркл їздила до мейнкеттенського відділення. Наскільки я зрозуміла, коли почалася ізоляція, їх самих у міністерстві не було, але я змогла скасувати ізоляцію, одночасно запустивши команди з обох їхніх терміналів. Знову дякую тобі, телекінезе.

Коли я закінчила розповідати Вельвет Ремеді те, що знала, вона з цікавістю подивилася на мене.

— Чому ти не попросила Вордсворта прислати тобі всі наші речі?

Я блимнула. Потім ляпнула себе копитом по обличчю.

— Тому що я не розумна поні. — Ще нам доведеться знайти приміщення знезараження. От халепа, ставало все гірше і гірше.

— Ну так чому б тобі не збігати до нього і не спитати, доки ми не спустилися ще нижче?

О. Так, це буде легше, хіба ні?

*** **

Я відпустила все, що левітувала, окрім двох магічних зброй, і рвонула у лабораторію, смертельна статика кількох передавачів розривала мою голову і вбивала цвяхи в мій ріг. Це було повторенням того, що трапилося трьома поверхами вище, тільки цього разу я мала енергетичну рушницю. Я крутилася, шукаючи динаміки, радіо або скелети із передавачами, причепленими до їхніх громадянських моделей ПіпБаків.

ФВЗАШШТ!

Я вистрелила в огорнуту ПіпБаком ногу єдинорожого скелета. Близькодiючий розсіяний постріл магічної енергії перетворив кості і

передавач на шлак.

ФВЗАШШТ! ФВЗАШШТ!

Один постріл повністю схибив у радіо на столі, натомість влучивши у хімічний набір за три стола від нього, і спричинив вибух скла і кольорової пари. Другий розплавив радіо, знищивши його вбивчу трансляцію.

Та попри все — статика. Ще один. У мене в очах червоніло, я відчувала, як кров тече з вух. Гранати вибухали в моїй голові. Я помітила другий передавач і, піднявши мультисамоцвітну магічну рушницю, натиснула на гачок.

Нічого. Ця паскуда перезаряджалася.

Запанікувавши, я побігла у дальню частину лабораторії. Я втиснулася у куток і полегшено зітхнула, коли лещата, що здавлювали мій ріг та череп, зникли. Останній ярд кімнати був за межами небезпечної зони. Я підняла енергомагічну гвинтівку, обережно прицілилася і вистрілила. І продовжувала стріляти, двічі перезарядившись, доки нарешті не влучила у ту малу хуйню.

— Вже безпечно! — крикнула я. Вельвет Ремеді увійшла до лабораторії і почала її обшукувати, а я впала у кутку і чекала, доки головний біль ще послабшає. На Вельвет знову були її аптечки, і вона почала збирати медикаменти з аналогічних аптечок на одній зі стін.

— Тож... — Я хапнула ротом повітря. — Що саме ти намагалася зробити у тій аудиторії?

Вельвет заржала.

— Каламіті вже прочитав мені цю лекцію. — Вона левітувала пляшки і флакони з аптечки, потім зупинилася, діставши інжектор з кількома трубками. — Рейдж? Чого б це йому бути тут. Рейдж це зебр'ячий бойовий наркотик.

— Це не лекція, Вельвет. Я просто... Я хочу зрозуміти. Ти дуже нас перелякала.

— Це Каламіті теж сказав. Хоч і гучніше.

Я не була присутня при тій суперечці. Каламіті полетів вперед, кваплячись до Вельвет і Стілхувза після того, як обшукав кабінет Флаттершай. У них було достатньо часу, щоб посперечатися. Я загубилася в думках про міністерських кобил, і примудрилася заблукати серед кубіклів.

— Будь ласка, Вельвет, — зітхнула я, намагаючись, щоб мій голос був ласкавим навіть попри пульсацію в голові. Я витягла ще один шприц зі знеболювальним і вколола себе. Майже одразу пульсація притупилася до рівня, який можна було ігнорувати. Я хвилювалася, що ризикую серйозно підсісти на знеболювальне.

Вельвет, немов навмисне посилюючи хвилювання, левітувала бляшанку з Мінт-алками з останньої медичної шафки, перекинула її, так що пігулки посипалися на підлогу немов важкий сніг, і почала топтати їх на порох.

Вона обернулася до мене із роздратованим поглядом.

— Флаттершай була прямо там, Літлпіп. Вона стояла на тому самому місці, казала ті самі слова. Прямо на тій сцені Флаттершай намагалася зупинити війну, зупинити кровопролиття і жахи, які врешті зруйнували всю країну... — Її голос зірвався. — ... весь *світ*!

Вона відвернулася від мене.

— Ти не зрозумієш.

*** **

«Альфа Технології», — заявляв знак. Важкі металеві двері роз'їхалися, відкриваючи найбільш захищені лабораторії у Міністерстві Магічних Наук.

— Стілхувз!

Ми з Вельвет Ремеді рвонули всередину. Наш друг лежав на круглій платформі, оточений магічним щитом. Коли ми увійшли, він встав. Здається, я навіть почула тихе полегшене іржання.

Вельвет зупинилася перед щитом і роздивилася його, перш ніж спитати Стілхувза, чи він у порядку. Атака алікорнів дійсно вирубила

його, але він вже кілька годин як прийшов до тями. П'ять цілих три десятих години тому, як сказав Стілхувз, якому було більше нічого робити, окрім як дивитися на годинник на ІП. Навіть якщо його зброя могла б ліквідувати щити, вибухи у такому маленькому просторі розірвали б його самого. Розчленування не пережив би навіть Стілхувз.

Я знайшла термінал, який контролював магічне поле, і почала продиратися крізь його захист. Скоро я дивилася на систему управління безпекою лабораторії, а також на серію доповідей стосовно проектів.

Я вимкнула поле і посміхнулася Стілхувзу.

— З поверненням! — Вельвет Ремеді обійняла його, і хоч я знала, що він не зможе відчувати обіймів, але він все одно виглядав ніяково.

— Я збрала ще трохи медикаментів для твоєї аптечки, — дзвінко мовила вона, і він одразу ж перестав ніяковіти. Я всміхнулася і звернула увагу на екран терміналу, уважно читаючи доповіді, і почала я з тих, що були виділені у категорію «Привид».

Доповідь 347

Мозаїка (чи це була Гештальт?) сьогодні передала Альфі новий проект. Вочевидь, після трьох років суцільних невдач кобил з відділу створення залять, міністерська кобила вирішила покинути спроби розкласти зебр'ячу магію невидимості до вигляду заляття. Після нашого успіху зі СтелсБаком вона передала проект нам, із вказівкою розробити стійкий магічний пристрій, здатний на необмежену невидимість: нашу власну версію зебр'ячого плаща-невидимки.

Цей новий проект прийшов разом із втратою однієї з Табуна Альфа; хоча, як я розумію, це може полегшити нам справу. Офіційно мені відомо, що Бікер² було усунуто від роботи без зарплатні. Неофіційно ходять чутки, що Бікер зараз під слідством за прийняття «пожертвування» від когось з Міністерства Технологій в обмін на те, щоб ускладнити розробку енергомагічної зброї. Здається, кілька поні по сусідству більше зацікавлені у ринковій домінації «Залізної Підкови», ніж у користі для всіх поні Еквестрії.

Доповідь 397

Черговий день, чергова безглузда щодення доповідь, яку ніхто навіть не читає.

Вантаж із наркотиками нарешті прибув з Міністерства Моралі, на три тижні пізніше строку і у супроводі їхніх поні із рожевими валізами, які наполягли на тому, щоб спостерігати за використанням заборонених речовин. Я чула, що одна з магічних близнят сварилася з представниками Моралі (здавалося б, після всієї роботи, що ми вклали в талісмани для їхніх дурних повітряних куль, вони мали б бути більш схильними до співпраці!) Результат: хоч навіть вантаж в самій будівлі, нам доведеться чекати принаймні три дні, доки адміністрація розбереться з новими паперами, перш ніж нам нададуть доступ до наркотиків і ми нарешті зможемо почати наступний етап тестів нашого прототипу медичної аптечки сталевих рейнджерів.

Постійні спроби покращити дизайн і довготривалість СтелсБаків, здається, зайшли у глухий кут. МГ СтелсБак II став найбільш просунутим дизайном, на який ми спромоглися, скориставшись тими ж властивостями магічної перезарядки, які ми впровадили у деяких нових лінійках енергомагічної зброї, і тепер він працює в чотири рази довше нашої початкової розробки. Тим не менш, перезарядка займає кілька годин, і довготривалість досі далека від нашої мети.

Гештальт (чи це була Мозаїка?) сьогодні завітала до Альфи, щоб розглянути наш прогрес. Після пояснень стосовно наших труднощів вона порадила нам зайнятися новою гілкою експериментів: стелсовим костюмом, який буде використовувати масив з кількох СтелсБаків. Доки один СтелсБак надаватиме невидимість, інші можуть перезаряджатися.

Я передала її ідеї решті Табуну Альфа, і ми зайнялися початковими ескізами. Це виглядає багатообіцяючим.

Доповідь 444

Сьогодні в лабораторії Альфа був хороший день. Якщо точніше, хорошим він був через те, що ми не були на два поверхи вище. Кобила Міністерства Миру якось дізналася про ритуальні кімнати мегачарів, які розробляють поні з відділу розробки залять. Для такої тихої і приємної бабці, вона, вочевидь, стає справжнім жахом у гніві. І всі монети королівської скарбниці не варті того, щоб зітнутися з розлюченою міністерською кобилою.

Після місяця калібрування нового масиву костюм Кобили-Привида готовий для першого живого випробування. Разом із тестовими турелями я сьогодні принесла до офісу Вандер³. Гадаю, якщо Кобила-Привид зможе пройти повз мою кішку, то ми перемогли.

Твінкл⁴ і Дейбрейк⁵ сьогодні особливо різкі один з одним без видимої причини. Підозрюю, між цими двома жеребцями щось є. Якщо так, сподіваюся, вони не розголошуватимуть це. Особисто я вважаю, що вони були б гарною парою. Але правила щодо неуставних відносин існують не просто так, і мені не хотілося б втратити когось із них через те, що магичні близнята вирішать перевести їх на різні поверхи.

Доповідь 445

Вандер мала шалену популярність в офісі. Всі учасники Табуну Альфа зібралися навколо і просто балували її увагою. Дехто навіть наполягав, щоб я принесла її знову. Я спробую спитати магичних близнят. Може, вдасться прощтовхнути думку, що лабораторна кішка корисна для моралі.

На жаль, костюм Кобили-Привида виявився не настільки вражаючим. Він не тільки не пройшов «тест Вандер», а ще й, як ми помітили, тягнув енергію з усіх СтелсБаків, доки працював лише один з них. Останнє є проблемою технічної розробки, я не сумніваюся. Мене більше хвилює перше. Ми прогнали трьох членів Табуну Альфа через тест із самими лише СтелсБаками, і Вандер жодного з них не спіймала. Щось у костюмі чи, може, у масиві, якимось чином послаблює заляття невидимості.

На щастя, ми маємо час, щоб полагодити це до наступної перевірки. Ніхто тут на нас не звертає уваги із тим бардаком нагорі. Флаттершай, очевидно, пішла до Твайлайт Спаркл, і тепер магичні близнята зайняті прибиранням. Я не розумію, що за політика тут замішана, але розумію, що дві дюжини єдинорогів вже було звільнено, і це лише в перший день. Ще дюжина пішли самі, прийнявши пропозицію Міністерства Миру.

Я навіть чула плітки, що деякі з кімнат розберуть або перероблять під суто захисні заклання за вимогою Міністерства Миру. Але я цим пліткам анітрохи не вірю. Еквестрія не буде роззброюватися посеред війни. Особливо після того, як зебри минулого тижня випробували своє мегазаклання.

Доповідь 489

Завдяки Вандер ми нарешті зрозуміли одну з проблем, що переслідувала проект костюму Кобили-Привида. Вочевидь, магія зебрячих плащів розрахована на те, щоб зменшувати звук і запах. Під час розробки СтелсБака ми помітили відмінності в ефекті приглушення між зебрячими артефактами і нашими пристроями. Ми списали це як допустимі втрати, особливо тому, що ефект глушіння звуку у плащів був відносно слабким.

Але ми не врахували запахи. Зебр це явно турбувало більше, можливо, через безліч диких тварин, які, за чутками, мешкають у них на батьківщині (Черговий доказ того, що зебри від природи божевільні. Чи можете ви уявити життя в Еквестрії, якщо б тут було повно диких тварин?)

В той час, як оригінальний СтелсБак зберіг принаймні частину цього ефекту, МІ СтелсБак II його не має. А точніше, не має після першого використання. З досі неясних для нас причин цей елемент заклання відмовляється працювати після перезадки СтелсБака II.

Твінкл сьогодні бовкнув щось про те, що він з Дейбрейком збираються завести кішку. Я ніби мимохідь зауважила, що кішки

мають схильність розкривати те, що варто тримати у секреті. Сподіваюся, він зрозумів натяк.

Доповідь 512

Проект костюму Кобили-Привида сьогодні зазнав ще однієї перешкоди. Я здивована, як настільки простий задум може так опиратися практичному втіленню. Я провела весь останній місяць, вирішуючи проблему взаємного виснажування, а потім дізналася, що новий масив не може пройти випробування на стійкість. Костюм Кобили-Привида нічого не вартий, якщо він не здатен підтримувати невидимість після падіння з висоти одного ярду.

Деякі дослідники з Табуну Альфа почали називати це Проект Розчарування. Накопичуються інші проекти, і я знаю, що буду змушена зняти більшість моїх поні з цього проекту і знизити його пріоритет, доки стан справ не покращиться.

На щастя, Ґештальт і Мозаїка сьогодні не в Кантерлоті, вони мають зустрітися з Твайлайт Спаркл на території нового об'єкту у Розкішній долині. Відверто кажучи, мені легше дихається, коли їх тут нема. Особисто я вважаю магічних близнят трохи моторошними, особливо те, як вони закінчують речення одна одною. Невже нікого більше від цього не трусить? Ніби Мозаїка і Ґештальт знають напевне, про що думає інша сестра — ніби вони не близнята, а одна кобила у двох тілах.

Гаразд, не варто більше читати «Привиди, Перевертні і Потворні істоти» в обідню перерву.

Доповідь 550

Твайлайт Спаркл сьогодні несподівано завітала до лабораторії Альфа. Мене пройняла тривога, коли вона спитала про стан проекту костюму Кобили-Привида. Вона, вочевидь, сподівалася, що ми просунулися значно далі, і хотіла привести Реріті, кобилу Міністерства Іміджу (якого хріна?), для консультації стосовно естетичного дизайну костюму. Ну серйозно, костюм же має бути невидимим. Кого хвилює, як він виглядатиме?

Твайлайт Спаркл попросила мене змиритися з цією неприємністю і надати Реріті нашу повну увагу і повагу. Пізніше Дейбрейк висловив здогадку, що Твайлайт Спаркл шукає спосіб підбадьорити свою подругу, і потім додав, що Реріті нібито була швачкою. Відверто кажучи, я гадки не маю, як скидання додаткової роботи на когось на такій посаді, особливо марної роботи, може підбадьорити поні. З іншого боку, думка про те, що одна з міністерських кобил може страждати на стресовий розлад воєнного часу, жахає, тому я сказала Дейбрейку бути обережніше з висловленням таких думок.

І хоча Твайлайт Спаркл була розчарована нашим прогресом по цьому конкретному проекту, вона принаймні поставилася до цього з розумінням. І вона була значно більш задоволена іншими нашими проектами, наприклад, мультисамоцвітним бойовим сідлом важкої піхоти. Лабораторія Альфа продовжує демонструвати неабиякі успіхи в інших проектах, тож я не думаю, що нам загрожують якісь серйозні наслідки.

Вона, тим не менш, спитала, чи не могли б я виділити когось із наших поні на допомогу відділу створення закладів нагорі. Вони, вочевидь, досліджують якесь «Закляття Обходу», і досягли точки, де їм потрібен свіжий розум. Я сказала, що зв'яжуся з нею з цього приводу пізніше. Завтра я побалакаю з Дейбрейком і Твінклем. Я б хотіла залишити їх обох, адже вони чудові члени Табуна Альфа. Але якщо доведеться втратити одного з них, то краще зробити це так.

Я припинила проглядати доповіді. Тільки у категорії «Привид» їх було ще кілька дюжин, і півдюжини в інших категоріях. Я підвелася і почала обшукувати лабораторію, відчиняючи замкнені контейнери і шафки з інструментами.

О, Каламіті пожалкує, що упустив це. Тут були такі інструменти, про призначення яких я і здогадатися не могла. Я перевірила, впевнюючись, що Вельвет Ремеді досі зайнята Стілхувзом, вирішила, що це не буде «відволіканням», якщо вже мені все одно доводиться чекати, потім витягла левітацією речову торбу з-під одного зі столів.

Відкривши її і витрусивши з неї переноску для котів, я почала навмання скидати інструменти і обладнання до торби.

— Готова йти, Літлпіп? — гукнула Вельвет Ремеді.

— Одну хвилинку, — відгукнулася я, перериваючи свої збори. Але залишався ще один контейнер, який я збиралася обшукати, перш ніж спускатися до підвалу — той, у якому я помітила прототип костюму Кобили-Привида. Або, принаймні, його частини. Проект явно так і не завершили, і покинули посеред повної реконструкції. Тепер, порпаючись у контейнері, я знайшла те, що було варто взяти: один МГ СтелсБак II.

*** **

Стілхувз із гарчанням розчинив двері ліфту, і ми втрюх подивилися у темну шахту. Деся на півдорозі донизу шахту горизонтально перетинало синє енергетичне поле, блокуючи шлях вниз. Я зітхнула, анітрохи не здивована. Ми вже пробували спуститися до підвалу по сходах, але там металеві двері намертво перекрили прохід. Весь підвал був міцно зачинений. Єдиним способом потрапити туди була б телепортація міністерської системи безпеки, і ще довелося б знайти вихід.

— Гляньте на троси, — прошепотіла Вельвет. — Вони проходять просто крізь щит.

Я кивнула. Я розуміла, що щит просто замкнувся навколо них, хоча було трохи дивно, що він їх не перерізав.

— Що думаєш?

— Закляття обходу, — відповіла вона.

— Для тросів?

— Для всього ліфту, — припустила вона. — Я знаю, що це не дуже вірогідно, але...

Стілхувз недовірливо заржав:

— Ти вважаєш, що вони поставили у ліфтовій шахті захисний бар'єр, крізь який може проходити *ліфт*?

Я замислено прикусила нижню губу.

— Власне, це не так безглуздо, як звучить. Ліфт був би запрограмований спуститися вниз, коли підвал буде ізолюваний, але вони б не захотіли залишити когось там у пастці, тому вони поставили бар'єр, який має пропустити ліфт. Таким чином бар'єр можна активувати миттєво, в той час як ліфт матиме час випустити пасажирів на верхніх поверхах. — Все це було висмоктане з копита, але у цьому було хоч трохи сенсу. — Щойно ліфт опуститься вниз, живлення всієї системи вимикається, і ліфт залишається в такому положенні.

— Тож яка нам з цього користь? — спитав Стілхувз.

Вельвет практично промуркотіла:

— Вони не розраховували на Літлпіп, чи не так? — Я розуміла, на що вона натякає. Левітувати ліфт до нас, нагору, сісти у нього і спуститися вниз. Лише одна проблема.

— Мені потрібні схеми механічної системи ліфта, — сказала я їм.

Вельвет із подивом подивилася на мене.

— Навіщо?

— Блокувальний механізм знаходиться внизу, і мені його не видно.
— Вона продовжувала дивитися на мене з нерозумінням. Я зітхнула.
— Слухай, я маю знати, що я роблю, перш ніж я зможу це зробити.

Я подивилася на них. Звичайно ж вони не розуміли. Стілхувз взагалі не мав жодного уявлення про магію, а левітаційна магія Вельвет Ремеді була відносно дитячою.

— Це з тієї ж причини, з якої я можу телекінезом натиснути на гачок зброї або вимкнути живлення турелі, навіть якщо я їх не бачу, але не можу за допомогою своєї магії стиснути чиєсь серце або наосліп зібрати гвинтівку. Якщо я не бачу, що я роблю, я мушу достатньо

точно уявляти це, або магія не проявиться, — пояснила я, сподіваючись, що це не прозвучало зверхньо.

— Мені принаймні треба з чогось почати. Як із зоряним поріддям. Доки Паєлайт не підпалила його, мені було ні з чого починати. У цьому випадку, оскільки я не маю жодної гадки, що за блокувальні механізми я не бачу, мені потрібні схеми.

Вельвет Ремеді і Стілхувз разом кивнули.

— Зараз буде схема ліфту.

*** **

— О Богині, — проскиглила Вельвет Ремеді. — Літлпіп!

Я вивчала на своєму ПіпБаку схеми ліфту, які знайшов Стілхувз. Вельвет Ремеді спостерігала за мною, і я зрозуміла, що вона щойно побачила.

Я подивилася на неї, потім відвела погляд і кивнула. Мені не було чого казати.

Стілхувз заржав. Я підняла копито, показуючи, щоб він нічого не казав. Я не знала, чи було б це щось у дусі «я ж казав», або ж обтяжене провиною вибачення, але я сумнівалася, що можу витримати жоден з варіантів. Я його врятувала. Це коштувало мені частини моєї поняності. Що зроблено, те зроблено. Не можу сказати, що я про це не жалкувала, але можу сказати, що я б зробила це знову, навіть знаючи про наслідки.

— Серйозно, — сказала я, відчуваючи клубок у горлі. — Це не так і погано. Я вже практично не відчуваю свербіння.

Я перемістила свою увагу на шахту і ліфт вниз. Зосередившись, я простягнула свою магію вниз, намагаючись проявити її з іншого боку щита. Це був доволі новий фокус, але не було причин для невдачі. Я згадала супер-алікорна з Філлідельфійського кратера, чий щит був настільки потужним, що я не могла проявити крізь нього свою магію. Цей щит був дрібницею в порівнянні з тим. Я подумала про те, як

Вельвет Ремеді начаклувала своє анестетичне заляття всередині алікорнячого щита.

Я зможу це зробити.

Я була задоволена, побачивши, як сяйво моєї магії огортає кабінку ліфту. Я зосередилася на товстих, але простих фіксаторах внизу, і викручувала гвинти, що тримали їх, доки не почула, як вони розвалилися.

Зосередившись, я повільно піднімала кабінку ліфту, тягнучи її до енергетичного щита. Я затримала дихання, коли верхівка кабінки дійшла до поля синього світла. Момент істини. Чи була Вельвет права?

Кабінка продовжувала підніматися, вона прослизнула крізь поле, немов воно було просто водяною плівкою. Я вдячно видихнула. Через кілька секунд вона висіла перед нами. Я із торохтінням відсунула ґратки кабінки.

— Поні та понове, — проголосила я, вклоняючись, — ваша колісниця чекає!

*** **

Я левітувала кабінку ліфта до підвалу, але їхали в ній лише я і Вельвет Ремеді.

Ми втрюх саме увійшли до ліфту, коли зрозуміли проблему. Із додатковим об'ємом Стілхувза там ледве вистачало місця нам трьом. Ще й Каламіті ми туди б ніяк не запхнули. І маневрувати, як зауважив Стілхувз, не змогли б, якщо б внизу на нас чекали турелі.

Натомість ми залишили нашого вигнанця Сталевих рейнджерів на варті із пакунками Каламіті, речовою торбою і більшістю нашої зброї. Каламіті просто доведеться почекати, перш ніж знову надягти своє бойове сідло.

Я нетерпляче цокала копитами. Я дивилася на підлогу ліфту. Нарешті я спитала Вельвет:

— Літл Макінтош?

Вельвет Ремеді просичала:

— Неправильне питання. — Я була налякана різкістю в її голосі. — Ти мала спитати про Паєлайт!

О. Я відчула укол провини.

— Паєлайт зараз не в будівлі, якщо вірити системі безпеки. Вона не потрапила... — Я затнулася, відчувши важкість, від якої похололо серце і зупинилося дихання. Кабінка ліфту різко припинила рух, а мої очі розширилися. Якщо Паєлайт так і не потрапила всередину, це означало, що вона досі в рожевому. Ціла ніч у Хмарі означала смерть.

— Я попросила її принести наші речі, коли тягнула Стілхувза всередину, — похмуро сказала Вельвет. — Але мене магією кинуло у ту в'язницю... ту кімнату... перш ніж я встигла підперти двері відкритими для неї.

Вельвет дивилася на мене із серцекраючим виразом обличчя.

— Я можу уявити, що вона збрала Літл Макінтош і всю твою дорогоцінну зброю, десь їх склала, потім сіла біля входу і стала мене чекати. — Я скривилася, стогін стиснув мені горло. Але Вельвет похитала головою.

— Паєлайт розумна птаха. Вона вміє виживати. Я маю вірити, що вона не буде чекати занадто довго. Що вона вилетить з Хмари, з Кантерлоту. Може, полетить у Гліфмарк, до Ксеніт. — Вона відвернулася, але я побачила, як краплини впали з її очей, залишивши вологі плями на підлозі. — Тільки б Рожева Хмара не погустішала занадто швидко. Тільки б її не підловили зненацька. Я маю в це вірити.

Говорячи з упевненістю, якої насправді не мала, я запевнила її в тому, що вона права.

Я знову понесла ліфт униз.

*** **

«Говори, де він!» — пролунав кобилячий голос, роздираючи мій мозок.

Мої вуха нашорошилися.

Дзень.

«НІ!» — пролунав у моїй голові другий голос, схожий на Тріксі.

Повітря навколо нас мерехтіло. Моїм легеням було важко дихати.

Дзень-дзень.

«ЗНІМИ З НАС КАЙДАНИ! ТВОЯ БОГИНЯ ВИМАГАЄ ЦЬОГО!»

Ми з Вельвет Ремеді повзли по вкритій плиткою підлозі підвалу, відсуваючи перекинуті коробки з зерном і розбиті тарілки, розкидані кухонні ножі і діряві пачки з мукою. Спочатку нам доводилося пригинатися, щоб бути непомітними. Але тепер ми робили це просто для того, щоб дихати.

«Ні. Якщо я зніму з нас кайдани, ти вб'єш нас обох.»

«ТИ ВЖЕ НАМАГАЄШСЯ МЕНЕ ВБИТИ. КРАЩЕ НАМ ОБОМ ЗАГИНУТИ!»

Дзень-дзень-дзень.

Я закашляла, мої змучені легені вимагали повітря. Звук був високим і напруженим, зовсім не схожим на кашель поні, і це мене непокоїло. Я знову кахикнула, і Вельвет Ремеді зробила те ж саме, її кахикання більше було схоже на пискучу іграшку для немовляти, ніж на звуки, які мали виходити з горла Вельвет.

Ми завмерли, сторожко нашорошивши вуха, і молилися, щоб інші присутні у кухні нас не почули.

«Ми мусимо влаштувати вечірку! Наша Богиня вимагає цього!»

Алікорниця нас не почула. Вона була занадто зайнята суперечкою з... наскільки я розуміла... з самою собою.

Я дійшла до кінця стійки і обережно визирнула з-за неї. Зелена алікорниця була оплутана важкими ланцюгами, які приковували її до щільної купи труб на стелі. Вона стояла, несамовито озираючись навколо, шукаючи щось, її погляд був наляканим, але розумним.

Раптово її поведінка змінилася, її розлючений погляд скерувався вперед, а обличчя викривилося від гніву. Вона смикнулася, тягнучи ланцюги, що тримали її. *Дзень-дзень-дзень!*

«Я ТВОЯ БОГИНЯ!» — лютував голос, схожий на Тріксі. Це був не справжній голос Богині, а якась дивна, бліда імітація, що відлунювала в моїй голові. Я зрозуміла, що її рот не ворухиться. Все, що я чула, було в моїй голові. Абсолютно все.

Але як це можливо? Рожева Хмара заважала телепатії алікорнів. Я була впевнена у цьому. Вона відрізала їх від їхньої Богині, дозволяючи їм повернути собі трохи індивідуальності. У кухні хоч і було повно якогось газу, та це була не Рожева Хмара. Але Рожева Хмара була повсюди навколо цієї будівлі.

Я ще думала про це, а мій погляд перейшов на бік алікорниці і прикипів до нього. У алікорниці була кьютімарка! Вона виглядала дивно, ніби зірковий серпанок, але я не була впевнена. Сам факт того, що алікорниця її мала, похитнув мої переконання. Боки алікорниці затремтіли від зусиль, коли вона знову смикнулася, туго натягнувши ланцюги, що тримали її.

Я прослїдила за її поглядом. Здавалося, вона намагається дістатися до духовок.

«Я ДОПОМАГАЛА ТОБІ! Я БУЛА З ТОБОЮ, КОЛИ ВОНА МОВЧАЛА. Я ШЕПОТІЛА ТОБІ, КОЛИ ТИ НЕ МОГЛА ВИТРИМАТИ ТИШУ В СВОЇЙ ГОЛОВІ. Я ДОГЛЯДАЛА ЗА ТОБОЮ. Я! НЕ ВОНА! — просторікував її голос не-Тріксі. — А ТИ МЕНЕ ЗРАДИЛА! Я ВБ'Ю ТЕБЕ ЗА ЦЕ!»

Без Богині, як я припускала, алікорни були відрізані від їхнього загального покладу магії. У них залишилася тільки їхня вроджена магія, алікорнячий щит, і, може, ще одне-два закляття. Мені доведеться переглянути цю теорію.

Або ні. Фіолетові алікорни телепортуються. Сині стають невидимими. Зелені роблять оту дивну штуку, коли вони стають неначе статуї. Але що як це лише частина більшого дару? Зелені алікорни

були телепатами! Навіть відрізані від Богині, вони все одно мали свій дар. Може, навіть Богиня сама його в них позичила.

Я відчула, як Вельвет Ремеді прослизнула повз мене вперед. Я знову подивилася на алікорна.

«Це була наша місія». — Перший голос повернувся. Алікорниця припинила смикатися і продовжила свої пошуки. Я знову завмерла, коли вона подивилася просто повз мене і не помітила мене. Алікорниця демонструвала неуважність рівня рейдерів.

«Ми так близько. Тепер я не зазнаю невдачі!»! — Я дивилася на її писок, але її вуста так і не ворухнулися. Вся ця суперечка відбувалася в її голові... і поширювалася у наші.

Потім я побачила щось, що мене похитнуло. Кьютімарка алікорниці розтанула, нагадавши мені про кобилку з мого класу у Другій Стайні, яка намагалася вмовити свого батька викликати її кьютімарку раніше за допомогою магії. Щоразу з'являлася нова мітка, але одразу ж згасала, так само, як ця.

От тільки кьютімарка алікорна не просто зникла. Кьютімарка у вигляді колби з булькаючою зеленою рідиною замінила її. Нова кьютімарка алікорниці викликала у мене відчуття дежа вю. Я вже бачила її.

За мить поведінка алікорниці знову змінилася, кьютімарка з булькаючою колбою зникла, і зоряний серпанок повернувся на своє місце.

«НАВІЩО? НАВІЩО ПОВЕРТАТИСЯ ДО НЕЇ? Я КРАЩЕ. Я ТУТ ТІЛЬКИ ДЛЯ ТЕБЕ. ЗАВЖДИ.»

Дзень-дзень-дзень-дзень-дзень!

Я почала відповзати, вражена і трохи налякана тим, що побачила. Кьютімарка є невід'ємною частиною тебе, символом твого особливого таланту. Як вона може так змінюватися? Навіть у депресії, навіть у найгіршому стані, ти все одно залишаєшся собою. Кьютімарка ніколи тебе не покидає.

«І МАГІЄЮ Я ТЕЖ ВОЛОДІЮ КРАЩЕ! ВОНА КАЗАЛА, ЩО ЦЕ НЕМОЖЛИВО. “НІЯКИХ ДРІБНИХ ГРИЗУНІВ”, — КАЗАЛА ВОНА. АЛЕ Я ЦЕ ЗРОБИЛА! ЦЕ Я ЗНАЙШЛА ЗАКЛЯТТЯ! Я НАЧАКЛУВАЛА ЙОГО, ДОКИ ТИ СКИГЛИЛА У КУТКУ...»

*** **

Каламіті згорнувся у дальньому кутку маленької камери, за магічним щитом і замкненими ґратами. Мені довелося затримати дихання, доки я зламувала термінал охорони, який вимикав щит. Навіть на висоті ярду дихати було неможливо.

Щоб розколоти комп'ютер, мені знадобилося кілька спроб. Було важко зосередитися, особливо коли телепатична суперечка алікорниці транлювалася безупинно в мою голову.

Щойно щит зник, ми з Вельвет поповзли до камери. Вельвет простягнула копита поміж ґратами, торкнувшись його копит, коли він підсунувся ближче.

— Ні! — пискнув він, побачивши, як я розглядаю замок.

Я завмерла, не від його попередження, а від високого, писклявого голосу, що вийшов з його рота.

— Водень, — пискляво попередив він. — У повітрі його повно. Одна іскра від твоєї зброї або рога, і нас усіх підсмажить.

Я ніби слухала якесь мале лісове звірятко. Тільки миліше і дурнуватіше. Я пирхнула, намагаючись стримати сміх. Я намагалася відволікти себе серйозністю нашої ситуації. «Здавалося б, — казав запис на терміналі, — після всієї роботи, що ми вклали в талісмани для їхніх дурних повітряних куль, вони мали б бути більш схильними до співпраці.» Міністерство Магії створило водневі талісмани для Міністерства Моралі. Один з них, мабуть, знаходився тут, внизу, у сховищі з підвищеним захистом. І він був активований.

Але якщо я не можу використати магію або зброю, тоді як мені відкрити камеру Каламіті?

— Краще зміркуй щось швидше, Лі'лпіп, — наполог голос лісового звірятка з боку Каламіті. — Ще година, і тут стане неможливо дихати. Гадаю, на це пішло так багато часу лише тому, же це місце здоровенне.

Я прикрила рота обома копитами, в очах у мене стояли сльози.

— Я чув, же тут внизу має бути якийсь ангар, — пискляво додав він.

Все. Я більше не могла стримуватися. Попри ускладнене дихання, я сміялася так сильно, що аж каталася по підлозі. Від високих звуків мого сміху мені хотілося реготати ще сильніше.

— Ага, регочи, чому ні? — Каламіті сердито подивився на мене. Тепер сміялася навіть Вельвет. — Але може хтось із вас дістане клятого ключа і звільнить мене звідси? Закім я не звар'ював від цієї алікорниці? — Він був сміховинний. Я гупала копитом по підлозі, вмираючи від сміху.

— Спочатку заспівай що-небудь, — запропонувала Вельвет Ремеді, її голос був ще вище. Каламіті фиркнув.

*** **

— Дуже дякую, — сказав Каламіті, засовуючи щось рожеве у свою торбу. Я блимнула, зрозумівши, що він навіть у таких умовах примудрився щось поцупити.

— А тепер ходімо звідси, закім та божевільна пані внизу не підірвала цей будинок, — квапливо запропонував Каламіті, натягаючи своє бойове сидло, його голос вже був майже нормальним.

Вельвет Ремеді нервово подивилася на пусту шахту ліфту.

— Я... я хотіла б мати можливість допомогти їй, — тихо сказала вона.

— Шо? Допомогти божевільній алікорниці? Чому?

Вельвет Ремеді суворо подивилася на Каламіті.

— Вона явно страждає. Ти можеш уявити, як воно, мати собі постійну супутницю у голові, а потім раптово її втратити? Я бачила її

кьютімарки...

— Марки? — перепитав Каламіті. — У множині?

Вельвет кивнула.

— Одна з них була у однієї з поні на відео, що показувала нам Богиня. Я вважаю, що ця алікорниця була однією з перших. Богиня була в її розумі сотні років. — Вельвет знову озирнулася на ліфт. — Потім... потрапити сюди і раптово це втратити? Нічого дивного, що у неї психічна травма. Я здивована, що у інших її нема.

Каламіті підняв брови.

— Тож Рожева Хмара робить алікорнів божевільними? Тоді без питань. Ми маємо потрапити до палацу.

— Що?

— Поясню пізніше. Ходімо звідси. — Через кілька хвилин ми галопом бігли по фойє.

Важко дихаючи, я зупинилася і подивилася назовні, на стіну Рожевої Хмари. Вона поки що не була смертельно щільною, не настільки, як місця, де вона накопичилася, але вона була достатньо поганою, щоб відфільтровувати більшу частину світла. Світанок вже настав, а здавалося, що був присмерк.

— Може, ти могла б що-небудь сказати? — поцікавилася я, побачивши, як збентежено починає виглядати Вельвет. Паєлайт ніде не було видно, що, мабуть, було на краще, та тим не менш, це підсилювало її тривогу.

Мила єдиноріжка похитала головою, її біла грива з кольоровими смужками смикнулася у повітрі.

— Ні, Літліп. Зараз єдиний спосіб допомогти бідолазі це роки терапії, — сказала вона, сумно дивлячись на мене. — Справжню психологічну травму неможливо вилікувати супер-відновлювальним зіллям або швидкою розмовою з гарних слів і психологічної балаканини.

— Я був правий, — заявив Каламіті. — Неприємно говорити, же я вам казав... нє, після того співу я навіть радий сказати, же я вам казав. — Він приземлився біля парадного входу до Міністерства Магічних Наук і подивився на нас. — Тому... Я ж вам казав!

— Що казав? — ввічливо спитала Вельвет, доки ми підходили до нього.

— Який спів? — запитав Стілхувз. Я помітила, що знову хіхікаю.

Каламіті заржав, закотивши очі.

— Мегазакляття зебр. Воно досі працює... в якомусь сенсі.

Я припинила хихотіти.

— Де воно?

— Як це «в якомусь сенсі»? — спитала Вельвет.

— Нам варто покинути цю будівлю, — нагадав нам Стілхувз.

Каламіті кивнув йому.

— Так. Розкажу вам, коли дійдемо до наступних дверей. — Був ранок. Ми втратили значну частину доби, а Рожева Хмара загусне настільки, що нам краще подорожувати невеличкими порціями. Наступні двері до Міністерства Технологій, звідти — до Міністерства Іміджу. І, нарешті, звідти — до Міністерства Крутості. Сподіваюся, решта міністерських будівель буде більше схожа на Міністерство Миру, ніж на це.

Ми відчинили двері і влетіли у Рожеву Хмару.

Бігти нам було не більше кварталу. Я була впевнена, що ми легко подолаємо цю відстань. Не відволікаючись.

— Дивіться! — крикнула Вельвет, вказуючи на один зі сміттєвих баків поряд із будинком. На ньому була пляма, схожа на полум'я. Я подумки застогнала, закотила очі і пішла до нього. Каламіті був швидше, і вже відкрив його, коли я підійшла туди.

Всередині була наша зброя і речі. Паєлайт склала їх у бак і помітила його. Пташиним лайном. Не бажаючи випадково щось

залишити, я левітувала вміст баку і понесла за нами, разом із сміттям.

Алікорни з піднятими щитами налетіли на нас, коли ми не пройшли ще й півдороги. Стілхувз обернувся і відкрив вогонь. Але Грім Спітфайр був десь серед купи гнилого сміття, що летіла за мною, і ніщо з тієї зброї, що була в нас наготові, не могло пробити ці щити.

Тому ми, важко дихаючи, щодуху побігли галопом до дверей Міністерства Технологій. Двері були скляними; весь фасад міністерства був скляною матрицею прозорих панелей, що здіймалися на висоту трьох поверхів. Решта будівлі була елегантно простою — велична, функціональна, із майже мужньою витонченістю. Король на шахівниці. Я сподівалася, що скло було якимсь чином посилене. Інакше алікорни його просто винесуть.

Сходи до міністерської будівлі були завалені скелетами давно мертвих поні. Я пробігла повз єдинорога, копита якого занурилися у бетонні сходи, і перестрибнула тіло молодшої кобили, чиї кістки набули рис малюнку сукні, яка була на ній в день Рожевої Хмари.

Я помітила купу скелетів, що вкривали мармурову підлогу всередині великого фойє міністерства, але не думала про них, доки не відчинила телекінезом скляні двері і не влетіла у потоп статички. Я закричала, коли свіжа, але знайома агонія почала пронизувати мій мозок. Я захиталася і обернулася до виходу, лише щоб побачити, як мої друзі забігли до кімнати і всі, крім Стілхувза, попадали на підлогу. Алікорни приземлилися зовні, зачинили двері і просто стояли, притримуючи їх своїми щитами.

Нас загнали у пастку!

Впустивши сміття, що несла, на скелети кількох мертвих поні, я озиралася навколо, несамовито шукаючи. Майже одразу я помітила три, і, ще не встигнувши достатньо зосередитися, щоб підняти зброю, ще два.

— Їх... дюжини! — заверещала Вельвет Ремеді, стискаючи голову, кров текла з її вух та очей. Простягнувши свою магію, я спробувала

охопити всі скелети, збираючись кинути весь вміст кімнати до одного з мезонінів нагорі. Болісні тортури шматували мій ріг, затьмарюючи зір.

Я почула, як голос звідкись крикнув:

— Вимкніть їх!

Потім, вдруге за півдоби, я втратила свідомість.

*** **

<=====ooO **Куля з Зіркою** Ooo=====>

Я була замкнена, здається, в найдовшому, найнуднішому спогаді. Моя носійка гортала ділові папери: договір про нерозголошення, згода на перевірку на наркотики і лояльність, згода із можливим примусовим переселенням, і таке інше. На кожному листі була емблема у вигляді великої зірки у колі менших, в оточенні крил і рога. Кожний мав офіційний заголовок Міністерства Магічних Наук.

Моя носійка або вміла швидко читати, або взагалі не дуже вчитувалася. Час від часу вона підводила очі, боязко кидаючи погляд на знудьговану кобилу, яка сиділа за столом навпроти неї, або на двері біля столу. Коли вона вперше це зробила, я зрозуміла, що знаю, де ми знаходимося, з незвичайного дизайну дверей і вишуканого освітлення. Це була вежа Тенпоні. Втім, моя носійка ніколи не відводила погляд надовго, одразу ж повертаючись до планшету, повного паперів.

Час від часу вона левітувала перо, занурювала його у чорнила і підписувала своє ім'я.

Тріксі.

Ми, Тріксі і я, підвели погляд, коли двері відчинилися і з них вийшла усміхнена Твайлайт Спаркл.

— Тріксі, я дуже рада, що ти змогла приїхати!

— Я... Я нізащо б не впустила таку можливість. — Ми швидко підписали останню сторінку і левітували планшет до кобили за столом, яка зараз сиділа так прямо, як сидять тільки поні, які саме розслаблялися, коли увійшло начальство.

— Заходь, будь ласка, — сказала Твайлайт Спаркл, відступаючи вбік. Повільно, ледве не сором'язливо, Тріксі пройшла у двері.

Всередині був гарний офіс, зовсім не хвалькуватий, здебільшого заповнений полицями з книжками та різними дрібницями, магічними або особистими. Доки очі Тріксі оглядали кімнату, я помітила банку з кількома тендітними шкарлупками, лавандовими з фіолетовими цятками, що плавали у зберігаючій рідині. Банка була підписана «Спайкове яйце».

Твайлайт Спаркл увійшла за нами, зачинила двері і пішла до крісла за своїм столом. Вона оглянула свій стіл із легким незадоволенням і, вочевидь, вирішивши, що він виглядав занадто формально, знову вийшла з-за столу і сіла на підлогову подушку, запропонувавши ще одну Тріксі.

— Пані Спаркл... — почала Тріксі. Я відчувала її знервованість.

— Будь ласка, називай мене Твайлайт, — посміхнулася вона. — Тож розкажи, працювала останнім часом над якимись новими фокусами?

Я відчула, як моя носійка на мить затнулася, потім випрямилася і глибоко вдихнула. Гордим голосом вона похвалилася:

— О так! Власне, зовсім недавно я винайшла закляття невидимості! Хочеш побачити?

Твайлайт Спаркл блимнула.

— Ти. Винайшла. Закляття невидимості?

— Саме так! Чи знаєш ти іншого єдинорога, здатного на таке? — Я відчула приплив магії, коли моя носійка начаклювала закляття. Твайлайт Спаркл роззявила рота.

— Ти... Тріксі, ти дійсно невидима! — Твайлайт помацала нас копитом, упевнюючись, що ми дійсно на місці і не телепортувалися звідси. — Це... дивовижно!

Я відчула, як закляття послабшало, а потім розвіялося. Воно явно не було довготривалим. Втім, Тріксі випрямилася і широко

посміхнулася.

— Бачиш? Хіба я не Велика і Могутні Тріксі, як і раніше?

Твайлайт пильно дивилася на неї. Йшли секунди, я відчувала краплини поту на лобі моєї носійки.

— І ти винайшла це закляття сама?

— Ну так! Я... — Раптом Тріксі ніби здулася. — Ні. — Вона вперлася поглядом у підлогу, длубаючи її копитом. — Тобто так, я створила закляття. Але лише після того, як здобула один з цих нових СтелсБаків і розібралася, як самій начаклувати таке закляття.

Вираз обличчя Твайлайт пом'якшав.

— Дякую за відвертість.

Тріксі кивнула.

— Я... сама знайду вихід.

— Ні! — швидко сказала Твайлайт. — Ні... все гаразд. Я все одно *насправді* вражена. Ці СтелсБаки створило моє міністерство...

Тріксі скривилася.

— ... і ми розробили їх на основі реверс-інженірінгу зебрячої магії. Але жоден з моїх єдинорогів не зміг відтворити цю магію у формі закляття. У мене в Кантерлоті цілий відділ кілька років безуспішно намагався зробити те, що вдалося тобі.

Тріксі знову із подивом підвела погляд. Я відчула печіння в її очах. Вона стримувала сльози.

— Те, що ти зробила, просто неймовірно. Ти *маєш* пишатися. І не хвилюйся. Роботу ти вже отримала. — Твайлайт Спаркл посміхнулася. — Якщо ти, звичайно, досі її бажаєш. Сподіваюся, все це не відштовхнуло тебе.

— О ні! Зовсім ні, — квапливо сказала Тріксі. — Я дійсно бажаю працювати на міністерство, *твоє* міністерство. — Потім тихішим голосом додала: — І мені потрібна ця робота.

— О Богині. — Очі Твайлайт розширилися. — Тріксі, що сталося?

— Ну... Ти знаєш... — Вона зітхнула. — Після Понівіля справи у мене йшли погано. Я втратила дім. Пішли чутки про те, як ти перемогла Малу Ведмедицю, і як я... — Вона похитала головою. — Я була посміховиськом, от тільки занадто пихатим і сліпим, щоб це побачити. Мої виступи стали викликати глузування замість оплесків. А потім поні взагалі перестали приходити. Гроші закінчилися. Ніхто не хотів наймати «Велику і Могутню Тріксі». Мені доводилося займатися... неприємними роботами...

Тріксі відвела погляд.

— Власне, стало трохи краще, коли почалася війна. Поні перестали зважати на мою репутацію. Це було достатньо давно, і у них з'явилися нові об'єкти для ненависті.

— Ох... Тріксі, я й не знала.

Тріксі подивилася на занепокоєне обличчя Твайлайт, потім на підлогу.

— Відверто кажучи, я здивована, що ти бажаєш, щоб я працювала тут.

Твайлайт посміхнулася.

— Ну, я запам'ятала тебе, як вмілу і обдаровану єдиноріжку із вражаючим репертуаром заклять. І я рада, що ти з нами. Я маю новий проект, і мені потрібні добровольці. — Вона зупинилася. — Лише одна річ. Тобі доведеться дозволити нам записати один з твоїх спогадів.

Очі Тріксі розширилися.

— Ти... ти хочеш побачити мої спогади?

Твайлайт Спаркл похитала головою.

— Лише один. І спогад про цю зустріч цілком підійде.

Тріксі дивилася з підозрою.

— Про цю? Ну... тоді це не так погано. Але... навіщо?

— Ця війна, — пояснила Твайлайт Спаркл, — буде виграна тією стороною, чия магія буде краще. Ми працюємо над зіллям, яке перетворить звичайну поні на...

Вона зупинилася, потім виплюнула:

— На алікорна.

Тріксі охнула.

— І ні, я не жартую. Ми готові його випробувати. І я хотіла попросити тебе бути першою. — Твайлайт Спаркл виглядала нервово. Вона розуміла важкість свого прохання для моєї носійки, навіть якщо сама Тріксі цього не розуміла.

— На... алікорна? Ти маєш на увазі, як Принцеса Селестія?

— І Принцеса Луна, так. — Тон Твайлайт був дуже серйозним. — Це трансформаційна магія вищого порядку. Твій спогад знадобиться нам для порівняння. До і після. Ми не думаємо, що перетворення на алікорна вплине на твою психіку, але ми не можемо бути впевнені.

Із цими словами вона м'яко торкнулася Тріксі копитом.

— Ми вжили всіх запобіжних заходів. Я не стала б просити жодну поні робити це, якщо б не була цілком упевнена, що це спрацює і буде безпечним. Та тим не менш... я знаю, що прошу багато. Занадто багато. Ця суміш змінить те, ким ти є. Чим ти є.

Тріксі зглитнула.

— Якщо ти не хочеш це робити, ти можеш відступити коли завгодно. — Твайлайт Спаркл посміхнулася. — І обіцяю, ти все одно отримаєш роботу в міністерстві. Я це гарантую.

Тріксі довго мовчала. Я відчула, як вона здригнулася. Але потім, повільно і тихо, вона сказала:

— Я зроблю це. Я не проти змінитися. Я вже не найбільша прихильниця себе. І вже давно. Можливо... таким чином я дійсно буду тим, ким себе вважала.

В очах Твайлайт Спаркл палахкотіла радість.

— Тоді вітаю у Міністерстві Магічних Наук, Тріксі! Якщо ти не проти, я б хотіла одразу ж почати. — Твайлайт Спаркл різко підвелася і рушила до дверей.

— Ти вільна решту вихідних? Я б хотіла, щоб ти відправилася до Маріпоні зі мною. Є пара поні, з якими я б хотіла тебе познайомити. — Вона тихо запищала від радості. — О, мені не терпиться побачити їх обличчя, коли ти станеш невидимою!

— Хто? — спитала Тріксі, яка підвелася і пішла за нею.

Твайлайт обернулася до неї із посмішкою.

— Ґештальт і Мозаїка. Вони мої головні дослідниці. Близнята і одні з найдивовижніших чарівниць, яких тобі доводилося зустрічати. — Із сором'язливою посмішкою вона додала: — Після тебе і мене, звичайно. Я зазвичай залишаю їх у кантерлотському відділенні міністерства, але зараз вони у Маріпоні, наглядають за останніми приготуваннями. Вони тобі сподобаються. У них така мила манера завершувати речення одна одною, — широко усміхнулася Твайлайт. — І хочеш почути дещо ще більш вражаюче? Я бачила, як вони закінчують *закляття* одна одною!

Закінчувати думки і заклання одна одною. Основа для телепатії і спільних заклять. На мене накотило прозріння. Я раптом зрозуміла, чому було три види алікорнів, чому у них були такі вміння... і навіть чому всі алікорни були самицями!

Дюжини поні були поглинуті тим, що стало Богинею, але саме розум Тріксі став домінуючим. Поведінка моєї носійки була не дуже схожа на поведінку Богині, але у ній були її тіні. Богиня чаїлася в якісь частині її душі, чекаючи, доки її витягнуть.

Але керувала не сама лише Тріксі. У поєднанні, що сформувало Богиню, було четверо поні достатньо сильних, щоб вплинути на процес створення алікорна.

Сині — це невидимість. Фіолетові можуть телепортуватися. Зелені — телепати і можуть працювати разом для посилення ефекту своїх щитів.

Четверо поні, всі кобили.

Цікаво, якщо мене поглине Богиня, чи з'явиться нова порода алікорнів із особливо сильним телекінезом?

Чи зможе Ред Ай створювати лише алікорнів-жеребців?

Мої думки перервалися, коли Тріксі зупинилася і нервово спитала:

— І... вони будуть вражені... мною?

— О, я це гарантую!

<-----ooO Ooo----->

*** **

Я не розплющувала очі, намагаючись потриматися за спокій відпочинку ще хоч трошки. Я була жива і почувалася неушкодженою. Навіть головний біль зник. Я хотіла побути так ще трохи. Бо пробудження означало повернення до мого життя, а це означало біль.

Це також означало друзів. Я не мала бажання спати вічно. Лише ще трошки. Кілька хвилин. Це все, чого я бажала.

Звуки навколо мене були дивними. Скрипучі голоси, цокання копит і високе дзижчання, яке переслідувало мене все дитинство.

Алікорни влаштували пастку. Жахливо розумну. Коли я впала у ставок, алікорниці побачили, як я впоралася із пасткою за допомогою телекінезу, і цього разу вони не лише очікували на це, але використали це проти мене за допомогою пастки, яка атакувала мене швидше через мою магію. Розуміння цього лякало. Я гадки не мала, чому це не спрацювало. Вони мали вбити нас усіх.

Мої очі відкрилися і побачили занадто знайому стелю клініки Стайні.

Стоп. Що?

— Вітаю у Стайні-Сіті, — прогримів голос жеребця, який стояв неподалік. Його очі засвітилися, коли його гниле тіло пошкандибало до мене, брудний вечірній плащ на його спині злився зі шкірою. Я

озирнулася навколо. Архітектура мала всі характерні риси Стайні, але всі поні навколо мене були кантерлотськими гулями.

Гуль-жеребець тупнув, привертаючи мою увагу.

— Ми підлатали тебе і твоїх друзів. Вважай це послугою за шоу, яке ваша група влаштувала вчора. Ми у Стайні-Сіті готові проявити довіру до тих, кого ці чудовиська так ненавидять.

Він простягнув смердюче копито і застережливо цокнув мене по рогу. Я бачила, що він носив ПіпБак; він сплавився з його плоттю, як і мій. От тільки до його був підключений передавач, на щастя, вимкнутий.

— Але не більше. Передавачі у фойє тримають цих чудовиськ зовні. Більшість з нас також носять їх, якщо нам доводиться виходити назовні.

Він побачив, як мої очі розширилися .

— Не хвилюйся. Ніхто з нас не тримає їх увімкненими всередині, статика дуже дратує — якщо тільки ми не на патрулюванні. Або якщо ви не дасте причин для цього. Один хибний крок, і всі громадяни Стайні-Сіті стануть ходячою смертю для вас, живих. Тож тобі і твоїм дихаючим друзям варто поводитися добре. Зрозуміло?

Я кивнула. Абсолютно зрозуміло.

— Отож, гадаю, вас дехто чекає... — почав гуль, але його перервав вереск Вельвет Ремеді десь неподалік.

— ... А. Гадаю, вона знайшло вашу іншу єдиноріжку раніше, — зробив висновок гуль, але я вже зістрибнула з кушетки і бігла по клініці, маневруючи між гулями. Я різко зупинилася, коли помітила Вельвет. Потім пішла вперед, відчуваючи, як тепла посмішка розповзається в мене на писку. Вона сиділа на кушетці, її обличчя сяяло від щастя, а Паєлайт радісно танцювала у повітрі навколо неї.

*** **

— Доброго дня, шановні гулі Стайні-Сіті, (жалюгідні гниючі ходячі шматки м'яса)! — вигукував летючий робот, вітаючи випадкових

громадян Стайні-Сіті, коли вони проходили повз нього у коридорі.

Каламіті йшов поряд зі мною, вирішивши, що літати у коридорах Стайні незручно. Гулі, що проходили повз нас, кидали на нас здивовані і зацікавлені погляди.

— ... Лі'лпіп, ти втратила частину себе, — казав Каламіті.

Я опустила погляд на свою ногу-ПіпБак, і моє обличчя одразу ж болісно скривилося; я змусила себе посміхнутися.

— Скоріше отримала щось на додачу, власне кажучи.

— Не треба ся ухиляти від теми цими дрібницями, — попередив Каламіті. — Правда у тому, що така втрата це біль для поні, і я кажу не лише про фізичний біль. Удавати, же тобі не боляче, — це не хоробрість. І розумного у цьому теж ніц нема.

Я мовчала.

— Коли Вельвет Ремеді втратила ногу, — нагадав Каламіті, — вона була не при собі, навіть після того, як отримала її назад.

— Вибач, Каламіті, — криво всміхнулася я, — але я не думаю, що я звернуся до тієї ж терапії.

— Не треба ся поводи, як мантикоряча дупа, Лі'лпіп, — сердито сказав Каламіті. — Коли ми ся виберемо звідси, ми маємо ся повертати до вежі Тенпоні, і ти маєш відпо...

— Ні! — гаркнула я. Я подивилася на Каламіті, його крила були розправлені, а очі широко розкриті, він явно був ошелешений моєю різкістю і силою моєї відмови. Я поскаржилася, вже більш ввічливо: — Ми стали експертами у тому, щоб не робити те, що маємо зробити. Після Кантерлоту ми одразу ж летимо до Розкішної долини. Ніяких більше затримок, ніяких побічних завдань, ніяких відволікань. Ми зробимо цю кляту роботу.

Каламіті якусь мить мовчав. Я чула, як на фоні робот каже:

— Вітаю, пані. Сподіваюся, що ви добре почуваетесь цього ранку (немов би це взагалі може трапитися).

Ми зайшли за ріг і побачили атрій Стайні. Це місце реконструювали, тепер тут було достатньо магазинів і невеличких яток, де кантерлотські гулі міняли і купували товари і послуги.

Доки ми дивилися вниз зі сходів, Каламіті тихо спитав мене:

— Ти в порядку, Лі'лпіп? — Це було дурне питання, зважаючи на розмову, що йому передувала, але я проігнорувала це, бо почула тривогу в його голосі.

— Я стомлена, Каламіті. Я виснажуюся, — похмуро визнала я. — Мені треба закінчити цю роботу. Вийти з-під цієї загрози, з цієї місії. — Я підвела погляд розглядаючи ринок Стайні-Сіті. — Потім, після цього, я зможу відпочити. Можливо, коли це скінчиться, я просто ляжу подрімати на сотню-другу років. Але не раніше.

Ми дійшли до низу сходів. Місце виглядало як доволі живий маленький некрополіс. Єдине, чого, на мою думку, тут не вистачало, так це якоїсь ідальні або торговця їжею. Гадаю, гулям вони насправді не потрібні. Я раптово зрозуміла, наскільки ж я зголодніла і як давно я останній раз їла.

— А ти як? — спитала я його, доки ми наближалися до магазину під вивіскою «Зброя і набої Калібра».

— Я? Я в повному... — Він замовк, коли я обернулася до нього і уїдливо підняла брову. — Нечесно отак кидати у мене мої ж слова.

— Я нічого не сказала.

Він заржав. Потім, почухавши лоба під капелюхом, визнав:

— Я, власне, теж не дуже добре. Я все думав про тих бандитів у Арбі. І про поні на Баклінському Хресті. — Він нахмурився. — Так, стосовно бандитів я ще можу ся змирити. Якщо вірити тому діду, половина з них була з Арби, але вони все одно були бандитами. Вони все одно напали на торговця.

Він подивився на мене.

— Я знаю, же ти вважаєш бандитів на крок шляхетніше за мешканців Арби. Але, з моєї точки зору, щойно арбинці почали

вбивати поні заради їхнього м'яса, вони стали не кращі за тих бандитів.

Я кивнула. Мої власні почуття... значно відрізнялися. Але мої жахливі вчинки в Арбі зводили нанівець будь-яку обґрунтованість цих почуттів.

— Але Баклінський Хрест? Це зовсім інша справа. — Каламіті похитав головою, гірко заржавши. — Ми прийшли туди вимагаючи чогось, і врешті перебили їх через це.

— Це... — У мене щелепа відпала. — Каламіті, це було зовсім не так! — Ми намагалися домовитися. Вони почали стріляти першими. Ми намагалися дістати непотрібну їм річ, щоб віддати поні, які без неї страждали. У нас було чим заплатити, і ми намагалися. Вони ризикували життям свого старійшини! Ми... ми не рейдери.

— Хіба? — спитав він мене, явно невпевнений. — Хіба це хоч трохи не відповідає тому, що ся трапило?

Я тупнула, хитаючи головою.

— Ні.

Досі невпевнений, Каламіті підійшов до дверей зброярні.

— Якщо ти забираєш у багатих, жеби віддати бідним, ти все одно просто рейдер, — сказав він, коли двері від'їхали вгору.

— Ні! — твердо сказала я. — Не рейдер. Може, максимум, бандит. Але не рейдер. І кому як не тобі знати. — Я не могла повірити, що мій пегас-клептоман сперечався з цим. — Дехто назвав би тебе героєм.

Баклінський Хрест, мабуть, сильно тривожив Каламіті, якщо його думки поринули у таку нехарактерну і безладну логіку. Можливо, Вельвет мала рацію, і нам всім дійсно потрібні роки терапії.

Увійшовши до крамниці слідом за ним, я поклала копито йому на плече. Потім, не знаючи, чим ще я можу допомогти, я обійняла його.

— Не в моїй крамниці, — з огидою кашлянуло мале мертве жереб'я з стійкою. — Якщо ви шукаєте *це*, вам на два поверхи вище.

*** **

Жереб'я посунуло ракети через прилавок до Каламіті.

— Одна-дві таких ракети практично гарантовано знищать алікорнячий щит і добряче рознесуть крилату суку всередині. — Він подивився на те, що Каламіті пропонував на обмін. У Каламіті можна було не сумніватися, він не лише повернув всю нашу зброю і припаси, але й перерив усе сміття в пошуках чогось цінного. — За все це можете придбати п'ять ракет. Додайте одну з цих енергомагічних зброй, і я можу віддати вам усі вісім.

Каламіті підняв брову. Він не був Вельвет Ремеді, але й сам мав досвід у торгівлі, і я бачила, що він вважав, що його намагаються ошукати.

— Три ракети не дорівнюють першокласній енергомагічній зброї, навіть якщо вони такі фантастичні, як ти розписуєш.

Жереб'я клюнуло.

— Але вони дійсно такі. Одна з переваг буття у Міністерства Воєнних Технологій. У нас тут є такі іграшки, про які ви, живі, навіть не чули. — Готова була закластися, що він правий. Я також готова була закластися, що це були здебільшого або сумнівні прототипи різної завершеності, або мали занадто малий запас для продажу.

— Якщо вони так добре працюють проти алікорнячих щитів, то чому ви не використали їх проти алікорнів? — розсудливо спитала я.

Неважко було помітити, що гулі у Стайні-Сіті боролися з алікорнами, звідколи ті почали з'являтися у Кантерлотських руїнах років з десять тому. Як мені здавалося, гулі програвали і зараз були практично обмежені міністерством, яке вони називали своїм домом.

Жереб'я нахмурилося.

— Вісім ракет це не так багато проти кількох дюжин тих крилатих сук. Але ця магічна гвинтівка, з іншого боку, може непогано підвищити кількість їхніх трупів за кілька років снайперства.

Каламіті заржав.

— Ну тоді, як на мене, цей гвер коштує як всі вісім ракет. Але я віддам його за шість, і назвемо мене Елементом Щедрості.

Жереб'я погодилося на обмін, хоча з його виразу обличчя стало ясно, що воно буде називати Каламіті трохи іншими словами, коли ми підемо.

— Ну а тепер що у тебе є з набоїв?

Жереб'я похитало головою, глузливо фиркнувши.

— Вибач, нічим не можу допомогти. Якщо потрібні набої, тоді шукати доведеться деінде.

Каламіті блимнув. Потім перебільшено уважно перечитав назву крамниці.

— Я вважав, же назва крамниці «Зброя і *набої* Калібра». Чому у тебе немає набоїв? Ти ж продаєш тільки дві речі.

— Ха, ха, — сухо сказав малий гуль. — Всі мої набої зберігаються у торговельному автоматі для надійності. От тільки ця паскуда зламалася, і я не можу змусити її видати набої. Тому набоїв нема.

Каламіті почав посміхатися.

— О, я напевне зможу його полагодити. За, скажімо, десятивідсоткову знижку на набої? — Я подумала, що Вельвет Ремеді дуже б ним пишалася.

Очі жереб'яти-гуля у буквальному сенсі спалахнули, коли він сказав:

— Однозначно! Якщо ти впевнений, що зможеш це зробити.

Каламіті засміявся.

— Я стільки разів зламавав їх, же моїй кармі, гадаю, піде на користь, якщо я один з них полагоджу. — Він підморгнув мені. Наша попередня бесіда досі висіла в повітрі, але я була рада бачити Каламіті у кращому настрої.

Каламіті погладив копитом голову жереб'яти.

— Не хвилюй ся, вуйко Каламіті про це подбає. — Він перелетів через прилавок і пішов до модифікованого торгового автомату «Крамниця Боєприпасів “Залізна Підкова”», жереб'я-гуль презирливо дивилося йому вслід.

— Я на сторіччя старший за тебе.

*** **

— То що ти можеш розповісти мені про це місце? — спитала я Калібра, двадцятирічного кантерлотського гуля у тілі жереб'яти, доки ми спостерігали за роботою Каламіті. Він вже розібрав половину автомату, і час від часу удостоював нас своїми «ага» або «холера».

— Це зброярня, — огризнувся Калібр. — Я продаю зброю. І, зазвичай, набої.

— Я мала на увазі Стайню-Сіті, — пояснила я. — Ми тут новенькі.

Калібр удав подив.

— Справді? Тобто у Стайні-Сіті досі не жило двоє дихаючих, яких я не помічав?

Я забила на це, і натомість спитала:

— Як група гулів стала жити у Стайні?

Калібр зітхнув, швидко змирившись із тим, що йому не вдасться знищити моє бажання докучати йому питаннями.

— Першу Стайню було збудовано щоб захистити Принцес, дворян, урядовців і вищі чини з міністерств. Або, принаймні, так казала усім Стайня-Тех. Вони збудували Першу Стайню у цій будівлі тому, що, вочевидь, головні поні у Стайні-Тех і Міністерстві Воєнних технологій добре скорешилися.

Ну, так, вони ж були *сестрами*.

— Коротше кажучи, коли прийшла Рожева Хмара, ціла купа тутешніх поні, в основному з палацу та міністерств, намагалися добігти до Першої Стайні, сподіваючись встигнути потрапити всередину. Врешті, хоча вони були б захищені від Рожевої Хмари в

будь-якому з міністерств — окрім, може, Міністерства Миру — лише Перша Стайня мала запаси їжі на довгий строк. Тож вибір був прийти сюди або померти з голоду.

Звичайно, всім цим поні довелося пробігти крізь Хмару, щоб дістатися сюди, багато з них не добігли. Ті, хто добігли, побачили, що уйобки з Першої Стайні замкнули її раніше. Вони знову опинилися у безпечному місці без їжі, але більшість з них «померли» за ніч, отримавши достатню дозу, щоб перетворитися на гулів. Після цього їжа їм вже була не потрібна. Отак все й владналося.

Кармічна справедливість, оскільки Стайня-Тех практично вбила всіх поні у Першій Стайні. Гулі вже заснували поселення всередині будівлі, коли Стайня відкрилася. Коли вони додали ресурси Першої Стайні, поселення перетворилося на Стайню-Сіті.

Я уважно слухала.

— Ну а ти? — спитала я Калібра, щойно вирішила, що він завершив.

— Угх, — простогнав він. — Невже всі дихаючі такі допитливі?

— Так, — сказала я, просто тому, що могла.

— Гаразд. Я народився в Третій Стайні. Вона була розташована під землею. — Він очікуюче подивився на мене. Потім зітхнув, коли стало ясно, що я не розумію, наскільки це важливо. — Гадаєш, тут Рожева Хмара погана? Це ніщо. Спустися під землю, до будь-якої каналізації, або технічного тунелю, або метро, і ти побачиш, що таке погано. Потім, оскільки ти дихаюча, ти помреш. Там внизу *суцільне рожеве*. Там внизу Рожева Хмара жива. І голодна. Було лише справою часу, доки вона знайде шлях всередину.

Від цього я підскочила. Потім недовірливо подивилася на нього.

— Звичайно, такі поні як ти глузують з цього. Єдина алікорниця, що намагалася побалакати з нами замість того, щоб битися, теж сміялася. Але я кажу правду, внизу Рожева Хмара жива. Я чув, як вона дихає.

Калібр здригнувся. Потім він швидко, не дихаючи, проговорив:

— Коротше, Рожева Хмара мене дістала. Я помер. Став гулем. Як і мої батьки. Рожева Хмара з'їла Третю Стайню, тому ми прийшли сюди. Потім прийшли алікорни, вбили моїх батьків. Тепер я залишився сам. І це добре, бо я за віком міг би бути прадідом твого діда. Я працюю у зброярні. Продаю зброю і набої. Зазвичай.. *Та-да!* Коло замкнулося. Час на питання скінчився.

Каламіті припинив свою роботу і тепер дивився на мене зі знающим виразом обличчя. Доки Калібр не дивився, він проговорив самими губами: *«Нам треба поговорити»*.

*** **

— Д... ДРАКОН?!

— Ага, — заявив Каламіті, доки ми йшли до відкритих дверей Першої Стайні. — Величезний, здоровенний, гігантський, дуже старий дракон.

Просто за дверима простягнулася велика відкрита ділянка міністерської будівлі, що колись була робочою зоною. Але гулі перетворили її на своєрідну залу вільних мистецтв. Двоє поні почали грати, одна на скляній арфі, інша на скляній гармоніці. Музика, що лилася крізь вхід у Першу Стайню, була прекрасно-моторошною, кришталевою і на диво дезорієнтуючою. Це була музика привидів.

— Як Рожева Хмара може бути драконом? — спитала я, нерозуміння поборолو мій початковий шок.

— Вона не... зовсім... — Намагався щось сказати Каламіті. — Це... дивно, так. Слухай, ти ж знаєш, як працюють зебрячі крада-бомби, га? Вони беруть крадяну гранату і влітають її у мегачарний... талісман... штуковину. Абощо. Коротше, з мегазакляттям Рожевої Хмари було так само. Вони взяли купу тих штук, які використали проти Лі'лгорну, які, наскільки я розумію, по суті приблизно як водяні талісмани, тільки для Рожевої Хмари, і вплели їх у мегачарну... штуковину.

— Гаразд, — сказала я, кивнувши. Я була впевнена, що розумію Каламіті краще, ніж він сам. — Але як це?..

— Ну, якщо ти бажаєш створити талісман, який буде довготривалим, або принаймні настільки довготривалим, жеби вбити когось дуже живучого, з чого ти його робитимеш?

Ох. У мене всередині все впало.

— З самоцвітів.

Я зупинилася, коли ми дійшли до фонтану. У Першій Стайні був робочий водяний талісман. Я перевірила фонтан, піднісши до нього мою ногу з ПіпБаком, але ніяких ознак зараження не було. Я трохи поганяла воду, але ніяких слідів рожевого не побачила.

— Ага, — сказав Каламіті, доки я ковтала воду з фонтану. Це не була справжня заміна їжі, але поки що зійде. — Той талісман мегазакляття Рожевої Хмари був повний самоцвітів.

Я побачила, до чого він веде.

— Дракон з'їв його, так?

— Ага. І це дракониця. Дракониця, яка охороняє королівську скарбницю, якщо точніше.

Коли ми дійшли до входу, я зупинилася, побачивши термінал, що світився. Моя допитливість пододала мене.

— Зажди, — попросила я Каламіті.

Я потикала термінал, і з подивом побачила, що його вже хакнули, і інформація була вільною для всіх зацікавлених поні. Ця інформація складалася з єдиного аудіофайлу. Я звантажила його на... мою ногу.

Обернувшись до Каламіті, я зауважила:

— Гаразд, тепер у таємному проході є сенс.

— З чого ти так вирішила?

— Ну, школа Принцеси Селестії явно використовувала малих драконів для чогось. Вони ж повинні були звідкись з'являтися, —

аргументувала я. — Гадаю, Принцеса мала якусь домовленість з драконицею. Вона отримувала найбільшу купу скарбів в Еквестрії, а Принцеса отримувала... ну, її дітей. — Дракон королівської скарбниці був мамою.

Каламіті кивнув.

— Ну, схоже, що дракониця перетравила мегазакляття або що. Воно змінило її, стало частиною неї. Зараз вона спить у скарбниці і *видихає* Рожеву Хмару.

Ну їбать-копять. Тепер я розуміла, як Рожева Хмара пережила століття дощів, що тривали по тижню. І чому Рожева Хмара була такою густою у підземних проходах. Хмара пробралася у таємний прохід, почала роз'їдати його стіни, а звідти вона б пішла... повсюди. Каналізації, тунелі, все, що завгодно.

— Вона, мабуть, вже теж анітрохи не схожа на дракона, — задумливо мовив Каламіті. Гадаю, вона злилася зі своїми скарбами. З цілою скарбницею, шляг би її трафив. — Він копнув металеві перила сходів, що вели назовні. — Кінець моїй мрії пожитися з королівської скарбниці. Дуже шкода.

Я закотила очі. Потім спитала:

— Звідки ти взагалі все це знаєш?

Каламіті обернувся до мене.

— Бо доки ви всі відпочивали, я сидів у тій дірі з божевільною пані алікорницею. Ти почула лише кілька хвилин цього дурдому. А у мене та клята суперечка безперервно лунала в голові всю ніч, хай їй грець!

Він насмішливо фикрнув.

— От дещо ся з того й дізнав.

На стіні, поряд із шестерневою пащекою Стайні, висів знак:

Кімната митців

(Просимо вимкнути передавачі)

Ми пройшли крізь відкриті двері у формі шестерні і зупинилися, тепер повноцінно чуючи музику. Мені хотілося кудись відійти, лягти і забути про драконів, некромантські хмари і все інше. Просто слухати ефірні звуки, що дивним чином проходили крізь мою душу.

*** **

Ми з Каламіті досі були в Кімнаті митців, причаровані музикою, коли нас знайшов Стілхувз. Закутий у броню гуль важко підійшов до нас, зупинившись буквально на мить, що наказати: «Йдіть зі мною». Він вже йшов назад крізь натовп кантерлотських гулів, перш ніж я повністю збагнула, що він був тут.

Я важко підвелася на копита, відчуючи себе млявою, розслабленою і на диво хиткою. Каламіті розправив крила і кілька разів ліниво змахнув ними, перш ніж піднятися в повітря. Стеля робочої зони була у три поні заввишки, і це давало йому саме достатньо простору для маневрів серед лабіринту гулей, мольбертів і вітрин внизу та світильників нагорі.

Стілхувз ішов швидко, безпристрасно виляючи між мешканцями Стайні-Сіті. Мене цікавило, що він відчуває. Він не очікував нічого, крім отрути, смерті та чудовиськ у Кантерлотських руїнах. І хоча їх тут теж було вдосталь, він також знайшов осередок цивілізації — спільноту, що складалася з таких самих кантерлотських гулів, як він.

Коли ми почали сходження на один з кількох сходових прольотів, мій живіт забурчав, знову протестуючи через відсутність нормального сніданку або обіду. Я відволікла себе, засунувши у вухо навушник і увімкнувши аудіозапис з терміналу Першої Стайні.

Голос був дуже знайомим, що зробило початок запису ще більш незлагодженим. В її голосі була вологість; вона явно плакала перед цим. Але не тепер. Тепер, хоча гіркість і скорбота залишалися, біль зник, і його місце зайняв холодний гнів.

«Вітаю. І прощайте.»

Мене звати Скуталу. Ви, мабуть, знаєте мене як віце-президента Стайні-Тех, компанії, яка розробила і збудувала Стайню, в якій ви

сховалися. Але зараз я говорю до вас як одна з дуже, дуже багатьох поні, яких ви, виблядки, вбили.

Ви. Міністерства, голови Еквестрії, Принцеси, якщо ви там. Ви вбили нас всіх своєю тупою, безглуздою війною. І тепер я вам віддячую.

Визнаю, я серйозно і довго думала над тим, щоб просто не дати дверям Першої Стайні нормально закритися, і дозволити вам усім поздохати від жахів, від яких ви сховалися, коли решта кантерлотських поні, і решта Еквестрії, гинули. Всі...

Всі поні, яких ми не змогли врятувати.

...

Але ж у цьому суть Стаєнь. Найголовніша мета Стаєнь — рятувати всіх. Так, всіх. Я рада повідомити, що одна зі стаєнь була збудована, щоб врятувати якомога більше еквестрійських зебр, тих, кого ви, уйобки, запхнули на смітники і спробували забути. А Чотирнадцята Стайня зараз стала притулком для багатьох грифонів... Але в основному Стайні мали рятувати поні. Навіть таких, як ви. І тільки з цієї причини ви проживете решту своїх життів у Першій Стайні, як і ваші діти. Незалежно від зовнішніх умов існування.

Я подбала про те, щоб Перша Стайня не відчинилася доти, доки хтось із вас залишатиметься в живих — і якщо Принцеси теж там, то це буде дуже довго. Як би швидко не зцілилася Еквестрія, жоден з вас, мерзотників, не отримає користі з того, що ви накоїли. Ви не заслужили на Еквестрію.

Сподіваюся, ваші душі гнитимуть вічно.»

**** ***

Стілхувз привів нас до межі Стайні-Сіті — колись дуже нудної, офіційної кімнати із написом «Міністерство Воєнних Технологій — центр надання субсидій», яку перетворили на оборонну позицію з турелями, армованими укріпленнями для стін і барикадами з бійницями — і до дверей, закритих зварними броньованими плитами.

Стілхувз зупинився, підняв броньоване копито і чотири рази нетерпляче постукав у двері.

Він почекав якусь мить, і тихо заржав сам до себе.

— Стілхувзе, у чому справа? — спитала я, занепокоєна настроєм, який він випромінював. Я помітила, що він ніс сидельний ранець, якого раніше не носив.

Він не відповів, продовжуючи іржати. Коли я почала підозрювати, що він рахує, він зупинився. Стілхувз відчинив броньовані двері і вийшов повз невдоволеного вартового-гуля. Ми з Каламіті пішли за ним.

Я махнула вартовому, коли ми проходили повз нього, помітивши його бойове сідло, броню і ПіпБак на нозі. Його передавач був вимкнений; я швидко зрозуміла, навіщо Стілхувз стукав. Вартовий не відповів на моє вітання.

Відчувши хвилю депресії, я помітила, що його ПіпБак не був частиною нього. Я підозрювала, що більшість ПіпБаків, які носили гулі Стайні-Сіті, були отримані з Першої Стайні або з її мешканців. Без належних інструментів було неможливо відімкнути ПіпБак і замкнути його на іншому тілі. Але у майстерні з ПіпБаків у Першій Стайні мали бути як інструменти, так і документація, потрібна гулям. Я намагалася збадьоритися. Якщо я буду перейматися через мою ногу, це нам ніяк не допоможе. В цій емоції навіть не було сенсу.

Ми пройшли вперед, і я побачила стіну рожевого. Ми вийшли на верхній мезонін над атрієм. Тьмяне, рожевувате світло заливало колись величний атрій. Хмара зовні була настільки густою, що тепер нам довелося б пити цілющі зілля після перебіжки між міністерськими будівлями. Знизу доносився шум моря стативи від дюжин передавачів, схованих серед скелетів, що засмічували підлогу. Але ми були достатньо високо, щоб це не становило для нас загрози.

Відчуваючи приплив дежа вю, я підійшла до перил і подивилася вниз. Я вже була тут. З цього самого місця я дивилася вниз, у значно більш сонячне фойє, де Еплджек відкрито розмовляла зі своєю старою

подругою-зеброю Зекорою. Я дивилася, а моя носійка планувала загибель Еплджек.

Я відсахнулася від перил, здригнувшись від огиди. Стілхувз був у кількох ярдах попереду і дивився на мене.

— Сюди.

Місце, куди привів нас рейнджер Еплджек, було маленьким альковом під широкими сходами. Двері давним-давно зняли, замість них висіла проста, заплямована завіса. Тепле світло лилося з-за тканини, а також над нею і з боків. Стілхувз постукав по стіні біля завіси, цього разу майже благоговійн.

— Стар⁶? — тихо прогуркотів він. — Це Еплснек. Я повернувся, і приніс те, про що ви питали, скільки зміг. І я привів своїх друзів.

Хоча я вже кілька тижнів вважала Стілхувза своїм другом, почути, що він нас так називає, було несподівано, дивно і зворушливо.

— Ох, благослови тебе Богині, — прохрипів голос старої кобили зсередини, потім щось заскрипіло. — Заходьте, будь ласка.

Стілхувз без вагань пройшов за завісу. Із сумішшю обережності і трепету я ступила за ним.

Кімната під сходами була малою, освітленою лише кількома старими лампами «Спаркл~Коли», що стояли на старих металевих ящиках. У ближньому кутку був чистий унітаз, на якому стояли чисті кавові кухлі, і кілька полиць. Задня частина кімнати була відділена колись гарною завісою, раніше насичених багряних і фіолетових кольорів, а тепер побляклою і зношеною. Більшість стіни напроти входу займала стара вентиляційна решітка, вентилятор за нею повільно обертався. Єдиним іншим предметом, що виділявся серед безладу, був древній грамофон, що стояв поряд із програвачем для більш сучасних аудіозаписів. Я одразу ж уявила, що колись ця кімната була невеличким закутком якоїсь прибиральниці або техника. Місцем, де вона могла під час своєї зміни піти перекурити, відпочити абощо.

У цьому самотньому і дещо сумному місці, хоч і за межами Стайні-Сіті, але в будівлі Міністерства, жила кобила, яка була старою ще до того, як Рожева Хмара зробила її безсмертною. Вона була єдиноріжкою, її тіло злилося з інвалідним кріслом, до якого вона і раніше була прикута. Спершу, побачивши завісу, я вирішила, що у наступній «кімнаті» має бути матрац, але тепер я зрозуміла, що кантерлотським гулям сон не потрібен, до того ж, ця кобила навіть не змогла б лягти і відпочити.

Тим не менш, вона привітала нас із посмішкою, її широкі очі сяяли.

— Дякую, Еплснеку! — Вона радісно подивилася на нас. — У мене так давно не було відвідувачів.

Стілхувз поклав ранець на підлогу.

— Мені дуже прикро, що я не зміг знайти все, Стар. — Фіолетове світло з'явилося навколо рога єдиноріжки-гуля і огорнуло ранець.

— О, це чудово! — сказала Стар, левітуючи з нього кілька платівок і аудіозаписів. — Ти просто врятував стару кобилу, Еплснеку. Чесне слово. — Слідом за записами вона левітувала книжки. — Я б з глузду з'їхала, якщо б довелося читати ті самі старі запилені книжки ще раз!

Вона охнула, витягши кілька коробок зі старими кексами.

— О, як турботливо! — Усмішка старої гульки була якимось чином прекрасною попри її зів'яле і деформоване тіло. — Хоча мені й не потрібна їжа, але так чудово час від часу поласувати солодощами.

Я подивилася на Стілхувза. Він стояв майже сором'язливо. Я практично відчувала тепло, яке випромінював зазвичай похмурий і стоїчний гуль.

Стара кобила зупинилася, її губа трохи затремтіла. Вона відвернулася в інший бік, обернувши колеса свого крісла за допомогою магії, і так само, магією, потягнула завісу, щоб витерти ліве око. Крісло заскрипіло, коли вона обернулася. Я помітила, що більші колеса досі працювали, але менші прикипіли намертво. Рух завіси відкрив стіну за

нею, на якій були наліплені плакати і фотографії. Я не розгледіла нічого, окрім того, що лавандовий, здається, був домінуючим кольором, і на одному з плакатів було написано «ЧИТАЙ».

Коли завіса опустилася на місце, я зрозуміла дві речі. Перше — я гадки не мала, чому гулька так емоційно відреагувала на те, що мій мозок відмітив як пробіжку по магазинах. І друге — вона не могла стерти сльози копитом, бо її передні ноги прикипіли до підлокітників її крісла. Я мимоволі здригнулася, спробувавши уявити, як воно було жити вічно без можливості ворухнутися. Мені одразу ж захотілося допомогти бідолашній кобилі. І я дуже пишалася Стілхувзом.

— Але де ж мої манери? — раптово спитала Стар, знову обертаючись до нас із великою посмішкою на обличчі, доки вона левітувала вміст ранцю осторонь. — І де ж твої? — беззлобно сказала вона. — Ти не представив своїх друзів.

Стілхувз заржав. Потім обернувся і подивився на нас. Каламіті дивився на нього із настільки високо піднятими бровами, що вони ледве не скинули його капелюх, але тепер він розплився у майже самовдоволеній посмішці.

— Так, Еплснеку. Може, представиш нас і не будеш привласнювати цю гарну дівчинку собі? — Каламіті тепло посміхнувся до Стар і весело підморгнув їй. Вона закотила очі, посміхаючись.

— Стар, це Літлпіп, — сказав він, кивнувши на мене. — А пегас — Каламіті. Літлпіп, Каламіті, це Стар Спаркл.

— Як ся маєте, пані Спаркл? — сказав Каламіті. Моя вітальна усмішка на мить здригнулася. Стоп. Хто?

— Вона живе тут, за межами Стайні-Сіті, бо її цураються, — сказав Стілхувз, його голос звучав нервово. Я блимнула. Кантерлотським гулям не були потрібні ані їжа, ані одяг, а відділення міністерства надавало притулок, у Стайні чи ні. Але я знала, що поні було потрібне не тільки це. Поні були потрібні товариство і якась соціальна структура; і саме це вони отримували від Стайні-Сіті. Поні жадали дружби не менше, ніж води.

Відцуравшись від Твайлайт, гулі Стайні-Сіті позбавили її єдиного, чого могли, мабуть, єдиної речі, якої вона потребувала більш за все.

— Тому що гулі Стайні-Сіті вважають, що її дочка створила алікорнів.

*** **

— ... завжди пишалася моєю донею, — твердо казала нам Стар Спаркл, відтягуючи магією завісу, яка розділяла її скромне житло. — І що б ці чудовиська ззовні не зробили, вони ніколи цього не змінять.

За завісою була Твайлайт Спаркл. Кожен дюйм стіни був укритий її зображеннями, починаючи від плакатів її міністерства і до древніх, пожовклих фотографій, на всіх з яких, здається, Твайлайт була молодою кобилкою. Там були відкриті альбоми з газетними статтями про дочку Стар Спаркл. Велика масляна картина з усміхненою Твайлайт Спаркл висіла в декоративній овальній рамці в центрі задньої стіни. Всілякі дрібнички, пов'язані з міністерською кобилою Твайлайт Спаркл, сповнювали маленькі полички і ящики. А посередині стояла дорогоцінна статуетка Твайлайт Спаркл, на її підставці був знайомий напис «Будь розумною».

— Отакої, — видихнув Каламіті.

— Але коли алікорни почали з'являтися у Кантерлоті і вбивати нас, інші поні зі Стайні-Сіті вирішили, що більше мені серед них не раді, — сумно пояснювала Стар Спаркл. — Вони казали, що я становлю загрозу для міста. Алікорни ніколи не звертали на мене особливої уваги, але... — Вона відвела погляд. — Ну, може, вони й праві.

— Як на мене, вони просто шукали цапа-відбивайла, — пробурчав Каламіті.

Стар із болем посміхнулася до Каламіті.

— Прошу, не суди їх надто суворо. Врешті, вони дозволили мені жити в будівлі. Мене ніколи не турбували. Може, раз на рік хтось приносив мені що-небудь. — Вона тепло посміхнулася до Стілхувза. — Ось наприклад Еплснєк. Такий гарний молодик.

— Ви заслуговуєте на краще, — наполегливо сказав Стілхувз.

Моє серце луною вторило його почуттям, сповнене болючого суму. Але маленька поні в моїй голові знаходила сцену переді мною достатньо тривожною. Підтримувати свою доньку попри загальне гоніння було чудово, але те, що я бачила, було більше схоже на вівтар. Я відчувала, що дивлюся в обличчя одержимості.

Стар Спаркл, здається, зрозуміла щось із мого виразу або мови тіла.

— Твоя подруга вважає мене божевільною, — сказала вона Стілхувзу.

Я відкрила рота, щоб заперечити.

— Не переймайся, люба, — доброзичливо сказала вона мені. — Я розумію. Коли стільки всього в одному місці, здається, що це дуже багато. — Я закрила рота і обмінялася поглядами з Каламіті, перш ніж опустити голову з винуватим виразом, який не був цілком щирим. Це все одно здавалося надмірним, навіть якщо розташувати у кількох кімнатах, вдвічі більших розміром за цю.

Стар Спаркл зітхнула, дивлячись на вівтар Твайлайт Спаркл.

— Ні, ти права. Але це не те, що ти думаєш. — Вона прикусила нижню губу. Заплющила очі. — Я люблю свою доньку. Більше за життя. І мій чоловік любив. — Вона розплющила очі і подивилася на овальну масляну картину. — І я захоплювалася нею. Улюблена учениця Принцеси, Носійка одного з Елементів Гармонії, кобила Міністерства Магічних Наук. Я так пишалася.

Я почула тремтіння в її голосі. Вона опустила погляд на підлогу.

— Але я... також боялася її, — повільно визнала Стар Спаркл. — Ми обоє боялися, хоча чоловік менше, ніж я. Лише раз, коли вона була дуже молодою, вона втратила контроль. Вона перетворила мене на рослину у горщику... цілком випадково. Якщо б не Принцеса...

Кобила, яка народила Твайлайт Спаркл, підвела погляд на мене, її очі знову були вологі від сліз.

— Я знала, що мені не треба боятися . Але я була налякана. І хоч я ніколи не переставала її любити, я дозволила собі віддалитися. — Вона нахмурилася. — Така от матір... моя донька отримувала більше листів від Самої Принцеси, ніж від мене. Я жодного разу не відвідала її у Понівілі, я так і не зустріла її подруг...

Вона похитала головою.

— Але вона про нас ніколи не забувала. Коли збудували Першу Стайню, моя Твайлайт впевнилася, щоб ми з чоловіком були серед перших, кому було забезпечене місце в ній. Ми йшли туди, коли Хмара догнала нас. Мій чоловік помер на сходах просто перед міністерством, впевнившись у тому, що я потрапила всередину.

Вона відвела погляд і тихо пробурмотіла:

— Звичайно ж, вони замкнули Стайню раніше...

Я помітила, що дивлюся на її крісло і думаю про скелет жеребця ззовні, копита якого потонули у бетоні. Я раптово дуже розізлилася на поні з Міністерства Воєнних Технологій. Як вони насмілилися замкнути Стайню, залишивши зовні хороших поні, їх родини і коханих, яких Стайня мала врятувати! Вони заслуговували... Ну, на те, що отримали.

— Гадаю... я намагалася надолужити все це віддалення, що запало між нами, коли моя донька була ще жива.

Я подивилася на вівтар новим поглядом. Це була не одержимість. Це була надкомпенсація.

— Я приходжу сюди і балакаю з нею, — сказала нам Стар Спаркл. — Іноді я розповідаю їй, як пройшов мій день, хоча вже не так часто, бо всі мої дні практично однакові. Іноді я читаю їй. Вона так любила книжки. — Стар сумно посміхнулася. — Іноді я просто кажу, як мені прикро. І що я люблю її. — Вона відвела погляд, кілька сльозинок скотилося по її щоках.

— Іноді, — тихо визнала вона, — мені навіть здається, що вона щось відповідає.

*** **

— Ми заберемо її з собою! — Тупнув Стілхувз.

Ми стояли у мезоніні, чекаючи, доки Вельвет Ремеді та Паєлайт приєднуються до нас.

— Ми *не* заберемо її з собою! — Тупнула я у відповідь.

— Вона заслуговує на краще, ніж це, — наполягав Стілхувз, вказуючи копитом у напрямку ніші Стар Спаркл.

— Вона не заслуговує на зустріч із тим, з чим маємо зустрітися ми, — заперечила я, хитаючи головою. — Там, куди ми підемо далі, буде занадто небезпечно... — Мене перервало величне пугукання, коли Паєлайт сіла мені на голову, її кігті вкололи мій скальп крізь гриву. Я обернулася і побачила, що до нас йде Вельвет Ремеді, левітуючи за собою доволі великий пакунок.

Стілхувз сердито заржав.

— Ну звичайно ми заберемо її з собою не *зараз*. Ззовні на нас чекатимуть алікорни. Я ж не хочу, щоб її вбили.

— У мене, гадаю, є дещо, що може стати в пригоді, — перервав Каламіті, витягнувши пачку нових ракет зі своїх пакунків і поклавши їх перед Стілхувзом.

— О-о-о? — проспівала Вельвет. — Ми роздаємо подарунки? Чудово, бо у мене є дещо для Літлпіп!

Я блимнула.

— Подарунок? Для мене?

Вона левітувала пакунок до мене, приєднуючись до нас.

— Я просто повинна була знайти тобі якесь нове вбрання, — дзвінко мовила вона. — Особливо після того, як кинула твою сукню драконам.

Я спробувала не скривитися. Сукня явно не була серед усіх моїх нинішніх хвилювань. Я б взагалі відмовилася від гарних суконь. Еквестрійське пустище віддавало перевагу більш міцному і

броньованому вигляду. Втім... може, Хоумідж сподобається, як я у ньому виглядаю?

Але коли я відкрила пакунок, я зрозуміла, що Вельвет Ремеді змогла мене здивувати.

— Обладунок кантерлотської поліції, — сказала мені Вельвет, доки я витягала стару уніформу. Вона була в чудовому стані. — Один з найкращих легких обладунків в Еквестрії. — Вона театральнo заржала: — Ти не повіриш, як важко знайти щось практичне під твій розмір.

— Ух ти... Я... — Я блимнула. Це був дивовижний подарунок. Але разом із тим я немов зрослася зі своєю броньованою роботою зі Стайні (на щастя, не буквально і назавжди). Врешті, її бронювала сама Дітзі Ду.

Вельвет Ремеді спонукала мене:

— Давай, надягни її. — Немов читаючи мої думки, Вельвет сказала: — Я знаю, що твій старий костюм зі Стайні був постійним супутником, але чи не достатньо він з тобою переніс? Цей костюм рвали і штопали так само часто, як і тебе, і він заслужив на відпочинок. Хіба ти не згодна?

Я серйозно кивнула і почала роздягатися.

— Ми все одно не беремо її з собою, — твердо сказала я.

— Кого беремо? — спитала Вельвет.

— Стар Спаркл, — сказав їй Стілхувз.

— Кого?

— Куди її беремо? — спитав Каламіті.

— До вежі Тенпоні, — наполегливо сказав Стілхувз.

— Ти дійсно вважаєш, же вони просто так пустять її, кантерлотського гуля, жити у цьому розкішному, пихатому?..

— Так, пустять, — повільно мовив Стілхувз низьким голосом, який натякав, що мешканцям вежі Тенпоні буде дуже погано, якщо вони їй відмовлять. — Вона була *матір'ю Твайлайт Спаркл*! Згадайте, що таке вежа Тенпоні. Вони її пустять.

Я кивнула.

— Згодна, — заявила я, підозрюючи, що Сутінкове Суспільство багато на що піде, щоб мати у вежі пряму родичку міністерської кобили. — Я впевнена, що Хоумідж допоможе. І... — Я всміхнулася, хитаючи головою. — ... я можу знайти їй місце. Я ж маю сирну крамницю.

Каламіті і Вельвет разом із подивом подивилися на мене.

— Що в тебе там є?

Стягаючи свою стайневу робу через голову, я повідомила Стілхувзу:

— Але ми все одно не візьмемо її з собою...

Я скинула свою стайневу робу на підлогу і втупилася в неї поглядом. Вона була рваною, настільки латаною, що здавалася зшитою з ганчір'я. Було багато глибоких плям, не всі з яких були кров'ю. Це було огидно.

— ... не зараз. — Я подивилася на Стілхувза, який досі нетерпляче пирхав. — Але ми повернемося за нею. Обіцяю. А поки що їй безпечніше тут.

— Чому ні? — наполегливо спитав Стілхувз.

— Бо ми не летимо до вежі Тенпоні. Щойно ми закінчимо справи у Кантерлоті, ми відправимося прямо до Розкішної долини... — Більше ніяких затримок.

— Після того, як заберемо Ксеніт, — нагадав мені Каламіті. Так, одна затримка.

— ... Після того, як заберемо Ксеніт, — додала я. — Розкішна долина. — Я подивилася в обличчя Стілхувзу. — Ти знаєш, що там. Я

не збираюся брати *матір* Твайлайт Спаркл навіть близько до того місця. Я нікуди її не заберу, доки з Богинею не буде покінчено.

Стілхувз, здається, прийняв цю відповідь і, кивнувши, відступив.

Я склала робу, наскільки дозволяли броньовані пластини, і засунула її до речової торби з інструментами для Каламіті.

— О! — Я підвела погляд, левітуючи свій старий обладунок і СтелсБак II з торби, перш ніж передати її Каламіті. — У мене теж для тебе подарунок.

Каламіті кинув один погляд всередину і радісно запищав.

Я почала надягати обладунок кантерлотської поліції, який дійсно сидів вельми добре і... о, що це за відчуття? А, так! Тепер я згадала: це відчуття чистого одягу!

Стілхувз підійшов до найближчого вартового Стайні-Сіті і поговорив з ним, отримавши у відповідь кивок.

Я крутилася на місці, звикаючи до відчуття нового броньованого костюму.

— Дякую, Вельвет! Вона... гарна! — Я зупинилася, звернувши увагу на колір. — Як вона виглядає? Чи пасує до моєї гриви?

Стілхувз заржав, повертаючись, а охоронець підійшов до перил мезоніну.

— Чесно? Не уявляю її на тобі. Замало кривавих плям.

Я косо глянула на Стілхувза.

— Дай їй час.

Я перевела свою увагу на охоронця, ігноруючи їх обох. Ріг охоронця засвітився. Іскри магічного світла злетіли вниз і розлетілися над вкритою скелетами підлогою.

Статика під нами припинилася.

— Як?..

— Я їх вимкнув, — просто сказав охоронець. — Я знову увімкну передавачі, коли ви підете.

Вимкнув? Моє копито ляпнуло мене по обличчю, коли я згадала, як скулилася в кутку лабораторії Міністерства Магії, несамовито стріляючи у передавач. Звичайно ж їх можна було просто вимкнути.

Я була не розумною поні. Я була, по суті, дуже дурною поні.

Коли ми спустилися по сходах і проходили крізь море кісток, я зупинилася і витягла з ПіпБака одного зі скелетів передавач, потім покрутила його, знайомлячись із конструкцією.

— Ну, це очевидна засідка, — сухо сказав Каламіті, дивлячись у рожеве. — Як думаєте, де вони всі ся поділи? — Зовні не було ознак жодного алікорна. — Ховають ся на даху чи за рогом будівлі?

— Може, тій, кого вони звуть Нічновидицею, набридло втрачати алікорнів, і вона відкликала їх? — обнадієно висловила думку Вельвет Ремеді. Щось у тоні її голосу видавало, що вона насправді теж не вважала це можливим.

— Тож, — звернувся до мене Каламіті, — який у нас план?

*** **

<-=====ooO Куля з Повітряною Кулькою Ooo=====>

Кабінет Пінкі Пай. Міністерство Моралі. Мейнкеттен.

От тільки... ні.

Коли я відчинила двері рожевим копитом, все здавалося неправильним. Спотвореним. Ніби нормальна кольорова палітра світу стала викривленою картиною гротескно-пастельних кольорів.

Я почувалася кошмарно, але водночас була жахливо живою. Тремтіння пройшло по моїх нервах і хребту. Вуха чухалися. Задню частину моєї правої задньої ноги тіпало, а у лівому передньому копиті зростало дивне печіння.

Я знала це відчуття. Моя носійка була на межі під впливом Мінт-алкового приходу. На межі жахливого падіння. Але це було щось

більше. Це було... неправильно.

Світ мав дивний смак. Дивний запах. Схожий на м'яту і гнилу капусту.

— Дурна злюка-сука Твайлайт. Я в порядку! Я їй покажу... — Моя носійка, хмурячись, озирнулася навколо. Здавалося, ніби навіть вона збагнула, що щось було жахливо не так, але не могла зрозуміти, що саме.

— ... Знаю. Я запишу свій спогад і відправлю їй. Гарний і довгий. Вона побачить, що зі мною все добре. І вона не зможе його покинути, доки не додивиться до кінця...

Ні. Ні, Пінкі. Ти не в порядку. Тут все не в порядку.

— Пфф, облиш її, — прошепотів голос поряд зі мною. — Якщо вона бажає кинути тебе, бо їй більше не подобаються твої вечірки, то й скатертю дорога! — Голос був жіночим і йшов від... рослини? Так, одна з горщикових рослин в кімнаті Пінкі Пай дійсно говорила з нею. Я бачила, як рослина ворухнулася, листя шурхнули, і від неї долинув голос: — Вона тобі не потрібна. Ніхто з них тобі не потрібен!

Моя носійка ледве подивилася на неї... на цю рослину.

— Я вважала її своєю подругою.

— Атож, — долинув інший голос від мармурового прес-пап'є на столі Пінкі Пай. — Ніхто з них не бачить те, що бачиш ти. Вони не розуміють, під яким ти тиском.

— Так, — погодилася Пінкі Пай. — Так, вони не розуміють.

О Богині. У Пінкі був психічний зрив. Я бачила те, що їй марилося.

Пінкі Пай продовжувала озиратися, потім зупинилася і витріщилася на високий, тонкий предмет, вкритий тканиною.

— Звідки ти взялося? — Вона дочалапала до предмета і зубами стягнула з нього тканину.

Перед нею було дзеркало. Я побачила, як моя носійка дивиться на мене. Пінкі Пай, але не така, якою я звикла її бачити. Колір її хутра був не таким. Її грива звисала прямо, втративши форму. Вираз її обличчя був сердитим і похмурим. Це була Пінкі Пай одразу після своєї останньої вечірки.

На дзеркалі була прив'язана стрічка, на якій висіла записка:

Люба Пінкі,

Я подумала що це може допомогти тобі знайти свій шлях.

~Реріті.

Пінкі Пай нахмурилася, читаючи записку.

— Я. Не. Заблукала. — Вона схопила стрічку зубами і зірвала її. Потім подивилася на себе у дзеркалі.

— І ти, Реріті? — пробурмотіла вона. — Невже всі мої друзі збираються мене покинути?

— Більше нікому не можна довіряти, — пробурчало прес-пап'є.

Пінкі Пай підійшла до найближчого інтеркому і натиснула копитом кнопку.

— Гей. У мене в кабінеті дзеркало, якого тут не має бути. Викличте когось, щоб прибрати його.

— Так, пані, — протріщав в інтеркомі кобилячий голос, який звучав на диво віддалено. — Де воно має бути?

— Мені все одно. Відправте його на якусь з Веселих Ферм абощо, — пробурчала Пінкі. — Просто позбавтеся його!

Моя носійка знову підійшла до дзеркала, дивлячись у нього. Вона простягнула копито, торкнулася поверхні...

... і відстрибнула від різкого відчуття холоду. Зображення у дзеркалі раптово змінилося. Тепер на нас дивилася Пінкі Пай. Весела, життєрадісна, безмежно рожева Пінкі Пай із пишним волоссям.

— О! Гей! — радісно гукнула до нас Пінкі Пай із дзеркала. — Привіт, Пінкаміно! У-у, щось ти не дуже добре виглядаєш. І це погано, бо ти це я, і це означає, що і я не дуже добре виглядаю!

«Вона зачарувала невеличке люстерко. Подивившись у нього, можна було побачити власне відображення, як і у будь-якому люстерку. Але якщо торкнутися його або сфокусувати на ньому свою магію, тоді закляття у люстерку... робило знімок вашої душі. Потім друге закляття дозволяло люстерку показувати цей знімок.»

Дзеркальна Пінкі Пай стривожено подивилася на мою носійку.

— Що з нами не так?

— Ти що за мара? — пробурмотіла Пінкі Пай, моя носійка.

Богині, це було так химерно, ба навіть моторошно. Я вирішила називати їх різними іменами, просто щоб не плутатися. Хоча частина мене хвилювалася, що я сама піддаюся цьому божевіллю.

— Я це ти, звичайно! — хіхкнула Пінкі Пай. — Я це справжня ти... Що дивно, бо мене теж плющить. — Відображення теж під СвМ? Чи це глюки Пінкаміни викривляють... відображення... відображення, яке не може насправді розмовляти взагалі, бо відображення. Не. Розмовляють! Так само, як прес-пап'є та горщикові рослини!

— Це якийсь жарт, — просичала Пінкаміна.

— Ти маєш на увазі розіграш? От бачиш, вони досі турбуються про тебе. — Пінкі Пай зупинилася. Потім просяяла. — О! Привіт, Літлпіп.

Ем... привіт? Розмова раптово звернула на дорогу до дурдому.

— Літлпіп каже «Ем, привіт», — радісно заявила Пінкі Пай.

Стійте. Що?

— Тепер Літлпіп каже «Стійте, що?» — Пінкі Пай хіхкнула.

Це неможливо!

— Ти нагадуєш мені нашу подругу Твайлайт Спаркл, Літлпіп!

— Вона нам не подруга, — зітхнула Пінкаміна. — Більше не подруга.

Очі Пінкі Пай розширилися.

— Вона НАСПРАВДІ наша подруга. Інакше б вона не намагалася допомогти нам! — Пінкаміна відкрила рота, але Пінкі Пай похитала головою. — Навіть не намагайся сказати собі, що тобі не потрібна допомога. Мені краще знати. І це означає, що ти теж маєш знати.

— Я... Я просто намагаюся робити поні щасливими.

Робити їх щасливими?

— Літлпіп має рацію, — серйозно сказала Пінкі Пай. — Не можна зробити когось щасливим. Можна лише допомогти їм знайти щастя. — Пінкі Пай вказала на вікно. — Глянь туди. Невже вони *виглядають* щасливими?

— Ні, — пробурмотіла Пінкаміна, дивлячись куди завгодно, тільки не у вікно.

— Вони не щасливі, — сумно визнала Пінкі Пай. — Я думаю... думаю, насправді вони... бояться нас.

Це... саме це призвело Пінкі Пай до розуміння того, що їй потрібна допомога. Ця розмова, частиною якої, як не божевільно, була я, підштовхнула Пінкі Пай до...

— Тшш! — Пінкі Пай нахмурилася до мене з дзеркала. — Ти маєш зберігати таємниці, Літлпіп!

Що? Ні! Якщо... якщо у мене є хоч якийсь шанс якимось... зв'язатися... тоді Пінкі Пай повинна була про дещо дізнатися! Я можу застерегти її! Я можу врятувати...

— Не-е-е слу-ха-ю! — проспівала Пінкі Пай, театральнo затуляючи вуха. — Тобі. Не можна. Розповідати. Літлпіп!

Але... але все закінчиться так жахливо!

— Ні. Не закінчиться. — Пінкі Пай палко помотала головою. Потім раптово вона знову посміхнулася. — Все закінчиться сонечком і

веселками! — радісно проголосила вона. Я була вражена дивним відчуттям дежа вю.

Вона вказала копитом на мене, а може, на Пінкаміну.

— Точніше, доки ти готова йти у вогонь.

— Який вогонь? — спитала Пінкаміна.

— Не слухай її! — наполягала рослина у горщику. — Вона просто бажає твоєї поразки.

— Ні, — наполягла Пінкі Пай. — Спочатку ми маємо зробити те, що найбільш важливо. Ми маємо врятувати інших поні, перш ніж рятувати себе. Ти ж знаєш, про що я, про тих дуже поганих поні у Чотирьох Зірках. Але потім... — Пінкі Пай сумно посміхнулася. — Потім ми маємо врятувати себе, хіба ні?

Сонечко і веселки. Я хотіла сказати їй, що це абсолютно неможливо. Трясця, та дві речі, яких у цьому світі більше не було, це саме...

Пінкі Пай дуже сердито подивилася на мене з дзеркала.

— Сонечко. І. Веселки.

Пінкаміна осіла на килим.

— Ми... Я... — Вона заплакала. — Як? Як я можу це виправити? Як я можу сміятися над примарним, якщо я *сама* неначе примара?

Якщо обійми могли вилікувати біль, то сміх міг вилікувати страх. Але міністерства відкидали велику тінь. Було дуже, дуже багато поні, яким потрібно було сміятися.

— Ми маємо зупинитися, — серйозно сказала Пінкі Пай. — Міністерство Моралі зовсім не допомагає. Воно робить поні боляче, і ми маємо зупинитися. Ми маємо очиститися. Потім записати цей спогад для Літлпіп. Потім...

— Все міністерство, — простогнала Пінкаміна. — Ми маємо знести його під корінь. Влаштувати велику прощальну вечірку. Найбільшу в світі.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Попереду нас височіла велика вигнута будівля, жіночно витончена, прикрашена великими самоцвітами і кристалічними ґратами. Якщо Міністерство Воєнних Технологій було королем Міністерського бульвару, то Міністерство Іміджу явно було королевою. В усіх інших місцях це міністерство намагалося бути невидимим, копитом у тіні, яке підтримує інших з-за лаштунків. Кантерлотське відділення міністерства було показухою, назва міністерства огортала фасад літерами, всипаними діамантами.

Міністерська кобила, Реріті, ніколи не з'являлася у якихось статтях, на плакатах або продуктах Міністерства Іміджу. Тут вона гордо стояла перед своїм міністерством у вигляді гіпсової статуї, що висилася над фонтаном з кришталю, скла і діамантових крихт.

Мій план, який складався здебільшого з бігу, здається, працював. Вельвет Ремеді і Стілхувз галопували поряд зі мною, коли ми пробігали між мертвими деревами, які оточували парк. Мої легені палали, намагаючись дихати. У голові гупало, в очах пливло. Я відчула, як моє серце і м'язи навантажуються від атаки Рожевої Хмари на всі частини мого тіла, зовнішні і внутрішні.

Вороги поки що не турбували, але на компасі моєї ІП було два червоних вогники.

— Обережно! — гукнув Стілхувз, його візор показав йому те саме попередження. Я нікого не бачила; або вони були невидимі, або ховалися за порт'єрами в альковах міністерства. Каламіті змахнув крилами і злетів вгору, остерігаючись алікорнів на даху.

Все сталося менше ніж за три секунди.

Ми пробігли фонтан Реріті і потрапили прямо в пастку.

БІП! БІП!

БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП!

Міни! *Безліч* мін, багато з яких були енергомагічними, буквально всівали простір між Реріті і парадним входом до Міністерства Іміджу. Багато з них вже почали блимати, коли Вельвет Ремеді і Стілхувз зупинилися поряд зі мною. Мій ріг вже світився, левітаційне поле огортало міни.

Двоє алікорнів вийшли зі свого укриття і сіли, перетворившись на статуї і миттєво створивши навколо нас алікорнячий щит, який замкнув нас у пастці із мінами. Паєлайт, яка не відставала від нас, вдарилася в щит зсередини і, ошелешена, впала на землю посеред мін.

БІП! БІП! БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП!

БІП! БІП! БІП! БІП! БІП!

Я розсунула море мін і притиснула їх до щита поряд із алікорнами, одночасно магією вмикаючи передавач, який я підключила до свого ПіпБака. Вельвет Ремеді телекінезом відтягнула Паєлайт і огорнула нас своїм магічним щитом.

Моя голова вибухнула агонією. В очах у мене почервоніло. Поряд зі мною Вельвет Ремеді закричала, коли смертоносна некромантія передавача атакувала її, доки вона тримала закляття. Алікорни смикнулися, відкрили роти, закричавши від болю, і їхній щит розвіявся.

Міни вибухнули ланцюгом вогню, шрапнелі, ударних хвиль і магічної енергії.

*** **

БАМ! БАМ!

Турель вибухнула, коли Літл Макінтош відправив дві бронебійні кулі крізь її нутроці. Подвійний постріл з бойового сідла Каламіті знищив останню з шести турелей. У порівнянні з системами безпеки, з якими ми зіткнулися в інших будівлях, ця була майже занадто простою.

Я дочувалася до розкішної лавки, впала долілиць на подушки і спробувала віддихатися. Інші посідали і почали пити цілющі зілля. Рожева Хмара нашкодила нам більше, ніж пастка алікорнів і турелі разом взяті.

Я відчувала якийсь огидний запах від подушок, але мені було все одно. З першого погляду було помітно, що Міністерство Іміджу поступалося гниттю і розпаду. Меблі і декор обирали за вигляд, а не за довговічність.

— Це недобре, — скривившись, сказав Каламіті. Я втомлено підвела погляд, витягаючи своє цілюще зілля. Злізши з блаженної подушковості лавки я пішла туди, де він літав. Каламіті дивився за стійку у вестибюлі.

Сталеві рейнджери. Мертві. Більше півдюжини.

— Відправлені Коттедж Чізом для пошуку Чорної Книги, — серйозно зауважив Стілхувз, приєднуючись до нас.

— Ага. Але... що їх вбило? І хто їх так розклав?

Я похитала головою. Явно недобрий знак. Я відвернулася, ковтнула зілля і дозволила цілющій рідині стекти по язика мені у горло. Каламіті літав над тілами, витягаючи боєприпаси з їхніх бойових сідел.

Вельвет Ремеді дивилася на схему Міністерства Іміджу, що висіла на стіні між двох витих мармурових колон.

— Де ми маємо знайти цю книгу? — запитала Вельвет.

— Стіл Реріті. Таємний сейф в її кабінеті.

Вельвет кивнула.

— Тут є службовий ліфт. Можливо, нам нарешті вдасться увійти і вийти так швидко, як сподівається Літлпіп.

Каламіті кашлянув у копито. Кашель звучав на диво схоже на зауваження про «любити кобил».

Закотивши очі, я перевірила мапу і пішла до ліфту. Він був у коридорі з правого боку за рогом. Коридор був увішаний підсвіченими плакатами у позолочених рамках, кожний вихваляв заслуги інших міністерств.

Я різко зупинилася, оминувши ріг.

Службовий ліфт був розташований між двома плакатами з написом «ПРОГРЕС», на одному з яких було зображено знайому сповнену радості кобилу і її летючого робота, на другому юрба поні благоговійно стояла перед світним терміналом. Сам ліфт був багатим, прикрашеним золотом, і розчиненим через труп сталевого рейнджера, який лежав у дверях. Зігнуте тіло писця лежало всередині, повільно гниючи. Її ріг і верхня частина черепа вибухнули, розфарбувавши задню стінку ліфтової кабінки. Тиха статика лилася з динаміку на стелі кабінки.

— Може, не варто їхати ліфтом? — запропонувала Вельвет Ремеді, наздогнавши мене.

*** **

Доки ми блукали серед лабіринту терміналів, моніторів і столів для нарад, з яких, здається, значною частиною складався відділ нагляду за ЗМІ, я була вражена відсутністю скелетів або інших ознак мертвих поні. Не лише у Міністерстві Іміджу, але також у Міністерствах Миру і Магічних Наук. Можливо, видовище у фойє Міністерства Воєнних Технологій нагадало мені, що чогось не

вистачає. Тут єдиними мерцями були сталеві рейнджери. Окрім одного напису кров'ю, у міністерстві Твайлайт теж не було ознак смерті поні.

Світло у кімнаті блимнуло, погрожуючи зникнути. Коли ми його увімкнули, два світильники вибухнули.

Стілхувз зупинився, дивлячись на лінію вкритих пилом мейнфреймів уздовж однієї зі стін.

— Одна ця кімната могла б їх вбити, — зауважив він. — Коли б вони побачили всі ці технології, знаючи, що повинні забрати лише книгу.

Я кинула погляд на термінал неподалік, який досі світився. Зацікавлена, я витягла свій хакерський інструмент. Влізти до терміналу було дуже просто. Пароль був «блискітки».

Нагляд за ЗМІ, Внутрішнє повідомлення №057

Просто нагадування і пояснення для нових поні у відділі Нагляду за ЗМІ Міністерства Іміджу:

Всі зображення поні, включаючи групові зображення осіб, повинні мати поні з яскравими або пастельними кольорами і поні з хутрами і гривами нейтральних кольорів, наприклад, коричневих, сірих або брунатних, принаймні у співвідношенні два до одного. Краще навіть три до одного. Єдине виключення надається поні з білим хутром. Білий є кольором Селестії і допускається у будь-якій кількості.

Так само ви повинні впевнитися, щоб будь-яка запланована фотографія була скоординована принаймні з одним з пегасів Міністерства Іміджу. Ми бажаємо, щоб імідж Еквестрії складався з чудових сонячних днів і яскравих зоряних ночей. Хмарного неба треба уникати, окрім випадків, коли воно потрібне для ефектності. Допускається застосування кольорової корекції для того, щоб зробити небо над Еквестрією ще більш блакитним.

На додаток, пам'ятайте, що всі зображення зебр мають бути чорно-білими. Кольорові фотографії мають друкуватися чорно-білими або проходити або проходити заляття знебарвлення і корекції палітри. У додатку допустимі відтінки для зображень зебр, але, якщо

коротко, допускаються кольори, які надаватимуть зображенню демонічного або огидного вигляду.

Особисте повідомлення:

Шановна Шаттербрайт^z,

Хоч я і поважаю ваше художнє мислення і погоджуюся, що «яскрава і прекрасна» Еквестрія є найбільш бажаною, я маю відмовити стосовно вашої пропозиції, що всі зображення Еквестрії мають бути сонячним днем. Прошу пам'ятати, що на престолі зараз Принцеса Луна. Давайте не будемо впроваджувати політику, яка може її зачепити.

Щиро ваша,

~Рерімі.

Нагляд за ЗМІ, Внутрішнє повідомлення №162

Всі поні відділку нагляду за ЗМІ завтра мають бути присутні на обов'язковій нараді робітників, яка розпочинається рівно о восьмій. На цій нараді ми надамо вам огляд нашої нової системи радіоперешкод. Завдяки допомозі Міністерства Крутості нам вдалося встановити загальноеквестрійську систему екстреного переривання або покращення радіопередач. Всі поні у відділку Нагляду за ЗМІ мають ознайомитися з основами цієї нової системи і доступом до СРП з офісу нагляду за ЗМІ або наземної станції будь-якої з веж МК.

Нарада триватиме дві години. Будуть подаватися лимонні тістечка та чай.

— Ем, Лі'лпіп? — сказав Каламіті, прикипівши поглядом до мертвого монітору. На ньому хтось написав:

ВОНИ ЖЕРУТЬ ТВОЮ ДУШУ!

— Може, вже підемо домів? — простогнав пегас. Я його не винила.

Ми йшли далі, ще більш стривожені і обережні, ніж раніше.

*** **

— Дракон? — охнула Вельвет Ремеді відлунням моїх власних думок. Паєлайт схвильовано пугукнула.

— Ага, — запевнив Каламіті, пролітаючи над кошиками для книжок і столами відділу заборонених публікацій. Решті з нас доводилося їх обходити. З того, що я змогла розгледіти, за дуже довгим столом, повз який я проходила, невеличкий легіон єдинорогів колись перетворював магією книги на «нові видання». Поряд з кожним робочим місцем були кошики з книжками, один з написом «невідповідні», а інший — «виправлені».

На плакаті, що висів на книжковій полиці неподалік, було зображено темно-синю земну поні, що читала книгу, а поряд з нею була ще стопки книжок. На плакаті був напис: «Будь старанним. Ми перевіряємо твою роботу.» Ми пройшли крізь офіс перегляду книг, щоб дістатися до цієї кімнати.

— Це значно погіршує справи, — зауважив Стілхувз. — Не думаю, що нам вистачить вогневої сили, щоб вбити дракона такого віку.

Вельвет Ремеді нахмурилася.

— Ви ж розумієте, понове, що ми, мабуть, про матір Спайка говоримо? — Вона проіржала: — Проявіть трошки співчуття.

Я скривилася. Але зараз вона була загрозою для Еквестрії — велетенською живою фабрикою з виробництва Рожевої Хмари.

— Не думаю, же нам ся доведе це робити, — заявив Каламіті. — Вбивати її, я маю на увазі. Божевільна пані алікорниця вирішила проблему за нас.

— Вона вже мертва? — вигукнула я від несподіванки.

Каламіті похитав головою.

— Схоже, що алікорниця заволоділа закляттям, яке перетворить велику мати-драконицю на шось мале, що не дихає Хмарою... або, принаймні, видихає лише маленькі хмаринки. На полівку, якщо я ся не помиляю.

Вельвет Ремеді зупинилася і витріщилася на нього.

— Закляття, яке перетворить дракона на полівку?

— Ага.

— І як нам начаклувати це закляття? — поцікавилася вона. — Я практично впевнена, що воно за межами моїх можливостей, і точно за межами можливостей Літлпіп. — Ну давай, сип сіль на рану.

«Це я знайшла закляття, — казала особистість не-Тріксі. — Я начаклювала його.»

— Про це вже подбали, — широко посміхнувся Каламіті. — Божевільна пані алікорниця вже начаклювала закляття. Ну, в якімсь сенсі.

— В якому? — сказала Вельвет. Я не була впевнена, питає вона чи поправляє його вимову. Каламіті вирішив, що питає.

— Як я почув, вона використала щось створене Міністерством Миру для Міністерства Моралі. Спосіб начаклувати закляття і тримати ефект напоготові, — Каламіті потер копитом загривок. — Якщо точніше, це спосіб накласти закляття на подарунок. Закляття спрацьовує при відкриванні подарунку. Вона назвала його якоюсь чудернацькою назвою.

— Закляття в коробці, — здогадалася я.

— Ага, — сказав Каламіті, приземляючись біля ящиків із написом *«Знезараження»*. — Так і назвала.

Я пірнула під стіл між нами і підійшла до нього, кинувши погляд на планшет, що висів поряд із клітками. «Для обробки небезпечно підбурювальних матеріалів. Будь ласка, уважно прочитайте інструкцію.» З того, що я прочитала, у клітках колись були дресировані параспрайти, які були зачаровані так, щоб їсти слова зі сторінок. Цікаво, вони їли лише певні слова, або ж вичищали всю книгу, таким чином роблячи її чудово не-підбурювальною.

— Логічно, — подумала я вголос. — Зважаючи на густоту Рожевої Хмари внизу, вона, мабуть, не могла наблизитися до дракона і сама

начаклувати закляття. Тому вона начаклювала його у Закляття в коробці Цікаво, правда, як вона спустила його до матері.

— Вона ся домовила з кількома кантерлотськими драконами, — сказав Каламіті.

— О Богині, — сказала Вельвет. — Не дивно, що її особистості були у кризі. Вона дійсно була на межі знищення половини себе!

— Звідки ти все це знаєш? — спитав Стілхувз.

— Цілу. Йобану. Ніч.

— Я так розумію, подарунок ще не було відкрито? — Я з очікуванням подивилася на Каламіті. — І саме це ми маємо зробити? — Це означає, що доведеться відправити Стілхувза у скарбницю. Більше ніхто з нас це б не пережив. — Відкрити подарунок так, щоб не перетворитися на полівку?

— Не... зовсім.

*** **

— Що?! — Я із недовірою витріщилася на Каламіті.

Ми піднялися на поверх вище і йшли крізь яскраві кольори поверху відділу реформи освіти, коли Каламіті пояснював план, який придумала алікорниця з підвалу Міністерства Магічних Наук. Коли Каламіті закінчив, я відчула, ніби весь сенс зник зі світу.

— Хто, хай їм грець, прив'язує таку важливу річ до початку ґали? — Я пирхнула. — Це божевілля!

Каламіті подивився на мене розважливим поглядом. За ним висів плакат, на якому щасливі лошата грали у гарному шкільному дворі під аркою веселки.

— Що з побаченого у підвалі здалося тобі *адекватним*?

Я застогнала, притиснувши копито до обличчя.

— Гаразд, гаразд... давай перевіримо, чи я все зрозуміла. Щоб зупинити постійне поповнення Рожевої Хмари, ми маємо запустити

Закляття в коробці, яке перетворить дракона у скарбниці на полівку. Запуск Закляття у коробці було прив'язано до феєрверків на Гранд Галопінг Галі...

Я згадала рекламу Пінкі Пай на плакаті Філіладельфійської Веселої Ферми, який бачила у хаті Стілхувза: *«Все, чим мала бути Гранд Галопінг Гала. Щодня, вічно!»*

В останній рік Еквестрії Принцеса Луна передала керування Гранд Галопінг Галою Пінкі Пай. Феєрверки були зав'язані на одну з її систем «миттєвої вечірки». Але Гала ніколи не сталася. Впали мегазакляття, і життя у Кантерлоті припинилося. Більше ніяких вечірок.

— ... і кнопка для запуску феєрверків знаходиться у кімнаті Принцеси Луни у королівському палаці? — Тепер я розуміла, чому Каламіті сказав, що ми маємо потрапити до палацу. Я була настільки засмучена, що хотіла кричати. Ну чому ніщо ніколи не було просто?

— Як ми дізнаємося, що воно спрацювало? — спитала Вельвет Ремеді. Попросити Стілхувза піти у драконяче лігво і перевірити явно не спало їй на думку.

Каламіті витягнув щось зі своєї торби і виплюнув собі на копито.

— Завдяки цьому! — Він підняв великий рожевий самоцвіт із штучним дефектом у формі руни глибоко всередині. — Закляття в коробці спрацює, і ця манюня засвітиться.

Цікаво, чи був це «він», якого шукала алікорниця.

— Ти викрав це, коли ми виходили з підвалу, так? — риторично спитала Вельвет.

На краю компасу моєї ІП з'явилася червона пляма. Я обернулася, намагаючись помітити її. Мої вуха нашорошилися, вловивши низький, неприродний гул. Він був схожий на викривляючий, скрипучий звук, що супроводжував відродження кантерлотських гулів, тільки м'якіший і на одній ноті, немов платівку заїло.

Але там нічого не було. Лише короткі, різнокольорові книжкові полиці з вирізьбленими та намальованими сердечками, веселками і

гарцюючими дітлаками. На полиці були настільки ж різнокольорові книжки. Фарба облазила, і дві полиці вже прогнили наскрізь, розсипавши свій вміст по підлозі. Над ними була дошка із текстом задачі: *«У Понівілі, рідному місті Саншайн⁸, нагорода за здачу поліції прибічника зебр становить 500 монет. Саншайн повідомила про свого поганого дядька вчора, про двох прибічників зебр сьогодні, і ще про одного доповість завтра. Якщо буде доведено, що половина поні, про яких вона доповіла, є прибічниками зебр, скільки монет вона отримає наприкінці тижня?»*

Темна тінь з'явилася на дошці. Потім випнулася і просунулася крізь неї, тіньова хмара пролізла крізь стіну, немов хапаюча лапа.

Я завмерла, намагаючись досягнути те, що я бачила. Тіньова хмара росла, рухалася до нас, розросталася на багато плинних паростків. Нечестивий гул ішов від неї і ставав гучніше. Світло почало згасати, ніби ця потвора поглинала освітлення у кімнаті. Один паросток загнувся вниз і пройшов крізь стіл, немов був нематеріальним. Хвіст потвори виліз з дошки, тепер вона повністю була в нашій кімнаті.

Я спробувала увімкнути ЗНС, але моє закляття націлювання вимкнулося, не в змозі за щось зачепитися.

Вууууууш! Ракета з бойового сидла Стілхувза пролетіла повз мене і крізь тіньову хмару, немов вона дійсно була просто тінню. Ракета вдарила у дальню стіну із вибухом вогню, пилу і кольорових уламків. Ударна хвиля збила мене, повалила полиці, перекинула стіл. Тіньова хмара практично не відреагувала, її паростки досі тягнулися до нас.

Я відскочила назад, геть від зміїстої тіні, впевнена у тому, що станеться, якщо вона торкнеться мене. *«Вони жеруть твою душу!»* Наша зброя була непридатна проти цієї істоти. Ніяка броня її не зупинить. Мене більше не дивувало те, що сталеві рейнджери, які дійшли аж сюди, загинули тут.

Вельвет Ремеді начаклувала свій щит, огорнувши тіньову хмару своєю магією. Та притиснула свої паростки до стінки щита, тінь розповзалася по поверхні, не в змозі пройти крізь неї.

Вельвет Ремеді стримала її. Ні... їх! Тінь була роєм маленьких, лискучо-чорних некроспрайтів. Вони можуть проходити крізь тверді об'єкти, але не крізь магичні поля. Я здригнулася і з тремтінням видихнула, хоча й не помітила, коли затримала дихання.

— Я потримаю їх, — сказала Вельвет. — Ви йдіть вперед.

Паєлайт всілася їй на круп, явно збираючись залишитися. Ми кивнули і побігли, залишивши її тримати рій.

*** **

Книга була тут. У цій кімнаті. Я відчувала її.

Я вже була в особистому кабінеті Реріті. Він був практично таким самим, хоч і поїденим зубами часу. В одному кутку поряд із вишуканою скринею стояв понікен. До його грудей була прикріплена записка, написана елегантним почерком Реріті.

Думки стосовно сукні:

Мета — створити вишуканий і водночас функціональний обладунок помірної ваги і класичного стилю. Я обрала пурпурово-золоту кольорову схему, що наслідує сукню, яку мої любі подруги зробили для мене на ту першу Ґалу так багато років тому. На честь моїх найдорожчої і найближчої подруги, я постараюся, наскільки мені це дозволяють мої модельні навички. Армоване покриття, особливо на грудях, було натхнене бронєю королівської варті.

Я також вплела у сукню трохи магії. Хоча лише металеві пластини зупинять кулі, тканина має добре триматися проти клинкової зброї, а також буде опиратися зносу, розривам і загальному забрудненню, яке можна очікувати від битви або Ґали. Я пожартувала, що, можливо, зроблю фінальний варіант незнищеним, але це був лише жарт. Я, врешті, сказала Еплджек, що нічого такого не робитиму. До того ж, реакції мого головного чарівника було достатньо, щоб я відмовилася від цієї думки, навіть якщо б я казала це серйозно. Він, звичайно, був правий. Після того, що я зробила, у мене могло й не залишитися достатньо душі, щоб віддати ще хоч часточку її.

Як би то не було, я дуже задоволена своїм першим варіантом. Але фінальна сукня має бути кращою, навіть краще за досконалість. До Гранд Галопінг Гали ще кілька місяців, тому навіть з усім цим божевіллям часу у мене достатньо. Я відверто сподіваюся, що більшість, якщо не всі мої подруги будуть присутні там цього року. Якщо так, я сподіваюся впевнити їх дозволити мені створити для кожної з них подібну і водночас унікальну бронесукню міністерської кобили.

Зазвичай я б не обрала таке місце, як Гала, для демонстрації першого екземпляру, як я сподіваюся, з нової лінії модних обладунків. Але цього року Пінкі Пай нарешті зможе здійснити свою мрію і керувати святом. Тому тут дійсно без варіантів.

Я витягла свою викрутку та шпильку і відносно легко відкрила замок на скрині. Відкривши її, я побачила броньовану сукню. Вона була... прекрасною.

— Ти ж нібито казала, же книга у столі? — сказав Каламіті, вилітаючи в мене з-за спини. — Ох ти ж!

— Ага, — прошепотіла я, витягаючи бронесукню і роздивляючись її.

— Ем... Лі'лпіп? — нерішуче сказав Каламіті. — Можна... ем... можна я її візьму?

— Я не знав, що ти любиш носити сукні, — мовив Стіхувз, приєднуючись до нас.

Каламіті розвернувся у повітрі.

— Я не люблю! — наполегливо сказав він. — Це для Вельвет.

Я хіхкнула, а Стіхувз глузливо заржав.

— Ну звичайно можна, Каламіті. Вона виглядатиме в ньому... шикарно!

Я передала сукню Каламіті і перейшла до столу. Заплющивши очі, я спробувала пригадати, як Реріті відкривала потаємне відділення. Один з самоцвітів, врізаних у передній бік столу, приховував замок.

Розплющивши очі, я простягнула свою магію над столом і відсунула самоцвіт. Потім почала зламувати замок, цього разу використовуючи лише магію. Замок виявився оманливо легким, немов відділення бажало, щоб його відкрили.

Я розчинила потаємне відділення. Там, серед паперів та уламків, ніби сплячий дракон, лежав чорний том — ідеально збережений, його древні сторінки були сповнені магією всередині обкладинки з найчорнішої шкіри.

Я простягнула свою магію. Я відчула холодний поштовх, коли торкнулася її своїми слабкими вміннями, книга обіцяла розкрити такі сили і таємниці, про які я навіть не мріяла. Мені більше не доведеться бути єдинорогом з одним фокусом. З цією Книгою я зможу бути *Магією*, якщо захочу, настільки могутньою, що стану достойною бути Носієм цього Елементу.

Вона була моя!

*** **

Вельвет Ремеді повільно йшла до нас. Її риг досі світився, а з лоба котився піт. Вона вливала всю свою зосередженість у підтримання щита, хоча він був за межами її поля зору. Щойно ми вийдемо, вона його відпустить. Рій некроспрайтів не покинув міністерську будівлю за більше ніж два століття. Ми сподівалися, що не покине і зараз. Я припускала рівну ймовірність того, що магія, вплетена у міністерські стіни, тримає рій всередині так само, як Рожеву Хмару зовні, або що рій залишався тут, приманюваний присутністю Чорної Книги, немов метелики світлом ліхтаря.

Я обернулася і вперлася поглядом у ростовий плакат на стіні. Я вже бачила такий на величезному білборді у Мейнкеттені. Тоді він мені не дуже сподобався. Тепер, коли я особисто знала зебру, він подобався мені ще менше.

Поні люблять сміятися. Зебри не розуміють радості і бояться її.

Поні чесні. Зебри можуть лише брехати.

Поні вірні. Зебри встромлять вам ножа у спину.

Поні щедрі. Зебри егоїстичні і жадібні.

Поні піклуються один про одного. Зебри піклуються лише про себе.

— Гаразд, план такий, — сказала я, знаючи, що іншим це не сподобається. — Всі біжать до Міністерства Крутості. Я прослизну до королівського палацу і запусу феєрверки.

— Сама?

— Шо ти зробиш?

— Нізащо!

Відповіді, на які я очікувала.

— Ні, Лі'лпіп, — сказав Каламіті, підлітаючи ближче до мене, змушуючи мене відступити до стіни. — Це маю зробити я. Я швидший. Більш маневрений. І я забив її. Це моя місія.

Я витягла МГ СтелсБак II і левітувала його перед ними.

— Я можу потрапити туди непоміченою. Але тільки я. Сама. — Лише я мала ПіпБак. Тут не було місця обговоренням.

— Нісенітниця, — виплюнув Каламіті, копнувши ростовий плакат.

— Якщо ти знайдеш Богинь... — обережно почала Вельвет, досі зосереджена.

Я нахмурилася. Я не хотіла знайти Принцес. Мій мозок уявив кошмарні образи Їхніх скелетів, що злилися разом у тронній залі, і у мене серце зупинилося. Лише на мить. Я не була впевнена, що зможу витримати цю знахідку, побачити, що Вони мертві.

І я точно не бажала, щоб Вельвет Ремеді стала свідком такого руйнівного жахіття.

— Якщо я знайду тіла Принцес, це ще не означає, що я знайду Богинь. Вони трансцендентні душі.

Я ігнорувала пирхання Каламіті.

— Але ти розкажеш мені про те, що знайдеш, — наполягла Вельвет Ремеді. Я дійсно не хотіла цього. — Пообіцяй мені.

Я лише кивнула, відчуючи сльози на очах. Я молилася Богиням, щоб мені не довелося ані виконати цю обіцянку, ані порушити її. Я мовчки благала їх, щоб я нічого не знайшла.

Каламіті знову підлетів до мене, цього разу із рожевим самоцвітом у зубах. Він кинув його мені.

— А тепер ти пообіцяєш дещо мені, — тихо сказав він. — Пообіцяй мені, що зробиш це. Зробиш напевне. — Я здивовано подивилася на нього. Я швидко кивнула. Звичайно ж зроблю!

— Я серйозно, Лі'лпіп. Я дійсно бажаю, жеби це був я, — він опустив голову, виглядаючи присоромленим. — Хоч серцем я і знаю, але моя голова потребує доказів того, же ми досі хороші хлопці. Мені це потрібно.

Я левітувала до себе рожевий самоцвіт із руною-дефектом.

— Тоді, мабуть, тобі краще залишити це у себе, — запропонувала я. — Тоді ти дізнаєшся, коли я це зроблю.

Каламіті похитав головою.

— Хоч як би я хотів, він ся може тобі знадобити. Як ти ся без нього дізнаєш, же все спрацювало і ти можеш ся вертати? — Він відвів погляд. — Я не можу так тебе залишати у невіданні, жеби просто задовольнити себе.

Я знову кивнула і прибрала самоцвіт. Каламіті тихо полетів уперед.

Ми дійшли до сходів і спустилися. Чорна Книга розточувала неприємний холод крізь мою торбу. Я почала питати себе, чи дійсно збиралася віддати її Тріксі. Можливо, мій план, у чому б він не полягав, потребував перегляду. Чи може всередині книги було щось, що розібралося б із Тріксі раз і назавжди.

Що там Реріті казала Еплджек про вміст Чорної Книги? «Магія, що роздирає душі».

Можливо... можливо, я навіть зможу врятувати Твайлайт Спаркл!

*** **

— *Арррргх!*

Я жбурнула Чорну Книгу в одну з колон тронної зали. Я витягла ще одне цілюще зілля і випила його, сподіваючись, що воно полегшить стукіт у голові і стислість у грудях.

Королівський палац був наповнений Рожевою Хмарою, густішою, ніж зовні. Вона роз'їла гобелени, перетворила килими і штори на засалене шмаття, знебарвило і змусило потріскатися вітражі, і перетворило колись царствені меблі на розсипані купи уламків. Золоті фонтани біля підніжжя королівського трону потьмяніли так, що ніяке полірування б їх не врятувало, і були повні густого рожевого намулу.

Принаймні кісток тут не було. Не було скелетів Селестії і Луни.

Я знала, що не варто було зупинятися. Я мала йти вперед. Якщо я буду гаяти час, рожеве вб'є мене. Або СтелсБак II видихнеться і алікорни вб'ють мене.

Та тим не менш я зупинилися, моя допитливість душила мене, погрожуючи вбити бритвено-гострими пазурами, якщо я хоча б не зазирну в Книгу. Хоч одним оком. Я зупинилася, кажучи собі, що лише відкрию палітурку. Що я лише впевнюся, що параспрайти не поїли слова зі сторінок.

Чорна Книга була написана архаїчними зебрячими гліфами. Кожна клята сторінка. Книга бажала, щоб я її прочитала. Я була впевнена, що якщо вивчу її, відповіді прийдуть до мене у снах. Але зараз мені це анітрохи не допомогло. Маленька поні в моїй голові бісилася.

Червоні вогники почали рухатися по компасу моєї ІП. Я стулила писок, прикусивши нижню губу. Дурепа, дурепа, дурепа! Я підбігла до книги і підняла її, здригнувшись від морозної хвилі, яку я відчувала щоразу, коли торкалася її своєю магією.

Двоє алікорнів увійшли до тронної зали, їхні щити були підняті. Наскільки я зрозуміла, у палаці алікорни ніколи не знімали свої щити. Вони, здається, були більш стійкими до Рожевої Хмари, але не були невразливими. Аз тутешньою концентрацією Хмари вони старалися обмежити піддавання її впливу.

Я скулилася за тронном, сховалася, хоч я і була невидимою.

Я відчувала, як Хмара роз'їдає мої нутрощі, їсть мої м'язи, стискає мої легені і серце, просочується в мої кишки. Мені вже хотілося випити ще одне цілюще зілля, але я мала триматися, бо інакше вони закінчатся. Кімната Принцеси Луни не повинна бути далеко. Короткої пробіжки галопом могло б вистачити, якщо б тільки ці двоє пішли. Або, Селестія забирай, хоча б відсунулися, щоб їхні щити не затуляли прохід.

— Я нічого не бачу, — сказала одна, обертаючись до своєї супутниці. — Але я щось *відчуваю*. У кімнаті холодніше, ніж було раніше.

Якого хріна? Чорна Книга що, холодильник? Ні, це маячня. Інакше б сейф, в якому вона зберігалася, замерз. Можливо, алікорниця відчувала щось метафізичне? Мені раптово стало цікаво, як би відреагувала Пінкі Пай на близькість Чорної Книги.

— Я не відчуваю ніякої різниці, — сказала інша, принаймні частково підтверджуючи мої підозри. — Ми маємо повідомити Нічновидиці. Вона має знати, що означає твоя чутливість. — Алікорни востаннє роздивилися навколо. Одна з них підійшла до трону, нахилила голову і подивилася прямо на мене. Крізь мене.

— Тут нічого нема, — сказала вона, обернулася і приєдналася до своєї сестри.

— Ходімо.

*** **

Двері до кімнати Принцеси Луни були замкнені майже таким самим замком, який був у кімнаті Принцеси Селестії в її школі. Дуже

хитрий замок, але знайомість допомогла мені швидко його відкрити.

Я відчинила двері копитом і швидко відступила, коли густа Рожева Хмара викотилася у коридор. Хмара скупчилася тут у летальній концентрації. Я ледве могла бачити стелю (яка, як я помітила, мала колись прекрасну мозаїку світло-блакитного неба із легкими хмаринками і веселим сонечком); дальню стіну я не бачила взагалі.

Я витягла цілюще зілля і випила його. Я відчула, як воно лікує моє серце і легені, зменшує гупання в моїй голові. Мій шлунок заспокоївся. Я глибоко вдихнула.

І рвонула у кімнату, підсвітлюючи собі шлях сяйвом рога. Я шукала вмикач для Ґали. Моє серце одразу ж спробувало зупинитися, мої легені втратили свій запас повітря і я почала задихатися. Я відчула, ніби тисячі маленьких павуків вилупилися у мене в кишках і розбігалися по нутрошам.

Я знайшла її ліжко, шафу, комод... але так і не побачила вмикач! Я рвонула до дверей, коли ці павуки почали кусати і жалити.

Я захлопнула двері за собою, витягла два цілющих зілля і випила їх. Коли мій розум прояснився, я зрозуміла, що у мене залишилося лише одне цілюще зілля, плюс одне супер-відновлювальне.

І я мала зробити принаймні ще одну пробіжку по кімнаті.

Я штовхнула двері і знову відступила. Я приготувалася до низького старту.

Червона цятка з'явилася на компасі моєї ІП. Я з тремтінням застогнала. Я подівалася, що закляття невидимості протримається. Бій мені зараз точно був не потрібен.

— **Виходь, виходь, моя маленька поні!**

Величний голос алікорниці дзвенів як у мене в голові, так і у вухах. Я обернулася і побачила, як вона піднялася сходами за мною і увійшла до кімнати, де була я. Це була одна з темно-зелених алікорниць, але її хутро було таким темним, що здавалося цілком чорним. Її грива та хвіст текли за нею, немов плазма, колихаючись на

вітрі, якого не було. На ній був обладунок, зроблений з кісток, сідло з грудної клітки поні, кістки крил ішли вздовж її власних крил. З її шиї звисав череп поні із незвичайно довгим, струнким рогом.

Густі клапти Рожевої Хмари котилися по підлозі з кімнати Принцеси Луни за мною, крутилися навколо моїх копит. Я відчувала, що тремчу.

Алікорниця зупинилася, подивилася просто на мене, потім роздивилася решту кімнати. Її ріг засвітився, коли вона витягла маленький ніж зі свого обладунку. Ніж на мить зависнув у повітрі, потім хлиснув повітря, зробивши два глибокі порізи на плечах алікорниці. Вона почала стікати кров'ю.

Мої очі розширилися. Але я не могла дивитися на її самоспричинені рани. Мій погляд прикипів до черепа поні з довгим, струнким рогом.

Алікорниця начаклувала ще одне закляття, і кров з її ран почала текти вгору, злітати в повітря, крутитися і збиратися до купи. Її очі засвітилися, коли дві летючі криваві кулі перетворилися на зловісні вигнуті клинки.

Я відчула, що знову тремчу. Не від слабкості, а від жаху. Я знала цей ріг. Я вже бачила його у спогаді.

«Сестро? Ти мене кликала?»

Два кровомеча закрутилися у повітрі, рубаючи в моєму напрямку. Один зачепив мій обладунок і відскочив від нього. Інший прорізав глибоку рану по лівому боці моєї шиї. Кров потекла по моїй броні і передній лівій нозі. Я, хитаючись, засичала від болю.

— **О так, я бачу тебе, моя маленька поні!** — засміялася алікорниця з-за свого щита. — **Невже ти дійсно думала, що можеш сховатися від Нічновидиці завдяки своїй жалюгідній іграшці-невидимці? Яка дурна маленька поні.**

Кровомечі розвернулися в повітрі і знову полетіли до мене. Я знову відчула холод, коли витягла Чорну Книгу і відбила один з мечів, в той час як інший вдарив по моїй броні з достатньою силою, щоб

залишити синець. Перший меч розлетівся на грудки червонуватого порошку, відскочивши від книги.

— **О! І що ж це у тебе таке?** — промуркотіла алікориця.

— Що це у тебе? — прохрипіла я, відчуючи хвилю слабкості і нудоти. Я втрачала кров. Я мала прийняти цілюще зілля, перш ніж стечу кров'ю. Але...

Інший клинок рубав навсібіч. Я відскочила з дороги, його лезо ледве не зачепило мій писок. Я підняла Чорну Книгу, намагаючись вдарити по ньому, але клинок відхилився і повернувся до своєї хазяйки. Я намагалася не відводити погляду від кровомеча, але він знову і знову чіплявся за той череп. Той стрункий ріг...

«Це... це буде Академія Луни для Юних Єдинорогів? Моя власна магічна школа? Така, як твоя?»

Ребра, крила, череп із струнким рогом... Я знала, що всі вони з однієї поні.

Клинок вирівнявся і полетів прямо в мене, цілячись мені межі очі. В останню мить я магією кинула книгу перед своїм обличчям. Червона імла розлилася навколо її країв, меч розчинився, вдаривши в її шкіряну обкладинку.

— **Гадаю, я заберу це.** — Нічновидиця зосередилася, огортаючи Книгу своєю магією. Її щит на мить блимнув, коли вона відчула холодний поштовх від аури книги. Але лише на мить, недостатньо довго, щоб я встигла цим скористатися.

— Як ти *насмілилася!* — Тепер я тремтіла ще сильніше. Але не від слабкості або жаху. Алікориця взяла Чорну Книгу, легко видравши її з мого телекінезу. Але мені було начхати. Чорна Книга була для мене нічого не варта. У порівнянні з тим, що Нічновидиця носила на шиї, немов трофей.

— Так само, як і вбити тебе, — недбало сказала вона, ледве не позіхаючи, коли забрала Книгу собі. Крихти магії сформувалися навколо неї, формуючи моторошні ножі.

Мої ноги підломилися. Я впала на коліна; вони хлюпнулися в калюжу моєї власної крові, яка вже почала насичуватися рожевим. Мої легені палали. Голова пульсувала ще сильніше.

Мені було начхати (Будь непохитною)! Я зосередилася на тому черепі з довгим, струнким рогом.

Рій магічних ножів полетів до своєї цілі.

Нічновидиця кинула погляд вниз, відчувши, що її намисто ворухнулося. Телекінетичним поштовхом я встромила ріг Луни у м'які тканини під пискотом Нічновидиці і прямо до її мозку.

Вона смикнулася, іскри життя, що в ній залишилися, вистачило, щоб її моторошні ножі долетіли до цілі. Більшість з них випарувалося, вдаривши в мій новий обладунок, але кілька занурилися достатньо глибоко, перш ніж розвіятися разом зі щитом Нічновидиці, коли алікорниця повалилася на підлогу.

*** **

Цілющих зіллів не залишилося. Супер-відновлювальних зіллів не залишилося. Майже всі частини мого тіла, що не були вкриті бронею, були замотані цілющими пов'язками.

Я дивилася у кімнату Принцеси Луни — кімнату, густо наповнену рожевим.

Чорна Книга знову була в моїй торбі. Але моє відчуття одержимості згасало, пересилене іншими емоціями. Так само як холод від Книги був пересилений жаром багаття за мною. Я зняла кістки Луни з Нічновидиці і тепер спалювала їх. Це було найбільш подібне до нормального поховання з того, що я могла зробити.

Я дивилася у кімнату Принцеси Луни і продовжувала молитися.

Дим від багаття крутився навколо мене, чорний і їдкий. Рожева Хмара клаптями впливала з дверей переді мною. Дим проникав всередину, все більше шматків хмари впливали назовні, змушуючи мене повільно відступати, доки я не почала відчувати жар багаття на своєму хвості.

Я підстрибнула, почувши удар грому з кімнати Принцеси Луни. Мозаїка на стелі змінилася, пухнасті білі хмаринки ставали густими і чорними. За мить у кімнаті Луни пішов дощ, раптовий потоп вимив рожеве з повітря. Я почула, як воно з булькотінням витекло у маленькі стоки в підлозі.

Я, тремтячи, почала сміятися. Я подивилася вгору і прокричала:

— Дякую! — Богині почули мене і відповіли на мої молитви!

Або так, або це була дуже незвичайна система пожежогасіння!

Галопом забігши під рясний дощ, я роздивилася навколо. Тепер вмикач було легко знайти. Я вдарила копитами по натискній плиті, потім обернулася до єдиного вікна і стрибнула на розвалені уламки ліжка Луни, уникаючи рожевої води, що затопила підлогу. За вікном я почула хлопання і вибухи. Стрічка блискучого золотавого світла здійнялася в повітря і вибухнула розсипною веселкою світла.

Я витягнула рожевий самоцвіт саме вчасно, щоб побачити, як його м'яке світло згасає. Вдалося! Світло самоцвіту згасло, і я побачила, що руна всередині вигоріла, змінившись чорною плямою всередині каменя.

Я підстрибувала на ліжку Луни і верещала від радості, а за вікном вибухали феєрверки, поливаючи Кантерлот всіма кольорами плинної гриви Селестії. Я знала, що бачила не всі феєрверки, що їх вибухало більше. Значно більше. Якусь мить гуркотіння вибухів могло посперечатися зі звуком сотень стріляючих Стілхувзів. Потім воно стало ще сильніше.

Я відсунулася від вікна, тепер мені не терпілося повернутися до своїх друзів.

На протилежній стіні я побачила їх. Колекцію статуеток міністерських кобил. Вшістьох, разом, як і повинно бути. Рядком у кришталевій скрині. Я зрозуміла, що лише Луна і Спайк мали цілі колекції. Навіть Реріті розділила поні зі свого комплекту, віддавши себе своїй сестрі Світі Бель, залишаючи Флаттершай із собою, куди б не пішла.

Я огорнула скриню магією і понесла з собою.

*** **

— Ви гляньте на все це добро! — благоговійно мовив Каламіті.

Спостерігач казав нам, що Міністерство Крутості перепрофілювали під склад. Але такого я не уявляла.

Внутрішні стіни були знесені. Вся будівля була гігантським чорним простором, наповненим немов би безкінечними рядами ящиків, картотек і металевих скринь. Ряди були розділені на чіткі секції, що простягалися на всю довжину будівлі, контейнери в кожній секції були пофарбовані в певний колір. Маленькі ромбовидні світильники звисали зі стелі через певні проміжки, багато з них перегоріли. Здавалося, ніби дивишся уздовж веселки під чорним небом, всипаним зірками.

— Ви всі теж це видіте?

— Так, — сказала, витріщившись, Вельвет Ремеді.

— Може, ми просто...

— Ні, — відповіла я. Це займе цілу вічність, і ми ніяк не зможемо все це винести.

— Може, хоч один рядочок? — благав Каламіті.

— Ні. — Я роздивилася навколо. — Те, що ми шукаємо, знаходиться за щитом. І під охороною. Не думаю, що воно в цій кімнаті. Отже, воно скоріше за все під нами. Розходимося і шукаймо шлях униз.

— Та цур вам! Так не цікаво! — поскаржився Каламіті, відлітаючи геть.

Паєлайт злетіла у повітря, смарагдово-золота смужка між веселкою і темрявою.

— Вельвет, почекай, — сказала я, коли вона і Стілхувз пішли по рядах у жовтій та зеленій секціях відповідно.

Вельвет зупинилася і обернулася до мене. Потім, не в змозі нічого з собою вдіяти, стала позувати.

— Милуєшся? — проворкувала вона. — Хіба не *гарно*? — Вона була вдягнена в обладунок, який Каламіті щойно дав їй. Коли я вперше побачила її в ньому, моє серце ледь не зупинилося. Тепер, коли вона позувала, моє серце знову спробувало знову це зробити.

Вона широко всміхнулася, дивлячись на вираз мого обличчя.

— Чи може... тобі більше подобається так? — Вона хтиво вигнулася, закопиливши губу, і моє серце пригрозило мені зупинитися назавжди. Мені раптом стало душно.

— Я... ем... в-вау.

Вона сяяла. Трясця, так нечесно. Я не повинна більше так думати про Вельвет. Мені була потрібна Хоумідж.

— Ну то як я виглядаю?

— Ябоблизала, — проскиглила я.

Вона невинно блимнула.

— Що-що?

— Мило! — Я кашлянула і почервоніла. — Дуже, дуже мило! І броньовано. І це добре. Добре, що у тебе нарешті є якась броня!

Вона чарівно засміялася і підвелася.

— Ну, дякую, Літлпіп. — Подивившись на простір у повітрі, де нещодавно був Каламіті, вона промуркотіла: — Сподіваюся, реакція нашого летючого жеребця буде такою самою.

— Наша поні в попоні, — сказала я, розглядаючи її.

Вельвет Ремеді ляпнула себе копитом по обличчю і похитала головою.

— Я очікувала, що хтось це скаже. Це мала бути ти, так, Літлпіп?

Я запнулася, зрозумівши, що забула, навіщо просила її почекати.

— У мене теж є для тебе подарунок.

Вона блимнула і опустила копито.

— Справді? Це просто день народження якийсь. — Вона дивилася, як я дістаю згорток. Із нотками дорікання вона спитала: — Це зброя?

— Ні, — сказала я, трохи ображена. — Але він дуже, дуже особливий. І ти маєш пообіцяти ніколи його не розділяти і нічого з нього не вилучати. Ніколи.

Тепер Вельвет Ремеді виглядала зацікавлено і трохи стурбовано.

— Пообіцяй, — вимагала я. — Це важливо.

— Гаразд, Літлпіп. Я бачу, що це важливо, принаймні, для тебе. Обіцяю.

Я левітувала згорток до неї і розгорнула кришталеву скриньку з кімнати Принцеси Луни. Вельвет Ремеді охнула, її очі одразу ж прикипіли до Флаттершай.

Вона простягнула свою магію до скриньки, і я почула, як вона різко вдихнула, коли магія всіх статуеток одночасно нахлинула на неї. Коли я взяла скриньку у королівському палаці, вона не справила на мене жодного ефекту, але у мене вже був повний комплект; вони вже давали мені те, що мали давати. Я тримала сітку левітаційної магії під скринькою про всяк випадок, якщо подарунок буде занадто приголомшливим.

Очі Вельвет Ремеді розширилися, спочатку від тривоги, потім від розуміння.

— Де? — спитала вона, її голос трохи тремтів. В її очах стояли сльози.

— В кімнаті Принцеси Луни. Вони належали Їй. Тепер вони твої.

— А ти знайшла?..

— Лише кістки, — сумно сказала я. — Їхні душі деінде. — Більше я нічого не сказала.

*** **

— Лі'лпіп! На чотири від тебе! — крикнув Каламіті, коли я спустошувала Літл Макінтош у тіло ультра-вартового, постріли пробили броню, але не змогли його завалити. Він наближався, повністю в'їхавши у прохід між жовтогарячими ящиками і картотеками. Я крутонулася і з жахом побачила ще одного райдужного робота-танка, що наближався до мене ззаду, його головна турель цілилася в мене.

Огорнувши себе полем левітації, я відштовхнулася від підлоги. Обидва ультра-вартові вистрелили в мене з фугасних протитанкових гармат і знищили один одного.

БУБУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ! БУМ!

У сусідньому проході Стілхувз зітнувся з іще принаймні двома і почав стріляти зі свого автоматичного гранатомета. Танки терпіли вогонь, стріляючи у відповідь з мультисамоцвітних енергометів. Гудіння енергомагічної зброї притихло, коли один з танків упав. Мерехтячі кулі енергії над головами в мене та Каламіті лопнули, коли анти-дезінтеграційний захист Вельвет врятував Стілхувза від перетворення на попіл.

Стілхувз вистрелив ще кілька гранат, потім відступив за ріг, від його броні курився дим. Кілька пластин на ній зникли, забравши із собою прикипілу плоть і залишивши страшні зяючі рани, з яких точилася чорна рідина, яка складала кров кантерлотських гулів. Він хитався від болю. Ракетниця його бойового сидла була наполовину знищена; щоб таке поладнати, знадобиться більше ніж просто дієта з металолому.

Каламіті потягся за Громом Спітфайр, але я махнула йому, щоб він підлетів до мене. Компас моєї ІП був повністю червоним, куди б я не обернулася.

— Їх тут не менше сотні, Каламіті! — І це була лише перша лінія захисту. Одним Богиням відомо, що ще тут було. — З боєм ми звідси не вирвемося. Ти повинен знайти управління і вимкнути систему безпеки! З нас усіх тільки ти можеш це зробити!

Я смикнула свою снайперську гвинтівку, заряджену магічно-посиленими кулями, левітувала себе на ящики і прицілилася у сильно пошкодженого танкобота, який змусив Стілхувза відступити. Мультисамоцвітна зброя крутнулася вгору на шарнірі, націливши всі свої стволи на мене. Ми відкрили вогонь одночасно.

Мій новий обладунок отримав чотири з п'яти пострілів за той час, що знадобився мені, щоб зробити один. П'ятий удар магічної енергії вдарив мене, немов куля з розплавленої сталі, і пропалив мені груди. Нестерпна агонія вибухнула у мене в грудях, коли моя грудна клітка врятувала серце, але ціною повної дезінтеграції одного з ребер.

— АААААААААЙЙЙЙЙЙЙЙ!!! — Моя магія сколапсувала, і я впала.

В ту ж саму мить куля з моєї снайперської гвинтівки вдарила прямо в центр енергомагічної зброї танкобота і пробилася до його центральної матриці. Верхня частина ультра-вартового вибухнула спалахом різнокольорової енергії.

Моє тіло вдарилося об стелажі, повні жовтогарячих металевих контейнерів, немов ганчіркова лялька, відскочило від них і жорстко приземлилося на підлозі серед зазубрених уламків знищеного танкобота. Я відчула, як один з уламків врізався в мою броню і ткнув мені в живіт, але не глибоко.

Дивний вибух, схожий на статистику, пролунав у кількох рядах від нас. Стілхувз закричав, більше від люті, ніж від болю, коли я почула, що його металева броня впала на підлогу.

Я застогнала, мої груди невимовно боліли. Мені було важко дихати.

— Вони міняють тактику! — крикнула звідкись здалека Вельвет Ремеді. — Лі...

Повітря наповнилося тріском вибухів. Потік зарядженої енергії наповнив прохід і омив мене, змусивши моє хутро і гриву стати дибки. Моя Іскра Пильності вимкнулася. Я повільно перевернулася, піднімаючи ПіпБак. Він був мертвий. Матрицерозривні гранати. Це

означало, що Стілхувз не міг рухатися, а мій ПіпБак був просто металевою частиною ноги, доки я не зможу його перезавантажити. Що може виявитися складним без Стілхувзової броні, з якої я могла б це зробити.

Я почула металеве завивання і гуркіт, коли ще один ультра-вартовий заїхав у мій ряд. Я спробувала підняти снайперську гвинтівку для пострілу, але зрозуміла, що більше її не маю, і я не знаю, де вона. Мабуть, впала в інший ряд.

Райдужний танкобот мав гранатомет у якості основної зброї, мабуть, той, що щойно обсипав все матрицерозривними гранатами. Додатковою зброєю була вбудована потужна гвинтівка, і вона крутилася, націлюючись у мене.

Я зосередилася, сяйво моєї магії огорнула дюжини ящиків і металевих контейнерів з обох боків ряду. Я не встигла б вийняти іскрові батареї танкобота раніше, ніж він вистрелить. Але я могла левітувати достатньо лайна перед ним, щоб використати як щит.

Танк вимкнувся.

— Її-ХА! Отак ми робимо це на небесах!

*** **

Мерехтливе поле малинової магічної енергії огортало десь чверть підвалу. Щит був не менш потужним, ніж щит супер-алікорниці у Філлідельфії. Вельвет Ремеді глибоко вдихнула, виглядаючи трохи нервово, потім зробила крок уперед. Прямий нащадок Світі Бель, вона пройшла крізь щит неушкодженою. Він навіть не розтріпав її гриву.

Вона обернулася до нас і видихнула із видимим полегшенням.

Ця частина була простою. А от пояснити Вельвет, що саме вона має зробити, щоб вимкнути генератори, було значно важче, ніж обійти сам щит. Я махнула їй копитом, щоб вона йшла вперед. Єдине, що зараз могло стати на заваді, так це нестача повітря всередині, якщо вона не встигне своєчасно вимкнути генератор. Але це було малоймовірно.

За кілька хвилин по тому, щит розтанув. Вельвет стояла біля вимкненого генератора в центрі із виглядом досягнутої мети.

Тут були найбільші таємниці Міністерства Крутості.

Я обернулася до Каламіті, який гасав у повітрі, немов кобилка, яка щойно отримала свою кьютімарку.

— Неприємно так з тобою чинити, Каламіті, але чи не міг би ти злітати за *Небесним Бандитом*?

Він одразу скис. Мені дійсно було його жаль.

— Шо? Зараз? Але... Але все...

— Стілхувз не може рухатися. Мій ПіпБак мертвий. Ми не зможемо повернутися так, як прийшли. Ми маємо ризикнути посадкою просто перед Міністерством Крутості. — Це було божевілля, але я не могла придумати іншого способу. На щастя, ми серйозно прорідили алікорнів на Міністерському бульварі, а феєрверки розігнали більшість із решти. Хоча не можна було сказати, чи надовго.

Каламіті виглядав розчарованим, майже важко ображеним моїм проханням. Я серйозно на нього подивилася.

— Ти найшвидший і найманевреніший серед нас, і лише ти можеш привести наш транспорт. Принеси *Небесного Бандита* і розташуйся над Хмарою. Візьми мій бінокль і виглядай нас. Щойно ми вийдемо, спускайся і підбери нас.

— Та гаразд, холера, — пригнічено сказав він.

Я левітувала рожевий самоцвіт із підпалиною всередині.

— Це твоє. Все зроблено.

Каламіті сумно посміхнувся.

— Дякую, Лі'лпіп. За мною боржок. — Він сунув самоцвіт до своєї торби, виглядаючи трохи краще. Помаранчевогровий пегас у капелюсі-десперадо розвернувся і полетів геть, кинувши один погляд назад, на скарби, в яких йому відмовили. — Сподіваю ся, жертва це чеснота.

Я обернулася і подивилася на ящики і картотеки біля мене. З одного боку раніше закритої щитом зони знаходився мейнфрейм і кілька терміналів. У центрі, під прожектором, був стенд із маленькою скринькою, такою, в яких зберігали кулі спогадів.

Я охнула, коли побачила символ, викарбуваний на скриньці.

Палаюче копито.

За кілька хвилин по тому, я лежала на підлозі Міністерства Крутості, дивлячись на вміст скриньки з палаючим копитом.

Шість куль спогадів. Кожна у м'якій оксамитовій виїмці, із символом під кулею: яблуко, метелик, зірка, повітряна кулька, хмарка з блискавкою і, нарешті, діамант.

Я глибоко вдихнула, потім нахилилася вперед і торкнулася рогом до першої.

*** **

<-=====ooO Куля з Грозовою Хмарою Ooo=====>

Я відчула, як моя носійка нервово зглитнула, входячи до темної, круглої зали. Величезні склепінчасті вікна тягнулися вгору, відкриваючи оку захоплюючий дух краєвид блискучої зоряної ночі. Кругле вікно вгорі над арками чудово окреслювало місяць.

Місячне світло лилося крізь залу, освітлюючи великий круглий стіл. Тут було сім крісел — шість із емблемами на спинках, одне, вище за інші, було інкрустований обсидіаном і ляпіс-лазур'ю. Моя носійка пройшла між кріслами, дивлячись на стіл. Крісла мали м'які червоні сидіння. На столі перед кріслами, де могли б стояти обідні тарілки, були такі самі емблеми, як на спинках крісел.

Зліва від моєї носійки було зображення шестерень і іскор, розрізаних навпіл клинком: символ Сталевих рейнджерів і Міністерства Воєнних Технологій. Справа від неї було зображення великої зірки, оточеної меншими, над ними довгий ріг, а обабіч — крила: символ Міністерства Магічних Наук. Прямо навпроти я бачила хрест, накритий метеликом. На інші моя носійка не глянула.

Решту столу займала мапа Еквестрії. Там були відмітки, що позначали місця, де зебри спромоглися проникнути до країни. Втім, бойові дії здебільшого точилися на батьківщині зебр, а також у морі і землях між нами. Погляд моєї носійки затримався на невеличкій частині Еквестрії, яка була втрачена, в тому числі на каньйоні у формі півмісяця.

Долина Літлгорн.

По всій мапі Еквестрії були розташовані високі грибовидні модельки. Спочатку я подумала, що вони означають крада-бомби, але потім зрозуміла, що вони були білими, а їхні стебла високими і тонкими, немов голки. Вежі.

Хтось пролетів над моєю головою, піднявши одну з веж і пересунувши її на півдьюму.

— Філлідельфійська вежа має бути на цьому боці міста, — сказала Рейнбоу Деш, приземляючись на протилежному боці столу і сідаючи на один зі стільців. Символ перед ним майже збігався з її кьютімаркою, але мав позаду фіолетові крила. Я бачила цей символ на її уніформі Шедоуболтів.

— Де мені ся всісти? — спитала моя носійка із стримуваним південним акцентом у голосі.

Рейнбоу Деш знизала плечима.

— Чому б не у кріслі своєї сестри? Я впевнена, що ЕйДжей не буде проти.

Очі Епл Блум розширилися.

— Я не можу так вчинити!

Відкрилися двері, і до кімнати увійшла Принцеса Луна. Я відчула, ніби дротик пронизав моє серце. Епл Блум і Рейнбоу Деш вклонилися, доки Принцеса сідала на Своє крісло біля столу.

— Доброї ночі, Рейнбоу Деш. Вітаю з поверненням, Епл Блум.

Епл Блум зглитнула.

— Будь ласка, встаньте.

Я не хотіла, щоб вона вставала. Це було... болісно. Я була у присутності Луни, моєї Богині, живої і здорової, менш ніж через годину після того, як спалила її кістки. Після того, як побачила, як алікорниця її спаплюжила! Я бажала, щоб Епл Блум так і залишилася схиленою. Або принаймні відвела погляд.

Епл Блум підвелася, помітивши, що Рейнбоу Деш уже стоїть, і звернула свою увагу на Принцесу.

— Приємно бачити, що ти нарешті щось робиш із наданим тобі міністерством, Рейнбоу Деш, — трохи докірливо сказала Принцеса. — А тепер розкажи мені про цей новий проект. Він здається... великим.

— О так! — Рейнбоу Деш вишкірилася, змахнувши крилами. Здається, вона не могла довго всидіти на місці. — Пам'ятаєте, як ви казали, що хочете моєї допомоги у створенні Небесної Варти Еквестрії? Ну так от моя відповідь: Проект Одного Пегаса!

— Звучить... вражаюче, — терпляче сказала Принцеса Луна. — Що це?

— Одним словом — контроль погоди!

— Це два слова, — прошепотіла Епл Блум до блакитної пегаски, яка кинула на неї роздратований погляд.

Проект Одного Пегаса був... контролем погоди? Ну, гадаю, у цьому був певний сенс, якщо Анклав зміг змінити вежі так, щоб можна було саджати рослини у хмарах.

— Контроль погоди? — нахиливши голову, сказала Луна відлунням своїх думок, а потім скерувала їх у зовсім іншому напрямку. — Тож цей проект дозволить нам бити блискавками по ворожих позиціях? Створювати болото під їхніми військовими колонами завдяки постійним зливам? Відганяти їх ураганами та градом?

Щелепа Рейнбоу Деш ледве не впала на підлогу.

Вона закрила її і почала літати навколо кімнати.

— О-о-о так! Це навіть крутіше, ніж я думала! Тобто я знала, що це буде круто. Але я навіть не здогадувалася, *наскільки* це буде круто!

Принцеса Луна всміхнулася. О Богиня, я обожнювала цей сміх. Я благоговіла перед ним.

— Тоді для чого ж ти збиралася його використати?

Рейнбоу Деш зупинилася посеред піруету і обернулася до Принцеси, намагаючись позбавитися рум'янцю.

— Ну, як я розумію, цю війну буде виграно завдяки перевазі у повітрі. Не в образі Твайлайт. Я маю на увазі, у нас вона є. У них нема.

Вона підлетіла до столу.

— Проблема така: у нас недостатньо бойових літунів. Особливо тепер, коли зебри використовують драконів. Пегасів просто недостатньо, тому що вони занадто зайняті контролем погоди. А тим, хто в нас є, часто доводиться звільнюватися для виконання інших обов'язків. Трясця, та навіть мені доводиться кидати війну раз на рік, щоб допомогти Понівілю прибрати зиму!

— Звичайно, якісь інші пегаси... — почала казати Принцеса Луна, але Рейнбоу Деш перервала (!) її.

— Ні в якому разі. Я потрібна їм. Я не покину Понівіль.

Принцеса Луна якусь мить виглядала роздратованою, та потім посміхнулася і кивнула.

— Звичайно. — Повернувши погляд до мапи, вона попросила: — Продовжуй.

— Ну, з Проектом Одного Пегаса ми нарешті повністю автоматизуємо все наше творення погоди і систему її контролю. Вежі, які ви бачите, будуть контролювати погоду у відповідній місцевості, — дика райдужногрива пегаска широко всміхнулася, ледве не танцюючи від нетерпіння. — От гляньте!

Рейнбоу Деш відкрила маленький перемикач і натиснула його. Епл Блум і Принцеса Луна разом підстрибнула, коли над столом пролунав

звук грому, і від кожної моделі вежі, потріскуючи енергією, почали розходитися кола чорного диму.

— Це почне дощ! — Після зливи зі стелі кімнати Принцеси Луни я була трохи вражена, що не з'явилися мініатюрні хмари і не почали заливати стіл.

— Я розробила їх на основі інверсійного сліду Вандерболтів! — похвалилася Рейнбоу Деш. — Все, що стосується Проекту Одного Пегаса, проходить крізь мене, і не буде схвалене, якщо не буде крутим!..

Я відчула, як моя носійка закотила очі.

— ... і все це буде під наглядом одного пегаса у Відділенні Чистої Крутизни Рейнбоу Деш!..

— Назва ще не остаточна, — швидко втрутилася Епл Блум, побачивши розчарований вираз обличчя Принцеси Луни.

Рейнбоу Деш виглядала трохи збентежено.

— Гей, це мій проект і моє міністерство...

— Коротше кажучи, — сказала Епл Блум, перехоплюючи розмову, — поні у центральному відділенні буде занурена у своєрідну... наведену кому.

— Наведену кому? — шокованим голосом сказала Принцеса Луна.

— Ми ще не зовсім ся розібрали з цією частиною, — визнала Епл Блум.

— Але ми дуже близько! — швидко втрутилася Рейнбоу Деш. — Компанія Епл Блум працює над модифікацією капсули підтримки життєдіяльності, а я збираюся побалакати з Твайлайт і Реріті, може, вони мають якісь корисні думки.

— Зрозуміло. — Голос Принцеси здавався не дуже переконаним.

— І все це буде підключене до нашого нового комп'ютера «Шукач», — продовжила Епл Блум, але її знову перервала Рейнбоу Деш.

— Так. Але без усієї тієї маячні із завантажуванням мозку. Я сказала їм відключити весь цей мотлох. Я хочу, щоб погодою Еквестрії керувала жива поні, а не якась машина, що *вважає* себе поні.

Епл Блум зітхнула. Потім знову продовжила:

— Поні у капсулі підтримки життєдіяльності буде ментально зв'язана з «Шукачем», що дозволить їй порати ся з керуванням погодою по всій Еквестрії.

— Це обов'язково має бути пегас? — спитала Принцеса.

— Так! — проголосила Рейнбоу Деш. — Власне, ні. Технічно ні. Але має бути.

Принцеса Луна роздивилася мапу і всі вежі на ній, загалом щонайменше чотири дюжини.

— Ви дали мені багато інформації для роздумів. На це знадобиться дуже багато ресурсів...

— Але воно однозначно того варте! — обнадієно наполягала Рейнбоу Деш.

Принцеса Луна кивнула.

— Дуже ймовірно, — із посмішкою погодилася Вона. — І я вірю, що Міністерства Моралі та Іміджу мають пропозиції, які можна інтегрувати з цією. — Принцеса встала. — І центральне відділення буде головною мішенню для нападів, тому йому буде потрібен найкращий захист, який зможуть винайти Міністерства Магічних Наук і Воєнних Технологій.

— Але... це ж все одно буде мій проект, так? — спитала Рейнбоу Деш. — Це все одно буде Міністерство Крутості?

— Звичайно.

<-----ooO Ooo----->

*** **

Вельвет Ремеді і я повернулися до червоного ряду, Стілхувз летів поряд зі мною, наша зброя і запаси позаду. Я скривилася, притиснувши

копито до грудей. Вельвет Ремеді зробила своєю магією все, що могла, відновивши ребро, яке я втратила, але біль був просто пекельний, і дихати все одно було важко. Пошкодження послабило мене, і знадобиться час (і зілля), перш ніж я відновлю свою стійкість.

«Я планую підвестися, — казав мені Ред Ай. — Врешті-решт, комусь доведеться прийняти обов'язки, які покинули Принцеси і пегаси. Комусь доведеться регулювати погоду, піднімати сонце і місяць.»

Контроль погоди. Тепер я знала, як він збирався це зробити, і так само знала, як він збирався стати Богом, здатним виконувати обов'язки Селестії і Луни (і я розуміла, що він також зможе рухати сонце і місяць, бо жодна з Них не збиралася, як казала Принцеса Луна Міднайт Шауер, «брати гору» над ним). Я не була впевнена у деталях, але знала достатньо, щоб розуміти, що Ред Ай має план, навіть якщо я його не бачила. Цей кіберпоні знав *напевне*, що він робить.

Хакнувши термінал Міністерства Крутості, я змогла переглянути подробиці Проекту Одного Пегаса. На жаль, без мого ПіпБака я не мала можливості зберегти копію якоїсь інформації або схеми. У мене виникла думка, що мені може знадобитися запис спогаду, щоб я могла переглянути це пізніше. Я тоді не знала, і дізналася лише значно пізніше, що доступ до цього терміналу змусив спрацювати сигналізацію десь далеко звідси. І що насувалася війна.

Дещо було ясно. Проект Одного Пегаса був дійсно створений для керування погодою по всій Еквестрії. Центральне відділення ПОП знаходилося над хмарами, і мало найбільш страхаючий захист, що я могла уявити, в тому числі щит, який міг присоромити той, що був у Міністерстві Крутості. На щиті було закляття обходу, але я гадки не мала, кого воно мало пропустити. Я здогадувалася, що Рейнбоу Деш.

Капсула анабіозу, з якої мав керуватися весь Проект Одного Пегаса, була вільна. Її ніколи не було активовано.

Глухий гуркіт струснув Міністерство Крутості. Світло нагорі захиталося, посипалася пилюка, а погано складені ящики попадали на

підлогу по всій будівлі.

Я підвела погляд, висмикнута з моєї задумливості. Я обернулася до Вельвет Ремеді, коли ще один поштовх трухнув підлогу. Ми пішли швидше, від прискорення у мене в грудях почало сильно боліти.

Ми розчахнули двері...

... і нас зустріла задушлива рожева густина і полум'я!

Мої легені стисло, і я впала на землю, моя магія сколапсувала, впустивши Стілхувза. Я відчула, що помираю, Рожева Хмара шматувала мене зсередини, немов у мене там було повно філлідельфійських параспрайтів. Вельвет Ремеді зі слабким скриком впала поряд зі мною.

Підвал Міністерства Магічних Наук вибухнув. Страждаюча алікорниця нарешті програла свою битву. Або, можливо, дзенькаючи кайдани вибили іскру. Все міністерство було у вогні, як і мертві дерева. Всі, в тому числі ті, що формували Міністерство Миру. Я почула, як будівля застогнала, починаючи викривлятися.

Підвал був величезним, він простягався під третиною Міністерського бульвару; і коли він підірвався, вибух пробив тунель між королівською скарбницею і Школою Принцеси Селестії для Обдарованих Єдинорогів. Залишки парку наповнювала Рожева Хмара у миттєво вбиваючій концентрації. Запуск феєрверків для Ґали і перетворення матері-дракониці на мишу не змусили всю цю хмару чарівно зникнути. Тут вона була більш розсіяна, але це лише означало, що ми проживемо довше на кілька секунд. Може, на повну хвилину, і більшу її частину неприємно.

У мене в очах пливло і темнішало. Я відчула, як Паєлайт в'яло гепнулася мені на спину. Я ледве побачила тінь *Небесного Бандита*, що спускався з неба над нами. Вельвет сунула всі три супер-відновлювальні зілля, що мала, мені у писк, змусивши їх випити, після чого знепритомніла.

Я відчула, як моє тіло смикнулося і ожило, коли супердоза цілющої магії затопила мене. Я була настільки жива, що палала. Мої

нерви були у вогні. Але я була притомна, і цього було достатньо, щоб левітувати всіх і все навколо мене. Я закинула всіх нас у *Небесного Бандита* і крикнула Каламіті, щоб летів якомога швидше. Я вже починала слабшати, Хмара рвала мене своїми пазурами.

Рожева Хмара шкодила і Каламіті, тому «швидше» було зовсім не швидко. Я чула, як він хрипить, намагаючись тримати нас у повітрі, стогнучи від зусиль. Я відкрила аптечку Вельвет Ремеді. Супер-відновлювальні зілля у нас закінчилися, але, може, у неї залишилися цілющі зілля? Нічого. Я закрила її і поповзла до другого боку Вельвет, але перш ніж я встигла відкрити аптечку, Каламіті втратив свідомість. *Небесний Бандит* почав падати.

Я спробувала зосередитися, але мій мозок немов лупили кувалдою. Я закричала від зусиль. Мої легені здавалися гарячим вугіллям у грудях. Зачерпнувши з резервів, яких у мене вже не мало бути (Будь сильною! Будь непохитною! Будь крутою!), я огорнула нас своєю магією, мій ріг спалахнув надсаявом. Напруження було нестерпним. *Небесний Бандит* дрейфував униз, доки не хлюпнувся у річку, густо наповнену рожевим, яка формувала рів перед Кантерлотом. Мене кинуло вперед, і я впала на Вельвет Ремеді.

Небесний Бандит тримався на воді, магія, яка дозволяла Каламіті тягнути його із нами всередині у повітрі, вочевидь, робила його плавучим. Чи може Богині знову змилювались над нами. Так чи інакше, я відпустила свою магію і кволо впала на підлогу фургону. Я притиснула копито до шиї Вельвет Ремеді і перевірила дихання Паєлайт. Обидві були непритомні, але живі. Я молилася, щоб жодна з них не була у комі.

Пасажирський вагон почав ліниво обертатися у текучій воді. Мої вуха нашорошилися, коли я вловила ревіння водоспаду.

— Ох... о ні. — От тобі й уся милість Богинь.

Я навіть не витрачала енергію на те, щоб звестися на копита. Я охопила магією *Небесний Бандит* і молилася.

Фургон доплив до краю і почав нахилитися. Мій ріг знову спалахнув, огорнутий ще одним надсяйвом, доки я намагалася не дати фургону полетіти шкереберть. Вода продовжувала виштовхувати нас за край.

Ми вийшли з Рожевої Хмари. Ми падали.

Я штовхала нас уперед, якомога далі від падаючої води, доки ми падали. Я не давала нам перекинутися і сповільнювала падіння, але у мене не було сил зупинити його повністю або навіть скерувати нас.

Кантерлот був дуже високо на скелі.

*** **

Вельвет Ремеді викинуло з фургону, коли *Небесний Бандит* різко вдарився об акведук Зебратауна! Він був майже достатньо широким, щоб фургон міг стати впоперек нього; її тіло впало в акведук і було змите текучою водою.

— *Ох ти ж!*

Каламіті прийшов до тями і щодуху замахав крилами. Я ухилилася від ковзнучого тіла Стілхувза і вистрибнула за Вельвет Ремеді, доки Каламіті намагався повернути контроль над фургоном.

Я відчула роздираючий металевий скрегіт позаду, коли *Небесний Бандит*, якого Каламіті намагався тягти вгору, зачепив стіни акведуку. Попереду я бачила тіло Вельвет. Я простягнула свій телекінез. Вода хлюпнула мені у писок. Я захрипіла, вогонь знову загорівся в моїх легенях, ще гірший, ніж раніше. Моя магія тремтіла на межі випалення.

Я зосередилася сильніше, я дригала всіма чотирма ногами, намагаючись тримати голову над водою і одночасно концентруючись на Вельвет Ремеді. Я маю витягти нас з води, доки вона не потонула!

Я знову кинула свою магію, і цього разу спіймала її та витягла з води, хоч нас обох досі зносило по акведуку. Я почала підтягувати її ближче, змотуючи магію. Тепер я лише боролася з тим, щоб не піти під воду.

І програвала; я навіть пристойним плавцем не була. Моя голова занурилася, і легені ковтнули воду. Я знову виринула на поверхню, жорстоко кашляючи. Моя магія сколапсувала, і Вельвет знову впала у воду на відстані двох корпусів від мене.

Одна з обвалених секцій акведуку майоріла просто попереду.

Я брикнула копитами, цього разу спрямовуючи себе вперед. Я витягнулася, зачепила своєю передньою ногою ногу Вельвет, намагаючись схопити її, мені хотілося мати кігті замість копит. Другою передньою ногою я підхопила її за шию. Нас крутило у воді, несло до краю, я намагалася не дати нам потонути. Я намагалася огорнути нас магією, але була занадто перенапружена і виснажена. Закляття не проявлялося.

Нас змило з краю і ми полетіли до розбитих блоків акведуку вниз.

Каламіті спіймав нас!

... І одразу ж хлюпнувся на краю озера, що сформувалося під розбитим акведуком. Вельвет Ремеді і я вилетіли з його передніх копит і влетіли у грязюку, де, ковзнувши, і зупинилися.

Я намагалася підвестися. Підповзти до неї і впевнитися, що вона досі дихає. Я готова була плазувати крізь грязюку, тільки б дістатися ближче. Але моє тіло взагалі відмовлялося відповідати. Воно здалося. Забагато травм, забагато стресу за такий короткий проміжок часу.

Досить.

*** **

<=====ooO Куля з Діамантом Ooo=====>

Вітер від «Переслідувача Грифонів IV», що заходив на посадку, смикав мій каптур і розвівав плащ позаду мене Я дивилася, як Реріті вийшла з летючої машини, її голова була закутана модним шарфом, щоб захистити гриву від вітру.

Вона підійшла до мене, а вертоліт на понячій тязі знову відлетів у яскраве блакитне небо. Я купалася у світлі і теплі опівденного сонця,

що було рідким і цінним даром, в той час як мій носій дивився, як прекрасна біла єдиноріжка наближається до нього.

— Ось ти де! — посміхнулася вона, ніби загубила мого носія. — Все готово?

— Так, пані Реріті, — сказав мій носій від природи хрипким голосом. — Якщо дозволите спитати, хто буде жертвою цього закляття?

Реріті схилила голову, із подивом дивлячись на мого носія.

— Я, звичайно. — Я відчула, як у мого носія відвисла щелепа. — Я б навіть не подумала використовувати таке на іншій поні.

— З-звичайно, — сказав мій носій, явно приголомшений. — Тоді, якщо дозволите спитати, скільки? — «Переслідувач Грифонів IV» вже був достатньо далеко, щоб вітер стих. Поскрипування машини стихало вдалині.

Реріті змахом копита наказала моєму носію йти за нею і пішла до скляних дверей незвичайної будівлі. Мій носій галопом побіг вперед, нахиливши голову. Я відчула мимовільний потік магії, коли він відкрив двері міністерській кобилі.

— О, дякую! — Вона всміхнулася йому. — Які манери. — Реріті поцілувала мого носія в ріг.

Він обернувся і пішов за нею всередину, благоговійно дивлячись на неї. Вона була прекрасною, сексуальною попри свій вік, царственою... і мій носій був жеребцем, але ворухнулося лише його серце. Він був справжнім джентельконом, і не лише зовні. Я зрозуміла, що анітрохи не проти мати такого жеребця за носія. І мені стало соромно, коли я пригадала, що робила, хвора, кілька тижнів тому в Стілхувзовій хаті. Мій носій був кращим поні, ніж я.

— Сорок два, — заявила Реріті.

Мій носій різко зупинився, його серце завмерло, і не в хорошому сенсі. Його рот відкрився, очі розширилися від шоку, а то й від відвертого жаху.

— С-с-с-сорок два?! — У мене самої в голові закрутилося.

— Ну, власне, сорок три, — примхливо мовила вона. — Я б все-таки хотіла залишити щось собі.

— Ви... — Мій носій стояв і тремтів. — Ви бажаєте, щоб я розрізав вашу душу на сорок два шматки? — слабо сказав він. — Тобто... сорок три?

— Так, — строго кивнула вона. Реріті посміхнулася, підійшла до мого носія і поклала копито йому на плече. — Не хвилюйся. Я знаю, що ти впораєшся.

— Я... — Мій носій блимнув.

— Я завжди кажу поні, що мій головний маг справжній майстер у царині магії і розрізання речей, — підбадьорливо сказала вона. — І це ти, Сніпсе.

Мій носій, Сніпс, нервово зглитнув і кивнув.

— Тож зала готова? Ти провів достатньо часу з Чорною Книгою?

Сніпс знову кивнув.

— Але ж... Пані Реріті, сорок три? Я не впевнений, що ви виживете! Або на що після цього перетворитеся.

Посмішка Реріті згасла, показавши глибокий сум, прихований за її маскою.

— Я виживу. Ми всі виживемо. — Вона знову набула свого теплого, впевненого вигляду. — Отже, я вже відправила Снейлзу жбани душ. Він буде направляти, тож за це не хвилюйся. З того, що я прочитала, осколки самі знайдуть резервуари, тож це практично захист від дурня. — Вона поплескала мене по плечу. — Потурбуйся лише про розрізання.

— Осколки вашої душі, — тихо сказав мій носій.

Фрагменти, *багато* фрагментів почали ставати на свої місця.

— Так. — Реріті глибоко вдихнула. — Отже, я скоро підійду. Мені спочатку треба трохи освіжитися.

Вона пішла, але потім обернулася до мого носія, благально дивлячись на нього. Вся удавана веселість і безтурботність зникли. Вона виглядала наляканою.

— Сніпсе? Це буде боляче? — Її голос звучав немов голос кобилки.

Сніпс важко зглитнув, нахмурився і визнав:

— Пані Реріті, це, мабуть, буде нове слово в тортурах.

Реріті трохи здригнулася і придушила тихий схлип. Потім опанувала себе високо підняла голому.

— Ну, принаймні, це буде швидко.

Вона зникла у коридорі.

Мій носій дивився їй услід, доки тіні коридору не поглинули її. Потім він обернувся і застосував свою магію, щоб натиснути блок високо на стіні. Скрегіт наповнив коридор, коли камені ковзнули по каменям, відкривши приховані сходи, що спускалися у темряву.

За кілька хвилин по тому, мій носій стояв у темному ритуальному залі. Єдиним джерелом світла були кілька сяючих самоцвітів серед набору дивних гліфів, які мерехтіли багряною рідиною, та ще єдина свічка. Вона освітлювала підставку, на якій покоїлася Чорна Книга.

Повітря у кімнаті було занадто холодним. Я бачила пару від дихання мого носія.

— Сорок три, Снейлзе, — простогнав мій носій. — Реріті бажає, щоб я розділив її душу на сорок три шматки! Я... я не знаю, чи зможу це зробити.

— Сорок три? — повільно спитав інший, вищий єдиноріг у роботі. — Але ж... жбанів душ лише сорок два. Я перелічив. Двічі, на той випадок, якщо я помилився першого разу.

— Так. Вона сказала, що бажає залишити один шматок собі.

— Що? А інші вона роздасть як подарунки, чи що?

Сніпс похитав головою.

— Не знаю. — Він підняв погляд. — Гей, Снейлзе, ти в порядку?

— Так, — повільно мовив другий єдиноріг. — Я лише сподіваюся, що ніде не помилюся.

Я відчула, як Сніпс зітхнув.

— Гей, ти ніде не помилишся. Пані Реріті не довірила б таку важливу справу поні, якщо б вважала, що він здатен її провалити. — Він підбадьорливо посміхнувся Снейлзові. — Пам'ятай, що Реріті завжди каже про тебе.

— Що я високий?

— Ні, інше, — спонукав його Сніпс.

— Що я, може, й повільний, але, врешті-решт, я завжди досягаю мети, — сказав Снейлз, його голос набирав упевненості. — І це краще, ніж вона могла б сказати про більшість поні.

— Саме так! — Сніпс цокнув копитами. — А тепер іди до жбанів душ і приготуйся. Це... це дійсно станеться.

— Ну, ми завжди хотіли побачити круту магію, — згадав Снейлз. — А ця просто крутіше нікуди.

— Ага, — сказав Сніпс, знову трохи нервово.

У кімнаті було темно, холодно і тихо.

Світло свічки мерехтіло, вона поступово згорала.

Здавалося, що пройшла ціла вічність, коли Реріті нарешті зійшла по сходах. Вона була вдягнена у чорну робу з каптуром, ніби прийшла на власні похорони. Не кажучи ані слова, вона пройшла у центр залу і стала посеред самоцвітів, що м'яко світилися.

Сніпс обернувся до неї, левітуючи перед собою Чорну Книгу. Він обережно читав чужинні слова, слова давно мертвої зебр'ячої мови, народженої божевіллям чи, може, зірками. Я відчула, як мій носій сконцентрувався, вливаючи всю свою зосередженість у закляття. Я

відчула, як сила омила мене, не лише внутрішня, але і зовнішня. Сила, притягнута з дивних, чорних місць.

Ця магія була жахливою і огидною. Я почувалася опоганеною.

Реріті піднялася з підлоги і почала злітати вгору, а під нею почав збиратися невеличкий магічний вихор. Вихор зловісної енергії піднявся і почав огортати собою єдиноріжку, вигинаючись навколо неї немов кокон або змія-душитель. На обличчі Реріті зростало хвилювання, яке швидко переходило у паніку... але так і не дійшло до неї. Натомість вона закричала.

Мені хотілося вирватися з кулі спогадів. Я не могла витримати ці крики. Крики не просто болю, але кошмарного душевного страждання. Я згадувала своє пекельне перебування в автономній кабінці лікування. Те, що закляття робило з Реріті, було на кілька порядків гірше!

Чорна магія омила Снейпа, збираючись на кінці його рогу, а потім злетіла. Сфера чистої порожнечі, чорніша за абсолютну темряву, злетіла з нашого рога і зіткнулася з надприродними енергіями, що крутилися навколо Реріті.

Темрява із вибухом перетворилася на світло, і надприродні енергії стали райдужним легіоном розбитих вогників, що пронеслися над головою Сніпса на шляху до своїх вмістищ, залишаючи по собі плазмовий слід.

Сніпс не обернувся, щоб подивитися. Він навіть не глянув на жбани душ. Жеребець дивився лише на Реріті, і кинувся, щоб зловити її коли вона, непритомна, впала на підлогу.

Але йому й не треба було дивитися. Я вже знала, як вони виглядають.

<-=====ooO Ooo=====->

*** **

На що ти підеш заради своїх друзів?

Що ти віддаси заради них?

З усім, що я бачила про Реріті, я знала, що найглибшим страхом і найбільшим болем для неї була втрата друзів. Те, як вони розходилися. Розколювалися.

«О ні, я в порядку. Просто... іноді мені здається, що ми розходимося. І мені дуже важко це бачити. Я дійсно маю щось із цим зробити.»

Що я знала про жбани душ? Я знала, що вони були практично незнищенними, вічними.

Я знала, що на них можна навісити інші чари, що дозволить цим чарам триматися практично вічно.

«Але якщо торкнутися його або сфокусувати на ньому свою магію, тоді закляття... робило знімок вашої душі.»

Я згадала, як я була Спайком, коли Реріті вела своїх друзів по коридору, щоб продемонструвати новий обладунок Рейнбоу Деш. Я згадала дивний килим, через який ми перейшли, і раптовий холод, коли Спайк ступив на нього. Твайлайт Спаркл також відреагувала. Звичайно; вона ж вже відчувала такий холод раніше, від люстерка Реріті. Я навіть підозрюю, що вона збиралася сказати про це Реріті, коли та відволікла її увагу на Рейнбоу Деш.

«Потім друге закляття дозволяло люстерку показувати цей знімок.»

Відображення душі. Того, ким ти є насправді, глибоко всередині. Картинка — це лише картинка. Але картинка із накладеним на неї закляттям буде більше ніж просто зображенням поні. Вона буде випромінювати ауру її справжньої душі.

«І, Твайлайт? — питала Пінкі Пай у тому останньому повідомленні, якого Твайлайт Спаркл так і не отримала. — Як гадаєш... може... ти б пішла зі мною? Мені... трохи страшно. І це не такий страх, що зникне від сміху. Тобто, я ж тепер маю тебе, тому ти все одно немов би будеш зі мною...»

«Я маю бути там заради неї. Ніби вона зі мною. Хтось має бути там. — казала Скуталу, жорстоко кашляючи. — Просто хочу, щоб

Деш знала... ми не всі... Вона не одна.»

Сорок дві.

«Їх всього сорок дві випустили», — казав мені Спостерігач... Спайк. Сім комплектів по шість фігурок. По одному для кожної з міністерських кобил, і один для Принцеси Луни.

Зосередившись, я відкрила свою торбу, і, витягнувши з неї жбани душ Реріті, поставила їх перед собою. Всі разом. Так вони були сильніше, краще.

Будь сильною!

Будь милою.

Будь непохитною!

Будь розумною.

Будь крутою!

Пильність! Вона була під літерою «Е»!

Примітка: *Максимальний рівень*

Отримана сюжетна здібність: Мої Маленькі Поні — Ви зібрали по одній статуетці кожної з міністерських кобил.

Сильніші разом, ніж порізно, вони дають вам +1 до Вдачі на додачу до їхніх звичайних переваг.

1 Wordsworth — «вартість слів»

2 Beaker — «мензурка»

[3](#) Wonder — «диво»

[4](#) Twinkle — «блиск, мерехтіння»

[5](#) Daybreak — «світанок»

[6](#) Star — «зипка»

7 Shutter — «затвор об'єктива», bright — «яскравий»

Глава 38: Мир у наші часі

«Поводься добре... або я тебе застрелю.»

Годі.

Моє тіло виснажилося вкрай. Мої нерви вже не могли навіть кричати на мене. Мої м'язи тупо нили, нутрощі боліли, моя ПіпНога свербіла. Я відчувала багнюку, що поступово затікала між моїм обладунком і хутром, просочуючись крізь дірку, що ультра-вартовий пропалив у мене на грудях.

Мені було начхати. Я була потрібна моїм друзям. Вельвет Ремеді була непритомна (благаю, тільки б це була просто непритомність). Я намагалася врятувати її від потоплення, але вона не раз занурювалася під воду, а тепер просто лежала, не рухаючись.

У кількох ярдах від мене *Небесний Бандит* наполовину занурився в озеро, передній край стирчав угору над багnistим берегом. Я почула стогін у повітрі зліва від мене, де Каламіті звисав з упряжі *Небесного Бандита*.

— Угх. Нннгх! — Ноги Каламіті дриґалися в повітрі. — От халепа!

Моя увага була зосереджена на Вельвет Ремеді. Я відчайдушно намагалася наблизитися до неї, перевірити, чи все з нею гаразд, але моє тіло ігнорувало мене. Я намагалася підтягнути її ближче, але моя магія блимнула над її обм'яким тілом і зникла. Занадто сильне перевантаження.

Вона не дихала. Я не бачила, щоб її груди піднімалися і опускалися.

О Богині, *Вельвет Ремеді не дихала!*

— Каламіті! — хрипко крикнула я, переповнена жахом. — Вельвет не дихає! Допоможи їй!

— Я ся намагаю! — крикнув у відповідь Каламіті, раптово засмикавшись в упряжі. — Я не можу злізти! — Його крила ляскали, а копита дриґалися.

Мій мозок вибухав панікою. Щосекунди вона вмирала. А я досі не могла до неї дістатися, навіть повзти не могла. Мій ріг спалахнув від припливу адреналіну. Мені б не вистачило сил огорнути Вельвет, але цього спалаху сили було достатньо, щоб розчепити упряж Каламіті, і іржавохутрий пегас впав у грязюку. Він кинувся до Вельвет і почав натискати копитами їй на груди, перериваючись лише для того, щоб вдихнути в неї повітря.

Позаду нього пролунав скрип, коли *Небесний Бандит* слизнув глибше в озеро. Я раптово зрозуміла, що Стілхувз досі у задній частині фургону, паралізований в своїй мертвій броні, нездатний ворухнутися, і занурюється у воду. Я знала, що він не може потонути, але думка про полон водяної могили мала бути жахаючою. Мій розум одразу ж пригадав мій кошмарний полон у лікувальній кабінці.

Каламіті відчайдушно продовжував спроби повернути Вельвет Ремеді до життя.

Мій зір затягувало сірим. Все моє тіло голосно благало про відпочинок, вимагаючи, щоб я просто кинула все і заснула. Але я боролася з холодними обіймами темряви, маленька поні в моїй голові брикалася і кричала, кажучи мені, що якщо я дозволю темряві перемогти, то більше ніколи не прокинуся. Якщо я втрачу свідомість зараз, я можу впасти у кому. І я якось зрозуміла, що це не буде мирний сон. Там на мене чекали всі жахи лікувальної кабінки.

Я почула придушений, вологий кашель Вельвет Ремеді. Моя паніка згасла, моє серце кричало. Слава Богиням!

Обійми паніки відпустили моє серце, і темрява накопилася, немов океанська хвиля. Здається, я почула, як Каламіті вистрелив зі свого бойового сидла і щось крикнув, але ці звуки були так далеко. Потім — ніщо.

*** **

Видіння з мого життя у Другій Стайні проходили перед моїми очима. Нудні, монотонні, безпечні, сірі. Позбавлені справжнього життя, без друзів і без цілі. Робота, на якій я нікому не допомагала. З

почуття відповідальності та надії я кинула виклик можливому небуттю за дверима Стайні, покинула те місце. Обміняла його на біль і жахи, шукаючи її.

Я пригадувала мій перший день, і яким дивним здавалося мені денне світло, прекрасним і водночас нездоровим, стиснутим завісою хмар нагорі. Я бачила, якою по-жереб'ячому дурною я була, кидаючись із головою у такі місця, як зброярня «Залізна Підкова» і Стайня 24, постійно ризикуючи своїм життям, а пізніше і життями своїх друзів, гнана допитливістю і потребою отримати відповіді. Мені пощастило, що я досі жива.

Мої друзі пропливали переді мною. Мій безстрашний перший друг Каламіті, завжди зі мною, завжди готовий спіймати мене, коли я впаду. Я була зобов'язана йому своїм життям, знову і знову. Вельвет Ремеді, справжня кобила (не та, що була в моїх дурних фантазіях), із турботливим серцем, яка дбала про мене, коли я хворіла, і яка прийняла на себе мій тягар, коли повернення додому стало для мене занадто важким. Стілхувз, якого я зустріла у бою, серед шквалу вибухів. Я бачила, як він перемагає власних демонів, щоб битися разом із Ксеніт, і нарешті піднімається до того, щоб вести нову силу добра на Еквестрійському пустищі. І сама Ксеніт, витягнута з пекла промисловості і рабовласництва Ред Ая, змучена кобила, виживателька, яка стала нашим провідником у Старому Олней, одному з найбільш жорстоких і смертельних місць, що могло запропонувати пустище.

Мій розум наповнювали голоси. Голос Ді-джея Пон3, що транслював з Мейнкеттена, несучи повідомлення попередження і надії, і роблячи нас героями. Я згадала перший справжній голос з минулого, те послання від Скуталу, привітання від однієї з поні, які сформували світ і бачили, як він пав. Від них я дізналася про чесноти, жертву і невдачу. І хоча вони загинули, вони стали моєю родиною майже так само, як і мої живі друзі. Я більше не була сама.

Я згадувала моменти радості, часи, які я майже забула. Сніданок із Год у Вузлі Р-7. Мою водяну битву із Хоумідж під зливою. Згадувала

тіні, що сповнювали мою голову. Жахливо зламану Пінкі Бель і її крадяну бомбу, яку вона зберігала для феєрверків. Випадковий постріл (БАМ!) на Баклінському мості.

Мені марилося, що я тону в крові, у багряній ріці, що текла з усіх, кого я вбила. Спогади про Арбу перетворили цей жах на реальність. З усього, із чим я боролася, — рейдери та работорговці, зембі-зебри і навіть дракон — найбільшою загрозою завжди була я сама. Темрява та лють, що ховалися в мені. Залежність і неспроможність.

Моя душа була виснажена. Мені був потрібен відпочинок. Хіба я недостатньо витримала? Я намагалася робити добро, я намагалася допомогти. Я йшла крізь тортури і жахи. Смерть чекала на мене, і я чула оманливо-солодкий спів поні з косою, що пропонувала мені остаточний відпочинок.

Я хотіла йти до неї. Дозволити їй огорнути мене своїм плащем темряви і безкінечного сну.

Але навіть тут маленька поні в моїй голові боролася зі мною, нагадуючи, що я ще багато чого мала зробити, перш ніж зможу дозволити собі спокій. Ще були поні, яким я потрібна. Ред Ай досі погрожував вежі Тенпоні і моїй коханій Хоумідж. Досі була Богиня, схиблена на знищенні понства через Єдність.

«Доки ти готова йти у вогонь...»

Ну, блядь. Моя маленька поні мала рацію. Хоч як я бажала протилежного, я мала повертатися. Прийти до тями...

*** **

Я застогнала, перевертаючись на бік. Все моє тіло нездорово спітніло. Неприємне тепло пробігло по моєму тілу, і мої голова та шлунок закрутилися від нудоти. Мені свербіло від засохлої грязюки.

Я лежала на брудному ліжку у старій дерев'яній споруді, що смерділа мокрою деревиною і гнилизною. Я спробувала підвестися, мої ноги ослабло затремтіли, а потім здалися. Від зусиль мої нутрощі повстали, і я знайшла сили обернутися і блювонутися. На щастя, поряд із ліжком було старе відро для миття підлоги, яке, здається, існувало

лише для того, щоб наповнитися моєю блювотою. Моє горло горіло, у роті було жахливе відчуття. Від смороду мого блювотиння на очі навернулися сльози, а шлунок закрутився і вивергнув чергову порцію.

Я знову впала на ліжку, в очах стояли сльози. Таке вже було. Нездужання, викликане фізичним перевантаженням, психічним сум'яттям і мерзотою пустища. Ми мали йти. Я не мала часу на те, щоб знову бути прикутою до ліжка кілька днів.

Кантерлот був фізично жорстоким, Рожева Хмара та передавачі перемололи мій мозок і нутрощі. Втрата ребра була психічно травмуючою і жахливою. Шрам у тому місці, як і той, що у мене на шиї, ніколи остаточно не залікується. Мій ПіпБак злився з моїм хутром і плоттю. То що ж дивного у тому, що моє здоров'я розвалюється на шматки?

Кулі спогадів спричиняли душевний біль. Частині мене хотілося побігти до Міністерства Миру, щоб хоч поховати Реріті належним чином. Але ще до того, як ми покинули Міністерство Крутості, пожежі і Хмара зробили це неможливим. Серцекраючий шок від того, що я побачила, як Еплджек виходить з того ліфту... і розуміння того, що Еплсnek збирався тієї ночі зробити їй пропозицію, і вона цього чекала... о Богині.

Я намагалася підвестися, але знову впала. Я не повинна бути такою слабкою. Моя слабкість може коштувати чийхось життів.

Богині, де я? Мої очі повільно роздивилися бруд. Кілька порожніх пляшок, сміття, дверна пройма без дверей і брудне простирадло, що її завішувало. Не хата Стілхувза.

— Тепер... давай-но тебе піднімемо, ось так. — З сусідньої кімнати до мене донісся Голос Каламіті, а потім глухий удар металу об розтрощувану деревину. Мені захотілося гукнути його. — Дівчина дозволила мені позичити цю магічну силову броню, жеби перезавантажити тебе. Скоро зробимо так, жеби ти ся рухав.

— Ти впевнений, що знаєш, що робиш, Каламіті? — мовив голос Стілхувза. — Може, краще почекати Літлпіп.

— І залишити тебе отак?

Втрутився голос Ксеніт:

— Це нормально, що мені хочеться поставити його в різні пози?

Навіть у моєму жалюгідному стані мені довелося заритися писком у матрац, щоб приглушити смішок. Мені ставало краще вже від того, що я знала, що троє з моїх друзів були з іншого боку цієї брудної завіси.

— Тільки спробуй, і я зроблю тобі боляче, — застережливо пробурчав Стілхувз. — Каламіті... поквапся.

— То нагадай, який кінець сюди встромляти? — спитав Каламіті, удаючи заплутаність. Легковажність у голосі видавала його.

— Просто поквапся. Доки зебрі ще щось не спало на думку.

— Дякую, Стілхувзе, — тихо сказала Ксеніт. — За те, що допоміг селищу моєї доньки. Я знаю, що старому солдату має бути важко допомагати зебрам.

Я подумки схопилася за це, попри те, що голові у мене пливло. Ми були у Гліфмарку. Я помітила, що у сусідній кімнаті запала тиша.

— Еплджек боялася зебр, — нарешті сказав Стілхувз. — Лише її менша сестра змогла їй показати, що вони такі ж, як і поні. Гарний народ, більшість із них. — Я із подивом слухала, як Еплсnek відкривається Ксеніт. — Вона ніколи про це не забувала. Навіть у найтемніші години війни. Навіть тоді, коли її найближча подруга-зебра зрадила її... — Його голос немов заляк. Тихе гуркотіння Стілхувзового голосу стало ще тихішим. — ... як ми вважали.

І знову у сусідній кімнаті запала напружена тиша.

— Еплджек хотіла б, щоб її рейнджери захищали весь гарний народ. Не лише поні.

В цю мить я любила Стілхувза ще більше.

За мить Каламіті заговорив, змінюючи тему:

— Як вони?

— Жодна не прокинулася, — голос Ксеніт став серйозним. Жодна? Вельвет Ремеді досі була непритомна? Я знову відчула укол паніки. Скільки часу пройшло з Кантерлоту? — Хоча Літлпіп стогне і гарячково бурмоче уві сні.

— Літлпіп прокинулася, — проголосив Стілхувз. — Мабуть, вона підслуховує.

А в цю мить я трохи ненавиділа Стілхувза. Давай, постав його у дурні пози, Ксеніт!

*** **

Я тремтіла, коли увійшла Ксеніт. Чомусь від сильного жару моє тіло кинуло у неприємний холод.

— Металевий гуль був правий, — недбало мовила Ксеніт. — Ти прокинулася.

— Щ-що з Вельвет?

— Досі спить, — повідомила мені Ксеніт. — Я застосувала мазі і ліки, що знала, але лише вона сама може знайти шлях назад, як це зробила ти.

— Вона знайде, — запевнила я її. — Вельвет Ремеді сильніша, ніж здається на вигляд.

— Як і ти, — сказала зебра, приклавши копито мені до лоба трохи нижче рога.

Я застогнала.

— Ну, це й неважко, коли ти виглядаєш так жалюгідно. — Ксеніт ледве помітно всміхнулася.

— Ми маємо йти, — почала казати я, вже втретє намагаючись підвестися. Я сперлася на копито і підвелася рівно настільки, щоб дотягнутися до відра, коли мене накрила чергова хвиля нудоти.

Ксеніт дивилася, як я блюю.

— Ти хвора, — похмуро (і зайво) сказала вона. — Тобі потрібен відпочинок. Я не дозволю тобі йти, доки ти не видужаєш достатньо для подорожі. Ще принаймні день. Може, два.

— Скільки?.. — спитала я, спльовуючи у відро з блювотинням, намагаючись очистити язик і зуби від кислої мерзоти.

— Менше доби, — сказала мені Ксеніт. — Каламіті виторгував у твоєї знайомої торговки потрібні тобі речі. І ще він вкривав бронею наш летючий транспорт. Якщо у Гліфмарку чого і вдосталь, так це металобрухту.

Я давно вже думала, коли ж він за це візьметься. Кивнувши, я спробувала переконати Ксеніт:

— Одна ніч. Але потім ми повинні йти. Я піду на милицях, якщо доведеться.

— Ні, — категорично відмовила Ксеніт. — Я вирішую, коли ми підемо, і я кажу: ми не підемо, доки ти не зможеш принаймні сама стояти і тримати їжу. Лише тоді я над цим подумаю. Якщо до тих пір медична поні не прокинеться і не прикує тебе до ліжка до повного одужання.

Я застогнала, опускаючись назад на ліжко. Ми не могли так довго чекати. Особливо якщо Вельвет Ремеді дійсно вирішить прикувати мене до повного одужання. А вона на це більше ніж здатна. Може, Ксеніт цього і не розуміє, але ж зебра не була присутня, коли Вельвет стріляла у мене.

— Я зможу одужати по дорозі до Розкішної Долини, — сказала я їй, пригадуючи, що вже казала щось подібне Вельвет Ремеді після Арби. Але від самої думки про політ у *Небесному Бандиті* моя голова заскиглила, а в животі неприємно закрутило. — Гаразд... щойно я зможу тримати їжу. — Я не збиралася змушувати інших подорожувати у фургоні зі мною, якщо всю подорож я проведу, засунувши голову у відро.

Мій розум трохи відволікся, намагаючись простежити хід подій. Як давно Вельвет Ремеді вистрелила у мене отруєним дротиком з мого самостріла? Як давно я покинула Другу Стайню? Все моє життя сконцентрувалося у... скількох, восьми тижнях? Трохи більше ніж півтори місяці, неповні два. Така сама жалюгідна поні в моїй голові зауважила, що з урахуванням теперішнього відпочинку і хати Стілхувза я використала всі свої лікарняні дні, і скоро головному техніку з ПіпБаків доведеться урізати мені платню. Я помітила, що хіхікаю.

— Сміх, — задумливо мовила Ксеніт. — Певна ознака повернення здоров'я. Або з'їзду з глузду.

Від цього я захихотіла ще сильніше без особливої причини.

Ксеніт підвелася, підняла відро зубами. Сморід з нього починав наповнювати кімнату. Я відчула одночасно вдячність до неї і сором за свою огидну слабкість. Мені було прикро бути причиною, через яку їй доводилося робити такі неприємні речі.

Мій розум вчепився за щось, коли вона пішла до брудної занавіски.

— Ксеніт, як твоя дочка? І... ти вже сказала їй?

Зебра зупинилася. Вона опустила відро з блювотою і обернулася до мене.

— Із Ксефір усе гаразд. Вона тутешній лікар, і старанно виконує свою справу. Вона дуже вдячна за те, що ми тут зробили.

Ксеніт сіла, дивлячись у пустоту.

— Вона та інші мешканці звільнили мене від моєї відповідальності, тому я вільна йти. — Вона суворо подивилася на мене. — А стосовно твого другого питання: ні. І я б хотіла, щоб ти їй не говорила.

Я кивнула.

— Але... хіба їй не варто знати? І, Ксеніт, ти заслуговуєш на возз'єднання з нею.

Ксеніт сумно посміхнулася.

— Вона тепер самотійна кобила, не та маленька дівчинка, яку я знала. Як на мене, їй краще зберегти цю силу, ніж знову стати моєю дитиною. — Вона знову відвела погляд. — І, відверто кажучи, я не можу бути відповідальною за неї. Я не знаю, як. До того ж, я потрібна тобі. Більше, ніж їй.

Із цими словами Ксеніт знову підвелася, взяла відро і вийшла, завіса заколихалася за нею.

Я лежала якийсь час, не знаючи, що відчувати. Частина мене була рада, що Ксеніт знову буде з нами. Інша частина, котра дуже бажала щасливого фіналу для моєї подруги, тихо плакала. Я навіть не була впевнена, чому. Моя власна мати, хоч як я любила її з відстані, не була для мене настільки важливою, як мої друзі; і я б не захотіла принести в жертву мій час із ними або те добро, що я намагалася робити, заради возз'єднання з нею. То чому ж моє серце жадало, щоб Ксеніт і Ксефір були разом?

Я знову тремтіла. Частині мене хотілося зірвати огидну завісу і загорнутися у неї. Але краща частина мене здригнулася від такої думки. І я знала, що якщо я зроблю це, мені просто знову стане занадто спекотно. Натомість я згорнулася. Хвиля втоми омила мене.

Ксеніт була потрібна нам. Вона була потрібна мені. Разом ми були сильніше. Краще.

Мені знадобляться мої друзі. Скоро... щойно я зможу нормально функціонувати... ми втілюватимемо мій план, у чому б він не полягав, щоб розібратися з Богинею.

Я застогнала, коли чергове тремтіння пройшло по моєму тілу. Раптово я відчула себе знервованою. Зляканою. Я збиралася ризикнути нашими життями у плані, який навіть не знала. Я довіряла собі... і це починало здаватися жахливо дурним. Вони всі довіряли мені, але чому? Я не розповіла їм, що робитиму я, лише їхні власні ролі. Ніхто не знав, що ми будемо робити! Це божевілля!

«Я маю план, щоб розібратися з Богинею. Я розповіла всім поні їхні ролі, і тільки їхні ролі. Я єдина поні, яка знає його повністю.»

А потім я забрала у себе це знання і замкнула його у кулях, що лежали десь далеко у вежі Тенпоні. Про що я думала? В буквальному сенсі, про що я думала?

«Я розповіла всім поні їхні ролі, і тільки їхні ролі.»

Всім поні...

О!

... тому що Богиня не вміла читати думки зебр.

На моєму писку розпливлася посмішка. У-у-у, я дійсно розумна поні!

*** **

— Вона зробила що?! — охнув Каламіті, раптово розбудивши своє хворе тіло від майже-сну, в який воно занурилося. — Холера, Лі'лпіп обіцяла мені...

О ні. Що я зробила? Я миттєво стала почуватися погано через те, чим засмутила Каламіті.

— Заспокойся, — тихо наказав Стілхувз. — Все було добре. — Стілхувз уже міг рухатися? По звуку не було схоже, що він зрушив з місця. Думка про те, що він може бути досі паралізований в своїй броні, була жахливою. Я думала про те, як він, безпомічний, був у полоні під водою, і молилася Селестії і Луні, щоб його швидко витягнули.

— Добре? Мене не було, ти був нерухомий, а Лі'лпіп сунула свого носа у купу куль спогадів просто серед Кантерлотських руїн? — проричав Каламіті. — Пся крев! Я знаю, що іноді цій кобилі бракує глузду, але я очікував, що вона краще дотримуватиме своїх обіцянок! Яких дій вона очікувала від Вельвет, якщо б на вас напали? Або якщо б Хмара потрапила всередину?

— Увімкнення щита, — просто сказав Стілхувз.

Каламіті зупинився посеред своєї тиради.

— Чого?

— Ми були всередині Міністерства Крутості, у межах зони зі щитом. Якщо б щось сталося, Вельвет Ремеді могла захистити нас просто увімкнувши перемикач, — повідомив йому Стілхувз, і в'їдливо додав: — Чи може ти не довіряєш захисту Рейнбоу Деш?

Я почула, як Каламіті переможено зітхнув.

— Гаразд. Добре.

— Вона не відповідальна за стан Вельвет Ремеді, — додав Стілхувз. — Власне, вона ризикувала своїм життям, щоб врятувати її.

— Я це знаю. І я ся не серджу на неї через... холера, я ся серджу не на неї. Я ся просто серджу, — визнав Каламіті. — Це краще, ніж тупо ся хвилювати.

Я почула скрип деревини, і з-поміж дощок стелі посипався пил, коли маленька будівля захиталася від копняка Каламіті.

Я розуміла його почуття.

— Чудовий ти час обрав, жеби всіх підвести, Каламіті. — Що?

— Наскільки я пам'ятаю, ти їх врятував. — Мої думки відлунням повторили слова Стілхувза. Каламіті спіймав нас. І він врятував Вельвет, коли я не могла.

— Ага, от тільки їм не було б потрібно стільки порятунку, якщо б я нас просто виніс звідти. Я винний у тому, же ми ся опинили в рову. Холера, та я навіть не пам'ятаю приземлення.

— Каламіті! — слабо гукнула я. — Припини. Це просто... Не твоя провина — Це було все, на що мені вистачило енергії, і тепер я важко дихала.

Рудогривий пегас просунув свою голову за завіску, зависнувши десь на висоті зросту поні над підлогою.

— Лі'лпіп? Вибач. Я думав, же ти спала.

Частина мене жалкувала за те, що дозволила йому побачити мене у такому стані. Я вся спітніла. Моє сплутане хутро поприлипало до шкіри. Я не купалася з того часу, як впала у багнюку.

Я помотала головою, потім в'ялим змахом копита запросила його увійти. Пегас приземлився, щоб пройти крізь двері, і підійшов до старого, брудного матрацу, що був моїм ліжком.

— Може, тобі щось принести? Води? Ковдру? — Він нахмурився. — Не впевнений, же вони у нас є. Та й вода тут теж не надто файна.

Я хотіла і те, й інше. Але не попросила нічого.

— Каламіті, спасибі тобі, — сказала я, посміхаючись, наскільки могла. — Ми з Вельвет обидві зобов'язані тобі життям. Ти був... крутий.

Він похитав головою.

— Дякую за такі слова, але...

— Ніяких «але». Нам... всім... було важко і боляче. Іноді мені просто хотілося зупинитися... — Я із соромом затнулася. Останнім часом мені часто хотілося зупинитися.

— Я знаю, про що ти кажеш. Слабша поні вже давно б це покинула. — Каламіті ліг поряд зі мною. Він витяг рожевий самоцвіт і поклав між нами.

— Дякую за це, Лі'лпіп. Після Баклінського Хреста у мене в голові все ся переплутало. Я ненавиджу те, що там ся трапило, і це штовхає мій розум до темних думок. Ти дала мені те, що нагадало мені, же ми хороші хлопці. У нас не завжди все виходить як треба. Холера, та іноді ми влаштовуємо повний бардак. Але ми продовжуємо докладати зусиль, і завдяки нам іншим стає краще.

Я кивнула, дивлячись на самоцвіт.

— Я ненавиджу цей твій план, — відверто сказав мені Каламіті. — Ти знову йдеш сама у безумно небезпечне місце. І знову лише ти можеш це зробити. Я це ненавиджу.

Я... йду сама? Думка про те, щоб самій іти до Маріпоні (або ще гірше, до Розкішної долини взагалі!), жахала мене. Мені цей план теж більше не подобався.

З іншого боку, це мене не здивувало. Я занадто добре знала себе. Дайте мені будь-який шанс захистити своїх друзів від небезпеки, будь-який спосіб зробити це персональним тягарем, і я його прийму. Я знову це зробила.

— Ти ж пам'ятаєш, що те місце зробило з нами минулого разу? — нагадав мені Каламіті. — А ми тоді були разом.

— Каламіті? — спитала я, тепер вже схвильована. — Що ти можеш розповісти мені про план?

Каламіті блимнув. Його очі розширилися, коли він зрозумів, про що я питаю.

— Шо? Ти дійсно не знаєш? Тобто я знаю, же ти видалила свої спогади, але ти дійсно не знаєш *нічого* про план? — Тепер він почав панікувати. — Невже ти собі навіть ніяких нотаток не залишила?

Нотатки?

— Де б я?.. — Я затнулася. Трясця, ну звичайно ж! Мій ПіпБак! Як я не подумала про це раніше?

Я повільно підняла свою правицю, мій погляд ковзнув до мертвого екрану мого ПіпБака.

— Ем... Каламіті, ти ж перезавантажив броню Стілхувза, так? Він може знову рухатися? — Я відчула себе по-жереб'ячому дурною.

Каламіті скривився.

— Та власне ні. — Мої очі розширилися. Стілхувз був нерухомий весь цей час? — Виявило ся, же це не так легко, як воно виглядає. Я, врешті, не дипломований ПіпБак-технік і Ремонтник Тостерів.

— Тоді... — Я почала підводитися з матрацу, сповнена рішучості якнайшвидше припинити паралізованість Стілхувза. Мої передні ноги тремтіли, а шлунок попередив легкою нудотою. Я озирнулася навколо,

але відро ще не повернулося. Я знову лягла, притулила копито до писка і спробувала заспокоїти свої нутрощі.

— ... можеш принести його сюди, будь ласка? — Мені знову паморочилося в голові. Спроби згадати, що мені треба зробити, нагадували спроби йти по пузо у багнюці. Мені потрібні інструменти, майстер-ключ для матриці залять і щось, із чого його можна перезавантажити. — І чи не міг би ти, будь ласка, принести мою робу і... ти позичив у когось магічну силову броню?

— Зроблю, що зможу, — сказав Каламіті із засмученим виглядом. — Він тойво, важкий.

Я кивнула, дивуючись, як вони взагалі затягли Стілхувза сюди. Або витягли з води. Мої очі розширилися, коли я пригадала ще дещо.

— Там був постріл!

Каламіті підскочив від несподіванки і озирнувся навколо.

— Де? Ти впевнена? Я ніц не чув.

Я помотала головою і слабо заскиглила від того, як погано мені стало від такого раптового руху.

— Ні... раніше. Біля озера. Ти вистрелив... у щось.

Каламіті помітно розслабився.

— А. Той постріл. Я привертав увагу грифона. Вочевидь, дехто помічає, коли з Кантерлота падає пасажирський фургон.

*** **

Стілхувз мовчки сидів поряд зі мною. У мене був жар і зосередитися було важко, але я закінчила. Я почала відключати свій ПіпБак від його броні, кинувши ще один погляд на сильно пошкоджену силову броню у кутку.

— Вибач, — сказала я йому, витираючи хворий шар поту з мого обличчя. — Ми мали оживити тебе швидше. — Я почувалася такою втомленою.

Стілхувз нічого не сказав, але це не була засуджуюча тиша. Його хвіст ворухнувся. Я прибрала свої інструменти.

— Готово. — Я кинула ще один погляд на броню, яку Каламіті позичив для цього, і скривилася. Іноді речі просто несправедливі.

Це була броня Сталевих рейнджерів, пошматована, але з досі працюючою матрицею закліть, яку я змогла використати, щоб полагодити свій ПіпБак (а потім використати ПіпБак, щоб відновити Стілхувза). На броні досі були сліди крові поні. Я вирішила полагодити свій ПіпБак першим не тільки тому, що так було легше, але й тому, що відчувала, що Стілхувз не хотів би бути під'єднаним безпосередньо до іншої броні.

Магічну силову броню було знято з тіла одного з рейнджерів, яких ми вбили у Другій Стайні. Судячи з пошкоджень, з поні, якого вбив сам Стілхувз.

Стілхувз підвівся. Він перевірів кожен ногу, потім потягнувся.

— Дякую, — серйозно сказав він. — А тепер відпочивай.

Я згорнулася, частина мене ненавиділа те, що він побачив це, але я не могла нічого з цим зробити. Мені хотілося тільки спати... і, бажано. без снів.

Я дивилася, як він обернувся до виходу. Він просто вийде, немов все закінчилося. Але це не так.

— Еплснеку... — Я шепотіла, але зрозуміла, що він почув, бо зупинився. Я не була впевнена, чи варто мені це робити, але... більше ніяких таємниць. — Я тебе бачила.

— Ти часто мене бачиш.

— В одній з куль... у міністерстві, — сказала я йому. — Це був спогад охоронця... він допомагав Зекорі з її місією... щоб підібратися ближче до Цезаря...

Стілхувз нічого не сказав, але температура у кімнаті немов упала.

— Ти... збирався зробити пропозицію... Еплджек тієї ночі. — Я подивилася на нього, серце стиснулося у мене в грудях. — Мені дуже прикро.

— Ближче до Цезаря, — повторив Стілхувз. — Для чого?

Я заплющила очі.

— Не знаю. Щоб шпигувати за ним, гадаю.

— Або вбити його.

Я здригнулася, відчуючи холод більше від хвороби, ніж від його слів.

— Я... не знаю... але я так не думаю. — Я не була впевнена, чому — може, тому, що Зекора так хвилювалася через смерті поні, або через те, як її недосконалі бойові здібності спричинили випадкову смерть мого носія — але я просто відчувала, що Зекора не може бути такою вбивцею. Я скривилася, зрозумівши, що я була. — Вона була шпигункою.

«Заспокойтеся, понове. Зекора ніяка не шпигунка!»

Світ був сповнений гострою іронією.

Стілхувз стояв нерухомо, як і весь день до цього. Нарешті він сказав:

— Це б нічого не змінило. Вбивство Цезаря не зупинило б війну. Його б просто замінив легат легіону. А він, в принципі, був ще гіршим.

Я зглитнула, відчуючи брудний присмак у роті.

— Стілхувзе... Еплснеку, я тебе не суджу. Я просто кажу... — Що я кажу? Я намагалася відшукати слова. — Я просто кажу, що тепер розумію. Я знаю, що ти мав на увазі, коли сказав, що завдяки мені тобі стало легше миритися з собою. І... пробач.

Він заржав.

— Еплджек теж так і не дізналася правду про Зекору, — сказала я йому. — І вона тебе кохала. Вона намагалася боротися за ваші

відносини, бо вона кохала тебе. І, гадаю, тому що вона розуміла. — Не схвалювала. Але розуміла.

Стілхувз вийшов.

*** **

Я була у пастці. Похована заживо. Замкнена у металевій труні. Там не було повітря. Я не могла дихати.

Звуки... жахливі, жахливі звуки долинали до мене з темряви. Викривлені, неприродні ноти. Роздираючі звуки. Звуки пил.

Я намагалася відсунутися, але місця не було. Моя спина вперлася у гладку поверхню, не металеву, а скляну, і я відчула різкий укол холоду. Мої копита хлюпнули у липке тепло крові. Я відчувала огидний, мідний сморід. Моя лікувальна кабінка-труна наповнювалася ним.

«Ти зробила в них криваву просіку. Скільки поні сьогодні загинули через тебе, Літлпін? — звинувачуюче лунав голос Вельвет Ремеді, викликаючи огидне дежа вю. — Скільки поні ти вбила?»

Це була кров Арби.

«Небагато ж тобі знадобилося часу, щоб стати серійним вбивцею, чи не так, Літлпін?»

Звуки пили наближалися. Вона збиралася розрізати мене на шматки своїми зазубреними зубцями. Розкрити мою голову і вийняти мозок.

В повітрі переді мною почали з'являтися дивні символи. Чужинні гліфи древніх зебр. Але, на відміну від звуків, голосів та темряви, їхні пульсуючі багряно-чорні лінії були заспокійливими. Вони ворушилися у дивних вимірах, пропонуючи відкрити себе. Захистити мене.

Я знала їх, вони були богохульними. Я відвернулася...

... Я дивилася у дзеркало. Я дивилася на себе, стікаючу кров'ю, вмираючу. Літлпін-рейдерку. Мій вираз обличчя був похмурим, сповненим ненависті. Потік крові лився з дзеркала, кров Арби текла з мого тіла, змішуючись із моєю.

Пила наближалася. Я відчувала вітер від її рухливих кривих зубів, що роздував мою гриву. Вона збиралася вирізати моє серце. Розтяти мене і вирвати мій хребет. Це буде боляче. Дуже боляче. Але мені не дозволять вмерти.

— Дозволь нам допомогти тобі, — шепотіли гліфи. — *Ти не маєш сили. Ти не маєш мети. Дозволь нам дати тобі мету.*

— У мене є мета! — крикнула я рейдерці-Літлпіп у дзеркалі.

«*Я не Спаситель пустища, Хоумідж, — почула я свої слова. — Це ти. Ти і вони. Я лише розчищаю шлях.*»

— *Ти можеш бути спасителем,* — шепотіли гліфи, літаючи у повітрі навколо дзеркала. Я збагнула, що майже розумію їх.

— *Дозволь мені показати тобі таємниці!*

— Не хочу я твоїх таємниць! — крикнула я на гліфи, але я брехала. Я бачила, яку чорноту містила Книга, які жахи. Але...

— *Ти бачила, скільки добра ми можемо зробити у копитах правильної поні. Ти не можеш це заперечити.*

— Я... — проскиглила я, затинаючись. Я знала, що це правда. Навіть найчорнішу магію можна використати на добро. Але... — Я не Реріті. Я слабка.

— *Я можу зробити тебе сильнішою. Кращою.*

— Н... ні...

Мій погляд прикипів до рейдерки в моїй душі. Вона тремтіла, вмираючи від втрати крові. Вона була гротескною, жахливою.

— Я не така! — крикнула я. — Я маю мету!

«*Це... це не ми, так? — почула я свій плачущий голос. — Ми не та група друзів. Ми не можемо повернути Еквестрію.*»

«*Так, — сміявся наді мною голос Спайка. — Це не ви!*»

Пила була вже так близько. Якщо я не прийму захист гліфів, вона почне мене різати.

— Дозволь мені показати тобі безліч таємниць!

— Ні! — плачучи, крикнула я. Я бажала ці таємниці. Я намагалася боротися, але я дійсно, дійсно жадала їх.

Пила зникла. Звуки припинилися. Лікувальна кабінка більше не була труною, і я більше не була сама.

— Годі, — сказала Реріті, виходячи вперед. Вона сердито подивилася на гліфи. — Облиш її.

Коли?.. Як?

Прекрасна біла єдиноріжка сумно нахмурилася до мене.

— Я теж не була такою сильною. — Вона знову подивилася на гліфи, а з темряви за мною виходили інші міністерські кобили. — Чорна Книга тисне на тебе, коли ти слабка і самотня. Але ти більше не самотня.

— Я... як?

— Бо ти збрала нас разом, хіба ні? — Посміхнулася Еплджек. — Це ти робиш.

«Здається, я знаю, кого ти шукаєш», — пригадала я свої слова, сказані Спайку.

— Цього разу це відбувається інакше, так? — Голос Твайлайт Спаркл був зацікавленим.

— Ну а як же. — Рейнбоу Деш зависла над нею. — Невже ти думаєш, що було так само, коли була лише Селестія? Однаково — це нудно.

— Гадаю, же щоразу все по-різному.

Я була заплутана, але заспокоєна. Я не знала, як, але вони були зі мною. І з ними я мала сили відмовитися і битися.

— Але ти не хочеш битися, хіба ні? Дозволь мені дати тобі спробувати те, що я можу запропонувати.

— Гей, Пінкі, чудова вечірка, але у мене є дещо, що зробить її ще краще, — похмуро сказала Пінкі Пай із сердитим виразом обличчя. Вона дивилася на пурхаючі руни, але не думаю, що вона бачила те саме, що решта з нас. — Ти маєш це спробувати. Просто з'їж одну. Вони знесуть тобі дах. — Вона тупнула копитом.

Ще один голос долинув відлунням із темряви.

— *Ти вже відмовилася від своїх принципів заради вищого блага?* — спитав Ред Ай. — *Бачу, ти вже стала чудовиськом. Чи ти думала, що я не дізнаюся про Арбу?* — Кров почала підніматися.

— Мені цей тип не до вподоби, — просичала Еплджек.

— *І поглянь на це,* — глузував голос Ред Ая. Я відчула свербіння у правій нозі, де ПіпБак злився з моєю плоттю. — *Ти з кожним днем стаєш все більше схожою на мене!*

— Я не така, як ти, — наполягала я, знову брещучи. — І я не чудовисько. — Я знала, що це не так. Я бачила це у дзеркалі.

— ЗІПСОВАНА ДОБРОТА! — переможним звинуваченням пролунав голос Тріксі, її зображення літало над дзеркалом.

Флаттершай вийшла вперед.

— Звідки тобі знати?

— Я БОГИНЯ! Я ЗНАЮ ВСЕ!

— Тихше, — наказала Флаттершай, застосовуючи Погляд. — Не шуми.

Зображення Тріксі згасло із присоромленим виглядом.

— *Сила,* — вабила Чорна Книга. — *Мета. Разом ми відімкнемо світ!*

— Не слухай її, — наполягала Реріті.

Еплджек поклала копито мені на плече.

— У тебе вже є мета. Ти ж Світлоноша, га?

— Я... я навіть не знаю, що це означає. — Я похитала головою. — У мене немає мети! Я загубилася. Я гадки не маю, що роблю.

— Слухай-но сюди, — суворо сказала Еплджек. — Я кажу тобі щиру правду. У тебе є мета. Це ти зібрала їх разом, — сказала вона, а по краям мого поля зору почали з'являтися образи моїх друзів. Моїх живих друзів. Каламіті. Вельвет Ремеді. Стілхувз. Ксеніт. Навіть Паєлайт. Вони теж були тут, зі мною.

Я відчула сльози.

— Ти знайшла хороших друзів. Розкрий їх. Розчисти дорогу і освіти шлях. — Еплджек лагідно посміхнулася. — Ти знаєш, як це ся називає.

Мені так сильно хотілося їй вірити, що я тремтіла.

— Але... — Я обернулася до дзеркала. До підстреленою, стікаючої кров'ю, вмираючої Літлпіп в абияк зшитому, заляпаному кров'ю рейдерському обладунку, яка ледве стояла, обернувшись до своєї наступної жертви, левітуючи перед собою Літл Макінтош, скерований вгору. — ... але ж це моя душа. Хіба ні?

— Звичайно так, дурненька, — сказала Пінкі Пай, раптово обіймаючи мене і вказуючи на дзеркало. — Ти просто неправильно на неї дивишся. Глянь, що за тобою.

*** **

Я, охнувши, прокинулася і різко підвелася. Потім впала назад на матрац. Я почувалася жахливо, була мокрою від поту і вкритою багнюкою. Брудною. Майже занадто втомленою, щоб рухатися. Моя грива була переплутаною і скуйовдженою. Але нудота зникла, і жар спав.

Я була не сама у кімнаті.

— Ксеніт?

Зебра, що підійшла ближче, не була моєю супутницею.

— Ксефір, — сказала я, впізнавши її. — Де всі поні?.. Тобто взагалі всі?

Ксефір витягла губку з жерстяного казанка з водою.

— Твоя друга подруга прокинулася годину тому, — сказала вона, починаючи обтирати мені лоба. — Вони всі зараз із нею.

Хотіла б я теж бути.

— Ксеніт моя матір, так? — спитала Ксефір. Я залякла, не впевнена, як відповісти. Ксеніт просила мене не казати, і я не хотіла її підводити. Але якщо Ксефір вже підозрювала...

— Я так і думала, — сказала Ксефір, продовжуючи обтирати мене, прибираючи трохи хворого поту з мого хутра. — Вона намагалася це приховати, але скільки, на її думку, на пустищі зебр на ім'я Ксеніт?

Розумна дівчинка. Я трошки здригнулася від холодної вологи губки, але була безмірно вдячна за кожний її рух. Мені до болю хотілося скупатися. Я б віддала своє переднє ліве копито за день у спа Тенпоні.

— Ти скоро підеш, — зрозуміла Ксефір. — Ти забереш її з собою.

— Так. Пробач.

— Я буду рада, коли вона піде, — прямо сказала мені молода зебра. — Не подумай, що я не вдячна за все, що вона зробила, але вона б цього не зробила, якщо б ти не привела її.

Я скривилася.

— Ні, це неправда!

— Правда, — сказала Ксефір, не приймаючи аргументів. — Я люблю її... на відстані. — Я відчула дивний морозець від слів зебри, які виявилися відлунням моїх думок попереднього вечора. — Але вона не належить собі, і ніколи не буде. Я не буду такою, як вона.

Ксефір продовжувала мити мене у тиші.

— Твій батько?.. — почала питати я.

— Мій батько, — із гіркістю сказала молода зебра, — був Куарл Копито Смерті, ватажок племені наших батьків, доки та грифонка-работорговка не вбила його.

Стерн. Я була у цьому впевнена.

— Я була лише лошам, але я пам'ятаю, як він ставився до матері. І як він керував племенем. Я не шкодую про його смерть.

*** **

Я знала, що не повинна рухатися. Моє тіло бажало лише відпочинку. Але я мала побачити Вельвет Ремеді. І я не хотіла повертатися до сну. Там мене чекали різні речі, і не всі з них бажали мені добра.

Розвалена халупа (було б занадто великодушно назвати її будівлею) була спробою Гліфмарку створити клініку і, мабуть, найбільшим старим будинком і у місті. Підлога була переламана, дах просів, але вона вміщала нас усіх. Вельвет Ремеді тримали там, де колись знаходилася ванна кімната. Стара ванна із іржавими з рожевим відтінком плямами була єдиним цілим об'єктом у кімнаті, повній уламків і розбитої порцеляни.

— Я думав, же втратив тебе, — саме казав Каламіті, коли я підходила. Я зупинилася і відступила з їхнього поля зору, не бажаючи переривати. Мої ноги волали, що було б доброю думкою лягти, або, принаймні, спертися на щось. Вони були виснажені і втомилися носити мою вагу, і якщо вже я відмовляюся спати, то могла б принаймні дати їм передих.

— Тепер ти розумієш, як я почуваюся щоразу, коли ти йдеш робити щось необачне, — беззлобно відповіла Вельвет.

— Я... не думаю, же витримав би довго без тебе, — сказав їй Каламіті. — Я борю ся, Вельвет. Я відчуваю, ніби всі мої друзі ся розвалюють, а я ся намагаю бути сильним. Але у мене не дуже виходить.

Я згадала, що бурмотів собі під ніс Каламіті, коли ми заходили до Другої Стайні: *«Я маю бути сильним заради них. Не звар'ювати. Я не можу просто влетіти і вбити кожного броньованого скурвисина, якого побачу. Я маю бути сильним. Маю наглядати за ними. Маю захищати їх. Я зможу це зробити.»*

— Що не так, коханий? — ніжно спитала Вельвет. — Що тебе гнітить?

— Баклінський Хрест. — Я скривилася. — Я ся намагав із цим змирити, але...

— Підійди ближче, — сказала Вельвет у відповідь. — Дай тебе обійняти.

Я чула, як голос Каламіті зривається.

— Ми були кривдниками, Вельвет. Просто-напросто кривдниками. Ми прийшли, вимагаючи те, що вони не бажали віддавати, і ми це знали, і все ся скінчило кровопролиттям. Ті молоді лицарі не заслуговували на смерть. — Тепер мій друг плакав. Я відчула клубок у горлі. Моє серце перекручувало. — Я мав нас зупинити. Я знав, же це неправильно. І тому це моя провина.

— Тихше, коханий, — проворкувала Вельвет. Вона знала, що їй нічого сказати, тому мудро вирішила нічого не казати. Я уявляла, як вона обіймає його, а він плаче в її гриву.

— І мене жахає, що я і тебе втрачаю, — розбито сказав Каламіті.

— Що? Ні, коханий, — заспокоїла Вельвет. — Ти мене не втрачаєш.

— Те лайно, що ти вчинила у Міністерстві Миру, каже інакше, — стверджував Каламіті. В його голосі була сила. Я зрозуміла, що він відсунувся від неї. — Ні... ніц не кажи. Тепер, гадаю, я розумію, чому ти це зробила. Але ти занадто занурена у Флаттершай. Неправильно і нездорово вкладати всю свою віру в поні, яку ти ледве знаєш.

— Я знаю Флаттершай, — тихо наполягла Вельвет.

— Так, але є речі, яких ти не знаєш, — відповів Каламіті, і одразу ж безліч сирен спрацювало в моїй голові.

— О? — спитала Вельвет, і, присягаюся, питання звучало немов отрута. — Наприклад?

Каламіті затнувся.

— Ну... я не знаю напевне. Але Лі'лпіп бачила різне у тих кулях спогадів, і... — По його голосу я почула, що він знав, яку яму собі рие. Тому він змінив підхід. — Просто згадай, що казав Ді-джей ПонЗ про найбільшу істину пустища. Всі ми зробили речі, про які шкодуємо. І, ну, як на мене, Флаттершай теж було про що шкодувати.

— І Літлпіп тримає це знання у таємниці, так? Безсумнівно, щоб захистити мене, — видихнула Вельвет крізь зуби. Я здогадалася, що Каламіті кивнув. — Яка несподіванка. Літлпіп має таємниці від своїх друзів. Присягаюся, якщо б існував Елемент Розчарування...

— Вельвет, прошу, — тихо сказав Каламіті. — Не сердь ся. Вона дійсно бажає добра.

— І ти вважаєш, що вона права? Ти вважаєш, що мене треба захищати від цього, чим би воно не було?

— Не знаю, — боровся Каламіті. — Після Міністерства Миру? Можливо. — Знайшовши більш міцну опору, він сказав їй: — Я лише знаю, же тобі не варто так уперто ся намагати бути своїм ідолом. — Я раптово згадала Пінкі Бель, і Вельвет Ремеді, певно, теж. — Ти сама чудова, любляча, дбайлива поні. Просто будь собою.

*** **

Я вийшла у передні двері, не бажаючи переривати тиху мить, що ділили Каламіті та Вельвет Ремеді. Я блимнула під незвичним денним світлом, знову пригадуючи, яким дивним було повітря без цілющого сонячного світла.

Дітзі Ду помахала мені.

Я знову блимнула, дивлячись на фургон доставки Дітзі Ду (*Абсолютно Все!* «Так, я займаюся доставкою!»). Я помітила, що вона

знайшла нового компаньйона. Грифона-охоронця в обладунку Кігтів.

Тепер я знала, у кого Каламіті позичив броню Сталевих рейнджерів. І якому грифону сигналив. Ксеніт добре підштовхнула економіку Гліфмарка, а Дітзі Ду знадобилося лише кілька днів, щоб розпочати торгівлю з ними. Ця звістка розійшлася... неймовірно швидко. Я підозрювала, що Хоумідж тут трошки доклала своє копито.

Маленька лавандова кобилка із білявою гривною підійшла до мене. Вона посміхалася, тримаючи у роті шматок пергаменту.

— Ось, пані Літлпіп, — сказала Сільвер Бель, її голос майже співав. — Я намалювала для вас картинку. Бачите, це ви і Хоумідж.

Я левітувала пергамент і подивилася на малюнок. Це був примітивний дитячий малюнок... і він був найчудовішим з усіх, що я бачила.

— Ой... ви плачете? Вам не сподобалося? Я дуже старалася!

— Мені... мені дуже подобається! — Я схилилася і лагідно обійняла кобилку. Цікаво, чим я заслужила такий невинний і чудовий подарунок? Із глибоким соромом я згадала, що колись збиралася вкрасти у цієї кобилки. — Дякую, Сільвер Бель!

Дітзі Ду підійшла до нас. Відпустивши Сільвер Бель, я помітила, що у Дітзі на шиї висять кілька дощечок для писання крейдою. Вона зняла одну з них, витягла шматок крейди і написала: «Привіт!».

— Привіт, Дітзі Ду, — відповіла я, левітуючи малюнок до себе. Я маю знайти щось водонепроникне, щоб зберегти його до повернення у Вузол Р-7, а там я збиралася поставити його на заповітне місце біля мого ліжка. Сільвер Бель якимось чином дійсно вдався образ Хоумідж, вона зробила її неймовірно милою.

Дітзі Ду витерла дошку копитом, потім написала: «Ріг може відрости?» Вона подивилася на мене з наполегливою посмішкою, її очі лякаюче закотилися вгору.

Я блимнула.

— Я... я не знаю. — Я ще трохи подумала. — Ріг це ж кістка, так?

За кілька хвилин по тому Вельвет Ремеді схилилася біля Сільвер Бель, ріг старшої кобили світився, а Каламіті, Дітзі Ду і я спостерігали.

— Це закляття зараз вдається мені набагато краще, — попередила Вельвет, уїдливо додавши: — бо практики багато було. Але я можу лише відростити фізичний ріг. Я не знаю, чи вилікується її магія, або скільки на це знадобиться часу.

— Дякую, пані Вельвет Ремеді, — тихо сказала Сільвер Бель із розумінням. Її очі відволіклися на Паєлайт, і поширшали разом із її посмішкою.

Величний крадяний фенікс почав співати до Сільвер Бель. Пісня була глибокою, сумно-ностальгічною і неймовірно красивою.

Вельвет Ремеді лагідно посміхнулася і простягнула свою магію. Шрам на лобі Сільвер Бель, де вона відрізала свій ріг, почав світитися.

*** **

— Як думаєш, що буде з Сільвер Бель? — спитала я Вельвет, коли *Небесний Бандит* розсікав жовте від диму небо.

— Я дійсно не знаю, — відповіла Вельвет, ввічливо кахикнувши. — Сподіваюся, що коли її ріг відбудується, магія теж швидко повернеться. Але пустище ніколи не було таким поблажливим. — Вона знову кахикнула, і я приєдналася до неї.

Ми облітали край лісу, летючи до Розкішної долини повз Понівіль. Пожежі у Вічновільному лісі душили повітря повсюди навколо нього. Ліс горів уже тиждень; він був охоплений полум'ям і густою пеленою диму, але, наскільки я бачила, здавався абсурдно неушкодженим.

— Холєра, все місце вже мало б ся на попіл перетворити, — гукнув Каламіті, летючи якомога нижче, щоб не потрапляти у густіший дим. — Гей, Паєлайт, ти впевнена, же це не ліс-фенікс?

Паєлайт глузливо пугукнула.

Нашу увагу привернув звук пострілу. За ним швидко пролунали ще кілька.

Каламіті пірнув до звуку, і скоро ми вилетіли до перестрілки. Дві групи билися під прикриттям каміння і чогось схожого на обгорілий труп річного змія.

— Схоже, рейдери! — крикнув назад Каламіті.

Рейдери? Серйозно? Я вже вичистила Понівіль від рейдерів. Вони що, респаунилися?

— Кого вони атакують? — спитала я, вмикаючи ІП і намагаючись засікти обидві групи крізь дим.

— Інших рейдерів... гадаю. — Каламіті зробив віраж, і я змогла побачити краще. Точно, троє молодих рейдерів відбивалися від чотирьох старших. Ніхто ще не втратив бійців, але один з двох жеребців у молодшій групі отримав постріл у ногу і сильно стікав кров'ю. Я була трохи здивована, що Каламіті досі не почав стріляти.

— Чи не варто нам допомогти? — спитала Вельвет Ремеді, підсуваючись до вікна поряд зі мною.

— Допомогти кому? — спитав Каламіті. — Я не впевнений, хто з них добрі хлопці, і чи такі тут взагалі є. І... щось мені не дуже кортить стріляти після... недавніх подій. Не хочу почати стріляти не у тих.

Вельвет Ремеді перебільшено зітхнула.

— Допомогти можна не лише так. — Вона змахнула рогом, і той засвітився. Внизу щит Вельвет Ремеді почав зміїтися між двома групами бійців.

— **Перепрошую,** — залунав магічно посилений голос Вельвет. — **Чи не могли б ви, будь ласка, опустити на хвилинку свою зброю і сказати мені, чому ви б'єтесь?**

— Що за херня? — Один зі старших рейдерів відповів тим, що підняв дуло своєї гвинтівки і вистрелив у Вельвет Ремеді. Куля вдарила у тепер вже броньовану стінку нашого фургону.

— **Неправильна відповідь,** — повідомила йому Вельвет Ремеді. Магія вирвалася з її рога і вдарила його анестетичним закляттям.

Рейдер впав, паралізований. — **Спробуємо ще раз.**

Я витягла свою зебрчий автомат, думаючи, що мені варто б знайти зброю, що використовує більш розповсюджені набої і не перетворює поні на жакливі смолоскипи, і трималася наготові. Ми з Каламіті обмінялися поглядами і дозволили Вельвет Ремеді розіграти свою тактику.

— Тобі шо, жити набридло? — крикнув один зі старших рейдерів.
— Зовсім пиздонулася?

Ще постріли. Обидві сторони досі намагалися стріляти одна в одну крізь щит Вельвет. Жодна не мала результату.

— Вони рейдери! — крикнув нам один з молодих жеребців. — Вони знищили Республіку!

— Що вони знищили? — збентежено спитала я.

— Маленьке містечко на північ звідси, — повідомив мені Каламіті.
— Я охороняв кілька караванів, що ходили між ним і Новою Еплузою. Химерні диваки, немов секта якась, але не погані поні. На смерть явно не заслуговували.

— **А ви хто?** — спитала Вельвет.

— Воу! — крикнув Каламіті, коли один з більшої групи жбурнув саморобну вибухівку у *Небесного Бандита*. Я спіймала її своїм телекінезом і відсмикнула Вельвет від вікна, коли бомба вибухнула в повітрі, розкидавши навсібіч друзки скла і цвяхи. Стілхувз став між Ксеніт і вікном, його броня відбила шрапнель, що потрапила всередину. Я почула, як Каламіті придушив крик болю, коли цвях пробив одне з його крил. Його обладунок і *Небесний Бандит* захистили його від решти.

— Ми герої! — крикнула молодша кобила з трійці, доки двоє жеребців поряд із нею перезаряджалися.

— **Ви виглядаєте як рейдери,** — обережно зауважила Вельвет Ремеді.

— Що? — здивовано крикнув один з молодих жеребців. — А, обладунки? — Я блимнула, відчуваючи, що моє життя якось замкнулося у коло.

— Гаразд, — гукнула я, знову висовуючись у вікно і наводячи зебрятий автомат. Один з рейдерів знову вистрелив у нас, але не влучив навіть у *Небесний Бандит*.

— Ти впевнена, Лі'лпіп? Ми не знаємо...

— Ми знаємо, хто з них стріляє по нас, — нетерпляче зазначив Стілхувз, відчиняючи двері фургону, а ракетниця на його бойовому сидлі вже відкривалася.

— Блядь! — крикнув хтось знизу. — Це один з тих рейнджерів-вигнанців!

Вишuuuuuuуш!

Стілхувз вистрелив ракетами. Одна з них вдарила у щит Вельвет Ремеді, який розпався у вогненному вибуху. Інша пролетіла крізь вогонь і вдарила у землю біля копит старших рейдерів у вибуху кривавого м'яса. Двоє встигли стрибнути до укриття, але їх товарищі-рейдери перетворилися на криваві димні потрухи.

Двоє, що вижили, повністю перекинули свою увагу на нас. Один з них витягнув ще одну саморобну гранату. Я приготувалася вхопити її своєю магією...

Дозволь мені дати тобі спробувати те, що я можу запропонувати.

... Я раптово зрозуміла. Закляття було таким простим. Лише трошки складнішим за телекінез. Дійсно, найпростіша штука. Мій ріг засвітився.

Розхлюпана кров з пошматованих рейдерів почала стікатися, збиратися, підніматися.

Я зрозуміла, що це було перше заклиття, невеличка зваба для кожного поні, який...

... який що? Підходящий? Достойний? Достатньо слабкий?

Тепер просто сформуї клинок.

(Будь непохитною!)

— Ні! — крикнула я, і одночасно з цим рейдер жбурнув гранату. Кров знову хлюпнула на землю, просочуючи ґрунт. Вельвет Ремеді кинула ще один щит, цього разу між нами і рейдерами, відбиваючи бомбу. Вона вибухнула, кинувши свою шрапнель у щит.

Ні! Мене трусило; все тіло було вкрите холодним потом. Але я відмовилася. Я краще буду поні з одним фокусом, аніж матиму таке закляття.

*** **

— Я ніколи раніше не бачив зебр. — Оливковий жеребець обійшов навколо Ксеніт, яка сторожко спостерігала за ним. — Тобто справжніх. Ти не схожа на тих, з картинок. — Він нахилив голову, відкинувши з обличчя гриву баклажанового кольору. — Твої очі дійсно можуть світитися?

Стілхувз швидко закінчив бій, і ми приземлилися. Вельвет Ремеді займалася пораненим жеребцем, а Каламіті розмовляв із кобилою, яка впізнала його з історій про те, як він охороняв каравани. Її прагнення побалакати з ним про полювання на рейдерів впевнило його, що ми допомогли правильній стороні. Але ми ще не представилися одне одному.

— Ви чули про Героїню Пустоща? — збуджено спитала молода кобила у трофейній рейдерській броні. — Вона зі своїми друзями прилітає і рятує всіх, вбиває поганців і чудовиськ. *Бац, бац, бац!* — Фуксинові очі бурштинової кобили розширилися, і вона практично пропищала: — Ми будемо такими. Як. *Вона!*

Я притиснула вуха. Подумки я трохи скривилася, рада, що я більше не у своїй стайневій роботі. Каламіті дивився на мене і хихотів, прикривши писок копитом. Трясця, чому він хихотить?

— Ти впевнена, що вона хотіла б, щоб ви наражали себе на небезпеку, полюючи на рейдерів? — обережно спитала Вельвет Ремеді, замотуючи задню ногу жеребця цілющими бинтами. — Я впевнена, що *Героїня Пустища* не хотіла б, щоб ви постраждали.

Те, як вона вимовила це ім'я, змусило мене зніяковіло почервоніти. Немов мені радіо мало було. Я відступила за Стілхувза, мої вуха палали.

— О ні, — наполог її пацієнт, поні кольору хакі із ванільної гривною. — Але вона бажає, щоб ми зробили Еквестрію кращою. Ді-джей Пон3 каже, що ми всі маємо брати з неї приклад.

— Вона не може бути всюди одночасно, — пояснив другий, оливковий жеребець. — Тому інші мають знайти хоробрість, вийти і битися за добро.

Це було занадто. Я ніколи не заслуговувала на свою репутацію, але після Арби... це було нестерпно. Навіщо комусь ідолізувати мене? Мені хотілося заритися в якусь нору, доки все це не скінчиться.

— Ти рятуюєш життя, — сказав жеребець кольору хакі Вельвет Ремеді, коли та закінчувала бинтувати його рану. — Якщо Еквестрії хто і потрібен, так це більше таких поні, як *ти*.

Вельвет блимнула від несподіванки.

— Ну... дякую! — видихнула вона.

— Гей, — вигукнув жеребець, його очі розширилися і він витріщився на Вельвет Ремеді. — У тебе голос як у тієї дівчини по радіо! У тієї, що співає нові пісні.

Паєлайт всілася на хвіст Вельвет і проспівала музичну ноту. Вельвет Ремеді почервоніла.

— У тебе гарний слух. — Вона хоча б звикла до існування шанувальників.

— Вау, — сказав оливковий жеребець, розглядаючи Стілхувза. — Ти дійсно один з тих героїв-ренегатів Сталевих рейнджерів?

— Так, — проіржав Стілхувз.

— Це *так* круто!

— Тож ви полюєте на рейдерів? — вражено спитав Каламіті.

— Ага! У нас тут рятувальна місія! — з ентузіазмом сказала бурштинова кобила. Потім нахмурилася. — Ці рейдери вбили всіх дорослих у Республіці і забрали кобилок та жереб'ят до своєї фортеці. Гадаю, вони хотіли залишити їх для себе. Ми йдемо за ними.

— Мабуть, іграшок захотілося, — пирхнув жеребець кольору хакі, його голос був сповнений ненависті.

Каламіті наївжився. Вельвет Ремеді охнула:

— Вони зробили *що*?

— Де та фортеця? — спитала я, виходячи вперед, забувши про особисту зніяковілість.

Оливковий жеребець указав копитом.

— На дальньому боці Понівіля є стара хата, просто поряд з Вічновільним лісом. — Трясця! Я вважала, що очистила Понівіль від Рейдерів. Те місце мало бути достатньо далеко, щоб я його пропустила. — Вони перетворили її на центр невеличкого табору.

— Скільки? — спитав Стілхувз.

— Близько дюжини. Без цих чотирьох має бути восьмеро. Але у них є зброя і собаки.

Ксеніт подивилася на мене.

— Більше ніяких відволікань? — спокійно спитала вона. Я прикусила нижню губу.

Стілхувз проіржав:

— Ви можете йти вперед, якщо хочете, але Еплджек не хотіла б, щоб її рейнджери ігнорували заклик про допомогу. — Троє молодих поні дивилися на нас.

Я кивнула.

— Богині просто доведеться почекати ще годину-другу. — Ми мали можливість допомогти, і я не збиралася обертатися спиною. До дупи те «ніяких відволікань».

*** **

Вельвет Ремеді тремтіла.

— Це...

Я кивнула. Тепер мене вже не дивувало, що я пропустила цю рейдерську групу. Котедж, навколо якого вони збудували свій табір, стояв трохи осторонь від решти міста. Він був оточений великою іржавою огорожею з колючим дротом та загостреними палицями із насадженими на них головами кролів, білок та інших дрібних тварин. Хворі, отруєні дерева звивалися з голої землі, підтримуючи снайперські гнізда. Мертві птахи звисали з гілок, немов музична підвіска. Невеличкий струмок протікав по території, витікаючи з Вічновільного лісу, вода була сірою від попелу. За огорожею були будки, в деяких з них мешкали недогодовані сторожові пси, що тинялися по території. А в решті будок... крізь бінокль я побачила скалічене тіло поні в одній з них.

— ... котедж Флаттершай, — підтвердив Стілхувз.

Огорожа на дальньому боці котеджу була зруйнована, кілька дерев з того боку повалені, а будки розчавлені. Здавалося, ніби щось величезне причвало з Вічновільного лісу, навіть не помітивши, на що наступило. Двоє рейдерів стояли над уламками, порпаючись у них, доки третій не давав собакам утекти, стримуючи їх таким самим щитом, як у Вельвет.

Я передала бінокль Каламіті.

— Можеш розвідати з повітря? Впевнитися, що ми нічого не пропустили? — Пегас зняв капелюха, накинув ремінець бінокля собі на шию і знову начепив капелюха.

— Гаразд, Лі'лпіп. Зараз розвідаю.

Бурштинова кобила дивилася, як Каламіті розправив крила і злетів.

— Пегасуси класні.

— Пегаси, — автоматично виправила Вельвет.

— Так. Вони теж.

— Нам варто розділитися, — порадив Стілхувз. — Напасти на саму хату і подвір'я одночасно.

Я погодилася.

— Тобі краще піти з цими поні і взяти на себе тих, що надворі. Ксеніт може звільнити в'язнів і відвести їх у безпечне місце, доки ви четверо будете...

— Троє, — перебила Вельвет. — Ти не відправиш цього жеребця у бій із пораненою ногою, — дорекла вона. — Особливо якщо йому може довестися ухилятися від собак.

Я нахмурилася і кивнула.

— Ти права. Я не подумала. — Той факт, що я регулярно кидалася в бій пораненою, не означав, що це розумно. Особливо оскільки ця маленька група кандидатів у герої не мала власної Вельвет Ремеді.

Я подивилася на Стілхувза.

— Здається, більшість лошат мають бути у котеджі. Ми з Каламіті прослизнемо всередину і виведемо їх. — Я подивилася на Вельвет. — Я хочу, щоб ти йшла за нами зі своїм щитом напоготові. Дуже не хотілося б, щоб хтось із дітлахів потрапив під кулі. — Вона рішуче кивнула.

— Зажди, — сказав жеребець кольору хакі. — Ти береш її з собою? Ти збожеволіла?

Вельвет кинула на нього хмурий погляд.

— Я не безпомічна.

— Ти лікар! Тебе треба захищати. Тримати подалі від бою. — Я розуміла його логіку. Втрата Вельвет Ремеді була б втратою лише однієї поні, але незамінної.

Вельвет фиркнула.

— Тоді чому б не посадити мене у гарненьку клітку?

Каламіті приземлився раніше, ніж встигла початися суперечка.

— Троє рейдерів надворі, один з них єдиноріг із захисними закляттями. Двоє снайперів у гніздах. Решта всередині. — Він нахмурився. — Я помітив багацько покалічених трупів, але лише двох живих жереб'ят у клітках. Вони дозволяють псам кусати їх. Інші також мають бути всередині.

Я подивилася на Вельвет із раптовою тривогою, згадавши жахи, які побачила у понівільській бібліотеці та у бутику «Карусель».

— Вельвет? Ти впевнена, що не хочеш залишитися тут? З того, що я бачила, цим рейдерам подобається паплюжити колишні домівки найближчих подруг Флаттершай...

Вельвет Ремеді пішла вперед.

— Я не залишуся. Ходімо.

*** **

Каламіті пролетів зі мною у відкрите вікно на другому поверсі котеджу Флаттершай. Щойно я встала на підлогу, я левітувала Вельвет Ремеді за нами, затуливши собі писок, бо у мене очі сльозилися від смороду. Всередині котеджу було більш ніж огидно.

Спальня була свавільно знищена. Ліжко, у різьбленні якого досі можна було побачити метеликовий мотив, було підпалене розбитим ліхтарем, а спалені залишки використовувалися як туалет. Неодноразово. Фотографії були збиті з полиць і потрощені. Книги були спалюжені. У каміні була купа черепів, на кістках деяких ще було гниле м'ясо. Гниючі трупи малих тварин звисали з кроків. Якийсь зловісний синюватий плющ піднявся по стіні і обплутав крокву, перш ніж засохнути. Я підозрювала, що рейдери отруїли землю, вбивши всі

рослини, а також тварин, яким не пощастило спробувати відшукати тут їжу або воду.

Вельвет Ремеді кинулася до вікна, де її знудило. Я відчувала огиду, не лише через сморід і вид, а й через те, що я не робила біля вікна теж саме.

Вельвет Ремеді саме відсунулася від вікна, коли ми почули голоси знизу.

— Хочеш ножа? Маленькому Бакі¹ ніж не знадобився, — розсміявся жорстокий кобилячий голос.

— Та дай малій ніж, — прогарчав жеребець. — Так цікавіше буде.

Я повільно кралася до сходів, Каламіті йшов переді мною.

— Запам'ятайте, діти... — всміхнувся третій голос, коли я дійшла до перил і подивилася вниз.

У кімнаті внизу стояли старі, іржаві клітки. Більшість були порожніми, але у деяких з них було замкнуто майже півдюжини лошат. Вони всі дивилися у центр кімнати розширеними від жаху очима. Кілька плакали.

У центрі підлога була зідрана. У ямі були двоє кобилок і жереб'я, яму оточувало іржаве переплетіння колючого дроту. Одна з кобилок скулилася у багнюці, стікаючи кров'ю з багатьох ран, плоть з її скальпу була зідрана. Жеребець виглядав побитим і важко дихав, намагаючись не ступати на одну з передніх ніг. І він, і та кобилка, що ще стояла, тремтіли, сльози текли по їхнім юним обличчям.

Рейдери зібралися навколо своєї грубої, саморобної версії Ями — вони курили, пили і розслаблялися на меблях, які частково склалися з кісток поні.

— ... той, хто виживе, отримає назад тіла своїх батьків.

БАМ!

— **Як ви насмілилися!** — закричала Вельвет Ремеді, обертаючи свій бойовий дробовик до другого рейдера, коли перший впав. —

Невже пустище недостатньо тяжке? Недостатньо хворе? Навіть без вас, чудовиськ?

БАМ! Другий постріл відірвав ліву задню ногу і стегно другому рейдеру. Він із криком впав у калюжу крові.

— **Та ще й у домі Флаттершай!** — Вельвет Ремеді накинула свій щит на дітей, сходячи вниз по сходах, її обличчя було сповнене нестримної люті. Я дивилася, залякнувши на місці.

— Я твою башку з тарілки, на хуй, з'їм! — закричала рейдерка, пірнаючи за своїм дробовиком.

БАМ! Наш хірург із дробовиком розхлюпала груди пораненого рейдера.

— **Як ти смієш так лаятися?!**

Ззовні ми почули вибухи вперемішку з переривчастими пострілами. Стілхувз пішов в атаку.

Рейдерка обернулася, тримаючи дробовик в зубах, і витріщилася уздовж ствола Вельветового дробовика. Рейдерка немов залякла, дивлячись у чорну діру своєї смерті.

Наша єдиноріжка тремтіла від люті.

— **Я ніколи раніше не вбивала поні,** — тихо сказала вона, хоча її голос досі досі посилювався її закляттям.

«*Це Арба Вельвет*», — раптово подумала я. Принаймні ніхто не ставитиме під сумнів грішність поні, яких вона знищувала. Принаймні вона рятувала дітей, а не лякала їх.

БАМ!

Вельвет опустила дробовик, відвернулася від жорстоко обезголовленого тіла третьої рейдерки.

— **І як на мене, досі не вбила жодного.**

*** **

— Я не хотів! — ридав малий жереб'я, Бакі. — Я н-не навмисне. Вони з-змили мене це робити! Я н-не хотів р-робити їй б-боляче!

Мала кобилка з пораненою головою була мертва. Вона загинула раніше, ніж ми встигли дістатися до неї. Вельвет Ремеді обійняла жереб'я, втішаючи його, як могла, хоча й сама виглядала шокованою.

Всього ми врятували дев'ятьох лошат. Троє було ззовні, один з чорним хутром скулився так глибоко в своїй клітці, що навіть Каламіті його не помітив. На наш подив, він був пегасом, пра-правнуком дешита на ім'я Радар. Каламіті чув про цього пегаса.

— Останній з тих, хто послав Анклав, — сказав він мені. — До того, як це зробив я.

Довести лошат до безпечного місця я довірила трьом юним героям. Надворі котеджу стояв віз, повний кліток — безсумнівно, на ньому рейдери і привезли сюди жереб'ят. Він зможе виконати роль легкоброньованого транспортного засобу. Я бачила, що поранений жеребець тепер має дробовик. Щойно Каламіті пошаманив із ним, цей дробовик став дійсно пристойною зброєю. Навіть кращою за той, що у Вельвет. Вони зможуть дістатися до Нової Еплузи, якщо будуть йти прямо туди.

Нова Еплуза не була моїм улюбленим місцем для відправки біженців. Але тільки вона була достатньо близько. Вузол Р-7 був занадто далеко, а ближче була лише Республіка. Туди вони не могли повернутися.

— Мені б дуже хотілося піти з вами, — сказала я бурштиновій кобилі, зрозумівши, що я так і не дізналася її ім'я. — Але нам дійсно треба йти.

Вона кивнула.

— Спасибі вам. Героїня Пустища пишалася б вами!

Я почервоніла, косо дивлячись на неї.

— Я... ем... сподіваюся. — Я вдарила копитом землю.

— Хех. Тобі хто-небудь казав, що ти дуже мила, коли червонієш? — спитала вона, потім цьомнула мене у щоку, перш ніж побігти до

своїх друзів. Вони намагалися вмовити жереб'ят та кобилок залізти у віз. Я блимала, мої думки були в безладі.

За півгодини віз поїхав, тягнений двома неушкодженими юними героями. Стілхувз упевнився, щоб рейдери надворі їм не нашкодили, і вони пішли до Нової Еплузи з історією про «героїзм і круту міць» Рейнджерів Еплджек.

Я прямо відчувала тепло, що випромінював Стілхувз. Еплджек пишалася б ним, і він це знав. Я сподівалася, що він нарешті дійсно почав одужувати.

Я обернулася і подивилася на Вельвет. Вона трималася, доки віз від'їжджав. Але у мене на очах вона почала тремтіти, потім впала і розридалася. Каламіті підхопив її.

— Чому все повинно бути таким жахливим? — ридала Вельвет. — Як ці... жахливі істоти можуть бути поні? — Я дивилася на землю, бо теж про це думала. — Ми б'ємося, отримуємо біль і рани, намагаючись зробити Еквестрію краще, — сказала Вельвет, ховаючи своє обличчя на шиї у Каламіті. — Але неможливо зупинити щось, доки не знищиш причину, з якої вони це роблять... — Я подумала про Рожеву Хмару. — А... але у рейдерів немає такої причини! Немає причини бути т-таким злими! Ж-жодної причини.

*** **

Сонце сідало, коли Каламіті приземлив *Небесного Бандита* на краю Розкішної долини. Повсюди навколо нас були мертві поні і розкидані уламки військового табору. Один прапор Ред Ая, трохи підпалений, майорів на вітру.

— Ну, нам пиздець, — заявив Каламіті, випрягаючись з упряжі *Небесного Бандита* (після того ранку він приладнав механізм швидкого відчеплення). Він провів кілька годин, облітаючи навколо долини, шукаючи цей табір. Це була одна з тих частин плану, які я розповіла йому перед вилученням своїх спогадів.

Замітки, що я залишила собі на ПіпБаку, були дуже неясними, явно написаними так, щоб бути підбадьорливими, але не інформативними,

але вони згадували, що ми маємо зупинитися тут, перш ніж летіти до самої долини. Я не була впевнена, чому, але підозрювала, що це було якось пов'язано з тим, через що я ходила до табору Ред Ая біля вежі Тенпоні. Це було щось достатньо важливим, щоб я знову прийняла Святкову Мінт-алку, тому я дійсно сподівалася, що це було дуже життєво необхідно... а може, й ні, зважаючи на те, що ті, кого ми мали тут зустріти, були вже кілька днів мертві.

Великі чорні птахи дзьобали трупи. Мене замутило, коли один з них витяг очне яблуко з броньованого трупа коричневого земного поні-жеребця.

— Ці рани від заклять алікорнів, — зауважив Стілхувз, рухаючись серед тіл. — Це зробили діти Богині.

Справжня бійня. І жодної мертвої алікорниці. Трясця.

— Гадаю, це означає, же Богиня і Ред Ай більше навіть не вдають, же вони на одному боці.

— Не обов'язково, — висунув здогадку Стілхувз. — Це може бути превентивний удар. Чи може їй просто не сподобалося, що частина його армії сидить так близько. — Чим більше я бачила, тим більше мені здавалося, що це була частина тих військ, які відвели від вежі Тенпоні. — Так чи інакше, сумніваюся, що Ред Ай має засоби миттєвого зв'язку. Є непоганий шанс, що він ще не знає про це. І коли він дізнається, Богиня може списати це на прикрий напад чогось з Вічновільного лісу.

— Отже, це все? — спитав мене Каламіті. — Плану каюк?

Я похитала головою.

— Я... я не знаю. — Мене питати немає сенсу. Я роздивилася навколо, шукаючи Ксеніт. Вона знову зникла.

Вельвет згорнулася у *Небесному Бандиті*. Паєлайт гладила її крилом.

— Слухай, якщо ми все-таки йдемо туди, — сказав мені Каламіті, — я хотів би залишити Вельвет тут зі Стілхувзом. Вона зараз не в тому

стані, жеби шось робити. — Я погодилася. Це, звичайно, якщо план дозволяв їм залишитися позаду. От халепа, де знову зникла ця зебра?

Я обернулася і відскочила, бо опинилася храп до храпа з із смугастим обличчям зебри.

— Те, що нам треба, досі тут, — загадково сказала вона, її екзотичний голос був тихим і наполегливим. — Нам краще йти швидше. Я бачила дітей Богині просто за пагорбами. Вони б'ються з гідрою, але це ненадовго. — З гідрою?! Я раптово здогадалася, що протупало повз табір рейдерів у котеджі Флаттершай. — Роби те, що маєш зробити, Літлпіп.

Я кивнула, відчуючи одночасно полегшення від того, що ми досі на вірному шляху, і приголомшення від думки про гідру. Частині мене дійсно кортіло побачити цей бій. Але я знала, що не побачу. Я перевірила нотатки на моєму ПіпБаку, просто щоб упевнитися, але я була права.

Тепер мені настав час зав'язати очі.

*** **

Я підглянула.

Я нічого не могла з собою вдіяти. Коли Каламіті летів через Розкішну долину, тягнучи за собою *Небесний Бандит*, я почула ричання гідри, і просто мусила подивитися. Ну яка шкода від одного погляду, га?

Першим, що я побачила, було те, що я була сама в *Небесному Бандиті*. Це шокувало мене. Я була впевнена, що Ксеніт буде зі мною.

Я кинулася до вікна і виглянула. Але там було нічого бачити. Розкішна долина тягнулася на милі. Я бачила Маріпоні на горизонті, і кратер із сотнями нір пекельних гончаків. Пролунав грім і гідра знову заричала, підказавши мені, що я виглядала не з того боку фургону.

— Що ти там ся соваєш? — спитав Каламіті, коли я перейшла до протилежного вікна. Я відчула укол провини, але його швидко змило видовище битви.

Одна алікорниця лежала на землі, розчавлена і закривавлена. Друга була у пащі лівої крайньої голови гідри. Чудовисько було просто велетенським, а голова практично могла проковтнути алікорна цілком. Лише її крила стирчали з зімкнених щелеп, в'яло тріпотячи, доки чудовисько вижовувало з неї рештки життя. Ще троє алікорниць літали навколо гідри, ухиляючись від решти голів, які намагалися їх схопити. Одна з голів глибоко вдихнула і випустила якийсь газ, що огорнув одну з дітей Богині, захищену магічним щитом. Щит фіолетової алікорниці, здається, захистив її. Вона нахилила крило, крутонувалася на місці, коли паща другої голови широко розкрилася, і склала крила.

Там, де була алікорниця, спалахнуло світло. Голова гідри вибухнула з вологим звуком, зім'ята і просочена кров'ю фігура алікорниці впала на землю.

Я роззявила рота. Алікорниця пожертвувала собою і телепортувалася всередину черепа чудовиська! Я швидко знову натягнула пов'язку на очі, вдячна за те, що моя голова була замалою для такої гротескної тактики.

{{ВІТАЮ З ПОВЕРНЕННЯМ, МОЇ ГОСТІ!}} — затопив мої думки хор голосів. — **{{МОЇ ДІТИ ПРОВЕДУТЬ ВАС, ЩОБ ВИ МОГЛИ НАСОЛОДИТИСЯ ПРИСУТНІСТЮ ВЕЛИКОЇ І МОГУТНЬОЇ БОГИНІ!}}**

Моя голова почала пульсувати.

Я відчула, як *Небесний Бандит* приземлився. Я чекала. Згідно з моїми нотатками, Каламіті має сказати мені, коли можна знімати пов'язку. Я почула, як він випрігся. Я слухала, як його кроки наближаються. Він зупинився просто за дверима. І ми чекали.

{{ЧОМУ ВИ ГАЄТЕСЯ?}}

«А ти хіба не знаєш?» — подумала я до неї.

— Гаразд, Лі'лпіп, — сказав Каламіті. Я підняла пов'язку. На дорозі попереду стояли дві темно-зелені алікорниці, і я бачила ще кілька дюжин навколо руїн Маріпоні. Вони просто стояли. Дивилися на нас. Бездумно.

Ні, односторонньо. Я здригнулася.

— Коли ти закінчиш, мене тут не буде, — сказав мені Каламіті, кожне його слово проступало неприязню до цього плану. Мої очі розширилися. Я знала, що піду одна, але не розуміла, що мій транспорт піде без мене. Якого хріна? Як я повинна...

Мій пегас показав на фрагмент уламків.

— Назад полетиш на цьому. — Я подивилася, куди він вказував, і помітила щось рожеве серед уламків. «Переслідувач Грифонів II». Я вже задумувалася, що з ним сталося після того, як ми покинули Старе Олней.

{{ТЕРПІННЯ БОГІНІ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!}}

«Так, так. Я вже йду, — подумала я. — Я принесла те, що ти просила. Притримай своїх алікорнів.»

У моїх нотатках залишилася тільки одна інструкція:

Увімкни Іскру Пильності, тягни час і чекай сигналу.

*** **

Цього разу алікорни Богині привели мене не до наглядової кімнати, а прямо до самого серця Богині. Я левітувала себе над запиленим озером БІС і дивилася вгору між баками, де літало обличчя Богині.

Вогники на компасі моєї ІП показували двох зелених алікорнів обабіч мене, а далі якусь мутну, непридатну для прицілювання імлу, яка, здається, наповнювала решту кімнати. Імла ставала найбільш яскравою над баком, в який впала Тріксі так багато десятиліть тому.

Я зрозуміла, що мене це лякає. Навіть розмовляючи з Богинею, розповідаючи їй, що я знайшла, я знала, що просто відтягую неминуче. Чорна Книга була в моїй торбці, вона холодила мені бік. І я принесла її сюди. Навмисне. Я збиралася дозволити їй потрапити до копит найгіршої «поні», яка могла її отримати. Навмисне.

Ніяка кількість героїчних вчинків або врятованих життів не зможе виправдати це зло.

**{{КЕРУВАННЯ ПОГОДОЮ? І ВСЕ? БОГИНЯ ОЧІКУВАЛА...
БІЛЬШОГО ВІД РЕД АЯ. ХІБА Ж ЦЕ ЗАГРОЗА?}}**

— Це ти вирішила, що те, що він шукав у Міністерстві Крутості, становить для тебе загрозу, — нагадала я цій ніби-Тріксі, говорячи вголос, бо просто думати до летючого світлового шоу у вигляді поні було якось занадто моторошно.

**{{ТОДІ ПРОЕКТ ОДНОГО ПОНІ НАПЕВНЕ СТАНОВИТЬ
ЗАГРОЗУ! І ДУЖЕ РОЗУМНУ, ЯКЩО БОГІНІ ЗНАДОБИТЬСЯ
МИТЬ, ЩОБ ЗБАГНУТИ ЇЇ. АЛЕ ЛИШЕ МИТЬ! О ТАК...}}**

Я дивилася, намагаючись не дозволяти собі занадто сильно проявляти недовіру.

**{{АБО, МОЖЛИВО, ВІН ШУКАВ НЕ ПРОЕКТ ОДНОГО
ПЕГАСА! РОЗКАЖИ МЕНІ ПРО ВСЕ, ЩО ТИ БАЧИЛА У
МІНІСТЕРСТВІ КРУТОСТІ!}}**

Ну, тягнути час буде неважко.

**{{ТЯГНУТИ? НАВІЩО ТОБІ ТЯГНУТИ ЧАС? ДУРНА
МАЛЕНЬКА ПОНІ! ТИ НЕ МОЖЕШ ЗРОБИТИ НІЧОГО, ЩО
МОГЛО Б ЗАНЕПОКОЇТИ АБО НАШКОДИТИ МОГУТНІЙ
БОГІНІ!}}**

Стоячи там, дивлячись на аморфне ніщо переді мною, я почала підозрювати, що вона має рацію. Яким хріном я маю зупинити Богиню? Вистрелити у неї? Багато разів? Якщо тільки я десь не надибала кулі богиневбивства, то користі з цього не буде. А у неї були всі закляття алікорнів. Мабуть, всі закляття Тріксі, Твайлайт Спаркл, Мозаїки і Ґештальт... а то й усіх, кого вона поглинула. Вона може вбити мене однією думкою.

Це було безнадійно.

**{{ТАК! ТВІЙ ДУРНИЙ МАЛЕНЬКИЙ ПЛАН ПРОТИ БОГІНІ
БЕЗНАДІЙНИЙ! БОГИНЯ НЕ ВРАЖЕНА! ТИ... зажди, хто?}}**

Що?

{{ХТО?}}

«Ти що, сичем стала?» — раптово подумала я, згадавши Вордсворта.

{{ТИ ДУМАЛА ПРО ІМЕНА. ПОДУМАЙ ІМЕНА ЗНОВУ!}}

О. Упс? Я ніяк не могла передбачити Кулю з Зіркою, коли придумувала цей план. Невже я щось зачепила?

Тягнути час. «Ну, спробуємо...»

Я подумала про кулі, пригадуючи їх якомога краще. Кожну деталь. Особливо фокусуючись на Кулі з Зіркою.

*** **

Я, здається, провела кілька годин, повторюючи у голові події Кантерлоту. Навіть коли я відчула наближення інших, гадаю, теж алікорнів, я не зупинилася. Я повторила кожен кулю спогадів кілька разів, але постійно поверталася до Кулі з Зіркою. І щоразу, як я це робила, Богиня в моїй голові затихала. Гадаю, спогад приголомшив її.

Нарешті вона вимогла, щоб я зупинилася.

{{Годі цього спогаду! Він... він неважливий!}}

Я сильно підозрювала, що це найважливіший спогад.

Але мені не вистачило часу перевірити свої підозри. Ідентифікатор локації почав блимати на моїй ІП. Але він не показував мені, де я. Як це могло бути? Я була в одному місці кілька годин. Власне, він мені нічого не показував. Просто блимав, привертаючи увагу.

Це, мабуть, сигнал. Але... що мені тепер робити?

Потім він показав мені.

> БІЖИ!

> КСЕНІТ ЗАКЛАЛА КРАДА-БОМБУ ПІД МАРІПОНІ.

> ТВОЇ ДРУЗІ НА БЕЗПЕЧНІЙ ВІДСТАНІ.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ ХВИЛИН НА ВТЕЧУ.

> БІЖИ!

Що, що, що, ЩО?!

Тут крадяна бомба?! Як вона сюди потрапила? Як Ксеніт пройшла повз усіх пекельних гончаків? Я знала, що вона може бути непомітною, але це просто переходить всі межі! Як я могла попросити її піти на такий ризик? І я мала відлетіти на безпечну відстань на тій клятій педальній машині? Це божевілля! Чому я досі тут стою? Чому я приперлася в це місце? Чому я...

Навіть попри паніку, частинки мого плану почали ставати на місце.

Звичайно ж я мала бути неймовірно переконливою. Що могло бути більш важким, більш вартим повернення до Святкових Мінт-алок, ніж потреба вмовити Ред Ая дати мені бомбу? Не дивно, що після цього він почав відходити. Він поніс бомбу до того табору. Вежі Тенпоні вже тиждень не загрожувало мегазакляття! Я надала Хоумідж безпеку ще до того, як пішла.

«Те, що нам треба, досі тут», — сказала тоді Ксеніт. Я згадала, якою маленькою здавалася крада-бомба в амбарі Пінкі Бель. Достатньо малою, щоб маленька кобилка могла пересувати її, хай і з певними зусиллями.

Я згадала, що ходила домовлятися з Год, але я вирізала спогад про те, що сталося в Розбитому Копиті.

«Блеквінг! — пригадала я свої слова. — Я сподівалася тебе побачити. Я маю у тебе щось спитати, і я сподівалася, що ми могли б домовитися.»

Я пригадала всі рази, коли переставала помічати Ксеніт у бою. Як вона змогла пройти за мною так, щоб Сутінкове Суспільство не спіймало її.

Ксеніт мала зебрячий плащ-невидимку Блеквінг! А зебрячі плащі-невидимки глушили навіть запах.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ СІМ ХВИЛИН НА ВТЕЧУ.

Але чого б я...

«Не дивись їх, доки ти/я не дістанеш Чорну Книгу і не принесеш її у Маріпоні», — писала я собі. А потім сказала Каламіті дозволити мені подивитися ті дві кулі, які ми придбали у торговки перед тим, як полетіли до Розбитого Копита.

Суперечка між Еплджек і Реріті спалахнула в моїй голові:

«Ти казала, же позбавиш ся від цієї клятої штуки!»

«Я сказала, що спалю її. І я намагалася. Але, як бачиш, вона не горить. Я навіть просила Спайка спалити її. Але вона лише відправилася до Принцеси Селестії.»

«Ну... тобі все одно треба було ся позбавити від неї!»

«Як? Сумніваюся, що щось за винятком мегачарів може її знищити. І я точно не хочу позбавлятися від Книги там, де Вона може потрапити не в ті копита.»

Я принесла сюди Чорну Книгу не для того, щоб віддати її Богині. Я принесла її сюди для того, щоб знищити її раз і назавжди! Розчавити два яйця одним копитом.

Маленька поні в моїй голові нервово гарцювала, намагаючись перекричати мої думки своїми криками: «Бомба! БОМБА! ТІКАЙ від БОМБИ!»

{{ТА ЗЕБРА!}}

Лайно!

Я витягла Чорну Книгу зі своєї торби і кинула її у багнюку. Вона хлюпнула, потім виринула, викривлена богохульна чорна шкіра пливла серед сміття.

«Ні! Подумай про всі ті великі речі, які ти можеш зробити!»

Я відступала, мій мозок нарешті почав працювати. Я маю негайно забиратися звідси!

«Ти можеш врятувати Твайлайт Спаркл!»

Мій погляд досі не відривався від Книги. Але маленька поні в моїй голові кричала. На це більше не було часу!

Бам. Відступаючи, я вдарилася у щось. Моя паніка злетіла до небес, і моя левітаційна магія сколапсувала, впустивши мене в озеро брудного намулу.

Я обернулася, щоб глянути, хто блокував мені вихід.

Троє поні в броні Анклаву стояли у дверях. Найближчий, статечний пегас присмеркового кольору, вдягнений у вишуканий мундир з лискучою військовою елегантністю, вилетів уперед.

— Вітаю, Богине, — гукнув пегас, дивлячись на світлове шоу Тріксі із байдужим виглядом. — Дозвольте представитися. Я Харбінжер, і я прибув сюди від імені Анклаву.

«Це дійсно експеримент Анклаву, — казав Каламіті з приводу того наукового проекту, який ми знайшли у Старому Олней. — Під керівництвом Харбінжера, одного з Вищої Ради Анклаву.»

У Богині були більш важливі думки...

{{ДІТИ! ТІКАЙТЕ!!!}}

... як і у мене. Я гарячково намагалася знайти обхідний шлях. Я могла б спробувати левітувати себе, але вони мали крила. Я не зможу втримати їх на місці, просто відірвавши їхні копита від підлоги. Я можу спробувати пройти з боєм, але ж це Анклав. Це буде немов бій з трьома або чотирма Каламіті, і я безумовно програю. Навіть якщо переможу, мої рани не дозволять мені вийти вчасно.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ ХВИЛИН НА ВТЕЧУ.

— Нема потреби тікати, — спокійно запевнив Богиню Харбінжер. 1 Ми не бажаємо вам шкоди. Власне, ми прийшли запропонувати вам альянс між Анклавом і Богинею.

Я залякла, у мене відвисла щелепа.

— Заждіть... що?! — На якусь мить я забула про бомбу, витріщившись на пегаса.

Богиня прямувала до повного геноциду. Її плани стосовно Еквестрії означали кінець для кожної поні. Навіть гірше, кінець кожної особистості. Вона була жахом. А Анклав бажав альянсу з нею?

{{ТІКАЙТЕ, ДІТИ МОЇ! РЯТУЙТЕСЯ!}}

Гаразд, частина мене була трохи вражена Богинею. Тріксі знала, що скоро загине, і її останньою справою став порятунок алікорнів. Трясця.

— Ми недавно дізналися, що робить поні на ім'я Ред Ай, — заявив Харбінжер. — Ми знаємо, що він пішов проти вас і має плани вас знищити. Його наміри із цими вежами становлять явну і неминучу загрозу для Анклаву і його громадян. Його наміри це практично оголошення війни.

Та цього просто не може бути! Я нетерпляче гарцювала у намулі, шукаючи альтернативний шлях для втечі. О Богині, навіть якщо я його знайду, мені не вистачить часу забратися звідси!

— Але війська Анклаву... — Харбінжер дозволив собі всміхнутися. — ... скажімо так, вражаючи. Якщо ми об'єднаємо наші зусилля, то безсумнівно зможемо подолати Ред Ая і повністю знищити загрозу, яку він становить. Дуже швидко.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ ХВИЛИН НА ВТЕЧУ.

О ні! НінінінінінініНІ! Це погано! Треба знайти вихід **НЕГАЙНО!**

— А коли загрозу Ред Ая і його задумів буде знищено, — продовжував Харбінжер, посміхаючись щирою усмішкою політика, — ви зможете правити всією піднебесною Еквестрією без завад. Ми залишатимемося нагорі, у безпеці. І настане мир у наші часи.

Наглядова кімната! Вона була розроблена для того, щоб захистити від вибуху мегазакляття. Вона вже рятувала Твайлайт Спаркл!

Звичайно, вона стала для неї пасткою. Але про це я потурбуюся пізніше.

Зірвавшись у галоп, я телекінезом кинула себе до одного з уцілілих містків і побігла до наглядової кімнати.

— Що вона робить? — спитав Харбінжер. — Амброзіє, за нею! — Одна з пегасів у чорній броні злетіла у погоню.

Серце калатало у мене в грудях. Дивне свербіння розповзалось всередині моїх ніг.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ ХВИЛИНИ НА ВТЕЧУ.

Я рвонула до наглядової кімнати і почала гарячково оглядатися навколо. Останнього разу це місце ізолювалося у відповідь на вибух крада-бомби. Але цього разу вона має вибухнути просто під Маріпоні. За той час, що знадобиться на закриття віконниць, я загину просто від спеки!

Але я знала, що Твайлайт Спаркл не створила б безпечну кімнату з такою фатальною вадою. Має бути якийсь спосіб примусово ізолювати кімнату.

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ ТРИ ХВИЛИНИ НА ВТЕЧУ.

— Стій! — наказала Амброзія, приземлившись зовні, вона склала крила і увійшла у двері. Я не звертала на неї уваги, просто шукала зі зростаючою панікою.

— Я сказала, стій! — вимогла кобила в анклавівському обладунку. — Це означає замри, блядь, на місці, або я перетворю тебе на сяючу юшку!

— Бомба! — нервово крикнула я їй, продивляючись усі пульти управління і монітори у пошуках чогось, що може запустити ізоляцію кімнати.

— Яка бомба? — гаркнула вона. — Що ти верзеш? Ані руш, я сказала! — Я почула, як енергомагічна зброя, вбудована в її обладунок, почала заряджатися.

На мене нахлинуло полегшення, коли я помітила знімну панель. Я завмерла, із посмішкою дивлячись на Амброзію, і засвітила свій ріг. Позаду мене шурупи у кутках панелі викрутилися і попадали. Панель із брязкотом впала на підлогу.

Звук привернув увагу солдатки Анклаву. Вона подивилася на панель одночасно зі мною.

Там була гарна, велика червона кнопка із написом «НАТИСНІТЬ ДЛЯ ЗАПУСКУ ПРОТОКОЛІВ БЕЗПЕЧНОЇ КІМНАТИ». Я сильно її копнула.

— Що ти зробила? — крикнула Амброзія, коли замкнулися двері і опустилася броньована плита. Вона крутилася, дивлячись, як броньовані віконниці опускаються на вікна. — Що ти зараз зробила?

> У ТЕБЕ ТРИДЦЯТЬ ДВІ ХВИЛИНИ НА ВТЕЧУ.

*** **

«Доброго ранку, малята! Це Ді-джей ПонЗ прийшов до вас по радіохвилях. І вгадайте, що я приніс на хвості? Правильно, новини!

Пам'ятаєте те яскраве світло і гуркіт навколо Розкішної долини, про які багато з вас повідомляли близько сорока годин тому? Те, що багато хто з вас порівняв із вибухом мегачарів? Виявилося, що це дійсно був вибух мегачарів. Прямо у серці Розкішної долини.

Я поки що не знаю всіх подробиць. Але я можу підтвердити, що величезна купа алікорнів тікала з долини менше ніж за півгодини до вибуху. І зараз я можу підтвердити доповіді про те, що наша Героїня Пустища була на понівільському боці Розкішної долини раніше того ж дня. Я поки що не знаю, чи є якийсь зв'язок, але якщо б я був азартним поні, я б заклався, що наша Світлоноша доклала до цього копитом.

Це не зовсім те світло, про яке я казав, Поні зі Стайні. Ми молитимемося за тебе. Я сподіваюся, що з тобою все гаразд. Якщо ти... або хтось має ще якусь інформацію... будь ласка, повідомте мені. Негайно.

А стосовно дивної поведінки алікорнів після цієї події, або заяв про дивних чорних поні, що летіли по небу, я можу лише...»

БЗЗЗззззззззззкчт!

«Вітаємо, мешканці Еквестрійського пустища.

Це Великий Анклав Пегасів. Ми реквізуємо цю частоту для важливого повідомлення для всіх поні:

«Не бійтеся. Ми прийшли вас врятувати!»

Примітка: *Максимальний рівень*

Отримана сюжетна здібність: Дотик Пошесті (2) — Вплив Пошесті змінив вашу фізіологію. Ви не отримуєте негайної шкоди від радіації. Навпаки, ви отримаєте додаткове лікування, підпадаючи під її вплив. Тим не менш, радіація накопичується у вашому організмі, як і завжди.

1 Від «buck» — жеребець

2 «Who» — «хто», а також звуконаслідування пугукання.

Глава 39: Прийдешня буря

«Всім нам настає час піти. Я лише сподівалася на щось більш... героїчне.»

Душі.

Душі — це дух і сутність поні, корінна серцевина їхньої природи і ядро життя, що існує поза біологією плоті, крові та мозкових синапсів.

Я бачила емпіричні докази реальності душ. Більше того, мої переконання у тому, що існує потойбічне життя, де душі поні продовжують існувати у вічному спокої, і у трансцендентності душ Селестії та Луни, як Богинь, які наглядають за нами із любов'ю, співчуттям і надією — ці переконання були вищі за знання, вони були спородою віри.

Але я знала дві речі: душі мають живу силу, і душу важко вбити.

Я ніяк не могла знати напевне, чи вдалося знищити Чорну Книгу. Але якщо ні, тоді вона або була похована під уламками, або сплавилася із скляним кратером.

Чорні Книзі не потрібно було бути провідником якогось надприродного космічного жаху або мати сторінки, повні богохульної магії, щоб псувати тих, хто був поряд із нею. Було достатньо того, що Книга була вмістищем злої, збоченої душі — душі божевільної, згубної зебри.

Чорна Книга кликала тих, хто був поряд із нею та був вразливим до її впливу. Двоє алікорниць увійшли до тронної зали. Одна відчула присутність Чорної Книги. Інша — ні. Каламіті не відреагував на неї, коли я знайшла її; мої друзі були поряд із нею, коли подорожували зі мною. Але вона встромлювала зазубрені гачки у мій розум ще до того, як я знайшла її. Ми зустріли двох алікорниць, що піддалися спокусі Чорної Книги, навіть не бачивши її, не відкривши її сторінок. Нічновидицю змінила близькість Книги. Вона була однією з тих, кого Богиня відправила знайти Книгу. Може, її телепатія зробила її особливо беззахисною? Може, Чорна Книга заповнила пустку в її душі, залишену відсутністю Богині?

Я була вразлива до неї. Мої слабкості — залежність, допитливість і сором мати лише одне заклиття — грали на користь Книги.

Душа Чорної Книги була особливо древньою і могутньою. Я володіла Чорною Книгою менше двох днів, і вона вже почала спокушати мене. Можливо, спочатку незграбно; Книга не володіла телепатією, як Богиня. Більшість жахів з мого кошмарного сну я створила сама. Книга лише використала інструменти, які їй надали мої гарячкові кошмари. Та все ж мені не вистачило навіть сили протистояти її першим, пробним атакам. Бути здатною протистояти цьому впливу, що постійно намагається роз'їсти тебе, зберегти хоч частину себе після років із Книгою, а тим більше взяти її збочені подарунки і створити з них щось шляхетне і гідне... для цього був потрібен такий рівень моральної витривалості і стійкості, який я ледве могла уявити.

Будь непохитною!

Як часто ці шестеро поні з минулого сяйвом своїх душ давали мені розуміння того, що я сама не могла зрозуміти, або дозволяли мені зачерпнути з резервів, яких у мене не мало залишитися? Вони рятували і направляли мене з того часу, як я знайшла Еплджек у Старій Еплузі, їхній вплив зростав із кожною статуеткою, яку я знаходила. Але лише після того, як я зібрала їх разом, вони змогли вступитися за мене більш прямо.

Гадаю, Реріті не просто так з'явилася першою. Мій розум і душа на дуже короткий час стали полем бою для двох воюючих сил. Одна могутня душа, зла і божевільна, проти шести осколків, що сяяли чесною і надією Реріті та п'ятьох її найближчих подруг. Осколки у статуетках насправді не були міністерськими кобилами — гадаю, вони скоріше були ідеально замаскованою душею Реріті — але вони сяяли справжньою природою цих інших поні. Вони палали любов'ю, співчуттям, чесною і шляхетністю кожної з міністерських кобил. Вони були вічними, метафізичними образами найглибшої, найсправжнішої природи цих поні, що світилися, немов маяки, підживлювані сяючою частиною самої Реріті.

Реріті, магічний таланти якої завжди був у тіні Твайлайт Спаркл, мабуть, здавалася зебрічій душі у Чорній Книзі легкою здобиччю. Вона помилялася. Реріті не просто так була однією з Носійок Елементів Гармонії. І коли образи душ міністерських кобил зібралися разом, вони принесли з собою внутрішній вогонь, що живить Елементи Гармонії. Разом, навіть як осколки, вони виявилися сильнішими за цілу душу, що мешкала у Книзі. Або, принаймні, достатньо сильними, щоб дати мені силу, яка була мені потрібна, щоб відбитися від неї.

Якщо Чорна Книга не змогла протистояти гешталту душ міністерських кобил, коли вони були лише осколками, як вона могла протистояти цілій душі Твайлайт Спаркл, сполученій у Єдності з найбільш сильними чарівницями свого часу? Чорна Книга не володіла телепатією, але вона могла відчувати душі навколо себе, інстинктивно знаючи, ким вона могла маніпулювати... а ким ні. Останнє спокушання Книги мало відтінок розпачу. Зебріча душа не могла знати, що я збиралася знищити жбан її душі. Це було реакцією на щось інше.

Чорна Книга відчула Богиню. І їй стало *страшно*.

Що стає з душею, коли у неї більше нема тіла, за яке вона могла б триматися? Чи вона дійсно виходить за межі буття? Чи, може, просто розсіюється, не маючи вмістища — як водень з пробитої повітряної кулі — доки вона вже не є душею, бо перестає відрізнятися від навколишнього середовища?

Що стало з душами, полоненими у жахітті, що звалось Богинею?

Моєю метою було знищити фізичну реальність Богині та звільнити душі, полонені в ній. Дати Твайлайт Спаркл, Тріксі та іншим відпочинок, на який вони заслужили, але не отримали. Я не очікувала, що Богиня спробує врятувати своїх дітей, але я також не очікувала такий вплив шістьох куль спогадів. Показавши ці спогади Богині, я пробудила щось у Тріксі. Богиня загубилася, і я вважаю, що частина її змогла знайти себе у цих спогадах. Куля з Зіркою була створена для порівняння; показавши Богині цей спогад, я зробила те ж саме, що і дзеркало Реріті з Пінкі Пай. Так само, як я сподівалася, що спогади з

Кулі з Повітряною Кулькою можуть розворушити те, що ще залишилося від Твайлайт Спаркл.

І що стане з моєю душею?

Якщо я загину тут, чи приймуть мене Селестія та Луна, або ж відвернуться від мене із жахом та відразою?

Я знала, що зробила. І моя душа була чорною від цього. Я нарешті зробила цей крок зі скелі; я пожертвувала власною мораллю та доброчесністю, щоб врятувати Еквестрійське пустище. Я тепер була Ред Аєм в повній мірі. І за це доведеться заплатити.

Тридцять вісім хвилин — це багато часу, але цей час ніколи не призначався для мене. Цей час мав дати Ксеніт та Каламіті змогу втекти. Я готова була розплатитися власним життям.

Тридцять вісім хвилин було б достатньо, щоб алікорни Богині змогли обшукати Маріпоні, знайти бомбу і знешкодити таймер, який приладнав до неї Ред Ай. Але крада-бомба ніколи не була *всередині* Маріпоні.

Тридцять вісім хвилин було *недостатньо* для алікорнів, щоб пробитися крізь лабіринт пекельних гончаків і знайти бомбу, сховану у дюжинах ярдів під фундаментом Маріпоні. Крада-бомба спрацювала, спричинивши підземний вибух просто під нами.

*** **

Я прокинулася в цілковитій темряві.

Я почувалася хворою, навіть гірше, ніж у попередні дні. Моє тіло палало. У роті пересохло. У животі боляче крутило, але блювати було нічим. Я вся спітніла. Давлюча вага, що тиснула на нижню частину мого тіла, повернула спогади про кошмар: я, придавлена стіною, ридала, дивлячись, як Каламіті та Вельвет Ремеді йдуть геть.

З темряви внизу долинали сичання. Підлога піді мною була перекошена. Я мала б зіслизнути у шиплячу темряву, але я була придавлена.

Мій ПіпБак повільно клацав.

Кілька жахаючих хвилин я гадки не мала, де знаходжуся. Потім згадала про бомбу. Згадала, як втекла до безпечної кімнати. Як копнула тривожну кнопку.

Після цього я мало що могла пригадати. Мої спогади були у безладі. Але я пригадувала, як відчула потужне «**ФВОМП!!!**» десь під нами. Відчуття того, як всю кімнату підкинуло вгору, коли бомба знищила все над собою. Коротка мить невагомості та напруга падіння.

Клац. ... Клац.

Я увімкнула свою Іскру Пильності, гадаючи, коли це я її вимкнула. На ній спалахнуло з дюжину попереджень. Безпечна кімната пережила два мегазакляття, одне майже впритул. Але десь у захисних стінах була мікротріщина, і радіація просочувалася всередину. Зважаючи на те, як гаряче мало бути зовні, я була дуже вдячна Твайлайт та її міністерству за те, що я досі була жива, а кімната не перетворилася на нестерпну духовку. Але я швидко наближалася до фатального рівня радіації.

Я левітувала зі Антирадін зі своєї торби, готуючись до огидного смаку. Згідно сортувальнику мого інвентарю, всі інші медикаменти, що я пакувала — кілька цілющих зіллів і пляшка кровоспиняючого засобу Ксеніт — зникли. Я вже приходила до тями, але не пам'ятала цього.

Магія безпечної кімнати не дозволила мені перетворитися на пасту від ударної хвилі вибуху. Тим не менш, мені пощастило, що я не зламала при такому падінні шию. Або ще щось. Згідно моїй ІП, я була на диво непобита... для вмираючої кобили.

Стоп... хіба зі мною не був ще хтось?

Дивлячись у темряву, я намагалася згадати. Компас моєї ІП казав мені, що я сама. Я підняла свою ПіпНогу і увімкнула світло.

О милосердні Богині!

Світло мого ПіпБака освітило кімнату, нахилену під скаженим кутом. Групу терміналів вирвало зі стіни. Бетон стелі обвалився, відкривши блискучий метал із фіолетовим відтінком. Величезна бетонна брила лежала впоперек мене, придавивши до підлоги.

Піді мною нижня третина кімнати була заповнена брудною водою, уламками і покаліченими картотеками. Невеличкий струмок тік із розідраної секції стіни. Щось плавало у темному басейні піді мною.

Ця труна була більш просторою, ніж лікувальна кабінка. Але було дурістю з мого боку вважати, що ця кімната зможе мене врятувати. Я була замкнена у цій пастці. Та навіть якщо б я могла втекти, ззовні на мене б чекала миттєва смерть.

«У мене закінчилася їжа, і водяний талісман у кімнаті, здається, пошкоджений, — казала Твайлайт. — Принаймні, я впевнена, що чиста вода не повинна бути такого кольору.»

Водяний талісман був зіпсований пошестю.

Тіло того, що колись було Амброзією, було під водою... здебільшого. Її тіло опухло і трансформувалося від пошесті, роздувши обладунок. Груда потворної плоті висунулася крізь відкритий візор, немов язик.

М'ясистий, гротескно-потворний хробак плавав на поверхні води. Я закричала, коли зрозуміла, що це була одна з моїх задніх ніг.

Після кількох довгих хвилин жаху я зрозуміла, що відчуваю обидві свої задні ноги. Ледве в змозі дихати, я скерувала світло, намагаючись зазирнути під брилу, що мене придавила.

Обидві мої задні ноги були були на місці, цілі і здорові... хіба що одна була рожевою через відкриту шкіру, ледь порослу легким пушком шерсті.

Я втратила ногу при падінні... і відростила її!

Я не думала, що можу відчувати ще більшу огиду, але я її відчула. Глибокий, до душевного болю, жах сповнив мене, коли я зрозуміла, що я вже навіть не поні. Я була чимось іншим. Мені хотілося заплакати, закричати.

Чи перетворив мене на гуля вибух бомби? Чи це сталося через моє попереднє піддавання пошесті? Наскільки я зараз відрізнялася від дітей Богині?

Принаймні, радіація вб'є мене раніше, ніж кімната наповниться водою настільки, щоб втопити мене. Хіба що я стала псевдоалікорном настільки, що радіація не зможе мене вбити. Я молилася, щоб вона могла.

Будь ласка, будь ласка... Селестіє, благаю...

Змилуйся наді мною.

Я вимкнула світло. Краще було не бачити.

*** **

Щось смикнуло безпечну кімнату. Бетонна брила дряпнула мене, коли я ворухнулася, заточилася кров. Рани вже закривалися, а я намагалася опанувати себе, схвильована тим, що брила може зіслизнути. Потім я відчула, як уся кімната піднялася, злетівши у повітря.

Пошесна вода хлюпнула на мене і на всю кімнату. Спотворену купу плоті, що колись була моєю ногою, прибило до мене. Я закричала від жаху, відчувши слизький дотик моєї колишньої спаплюженої плоті.

Жорстокий скрегіт наповнив повітря, і металеві віконниці відсунулися, відкривши фіолетове небо, повне попільних хмар. Бронескло розколося, бритвено-гострі скалки зависли у повітрі і відлетіли геть.

Мій ПіпБак почав швидко клацати.

Десь нагорі я помітила темний силует фургона і зелено-золоте саяво. На мить я подумала, що це Паєлайт. Але потім я зрозуміла, що саяво йшло від пегаса. Невже мої друзі прилетіли мене врятувати? Як? І якою ціною?

«Ох, Каламіті... — подумала я, плачучи без сліз. — Що ти наробив?»

Але щось було не так.

Фіолетове саяво огорнуло мене, друге левітувало брилу з моєї ноги. Мене левітували крізь розтрощене вікно.

Супералікорниця, із темно-фіолетовим, до чорноти, хутром, дивлячись на мене палаючими очима, недбало відкинула безпечну кімнату, демонструючи телекінез, який запросто перенапружив би мене.

Хмари нагорі здавалися жахливо близькими. Я кинула погляд униз. Ми були дуже, дуже високо. Під нами другий кратер Розкішної долини світився від наслідків вибуху.

Змахнувши крилами, алікорниця злетіла до фургону над нами, несучи мене з собою.

Я одразу ж зрозуміла, що це був не *Небесний Бандит*. А сяючий пегас не був Каламіті.

— Дітзі Ду?

Перенасичена радіацією гулька весело вишкірилася до мене, хворобливе зелено-золоте світло йшло з її рота і від зубів.

«Радіаційні істоти не просто зцілюються в присутності радіації. Поглинувши її у достатній кількості, вони стають сильніше. Могутніше.»

Дітзі Ду прилетіла до Розкішної долини, шукаючи мене. Вона врятувала мене. Вона і...

Супералікорниця поклала мене на передню лавку фургону доставки *«Абсолютно Всього»* позаду Дітзі Ду. Без сяйва її магії фіолетовий відтінок зник з повітря, змінившись на хворобливо-зелений. Клацання мого ПіпБака оскаженіло. Ми були достатньо високо над кратером, щоб рівень радіації був просто поганим, але Дітзі Ду випромінювала достатньо радіації, щоб зробити цей порятунок дуже коротким.

Сяюча гулька посміхнулася і вказала на задню частину фургона. Я обернулася і зазирнула туди крізь маленьке віконце.

Всередині фургону були ящики Антирадіна, пакети привабливо світилися помаранчевим. Я швидко левітувала кілька і почала пити, обернувшись, щоб подякувати їй.

Я зупинилася, коли помітила кьютімарку на боці супералікорниці: велику рожеву зірку, оточену меншими, білими.

Супералікорниця незворушно мовчала. Її погляд немов прикипів до моїх торб.

Я раптом зрозуміла. Богиня відправила своїх дітей геть. Але вона була телепатом, підтримувала контакт з ними. Коли її тіло було знищене, а душі безлічі поні, яких вона поглинула, звільнилися, деякі з них, найсильніші, знайшли свій шлях до тіл її тікаючих дітей.

Одержимість.

Але ці тіла вже мали свої душі. Навряд чи це надовго. Кьютімарка супералікорниці вже починала зникати.

Я підвелася. Якщо це хоч трохи була Твайлайт Спаркл, вона мала дещо почути. Я збільшила гучність свого навушника і левітувала його до неї, шукаючи файл.

Голос Пінкі Пай, деренчливий і викривлений, залунав у повітрі.

«Привіт, Твайлайт. Це я...»

*** **

«... Тобто, я ж тепер маю тебе, тому ти все одно немов би будеш зі мною. Але це не те ж саме. Я хочу справжню Твайлайт Спаркл. Я...

Я хочу повернути свою подругу.

Будь ласка.

Я зроблю все, що завгодно...»

Супералікорниця трималася у повітрі, немов заворожена звуком, доки повідомлення не закінчилося. Потім вона без слів обернулася і полетіла геть. Кьютімарка на її стегні вже зовсім зникла.

— Твайлайт! Зажди! — крикнула я вслід зникаючій алікорниці. — Стар Спаркл досі жива! І Спайк...

Але та частина Твайлайт Спаркл, якої могли б сягнути мої слова, вже зникла. Випарувалася. Або, як хотіло сподіватися моє серце, просто заснула.

Мені хотілося плакати. Але моє тіло не могло виділяти сльози.

Я випила ще один огидний Антирадин, а Дітзі Ду розвернулася і понесла нас геть з Розкішної долини.

*** **

Дітзі Ду опустила фургон нижче, коли ми долетіли до краю долини. Ми полетіли по її краю, тепер повільніше.

Ми шукали щось. Я хотіла спитати, що, але Дітзі Ду не могла говорити.

«Що ти зробила? Що ти зараз зробила?»

Голос Амброзії тріпотів у мене в голові. Я щосили намагалася пригадати.

Я розповіла їй про бомбу. У цьому я була впевнена. Я не могла пригадати, що саме казала, але знервована кобила з енергомагічним бойовим сидлом якось не дуже викликала бажання брехати.

Її реакцією була спроба викликати Харбінжера по рації в її шоломі.

«Цю кімнату було розроблено, щоб зупиняти мегачари, — згадала я те, що казала їй. — Твоя рація не проб'ється.»

Вона панічно дивилася на мене.

«Я маю сказати Харбінжеру! Йому треба забиратися звідси. Ми маємо відступити.»

Її слова викликали спалах страху у мене в грудях.

«Скільки у вас поні ззовні?»

Земля повільно пливла під нами. Більше я нічого не змогла пригадати.

Я помітила їх на своїй Іскрі Пильності, дружні вогники з'явилися на моїй ІП раніше, ніж я сама помітила своїх друзів. Ми наближалися до галявини неподалік від знищеного табору Ред Ая, коли з'явився Стілхувз, стягуючи маскувальну сітку з *Небесного Бандита*. Вельвет Ремеді, Ксеніт та Каламіті вийшли з нього.

Вони виглядали виснаженими, втомленими та брудними. Каламіті одразу ж злетів у повітря, доки Вельвет та Ксеніт стежили за небом.

Паєлайт не було видно. Де Паєлайт?

— Знайшла що-небудь цього разу? — крикнув мій друг-пегас. Я спробувала підскочити, але у мого тіла просто не було енергії, тому я помахала копитом. Він все одно не міг мене побачити. Дітзі Ду була занадто яскравою.

Дітзі Ду підлетіла ближче і зависла над краєм галявини. Я випила ще один Антираді́н, доки вона махала Каламіті у відповідь. Я почувалася слабкою, хворою, напівмертвою. Моє тіло зараз здавалося мені чужим. Я більше не була собою. Але все це було дрібницями у порівнянні з припливом радості від близького возз'єднання.

Я мала дістатися до вежі Тенпоні. Очиститися від пошесті, оцінити, що від мене залишилося, і... якщо Хоумідж досі не проти... провести вічність з нею та моїми друзями.

Коротку вічність, на жаль. Я розчистила Ред Аю шлях до піднесення, і він мав безліч єдинорогів, яких збирався в процесі принести в жертву. Тепер, коли я розібралася з загрозами Богині і Чорної Книги, мене чекало нове завдання: кинути виклик Вічновільному лісу і врятувати цих єдинорогів з Собору Ред Ая. Часу у мене, гадаю, було небагато. Тепер, коли Ред Ай більше не міг розраховувати на захист алікорнів, він скоріш за все діятиме швидко. Але я зараз не була здатна навіть битися з радтарганом, а тим більше проникати у фортецю. Моє тіло благало мене подбати про нього і дати йому відпочити; і поки я це не зроблю, я не зможу штовхати його далі.

— Гей! Це Лі'лпіп! — екстатично вигукнув Каламіті. — Гей, понове! Дітзі принесла Лі'лпіп! Вона жива!

Вельвет Ремеді та Ксеніт затупали, аплодуючи. Вельвет вдячно крикнула.

Стілхувз заржав:

— Дякувати Еплджек! — Він обернувся до інших. — Гаразд, давайте забиратися звідси. Не люблю довго бути в одному місці. Особливо так близько до...

Земля вибухнула. Фонтани ґрунту злетіли у повітря, коли півдюжини пекельних гончаків вирвалися з-під землі.

Дітзі Ду полетіла вгору, коли одна з гончаків витягла енергомагічну гвинтівку і вистрелила в нас. Вельвет Ремеді скрикнула. Каламіті крутонувся у повітрі, копнув важіль свого бойового сідла, змінюючи набої. Одна з пекельних гончаків наблизилася до Ксеніт і замахнулася на неї. Зебра ухилилася, розвернулася і копнула гончу у груди, зваливши її. Стілхувз почав стріляти, його автоматичний гранатомет розірвав на клапті гончу, що націлила мультисамоцвітну рушницю на Вельвет і Ксеніт.

— Бігом у фургон! — крикнув Каламіті, одночасно стріляючи у гончака, що намагався видертися на *Небесного Бандита*.

Земля під Стілхувзом злетіла вгору, коли гончак вискочив з-під неї; його кігті рубанули по довгій дузі, прорізавши броню Стілхувза.

Броньоване тіло Стілхувза важко впало на проломлену землю. Його броньована голова відкотилася на кілька ярдів.

Світ зупинився.

Бій досі тривав, але він був десь далеко. Всі кольори і звуки немов приглушилися, залишилися лише я, стук мого серця, і повільне похитування голови Стілхувза.

Стілхувз був мертвий.

Холодний, вологий озноб пробіг по моєму тілу. Після цього вороття вже неможливе. Я бачила, як Ксеніт обезголовила кантерлотську зебру. Але маленька поні у моїй голові тремтіла, не бажаючи приймати це. «Ні, ні, — наполягала вона. — Зараз буде огидний, викривляючий звук, і він знову буде з нами, як і завжди.»

Стілхувз був мертвий.

Я не могла ворухнутися. Не могла відчувати. Не могла дихати. Мій розум зупинився, коліщатка заклинило.

Пекельні гончаки не збиралися давати мені час на розуміння, тим більше на скорботу. Гончак, що вбив Стілхувза, зробив крок уперед, підчепив кігтями шолом Стілхувза і жбурнув броньовану голову мого супутника, намагаючись збити нас із повітря. Дітзі Ду ухилилася, і голова Стілхувза вдарилася у фургон поряд зі мною, розбивши деревину. Від удару розколовся ліхтар на шоломі.

Щось у мені зірвалося.

Мій ріг спалахнув світлом, один шар надсяйва за іншим, яскравіші за Дітзі Ду. Пекельних гончаків охопило світло і всі вони злетіли в небо, все вище й вище, доки не перетворилися на темні цяточки. Потім їх взагалі стало не видно.

— Стілхувз! — закричала Вельвет, кидаючись до упалого, обезголовленого тіла, і охопила його копитами. Інші обернулися із розширеними очима, зрозумівши, що ми втратили одного з наших.

БАЦ!

Земля здригнулася, коли перший гончак впав з неба. Скалічене, зламане тіло розплескалося.

БАЦ! БАЦ! БАЦ!

БАЦ! БАЦ! БАЦ!

*** **

«*Ти хоч знаєш, що таке крадяне полум'я?*»

Ще один спалах спогаду смикнув мене, коли ми наближалися до Нової Еплузи. Ми летіли низько і швидко. Ксеніт стояла на *Небесному Бандиті*, спостерігаючи за хмарами. Мені здавалося, що нам краще було б іти пішки, але мій стан був занадто важким навіть для спроби подорожі.

— Літати тепер небезпечно, — крикнув мені Каламіті, летячи якомога ближче до фургону «*Абсолютно Всього*», але так, щоб не підпадати під дію Дітзі Ду. — Повсюди клятні анклавівські патрулі, і

все, що летить, привертає їхню увагу. А *Небесний Бандит* і так занадто помітний, зважаючи на те, же ми вилітали за хмари минулого місяця.

Нам просто не давали відпочинку.

— Ти впевнена, же виділа у Маріпоні саме Харбінжера? — спитав Каламіті, коли ми почали знижуватися.

— Він так себе назвав, — крикнула я у відповідь, ненавидячи те, скільки для цього знадобилося зусиль.

— Холера. Я зрозумів, же це має бути щось серйозне, якщо цілий полк Анклаву прилетів до Маріпоні. Ми з Ксеніт ледь встигли вийти звідти. Але підірвати члена Вищої Ради Анклаву? Мені б зараз одну з твоїх креативних лайок, Лі'лпіп. — Каламіті нахмурився. — Ґратулюю. Ми щойно оголосили війну Анклаву!

Ауч. Але, навіть скривившись, я розуміла, що Анклав прилетів, знаючи, що Ред Ай планує проти Богині. Вони могли запідозрити, що за вибухом бомби стоїть він, а я була його агентом. І так воно, власне, й було.

З точки зору Анклаву, Ред Ай щойно оголосив війну.

Я бачила, як Паєлайт кружляє над містом, одинока хижа птаха. Вона пугукнула, коли два фургони приземлилися, Дітзі Ду опустилася на певній відстані від *Небесного Бандита*. Паєлайт пірнула і зникла у місті.

— Може, він втік? — слабо припустила я.

— Шанс не дуже великий, — відгукнувся Каламіті. — Щойно алікорни ся порозлітали, великий алікорнячий щит огорнув Маріпоні. Гадаю, вона ся намагала замкнути тебе у пастці разом із нею. Жаден поні не вийшов.

Або вона намагалася стримати вибух. Захистити своїх тікаючих дітей.

Крізь такий потужний щит, створений самою Богинею, могла пробитися лише її телепатія... до моменту, коли бомба вбила її. Це, звичайно, якщо вона не розуміла, що бомба знаходиться всередині її

щита. Насправді крада-бомба була закладена достатньо глибоко під будівлею, і запросто могла бути і поза її щитом. І якщо вона підозрювала це, тоді вона намагалася врятувати себе.

Так чи інакше, це було неважливо. Посилене мегачарами крадяне полум'я виявилось могутнішим за силу Богині.

«*Це магічний вогонь*», — відповіла я Амброзії, розуміючи, що насправді не знаю, що таке крадяне полум'я, окрім того, що воно зелене і радіоактивне.

«*Це консервоване драконяче дихання, підсилене некромантією*, — сказала мені Амброзія. — *Магічне, дезінтегруюче дихання, що може відправити тебе в інше місце. У випадку крадяного полум'я, гадаю, прямо до пекла.*»

Зважаючи на одержимість супералікорниці, яка, мабуть, була звичайною алікорницею, доки Твайлайт Спаркл не облетіла навколо нового кратера Розкішної долини у пошуках живих, здогадка Амброзії була майже напевне помилковою. Але така концепція все одно жахала.

Я раптом згадала слова Реріті: «*Я навіть просила Спайка спалити її. Але вона лише відправилася до Принцеси Селестії.*»

Я згадала, як Спайк підсмажив анклавівську поні всередині броні. Це було жахливе і огидне видовище, але мені ставало трохи легше від думки, що він відправив її душу прямо до Селестії.

Що привело до болючої реальності тіла, яке ми везли у *Небесному Бандиті*. Може, Стілхувза треба кремувати? Чи погодиться Спайк?

— Ми ся не можемо тут зупинити, — сказав Каламіті, звичайна бадьорість зникла з його голосу. Він подивився на Дітзі Ду — Ніхто з нас.

Дітзі Ду сумно кивнула. Вона поклала одну зі своїх дощочок і написала на ній: «*Це назавжди?*»

— Неа. Гадаю, воно ся виснажить, як і коли Паєлайт ся просочила у Філлідельфійському кратері, — запевнив її Каламіті.

— Але ж Паєлайт знадобилися дні, щоб повернутися до норми, — нагадала їм Вельвет Ремеді. Її очі досі були вологі та набряклі від сліз. Вона їхала із тілом і головою Стілхувза, наглядаючи за ним. — А Дітзі Ду отримала значно більше радіації, ніж Паєлайт. Можуть знадобитися тижні.

Мила гулька, здається, була у паніці. Вона швидко витерла свою дошку і великими літерами написала: «Сільвер Бель».

Вельвет Ремеді кивнула і сумно посміхнулася.

— Я залишуся тут і догляну за нею.

— Ти не можеш, — сказала я, нарешті заговоривши. — Нам не можна до міста.

Ксеніт здивовано подивилася на нас.

— Не можна? — спитала вона, її екзотичний голос видавав її власну депресію. — Коли це ми скривдили це місто?

— Ще до тебе, — сказав Каламіті. — Ще коли були лише Лі'лпіп, Вельвет та я.

— Ну, тоді мені, гадаю, вхід не заборонено, — заявила Ксеніт. Обернувшись до Дітзі Ду, вона теж лагідно посміхнулася. — Я залюбки догляну за Сільвер Бель, доки тебе не буде.

Дітзі Ду, забувшись, підскочила до Ксеніт і міцно (хоч і хлипко) обійняла зебру. Ксеніт напружилася, але стримала будь-яку відповідь. Гулька швидко відступила і написала на своїй дошці: «Вибач!»

— Слухай, Дітзі, — запропонував Каламіті. — Гадаю, я знаю, де ти можеш знайти допомогу. У Місті Дружби є кобила, яка досліджує радіацію та її вплив на істот. Якщо хтось і зможе допомогти тобі позбавити ся цього швидше, так це вона.

Дітзі яскраво посміхнулася, одне її око закотилося вгору, тепер вона явно боролася з бажанням обійняти Каламіті.

— Чому б тобі не поподорожувати трохи з нами? — запропонував Каламіті. — Самій подорожувати небезпечно, а ми все одно летимо в

той бік, так, Лі'лпіп?

— До вежі Тенпоні. — Я кивнула, зрозумівши, що ми не можемо кремувати тіло Стілхувза. Він не наш. — Та спершу у Фетлок. Ми маємо відвезти Стілхувза до Стайні 29.

Величезна брама Нової Еплузи з гуркотом відкрилася. Грифон-охоронець, якого я вже бачила із Дітзі Ду, вилетів з-за неї, слідом за ним бігла Сільвер Бель. Її очі розширилися, коли вона побачила Дітзі Ду.

— Мамо, ти виглядаєш як Паєлайт!

Маленька лавандова кобилка побігла до неї через дорогу між нами. Ксеніт швидко спіймала її, не пускаючи далі.

— Мамо!

Я почула придушений звук. Я не була впевнена, чи йшов він від Вельвет або від Дітзі Ду. Сяюча пегаска стерла копитом зі своєї дошки ім'я Сільвер Бель і написала ще щось, а потім знову підняла дошку.

Сільвер Бель, борсаючись у стримуючих копитах Ксеніт, почала плакати.

Дітзі Ду підійшла ближче до місця, де Ксеніт тримала Сільвер Бель — настільки близько, наскільки могла наважитися — і поклала дошку на дорогу.

«Не підходь, люба. Мама отруйна.»

*** **

Хмари почали темнішати, погрожуючи Еквестрійському пустищу черговою бурею.

Темні тіні рухалися просто за поверхнею хмар. У нас на очах тіні набули вигляду великих чорних воєнних кораблів, що знижувалися з-за хмарної завіси. Кожний корабель складався з ангару і платформ з великими енергомагічними гарматами, оточених найтемнішими грозовими хмарами, і рухався у повітрі за допомогою дюжин пропелерів. Крізь бінокль я ледве бачила купи чорних цяточок, що були броньованими пегасами, які групами літали між кораблями.

— Хижаки, — похмуро оголосив Каламіті, дивлячись, як кораблі опускаються нижче, трохи змінюючи курс. — Вбивці драконів.

Я дозволила своїй магії згаснути, впустивши бінокль на землю біля мене. Я не могла придумати годящу метафору. Все, пов'язане із рогом Луни, зараз здавалося мені жахливо недоречним. Мій погляд відшукав Дітзі Ду, найяскравіше джерело світла. Вона була закутана в освинцьовану тканину, яку за її проханням грифон приніс з її магазину. Стара поштарська торба висіла у неї на боці. Але її копита, обличчя та крила досі палали, немов смарагова топка.

Я пригадала, як Хоумідж в образі Ді-джея ПонЗ одного разу сказала, що «поні-листоноша» принесла листа від Дітзі Ду.

Під антирадіаційною попоною, яку дала мені Дітзі Ду, та моїм власним обладунком, що був під нею, моя задня нога... моя *нова* задня нога обростала хутром. Сама думка про це здавалася глибоко неправильною. Я випила достатньо Антирадіну, щоб вивести більшість радіації з мого організму, ще подорожуючи у фургоні «Абсолютно Всього». Але я все одно почувалася слабкою і перекрученою всередині.

Від котеджу Тріксі нас зараз відділяв один пагорб. Теоретично ми зупинилися на обід, але ніхто не їв. Я не могла нічого перетравити, Дітзі Ду їжа не була потрібна, а Вельвет і Каламіті не мали апетиту. Вони обоє дивилися на свої бляшанки з бобами, доки до них підійшла Дітзі і опустила на землю свою дощечку із написом: «Вашим бідним бобам самотньо. Вони хочуть до своїх друзів-шлунків.»

Каламіті всміхнувся і трохи поїв після цього. Вельвет Ремеді лише сумно посміхнулася. Я випила ще один Антирадіні.

— Вони ся отак спускають з неба останні два дні, — повідомив мені Каламіті. — Поні божеволіють. Ховають ся. По всьому клятому пустищу немов воєнний стан оголосили. — Він скося подивився на мене. — Вони захопили радіохвилі цього ранку. І Ред Ая, і Ді-джея ПонЗ. Тепер по радіо суцільний Анклав, весь час.

Я засунула у вухо навушник і увімкнула радіо на ПіпБаку, намагаючись ігнорувати судомне відчуття у нутрощах. Замість музики Хоумідж або голосу Ді-джея ПонЗ я почула кінець пегасячого гімну.

«Вітаємо, поні Еквестрії. Ви вже бачили наші кораблі у небі над собою. Можливо, наші пегаси навіть висадилися на ваших вулицях. Але нема причин для тривоги. Наші розвідники лише оцінюють поточну ситуацію, перш ніж ми вирішимо, як найкраще ми можемо вам допомогти...»

Я вимкнула радіо. Навіть пропаганда Ред Ая звучала краще.

— Я ся намагаю не сумнівати ся у собі, — визнав Каламіті. — Я пішов через те, що зрозумів, же Анклав ніколи не планував ся єднати з рештою Еквестрії. Анклав не був зацікавлений у тому, жеби допомагати тут, внизу. Тепер я ся багато у чому починаю сумнівати.

— Вони намагалися укласти угоду з Богинею, — сказала я йому. — Вони прийшли не допомагати.

— Ага, — похмуро сказав Каламіті. — Я й не думав, же вони тут заради цього. Це просто для підстраховки.

Каламіті знову почав пакувати маскувальну сітку.

— Де ти її дістав? — спитала я.

— Стілхувз, — зітхнув Каламіті. — Коли Анклав уперше ся з'явив, він добув її у Кроссроудз. Сказав, же нам треба накривати *Небесного Бандита*, коли ми не летимо.

Я зглитнула. Я почала думати про всі ті рази, коли Стілхувз захищав нас. Але врешті подумала лише про його голос, глибокий, мужній гуркіт — схожий на голос Флаттергай, як казав Спостерігач — і тепер я більше ніколи його не почую. Мої палаючі очі хотіли плакати.

— Йому це добре ся вдавало, — серйозно сказав Каламіті. — Тактичне мислення.

Ми трохи помовчали.

За кілька хвилин по тому ми знову летіли. Ми намагалися триматися якнайнижче, але рельєф мав ускладнити справу. Каламіті підняв нас угору, пролітаючи над руїнами котеджу Тріксі.

Навколо нього стояли кілька алікорнів. Вони практично не звернули на нас уваги. Вони взагалі виглядали загубленими.

*** **

— Завтра, — сказала нам Кроссрудз.

Я здивовано кліпнула очима. Ми були у кімнаті охорони Стайні 29. Похмура атмосфера нависла над усією Стайнею. Почесна варта віднесла тіло Стілхувза до мейнфрейму «Шукач».

— Завтра? — спитала я, трохи хитаючись. Моє тіло почувалося таким слабким; копита хотіли відпочинку. Мій розум був немов у тумані, але я була практично впевнена, що заява виконувачки обов'язків старійшини була ненормальною. — Хіба це... не занадто швидко?

Зоряний паладин Кроссрудз заржала:

— Всі вигнанці Сталевих рейнджерів, що могли дістатися сюди, вже тут...

— Рейнджери Еплджек, — сказав Каламіті. У відповідь на допитливий погляд Кроссрудз він пояснив: — Я знаю, же це не офіційна назва, але саме так Стілхувз думав про всіх вас. — Опустивши погляд до своїх копит, він додав: — Просто кажу, же варто б це вшанувати.

Коричнева кобила з короткою жовтою гривною кивнула.

— Отже, як я казала, всі Рейнджери Еплджек, що могли прийти на похорони старійшини, вже тут. Відстрочки не буде. Було б негідно дозволяти його тілу... лишатися непохованим.

Я уявляла, що тут мали місце і внутрішні справи. Стілхувз був лідером і символом, навколо якого зібралися всі ці рейнджери. Тепер, коли він мертвий, Кроссрудз доведеться діяти швидко, щоб не дати рейнджерам розвалитися. Всі, здається, очікували, що Кроссрудз

займе посаду старійшини, багато поні поводитися так, ніби вона вже її займає, але я відчувала, що їй треба дотриматися певного протоколу. І Кроссрудз не бажала робити ці кроки, доки Стілхувз не був похований. Її любов та повага до нього були занадто великими, щоб це дозволити.

— Ви зможете прийти?

— Та нас і дикі мантикори не відтягнуть, — сказав Каламіті. Я швидко помолилася Селестії та Луні, щоб Каламіті не наврочив.

Я кивнула.

— Сьогодні я вже не змогла б подорожувати, навіть якщо б захотіла. — Я похмуро посміхнулася. Мені було важко стояти. — Ми залишимося на ніч, якщо ви не проти. І якщо у вас є місце, де Дітзі Ду зможе безпечно залишатися.

Кроссрудз похмуро посміхнулася.

— Твоя сяюча подруга? Ми можемо розмістити її в одні з екранованих кімнат у технічному крилі. — Вона пояснила: — Я не збираюся відмовляти поні тільки через те, що вона гуль, особливо напередодні похорон Стілхувза; але я не можу дозволити їй вільно ходити по Стайні. Вона небезпечна для оточуючих.

Я кивнула. Я знала, що Дітзі Ду зрозуміє.

— Де... — Ні, більше не можу. Мої ноги вирішили, що їм набридло стояти, і вони бажать спробувати щось інше. Може, впасти? Ага, звучить добре.

Бац.

— Лі'лпіп! — Каламіті стривожено підскочив.

— Я... я в порядку, — швидко сказала я йому. — Підлога гарна. Гадаю, я просто трошки полежу тут.

Кроссрудз підійшла на крок.

— Що з нею таке?

— Лі'лпіп була у Розкішній долині, коли спрацювало мегазакляття, — стурбовано сказав їй Каламіті. — Вона продовжує порушувати всі правила і переживати неможливе, і я вважаю, же реальність вирішила її за це копнути під хвіст.

— Я приведу наших медиків... — почала Кроссрудз.

— Я приведу Вельвет! — пообіцяв Каламіті, розвернувся і вилетів з кімнати.

Я зітхнула. Стільки метушні. Мені просто треба трохи відпочити. Лише трошечки подрімати...

*** **

Темні сірі хмари висіли над Еквестрією наступного ранку. Холодний вітер роздував траву, несучи із собою запах неминучого дощу. Тихе гуркотіння грому лунало у глибинах хмарної завіси. Десь вдалині над ландшафтом розносилися тріскучі звуки якоїсь перестрілки.

Ми зібралися на зелених пагорбах біля хати Стілхувза. Вітер хвилював воду на озері. За нами біля самотнього великого дерева на пагорбі стояла Дітзі Ду. Вона загорнулася у великий шмат чорної тканини поверх свого свинцевого плащу, її сяюче обличчя і копита виглядали з-під нього. Пегаска-гуль чомусь знала, що знадобляться кілька таких шматків.

Я сиділа в інвалідному кріслі на пагорбі над рядами закутих у броню рейнджерів, що стояли обабіч процесії. Я прокинулася приблизно годину тому. Я вирубилася на підлозі кімнати охорони і проспала всю ніч у клініці Стайні. Відпочинок дуже мені допоміг, та я все одно почувалася жахливо і чужинно у власному тілі. Вельвет Ремеді помила мене, за весь час майже нічого не сказавши, потім наполягла, щоб я йшла на похорони не пішки.

Каламіті створив чорні сукні для Вельвет і мене з додаткової тканини, яку дала Дітзі, знову демонструючи свої дивні швацькі вміння. Тканина була такою ж темною, як і моє серце. Я потопала у скорботі, але так і не змогла заплакати. Я ніби зламалася.

Рейнджери обабіч проходу повільно тупали в унісон у маршовому ритмі.

Шестеро рейнджерів у церемоніальному вбранні повільно пройшли по проходу, у зубах вони тримали жердини, які підтримували платформу з тілом Стілхувза. Я помітила, що однією з них була Строберрі Лемонейд. З її очей лилися сльози, та вона не відставала від більших жеребців, проводжаючи Стілхувза і останній шлях.

Хтось приварив голову Стілхувза на місце. Чомусь саме це мене найбільше зачепило. Моє дихання завмерло, потім стало уривчастим. Все моє тіло почало тремтіти від схлипувань.

Вельвет Ремеді простягнула копито і лагідно обійняла мене. Вона тихо плакала ще звідколи ми вийшли зі Стайні 29, та ще й учора більшу частину дороги. Тепер вона втішала мене, коли греблю всередині мене прорвало. Мої очі жорстоко палали. Сліз досі не було, але все моє тіло робило те, що не могли зробити очі.

Зоряний паладин Кроссрудз вийшла вперед, коли носії труни дійшли до ями. Вона почала казати слова, які написала минулої ночі, слова на честь Стілхувза.

— Рейнджери Еплджек, — почала Кроссрудз. — Так називав нас старійшина Стілхувз...

Мої думки упливали, доки Кроссрудз говорила. Я пригадала час, коли Стілхувз щойно почав подорожувати з нами.

«Отже... чому ти досі з нами?» — спитала я Стілхувза.

«Може, мені більше нема чого робити.»

— ... жив довше, ніж будь-хто з нас може уявити, — казала Кроссрудз. — Він пережив більше, ніж ми можемо досягнути. І крізь сторіччя його серце ніколи не відхилялося від його кохання і вірності одній-єдиній кобилі...

Я сумнівалася у ньому. Він тримав свої мотиви, як і почуття, у глибині душі. Я із болем пригадала, що був час, коли мені хотілося копнути його.

«Я йду за тобою, бо ти краща поні, ніж я. І ти мені декого нагадуєш. Ти щиро намагаєшся допомогти і захистити інших поні. Я вірю, що вона б схвалила твої дії.»

Він сказав це, коли я засумнівалася у ньому.

«Я довгий час не був вірним своїй Присязі. Але з тобою знову можу бути.»

— ... нічого більш доречного, ніж повторити слова, які він казав нам усім, — нагадала Кроссрудз рейнджерам перед нею. — Як казав Стілхувз, «Я закликаю вас зупинитися і подумати над своєю Присягою. Задумайтесь, хто ви є і що ви робите. Чи вірні ви Еплджек, Кобилі Міністерства Воєнних Технологій, яка створила обладунки сталевих рейнджерів і Своїми копитами, потом Свого лиця і чесністю Свого серця викувала Сталевих Рейнджерів?..»

Ще один спогад прилетів галопом слідом за попереднім. Ми зі Стілхувзом дивилися понад гаванню у бік Міста Дружби.

«Я маю подякувати тобі, Літлпіп.»

«За що?» — спитала я

«За невдачу, — відповів Стілхувз, здивувавши мене. — Весь цей час ти була взірцем. Через тебе мені хотілося бути кращим поні. Але разом із тим... ти була занадто хорошою. Ти була неможливим еталоном. Після цієї ночі мені стало легше миритися з собою.»

Я пригорнулася до Вельвет, сховавши обличчя в її сукні.

— ... Еплджек призначили головою Міністерства Воєнних технологій тому, що Вона була Носієм одного з Елементів Гармонії, і правителька Еквестрії визнавала важливість цього. Що, на вашу думку, робило Еплджек Носієм? — кобила, яка мала скоро замінити Стілхувза, продовжувала казати його слова з належним благоговінням. — Сьогодні ви маєте обрати, кому ви склали Присягу.

Ще один спогад виринув, наповнивши мене свіжим боєм за мого друга і все, що він втратив.

«Добре, що моя дитина ніколи мене не знала.»

Немов привиди, Стілхувза переслідували тіні його минулого, його гріхи та помилки; вони тиснули на нього.

«Пробач, Літлпін. Я робив усе можливе, щоб впевнити їх у тому, що захват Другої Стайні буде помилкою. Я робив це десятки років. Але після того, як з'явилися ви двоє, і вони зрозуміли, що Стайня досі функціонує...»

Я була дуже зла на нього, хоча він зробив усе, що міг. Частині мене хотілося вбити його на місці. Він не опирався і не відбивався. Натомість він вийшов уперед, став тим кращім поні, яким хотів бути.

«Дякую, Стілхувзе, — казала Ксеніт. — За те, що допоміг селищу моєї доньки. Я знаю, що старому солдату має бути важко допомагати зебрам.»

«Еплджек хотіла б, щоб її рейнджери захищали весь гарний народ. Не лише поні.»

Він боровся із власною упередженістю. І нарешті почав перемагати її. Він ішов шляхом до відновлення, до якого тепер ніколи не дістанеться.

Я намагалася пригадати його останні слова. Попередження, спонукання рухатися. Але самі слова вислизали з моєї пам'яті. Натомість я згадала інші слова мого друга: *«Ви можете йти вперед, якщо хочете, але Еплджек не хотіла б, щоб її рейнджери ігнорували заклик про допомогу.»*

— ... йти далі, в його ім'я і в пам'ять про нього, — сказала Кроссрудз, завершуючи свою надгробну промову.

Настала важка тиша, порушувана лише вітром і звуками дивної перестрілки, що досі тривала вдалині.

— Хто-небудь хоче ще щось сказати, — спитала Кроссрудз голосом, сповненим суму, — перш ніж ми проводимо Стілхувза в його останній шлях?

Я відірвалася від Вельвет Ремеді і, сфокусувавши свою магію, покотилася вперед. Вона йшла поряд зі мною, доки ми рухалися.

Я обернулася до очікуючих голів рейнджерів. Я відкрила рота, але голос застряг у мене в горлі. Черговий схлип струснув мене.

Я опустила погляд. І знову Вельвет заспокійливо поклала копито мені на плече.

— Я... — Я важко зглотнула. — Я знала Еплснека не дуже довго. — А-але я, можливо, з-знала його краще за будь-кого. Він ділився зі мною р-розповідями. С-с-спогадами...

Я зупинилася. Я не могла продовжувати. Натомість я підняла свою сплавлену з ПіпБаком ногу. Ріг Вельвет Ремеді засвітився.

— Я... Я не можу сказати нічого належного. Але коли Еплснека будуть опускати, я хотіла б програти цю пісню. Це була пісня його і Еплджек.

Я увімкнула музику. Магія Вельвет чудово її посилила, дозволяючи їй ширитися над порослими травною пагорбами, плисти над піщаними ямами та озером, немов бриз.

*«Спинити хочу шторм, та війна в твоїх очах,
Як тебе захистити там, де брехня і жах,
Де все, що ми цінили, вже знищили й розбили,
І шепотіння в темряві нам пророкує крах?»*

Доки пісня лунала, лицарі пішли вперед і поклали платформу, на якій лежало тіло Стілхувза, досі закуте в його броню Сталевих рейнджерів, прикрашену червоними смугами і кьютімаркою Еплджек, намальованою на боці. Платформа нависла над ямою, жердини спиралися на краї недавно викопаної землі.

*«Всьому настане край, прийдешня буря вицухне.
Навіщо жити так, мов це кінець?
Тож пригорни мене, укрий від бурі серце,
Кохання наше жахи прожене.»*

Пісню перебивало лише гуркотіння далекого грому та настирні звуки далекої стрілянини. Строберрі Лемонейд відступила на крок, її червоні від сліз очі зустрілися з моїми. Потім вона відвернулася, дивлячись вдалечінь.

Я почула різкий вдих, коли Строберрі Лемонейд охнула. Я підвела погляд у тому напрямку, куди дивилася вона. Далеко, дуже далеко я бачила гірський кряж, що перетинав Еквестрію, силует Кантерлота стирчав зі схилу найвищої скелі, огорнутий рожевою імлою, що повільно розвіювалася протягом кількох останніх днів. Темні силуети кружляли над містом, випускаючи спалахи кольорового світла.

«Бо знаю я, що завтра настане кращій день.

Так, я вірю, завтра буде кращій день...»

Ще кілька рейнджерів обернулися, щоб подивитися, хоча більшість благоговійно зосередилися на Стілхувзі. Всупереч своєму ниючому серцю, я витягла свій бінокль і направила його на Кантерлот.

Кілька Хижаків Анклаву стріляли по Кантерлотських руїнах. «Ні, — зрозуміла я, коли вістря невіри і жаху пронизало мене. — вони стріляють під місто!»

О Богині! Вони не можуть!

Але щойно я це подумала, підпори під величним містом здалися. Місто нагорі ворухнулося, білі вежі тріскалися і розвалювалися, коли весь Кантерлот впав зі скелі.

Гуркіт рознісся над усім Еквестрійським пустищем, майже не відрізняючись від справжнього грому. Чорна яма поглинула моє серце.

«Ми повернемося за нею... — обіцяла я. — А поки що їй безпечніше тут.»

Моя остання обіцянка Стілхувзу. І тепер я ніколи не зможу її дотримати. Анклав знищив Кантерлотські руїни, випадково вбивши всіх у Стайні-сіті.

*** **

Вітер тріпав мою гриву, я стояла на пагорбі біля надгробка, який встиг створити один з рейнджерів. Це був красивий, величний надгробок, вирізаний з великої брили полірованого рожевого граніту, який було привезено з Торгової палати Фетлока. Червоне і сіре. Кольори Стілхувза.

**Тут покоїться
СТАРІЙШИНА СТІЛХУВЗ ЕПЛДЖЕК**

Праотець Рейнджерів Еплджек

Стійкий.

Витривалий.

Непохитний.

... і справжній друг.

Каламіті стояв поряд зі мною. Вельвет Ремеді — позаду.

— Ксеніт має бути тут, — скорботно зауважила я.

— Ага, — погодився Каламіті.

— Духом вона тут, — нагадала нам Вельвет Ремеді.

Я подивилася вниз, на основу надгробка і спеціальну виїмку, зроблену в ньому.

— І не тільки вона, — сказав Каламіті, прослідивши за моїм поглядом.

У цій особливій ніші стояла жовтогаряча статуетка із білявою гривною та хвостом, яку Кроссрудз, як я їй і сказала, знайшла у хаті Стілхувза. Слова «Будь сильною!» були ледве видимі через те, що її підставка ховалася у граніт. Його маленька поні завжди буде наглядати за ним. Дух Еплджек ніколи його не покине.

*** **

Я повільно котилася по коридору Стайні 29, мої думки були сповнені тінями, жалем і болем. Я підвела Стілхувза. Він був мертвий, і я його підвела. Він просив мене лише про одне. Він просив мене

врятувати лише одну поні. Але я залишила Стар Спаркл у Кантерлоті, і тепер вона була мертва.

Цікаво, чи Анклав взагалі знав, що вони знищили селище поні. Чи перевірили вони перед своїм нападом. Чи була їм взагалі до цього якесь діло.

Я доїхала до кінця коридору і подивилася на підсвічений напис над дверима: «Вініл Скретч». Я підняла копито і стукнула у двері.

— Вельвет?

Зсередини долинув голос:

— Я хочу побути сама!

— Вельвет, будь ласка... — Я знала, що вона важко сприйняла втрату Стілхувза, але я дійсно почала хвилюватися, коли Каламіті сказав мені, що вона замкнулася у кімнаті Вініл Скретч. — ... нам пора йти.

— Я сказала, що хочу побути сама! — крикнула вона з-за дверей, змусивши мене відсахнутися.

— Вельвет?.. — Щось було неправильно. Навіть більш неправильно, ніж я знала. — Будь ласка, поговори зі мною.

Я почула, як вона відкриває двері. Метал від'їхав із пневматичним шипінням. За дверима з убитим виглядом стояла Вельвет, її обличчя було сердитим. Її ріг світився.

— Тобі не варто зараз зі мною говорити, Літлпіп. А тепер іди.

Я зосередилася і поїхала всередину. Вона щось жбурнула у мене телекінезом, влучивши мені у груди. Я подивилася на предмет, що відскочив від мене і впав мені на коліна. Це була скринька з кулями спогадів.

Стілхувзовими кулями спогадів.

— Ти знала! — твердо, але, на диво, без обвинувачення сказала Вельвет. — Каламіті казав мені про це. Але я не знала, що Стілхувз теж знав. Ви всі знали.

О Богині! Вона подивилася його спогади. Вона бачила, як він помирав на полі бою у той день, коли Флаттершай вперше випробувала мегачари!

— Вельвет... — тихо почала я, але одразу ж зрозуміла, що сказати можу лише одне: — Вибач.

— Просто. Йди.

Я задихалася.

— Я... Я намагалася... Я повинна була...

— Сказати мені? — спитала вона, болюча посмішка виникла на її обличчі. — Я знаю, чому ти цього не зробила. Ти намагалася захистити мене від правди. Намагалася врятувати мене. І інших, гадаю. Ти ж саме це робиш, хіба ні?

Було в її голосі щось, що мені дуже не подобалося. Я кілька тижнів боялася цього дня, впевнена, що правда про роль Флаттершай у кінці світу знищить Вельвет Ремеді. Але я очікувала люті, крики... а не це.

— Флаттершай... Вона зробила помилку, — сказала я, бажаючи розповісти Вельвет, що бомби з мегачарами насправді не були провиною Флаттершай. Що не варто вішати всі смерті і руйнування на її ідола. Що нема нічого поганого в тому, щоб досі любити Флаттершай. — Вона створила...

— Флаттершай створила дещо прекрасне, — суворо перервала Вельвет Ремеді, не залишаючи місця для суперечки. — Єдиною її помилкою було те, що вона дала це абикому.

Це... ну, мені ж варто відчувати полегшення через те, що вона це сказала, так? То чому ж я його не відчуваю?

— А тепер, з твого дозволу, я б хотіла побути сама, — серйозно сказала вона. — Не думаю, що можу й далі подорожувати з тобою.

— Що? — видихнула я, моє поранене серце розбилося. Я не можу втратити ще одного друга! Тільки не зараз. — Ч-чому?

Вельвет Ремеді пирхнула, вже дійсно сердячись.

— Тобі дійсно краще піти, Літлпіп, доки я не сказала щось, про що ми обидві пожалкуємо! — Вона почала відступати, намагаючись закрити за собою двері. Вони відмовилися зачинатися, відчуючи, що я їм заважаю.

— Але...

Вельвет Ремеді розвернулася і тупнула.

— Помилка Флаттершай була у тому, що вона дала мегачари іншим поні. Вона створила магію життя і лікування. Як я можу не любити її за це? — Вона розлючено дивилася на мене. — Але було б занадто наївно вважати, що вона могла б відати мегазакляття комусь, хто не перетворив би їх на щось жахливе!

Я намагалася відповісти, але мій мозок не працював. Я почувалася паралізованою, дивлячись, як одна з моїх найближчих друзів знищує себе.

— О, я розумію, чому вона вважала, що інші поні використають мегачари для добрих справ. Я була такою ж дурною. Я провела все життя, бажаючи допомагати поні, бо я трималася за цю ідіотську наївну ідею, що в глибині душі ми від природи добрі. Що ми заслуговуємо на допомогу. На порятунок.

Її слова викликали у мене неприємні спогади про пана Топопа.

— Ми... ми по суті добрі.

Вельвет Ремеді розсміялася зламаним, неприємним сміхом.

— Ти що, не була уважною, Літлпіп? — дорекла вона. — Чи ти якось пропустила Арбу? Або котедр Флаттершай? Або все інше паскудство, що ми бачили? — Вона похитала головою. — В глибині душі всі ми рейдери.

У мене відвисла щелепа.

— Ні! Це неправда. — Я знала, що Вельвет Ремеді було боляче. Я молилася, щоб це говорив її біль. Було нестерпно бачити її такою.

— Ні? — Вона заперечила: — Навіть найкращі з нас без вагань піддаються злу. Знаєш, яку найгіршу річ я зробила в своєму житті? — Я підозрювала, що вона зараз нагадає про вбивство рейдерів у домі Флаттершай, але вона мене здивувала. — Це було те, що я намагалася використати тебе, щоб змусити Каламіті ревнувати. Я знала, що ти кохаєш мене, і я...

Вона опустила голову.

— Це було жахливо. Те, що я намагалася зробити, було жорстоко і *недобре*. Я не заслужила на пробачення.

Мені хотілося простягнути копита і обійняти її. Тримати її.

— Але я тебе пробачила, — тихо сказала я їй. — У всіх нас бувають миті...

— Зла? — перервала вона. — У цьому й суть, Літлпіп. Та хай йому грець, ти, мабуть, одна з найбільш самовідданих, шляхетних поні на всьому пустищі, і глянь, що ти зробила. Ми прийшли на похорони Стілхувза тому, що ти вирішила підірвати мегачари в їхньому лігві.

Я відсахнулася, ніби вона мене копнула.

— Відверто кажучи, я знаю, що ти вважаєш їх просто чудовиськами. І я навіть знаю, чому ти мала це зробити. Богиня була загрозою для всіх і вся. Але ти... ти підірвала їхній дім, щоб знищити її, Літлпіп!

О Богині!

— Ти перебила всі ті родини монстрів разом із їхніми маленькими монстрятами. — Її тон був сумним і беззлобним, але кожне слово било мене із силою кувалди. — Відверто кажучи, чого ти від них очікувала? Подати лапу? Принести капці?

Вона подивилася прямо мені в очі.

— Стілхувз мертвий через те, що ти зробила. — Все моє тіло залякло. — І найгірше тут те, що це був правильний вчинок.

Все це... загибель Стілхувза... це була моя провина!

— А ти найкраща з нас. — Вона простягнула копито і штовхнула мене за двері. — Я не піду з тобою, Літлпіп. Я не можу допомагати рятувати пустище, якщо не вірю, що поні на ньому варті порятунку.

Металеві двері між нами опустилися.

Я впала зі свого крісла на підлогу і згорнулася від невимовного болю.

Нарешті з'явилися сльози. І зупинятися вони не збиралися.

*** **

Каламіті відшукав мене. Я не хотіла рухатися. Я бажала просто померти.

— Я... Я це зробила, — простогнала я, не в змозі більше плакати.

— Ану припини це негайно, чуєш? — наказав Каламіті. — Ти ризикувала власним життям і ледве не втратила його, рятуючи Еквестрійське пустище від однієї з найбільших загроз, яку я можу уявити. Ти величезна героїня, і я не терпітиму твого нарікання на себе.

— Та бомба вбила... скількох? — Пекельних гончаків, пегасів. Скільки непередбачених загиблих? Лише щоб знищити Богиню. Я уявляла, що навіть Ред Ай був би збентежений тим, як я відкинула свою мораль.

— Як на мене, ти всіх врятувала, — сказав мені Каламіті. — І ти не винна у тому, же клятий Анклав виліз саме тоді. Ніхто не міг цього передбачити.

— А пекельні гончаки?

Каламіті заржав:

— От холера, Вельвет! — Він тупнув. — Пекельні гончаки це просто жорстокі територіальні чудовиська, які огульно вбивають поні. Вони робили це впродовж століть. Ти врятувала безліч життів, знищивши їх у такій кількості.

Він був правий, але це не зупинило мої думки про магічне драконяче полум'я, що спалювало родини цих чудовиськ, повні

безпомічних, волаючих дітей.

— Давай відвеземо тебе куди треба, Лі'лпіп.

Я блимнула, дивлячись на нього.

— Ти підеш зі мною?

Я дійсно була здивована тим, що пегас кивнув.

— Я хочу ся залишити з Вельвет. Бути тут заради неї, — сказав мені Каламіті, незручно змахнувши крилами. — Але тобі треба потрапити у Мейнкеттен. А подорожувати самим вам небезпечно. Хвора героїня та торговка-гуль? — Він похитав головою. — Їй буде боляче, але якщо я не піду з вами, ви, гадаю, можете ся й не дібрати туди. А я не хтів би цього тижня втратити ще когось із друзів.

Мейнкеттен. Хоумідж Моє серце стікало кров'ю. Я так сильно потребувала її. Але думка про те, щоб знову її побачити, сповнювала мене жахом. Як вона могла хотіти мати зі мною справу після всього, що я зробила? Після того, чим я стала?

Він нахилився і обійняв мене.

— Особливо мого найпершого друга.

Я відчула подих тепла на моєму холодному, вмираючому серці.

— Дякую. І... пробач, що відриваю тебе від неї.

— З того, що я зрозумів, ти змогла допомогти їй більше, ніж я. Якщо для неї і є зараз якийсь вихід з цієї темряви, ті малі статуетки будуть для неї найкращими провідниками.

Іноді мій друг-пегас був вражаюче мудрим.

*** **

Ми з Каламіті збилися до купи у фургоні доставки, закутані у протирадіаційні попони (наша подруга-гулька широко посміхалася, витягаючи з задньої частини фургону другу попону, зшити на жеребця-пегаса; я починала вважати, що Дітзі Ду дійсно возила *абсолютно все*, що могло нам знадобитися). Каламіті начепив своє бойове сидло зверху протирадіаційної попони, відмовившись від свого звичайного

обладунку. Навіть із попоною, нам доводилося споживати Антирадіні щогодини. Каламіті можна було й не сидіти тут зі мною, але він наполог на цьому. Я була одночасно вдячна і роздратована через це.

Каламіті не хотів ризикувати, тягнувши *Небесного Бандита* до Мейнкеттена. Кроссродз підтвердила повідомлення про те, що Анклав працює в межах міста. Тому нам доведеться або йти пішки, або летіти у фургоні Дітзі Ду.

Подорож мала тривати не більше кількох годин. Спочатку ми зупинимося у вежі Тенпоні, висадимо мене. Потім Каламіті мав злітати з Дітзі Ду до міста Дружби. Якщо Хоумідж досі не проти мене, я сподівалася провести тиждень в її обіймах.

— От халепа, — сказав Каламіті, підводячи очі від нашої чотирнадцятої партії. — Кращий з тридцяти п'яти партій? — Я почала підозрювати, що він мені піддається. Ну серйозно, жоден поні не може так погано грати у хрестики-нулики.

Я відчула, що фургон сповільнився.

— От лайно, — випалив Каламіті, коли два анклавівські пегаси пролетіли повз фургон і змінили курс, полетівши до нас.

— **Стій, пегасе!** — гукнула одна з них, її броня посилювала її голос і додавала йому погрозового відлуння. — **Назвис... великі лідери, що це за потвора?!**

Недобре.

Тззрартч! Тззрартч!

— Вони стріляють по нас? — охнула я. Двоє пегасів Анклаву відкрили вогонь по Дітзі Ду!

Фургон різко пірнув. Ми з Каламіті каталися між стін фургону разом із кількома ящиками. Один ящик з дюжинами пакетів Антирадіну відкрився, розсипавши світні помаранчеві пакети. Кілька з них вилетіли крізь переднє вікно фургону.

Я підтягнулася до вікна і визирнула назовні, коли фургон почав підніматися, нахилившись, коли Дітзі зробила різкий розворот,

вияючи між підпорами лінії Луни. Дим курився від дірки в її свинцевій попоні позаду лівого крила, сяючий іхор точився з її пораненої плоти.

Тззрартч! Тззрартч!

Частина даху наді мною засвітилася, і в ній з'явилася дірка розміром з жереб'я. Я витягла Літл Макінтош і залізла на перекинутий ящик, так щоб бачити атакуючих пегасів крізь отвір. Я ковзнула до ЗНС.

Каламіті вилетів ззаду вагону, коли я зробила кілька пострілів у чорну броню анклавівського солдата. Дві кулі відскочили від обладунка, але третя пробила його. Я знову сховалася, мені треба було зарядити бронебійні або магічні набої.

Тззрартч!

Фургон знову смикнувся, всі ящики посунулися до відкритих задніх дверей, коли Дітзі Ду спробувала набрати висоту. Я начаклувала левітаційну сітку, намагаючись допомогти Дітзі Ду не втратити всі товари, що вона везла. Стріла магічної енергії влетіла у фургон, вдарила в один з металевих ящиків і розплавива його, знищивши все, що було всередині.

Я почула постріли з бойового сідла Каламіті. «Дедшот» Каламіті. Я була впевнена, що він влучив.

Одна з анклавівських пегасів сіла нам на хвіст. Самоцвіти в її бойовому сідлі затріскотіли, засвітилися яскравіше, коли пегаска перемкнулася на більш потужні іскропаки. Я підняла Літл Макінтош, моє закляття націлювання дозволяло мені прицілитися в голову пегаски. У мене не було часу змінити набої, але якщо я зможу влучити у візор, мій постріл безсумнівно його проб'є.

Мене жорстоко кинуло назад, коли Дітзі Ду раптово зупинилася. Пегаска, що гналася за нами, спробувала злетіти, але сильно вдарилася у задню частину даху фургона.

Ми знову почали рух, а пегаска у чорній броні полетіла до землі, неприємна.

Я прибирала ящики, упорядковуючи їх левітацією, коли Каламіті влетів назад у фургон.

— Вибач, Лі'лпіп, але я не зміг змусити себе вбити того хлопака, — сказав він, скрививши писок. — Я приземлив його пострілом у крило, але нам все одно варто чекати на проблеми від них. — Він відвів погляд. — Я колись був одним з цих жовнів.

Я зрозуміла.

— Ти хочеш поговорити про це?

Каламіті похитав головою.

— Не зараз. Давай спочатку довеземо тебе, — сказав він, вигадуючи собі час. — Але так, гадаю, же мені треба буде про це побалакати, і чим скоріше, тим краще.

*** **

— Не одне, так інше, — простогнала я, коли ми помітили анклавівський масив на верхівці вежі Тенпоні. Дітзі Ду змінила курс, шукаючи якесь безпечне, непримітне місце для приземлення. Нам доведеться добиратися до вежі Тенпоні пішки. Точніше, мені доведеться. Присутність Анклаву у Тенпоні означала, що там не було місця для жодного з моїх друзів-пегасів.

Виринув спогад.

«Відкрий її! — Амброзія прокричала до мене наказ, а антеноподібна зброя на її бойовому сидлі погрозливо засвітилася. — Ти відкриєш цю кімнату негайно, або, клянуся Радою, я покажу тобі, що таке плавитися!»

Я не могла. Я намагалася переконати її.

«Я теж у пастці, так само, як і ти. Цю кімнату можна відкрити лише ззовні.» — І, ґрунтуючись на відео, яке я бачила у першу подорож до Маріпоні, відкрити її могла лише Богиня.

От і все. Просто спалах. Фрагмент з тих тридцяти з гаком хвилин, які я втратила.

Дітзі Ду приземлилася у темній пащі мийки для колісниць. Вона випряглася з фургона і викопала з поштарської торби у себе на боці цілюще зілля.

— Дітзі Ду? Каламіті? Ви можете почекати тут на мене? — сумно спитала я. — Лише кілька годин. На випадок, якщо я не зможу увійти? Або якщо щось піде не так? — Якщо Хоумідж прожене мене.

Дітзі Ду швидко кивнула. Потім скинула свою дощечку і написала одне слово:

«Мафіні?»

Я посміхнулася.

— Якщо зможу вмовити Хоумідж напекти ще — безумовно!

За кілька хвилин по тому я йшла крізь руїна до вежі Тенпоні. Будівля здавалася значно більш вражаючою з рівня вулиці. Вона, єдина вціліла будівля такого розміру, височіла, здіймаючись з кладовища Мейнgettена, немов маяк, що одночасно показував дорогу і попереджав.

Мої копита йшли поміж порожніх бляшанок з-під їжі, старих залишків вогнищ та дюжин інших нагадувань про те, що частина армії Ред Ая стояла табором навколо вежі, відрізаючи її від решти Еквестрійського пустища, погрожуючи знищити її крада-бомбою.

Крада-бомбою, яку я вмовила Ред Ая відправити до Розкішної долини, щоб я могла вбити Богиню і знищити Чорну Книгу. І заразом вбити безліч інших, в тому числі Стілхувза. Думка про це дряпала моє серце. Маленька поні в моїй голові тихо ридала.

Я зупинилася, прихилившись до велетенської «С», найбільш цілої літери з тих, що попадали з фасаду будівлі. Я дихала неправильно. Мені хотілося знову впасти, і я не знала, чи це було від смутку, що переповнював мене, чи від слабкості, що руйнувала моє тіло. Вони здавалися одним і тим самим.

Попереду я побачила, що головний вхід до вежі Тенпоні було закрито бронепластинами. Всі нижні поверхи були заблоковані ярдом

уламків, сплавлених магією. Єдиний, окрім даху, вхід був через станцію Чотирьох Зірок наді мною. Я, звичайно, знала це. Але це не робило левітацію аж до самої станції менш виснажливою.

Я подивилася вгору і побачила чорний, інсектоїдний силует броньованого солдата Анклаву, що йшов по рейках наді мною. Одним рухом копита я увімкнула МГ СтелсБак II і стала невидимою.

*** **

— Тобто як це її тут нема?! — кричала я, йдучи за Лайф Блумом.

Лайф Блум вів мене таємними частинами вежі Тенпоні. Місцями, про які не знали ані мешканці вежі, ані її нові броньовані гості.

— Отак і нема, Літлпіп, — підтвердив Лайф Блум. — Анклав вимкнув її трансляцію. Вочевидь, вони здатні перебивати те, що інші роблять із цими вежами...

«Але... це ж все одно буде мій проект, так?» — питала Рейнбоу Деш. — *«Це все одно буде Міністерство Крутості?»*

Анклав не контролював центральне відділення Проекту Одного Пегаса, але вони контролювали хтозна-скільки відділень Міністерства Крутості над хмарами. І Рейнбоу Деш упевнилася в тому, щоб Міністерство Крутості мало найвищі повноваження.

Я знала мою Хоумідж. Вона не терпітиме такого вимкнення. Вона розповість правду, навіть ціною свого життя.

— Коли вона пішла? — спитала я, хвилюючись за неї навіть більше, ніж коли вежі Тенпоні загрожувала бомба Ред Ая. Їй я хоча б могла запобігти.

— Учора вранці, буквально через кілька годин по тому, як вони захопили радіохвилі, — розповідав мені Лайф Блум, коли ми підходили до зали, де він мав очистити моє тіло від залишків пошесті. — Вона взяла кілька тих перехоплювальних пристроїв, один з яких вона дала тобі для філлідельфійської вежі. Сказала, що у неї є ідея.

— Покажи їм, Хоумідж! — прошепотіла я, бажаючи вболівати за неї попри мої тривоги і страхи.

*** **

Копита Дітзі Ду торкнулися доків Острова Дружби.

— На диво приємно, коли по нас не стріляють при наближенні до Міста Дружби, га? — спитав мене Каламіті, вистрибуючи з фургону.

— Ага, — сказала я, доволі пристойно зобразивши його акцент. Він усміхнувся.

Дітзі Ду випряглася з фургона і обтрусилася, її освинцьований плащ затріпотів. Вона була розчарована, але зрозуміла відсутність мафінів. Каламіті занепокоївся, коли моє перебування у вежі Тенпоні виявилось настільки коротким. Але без Хоумідж, і з пегасами у комахоподібній броні, що ходили по публічним зонам розкішної будівлі, я зрозуміла, що не маю причини або бажання залишатися. Останнім копняком, що відправив мене назовні, була пара броньованих анклавівських поні, що заглядали у вікна моєї замкненої колишньої сирної крамниці, балакаючи про те, як їм вимогти «знижку для героїв».

До нас наближалася охоронниця, переводячи погляд з одного пегаса на іншого.

— Отже, це візит великого і благодійного Анклаву, так?

Каламіті кашлянув і злегка тупнув.

— Навряд чи.

— Та невже? — спитала охоронниця, підходячи ближче. — Тоді покажи свої стегна.

Я підняла брову, почувши це, але Каламіті обернувся, взяв у зуби протирадіаційну попону і стягнув її зі своїх стегон, відкривши шрам у вигляді хмари з блискавкою, який знищив його кьютімарку.

— Тоді добре, — сказала охоронниця, помітно розслабляючись. — Вітаю у Місті Дружби. — Вона приємно нам посміхнулася. Її очі роздивилися фургон, потім подивилися на Дітзі Ду і розширилися від подиву. — Дітзі? Та сама, що написала *«Довідник з виживання на пустищі»*?

Дітзі Ду радісно зацокала копитами від того, що її впізнали.

— Ді-джей ПонЗ казав, що ти гуль, але він ніколи не казав, що ти з світляків!

Дітзі Ду поклала свою дощечку і, написавши на ній відповідь, підсунула її до охоронниці.

«Світіння нове. Забагато Розкішної долини. Місто Дружби може виправити?»

Охоронниця прочитала з дощечки, і виглядала невпевнено, але обнадійливо.

— Ну, якщо хтось і може допомогти, то це доктор Фрешуотер¹. Вона керує науковою станцією Острова Дружби. Вона створила водоочисники років з десять тому, а останні кілька років працювала над тим, щоб розгадати таємниці тих, кого вона називає Дітьми Бомб.

— Весела назва, — подумала я вголос, підозрюючи, що я запросто можу бути в цій категорії.

Лайф Блум магічно очистив мене від пошесті, але її вплив на мене був занадто сильним, як через безпосередній контакт із брудним озером БІС у Маріпоні, так і пізніше із залишковими дозами у повітрі через тріщини у безпечній кімнаті. Як казав Лайф Блум, всі мої внутрішні органи були на своїх місцях, і я не почала змінювати розмір або відрощувати крила, але пошесть змінила мене на фундаментальному біологічному рівні. Згідно з його словами, я була ближче до алікорна, ніж до поні.

Я не вважала це гарним. Богиня заявляла, що алікорни були удосконаленими і кращими, більш пристосованими до виживання та процвітання у новому світі, ніж звичайні поні, і їхніми природними нащадками. Я почувалася просто чужинцем у власній шкірі.

Охоронниця подивилася на мене.

— А тобі я можу чимось допомогти, подруго?

Я на мить задумалася.

— Ми тут щоб допомогти Дітзі Ду, і ми залишимося на стільки, на скільки буде потрібно. Можете швиденько нам змалювати Місто Дружби?

Охоронниця кивнула.

— Звичайно можу. Якщо коротко: Місто Дружби намагається бути гарним місцем, де порядні поні могли б жити з якомога більшою свободою та безпекою, що ми можемо запропонувати. Острів вельми полегшує справу. Рейдери та работорговці особливих проблем тут не завдають. Зазвичай лише випадкові морські змії або радігатори. Час від часу приходять біженці або народ, що шукає, де осісти. Ми робимо для них, що можемо, хоча місця у нас лишається все менше. Резберрі Тарт² хоче почати будувати хатини навколо підніжжя міста, але мер Блек Сіз³ стримує розширення. Вона не бажає, щоб Місто Дружби перетворилося на барачне селище.

Я кивнула, подумки роблячи нотатки.

— Містом Дружби керує рада з трьох гідних поні. Доктор Фрешуотер, про яку я вже казала, очолює наукову станцію, мер Блек Сіз, яка говорить від імені громади, і шеф Лентерн, що очолює охорону.

Якщо ви шукаєте тимчасове житло, то краще за готель «Теплі Посмішки» не знайдете. Можете також знайти безкоштовний притулок у «Загальній кімнаті», але я б цього не радила. — Охоронниця нахмурилася. — Тим місцем керує Резберрі Тарт. Мер каже, що вона нечесно веде справи. Сама про таке не знаю, але точно знаю, що вона користується тією відсутністю нагляду, що вона виплекала там.

Дітзі Ду наїжилася і заржала, тупнувши копитом. У відповідь на мій питальний погляд, вона підійшла до своєї дощечки, витерла її копитом і написала: «Р.Т. веде погані справи. Ніяких їй мафінів».

Охоронниця повела нас до заднього входу наукової станції, що виходив у доки. Попри назву міста, вхід точно не виглядав дружнім. Товсті броньовані плити, що рухалися завдяки пневматиці, закривали наукову станцію, а броньовані турелі прикривали підхід. Не було ані

замку, ані терміналу. Лише камера. Двері міг відкрити тільки поні зсередини. Маленький зелений килимок зі штучної трави і білих квітів із написом «Вітаємо» лежав біля дверей.

— Резберрі Тарт очолює торгову спілку. Мер Блек Сіз каже, що вона напрошується на те, щоб вилетіти з міста, але інші не будуть діяти без доказів, остерігаючись, що вона забере багатьох торговців із собою. — Охоронниця закотила очі. — Це, звичайно, якщо вона взагалі зможе пройти крізь парадний вхід.

Охоронниця із посмішкою махнула до камери копитом. Я почула, як турелі вимкнулися, а товсті плити із басистим шипінням роз'їхалися.

— Вашу зброю, боюся, доведеться залишити біля дверей, — попередила кобила-охоронниця. — Місто Дружби це дружнє місце, і ми б хотіли, щоб воно таким і залишалося. Ви отримаєте її, коли підете звідси. Я б вам радила знайти хвилю, щоб познайомитися з мером Блек Сіз, щойно ви все влаштуєте з Дітзі Ду. Ви знайдете її у «Припасах Блек Сіз». — Потім вона посміхнулася до Каламіті. — А тобі, гадаю, буде цікаво відвідати Радара, нашого місцевого дешита.

Каламіті ошелешено роззявив рота.

— Радар досі живий? — видихнув він. — І він *тут*?

— Саме так. Старий, як світ, але крилами досі махає. Він керував науковою станцією, коли було засновано Місто Дружби. Допомагав перетворити місто на те, чим воно є зараз.

Я блимнула, раптово згадавши розділ з «Довідника з виживання на пустиці», де йшлося заснування десь якогось міста. Я тоді просто пролиستала той розділ; врешті, мене більше цікавили базові поради з виживання, ніж такі грандіозні концепції, як будівництво міста. А потім я згадала твердження Каламіті про пегаса, який допомагав натягнути мотуз'яні мости, що з'єднували окремі секції Моста Дружби.

Охоронниця широко посміхнулася з виразу обличчя Каламіті.

— Я так розумію, ти не очікував, що за своє життя зустрінеш ще одного дешита.

Я хіхікнула з мого супутника.

— Ти тільки щелепу підбери, перш ніж до нього йти.

*** **

Каламіті здавав своє бойове сидло на посту охорони, коли квапливо увійшла блакитна єдиноріжка із короткою малиноюю гривою і таким самим хвостом. Одягнена у лабораторний халат, вона виглядала дуже науково.

— Вітаю, понове. Це наукова станція Міста Дружби, де ми створюємо краще майбутнє для всього понства. Прошу, заходьте, — заохотила вона. — Я доктор Фрешуотер. Це мій об'єкт. Почуйтеся як удома. Нічого не чіпайте.

Вона потиснула мені копито і одразу ж обернулася до Дітзі.

— Дітзі Ду, так? — спитала доктор Фрешуотер, левітуючи до себе окуляри і підходячи ближче до нашої сяючої гульки, щоб оглянути її. Вона витягла маленький пристрій, який почав клацати, як мій детектор радіації на ПіпБаку.

Дітзі Ду кивнула, явно не стурбована таким раптовим порушенням особистого простору.

— Давай-но швиденько відведемо тебе до камери радіаційних випробувань. Серйозні ж у тебе показники. І цей стан недавній? Коли ти стала такою? Коли ти отримала таку дозу? Ні-ні, не зупиняйся, щоб щось написати, просто йди зі мною. — Доктор вже йшла геть, змахом хвоста покликавши Дітзі Ду за собою. — Давай тебе підключимо.

Дітзі Ду кинула погляд назад понад своїми крилами; я не знала, як розуміти цей погляд, бо її очі знову виробляли дивні речі. Потім вона полетіла за нетерплячою доктором Фрешуотер, яка явно бажала помацати та потикати її в ім'я науки.

— З нею ж усе буде гаразд, так? — спитала я працівницю лабораторії, що проходила повз нас.

— А, так, звичайно, — протягнула поні. — Щойно вона підключить світляка, вона ся лишатиме з безпечного боку скла.

— Я про Дітзі Ду питала, — сердито сказала я, доки лаборантка неквапно йшла геть.

— Я впевнений, же з нею все буде гаразд, — запевнив Каламіті, підлітаючи до мене, вже без сідла. — Доктор Фрешуотер може ся здати троха дивною, так. Але якщо вона може допомогти Дітзі Ду швидше ся повернути до Сільвер Бель, я впевнений, же старенька кобила залюбки пройде кілька тестів.

Я здригнулася, мені не подобалася ця ідея. Ми прилетіли сюди заради цього, Дітзі хотіла прилетіти сюди заради цього, але мені від цього було не легше. Я сподівалася, що вони її не скривдять.

*** **

— Зебрячі зілля, — гордо заявив старий пегас, коли Каламіті доволі прямо спитав його про його довголіття. Радар стукнув у груди своїм охряним копитом, трохи скривившись, і вигукнув: — Нема ніц краще. Смугасті розкрили всілякі таємниці у своїх трунках. Ти будеш вражений!

— Я, власне, можу повірити, — сказала я зморшкуватому, старому рудому поні, коротка грива якого могла бути білою ще до початку цього сторіччя. Я всміхнулася, глянувши на Каламіті, який розривався між бажанням зірватися з місця і бажанням запищати «обогині». Це було возз'єднання, якого він ніколи не очікував, із поні, якого він ніколи не знав, але сама думка про те, що він був не єдиним дешитом на Еквестрійському пустищі, здається, просто його ошелешила.

— Ця юна вискочка, Фрешуотер, може, й захопила мою посаду у міськраді, навіть зайняла моє місце головного дослідника, але вона не зможе змусити мене піти у відставку! Допоки в мені ще є життя і розум, — наполягав Радар. — Я і досі в гарній формі.

Щоб довести це, старий пегас розправив крила і пролетів половину свого горища у задній частині наукової станції. Він пролетів

цілих три ярди, перш ніж змушений був приземлитися із жахливою задишкою.

— Обережніше, — сказав Каламіті, його зачарованість розвіялася. Він підлетів до старого хиткого пегаса, намагаючись його підтримати. Але Радар відштовхнув молодшого дешита геть.

— Я ж сказав, же я у формі. Мені не потрібна ніяка допомога! — Він переводив погляд між нами. — Тож хто ви такі, і що старий Радар може для вас зробити?

— Я Каламіті, — із теплотою сказав мій друг, — а це мій найліпша подруга, Лі'лпіп. Я дешит, вже років зо сім як покинув небо. Я гадав, же я тут один такий. Тобто я чув історії про вас, але ж ви покинули Анклав так давно...

— А тепер вони ся повернули, — зауважив Радар. — До ката невчасно. — Каламіті похмуро кивнув. Радар роздивився Каламіті з копит до голови. — Скажи мені, як вважаєш, навіщо вони тут?

— Не знаю, — визнав Каламіті. — Але не думаю, же вони прийшли аби «врятувати пустище».

Старий пегас криво всміхнувся.

— А-а, то ти теж не віриш у те лайно, що вони накидають по радію. — Каламіті помотав головою. — Молодець. А то я вже подумав, же я один такий.

— А ти, як тебе там. — Радар обернувся до мене. — Що думаєш, юначко? Гадаєш, же вони ся спустили з великого старого неба, жеби врятувати твій хвіст?

— Літлпіп, — нагадала я йому. — І ні. Я точно так не думаю.

Радар посміхнувся, мудро киваючи.

— Ну, як на мене, це пов'язано з Проектом Самодостатніх Пегасів. Це ключ до сили Анклаву.

— Чого це? — спитала я.

— Сільське господарство, дурна ти 'ріжка, — заявив Радар. — Без веж Анклав не може годувати поні. Пегаси не зможуть вижити, відрізані хмарною завісою.

«Пам'ятаєш, коли ти спитала, що ми там їмо, я пожартував про засів хмар? — казав нам Каламіті, нагадуючи про розмову, що відбулася наступного ранку після подій на фермі Сільвер Бель. — Не знаю, для чого ті вежі призначали на початку. Але знаю, для чого їх переробив Анклав. Для того, аби зачаровувати хмари на милі навколо них так, жеби ми могли вирощувати врожай прямо у небі.»

— Без цього, — наполягав Радар, — Анклав паде.

— Ред Ай планує взяти під контроль... ПСП. Він бажає контролювати погоду.

Радар саркастично всміхнувся і тихо пробурмотів:

— Нехай щастить.

Я згадала, що Каламіті сказав у Спайковій печері:

«Діяти одностайно вони можуть тільки тоді, коли відчують для ся загрозу.»

— Отже, з їхньої точки зору, — припустив Радар, — тут або він, або вони.

— Тремтячі місяцетрясіння Луни, — лайнулася я, від чого старий пегас підняв брову, а Каламіті прошепотів йому: «Вона часто так робить.» — Ми могли це передбачити.

Я подивилася на Каламіті із сумною втомленістю.

— Коли ми вперше дізналися, що Ред Ай щось робив із філлідельфійською вежею, ми могли хоча б здогадатися, що Анклав втрутиться раніше чи пізніше. Коли ми покинули Кантерлот, ми вже мали знати напевне. — Я прикусила нижню губу. — Це було лише питанням часу. Щойно вони зрозуміла план Ред Ая...

— Анклав якось не дуже багато уваги приділяв Еквестрійському пустищу, — сказав мені Каламіті. — Принаймні, мені так ніколи ся не

здавало. Кілька розвідгруп на рік...

— Стій! — Радар раптово підлетів до мене, впершись своїм храпом у мій. — Ти сказала, же тя звати *Limlin*?

— Т-так, — ошелешено пробурмотіла я.

— Ти колись була у Міністерстві Крутості? До того, як великий і могутній Анклав збив Кантерлот з гори?

*** **

Я дивилася на монітор, доки Радар вбивав послідовність команд.

— Ви були в Міністерстві Крутості? — спитав Каламіті Радара, не в змозі приховати подив.

— Ага, був, — відповів Радар. — Кількадесят років тому, невдовзі після того, як мою кьютімарку випалили. Я ся сподівав знайти відповіді. — Він подивився на нас, коли монітор ожив, показуючи спочатку статистику, а потім картинку підвалу МК, де в центрі домінував щит. — Далі кімнати охорони я не пройшов, і рвонув звідти, залишивши все те кляте місце у стані тривоги. — Але я зміг прихопити цей невеличкий скарб з записів охорони.

Я дивилася на монітор. Дата на запису була старою. Кілька років після апокаліпсису.

— Що ви мали на увазі під отим «нехай щастить»? — спитала я, дивлячись, як тікають хвилини на запису.

— Шо?

— Коли я сказала, що Ред Ай планує захопити ПСП, — нагадала йому я. — Ви сказали «Нехай щастить».

Радар мугикнув, зрозумівши.

— Ну, весь Анклав вже кілька поколінь ся намагав увізнити до центрального відділення. Якщо вони не можуть цього зробити, не уявляю, як Ред Ай матиме шанс.

— У нього є план, — впевнено сказала я.

— Та невже? — хмикнув Радар. — Ну, хтів би я його почути. Бо те місце замкнене міцніше, ніж анус моєї колишньої дружини...

О Богині, мені точно не були потрібні ті картини, що я зараз уявила.

— ... там найкращий захист, що Еквестрія могла побудувати. Навколо нього суперщит, настільки потужний, же ніц не змогло його пробити. Гадаю, суперзброя там теж є, але вся всередині щита, а щит настільки наворочений, же сенсу в ній практично нема.

— Я знаю, же Анклав побудував цілу базу навколо нього, — додав Каламіті. — Ціла купа військ охороняє місце, куди ніхто не може потрапити.

Радар широко всміхнувся до Каламіті.

— Так і не знайшли нікого, хто міг би пройти. Вища Рада Анклаву гадає, же щит розрахований лише на саму Рейнбоу Деш. А у Деш ніхто з родичів не вижив. Тож коли вона пішла, вона практично похерила їм перемогу.

— От вони, мабуть, *зраділи*, — вишкірився у відповідь Каламіті.

— Зрадницею її тоді оголосили, — виплюнув Радар. — Послали грифонів-найманців убити її та принести її голову. Гадали, же хтось із головою Рейнбоу Деш на шії зможе пройти.

Ми з Каламіті разом охнули від жаху.

Я відвернулася від монітора.

— Анклав хотів... це ж... Богині!

Радар похмуро погодився, виправивши мене лише в одному:

— Ну, вони, в принципі, ще не були Анклавом. Але швидко до цього котилися.

— Що сталося?

Радар просто заявив:

— Ну, вони або так і не отримали її голову, або отримали, але вона не спрацювала.

«*Пінкі Пай?* — долинув від монітору голос Рейнбоу Деш. Я знову подивилася на нього і побачила, як доволі потріпана блакитна пегаска входить до підвалу. Камера охорони збільшила зображення, спостерігаючи за нею. — *Ти тут?*»

Вона спробувала знову:

«*Пінкі Пай?* — її голос здавався таким дрібним у безмежній кімнаті. — *Я принесла їх, як ти і просила. Але навіщо?*»

Її слова відлунням розходилися від стін. Світло надії в її великих очах поступово згасало.

Рейнбоу Деш зупинилася в кількох ярдах від щита, магічне світло відкидало на неї тіні, доки вона роздивлялася навколо.

«*До речі, ти не жартувала про цілющі зілля. У мене залишилося останнє, і мені ще треба вибратися з тієї рожевої юшки надворі. Ця штука... жахлива.*»

У кімнаті було нерухомо і тихо. Світло в її очах повністю згасло, вираз обличчя став болюче сумним.

«*Тебе тут нема, так?* — спитала Рейнбоу Деш порожнечу навколо себе. — *Гадаю, це означає, що тобі теж не вдалося врятуватися.*»

Рейнбоу Деш урочисто пройшла крізь щит. Вона підійшла до маленького п'єдесталу, що стояв у центрі, із ледве відкритою скринькою для куль спогадів. Рейнбоу Деш ткнула її носом, відкривши три кулі спогадів і порожні місця для ще трьох. Другої, третьої і п'ятої не вистачало.

«*Не знаю, навіщо вони були тобі потрібні, або хто така ця Літлпін, про яку ти згадувала у записці, але, сподіваюся, це дійсно так важливо, як ти казала.*» — Рейнбоу Деш нахмурилася, її голос був тихим і сумним. Вона витягла зубами зі своєї торби кулю спогадів і обережно поклала її на місце, призначене для кулі з метеликом.

«Нелегко було їх дістати, особливо з Гільдою на хвості. Але навіть вона не настільки хоробра, щоб летіти за мною у те, на що перетворився Кантерлот. Тим більш до мого власного міністерства. — Вона поклала кулю з зіркою на відповідне місце. — Але вона чекає на мене зовні, і я не впевнена, що зможу впоратися з нею після цього рожевого лайна.»

Рейнбоу Деш витягла останню кулю спогадів, ту, що мала лягти у виїмку з її кьютімаркою. Вона зупинилася, дивлячись на маленьке зображення хмари і райдужної блискавки. Потім зітхнула і поклала кулю на місце.

Рейнбоу Деш звернула свою увагу на кулю у четвертій виїмці. На кулю з повітряною кулькою.

«Але я вірю тобі. Ти це знаєш. Ти сказала, що це важливо, і я тобі вірю. І я не підведу свою подругу. Навіть... навіть коли її... — Останні слова вона практично прошепотіла. — ... вже нема.»

Одинока сльозинка скотилася по її щоці, коли вона сумно посміхнулася.

«Останній розіграш, так? Разом, як завжди.»

Вона підняла копито і закрила скриньку з кулями, клацання замка було гучним у могильній тиші кімнати.

Я простягнула копито і торкнулася монітора, у мене в очах стояли сльози.

Рейнбоу Деш обернулася і пішла геть. Дійшовши до краю щита, вона зупинилася. Її обличчя набуло рішучого виразу.

«Але знаєш що, Пінкі? Оскільки тебе тут нема, я змінюю правила. — Рейнбоу Деш обернулася і підбігла до мейнфрейму на дальньому боці накритої щитом зони. — Якщо хтось вирішить сюди вдертися, я хочу про це знати. Я зроблю так, щоб в усіх відділеннях Міністерства Крутості спрацювала тривога. Якщо я доживу, хотілося б зустрітися з цією твоєю Літлпін.»

Деш на мить замовкла.

«Вибач, Пінкс, — сказала вона, озираючись через плече. — Сподіваюся, ти не проти.»

Я додивилася запис у тиші із ошелешеним розумінням.

*** **

Місто Дружби висилося над нами — концентричні кола крамниць і домівок, з'єднаних містками та платформами, що розходилися від спіральних сходів у центрі, які піднімалися крізь відкритий простір, схожий на димар, немов дим, що йшов до голови Поні Дружби.

Юрби поні піднімалися і опускалися по спіральним сходам, розходилися по містках і зливалися з трафіком, що оточував шари споруд з брухту, вбудованих у внутрішні стіни величезної статуї — місто, збудоване зі сміття, значну частину якого натягали з кораблів, що потонули у гавані. Невеличкий ліс підпор робив нижні рівні ще тіснішими.

Поні зібралися навколо забігайлівки із назвою «У Спаркл», якою керувала дружня, але трохи виснажена поні з кьютімаркою у вигляді Спаркл~Коли. Її помічниці рухалися між столиками неподалік, приймаючи замовлення і розносячи однорідне, добре просмажене їдло. З радіо неподалік гриміли важкі звуки духових, маршові барабани та гуркіт грому. Музика Анклаву.

Поні зупинялися, щоб повитріщатися на нас, доки Каламіті і я йшли крізь Місто Дружби. Розмови вмирили на незакінчених реченнях. Цього разу їхні погляди не пригнічували мене; це присутність пегаса серед них привертала їхню увагу. Їхні очі незмінно відшукували стегна Каламіті.

Ми більше не були вдягнені у протирадіаційні попони, бо залишили їх із одним з більш дружніх асистентів доктора Фрешуотер. Без попони або бойового сидла Каламіті виглядав на диво оголеним, якщо не враховувати його капелюх-десперадо. Побачивши дешитське тавро Каламіті, поні змінювали вирази облич з нервових на усміхнені. Скоро нас усюди, куди б ми не пішли, оточували юрби незнайомців, що дружньо вітали мого друга-пегаса та його маленьку супутницю.

Я не привертала взагалі ніякої уваги, доки до нас не підійшли двоє охоронців Міста Дружби у важких обладунках веселих пастельних кольорів, близьких до кольорів їхніх грив.

— Вітаємо у Місті Дружби, Каламіті. — Один з них посміхнувся і простягнув копито. Звістка про наш візит йшла швидше, ніж натовп дозволяв іти нам. — А ви, мабуть, Поні зі Стайні, яку Ді-джей Пон3 постійно хвалить. Для мене честь зустрітися із вами, пані.

Я відчула, що сильно червонію, дивлячись на охоронця.

— Мені прикро, що ми стріляли по вас минулого тижня, — сказав поні із прикрим виглядом і простягнув мені копито.

Я простягнула своє копито, щоб потиснути його, коли його напарниця похмуро пробурчала:

— А мені ні.

Я заклала.

Охоронець стривожено подивився на свою напарницю, але друга поні не відступала.

— Вона розстріляла батьків тих лошат у них на очах, — сказала вона, люто дивлячись на мене. — Вогняними кулями.

Моє копито впало на металобрухтову підлогу.

— Вони називають тебе пекельною кобилою, якщо ти не в курсі, — сердито продовжила вона. — Діти.

Інший охоронець, жеребець, від сорому затулив обличчя копитом.

— Гаразд, Найт Брайт⁴. Ходімо вже. — Він засмучено подивився на нас. — Вибачте, понове.

Коли двоє охоронців вже йшли геть, Найт Брайт подивилася через плече і одними губами проговорила: «Вогняні. Кулі.»

*** **

— Вітаю у «Припасах Блек Сіз», — щойно побачивши, добродушно привітала нас чорногрива кобила кольору індиго. — Мене

звати Блек Сіз. Я мер цього гарного міста і хазяйка цієї гарної крамниці. А ви, мабуть, Літлпіп і Каламіті. — Вона посміхнулася. — Чутки швидко розходяться. Дякую, що завітали до нас. Що я можу для вас зробити?

Я озирнулася навколо, відчуваючись приголомшено. Невеличкий вантажний корабель, з якого було збудовано «Припаси Блек Сіз», був розрізаний і завезений до Міста Дружби, де його майже повністю відбудували. Металеві підлоги і ряди полиць були приварені у трюмі. Вузькі металеві сходи вели до житлового приміщення, що колись було каютою капітана. Старий предок терміналу — комбінація монітора та переговорного пристрою — був вбудований у стіну за стійкою, яка виглядала так, ніби її поцупили з їдальні.

Каламіті підлетів ближче, щоб привітати мера Блек Сіз.

— Радий ся познайомити, — привітно посміхнувся він у відповідь. — Не проти, якщо я ся трохи подивлю по вашій крамниці? Я би хотів поторгувати.

— Ну, непогане співпадіннячко, — усміхнулася у відповідь Блек Сіз. — Бо саме для цього і існують «Припаси Блек Сіз». У нас є практично все, що ви могли б шукати. Ось, давайте покажу...

Я із неясним радісним подивом дивилася, як Блек Сіз і Каламіті взялися до справи, мій друг-пегас хотів збути все те, що знайшов у Міністерстві Іміджу, в обмін на кришечки, набοї та медикаменти, особливо Антираді́н. Але Блек Сіз була вмілою та харизматичною торгівкою, і тому скоро вже вмовила його купити подарунок для Вельвет Ремеді. Щось, що торкнулося б її серця і нагадало їй, що у поні все-таки є добро, за яке варто боротися.

Мої думки досі потопали у холодному нагадуванні про Арбу, тому я була трохи відірвана від оточення і розмови переді мною. Я ледве звернула увагу, коли двері відкрилися і сірий жеребець проштовхнувся всередину, тримаючи у зубах палицю. Я відреагувала лише тоді, коли палиця перетворилася на енергомагічний бластер, з якого жеребець вистрелив у мера.

— Тавт певедає пвивіт!

Каламіті був швидше, він спритно налетів на Блек Сіз і відштовхнув її з лінії пострілу до полиці з коробками для тормозків, сенсорними модулями та садовими гномами, які посипалися на синю кобилу. Постріл смертельної магії вдарив у стенд з манометрами, випарувавши його.

Моєю першою реакцією було висмикнути Літл Макінтош, але я раптом зрозуміла, що моєї найвірнішої зброї зі мною не було. Каламіті обернувся, опустивши копита на підлогу, між найманим вбивцею та Блек Сіз. Жеребець відсунувся, щоб зробити ще один постріл, розуміючи, що йому доведеться вбити Каламіті, щоб дістатися до своєї цілі.

Я вдарила по ньому телекінезом, піднявши сірого поні і притиснувши його до дальньої стіни, де дві полиці не давали йому бачити мого друга і мера. Я магією схопила його за шию і стиснула. Жеребець брикався і борсався із вираченими очима, магічна зброя зі стуком впала на підлогу.

Доки Блек Сіз, зі спини якої впали кілька садових гномів, підводилася на копита, вбивця втратив свідомість. Я відпустила його. Мер повільно кліпнула очима, помотала головою.

— Що ж, здається, ваша репутація героїв цілком обґрунтована, — сказала вона, трохи скривившись від розтягнення. — Дякую, що врятували моє життя.

— Така в нас робота, — сказав Каламіті, підозрюю, більше для мене, ніж для неї. — Як гадаєте, чому він хотів вас убити?

Мер нахмурилася.

— Я практично впевнена, що за цим стоїть Резберрі Тарт, — заявила вона, підходячи до старого терміналу. — Вона натиснула одну з кнопок під монітором і гаркнула: — Тарт! Мені треба з тобою поговорити, *і негайно!*

Синя поні нетерпляче тупала копитом. Кинувши погляд на Каламіті, вона спитала:

— Чи не будете ви так ласкаві зв'язати цього покидька? — Її погляд впав на енергомагічну зброю на підлозі. — Яким хріном Лентерн це пропустила?

Я підійшла туди, де впала зброя, і підняла її левітацією, щоб роздивитися. Я ще ніколи не бачила таку модель, але ж я взагалі мало що знала про енергомагічну зброю.

— Вам варто спитати про це діда Реттла, — запропонувала я. Закляття, що маскувало бластер під палицю, було занадто схоже на досліди старого жеребця, щоб бути просто збігом.

«У мене є рушниця.»

Втім, я не могла уявити, щоб дід Реттл співпрацював із поні-вбивцями. Принаймні, з власної волі. Мені раптово стало страшно за старого жеребця.

Монітор ожив, показавши обличчя огидно товстої гранатової кобили із жовтою гривовою і занадто харизматичною посмішкою.

— О-о, мер Блек Сіз! Як приємно вас чути. — Її слова практично точилися з динаміка над монітором. — І чим же я заслужила на честь отримати ваш виклик цього вечора?

— Тобі добре відомо, чому я викликала тебе, кровожерна суко, — виплюнула Блек Сіз, тупнувши копитом. — Ти щойно відправила поні вбити мене.

— Не ла-айтеся! — дорекла вона, її посмішка від звинувачень анітрохи не зменшилася. — Ну-ну. Не дуже пасує меру нашого славного міста використовувати такі брудні вислови. Або кидати такими жахливими фальшивим звинуваченнями.

— Отже, ти це заперечуєш? — Блек Сіз примружилася. — Що ж, зважаючи на те, що цей кандидат у вбивці зазнав невдачі, я впевнена, що ми можемо закрити цю справу після того, як шеф Лентерн проведе з ним день-два у кімнаті допитів.

— О? — Безформна кобила виглядала здивованою. — Отже, він вижив? Добре. Чим швидше шеф зможе витягти з нього ім'я справжнього злочинця, тим краще, хіба ні? Хоча це позбавить вас можливості продовжувати наклеп. Яка прикрість.

Я підійшла до монітора, левітуючи перед собою знаряддя невдалого вбивства. Блек Сіз подивилася на нього, потім знову на Резберрі Тарт.

— І ти, мабуть, гадки не маєш, як така зброя могла потрапити до Міста Дружби?

— Хіба вам не варто було б спитати про це шефа Лентерн? — запропонувала вона.

Блек Сіз проіржала:

— Нам обом відомо, що все, що потрапляє до Міста Дружби за її спиною, проходить крізь тебе.

Гранатова кобила удала образу.

— Попри ваші заяви, мере, «Загальна кімната» не є лігвом контрабандистів та злодіїв. І я вважала, що ви, як голос поні, маєте більше в них вірити. — Її слова омивали мої вуха, немов слиз. — До того ж, будемо відвертими, якщо б я хотіла вас убити, я б ніколи не використала такий грубий метод. Я б отруїла вашу їжу.

Резберрі Тарт отримала реакцію, яку шукала. Очі Блек Сіз розширилися буквально на мить, потім знову звузилися. Гладка кобила практично мурчала від задоволення.

Резберрі Тарт починала мені глибоко і сильно не подобатися.

— Отже, якщо ваша ласка, тримайте мене у курсі справ, гаразд, мере? — тиснула Резберрі Тарт. — Як голова торгової спілки, я маю право знати про махінації, що погрожують миру і безпеці всіх наших маленьких поні.

— Звичайно, — пробурчала мер Блек Сіз, перш ніж перервати зв'язок.

Вираз обличчя мера був похмурым.

— Слизький хробак, а не кобила. Тепер шефу Лентерн доведеться виділити охоронців для цієї гадюки, просто щоб упевнитися, щоб до допиту з ним не сталася якась неприємна смертельна пригода. — Вона копнула одного з розкиданих садових гномів. — А мені тепер перейматися через те, де купувати їжу.

— Ми можемо якось допомогти? — запропонувала я.

Мер підняла брови.

— Ви зможете дістати зізнання? — Вона хитнула головою. — Ви вже допомогли мені більше, ніж я могла б просити. Але... — Вона на мить замислилася. — Якщо ви зможете непомітно пронести підслухувальний пристрій до її офісу над «Загальною кімнатою», я можу спіймати її, якщо вона скаже про цей бардак щось, що я зможу принести на раду.

Я вишкірилася, змахнувши перед собою з'єднаною з ПіпБаком ногою.

— Непомітність — одна з моїх спеціальностей.

*** **

Мій план був простим.

— Я використаю свій СтелсБак, щоб стати невидимою. Прослизну крізь охорону та системи захисту Резберрі Тарт. Навіть якщо вона у кімнаті, я зможу встановити підслухувальний пристрій і вийти непоміченою.

Я опустила погляд на МІ СтелсБак II, вставлений в мою ПіпНогу. Я вже використовувала його, щоб увійти до вежі Тенпоні, а потім вийти звідти. Пристрій отримав не так багато часу на підзарядку, але якщо я рухатимуся швидко і все піде добре, мені знадобиться десь хвилин десять.

— Мені ся не подобає, як воно все ся збігло, — сказав Каламіті, летячи наді мною, доки я проштовхувалася крізь Місто Дружби до «У Спаркл». Мої нутроці перестало крутити після того, як Лайф Блум

очистив мене від пошесті, і за останні кілька годин мій шлунок почав буркотіти, нагадуючи мені, що я вже кілька днів не ковтала нічого, окрім Антирадіну. Принаймні половина моєї слабкості була через голодування.

— Гадаєш, напад на мера якось пов'язаний з нами? — спитала я. Слова Каламіті були відлунням моїх тривог. Щоб напад стався саме тоді коли ми увійшли — нічогісінький такий збіг, і збіги мені починали подобатися все менше.

— Ну, ні, — визнав Каламіті. — Не особисто з нами. Але з Ред Аєм, Анклавом та смертю Богині... забагато всього ся зараз відбуває, жеби я повірив, же це ся стало випадково. — Він розчаровано загарчав і поникнув від поразки, в'яло звисаючи з власних крил. — Холера, та хтозна, може, це все взагалі пекельні гончаки спланували. Викрадення поні та використання сили цілком у межах їхнього обмеженого лексикону.

— Отже це може бути моя провина, — простогнала я, дивлячись на підлогу. — Додай і її до списку.

— Гей, — Каламіті підкинувся і приземлився переді мною. — Все це не твоя провина, дівчинко. Ред Ай мав плани проти Богині та Анклаву задовго то того, як ти вийшла зі Стайні, — впевнено заперечив він. — Він працював над способом потрапити до Міністерства Крутості, і, можливо, навіть знайшов його. — У нього вже були грифони, що могли вимкнути системи безпеки. — Ти лише підштовхнула прибуття Анклаву. І я вважаю, же це непогано, якщо це вставить палицю в колеса Ред Аєвого воза.

Я відвернулася, але Каламіті схопив мою голову копитами і змусив дивитися на нього, його крила заляскали, коли він знову злетів над містком.

— Ти ся винуватиш за тих мертвих гончаків? Може, навіть за Стілхувза? — Моє здригання мене видало. — Ну тоді припини цю маячню негайно, чуєш? Ти виманила ту бомбу у Ред Ая і використала її, жеби знищити загрозу геноциду. Як вважаєш, що Ред Ай зробив би з

нею, якщо б ти її не використала? — Він настійливо дивився мені в очі. — У кращому випадку зробив би це сам. У гіршому використав би її у населеному центрі поні, достатньо сильному, щоб протистояти йому. Холера, та він вже погрожував нею вежі Тенпоні.

Я зрозуміла, що плачу.

— От лихо, Лі'лпіп, — сказав Каламіті, вираз його обличчя пом'якшав. — Іди-но сюди. Давай візьмемо тобі шось поїсти.

Я покірно пішла за ним.

Натовп навколо «У Спаркл» зменшився. Офіціантки були вдячні за перепочинок. Музика по радіо змінилася владним голосом:

«... у змові з чудовиськом з Розкішної долини, що називало себе Богинею. Ця Богиня була матір'ю жахливих алікорнів, що мучили Еквестрійське пустиння, піддавали небезпеці життя всіх гарних поні, таких, як ви. Але загибель від копит і магії алікорнів це ніщо у порівнянні з жахливим планом Ред Ая та Богині...»

Моє обличчя врізалося ззаду в Каламіті, коли пегас раптово зупинився і нашорошив вуха, слухаючи.

«Їхній задум полягав у тому, щоб відірвати вас від ваших домівок та родин. Щоб змусити вас терпіти болісну трансформацію під впливом пошесті, яка мала перетворити вас на безмозгих рабів. Ред Ай та Богиня працювали разом не тільки щоб позбавити вас свободи або життя, але щоб знищити особистість і поглинути самі ваші душі.»

Я хитнулася назад, мотаючи головою. Потім приєдналася до Каламіті, гадаючи, що ж замислив Анклав.

— Якщо вони вважали, що Богиня така погана, — прошепотіла я до мого друга, — тоді чому ж вони намагалися об'єднатися з нею?

«Звичайно ж, Великий Анклав Пегасів не міг цього терпіти! Хоч ми і зникли на певний час, але ми не забули наших братів та сестер, єдинорогів та земних поні. І ми не допустимо, щоб ця мерзота споганила та знищила всіх вас.»

Саме тому ми підірвали мегачари під домом Богині, під Маріпоні у Розкішній долині...»

Моя щелепа відпала, світ ніби закрутився піді мною.

*** **

— Хто ти така? — випалила Резберрі Тарт, побачивши мене. — Якого хріна ти робиш у мене на горищі? Як ти пройшла повз мою охорону?

Я встановила підслухувальний пристрій і була на півдорозі до дверей, коли СтелсБак здох.

Купа понячої плоті захиталася, обертаючись до мене зі свого місця на шезлонгу за столом.

— Гізмo⁵, увійди! — Я відчула, як поні швидко став за мною, затуливши вихід.

— Гізмo, проводи нашу незвану гостю звідси, — попросила опукла гранатова кобила жеребця за мною. — Бажано крізь вікно.

— Зажди, — сказала я, швидко дещо придумавши. — Я прийшла стосовно контракту на Блек Сіз.

Резберрі Тарт глузливо підняла брову.

— Якого контракту? А, тепер я згадала тебе. Ти стояла позаду, коли наша пані мер викликала мене, щоб почати кидатися звинуваченнями. — Вона підняла своє грузне копито, наказуючи жеребцю за мною зачекати. — Чого ти хочеш?

Коліщатка в моїй голові закрутилися.

— Поні, що намагався вбити мера, був недолугим. І дурним. І тепер мер мені довіряє. — Я продемонструвала їй свою найкращу змовницьку посмішку. — Я могла б виконати цю роботу легко. І правильно. Але це буде недешево.

Резберрі Тарт зітхнула.

— Невже ти дійсно вважаєш мене такою дурною? Чи ти дійсно вважала, що зможеш так просто заплутати мене?

Я несподівано уявила спробу заплутати її нитками — клубки жиру, масивні щоки.

— Та у світі стільки ниток не буде, — пробурмотіла я вголос, перш ніж встигла себе зупинити.

Вона закотила очі.

— Знаєш, я дуже не люблю, коли мене ображають, особливо незвані гості. Їзмо, відірви малій поні ноги, будь ласка.

Упс! Я швидко обернулася, відходячи, щоб побачити Їзмо. Мої очі розширилися, коли я побачила хірургічні шрами та механічні крила. Їзмо був кіберпоні. Майже напевне біженцем зі Стайні 101.

Їзмо крутонувся, розправляючи крила, щоб рубанути мене. Я відхилилася, леза цих крил майнули у повітрі у кількох дюймах від моїх очей. Я не могла сказати, чи ці кібернетичні крила дійсно дозволяли земному поні літати як пегасу, але пера були гострими, як бритва.

Їзмо зробив сальто, його крила піднялися і рубанули повітря у моєму напрямку, а я кинулася в укриття, шукаючи щось, що могла б використати як зброю. Їзмо обернувся і копнув стілець, за який я перейшла, перетворивши його на таран, що збив мене. Мій обладунок прийняв удар, який вибив з мене дихання, але захистив від травм.

— Їзмо, годі гратися з їжею, — ліниво наказала Резберрі Тарт. — Просто добий її.

Я рвонула до дверей. Їзмо заскочив на диван і стрибнув у повітря, розправляючи крила. Може, він і не мій насправді літати, але вони дозволяли йому планерувати. Він пролетів крізь кімнату і приземлився на мене всіма копитами, притиснувши мене до підлоги.

Я зосередилася, мій ріг засвітився. Я була слабкою і беззбройною. Але ж я крізь Кантерлот пробилася, хай йому грець. І крізь Старе Олней. Я не збиралася програвати якомусь дрібному кібернетичному посіпаці!

Я відчула, як копито натиснуло мені на потилицю, коли Гізмо змістився так, щоб скерувати крило мені у шию. Потім я почула хлюпаючий звук, коли телекінезом увігнула свою викрутку йому крізь вухо у мозок.

Гізмо впав з мене, смикаючись. Йому знадобилася майже хвилина, щоб померти.

Знову підвівшись, я обернулася до Резбері Тарт.

— Гаразд. Спробуймо ще раз.

— Або я можу просто сама покінчити з тобою.

— Не думаю, що зможеш, — глузливо зауважила я. — Я не пиріг.

Мій ріг засвітився, коли я левітувала тіло Гізмо і притиснула лезо його крила до її широкої шиї.

— Останній раз кажу.

Резбері Тарт подивилася на мене свіжим поглядом.

— Можливо, від тебе все-таки буде користь.

*** **

Шеф Лентерн чекала разом із мером, коли ми з Каламіті повернулися до «Припасів Блек Сіз».

— Ви все почули? — нетерпляче спитала я, щойно увійшла у двері.

— Так, — важким тоном повідомила мені Блек Сіз, вираз її обличчя був похмурішим, ніж раніше. Я напружилася. Це не була поведінка кобили, якій щойно принесли її суперницю на срібній тарілці. — І майже одразу після цього я отримала виклик від Резберрі Тарт, яка доповіла, що ти намагалася торгуватися за моє вбивство.

Я почала затинатися.

— Що? Заждіть... Я не... Я просто намагалася змусити її сказати щось, що... Я насправді не пропонувала...

Шеф Лентерн змахнула копитом.

— Не хвилюйся, дівчинко. Ми це знаємо. Треба бути дуже дурною вбивцею, щоб намагатися укласти контракт на жертву, знаючи, що ця жертва слухає через пристрій, який сама вбивця і встановила.

Ох! Я полегшено видихнула.

— Але Резберрі Тарт свій хвіст прикрила. Зробила все так, ніби вона просто підіграла, щоб привести чергового потенційного вбивцю у копита правосуддя. Ми не можемо використати проти неї все те, що вона сказала тобі.

Каламіті наївжився.

— Ну а те, що вона нацькувала того кіберпоні на Лі'лпіп?

— Ти вдерлася в її дім, — сказала мені шеф Лентерн.

— Так чи інакше, це вже неважливо, — заявила мер Блек Сіз. — У нас більші проблеми.

Каламіті заржав.

— Шо ще?

Мер Блек Сіз підсунулася до терміналу.

— Одразу після виклику до нас, Резберрі Тарт зробила ще один виклик... — Вона натиснула кнопку. З динаміків залунав незнайомий голос жеребця.

«Алло? Хто це?»

«І тобі привіт, любий, — звивався голос Резберрі Тарт. — У нас усе готово до твого візиту. Я розчистила шлях. Коли твої хлопці дістануться сюди, на них чекатимуть відкриті двері. Той... пакунок... який вони шукають, нічого не підозрює. Але у нас одна невеличка перешкода...»

«Оці слова я не люблю, — холодно повідомив їй жеребець. — Тобі не варто казати мені слова, які я не люблю.»

«Мер Блек Сіз так само буде проблемою», — проскиглила Резберрі Тарт. Мер і голова охорони обмінялися поглядами, продовжуючи слухати.

Я почула з динаміку важке зітхання.

«Мер того іржавого монумента, який ви називаєте містом, була твоїм обов'язком. Ми більш ніж готові і здатні зробити це важким шляхом, якщо зустрінемо якийсь опір.»

«З-звичайно», — сказала Резберрі Тарт, тепер вже трохи знервовано.

Жеребець заржав.

«Особисто я б віддав перевагу важкому шляху. Так хоч ніяких хвостів не залишиться.»

«Ні, у цьому не буде потреби, любий. Коли нам чекати на ваше прибуття?»

Нерозпізнаний жеребець пирхнув.

«Наші Хижаки у вісімдесяти годинах льоту. У тебе достатньо часу на те, щоб вирішити свою маленьку проблему. Або тікати з міста.»

*** **

Анклав летів до Міста Дружби.

— Я... я могла б просто здатися їм, — нерішуче запропонувала я. Поні, що зібралися у кімнаті ради, оцінююче дивилися на мене.

— Чому ти вважаєш, що вони шукають саме тебе? — спитала доктор Фрешуотер, піднімаючи брову.

— Ну... — Я скривилася. У мене не було ніякого обґрунтування моїх припущень, окрім збігу у часі та того факту, що це, здається, завжди була я. — Хто ще це може бути?

— Оце вже ні! — виплюнув Каламіті. Він обернувся до інших. — Нікого ви Анклаву не віддасте! — Він затнувся, його рішучість розтанула, перетворившись на надію. — ... хіба ні?

Двері за нами відкрилися і увійшла шеф Лентерн, за нею йшли кілька охоронців.

— Резберрі Тарт зникла. Здається, вона взяла один з човнів.

— Скатертю дорога, — заржала мер Блек Сіз. — Ми зараз не можемо хвилюватися через неї. Питання у тому, що нам робити: битися, евакуюватися, або і те, й інше?

— Чи достатньо у нас човнів, щоб евакуювати всіх поні? — спитала доктор Фрешуотер, обертаючись до начальниці охорони. Та сумно помотала головою.

— Може, років п'ять назад і було достатньо. Але не зараз. У ті човни, що в нас є, ми зможемо захвати десь третину населення. Трохи менше, зважаючи на те, що Тарт забрала один з них.

— Відверто кажучи, — зневажливо мовила я, — вона одна б на тому човні і помістилася.

Каламіті похитав головою.

— Якщо їхня ціль буде на одному з човнів, вони потоплять їх усі.

Шеф Лентерн застогнала.

— Отже, будемо битися. Для цього ми і маємо ті гармати у гавані.

Доктор Фрешуотер подивилася на інших.

— Ми серйозно не розглядаємо варіант домовитися? Судячи з того запису, їм потрібен лише один поні. Як ми можемо ризикувати життями всіх заради одного? — вона благально дивилася на нас. — Може, варто хоч спитати, хто їм потрібен?

— А якщо це ви? — заржав Каламіті. — Шо тоді?

Доктор нахмурилася.

— Що ж, тоді я спробую втекти. Сама.

— Ми можемо спробувати зв'язатися з ними з терміналу Резберрі Тарт? — запропонувала я.

Якщо мішень Анклаву — я, то я була більш ніж готова здати себе, щоб врятувати місто. І я була впевнена, що Каламіті почувався так само. Але підпускати Анклав близько до міста, доки ми чекали, щоб

дізнатися, хто їм потрібен, було тактичним провалом. Вже не вперше я задумалася, що порадить Стілхувз...

«Що порадив би», — нагадала мені маленька поні в моїй голові, нагнавши важкі хмари смутку.

Шеф Лентерн трухнула головою.

— Вже намагалися. Вони не відповідають. — Недобрий знак.

— Як на мене, вони ся збирають зробити це важким шляхом у будь-якому випадку.

*** **

Я увімкнула радіо свого ПіпБака, слухаючи трансляцію Анклаву крізь навушник. Я не очікувала отримати якусь справжню зачіпку стосовно їхніх планів, але мені краще почати оцінювати те, що вони кажуть. Поки що я отримувала лише похмурі гімни, схожі на похоронні марші. Похорони Стілхувза відбулися сьогодні вранці, втрата мого друга огорнула моє серце задушливо сильною тугою, і похмурі тони музики різали мене, немов гострі металеві крила.

Каламіті пішов допомагати шефу Лентерн. Швидкий огляд гармат у гавані виявив саботаж — очевидно, це була частина «розчистки шляху» для Анклаву з боку Резберрі Тарт. Пошкодження були невідомими, і Каламіті був упевнений, що вони зможуть полагодити принаймні половину гармат до прибуття Анклаву. Але їм доведеться працювати швидко.

Я пішла за доктором Фрешуотер до наглядової кімнати і витріщилася крізь антирадіаційне вікно. Зеленовато-жовте світло яскраво лилося крізь скло. Дітзі Ду, яка була всередині, побачила моє наближення до вікна і помахала крилом.

Пристрій, вбудований у стіну, покладавав, показуючи навколишню радіацію в кімнаті.

— Спробуємо ще раз, — сказав у мікрофон один з лаборантів, креманий єдиноріг із волошковою гривною. — Зосередься...

Єдиноріг-лаборант почав пояснювати Дітзі Ду розумові вправи, завдяки яким юні єдинороги вчилися телекінезу. Але ж Дітзі Ду не була єдинорогом. Вона не мала магії. Чого вони очікували...

ПФВУШ!

Лічильник радіації заверещав, коли світло в кімнаті на мить стало засліплюючим. Дітзі Ду комічно впала на підлогу, виплеск енергії з власного тіла збив її з ніг.

— О, дуже добре! — аплодуючи, схвально вигукнув у мікрофон єдиноріг-лаборант. — Так і продовжуй, і ти зможеш очиститися від радіації буквально за пару днів.

Дітзі Ду радісно гарцювала у камері.

— Ну а тепер давай повторимо, — весело всміхнувшись, сказав єдиноріг. — Але цього разу спробуй тримати рівновагу, щоб більше не перекидатися.

Я посміхнулася Дітзі Ду і теж заплодувала. Чомусь її радісний вигляд змусив грозові хмари над моєю головою розвіятися, хай і ненадовго.

Музика в моєму навушнику припинилася, і голос почав говорити. Я відвернулася від скла, слухаючи. Я не хотіла, щоб Дітзі Ду побачила той вираз, виникнення якого на моєму обличчі я очікувала.

«Вітаємо, поні Еквестрійського пустища. Великий Анклав Пегасів єднається з нашими приземленими братами та сестрами.

Я знаю, що багато з вас оплакують втрату Кантерлоту, такого культового символу Еквестрії, Яка Була. Але це величне місто було знищене століття тому, і від нього залишився тільки розплідник чудовиськ та отрути. Іноді, щоб дати тілу вилікуватися, ми маємо відрізати заражену плоть...»

Я відчувала, що починаю хмуритися. Мені не подобалося, до чого він веде. Це більше було схоже на виправдання їхнього нападу на Кантерлотські руїни.

«... випалити заражені ділянки, доки інфекція не розповсюдилася...»

Я скривилася, коли трансляцію перебив вибух статички, від якого я ледве не викинула свій навушник.

«Доооооброго ранку, малята!»

Голос Ді-джея ПонЗ розірвав радіохвилі.

«Це знову я, ваш старий приятель Ді-джей ПонЗ! Говорю до вас з таємного місця на Еквестрійському пустищі. Ви ж не думали, що я покину Еквестрійське пустище лише через Анклав, га, малята?»

Втім, у старенького Ді-джея ПонЗ не так багато часу, доки велика сестра Анклав припинить цю трансляцію, тому перейдемо одразу до справи, гаразд? Так, зараз час для новин!»

ТАК! Маленька поні в моїй голові радісно стрибала по колу. Так! Так! Так! Так!

«Отже, спочатку правда про те, що сталося у Маріпоні. Я отримав свою інформацію з незаперечних джерел, малята. І маю визнати, в одному Анклав правий: Богиня була настільки ж великою і поганою загрозою, як вони її малюють. Але на цьому правда закінчується, і починається брехня.»

«Незаперечні джерела» означало, як я припускала, те, що вона спостерігала з веж. Але заждіть...

«Я не знаю, навіщо Анклав прилетів до Маріпоні, але я впевнений, що не для того, щоб знищити найбільшу загрозу, яку доводилося знати Еквестрійському пустищу. Ні, цей подвиг здійснив ніхто інший, як ваша і моя улюблена героїня, Поні зі Стайні!»

Мої вуха палали, але була занадто рада чути голос Хоумідж, хай і замаскований, щоб хвилюватися через це.

«А бомба, яку вона використала для цього, була та сама, якою Ред Ай погрожував вежі Тенпоні впродовж кількох тижнів. Виявляється, наша героїня вмовила Ред Ая віддати його великий козир...»

... о! Незаперечні джерела. Хоумідж подивилася мої спогади!

«Тому це кидає серйозні сумніви на просторікування Анклава стосовно альянсу Ред Ая з Богинею. Вони брешуть вам, малята. Отак от. Що ж, Ді-джей ПонЗ не знає, що вони замислили, але от що я вам можу сказати: Великий Анклав Пегасів вам не друзі!

Тож тримайте вушка нашорошеними, бо я...»

Ще один вибух статички, і голос Ді-джея ПонЗ зник.

Я витягла навушник з вуха і притисла його до грудей, гріючи себе знанням того, що Хоумідж на волі, досі жива і бореться за добро у свій дуже важливий спосіб.

*** **

«Увага, громадяни Міста Дружби! — прогрімів змінений бронею голос з динаміків міської системи сповіщення. — Ми прийшли заарештувати пегаса, розшукуваного за злочини проти Великого Анклаву Пегасів. Його звати Радар. Ви можете впізнати його за таким тавром на його стегні...»

Я витріщилася на найближчий динамік, сіру коробочку, причеплену до однієї з опорних балок біля «У Спаркл». Я щойно дісталася до забігайлівки і чекала на повернення Каламіті, коли почалася об'ява Анклаву.

Я перевірила годинник на моєму ПіпБаку. Анклав прибув зарано! Нам залишалося ще двадцять хвилин. Мер зробила власну заяву, переконуючи поні повернутися до своїх домівок, менш ніж десять хвилин тому. Мер Блек Сіз назвала це «тренуванням», знаючи, що паніка буде коштувати життів. Але «тренування» не мало належної спонукальної сили. У центральному «димарі» було ще дуже багато поні.

«Наші Хижаки у вісімдесяти годинах льоту.»

Але їхні броньовані війська були значно швидшими.

«... якщо цього пегаса не буде знайдено і видано Анклаву, це буде розцінюватися як змова. Швидке виконання буде винагороджене. У разі відмови буде застосовано силу.»

Поні, які зупинилися, щоб подивитися та послухати, почали панікувати. Поні бігали вгору і вниз по сходах, штовхаючи одне одного. Кобальтовохутрий жеребець закричав, коли його виштовхнули за перила, впав з висоти трьох поверхів і важко гепнувся на поні, що бігали вниз.

Десь голосно заплакало налякане лоша.

Я підскочила зі стільця і озирнулася навколо, шукаючи джерело голосу.

Із гучним ударом двері до центрального димаря розчахнулися, і всередину увійшли четверо пегасів Анклаву у своїх кошмарних обладунках, їхні скорпіонячі хвости плавно вигиналися, антеноподібна вбудована зброя пульсувала кольоровим світлом.

— Всім залишатися на місцях! — наказала одна з пегасів. **— Ми — Анклав. Ми прийшли притягнути одного поні до правосуддя.**

Багато поні зупинилося, залякнувши на ходу. Інші бігли до найближчих дверей, пірнали всередину. Я чула за гуркотом сотень наляканих шепотів, як плаче лоша.

— Ми обшукаємо територію, — повідомила пегаска натовпу. **— Не намагайтеся ховатися. Не намагайтеся тікати. Не намагайтеся заважати. Коріться, і ми скоро залишимо вас.**

Пегас поряд із нею вийшов уперед, а двоє, що йшли позаду, розійшлися в боки, рухаючись крізь натовп. Пегаска оголосила:

— Будь-якого поні, що має інформацію, яка сприятиме швидкому арешту пегаса Радара, буде винагороджено сумою у розмірі п'яти тисяч монет!

До їх честі, жоден поні у Місті Дружби не вийшов прийняти їхню пропозицію.

— Та пішов ти! — вигукнув жеребець м'ятого кольору зі спіральних сходів.

Анклавівська поні подивилася на нього. Самоцвіти на її броні заблищали.

Фзззззат! Поні навколо жеребця кинулися врозтіч, коли він у них на очах перетворився на купу блискучого попелу.

Ще двоє поні з натовпу побігли, намагаючись дістатися до дверей однієї з крамниць.

Фзззззат! Фзззззат!

Сяючі стріли магічної енергії пронизали натовп і вдарили по своїх цілях. Одна з поні випарувалася, її попіл розвіявся крізь двері, до яких вона намагалася дістатися. Інша впала на бік, волаючи від болю.

— Повторюю: не намагайтеся ховатися, не намагайтеся тікати, не намагайтеся заважати. Коріться.

Я тремтіла. Була б зі мною моя снайперська гвинтівка, то всі вони вже були б мертві. Одна з закутих у чорне пегасів пішла крізь юрбу відвідувачів «У Спаркл». Вона підійшла до мене, обійшла навколо, розглядаючи мене. Я змусила себе стояти нерухомо, знаючи, що мої дії можуть піддати поні небезпеці.

Вона зупинилася, її візор обернувся до ПіпБаку, що злився з моєю ногою.

— Вітри Вічновільного! — з відразою прошепотіла вона, швидко йдучи далі.

Я помітила малу кобилку винного кольору, що згорнулася біля підніжжя сходів, вона тремтіла і скигвила. Моє серце линуло до неї. Я почала просуватися ближче, сподіваючись, що зможу її втішити.

Я пройшла півдороги, коли вона побачила мене, і її очі розширилися від жаху.

— Пекельна кобила! — закричала вона, побачивши мене, зірвалася з місця і побігла геть.

Ні!

Фзззззат!

— НІ!!!

Інерція кобилки пронесла її блискучий рожевий попіл і розсіяла його по металевій підлозі, коли вона засяяла і дезінтегрувалася.

Мій світ розбився вщент. Я впала, притиснувши копита до писка, ніби вони могли стримати мій крик.

— *Hi-i-i-i!*

— **Брайтвінд⁶, ви застрелили кобилку!**

Все моє тіло трусило, і я не могла зупинитися. Сльози не спинялися. О Богині, ні!

— **Відставити розмови, солдате.**

— **Відставити розмови?** — Другий пегас обернувся до першої. — **Ви щойно застрелили кобилку!**

«Пекельна кобила!» Я вбила цю кобилку, так само напевне, як і Брайтвінд. Я вбила її, намагаючись допомогти. Картина того, як вона розвіювалася хмаркою рожевих блискіток, знову і знову повторювалася в моїй голові. Я не могла думати ні про що інше!

Перша пегаска, Брайтвінд, обернулася до свого обвинувача.

— **У нас є накази, і ти будеш їх виконувати. А тепер відставити розмови!**

— **Вона бігла не для того, щоб попередити Радара або сховати його! Вона була просто налякана!**

«Поверніть все назад! — беззвучно завонала я до Селестії та Луни. — Поверніть все назад! Я не намагатимуся допомогти. Я не дозволю їй побачити мене. Будь ласка, поверніть її. Будь ласка! Дозвольте мені все повернути!» Але ніяке каяття або благання Богинь не зможе змусити рожевий попіл закрутитися догори і відродитися у спалаху світла.

— **М-ми не можемо бути у цьому впевнені, солдате, — виправдувально наполягла Брайтвінд. — А тепер ти або стуляєш пельку і припиняєш непокору, або тягнеш свій хвіст до Хижака, і я розберуся тобою пізніше!**

— **Я на це не підписувався,** — сказав пегас, відвернувся від Брайтвінд і полетів туди, звідки вони прилетіли.

*** **

Грім гармат у гавані повідомив про прибуття Хижаків. Місто Дружби не видало свого дешита. Анклав почав повноцінну атаку на шістдесят дев'ятій хвилині.

Я повзала навколо попелу кобилки з Арби, збираючи його докупі телекінезом. Саме за цією справою застав мене Каламіті, коли прилетів, навантажений всією нашою зброєю.

— Лі'лпіп! Шо ти робиш? — крикнув він, одночасно з тим, коли спалах багряної магічної енергії пронизав верхні поверхи Поні Дружби, розрізаючи будинки і містки. Пегас схопив мене і відтягнув геть, а на місце, де я щойно була, дощем посипалися уламки містків і помостів.

— Я... я не знайшла, у що її зібрати, — сказала я, дивлячись в очі своєму другу, показуючи йому світну кульку попелу, що я обережно тримала своєю магією. Вона була такою маленькою. Здавалося, що цього попелу не вистачило б на кобилку.

Каламіті опустив мене під прикриттям «У Спаркл», коли черговий залп з енергомагічних гармат Хижаків пропали дірку розміром з колісницю у боці статуї, зачепивши готель «Теплі Посмішки». Якщо всередині хтось був, то вони згоріли за секунди у фуксиновому вогні.

Каламіті подивився на попіл, який я тримала, його замішання змінилося на болісне розуміння. Він озирнувся навколо і витягнув з урни порожню пляшку з-під Спаркл~Коли.

— Ось, Лі'лпіп. Поклади її сюди.

Весь мій світ зосередився у цьому попелі. Із обережним благоговінням я магією скерувала кобилку у пляшку. Вона м'яко рожевувато засвітилася. Я витягла кришечку від пляшки і міцно її прикрутила.

— Гаразд, Лі'лпіп. Про неї подбали, — казав мені Каламіті. — Тепер мені треба, жеби ти ся повернула. Я знаю, же це важко, і я знаю, же це боляче, але ти потрібна нам тут і зараз. — Я дивилася на нього, гадаючи, як він може бути так близько і водночас так далеко.

— Ти мене розумієш, Лі'лпіп?

Повсюди навколо нас налякані поні тікали, намагаючись дістатися до виходів. Їм було все одно, що човнів мало. Гуркіт гармат у гавані ставав рідшим.

Каламіті вліпив мені ляпаса. Важко, копитом по обличчю.

Я охнула, від несподіванки схопившись копитом за щоку.

Я чула крики і близькі вибухи.

— Від тебе залежать життя поні, Лі'лпіп, — сказав Каламіті, зосереджуючи мою увагу. — Ти маєш ся зібрати. Біль завтра, допомога сьогодні.

Я повільно кивнула, приходячи до тями, немов плавець, що намагається виплисти на поверхню океану.

Сховавши пляшку до своєї торби, я подивилася на Каламіті.

— Ч-чим я можу допомогти?

Каламіті посміхнувся, і, здавалося, був готовий впасти від полегшення.

*** **

— Вони прилетіли з трьома Хижаками, — казав нам Радар, коли ми підходили до снайперської платформи у короні Поні Дружби. — Гармати збили один з них.

Я подивилася у небо на два темні воєнні кораблі, що висіли над Містом Дружби, і дюжини пегасів, що кружляли навколо статуї. Шеф Лентерн і двоє поні-охоронців стріляли по анклавівським нападникам так швидко, як встигали націлитися, і ховалися за низькими барикадами, коли пегаси стріляли у відповідь. Поряд зі мною Каламіті спритно збирав Грім Спітфайр.

Гармати лівого Хижака спалахнули, посилаючи енергомагічні виплески у статую, крізь її укріплену мідну шкіру і в місто за нею. Другий Хижак байдужо висів неподалік.

— Той другий Хижак припинив стріляти, коли добив останні наші гармати, повідомив мені Радар. — Ми маємо збити цього останнього Хижака! — Похитавши головою, він додав: — Хтів би я знати, нащо я їм так потрібен.

Радар вибачливо подивився на мене.

— Я б сам полетів, але Фрешуотер не дозволяє. Погрожує підстрелити мене, якщо я спробую. — Він подивився вгору. — Я б вже й пішов, але тепер це вже неважливо.

Він мав рацію. Анклав зайшов занадто далеко. Вони не збиралися залишати живих.

Анклавівська пегаска, тягнучи бойовий віз, пірнула до поні, що вибігали зі статуї. Ударом копита вона відкрила люк знизу возу, і з нього почали падати бомби. Безпорадних поні внизу розривало на шматки, їхні тіла розліталися на клапті від вибухів дикої енергії.

Каламіті встав і прицілився. Грім Спітфайр розірвав повітря, постріл пробив бойовий віз. Вибух розірвав небо.

— Добрий постріл, — м'яко похвалив Радар.

Каламіті важко дихав і, здавалося, готовий був заплакати.

— Недостатньо швидко.

— Все це мене не варте, — сказав Радар.

Я проследила його погляд до розірваної землі, закривавленої пошматованими тілами невинних поні. Нищівне горе, що обтяжувало мою душу, розвалювалося, його повільно змінював наростаючий бойовий крик.

Це було неправильно. Це було зло. І я мала це зупинити.

— Гадаю, ти зможеш усе це спинити, якщо зможеш знищити того останнього Хижака, — повторив Радар. — Я б сам це зробив, але... —

Він опустив погляд. — Я вже не в формі. — Знову підвівши погляд, він додав: — І ані слова доктору Фрешуотер, чуєте?!

— Ми це зробимо, — сказала я Радару. І до Каламіті: — У мене є план.

*** **

Я дивилася на палаючі залишки доків. Анклав розбомбив човни. Ніхто не втече з острова на човні.

Фургон доставки *«Абсолютно Всього»* палаючими уламками рознесло по воді разом із промоклими, знищеними причалами.

Я дивилася на Дітзі Ду зі співчуттям і жахом. Але сяюча гулька лише знизала плечима і написала на своїй дошці: *«Це лише фургон»*.

Коли сяюча пегаска злетіла над руйнуванням, мої очі помітили щось багряне з зеленим у воді. Відірване криваве переднє копито поні.

Спогад виринув на поверхню моїх думок.

«Допоможи мені!» — хрипіла Амброзія. Вона помирала всередині своєї броні, притиснута частиною банку терміналів, наполовину занурена у пошесну воду, що лилася до кімнати. Її тіло вже було перекручене і спотворене.

Я не могла дотягнутися до неї. Я ледве встигла намазати засіб Ксеніт на рвану куксу моєї задньої ноги, щоб не стекти кров'ю. Я випила всі цілющі зілля, що мала, але втрата крові залишила мене такою слабкою і запамороченою, що я не могла левітувати нічого важче за кухоль для кави. Моя кров залишила вологий багрян timer струмок, що витікав з-під брили, яка притискала мене до підлоги, і стікав у пошесну воду, роблячи її рожевою у світлі мого ПіпБака.

«Допоможи менііі!» — простогнала вона, її голос був сповнений мукою. — *Благаааю! Вбий менеее!»*

Я хотіла це зробити. Заради любові милосердної Селестії, я хотіла. Але окрім як забити її до смерті кухлем, я нічого не могла зробити.

Голос у моїй голові нагадав мені, що це неправда. Була одна річ, яку я могла зробити.

Я згадала, як фокусувала свою магію, піднімаючи її візор. Її очі вже були не на місці. Лише одне з них, дивне і налите кров'ю, визирало на мене, в ньому була невимовна мука.

Стоячи біля одного з доків, дивлячись на те відірване копито, що гойдалося на воді, я згадала свої думки: *«Можє, не на меч, але на кинджал крові має вистачити»*.

Спогад перервався, залишивши мене у потрясінні. Я намагалася витягти те, що сталося далі, але там, де мав бути спогад, була лише чорнота.

Нашій дружній гульці знадобилося менше хвилини польоту над уламками і ящиками у воді, перш ніж вона повернулася до мене, її очі дивилися в різні боки, на писку була посмішка, а в копитах СтелсБак.

Я скинула з себе хворобливу задумливість і додала СтелсБак до решти екіпіровки, що я знайшла. Я здригнулася. Що ж зі мною сталося, якщо я можу дивитися на відірвану кінцівку бідолашної поні, і мені не хочеться кричати? Еквестрійське пустище отруїло мою душу.

Над нами ворожий Хижак вистрелив у корону Поні Дружби, і одну зі снайперських платформ охопила смертельна магія. Я потягнула Дітзі Ду з собою, ховаючись біля мідної мантиї статуї, коли палаючі шматки плоті полетіли вниз.

Каламіті підлетів до нас, ухиляючись від падаючих уламків, і скинув до моїх ніг два комплекти анклавівської броні, знятої з пегасів, який підстрелили наші снайпери.

— Дві? — спитала я його. — Я не можу таку вдягти, — сухо зазначила я. — Є ріг. Нема крил.

Дітзі Ду тицьнула мене копитом.

— Що? — Мої очі розширилися, коли я в буквальному сенсі склала два і два. — Стій. Дітзі, ти не можеш піти з нами! Ми йдемо у бій!

— Вона прожила двісті років, — нагадав мені Каламіті. — Гадаю, вона здатна про себе подбати, маленька панночка-два-місяці-зі-Стайні.

Дітзі Ду подивилася мені в очі, коли черговий вибух струснув острів. Каламіті підняв Грім Спітфайр, шукаючи бойовий вагон, що вилетів на бомбардування.

— Гаразд, добре. Ти підеш, — погодилася я, засовуючи СтелсБак в свою ПіпНогу, а все, що ми не брали, в тому числі бойове сидло Каламіті, у ящик неподалік. — Одягайся.

Дітзі Ду відсалютувала мені одним копитом і почала вдягатися, повністю ховаючи своє блискуче гульське тіло у чорному, комахоподібному обладунку.

*** **

«“Пірокумулус⁷” викликає “Альтостратус⁸”. Відповідайте негайно.»

Доки Каламіті і Дітзі Ду, замасковані під солдатів Анклаву, підлітали до чорної пащі ангару атакуючого Хижака, моя ПіпНога спіймала новий сигнал — на ньому не грала безупинна анклавівська публічна передача — і розкодував його. Я зрозуміла, що слухаю воєнну частоту, на якій спілкувалися пегасівські бойові кораблі.

«Командир Тандершір⁹ з Хижака “Пірокумулус” викликає командира Айс Брейк¹⁰ з Хижака “Альтостратус”. Чому ви припинили вогонь? — спитав владний голос жеребця, явно намагаючись зв'язатися з другим Хижаком, який не відповідав. — Ви повинні відповісти.»

Каламіті приземлився на нижню льотну палубу Хижака і опустив невидиму мене і мішки, які я несла, на чорну металеву підлогу, окреслену невеличкими пульсуючими вогниками, що вказували напрямки. Він підійшов до дверей ангару і глянув на термінал доступу. Я підійшла до нього, а Дітзі Ду прикривала наш тил, доки він намагався хакнути термінал. Як я і очікувала, термінал мав хмарний інтерфейс. Я могла дати йому пораду, але знову була позбавлена можливості зробити це самотійно.

«Командире Тандершір, це командир Айс Брейк. Ворог беззахисний. Бій виграно. Хижак “Альтостратус” припиняє атаку,

— відповіла кобила гідним, стриманим голосом. — **Крило очікує можливості забрати полонених, щойно “Пірокумулус” припинить вогонь.»**

Дітзі Ду ледве не затанцювала в своєму обладунку. Вона, вочевидь, теж зловила передачу. Непокора другого Хижака сповнювала її серце радістю.

— Майже закінчив, — прокректав Каламіті. Я обернулася до терміналу, продивляючись рядки коду, які він вивів на екран. Десь у цій матриці був пароль.

«Командире Айс Брейк, вам такого наказу не віддавали! Продовжити вогонь.»

«При всій повазі, командире Тандершір, — ні.»

Після двох невдалих спроб ми знайшли вірний пароль. Прагматизм.

Важкі вибухозахисні двері ангару розїхалися. Всередині на високій стелі були такі самі лампи, поряд з якими я росла у Другій Стайні, але розташовані на більшій відстані, що робило ангар темним і холодним. Сіре світло пізнього вечора пропускали всередину великі, важко армовані вікна, що були розташовані вздовж стелі поміж енергомагічних турелей. Я уявляла, що ангар був би яскравим і майже приємним, якщо б ці вікна впускали чисте опівденне сонячне світло над хмарною завісою.

Анклавівські техніки і внутрішні солдати у полегшеній версії анклавівських обладунків заклопотано бігали навкруги. Ряди бойових возів вишикувалися по краях ангару. Червоні пожежні ящики були рівномірно розташовані на стінах. Стійки з бомбами стояли поміж наглядовими вікнами у задній частині. На іншому боці анклавівські офіцери розділяли свою увагу між наглядом за ангаром і моніторингом бойових розмов.

«Та кат забирай, Айс Брейк! Операція “Припікання” триває. Це наказ безпосередньо від Вищої Ради Анклаву, — нагадав своїй колезі командир Хижака, на який ми висадилися. — Ви отримали

наказ. А тепер цільтеся і стріляйте, або вас разом із командою буде звинувачено у заколоті!»

Дітзі Ду і Каламіті пішли синхронно, так, немов вони мали ціль, немов вони були тутешніми. Якщо вони не зроблять нічого підозрілого, їх мають ігнорувати.

А я тим часом галопом побігла до першого бойового воза. Часу на це у мене було лише стільки, скільки дає стандартний СтелсБак, і я, мабуть, половину його витратила на те, щоб піднятися сюди і потрапити всередину.

«“Пірокумулус”, поні Хижака “Альтостратус” із співчуттям повідомляють вам, що ми не будемо вбивати безпомічних наземних поні, що б там не казав наказ.»

Я дісталася до першого воза і копнула важіль, який відкривав люк для бомб. Витягши левітацією дві саморобні бомби з першого мішка, я поклала їх поряд із вантажем воза.

Бомби було зроблено за схемою кришкової міни, яку Дітзі Ду дала мені, здається, цілу вічність тому. Але замість петард та кришечок, у цих коробках для їжі були вибухові боєприпаси, що використовувалися у нині знищених малокаліберних гарматах. Мер Блек Сіз пожертвувала боєприпаси. Дітзі Ду допомогла мені зібрати бомби. У великій кількості.

«Пффт. Шо? — Командир Тандершпір поперхнувся, не вірячи своїм вухам, а я вже рухалася до наступного воза. — Клянуся нашими великими лідерами, це ж заколот, Айс Брейк! Подумай, що ти робиш. Твою команду стратять за зраду.»

Відповіді від командира Айс Брейк або від іншого Хижака не було. Я заклала ще дві бомби і перейшла до третього воза.

Тіні ворухнулися по всьому ангару. Я подивилася вгору і побачила крізь стельове вікно, як величезні енергомагічні гармати, встановлені на верхній палубі Хижака, обернулися наліво; я чула, як гармати, встановлені знизу, досі стріляють по Місту Дружби.

«Хижак “Альтостратус”, це Хижак “Пірокумулус”! — гаркнув командир. — Ви наведете свої гармати на цілі і продовжите вогонь, або ми вистрелимо по вас!»

Закінчивши із третім возом, я рвонула до першої стійки з бомбами, встановлюючи свої бомби якомога швидше. Я кинула погляд на Каламіті та Дітзі Ду. Їх зупинив анклавівський офіцер, який вимагав щось від нашої німої гульки.

— Вона не може говорити, — швидко відволік його Каламіті. — Бойове поранення у горло. — Поряд із ним Дітзі Ду кивнула, охоче підтверджуючи слова Каламіті. — Слухайте, я її командир, так що якщо треба щось у неї спитати, питайте мене.

Офіцер Анклаву, молодий сірий жеребець із чорною гривною та кьютімаркою у вигляді пера переводив погляд між двома моїми замаскованими друзями, наполягаючи:

— У нас на «Пірокумулусі» немає солдатів з такою травмою. — Він підозріло вперся поглядом у Каламіті. — І я не впізнаю цей акцент. Звідки ви, кажете?

Усі поні в ангарі завмерли, піднявши погляди вгору, коли «Пірокумулус» відкрив вогонь по другому Хижаку.

Я квапно заклала свої саморобні вибухові пристрої у другу та третю стійки з бомбами. Я наближалася до місця, де офіцер допитував моїх друзів.

Каламіті роздратовано змахнув крилами.

— Слухайте... — пробурчав він. — Ми з «Альтостратуса». Його команда ся відмовила виконувати накази. Ми вилетіли звідти, доки ще могли...

— Що ж, це схвально, — сказав їм жеребець, відводячи погляд від вікон нагорі. — Але, зважаючи на обставини, боюся, мені доведеться відправити вас на гауптвахту, доки бій не закінчиться. — Молодий офіцер розвернувся на місці, шукаючи найближчих солдатів. — Вашу лояльність визначить трибунал, щойно ми знову вийдемо за хмари.

— От халепа, — просичав Каламіті. Він відступив на крок і вдарив офіцера жалом свого броньованого хвоста. Дітзі Ду відскочила, мова її тіла виказувала шок.

— Час тікати! — крикнув Каламіті, коли промені кольорового світла пронизали ангар; солдати та захисні турелі відреагували швидко. Я витягла сигнальний детонатор, левітуючи його біля себе, кинула мішок з вибухівкою біля останньої стійки з бомбами і побігла.

Спалахи магічної енергії вдарили у Дітзі Ду і Каламіті, роздираючи їхні захисні енергомагічні обладунки. Один з пострілів дезінтегрував бронепластину на обладунку Дітзі, і хворобливе жовто-зелене світло її радіоактивного гульського тіла полилося з дірки у чорній броні.

Я викинула СтелсБак зі своєї ПіпНоги, даючи турелям і солдатам ще одну мішень.

Грім ззовні прогуркотів по ангару, коли одна з гармат «Пірокумулуса» влучила у щось важливе на «Альтостратусі».

Каламіті і Дітзі Ду рвонули геть з ангару, кілька пегасів полетіли за ними.

Я відчула, як перший палючий постріл відскочив від мого кантерлотського поліцейського обладунку, опаливши його, коли я дісталася до посадкового майданчика. Я огорнулася магією, роблячи себе невагомою, і стрибнула.

Під нами перекошений силует «Альтостратуса» струменів димом, грозова хмара з його лівого боку розвіялася, у фюзеляжі світилися зяючі діри, він повільно падав. Одна з нижніх гармат «Пірокумулуса» розвернулася і вистрілила по зруйнованому бойовому кораблю, коли той вривався у Міст Дружби, катастрофічно розвалюючись на частини.

Я увімкнула детонатор. За мною з ангару «Пірокумулуса» вирвалися світло і жар, драконячий рев нарастає із каскадами вибухів. Удар вогню штовхнув мене, я полетіла, закрутившись; моя магія сколапсувала, коли стійки з бомбами вибухнули, немов вулканічний

армагеддон, магічний вогонь розірвав бойовий корабель Анклаву навпіл.

Цього разу мене зловила Дітзі Ду. Її анклавівський обладунок був продірявлений, шолому не було. Сяючий іхор точився з численних болючих ран. Але вона широко посміхалася, і, дивлячись одним оком на мене, вона переможно радісно пискнула.

Моє серце злетіло від її радості. Але потім знову впало, коли я подивилася на палаючу Поні Дружби, на дим від спаленого міста і вбитих поні, що йшов з сяючих ран, прорізаних руйнівною магічною енергією.

*** **

Ми майже дісталися до Фетлока, коли Анклав спіймав нас.

Була глуха ніч. Грозові хмари злобно бурчали, досі погрожуючи жахливою бурею.

Ми втекли з Острова Дружби, підхопивши магією ящик з усім нашим майном, і відтягли за собою якомога більше залишків анклавівських солдатів. Більшість з них припинили бій, коли всі їхні бойові кораблі попадали, але кілька були рішучо налаштовані продовжувати «чистку», і зараз билися з залишками охорони.

Завдяки нашій допомозі трохи більше чверті населення Міста Дружби вижило. Радара і Лентерн серед живих не було. Обоє загинули, коли «Пірокумулус» знищив їхню снайперську платформу. Каламіті став замкнутим та лаконічним після цієї звістки.

Ті, хто вижив, досі були в полоні острова. «Пірокумулус» знищив доки та човни. Падіння «Альтостратуса» розвалило секцію мосту. Ми збиралися попросити Рейнджерів Еплджек про допомогу, щойно повернемося до Стайні 29. Я була певна, що біда майже двох сотень поні витягне Вельвет Ремеді з її шкарлупи.

Але Дітзі Ду була поранена. Сильніше, ніж вона показувала. І коли ми підлітали до Мейнжеттену, вона почала видихатися. Тому ми приземлилися в руїнах будівлі, яка, зважаючи на дизайн з тарілками та іншими столовими приборами, колись була їдальнею (або, якщо

зважати на візерунок з підків, що йшов по верхній частині єдиної вцілілої стіни, можливо, взуттєвою крамницею).

Коли руїни виявилися порожніми, Каламіті дістав Грім Спітфайр і полетів до розвалин житлового будинку поряд із нами, шукаючи їжу, Антирадін і будь-що, що ще вдасться знайти. Я залишилася сидіти на краю руїн, дивлячись через вулицю. Дітзі Ду зняла зруйнований анклавівський обладунок і зараз грайливо плескалася у сяючій калюжі радіоактивних відходів, що пролилися з кузова фургону із логотипом ММН.

Я не могла не посміхнутися з її витівок, коли сяюча гулька качалася у відходах, лікуючи радіацією свої рани. Це не йшло га користь її світінню, але тепер, коли лікарі Міста Дружби навчили її, як швидко позбавлятися від радіації, Дітзі Ду хвилювалася значно менше.

Помітивши мій погляд, вона обтрусилася, розбризкуючи сяючу рідину навсібіч, потім пішла до мене, заплющивши очі і зосередившись. Її тіло спалахнуло радіацією, і від сплеску вона впала долілиць на розбитий асфальт вулиці. Вона підвелася, її очі розійшлися у різні боки, потім хіхікнула з власної незграбності.

Дійшовши до мене, вона поклала свою дощечку і написала: «В *”Абсолютно Всьому”* немає човнів. Треба виправити.»

— Не хвилюйся, — запевнила я її. — Ми перевеземо тих поні у безпечне місце.

Дітзі Ду радісно кивнула, підкинула свою дощечку, опустила голову і спритно спіймала її на шию, так що вона знову повисла у неї на грудях.

— **Не рухайтесь,** — прорізав темряву посилений обладунком голос. Я одразу ж вилаяла себе і увімкнула Іскру Пильності. — **Ви оточені.**

По всьому компасу були червоні цятки.

Я подивилася на ящик, в якому досі була більшість моєї зброї. Я забрала Літл Макінтош, але зебр'ячий автомат та снайперська гвинтівка

досі були всередині. Я швидко підрахувала в умі, скільки бронебійних набоїв у мене залишилося для моєї улюбленої зброї, скільки часу знадобиться на перезарядку, і які шанси на те, що вони вб'ють мою вже не захищену обладунком супутницю, перш ніж я перестріляю їх.

Важко зітхнувши, я відповіла:

— Ми здаємося.

*** **

Дітзі Ду тицьнула копитом блакитне поле нашої енергомагічної камери, і зойкнула (для звуку «ой!» язик їй був не потрібен). Я дивилася крізь поле на анклавівських солдатів, що ходили зовні. Пегастехнік сидів поряд із терміналом, який контролював енергокамери — їх було кілька, але лише наша була зайнята. Я похмуро зауважила, що термінал мав хмарний інтерфейс. Поряд із ним був анклавівський ящик, в якому був полонений Літл Макінтош.

Мій ПіпБак рівномірно клацав. Замкнена із Дітзі Ду, я купалася в радіації. Я похмуро помітила, що подряпини і синці, що я отримала у Місті Дружби, зникають, і що мій шлунок починає неприємно крутити, погрожуючи позбавити мене мого дорогоцінного обіду.

Тиць. «Ой!» Тиць. «Ой!»

— Це не ті поні, що атакували Місто Дружби, — пошепки зауважила я, дивлячись, як анклавівський офіцер кинула порожню пляшку з-під Світанкової Сарсапарелі у смітник, що починав переповнюватися. Я помітила антенні ґрати Анклаву, коли нас вели до камери.

— Вони вже давно стали тут табором. — Я подивилася на Дітзі Ду.
— Є якісь думки щодо того, що вони задумали?

Дітзі Ду подивилася на мене і помотала головою, останні пасма її гриви мотнулися з боку в бік. Потім вона знову обернулася до блакитної тріскучої стіни перед собою. Тиць. «Ой!»

Гірчичнохутрий пегас у легкому бойовому обладунку Анклаву (такому самому, помітила я, який я вперше побачила, коли Рейнбоу

Деш демонструвала його своїм подругам) припинив своє патрулювання, щоб підняти візор і витріщитися на Дітзі Ду.

— Може, припиниш це? — прогарчав він. — У мене від тебе вже голова болить.

Тиць. «Ой!»

— Гей, — гаркнув він до мене. — Можеш зробити так, жеби твоє маленьке чудовисько це припинило?

— Нєа, — відповіла я, помітивши рух куточком ока. Визирнувши назовні, я побачила Каламіті, що підбирався по високій гряді уламків. Наша підмога прибула.

Я відсунулася, опустила голову, намагаючись виглядати безнадійно і жалюгідно, і сховала обличчя у копитах, щоб можна було непомітно спостерігати за Каламіті, не викликаючи підозри у поні, що стежили за нами.

Каламіті взяв Грім Спітфайр напоготів, подивився у приціл на пегасів навколо нас. Я чекала, мої нерви тремтіли від нетерпіння.

Каламіті дивився на інших пегасів. І не стріляв.

— Каламіті? — прошепотіла я до себе.

Каламіті повільно відійшов, опустив Грім Спітфайр і зник.

Дітзі Ду опустила свою дощечку поряд зі мною: «Він не збирається нас рятувати?»

«Каламіті? — подумала я, відчуваючи тривогу і легкий біль. — *Що ти робиш?*»

*** **

Двоє пегасів у страшній оніксовій броні конвоювали Каламіті у табір, не зводячи з нього кінці своїх зловісних гострих хвостів. Іржавохутрий дешит ішов перед ними, високо тримаючи крила.

От паскудство, Каламіті!

— **Заходь**, — наказала одна з пегасів, коли технік опустив поле однієї з енергомагічних камер. Вона штовхнула Каламіті на платформу.

Він розвернувся, пильно дивлячись на неї, коли між ними піднімалося блакитне поле.

Я підійшла до нього настільки, наскільки дозволяли наші камери. Під нашим щитом ставало неприємно тепло.

— Каламіті, — просичала я. — Що?..

Каламіті лише сумно подивився на мене.

— Вибач, Лі'лпіп. Я... я просто не зміг.

— Навіть після того, що вони щойно зробили? Ти серйозно?

Каламіті незручно ворухнувся і кивнув, нічого не пояснюючи. Але пояснення вже було близько.

— Ну-ну, погляньте, хто в нас тут! — Це був той жеребець, що гарчав на Дітзі Ду. Він наближався із виглядом жереб'яти, яке щойно отримало свою кьютімарку. — Та це ж мій маленький броні!

Його маленький хто?

— Привіт, Прайде¹¹, — кисло сказав Каламіті. — Бачу, тепер до Анклаву взагалі абикого приймають.

— Гей, — просичав гірчичнохутрий поні. — Не я ж тут зрадник.

— Ні, — підколов Каламіті. — Тебе просто відрахували. Тричі, до того ж.

— Ти його знаєш? — спитала я.

Прайд обернувся до мене з широкою посмішкою.

— О, так ви друзі? — Він перевів погляд з Каламіті на нас і відступив з удаваним подивом. — Ти ба. Малюк Каламіті зміг знайти друзів. — Він закотив очі і додав: — Карликову кобилу і чудовисько.

Прайд криво всміхнувся до нас.

— Вам дійсно варто краще обирати друзів, — уїдливо мовив анклавівський жеребець. — Каламіті це просто летюча катастрофа.

Прихилившись ближче до мене, саме за межею поля, Прайд заржав, немов збирався розповісти мені таємницю. Я встала, сердито

дивлячись на нього крізь енергетичний бар'єр.

— Знаєш, чому батько назвав його Каламіті? — спитав жеребець занадто голосно.

Батько? Прайд був братом Каламіті? Не дивно, що він не вистрелив!

Я раптово згадала першу нашу суперечку з Вельвет Ремеді з приводу їдіння м'яса.

«Та ну, ми і м'ясо можемо їсти. Просто не дуже любимо. Не дуже корисно для нашої дієти, — запевняв Каламіті. — Мої брати часто влаштовували мені змагання з поїдання хот-догів. Зазвичай це полягало в тому, же вони просто заштовхували цю гидоту мені в горлянку.»

Брат Каламіті зловісно вишкірився.

— Бо він вбив нашу матір при народженні.

Я впала на круп, жорстокість заяви Прайда вибила з мене дух. Маленька поні в моїй голові плакала від болю, який ці злі слова мали спричиняти моєму другу.

Але на обличчі Каламіті була лише нудьга.

— Знову це? — протягнув він, явно не вражений. — Ти не видів мене шість років, і за цей час не придумав ніц нового? — Помаранчевогровий пегас трухнув головою. — Пустобоким жереб'ям я б після цих слів ридав кілька годин. Але, якщо ти не помітив, я вже давно не лошатко.

Прайд глумливо посміхнувся.

— Та ну? Дивно. Шось я не виджу у тебе кьютімарки, маленький братику.

Каламіті закотив очі.

— І ти знаєш, чому, — виплюнув він.

Гірчичнохутрий анклавівець зареготав, тупаючи копитом по землі.

— Авжеж знаю! — Він пильно подивився на свого молодшого брата у камері. — І я маю тобі подякувати. Завдяки тому, що я випалив твою кьютімарку, мене взяли до Анклаву.

Я захиталася. *Рідний брат* Каламіті випалив його кьютімарку?!

— Хоча, з іншого боку, тобі варто подякувати мені, — Саркастично зауважив Прайд. — Кому взагалі потрібне зображення молотка на боці?

Він знову обернувся до Каламіті.

— О, як, мабуть, боляче знати, же ти покинув свій народ, став брудним зрадником, коли тобі лише треба було почекати кілька років.

— Я завжди був і досі вірний поні Еквестрії, — відповів Каламіті з лютим поглядом. — Я не винний у тому, же Анклав вірний лише собі. Якщо б вони дійсно були тим, що вони з себе корчать, вони були б тут, унизу, зі мною.

— Досі верзеш це лайно, малий? — підколов Прайд. — Ну, якщо ти не помітив, ми вже тут.

— Тож, Прайде, — втомлено спитав Каламіті, — навіщо все це насправді? Бо летіти на допомогу зовсім не в дусі Великого Анклаву Пегасів. Я не бачив жодного цивільного. Це суто військова операція.

Прайд заржав.

— Ти шо, радіо не слухав? Тут якийсь покидьок на ім'я Ред Ай поліз туди, куди не повинен був лізти.

— Ти про Проект Од... — Каламіті швидко виправився: — Проект Самодостатніх Пегасів?

— Ага. Він зробив шось, що сполошило вищі чини, і вони почали ся розбирати з усім тим лайном, що він наробив з однією з наших веж. Не барзо він розумний, той Ред Ай. Залишив купу зачіпок стосовно того, куди він сунув свої копита.

Я нахмурилася. Необережність не була властива Ред Аю. З іншого боку, якщо Анклав зміг перебити сигнал Ді-джея ПонЗ з ММНАРС,

вони, цілком імовірно, могли добратися і до речей, які Ред Ай обґрунтовано вважав захищеними.

Або Ред Ай влаштував їм якусь підставу. З того, що я побачила у Місті Дружби, Анклав сіяв зерна власного знищення, просто перебуваючи тут.

І це ще не враховуючи те, що ми з друзями збиралися зробити з ними.

— І до чого ж тут знищення королівського міста? — спитав Каламіті. — Хіба ви не могли просто прилетіти і вбити його? Що таке операція «Припікання»?

Прайд напружився.

— Де ти це почув?

— У мене свої джерела, — таємничо сказав Каламіті, притискаючи копито до грудей.

Прайд сердито дивився на мого друга довгий час, потім нарешті сказав:

— Анклаву не буде користі, якщо просто вбити того покидька. Навіть якщо ми його знищимо, хтось інший може посісти його місце і спробувати закінчити те, що він почав.

То що ж, їм доведеться знищити Ред Ая і Стерн?

— Жеби захистити Анклав і расу пегасів, ми повинні знищити Ред Ая, тих, кому він міг розповісти, і всіх, хто знає про Проект Самодостатніх Пегасів, — твердо заявив Прайд. — І позбавити ся від останніх наземних відділень клятого Міністерства Крутості, жеби ніхто більше не натрапив на те, що знайшов Ред Ай.

Богині. Ось чому їм був потрібний Радар. Він був у МК. За нами війська Анклаву мали полювати з тієї ж причини.

Коліщатка в моїй голові закрутилися. Хоумідж теж була мішенню. Хто ще? Маленька поні в моїй голові почала складати докупити картину, яка наповнила мене жахом. Анклав намагався стерти Місто Дружби з

мапи. *«Так хоч ніяких хвостів не залишиться»*, — казав голос, який, я тепер розуміла, належав командирі Тандершіру. Він не просто хотів убити Радара; той міг розповісти іншим з наукової команди. А вони могли розповісти своїм друзям або родинам. Для Тандершіра все місто було «інфіковане», і вони всі мали загинути.

Яким має бути віддалення, щоб Анклав не вважав поні загрозою? Наскільки далеко вони збираються зайти?

— Ти г'вориш про масове вбивство, — видихнув Каламіті. — Не може бути, жеби Анклав вважав себе спасителями Еквестрії після такого! — Його очі звузилися, погляд був гострішим за кинджал. — Хоча вони взагалі ся не збирають єднати з Еквестрією, так?

Прайд співчутливо глянув на Каламіті.

— Тож який план? — Каламіті тупнув. — Цивільні увидять, же шось не так. Анклав ся збирає зобразити це, як велику розвідувальну місію? «О, ми вважали, же нам настав час спустити ся, але після довгого дослідження ми вирішили, же це просто неможливо. Краще нам почекати ще двісті років»?

— Шось таке, — зневажливо сказав Прайд.

*** **

Ми сиділи в наших магічних камерах у тиші, коли світанок почав розцвічувати обрій. Я дуже стомилася, але нікому з нас не хотілося спати. Каламіті знову вибачився, навіть кілька разів, доки я ледве не крикнула на нього, що все гаразд.

Останні дві години я провела у роздумах, як я можу левітувати зброю, яку зможу дістати, і використати її, щоб знищити всіх у таборі. Я вважала, що саме зараз, коли більшість з них спали, я маю гарні шанси це зробити.

Але тоді ми застрягнемо у камерах.

Я витерла піт з лоба, мене трохи трусило. Моя ІП попереджала, що вплив радіації на мене досяг критичного рівня. Я повинна щось

спробувати, але це має бути щось таке, що спрацює. Я тут не протягну стільки, щоб отримати другий шанс.

Дітзі Ду згорнулася у дальньому кутку, намагаючись триматися якнайдалі від мене. Але у такому невеличкому просторі це дійсно нічого не змінювало.

Каламіті лежав у своїй камері з похмурим виглядом.

— Я впевнена, що Прайд помиляється, — сказала я своєму другу крізь щит між нами. — Тобто, стосовно твого батька. Він не став би тебе називати на честь смерті твоєї матері.

Каламіті криво мені посміхнувся.

— Я так ніколи ся й не наважив спитати. Але, наскільки я знаю мого батька, він міг так вчинити.

Луно милосердна. Це було... жахливо.

— Я... вибач, Каламіті, але я зараз ненавиджу твого батька.

Каламіті посміхнувся і сів.

— Та нічого, Лі'лпіп. Він був би радий це чути. — Я скривилася. — Всі ненавидять мого батька. Це його робота. Найбільш ненависний покидьок у всьому Анклаві.

— Твій батько теж в Анклаві? — видихнула я, мій розум раптово уявив батька Каламіті членом Вищої Ради Анклаву. Можливо, навіть тим жеребцем, який стояв за операцією «Припікання». Богині... не змушуйте Каламіті проходити через таке. Це несправедливо!

— Ага, — сказав Каламіті із похмурою посмішкою на обличчі. — Він сержант-інструктор у Нейварро.

Він встав, розправив крила, і, понизивши голос, глузливо сказав:

— МОЛОТОК? Твоя кьютімарка це йобаний МОЛОТОК? Хай КРАЩЕ це МОЛОТОК крушить твоїх ворогів, хлопче! Або ти будеш НАЙГІРШОЮ ПАРОДІЄЮ на СИНА, яку я БАЧИВ!

Вау.

Каламіті знову сів, і, попри все, трохи всміхнувся.

— Ага. Такий у мене тато. — Він трухнув гривною, дивлячись на мене. — Нічого дивного, же всі четверо його жеребців опинилися в Анклаві.

Раптово моя мати здалася мені благословенням.

— Тож... — сказала я, намагаючись зав'язати розмову і одночасно шукаючи рішення нашої проблеми. — Твоєю кьютімаркою був молоток?

Каламіті підвів погляд.

— Ага. І викрутка.

— Твоєю кьютімаркою були інструменти? — Цього я не очікувала. Я уявляла, що у мого друга на боці буде приціл. Або мішень. Хоча мати таке у себе на боці було не кращою ідеєю на Еквестрійському пустищі.

Тим не менш, це був Каламіті. Поні, який із задоволенням полагодив *Небесного Бандита* і дозволив йому знову літати. Який приладнав до нього броню і кріплення для поні. Який лагодив усе, від зброї до суконь. Я сприймала його, як стрільця; але, якщо так подумати, я зрозуміла, що всю зброю, яку він використовував, окрім Грому Спітфайр, він модифікував або зібрав сам. Він навіть переробив свій анклавівський обладунок, щоб з нього можна було стріляти без шолому.

Дітзі Ду підійшла до нас і притулила свою дощечку до щита, від чого він затріскотів.

Каламіті подивився і прочитав:

— Історія? — Він у замішання подивився на мене.

Схиливши голову і подивившись на Дітзі Ду, я здогадалася:

— Гадаю, вона бажає почути історію твоєї кьютімарки. — Посміхнувшись, я додала: — І я, гадаю, теж.

— Кьютімарки неістотні, — похмуро сказав нам Каламіті.

— Ну давай, — заохочувала я, цокаючи копитами по підлозі камери. — Історію! Історію! — Дітзі Ду приєдналася до мене.

Каламіті закотив очі і роздратовано подивився на мене.

— Гаразд. Але ви теж свої розповісте. — Він нахилив свого капелюха і замислився.

*** **

— Коли я був малим жереб'ям, — почав Каламіті, — я хотів лише аби батько пишався мною. Що було практично неможливо, навіть для моїх старших братів. Я ніколи на став би таким великим або сильним, як вони, тому я ся тренував у стрільбі. Першого року, коли я спробував прийняти участь у Змаганнях Юних Стрільців, я посів третє місце. Батько був дуже розчарований.

Я скривилася.

— Я ся намагав пояснити йому, же я зробив усе, шо міг, але він сказав мені, же все, шо я міг, це бути жалюгідним. Я сказав, же я у цьому не винний. Же стара гвинтівка, яку він мені дав, була неправильно врівноважена і з неї було важко поцілити. Він сказав, же я мав її краще полагодити.

Каламіті трухнув головою і копнув підлогу камери.

— Тож саме це я і зробив. Я весь рік ся длубав з тією гвинтівкою. Полагодив приціл, зробив мундштук під себе, додав вагу до кольби, жеби баланс був краще. Наступного року я був першим.

Каламіті подивився на мене зі сльозами на очах.

— Ц-це був найперший раз, коли батько ся посміхнув до мене. Перший р-раз, коли він сказав, же я добре ся впорав.

Він подивився у ранкове небо. Сходяче сонце фарбувало хмари у величні помаранчеві, рожеві та золоті кольори.

— Коли я прийшов домів і зняв костюм для змагань, вони були там. Молоток та викрутка. Це був найкращий день мого життя.

Він опустил погляд, підняв копито і скуйовдив собі гриву.

— Доки я не зустрів Вельвет, звичайно.

*** **

— Я останньою серед моїх однолітків отримала кьютімарку, — сказала я їм. — Всі інші жереб'ята та кобилки з мого класу отримали свої кьютімарки на цілих два роки раніше, і Наглядачка хотіла приставити мене до роботи.

Я пояснила:

— Зазвичай у Другій Стайні нам призначали роботу на все життя на основі наших кьютімарок. Без неї Наглядачка не могла мене призначити. Тому вона витягла якусь древню постанову, створену першою Наглядачкою Другої Стайні, яка дозволяла їй призначати мене помічником на різні професії, доки щось не змусить мою кьютімарку з'явитися. Здебільшого вона намагалася підкинути мені різні адміністративні та технічні учнівські місця, оскільки саме на такі посади зазвичай призначали єдинорогів.

Я опустила погляд на ПіпБак, що огидно злився з плоттю моєї ноги.

— Ми мали отримувати наші ПіпБаки після появи кьютімарок та отримання роботи.

Прикусивши нижню губу, я почала згадувати.

— Одного дня, коли я вчилася на ПіпБак-техніка, стурбована пара прийшла до майстерні з ПіпБаків. Їхній син зник. Він втік під час своєї кьютімаркової вечірки. Він якимось чином примудрився заблукати, і вони не могли його знайти.

Каламіті дивився на мене трохи спантеличено. Він пам'ятав, якими малими і замкненими були Стайні порівняно з зовнішнім світом.

— Одна з найбільш недооцінених функцій ПіпБака це те, що він здатен відстежувати об'єкти з міткою. В основному, це використовується для автомапи. У мій ПіпБак було забито силу-силенну міток різних місць. Я досі дивуюся, коли отримую повідомлення «ви тут» на моїй Іскрі Пильності. — Я трошки

посміхнулася, згадавши, як я була вражена тим, що мій ПіпБак знаю назву ферми «Солодке Яблуко». — Кожний ПіпБак має мітку, яка дозволяє будь-якому поні, що знає її код та має інший ПіпБак, знайти його.

Мій наставник... спав. У цьому не було нічого незвичайного для нього. Тому я хакнула його термінал і звантажила код мітки нового ПіпБака жереб'яти на той ПіпБак, з яким працювала. Я взяла інструменти, які дозволяли мені відмикати його, начепила ПіпБак і вперше увімкнула Іскру Пильності. Знайшовши на компасі ІП мітку жереб'яти, я йшла по Стайні, доки не знайшла його.

Жереб'я примудрилося замкнутися у коморі біля яблучного саду. Пройшло кілька годин, а поряд не було нікого, хто міг би почути його стук і крики. Я не хотіла спричинити жереб'яті неприємності, тому замість того, щоб привести когось із садівників, я зламала замок і випустила його сама.

Я слабо посміхнулася.

— Він, звичайно, розтриндів усім, як я його «врятувала», тому я втрапила в халепу через те, що забрала ПіпБак і зламала замок. Але принаймні моє хакерство мій наставник прикрив. А наглядачка не збиралася продовжувати цю справу, побачивши, що моя кьютімарка казала, що я буду з ним надовго.

Злегка усміхнувшись від спогаду, я завершила:

— Тоді я вперше відчула, що зробила щось корисне. Щось дійсно... добре.

*** **

Не думаю, що хтось із нас вважав, що Дітзі Ду теж розповість свою історію — та ми навіть не знали, яка у гульки була кьютімарка — тому ми з Каламіті здивувалися, коли сяючи пегаска кинула дощечку біля моїх копит і тицьнула мене, щоб я її прочитала. А потім тицьнула сильніше, нагадавши читати вголос, щоб Каламіті теж міг почути.

Знадобилося багато пауз, щоб Дітзі Ду могла витерти дощечку і написати ще кілька слів, перш ніж розповіла свою просту історію:

«Дядько мав компанію з перевезень.

Дядько дозволяв мені допомагати. Він не давав мені багато переносити. Казав, що я незграбна. Але він дозволяв мені їздити з ним і називав мене своїм маленьким талісманом.

Мені це подобалося. Було весело допомагати поні в'їжджати в новий дім. Мені подобалося бачити їх веселими. Особливо родини.

Супер-особливо, коли вони мали кобилок або жереб'ят мого віку.

Одного разу була родина, якій було сумно переїжджати. У них була маленька кобилка і жереб'я-немовля, але вони боялися мене, бо в мене не такі очі. Тому я корчила забавні міни і розсмішила їх. Тоді вони були раді.

Потім я відвела їх туди, де дядько зберігав пакувальні запаси, і показала їм найвеселішу річ у всьому світі: пузирчасту плівку.

Їм сподобалося лопати пузирики, особливо маленькому Покі¹². Ми веселилися цілий день.

Дядько казав, що саме тоді я отримала свою кьютімарку. Але мені було так весело, що я не помітила.»

*** **

Я майже придумала план, коли Прайд прокрався повз наші камери до терміналу. Тицьнувши у нього копитом, він опустив стіни магічної енергії.

Каламіті підскочив і зістрибнув з платформи камери.

— Якого сіна?

— Просто йдіть, — просичав Прайд.

Я пошепотіла до Каламіті, вказуючи на анклавівський ящик, в якому було замкнено Літл Макінтош.

— Відкрий його, — сказав Каламіті, вказуючи копитом, — і ми підемо.

Прайд роздратовано заскреготав зубами і зайнявся ящиком.

— Тож... — сказав Каламіті, коли ящик із сичанням відкрився. Я левітувала Літл Макінтош та ще кілька речей, які вони забрали у Дітзі та мене. — ... ми втекли?

— Шось таке. Я не знаю. Але вам варто валити. — Прайд нервово озирнувся навколо. — Слухайте, щойно прийшло повідомлення. Операцію «Припікання» було поширено на всіх дешитів. Тож ще раз побачу — пристрелю. Зрозумів?

Каламіті кивнув.

— Отакої, мені раптово неприродно ся захтіло тебе обійняти, старший броні.

Дітзі Ду підійшла, тримаючи у зубах свою дошку, на якій було написано два слова: «Нова Еплуза?»

Прайд скося на нас подивився.

— Улюблене торгове місто Ред Ая? Те, що дало йому бомбу, яка вибухнула, вбивши члена Вищої Ради? Анклав відправив туди цілий полк на світанку.

Дітзі Ду відсахнулася, почувши новини, дощечка випала у неї з рота.

— Чудовисько, — похмуро сказав Прайд. — Буду здивований, якщо там зараз хоч кратер ся лишив.

Очі Дітзі Ду розширилися, зіниці стиснулися і були скеровані просто вперед, ніби бачили щось далі Прайда, придушений писк пролунав з її горла. Їй не треба було казати, бо я і так здогадалася, що в її думках було тільки одне: Сільвер Бель!

Я почула голос маленької лавандової кобилки, що два дні назад кричав «мамо!»

Дітзі різко злетіла у напрямку Нової Еплузи. Каламіті підхопив мене і полетів за нею, відхилившись рівно настільки, щоб я могла підхопити телекінезом Грім Спітфайр з руїн, в яких він її кинув.

*** **

Чотири Хижаки зависли над Новою Еплузою, загони пегасів у чорній броні літали між ними. Місто досі стояло, але ми бачили, як анклавівські солдати спускаються, щоб підбити тих, хто намагався втекти за стіни.

Дітзі Ду зупинилася і зависла в повітрі, її обличчя було стривоженим.

Каламіті наївжився, його очі звузилися від гніву, коли якийсь пегас пірнув до тікаючої кобили і вистрелив чергою вогнів, що перетворили тікаючу поні на сяючий синій попіл.

— Пся крев, Лі'лпіп! Ми маємо це зупинити! — Він був на межі зриву. Я чула це в його голосі.

Перш ніж ми встигли відреагувати, Дітзі Ду знову рвонула вперед, прямо в серце анклавівських сил. Пегаси розлетілася, коли сяюча гулька промчала повз них. Вони почали її переслідувати, але швидко припинили стріляти, коли їхні перші постріли схибили і вдарили в один з Хижаків.

Каламіті опустил мене і рвонув за нею, але я спинила його, схопивши зубами за хвіст.

— Боу! Це самогубство! — Я знала, що ми можемо втратити Дітзі Ду, і, можливо, Ксеніт та Сільвер Бель. І, трясця мені в печінку, я не збиралася втратити ще й Каламіті. — Нам потрібен план!

Дітзі Ду зупинилася в центрі сил Анклаву. Вони оточили її, але не могли стріляти через ризик підстрелити своїх. Кілька броньованих пегасів підлітали ближче, зігнувши хвости, готові нанести удар, щойно підлетять на потрібну відстань.

ПФВУШ!

Спалах світла та радіації від сяючої пегаски відкинув пегасів, що наближалися до неї, а Дітзі злетіла майже вертикально у повітря, щосили махаючи практично позбавленими пір'я крилами.

Пегаси Анклаву погналися за нею. Вони знову почали стріляти, але Дітзі Ду раз за разом вибухала радіацією, щоразу засліплюючи своїх переслідувачів і підштовхуючи себе вгору.

Два Хижаки крутили своїми верхніми гарматами, випалюючи повітря магічною смертю. Але величезна зброя була занадто неточною, щоб влучити у швидко злітаючу ціль. Після півдюжини невдалих пострілів вони залишили тікаючу гულку солдатам у чорні броні, які гналися за нею.

Сяйво Дітзі Ду освітило ділянку темних грозових хмар, коли вона влетіла в них. Потім сяйво згасло, і вона зникла.

Поні, що летіли за нею, зупинилися, зависнувши у повітрі. Кілька почали повертатися.

В душі я знала, що вона будь-якої миті вирине над хмарами і побачить справжнє сонячне світло вперше, мабуть, за двісті років. Маленька поні в моїй голові пролила сльозу.

Потім реальність різко повернулася. Дітзі Ду відволікла Анклав. Вона дала нам час. А ми його упустили!

— Гаразд. — швидко сказала я Каламіті, вставляючи МГ СтеслБак у свою потворну ПіпНогу. — План такий...

— Нічого собі, — сказав Каламіті, дивлячись угору.

Я обернулася, прослідила його погляд і помітила зелено-золоту пляму, що опускалася з хмар. Я знала, що це було, але все одно підняла бінокль, щоб упевнитися. Перші краплі обіцяної грози почали падати.

Дітзі Ду знову пробила хмарну завісу і пролетіла повз верхніх пегасів Анклаву раніше, ніж вони встигли відреагувати.

Ті, що почали спускатися, обернулися і зірвалися за нею.

ПФВУШ! Імпульс радіоактивного світла розкидав пегасів у чорній броні від гুলки, що пролетіла повз них, немов ракета.

Тепер інші пегаси реагували, починаючи гнатися за нею, стріляючи променями різнокольорового світла. Більшість схибили. Я охнула, коли деякі влучили.

ПФВУШ! Дітзі Ду смикнулася вперед, рухаючись ще швидше. Вона цілилася прямо у центр простору між Хижаками Анклаву.

Хижаки вже були на позиціях. Їхні нижні гармати цілилися в Нову Еплузу під ними, готуючись стерти місто з лиця Еквестрії.

Я забула свій план так само швидко, як придумала. Я могла лише дивитися.

ПФВУШ!

Тепер Дітзі була недосяжною для своїх переслідувачів. Але, здається, не для їхньої зброї. Один з анклавівців випустив дві ракети в гульку, що пролетіла повз нього, немов розмита сяюча пляма. Ракети розвернулися, магічно націлюючись на неї. Вони полетіли за нею, кружляючи одна навколо одної, залишаючи у повітрі подвійну спіраль з диму.

ПФВУШ!

Ракети не зупинилися і набирали швидкість, зменшуючи дистанцію з Дітзі Ду, що біла крилами, стрілою летячи униз, до Анклава, що збирався знищити її місто і вбити її доньку. Вона рухалася так швидко, що дивне повітря Еквестрійського пустища немов би вигиналося навколо неї. Її тіло сяло все яскравіше та яскравіше, готуючись до чергового вибуху. Хворобливе світло, що лилося від її тіла, мерехтіло у повітрі, відлітаючи від неї хвилями неприродних, хворих кольорів.

Ракети, здається, дісталися до неї одночасно з тим, як вона дісталася до Хижаків.

Дітзі Ду вибухнула.

Примітка: *Максимальний рівень*

Додана сюжетна здібність: Дотик Пошесті (3) — Вплив Пошесті ще більше змінив вашу фізіологію. Ви стаєте на 20% швидше і сильніше, коли купаєтеся у теплому сяйві радіації. Чим вище ваш рівень радіаційної хвороби, тим швидше відновлюються ваші очки дії. Ваш природний термін життя суттєво збільшився.

[1](#) Freshwater — «прісна вода»

[2](#) Raspberry Tart — дослівно — «малиновий пиріг», але також евфемізм до «пердіння»

[4](#) Night Bright — «яскрава ніч»

[5](#) Gizmo — «штуковина; механізм»

[6](#) Brightwind — «яскравий вітер»

Z Pyrocumululus — пірокумулятивні хмари, щільні купчасті або купчасто-дощові хмари, які утворюються при пожежі чи виверженні вулкану.

8 Altostratus — високо-шаруваті хмари, хмари середнього ярусу, що утворюються на висоті 2-6 км у вигляді завіси ясно-сірого або синюватого кольору, у якій можна розрізнити смуги або волокна.

[9](#) Thundersheer — «grim» + «вигин»

[10](#) Ice Break — «скрес криги»

[11](#) Pride — «гордість; пиха»

[12](#) Від Роке — «тикати»

Глава 40: Надзвуковий радіоактивний вибух

«Якщо тобі самотньо і ти досі шукаєш справжніх друзів, просто подивись у небо. Хтось, може, ви... дивитесь на одну й ту саму веселку.»

Втрата.

Війна прийшла із громом і смертю. І все Еквестрійське пустище скорбіло. Це були для нас найтемніші часи, і ми молилися про промінь світла.

Ми всі зазнали втрат.

Ми з моїми друзями втратили одного з нас, Стілхувза. Він нарешті знайшов спочинок, нарешті возз'єднався зі своєю коханою Еплджек і їхньою дитиною у бутті, що лежить за межами цього. Але я відчувала лише зячу рану від його відсутності. Абсцес посеред нашої групи, болючий і порожній, на місці, де мав бути Стілхувз. Привид його смерті висів над усім, відсуваючи всі наші особисті втрати у ще глибші тіні. Змушуючи нас усіх здаватися більш вразливими та ламкими.

Я боролася з втратою самої себе. Я вже не була собою. Не була Літлпіп. Я була чужинцем у власному тілі, у тілі, перетвореному пошестю на щось зовсім непонське. І я була чужинцем у власному розумі, не знаючи правди про речі, які я зробила. Слова Вельвет різали жорстоко, не тому, що вона була жорстока, а тому, що вона була права. Крада-бомба була злодіянням. Та тим не менш, як запевнила мене Вельвет Ремеді, зробити це було необхідно. Без моїх спогадів я не знала, чи я просто взагалі не подумала про наслідки... чи подумала, і все одно це зробила.

Стілхувз заплатив за це. Він втратив своє життя через те, що я зробила.

Я знала, що ніколи не подивлюся ці кулі спогадів. Ну, хіба що восьму — моїй душі був потрібен кожен цілющий дотик Хоумідж — але не інші. Я не хотіла знати, скільки я зрозуміла. Якщо я вчинила холокост, я не зможу це витримати. Це буде фінальним, фатальним відділенням від себе.

Вельвет Ремеді страждала від втрати віри. Вельвет боліло більше, ніж решті з нас. Основу всього, чим вона була, було розбито. Пустище кидало більше холодності, жорстокості та брутальності, ніж жоден з поні мав нести — забагато для поні, чия душа була сповнена добротою та турботою про інших, чиїм найглибшим бажанням було допомагати, зцілювати та робити речі кращими. Для неї було неважливо, чи є поранена істота поні, зеброю або чудовиськом. Друг, незнайомиць або ворог — всі заслуговували на однакове співчуття в очах Вельвет Ремеді. Я пам'ятала, як вона вважала пекельного гончака пацієнтом, і як полегшила біль вмираючої алікорниці. Вельвет Ремеді винесла все, що кидало в неї Еквестрійське пустище, іноді слабшаючи, але ніколи не втрачаючи своєї віри у те, що допомагати іншим — це правильно. І саме так вона і робила, боролася одночасно з відчаєм та потворністю пустища і зі своїми власними демонами, хапаючись за свою власну релігію Флаттершай. Доброта Кобили Миру була її якорем і хвилеломом.

А тепер спогади Стілхувза розкрили Вельвет Ремеді правду, і цей хвилеломом тріснув. І вона потопала.

Каламіті боровся з утратою всього, що цінив, і програвав у цій битві. Один з його друзів вже був мертвий, і він бачив, що ті, ким він дорожив більше за інших, в тому числі його кохана кобила, ковзнуть у власну темряву.

І цей жах розігрувався на тлі кінця його світу. Після того, як я зустрілася з одним з братів Каламіті і побачила натяки на те, що й решта його родини так само погана або ще гірша, я помітила, що фокус Каламіті різко загострився на його «політиці» та його власних жахах від Баклінського Хреста. Каламіті був моїм найближчим другом, і я лише зараз починала розуміти і дійсно узнавати його. А тепер спустився Анклав зі своєю операцією «Припікання». Для Каламіті однією справою було відмовитися і покинути Анклав, але зовсім іншою — побачити, як Анклав повстає у ролі найбільшої загрози для Еквестрії.

Як і ми, рейнджери Еплджек втратили Стілхувза. Він був їхнім старійшиною і їхнім центром, фігурою, навколо якої вони зібралися. Тепер ледь опереній силі добра треба було пережити жахливий бій.

І страждали не лише ми. Страждало все Еквестрійське пустище. Зі знищенням Кантерлоту поні пустища втратили найбільший символ легендарного минулого, миру та спокою довоєнної ери. Немов останні нитки минулого були розрізані смертю Стілхувза та руйнуванням цього міста. Свідомство того, чим ми колись було, несло із собою мовчазну обіцянку, що ми, ймовірно, можемо бути такими знову. Тепер нас мотало у морі темряви.

За той же день пустище втратило більше ніж ікону; ми втратили один з наших найвеличніших центрів понства у кривавій різні у Місті Дружби. Ми втратили той невеличкий мир, що могло запропонувати пустище. Ми втратили запоруку того, що навіть ті, хто живе за стінами укріпленого міста, проживуть ще день. По всій Еквестрії поні оплакували мертвих і боялися за живих.

І ніби ці рани були недостатньо глибокими, поні пустища втратили голос, що звертався до них у темряві, несучи правду і надію: голос Діджея Пон3. Але у цьому випадку втрата хоча б не була цілковитою. Хоумідж була на свободі, вона завдавала ударів у відповідь, і голос Діджея Пон3 час від часу лунав у темряві, несучи мерехтіння світла, перш ніж зтихнути.

І навіть наші вороги зазнали великої втрати.

Алікорни втратили свою Богиню, свого провідника і компас. Вони втратили Єдність, яка сполучала їх і давала їм мету. Вони втратили постійний голос у своїх головах, якому були підвладні. І вже зараз багато з них почали втрачати розум.

Серце цивілізації пекельних гончаків, найбільш жорстоких та смертоносних з усіх чудовиськ пустища, було розірване на шматки, а більшість їхнього виду було знищено у єдиному вибуху некромантичного зеленого вогню. Одержимо територіальні, вони більше не мали власного дому.

І сам Анклав. Вони втратили одного зі своїх лідерів і багато своїх поні у тому, що, на їх думку, було боягузливим і жахливим терористичним нападом. Наскільки вчинена ними бойня була підживлена люттю і скорботою за поранену націю?

Операція «Припікання» коштувала їм більше, ніж вони готові були втратити. Вони не очікували на опір, який зустріли, як ззовні, так і зсередини. Їхні перемоги були, у найкращому випадку, пірровими. Пегаси зіткнулися не лише із втратою військ і можливою поразкою, багато з них зіткнулися і з утратою ідеології. І чим довше вони тут лишатимуться, тим гірше ставатиме.

З усіх, хто був на пустищі, мабуть, лише Ред Ай ще не зазнав втрати. Але скоро це мало змінитися.

Втрата. Вона не розкриває краще в нас, або гірше, хоча може розкрити і те, і інше. Вона не показує нам, хто ми є насправді. Вона просто спричиняє біль. І вона робить нас однаковими. Навіть найбільш садистські рейдери, несприйнятливі до співчуття, які отримують задоволення та силу від страждань інших, відчуватимуть смуток від особистої втрати.

У чорній прірві втрати всі ми молимося про світло.

*** **

Дітзі Ду вибухнула... і вибух був *величезним!*

Центр вибуху був розкішним зеленувато-золотим, настільки яскравим, що, здавалося, випалював мої очі і ще довго залишався у них після того, як я відвела погляд. З епіцентру вирвалося коло спектрального світла з колосальною ударною хвилею, яке переливалося дивними кольорами, немов токсична веселка.

Ракети, що переслідували Дітзі Ду, відкинуло назад, і вони вибухнули у повітрі у кількох ярдах за нею. Розплавлені заряди розлетілися смугами магічного полум'я, підпаливши небо над і під Дітзі Ду; але хоч вони і не влучили, сила подвійної детонації вдарила гульку, немов вона була зроблена з ганчірок. Дітзі Ду закрутилася під

градом шрапнелі і полетіла шкереберть — неприємна або мертва — до землі. Вона більше не світилася.

Але вибух вогню та енергії від ракет був ледве помітний у шаленстві того, що випустила Дітзі Ду. Оглушливий ляск її трюку заглушив їхні жалюгідні вибухи. Ударна хвиля розійшлася у повітрі, зриваючи дахи з кількох будівель у Новій Еплузі, що не були зроблені з вагонів, розкидаючи уламки та збиваючи з неба пегасів Анклаву.

«Ну, є лише один спосіб так швидко очистити таку велику ділянку, — сказав мені Каламіті, коли я спитала його про те, як прибрати частину хмарного покриву. — За допомогою надзвукового райдужного вибуху.»

Розуміння того, що я побачила, вразило мене, наполовину сформувавшись у моєму мозку, коли ударна хвиля розкидала чотири анклавівські Хижаки геть від міста, а коло неприродного світла омило їх, розриваючи їхні хмари. Хижаки використовували хмари, як невід'ємний компонент для своїх замків, комп'ютерів, структурних елементів... а грозові хмари підтримували їх. Могутні кораблі Анклаву розвалювалися у падінні. Три впали буквально за стінами міста. Четвертий відкинуло не так далеко, його труп падав на домівки і поні вниз, доки левітаційне поле карамельного кольору не спіймало його і не відштовхнуло саме настільки, щоб він упав на міцне скупчення вантажних вагонів зліва від шинку «Шлагбаум».

Мій мозок досі намагався придумати назву для того, що я бачила, а я вже простягнула свою магію і кинула левітаційну сітку під обм'якле тіло Дітзі Ду, огортаючи його. Вона падала так швидко, що я знала, що ніколи не зможу врятувати її від удару об землю, але я мала спробувати.

Ще два левітаційних поля огорнули моє. Одне потужне, знайомого карамельного кольору, і ще одне слабке, блідо-сріблясте сяйво. Навіть утрюх ми не змогли зупинити її падіння, лише трохи сповільнити її.

Саме достатньо, щоб Каламіті зміг її спіймати.

Одночасно з тим, як Каламіті пройшов крізь наші левітаційні поля, витягнувши передні копита із тілом Дітзі Ду, ударна хвиля досягла небес і розірвала повітря. Сонячне світло, найчистіше і найяскравіше, яке тільки можна уявити, освітило Нову Еплузу теплим сяйвом. Здавалося, ніби Сама Селестія зійшла з небес і обіймала місто.

Мерехтливі кольори наповнювали повітря, важкі грозові хмари, розчиняючись, випускали свою вологу. Моя ПіпНога почала тихо застережливо клацати. Опади були радіоактивними. Токсичними.

Хоч я сама і не могла цього бачити, але я знала, як далеко дотягнулося чудо Дітзі Ду.

У Новій Еплузі Ксеніт залякла на краю містків з металобрухту, знявши каптур свого плаща, її погляд був прикутий до дива над нами. Вона занадто відволіклася на чудо над собою, щоб зупинити маленьку лавандову кобилку, недавно відрослий ріг якої світився блідо-сріблястим світлом, коли та пробігла між ніг зебри і галопом рвонула до Каламіті, який заходив на посадку. Але її вуха почули крик кобилки.

— Мамо!

Надзвуковий радіоактивний вибух Дітзі Ду не зупинився на краю Нової Еплузи. Я обернулася, дивлячись, як шириться коло вибуху Дітзі Ду, веселка розкішних і хворобливих кольорів розходилася, несена ударною хвилею, разом із пилом і уламками, немов шторм.

Надзвуковий радіоактивний вибух накрив Вічновільний ліс, розігнав дим і роздув вогонь, який не загасив. Ударна хвиля струснула вікна Собору. Я впевнена, що в цю мить Ред Ай зупинився, щоб подивитися в небо, розуміючи, що сталося щось важливе.

Вибух відчули і у Понівілі, він загнав нових мешканців обложеного міста під землю. Токсична веселка спалахнула над Розкішною долиною, штовхаючи перед собою потужний радіоактивний вітер.

Хвиля дивного світла рознеслася під хмарним небом. Підвівши погляд від надгробка, біля якого вона скорбіла, вугільнохутра

єдиноріжка дивилася, як світло віддзеркалюється від озера за хатою Стілхувза.

Громовий тріск надзвукового рад-вибуху луною рознісся по сірих каньйонах Мейнкеттенських руїн. Визирнувши у вікно свого кабінету у вежі Тенпоні, плямистий коричневий єдиноріг із сувоєм на стегні дивився, як сонячне світло ллється вниз, на далеке місто, золоте сяйво відбивалося в його окулярах.

Навіть серед холодних, продувних скель кряжу Розбитого Копита, де грозові хмари викидали потоки літнього снігу, сяйво радіаційного вибуху Дітзі Ду було видно на моніторах у базовій станції вежі кряжу Розбитого Копита, воно освітило частину обрію пульсацією дивного сяйва.

А буквально за містом маленька єдиноріжка із ПіпБаком на стегні нарешті відчула, що частини великої головоломки стали на свої місця в її голові. Я провела своє життя, шукаючи, хто я, намагаючись знайти сенс свого буття. Будучи кобилкою, я прагнула розкрити свою кьютімарку, мені треба було знати, що робить мене іншою і особливою... якщо взагалі щось робить. Зовні мої пошуки розвинулися у похід у пошуках власної чесноти і, врешті, свого місця на цьому величезному і жорстокому пустищі.

Тепер, у світлі, що дала нам Дітзі Ду, я почала бачити. І, стаючи на місця, шматочки головоломки почали розкривати мені те, що я шукала все своє життя: мету.

*** **

Я левітувала себе через стіну Нової Еплузи. Мені було начхати, що мені заборонили вхід до міста. Не зараз. Каламіті щойно приземлився всередині, тримаючи Дітзі Ду. Моє серце кричало; я не знала, жива вона чи мертва. Я вже втратила Стілхувза буквально два дні тому. Не думаю, що я змогла б витримати втрату ще одного друга. Не так швидко.

Я приземлилася на вкритий калюжами ґрунт всередині і галопом побігла до залізничних рейок, на яких, осяяний сонячним світлом,

сидів Каламіті і тримав в передніх копитах тіло Дітзі Ду. З її численних маленьких ран тік іхор. Сільвер Бель та Ксеніт зібралися поряд із ним, починали підходити інші. Якщо Рейлرایт бажає мене викинути — нехай спробує.

Моє серце калатало, коли я дісталася до Каламіті, в очах у мене стояли сльози, я дивилася на гульку і молилася Селестії і Луні, щоб вона ворухнулася. Щоб проявила хоч якісь ознаки життя.

У моєму мозку спалахнув образ Вельвет Ремеді, яка тримала Стілхува, і я почала схлипувати.

Опади створювали дивне відчуття у моєму хутрі, але тепло і справжнє світло сонця були занадто величними, щоб ховатися від нього. Мій погляд піднявся вгору, до кришталевої блакиті над нами, зяючої верхоти, яка тягнулася у безмежність. На відміну від того зоряного нічного неба, яке я вперше побачила у розривах між хмарами в свою першу ніч на пустищі, це небо було чудовим та обіймаючим, і не вселяло ані краплі того жаху, який я відчувала раніше.

— Ні, — тихо проскиглила я до себе і до Богинь. — Будь ласка, ні. Вона має бути живою. Вона має це побачити. Вона заслуговує це побачити.

Поні Нової Еплузи виходили з домівок і магазинів, де вони ховалися. Всі вони дивилися у небо, вперше бачачи сонячне світло. Більшість з них здавалися шокованими, але поступово багато з них почали посміхатися.

Кілька кольорових плям крутилися у яскравій блакиті неба. Деякі почали опускатися вниз, женучись одна за одною. Пегаси зі світу над хмарами, яких привабив цей феномен.

— Щ-що зараз сталося? — почула я питання жеребця десь зліва від мене.

— Гадаю... Дітзі Ду щойно врятувала нас, — відповіла кобила.

Я бачила, як ті пегаси спускаються до Нової Еплузи, нерішуче, зацікавлено. Ці яскраві, кольорові пегаси не були схожі на

анклавівських поні. Вони не носили темні кольори Анклаву і не рухалися так, немов ішли в атаку.

«Вони не погані поні, Лі'лліп, — проіржав голос Каламіті у моїх спогадах. — Якщо б більшість поні побачили на власні очі, що тут ся відбуває, вони б послали подалі клятий Анклав і допомогли.»

«Хотілося б вірити», — подумала я, мій погляд повернувся до Дітзі Ду. Сільвер Бель вийшла вперед і злегка підштовхувала її, схлипуючи.

Тиць. «Ой».

— М-м-мамо?

О Богині, благаю, ні...

Позаду мене голос малого жереб'яти вигукнув:

— Ма! Ти це виділа? Ти виділа? Дьорпі врятувала нас! І... і Дьорпі поранена!

— Я знаю, Троллі, — тихо сказала мати жереб'яти. — Я бачила.

«Вона заслуговує це побачити», — молитовно ридала я, мій зір розмило від сліз, а Дітзі Ду так і не рухалася.

«Будь ласка!»

Рух. Легке тріпотіння її очей. Одне закотилося, подивившись на Сільвер Бель. Потім Дітзі Ду щось прошепотіла... майже нерозбірливо, але, як на мене, це, попри відсутність язика, звучало як «Вибач, люба. Мама хоче спати.»

Я впала, ридаючи сильніше, ніж будь-коли. Але тепер це були схлипи полегшення і радості. Вона була досі жива!

— Мамо! — Сільвер Бель підскочила і палко обійняла вкриту іхором гульку. Не в змозі підняти передні копита, пегаска в'яло огорнула захоплену кобилку крилами.

— Мамо, — щасливо лопотала маленька єдиноріжка, — ти зробила все таким гарним!

Сонячне світло лилося на нас. На обрії за нами токсична веселка розсипалася і згасала.

*** **

Сільвер Бель залізла на Дітзі Ду, її копита ковзали на іхорі, що тік з численних ран вмираючої пегаски. Я огорнула її магічним коконом і левітувала їх обох до крамниці Дітзі Ду, де поряд із входом Паєлайт сиділа на дощовій бочці.

«Нам треба лише занести її всередину, — думала я. — Покласти її поряд із Паєлайт. Знайти якісь бинти... там будуть бинти. Мають бути. Це ж *“Абсолютно Все”*.»

— Вибач, — казала Ксеніт. — Я намагалася тримати її всередині, але твоя дочка може бути... невловимою.

— Ти повертаєшся додому, мамо? — благально питала Сільвер Бель. — Пані Ксеніт... нормальна. Але вона не мама. — Маленька кобилка понизила голос і прошепотіла в обідране вухо гульки: — І вона трохи моторошна.

Очі Ксеніт на мить розширилися, потім набули сталевості, коли вона відвела погляд, Сільвер Бель стала черговою цеглинкою в її упевненості у тому, що вона нездатна бути матір'ю власній дитині.

Я трохи скривилася. Я знала, що Сільвер Бель не була навмисне жорстокою; я могла лише уявляти, якою дивною і відчуженою була Ксеніт. Вона досі носила свій зебр'ячий плащ-невидимку; я уявляла, що вона проводила більшу частину часу із кобилкою будучи невидимою, аби уникнути проблем із городянами. Але ці слова все одно спричинили шкоду.

Із косим поглядом, Ксеніт запропонувала:

— Ти не думала над тим, щоб вчити її стилю Занепалого Цезаря? — Я помітила, що задумуюся, як же виховували Ксеніт у її колишньому племені, якщо її реакцією на невловиму дитину була пропозиція вдосконалити ці природні таланти за допомогою мистецтва вбивства і знешкодження.

Дітзі Ду відмовилася від пропозиції, похитавши головою, і пригорнула крилами Сільвер Бель ближче до себе.

Моя ПіпНога досі клацала, але я не могла сказати, чи йшла радіація від гульки або від калюж із радіоактивною водою. Я підозрювала, що Дітзі досі випромінювала невеличку кількість радіації, навіть після надзвукового рад-вибуху. Але не такого рівня, який міг би загрожувати єдиноріжці. Нічого такого, що Антирадін (фу!) не міг би вилікувати. А їм зараз була потрібна можливість обіймати одна одну.

Клацання прискорилося, коли Паєлайт приземлилася мені на голову. Не бажаючи чекати, доки ми зйдемо всередину, вона почала омивати поранену гульку золотаво-зеленою радіацією.

— Не-а! — наполягла Сільвер Бель, відповідаючи на пропозицію Ксеніт. — Я буду художницею! Бачиш? — Я подивилася туди, куди вказала копитом лавандова кобилка. На одному з вантажних вагонів неподалік було грубувате, але яскраве зображення Нової Еплузи.

Ця стіна розмальована.

Я ходила по колу, вперше після мого останнього візиту насправді побачивши Нову Еплузу. Картина була не єдиною. Дитячі малюнки прикрашали багато вагонів навколо, а також бочок, возів і всього іншого, що мешканці Нової Еплузи дозволили Сільвер Бель прикрасити. Я бачила, як її вміння покращувалися з кожним фронтом. Із сонячним світлом і кольорами її картин місто здавалося найбільш привітним місцем на пустищі.

Світло відбивалося від радіоактивних калюж. Тепло сонця масажувало мене крізь хутро. Я відчувала, як яскраві проміні торкаються моєї душі, сонячне світло пробивається крізь мій захист, крізь усі ті хмари болю і втрати, що вкривали моє серце. Дихання сонця знову запалило надію і зробило всю темряву попереднього дня стерпною. Моє серце кольнуло бажання того, щоб Стілхувз був тут, із нам, щоб він теж це побачив.

Похмурий поні з шипастою гривною та кьютімаркою у вигляді черепа, простроμένου закривавленим кинджалом, пробіг повз мене із дробовиком у зубах.

Мої очі слідували за ним, коли він підходив до однієї з упалих анклавівських пегасів. Вона саме починала підводитися, коли жеребець дістався до неї, став дибки і вдарив копитами їй по голові, повертаючи її на землю.

— І не фштафай! — Візор пегаски був розбитий, і я бачила її фіолетові очі, що шоковано дивилися на нього. Жеребець націлив дробовик на одне з крил пегаски, тримаючи копитом на її голові, а погляд — на смертоносному хвості.

Я почула дзенькіт металу, коли ще один пегас у зловісній чорній броні виліз із купи уламків, що десять хвилин тому були сараєм. Тіні затулили сонячне світло наді мною, коли ще кілька солдатів Анклаву перелетіли стіну і зависли над нами. Вся Нова Еплуза стояла мовчки, благоговіючи перед сонцем... лошата і старі виходили з домівок, щоб подивитися на небо... але анклавівські пегаси прожили все життя над хмарами. Вони втратили чутливість до тепла і чудовості сонця, забули, як їх помічати. Вони бачили лише місто, яке знову нанесло їм руйнівного удару.

Битва не закінчилася.

*** **

Бззззак! Бззззак!

Я зігнулася у дверній проймі «Абсолютно Всього», коли промені кольорового світла влучили у двері крамниці Дітзі Ду і перетворили їх на купку шлаку. Жар від розтоплених дверей опалив моє хутро.

За дверима був хаос. Ми билися при сонячному світлі. Це здавалося жахливо неправильним. Ганебним. Маленька поні в моїй голові хвилювалася, сподіваючись, що добрі городяни не будуть потім асоціювати таку щедру річ, як сонячне світло, з огидним болем битви.

Я телекінезом намагалася засунути навушник у вухо, одночасно відстрілюючись з Літл Макінтоша. Вірний револьвер Еплджек був

єдиною вогнепальною зброєю, яка у мене лишилася. Із уколом втрати я зрозуміла, що моя снайперська гвинтівка і зебр'ячий автомат досі лежать у ящику десь у Мейнкеттені. Якщо їх досі не поцупили.

«... ціль місії не змінилася, — гримів голос жеребця на військовій частоті Анклаву; я була майже впевнена, що він ішов з одного зі збитих Хижаків. Нову Еплузу атакували дюжини анклавівських солдатів, а не сотні, і це свідчило або про те, що пегаси у тих Хижаках не могли вийти назовні, або про те, що за стінами міста у Анклава точилася якась внутрішня боротьба. — **Ми прибули сюди, аби очистити Еквестрію від цього табору терористів. Не відступати, солдати! За Раду. За Анклави!»**

Пегаска у чорному обладунку метнулася за перекинуту копитну дрезину. Одна з моїх куль хлюпнула у калюжу за нею, інша заглибилася у дерев'яну частину дрезини. Пегаска змахнула крилами, знову злетіла і відкрила вогонь.

Грифон, охоронець Дітзі Ду, витягнув електрогвинтівку і зник нагорі. Каламіті був у глибині крамниці разом із Паєлайт, обоє займалися Дітзі Ду, а Сільвер Бель підносила медикаменти. Я озирнулася і побачила, як лавандова кобилка небезпечно балансує на кількох коробках, намагаючись дістати ключ, що лежав на верхній полиці. Я спіймала кобилку і ключ, коли вся полиця полетіла вниз, розсипаючи навкруги камери і плюшевих ведмедиків.

Я відволіклася, і цим дала пегасці шанс на легкий постріл, яким вона скористалася. Я захрипіла від болю, коли бокова частина мого обладунку розпеклася, але вбрання кантерлотської поліції витримало, захистивши мене від важкої травми.

КРЕК! Біла блискавка вдарила з вікна другого поверху наді мною. Пегаска закричала і впала, її чорна енергомагічна броня перегоріла. Кобила, мабуть, була ще жива, але без матриці заклять її броня була занадто важкою, щоб у ній рухатися.

Далі я бачила тіла жеребця, схожого на рейдера, і фіолетовою пегаски з Анклаву. Вони лежали разом, обмінявшись смертельними

ударами. Її фіолетові очі мертво дивилися у простір. Його тіло досі було простромлене лезом її хвоста.

— Троллі, всередину, НЕГАЙНО! — донісся голос звідкись зліва від мене.

Я вислизнула з дверей, миттєво стривожившись. Я бачила смерть занадто багатьох лошат. Вага попелу у пляшці тиснула на мене крізь одну з моїх торб. Я не дозволю, щоб із цим малим жереб'ям щось трапилося.

Мати Троллі, солом'яний капелюх і квітова сукня якої були просочені радіоактивним дощем, стояла між одним з анклавівських солдатів і своїм жереб'ям, захищаючи його. Вона не мала зброї, але стояла міцно, затуляючи своє жереб'я, коли він вистрибнув з-за її ніг, де ховався, і побіг до найближчих відкритих дверей. Я прицілилася у пегаса, коли магічна зброя на броні анклавівського жеребця затріскотіла.

«Ну невже мені не можна прожити і дня без необхідності вбити ще одного поні?» — сумно зверталася до пустища маленька поні в моїй голові.

Синьо-біля смуга вдарила у землю між матір'ю та жеребцем тієї миті, коли (*Бззззак! Бззззак!*) анклавівський солдат вистрелив.

Біла пегаска із гривною та хвостом різних відтінків синього приземлилася обличчям до анклавівського солдата, її рот був розкритий, але слова вмерли на губах, не встигнувши прозвучати, коли один з променів вбивчої енергії вдарив її просто в груди, а інший пропалив капелюх матері, перетворивши його на попіл.

БАМ! БАМ! *клац*

Мої постріли змусили пегаса захитатися, одна з куль пробила його обладунок, коли біла пегаска повалилася на землю. З її ускладненого дихання я зрозуміла, що постріл пробив і, можливо, випарував одну з її легень.

Я зрозуміла, що кличу Вельвет Ремеді, перш ніж згадала, що її більше з нами нема.

Анклавівський пегас завмер на мить, ошелешено дивлячись на скиглячу білу пегаску.

«Командире, у нас тут цивільні, — гукнув інший голос на воєнній частоті Анклаву. — Пропоную відступити і почати “Закриваючий Політ”.»

Я поквапилася назад до укриття, перезаряджаючи Літл Макінтош, коли знайомий жеребець кольору хакі із ванільною гривною вибіг з вагону неподалік і впав поряд із білою пегаскою. Один з трійці юних героїв, яких ми зустріли біля котеджу Флаттершай.

— Хто-небудь, допоможіть мені віднести її до Кенді!

Іскри та дзенькіт металу об метал рознеслися навколо пегаса, коли по ньому почали стріляти з даху. Я підвела погляд і побачила безгриву, вкриту шрами кобилу у рейдерському обладунку, яка стріляла залізничними костиллями з якоїсь саморобної гвинтівки із паровим приводом. Мер міста, Рейлрайт, сховався за перекинутим верстаком, тримаючи у зубах зв’язку костилів, готовий перезаряджати.

З навушника долинали інші голоси:

«... отримали неочікуваний опір...»

«... не як у попередніх таборах. Тут лошата. Родини...»

Солдат Анклаву обернувся до них і відкрив вогонь. Другий пегас у чорному обладунку пролетів над головами, розкидаючи енергомагічні гранати на мера. Я зосередилася, скеровуючи гранати магією назад, до нападника. Вони вибухнули шаленим кольоровим світлом, розриваючи пегаса-бомбардувальника на шматки. Кров і нутроці попадали на Рейлрата. Я відчувала нудоту. Криваво-білі нутроці блистіли на сонці.

«Це командир Вінтер¹ з Хижака “Німбостратус²”. Пам’ятайте, це терористи, що дали Ред Аю мегачари, якими він вбив сотні громадян Анклаву у підступному нападі! Неспровокована бойня, в якій загинули Харбінжер і багато інших наших братів та сестер, назавжди залишиться ганебним днем... — ричав голос на командній частоті Анклаву. Мене вразила різниця між тим, що вони казали своїм солдатам, і пропагандою, якою вони засмічували Еквестрійське

пустище. — ... і сьогоднішнє їхнє зухвале використання незаконних і заборонених методів воєнних дій лише посилить нашу рішучість.»

Мій обладунок кантерлотської поліції знову нагрівся, верхні шари розплавився, коли два промені магічної енергії вдарили в мене. Ще один вдарив у вивіску Дітзі Ду («Так, я займаюся доставкою!»), знищивши її пропозицію про безкоштовні «Довідники з виживання на пустищі».

Шукаючи джерело атаки, я помітила пегаску у чорному обладунку, що приземлилася на круговий балкон шинку «Шлагбаум». Її також помітив і хтось інший, бо зелене поле телекінетичної енергії огорнуло пегаску, підняло її і розвернуло. Маленька поні в моїй голові скривилася, зрозумівши помилку єдинорога за мить до того, як пегаска розгорнула крила і єдиним змахом вирвалася з телекінетичного чохла.

Те, що її розвернули, лише допомогло закляттю націлювання її обладунку знайти і прицілитися у нападника з Нової Еплузи; і одночасно з тим, як моє закляття націлилося на неї, пегаска випарувала враженого єдинорога швидкою світловою чергою зі свого вбудованого енергомагічного променемета.

БАМ! БАМ! БАМ! БАМ!

Я натискала на гачок Літл Макінтоша так швидко, як могла. Кілька куль зупинила чорна броня пегаски, але одна влучила їй у крило. Пегаска втратила контроль над польотом і дико закрутилася, перш ніж вдаритися у кран Нової Еплузи із огидним хрустом.

«... Не відступати!...»

Пегаска Анклаву відскочила від металевої опори крану і вдарилася об землю під ним. Мій погляд піднявся до платформи, яку кран тримав над містом, платформа була повна залізничних рейок.

У когось ще теж виникла така думка. Магія карамельного кольору спалахнула навколо болтів з одного боку платформи, ланцюги звільнилися і платформа перекинулася, скидаючи купу рейок на пегаску, яка саме почала зводитися на копита. Звук від удару всіх цих

важесних металевих рейок об землю і метал розкотився по Новій Еплузі, немов ударна секція пекельного оркестру. Я відсахнулася, затуляючи вуха.

«... І не забувайте, що завдяки вашим діям тут ваші брати і сестри, ваші родини там, удома, знову будуть... Ред? Що ти?..»

Передача у моєму навушнику раптово перервалася.

Краєм ока я помітила єдиноріжку, яка плакала над загиблим охоронцем. Я побачила, як вираз її обличчя з безутішної втрати перетворився на лють, коли анклавівський солдат приземлився на вулиці неподалік і торкнувся нерухомого тіла іншої броньованої пегаски. Я знала, що зараз станеться; моя маленька поні вигукнула попередження, яке так і не дісталось до моїх губ, коли єдиноріжка левітувала бойове сідло з кулеметом, що належало мертвому жеребцю, прицілилася і почала стріляти.

Перша куля влучила у ціль, пробила броню анклавівського солдата і перемішала його нутроці. Але віддача бойового сідла вибила його з магічного утримання кобили, зброя почала стріляти навсібіч, кілька куль пробили саму бідолашну єдиноріжку. Вона принаймні три довгих секунди стояла з розширеними від нерозуміння і несподіванки очима, кров лилася по її боку і стегну, перш ніж бойове сідло впало на землю за нею. Потім вона хитнулася і впала на тіло жеребця-охоронця, якого вона оплакувала, життя зникало з її очей.

Смерть дихала над Новою Еплузою. Поні з косою збирала щедрий врожай.

*** **

— ПРИПИНІТЬ! — вигукнув Каламіті, стріляючи крізь двері повз мене, коли ще двоє анклавівських солдатів пролетіли над нами, стріляючи снопами плазми по вулицях вниз, притягувані криками поні, що живцем згоряли в агонії. Голос Каламіті, сповнений люті і смутку, здавався серцекраюче ламким, коли він волав: — ГОДІ ВБИВАТИ ПОНІ!

Нажахана, я наказала своєму закляттю націлювання ігнорувати ворожі цілі і натомість фіксуватися на дружніх. Поні, підпалених плазмою, врятувати було неможливо. Мені було нестерпно дозволяти їм страждати. Мені хотілося, щоб Вельвет Ремеді була тут, я жадала мати її анестетичне закляття. Тому що я могла запропонувати лише кулі.

БАМ...

... БАМ.

Моє закляття націлювання чудово дозволяло мені цілитися крізь полум'я. По одному пострілу на поні, в голову. Це було милосердя, і я ненавиділа себе за це. Мені здавалося, ніби моя шкіра звивається від огиди, намагаючись злізти з мого тіла.

«Увага військовим Анклаву! — увірвався в моє вухо новий кобилячий голос, коли анклавівська частота знову із тріском ожила. — Говорить виконувачка обов'язків командира Ред Глер³ з Хижака “Німбостратус”. Командира Вінтера було усунуто від командування. Тепер ви приймаєте накази від мене.»

Шаленство битви на мить послабшало, багато анклавівських солдатів зупинилися, щоб перезарядитися та послухати.

«Битву закінчено. Я застосовую протокол “Закриваючий Політ”. Всі сили Анклаву мають негайно відступити і допомогти.»

Ось так битва і скінчилася.

Солдати Анклаву зупинилися. Обернули голови до сонячної блакиті неба над ними. А потім, практично одночасно, здійнялися вгору і полетіли геть. Немов демони, що тікають з пекла.

Поні Нової Еплузи знадобилося кілька хвилин, щоб припинити стріляти по ним. Але пегаси були швидкими, і всі, окрім однієї, встигли відлетіти достатньо далеко, перш ніж городяни встигли поцілити у них. Ця кобила полетіла вниз, немов падаючи тінь. Вона вдарилася у дощову бочку і розвалила її, її кров підфарбувала радіоактивну дощову воду, що хлинула від неї.

Я осіла біля косяка, сили покинули мене. Моя відраза і жах поступилися місцем нечутливості, яка здавалася ще гіршою. Я зрозуміла, що під цією нечутливістю я тремчу.

Дітзі Ду врятувала Нову Еплузу. Без неї від міста залишився б тільки димний кратер. Але повсюди навколо мене мертві і плачучі доводили, що ця перемога була не без тяжких втрат.

Я дивилася, як Каламіті приземлився біля впалої білої пегаски із фантастичним синім волоссям. Її бік піднімався і опускався — вона ледве дихала, але була досі жива (я помітила, що на ній був перев'яз, з якого звисав ПіпБак — він був замкнений, безсумнівно знятий з трупа попереднього власника; не в змозі відкрити його, вона повісила його на себе, немов флягу). Каламіті допоміг поні кольору хакі пересунути її на лист металу і донести до клініки Кенді. Ще кілька поні йшли до тієї ж будівлі. У Кенді вже закінчилося місце всередині, і вона казала розкладати поранених на ґанку перед її клінікою.

Я відвела погляд і подивилася у темряву «Абсолютно всього». Грифон-охоронець Дітзі Ду досі сидів біля вікна нагорі і спостерігав за злітаючими пегасами, немов яструб... ну, або грифон.

Я стривожилася, зрозумівши, що ніхто не зайнявся Дітзі Ду. Я бачила її в глибині, підсвічену сяйвом Паєлайт, і вона не рухалася (*«Не рухатися це нормально, так?»* — панічно спитала поні в моїй голові. — *Це ж нічого не означає. Гулі не дуже рухливі. Стілхувз міг стояти годинами... о Богині, Стілхувз.»*) Сільвер Бель сиділа біля лежанки гульки, обійнявши крадяного фенікса. Маленька поні в моїй голові припинила оплакувати мого втраченого рейнджера рівно настільки, щоб скривитися, згадавши, як нездорово це було для кобилки. Я молилася Богиням, щоб Дітзі Ду не втратила весь свій запас Антирадіну, коли її фургон було знищено.

Я намагалася підвестися, збираючись підбігти до них, але мої ноги відмовлялися нести мою вагу. Я кинула погляд на медичні показники на моїй ІП, вважаючи, що мене не було серйозно поранено в бою. Так, мій обладунок захистив мене. Але я була виснажена, емоційно скалічена, і останній раз спала ще до похорон. Лише світло сонця

надавало мені духовної сили та енергії, що продовжувати рухатися, та навіть його зіпсували.

А потім і це світло почало згасати.

Я підняла погляд до небес. Далеко нагорі анклавівські пегаси металися над нами туди-сюди, викреслюючи паралельні лінії хмар у відкритому небі. Я чомусь згадала стару історію про те, як ковзанярі нарізали кригу під час Проводів Зими. Але потім, коли лінії хмар почали густішати, ширитися одна до одної, заповнюючи проміжки, я зрозуміла, що це було більше схоже на те, що хтось повільно зачиняв віконниці на вікні. Пегаси знову закривали сонце.

Закриваючий Політ.

*** **

Мої думки здавалися теплими і меланхолійними, і трохи пухнастими, немов плюшевий ведмедик, якого мені хотілося обійняти, засинаючи. До лікування у клініці Кенді входив ірисковий ром.

Каламіті знайшов мене у дверній проймі, коли я намагалася доповзти до Дітзі Ду, і наполіг на тому, щоб віднести мене до клініки. Я сперечалася; я не була настільки пораненою, щоб відволікати увагу від інших поні. Але мені не варто було хвилюватися. Мені дали лежанку у півкварталі від переповненої клініки, з мене зняли обладунок і дали «лікувальну фляжку», від якої сильно пахло ірисками.

Стогони і плач слалися наді мною, немов клуби диму. Повітря тхнуло спиртом, кров'ю і спаленою плоттю. На лежанці біля мене лежав зеленохутрий земний поні похилого віку. Він просто вийшов подивитися на сонце, і йому розплавив задню ногу. Кенді казала його благаючим онукам, що їхній дідусь «міцно спить», і може довго не прокинутися. Юна кобилка обійняла трохи старше жереб'я і розридалася.

Мені теж хотілося ридати. За Стілхувза. За Вельвет. За маленьку кобилку, попіл якої я зберігала у пляшці. За Дітзі Ду... хоча я досі мала надію, що вона це переживе. І за всіх тих, хто не пережив. Але я не

могла. Я занадто втомилася, щоб плакати. І навколо було забагато поні. Маленька поні в моїй голові казала, що мій біль, моє горе були приватними. Я могла плакати із Каламіті. Або з Хоумідж. Але не тут, перед усіма цими поні.

Каламіті лежав поряд зі мною із опущеним капелюхом, сумно втупившись у землю. Він не плакав, принаймні, ззовні. Але приховувати свій біль мій друг не міг. Моє серце линуло до нього так сильно, як мої ноги не могли.

— Ми це виправимо, — запевнила я його.

Каламіті ворухнувся. Він не дивився на мене. Натомість він подивився на ряд купок у формі поні під брудними простирадлами.

— Мертвих не виправиш.

Його голос був млявим, переможеним. Мені хотілося закрити голову, сховатися від цього голосу.

У моєму розумі виник образ Стілхувза, який похмуро йшов поміж вкритих простирадлами трупів, похмуро засвідчуючи смерть. «*Він мав бути тут*», — горювала моя маленька поні. Потім моя жорстока уява зобразила Стілхувза у ролі одного з тіл під цими простирадлами. Повітря застрягло у мене в горлі, і мені довелося відвести погляд.

Я подивилася на Кенді, мої очі сліdkували за білою земною поні у смугастому жовто-рожевому халаті медсестри. Я колись мріяла про неї, і вона була того варта; але тепер я лише шкодувала, що вона не була Вельвет Ремеді, вміння якої були тут дуже потрібні.

Або Хоумідж. Це було егоїстичне бажання, але я все одно дозволила собі його мати. Хоумідж могла зцілити і втішити мене значно краще за фляжку слабкої лікувальної мікстури із ромом. Хоумідж була моїм сонцем. Сама її присутність зігріла б мене, її м'які слова прогнали б темні тіні з моєї голови. Її язик облизав би...

Мої думки були перервані наближенням Рейлрайта. Сіро-чорного жеребця супроводжувала лиса, шрамована кобила, яку я вже бачила з ним. Її рейдерський обладунок відкривав достатньо, щоб можна було

побачити її кьютімарку: чорний, голкоподібний кинджал, з якого капала кров.

Мої очі звузилися.

— Ти віддав Ред Аю крада-бомбу, — виплюнула я, коли він наблизився до мене і розтулив пельку, щоб щось заявити. Його рот різко закrywся. Повітря між нами здавалося крихким і зарядженим невидимою напруженою енергією.

Каламіті підвівся і похмуро подивився на мера.

Лиса поні, яка або не помітила розладу між мною і мером, або їй це було просто до сраки, вклинилася:

— Вау. Тепер я тебе розумію, — оголосила вона. — Достолиха, бля, приємно іноді бути героїнею. Битися на боці янголів і все таке.

— Ти, на хрін, хто така? — пробурчала я. Вона виглядала як рейдерка. І розмовляла відповідно.

— Стілетто. — Вона люто вишкірилася. — З рейдерів Розбитого Копита... хоча, гадаю, ми вже й не рейдери. Ми захищаємо пустище для розваги за башлі.

Поні Ёд. Найманці з Розбитого Копита. Поні з шипастою гривною, яку я бачила раніше, і грифон-охоронець Дітзі Ду — теж. Останній раз, коли я спілкувалася з Ёд, вона укріплювала свої сили, але також міркувала, що робити з «поганими яйцями» серед них. Можливо, це було її рішенням для колишніх рейдерів, які не були занадто поганими або не вартими довіри, щоб познайомитися з її кігтями, але яких все одно не бажано було тримати поряд?

— І ти підірвала її для нього, — холодно сказав Рейлрайт.

— Він цією бомбою погрожував Хоумідж! — просичала я. Потім, зрозумівши, що це ім'я нічого для нього не означає, додала: — Він погрожував вежі Тенпоні! Тисячам поні!

— Твої дії поставили мене у дуже незручне становище. Я мав довести Ред Аю, що Нова Еплуза на його боці. — Рейлрайт якусь мить сердито дивився на мене, перш ніж озирнутися навколо. — До того ж,

невже ти вважаєш, що було б краще залишити нерозірвану бомбу тут, у місті? Ніхто б таке не зробив. Це було б божевілля!

Я відчула, що мої нерви дзвенять від енергії. Попри мою виснагу, потрібні були неабиякі зусилля (Будь приємною), щоб не врізати йому по пиці копитом.

— До того ж, ви, здається, і так працюєте на Ред Ая, — прошепотів Рейлрайт. Він якось дивно посміхнувся. — Від знищення його работорговців до знищення його ворогів... Я цього не очікував.

Неабиякі зусилля. Каламіті наїжився і застережливо заржав.

— І у нього, гадаю, є на вас плани.

Що ще?

Стілетто, вочевидь, стало нудно. Вона відійшла, сіла і почала гострити шпичаки на своєму обладунку, дивлячись у небо.

— Ти про що? — спитала я, не впевнена, що хочу почути відповідь.

Рейлрайт знизав плечима.

— Не впевнений. Але я прийшов сказати, що вам знову можна до Нової Еплузи, — сказав він мені. — Нема сенсу не пускати вас, якщо Ред Ай вважає вас своїми. Не кажучи вже про те, яким непопулярним це рішення зробило мере серед табуна любителів Ді-джея ПонЗ. — Рейлрайт пробурмотів: — Пощастило, що я досі мер.

Стілетто поцокала до нас і тицьнула мера копитом.

— Грифони підлітають. Здається, начальство.

Я підвела очі догори. Хмарний покрив повністю відновився; над нам працювало більше сотні пегасів, розриви було закрито менше ніж за півгодини, і пустище знову занурилося у важкі сутінки. Далекий спалах освітив підчерев'я грозових хмар, другий, немов відлунням, блиснув трохи ближче. Цей спалах освітив зграю грифонів, двоє менших летіли обабіч лідерки, яка вела їх до Нової Еплузи.

Почали падати важкі дощові краплі.

Холодна, чиста вода бризкала з почорнілих хмар над нами. Дощові каплі створювали брижі на радіоактивних калюжах, збільшуючи і розбавляючи їх. Тихий стук дощових крапель по металу вагонів звучав немов похоронні барабани. Злива, якою погрожувало небо, почалася повільно, та скоро Кенді вже збирала всіх, кого могла, щоб занести поранених всередину, доки вони не промокли.

Каламіті перейшов до краю моєї лежанки, потім зупинився, сердито дивлячись на Рейлрайта і Стілетто.

— Зараз один з вас візьме інший кінець і допоможе мені занести її в *«Абсолютно Все»*, або, присягаю ся...

— Так, так, — саркастично відповіла Стілетто, перш ніж узятися зубами за інший кінець. — Ти сильний жеребець. Вражаючий, і вся фігня. Я аж трясуся.

Не мене одну перенесли до крамниці Дітзі. *«Абсолютно Все»* було одним з найбільших приміщень в Новій Еплузі, і за кілька хвилин більше півдюжини лежанок левітували, принесли або притягли всередину.

— Дурний вийшов маршрут, — пробурмотіла я, коли мою лежанку поклали біля дверей до кімнати Дітзі Ду. Гулька, здається, так і не ворухнулася. Сільвер Бель згорнулася на ній і уривчасто спала. Порожній пакет з-під Антирадіну лежав на підлозі біля них, і трошки сяючого помаранчевого соку крапало з писка сплячої кобилки. А радіоактивне сяйво Паєлайт забезпечило, щоб Дітзі Ду ніхто не заважав.

— Вона одужає? — спитала я Паєлайт. Мене оточували поні, але питати більше не було у кого. Ксеніт знову зникла.

М'яко сяюча птаха тихо пугукнула. Мені знову хотілося, щоб Вельвет Ремеді була тут. Я не була впевнена, що вона краще розбереться у фізіології гулів, але вона принаймні могла б розтлумачити мені музичні ноти Паєлайт.

Я відчула, як копито стукнуло мене у плече.

— Чому ти не сказала нам, хто ти?

Я обернулася і побачила бурштинову кобилу і жеребця кольору хакі, яким ми допомогли біля котеджу Флаттершай. Стукнула мене кобила, якій вдавалося виглядати одночасно сердитою і враженою моєю зірковістю. Я зрозуміла, що червонію, і маленька поні в моїй голові швидко наполягла, що додатковий жар в моїх щоках був від рому, а зовсім не від ніяковості або від удару гарної кобили. А, так, фляжка. Мені варто випити ще. Це легше, ніж відповідати. Ага.

— Я розпиналася про Героїню Пуститища, а ти була там, і нічого не сказала! — протестувала кобила.

Вона сердилася на мене?

— Я не... — спробувала заперечити я. — Тобто... Я просто намагаюся робити правильні речі. Як зробив би будь-хто.

— О так, — погодилася кобила, закотивши очі. — Як будь-хто. Тому що будь-хто став би ризикувати своїм життям, йдучи до табору найбільш жахливих чудовиськ в Еквестрії, щоб підірвати *крада-бомбу* і винищити їх. — Вона криво посміхнулася.

Мої очі розширилися. М'язи стривожено напружилися.

— Що? Як... Ти знаєш... але... — Я відчувала, як мої слова затинаються одне за інше. Звичайно ж, усі знали. Ді-джей Пон3 подбав про це. Але не варто було *хвалити* мене за це.

— Ага, — додав жеребець. — Як на мене, не буває так, щоб на пустищі була нездетонована крада-бомба, і якесь злобне мудило не мріяло вбити нею до хуя поні. — Я здригнулася. — Але ти не лише позбавилася її, щоб її не можна було використати на шкоду поні, але й знищила... скільки, сотні? Тисячі?... чудовиськ, які полювали на поні для розваги. — Його голос точився сарказмом, коли він додав: — Саме так, як зробив би *будь-хто*.

Мій розум хитався. Я відчувала, ніби мій світ з'їжджає з вісі. Я почувалася схибленою, спогад про те, що я зробила, злився з видінням

того, як земля під Стілхувзом вибухнула, пазурі пробили його броню і перерізали шию.

Жеребець через три лежанки від мене прокинувся і почав кричати, жорстоко смикаючись. Двоє жеребців підійшли притримати його, доки Каламіті діставав знеболювальне з запасів Дітзі Ду, кидаючи кришечки на прилавок. Поза криками жеребця я почула, як мер Рейлрайт оголошує, що запаси медикаментів Дітзі Ду конфісковано для екстрених потреб. Маленька поні в моїй голові затупала від цього. Я й уявити не могла, щоб хтось, тим більше мила Дітзі Ду, намагалася *продавати* медикаменти в такий час, але я все одно хотіла, щоб мер спитав дозволу. Хоч він і не міг.

Двері з гучним стуком відчинилися, впустивши бризки дощу, коли двоє кольорових пегасів без обладунків проштовхнулися до переповненої крамниці. Крики жеребця почали затихати, коли Каламіті вколов його шприцом, повним знеболювального, і плавно натиснув копитом поршень. Один за одним поні оберталися і витріщалися, їхні розмови тихішали або взагалі переривалися. У кутку дружина продовжувала плакати над своїм чоловіком, замотаним у криваві бинти, але навіть вона глянула.

— Я впевнена, що її принесли сюди, — сказала перша пегаска, соняшниково-жовта кобила із занадто кучерявою багряною гривною і кьютімаркою у вигляді усміхненого сонця, а потім раптово зупинилася, і її очі розширилися від скерованих на неї поглядів. Жеребець із хутром нефритового кольору і короткою синьо-зеленою гривною, що стояв за нею, виглядав так, немов збирався витягти її назад за пухнастий хвіст.

— Ти збожеволіла? — просичав він, намагаючись не піднімати голос. Але його все одно було чути. — Вони тебе вб'ють! Вони, мабуть, вже вбили її! Хтозна, може це взагалі їхня кухня!

Кобила нервово посміхнулася, крапля поту впала з її лоба, коли вона роздивилася єдинорогів і земних поні, що вп'ялися у неї поглядами. Вона підняла копито і нерішучо помахала, одночасно різко шепочучи до свого супутника:

— Вони тебе чують.

Бурштинова кобила поряд зі мною тупнула і заржала:

— Я починаю думати, що пегасуси не такі вже й круті.

Погляд пегаски метався по кімнаті, перш ніж зупинитися на книжковій полиці неподалік.

— Спеціально до школи: знижка п'ятдесят відсотків на всі олівці та блокноти, — прочитала вона, перш ніж обернутися до свого супутника. — Не кухня. Якщо ти, звичайно, не вважаєш, що вони пропонують ситний салат зі школярок зі смачним олівцевим пирогом на десерт.

Я почула кілька стриманих смішків. У мене ж це зауваження викликало тривожні видіння Арби.

— Вони жартують про пожирання лошат? — нажахано видихнув жеребець кольору хакі.

— Вони жартують про те, якими вони вважали нас, — відповіла бурштинова кобила.

Нефритовий жеребець у дверях взяв пегаску зубами за гриву і смикнув.

— Ми маємо йти! — тупнувши, наполіг він. — Тут, внизу, повітря отруйне, пам'ятаєш?! Вона помре, перш ніж зможе знову літати. Прокляття, та ми, мабуть, вже мертві.

— Я ще не мертва, — озвався слабкий голос. Біле копито піднялося у повітря. Я обернулася, щоб бачити поранену білу пегаску. — І, згідно з моїм ПіпБаком, повітря не отруйне, Трекере⁴.

— Звичайно ж воно отруйне, — виплюнув у відповідь нефритовий пегас, Трекер. — Ти неправильно його використовуєш. Як і завжди. Вони не працюють, якщо не надягнені на тобі!

«Власне, — хотіла втрутитись я, відчуюючи момент гордості за свою обізнаність, — детектор радіації все одно буде працювати, як і радіо. Хоча, визнаю, монітори здоров'я працювати дійсно не будуть.»

Але, ледве проявившись слабким бажанням, мої думки розвалилися на шматки. Із «ліками» і виснагою я не змогла б сказати щось зрозуміле

— Якщо повітря отруйне, — заперечила пегаска, — то чому всі ці поні досі живі?

— Вони виробили імунітет до нього, — огризнувся жеребець. — Ти *взагалі* слухаєш наукову станцію?

Суперечку перервав іржавохутрий пегас у чорному капелюсі-десперадо.

— По-перше, — владно сказав Каламіті, — тут дійсно є місця, де повітря отруйне, але це не одне з них. По-друге, ви все одно не зможете ся повернути, тож краще будьте вдячні за це.

Очі жеребця стривожено розширилися. Потім звузилися. Біла пегаска охнула.

— Тобто як це ми не зможемо повернутися? — прохрипіла вона. — Я повинна повернутися. Ці солдати напали на неозброєних цивільних поні. Старих і жереб'ят! Коли мій Сенатор дізнається про це...

Коли хто її що?

Каламіті обернувся до неї, вираз його обличчя пом'якшав і став дещо співчутливим, але його голос залишався твердим.

— Анклав усіх вас тут видів. Доповів про це. Ви всі були не з того боку «Закриваючого Польоту» і мали контакт із місцевими. Неофіційно всі ви заражені, — сумно повідомив їм Каламіті. — Офіційно ви всі, мабуть, уже мертві.

— Не слухай його, — випалив нефритовий пегас.

— До кінця тижня Анклав відправить свої співчуття і нові дозволи на народження вашим рідинам... — продовжував Каламіті.

— Санглінт⁵, Монінг Фрост⁶. Не. Слухайте. — Трекер висунувся вперед. Кілька поранених, що могли ходити, повставали і зробили у відповідь крок до нього. — Він дешит! Його слова — суцільна брехня і заразні ідеї!

Каламіті непохитно дивився на Трекера.

— Я кажу все, як є. Жеби тобі не боліло потім, якщо спробуєш ся повернути.

— Гадаєш, я тебе не впізнав? — звинувачуюче сказав Трекер. — Ти Дедшот Каламіті. Ти вбив своїх солдатів і втік під хмари, щоб уникнути покарання. Я бачив плакат про твій розшук!

Каламіті тихо зітхнув, кинув погляд на мене і ледь чутно пробурмотів:

— Знову переписали історію. — Обернувшись наазад до жеребця, мій друг розсудливо сказав: — Можеш вірити у що завгодно, але повір мені на слово, тобі не варто ся вертати туди. — Він подивився на двох пегасок. — Для жодного з вас це ся добром не скінчить.

— Ми маємо спробувати, — заявила біла пегаска з неймовірною синьою гривною, піднімаючи свій ПіпБак. Я так зрозуміла, що це була Монінг Фрост. — У мене тут є записи.

— Вона мені подобається, — заявила бурштинова кобила поряд зі мною, її слова відгукнулися невеличким сплеском у моєму серці. Хороша дівчинка!

— Кажеш, ти невинний? — вишкірився Трекер. — То чому ж ти тоді втік?

Каламіті опустил свого капелюха і потягнув один з ремінців свого бойового сидла. Інші ремінці розв'язалися, і все сидло зісковзнуло на підлогу.

— Я не заперечую, же я дешит, — сказав він. — Хоча з рештою я не згоден. Але ж, якщо я втік від правосуддя, то як вони мене затаврували?

— Так, щось тут не стикується, — вирішила жовта кобила, Санглінт, як я зрозуміла. — Може, Анклав... брехав.

— Вони не можуть брехати нам, — заявив Трекер таким тоном, яким пояснюють очевидні факти відсталим дітям. — Вони — уряд.

Я відчувала, як Каламіті прямо випромінював бажання ляпнути себе копитом по обличчю. Цей Анклав... у ньому не було жодного сенсу. Мої думки пливли, шукаючи якийсь якір. Я зрозуміла, що давно вже треба було спитати мого друга про поні, з якими ми зітнулися. Але спершу мені треба було відпочити. Поспати. І ще більше мені потрібен був час, щоб віддихатися. Оплакати. Моє серце стікало кров'ю з багатьох глибоких ран. *Біль завтра, допомога сьогодні.* Але ж сьогодні й було завтра, хіба ні?

Я втратила нитку діалогу між пегасами. Зважаючи на те, що серед них був Каламіті, я почувалася через це поганим другом. Я намагалася нашорошити вуха і знову вловити розмову.

— ... після того, як вони *нічого* не зробили з тим драконом, громадяни не терпітимуть їхньої пасивності щодо бойні у Розкішній долині... — казала Санглінт.

— ... не можуть ігнорувати мене. Я член партії... — наполягала Монінг Фрост.

— ... останній раз я за вами кудись полетів! — дратувався Трекер.
— З такими подругами...

Я здалася, мої вуха опустилися. Я підвела погляд до вентилятора, що крутився на стелі «Абсолютно Всього», і спробувала віддалитися від усього.

Я можу боліти сьогодні, хіба ні? Плакати сьогодні. Знову битися завтра.

Перша сльоза кольнула моє око, потім вислизнула і скотилася по моїй щоці. Я намагалася зближнити її. Не тут. Я маю бути сама.

— Гей, — сполохано сказала бурштинова кобила. Вона поклала копито мені на плече. — Гей, не плач. Будь ласка, не плач.

Я обернулася і подивилася на неї.

— Якщо ти почнеш плакати, тоді я теж почну, і тоді буде повний плакальний бардак.

Її голос був щирим. Боліло не лише мені. І не лише я намагалася це приховати. Я слабко їй посміхнулася.

«Стілхувз завжди ховав свій біль, — нагадала мені поні в моїй голові — Стілхувз завжди був тихим і сильним заради всіх поні.»

Але це не обов'язково було добре, чи не так? Моя душа немов пливла у темряві, ледве тримаючись на воді, і якщо я не випущу сльози, я потону в них.

— Хто ви такі? — спитав голос з дальнього боку кімнати. Перш ніж хтось встиг відповісти, почалася лавина.

— Ви з Анклаву, так?

— Чому ви нападаєте на нас?

— То була Селестія нагорі? Нащо ви забрали Її?

Деякі поні були зацікавлені, більшість — збентежені. Неприємна атмосфера наростала із кожним питанням.

— Ану заспокойте ся, понове, — голосно сказав Каламіті, піднімаючи копито.

— А ти хіба не один з них, Каламіті? — уїдливо спитав хтось.

Каламіті почав затинатися:

— Та послухайте ж ви...

Я почула важкий удар і високий зойк. Здається, він пролунав з сусідньої кімнати.

Хтось у натовпі вказав на мене. Повз мене. Інші поні обернулися. Постійно гучнішаючі голоси замовкли.

Дітзі Ду стояла у дверях. Моє серце злетіло вже від того, що вона стояла на ногах. Вона немов сама була маленьким променем сонячного світла. Вона виглядала слабкою, кволою... немов стояла не зовсім завдяки своїй силі. Її тіло було трохи нахилене, і я запідозрила, що вона спирається на невидиму зебру. Але вона була жива і притомна. Одне її око косилося до вентилятора, але інше пильно дивилося на

поні, що зібралися в її крамниці. Вона повільно опустила голову, поклала свою дощечку, і щось написала на ній.

Потім підняла її так, щоб усі бачили.

«Будьте чемними.

“Абсолютно Все” залишає за собою право викинути нечемних поні.

P.S.: Ліки зараз за мафіни потім.

Посмішки безкоштовно.»

Всі мовчали.

Потім бурштиновохутра кобила, ім'я якої я досі не знала, підійшла до Дітзі Ду і вдячно обійняла її.

За мить Дітзі Ду була оточена поні, які обіймали її, висловлювали свою вдячність, і своє полегшення у зв'язку з її одужанням. Їх було так багато, що невидимій зебрі більше не було потреби її тримати, бо вона тепер навіть не змогла б стати поряд.

*** **

— Може, тобі щось принести? — запропонувала юна бурштинова героїня. — Газировку? Білку на паличці? Що-небудь інше?

Моїм першим позивом було відмовитися. Та потім я передумала.

— Водички було б непогано. Дякую.

Я дивилася, як кобила і її друг встали і проштовхалися крізь натовп поні, які прийшли провідати Дітзі Ду. Бідолашну кобилу оточили з усіх боків.

Дітзі Ду була жива.

Вона не була здорова, навіть у тому визначенні, яке можна було б ужити до гулів. Але вона була жива. І вона продовжить жити. Можливо, навіть повністю одужає, якщо вірити Кенді. Можливо.

Була значна можливість, що вона ніколи більше не буде цілком здоровою, ніколи не матиме тієї енергії і бадьорості, що раніше. Але вона врятувала місто. Врятувала свою доньку. Зробила диво. Зважаючи

на те, яку ціну іноді вимагало Еквестрійське пустище, ця була малою, неважкою.

— Ну як ти, Лі'лпіп, тримаєш ся? — спитав Каламіті, приземлюючись поряд зі мною.

Відповідь була «ні», і ми обоє це знали. Тому, замість брехні, я спитала:

— Її сенатор?

Каламіті заржав:

— Я захоплений її хоробрістю, але це самогубство. Небесна Варта Анклаву матиме наказ негайно розстріляти їх... — Мій друг скривився від болю. — ... жеби не дати їм розповсюдити заразу, звичайно.

Я застогнала, заплющуючи очі.

— Мені дуже прикро. Ти зможеш їх переконати?

— Не знаю, — визнав Каламіті. — Але я спробую. Слухай, Лі'лпіп, мені треба піти на певний час. Рейлрайт вимагає, жеби наші нові друзі-пегаси приєднали ся до «ввічливого допиту» у нього в кабінеті.

Мені це не подобалося.

— Я ся збираю бути там весь час, — тупнувши, заявив Каламіті. — Незважаючи на те, чи це буде до вподоби меру.

Я слабо ворухнула ногою, щоб торкнутися його грудей.

— Добре. Бережи їх. — Я не вважала, що Рейлрайт дійсно може зробити їм боляче, але підозрювала, що з нього станеться кинути їх до в'язниці задля «захисту їх самих», і я сумнівалася, що його допит буде дружнім за відсутності Каламіті.

— Що таке сенатор? — спитала я.

Каламіті зсунув капелюха назад.

— Член Сенату. Нижньої Ради. Вони створюють політичний курс.

— А Вища Рада?

— Запроваджує його. Вони найвищі судді і генерали... — Каламіті зупинився, дивлячись на мене. — Лі'лпіп, невже зараз дійсно кращий час для цього?

Я застогнала.

— Ні. Але я маю знати. Я маю зрозуміти. — Був час, коли я була вдячна за те, що не знала про політику пегасів. Але цей час минув. Він минув, коли вони почали вбивати поні на пустищі.

Мій друг нахмурився, заплющивши очі.

— У тутешніх немає ніц схожого на Анклав. Це не так легко пояснити. Особливо поні, яка все життя прожила у Стайні.

— Рейлрайт теж захоче знати.

— Ага, я знаю. — Каламіті глибоко вдихнув, кріплячись. — Гаразд. Я знаю, же це звучатиме дивно для тебе, але потерпи.

Я кивнула, слухаючи. Мені не варто було робити це зараз. Я була занадто втомленою, занадто потріпаною і занадто повною ірискового рому. Але частина мене вважала, що треба зробити це зараз або ніколи. А ще одна частина вважала, що Каламіті теж буде корисно пояснити це своєму другу, перш ніж пояснювати меру.

Каламіті мовчав, його очі бігали. Я розуміла, що він шукає, з чого почати.

— Ти згадував комітети? — підказала я.

— Гаразд, так, — сказав помаранчовогривий пегас, хапаючись за це. — Анклав керує урядом пегасів за допомогою комітетів. Ради це по суті просто великі комітети поні, обраних для прийняття національних рішень. Далі ради призначають менші комітети для більш локалізованих або спеціалізованих... холера, та здебільшого це означає, же ніц не робиться взагалі.

Я вже заплуталася.

— Отже... Анклав... це країна, військові чи уряд?

Каламіті втомлено всміхнувся, хитаючи головою.

— От халепа. — Махнувши хвостом, він подумки зробив кілька кроків назад. — Гаразд, Анклав це... ну... це не країна. Всі пегаси є громадянами, незалежно від того, чи є вони частиною Анклаву. Всі пегаси можуть голосувати за тих, кого бажають мати представником свого міста у Нижчій Раді, і того, кого бажають видіти у Вищій Раді. Але лише членам Анклаву дозволено займати урядові посади.

— І... як пегаси стають членами Анклаву?

— Та ну, Лі'лпіп. Це просто, — посміхнувся Каламіті. — Вони ся вербують.

Отже... лише поні, які служили в армії, мали право бути в уряді? Я намагалася це досягнути, але від цього у мене закрутилася голова. Анклав виріс з ізоляціоністського руху пегасів, які не бажали приймати участь у війні.

— Холера, гадаю, вони вважають, же той, хто пережив три роки військового навчання і три місяці базової підготовки з моїм батьком, має достатньо мужності, жеби допомагати керувати країною.

Угх. Анклав швидко піднімався до верхівки мого списку речей, від яких у мене боліла голова. Він вже обігнав кам'яні ферми і намагався змагався з двигунами потягів.

— Чому у вас взагалі є військові, якщо війни не було вже двісті років? — випалила я, намагаючись розібратися з моїм замішанням.

— О, були невеличкі сутички, — зауважив Каламіті. — За часів Радара відбулася операція з повернення небес від грифонів. Але здебільшого військові діють у якості внутрішньої охорони і патрулюють хмарну завісу.

Я похитала головою.

— Все одно не розумію. Хто ж тоді ваша Наглядачка? — Згадавши Стайню 24, я додала: — Або Наглядач, якщо це жеребець. — Це був уряд. Країна. Хтось мав бути за голову. Хтось мав бути Принцесою.

Каламіті протяжно зітхнув.

— Нема нікого, Лі'лпіп. У тім-то й річ.

Я наморщила лоба, намагаючись зрозуміти, але це йшло проти всього, що я знала про керування спільнотами. Думка про ради *трохи* нагадувала Місто Дружби, але була настільки величезною і заплутаною, що просто не вкладалася у мене в голові.

Каламіті кинув погляд через крило на двері. Рейлрайт підштовхував двох пегасів, що могли ходити, на вулицю, а Стілетто стояла біля лежанки Монінг Фрост.

— Лі'лпіп, мені треба йти.

Я махнула йому копитом.

— Йди. Допоможи їм. — Зроби все, що зможеш, друже.

Каламіті обернувся, змахнув крилами і злетів у повітря. Вітерець від його крил охолодив мене.

— Каламіті? — гукнула я до нього, коли він почав рухатися. Він зупинився і озирнувся до мене.

— Ми виправимо це, — знову запевнила я його. Побачивши його болісний вираз обличчя, я визнала: — Твоя правда... мертвих не виправиш. Але ми можемо зробити так, щоб їхні смерті не були марними.

— Як, Лі'лпіп?

— Не знаю... — визнала я. — Поки що. Але обіцяю, ми це зробимо. Ми можемо зробити це початком чогось кращого. Чогось, за що варто загинути.

Каламіті посміхнувся. Посмішка була слабкою, але щирою і теплою.

— Ловлю тебе на слові.

Я посміхнулася йому. Моєму першому другу.

— Дякую.

Каламіті кинув погляд до дверей. Рейлрайт, Трекер і Санглінт вже пішли. Стілетто мала певні проблеми з тим, щоб провести Монінг Фрост поміж інших лежанок.

Я дивилася, як погляд Каламіті подорожував від однієї лежанки до іншої. Жеребець похилого віку, що втратив ногу, був тут. Жереб'я, що був замотаний у закривавлені бинти — жертва шрапнелі, плакав у своєї матері на грудях. Один з гострих шматків, розкиданих вибухом, прорізав його кьютімарку, якій ще й тижня не було. Жеребець за три лежанки від нього спав під сильним снодійним. Його дружина була на вулиці, яку анклавівці поливали палаючою плазмою. Вона, мабуть, була однією з тих поні, яких я застрелила з милосердя. Жеребець сильно обгорів, намагаючись наблизитися до неї, але його опіки були менш болючими, ніж страждання від видовища того, як поні, яку він кохав, кричить в агонії, охоплена плазмовим вогнем... від того, що цей образ закарбувався в його пам'яті як останній спогад про неї.

Рідкісний випадок, коли я була найменш пораненою особою з усіх присутніх.

— Але що нам робити до тих пір? — спитав Каламіті, не озираючись.

Я прикусила нижню губу, моє тіло тремтіло. Я відчувала, що сльози підступають, але намагалася боротися з ними. Не тут. Не зараз.

— Ми робитимемо те, що зробив би Стілхувз, — сказала я. — Ми триматимемося.

Коли він пішов, я знову витріщилася на вентилятор, мій розум крутився, як його лопаті.

Ми триматимемося. Доки не знайдемо спосіб виправити це, зробити це краще, ми терпітимемо. Ми боротимемося. Ми продовжуватимемо допомагати поні, як тільки зможемо.

Так зробив би Стілхувз.

— Ось твоя вода, — пролунав голос бурштинової кобили, що саме йшла до мене. Я відчула м'який удар фляжки у груди. Я почула

хлопання і шипіння, коли вона відкрила пляшку Світанкової Сарсапарелі для себе. Звук викликав спалах спогаду в моїй голові.

«Ми що, на побаченні?»

Спогад про Стілхувза. О Богині, як мені бракувало Стілхувза.

І тут греблю прорвало. Було вже неважливо, де я і хто навколо. Я згорнулася і заплакала. Глибокими, болісними схлипами. За те, як боліло Вельвет Ремеді. І Каламіті. За Дітзі Ду, яка ледве не загинула. Я ридала за чоловіка, який втратив дружину, за старого жеребця, який втратив ногу, за місто, яке втратило радість сонячного світла через криваву битву.

Я плакала за маленьку кобилку, попіл якої я зберігала у пляшці з-під коли. І за Стар Спаркл.

Але більше за все я плакала за Стілхувза.

*** **

Дітзі Ду швидко втомилася і пішла нагору до Паєслайт, залишивши Сільвер Бель «наглядати за магазином», а свого грифона-охоронця — наглядати за Сільвер Бель і стежити, щоб ніхто не забрів до неї нагору. Доки всі інші були зайняті, Ксеніт відтягла мою лежанку до кімнати Дітзі, щоб я могла спокійно побути на самоті.

Плакати сьогодні. Відпочивати сьогодні. Знову боротися завтра.

Я ридала кілька годин. Ксеніт пильно вартувала біля дверей, її зусилля були здебільшого потрібні для того, щоб троє юних героїв не вломилися сюди «допомогти». Я не бажала і не потребувала допомоги. Я бажала поплакати ще трохи. Я потребувала сну.

Сльози у мене скінчилися. Моє тіло було виснажене. Розум — у безладі. І все ж я не могла заснути. Я занадто втомилася, щоб спати. Коліщатка в моєму розумі від'єдналися і оберталися самі собою. Вони крутилися в моїй голові зі швидкістю думки, нічого не продукуючи.

Так багато життів були на лезі бритви. Так багато загинуть, доки я спатиму. Ред Ай і Анклав... ще так багато треба було зробити. Занадто

багато, щоб мій мозок міг це досягнути. Мені був потрібен спосіб зробити це правильним. Зробити все це важливим.

Я намагалася зосередитися, вірячи, що варто мені лише зігнати мої думки, зібрати їх до купи, і тоді, можливо, я зможу нарешті відпочити.

Але мої думки не хотіли йти до щасливих місць. Натомість вони знову і знову поверталися до Розкішної долини і того маленького місця трохи за її межами.

Мої спогади фіксувалися на тому відчутті, коли мене левітували з безпечної кімнати, коли супералікорниця витягала мене до безпеки. Дітзі Ду знайшла мене. Твайлайт Спаркл рятувала мене. Принаймні, я дуже хотіла в це вірити...

Вона дивилася на мої торби. Я тоді не звернула на це особливої уваги, але тепер пригадала. Вона немов прикипіла до них поглядом.

Раптом я стала абсолютно впевнена у тому, що саме Твайлайт Спаркл, або принаймні те, що від неї залишилося, засіло в тій алікорниці. Контролювало її. І я знала, як вона знайшла мене.

Будь сильною! Будь приємною. Будь непохитною! Будь крутою!

Вона не рятувала мене. Я почала сумніватися, що те, що залишилося від Твайлайт Спаркл, взагалі розуміло, що я була там. Вона рятувала своїх подруг. Рятувала їх від долі, що спіткала її саму. Чи може (Будь розумною) вона просто відчула себе. І, охоплена якимось кошмарним дежа вю, вона прийшла собі на допомогу.

Я не була впевнена.

Мої думки зіслизнули до більш безладних спогадів зі звуками вибухаючої землі.

«Знайшла що-небудь цього разу?» — пролунав у моїх думках голос Каламіті, коли я уявила голову Стілхувза, яка котилася геть.

Повітря застрягло у мене в горлі, я відігнала спогад, але його одразу ж змінив образ Вельвет, що чіплялася за Каламіті і плакала.

«Ми б'ємося, отримуємо біль і рани, намагаючись зробити Еквестрію краще. Але неможливо зупинити щось, доки не знищиш

причину, з якої вони це роблять.»

Я не могла зупинити рейдерів. Вони були породжені жахом і жорстокістю пустища. Я могла лише продовжувати вбивати їх, доки не захлинуся в їхній крові, ставши найбільшим в історії масовим убивцею.

Ред Ай. Анклав.

Ред Ай заявляв, що збирається викреслити себе з рівняння. Яким би дивним або дурним це не здавалося, я йому вірила. Він був, так би мовити, гідним покидьком. Але Анклав... як я могла зупинити щось настільки могутнє, як ціла армія? Цілий уряд, якщо я зрозуміла хоч половину з усього, що знала про них?

«Діяти одностайно вони можуть тільки тоді, коли відчують для ся загрозу.»

Га-а-ах! Я просто хотіла заснути! Я так з глузду з'їду.

На мій подив, я помітила, що думаю про Рейнбоу Деш. І згадала кільця тріскучого, наелектризованого диму, що розходилися над настільною мапою Еквестрії.

«Це почне дощ! Я розробила їх на основі інверсійного сліду Вандерболтів! — похвалялася Рейнбоу Деш. — Все, що стосується Проекту Одного Пегаса, проходить крізь мене, і не буде схвалене, якщо не буде крутим!»

Почне. Я не була впевнена, чому, але мій розум зачепився за це слово.

Почне. Я чула металеве дріботіння дощу по даху «Абсолютно Всього». Почне. Крамниця здригнулася від гуркоту грому над нами.

Вежі могли почати дощ. По всій Еквестрії, якщо їм так наказати. Це означало, що вони можуть також зупинити дощ. Зробити сонячний день. По всій Еквестрії.

Я відчула, як коліщатка в моїй голові стали на місця у новій конфігурації. Нова розумова машина створювала нову картину.

«Сільське господарство, дурна ти 'ріжка, — заявив Радар. — Без везж... Анклав паде.»

Єдиним способом зупинити Анклав... врятувати Еквестрію... було взяти під контроль хмарну завісу. Згорнути її. Повернути Еквестрії сонячне світло. Це не лише зламає їхню силу, а ще й розкриє їхню брехню і покаже пегасам, що насправді відбувається тут, внизу.

Цього Анклав і боявся. І не дарма. Втрата хмарної завіси не просто знищить Анклав, вона змусить пегасів повернутися на поверхню. Вони більше не зможуть підтримувати себе. Кінець кінцем, все зводилося до сільського господарства.

Пегаси або возз'єднаються з земними поні та єдинорогами, або ж спробують вторгнутися. Судячи з трьох пегасів, яких я сьогодні бачила, і вірити слову Каламіті, більшість з них дійсно бажали допомогти.

Тим не менш, справи дуже швидко могли піти шкереберть. Хоча Ред Ай, мабуть, вважав це прийнятним. Він мав плани на масивну сільськогосподарську базу у Вічновільному лісі, але до втілення цього в реальність були ще роки й роки. До тих пір понство намагатиметься вижити завдяки тому, що залишилося. І хтозна, чи цього вистачить.

Але... було ще дещо. Ще один шанс, про який Ред Ай не знав.

Для того, щоб зупинити Анклав, не знадобиться ціла армія. Лише одна поні. Одна поні, якою можна пожертвувати. Поні, яка не була потрібна, щоб виправити все.

«Тебе ніколи не змушували відмовитися від своїх принципів заради вищого блага, — колись казав мені Ред Ай. — Пожертвувати собою і стати чудовиськом, бо це було правильно.»

Раптово я зрозуміла. Я зрозуміла свою мету.

Повернути сонце.

«Кільця тріскучого, наелектризованого диму, — задумалася поні в моїй голові. — Але що буде, коли везжі зупинять дощ і розженуть хмари? Як це виглядатиме?»

Не так само. «Однаково — це нудно», — казала Рейнбоу Деш. Принаймні, вона сказала в моєму сні. Слова Каламіті пролунали в моїй голові:

«Ну, є лише один спосіб так швидко очистити таку велику ділянку. За допомогою надзвукового райдужного вибуху.»

Попри мою безмежну втому, я підскочила.

«Сонечко і веселки.»

— Трясця мені в печінку.

*** **

Десь в іншій кімнаті хвиля збуджених голосів піднялася і опала, потім хтось увімкнув радіо Дітзі Ду достатньо гучно, щоб викривити голос Ді-джея Пон3.

«... повернувся, малята. Але ненадовго. Тож ось кілька речей, про які я маю вам розповісти.

По-перше, ми від усього серця молимося за Місто Дружби і всіх, хто мав там родичів. Вчора ввечері у жахливій атаці ця повітряна чума, яка називає себе Анклавом, жорстоко перебила мешканців Міста Дружби. Міста більше нема, малята. Сотні поні загинули. Якщо ви не вірили мені раніше, повірте тепер. Анклав прийшов сюди не рятувати. Вони нам не друзі.

Але, малята, я приніс вам не лише темну хмару, але й промінець світла! Ось хороші новини: поні Еквестрійського пустища протистоять їм. І я кажу не лише про нашу Світлоношу, хоча вона була у самій гущавині подій. Коли Анклав прилетів нищити Місто Дружби, вона завдала їм удару у відповідь. Завдяки нашій Героїні Пустища Анклав втратив усе, що кинув до Міста Дружби; і, що ще важливіше, кількості поні пережили цю атаку.

Але вона не єдиний герой, що міцно протистоїть Анклаву. Пам'ятаєте тих ренегатів-вигнанців Сталевих Рейнджерів, про яких я вам розповідав? Отже, тепер вони називають себе Рейнджерами Еплджек. І навіть зараз, коли я кажу це, Рейнджери Еплджек

цілодобово допомагають перевозити з Острова Дружби тих, хто вижив, і охороняють їх на шляху до нових домівок.

Де ж вони зможуть знайти нові домівки, питаєте ви? Відповідь — повсюди, куди вони підуть. Навіть зазвичай чванливі поні з вежі Тенпоні відкрили двері для біженців... після того, як юрба єдинорогів піднялася і викинула анклавівців з вежі копняком під хвіст. Її-ха! Один-нуль на користь хороших поні!

І я отримую нові повідомлення. Герої повсюди, від Розбитого Копита до Гуфінгтона, тримають оборону проти небесних кошмарів. Я чув історію про двох таких героїв, які збили один з тих бойових кораблів на півдні від Сталліонграду. Залишили візитку: Лев і Миша. Ну що ж, Лево і Мише. Завітайте коли-небудь до вежі Тенпоні. Щойно моя помічниця повернеться з відпустки, я із задоволенням дам їй можливість взяти у вас інтерв'ю. І до всіх грифонів і поні, які відбили напад Анклаву на Розбите Копито: достолиха гарна робота.

Але найбільший удар Анклаву завдала ніхто інша, як наша улюблена авторка “Довідника з виживання на пустищі”, Дітзі Ду. Ви всі це бачили. Трясця, та я бачив це саяво аж від самого кряжу Розбитого Копита. Ми навіть не маємо назви для того, що змогла зробити сьогодні вранці улюблена пегаска пустища. Надзвуковий Радіоактивний Вибух? Токсичний Райдужний Вибух? Ну, звіть як хочете, але я б назвав це дивом.»

Я теж, кохана.

«Та не хвилюйтеся, малята. Я знаю, що щойно нібито видав своє місцезнаходження. Але Анклав уже знав. Я бачив на моніторах вежі, як ціле їхнє кодро летіло сюди, ще до того, як я почав трансляцію. Вони будуть біля дверей будь-якої миті. І не думаю, що вони збираються запросити мене на чаювання. Але не хвилюйтеся за мене. Я не боєць. Ніколи ним не був, навіть коли досліджував пустище. Я був скоріше хакером і ремонтником. Лагодив речі, конструював по схемах, змушував технології і магію старого світу працювати на мене. Я ледве вмію стріляти. Але це не означає, що я ляжу і дозволю їм захопити мене.»

Будь-які шанси на сон випарувалися від цих слів. Я лежала на лежанці, і мої нерви іскрилися, стурбовано напружуючись, щоб почути кожне слово. Кожний фоновий звук, що йшов із радіо. Мені знадобилася якась мить, щоб згадати про свій навушник і налаштувати свою ПіпБак-ногу на трансляцію.

«Отже, дві речі, перш ніж я знову вас покину. По-перше, я бажав би присвятити цю передачу загиблому старійшині Стілхувзу, засновнику Рейнджерів Еплджек. Знаю, з усіма смертями, що ми бачимо, може здатися дивним, що я виділяю одного поні. Але Стілхувз був не просто якимось поні.

Стілхувз був героєм. Захисником поні. Він захищав інших ціною свого життя, і надихав інших робити так само. Цілий легіон Сталевих рейнджерів відколовся, щоб наслідувати його приклад.

Стілхувз також був супутником нашої Героїні Пустоща. Вона була сильніше разом із ним. Її перемоги часто були і його перемогами.

Коли я вперше зустрів Стілхувза, він зробив так, щоб Грім Стар загинув героєм в очах поні, про яких мав дбати. Я доволі добре взнав його за останні кілька тижнів.»

«Ну звичайно, — подумала я. — Вона ж дивилася мої спогади.»

«Скажу відверто: Стілхувз був не без вад. Він не завжди був хорошим поні. Він чинив правосуддя так, як вважав належним, і я не завжди погоджувався з тим, як він грав роль судді і ката. Але це суворий закон Еквестрійського пустоща.

Але він ніколи не втрачав мужності. Він був вірним своєму кохання і своїм принципам, і боровся до самої смерті. Стілхувз прожив неймовірно довге життя. Його загибель була швидкою, безболісною, і сталася у битві. Я вірю, що саме такої смерті він би й бажав. А тепер наша черга: бути вірними, боротися і ніколи не втрачати мужність.»

Сльози текли по моїм щокам. Я знову плакала.

«А тепер, малята, я маю у дечому зізнатися. Ця трансляція? Це не прямий ефір.

І я маю повідомлення до солдатів у чорних обладунках, які щойно увірвалися до станції на вежі кряжу Розбитого Копита: бачите оту штуку із блимаючим синім вогником? Невеличкий саморобний сюрприз, підключений до іскрової батареї від зброї, створеної, на хуй, зірками!

Прощавайте, ви...»

Трансляція раптово перервалася вибухом статички. Її не замінило радіо Анклаву. Радіохвилі просто мертво мовчали. І такими й залишалися впродовж десяти найдовших хвилин, які колись переживало Еквестрійське пустище.

Я лежала на матраці у кімнаті Дітзі Ду, і лише слова Хоумідж підтримували мене у темряві. Я не могла знати, що моя кохана нанесла Анклаву найглибший, найбільш руйнівний удар. Я не розуміла, що Хоумідж витягла весь блок живлення з чужопланетної зброї і під'єднала його до бомби. Я не бачила яскравий блакитний вибух, що знищив більше ніж базову станцію і дюжину важко броньованих пегасів Анклаву всередині. Дві сотні років майже п'ятдесят веж Проекту Одного Пегаса стояли, невразливі до всього, що могли вчинити їм вороги і пустище. Я не була свідком того, я одна з веж, що стояла на тому занесеному снігом кряжі, тріснула, посунулася і впала.

*** **

Я прокинулася, дезорієнтована відчуттям втраченого часу. Я не пам'ятала, як заснула. Але моє тіло відпочило. Я знову могла встати, прогулятися, і саме це я і зробила. Цокання дощу по металу шурхотіло наді мною.

Привиди снів повернулися до мене, згаслі і роздроблені. Снів про сонячне світло і надзвукові радіоактивні вибухи.

Я зголодніла. І хотіла пити. Голова трохи боліла, і мені треба було до вітру.

Вичвалавши до крамниці, я була здивована відсутністю медичних лежаків. Натомість у крамниці було повно грифонів.

Надворі гуркотів грім.

Годіна Грімфезерс розмовляла з охоронцем Дітзі Ду. Було ще двоє менших грифонів, підлітків, якщо я правильно оцінила розмір, достатньо схожі за фігурою та зростом, щоб я вирішила, що вони близнюки. Одна з них розмовляла із Каламіті, розмова, здається, була зосереджена на парі дивних пістолів, які вона носила у кобурах на грудях. Вона витягла один з них і розкрила, обережно тримаючи його у кігтях так, щоб Каламіті міг роздивитися. Грифонка фігурою була схожа на Год, тільки стрункіша, і безсумнівно була б привабливою, якщо б не підозра, що вона була щонайменше на п'ять років молодша за мене. Я бачила, що вона має вирости дуже гарною. Якщо пустище їй дозволить. Інший грифон сперся на прилавок із приголомшеним виглядом, в той час як Сільвер Бель намагалася продати йому випадкові речі, одну за іншою. Він, здається, вже купив праску, три більйардні кулі і порожню бляшанку просто щоб порадувати маленьку кобилку.

Дітзі Ду в буквальному сенсі пурхала над своїм верстаком, працюючи із чимось, дуже схожим на мій обладунок кантерлотської поліції. При моїй появі вона підхопила обладунок, взяла у рота свою дощечку і підлетіла до мене.

Пегаска простягнула мені вбрання — це дійсно був мій обладунок, але Дітзі полагодила і укріпила його, зробивши ще міцнішим і краще захищаючим, ніж раніше.

На її дошці було написано: «Він виглядав трохи постріляним».

Я почервоніла.

— Д-дякую. Скільки з мене?

Дітзі Ду немов розсміялася. Вона поклала свою дошку, витерла її копитом, а потім написала: «Безплатно. Героїня Пустища носить обладунок від Дітзі Ду. Ти хороша реклама.»

Гулька посміхнулася мені. Посмішка була зловісною, демонструючи забагато зубів і ясен. Але я відчувала її тепло. Вона хотіла допомогти. Реклама була лише виправданням.

Я розкинула передні копита, обійнявши її (хлипко). Вона на мить напружилася, потім обійняла у відповідь. Хлипко.

— Ти хороша подруга, — прошепотіла я їй. — І хороша поні. Одна з найкращих, що можуть бути у цьому світі. Спасибі тобі.

Вона відсунулася і дивно подивилася на мене. Потім помотала головою і вказала копитом мені на груди.

Я здогадалася, що вона каже «Не я, а ти» (ну, або починає імпровізовану гру в квача). Перш ніж я встигла відповісти, до нас підбігла Сільвер Бель, її маленький ріг світився легким сріблястим світлом, коли вона левітувала невеличку купку кришечок до Дітзі Ду.

— Дивися, мамо! Я зробила продаж!

М'яка кришталева мелодія, схожа на дзенькання дюжин срібних дзвіночків, рознеслася по крамниці.

Каламіті наблизився до мене, молода грифонка з двома пістолями йшла за ним.

— Лі'лпіп, ти ся прокинула!

Частині мене хотілося підбігти до нього і сказати, що я маю план. Що у мене якимось чином сталося просвітління і я знала, що саме нам треба робити. Що *мені* треба робити. Це не виправить все, але буде величезним початком.

Але я ще не була готова. Мені було потрібно більше інформації. Я мала знати, як Анклав відреагує на те, що тут сталося. На те, що зробила Дітзі Ду. І мені реально треба було попісяти.

— Скільки я була неприємна? — спитала я, помітивши відсутність світла, що мало йти крізь вікна. Крамниця трохи здригнулася від чергового розкотистого удару грому. Стукотіння в моїй голові трохи погіршало.

— Десь годин дванадцять, — визнав Каламіті. Більшу частину доби!

Мені треба було подбати про кілька речей. Мені потрібно було знайти туалет і, мабуть, якесь знеболювальне. Але перш ніж я змогла зайнятися тим чи іншим, Каламіті обійняв мене крилом і підштовхнув до молодих грифонів.

— Ніколи не вгадаєш, хто це.

— Ем... — незручно сказала я.

— Лі'лпіп, це Кейдж і Реджі, — сказав він, вказавши спершу на грифона-самця. Той криво посміхнувся, засовуючи щойно придбану бляшанку до торби. — Кейдж, Реджі, оце Лі'лпіп...

Я підняла копито і невпевнено помахала.

— ... Світлоноша і Героїня Пустища.

Моє копито опустилося, а обличчя почервоніло. В ту мить я так сильно ненавиділа Каламіті.

— Я б сказав, що Дьорпі сьогодні принесла більше світла, ніж ти, Лі'лпіп, — усміхнувся Кейдж, протягуючи лапу. Я вагалася, відчуючи одночасно ніяковість і неясну образу через те, що це прізвисько вжив хтось окрім маленького жереб'яти, хоча Каламіті і сказав мені якимось, що вона вважала це прізвисько милим.

Я підняла копито і він потиснув його з милосердною м'якістю, що було добре, оскільки його кігті були болюче *гострим* навіть при обережному стисканні. Я забрала копито, перевіривши, чи не виступила на ньому кров, впевнена, що він легко міг би відірвати його, якби захотів. Я перенесла свою увагу на милу молоду грифонку і простягнула копито, трохи скривившись. Я відчувала, що почервоніла ще сильніше.

— Кейд і Реджіна Грімфезерс, — прошепотів мені у вухо Каламіті.

Я залякла. У мене відвисла щелепа.

— Ага, саме так, — посміхнулася Реджі. Я бачила, як Кейдж вже закотив очі. — Ми діти Год.

Год мала дітей?!

Маленька поні в моїй голові почала нарізати кола, протестуючи: *«Я не розглядала твою дочку! Я не розглядала твою дочку!»*

Мій погляд змістився на Ґодіну, яка зараз розмовляла з Дітзі та іншим грифоном. Дітзі Ду тримала одну зі своїх дощечок — я не бачила, що там написано — а Ґод відповідала:

— Ну, я ж не можу вимагати у міста гроші за захист, якщо ми не прилетіли його захистити, хіба ні?

«Ґодіна займається кришуванням Нової Еплузи, і при цьому дійсно її захищає? — Маленька поні в моїй голові лагідно посміхнулася. *— Це так в її дусі!»* Вірність контракту.

Звичайно ж, я не розглядала Реджіну *так*. Вона була трошки занадто молода для мене, не кажучи вже про те, що вона була грифонкою (*«Ґод теж грифонка»*, — зауважила моя маленька поні).

Так, звичайно. Я колись вирішила, що Ґодіна приваблива... як для грифонки. Але це було до Хоумідж. І мені було дуже самотньо...

Мої очі розглядали грифонку, доки я намагалася впевнити себе, що це лише скороминуще захоплення.

Так, вона сильна, і фігуриста, і шрами дійсно виглядають ефектно... (*«І мені явно подобаються старші кобили»*, — піддразнила поні в моїй голові). Але Ґодіна не виглядала старою (*«Спочатку Вельвет, — підколола моя маленька поні, — тепер мама-грифонка?»*) Мені так хотілося, щоб ця маленька поні заговкала. Ґодіна не була старою. Дорослою — так, але... (*«Що, вона народила їх, коли їй було три роки?»*) ... не старою. Вона досі виглядала енергійною і фігуристою, і... невже у мене зовсім нема почуття віку, коли справа стосується грифонів?

— О. Боже. Мій! — голосно вигукнула Реджі, використовуючи ім'я своєї матері всує (!), як здатні лише підлітки. — Літлпіп втюрилася в маму!

Стогнула місячна тічка Луни!

Палання моїх щік тепер спалахнуло по всьому моєму тілу.

— Що?! Ні! Я... але... — Я бачила, як Годіна дивиться на мене, піднявши брову над цілим оком. — ГААХ!

Я впала на підлогу, сповнена сорому, намагаючись сховати голову під копитами.

Вбийте мене негайно.

— А я саме збиралася сказати, що тебе твій хлопець надворі чекає, — озвалася до мене Год, милосердно даючи мені можливість вибігти під дощ, немов за мною женеться зграя пекельних гончаків.

*** **

Я притулилася до локомотива, що був частиною перемішаної конструкції «Абсолютно Всього». Була темна, мертва досвітня година. Та сама година, коли темрява найважче лежить на душі, і голодні чудовиська ззовні скребуться у двері.

Дощ лив, перетворюючи вулиці на ріки, змиваючи радіацію та кров. Вогні Нової Еплузи прорізали зливу променями, змушуючи падаючу воду мерехтити і блистити у темряві. Вода лилася з дахів і булькотіла по водостоках, щоб вилитися у переповнені дощові бочки. Я швидко промокла до нитки.

На вулиці нікого не було. Моє абсолютно руйнівне приниження поступилося місцем потребі відлвити. Я обійшла навколо будівлі, озирнулася, щоб упевнитись, що мене ніхто не бачить, і почала справляти нужду у струмок.

— Привіт, Літлпіп... — сказав голос абсолютно нізвідки десь у двох ярдах від мене.

Я підскочила, серце намагалося вискочити у мене з грудей. Сором, роздратування і шок боролися одне з одним, коли я впізнала механічний голос Спостерігача.

— ... ох. Вибач. Я почекаю отам.

— Та вже якось пізно! — голосно пробурмотіла я. От халепа! Треба мені було перевірити місцевість Іскрою Пильності.

Глибоко зітхнувши, я увімкнула свою ІП і відшукала спрайт-бота.

— Ти в порядку? — спитала я. Чому б і не побалакати з ним. Все одно після цього я вже так просто не зможу закінчити.

— Я? Так. Але... — Голос Спостерігача видавав вагання. — Я просто хотів упевнитися, що ти в порядку. — І провину. — Ти ж в порядку?

Було стільки способів відповісти на це «ні». Але натомість я вирішила перейти одразу до справи.

— Що не так?

Спостерігач якусь хвилину мовчав, спрайт-бот погойдувався під дощем.

— Я облажався, Літлпіп. — Мій розум спробував уявити величезного, грізного дракона, який каже «*облажався*». Але ж це був Спайк. — Я піддав тебе небезпеці.

Я заплющила очі. В небезпеці не було нічого нового.

— Що трапилося? — Я почула, як десь позаду відкрилися і закрилися двері.

— Лі'лпіп? — гукнув у ніч Каламіті.

Помахом копита я показала Спостерігачу притримати свої думки.

— Я тут, — гукнула я до Каламіті.

Спрайт-бот мовчки чекав, доки Каламіті підійде до мене, хлюпаючи копитами по струмку, який я використовувала кілька хвилин тому.

— Анклав має запис із вами з камер безпеки у Міністерстві Крутості. І вищий генерал Харбінжер встиг вийти на зв'язок з Маріпоні, перш ніж там усе вибухнуло. Вони склали два і два.

Не дуже неочікувано. І невже одній мені здавалося дратуюче неправильним те, що цей «вищий генерал» був *виборною* посадою?

Спостерігач продовжував:

— Анклав відправив свій найкращий каральний загін за тобою і твоїми друзями.

— От халепа, — простогнав Каламіті.

— Кого? — спитала я.

— Вандерболтів, — повідомив нам Спостерігач.

Я кліпнула очима.

— Зажди. *Кого?* — Анклав назвав свою найкращу мисливську зграю *Вандерболтами*? Було у моєму серці щось (Будь крутою!), що хотіло копнути їх під сраку за саме використання цього імені. — Це дуже неправильно.

— Далі гірше, — визнав Спостерігач. — Один з тих поні з Небесної Варти Анклаву, що бачили вас двох у моїй печері, був молодшим членом Вандерболтів. Він упізнав тебе, Каламіті. Вони прийшли до моєї печери...

— Гатшот, — пробурмотів Каламіті.

Я згадала того пегаса: *«Це Дедшот Каламіті. Переможець змагання за титул Найкращого Юного Снайпера впродовж чотирьох років поспіль. Того, хто тебе переміг, не забудеш.»*

Один з Вандерболтів (мені так кортіло круто їх розтоптати!) як стрілець поступався лише Каламіті? А Каламіті *ніколи* не хибив!

Мої очі стривожено розширилися.

— Спайку! — охнула я, забувшись. — Твоя печера! Вони... — Ні-ні-ні! Благаю, тільки б Анклав не знищив Сади Еквестрії!

— Вона в безпеці, — сказав Спайк крізь спрайт-бота, наповнивши мене полегшенням. — Але... ну, ти ж розумієш, чому я мав вигнати їх звідти якомога швидше, так? — Його голос, хоч і синтетичний, все одно примудрявся звучати жалібно.

Каламіті протяжно видихнув.

— Що ти їм сказав?

— А я ж ніколи не вмів триматися на допитах! — продовжував Спайк.

— Шо ти їм сказав?! — суворо спитав Каламіті.

— Не дуже багато... дійсно... Просто... — Спайк зробив паузу, немов набираючись духу. — Я сказав їм, що ти була у «Залізні Підкові».

Каламіті кліпнув очима.

— Га?

— Стара зброярня, — сказала я йому. — Я колись зустрілася біля неї зі Спостерігачем. Дуже давно, — запевнила я, хоч і розуміла, що це було не так вже й давно. Два місяці тому. Але ці два місяці були цілим життям. — Перед тим, як зустрілася з тобою.

— Гаразд... — Каламіті замислився. Потім сказав: — Я не розумію. І що з того?

Але я знала, що турбує Спайка. Мій розум згадав момент, коли я дізналася, що Сталевим рейнджерам потрібна Друга Стайня, і свої страхи через те, що я була якось у цьому винна. Що коли я хакнула двері до Стайні 29, я щось залишила позаду...

А у «Залізній Підкові» я була значно менш обережною і досвідченою. Я хакнула той офісний комп'ютер, як необережний любитель. Залишила повсюди свої віртуальні сліди.

— Наскільки Вандерболти... технічно обізнані? — повільно спитала я.

Каламіті нахмурився, соваючись.

— Залежить від обставин. — Він глибоко вдихнув і звернувся до спрайт-бота: — Віндшір² і Ленсфлер⁸ досі у Вандерболтах?

— Хто? — спитала я, гадаючи, що мені варто знати ці імена.

Каламіті зашурхотів крилами.

— Віндшір — мій найстарший брат, — сказав мені іржавохутрий пегас, і додав: — Татів улюбленець. Майстер зв'язкових технологій. Найкращий у своєму класі. Закінчив з відзнакою. Став капралом. Членом Вандерболтів... — Він похитав головою. — Мабуть, єдиний з нас, кого тато схвалював. Хоча чому б йому й не бути татовим улюбленцем?

Я скривилася.

— А Ленсфлер?

— Найкращий друг Віндшіра, суперник, іноді коханець, — сказав Каламіті. — Експерт з ремонту, особливо у галузі енергомагічної зброї. Навчив мене кільком трюкам, завдяки яким я приладнав гвинтівки «Новасьордж» до мого анклавівського обладунку. Теж кращий у класі, спеціалізувався на маготехнологіях.

От лайно. У нас проблеми. Перша і найголовніша, як ми можемо йти на війну проти брата Каламіті? Хоча знову ж, зважаючи на те, що я знала про його родину, лупцювання могло б піти на користь цьому жеребцю.

— Віндшір пішов з Вандерболтів кілька років тому, — сказав Спостерігач, від чого мені миттєво стало значно легше. — Прийняв іншу пропозицію, згідно з прес-релізом.

— Прес-релізом? — поцікавилася я.

Каламіті прихилився ближче і прошепотів:

— Вандерболти — зірки Анклаву. Витрачають на всілякі патріотичні шоу стільки ж часу, як на справжні полювання. Ба навіть більше, — додав він.

Знаменитості. Найкраща зграя мисливців-убивць в Анклаві... вони висліджують і вбивають поні, і мають прихильників. Вони влаштовують шоу. Поні стають у чергу за автографами. Щоразу, як змінюється їхній склад, друкуються прес-релізи. Що це за пиздець?

— Але Ленсфлер досі з ними. Від був одним з пегасів, що прилітали вчора до моєї печери.

Я поблідла. Нам каюк.

Каламіті побачив вираз мого обличчя.

— Лі'лпіп?

— Вони можуть отримати мою мітку з комп'ютера у «Залізній Підкові», — сказала я йому переможеним голосом. — І щойно вони це зроблять, вони зможуть використовувати свої обладунки, щоб знайти мене, куди б я не пішла.

— Вибач, Літлпіп, — із розкаянням сказав Спайк. — Але... ти ж можеш просто зняти свій ПіпБак, так? Збити їх зі сліду?

Я підняла свою передню ногу і показала спрайт-боту, як мій ПіпБак грубо злився з моїм тілом.

Спостерігачу дістало глузду нічого не казати.

— Я могла б відрізати собі ногу, — подумала я вголос. Може, я навіть зможу її відростити. — Або я можу просто піти. Відманити їх. — Я подивилася на Каламіті. — Залишити тебе у безпеці.

— Ото вже ні! — Каламіті тупнув. — Ніц такого ти не зробиш, Лі'лпіп. Ми ся триматимемо разом.

— Але...

— Ніяких «але»! — суворо сказав Каламіті. Потім посміхнувся. — До того ж, у мене є план. — Із широкою посмішкою Каламіті тицьнув мене копитом у ніс. — Повір мені, Лі'лПриманка.

Добром це не скінчиться.

Примітка: *Максимальний рівень*

1 Winter — «зима»

2 Nimbostratus — шарувато-дощові хмари, рівний сірий хмарний покрив, з якого випадають суцільні опади чи мряка.

[3](#) Red Glare — «червоний блиск»

[6](#) Morning Frost — «ранковий мороз»

[Z](#) Windsheer — «вітер» + «вигин»

8 Lensflare — «відблиск в об'єктиві»

Глава 41: До надії

«Для багатьох із нас це важкий шлях, але він завжди лишається перед нами, скільки б разів ми не падали.»

Божевілля.

Я стояла позаду «Абсолютно Всього», струмок омивав мої копита, а я із відвислою щелепою дивилася на Каламіті. У мене просто не було інших слів. План Каламіті був божевіллям.

Трясця, та це взагалі був не план. У планах є... планування і таке інше. У Каламіті були лише купа ідей і неясні надії, зв'язані до купи багатьма «а потім щось трапиться». Ми не мали тих і того, що було нам потрібно, щоб навіть спробувати. Я сумнівалася, що ми зможемо це знайти.

— Ну? — спитав він, серйозно шукаючи мого схвалення.

— Я починаю погоджуватися з Вельвет Ремеді, — сказала я йому, згадуючи її реакцію на його дії у поліцейському відділку Зебратауна.

— Тож... ти згодна спробувати? — Богині забирай. Каламіті дивився на мене очима лошати, сподіваючись на те, що я погоджуся, що підтримаю це... божевілля. Цей план... йому необхідно було спробувати його. Необхідно, як голодному поні необхідна їжа.

Я зобразила посмішку.

— Кращого плану у мене немає, — визнала я. — Звичайно. — Ми всі загинемо.

Спрайт-бот Спостерігача гойдався під дощем поряд із нами, мовчки слухаючи.

Нарешті механічний голос, за яким ховався Спайк, благально спитав:

— Чи можу я щось зробити, га? Мені дуже прикро.

Я стукнула по моєму промоклому лобі ще більш мокрим копитом. Думай. Думай, дурна кобило.

— Так, — підтвердила я, скося дивлячись на спрайт-бота. — Так, є дещо.

— Що? — спитав Спайк.

Я махнула копитом.

— Почекай хвилинку. Мені спершу треба побалакати з Ґод.

*** **

— Що я не розумію, — сказала я Каламіті, коли ми пішли назад, до входу в «Абсолютно Все», — так це чому Вандерболти досі не вдарили по нас. Вандерболти ж швидкі, так?

Каламіті кинув косий погляд.

— Швидкі. Так, можна й так сказати.

На небі спалахнула блискавка.

— Хіба вони не повинні були вже дістатися до «Залізної Підкови»? — спитала я так, щоб було чути за гуркотом грому. — Не так багато часу треба, щоб отримати мою мітку... — Якщо Ленсфлер був таким вмілим, як розповідав Каламіті. А до Нової Еплузи від «Залізної Підкови» летіти було жахливо близько.

— Вони, мабуть, застрягли на комітеті, — уїдливо зауважив Каламіті.

Я зупинилася із обліпленими грязюкою копитами і з нерозумінням подивилася на Каламіті. Він що, казав, що їхній план полювання ще мають схвалити? Невже всі поні на небі божевільні?

Каламіті зайшов за ріг і ледве не збив Рейлрайта. Доганяючи його, я почула, як обоє жеребців пробурмотіли вибачення. Рейлрайт стояв перед навісом крамниці Дітзі Ду, очевидно, чекаючи на когось. Побачивши мене, він кивнув, потім крадькома глянув на вогні вздовж міської стіни.

Коли я бачила Рейлрайта востаннє, він супроводжував кількох поні, які насмілилися спуститися під хмарну завісу Анклаву.

— Де нові пегаси? — спитала я шерифа/мера, гадаючи, скільки я проспала.

Рейлрайт зиркнув на Каламіті, перш ніж відповісти:

— Я приставив їх до роботи, жеби вони допомагали громаді. За це вони матимуть місце у загальному домі, закім не знайдуть собі щось краще.

Я питально подивилася на Каламіті. Мій друг-пегас нахмурився і кислим тоном повідомив мені:

— По радіо Анклаву передали пропозицію допомогти «громадянам, які заблукали». Трекер прийняв пропозицію за чисту монету і полетів геть, пообіцявши ся зв'язати з Фрост через ПіпБак, щойно вийде за хмари. Це було більше шести годин тому.

— Каламіті ся намагав вкласти троха здорового глузду в тих двох кобил, коли пішла трансляція, — додав Рейлрайт. — Та кобила з ПіпБаком нібито колишня військова, гадаю. Щось у тій трансляції її серйозно налякало.

Я зрозуміла, що помітно хвилююся за Трекера.

— А що вас привело на ганок до Дітзі Ду, шерифе? — удавано недбало спитав Каламіті.

Рейлрайт похитав головою у відповідь на підозри пегаса. Я намагалася згадати, що Рейлрайт і Каламіті знали один одного багато років. Їхні стосунки завжди бути теплими, якщо не дружніми, доки справи не торкнулися крада-бомби і пегасів-утікачів.

— Питав у Ґрімфезерсів прогноз погоди, — відповів йому Рейлрайт. — Гроза ся розходить від берегів Бакліну і аж до краю Надії. Буря очищує небо від диму Вічновільного, і над всією Розкішною долиною жахливі опади.

— Бо саме токсичності там не вистачало, — заржав Каламіті.

— Нам просто пощастило, же зіпсована погода над Вічновільним не пускає бурю до нас, — додав Рейлрайт. — Немов те місце *бажає*

горіти.

— Надія? — спитала я у Каламіті.

— Ага, — погодився Каламіті. Потім, побачивши, що я не розумію, пояснив: — Ти вже була там, Лі'лпіп. Уламки, що були Надією, десь у кількох годинах ходу уздовж залізниці.

— Це те місто зі старою зброярнею, — пояснив Рейлрайт. «Залізна Підкова». Я згадала, як ішла по дитячому майданчику Надії. Саме там я вперше побачила плакат Міністерства Моралі. Я просто не знала назву міста. — А масив ще на кілька миль далі, у бік Вічновільного.

— Що? — в замішанні спитала я. — Масив?

— Сонячний масив Надії, — трохи знудьгованим голосом сказав мені Каламіті. — Велика купа тарілок, скерованих у бік хмар. Як я розумію, поні старого світу випробували купу химерних способів отримувати енергію, коли їм придушили поставки вугілля.

А от цього я не бачила. Хоча, звичайно, я лише раз була достатньо високо, щоб побачити його з вікна зброярні, і при цьому я була зайнята біганням по падаючим місткам. Я мовчала, обмірковуючи це. Технологія для перетворення сонячного світла на енергію? У цьому є сенс, зважаючи на те, що міністерство Твайлайт Спаркл працювало навіть над використанням сонячного світла у якості зброї.

«І цю Селестію-Один, чи Селестію-Прайм, чи як вони її там назвали, навіть не можна начаклувати не у сонячну погоду. Я не можу сказати Принцесі, що єдиний захист, що ми маємо від цих ракет, може бути переможений хмарним днем. А що як зебри вирішать атакувати нас вночі?»

Звичайно, треба було ще виправити деякі недоробки. Але навіть надія на енергію для пустища була ще однією причиною, з якою Еквестрія заслуговувала і потребувала побачити сонце. Старі генератори та іскрові батареї вічно не проживуть.

Каламіті тягнувся копитом до дверей, коли вони розчахнулися, у проїмі стояла Реджіна Грімфезерс. Мій друг відступив, а грифонка

вискочила надвір, кивнувши усім нам. Юна грифонка з пістолями сперлася на стіну, де була розташована вивіска Дітзі Ду, і витягла пачку цигарок. На ганку «Абсолютно Всього» ставало тісно.

— Хтось із вас бачив, куди побігла та мала єдиноріжка? — недбало спитала Реджі, запалюючи цигарку. Оскільки я стояла тут, я вирішила, що малою єдиноріжкою, про яку вона питала, була Сільвер Бель.

Каламіті дійшов того ж висновку.

— Сільвер Бель зникла? — Вона була всередині кілька хвилин тому.

Рейлрайт прикусив нижню губу.

— Гадаю, я видів, як вона йшла до туалетів.

А.

— Ем... тоді давайте не будемо створювати пошукову групу. — Подумки кидаючи сердиті погляди на Спостерігача, я додала: — Дамо їй побути на самоті. — І одразу ж після цього думки про те, що у Новій Еплузі були громадські туалети, вдарила мене, немов кийком по лобі. Ой. От халепа. Ну звичайно ж вони були. Про що я думала?

— Ти чого почервоніла, Лі'лпіп? — Ну дякую, Каламіті. Ти просто не міг не спитати, га? Не міг.

— Т-ти... ем... казав щось про... комітети?

Каламіті, на щастя, зрозумів натяк і повернувся до попередньої теми, немов ніколи не покидав її.

— Пам'ятаєш, я тобі казав, же Анклав тримає пегасів, які здатні виконати надзвуковий райдужний вибух, якомога ближче до себе? Ну, тепер ти видиш, чому. Зважаючи на всі ті хмарні технології, на які Анклав ся спирає, не кажучи вже про хмарну завісу, вони вважають надзвуковий райдужний вибух зброєю масового ураження.

Я подивилася туди, де один з Хижаків упав на місто. Навколо було встановлено світильники, що підсвічували його крізь дощ. Силуети поні рухалися навколо нього під зливою, шукаючи щось корисне.

— Ти маєш розуміти, Лі'лпіп, же коли пегаси замкнули небо, ми втратили одне місто. Лише одне. Звичайно, Клаудсдейл був найбільшим, але все одно було ще кілька, які пережили війну практично неушкодженими. Всі довоєнні технології та магія... їх змінювали і переробляли впродовж століть.

Блискавка розітнула небо. Грім ударив по нас, немов намагаючись увігнати у багнюку.

— Але вони не можуть зробити більше, — крикнув Каламіті. — Пегаси не можуть створювати магичні речі, як єдинороги або зебри. І будувати там теж нема з чого, якщо не враховувати того, що ся лишило з минулого. І хмар. З хмар виходять непогані будинки для пегасів, от тільки обладунки та кулі з них нікудишні.

Я згадала, як моє копито пройшло просто крізь термінал Анклаву.

— З кількох гір, які виходили за хмари, або повибирали всі ресурси, або вони стали домівками для істот, яких Анклав не бажає злити. — Таких, як Спайк. — Анклав вторгнувся у грифонячі небеса кілька поколінь тому, просто жеби дібрати ся до їхніх гір.

Каламіті кивнув до Реджі, яка затягнулася цигаркою та лайнулася у небо.

— Коли війна ся скінчила, — додав Каламіті, — пегаси мали близько п'ятдесяти Хижаків, лише чотири Громовиці і жадної можливості створити ще. Враховуючи ті Хижаки, які ти знищила крада-бомбою, і той, що підбили біля Сталліонграду, Анклав утратив дюжину своїх бойових кораблів менш ніж за тиждень. Більше, ніж вони втратили за двісті років. І чотири з них знищив токсичний райдужний вибух Дітзі Ду.

Каламіті значуще подивився на мене.

— Анклав там зараз, мабуть, ся обсцикає з переляку.

Хотіла б я, щоб він не використовував саме таку фразу.

— Добре, — твердо сказала я. Потім спитала: — Як це пов'язано з Вандерболтами?

Каламіті закотив очі.

— А хіба не очевидно, Лі'лпіп? Я ж сказав: Анклав тримає всіх пегасів, які здатні виконати надзвуковий райдужний вибух, якомога ближче до себе.

О. Тепер я зрозуміла. Вандерболти. Будь-якого пегаса, що був здатен виконати надзвуковий райдужний вибух, приймали до анклавівського загону вбивць-знаменитостей.

Це означало, що поні, які полюють на нас, *настільки вправні*. Тепер план Каламіті подобався мені ще менше.

— А коли Анклав побачив, що зробила Дітзі Ду, — здогадалася я, склавши фрагменти докупи. — вони відкликали Вандерболтів на... — Я шукала підхоже слово. — ... екстрену тактичну нараду, аби застосувати їхній досвід, щоб впоратися з цією новою загрозою?

Каламіті кивнув.

— Шось таке. Вони гадки не мають, скільки пегасів-гулів живе тут внизу, — заявив він, змусивши мене згадати зграю зомбі-пегасів, від яких ми тікали на околицях Клаудсдейла. — І якщо Дітзі Ду змогла це зробити, теоретично майже будь-який достатньо просочений радіацією гуль-пегас має бути здатним виконати токсичний райдужний вибух.

Так. Анклав, мабуть, дійсно зараз обсцикається.

— Коротше кажучи, гадаю, же у нас є кілька днів, перш ніж Вандерболти сядуть нам на хвіст.

*** **

Год розмовляла з Дітзі Ду, коли я увійшла до крамниці. Кейдж і охоронець сиділи неподалік від них за столом, зробленим з кабельного барабану, і грали у якусь гру картонними прямокутниками. Моя допитливість змусила мене відволіктися рівно настільки, щоб подивитися на гру. Кожний грифон у кігтях тримав кілька картонок з кольоровими мітками, шість купок картонок лежали на столі мітками догори, а ще дві купки, з яких грифони у процесі гри брали нові картонки, лежали мітками вниз. Я б подивилася довше, спробувала

зрозуміти правила, але я не хотіла змушувати Спостерігача чекати. До того ж, гра явно не була розрахована на поні. Єдиноріг міг би отак тримати ці маленькі картонки віялом, але навіщо вчитися грі, якщо ти не зможеш пограти в неї зі своїми друзями-пегасами або земними поні?

Підійшовши до Ґод, яка кивала на щось, що Дітзі Ду написала на своїй дошці, я якомога ввічливіше перервала їх. Дітзі Ду з посмішкою кивнула і відступила.

— Ґод, мені дещо від тебе потрібно. — Я хотіла попросити це, як послугу, але маленька поні в моїй голові нагадала мені, що Ґод з послугами не працювала. Ґод поважала контракт.

Похмура грифонка подивилася на мене здоровим оком, із неясним виразом обличчя.

— Вибач, мала. Але ти мені не по серцю.

Ш-шо? Аррргх! Вона подумала, що я?.. Хоча що ще вона могла подумати, після того, як її дочка (!) зловила мене на тому, що я розглядала її.

— Т-та це з-зовсім не те! — Я тупнула, отямлюючись.

Частині мене хотілося сховатися і не вилазити, доки я не потону у власному соромі. Але це було занадто важливо. До того ж, вона мене не цікавила у цьому плані. Ні, звичайно, цікавила... але ж у мене є Хоумідж. До того ж, мені навряд чи багато часу тут залишилося. І у свої останні дні тут я точно не збиралася зраджувати Хоумідж.

Маленька кобила в моїй голові проскиглила: «Я не збираюся?» Не багато від неї користі.

Ґодіна підняла брову.

«Ну звичайно ж ні, — подумки просичала я до моєї маленької поні. — Вона грифонка. З дітьми. Що явно казало про те, що її цікавлять інші грифони. Чоловічої статі. І чому я взагалі про це з собою розмовляю?»

Намагаючись повернути розмову у початкову колію, я спитала:

— У тебе ж контракт на захист цього міста, так?

— Так, — повільно сказала грифонка, її обличчя набуло суворого виразу переговорів.

— Але ти його не захистила. Це зробила Дітзі Ду.

— Так, — знову сказала вона, тепер ще повільніше.

— І тепер є солідна можливість того, що Анклав прийде за нею. І якщо вона буде тут, вони можуть знищити все місто, щоб дістати її. — Я бачила, як очі Дітзі Ду розширилися. Год не була у Місті Дружби. Але Дітзі Ду бачила, на які жахливі речі може піти Анклав.

Год дивилася на Дітзі Ду і хмурилася.

— Вона найняла Гільгамеша своїм особистим охоронцем. Але я так розумію, що, на твою думку, я маю зробити більше. — Я докладно розповіла, що мені потрібно від Год. Десь на середині моїх пояснень її здорове око розширилося і вона шоковано обернулася до мене.

— Ти збожеволіла? — Вочевидь, всі поні у цьому місті були божевільні. В тому числі я. — Я ще могла погодитися до драконячої печери. Але, як на мене, просити мене і моїх грифонів відвести Дітзі за хмари у домівку дракона — це трохи занадто виходить за межі контракту про охорону міста.

— Дракон не буде ворожим. До вас. Я обіцяю.

— Обіцяєш, га? — Вона оцінююче подивилася на мене. — Здається, твої відносини з драконами змінилися з останнього разу.

— Цей дракон не їсть поні, — наполягла я. — Або грифонів. — Принаймні я була впевнена, що Спайк не їсть грифонів. А що ж Спайк взагалі їсть? Лише самоцвіти?

— Ну, якщо ти хочеш, щоб я трактувала контракт настільки вільно, щоб додати туди візит до дракона, — запропонувала Год, — тоді, може, тобі варто більш вільно трактувати суму нашої платні.

Я після цього розорюся. Але це було варте того, щоб зберегти Дітзі Ду. І Сільвер Бель.

— Гаразд. Але тобі доведеться взяти їх обох, Дітзі і її дочку, щойно... а де, власне, Сільвер Бель? Хіба вона не повинна була вже повернутися? — Я подивилася на Дітзі Ду.

Хтось мав наглядати за цією кобилкою. Думка швидко вдарила мене:

— Де Ксеніт?

Хвилювання переросло у паніку, коли Стілетто увірвалася до крамниці з огидно самовдоволеним виглядом.

— Гей, Дьорпі. Та твоя незграбна кобилка у Рейлрайта. Ти їй дуже потрібна.

Охоронець, Гільгамеш, відреагував швидко. Дітзі Ду була швидше. Вона вилетіла у двері, залишивши по собі вихорець з картонних прямокутничків, раніше ніж мій мозок встиг осягнути те, що сказала рейдерка з Розбитого Копита.

Кинувши Стілетто неприємний погляд і «То чому ж ти не допомагаєш?», я рвонула у нічну зливу слідом за нею, Гільгамеш був переді мною, Каламіті позаду. Я почула, як Ґодіна наказує Кейджу наглядати за крамницею, перш ніж двері з гучним ударом закрилися за мною.

Так, оце було мокро. Я вважала, що була мокрою кілька хвилин тому. Як же я помилялася. Дощ посилювався, він лив стіною настільки сильно, що просочив мене до кісток ще до того, як я вискочила на вулицю. Але мені було начхати. Я думала лише про Сільвер Бель. Поні в моїй голові гризла копита, наполягаючи, що я мала відправити їх обох до безпечного місця раніше. Ну чому я заснула?

Мої копита хлюпали по ріці піді мною. Каламіті і Гільгамеш дісталися до станційного будинку, який займав мер/шериф Нової Еплузи, швидше за мене. Дітзі Ду вже була перед дверима.

Світло було вимкнене. Недобре.

Я витягла Літл Макінтош і врубилася Іскру Пильності. Я намагалася гукнути Дітзі Ду, щоб вона була обережніше, але було запізно.

Пегаска-гуль розвернулася у повітрі і копняком розчахнула двері, за якими була темрява.

Дітзі Ду розвернулася і рвонула у темну пащу дверної пройми, і в ту ж мить компас моєї ІП спалахнув дюжинами вогників. Це була пастка!

Я підняла Літл Макінтош перед собою і зірвалася в галоп, намагаючись якнайшвидше наздогнати її.

Стоп. Жоден з вогників на компасі моєї ІП не був ворожочервоним.

Світло затопило станцію Рейлрайта, коли дюжини кольорових поні Нової Еплузи в унісон крикнули:

— СЮРПРИЗ!

Я ледве не застрелила повітряну кульку.

*** **

З'явився торт, огорнутий магічним полем карамельного кольору, за ним, левітуючи його, йшов знайомий жовтий єдиноріг з гривною у помаранчеву і бежеву смужку. Торт було спечено у формі велетенського мафіна, і безліч мафінів було на неподалік на столі під блискучим транспарантом:

СПАСИБІ ТОБІ, ДІТЗІ ДУ!

Дітзі Ду із широко розкритими очима приголомшено вийшла на середину кімнати.

— Тобі подобається? — схвильовано спитала Сільвер Бель. — Це вечірка! — Кобилка, здається, нервувалася. — Для тебе! — додала вона. По її великим, блискучим очам і безлічі декорацій я зрозуміла, що маленька лавандова кобилка зробила більшу частину роботи з улаштування цієї несподіваної подячної вечірки. Мабуть, спланувала її. В ній досі була часточка Пінкі Пай, і на якомусь рівні це, мабуть, викликало у дівчинки дивні емоції.

Дітзі Ду розвіяла ці страхи, коли підлетіла до Сільвер Бель, притиснула кобилку до грудей і обсипала її поцілунками, доки

дівчинка не розплакалася від щастя.

Скоро всі насолоджувалися вечіркою.

— Вітаю, Кране, — сказала я, обертаючись до жовтого єдинорога. — Я, здається, бачила твій телекінез там вчора вранці. — Кран широко посміхнувся. — Спасибі, що спіймав.

— Це *тобі* спасибі, — наголосив він. — Без твоєї допомоги я б не зміг! І без цієї малої кобилки, — додав він, глянувши на Сільвер Бель, яка намагалася знову навчитися триматися на ногах після запаморочливих обіймів. — Це була перша магія, яку мала змогла начаклувати звідтоді, як її ріг відріс. Я, відверто кажучи, вважаю, же рад-вибух у виконанні її мами допоміг у цьому.

Чомусь (Будь розумною) я була впевнена, що він правий.

Наступну годину ми провели за розмовами, які здебільшого складалися з моїх розповідей про телекінетичні трюки, яким я навчилася за минулі два місяці. Мене порадувало те, що Кран був дійсно вражений моєї винахідливістю. Але дійсно я його вразила своїми телекінетичними досягненнями тоді, коли розповіла про політ за допомогою телекінезу.

— Холера, дівчинко, — сказав він із розширеними очима. — У мене пішли роки праці, жеби таке зробити. — Я почувалася трохи пригнічено через те, що не зробила щось унікальне. Але ж і Крана не дарма вважали найкращим телекінетиком на Еквестрійському пустищі. І, принаймні, моє навчання була швидше. — Як далеко ти можеш пролетіти? Я можу облетіти один раз навколо Нової Еплузи, перш ніж мої сили ся скінчать.

— Я... насправді й не знаю, — визнала я. Я долетіла від землі до хати Каламіті. Але я ніколи не випробовувала, скільки я протягну. — Боюся, я знову вигорю, якщо спробую це вияснити і перенапружуся.

— Ти вигоряла? — спитав він. Я кивнула. — Воно й не дивно, зважаючи на те, як ти ся напружувала.

Ми обоє підскочили, коли щось у кімнаті вибухнуло конфеті.

— Добре, же це проти цього є ліки, — сказав мені Кран, левітуючи шматочки конфеті з нас обох до смітника. Ліки від випалення? Він повністю заволодів моєю увагою. — На жаль, вони скоро можуть зникнути з пустища. Для них потрібні кілька рослин, які ростуть лише у Вічновільному лісі. Гадаю, вони вже всі погоріли.

О. От паскудство.

— Хоча я можу віддати одну зі своїх пляшечок, — хитро сказав Кран. — За послугу.

Так. Я могла б здогадатися. До того ж, попередня послуга, про яку просив Кран, включала у себе Стайню, повну химер.

— Я зараз трохи зайнята тим, що на мене полюють, — визнала я. — Якщо я це переживу, я скористаюся твоєю пропозицією. — Це я, мабуть, уперше відмовилася від відволікаючого завдання. Але я дійсно не могла приділити йому час. Хіба що... — Ця послуга... хтось у біді?

— Ні, — сказав Кран. Мене омила хвиля полегшення. — Принаймні, наскільки мені відомо. — Ну, хоч щось. — На краю Вічновільного лісу, неподалік від сонячного масиву Надії, є ферма. Достатньо близько до Вічновільного, щоб там можна було щось вирощувати.

Ферма неподалік від Вічновільного? Можливо, щось було у повітрі. Можливо, це божевілля заразне.

— Виникла минулої весни нізвідки. Гадки не маю, хто її збудував. Таке враження, же якісь поні доклали багато зусиль, а потім покинули те місце. Або, більш імовірно, щось вилізло з лісу і перебило їх. — Кран повів плечима. Десь подалі я помітила Дітзі, яка насолоджувалася мафіном. Одне її вухо було нашорошене, і я підозрювала, що вона підслухує.

— Врожай нам би зараз дуже згодився, — заявив Кран. — Але серед місцевих ходять дивні чутки про ту ферму. Перший поні, який спробував туди переїхати, кілька разів ся повертав до міста, казав, же те місце прокляте. Потім він взагалі перестав ся з'являти у місті. Це

було якийсь час тому. Було б добре, якщо б хтось глянув на те місце та дав нам знати, чи безпечно туди в'їжджати. — Він поворушив бровами. — Якщо ти, звичайно, не боїшся безголового коня.

Я подумала над цим.

— Давай так. Якщо я буду в тих місцях, я роздивлюся, що там і як, і повідомлю тобі, — сказала я йому, і додала: — За ліки. Але зараз у мене і так повно клопоту.

Дітзі Ду підійшла до нас. Вона написала нове повідомлення на дощечці, що висіла у неї на шийі:

«Не хвилюйся через те, що ферму вважають проклятою.

Нема причин її уникати.

Привидів не існує.

Лише міни.»

Я блимнула.

— Міни?

— Улюблена теорія Дітзі Ду, — пояснив Кран. — Через криваві шматки тіл і сліди від вибухів на землі.

Тим часом Дітзі Ду витирала свою дощечку. За мить вона запропонувала:

«Будь ласка, принось мені будь-які міни, які знайдеш. Я обміняю їх на кришечки та гранати.»

Так. Це явно заразно.

Сільвер Бель збуджено підбігла до нас.

— Ходімо, мамо! Ксеніт починає «Причепи поні хвоста»! Хочеш пограти? — Білява кобилка потягнула Дітзі Ду геть, перш ніж гулька встигла відповісти.

Заждіть. Ксеніт почала гру? Хоча, з іншого боку, зебрі мали бути знайомі вправи з відновлення орієнтації та підтримання точності у засліпленому стані.

Я нашорошила вуха, прислухаючись і роздивляючись вечірku навколо мене. Зі старого програвача, схожого на той, що був у Хоумідж, тільки у гіршому стані, грала музика. Пісні були веселими і безтурботними. Всі меблі у Рейлрайтовій кімнаті були відсунуті під стіни, і поні танцювали одне з одним. Здавалося, ніби дотик сонячного світла зберігся, і жив у цій кімнаті.

Паєлайт сиділа на Рейлрайтовій вішалці для капелюхів. Вона кивала головою і музично підсвистувала, дивлячись на своє викривлене кольорове відображення у купі повітряних кульок. Я підозрювала, що вона вихлебтала драконячу дозу пуншу.

Спайк! Лайно. Я досі не розповіла йому про Год та Дітзі Ду.

— Вибач, Кране, — квапно сказала я. — Я зараз повернуся.

— Не поспішай, — відповів жовтий поні. — У мене ще є справи.

Вибігаючи у двері, я пробігла повз Годіну. Вона стояла зовні, слухаючи звуки вечірки. Я зупинилася, трохи ковзнувши у грязюці.

— Ти в порядку?

Вона кивнула.

— Я згодна. П'ятсот кришечок, і я сховаю цих двох у драконячій печері ще до завтрашнього вечора. — Вона похитала головою. — Сподіваюся, ти знаєш, що робиш. Ці двоє... вони заслуговують на гарне життя.

Я на мить схвилювалася, що вечірка засмутила її. Легко було розсердитися через спалах паніки, який спричинили ці поні. «Як я могла у вас сумніватися?» — спитав тихий голос у моїй голові. «Це могло трапитися з будь-якою з нас», — відповів інший. Маленька поні в моїй голові почала озиратися навколо, шукаючи джерела інших голосів.

Я похитала головою, щоб очистити її від дивних думок. Ні, правда була у тому, що сувора командирка грифонів розчулилася, коли побачила Дітзі Ду і Сільвер Бель разом, і вона вийшла надвір подумати.

— Дякую, — сказала я їй. Я почала обертатися туди, де чекав Спостерігач, але знову зупинилася. — Які тобі по серцю? — була змушена спитати я.

— Незайняті, — прямо відповіла мені Годіна Грімфезерс.

Відповідь викликала посмішку на моєму обличчі. Гадаю, з певної точки зору мати кобилу було все одно що укласти контракт. Год поважала контракт. І не могла поважати тих, хто робив інакше.

*** **

— Ну пішли! — вмовляла Сільвер Бель із великими, яскравими очима, намагаючись відірвати мене від розмови з Кенді. — Пішли потанцюємо!

Я подивилася на чарівну маленьку кобилку, яка була такою щирою і... чарівною. Як я могла відмовити? Я кинула погляд на її матір, щоб перевірити, як вона тримається; косоока гулька з любов'ю спостерігала за своєю дочкою і співчутливо мені посміхнулася.

Махнувши на прощання Кенді, яка явно була відповідальна за наявність «дорослого» пуншу, я послідувала за маленькою лавандовою єдиноріжкою на танцмайданчик.

Вечірка тривала до пізньої ночі.

Втомившись від танців, я знайшла вільний столик і плюхнулася поряд із ним, левітуючи склянку «дорослого» пуншу. Він мав специфічний і смачний ягідний відтінок і випромінював достатньо радіації, щоб змусити мій ПіпБак заклацати. Дарма я спитала про нього. Пунш з мутафруктів був смачнішим, коли я не знала, з чого він.

Ксеніт приєдналася до мене.

— Мала заснула, — заявила вона. — Ми поклали її до ліжка нагорі, у кімнаті мера. — Це краще, ніж нести її додому під дощем. До того ж, так вона буде ближче до Дітзі Ду. — Грифон-охоронець наглядає за нею.

Цікаво, чи спить Гільгамеш взагалі. З того, що я чула у місті, цікавило це не тільки мене.

— Як ти? — спитала я.

— Я не матір, — сказала Ксеніт. — Я можу бути охоронницею. Захисницею. Але не більше. Я заздрю їм.

— Можливо, ти не можеш бути матір'ю, — сказала я, згадавши, як Ксеніт залишилася, щоб допомогти зебрам Гліфмарка навчитися мистецтва непомітності. Як вона вчила їх робити Деш. — Але ти можеш бути більше ніж охоронницею; ти можеш бути вчителькою.

Ксеніт не знала, що на це відповісти. Тому вона пила свій мутафруктовий пунш, а я свій.

За столиком неподалік знайоме тріо молодих поні витрачало вечірку на те, щоб обговорити, як їм назвати свою групу. Оливковий поні пропонував «Рейнджери пустища».

— Ні-ні, — сказала бурштинова кобила. — Це буде звучати так, немов ми намагаємося копіювати Рейнджерів Еплджек. Нам треба щось більш оригінальне.

— Знаю, — сказав оливковохутрий жеребець, піднімаючи копито. — Як вам «Уроборос»?

— Що? — розгублено перепитала бурштинова кобила.

— Це змія, що їсть власний хвіст, — пояснив жеребець.

— Фу. Чого б це нам так називатися?

— Ні-ні. Це древній символ відновлення, — пояснив жеребець. — А ми намагаємося допомогти відновити Еквестрію, так?

— Ти впевнений? — спитав жеребець кольору хакі.

— Ні, — наполягала бурштинова кобила, хитаючи головою. — Ніяких змій. У зміях нема нічого героїчного. — Як на мене, вона мала рацію. Яка група друзів стала б називати себе на честь змій?

Нахилившись ближче, я запропонувала:

— Якщо ви хочете щось героїчне, то, може, «Шукачі»? — Я побачила, як очі молодих героїв загорілися. — Наскільки мені відомо,

ця назва має багату історію. — Не кажучи вже про те, що їх теж було троє.

— О, точно! — вигукнула бурштинова кобила. — Шукачі з Пустища!

Я із посмішкою повернулася до свого напою, а розмова за іншим столиком стала більш збудженою — молоді герої планували, як вони будуть змінювати Еквестрію. Я досі не знала їхніх імен. Хоча тепер хоч назву знала.

Каламіті і Реджі підсіли за мій столик, обоє сміялися і балакали. Вражена підозрою, я спитала:

— Ви вже зустрічали одне одного, так?

— Ага, — сказав мені Каламіті. Повз нас пройшла блідо-синя єдиноріжка, пропонуючи тістечка та мафіни. Я взяла тарілку з тістечком і спробувала його. Ага. Зі смаком мафінів.

— Каламіті зробив мою зброю, — гордо посміхнулася Реджі.

— Ага. Зустрів її кілька років тому. Вони з братом захищали з повітря каравани між Новою Еплузою та Республікою, — знову заговорив Каламіті. Потім з усмішкою запевнив мене: — Хоча тоді я не знав, же вона родичка твоєї пернатої фантазії.

Я застогнала, притиснувши вуха, мої щоки почервоніли, а Реджі навіть не думала стримувати хихотіння. Мені тепер це ніколи не забудуть, так?

— Ти гірший за Вельвет! — Я одразу ж пожалкувала, що згадала її, побачивши біль на його обличчі.

Це було заразно. Я помітила, о думаю про Вельвет Ремеді. І про Стілхувза. І про те, як мені хочеться, щоб вони були тут і насолоджувалися вечіркою разом з нами. Без них вечірка здавалася...

Реджі відволікла наші думки про друзів, які більше не з нами, витягнувши одну зі своїх пістолей і поклавши її на стіл. Я ніколи раніше не бачила такого дизайну.

— Каламіті взяв дві гвинтівки калібру .223, обрізав їх і переробив на пару найкрутіших пістолів на Еквестрійському пустищі.

Я присвиснула, оцінивши пістолі, і задумалася, як вони у порівнянні з Літл Макінтошем.

— Сподіваюся, Каламіті зможе зробити мені ще набоїв для швидкої зарядки, — додала Реджі, витягаючи цигарку, але Каламіті змахом копита показав їй прибрати її. — Витратила кілька, коли Анклав напав на Розбите Копито.

— Що сталося? — спитала я, згадавши, як Ді-джей Пон3 згадував про цю атаку по радіо.

— Фігова вечірка, якщо тут навіть палити не можна, — пробурчала Реджі. Потім знизала плечима. — Вони напали. Ми відбивалися. Надерли їм їхні металеві хвости. Що тут розповідати?

Побачивши, що нас така відповідь не задовольнила, вона зітхнула.

— Гаразд. Вочевидь, хтось із вищих чинів Анклаву має трохи мозку, — визнала вона. — Докумекав, що спершу треба відправити солдатів напасти на рейдерів. Достатньо створити їм правильне перше враження, показати, що саме собою являє пустище, і всі ті жеребці та кобили не вагатимуться, коли їм накажуть знищити місто.

«Не як у попередніх таборах, — казав один з пегасів-нападників. — Тут лошата. Родини!»

Каламіті похмуро дивився на своє тістечко.

— Логічно.

— Атож, — погодилася Реджі, — а з їхньою швидкістю вони могли б вичистити пустище від рейдерів до кінця місяця. — Вона скривилася. — Проблема у тому, що ніхто їм не повідомив, що Розбите Копито більше не фортеця рейдерів. Точніше, для них проблема...

Юна грифонка широко посміхнулася.

— Вони не відправили туди жодну з цих бойових пташок, але прислали цілу зграю солдатні. Принаймні три дюжини. І ми їх

рознесли. Вся та химерна броня та вогнева сила ні фіга не варті, якщо не маєш досвіду з їх використання.

Я блимнула. Це був явно новий погляд на анклавівську загрозу. Але ж Кігті були професійними найманцями, добре озброєними і з роками досвіду на пустищі.

Реджі відсунулася від столика.

— Коротше, тут стає нудно, а я обіцяла Кейджу, що принесу йому тістечок, тому я звальюю.

Грифонка відійшла від нас ярди на два, коли раптом обернулася, пішла назад і тицьнула гострим кігтем у стіл.

— О, і щоб ви були в курсі, куди б ви не пішли далі, ми з Кейджем підемо з вами.

— Що?

— Ніяких заперечень. Я не знаю, що ви там зараз плануєте, але ваші перемоги йдуть на користь усій Еквестрії. — Реджі пильно подивилася на нас і понизила голос: — Мама цього ніколи не визнає, але вона достолиха вдячна за те, що ви зробили у Розкішній долині. Богиня? Її плани на грифонів не були дуже гарними. — Ніякої Єдності для грифонів. — Щойно всі поні стали б її дітьми, все, що могло б кинути їм виклик, мало піти під ніж. Та багато з нас працюють на Ред Ая, і Стерн йому настільки вірна, наполовину через те... — Ксеніт пила пунш з кухля, який із стукотом упав на підлогу. — ... що вони знали, що він планував щось проти Богині.

Каламіті, Ксеніт і я подивилися одне на одного.

Реджі продовжувала:

— Як ми з братом це бачимо, ти найкраща надія цього пустища. І ти втратила двох бійців, у тому числі артилериста, саме тоді, коли стан речей став занадто небезпечним. Ми тобі потрібні.

Це було... м'яко кажучи, несподівано. І не в дусі Кігтів. Або, принаймні, не в дусі Год.

— Але ми тебе не найняли. — За цією думкою миттєво послідувала наступна: — Що думає твоя мати?

— Ви можете передумати, коли ся дізнаєте, на що ми йдемо.

— По барабану, — наполягла Реджі. — Ми самі себе на це наймаємо. Так що не думайте, що зможете втекти від нас.

— Ми з радістю приймемо будь-яку допомогу, — заявила Ксеніт. Потім подивилася на мене. — Хіба я помиляюся, мала?

Я знову подивилася на Каламіті. Можливо, лише можливо, що ми зможемо, врешті, пережити його план.

*** **

В холодній ранковій мряці я побачила, як чотири дюжини силуетів у чорній броні злітають над міською брамою і опускаються у місто.

На мить я відчула паніку і лють. Анклав знову пішов в атаку! Але ця думка зникла, коли я побачила мерехтіння магії карамельного кольору, яка оточувала анклавівські обладунки, і зрозуміла, що поні в них немає.

Брама із гуркотом відкрилася, і Кран увійшов до Нової Еплузи. Він був не сам. За ним ішла виснажена єдиноріжка з вугільним хутром і смужками багряного та золотого у білій гриві. На ній була бойова сукня Реріті і жовті аптечки замість торб.

Вона.

Вельвет Ремеді зупинилася із розширеними очима, коли побачила мене. Ми дивилися одна на одну крізь дощову імлу, між нами простягалася брудна ріка, на яку перетворилася вулиця.

Вона здригнулася, коли я зірвалася в галоп. Між нами був біль. Але емоційний біль затьмарювала надія, яку я відчула, коли знову побачила її. Вона спробувала відступити, але я спіймала її в обійми, перш ніж вона встигла втекти.

— Ти тут? — боязко спитала вона. — Ну звичайно ж ти тут.

— Богині, як нам тебе не вистачало! — сказала я, не відпускаючи її.
— Прошу, скажи мені, що ти повернулася.

— Я... я прийшла допомогти, — нерішуче сказала вона. — Я... відвідувала Стіхувза і... побачила вибух.

— Вона прийшла сюди минулої ночі, — сказав мені Кран. — Допомогала доглядати за пегасами, що були занадто поранені, щоб летіти додому.

Ну звичайно ж вона допомагала.

Вельвет Ремеді не питала, чи вони хороші хлопці, і хто був поганими. Вона зупинилася, щоб допомогти першим пересічним пораненим поні, і неважливо, ким вони були. Я сподівалася, що її доброта до ворога справила на них тривале враження.

— Я збирав їхні обладунки, — сказав Кран, вказуючи рогом нагору.
— Гадаю, це буде гарний дарунок для Дітзі Ду. Допоможе відшкодувати те, що місто їй винне. — Цієї миті я любила Крана трохи більше. — Врешті, це ж вона їх збила.

Відчувши можливість змінити тему, Вельвет Ремеді вказала копитом на Крана.

— Він каже, що він найкращий телекінетик на всьому пустищі, — сказала вона. — Він явно не зустрів тебе.

Ми з Краном обмінялися поглядами. Він всміхнувся. Я з повагою кивнула йому, він кивнув у відповідь.

— Або я помилилася, як завжди, — зітхнула Вельвет, дивлячись на нас.

— Кран був моїм учителем, — пояснила я. — Навчив мене, як... розкрити мій... телекінетичний потенціал? — Богині, це звучало кострубато. Я винила у цьому те, що я читала забагато коміксів про *Кобил-Мечницю*. Та й сама була не краще.

Ксеніт прошепотіла (звідки вона взялася?) мені у вухо:

— Ти маєш сказати: «І тепер учень став майстром».

Я блимнула, досі осягаючи непомітну появу Ксеніт.

— Що? Чому?

— Цього очікують, — настійливо прошепотіла вона.

Я трухнула гривною.

— Хто очікує? — У зебри, здається, не було відповіді.

Кран пішов далі, левітуючи кілька дюжин знятих обладунків до «Абсолютно Всього». Ксеніт відступила на крок і ніби розчинилася в повітрі. Сільвер Бель мала рацію — зебра була трохи моторошною.

Ми з Вельвет Ремеді залишилися під дощем наодинці.

— Вельвет...

— Літлпіп...

— Ні, кажи ти перша...

— Кажи ти...

Ми припинили спроби заговорити. Тиша неприємно тягнулася, підкреслювана металевим шурхотом дощу по вагонах.

— Літлпіп, ті речі, які я сказала... — знову почала Вельвет. — Вони були такими жахливими.

Я глибоко вдихнула. Її слова досі здавалися свіжими, біль різав глибоко. Але:

— Ти не помилялася, — сказала я їй. — І ти намагалася захистити мене. Тобі було так боляче, та ти все одно попередила мене, щоб я не заходила, щоб я пішла геть, — сказала я, розуміючи, що це правда. — Це моя провина. Я не пішла. Кобила, яка тривожить осине гніздо, заслуговує на те, щоб її ужалили.

Я на мить замислилася, чи в Еквестрії досі існують оси. Я бачила їх лише у книжках.

Вельвет Ремеді похитала головою, її смугаста грива волого хлюпнула.

— Ні. Вони були жорстокими. І... лицемірними. — Вона скинула свої аптечки. Жовті коробки з рожевими метеликами опустилися у коричневу воду. — Я недостойна того, щоб бути послідовницею Флаттершай. Або твоєю подругою.

Я бачила, що вона тремтить. Частково, напевне, від втоми та холоду. Вона, мабуть, бігла галопом від самого Фетлоку. Подорож була неблизькою. Я підняла копитом її підборіддя і подивилася їй в очі. Це був не лише дощ. Вона плакала.

— Але я хочу цього, — продовжила вона. — Я дозволила пустищу отруїти себе. Я це знаю. І я була права, більшість поні не заслуговують на допомогу. Але це ще не причина їм не допомогти.

Я розуміла. Я знала, як це, коли твою віру у доброту поні змусили похитнутися. Я відчула це у Ямі — всі ті раби, яких я намагалася врятувати, вболівали за мою смерть. Але, на відміну від Вельвет, це ніколи не було першопричиною моєї жаги допомагати.

— Я знаю, що все залежить від мене. Я хочу бути сильнішою за пустище. Не дозволяти йому більше труїти мене... — Вона затнулася. — Але я не впевнена, як.

Хоумідж мала рацію: *«Еквестрійське пустище невблаганне до героїв. Ні... воно жорстоке до них. Воно крушить їх. Воно розриває їх на шматки. Врешті, кожний герой падає. Неминуче, кожний герой падає. Справжність героїв не в тому, що вони ніколи не помиляються, ніколи не падають... Ні, справжніх героїв узнають з їхніх вчинків після їхнього падіння. З того, як вони знову підводяться, обтрушуються і знову кидаються у праведний бій.»*

— Вельвет, Флаттершай пишалася б тобою, — почала я. Я не була впевнена, чи кажу те, що треба, але ці слова йшли від серця — а це щось та означало, так? — Вона б хотіла, щоб ти була з нею. Неважливо, що ти спіткнулася. Всі ми зробили речі, про які шкодуємо. І я теж, ти знаєш. Жоден поні не ідеальний. Жоден поні не може весь час бути сильним. Ти думаєш, що Еплджек ніколи не брехала? Що Реріті ніколи не була жадібною? Або що Пінкі Пай ніколи не сумувала?

Навіть у Флаттершай був її Кантерлотський сад. — Я ніжно, і, сподіваюся, обнадійливо посміхнулася їй. — Важливо те, щоб ти не дозволяла цим помилкам зупиняти тебе.

Вельвет довго дивилася на мене, сльози текли з її очей. Здається, всередині у неї вирувала битва.

— Дякую. Я не заслужила на таких друзів, як ви, — нарешті сказала вона. Опустивши голову, вона подивилася на брудну воду, що ховала її копита. Після незручної паузи вона тремтяче проіржала: — Це я винна у тому, що Стілхувз загинув.

— Що?

Вона підвела погляд.

— Вибач. Я... коли ти не повернулася, Стілхувз хотів піти. Але я знала, що ти шукатимеш нас саме на тій галявині. Інші вважали тебе мертвою, але я відмовлялася в це вірити. — Її голос поступово гучнішав, у ньому з'являлися істеричні нотки. — Я наполягла, щоб ми лишалися поблизу, вважаючи, що якщо ти пережила вибух, то мала намагатися дістатися до нас. І ми мали чекати, коли ти нарешті дістанешся туди.

Із тремтінням вона проскиглила:

— Це через мене пекельні гончаки так легко знайшли нас. Я змушувала нас щодня ставати табором поблизу одного й того ж місця!

Вельвет Ремеді не витримала і розридалася. Я огорнула її копитами і міцно обійняла, розуміючи її біль. Я пробачала і була вдячна їй за те, що вона зробила, через причину, з якої вона так зробила.

— Прощу, скажи мені, що ти знову підеш із нами, — нарешті прошепотіла я. — Ми тебе любимо. Ти нам потрібна. Бути без тебе це немов ходити з відкритою раною. — Я міцно обійняла її. — Ми так за тобою сумували.

— Я... — почала Вельвет. — Вона відсунулася, розірвавши обійми, і стояла, дивлячись на мене, лише дощові краплі падали між нами. —

Літліп...

Швааааахам!

Іржаво-помаранчевий розчерк врізався у Вельвет Ремеді, збивши її з ніг; вона впала у грязюку, а над неї стояв Каламіті.

— Вельвет! — радісно вигукнув Каламіті, торкнувшись носом до носа дуже брудної кобили.

— Я теж рада тебе бачити, — слабо мовила вона. Каламіті відступив, дивлячись на свою кохану, вкриту багнюкою.

— Упс, — сказав він, почервонівши. — Давай допоможу — Перш ніж Вельвет устигла щось сказати, Каламіті перелетів вулицю і підхопив дощову бочку, що стояла перед станцією Рейлрайта.

ХЛЮП! Каламіті виплеснув воду з бочки на Вельвет Ремеді.

Вельвет зітхнула.

— Що ж, принаймні, я вже була мокрою. — І тепер вона хоча б не була брудною.

— Добре, же ти ся вернула! — сказав їй Каламіті, навіть не сумніваючись, що це так.

Вельвет Ремеді нерішуче хлюпнула копитом.

— Якщо... ви мене приймете.

— Хтось тут дурна поні, — дорік Каламіті.

Вельвет підвела на нього погляд.

— Я хочу повернутися. Я хочу допомогти. — Її голос практично благав.

Каламіті опустил писок у брудну воду, витягнув її аптечки і поклав їх їй на спину. Я дивилася, як вона подякувала йому, а він жартівливо погрожував поцілувати її своїм брудним ротом.

— Здається, все нарешті стає правильно, чи не так? — спитала Ксеніт, підкравшись до мене.

Я кивнула. Дощ починав ущухати.

Раптом, глянувши на Вельвет Ремеді та Каламіті, я зрозуміла. Останні шматочки головоломки стали на місця. Доброта і Відданість.

Хіба були якісь сумніви?

*** **

Важкі чорні грозові хмари посвітлішали, стали сірими, але досі були обтяжені дощем, коли *Небесний Бандит* наближався до руїн Мейнкеттена.

Каламіті тягнув пасажирський фургон. Наш грифонячий ескорт летів обабіч.

— Ніколи не думав приладнати енергомагічну турель на дах цієї штуки? — гукнула Реджі до Каламіті, оглядаючи кріплення на *Небесному Бандиті*, де у минулих битвах стояв Стілхувз.

Каламіті не квапився з відповіддю. Як і я, гадаю, він вважав, що встановлення туди зброї буде спробою замінити Стілхувза. Це була дурна і непрактична відповідь, які Каламіті раніше завжди відкидав, бо першим кидався обшукувати Стайні та трупи сталевих рейнджерів. Але це було інше. Це був Стілхувз.

— Ага, — нарешті сказав він. — Гадаю, же Стілхувз бажав би цього. Бажав би, жеби ми захистили себе. — Він продовжував летіти прямо. — Просто часу не було.

Кейдж, підлетівши ближче до другого боку фургону, розмовляв з Вельвет Ремеді:

— Тож ти послідовниця поні, на яку зробили схожими всі аптечки?

— Так, — підтвердила Вельвет Ремеді, починаючи оговтуватися. — Її звали Флаттершай, і вона була найкращою поні.

Кейдж подумав над цим.

— Але... ти ж казала, що це вона створила мегачари. — Вельвет Ремеді була на диво відвертою стосовно цієї інформації. Гадаю, це було її реакцією на наші спроби тримати це в секреті. — Які

спричинили апокаліпсис, — додав Кейдж. — Тож... ти послідовниця апокаліпсису?

Вельвет Ремеді знадобилася лише мить, щоб відповісти:

— Якщо так поні бажають називати тих, хто прагне до доброти Флаттершай, тоді я прийму цей титул. Без вагань.

Раптово Каламіті опустився вниз і полетів буквально над уламками міських вулиць. Нашим тіням-грифонам знадобилася лише мить, щоб змінити курс і спуститися до нас, а Каламіті вже різко загальмував, занісши нас під прикриття розбитого магазину «Радіодеталі Принца».

— Що сталося? — спитала я, вискакуючи з фургону, коли Каламіті копнув важіль для розпрягання на упряжі.

— Ти що, не бачила? — спитала Ксеніт із нотками недовіри в екзотичному голосі.

Мені не довелося довго чекати, щоб зрозуміти, що вона має на увазі. Десь хвилин через десять, коли ми сховалися під прилавком, блідо-сіре світло з хмар затулив величезний ковадлоподібний силует анклавівської мобільної фортеці. Чотири грозові хмари розходилися від неї, по дві з кожного боку. Зруйновані вулиці Мейнкеттена стали чорно-білими, коли між хмарами проскакували величезні блискавки. До кожної грозової хмари кріпився Хижак. У кожного Хижака одна з хмар, що тримала його, зливалася з однією з кипучих грозових хмар летючої фортеці. Нижня частина величезного корабля наїжачилася турелями. Я бачила кілька величезних люків, з яких могли вилетіти бойові колісничі, або бомбардувальники, або купа військ.

— Якого. Хріна?! — Невже нам не можуть хоч раз дати спокій?

«Ми отримали надзвуковий рад-вибух, — нагадала маленька поні в моїй голові. — Чого ще тобі треба?»

Навіть Паєлайт тихо присвиснула.

— Це «Славний Світанок», — із тихим благоговінням сказав Каламіті, доки величезний корабель пролітав над Мейнкеттенськими руїнами.

Помітивши, що всі ми дивимося на нього, Каламіті кахикнув.

— Мобільна облогова платформа класу «Громовиця», — пояснив він.

— Ти казав, що у Анклаву лише чотири таких, — зауважила я, сподіваючись, що це не прозвучало обвинувально.

— Ага. І дві таких мають постійні місця призначення. Одна у Нейварро, а інша є базою Вищої Ради.

Я порахувала. І Каламіті, і Прайд називали анклавівським «полком» чотири Хижаки і супроводжуючі їх війська — кількість, яку могла перевозити і розгортати Громовиця. Повний полк опустився на Маріпоні безпосередньо перед вибухом бомби, несучи із собою члена Вищої Ради. Мабуть, це був полк, приписаний до особистої Громовиці Вищої Ради. Сотні поні, як казав командир Вінтер.

Мені стало трохи зле.

— Якщо вони відправили Громовиці на операцію «Припікання», це означає, що вони ся готують до великого нападу, — попередив Каламіті. — Вони забагато втратили за короткий час. Їм конче потрібні великі перемоги, або все їхнє вторгнення ся розвалить, і багато анклавівських лідерів утратять свої місця на наступних виборах. Вони більше не можуть грати з маленькими цілями.

— Це пояснює, чому вони не влаштували ще один напад на Нову Еплузу, — висловив думку Кейдж. — Або на Розбите Копито.

— Як вважаєте, куди вони летять? — спитала Ксеніт, коли тінь нарешті зникла, дозволивши сонячному світлу (хоч якомусь) повернутися на вулиці.

— За напрямком польоту, я б сказала, до Філлідельфії, — висловила думку Реджі. — Якщо вони, звичайно, не збираються припаркувати цю штуку над вежею Тенпоні.

Блядь. Трясця, трясця, трясця!

— Каламіті, — схвильовано випалила я, — пам'ятаєш, я казала, що ми можемо зробити так, щоб усе це мало значення? Щоб усі втрати були не марними; щоб це стало початком чогось кращого?

Каламіті подивився на мене із виразом обличчя, який казав мені, що він досі сподівається, що я дотримаю цієї обіцянки. Інші просто дивилися.

— Отже, у мене є план. Я знаю, як це зробити... — почала я.

Грифони виглядали стривожено і недовіжливо, Ксеніт — стримано, а на обличчі Вельвет Ремеді була стурбованість. Але в очах Каламіті засвітилася надія, на обличчі з'явилася посмішка. Потім посмішка згасла, коли він нерішучо спитав:

— А як же мій план?

— Твій план — у першу чергу, — запевнила його я. Мій друг відчув помітне полегшення. — Але цей новий наступ серйозно шкодить моєму плану. Мені треба знати розклад Анклаву.

Каламіті кивнув. Він стукав копитом собі по лобу, міркуючи.

— Гаразд, ми раніше не виділи Громовиць, тож дотепер вони мали використовувати якесь місце на землі у якості комунікаційного центру. Місце, де вони могли б узгоджувати дані від усіх розкиданих військ та передавати накази.

Я цокнула передніми копитами.

— Чудово. Ми нанесемо удар по їхньому комунікаційному центру і отримаємо їхній графік.

— Саме про це я і думав. — Каламіті поміркував ще трохи. — Це має бути якесь достатньо високе місце. Гадаю, саме для цього вони використовували вежу Тенпоні, закім їх звідти не турнули. — У них має бути резервна позиція...

Я згадала, як далеко добивав маленький передавач Блеквінг. Кігті потрапили у пастку в одному з найкращих місць для трансляції.

— Вежа Підкови. — Я була впевнена у цьому.

*** **

— У тебе. Є план. — Вельвет Ремеді висунулася з переднього вікна *Небесного Бандита*, розмовляючи з Каламіті. — У тебе.

Каламіті заржав, опускаючи *Небесний Бандит* на дах вежі Тенпоні. Я важко зітхнула, коли його копита торкнулися даху.

— Я постійно повертаюся, — пробурмотіла я до себе. — Але Хоумідж тут ніколи нема.

— От тільки не треба так це казати! — різко відповів їй Каламіті, коли закінчив посадку і відчепився від фургона. — Ти так кажеш, ніби це погибель на паличці.

— І через твій план ми тут? — поцікавилася Вельвет.

— Ага. Потрібна допомога твого друга, Лайф Блума, — вільно визнав Каламіті. Я побачила, як Вельвет скривилася, дійшовши очевидного і, на жаль, правильного висновку.

— Ти зробиш щось зі своїми спогадами, так?

Каламіті кивнув, не виглядаючи ані трохи боязко. Трясця, та він виглядав так, немов пишався ідеєю.

— Ага.

— Ти ж... не забудеш мене, так?

Це його зачепило. Каламіті на мить затнувся.

— Та нізащо! — наполегливо сказав він. — Лі'лпіп каже, же Лайф Блум може витягнути спогади, не забираючи їх. — Він з тривогою подивився на мене. — Т-так, Лі'лпіп?

— Так. Лайф Блум може як записувати спогади, так і видаляти їх.

Вельвет Ремеді стало помітно легше, хоч і не сильно.

— І... як збір твоїх спогадів допоможе нам перемогти найшвидших, найсмертельніших мисливців Анклаву?

Настав час першого розкриття.

— Ні-ні-ні. — Каламіті розпушився, змахнувши крилами. — Ми ся не збираємо *перемагати* Вандерболтів, Вельвет. Ми їх *рятуватимемо!*

*** **

Плямистий коричневий джентелькінь, який нас зустрів, не був жодним з єдинорогів, яких я сподівалася побачити, але був знайомим. Це він повідомив мені юридичні деталі стосовно страти Монтерея Джека. І він був членом Сутінкового Суспільства.

— ... надзвуковий райдужний вибух! — казав він, левітуючи перед собою окуляри, які протирав ганчіркою. — А точніше, токсичний райдужний вибух. Здається, так його назвало Радіо Опору, хіба ні?

— Радіо Опору?

— О. — Він підняв брову, начіплюючи окуляри на храп. — Так. Так місцеве панство називає ці втручання Ді-Джея ПонЗ у трансляції.

Радіо Опору. Мені подобається. Вперед, Хоумідж!

— Отже, Сутінкове Суспільство нам допоможе? — спитала я, вже не вперше.

— Атож, — запевнив джентелькінь-юрист. — Ви з вашою різношерстою групою більш ніж довели не тільки свої наміри, а і здатність досягати успіху. Для нас буде честю допомогти у вашій битві. — Він задумливо додав: — Надзвуковий райдужний вибух. За все життя...

Ми з Каламіті обмінялися поглядами.

— Ну, поки що нам потрібен Лайф Блум. Точніше, його досвід у магії спогадів.

Плямистий єдиноріг кивнув, навіть не дивлячись на Каламіті.

— Безумовно. Я негайно відправлю по нього. А поки що вам підготували той самий номер, що й завжди.

— І, — додала я, — мені треба ще дещо обговорити з вами при найближчій нагоді. Це... юридичне питання.

Він обернувся і подивився на мене понад окулярами.

— Невже?

Найближча нагода мала статися менш ніж за годину. Я була трохи здивована тим, що Сутінкове Суспільство так радо допомогло. Мабуть, це була моя параноя, але коли речі починали працювати на нашу користь, це зазвичай мене нервувало.

А тим часом ми зібралися у наданому номері і чекали на Лайф Блума.

— Шикарно, — присвиснула Реджі, оглядаючи гарні простирадла і підлогу з мармурової плитки. Вона тицьнула кігтем одну з розкішних подушок.

Кейдж підійшов до вікна і визирнув з нього, його очі бігали, немов він шукав снайперів.

— Це точно. Був би у нас доступ до такого місця, мені було б дуже важко повертатися на пустище і битися. — Він запнув штори і кивнув своїй сестрі, яка зайняла тактичну позицію біля дверей.

— Е-е... Не думаю, же тут на нас нападуть, — мовив Каламіті. Наші грифони-охоронці подивилися одне на одного так, немов Каламіті був зворушливо наївним.

— Газованої води? — запропонувала їм Вельвет, витягаючи з ванної газировку, що йшла подарунком від готелю. Я скривилася, відчуючи певну ніяковість.

Вельвет левітувала їм по чашці, потім хлебнула зі своєї.

— Ну, не дуже газована, — сказала вона, критично дивлячись на воду. — Але зійде. — Це була вежа Тенпоні. Перебуваючи тут, Вельвет Ремеді хотіла потурати собі. — Оскільки Каламіті якийсь час буде зайнятий, доки йому лазитимуть у мозку, може, сходиш зі мною до спа, Літлпіп?

— Так, важке життя у поні, — глузливо мовив Кейдж, закочуючи очі.

Я думала над цим, коли знімала обладунок, йдучи до ванної. Після всього поганого похід до спа був би раєм. Але саме зараз мені просто

хотілося знову відчувати себе чистою. Я забула це відчуття. Коли я скидала свій посилений костюм на підлогу, Вельвет Ремеді махнула над ним своїм рогом, очищаючи від крові та бруду.

— Можливо, якщо буде час. Але я хотіла скористатися цим часом, щоб непомітно увійти до вежі Підкови.

Я не помилилася стосовно вибору Анклаву. Ми помітили антенні ґрати на даху. Хижак, що кружляв над ними, теж робив це очевидним.

Я подивилася на своїх супутників, нових і давно знайомих.

— Стелс-місія. Увійти і вийти.

— Ага, бо твої стелс-місії зазвичай саме так і проходять, — уїдливо зауважив Каламіті.

Ігноруючи його, я продовжила:

— Я візьму Ксеніт і когось із грифонів, щоб донести нас туди. І, — визнала я, — для роботи з хмарним інтерфейсом.

— Я піду, — зголосився Кейдж. — Від усієї цієї вишуканості у мене пера чухаються.

Вельвет підійшла до Каламіті.

— Отже, цей план...

Каламіті посміхнувся, дивлячись їй в очі.

— Ти хочеш обернути Вандерболтів? Допомогти їм побачити, що вони не на тому боці? Дати їм можливість стати героями?

— Ага, — сказав він, його писок був у кількох дюймах від її.

— Знаєш, частина мене каже, що це... круто. — Вона самовдоволено дивилася на нього, нахилившись так близько, що вони мали відчувати дихання одне одного.

— Ти ще ніколи не була такою сексуальною...

— Все! — Я підскочила на копита, левітуючи обладунок до себе. — Пора йти туди робити тойво!

Я вискочила з дверей, левітуючи обладунок за собою, Кейдж і Ксеніт наздогнали мене раніше, ніж вони почали цілуватися.

*** **

Я підійшла до рваного краю, де колись протягом останніх двохсот років стеля двома поверхами вище не витримала і впала на підлогу, яка розвалилася і пробила поверх під собою. Кільце напівкімнат, немов вулик, оточувало центральну діру. Пилінки ліниво літали у зяючому, порожньому просторі.

Тут все було так, як я пам'ятала. Коли я глянула вниз, у яму з уламками, маленька поні в моїй голові нагадала мені, що десь там, унизу, була остання вечірка Пінкі Пай, назавжди загублена у кулі.

Дійти так далеко було... от халепа. Чому мій мозок шукав якоїсь метафори для слова «легко», пов'язаної з мафінами? Це я, мабуть, від Дітзі Ду заразилася (ні, не в неприємному буквальному сенсі).

Після хвилини внутрішніх дебатів я зупинилася на «легко». Ксеніт мала свій зебрячий плащ-невидимку, а я використовувала МГ СтелсБак II. Кейдж, маю визнати, був не настільки непомітним, але ми двоє розвідували шлях попереду. Коли все було чисто, Ксеніт скидала каптур свого плаща і давала йому знати, що можна йти вперед. Хоча Кейдж і був юнаком, він ніколи не виглядав знудьговано. Він був достатньо рівноваженим, щоб не шукати бійки.

Окрім власних бритвено-гострих кігтів, грифон був озброєний ножами з кігтів пекельних гончаків і лезами на крилах. Перший грифон, якого я побачила, той, що приймав участь у нападі на потяг, був озброєний такими самими. Я бачила, як вони відрізали поні голову. Але мене хвилювало, що вони будуть неефективними проти пегасів у магічній силовій броні.

Різнокольорове світло розлилося над порожнечою, вдаривши по уламкам стелі, а також по столу, що ненадійно звисав над прірвою. Стіл розплавився і пролився на уламки внизу.

Гаразд, це щось нове.

Пірнувши в укриття, я врубилася своєю Іскрою Пильності. Ми були майже на тому самому місці, де стояли три алікорни, коли я була тут минулого разу. А напроти нас, майже з того місця, де тоді стояла я, анклавівський солдат стріляв по нас з мультисамоцвітного бойового сідла важкої піхоти.

Я витягла Літл Макінтош, прицілилася у нападника крізь ЗНС, але була змушена відстрибнути, коли його зброя розплавилася моє укриття.

Ще двоє пегасів злетіли над розривом з іншого поверху. Перший солдат притискав нас вогнем, доки двоє інших заходили до нас з боків.

Перший анклавівський гвардієць зайшов нам у тил через офіс справа від нас. Кейдж затулив йому дорогу і замахнувся на броньованого поні своїми накрильними клинками. Атака довела, що мої страхи були одночасно справедливими і непотрібними. Клинки вибили іскри з пегасячої броні, не завдавши ніякої шкоди, за мить до того, як Кейдж встромив свій ніж з кігтя пекельного гончака в горлянку поні.

Охоронець ще падав, коли кілька променів світла вдарили Кейджу у спину. Його броня Кігтів прийняла на себе головний удар, але один постріл пробив його праве крило. Юний грифон із гарчанням упав, заплющивши очі, щоб стримати сльози.

Друга пегаска приземлилася на поверсі над нами. Я почула дзенькання, коли вона скинув гранати у тріщину в нашій стелі.

Я мала достатньо досвіду з гранатами. Вони відправилися назад.

«Мабуть, не краща моя ідея», — зрозуміла я, коли вибух не лише вбив пегаску над нами, але й обвалив стелю нам на голови. Моя магія сколапсувала, коли кімната впала на мене. Щось важке і болісно гаряче штовхнуло мене на підлогу. Біль розійшовся по моїм заднім ногам.

Мене притиснуло кривими мостинами і розплавленими залишками картотеки.

Кейдж сховався у дверній проймі. Ксеніт я не бачила. На щастя, я досі була невидимою, коли солдат напроти почав поливати нашу

кімнату магічною енергією. Уламки були, м'яко кажучи, ненадійним укриттям.

Я крутила головою, відчайдушно намагаючись знайти, куди впав Літл Макінтош.

Потоки райдужного світла зупинилися, коли солдат почав перезаряджатися. Мій револьвер упав на підлогу поряд зі мною, подарунок від невидимої зебри. Я підхопила його магією і знову скерувала своє закляття націлювання на пегаса.

БАМ! БАМ! БАМ! БАМ!

*** **

«Дванадцяті секції очищено! — гаркнув пегас в моєму навушнику. — Припікання за десять хвилин.»

Коли до справ взялися Гроновиці, це місце стало зайвим. Анклав вже уходив, коли ми прибули. Хижак над будівлею був не для захисту.

У нас залишалось сім хвилин до того, як Хижак відкриє вогонь, знищуючи вежу Підкови.

«Тринадцяті секції очищено!» — відповів інший голос.

Мій СтелсБак видихнувся. Але ми майже дійшли.

Остання кімната перед дахом була двоярусною кімнатою відпочинку з баром для командирів. Тут вони розташували своє обладнання. Добра новина була у тому, що наше вторгнення прискорило їхню евакуацію. Вони більше не намагалися витягти все своє обладнання, лише солдатів. Про інше вони дозволять подбати величезним гарматам Хижака.

«Чотирнадцяті секції очищено! — відповів перший голос. — Припікання за дев'ять хвилин.»

Погана новина була у тому, що кімната стане зоною ураження. Всі солдати, що залишилися у будівлі, були або на даху, або у цій кімнаті відпочинку.

Я впевнилася, що Літл Макінтош заряджений бронебійними набоями. Каламіті скупив усі набойки для Літл Макінтоша, що мала Дітзі

Ду, але бронebійні знову вже майже закінчилися. Частина мене ненавиділа Анклав за їхню енергомагічну зброю; у їхніх ящиках з боєприпасами ніколи не було нічого, потрібного мені.

Я кивнула своїм супутникам.

— Ну, поїхали!

Я телекінезом розчахнула двері, моє закляття націлювання фіксувало кожного солдата, щойно я його бачила. Більшу частину кімнати займав мейнфрейм Анклаву. Кабелі зміїлися від нього, вповзаючи ззаду у термінали з хмарним інтерфейсом, що стояли на журнальних столиках навкруги і світилися. У кімнаті було холодно. На правій стіні був ряд вікон, навпроти, біля лівої — бар. Кілька вікон були досі цілими, але більшість були забиті дошками. Поганенько, до речі. Анклавівська піхота стояла на варті як на цьому поверсі, так і на балконі над ним. Офіцери, одягнені у сіре, і техніки у жовтому вбранні літали туди-сюди, рідко приземляючись. Більшість прямували до сходів.

Двоє анклавівських солдатів стояли просто у дверях. Вони зреагували першими. Я була швидше.

БАМ! БАМ! Перший упав. **БАМ! БАМ!** Третій постріл убив другого охоронця біля дверей, четверта куля вп'ялася у труп.

Два постріли у голову кожного ворога. Два, на випадок, якщо один схибить або просто не вб'є. Два постріли і перехід до наступного. Тих, хто ще стояв, залишити Кейджу і Ксеніт.

Вуууууш!

Один з анклавівських піхотинців на балконі випустив у нас ракету. Я пірнула під прикриття бару. Кейдж плюхнувся поряд зі мною, наполовину стрибнувши, наполовину підкинутий вибухом.

Ксеніт з обмазаними копитами пробігла по стелі. Вибухи скинули з неї каптур, з її невеличких ран точилася кров. Кілька солдатів Анклаву відкрили вогонь, розриваючи стелю райдужним світловим шоу. Древні кришталеві люстри розбилися об підлогу з майже мелодійним дзвяканням. Ксеніт зуміла від усього ухилитися, стрибнувши зі стелі

на перила балкону. Уперши копита у перила, вона крутонулася і вдарила задніми копитами у горло піхотинця, доки той перезаряджався і намагався прицілитися. Я почула, як його броня роздавила йому горло. Пегас, падаючи, натиснув на гачок, ракета полетіла навмання і влучила у побляклу картину з кобилою у хтивій позі, що висіла у дальньому кінці кімнати. Вибух повибивав те, що залишилося від вікон.

Сирий надвечірній вітер влетів ззовні, розганяючи дим.

БАМ! БАМ! Перезарядка. Моє закляття націлювання вимкнулося, але я одразу ж знову увімкнула його, витискаючи з нього ще трошки.

Ще одна поні з мультисамоцвітною зброєю розсипала над баром райдугу світла, яка потрощила пляшки на полицях за нами. Більшість пляшок були порожні, але полиці за нами зашипіли і вибухнули, коли магічне світло пройшло крізь кілька досі повних, закип'ятивши рідину всередині. Я скрикнула, коли мене вдарило спиртовою парою. Кейдж закричав, перестрибнув стійку і спробував атакувати нападницю, доки та не перезарядився; його поранене крило не давало йому летіти.

Я намагалася прикрити його, цілячись у ще одного пегаса, який цілився у Кейджа з подвійних енергомагічних гвинтівок своєї броні. **БАМ! БАМ!** Один з пострілів схибив. Інший влучив, але не зміг пробити броню достатньо, щоб вбити ворога.

Солдатка Анклаву, яку атакував Кейдж, була занадто швидкою; вона перезарядилася і вистрелила впритул у груди грифону. Це її не врятувало. Леза Кейджа глибоко різнули її груди і пробili серце одночасно з тим, як обладунок Кігтів розплавився. Грифон упав на спину, з зяючої діри в його грудях піднімався дим. Я із жахом дивилася, як світло в його очах згасає.

Ні! Трясця, ні!

Із гучним хрустом тіло у чорному обладунку, якому Ксеніт допомогла пробити перила, впало з балкону. Я пошукала її поглядом, але вона знову зникла.

«Припикання за вісім хвилин.»

Пегас, якого я поранила, сховався за мейнфреймом. Я бачила його тінь, коли він випив цілюще зілля. Одночасно з цим ще один солдат перелетів кімнату і приземлився за однією з колон, які підтримували балкон понад ближньою стіною. Третя перекинула стіл і, ховаючись за ним, пішла по кімнаті, намагаючись наблизитися до мене. Вона ойкнула, коли стіл зачепився за один з кабелів і впав, розкривши її.

БАМ! БАМ! Бій продовжувався.

*** **

Останній пегас, сірий жеребець із плинними чорними гривовою та хвостом, підняв копито на знак капітуляції. Він не був ані техніком, ані солдатом; він був одягнений у сіру офіцерську форму, яка ідеально пасувала до його хутра. Єдиний офіцер, який залишився, щоб упевнитися, що інші офіцери та техніки пішли безпечно, доки війська Анклаву намагалися нас убити.

«Вбили одного з нас», — із важкістю подумала я. Я повела сина Год на смерть. Я не знала, як я повідомлю про це його сестрі. Я більше ніколи не зможу подивитися в очі Годіні. Але безпосередньо зараз я себе не винуватила. Я винуватила Анклав.

— Дай мені хоч одну причину не застрелити тебе, — проричала я. — І хай вона буде доброю, бо мені дуже кортить це зробити.

— Як я виджу, — сказав пегас із дратуючою посмішкою, — ви можете мене вбити, або ви можете перемогти.

«Евакуацію завершено. Відлітаємо, — заявив голос у моєму навушнику. — Припікання за п'ять хвилин.»

— Ти про що? — спитала я, націлюючи Літл Макінтош в обличчя офіцеру Анклава. Я левітувала обидва клинки Кейджа біля його шиї. Про всяк випадок я зафіксувала на ньому своє закляття націлювання.

«Пане, всередині досі один з наших офіцерів», — сказав інший пегас на військовій частоті.

«Припікання за п'ять хвилин!» — пролунала холодна відповідь.

— Шо ж, не думаю, же ви прийшли сюди лише тому, же вам ся подобає, коли по вас стріляють, — розсудливо мовив офіцер. — Гадаю, ви прийшли через цей мейнфрейм. Але тепер у вас лише близько чотирьох хвилин, жеби забрати свої хвости з цієї будівлі, і ви втратили єдиного з вас, хто міг ним з ним працювати.

Блядь! Палаючий геморой смертельних сонцеспалахів Селестії! Кейдж загинув *намарно*!

— Тож я пропоную вам угоду, — сказав офіцер. — Ви мене відпустите, а я завантажу те, що вам треба, на цю Піп-хуйовину.

— І чого б це тобі зраджувати Анклав? — спитала Ксеніт. — Чого б тобі допомагати нам?

— Ну, з двох причин, — сказав пегас, досі посміхаючись, але із щирістю в голосі. — По-перше, через те, що ви друзі Каламіті. Я люблю свого меншого брата, і мені неприємно бачити його ім'я у списку смертників. А по-друге, тому, що без літунів, гадаю, трьох хвилин на втечу вам явно не вистачить.

Я б зупинилася подумати про це, зрозуміти те, що він сказав, але голос у моєму навушнику оголосив:

«Припикання за чотири хвилини!»

— Гаразд! — погодилася я, і змахом копита наказала пегасу братися до роботи. Я вирішила повірити йому. Не через те, що він сказав про Каламіті, але через те, що він не збрехав стосовно часу, що нам залишився.

— Ти Віндшір, так? — спитала я жеребця, який вже підійшов до найближчого терміналу. Каламіті казав, що його найстарший брат був майстром комунікаційних технологій. — Ти був тут головним офіцером з комунікацій, так? — здогадалася я.

— Ага обидва рази, — сказав він, не відволікаючись від роботи. Я помітила пароль: Обмежений.

— То що саме вам потрібно? Бо я можу злити все, але це потребуватиме більше часу, ніж у вас є.

— Мені треба знати, що Анклав робитиме далі, і коли, — відповіла я, коліщатка в моїй голові закрутилися. — Який шанс, що два брати Каламіті будуть тут, унизу? — подумала я вголос, коли він почав звантажувати.

«Припікання за три хвилини!» — Часу лишалося обмаль!

— Я б сказав, сто відсотків, — із посмішкою мовив Віндшір, відступаючи від терміналу. — Керувати операцією «Припікання» призначили Отем Ліфа¹, а він подбав про те, жеби обидва його старші брати прийняли участь у виставі. — Сірий пегас усміхнувся. — Холера, та для Прайда це єдиний спосіб увидіти шось за межами Нейварро.

Я застогнала, схиливши голову від болю. Один з братів Каламіті командував цією клятою бойнею.

— Ну, я пішов, — сказав Віндшір. — Але передайте Каламіті, же я його люблю, гаразд?

— Любиш? — спитала Ксеніт. — Хиба ви всі не поводитися з ним жахливо?

Віндшір знизав плечима.

— Ми були дітьми.

Ксеніт тупнула.

— Це не виправдання.

— Слухай, Прайд робив це тому, же він покидьок. Ба гірше, бездарний покидьок. На відміну від Каламіті, він був для батька суцільним розчаруванням. Він робив це тому, же Отем Ліф так робив, а він ся сподівав, же наслідування Отем Ліфа дасть йому якусь повагу з нашого боку. Не дало, — додав Віндшір.

Голос у моєму навушнику заговорив знову:

«Припікання за дві хвилини!»

— Ну а Отем Ліф і я? Ми пам'ятали, яким був тато до смерті мами, — сказав він без особливого каяття. — До того він був кращим, не

завжди був сержантом-тренером. Ми втратили нашу маму, ми втратили кращу частину нашого тата... нам було боляче. А Каламіті був поряд.

Віндшір знову знизав плечима. Потім полетів до одного з відкритих вікон.

Завантаження завершилося.

Я обернулася до Ксеніт, охопила магією спочатку її, потім себе. І галопом побігла до вікна.

«Припікання за одну хвилину!» — повідомив мені навушник, коли я стрибнула крізь розбите вікно у холодне повітря.

Хижаки відлетіли достатньо далеко, і я сумнівалася, що звідти могли нас побачити. Стволи їхніх велетенських енергомагічних гармат світилися, немов мініатюрні сонця, готуючись до пострілу.

Небо розколося, повітря розірвалося на шматки, коли безліч променів помаранчево-білої плазми вдарили у вежу Підкови. Всі вікна, що ще лишилися, вибухнули назовні, за скалками скла послідували бризки вогню.

Я відвернулася від видовища і повністю зосередилася на тому, щоб віднести нас подалі від приреченого хмарочоса. Піт вже котився у мене по лобі. Я все-таки дізнаюся, як далеко я можу пролетіти.

*** **

До вежі Тенпоні ми прибули по лінії Селестії, і Ксеніт несла мене на спині. Я відчувала гордість за себе. Я пролетіла трохи більше милі, перш ніж напруження і виснаження змусили мене опустити нас біля однієї зі станцій Чотирьох Зірок.

Гордість і дуже сильну втому. Тепер я була готова прийняти пропозицію Вельвет Ремеді щодо походу у спа. От тільки зараз було дуже пізно, спа було зачинене, і я мала зустрітися з Реджіною Грімфезерс.

Я пролистала дані, які дав нам Віндшір. Жеребець дотримав свого слова. Ми отримали саме те, що я просила, нічого більше.

Анклав зараз фокусувався на тому, що вважав двома найбільшими загрозами. Першою і найважливішою був Ред Ай. Вони відсліддили його до Собору. Їхній полк патрулював межі Вічновільного лісу, щоб упевнитися у тому, що він не втече. Через два дні «Хмарність» — Громовиця полковника Отем Ліфа — мала прибути зі ще одним повним полком і стерти Собор з лиця Еквестрії.

«Славний Світанок» був відправлений на зустріч з основною масою сил Анклаву, що збиралися для атаки на Філлідельфію. І під атакою вони мали на увазі чистку. Работоторговці, раби, рейнджери, збирачі... вони збиралися вбити їх усіх і, про всяк випадок, зрівняти з землею фабрики, які відбудував Ред Ай.

І вони могли це зробити. Я щойно бачила, як вони перетворили вежу Підкови на купу уламків і шлаку.

Я не могла цього допустити.

Моя кров похолола, коли я побачила другу ціль Анклаву. Хоумідж. Чомусь мою кобилу вважали другою за величиною загрозою для Анклаву. До цієї оцінки було додано відеофайл. Відкриваючи його, я тремтіла, але не знала, від страху чи від люті.

Відеозапис був з камер безпеки Хижака. Я дивилася, як Хоумідж знищила вежу на кряжі Розбитого Копита. Вибух зоряного бластера знищив усе, чого торкнувся; він з'їв фундамент вежі.

Вони не знали, що вона могла зробити це лише один раз. Вони лише знали, що вона це зробила. І це робило її більш жахаючою, ніж Дітзі Ду. Майже настільки ж, як Ред Ай з усіма його арміями.

Я зрозуміла, що, як не дивно, я більше не боялася і не злилася. Я пишалася. Пишалася моєю чудовою, небезпечною Хоумідж.

І вони гадки не мали, що з цим робити. Відправляючи за нею нові війська, вони, на їхню думку, ризикували отримати черговий удар у відповідь. І це могло означати знищення ще однієї вежі. Можливо, більш ніж однієї. Тож натомість вони сиділи і не ворушилися.

Ну, не зовсім. Вони дали повноваження на вбивство єдиній групі, яка, на їхню думку, дійсно могла знайти і знищити Хоумідж так, щоб

вона не вдарила у відповідь. Вандерболтам.

Каламіті мав рацію; Вандерболтів відкликали на наради. Але вони мали скінчитися десь через шість годин. Після цього мисливці матимуть тридцять дві години, щоб закінчити своє поточне завдання. Потім їм було наказано зосередити свої зусилля на вбивстві моєї кобили.

Тридцять дві години.

Я сподівалася, що вони зроблять те, чого так так відчайдушно хотіла я: будуть спати. Після більш ніж двадцяти годин нарад який поні не хотітиме спати, щоб бути свіжим і відновленим, перш ніж полювати і вбивати інших поні?

Ксеніт відкрила двері до нашого номеру і поклала мене на підлогу з невишуканим гупом. Я ойкнула, впавши на обпалену спину.

Каламіті підійшов і подивився на мене зверху вниз.

— Як воно пройшло? — Я була здивована, що він досі був у кімнаті. Чи знову, а не досі?

Лайф Блум підійшов до нього, а Вельвет охнула, як ми всі і очікували, і поспішила зайнятися нашими ранами, почавши з закривавленої зебри.

— Віндшір передає, що любить тебе, — відповіла я.

Я скривилася, коли жіночий голос з кутка спитав:

— Де Кейдж?

*** **

Реджіна Грімфезерс подивилася на кинджали свого брата-близнюка. Потім акуратно засунула їх собі за пояс.

— Дякую, що принесли їх.

— Реджіно, мені дуже прикро.

— Тіла нема, — повідомила їй Ксеніт. — Анклав...

— Ані слова про клятий Анклав! — проричала грифонка.

У кімнаті настала шокована тиша.

Каламіті врешті порушив її:

— Шо тепер?

Реджіна Ґрімфезерс кинула на нього злий погляд.

— Як це «що тепер»? — грубо спитала вона. — Роботу ще не закінчено, хіба ні?

— Ти... лишаєшся?.. — здивовано спитала Вельвет.

— Ґрімфезерси не тікають, підгорнувши хвоста, коли стає кепсько, — виплюнула вона.

Молода грифонка уляглася. Її очі були вологими, але вона досі не пролила жодної сльозинки. Майже пошепки вона додала:

— І я в жодному разі не збираюся повертатися до Ґод лише щоб сказати, що я кинула роботу, через яку загинув Кейдж.

Вельвет левітувала до мене цілюще зілля, і, знявши магією мій обладунок, почала оглядати рани. Немов вона ніколи й не покидала нас.

— Отже, — нарешті сказала Реджі, — що тепер?

Заговорив Лайф Блум:

— Тепер я зберу все, що потрібно для подорожі.

— Що?

Єдиноріг з червоно-багряною гривною подивився на нас.

— Зберегти копії стількох спогадів Каламіті було, власне, легкою частиною. А от інше прохання... — Він обернувся до Каламіті. — Вибач, але Сутінкове Суспільство просто не має п'яти реколекторів, щоб дати їх тобі.

Цього я й боялася.

План Каламіті полягав у тому, щоб розділити Вандерболтів, знешкодити їх за допомогою паралізуючих копит Ксеніт та анестетичної магії Вельвет, і, начепивши на них реколектори,

згодувати їм ці спогади. Спогади про те, як і чому він покинув Анклав. Спогади про хороших поні тут, внизу. Про його час зі мною і про хороші справи, які ми зробили.

І вірити у кращу природу поні.

Проблема була у тому, що для того, щоб пережити спогади за допомогою чорного опалу, було потрібно стільки ж часу, скільки ці події тривали насправді. А Каламіті хотів згодувати Вандерболтам спогади довжиною у кілька днів. Зберігати їх у безпеці і не давати зневоднюватися вже було достатньо важкою проблемою, але якщо ми не матимемо достатньо реколекторів, щоб полонити їх усіх одночасно...

— На щастя, я маю кращий варіант, — заявив Лайф Блум. — Існує закляття, створене самою Твайлайт Спаркл, яке дозволить мені запхнути ці спогади їм у голови за кілька хвилин. Це буде неприємно... — Білий єдиноріг похитав головою. — Але спрацює.

— Ем... без образ, але ти хоч раз був раніше поза вежею Тенпоні? — спитав Каламіті.. — Там вельми суворо.

Лайф Блум трухнув гривною.

— Так, я трохи знайомий з умовами зовні.

Це було значно більш серйозним вчинком з боку Сутінкового Суспільства, ніж якісь реколектори.

— Ти впевнений? Останній, хто пішов зі мною на місію, не повернувся.

Реджіна кинула сердитий погляд без певного напрямку.

— Ти попросила у нас допомоги. І ти була права. — Лайф Блум дивився на мене. — Ми допомагаємо.

Реджі підвелася.

— Гаразд. То чого ми чекаємо?

— Ну, — м'яко сказала Вельвет, — декому з нас треба поспати. — Вона щосили намагалася не кинути погляд в мій бік. Я так і не

зрушила з місця, де Ксеніт скинула мене.

— Тільки не дуже довго, — наполягла я, досі не рухаючись. Підлога підійде. Тільки дайте мені подушку. — Нам треба почати раніше за Вандерболтів.

Реджі подивилася на поні (і зебру) навколо себе. Паєлайт тихенько втомлено пугукнула, хоча вона провела більшу частину подорожі, дрімаючи на крупі Вельвет.

— Гаразд, — пробурчала вона.

Мої повіки важчали. Але я змусила їх лишатися відкритими. Треба було розкрити ще одну річ.

— Отже, — спитав Лайф Блум, — куди ми йдемо?

— Нам потрібне місце, де Вандерболти не зможуть повністю задавити нас з повітря, — зауважила Реджі.

Вельвет змахнула своєю зачесаною гривою. Вона явно побувала у спа, доки мене не було. Вона виглядала ідеально.

— Ну, у Мейнкеттені має бути не лише Стайня 29. Чи не знаєш, де тут поблизу є вільні?

— Ніяких Стаєнь, — заперечив Каламіті. — Це смертельні пастки, якщо ти не помітила. І навіть якщо сама Стайня не спробує нас убити, Вандерболтам буде достатньо замкнути двері і завалити тунель. Або зробити те, що Лі'лпіп зробила зі Стайнею 24, і скерувати туди ріку.

Вельвет Ремеді скривилася, здивовано дивлячись на мене .

— Їм навіть не потрібна ріка, — додала Реджі. — Вони пегаси. Вони добре вміють робити дощ. — Вона похитала головою, дивлячись на мого друга-пегаса. — Про підземелля краще взагалі забути.

«Зараз розкриється», — подумала я.

— Отже, нам потрібне місце, де Вандерболти не зможуть використовувати свої повітряні вміння проти нас, — повільно сказав Лайф Блум, — і де ми зможемо їх розділити. Але зовні?

— Ага, — впевнено сказав Каламіті. — І я знаю ідеальне місце...

Уіііі. Зараз буде.

— Вічновільний ліс.

*** **

Перші золоті промені світанку розливалися по обрію, коли *Небесний Бандит* вирівнявся, летячи до Надії.

— Нагадай мені, чому ти дозволила Каламіті придумувати плани? — спитала Ксеніт. Вона зняла свій зеброчий плащ-невидимку і віддала його Лайф Блуму. Жеребцю він явно знадобиться більше. І ми не могли допустити, щоб єдиного поні, який міг начаклувати закляття спогадів, вбили Вандерболти. Або ліс. Або пожежі. Або війська Ред Ая, що контролювали пожежі. Або патрулі Анклаву. Всі погоджувалися, що ми загинемо. Але принаймні це буде захоплююча загибель.

— Ну, я ним пишаюся, — проголосила Вельвет.

— Якщо ми прямуємо до Вічновільного лісу, — сказала Ксеніт, витягаючи древню потріпану книгу з торби, — то я повинна вам дещо розповісти.

Я подивилася на книгу. Палітурка була з дуже старої шкіри, викривленої і потрісканої. На передньому боці був великий зеброчий гліф і кілька менших під ним. Останній раз я бачила такі гліфи, коли намагалася читати Чорну Книгу.

— Де ти її взяла? — спитала я, одночасно обережно і зацікавлено.

— У моєї... у Ксефір, — сказала наша подруга-зебра. — Колись вона належала моїм діду й бабці. Вони врятували її з хати Зекори у глибині Вічновільного лісу.

Ксеніт відкрила книгу і вказала на дивні гліфи.

— Ви ж замислювалися, що змусило Вічновільний ліс вирости таким дивним і небезпечним, хіба ні?

Я кивнула, згадуючи заяву Каламіті. По Вічновільному лісу мегачари не вдарили. Там не було радіації. Не було пошесті. Саме тому Ред Ай збирався перетворити його на землеробські угіддя.

— З цієї книги я дізналася причину, — загадково сказала Ксеніт. — І вона не нова, а дуже стара.

— І ти розповідаєш нам про це тільки зараз?

— Я отримала цю книгу, доки ви гралися у Кантерлотських руїнах. І мені знадобився якийсь час, щоб прочитати її. — Час, який, як я підозрювала, з'явився у неї завдяки нагляду за Сільвер Бель. — І... її не легко читати. Там були речі, які я не бажала розуміти.

Ми всі уважно слухали. Навіть Каламіті підняв вуха так, щоб якомога краще чути розмову.

Щось блиснуло вдалині попереду. На обрії був Вічновільний ліс — досі зелений, досі випускаючий дим.

— Я... вважаю, що ми помилялися стосовно Принцеси Луни і Найтмер Мун, — визнала Ксеніт, опустивши погляд на книгу. Зебра не бажала зустрічатися поглядом з жодним з поні навколо неї. — Вони не були одним і тим самим.

Вельвет збентежено нахилила голову. Паслайт питально пугукнула.

— До війни, задовго до пустища... більше тисячі років тому, у наш світ впала зірка. І вона впала у Вічновільний ліс, близько до місця, де жили Принцеси.

Я знала цю історію. Мені розповіла її Міднайт Шауер.

— Вплив впалої зірки викривив і спотворив усе навколо неї, — заявила Ксеніт. — Згідно з записами Зекори, навіть незначного піддавання було достатньо, щоб внутрішня темрява Луни заволоділа нею і проявилася. От тільки сила Елементів Гармонії змогла скасувати те, що зірка зробила з нею.

Зебра нарешті підвела погляд.

— Пробачте, що, можливо, скажу зле про вашу Богиню, але Селестія ніколи не була настільки сильною, як її сестра. Коли було занадто боляче, вона тікала.

Я сердито дивилася на Ксеніт. Дуже сподіваюся, що вона це не просто так говорить. Мені не подобався цей раптовий і невтішний аналіз Богині Селестії.

— Вона відреклася від престолу посеред війни, — нагадала нам Ксеніт. — І це був не перший раз, коли Селестія щось покинула. Коли їй довелося вигнати свою молодшу сестру на місяць, вона втекла з їхнього палацу, залишивши їхній дім гнити у Вічновільному лісі.

Гаразд, це я могла уявити. Та й справді, хто міг її винуватити? Спогади, які мав навіювати той палац... вони були б занадто болючими для будь-кого.

— І вона залишила Елементи Гармонії у палаці, — сказала Ксеніт. — Вони... просто лежали там. — Ксеніт подивилася у книгу, здається, читаючи гліфи. — Елементи Гармонії, найбільш могутні з усіх відомих чарів, були залишені на п'єдесталі, окрім одного, який був схований, чекаючи на іскру, яка розкриє його. І за минулі століття замок розвалився і впав. Мох і ліани вирости навколо п'єдесталу з Елементами. І вони були забуті, відійшли у легенди та казки старих кобил.

— Ну і який краєм усе це пов'язане з божевіллям Вічновільного лісу? — нетерпляче спитав через плече Каламіті. — Він став настільки поганим лише після війни.

Ксеніт похитала головою.

— Ні, крилатий. Він ставав поганим ще до того. Просто поганому був потрібен час, щоб прорости.

— І що змусило погане прорости? — спитала Вельвет. — Що зробило його настільки поганим, як не війна? — Здавалося, що вона у це вірила. Як на мене, це була суцільна божевільна зебр'яча логіка.

— Читаючи цю книгу, — сказала Ксеніт, — я дійшла висновку, що зоряну заразу стримували тисячу років. Навіть впродовж цього часу ліс був поганим, але не настільки, як міг би бути, бо щось у серці лісу

заважало цьому. Елементи Гармонії, навіть покинуті і сплячі, стримували погане. А потім їх забрали.

*** **

Знову мої очі помітили якийсь блиск у ранніх променях світанку. Він був попереду, біля Вічновільного лісу.

— Що це таке?

— Це? — перепитав Каламіті. — Ти про сяйво?

Я кивнула. Потім, зрозумівши, що він мене не бачить, відповіла «так».

— Це сонячний масив Надії. Ці тарілки можуть вловити достатньо сонячного світла лише на світанку. — Він всміхнувся. — Ми пролітатимемо над ними на шляху до Вічновільного, тож ти зможеш ся на них подивити.

Я знову кивнула, цього разу до себе. Я думала про дещо, що Каламіті казав про Анклав.

— Гаразд, панове. Слухайте. Ми збираємося спробувати розділити Вандерболтів, але є великий шанс, що можуть розділити нас самих. Нам потрібна позиція для відступу.

— Ти думаєш про масив? — спитав Каламіті. — Він близько, але все одно у кількох милях від краю лісу. Далеко йти по відкритому простору, особливо для пораненого.

Паскудство. Думай. Думай. Гаразд, запасна ідея.

— Придумала. На самому краю Вічновільного лісу є ферма. Там, імовірно, є міни, або привиди, або ще щось, тож будьте обережні. — Можливо, погана ідея. Але це хоч якийсь орієнтир. — Підходьте до неї, але не заходьте. — Або туди, або до котеджу Флаттершай. А мені дуже не хотілося знову вести туди Вельвет Ремеді.

Інші швидко погодилися.

Ми продовжували летіти, перемовляючись час від часу, доки Вічновільний ліс зловісно наближався.

Я припинила виглядати у вікно. Мені дійсно не хотілося бачити, як відстань між нами і лісом скорочується. Подивившись в очі своїм супутникам, я побачила, що всі відчують те саме, що і я. Відчуття неправильності і нез'ясовного жаху, ніби наші шкіри стали для нас затісними. Я почала це відчувати тієї самої хвилини, як відчула запах диму.

Це був поганий план.

Але Вандерболти вже почали діяти. Вони мають прилетіти за нами. А моя ПіпНога притягувала їх прямо до мене. Якщо пощастить, нам не доведеться стояти у лісі табором більше кількох годин.

Я спостерігала за Лайф Блумом. Він виглядав недоречно поміж нас. Та тим не менше, весь наш план залежав від його закляття спогадів.

Щось клацнуло в моїй голові, і я ляпнула себе копитом по лобі.

— Дай здогадаюся, — сказала я, повертаючи увагу єдинорога. — Ти подивився мої кулі спогадів, потім цим своїм закляттям закинув їх у голову іншим поні з Сутінкового Суспільства, так? — А я так зарозуміло вважала, що зможу ефективно вивести їх з гри на кілька днів.

Лайф Блум ефектно посміхнувся мені.

— О, саме так. — Потім він нахмурився. — Окрім останнього. — Восьма куля спогадів. — Я був упевнений, що там нема нічого, що б їх зацікавило. — Я почала дякувати йому, але він додав: — І я швидко виколупав його з моєї пам'яті, щоб полегшити травму.

Вельвет Ремеді хіхікнула. Я не знала, чи мені варто відчувати полегшення, чи образу.

— О? — Реджі пожвавішала і підлетіла ближче. — І чому ж це? — Це було перше, що вона сказала за весь ранок. І — «ура» — це було про моє сексуальне життя.

— Не твоя справа, — різко відповів Лайф Блум.

Жеребець пройшов по пасажирському фургону і сів біля мене. Він пошепки зізнався:

— Тільки не ображайся. Ми з Хоумідж давно дружимо. І я не хотів би так про неї думати.

— Увага, пасажирів, — гукнув Каламіті. — Якщо ви глянете у вікна, ви увидите сонячний масив Надії справа від вас. Якщо ви виглянете вперед, ви увидите Вічновільний ліс. Наступну частину нашої подорожі ми летітимемо на висоті двадцяти футів над деревами...

Я підскочила і підсунулася до вікна. Справа внизу півдюжини бетонних веж підіймалися з землі, п'ять з них були увінчані велетенськими мисками, вистеленими всередині побитими старими дзеркалами. У центрі кожної тарілки стирчав дивний пристрій, від чого вони ставали схожими на квіти, а сам масив — на велетенський, штучний сад. Одна з тарілок відламалася від своєї вежі і впала догори дригом поряд із нею, від місця, де вона вдарилася об землю, розходилася величезна тріщина. Я піднесла свій бінокль, щоб краще роздивитися. Торговець з пустища влаштував дім і магазин під перекинутою тарілкою.

— ... я пропоную вам позатуляти писки. Повітря далі гіршатиме пекельно швидко.

*** **

Повітря ставало густим, їдким і мутним. Вельвет Ремеді передала мені шарф, щоб замотати обличчя. Вона була достатньо уважною, щоб замовити достатньо для всіх. Той, що вона дала Ксеніт, був у червону і золоту смужки, і виглядав просто сміховинно.

Ми майже дісталися до лінії дерев, коли почули тріскотіння грому позаду. Обернувшись, я побачила, як п'ять колон чорного диму, тріскочучи блискавками, піднімаються з сонячного масиву Надії.

Вандерболти.

Каламіті закричав і почав якомога сильніше махати крилами, набираючи швидкість. Я огорнула *Небесний Бандит* своєю магією, якомога більше полегшуючи його навантаження.

— Вони погані мисливці, — поскаржилася Ксеніт. — Вони не вміють бути непомітними. Вони немов бажають, щоб їх побачили.

— Саме так, — відгукнулася Реджі, доганяючи нас. — Якщо б вони хотіли, вони могли б атакувати, щойно ми перелетіли те місце. Або до того.

— Вони насолоджуються гонитвою, — похмуро висловила я свою думку.

— Або вони навмисне заганняють нас до Вічновільного лісу! — гукнула у відповідь Реджі.

Ферма з привидами з усіма її розкиданими вибухами шматками землі саме пропливала під нами. От тільки це не виглядало як розриви, викликані вибухами мін. Це було схоже на роботу пекельних гончаків.

Я підбігла до заднього вікна, дивлячись униз на ферму, доки ми пролітали над нею. У дворі, частково сховані під брезентом, були антенні ґрати Анклаву. Вони виглядали так само, як ті, що були на даху у Старому Олней.

— От блядь!

Я знову підвела погляд. Смоги наелектризованого чорного диму різко розвернулися і летіли до нас, швидко наздоганяючи.

Дерева пролітали під нами, затуляючи ферму. Тепер ми летіли над лісом. Жар струменів до нас, світ ставав духовкою. Ми були у Вічновільному.

Неприродне відчуття жаху посилилося. Здавалося, немов жуки ходять по моїм кісткам.

Милі між нами і Вандерболтами швидко скорочувалися, чим більше лісу проносилося під нами. Я бачила жовтогаряче полум'я, що палало на землі між дерев і вздовж берегів річки, що посіріла від попелу.

Якого хріна? Щось у цій картині було дуже неправильним.

Каламіті скрикнув, коли попереду нас раптово виросла скеля. Він різко розвернувся догори, фургон круто нахилився. Ми покотилися у задню частину, до незаскленого заднього вікна і лісу під ним.

Ксеніт розчепірила копита і вхопилася за краї заднього вікна, коли Лайф Блум і я налетіли на неї. Приступ паніки змусив мою магію розсипатися. Раптова вага ледве не зірвала Каламіті з неба.

БАМ!

Один з Вандерболтів вистрелив. Єдиний постріл, що за звуком нагадував протитанкову гвинтівку. У стелі *Небесного Бандита* з'явилася дірка, і така ж сама у підлозі.

Я почула дивний ляск.

Каламіті теж його почув. Із панічним криком він перетягнув нас через край скелі, і, щойно прямо під нами з'явилася вкрита травою земля, вдарив швидке відчеплення упряжі та крикнув:

— Покинути фіру!

Ксеніт підтягнула ноги і випала у заднє вікно, слідом за нею Лайф Блум і я. Паєлайт вилетіла з бокового вікна, і одночасно з дверей вискочила Вельвет Ремеді.

Ксеніт, вдарившись об траву, пішла у перекат. Я врізалася у лісову землю з невишуканим гупом, дрібне каміння і жорсткі рослини сікли мої ноги і підборіддя, доки я не зупинилася. Якщо б ми не летіли переважно вгору...

Вельвет Ремеді навіть не торкнулася землі, коли *Небесний Бандит* вибухнув піротехнічним розривом дикої магії.

*** **

Я хитко встала на копита, шукаючи поглядом своїх друзів. У роті був смак вологої міді. Ноги тіпало. По всьому моєму животі і лівому боці були синці, і дихати було важко. Світ нахилився, збиваючи мою рівновагу. Я знову впала на землю.

Навколо мене горіли розкидані шматки покривленого металу — залишки *Небесного Бандита*. Від цього видовища мені кольнуло серце. Немов ми втратили улюблену тварину або дорогу реліквію.

Ксеніт приземлилася неподалік. Вона втратила свій шарф, але в іншому, здається, не постраждала від падіння з фургону за мить до того, як ця летюча бомба виправдала своє прізвисько. Зебра стояла на копитах і виглядала значно стабільнішою, ніж я могла уявити себе. Ксеніт підійшла і допомогла мені знову підвестися.

За мить над нами з'явився Каламіті.

— Де інші? — гукнула я до нього.

— На галяві попереду, — крикнув він униз до мене, перш ніж рвонути вперед.

Я пошкандибала вперед, мої ноги погрожували підломитися. Мої боки протестували проти кожного кроку. Мені, як завжди, пощастило мати в команді двох лікарів, але так, щоб жоден з них не був поряд зі мною. Я просто не могла перемогти.

Ксеніт допомагала мені йти, розсуваючи кущі. Спека була гнітючою. Дим душив мої легені. Але вогонь ще не дійшов до цієї висоти. Я знову була вражена відчуттям того, що щось тут дуже неправильно.

Я зупинилася, роздивляючись навколо, намагаючись зрозуміти, що я відчуваю. Нічого.

— Ой, — заржала я, коли гілка з листям, яку Ксеніт відсунула, повернулася і ляпнула мене по обличчю.

Пролізши крізь решту підліску, я врізалася у зад Вельвет Ремеді. Від удару я впала на спочатку на круп, а потім і повністю, коли передні ноги не витримали.

Я подивилася вперед поміж копит Вельвет Ремеді.

Суворий рішучий кролик дивився на мене.

Кролик був з каменя.

За кам'яним кроликом піднімався вкритий травою пагорб, на якому височіла велика плакуча верба, крива і древня. Груба кора дерева була дивною, масляно-жовтою. Сині лози обвивали її вузлувате коріння. Її пониклі рожеві листи хиталися на вітерці, якого я не відчувала.

Дерево стояло на тлі злого, коричневого неба, задушеного димом. За деревом схил пагорба спускався до пожеж Вічновільного лісу, ці пожежі штовхали вперед силуети грифонів Ред Ая, їхня зброя поливала землю рідким вогнем.

Примітка: *Максимальний рівень*

[1](#) Autumn Leaf — «осінній лист»

Глава 42: У вогонь і темряву
«Не підходь! Ці рослини вбивають!»

— Ти.

Немов у трансі, Вельвет Ремеді зробила крок до плакучої верби з масляно-жовтою корою і обвислим рожевим листям.

— Це... ти...

Дерево заскрипіло і застогнало, моторошний вітер подув крізь рожеву завісу, змусивши її зашелестіти жалібним шепотом. Легкий, тихий схлип захопив мою уяву. Я майже готова була повірити, що вітер ніс слова:

— *Не підходьте!*

Вельвет Ремеді повільно підсунулася ближче.

— Це ж ти, так? — мовила вона придушеним голосом. Він звучав так, немов вона зараз зірветься. Або закричить.

Я підвелася з трави. Глянула на компас своєї ІП, сподіваючись помітити місцезнаходження моїх друзів, але не побачила нічого. Моя Іскра Пильності вимкнулася при ударі. Чи я взагалі її не вмикала? Фатальний вибух *Небесного Бандита* досі дзвенів у мене у вухах, і мені було важко думати.

Ксеніт, низько зігнувшись, на пузі підповзла до кам'яного кролика. Вона нерішучо простягнула копито, торкнулася його, і одразу ж відсмикнула його, немов торкнулася розжареної лави. Статуя лютого кам'яного кролика лишалася статуєю лютого кам'яного кролика.

Я увімкнула свою Іскру Пильності. Вона блимнула мені повідомленням: «Знайдено нову передачу». Мій погляд упав на компас, який цілком світився червоним. Немов весь ліс був ворожим.

Я почула, як позаду Каламіті гукнув:

— Реджі, ось ти де! Лайф Блума не виділа?

— Ні, — трохи уїдливым тоном відгукнулася Реджі. — Хіба він не у плащі-невидимці був?

Ксеніт простягнула копито і штовхнула статую. Вона хитнулася і впала. Її очі розширилися і вона насторожено відстрибнула назад.

Піднявся вітер. Шурхотіння у листі було моторошним. Здавалося, ніби плакуча верба схлипує.

— Як... як це може... бути тобою? — спитала Вельвет, її голос тепер звучав майже по-дитячому.

Ксеніт підвелася і наблизилася до впалої статуї кролика. Із дивним виразом обличчя вона опустила голову, підняла кролика зубами і знову поставила його.

— Лихий Кріль, — нарешті сказала вона. — Перетворений на камінь василіском. Гідний кінець для гідного супротивника.

«Лише василіск може обернути свою магію», — згадала я. Той, що скам'янив звірятко Флаттершай, напевне вже давним-давно помер, хоча б від старості. А він стояв тут — нерухомий, непохитний камінь.

Ксеніт уклонилося Янголу.

— Лихий Кріль, вічний захисник Флаттершай.

Вітер посилювався, немов смикаючи дерево, примарні стогони його гілок були сповнені горем і безкінечною скорботою.

— Я тут, — Лайф Блум з'явився, скинувши каптур з голови. — Всі поні в порядку?

— Ага, дякую, що спитав, — уїдливо відповіла грифонка.

Перекручене масляно-жовте дерево заскрипіло. Блакитні лози ворухнулися навколо його вузлуватого коріння. І знову тихе, болюче завивання вітру немов склалося у слова:

— *Відійдіть!*

Вельвет Ремеді підійшла ще на крок.

— Відійди! — крикнула Ксеніт, кинулася до Вельвет Ремеді і вдарила її переднім копитом з достатньою силою, щоб та проїхала кілька ярдів по схилу.

Сині лози вирвалися з землі з фонтаном ґрунту і трави. Батоги перекрученого, зловісного плюща махнули до своєї жертви. Одна з синіх лоз зачепила Ксеніт.

Раптово стало так багато крові.

Тіло зебри немов вибухнуло хворобливими краплями гарячого багрянцю. Немов кожну смужку зірвали з її тіла, залишивши зяючі дірки з кров'ю та м'ясом.

Лози кинулися за Вельвет. Ксеніт впала із вологим гупом і ледве чутним стогоном, стікаючи кров'ю у зростаючій темно-червоній калюжі.

У мене не було часу на роздуми. Я діяла інстинктивно, у відчаї потягнувши за найтемніші струни сили. Кров Ксеніт піднялася з трави, капаючи вгору, вируючи. Якщо я могла сформувавши клинок, то зможу сформувавши і виливок. Я закрутила кров навколо неї і створила виливок, що вкривав усе її тіло за винятком обідраного писка, щоб вона могла дихати.

— ... вбивчий жарт... — слабо простогнала вона, — ... не підходьте... — Зебра, що врятувала життя Вельвет, втратила свідомість.

Тепер, коли надприродний жах, що немов просочував ліс, дав моєму мозку щось, за що можна було зачепитися, страх став відчутним. Задущливим.

Багряна енергія огорнула Вельвет Ремеді і підняла її з трав'яного килиму, коли ще більше лоз вирвалися з-під землі, тягнучись до неї. Лози, що атакували Ксеніт, перевели свою увагу на мене.

Буквально на мить я залякла. Я дивилася на змієподібну хвилю синього, що батожила по галявині. Я чула постріли. Не Каламіті. Я знала звук його бойового сидла. Він знав, що нема сенсу намагатися вбити плющ кулями. Отже, це Реджі. Діє швидко, стримуватися не бажає.

«Забавне ім'я, Джоукблю. Як вона його отримала?»

«Вроджений дефект, — серйозно відповіла мені Хоумідж. — Її матір потрапила під вплив вбивчого жарту, коли була вагітна. Пощастило, що вони взагалі вижили.»

Ксеніт бачила загрозу і зрозуміла її.

«Іноді я відчуваю, ніби я земна поні, а мої смуги — дуже великі рани.»

Ця рослина якось взяла навмання слова, сказані Ксеніт, і обернула їх проти неї. Я раптом зрозуміла, чому рослину так назвали. Це був жарт — хворий, збочений, злий жарт. Вічновільний ліс був домом рухливій, агресивній садистській рослині, сповненій трансформуючої магії.

Сині лози билися у повітрі і плазували по землі, стикаючись із полем мерехтливого світла, що з'явилося між мною і ними. Щит Вельвет Ремеді. Лози билися у щит, не в змозі пройти крізь нього, а потім знову закопалися у землю.

«Що я казала? — спитала я себе з наростаючим жахом. — Після Арби я вважала себе чудовиськом. Чи казала я колись про це вголос? Чи має це значення для вбивчого жарту? О Селестія, чи називала я колись себе безсердечною?»

— Літлпіп! — закричала Вельвет Ремеді. Димне повітря стало якимсь химерно-багряним і повним іскорок, немов я дивилася на світ крізь червону повітряну кульку, всипану блискітками, і я відчула, що втрачаю вагу, земля віддаляється від моїх копит. Я подивилася вниз саме вчасно, щоб побачити, як синій плющ пробивається крізь траву, де я щойно стояла, і яка тепер швидко віддалялася від мене.

Лайф Блум, засвітивши свій ріг, галопом побіг до лісу, левітуючи перед собою Вельвет Ремеді, мене і тіло Ксеніт. Вельвет розширювала сферу свого щита навколо нас. Паєлайт летіла над нами, не відстаючи від нас, ухиляючись від гілок, що намагалися зачепити її.

— Достолиха цікаву штуку ти там начаклювала, Літлпіп, — гукнув до мене Лайф Блум із незрозумілими інтонаціями в голосі. Він перестрибнув упалу колоду, вкриту купками чорнувато-зеленого моху;

земля під колодою вибухнула, сині лози обвилися навколо неї, тягнучись до нас. — Що це було за заклання?

— Останній захід, — сказала я йому. Вельвет Ремеді не витратила часу, замотуючи Ксеніт цілющими бинтами. Кров лилася з писка зебри. В очах у Вельвет стояли сльози.

Ще більше синіх лоз вирвалися з землі перед нами, сплітаючись між деревами, немов павутина.

— Я розберуся! — крикнула Реджі, рвонувши вперед. Її пістолети були у кобурах, а в кігтях вона тримала кинджали свого брата, зроблені з пазурів пекельних гончаків.

Мене пронизала паніка.

— Ні! — вигукнула я. — Не дозволяй їм торкнутися тебе!

Моє серце завмерло на мить, коли грифонка різко зупинилася.

— Дай я! — крикнула я, огортаючи зброю її брата своєю магією. Реджі кивнула, випускаючи клинки, дозволяючи моїй магії допомогти її брату зробити внесок у наше виживання. Кинджали під моїм керуванням пронизали повітря і розрізали лози, звільняючи шлях.

Лайф Блум пролетів крізь розірваний бар'єр, перескочивши розірвані сині лози. Повсюди навколо нас були вузлуваті, перекручені дерева і рослини дивних кольорів. Деякі з дерев були вкриті опуклою масою чорнуватого моху, який часто набував лякаючих форм. Але я це все це ігнорувала, видивляючись повзучі мотузки ненависного синього. Я вже бачила вбивчий жарт раніше. У спальні Флаттершай були його мертві лози. Ця штука була повсюди у лісі.

Повсюди... але я підозрювала, що вбивчий жарт був найгіршим на тій галявині, з якої ми тікали. Те місце було пасткою. І Флаттершай (а я тепер була впевнена, що масляно-жовта плакуча верба дійсно була кобилою Міністерства Миру) була його приманкою. І, ще жахливіше, жертвою. Може, Флаттершай колись сказала, що хотіла б бути схожою на дерево? Та може вона просто сказала, що теж плакуча.

Темні гілки проносилися повз нас. Дим густішав. Лайф Блум закашлявся і сповільнився, коли вітер доніс до нас хвилю спеки. Ми бігли до пожежі. Попереду я бачила яскраве жовтогаряче мерехтіння між товстих дерев у гущі лісу.

— Ми там не пройдемо, — сказала Реджі, доки я повертала їй кинджали Кейджа. Лайф Блум почав змінювати напрямок.

Три стовпи чорного диму пролетіли над нашими головами, блискавки тріскотіли по димним слідам. Я подивилася, як Вандерболти пролетіли повз нас, потім відділилася від групи і побігла назад.

— От халепа, — простогнав Каламіті і копнув важіль свого бойового сідла, змінюючи набої.

Найменш непомітні вбивці в історії.

От тільки вони не були вбивцями, так? Ніхто їх так не називав, окрім поні в моїй голові. А вона намагалася виставити їх у хибному світлі. Ні, Вандерболти не були непомітними. Хоча коли Анклав взагалі діяв тонко? Непомітність не була в дусі Анклаву.

Все, що ми бачили, вказувало на те, що Анклав дотримувався єдиної домінуючої військової філософії: шок і трепет. Приголомшливі демонстрації моці та домінації, видовищні прояви сили і вмінь, що паралізують, деморалізують і змушують ворога тікати. Може, Анклав і відмовився від Рейнбоу Деш, але вони все одно народилися з бойової сили, яку вона створила за власною подобою. А Вандерболти були їхніми найбільш великими і славетними мисливцями. Не тому, що вони діяли іншими методами, ніж решта Анклаву, але тому, що Анклав шанував шок і трепет, і у цьому Вандерболти були *найкращими*.

Вони заганняли нас, послаблювали нас, намагалися змусити нас панікувати.

Дим здавався маленькими кинджалами в моїх очах. Лайф Блум знову закашляв з неприємним скреготом у горлі. Ми б не змогли бігти довше, а Вандерболтів взагалі не могли б обігнати. Але думка про те, щоб битися з ними у цьому клятому лісі здавалося більш божевільною з кожною хвилиною.

А ліс ще не закінчив. Аж ніяк.

Дим змусив Вандерболтів опуститися нижче і летіти буквально над верхівками дерев. Вони могли відслідковувати мою мітку, але це не допоможе їм вислідити решту з нас. І навіть заляття націлювання їхніх обладунків було практично нікчемним у Вічновільному лісі. На будь-якій відстані мої супутники просто зливалися з морем червоних вогників, що оточували нас з усіх боків.

Троє Вандерболтів тепер рухалися повільніше і ближче, настільки, щоб я змогла роздивитися поні, за якими тягнулися інверсійні сліди. Вони були вдягнені у модифіковані версії енергомагічної броні, їхні гриви розвівалися зі щілин на потилицях їхніх шоломів, їхні писки було видно крізь прозорі дихальні маски. Решта їхньої броні мала знайомий комахоподібний дизайн, от тільки їхня була темно-синя із золотою, схожою на блискавки, філігранню.

Лайф Блум щодуху біг, намагаючись якомога більше віддалитися від галявини з убивчим жартом. Троє Вандерболтів (*«Троє? Хіба їх не було п'ятеро?»*) майже долетіли до нас, коли з верхівок дерев між нами виринули темні фігури. Вони були ящіроподібні, немов мініатюрні дракони, зі шкірястими крилами, страшними кігтями і дивними дзьобатими головами з червоними очима, які злобно блищали.

Одна з них налетів прямо на одного з Вандерболтів. Немов кидаючи виклик, хто перший зверне з дороги. Елітний літунка Анклаву не смикнулася, не відхилилася. Істота теж. Але останньої миті замість зіткнення інверсійний слід перервався, пегаска впала з неба, а істота пролетіла повз неї. Повз скам'янілу пегаску.

Василіски.

— Джет¹! — в один голос крикнули двоє інших Вандерболтів.

Вогнегрива лідерка Вандерболтів не зменшуючи швидкості перекинулася у повітрі і приземлилася на власний інверсійний слід, удар змусив грозову хмару випустити блискавку у василіска. Істота

видала огидне, оглушливе квоктання і відступила, від її почорнілої луски йшов чорний дим.

Ще чотири вилетіли з дерев. Я почула, як Каламіті вистрелив зі своїх гвинтівок, а потім ще один монструозний крик, коли його ціль впала на землю, смикаючись і стікаючи кров'ю. Друга спробувала напасти на Каламіті ззаду, але її відкинув смарагдово-золотий спалах. Паєлайт встромила кігті у свою лускату, небезпечну здобич, і дихала крадяним вогнем.

Я левітувала цілюще зілля з аптечок Вельвет і спробувала обережно влити його у горло Ксеніт. Її рот був повний крові, її бинти були заляпані чорно-багряним в тих місцях, де мій кривавий кокон тріснув і розійшовся.

Лідерка Вандерболтів промайнула над нашими головами, вітер тріпав її іржаву гриву. Пролетівши нас, вона розвернулася і полетіла назад. Потоки рожевуватого світла зірвалися з її бойового сідла, прорізаючи дерева і підлісок. Кілька променів її магічної енергії вдарили у щит Вельвет Ремеді, викликавши брижі, які нагадали мені небо над Кантерлотом у Кулі з Метеликом.

Закляття Вельвет впало від напруги. Але ми знову були занадто глибоко під прикриттям дерев, щоб пегаска могла когось із нас добити. Коли щит упав, нас оточило зловісне тріскотіння і спека від пожеж попереду.

Реджі витягнула пістолі і одночасно стріляла по двох василісках. Її постріли добили того, якого поранив Каламіті, і підбили іншого, який наближався до Вандерболтів. Реджі націлила на нього і другий пістоль, але вбити його їй не дали — голова чудовиська вибухнула, його кров затуманила повітря. **БАМ!** Постріл був не з нашого боку, і не від тих Вандерболтів, яких ми могли бачити. Елітний снайпер Анклаву був одним з Вандерболтів, що тримався позаду, поза полем зору, але не поза боєм.

Василіск, що боровся з Паєлайт, крутився і борсався, намагаючись розвернутися так, щоб подивитися в очі крадянному феніксу. Кігті

Паєлайт скребли його луску, не в змозі роздерти міцну шкіру чудовиська.

І знову мені захотілося, щоб Стілхувз був з нами. Колишній сталевий рейнджер зробив би нас серйозними ворогами для Вандерболтів. І швидко б розібрався з убивчим жартом. Я підозрювала, що він отримав би задоволення від можливості помститися за одну з найближчих подруг Еплджек.

Вельвет Ремеді знову накинула на нас щит, по її чолу тік піт. Напруга її виснажувала. Саме цього і хотіли Вандерболти. Я побачила, що по її щокам течуть сльози, і, мабуть, не від їдкого диму.

— Трясця, нам треба припинити тікати і почати битися з ними, — вигукнула я, перекикуючи звуки битви і вогню. — Розділити і врятувати, пам'ятаєте?

— Нам треба повернутися, — оголосила Вельвет Ремеді.

— Що? — відгукнувся Лайф Блум відлунням моїх думок. Повернутися на поле трансформуючих тортур і смерті?

Вельвет обернулася до мене, її сповнені сліз очі були в рійні мірі повні рішучості і благання.

— Ми маємо врятувати її!

Кого врятувати?.. О! Мої очі розширилися, коли я зрозуміла, кого Вельвет Ремеді збиралася врятувати.

Музика енергомагічних зарядів відволікла мою увагу догори. Між дерев я помітила Каламіті, що бився у повітрі з вогнегровою лідеркою Вандерболтів.

Підпалини вкривали обладунок Каламіті і його бойове сидло; він підгорнув ліву задню ногу під себе, немов від болю. Але анклавівській еліті поки що не вдалося виконати фатальний постріл. Вона літала значно краще, нарізаючи кола навколо нього, передбачаючи кожний його ривок і нахил. Але ліс морочив ЗНС, а без заляття націлювання її влучності було далеко до Каламіті. На щастя для Вандерболта, Каламіті не хотів її вбивати. Я знала, що він просто намагається

відтягнути її від інших кудись, де Вельвет Ремеді або Лайф Блум зможуть збити її закляттям.

Летуча куля луски і пір'я пролетіла крізь ліс повз нас. Василіск нарешті зумів вивернутися від Паєлайт і обертався, збираючись скерувати свій скаменяючий погляд в її обличчя.

Паєлайт випустила потік крадяного вогню, випаливши очі істоти і закип'ятивши її мозок.

Я намагалася влити друге цілюще зілля у рот Ксеніт. Її писок припинив стікати кров'ю, вона запеклася, немов темно-багряна шкіра. Її дихання було нерівним, але, як мені здавалося, не настільки, як мить тому.

Земля вибухнула під Лайф Блумом. Жахливі, просочені болем спогади про смерть Стілхувза пронеслися в моєму мозку, коли з землі під Лайф Блумом вискочив пекельний гончак. Гончак трохи не вгадав момент, його шолом вдарив у живіт Лайф Блума і підкинув єдинорога догори, в той час як величезні пазурі пекельного гончака різонули повітря. Магія Лайф Блума сколапсувала, впустивши нас, а сам він скотився по вкритій бронежилетом спини гончака і впав, оглушений, на землю за ним.

Я махнула своїм телекінезом і підхопила тіло Ксеніт, не давши йому вдаритися об землю, хоча сама влетіла у кущі папороті. Одна з рослин ударила мене по очам. Я скривилася, заплющивши одне око від болю, і обернулася, щоб глянути назад.

Пекельний гончак здивовано блимнув, витративши мить на те, щоб осягнути, що пішло не так, потім розвернувся і заніс пазурі над хитким єдинорогом. Червоні бутони вирвалися з грудей, шиї та з-під правого ока гончака, коли Реджі підлетіла до нього ззаду, стріляючи з обох створених Каламіті пістолів так швидко, як дозволяли спускові гачки. Кожний бронебійний набій пробивав броню і шкіру пекельного гончака; лише три примудрилися не влучити. Гончак упав.

Тіло Ксеніт опустилося серед папороті переді мною, але м'яко, завдяки моїй магії. Я не знала, де приземлилася Вельвет Ремеді. Тріск

від пострілу снайпера Вандерболтів розірвав небо. Я сподівалася, що пегас цілив у василіска.

Ще троє пекельних гончаків у шоломах вискочили з-під землі десь на відстані десяти ярдів і рвонули до нас на чотирьох лапах, закинувши енергомагічні гвинтівки за спину.

Я відчула, що земля піді мною дрижить.

«Може, земля трохи ся струсне, але це буде єдине попередження, яке ти отримаєш, перш ніж вони тя розірвуть.» Моє серце зупинилося. Прямо піді мною був пекельний гончак!

Я ще не загинула. За той час, що знадобився мені для цієї думки, я мала загинути.

Лайф Блум отямився і побіг до мене. Мені здалося, що я почула, як Вельвет Ремеді робить те ж саме. Наді мною Паєлайт покинула свою здобич і тепер кружляла серед дерев, шукаючи свою улюблену єдиноріжку.

«Привидів не існує. Лише міни.»

Так вважала Дітзі Ду стосовно ферми з нібито привидами. Я миттєво згадала тактику пекельних гончаків у Маріпоні. Троє інших гончаків недарма розкрили себе так далеко.

— Стійте! — крикнула я. — Не підходьте! Міни! — Я огорнула себе і Ксеніт левітаційним полем.

Троє гончаків припинили свою атаку і пірнули за дерева, піднімаючи свою зброю. Лайф Блум накинув на голову каптур зебрячого плаща і зник.

— Літлпіп, ні! — вигукнула Реджі. — Якщо ти ворухнешся, вони спрацюють!

Пурпурове світло пронизало мій посилений кантерлотський обладунок і врізалось в моє стегно. Обладунок розсіяв більшу частину магічної енергії, але це не зупинило палючий біль. Фізичний біль поступився місцем чомусь глибшому, коли я зрозуміла, що постріл влучив у мою кьютімарку, можливо, спричинивши невинуватну шкоду.

Я завила. Я ніколи не любила свою кьютімарку, але думка про те, щоб втратити її, хай навіть лише на одному стегні, болісно різала мою душу.

Я ледве стримувалася, щоб не зірвати з себе броню і побачити, які пошкодження спричинив постріл гончака. Переповненим емоціями голосом я закричала у відповідь до Реджі,

— Ми не можемо тут лишатися! — Нам не треба було не ворушитися. Нам треба було рухатися дуже, дуже швидко.

— Просто тримай вас обох невагомими, — крикнула нам Реджі, ховаючись за каменем від пострілів пекельного гончака. — Я підлечу і заберу вас, щойно...

Яскравий спалах світла нагорі відвернув увагу всіх, змусивши димне небо засяяти. Димна купа іржавого кольору з жовтогарячим хвостом влетіла в дерево неподалік.

— Каламіті! — заверещала Вельвет Ремеді. Паєлайт розвернулася, орієнтуючись її на голос. Підпалений до чорноти рептилоїдний монстр кинувся на Паєлайт з дерева неподалік. Крадяна птаха обернулася, щоб побачити нападника, і одразу ж перетворилася на камінь. Кам'яний фенікс упав.

Вельвет закричала у відчаї. Реджі розвернулася у повітрі і спритно прицілилася. *«Лише василіск може обернути свою магію.»*

— Ні! — закричала я хриплим від диму голосом. — Не вбивай його! Він потрібен нам живим! — Останнє слово перервав приступ кашлю.

Троє пали. Ми програвали бій!

Навіть четверо, якщо рахувати маленьку поні в моїй голові, яка від горя могла лише стрибати і плакати: *«Моя кьютімарка! Моя кьютімарка!»*

Василіск розвернувся серед дерев і полетів до нас. Коли він влетів у поле зору, чудовисько вдарила магія з рогу Вельвет Ремеді. Він

втратив контроль над своїм тілом і врізався у гілку. Обм'якле тіло зслизнуло з гілки і впало на пурпурові папороті.

Один з пекельних гончаків продовжував стріляти, притискаючи Реджі, доки двоє інших пересувалися до ближчих дерев. Потім вони відкрили вогонь, а їхній товариш покинув укриття. Земля під ними заворушилася. Яскраво-синя парость вилізла з лісового килиму, огорнулася навколо кісточки останнього гончака...

Гончак зник, його шолом та гвинтівка впали у підлісок. На його місці стояла ошелешена кобила-земнопоні, її хвиляста пурпурова грива спадала на чисте, перлинно-біле хутро. *«У неї немає кьютімарки»*, — зачепилася моя маленька поні.

Земна поні із розширеними очима пискнула.

Двоє інших гончаків обернулися, щоб побачити поні, яка, вочевидь, підкралася до них ззаду. Із бездумною агресією вони кинулися на неї, пазурі заблищали.

Я інстинктивно, не замислюючись, штовхнула нову поні назад. Двоє гончаків майже комічно зіткнулися один з одним. Частково зрозумівши своє становище, поні розвернулася і з плачем галопом побігла у ліс.

Двоє гончаків підвелися і побігли за нею. Ще більше лоз полізло з-під землі, намагаючись до них дотягнутися, але гончаки були занадто спритними.

Я блимнула. У моєму розумі виник образ гончака, який мимохідь казав своїм братам щось на кшталт *«Іноді мені хочеться бути поні»*. Я зрозуміла жарт. Це було майже комічно. *«Ха-ха-ха, ми змусили твою родину вбити тебе.»* Майже комічно, та все одно припизджено.

«Вроджений дефект». Вбивчий жарт напав на матір найближчої подруги Хоумідж, коли та була вагітна. Можливо, вбив її і назавжди травмував ненароджену дитину. В моїй голові виникло огидне розуміння того, що рослина, мабуть, якось зробила так, щоб матір померла при народженні, вбивши її у день, яки мав стати найщасливішим, і назавжди забравши у Джоукблю її матір.

Я зрозуміла, що ненавиджу ці рослини. Не просто боюся їх. Ненавиджу їх всією душею.

Я відчула, як мене смикнуло геть, кігті Реджі вчепилися в мій обладунок, іншою лапою вона тримала Ксеніт за її торбу. Земля пронеслася піді мною розмитою плямою, перш ніж розірватися у пароксизмах магічної енергії.

Реджі опустила нас у дюжині ярдів від магічної вогненної бурі. Лайф Блум з'явився майже негайно, засвітив ріг і почав накладати на Ксеніт медичні закляття. Я зрозуміла, що ми зовсім загубили слід Вандерболтів.

— Це... погано, — простогнала я. Що вони роблять? Чому не продовжують атаку?

— Ти! Її! Розчаклуєш! — проричала Вельвет Ремеді, погрожуючи задушити ледве притомного василіска, якого тримала своєю магією, тикаючи у камінь у формі Паєлайт, що наполовину занурився у лісовий килим. Василіск жалібно завоктав. Тіло Паєлайт знову повільно стало плоттю і пір'ями, камінь ніби змило.

— Не... відпускай... цю... паскуду...

Каламіті зі стогоном упав зі свого дерева. Його хутро в деяких місцях було підпалене і вигоріло, відкриваючи червону, вкриту пухирями шкіру. Його капелюх наполовину згорів, залишки гриви досі тліли. Мій найдорожчий друг був в агонії. Мої нерви кричали, співчуваючи його болю. Я охнула і прикрила рота.

— Курва... використала Спалах Баканьєра² як зброю... — пожалівся Каламіті крізь стиснуті зуби, доки Вельвет, тягнучи за собою василіска, бігла до нього, оминаючи мінне поле на безпечній відстані. Спека від пожеж тиснула на моє хутро і шкіру. Я могла лише уявити, як вона дратувала рани Каламіті.

Обережно, немов наближення могло додати йому болю, я підійшла до Каламіті.

— Ти... — Я зупинилася, перш ніж задати найтупіше в Еквестрії питання. Натомість я обернулася до Вельвет. — З ним все буде гаразд? — Вугільна єдиноріжка витягала супервідновлююче зілля. Одне з останніх. Частина мене думала, що, можливо, Ксеніт воно потрібне навіть більше. Значно більша частина мене хотіла відлупцювати ту частину за саме питання. Я мала довіритися Вельвет і вважати, що Лайф Блум має лікувальні закляття, які можуть присоромити наші зілля.

Реджі приземлилася поряд із нами.

— Пернатих друзів ніде не видно, — зауважила вона. — Але край пожежі менш ніж у сотні ярдів попереду, і грифони Ред Ая ведуть його. Гадаю, Вандерболти перегруповуються. Ліс вбив одного з них у них на очах ще до того, як вони вступили в бій з нами, тому вони, мабуть, вирішили обдумати свій план ще раз, перш ніж битися з нами там, де вони можуть втягнути у бій сили Ред Ая.

Слава Селестії! Нам був потрібен передих, хай і дуже короткий. Але ще більше нам було потрібно дістатися до якогось безпечного місця. Спека висмоктувала сили майже так само сильно, як і бій. Дим палив мої очі і горло, від нього було важно дихати. Наша боротьба з Вандерболтами стала тристороннім боєм, і Вічновільний ліс вигравав.

Мені дійсно хотілося підійти до них, махаючи білим прапором, і крикнути: «Гей! Слухайте, я знаю, що всі вирішили зробити це у Вічновільному лісі — сподіваючись використати оточення одне проти одного — але ми явно зробили дурість. Може, влаштуємо тайм-аут, доки ми всі не виберемося з цього вбивчого лісу?»

Вочевидь, цього не могло статися. Їм не була потрібна допомога, щоб вибратися з Вічновільного лісу; їм достатньо було лише летіти вгору. Трясця, та вони могли просто дочекатися, доки ми вийдемо. Можливо, тому ми їх і не бачили — вони самі до цього додумалися.

Блядь.

*** **

Земля під нами мерехтіла. Вельвет Ремеді розтягнула свій щит над ділянкою землі під нами, створюючи бар'єр для захисту від вбивчого жарту. Поки що він більше не намагався на нас напасти. Лайф Блум висловив думку, що детонація мін могла їх відлякнути (хоча він казав це не такими термінами — щось про те, що вони знаходили цілі, відчуваючи вібрації, і таке інше). Моя власна теорія полягала в тому, що рослини відповзали від лінії вогню, яка наближалася. Вітер знову змінився, віддмухуючи вогонь від нас; але полум'я наблизилося ярдів на десять, і ми час від часу чули вигуки паліїв Ред Ая. Навіть працюючи проти вітру, вони мали дістатися до Флаттер... дерева до ночі.

— Ці... ці жахливі лози, — проскиглила Вельвет Ремеді, тримаючись за мене. Я боролася із сильним бажанням відштовхнути її, здерти з себе броню і перевірити своє стегно. Але Вельвет потрібно було за щось триматися, і я знала, що якщо моя кьютімарка пошкоджена магичною енергією, то скільки не дивись, їй уже не зарадиш. Вельвет була важливіше. Мої друзі були важливіше. Та й чи дійсно я хотіла знати?

— Вони полонили її там, н-на п-пагорбі, де вона могла бачити все, що сталося з її Еквестрією. Як її отруїли і з-знищили... — Її сповнені сльозами очі дивилися в мої. — Піп, вони *змусили її дивитися!*

Я обняла добру єдиноріжку, яка колись була моїм ідолом і яка стала однією з моїх найдорожчих друзів. Я не могла змусити себе висловити власні болючі підозри про те, що впродовж століть вбивчий жарт використовував її як приманку, щоб виманювати жертв на галявину і катувати їх у неї на очах. Це була умисна жорстокість, я була у цьому впевнена. Як *рослини* могли бути такими *злими*?

— Вони катують її! Катують Флаттершай! — Вельвет притислася головою до моєї шиї. Я тримала її, не знаючи, що ще робити.

Неподалік сильно перемотаний і накачаний медикаментами Каламіті похмуро казав Реджі зрізати пазурі з пекельного гончака, якого вона щойно вбила.

— Ми можемо використати ці пазурі. — Пегас кинув погляд у наш бік. Це він мав підтримувати Вельвет, а не я. Але навіть дотик викликав би у нього пекучий біль. Думка про це повернула мою увагу до паління у власному стегні. До гострого болю, який я щосили намагалася ігнорувати.

Ще далі Лайф Блум в міру можливості займався Ксеніт. Зебра досі не опритомніла. Я почула сумне пугукання Паєлайт. Я вірила, що крадяному феніксу подобалося бути лікарем, наслідуючи приклад Вельвет Ремеді. Але, на відміну від Дітзі Ду і Стілхувза, ані Ксеніт, ані Каламіті не відновили б здоров'я під впливом радіації Паєлайт. Натомість вона вартувала зв'язаного василіска, якому до того ж зав'язали очі. Бранця Вельвет.

— М-ми повинні врятувати її, Літлпіп! — ридала Вельвет, смикаючи мене, тягнучи назад. — Ми *повинні*!

Я шукала, що їй сказати. Я теж хотіла врятувати Флаттершай. Але як? Як врятувати дерево? Можливо, наближення пожеж було милосердям.

— Ми... зробимо, що зможемо, — пообіцяла я їй, змовчавши, що буде, якщо ми нічого не зможемо зробити.

Лайф Блум підвівся, дивлячись на силует, в якому важко було впізнати зебру.

— Її стан поганий, але стабільний. А це навіть більше, ніж я міг би сподіватися. — Він перевів погляд на мене. — Цей твій останній захід врятував її життя. — Нахмурившись, він додав: — Але вона у комі. Коли вона прокинеться — у кращому випадку залежить від неї.

— А в гіршому? — спитав Каламіті.

— В гіршому... — Лайф Блум зупинився і подивився на нас, гадаючи, скільки варто сказати. — У мене є закляття. Вважайте його зворотним відносно закляття Вельвет, що відрощує кістки. — Кілька з нас кивнули. Вельвет поряд зі мною напружилася. — Можливо, мені доведеться використати його, щоб зменшити тиск в її черепі...

розчинивши його частину. — Майже без потреби, він додав: — А це небезпечно.

Ми з Вельвет повільно обернули наші погляди до Ксеніт. Її бинти були повністю просочені кров'ю, багряна волога запеклася до темнішого відтінку, від чого вона здавалася раною на землі у формі поні. Мій погляд змістився до Вельвет. Вона знала значно краще за мене, яка реальність ховається за діагнозом Лайф Блума. Я лише знала, що вона дуже погана, і що, можливо, Ксеніт недовго залишилося бути з нами. Більше за все мені хотілося побачити, як вона повертається «додому», у Глифмарк. Щоб бути зі своєю дочкою. Щоб допомагати її племені. Вчити їх медицині і виживанню, і...

Спогад виник в моєму розумі. Я зупинила потяг своїх думок і зосередилася на ньому, намагаючись вхопити фрагмент минулого, який щойно відпав.

Закінчивши свою криваву роботу, Реджі встромила один з кинджалів свого брата крізь щит у землю, кіготь-клинок занурився до руків'я.

— Тут мав бути Кейдж, а не я. — Перш ніж хтось із нас встиг неправильно зрозуміти її, вона підвела погляд, її обличчя було сповнене суму. — Кейдж краще порався з усією цією поїбенню пустища.

Голос Реджіни точився ностальгією.

— Кейдж насправді хотів вивчати це лайно. Якщо б я погодилася, ми б подорожували найбільш йобнутими місцями Еквестрії. Розкішна долина, Кантерлот, Білохвостий гай... і, звичайно, Вічноїобнудий ліс.

Мій розум досі намагався вхопитися за спогад, але той вже розчинився. Я роздратовано тупнула по землі; я була впевнена, що він був важливим.

— Літлпіп? — поцікавилася Вельвет.

Внутрішньо зітхнувши від втрати, я обернулася до Реджі.

— Мені... мені дуже прикро. За Кейджа.

Грифонка не дивилася на мене.

— Ти вже казала це, — сердито відповіла вона.

— Білохвостий гай? — спитала Вельвет Ремеді, зачепившись за єдину назву, яку ми раніше не чули, питаючи більше заради Реджіни, ніж з допитливості.

Посмішка з'явилася на дзьобі Реджі.

— Ага. Кейдж називав його найбільш отруєним місцем в Еквестрії.

— Я ввагаф, ве фе Канфервот, — пробурмотів Каламіті. Ми обернулися до нашого напівмуміфікованого супутника-пегаса; вітер роздував кінці його бинтів, а сам він стояв серед папороті, тримаючи в зубах енергомагічну гвинтівку, яку впустив пекельний гончак, що перетворився на поні.

— Фо? — невинно спитав він, побачивши наші погляди. — Воно фогофь варфе.

Я закотила очі. Поряд зі мною Вельвет Ремеді приглушено всміхнулася.

— Кантерлот унікальний, — сказала Реджі до Каламіті. — Точніше, був. У Білохвостому гаї просто надміру багато отрути. — Юна грифонка з кривою посмішкою знизала плечима, визнаючи, що вона достеменно не знає. — Принаймні, так казав Кейдж. — Грифонка витягла кинджал Кейджа з землі, витерла його і знову почепила на пояс поряд з його близнюком. Її погляд знову повернувся до трупа пекельного гончака, якого вона щойно розчленувала.

— Гей, гляньте-но, — гукнула Реджі, тримаючи у кігтях шолом мертвого гончака. Я відійшла від Вельвет. Наближаючись, я чула якесь пульсуюче гудіння, що йшло від шолома.

Лайно. Коли я вперше увімкнула свою Іскру Пильності, мій ПіпБак повідомив мені про невідому трансляцію. Засунувши у вухо навушник, я перемкнулася на нову частоту. Моє вухо зустрів дивний, пульсуючий синхронно зі звуком з шолому гул. За гулом були й інші ноти, дивний хор синтетичних звуків, що повторювалися у

дисгармонійних послідовностях. Базові коливання сильно нагадували про анклавівські антенні ґрати у Старому Олней.

Ленсфлер. *«Теж кращий у класі, спеціалізувався на маготехнологіях»*, — казав Каламіті. Вандерболти використовували приправлений магією звук, щоб контролювати пекельних гончаків. Це був ще один удар з плану Вандерболтів. Вони знали, що ми очікували від них атаки зверху, а не знизу.

Я розповіла іншим, що це означає.

— Тоді ми повинні повернутися до тієї ферми, — сказала Реджі, — вирубити передавач.

Каламіті виплюнув магічну гвинтівку.

— Або, наприклад, просто познімати з них шоломи.

— Так, тому що тоді вони стануть *некерованими* гіперагресивними істотами, які щойно зазнали психічного контролю з боку поні, — спокійно зауважив Лайф Блум. — Значно менш небезпечними.

— Шо ж, мій план відстійний. Знову. — Каламіті похитав головою, дивлячись на траву під мерехтливим щитом.

Я не могла більше чекати ані хвилини.

— Літлпіп, — охнула Вельвет. — Що ти робиш?

Знімаю свій обладунок, щоб подивитися на кьютімарку. Ось що я роблю. І я ще ніколи не роздягалася так несамовито. Я копняком відкинула свій бронекостюм і вигнула шию, щоб побачити своє стегно.

Ні.

Моє хутро згоріло, плоть викривилася і вкрилася пухирями, перекрутившись, немов штопор. Жорстока, руйнівна магічна енергія пробила мій обладунок трохи нижче моєї кьютімарки, поглинувши майже половину милого маленького ПіпБака на моєму стегні.

— Ні. — Я не закричала. Я відчувала, що мала б. Але здавалося, що мої нутрощі зачепили іржавим гаком і вивернули, видравши мої емоції. Залишивши зяючий чорний біль, більший за втрату. Це почуття

не було раціональним. Я знала, що досі маю кьютімарку на іншому стегні. Але я не могла увімкнути цю частину мого мозку.

Я почула, як Вельвет Ремеді охнула. Це пролунало так, немов вона була дуже далеко. Заскреготавши зубами у власній агонії, Каламіті пішов до мене.

— Лі'лпіп... — почав він, бажаючи сказати хоч щось, аби тільки воно допомогло. Але я махнула на нього копитом, змусивши відступити.

— Навіть не думай сказати мені, що кьютімарки неістотні! — просичала я. Каламіті не заслуговував на це, але я просто не могла подолати власне горе настільки, щоб думати про нього.

Пустище атакувало моє тіло і душу. Різало мене. Пошесть перекрутила мене всередині, змінила мене. Я відростила *ногу*! Ще й моя ПіпНога, плюс усе те, що зробила зі мною Рожева Хмара. Але більше того, пустище забирало мою невинність, мою наївність... відрізало від моєї душі шмат за шматом. Але це воно не мало права забирати. Пустище не могло вкрасти у мене те, що робило мене особливою, якою б незначною не здавалася іноді ця особливість — а напад на мою кьютімарку викликав саме таке відчуття.

Обернувшись до Вельвет, я вимогливо спитала:

— Ти можеш це виправити? Скажи, що зможеш це виправити!

Вельвет зглитнула, її бігаючі очі і сумний погляд видавали правду. Тим не менш, вона запропонувала:

— Можливо... якщо б ми зрізали пошкоджену плоть... — Я свідомо ігнорувала ці очі, цей погляд, який казав мені «ні».

— Приступай! — наполягла я, практично сунувши моє стегно їй в обличчя. — Швидко!

— Л-літліп... ні... — намагалася переконати мене Вельвет. — Глянь, де ми.

— Мені начхати! — гаркнула я, в очах у мене пливло. Я зрозуміла, що плачу. Коли це почалося? — Зріж її!

Вельвет Ремеді встала, її обличчя набуло виразу невдоволеної рішучості.

— Ні! — суворо гаркнула вона у відповідь. — Не. Тут. — Відвернувшись, вона повідомила мені: — Якщо ти хочеш, щоб я тебе порізала, тобі доведеться почекати, доки ми не дістанемося до безпечного місця. І не настільки антисанітарного, — додала вона.

Мені хотілося її вдарити.

Я знала, що з мого боку було неправильно таке відчувати. Але здавалося, що весь біль і порожнеча змінилися, пройшовши крізь лінзу її відмови, і перетворилися на лють.

— Воу, — сказала Реджі, побачивши зміну в моїй поведінці.

Я наскочила на Вельвет, піднявши копита, і відкрила рота, щоб крикнути на неї, даючи останній шанс...

Спалах магії зупинив мене. Я перестала відчувати біль у стегні. А також ноги... і все інше. Моє тіло немов розчинилося, залишивши від мене лише дух, що висів у повітрі. Я навіть не відчула, як впала на землю, зрозумівши падіння лише через зміну перспективи.

— Комусь треба перепочити, — сказав Лайф Блум, його риг світився. Анестетичне закляття. Це ж він навчив Вельвет Ремеді його використовувати, так?

Всі витріщилися на мене. Я відчувала ще більшу лють. Тепер мені хотілося їм усім дати копняка. В обличчя («З редискою», — дивно підказала моя маленька поні).

Каламіті відвів погляд і зайнявся причепленням енергомагічної гвинтівки до свого бойового сидла.

Вельвет Ремеді нахилилася і ніжно потерлася об мене щокою.

— Пробач, Літлпіп. Ми розуміємо. — Вона дивно, але по-доброму подивилася на мене. — Я знаю, як довго ти боролася, щоб отримати свою кьютімарку. Не засмутитися було б... неправильно.

Вона лягла поряд зі мною. Не торкаючись, але підтримуючи мене своєю близькістю, незалежно від того, хотіла я цього чи ні. Мій гнів і біль не вщухли. Але після кількох глибоких вдихів мій гнів почав переходити з Вельвет Ремеді на мене саму. Світ розмивався все сильніше, доки від нього не залишилися самі водянисті форми.

Я плакала на щиті-підлозі Вельвет Ремеді, сльози тихо потріскували, падаючи на нього.

*** **

— Що ж, — спокійно сказав Лайф Блум, вливши лікувальні закляття у Ксеніт та Каламіті. Мій друг-пегас знову рухався без болю. Ксеніт досі не ворушилася. — Подивимося, чим я зможу допомогти тут.

Мій гнів розчинився, знову перейшовши у те поранене, порожнє почуття. Переходу було достатньо, щоб дозволити більш раціональній частині мого розуму взяти гору. Так, моя кьютімарка зникла. Ну, в якомусь сенсі. Але я її ніколи не розуміла і не приділяла особливої уваги. Вона була, врешті, не краще за кьютімарку у вигляді кьютімарки. І у мене досі залишалася її близнючка.

Я відчувала сором. Реджі поралася з утратою справжнього близнюка, справжньої родини, краще, ніж я з утратою дурної картинки на моєму стегні.

Я також відчувала слабкість, запаморочення. Я була зневоднена. В очах у мене досі було мутно, хоч я і припинила плакати — я не могла ворухнути копитами, щоб стерти сльози. Спека палаючого лісу осушувала мої сльози, роблячи їх гарячими і дуже солоними. Я кахикнула від диму, моє горло боліло. Цікаво, як близько зараз пожежа. Я не могла підвестися, щоб побачити, але тріскотіння було гучнішим, ніж раніше; воно звучало ближче. Вічновільний ліс здавався яскравішим, омитий нездоровим жовтогарячим саявом.

І, звичайно, залишалася невеличка ніяковість через те, що я лежала безпомічна, доки Вельвет Ремеді перевдягала мене. Вона і

Каламіті не збиралися дозволяти мені лежати серед Вічновільного лісу без захисту. Їм було недостатньо того, що я була поряд з бронєю.

Білий поні з червоно-багряною гривною обернувся і скерував свій сяючий ріг до лісу. Червонувате світло сформувалося десь глибше у лісі, де я не могла бачити з рівня землі. Світло посилювалося, наближаючись до нас.

Огорнута мерехтливим червоним чохлом Лайф Блумової магії, кам'яна статуя пегаски в обладунку Вандерболтів перелетіла папороті і опустилася на вкриту щитом землю перед нами.

Вони називали її Джет.

— Холера, — прошепотів Каламіті з відродженою надією. Можливо, його план не був цілковитим провалом.

Вельвет Ремеді левітувала зв'язаного василіска до нас.

— А тепер слухай уважно, — прошепотіла вона, її голос якимось чином здавався водночас добрим і загрозливим. — Ти повернеш цю поні і пообіцяєш більше не перетворювати невинних істот на камінь, і тоді ми тебе відпустимо. — Пропозиція сочилася невисловленими обіцянками того, що станеться у разі відмови.

Лайф Блум питально підняв брову, самими губами промовивши до інших: «Відпустимо?» Мені хотілося всміхнутися або хоча б кивнути. Лайф Блум не знав нашу Вельвет.

Василіск підкорився (принаймні, по першому пункту). Сіру, тверду безжиттєвість каменя змило, лишивши чорнохутру, фіолетовогриву пегаску у синьому обладунку, яка збентежено блимала. Перш ніж кобила встигла досягнути разючу зміну оточення, Лайф Блум зробив крок уперед, опустивши ріг до її шолома, освітивши візор, і торкнувся рогом її лоба.

Спалахнуло червоне світло. Очі Вандерболта розширилися, коли спогади Каламіті хлинули в неї.

Я почула крики десь неподалік. Пожежна бригада Ред Ая наближалася до нас.

— Холєра. — знову пробурмотів Каламіті, цього разу з відразою.

Лайф Блум зосередився, чаклуючи у голову чорної пегаски. Вельвет Ремеді випустила василіска, який одразу ж полетів з обуреним квоктанням, його шкірясті крила несли його геть від стіни вогню, що наближалася до нас.

Реджіна здійнялася в повітря, але, ледве злетівши над кронами дерев, майже одразу опустилася на землю.

— Ем, Піпсквік?

— Літлпіп, — виправила я, моє ім'я якось дивно зійшло з язика, бо я його не відчувала.

— Ота мітка, за якою Вандерболти тебе висліджують. Гадаю, вони мають мітки одне одного так? — Мені не дуже подобалося, до чого йшли удавано-недбалі міркування Реджі. — На що закладемося, що щойно їхня дівчина розкам'яніла, всі вони отримали якийсь сигнал?

От блядь.

І Ред Аєві сили, і Вандерболти будуть тут за кілька хвилин! Ми маємо йти. Я маю йти! Для початку хоча б підняти копито.

Сяйво навколо рогу Лайф Блума згасло, закляття спогаду завершилося. Лайф Блум хитко відступив, стираючи піт з лоба.

— А Твайлайт Спаркл могла зробити таке принаймні п'ять разів за один день? — слабко спитав він.

Джет, блимаючи, підвелася і обтрусилася. Чорна пегаска подивилася на нас розширеними очима, на її обличчі було видно її внутрішній конфлікт, вирази розгубленості, сум'яття і відрази, які ми ледве встигали побачити, змінювали один інший.

Кобила розправила крила і, не кажучи ні слова, полетіла геть.

— Ну що ж, — сказав Каламіті, дивлячись на місце, де щойно була Джет. — Гадаю, було дурістю з мого боку вважати, же вона отак ся до нас приєднає.

— Вона не напала на нас, — зауважила я. — Це вже щось.

— Чудово. Підберіть хтось вашого ватажка та вашу зебру, і забираймося звідси, — проричала Реджі, перевіряючи набої у пістолях. Вона здійнялася в повітря, піднялася над кронами і ледве не врізалася в інверсійний слід одного з Вандерболтів, що промайнули над нами. Запізно.

Іржавогрива пегаска перекинувся у повітрі і пролетіла повз Реджину, поливаючи її дощем рожевуватого світла, яке немов вибухало при зіткненні з грифонкою. Реджіна знову впала у крону дерева.

Я помітила, що мене огорнуло магічне поле кольору соловейка з кьютімарки Вельвет Ремеді. *«Якщо я втрачу обидві свої кьютімарки, — недоречно думала поні в моїй голові, — чи змінить колір моя магія?»* Вельвет Ремеді підняла мене з землі, розвіяла своє закляття щита і побігла. Лайф Блум зірвався в галоп за нею, левітуючи Ксеніт попереду. Він швидко наздогнав нас, бо бігав швидше за Вельвет, і на ходу обережно левітував немов позбавлене життя тіло Ксеніт на спину Вельвет. Якусь мить я бачила перед нами його червоно-багряні гриву та хвіст, що вибивалися з-під плаща. Потім він зник.

Я смикнулася. Закляття Лайф Блума згасало; я знову починала відчувати своє тіло. Я змахнула ПіпНогою, мій рух радше пасував не поні, а ганчірковій ляльці (*«В комплекті з якою йдуть особистий блокнот і перо»*, — сказав мені тихий голос). Я навпомацки відмітила на автомапі місце, де впала Реджі. Я поклялася, що ми повернемося за нею ще до кінця дня. Але зараз ми просто намагалися збільшити відстань між нами і вогнем.

Силует у каптурі з'явилася серед дерев попереду. Спочатку я побачила лише зебрячий плащ-невидимку, і замислилася, чому це Лайф Блум зупинився і обернувся. Але фігура під плащем була неправильною. Моє серце завмерло.

Силует підвівся, каптур упав, відкривши білу голову пекельного гончака, покриту шоломом. Він підняв свою енергомагічну гармату на нас, прицілився чужинним червоним оком (явна ознака альбінізму — будь розумною!), і натиснув на гачок.

Гончак-альбінос схибив — тріскаючи куля нестабільної енергії підлетіла вгору ярдів, може, на дюжину, перш ніж вибухнути навсібіч розсипом магії — коли досі невидимий Лайф Блум налетів на нього, виставивши ріг. Навіть на повному скаку Лайф Блуму не вистачило сили пробити загартовану шкіру під хутром гончака, але від удару чудовисько відлетіло назад, перекинулося і розтягнулося на землі.

Для Лайф Блума атака теж скінчилася невишукано. Він впав на спину, каптур злетів, а плащ збився навколо ший, єдиноріг дригав ногами у повітрі у незручній і майже збоченій позі.

Вандерболти пролетіли назад і розділилися. Кобила з Вандерболтів з гривною іржавого кольору полетіла прямо вгору.

Лайф Блум перевернувся, намагаючись підвестися на копита, плутаючись у плащі. Гончак-альбінос був швидше, він підстрибнув і пірнув туди, де впала його магична зенітна гармата.

Я не могла нормально рухатися, але була далеко не безпомічною. Літл Макінтош злетів переді мною, я прицілилася у гончака крізь приціл вірного револьвера. Без ЗНС влучити у ціль, яка рухалася хаотично, було пекельно важко, але я вже не була новачком зі Стайні. У мене було багато практики.

БАМ! БАМ! БАМ!

Я не влучила пекельного гончака, два мої постріли схибили. Третій вдарив у його магичну зброю, коли він саме піднімав її. Гончак або діяв швидше, ніж думав, або просто не помітив удару. Він націлив гармату на Вельвет Ремеді і натиснув на гачок.

Гармата почала тріскотіти, огорнута чохлом нестабільної енергії. Пекельний гончак жбурнув її якомога далі від себе, зенітна гармата впала серед заростей гротескно вкритих мохом дерев і фіолетових папоротей. Вона покотилася, стрибаючи серед папороті...

КРАККК-ПРАУ!!!

Яскраві леза щільної магичної енергії пролетіли повз мене. Одне зачепило гриву Вельвет, розкидавши білі пасма, але сліпа удача і ліс

захистили нас. Вибух розірвав кілька дерев, але серед поні жертв, на щастя, не було.

— Тікаймо! — крикнув Каламіті. — Врозсип!

Вельвет хитнулася, спрямовуючи свій галоп в іншому напрямку, тягнучи мене геть від інших. Я озирнулася і помітила Лайф Блума, який нарешті звівся на копита і біг у протилежному напрямку.

Щось синє впало з неба. Ліс вибухнув.

Вибухова хвиля вдарила мене, від чого мої нутрощі затрусилися, немов желе, відірвала Вельвет та Ксеніт від землі і жорстоко жбурнула усіх нас уперед. За ударною хвилею послідувало кільце тріскучого, наелектризованого чорного диму і гуркіт від грибовидної хмари, що здійснюлася за нами.

Все моє тіло здавалося побитим ще до того, як я врзалася в землю. Я подякувала Богиням за те, що Вельвет знову одягнула мене у мій посилений обладунок кантерлотської поліції.

Вандерболти вилетіли з грибовидної хмари і відкрили вогонь по своїм наземним ворогам. Повітря між нами наповнилося променями шаленого рожевого світла. Придушивши стогін, я перекотилася в укриття за розколоті залишки побитого магією дерева.

Коли Вандерболти пролетіли повз нас, я з тривогою зрозуміла, що вибух був навіть не від зброї. Це був *повітряний маневр*. Але... як? Я знала, що пегаси і, можливо, земні поні, мають свою вроджену магію («Ну а то! Ти немов Пінкі Пай не знаєш!») Пегаси, врешті, могли ходити по хмарах і маніпулювати ними. Але це виходило за всякі межі. Мені швидко довелося переоцінити, що насправді може означати «найкращі у шоку і трепеті».

Я підвелася, жахливо кашляючи. Мій кашель був вологим та гарячим, і мав смак міді. Я провела ПіпНогою по своєму писку і побачила, що екран замазаний кров'ю.

— Недобре.

Я хитко звелася на копита і покульгала до пом'ятого силуету Ксеніт. Її струпи порозривалися, і вона знову жахливо стікала кров'ю. Я востаннє скористалася закляттям Чорної Книги у відчайдушній спробі зупинити втрату крові.

Я дивилася на замазаний кров'ю екран моєї ПіпНоги, використовуючи сортувальне закляття, щоб знайти останнє цілюще зілля, яке було десь в моїх торбах. Вливаючи його в Ксеніт, я спробувала поглядом знайти Вельвет Ремеді. Бойова сукня Реріті мала її захистити, вона має досі бути жива.

Лайф Блум, зрозуміла я, був значно ближче до вибуху. Я була впевнена, що Вельвет шукала його. Мій розум із жахом уявив, як поранена Вельвет, спотикаючись, проходить повз приховане плащем тіло Лайф Блума, доки єдиноріг стікає кров'ю.

Ненавидячи свій розум, я відкинула жахливий образ. Я більше не збиралася дозволяти болю та відчаю зупиняти мене, так само, як і не збиралася дозволяти Вічновільному лісу або Вандерболтам перемогти. Я мала долю. Я мала місію. Я мала допомогти друзям, врятувати єдинорогів і очистити небо. Годі жаліти себе. Годі страждати. Хай пустище і Анклав кидають у мене, блядь, все, що захочуть. Я зайшла так далеко. Я пережила Філлідельфію і Кантерлот, і це було ще до того, як я знайшла свою мету. Як це спинить мене тепер? Я буду...

(Будь крутою!)

... буду крутою. Так. Це підійде.

Раціональна частина мого розуму казала мені, що якщо один з Вандерболтів може зробити таке і улетіти, то й всі вони, мабуть, теж можуть. І вони можуть просто так продовжувати, доки не пошматують нас усіх на криваві стрічки, а разом і Вічновільний ліс повалить при потребі.

Я сказала раціональній частині свого мозку заткнутися на фіг.

Хто наступний летітиме з неба, отримає у візор кулю з Літл Макінтоша, перш ніж зможе виконати якийсь чудернацький повітряний трюк.

Щойно я знайду, де впав старий револьвер Еплджек.

Я подивилася вгору, намагаючись помітити пікіруючого пегаса крізь великий проміжок у кронах, створений... тим вибухом, як би він не називався. Натомість я побачила Каламіті, який знову бився у повітрі з Вандерболтом. Цього разу це був сталевий-сірий жеребець з гривною кольору морської хвилі і чимось схожим на протитанкову гвинтівку, вбудовану у його бойове сидло. Їхній снайпер.

Якщо і було щось добре у близькості до пожежі, так це те, що густий дим позбавляв цього покидька переваги у повітрі. Він все одно був кращим літуном, ніж Каламіті, і принаймні настільки ж хорошим стільцем.

Знайомий спалах тріскучої червоної енергії вилетів з лісу і огорнув сталевий-сірого Вандерболта, миттєво перетворивши його з витонченого повітряного бійця на мішок з невдачею у вигляді поні. Каламіті зупинився у повітрі, дивлячись, як інший жеребець падає у ліс, паралізований анестетичним закляттям.

Це закляття прилетіло від Лайф Блума! Це означало, що він живий, і вже знешкодив двох Вандерболтів. Мені хотілося закричати від захвату.

Натомість я знову прокашлялася кров'ю. Спотикаючись, я пішла вперед у пошуках друзів. Моє копито вдарилося у щось тверде і металеве. Літл Макінтош! Дякую Тобі, Луно. Здавалося, що справи нарешті почали йти на лад.

Я знайшла Вельвет Ремеді. Вона намагалася врятувати життя гончаку-альбіносу з зебр'ячим плащем. Ну звичайно.

Пекельний гончак потрапив під вибух, Вандерболтам, вочевидь, було начхати на знищення власних інструментів. Йому відірвало ногу, тіло закінчувалося кривавими лахміттями м'яса і зламанною кісткою у кількох дюймах над місцем, де мало бути його ліве коліно. Пекельний гончак виснажено скиглив, його тіло тремтіло від шоку, трава під ним була мокрою від крові.

Коли я підійшла до них, Вельвет Ремеді намагалася за допомогою палиці і старої хірургічної трубки зробити джгут.

— Вона... часто таке робить? — прошепотів Лайф Блум, з'являючись біля мене, здивований тим, що Вельвет допомагає ворогу.

— Весь час, — відповіла я, хитаючи головою. Частина мене хотіла злитися на неї. У нас були свої поранені. Але яка з цього користь? Вельвет не могла побачити страждаючу істоту і не спробувати допомогти. Це була чеснота, її чеснота... хоч іноді вона й дуже дратувала.

— Лайф Блуме, Ксеніт... будь ласка... — Я вказала у напрямку моєї подруги-зебри, і єдиноріг з Сутінкового Суспільства швидко пішов до неї. Лайф Блум був брудним, його плащ і хутро були замазані багнюкою і кров'ю, але він на диво не постраждав від вибуху.

Каламіті злетів наді мною, оглядаючись навкруги.

— Гей, Лі'лпіп! Ти не виділа, де впав Ґатшот? — Я похитала головою. Ґатшот? Отже, їхнім снайпером був пегас, який посідав друге місце після Каламіті на змаганні за титул Найкращого Юного Снайпера чотири роки поспіль. Я мала б здогадатися.

— Кепсько. Треба віднести його до Лайф Блума, закім те заляття ся не скінчило. Він би мене завалив, якщо б не намагав так уперто мене підстрелити.

Що? Я з нерозумінням подивилася на нього.

— Ґатшот міг би мене збити з дюжину разів своїм навороченим польотом. Але, на відміну від Скайдайв³, він настільки ся зациквив на тому, жеби перемогти мене у стрільбі, же практично забезпечив собі поразку.

Я нахмурилася, а Каламіті полетів шукати далі. Не схоже, щоб таке суперництво можна було виправити заляттям спогаду. Я дошкандибала до Ксеніт і на диво неушкодженого Лайф Блума. Коли я дісталася до них, я опустила на коліна біля моєї коматозної подруги. Лайф Блум зупинив кровотечу і саме чаклував заляття підживлення.

— Наскільки... наскільки погано?

— Нам дійсно треба винести її з поля бою. — Лайф Блум нахмурився. — Мені доводиться використовувати практично всі відомі мені закляття просто щоб не втратити її. Всі ці додаткові пошкодження також не йдуть на користь. — Єдиноріг нахмурився, хитаючи головою. — Якщо вона скоро не опритомніє сама, Вельвет доведеться приймати рішення. — Мені знадобилася якась мить щоб зрозуміти, що він говорить про ту магічну операцію. Розчинити частину черепа Ксеніт, щоб зменшити тиск на її опухлий мозок. Лише Вельвет Ремеді достатньо розбиралася у медицині, щоб прийняти обґрунтоване рішення.

Чи піддамо ми ризику життя Ксеніт, дозволивши Лайф Блуму начаклувати закляття? Або ж не дозволивши?

— Як ти пережив той вибух? — спитала я, змінюючи тему на ту, з якою мені було легше.

— Сховався в укриття, — пояснив єдиноріг. — Пірнув у ту діру, з якої виліз пекельний гончак.

Одна з Вандерболтів, сніжно-біла кобила з яскравою жовтогарячою гривною, пролетіла над нами. Я впізнала Скайдаїв, яка копнула власний інверсійний слід і підбила Каламіті своїм убивчим Спалахом Баканьєра. Завжди попереду і в центрі їхнього строю, я підозрювала, що вона була їхньою лідеркою. Вона зупинилася, потім злетіла у повітря і зникла у диму прямо над тілом Ксеніт.

Ні.

— Тікайте! — закричала я, огортаючи стікаючу кров'ю поранену зебру своєю магією, мій мозок ігнорував те, що моє тіло не могло бігти галопом.

Пляма іржавого кольору злетіла з неба. Каламіті схопив мене і полетів серед дерев, кінці бинтів тріпотіли у повітрі за ним. За мить світ позаду нас вибухнув вогнистою грибовидною хмарою. Димне кільце наелектризованих грозових хмар вдарило нас, блискавки

пробігли по моєму тілу, змушуючи мене тіпатися у конвульсіях. Моя магія сколапсувала, і Ксеніт знову впала у ліс на карколомній швидкості. Богині, ми ж так вб'ємо її! Ми з Каламіті впали на велику ділянку фіолетової папороті, серед якої росли бульбасті рослини з довгими стеблами. Ми грубо котилися крізь зарості, папороті лупцювали нас, немов батogi, доки ми не зупинилися, Каламіті наполовину лежав на мені.

Я кашляла, кров розліталася на папороті і траву. Моє тіло здавалося розірваним всередині. Моя ІП показувала мені попередження про важкі внутрішні пошкодження.

Бульби на стеблах рослин, кожна з який була завбільшки з голову жеребця, мляво хитнулися до нас. Магічний бар'єр накрив нас за мить до того, як ці бульби розкрилися, обсипавши нас зливою пилку. Спори. Я обернулася і побачила, як Вельвет Ремеді біжить до нас із засвіченим рогом, її щит врятував нас від бозна-якого жахіття.

Вогнегрива пегаска з Вандерболтів вилетіла зі свого вибуху, її інверсійний слід горів, вона рвонула до Вельвет Ремеді. Бульбаті рослини обернулися до надбігаючої єдиноріжки. Їх бульби знову розкрилися і бризнули пилком.

Вельвет кинула ще один щит, і, ковзнувши, вишукано зупинилася. Мене охопив подив від розуміння того, як швидко вона стала чаклувати закляття. І це я вперше бачила, щоб вона створила два щита одночасно.

— Вправна у мене кобилка, — усміхнувся Каламіті відлунням моїх думок, частково лежачи на мені і відходячи від електричного удару. Я зіштовхнула його і озирнулася навколо, сподіваючись, що Ксеніт або приземлилася подалі від цих бризкучих рослин, або закляття Вельвет захистило і її теж.

Пегаска пролетіла над Вельвет, підпаливши своїм слідом кілька дерев за собою, і над нами, підпалюючи бульбасті рослини. Палаючи рослини немов кричали, корчилися і падали, вогонь розходився на папороті навколо нас.

Щось впало з неба.

Це не був пікіруючий Вандерболт. Це було скоріше схоже на якусь ракету — механічний пристрій з пофарбованого у червоний металу, який увійшов у землю із потужним «ВВУМП».

Каламіті знову схопив мене, уносячи від папороті, яку повільно пожирав вогонь. Він закашлявся, вдихнувши їдкого чорного диму, що йшов від них, і маленька поні в моїй голові пригадала колишні страхи про небезпеку диму Вічновільного. Коли ми знову приземлилися, я захрипіла, викашлюючи кров великими, вологими плямами.

— Холера, Літлпіп! — дорікнув Каламіті, витягаючи цілюще зілля. Я випила його, відчуючи, як тепло його магії розходитьсь по мені. Зілля мало легкий присмак персиків і алкоголю, який підказав мені, що Каламіті придбав цю пляшку у Кенді в Новій Еплузі. Щойно зілля почало діяти, мої нутрощі швидко почали почуватися менш огидно.

Троє Вандерболтів, що лишилися, злетіли вгору, дивлячись на дивний механізм, що втрутився в наш бій.

Пластина на ракеті від'їхала, з-під неї вислизнула дивна турель з діамантом, вбудованим у ствол. Вона розвернулася і націлилася у наповнене димом небо.

Вельвет Ремеді закричала.

Я похмуро кинула на неї питальний погляд, припустивши, що щось у загадковій ракеті її стривожило, і з другого погляду побачила жахіття. Дерево поряд із нею було підпалене вогненним слідом Вандерболтів, вогонь перебирався на його гілки, палаюче листя падало навколо неї. Але не це нажахало її. Це було одне з тих дерев, огорнутих гротескними, опуклими шматками чорнуватого моху. І одна з цих ділянок, що розміром і формою приблизно нагадувала поні, віддиралася від дерева.

Мохова істота опустилася на всі чотири кінцівки, від чого стала ще більше нагадувати поні. Але її рухи, викривлені і безкості, були породженням кошмару.

Спочатку я сподівалася, що воно просто тікає від вогню. Але краєм ока я помітила ще більше темних, потворних форм, що віддиралися від дерев.

Каламіті підняв енергомагічну гвинтівку і випустив кілька пострілів у мохову істоту, що чвалала до Вельвет Ремеді. Істота барвисто згоріла.

Тріскуче гудіння залунало від ракети, діамант на турелі почав сяяти, проектуючи на дим зображення величезного кібернетичного червоного ока. Око смикалося з боку в бік, немов спостерігаючи за нами. Ми почули голос Ред Ая.

— Вітаю, Вандерболти, чудова стратегія, — привітно сказав Ред Ай.

— О так, — із незворушним обличчям мовив жеребець з Вандерболтів. — Зовсім не схоже на суперзлодія.

— Ред Ай приходить на допомогу? — прошепотів до мене Каламіті. Між нами пролетів палаючий листок.

Ред Ай продовжував, його голос не змінював приємного, розмовного тону. Немов ми розповідали історії за чаєм і яблуками.

— На жаль, занадто добра. Мені нудно. І, відверто кажучи, у мене є власні плани на маленьку єдиноріжку, яку ви шукаєте...

Їбать мене в дишло.

— ... тому я вирішив трохи зрівняти шанси. — Ракета випустила імпульс, і моя ІП повідомила, що трансляція, яка контролювала пекельних гончаків, припинилася.

Вандерболти переводили погляди з червоного ока у небі на ракету і назад. Вогнегріва, хмарно-біла кобила крикнула:

— Джет тут нема. Ситуація змінилася. Тактичний відступ. — Вандерболти почали злітати.

— О, я б на вашому місці цього не робив, — спокійно сказав Ред Ай, і Вандерболти зупинилися, немов хтось смикнув їх за хвости. —

Перше правило — не літати.

— Перше правило? — спитав жеребець з Вандерболтів.

— На хуй це, — відрізала вогнегрива кобила, перш ніж змахнути крилами і різко рвонути крізь дим прямо у спроектоване червоне око.

Інші Вандерболти зачекали мить. Мохові монстри почали рухатися до нас кривими, смиканими кроками.

Ведуча кобила Вандерболтів полетіла вниз крізь дим, штовхана темно-зеленою алікорницею, яка вдарила її об землю настільки сильно, що та знепритомніла і ледве не померла.

Каламіті крутнувся, стріляючи по моховому монстру, який вже був тривожно близько. Він перетворився на попіл у спалаху магічної енергії.

Ще більше зелених алікорнів вилетіли з диму і приземлилися у лісі навколо нас. Мерехтливий червоний алікорнячий щит з'явився нагорі, сформувавшись між ними, полонивши нас і Вандерболтів усередині. Я раптово відчула, ніби знову була у Ямі.

— Шось я не виджу у цьому особливого порятунку, — пробурмотів Каламіті, перевіряючи заряд енергомагічної гвинтівки. Мохові монстри навряд чи були такими ж вразливими до звичайних куль.

Щось тріпотіло серед моїх думок, немов кажан. Я обернулася і побачила одну з алікорниць всередині щита, вона стояла над упалим тілом лідерки Вандерболтів, уп'явшись поглядом у мене.

Я відчула її у своєму розумі. Вторгнення було глибоким і небажаним.

«Це ти потрібна Ред Аю», — її голос в моїй голові був величним і сильним.

«Що ж, — подумала я у відповідь, — він мене не отримає.»

«Подивимось.» За мить до її голосу приєдналися дюжини інших, всі шепотіли в моїй голові одночасно, наповнюючи мої думки своїми голосами.

Вони всі були зеленими. Дочки Ґештальт і Мозаїки. Коли приплив голосів перетворився на цунамі, я задумалася, чи вроджена телепатія зелених робила їх більш стабільними, здатними краще поратися з утратою їхньої Тріксі-Богині... чи навпаки.

Я боролася, щоб почути власні думки. Що вони роблять? І чому вони допомагають Ред Аю? Що алікорниці з цього отримують? Що він їм пообіцяв?

«Жеребців! — відповіли голоси, читаючи мої думки. — Продовження. Вживання. Самців!»

О. Розумний жеребець.

Море голосів посилося. Не просто дюжини. Безліч. Ред Ай умовив майже половину зелених алікорнів служити йому в обмін на самців-алікорнів, яких він створить, ставши їхнім новим Богом. І більшість з них були тут, у Вічновільному лісі. У Соборі.

Я чула, як Каламіті знову вистрелив з магічної гвинтівки, але не бачила його. Я спалахами бачила те, що бачили вони. Мутні уривки з кам'яних стін Ред Аєвої фортеці, що накладалися один на інший, були занадто хаотичними, щоб щось зрозуміти.

Вельвет Ремеді підійшла до нас. Вона сказала щось про Ксеніт, але я не вловила що. Розуми алікорнів тиснули на мій розум, і від цього ставало важко тримати зв'язок з реальним світом переді мною.

Над нами Вандерболти кружляли під куполом щита все швидше і швидше, звужуючи кола, грозіві хмари їхніх інверсійних слідів створювали за ними спіралі. Над ними червоне око Ред Ая рухалося по клубах диму, спостерігаючи за спектаклем.

Потік чужих думок ставав непереборним.

Потім він раптом сфокусувався.

«ДІСТАНЬ СВОЮ ЗБРОЮ», — в унісон вимогли голоси.

Я зрозуміла, що левітую Літл Макінтош. Це ж, врешті, було таке просте прохання. І я дійсно цього хотіла. Так казали мені голоси в моїй голові.

«ЦІЛЬСЯ В ЄДИНОРІЖКУ.»

Гаразд... Що? Стоп. Вельвет? Ні!

Але тиск на мій розум вже здавався фізичним. Вага кількох дюжин алікорнів змусила мене скерувати ствол Літл Макінтоша у напрямку Вельвет.

«ЦІЛЬСЯ В ЄДИНОРІЖКУ.»

Я боролася, револьвер тремтів у повітрі, я намагалася опанувати власну волю. Але алікорниці були рішучо налаштовані поглинути мою волю, затоплювати її власною, доки я не буду цілком відрізаною від неї. Маленька поні в моїй голові вела безнадійний бій з дюжинами маленьких алікорнів, що завалили її, немов гора.

Літл Макінтош крутнувся у повітрі, його ствол націлився у череп Вельвет Ремеді.

— Літлпіп? — боязко спитала Вельвет Ремеді, нарешті побачивши зброю, що левітувала у чохлі моєї магії, і відсахнулася від Літл Макінтоша. — Чому ти?...

«ВБИЙ ЄДИНОРІЖКУ.»

Вандерболти над нами раптово змінили напрямок і полетіли одне до одного. Вони вміло уникали трьохстороннього зіткнення, їхні інверсійні сліди перетнулися чітко над ракетою, випустивши зірковидний вибух електричної енергії.

Прожектор Ред Ая здох, його око зникло з неба. В ту ж мить моя Іскра Пильності вирубилася через збій матриці заклять моєї ПіпНоги.

Будь крутою!

«ВБИЙ ЄДИНОРІЖКУ.»

Моя маленька поні була похована під зростаючим пагорбом маленьких алікорнів, вони давили її, не давали дихати. Але вони були не єдиною думкою, що тиснула на мій розум.

Будь сильною! Будь непохитною! Будь розумною!

Вже не вперше я відчувала вплив сторонніх сутностей. Чорна Книга. Статуетки. Але якими б не були наміри цих сторонніх думок, добрими чи злими, я ніколи не дозволяла їм контролювати мене. Впливати — так. Але я ніколи не втрачала себе через них.

«ВБИЙ ЄДИНОРІЖКУ!»

Гору маленьких алікорнів, які наповнювали мою голову, розкидало навсідч, їхній вплив розлетівся, коли моя маленька поні дала їм усім могутнього копняка.

«Не-а! — Я відвела Літл Макінтош геть від Вельвет Ремеді і натомість вистрелила в алікорницю, що була всередині щита. — Цьому не бувати!»

БАМ! БАМ! БАМ! БАМ! БАМ! БАМ!

Алікорниця була мертва вже після другого пострілу, але я не зупинялася, доки повністю не розрядила зброю. Виявляється, що якщо засадити достатньо куль комусь у голову, це буде практично як обезголовлення.

Вельвет Ремеді стояла поряд зі мною з шокованим виглядом. Вона тремтіла... ні, заждіть, тремтіла я. Розуми алікорнів досі були в моїй голові, але тепер вони стали тихіше. Один за одним, вони вислизали геть від мене. Остання залишила по собі заблудлу думку.

«Скажіть Ред Аю, що вона пройшла.»

Сила мого тремтіння підскочила у кілька разів, мій розум наповнився наругою, болем і люттю. Опустивши голову, я сплюнула на землю і несамовито закричала.

*** **

Рух нагорі привернув мою увагу.

Вельвет знайшла Ксеніт на краю щита, і ми втрюх дісталися до неї раніше, ніж я відкинула копита від теплового удару. У інших справи були не краще. Вельвет віддала мені залишки своєї води після того, як обережно вилила більшу її частину в рот Ксеніт. Я прийняла її не сперечаючись, але тепер жалкувала про це.

Я подивилася вгору і побачила Реджі, що билася в алікорнячий щит. Вона опритомніла, але була у пастці зовні.

— Реджі, ти в порядку! — крикнув їй Каламіті, його голос був надтріснутим і хрипким. Більшість дерев всередині щита вже горіли. У Вандерболтів були дихальні маски, але ми вмирили, вдихаючи дим.

— Звичайно! — відгукнулася вона. — У мене з собою достатньо цілющих зіллів. Я ж не ідіотка! — Ага. Які дебіли стали б блукати пустищем, не маючи при собі купу зіллів у кожного?

Перш ніж грифонка встигла сказати щось ще, що змусило б мене сумніватися у власному інтелекті, я відправила її вбивати статусевидних алікорнів, що сиділи одразу за щитом.

— І будь обережніше, — попередив її Каламіті поміж приступами кашлю. — Коли щит впаде... цей вогонь... — Він упав, зайшовшись кашлем, який звучав так, немов він намагався викашляти легені крізь рот. Реджі з розумінням кивнула і відлетіла.

Лайф Блум підповз до непритомної лідерки Вандерболтів і зіпхнув з неї досі стікаючий кров'ю труп алікорниці.

ФВУМП! Силует Вандерболта у синьому обладунку вилетів з закрученого диму над нами. Я впізнала її гриву іржавого кольору і червоний писок — пегаска з променеметом. Я змахнула Літл Макінтошем в її напрямку і спробувала сфокусуватися попри дим, що їв мої очі, намагаючись згадати, чи перезарядила я його.

— Прокляття, це занадто легко, — сказала вона, небало вибиваючи крилом Літл Макінтош з мого телекінетичного захвату.

Темні, рухливі силуети вийшли з диму, шкандибаючи до неї.

— Стережись, — прохрипів Каламіті, коли мохові монстри наблизилися до пегаски.

Променеметниця Вандерболтів обернулася, поливаючи рожевою енергією мохових істот, дві з них розсипалися спалахом рожевого попелу. Третій був здоровенним, величезна тінь нависла над нею. Сплеск крижаного жаху пробіг по моїй спині, коли я зрозуміла, що

моховий монстр формою дуже нагадує мантикору. Ці... рослино-істоти колись були живими, багато з них були поні. Цей чорний мох якимось чином заразив їх. Поглинув їх. Став ними.

Пегаска ухилилася, коли моховий монстр замахнувся на неї тим, що колись було скорпіонячим хвостом мантикори. Він цілився у голову, намагаючись влучити у вузький проріз, крізь який розвівалася її грива.

Рудогрива пегаска відкрила вогонь, поливаючи мохову мантикору рожевим світлом. Частини істоти розсипалися рожевим попелом, але сама вона не збиралася вмирати так просто. Мохова мантикора з жахливою спритністю вдарила кігтями по її броні, намагаючись зірвати візор і дотягнутися до очей.

Пегаска хиталася, блокуючи удари крилами, не дозволяючи істоті дотягнутися до її обличчя. Вона знову вистрелила, випустивши кілька рожевих променів, перш ніж заряд в її зброї скінчився.

Мохова мантикора спалахнула зеленим полум'ям.

Пегаска хитнулася назад, обернулася до нас і потрапила під анестетичне закляття Вельвет раніше, ніж встигла щось сказати, а тим більше перезарядитися. Вона впала перед палаючим чудовиськом. Зяюча діра розкрилася у чорному моху там, де мав бути рот мантикори, і вона беззвучно закричала, зелене полум'я пробилось з діри, пожираючи її пародію на голову.

Паєлайт приземлилася на голову Вельвет Ремеді, повна гордості за себе.

— Пробач за це, — вибачилася Вельвет перед впалою пегаскою.

За нами Лайф Блум знову зводився на копита. Він трохи хитався, закляття спогаду у суміші зі спекою та димом виснажило його. Єдиноріг з Сутінкового Суспільства затинаючись відійшов від Віндерболта до ділянки папороті, він виглядав так, немов зараз знепритомніє.

Бульбасте стебло піднялося з папоротей, щойно він дійшов до них, і випустило хмару свої спор прямо в обличчя єдинорогу.

Я сполохано закричала, крик розривав моє горло, але звук ніби загубився у раптовій пожежі, коли алікорнячий щит упав і вогонь, спричинений палаючим інверсійним слідом Скайдайв, вибухнув назовні, вітаючи свіже повітря.

*** **

Ніч опускалася на Вічновільний ліс. Ми встигли відірватися милі на дві від пожеж. У бурхливому небі над нами була пекельна жовтогаряча заграва. Світ внизу ставав тінями на тлі ще глибшої чорноти. Лише світло наших рогів, Вельвет Ремеді і мого, дійсно освітлювало наш шлях.

Лайф Блум знову зігнувся, його нудило. Блювота вивергалася з його рота і носа. Він наклав на себе очищувальне закляття, намагаючись позбавитися всіх спор, перш ніж вони встигнуть осісти і почнуть повільно вбивати його. Ефект був дуже неприємним і виснажливим, але все одно значно кращим за альтернативу.

Ми продиралися крізь ліс. Я левітувала Ксеніт поряд зі мною. Вельвет Ремеді левітувала пораненого гончака-альбіноса. Чудовисько втратило свідомість, і Вельвет просто наполягла, що якщо ми залишимо його, він згорить живцем.

Каламіті наполіг на тому, щоб зв'язати гончака, і Вельвет погодилася хоча б на це. Я не була впевнена, чи багато користі від зв'язування величезного чудовиська з довгими pazурами, що могли різати броню.

Пекельний гончак стогнав. Ксеніт зберігала цілковите мовчання.

Ми спромоглися виконати план Каламіті з трьома Вандерболтами: Джет, Скайдайв і Стрейфвайз⁴, їхньою променеметницею. Ніхто з них не приєднався до нас, хоча Стрейфвайз принаймні визнала, що треба було «багато зрозуміти і обміркувати», перш ніж вона і Скайдайв покинули нас. Якщо і було перемир'я, то воно було негласним. Стосовно двох Вандерболтів-жеребців, Ленсфлера і Гатшота, впевненості не було. З тих крихт інформації, що я знала про них, я сумнівалася, що спогадів Каламіті буде достатньо, щоб змінити думки

когось із них. Ленсфлер був другом і коханцем його найстаршого брата; він ще не мав прямих зіткнень з нами. А от Гатшот...

— Воу. — Каламіті присвиснув, вириваючи мене з задумливості. Попереду Вічновільний ліс був сповнений гарних рослин, що світилися біоломінісцентним зеленим. Паєлайт полетіла вперед, танцюючи серед рослин і щасливо співаючи. Вони росли вздовж лоз, що оплітали дерева і зміїлися по лісовому килиму.

— Так. — Вельвет усміхнулася до крадяного фенікса, коли Паєлайт повернулася до неї із квіткою у пір'ях. — Вона добре пасує до твого плюмажу.

— Як гадаєте, що воно таке? — спитав Каламіті, обережно влітаючи до зарослої ділянки лісу. — Думаєте, воно безпечне? — Особисто я не була готова вважати хоч щось у Вічновільному лісі безпечним.

— Хіба що менш небезпечне, — зауважила Реджі. — Я скажу лише, чого тут не бачу. Маленьких лоз синього зла.

— Се тому... — прохрипів пекельний гончак, налякавши нас настільки, що магія Вельвет сколапсувала, впустивши його. Він приземлився на м'яку траву без гарчання. — ... же примарні квати смертоносні для вбивчого жарту.

— Яким чином смертоносні? — спитав Лайф Блум, єдиний з нас, хто не був цілком зосереджений на тому факті, що представник раси жорстоких убивць поні щойно прокинувся посеред нас. Я не хотіла балакати з цим чудовиськом. Маленька поні в моїй голові кричала, бажаючи відправити його на місяць. Або хоча б так високо, як я відправила тих його родичів, котрі вбили Стілхувза.

— Вони се живлять тою ж психічною енергією, гадаю, — сказав гончак, потім гавкнув, коли Каламіті одразу ж відступив від квітів. — Вони нешкодливі. Себто, для псів і поні. Але для вбивчого жарту вони шо найгорші бур'яни.

Ми подивилися одне на одного. Нарешті Реджі знизала плечима.

— Ну, якщо ви готові повірити на слово одноногій м'ясорубці... — Більше нічого не кажучи, вона влетіла у м'яко освітлену ділянку Вічновільного лісу.

Вельвет Ремеді знову огорнула пекельного гончака магією і підняла його.

— Ем, Вельвет? — спитав Каламіті, гадаючи, що вона робить. — Я розумію, чому ми не лишили його посеред пожежі. Але чому б нам не лишити його тут?

Вельвет мило посміхнулася Каламіті, потім повільно перевела цю посмішку до гончака і сказала:

— Бо ми маємо залишити його у якомусь безпечному місці, а якщо ці квіти настільки безпечні, як він каже, він буде не проти піти з нами.

— Поні, — сказав пекельний гончак до Вельвет, доки вона піднімала його з землі. Він був досі зв'язаний, але я не могла не помітити, що він досі не перевірів свої пута на міцність. Трясця, та він навіть не спробував. — Для чого рятувати мене?

Вельвет Ремеді відповіла не думаючи:

— Тому що ти поранений.

— Поні не лікують, — заперечив гончак. — Поні вбивають, нищать, забирають.

— Дивно, — відповіла Вельвет. — Поні те саме кажуть про пекельних гончаків. — Чудово. Ти його ще палкою потич.

— Гей! — гукнула до нас Реджі, яка вже помітно відірвалася від нас. — Тут є... щось.

Рухаючись уперед під жовтогарячим небом, ми знайшли видовбане дерево, майже таке ж вузлувате і перекручене, як Флаттершай, щільно огорнуте ліанами і сяюче від сотень примарних квітів. Під деревом, серед його кривих коренів, були розкидані древні моторошні дерев'яні маски з вирізаними демонічними обличчями. Дивні пляшки і колби звисали з гілок поряд з вітряними дзвіночками,

зробленими з кісток. Примарні квіти розходилися від дерева, немов брижі він каменя, що впав в озеро.

Стоп... (Будь розумною!) Я вже бачила таке. Схоже місце. Уві сні.

— Притулок? — з надією спитав Лайф Блум.

— Або смертельна пастка. З нашою вдачею може бути і те, і інше.

*** **

— Пий, — наказала Вельвет Ремеді з її звичайним лікарським тактом, підносячи пляшку до писка гончака-альбіноса. — Якщо ти чекаєш на газовану воду, то швидше помреш від зневоднення. — Видовбане дерево було притулком, домом, створеним зебр'ячою магією. Питво у пляшці було з холодильника. Більшість з того, що було у холодильнику, піддалося цвілі, але хоча б не чорній і рухливій. Лише кілька пляшок були нерозбитими і теоретично безпечними. — Слухай, я ковтну перша, якщо тобі від цього буде легше.

Каламіті пильно дивився на світні зелені квіти, лози яких обіймали древній зебр'ячий дім зсередини майже так само, як і ззовні, вони зміїлися навколо гниючих меблів і звисали зі стелі. Красиво і незворушно моторошно.

Тут, серед гнилих дощок, що колись були столом, чи може, конторкою, був старий термінал, давно мертвий. В іскровій батареї залишалося ще трохи магії, і я сподівалася, що зможу зметикувати щось, щоб перезапустити мою ПіпНогу за допомогою залишків техномагічного пристрою.

— Тож що ти знаєш про ці примарні квіти? — спитав Каламіті. Вельвет Ремеді засичала на нього, звузивши очі. Розмовляючий гончак не зміг би пити. — Що?

— Зебр'ячі рослини. Онє робили з них порошки, щоб створювати страшні ілюзії, — сказав нам гончак. — Ми так се й не розібрали, але якщо їх правильно потовкти, вийде файна світна зелена паста. — Він вишкірився, демонструючи багато дуже гострих зубів. — Намаж такою

шкіру браміна, натєгни її на кóзла, посмикай за нитку, як маріонетку, і диви сє, як поні кричать і тікають від безголового коня.

— Навіщо таке робити? — спитала Вельвет Ремеді.

— Чому б когось такого боятися? — поцікавилася Реджі.

Пекельний гончак знову вишкірився.

— Бо поні тупі.

Ми всі сердито подивилися на нього, окрім Реджі, яка була занадто зайнята гиготінням. Каламіті пробурмотів щось про те, що тупістю було рятувати його, чим заслужив ще один похмурий погляд від Вельвет.

Нарешті гончак запропонував:

— Не всі пси хтять вбити поні. Більшість хтять. Але дехто з нас просто хоче, жеби нас облишили. — Нахмурившись, він сказав: — Наші альфи хтіли війни і зі старими поні, і з новими поні, і з Богинями. Тому ми покинули Маріпоні. Створили свій дом. Створили привидів і безголового коня, жеби відлякувати поні.

Ну, це краще, ніж якщо б вони стріляли по нас.

— Закім ви, поні, не прилетіли на своїх великих, чорнохмарних кораблях і не скинули ту кляту антену у наш двір. Змусили всіх нас сидіти смирно, доки ви чіпляли на нас ті холерне каски. Змушували нас іти, куди ви захочете. Вбивати, кого ви захочете...

Я ляпнула себе копитом по обличчю. Чудово. Єдина група гончаків на всьому клятому пустищі, яка могла бути дружньою, а Анклав приперся і запаскудив їхні голови.

— ... всіх, окрім Баркінг Соу⁵. Той старий пес, може, й має найлєпше очі на всьому пустищі, але він старий, маразматичний, і, головне, глухий як пень. Вже купу ваших поні постріляв зі снайперської гвинтівки. Але він досі на фермі, стріляє у все, що схоже на поні, варто їм лише висунути голову.

Отже, через це Вандерболти ховалися у сонячному масиві Надії, а не на самій фермі.

— Чому він просто не розстріляє антенні ґрати? — спитала я, марно намагаючись змусити термінал зробити щось корисне.

Гончак-альбінос нахмурився до мене.

— Що незрозумялого у фразі «глухий і маразматичний»?

— Ауч, — прошепотіла Реджі.

Я роздратовано покинула свою роботу з терміналом і натомість обернулася до замкненої скрині у кутку зебрячої домівки. Вона була металевою і виглядала недоречно серед решти потріпаного віком декору. І, на відміну від терміналу, я знала, як змусити замок робити те, що я від нього хочу. Від ностальгії я витягла свою шпильку і викрутку.

Вельвет знову докучала гончаку питвом. Я почала підозрювати, що він не особливо переживав через вміст пляшки, для нього це була скоріше гра «роздратуй поні».

— Вельвет, — сказав Лайф Блум, обережно поклавши копито їй на плече. — Ми маємо поговорити про Ксеніт. Вона досі не прокинулася. Набряк стає гірше. Якщо я маю використати моє закляття трепанації, це треба зробити зараз.

Замок здався мені без бою. Я підняла віко скрині і зазирнула всередину. Кам'яна плитка з викарбуваним написом, старий аудіозапис і шматок плямистого каменю дивного кольору. Все інше у скрині згнило, перетворившись на слиз і пил. Напис на камені був зроблений архаїчним понським письмом, що було схоже на зебрячі гліфи, але використовувало символи на кшталт рогів, блискавок, підків і бюстів єдинорогів. Я не мала жодної гадки, що там написано.

Реджі зазирнула мені через плече. Потім гукнула назад:

— Гей, хтось із вас вміє читати химерною? — Я пирхнула, цілком упевнена, що ця мова насправді називалася не так.

— Е-е... нє, — коротко сказав Каламіті. Лайф Блум і Вельвет Ремеді підійшли подивитися.

— *«Коли зберуться П'ять, іскра розкриє Шостий»*, — прочитав Лайф Блум. — Це про Елементи Гармонії, — сказав він. — Трохи змінений рядок з книги *«Елементи Гармонії: Довідник»*. Це, мабуть, оригінал. Судячи з вигляду каменя, ця плита була частиною Палацу Сестер.

— Тоді що вона робить тут?

Я уважніше придивилася до скрині і шукала, доки не знайшла логотип Стайні-Тех у вигляді шестерні, що був вибитий нижньому куті.

— Стайня-Тех побудувала Стайню під руїнами того палацу, — подумала я вголос. — Для цього їм, мабуть, довелося знести значну його частину. — Я витягла аудіозапис, бажаючи, щоб моя ПіпНога працювала. Або хоча б термінал.

— Якщо нікому з вас не потрібен цей камінь, Сутінкове Суспільство буде вдячне за право забрати його, — сказав Лайф Блум, перш ніж вони повернулися до розмови про Ксеніт.

— Пфф, — пффнула Реджі. — Навіщо мені тупа каменюка?

«Шкода, що не існує Елементу Уїдливості», — уїдливо подумала у відповідь маленька поні в моїй голові.

— Я віддаю перевагу декораціям, які можу сам прочитати, — сказав Каламіті, відлітаючи до одного з вікон.

Спогад, що вислизнув від мого розуму раніше, раптом повернувся, ледь не танцюючи переді мною.

— Вельвет! — Я обернулася до неї. — Я думаю... — Я зупинилася. Краще сповільнитися. Це аж ніяк не певна річ. — Я вважаю, що є можливість, і я наголошую, *можливість*, врятувати Флаттершай.

Очі прекрасної єдиноріжки широко розкрилися, в них блищала палка надія.

— Як? — спитала вона, і одразу ж: — Ми можемо зробити це зараз?

— Я читала одну книгу, «Надприродне». Там повно старих лікувальних засобів, один з яких призначався для скасування трансформації, спричиненої отруйним жартом, — обережно сказала я. — Ця книга досі лежить у мене у Вузлі Р-7.

Вельвет Ремеді вдячно посміхнулася, але у мене вже почали з'являтися серйозні сумніви.

— І ти вважаєш, що це знову перетворить Флаттершай на поні?

— Ні, — визнала я. Я була впевнена, що вбивчий жарт був мутованим, злобним родичем рослини, описаної у «Надприродному». Але вони були дуже різні, навіть у магічному плані. Книга казала, що трансформація, викликана отруйним жартом, проявлялася за ніч, але вбивчий жарт проявляв свою жорстокість миттєво. Як мінімум, його магія була значно більш потужною. — Не в тому вигляді, що там описаний. Але я вважаю, що той рецепт буде початковою точкою для створення ліків.

Вельвет Ремеді кивнула з виглядом похмурої рішучості, але і надії теж.

А якщо воно і могло? Чи дійсно це була хороша ідея? Що як ліки перетворять Флаттершай на двохсотрічну поні? І навіть якщо вони фізично відновлять її до її початкового віку, чи є якийсь шанс, що вона залишиться у здоровому глузді? Я неохоче висловила свої побоювання Вельвет Ремеді, але була здивована її рішучістю.

— В такому разі я зроблю те, що Флаттершай буде від мене потрібно, — рішучо заявила Вельвет Ремеді. — Але, так чи інакше, її тортури скінчаться.

У кімнаті настала тиша.

Розуміння з'явилося на обличчі Вельвет Ремеді. Вона обернулася до Лайф Блума.

— Тепер від твого рога залежить не лише життя моєї подруги, але й життя найкращої з поні. — Вона прикусила нижню губу. — Лише Ксеніт достатньо розбирається у травах і алхімії, щоб створити новий

рецепт зі старого рецепту Літлпіп. Роби те, що маєш зробити. І хай копита Богинь направляють тебе.

Сказавши ці слова, Вельвет Ремеді повільно відійшла до Каламіті, який стояв, спостерігаючи за нею. На останніх кроках вона збилася, і він підступив, щоб підтримати її, пригорнув її до себе.

Каламіті з любов'ю потерся щоками з утомленою єдиноріжкою, потім обернувся, щоб виглянути у вікно на цю моторошно красиву ділянку Вічновільного лісу.

Вираз його обличчя раптово закаменів.

— Ем, понове. Вам краще поглянути на це...

Примітка: *Максимальний рівень*

1 Jet — «реактивный двигун»

2 Тут суміш слів Bick (жеребець) і Bissapeer (буканьєр)

[3](#) Skydive — «стрибок з парашутом»

[4](#) Strafe — «атака з приземного льоту» (+суфікс «wise»)

[5](#) Barking Saw — «гавкающая пила»

Глава 43: Королівство сліпих¹

«Невже ти не рада, що твоє завдання виконане і ти можеш повернутися до свого навчання у Кантерлоті?»

«... каміння.

Повірити не можу, що вся ця війна відбулася через каміння. Самоцвіти. Вугілля. Реріті казала щось про метеорит, але вона почала ухилятися, коли зрозуміла, що я підслухала. Неважливо. Ніби важко було про це здогадатися. Іноді я повільна, але не дурна.

Тупе каміння.

Я колись вважала, що каміння класне. Врешті, моя сестра мала самоцвіти за кьютімарку. І Пінкі Пай колись жила на кам'яній фермі. Ми навіть грали у гру разом зі Скуталу та Епл Блум. Ми знайшли той камінь, завдяки якому Реріті отримала свою кьютімарку, і я вмовила Твайлайт Спаркл зачарувати його, щоб ми могли його закривати і розкривати (вона в певному сенсі була у нас в боргу після тієї історії з Розумничкою). Ми назвали його Каменем Долі, і удавали, що коли він відкриється, він дасть нам наші кьютімарки. Твайлайт зробила так, щоб кожна з нас могла встановити пароль для відкривання. Мій був «Тупий камінь», щоб я могла удавати, ніби я моя сестра. Я змінила його на «Яблучний пиріг» на якийсь час, але потім повернула старий. Все одно. Ми з сестрою вже давно не були яблучним пирогом. Ще з заснування міністерств.

Сподіваюся, ти не будеш проти того, що я використаю твоє житло. Тобто, звичайно, ти не можеш заперечити, але я сподіваюся, що ти все одно не проти. Іноді мені просто необхідно забратися геть від усього цього галасу. Тут так гарно і мирно. І мені дійсно подобаються твої квіти.

Так чи інакше, гадаю, я думаю про каміння тому, що ми знайшли уламки того метеориту, коли розкопували стару ливарню Луни під палацом минулого тижня. Він був весь розламаний, бо з нього витягли всю руду, а шматки замкнули. Мені було жаль його. Поні і зебри винували його у всяких дурницях. А камінь не винний. Він просто

камінь. І я знаю це відчуття, коли тебе за щось винуватять. Іноді здається, що від усього, що я роблю, стає тільки гірше. Тому я сказала скласти з більших шматків наріжний камінь. Як вибачення чи щось таке, не знаю. Щоб він почувався корисним. Так, я знаю, що це дурниця; це ж просто камінь.

Тож... гадаю, не каміння дурне. Дурні поні і зебри.

Я прийшла сюди вчора. Будувати цю останню Стайню у Вічновільному було моєю ідеєю, тому я хотіла бути тут. Особливо після того, як у нас почалися проблеми. Реріті була впевнена, що Вічновільний ліс — єдине місце, яке зебри не атакуватимуть; тому я подумала: «Чому ми будуємо всі Стайні у тих місцях, які вони, на нашу думку, будуть атакувати? Хіба не було б розумніше розташувати хоча б одну там, де вони цього не зроблять?» Так, ліс небезпечний, але він не може бути настільки небезпечним — ти жила тут, і моя сестра з подругами постійно сюди ходили. Що ж... ще одна моя ідея, що закінчилася погано.

Епл Блум попереджала мене про отруйний жарт, але хіба він завжди був таким... агресивним? Останні три дні було дуже погано. Мунбім² каже, що рослину немов приваблюють розкопки. Він вважає, що вона або віброчутлива (такого і слова не існує), або бажає бути ближче до розумних істот, але це ж безглуздо. Це ж рослина, так? Хоча Епл Блум каже, що, з твоїх слів, ця рослина бажає посміятися. Як рослина може бажати чогось?

Вибач. Знаю, я розбазікалася. Гадаю, думки у мене не дуже зв'язні. Я просто намагаюся у всьому розібратися.

Я думаю...

Я думаю, ми втратили нашу віру.

Хіба у цьому є якийсь сенс? Здається, що все, у що ми мали вірити, потемніло і розсипалося. Ніби повітря поважчало. Ні... у цьому нема жодного сенсу. Ніби... не знаю. Ніби все стало занадто реальним. Знаєш, як коли ти просто кобилка, і ти кимось захоплюєшся, вважаєш за ідола? Але потім дізнаєшся, що вони не

такі ідеальні, як ти уявляла? Що вони теж мають вади, як і всі інші? Хоча, можливо, це просто дорослішання.

Це ніби ми забули, як мати героїв. Тільки гірше. Ми забули, як вірити одне в одного. У поні. Навіть Скуталу... вона намагається виправити поні усіма цими експериментами.

Я одного разу сказала Скуталу, що, на мою думку, вона намагається зробити поні такими, якими вони були у нашому дитинстві. Знаєш, що вона сказала? Вона сказала: «Ностальгія це здебільшого просто облуда». Хіба це не жахливо?

Я... ем...

Я починаю змінювати свою думку. Можливо, нам варто було просто рятувати поні. Можливо, неправильно з нашого боку намагатися виправити речі. Але хіба ж тоді все це не буде марним, як каже Скуталу?

Я вже й сама не знаю. Іноді всі ці експерименти здаються... не знаю... неправильними. Я знаю, що вони не небезпечні. Ми дуже, дуже добре це перевірили. Але мені все одно неприємно ставити експерименти на поні, які просто намагаються вижити. Хіба це не погано? Вони ж не винні у цьому... принаймні, більшість із них (за винятком, може, тих, що у Першій Стайні. Я просто хочу врятувати їх і дати їм шанс. Як камінню, гадаю.

Я навіть майже розповіла Реріті про експерименти. Але все-таки не розповіла. Тому що... ну... Цим я б зрадила Скуталу і Епл Блум. І я не впевнена, що Реріті вчинить правильно, якщо я їй розповім. Мені дуже не подобається Міністерство Іміджу. А якщо вона зараз така ж...

... Як я вже сказала, ми вже давно не були яблучним пирогом. Іноді маленька статуетка Реріті, яку моя сестра подарувала мені, здається мені більш справжньою, ніж вона сама.

Сьогодні я врешті спитала Скуталу, чи можна зробити Стайню 101 «контрольною», але вони з Епл Блум наполягли, що тутешній експеримент занадто важливий.

І частина мене вважає, що Скуталу має рацію. Що ми, може, дійсно маємо виправити поні. З'ясувати, що пішло не так, щоб все не стало знову так... так... погано. Але скільки разів нам доведеться спробувати, перш ніж ми досягнемо успіху? І що станеться у разі невдачі? Цього разу ціна буде значно більшою, ніж смола та соснові голки.

...

Скуталу дивно на мене дивилася. Думаю, вона здогадується, що я сумніваюся.

Так чи інакше... вибач за всю цю балаканину. Дякую, що дозволила мені скористатися твоєю домівкою. І дякую, що вислухала. Епл Блум має рацію. З тобою дійсно добре балакати, Зекоро.

Нам усім дуже,дуже прикро за те, що сталося з тобою. Я сподіваюся, що ти спочиваєш із миром.»

**** ***

Вам краще поглянути на це...

Ми разом витріщилися вгору, наші погляди піднялися над темними силуетами лісових дерев. Небо було хмаристою імлою, що сяяла пекельним жовтогарячим кольором, підсвічена пожежами, що простягалися на милі вниз. Наші погляди були прикуті до велетенської чорної тіні, яка повільно рухалася крізь вогненне небо Вічновільного, спалахуючи яскравими блискавками по боках. Вона рухалася до нас, але ми не були її ціллю.

«Хмарність».

На день раніше терміну. Полковник Отем Ліф, хай йому грець, спішив із власним планом атаки!

— Мій брат на тому кораблі. — Тон Каламіті був похмурым.

Я гарцювала від тривоги. Це було недобре. Якого хрину він?.. Раптова хвиля втоми охопила мене. День був занадто довгим і занадто важким. Мені був потрібен сон. Але я його не отримаю.

Над нами знову запалахкотіли блискавки, коли чотири Хижаки, пришвартовані до «Хмарності», почали відлітати, їхні менші грозіві хмари відчіплялися від велетенської хмари Громовиці. Два з них рушили вперед, а два інші полетіли обабіч мобільної облогової платформи.

— Гаразд, — сказала я, обернувшись і звертаючись до інших. — План міняється... — Я подивилася на поні (і грифонку), які досі йшли зі мною. Частина мене була нажахана тим, що я збиралася сказати. Але частина мене знала, що якось воно так і вийде. — Нам доведеться розділитися.

Перш ніж хтось встиг заперечити, я пояснила:

— Анклав зараз рухається до Собору. Вони будуть там через, скільки, кілька годин? — Я подивилася на Каламіті, який кивнув у відповідь. — І всі ми не можемо піти. Ксеніт більше не можна рухати, особливо після того, як Лайф Блум застосує своє закляття. — З неохочою нерішучістю я додала: — Як і пекельного гончака.

Вельвет Ремеді тихо погодилася, дивлячись на своїх пацієнтів. Лайф Блум рухався біля ліжка Ксеніт, готуючись начаклувати своє закляття трепанації.

— Лайф Блум і я маємо залишитися, — мовила вона, позбавивши мене необхідності казати це. Вона сумно посміхнулася до Каламіті: — А ти, коханий, маєш піти.

— Паєлайт, — проінструктувала я. — Бережи їх. — Крадяний фенікс пугукнув, випрямився і відсалютував мені одним крилом.

— Не знаю, чи зможу я це зробити... — визнав Каламіті. — Після всього, що він зробив, після всіх загиблих поні... Я знаю, же Отем Ліфа треба зупинити. Але не думаю, же я зможу... — Він подивився на мене, його розширені очі були сповнені болю. — ... мого власного брата.

Я згадала, як Прайд змінився після того, як дізнався, що Каламіті потрапив у список смертників. Що, фактично, Отем Ліф (його власний брат!) наказав стратити мого найкращого друга.

— Тоді добре, що ви берете мене з собою, — рішучо сказала Реджі.
Вельвет Ремеді із болем подивилася на неї.

— Важко йти проти родича, — сказала Реджі. — Вбити власного брата... Не думаю, що я змогла б таке зробити, якщо б Кейдж пішов хибним шляхом. Ніхто не буде тебе винуватити, якщо ти не зробиш цей постріл.

Каламіті дивився, як вона перевіряє набої у своїх пістолях, які він створив спеціально для юної грифонки.

— Якщо тобі від цього легше, ти все одно допоможеш зупинити його бойню. — Я раптом зрозуміла, що Реджі вважає ці пістолі заміною Каламіті — способом для нього бути частиною того, чим він мав бути, але не міг — так само, як вона використовувала кинджали Кейджа.

— Тож, Лі'лпіп, який план? — спитав Каламіті. — Яким хріном ми перетнемо милі пожеж і бозна-чого ще, що є в кишені у Вічновільного, так, жеби потрапити до Ред Асвої бази раніше за них?

— Особисто ми — ніяк, — просто відповіла йому я. Я підняла копито догори, вказуючи на «Хмарність». — А оця штука нас підвезе.

*** **

Каламіті, Реджі і я збиралися, доки Лайф Блум, засвітивши ріг, намагався зробити диво. Часу у нас було небагато. Ми хотіли дати «Хмарності» достатньо часу, щоб пролетіти, але не настільки багато, щоб зникнути з поля зору.

— Це стелс-місія, — заявила я, і скривилася від стогонів. — Гей, тут усе має вдатися. У нас тепер два плащі-невидимки, — зауважила я, порахувавши плащ гончака-альбіноса разом із плащем Ксеніт. — І у мене є просунутий СтелсБак.

— Який працюватиме лише кілька годин, — попередила Вельвет Ремеді.

— Твоя правда, але нам навіть стільки не знадобиться, — сказала я.
— Щойно потрапимо туди, ми поцупимо комплект енергомагічної анклавівської броні для Каламіті, а я візьму плащ.

— От лайно, — пробурмотів Каламіті. Він опустив голову і скинув капелюха. — Отже, його не взяти. — Він подивився на свій вірний чорний десперадо. Половина його була сильно обпалена після Спалаху Баканьєра. Відверто кажучи, він більше не виглядав правильно на його голові. Я навіть скривилася, згадавши, як боляче йому було.

— Я любив цей капелюх.

— Я подбаю про нього, доки ти не повернешся, — пообіцяла Вельвет Ремеді, її слова м'яко наполягали на тому, що він повернеться.

Яскраве багряне світло спалахнуло над Ксеніт, потім зібралось у німб над її головою, від чого вона стала схожою на сплячого янгола. Я згадала, як вона виглядала з кажанячими крилами того дня, коли врятувала свою доньку. Образи у думках дивним чином поєдналися.

Лайф Блум пітнів, напружуючись від зосередженості.

Каламіті висипав вміст своїх торб (який, присягаюся, займав у хаті більше місця, ніж могли вмістити торби, і явно мав у своєму складі кілька пляшок і жбанів з сухими травами і пилом, які Каламіті зібрав у самій хаті), напологши, що бажає «подорожувати порожняком».

— Ти не будеш битися з братом, але забереш стільки його корабля, скільки зможеш унести, так?

— Ага.

Реджі тим часом вирішила, що вона вже цілком готова, і стояла у дверях, палячи чергову цигарку. Вельвет Ремеді фиркнула на неї.

— Ага, так, — сказала Реджі, закочуючи очі. — Мені не варто курити. Можу спалити ліс чи ще щось.

— Ти могла б хоч проявити трохи поваги до свого здоров'я, — зауважила Вельвет.

Реджі лише підняла брову, потім махнула крилом у напрямку поні, яким вирішила допомагати, особливо на мене.

— Ага. Бо я добре відома своїми здоровими виборами.

Вельвет відкрила рота, готова заперечити, та потім закрила його, і вигляд болючої поразки огорнув її тіло.

— Вже занадто пізно, так?

— Стосовно паління чи того, що я йду з вами? — Реджі випустила кільце диму. — Як на мене, якщо я зупинюся, це буде означати, що я зробила помилку, наполоївши на тому, щоб допомогти вам. І це буде те саме, що сказати, що *Кейдж* зробив помилку. І, ну... цього просто не буде.

Але Вельвет говорила не про життєві вибори Реджі. Вона обернулася до мене із нажаханим виглядом.

— Літлпіп... прошу... будь відвертою... — Її голос був ламким. — Пожежа... як скоро вона добереться до Флаттершай? — Вона важко зглитнула. — Вогонь вже там, так? Вона вже мертва. Або... або... — Моя мила подруга-єдиноріжка не могла змусити себе сказати, що Флаттершай вмирає. Але з болю у виразі її обличчя було ясно, що вона уявляє, як Флаттершай повільно заживо згоряє в агонії. Це був занадто жорстокий кінець для занадто жорстокого життя. Я не могла змусити себе сказати, що вогонь, за моїми підрахунками, був там ще з вечора. Можливо, це була зіпсована доброта, але я не могла сказати їй правду. Це її вб'є.

Я відкрила рота, щоб збрехати. Але мене перервали, перш ніж я встигла сказати хоч слово.

— Це неважливо, — сказала їй Реджі, привернувши увагу і неприємні погляди всіх у кімнаті, окрім Лайф Блума, який був занадто зосереджений, щоб помічати оточення.

— ... — Вельвет витріщилася, розкривши рота, її серце розривалося у нас на очах. — ... що?..

Реджі виглядала приголомшеною.

— Ох, заждіть... — Вона обвела нас поглядом. — Ви не знаєте?

— Що не знаємо? — обережно спитав Каламіті.

— Вогонь не спалює дерева, — заявила Реджі. Щелепа відпала не лише у мене. Вона дивилася на нас, хитаючи головою. — От лихо, та легше буде показати. Бо інакше, гадаю, ви мені не повірите.

— Тобто як це вогонь не спалює дерева?

— А отак, — відповіла Реджі. — Я добре роздивилася, коли ви втекли, кинувши мене напівмертвою на дереві. — Її голос при цьому не був обвинувальним. У ньому скоріше звучала розвага. — Вогневі зағони Ред Ая пройшли повз мою позицію. Я бачила, як вони поливають з вогнеметів дерево, вкрите мохом. Присягаюся іменем моєї матері, вогонь просто проходив крізь дерево, немов його там і не було.

— Але... — Голос Вельвет видавав її відчай. — Але ж ми бачили, як дерева горіли! Коли ми билися з Вандерболтами, пам'ятаєте? — Вона подивилася на мене, і я відчула, що вона хоче, щоб я сказала, що це була лише її уява. Що Реджі не помиляється, і нема причин хвилюватися. Я подякувала Луні за те, що цього разу мені не треба брехати.

— Ті дерева горіли через той трюк Скайдаїв, — нагадала я їй. — Це було не від пожеж Ред Ая.

Каламіті похитав головою, дивлячись на Реджіну.

— І ти не згадувала про це раніше?..

— Трясця, я думала, ви знали. До того ж, я була цілком зосереджена на решті химерності! — Грифонка кинула свою цигарку на підлогу і роздавила її задньою лапою. — Дерево не загорілося, а от мох на ньому загорівся. Потім почав смикатися, борсатися і відриватися від дерева, і при цьому згоряв. Присягаюся, це виглядало так, немов він кричить. Мені тиждень кошмари снитимуться!

— Отакої, — присвиснув Каламіті.

— Вогонь... не спалює... Флаттершай у безпеці? — Битва емоцій трусила Вельвет Ремеді.

— Так, — пробурмотіла я, і мої очі розширилися, коли коліщатка у моїй голові знову закрутилися. Я бачила доповіді дослідників Ред Ая стосовно Закляття Обходу. *«Його вчені працювали над застосуванням обходу до якогось ефекту зброї. Повні деталі були видалені після того, як досліді закінчилися успіхом.»* Ксеніт казала мені, що вона працювала в одній з будівель, де створювали пальне для вогнеметів, але я так і не склала все це докупити. — Принаймні... поки що.

— Поки що? — Голос Вельвет був тихим, але обнадієним.

— Ред Ай не з тих, хто став би марнувати ресурси, так, Лі'лпіп? — спитав Каламіті, явно розуміючи, про що я думаю. — Він очищує Вічновільний ліс, але він ся не збирає спалювати дерева. Йому потрібна деревина.

Я кивнула.

Я бачила світло розрахунків в очах Вельвет. Тепер у її завдання був видимий графік. Ксеніт мала одужати, і вони мали зварити зілля, яке врятує Флаттершай, раніше, ніж сили Ред Ая закінчать палити ліс і дійдуть у рубці лісу до пагорба вбивчого жарту.

— Вам потрібно се? — різко перервав пекельний гончак, тримаючи свій зебрячий плащ-невидимку; його пута лежали навколо нього. — Ви його не отримаєте, доки не дасте мені щось на заміну. — В його очах був небезпечний блиск.

— Чого ти хочеш за свою щедрі пропозицію? — дипломатично спитала Вельвет, демонстративно дивлячись на куксу ноги, яку вона обробила і забинтувала.

— Тє кинджали з пазурів, — прогавкав гончак, вказуючи на Кейжеві кинджали, що висіли на поясі Реджі.

— НІЗАЩО! — Юна грифонка підлетіла майже на відстань кігтів пекельного гончака, витягнувши пістолі, перш ніж Каламіті різко

зупинив її, смикнувши зубами за хвіст. — Вони. Належать. Моєму. Брату!

— Гадаю, раніше вони належали єдному з *наших* братів, — прогарчав у відповідь гончак, не вражений і розлючений.

— Ану вафдіть! — прокричав, як міг, Каламіті, не випускаючи з рота хвоста Реджі. — Гадаю, ми мовемо вафтрелити тебе і вабрати вфе! — Він ворухнувся, націлюючи своє бойове сидло на гончака.

Каліцтво не зробило того анітрохи менш небезпечним; гончак-альбінос був швидшим, ніж хтось із нас очікував. Він схопив Вельвет Ремеді, його пазурі — достатньо гострі і сильні, щоб різати метал — торкнулися її обличчя! Легкий дотик змусив виступити краплі крові. Вельвет різко зойкнула.

— Як швидко? — холодно спитав він.

Я левітувала Літл Макінтош перед собою.

— Відпусти її, дуже обережно, або ти будеш настільки вражаюче мертвим, що це вже буде неважливо.

До нашого приголомшення, скалічений гончак не блимаючи дивився на п'ять стволів, що цілилися у нього.

Ріг Вельвет спалахнув. Гончак обм'якнув і впав на своє ліжко, один з його пазурів при падінні черкнув по обличчю Вельвет. Кров хлинула з рани, вона захиталася.

— Не стріляйте у нього, — наказала вона, хитко відступаючи і тримаючись копитом за обличчя. Пазур ледве не розтяв одне її око. — Літлпіп! Твоє закляття. Будь ласка!

Ми витратили всі наші цілющі бинти і зілля. Вельвет не було чим допомогти, окрім темного закляття, яке мені подарувала Чорна Книга. І знову я дозволила собі торкнутися цього знання і створити лубок з крові Вельвет, огорнувши половину її голови червоною маскою.

Каламіті поквапився до Вельвет, щоб підтримати її. Він загарчав на пекельного гончака, явно дуже сильно бажаючи вбити чудовисько.

Але Вельвет йому не дозволила. Натомість вона обернулася до нападника і сказала з відтінком співчуття:

— Я цілком згодна з тим, як огидно те, що деякі поні роблять зброю з *частин тіл* твого виду. — Вона подивилася на нас тим оком, що не було сховане під загуслою кров'ю. — А кожний з присутніх поні, хто так не вважає, хай спробує уявити істоту зі зброєю з копит поні!

Вона знову звернулася до дуже розлюченого на вигляд пекельного гончака:

— Тому за твій плащ ми дамо тобі це... — Її ріг знову засвітився, і шолом Ксеніт, зроблений з пазурів пекельних гончаків, підлетів і опустився на груди гончака-альбіноса (попри придушені звуки протесту з боку Каламіті). — ... але ти не забереш кинджали Кейджа Грімфезера у Реджіни, — суворо додала вона. — Вибач.

Вона нахмурилася.

— А щодо твоєї агресії, решту нашого часу разом ти проведеш під дією цього закляття. Атакувати свого доктора — це зовсім не розумно.

Вельвет Ремеді відступила. Потім її коліна трохи затремтіли. За мить вона впала навколішки, важко дихаючи, дозволяючи паніці нахилити на неї тепер, коли криза минула.

Каламіті ліг поряд із нею і обійняв, ніжно пригорнувшись до неї. Вона зарилася писком в його гриву, проливаючи сльози, породжені ураганом надії, відчаю і смертельної небезпеки кількох останніх хвилин, який довелося пережити моїй подрузі.

Багряне сяйво згасло і Лайф Блум, захитавшись, осів на підлогу біля Ксеніт. Витягнувши писок з рудої гриви Каламіті, Вельвет негайно засипала Лайф Блума питаннями про те, як пройшла операція; єдиною відповіддю, яку він міг дати, було слабке:

— Побачимо. Тепер усе залежить від неї.

— Тоді вона вибереться, — заявила Вельвет, її дихання досі трохи тремтіло. Вона ніби черпала сили з піклування про своїх друзів. — Ксеніт боєць. Виживатель. Більше, ніж ви могли уявити.

Я зрозуміла, що посміхаюся. Трошки.

Десь хтось видав звук, схожий на ввічливе покашлювання.

Краєм ока я помітила рух Реджі. Вона витягла свої пістолі зі швидкістю Рейнбоу Деш і націлила їх у двері перед собою.

— У нас компанія, — застережливо прогарчала вона.

Трясця! Я так сподівалася, що Анклав омине хату Зекори, не зацікавившись нею. Мені зараз дуже не хотілося битися.

Вельвет застогнала. Позаду мене Лайф Блум намагався підвестися, ледве в змозі тримати очі відкритими.

— Анклав? — спитав він. Паєлайт перелетіла кімнату і всілася на голові Реджі, сердито дивлячись у двері перед собою.

— Ні, — сказала Реджі, скривившись від кігтів Паєлайт. — Ред Ай. Один з його клятих спрайт-ботів.

Дійсно, був сенс у тому, що один з них вештався тут, неподалік від його головної бази, але я не чула музику. Спостерігач!

— Зажди, — сказала я, махаючи копитом. — Не стріляй. Цей може бути дружнім.

*** **

Грім гуркотів, немов рівномірний ритм бойових барабанів. «Хмарність» пролітала прямо над нами, масивна облогова платформа блокувала вогненне світло, що відбивалося від димних хмар; квіти, що оточували хату Зекори, здається, проливали ще більше прекрасного світла у глибшій темряві.

Полковник Отем Ліф або не помічав нашої присутності, або був зараз занадто зосереджений, щоб приділяти увагу.

— Давно вже у мене вдома не було такого натовпу, — казав Спостерігач. З механічного, монотонного голосу спрайт-бота я не могла зрозуміти, чи він радий, чи скаржиться. — Принаймні половина тих, кого ти попросила мене зібрати, вже прибули.

— Га? — Каламіті блимнув. — Лі'лпіп? Про що ти його попросила?

— У нас мало часу, — прямо сказала я своєму другу-пегасу. — Анклав рухається занадто швидко; я не можу бути всюди одночасно... — Насправді я збиралася попросити у Спайка ще більше. І йому це не сподобається.

— Ти хтіла сказати «ми»? — підкреслено мовив Каламіті. Моя маленька поні сердито глянула на мене і практично схопила мене за голову, змушуючи винувато кивнути.

— Так... але у цьому, власне, і суть, — непереконливо відповіла я. — Нам потрібен кожний союзник, якого ми зможемо знайти, щоб зробити це...

— Як я помітив, ти досі не повідомила нам, у чому, власне, полягає твій план, — пробурчав Каламіті. — Я вірю, же на це є добрі причини.

— Є, — запевнила я його. Ага. Велика причина: ти б спробував зупинити мене, якщо б знав. — А поки що я попросила Спостерігача зв'язатися з усіма нашими знайомими, які можуть допомогти, і почати збирати їх разом.

— І, боюся, у мене погані новини, — сказав Спостерігач крізь спрайт-бота. — Одна з твоїх гостей не зможе прийти. — Мою гриву немов омило крижаним холодом. Це прозвучало так, немов хтось помер.

— Хто? — спитала я, маленька поні в моїй голові казала, що насправді ми не хочемо знати. — Що сталося?

— Хоумідж, — сказав Спостерігач, і світ немов розверзнувся піді мною, залишивши мене у пронизливо холодній порожнечі. Луно... ні...

Відчуття було настільки ж сильним, як і коротким, наступні слова Спостерігача розвіяли його:

— І поки що нічого. Але Анклав зрозумів, що Ді-джей Пон3 рухається від однієї вежі ПОП до іншої, зламуючи їх, щоб проводити

ці трансляції, і вони почали паркувати Хижаки над кожною вежею, просто чекаючи на її наступний хід.

Дякую тобі, Луно! Селестіє, будь ласка, бережи її!

Величезна частина мене бажала рвонутися їй на допомогу. Але це могло привести ворогів просто до неї. І я знала, що вона не схвалить, якщо я покину праведний бій просто щоб бути поряд із нею.

— На щастя, у Анклаву не вистачає Хижаків на всі вежі, та й вона не полегшує їм справу, — пояснив Спостерігач. — Але їхній волок врешті її виловить.

— Якщо тільки ми їм не завадимо. — Каламіті підійшов і поклав копито мені на голову. — Наскільки я знаю Лі'лпіп, цей її план серйозно відверне увагу від Хоумідж.

Я схвилювано, але вдячно посміхнулася йому. У цьому він не помилявся. Тепер ми зобов'язані перемогти. Ми завжди були, але тепер справа була не лише у пустині. Тепер я билася за те, щоб захистити Хоумідж. Я зрозуміла, наскільки жахливо егоїстичним це було з мого боку ставити безпеку однієї поні на один рівень з потребами десятків або навіть сотень тисяч поні. Але мені було начхати. Хоумідж... Хоумідж це Хоумідж, і мені можна було бути трохи егоїстичною, коли справи стосуються неї, хіба ні?

— Хоумідж сама наполягла, що не зможе прибути. Вона не хоче ризикувати, щоб привернути увагу Анклаву до решти... Опору, як вона вас називає. — *«Радіо Опору»*. Так мешканці Тенпоні називали трансляції Ді-джея Пон3. Вона, вочевидь, прийняла це прізвисько. — Я спробую тримати спрайт-бота неподалік від неї, щоб вона могла говорити з нами, — запропонував Спостерігач. — І вона сказала передати тобі, що пришле до тебе ще кількох союзників.

Союзники це добре. Люблю союзників. Нам знадобляться всі друзі, яких ми зможемо знайти.

І тут реальність вдарила мене. Удар був сильним, холодним і гострим, він ледве не збив мене з ніг. Частина мене чіплялася за віру в те, що я знову побачу Хоумідж, коли зберу всіх у Спайковій печері... на

фінальну зустріч перед втіленням мого плану. Фінальний перепочинок, перш ніж я галопом побіжу до своєї долі.

Але Хоумідж, єдина поні, яку я бажала і потребувала побачити знову, там не буде. Максимум, я зможу почути її голос. Поговорити з нею. Але її не буде там, щоб торкнутися, обійняти, поцілувати... на прощання.

Мої ноги перетворилися на мокру локшину, не в змозі тримати титанічну вагу мого розбитого серця. *Я більше ніколи не побачу Хоумідж.*

Із тріском статички спрайт-бот почав грати важку, зловісну музику Анклаву. Спостерігач зник. Його час вичерпався. Я ледве помітила. Я була занадто зайнята риданням.

*** **

Гуркіт грозових хмар «Хмарності» затихав. Часу більше не було. Ми мали йти.

Я зрозуміла, що досі чую низькі духові, гуркіт барабанів і скорботні ноти скрипок: музику зі спрайт-бота. Він не відлетів. Він спостерігав за нами.

Я знала, що Ред Ай ніяк не міг використовувати ці штуки так довго — керувати операцією у Філлідельфії з відділення Міністерства Моралі — не знаючи, що ці машини можна використати для шпигунства.

Суворі рішення затопили мене, заглушивши агонію мого серця. Не вбивши її, але дозволивши мені якийсь час не відчувати її. Я звелася на копита і рішучо пішла туди, де спрайт-бот ширяв серед дерев, досі у зоні видимості від хати Зекори.

Ред Ай знав, що ми тут. Знав, де знайти нас. Я хотіла показати, що у цьому не було необхідності.

— Ми йдемо, — сказала я спрайт-боту, впевнена, що звертаюся безпосередньо до Ред Ая. — Ти ж цього хотів, так?

Спрайт-бот продовжував грати музику.

Я дивилася на нього довгу хвилину, може, дві, перш ніж відвернутися з відразою.

— Каламіті! Реджі! Ходімо зловимо транспорт.

Я пішла геть від спрайт-бота, потім зупинилася. Я знову підійшла до нього і, засвітивши ріг, оголосила:

— Вибач, мені доведеться тебе вбити. — Але цього разу я зверталася не до Ред Ая, але до самого спрайт-бота. Моя ПіпНога досі була мертва, і я збиралася використати маленьку шпигунську машину, щоб перезавантажити її.

Мій телекінез відкрив ремонтну лядку на спрайт-боті і витягнув його іскрову батарею.

Спрайт-бот упав, немов каменяка. Мертвий. Принаймні, наскільки робот може бути мертвим.

Усівшись, я відключила аудіо- та відеовходи, потім повернула його до життя, як робота-овоча. Або щось таке. Неважливо... Тупі роботи, роблять всі мої метафори кострубатими.

Я опустила погляд туди, де ПіпБак гротескно злився з моєю передньою ногою. Я із гіркістю зрозуміла, що воно, може, й на краще, що Хоумідж більше ніколи мене не побачить. Хай її останні спогади про мене будуть до крадяної бомби. До Кантерлоту. І до Арби.

Лайф Блум підійшов до мене, коли я перезавантажувала свою ПіпНогу.

Я гадала, що він спробує втішити мене, або спитати про Спостерігача чи про зустріч. Я запитала раніше, думаючи про іншу поні.

— Як ти зустрівся з Хоумідж? — Мій голос здавався мені тихим. У мене не залишилося волі, щоб приховувати сум, який сповнював його.

Лайф Блум зупинився, потім сів біля мене.

— Сутінкове Суспільство призначило її до мене, — сказав він мені. — Вони вважали, що я зможу знайти з нею зв'язок.

Нахилившись уперед, Лайф Блум розповів мені історію.

— Коли вона тільки-но оселилася у вежі Тенпоні, вона була у траурі. Вона втратила кохану кобилу, і не знала, чи зможе колись знову знайти кохання. — Він ніжно посміхнувся. — Радий бачити, що вона помилялася.

Від цього мені боліло тільки сильніше. Моє серце стікало кров'ю, і я відчувала, як на очі набігають сльози. Вони здавалися вогняними. Навіть гірше, маленька поні в моїй голові насправді не бажала чути про попередні кохання Хоумідж. Звичайно ж, у неї було принаймні одне. Неможливо бути настільки... *вправною*, як вона, без практики, так? Але мені подобалося удавати, що це не так. Хоч я і знала правду. Хоч я і була впевнена, що знаю, хто це була.

Джоукблю.

Я не збиралася ревнувати. Не до загиблої коханої Хоумідж. Я відмовлялася бути настільки жахливою.

— Ми були одного віку, і я теж зазнав втрати, яку інші у Суспільстві вважали схожою, — продовжував Лайф Блум, його тон натякав, що у цьому Суспільство помилялося. Він пояснив: — Мене турнули з Республіки, коли дізналися, що я віддаю перевагу жеребцям.

Я здивовано блимнула.

— Щ-що?

Республіка, наскільки я пам'ятала, була маленьким містечком, яке вирізали рейдери з котеджу Флаттершай. *«Химерні диваки, немов секта якась, але не погані поні»*, як казав Каламіті.

— Вони вигнали тебе через *це*? — Я була приголомшена. Я ще з юності змиралася з моїми почуттями до кобил, що зменшували мої шанси знайти кохання. Але я ніколи не стикалася зі справжньою упередженістю через *це*. Я навіть не могла таке досягнути. — Чому? Яка їм взагалі справа?

— Гадаю, така ж, з якої Анклав *це* винагороджує, — сказав Каламіті, наближаючись до нас, його слова викликали чергове *«Стоп»*,

що?» у поні в моїй голові. — Контроль населення. Маленьким містам на кшталт Республіки потрібно якомога більше дітей.

Лайф Блум похмуро кивнув.

— І якщо я не збирався робити внесок у ріст Республіки, я був там небажаним.

— А Анклав? — спитала я, рухома хворобливою допитливістю. Моя ПіпНога із гулом ожила, на екрані заблимали доповіді про статус. Я увімкнула ІП і перевірила найбільш критичні показники.

— За хмарною завісою не так багато сільськогосподарських угідь, і всі вони поблизу тих веж. Забагато пегасів означатиме голод. Анклав тримає народження під дуже сильним контролем.

«Офіційно ви всі, мабуть, уже мертві, — казав Каламіті Трекеру і іншій пегасці у Новій Еплузі. — До кінця тижня Анклав відправить свої співчуття і нові дозволи на народження вашим родинам.»

— Дозвіл завести ще одне лоша є однією з переваг, яку пегас отримує при вступі до Анклаву, — визнав Каламіті. — Тож, хоч це й неофіційно, Анклав трохи більше цінує тих офіцерів, які ся не користують цією можливістю.

Якусь мить я сиділа і думала. Потім обтрусила думки, немов мокре хутро.

— Нам дійсно треба йти. — Я встала, дивлячись униз на Лайф Блума. — Але коли ми повернемося, я хочу почути все, що ти можеш розповісти мені про Хоумідж.

Він дивно подивився на мене.

— Я не випитую, — пояснила я. — Я просто... сумую за нею.

*** **

За кілька хвилин ми летіли крізь дим. Під собою ми бачили пожежі по всьому лісі. Як і казала Реджі, дерева не горіли, хоча час від часу здавалося, що це не так, через мох або ліани, що палали, чіпляючись за них.

Ми всі надягли шарфи, щоб захиститися від найгіршого диму, але вони лише приглушили огидність. Мої легені палали, в очах свербіло а в черепі пекло. Здебільшого це було від диму, але не цілком. Я була виснажена, особливо після гнітючих новин Спостерігача. Були потрібні величезні, майже монументальні зусилля для того, щоб тримати очі відкритими.

Фвут!

Я зойкнула, коли щось вдарило у моє ліве заднє копито, за пронизливим болем прийшло відчуття печіння. Я підняла його і помітила шпичак, схожий на дротик, що вп'явся у нижню частину мого копита. Печіння посилювалося. Отрута.

Фвут фвут фвут фвут.

— Пся крев! — заволав Каламіті, різко нахилиючись, коли повітря наповнилося рослинними шпичаками. Ділянка лісових рослин стріляла по нас! Богині, я ненавиділа цей ліс.

Рослини припинили стріляти по нас, коли вогонь добрався до них. Каламіті ризикнув полетіти у густіший дим, намагаючись тримати нас поза зоною досяжності ворожих рослин Вічновільного.

Болючий вогонь з мого копита почав підніматися по нозі. Але мені доводилося перетерпіти і значно гірше. Трясця, та мене дракон підпалював. Порівняно з тим, та навіть з болем у битві з Вандерболтами, шпичак рослини був дрібницею.

Ми наздоганяли «Хмарність», але на це був потрібен час. Я не спішила активувати МГ СтелсБак, остерігаючись, що він видихнеться раніше, ніж ми знайдемо у Громовиці безпечну схованку.

Я заплющила очі на кілька хвилин. Я використовувала левітацію, щоб зробити себе невагомою у копитах Каламіті. В них я почувалася у безпеці. Я могла заплющити очі лише на хвилинку...

Я була Рейнбоу Деш.

Хмари були дивовижно білими, пухнастими і м'якими під моїми копитами. І вони простягалися у безмежність під теплим сяйвом

сонця Селестії. Я бачила різнокольорових пегасів, що пурхали і літали навкруги. Неповдалік було місто, але я не дивилася на нього. Я не хотіла.

Натомість я подивилася на океан білого, що простягався під навісом найяскравішої блакиті.

Я була Рейнбоу Деш, і я не була щасливою поні.

Повсюди під цими хмарами була Еквестрія. Точніше, те, що від неї залишилося. Повсюди внизу було кошмарне пекло, де ті поні, яким не пощастило потрапити до Стаєнь або загинути при атаці, страждали і вмирили.

І я дивилася на поні, що літали навколо, щасливо ігноруючи те, що було сховане від поглядів під тим, що деякі поні починали називати Хмарною Завісою.

Це було неправильно.

І справа була навіть не в тому, що мої подруги, всі мої подруги були десь там, внизу, і я не знала, живі вони чи мертві. Я не могла просто жити тут і удавати, що Еквестрії більше не існує. Я могла зрозуміти спокусу, так. Але я була не такою поні. І моєму серцю ставало нестерпно боляче від того, що інші пегаси, вочевидь, були.

Мені хотілося відчувати відразу до них усіх. Натомість я відчувала лише сум.

Я була Рейнбоу Деш, і мені було соромно бути пегаскою.

Якщо тепер бути пегасом означало це... що ж, можливо, мені настала пора піти.

Я відчула, як мої крила змахнули, повільно піднімаючи мої копита з хмар. Я любила літати, але сьогодні мені ледве вистачало наснаги, щоб підняти себе. Моя голова була опущена, тіло звисало з крил мертвою вагою. Мої копита чіпляли хмари, коли я почала рухатися.

Я обернулася спиною до різнокольорових літаючих поні. І кинула один останній погляд назад, перш ніж полетіти геть...

... Я прокинулася від приступу кашлю, настільки жорстокого, що Каламіті притиснув мене до себе, щоб я не висмикнулася з його копит.

Під нами пропливла частина вогневого загону, що йшла крізь вже випалену ділянку лісу. Я дивилася, як єдиноріжка із засвіченим рогом пройшла повз крило Ред Аєвих грифонів. Сяйво розійшлося по землі перед нею, підсвітлюючи велику просіку почорнілого лісового килиму. За мить земля заворочалася, розриваючись на шматки.

Грифони рвонули вперед зі своїми вогнеметами, підпалюючи мішанину синіх лоз, які викрило закляття єдиноріжки.

— Воу, Лі'лпіп! — заспокоїв Каламіті. — Ти там в порядку?

— Т-так. Пробач, — вибачилася я, відновлюючи левітаційне поле навколо себе. — Задрімала.

— Ага, гадаю, як залетимо на борт, знайдемо тобі затишне місце і ти подрімаєш. — Попереду «Хмарність» ставала все ближче. Ми маємо потрапити на неї за кілька хвилин. — У тебе буде, мабуть, лише кілька годин, але це на кілька годин ліпше, ніж жодної.

Я увімкнула свій просунутий СтелсБак. Ми були вже достатньо близько, тому кожному з нас була потрібна невидимість. Реджі і Каламіті теж накинули каптури своїх зебр'ячих плащів-невидимок.

Дивний силует злетів з неба — темна фігура, розміром і формою схожа на поні, але зі шкірястими кажанячими крилами, які сильно нагадували мені Ксеніт і її амулет польоту — і врізався в один з Хижаків, немов куля.

— Що це за фігня була? — випалив голос Реджі. — Ви теж це бачили?

Хижак почав відхилятися, відлітаючи від Громовиці. Я левітувала навушник собі до вуха і швидко відшукала військову частоту Анклаву.

«... пробито. Повторюю, у нас на борту невідомий ворог, — голос офіцера зв'язку з Хижака звучав професійно, не схвильовано, навіть нудно. — Відходимо з позиції, щоб розібратися з порушниками.»

«Хмарність» була ще у кількох годинах від Собору, а атаки вже почалися. Я не сумнівалася, що за цією атакою стояв Ред Ай, але щось було не так. Одна істота їх не зупинить. Навіть не сповільнить. І це означало, що він на це і не сподівався.

«Прийнято, Хижак „Лентикуляр”³». Зустрічаємося на цілі, щойно вторгнення буде зупинено.»

Я підозрювала, що Ред Ай скоріше намагається змусити Анклав трохи розслабитися, перш ніж витягнути великий сюрприз, який він ховав під плащем.

«„Лентикуляр” до „Хмарності”! — Цього разу у голосі офіцера була паніка. — Це демон! Повторюю, на борту демон!»

Що. На. Борту?

Реджі почала щось казати, але я махнула їй копитом, щоб вона замовкла — що, якщо подумати, було безглуздо, оскільки я була невидимою — і повністю зосередилася на розмові у навушнику.

«„Хмарність” до „Лентикуляра”. Прошу підтвердити. Ви доповідаєте, що монстр, який збив „Мамматус”⁴...»

Офіцер з «Хмарності» так і не завершив своє питання, тим більше не отримав відповіді. Гучний вереск рвонув мої барабанні перетинки, і міжкорабельний канал Анклаву стала смертю.

Я смикалася в обіймах Каламіті, в очах у мене почервоніло від агонії, що шматувала мій мозок і захопила риг. Я швидко вимкнула радіо на ПіпНозі і витерла кров з очей. Те, що потрапило на борт «Лентикуляра», щойно заразило військовий канал кантерлотським сигналом!

В ім'я Луни!

Ми натрапляли на зіпсовані передавачі у Зебратауні. Навіть тепер будь-який передавач, що пережив знищення Кантерлоту, досі створював зону зловісного шуму. Трясця, та один з них досі був десь у мене в торбах. Мені ніколи не спадало на думку, що хтось може

додуматися використати один з цих приладів для трансляції по нормальному каналу!

На щастя для Анклаву, їм було достатньо лише вимкнути радіо, щоб вижити. Але це означало, що вони полетять на бій з силами Ред Ая без будь-якого зв'язку.

Бій почався.

*** **

Печіння у моєму копиті поглинуло усю мою ліву задню ногу, перш ніж притупитися і згаснути. Нога досі здавалася залякною та опухлою, але найгірше, здається, минуло. Отрута рослини була далеко не летальною. Принаймні, для істот, більших за кролика.

Якщо не враховувати атаку рослин, стелс-місія, здається, проходила ідеально. Ніхто по нас не стріляв на підльоті до «Хмарності», вся небезпечна магічна зброя Громовиці була скерована вперед. Нам просто було потрібно долетіти до ляди, зламати замок і прослизнути всередину. А з тим, як Каламіті знав Громовиці, ляду ми знайдемо швидко.

Я прокляла Анклав, пегасів і всю концепцію крил, щойно побачила його. Йобаний хмарний замок.

— Цей не зламати, — сказав Каламіті приглушеним голосом. Я не була впевнена, про кого з нас він говорить. Скоріш за все, про обох.

— Рейнбоу! — гукнула я так голосно, як насмілилася впритул до «Хмарності».

— Деш, — пролунала приглушена відповідь. На відміну від СтелсБаків, зебрічі плащі глушили звук: було неможливо зрозуміти, де знаходилася Реджі, але принаймні вона досі була неподалік.

— Гаразд, запасний план, — оголосив Каламіті достатньо гучно, щоб Реджі, як ми сподівалися, могла почути. Ми не могли знати напевне, де знаходиться грифонка, і для навігації нам доводилося перегукуватися. Я почала жалкувати, що не зв'язала нас мотузкою. — Ми летимо на дах цієї штуки, сідаємо біля одного з ангарів і чекаємо, закім хтось відкриє двері.

Із цими словами Каламіті змахнув крилами, піднімаючи нас вище.
Ляда під нами з шипінням відчинилася.

— Йдете? — спитав приглушений голос грифонки.

Я спробувала обмінятися поглядами з Каламіті. І мені це, звичайно, не вдалося.

— Серйозно, ви так поведетеся, немов на всьому пустинці лише Літліп вміє зламувати замки.

*** **

Ми були у коридорах «Хмарності», пульсація грозових хмар бурчала під обшивкою. Вібрація змішувалася з дзижчанням освітлення; воно було нижчим, ніж на «Пірокумулосі» або у Стайнях — більш зловісним — але, можливо, мені просто так здавалося. Голоси пегасів були присутні повсюди, окрім найбільш ізольованих проходів.

Коридори були пофарбовані чорним, від чого світло здавалося якимось чахлим. Кольорові смуги йшли посередині стін, немов урізана веселка, фарба відбивала світло, яке решта стін поглинала, від цього смуги ніби світилися. Кольорові лінії не були суцільними, але мали косі розриви, і вони змінювалися, відходили або додавалися на шляху крізь корабель. Я здогадалася, що вони були своєрідними дороговказами, колір яких підказував анклавівським пегасам, чи приведе їх коридор до потрібної секції величезного корабля. На стіні через проміжки були розташовані монітори, на кожному світився символ Анклаву, емблема з хмар і крил та пари очей, що дивилися з-під зелено-фіолетової арки на чорному тлі.

Ми рухалися тихо, тримаючи один одного за хвости, Каламіті йшов попереду. Моя задня нога робила ходіння неприємним і трохи складним. На щастя, скрадання нутрощами «Хмарності» не вимагало від мене бігу.

Я почувалася ніяково і незручно тепло від того, що Реджіна Грімфезерс прикусила мій хвіст. Я спробувала зосередитися на тому, що було попереду, і одразу ж про це пожалкувала. Смак був такий,

немов Каламіті не мив хвоста кілька тижнів. Я знала, що це не може бути так. Вельвет Ремеді такого б не потерпіла. Але це нічого не змінювало. Я боролася з власним нудотним рефлексом і повільно програвала.

Я пережила близько п'яти хвилин і двох поверхів, чекаючи, доки ми дістанемося до усамітненого сходового колодязя, перш ніж була змушена виплюнути хвіст свого друга і відкашлятися у кутку.

Я відчула, як Реджіна виплюнула мій хвіст і уїдливо зауважила:

— Ага, немов твій — просто пікнік.

Якщо я правильно почала розуміти систему дороговказів «Хмарності», смуги біля металевих сходів казали, що ми на півдорозі між бараками і лазаретом «Хмарності», а далі шлях мав вести до кімнат офіцерів. Я очікувала, що ці сходи мали б часто використовувати, але вони були абсолютно порожні.

— Зачекай тут, Лі'лпіп, — наказав Каламіті. — Я піду пошукаю собі якийсь анклавівський обладунок. Бараки на поверх нижче, навпроти кімнати відпочинку.

Ми обійшли те, що Каламіті назвав кімнатою відпочинку, на шляху до сходів, зазирнувши у неї крізь кілька великих наглядових вікон. Це була велика триповерхова відкрита кімната, повна кобил і жеребців, що піднімали ваги і навіть літали крізь кільця смуги перешкод, без обладунків або форми. Третина кімнати була відведена для хмароболу, і майже дві дюжини спітнілих анклавівських кобил та жеребців зійшлися там у дружній грі. Визнаю, вигляд деяких з тих кобил на якийсь час відволік мене від зосередженості на гидоті у моєму роті.

У тому, що обладунки цих поні були неподалік, був сенс. Але...

— Сам? До бараків? — спитала Реджі відлунням моєї тривоги, перш ніж я встигла сформулювати її. Але потім вона додала: — Може, просто почекаємо, доки черговий анклавівський покидьок зійде цими сходами і вирубимо його? Я використаю кинджали Кейджа, дуже швидко і тихо.

— Ні, — приголомшено наполягла я. Одна справа — битися з Анлавом. Але це? Це було б убивство.

— Так, моїх братів треба зупинити, — суворо сказав Каламіті. — Але більшість з цих поні не злі. Вони просто виконують накази. Ми не будемо нікого вбивати без особливої потреби.

— Серед цих поні невинних нема, — просичала Реджі.

— Хтось з них може бути, — заперечив Каламіті. — І я не пригадую, жеби «Хмарність» поки що десь приймала безпосередню участь у бою.

— Це не наш метод, — додала я, але Реджі лише глузливо посміхнулася.

— Та годі тобі, — заперечила вона. — Я ж дочка Ґод, пам'ятаєш? Я знаю, що ти зробила у Розбитому Копиті. Ти вбивця, коли причини це виправдовують.

Я здригнулася. Мені дуже, дуже не хотілося так про себе думати, але Реджіна мала рацію. І я заслуговувала на удар під дих, що скинув би створений мною образ мене самої з п'єдесталу.

Досі відчуваючи біль у думках, я змінила тактику:

— Гаразд, ти права. Але і Каламіті теж. Ми вже бачили повстання команди. Є можливість, що багато з цих поні стануть на наш бік, якщо їм дати невеличку можливість і іншу точку зору.

— Але вони точно цього не робитимуть, якщо ти почнеш різати їм горлянки на сходах.

Це Реджі, здається, прийняла. Вона замовкла.

Я пройшла повз кілька ящиків Анклаву, що були складені під сходами і уляглася, починаючи засинати. Каламіті, гадаю, пішов шукати обладунок. Я не могла сказати напевне, але це було логічне припущення. Але, так чи інакше, вони з Реджіною більше не сперечалися і не згадували сумнівні моменти моєї моралі. Спокій і тиша. Час подрімати.

Занадто тихо.

— Рейнбоу, — прошепотіла я.

— Деш.

*** **

Я прокинулася, коли Каламіті повернувся з анклавівським обладунком і, як я могла здогадатися, більшою частиною лазарету.

— Файно пройшло, — сказав він, вислизаючи з зебрячого плаща і передаючи його мені. Я потягнулася за ним і зрозуміла, що бачу свою ногу. МГ СтелсБак II розрядився, доки я спала. На щастя, жоден поні (або, принаймні, жоден уважний поні) за цей час не скористався сходами.

Стоп.

— Скільки я спала?

— Достатньо довго, щоб він зробив кілька ходок, — піддражнила Реджі десь неподалік. — Ми вирішили, що тобі варто виспатися. — Реджі перенесла свою увагу на Каламіті. — Ти не думав, що твій брат помітить, якщо весь його клятий корабель зникне?

Я готова була присягнутися, що одна з Богинь любить вчасну іронію. Перш ніж Каламіті встиг відповісти, ми почули, як за кілька поверхів над нами відкрилися двері. Музика наповнила сходовий колодязь, приховані динаміки ожили при вході поні, ллючи нав'язливу оркестрову музику з вишуканою віолончельною партією на передньому плані.

— От халепа, — тихо простогнав Каламіті. — Це Отем. — У відповідь на мій питальний погляд він пояснив: — Хто ще став би налаштовувати корабель так, щоб повсюди, куди він піде, лунала класична музика? — Я помітила, що він став, розправивши крила, так, щоб помітити, якщо Реджі спробує пройти повз нього. Я не була впевнена, чи він збирався зупинити грифонку, чи просто хотів бути в курсі.

Голоси лунали по сходовому колодязю.

— І знову ж, пане, прийміть мої найглибші вибачення, — сказала кобила, майже скиглячи. — Я досі не розумію, як те чудовисько

проскочило повз нас.

— Телепортація, безсумнівно, — жорстким тоном відповів Отем Ліф. — Двоє таких тварюк, що намагалися вломитися у Нейварро кілька років тому, були телепортаторами. — Він додав: — Це невеличке заляття не допомогло жодній з них.

— Пане, ви ж знаєте, що це пастка, — казав голос кобили.

— Звичайно ж це пастка, — відповів гладкий, немов скло, голос жеребця. На відміну від інших братів Каламіті, у цього не було слідів його родинного акценту. — Ред Ай закликає мене вийти. Просто не може бути ніякого іншого пояснення для цього... — голос Отем Ліфа викривився, ніби він вишкірився, — ... розумового паплюження.

У мене паморочилося в голові. Якщо я правильно інтерпретувала те, що почула, я була не єдиною, на кому алікорни Ред Ай «випробували» це жорстоке психічне *згвалтування*.

Отем Ліф суворо оголосив:

— Я не збираюся його розчаровувати.

Тепер я розуміла, що змусило Отем Ліфа прискорити дії.

— Пане? — благала кобила, її голос наближався. — При всій належній повазі я вважаю, що буде смертельною помилкою з вашого боку отак іти у бій.

— Не сумніваюся у цьому, — відповів пегас, який приніс стільки шкоди, руйнування і смерті Еквестрійському пустищу. — Але є певні порушення, які вимагають особистої розплати.

Я почула, як над нами відчинилися інші двері.

— Якщо я загину, — інструктував полковник Отем Ліф, — або мене візьмуть у заручники, ти знаєш, що робити. — Його голос затихав, двоє поні віддалялися. Я ледве почула, як він додав: — До того ж, Ред Ай *не* очікуватиме цього...

Двері ковзнули на місце. Коли вони закрилися, віртуальний класичний оркестр розвіявся, зануливши сходи у гнітючу тишу.

— Рейнбоу? — обережно спитала я.

«Деш» не було.

*** **

Я слухала свій навушник і одночасно пила одне з зіллів, які поцупив Каламіті, зближуючи підфарбовані кров'ю сльози. Біль у голові і розі послабшав, потім зовсім зник. Принаймні ми йшли на це, підлікувавшись магією до повного здоров'я. Навіть набряк на моїй нозі майже повністю пройшов.

Кантерлотська статика з Хижака «Лентикуляр» досі заповнювала міжкорабельний канал. Той факт, що «Лентикуляр» не зміг ані вимкнути свій передавач, ані відійти достатньо далеко від «Хмарності» натякав, що анклавівцям на борту не вдалося подолати «демона». Я готова була закластися, що принаймні один з решти Хижаків намагається полювати на «Лентикуляр»; але без зв'язку їм важко було координувати зусилля. Я уявила, як анклавівські солдати літають між кораблями, передаючи повідомлення.

Я перемкнула канал, щойно почула її, але концентрований вибух кантерлотської статики зробив свою справу. Тепер я перемикалася між іншими трансляціями: анклавівською трансляцією для керування пекельними гончаками, внутрішньою корабельною станцією з класичною музикою (весь час суцільна віолончель), передавачем Ред Ая (прямо з Собору, без веж і тому вільним від Анклаву) і, нарешті, нормальною трансляцією пустища (майже весь час суцільний Анклав).

Досі ніяких ознак або звуків Реджі. Пройшло вже п'ятнадцять хвилин.

— У мене тут у рюкзаку є кілька пляшок крижаної Спаркл~Коли, — зауважив Каламіті. — Гадаю, це майже так само добре, як ще кілька годин сну. — Він обернувся до анклавівських ящиків під сходами і відкрив перший незамкнений. — У-у-у, — присвиснув він. — Гранати!

Я почала копатися у вищезгаданому рюкзаку під похмурі ноти дивних горнів і каструль-барабанів у моїх вухах.

— Тобі дійсно потрібен ПіпБак, — прошепотіла я до Каламіті, усміхнувшись. У своєму клептоманському ентузіазмі він висипав вміст бозна-скільких аптечок і анклавівських ящиків у свої торби, і ще більше у армійські рюкзаки. — Хоча б для сортування інвентарю.

Пісня на радіо змінилася. У новій була потужна струнна секція.

— От паскудство, — сказав Каламіті, гучно лягнувши себе по шолому закутим у метал копитом. — В анклавівських обладунках таке є. — Було очевидно, що він вже давно повноцінно не використовував броню Анклаву. У ті кілька разів, коли я бачила, як він використовує власний обладунок, за винятком короткого моменту у Старому Олней, він завжди був без шолому.

Я всміхнулася, збираючись сказати щось уїдливе, коли знайшла крижану Спаркл~Колу. І, до того ж, бляшанку Мінт-алок. Я витріщилася, відчуючи момент холодного шоку.

— Каламіті, — спитала я, намагаючись, щоб це прозвучало недбало, — ти хоч дивишся, що береш?

— Не-а, — сказав він. Я майже відчувала його посмішку під шоломом. Він гадки не мав, що я зараз побачила. — Гадаю, же якщо Отем це бажає, то ліпше мені це забрати.

Так. Я знову подивилася у рюкзак, мій мозок настійливо пригадував смак Святкових Мінт-алок, відчуття вмілості і розумності, впевненість...

Я взяла зубами крижану Спаркл~Колу і телекінезом застібнула рюкзак, маленька поні в моїй голові вторила Каламіті:

«Не-а.»

Я подумки святкувала свою маленьку перемогу десь хвилину, перш ніж почула, як під нами відкрилися двері. Пара легкоозброєних офіцерів Анклаву піднялися по сходах повз нас. Каламіті відсалютував своїм скорпіонячим хвостом. Один з офіцерів відсалютував у відповідь.

Я дивилася, як вони пішли з металевих сходів уздовж тієї лінії, що вела до офіцерських кімнат, навіть не помічаючи її. Щойно вони відійшли достатньо далеко, я повернула свою увагу до Каламіті.

— Маю до тебе питання, — сказала я, відкриваючи морозну Спарккл~Колу і насолоджуючись її тихим бульбашковим шипінням та ароматом моркви і коловості.

— Гаразд, — сказав він, позбавляючи черговий ящик від вантажу (в числі якого цього разу була чиясь колекція журналу *«Крилодій»*, три нагрівальні плитки, сімнадцять довоєнних монет і довоєнна книга *«Дайте шанс гороху: Кулінарний довідник для вегетаріанця»*). — Валяй.

Пригадавши уїдливу ремарку Реджі стосовно носіння цілющих зілляв, я почала телекінезом перекладати медикаменти з рюкзака до своїх торб.

— Який у Анклаву захист навколо центрального відділення ПОП? — спитала я, перш ніж нахилити пляшку і ковтнути колу (ура, морква!). Я знала, що відділення має і власний захист — найбільш значущим був щит, що огортав центральну структуру — але він був непідконтрольний Анклаву. Проект Одного Пегаса був ядром Анклавівської влади на небесах. Навіть якщо жоден поні не міг потрапити у центральне відділення, я могла уявити, що Анклав мав охорону або принаймні якусь сигналізацію.

— Ти маєш на увазі Нейварро? — спитав Каламіті.

Я ледь не подавилася смаком шипучої моркви. Цілюще зілля, яке я левітувала, впало на підлогу.

— Нейварро? — повільно перепитала я, обережно поставивши колу на один з ящиків Анклаву.

— От курва!.. — заржав Каламіті, тупнувши копитом. — То це і є твій план? — спитав він, розправляючи крила. — Ти хочеш кинути виклик найбільшій військовій базі Анклаву?!

От блядь.

— Базі, над якою постійно припаркована Громовиця?

Їбать-копять.

— Базі, де мій *батько* служить сержантом-інструктором?

Та щоб мені Луна місячного каміння в пизду понапхала та назвала мене домом. Анклав побудував навколо нього цілу базу!

— Стелс-місія? — спитав він, його голос видавав, якою маячною він вважає мою ідею. — Чи ти ся збирала просто атакувати її в лоб?

Я відкрила рота, щоб відповісти, але змогла лише пискнути.

— Ага. Буде достолиха весело.

Він би й ще щось сказав, але звук відкривання ще одних дверей змусив його замовкнути. Ми обоє чекали, намагаючись почути, чи цей або ці поні, що зараз вийшли на сходи, йдуть до нас. Наші вуха зустріла лише тиша.

За мить ми почули приглушене сичання Реджі:

— Деш.

Крила Каламіті опустилися.

— Мій брат? — спитав він, не наважуючись продовжити.

— Боюся, досі живий, — визнала Реджі. — Вибач. Я відволіклася.

Відволіклася?

— Я дізналася, що вони тут бранців тримають, — пояснила Реджі. — Хто бажає звільнити їх?

Каламіті всміхнувся.

— Вітаю у команді.

*** **

Один пегас в Анклавівському обладунку на кораблі, повному анклавівських пегасів, в оточенні двох невидимих і практично нечутних супутниць. Якщо ми не зможемо це зробити, то ми не заслуговуємо на перемогу.

Музика Анклаву в моєму навушнику знову змінилася. Ця була схожа на похоронну.

— Здоров, колежанко, — дружньо гукнув Каламіті, підходячи до кобили на посту варті біля корабельної гауптвахти. Мені так хотілося ляпнути себе копитом по обличчю. — Ще ся не знудьгувала?

— Зупинись і назвись, — механічно наказала охоронниця.

— Віндшір, — швидко збрехав Каламіті, — старший офіцер зв'язку. Переведений зі *«Славного Світанку»* минулого тижня.

Це була ризикована гра. Якщо кобила знала про родину полковника, використання імені і звання його брата надасть його історії певної переконливості. Врешті, було б зрозуміло, якщо полковник Отем Ліф хотів би, щоб його брати були на цьому кораблі під час операції. Та й акцент Каламіті підкріплював його заяву.

Чи повірить вона, що старший офіцер зв'язку носить обладунок Анклаву замість офіцерської форми? У цьому я мала довіритися інстинктам Каламіті і його знанню Анклаву. Але якщо вона знала, як виглядають брати Отем Ліфа, тоді єдиний погляд під броню не лише покаже їй, що Каламіті бреше, але вона також зрозуміє, що його кольори збігаються з *іншим* братом Отема — тим, котрого затаврували як зрадника. Тим, кого Анклав мав убити, щойно побачить. Обман Каламіті міг підказати кобилі його справжню особистість.

— Старший офіцер зв'язку? — спитала кобила, одразу ж розвіявши мої тривоги. — То, може, розповіси, що за фігня відбувається з Хижаком *«Лентикуляр»*? — Вона роздратовано подивилася на Каламіті. — Тобто, ми ж маємо його мітку, так? І навіть якщо диверсанти змогли вивести його з ладу, ми ж маємо мітки всіх поні в обладунках, які були на борту. Чому б нам просто не знайти клятий Хижак і не збити його?

— Бо у нас Хижаків кури не клюють, так? — дорікнув Каламіті, підходячи до кобили. — Він ся поки що не збирає атакувати нас, і я вважаю, же це означає, же досі є надія на те, що наші повернуть його під контроль. Ну а стосовно того, жеби відслідкувати його? Готовий ся

закласти, же диверсанти просто не залишили каналу для нашого зв'язку.

Пульт контролю дверей мав хмарний інтерфейс і вимагав коду. Ми з Реджі об'єднали зусилля, її кігті і мою кмітливість, доки Каламіті заговорював зуби охоронниці.

Він похитав головою у комахоподібному шоломі.

— Ні, більше схоже на те, же вони пустили цей некрошум по всіх каналах, щоб забити всі сигнали з «Лентикуляра». Заглушити мітки. — Каламіті заржав. — Холера, та, може, це й була їхня ціль, а псування нашого зв'язку це так, на десерт.

Пароль був «Пухнатка». Я не знала, що й думати про це.

— Отже, демон дійсно, ну, демон? — спитала кобила. — Я чула плітки, що це чудовисько, випущене з пекла крада-бомбами.

— Я не вірю у демонів, — відповів Каламіті. — Не більше, ніж у богинь. Як на мене, нам непотрібні вищі сили, жеби винуватити їх у тому, же вони зробили світ більш гівняним. Ми й самі з цим непогано ся пораємо...

Я стала позаду кобили і скинула каптур, даючи Каламіті сигнал. Реджі вводила код, доки Каламіті відволікав увагу охоронниці. Пролунало тихеньке дзижчання, коли замок спрацював; наш друг-пегас підійшов ближче до кобили, говорячи голосніше, щоб приховати звук.

— ... я впевнений, же цей так званий демон всього лише поні, — сказав він тоном, який натякав, що його слова були більше ніж просто його думкою: це була лінія Анклаву, і кобила мала в неї вірити. — Або якесь чудовисько, перекручене побічними продуктами війни.

Ми з Реджі прослизнули до гауптвахти.

Перед нами був коридор з камерами, у два поверхи заввишки, кожна камера була відгороджена сяючим блакитним силовим полем, таким самим, як в енергомагічних камерах, куди Анклав кинув Дітзі

Ду, Каламіті і мене менш ніж тиждень тому. Ридання розносилися у повітрі.

Більшість камер були порожні. Більшість. Тут були поні, не лише жеребці та кобили, але й лошата. Деякі в'язні ходили у своїх камерах, інші скупилися на твердих металевих нарах. Вони були з пустища; вони виглядали брудними у порівнянні з різкою чистотою анклавівського корабля. Я відсахнулася, коли знайшла джерело плачу, кобилу, що тримала у копитах обм'який труп жереб'яти, який помер у неволі.

Всередині було двоє охоронців, що стояли біля заднього шлюзу, і обоє відреагували на двері.

— Здається, я чув щось, — сказав один з них; вони зрушили з місця, озираючись навколо.

Я відсунулася з дороги, і один з них пройшов повз мене, змахнувши хвостом у кількох дюймах від мене. Частині мене хотілося витягти Літл Макінтош і засадити йому кулю в голову, в упор. На менше він не заслуговував. Але шум міг привернути до нас увагу всього корабля. Мені хотілося, щоб з нами була Вельвет Ремеді з її анестетичним закляттям, або Лайф Блум, або Ксеніт з її паралізуючими ударами. За їх відсутності, я обрала найкращий після них варіант.

Міг ріг засвітився, видаючи мою позицію, коли я схопила їх телекінезом за шиї і стискала, доки вони не припинили пручатися.

Реджі скинула каптур і штурнула одного з обм'яких охоронців.

— Допоможи мені вимкнути ці енергетичні поля.

Я теж скинула свій, вирішивши повірити у те, що в'язні не видадуть нас, і рушила до терміналу керування камерами.

Коли ми з Реджі взялися до роботи, я не могла не зауважити:

— Якщо це щось означає для тебе, я тобою пишаюся. Ти обрала допомогу цим поні замість своєї помсти.

Реджіна Грімфезерс гиготнула.

— Не твого схвалення я шукала, але все одно дякую. — У відповідь на мій питальний погляд вона зітхнула. — Кейджевого. Де б зараз не був мій брат, я бажаю його схвалення. І я вважаю, що саме цього б він хотів від мене. Це б він, гадаю, зробив на моєму місці.

У моєму розумі спалахнув спогад про молодого грифона, що купував погнуту бляшанку у Сільвер Бель, просто щоб порадувати її.

— Думаю, ти права, — сказала я. — Тобто, я недовго його знала. Але з того, що я бачила, так, він би це зробив.

Реджі кивнула.

— Помста нічого не варта, якщо при цьому я спаплюжу його пам'ять.

Вона подивилася на мене, в одному її оці була маленька сльозинка.

— Знаєш, він завжди бажав робити такі речі. Я теж, звичайно, — швидко додала вона, — але я хотіла бути героєм. А він просто бажав зробити долю еквестрійських грифонів кращою. — Вона холодно посміхнулася. — Іноді, гадаю, він сприймав Стерн з її компанією як особисту образу, і бажав спробувати урівноважити стан речей.

— Ви! — гукнув один з в'язнів. Я обернулася на голос і побачила Трекера. Нефритовий пегас вдарив передніми копитами в енергетичне поле, ігноруючи удар у відповідь. — Так не повинно бути! Забирайтеся звідси, доки ще можете. Поки вони і вас не схопили!

— От тільки вас із собою заберемо, — сказала я з рішучою посмішкою. Інші поні теж вставали, підходили до краю магічних бар'єрів, дивилися на мене і Реджі з сумішшю надії та недовіри на обличчях. — Вітаю з порятунком.

Гудіння сирен наповнило гауптвахту. Я обернулася до Реджі з розширеними очима, впевнена, що хтось увімкнув тривогу, і зараз сюди набіжить анклавівська солдатня.

Потім я відчула вібрацію глухих ударів крізь підлогу. Гауптвахта була близько до зовнішньої частини «Хмарності» (я мала жахаючу

підозру, що шлюз призначався для швидкого позбавлення від в'язнів), і ми, мабуть, відчували удари протиповітряних гармат Собору.

Реджі подивилася у відповідь.

— Прилеті-іли.

*** **

Я ніколи не бачила такого дисциплінованого і впорядкованого хаосу, як на мобільній облоговій платформі Анклаву під час бою. Кожний пегас знав, що робити, і вони швидко робили це під гавкання наказів їхнього командування. За відсутності військової частоти, офіцери злетіли у повітря, торкаючись стелі кінчиками крил, і кричали накази до військ внизу і один до одного по всьому кораблю.

Ніхто не звертав уваги на явно самотнього солдата Анклаву, навантаженого рюкзаками, який цілеспрямовано пройшов коридорами до ангару «Хмарності».

— Куди, Лі'лпіп? — спитав Каламіті.

— Тобі це сподобається, — відповіла я з-під зебр'ячого плаща. — Ти викрадеш один з повітряних танків Анклаву.

— Добре. — Я майже почула, як на його обличчі розпливлася широка посмішка. — Анклав заборгував нам за *Небесного Бандита*.

— Як покинемо корабель, треба буде підлетіти до одного шлюзу, — додала Реджі. — Підберемо ще кілька пасажирів.

Весь корабель затопили напружені звуки духових, ударних і скрипок, важчу класичну музику замінив бойовий гімн «*Політ Шедоуболтів*».

«Час настав, понове, — залунав крізь музику голос полковника Отем Ліфа. — Це мить, до якої вас готували всі ваші тренування і весь ваш досвід. Це битва, заради якої ви народилися. Час відділити пегасів від грифонів. Час надерти дупу Ред Аю і навчити його, що коли він перейшов дорогу Анклаву, коли він убив наших братів та сестер, він зробив фатальну помилку. Ми б'ємося в ім'я кожного пегаса, безславно вбитого у підступному нападі у

Розкішній долині... — Монітори вздовж стін ожили, замість емблеми Анклаву пішли імена, написані червоним — кожний пегас, убитий крада-бомбою в Розкішній долині. Я змусила себе не дивитися, не читати кожне ім'я. Я знала, що мала б. Я була відповідальна... але я також знала, що не змогла б іти далі, якщо б почала читати. — **... Ми б'ємося в ім'я наших коханих, нашого дому і нашого Анклаву!»**

Доки ми йшли крізь ангар до одного з чорно-зелених танків, «*Політ Шедоуболтів*» почав гучнішати. Двері ангару із гуркотом розчинилися, відкривши димне жовте небо. Вибухи чорного диму заплямували імлу, коли протиповітряні снаряди наповнили небо.

Загін пегасів у чорній броні пролетів повз вихід, вони билися з темно-зеленими алікорнами, захищеними щитами. Я чула, як звуки енергомагічних розрядів і кулеметного вогню знизу змішуються у дратуючий гуркіт. Перші небесні танки і бомбардувальні колісниці злетіли, прямуючи крізь горлянку корабля прямо у серце війни.

Каламіті відкрив найбільший небесний танк, який ми змогли знайти, з купою плазових гармат (таких, з якої Каламіті стріляв у Топаза, завеликих навіть для бойового сидла) і місцем, достатнім для дюжини солдатів в обладунках. Він проліз уперед і впрігся у літну упряж, доки ми з Реджі займали місця позаду. Я помітила назву, написану на боці, перш ніж почала залазити: «*Черепашка*».

Пара анклавівських солдатів підійшли до «*Черепашки*» ззаду, тримаючи шоломи у зубах. Вони бачили, як Каламіті впрягається, і очікували, що їх підвезуть. Реджі відкинула каптур, буквально на мить ставши видимою, і посміхнулася їм, коли я відкрила перед ними двері.

— Вибачте, хлопці. Тут зайнято.

Їх ошелешені пики були просто безцінні.

— Поїхали, — сказала я Каламіті, скидаючи каптур, щойно відкрила двері. Я роздивилася двері, маленька поні в моїй голові запанікувала, коли я зрозуміла, що гадки не маю, як їх замкнути. — Зараз. Пора. Поїхали! — Я не хотіла давати двом жеребцям час, щоб отямитися, відкрити двері і розстріляти нас.

Каламіті розправив крила у закритій кабіні «Черепашки», двічі змахнув ними, і я відчула, як танк піднімається з підлоги ангару.

За мить ми кулею вилетіли з дверей ангару, крізь горизонтальні бійниці «Черепашки» світився хворобливо-золотавий світанок Вічновільного.

Під нами був масивний комплекс з металу, каменя і коричневого бетону: Собор. Високо в його центрі здіймалася повітряна готична будівля з косими дахами, аркбутанами і рожевими вітражами. Навколо неї розходився важко укріплений замок — товсті стіни, вежі, бійниці. Вежі фортеці мали протиповітряні гармати, такі самі, як ті, що колись захищали Місто Дружби. Був навіть рів, і я бачила у ньому тінь чогось розміром з трьох поні.

Поза зовнішніми стінами замку і ровом, Вічновільний ліс являв собою просто чорний попіл і пні на милі навсібіч. Глибока ущелина прорізала землю з трьох боків, перетинав її лише один замковий міст.

На випаленій землі було повно поні. Не дюжини, не сотні. Тисячі поні у кольорах Ред Ая запекло билися з Анклавом. Війська Ред Ая стріляли з траншей та дотів, поливаючи небо кулями. Алікорни і грифони зустрічали пегасів у небі.

Але битва все одно здавалася жахливо нерівною. Бомбардувальні вози обсипали фортецю потужною вибухівкою з висоти поза зоною ураження. Самі лише Хижаки могли знищити Собор концентрованим вогнем. І Богині знають, що могла зробити «Хмарність».

Два Хижака з «Хмарності» приєдналися до ще чотирьох, що оточили Собор, поливаючи його щільним плазмовим вогнем (третій Хижак, гадаю, був зайнятий полюванням на «Лентикуляр»). На трьох з Хижаків були помітні пошкодження від снарядів, один з них сильно димів і почав нахилитися, відповзаючи з позиції.

Каламіті летів, тримаючись подалі від лінії вогню. Ми наблизилися до шлюзу гауптвахти. Трекер вже відкрив його і чекав на нас. Я відкрила двері «Черепашки», і Каламіті посунув нас назад до «Хмарності». Облогова платформа Громовиці зараз ледве рухалася;

стрибок з неї до нашого небесного танка був скоріше нервуючим, ніж дійсно небезпечним. Я підійшла, щоб допомагати їм; Реджіна сіла на одне з місць біля плазмових гармат.

Перша поні, світло-сіра кобила з шокуючою фіолетовою гривною, підійшла до краю шлюзу. Вона зглитнула, її коліна трусилися, по лобі тік піт від зусиль не дивитися вниз.

— Все гаразд, — заохочувала я. — Ти зможеш.

Нашу увагу, як і увагу всіх поні, що билися, привернуло жахливе еквестрієтрясіння внизу. Щось величезне, темне і жахаюче піднімалося з Собору, чорний монструозний силует на тлі профільтованого крізь дим сонця. Здоровенні, злі червоні очі лили ненависть на нас, чудовисько лупцювало повітря масивними шкірястими крилами.

Потім воно рушило до одного з Хижаків, вивергаючи крадяне полум'я. Доки воно летіло, я побачила кігті розміром з поні і хребтовий гребінь двох відтінків зеленого з глибокими шрамами, на вигляд більш схожими на операційні, ніж бойові. Я помітила дивне, механічне ссяйво, що йшло зсередини однієї з ран, які не повністю загоїлися.

У Вічновільному лісі був дракон. І не просто дракон, а роз'їби його Луна, дідусь усіх драконів. Дракон настільки древній, що він мав бути величезним, гігантським, жахливим абсолютно дорослим драконом ще тоді, коли Спайк був лише немовлям!

І він бився на боці Ред Ая.

Дракон знову заричав, схопивши Хижака зубами, а троє інших обернули свою зброю до нього. Каламіті називав їх вбивцями драконів. Ну, ця війна була їхнім шансом довести, що вони варті цього титулу. Дракон дихнув на захопленого Хижака задушливим чорним димом, потім завив, коли інші Хижаки пронизали його яскравими пастельними променями магічної енергії. Він змахнув хвостом, показавши масивні шипи, які світилися зловісною енергією, і вдарив їм одного з нападників, прорізавши глибокі канави у його лобовій броні.

Моя щелепа впала на підлогу «Черепашки». Ці шипи підсилювала магія. Я подивилася на неприродні, сяючі червоним очі дракона, і одразу ж зрозуміла, кого вони мені нагадують.

— Ред Ай. Кібернетично. Покращив. ДРАКОНА!

Я блимнула, маленька поні в моїй голові заціпеніла. Потім я обернулася.

— Так, годі. Ми спускаємося негайно! — вигукнула я, огортаючи в'язнів своєю магією і безцеремонно левітуючи їх у «Черепашку». — Каламіті, звалюємо на хуй з цього неба!

Я закрила двері, вибачившись перед в'язнями, і сіла за іншу плазмову гармату. Крісло і пульт управління розраховувалися на більшого поні, і енергомагічною зброєю я володіла приблизно так само добре, як мечами, але доки я зможу не стріляти у клятий танк, в якому ми летимо, гадаю, навіть від мене буде користь.

Реджі вже стріляла по іншим небесним танкам і бомбардувальним колісницям Анклаву. Від високого пицання її плазмових гармат у мене боліли вуха.

— О ТАК! — вигукнула Реджі, перекрикуючи какофонію, коли один з її пострілів перетворив бомбардувальний віз Анклаву на каскад райдужних вибухів. Феєрверк ще не згас, а вона вже переводила ствол до наступної цілі. — Я обожнюю цю «Черепушку»!

— «Черепашку», — виправила я, підключаючи свою ПіпНогу до турелі, завантажуючи мітку небесного танка і максимально посилюючи можливості свого закляття націлювання.

— Неважливо, — сказала вона, відмахнувшись крилом. — Гей, Каламіті. Можна ми її залишимо? — Три її наступні постріли збили двох пегасів у броні, звільнивши дуже здивовану алікорницю.

Деякі з військ Ред Ая вздовж стіни Собору відкрили вогонь по «Черепашці», коли Каламіті підлетів ближче. Я налякано охнула, коли двоє втікачів попадали мертві, багряні квіти порозквітали на їхніх тілах. Кілька інших утікачів закричали. Більш холоднокровні поні

взялися до справи, намагаючись запобігти паніці. Трекер наказав усім лягти на підлогу, щоб зробити з себе якомога меншу мішень. Я відкрила телекінезом один з рюкзаків, повний медикаментів, оглядаючи нутроші танка.

Кулі не стільки пробивали броню танка, скільки повністю її ігнорували. Не було навіть кульових отворів. Війська Ред Ая використовували кулі, зачаровані на обхід броні!

Я розвернула свою плазмову гармату до військ на стіні, намагаючись розчистити нам місце, де ми могли б приземлитися, не втративши більше жодного поні. З драконом і усім іншим, цей бій раптом став здаватися значно менш нерівним.

Дракон ричав нагорі.

*** **

Галас битви зовні ледве порушував благоговійну атмосферу у центральній будівлі Собору. Будівлі, що оточували її, виявилися бараками і тренувальними майданчиками, тепер порожніми, оскільки половина армії Ред Ая билася з Анклавом. Інша половина, більша, як я дізналася з кількох хакнутих терміналів, була зібрана у Філлідельфії. За кілька днів Філлідельфійські руїни мали стати місцем найбільшої битви в Еквестрії з часів війни між поні та зебрами, а то й більш ранніх.

І тисячі невинних мали загинути у перестрілці, або бути знищені Анклавом, якщо я не зможу її зупинити.

Ми залишили втікачів в одному з бараків, наказавши їм забарикадуватися всередині, доки ми не повернемося. Я не могла позбавитися думки, що ми привели їх з того прислівного вогню просто у полум'я, але в Еквестрії просто не було жодного місця, яке було б насправді безпечним. Окрім, може, хати Зекори, і мені дуже кортіло сказати Каламіті, щоб він відвіз їх туди, а я пішла далі. Але моє чуття казала мені, що у нас немає часу на щось інше. Щойно я звільню єдинорогів, яких Ред Ай збирався принести у жертву при своєму клятотому піднесенні, нам треба буде тікати дуже швидко. Я вже

планувала, що буду левітувати їх усіх за нами, а Каламіті буде щодуху вести «Черепашку». Якщо пощастить, це буде найшвидша летюча черепаха в історії.

Ми втрюх кралися крізь Собор. Каламіті покинув анклавівську броню у «Черепашці» і знову був під зебр'ячим плащем. Цього разу Реджі йшла видимою. У фортеці Ред Ая було достатньо грифонів з Кігтів, щоб ніхто не звертав на неї особливої уваги.

— Гаразд, якимось мені від цього стрьомно, — визнала вона, пройшовши повз загін солдатів Ред Ая, які бігли до гарнізону, коли один з них зупинився, посміхнувся і помахав їй.

Ми пройшли під аркою. У камені було викарбувано напис: «Рівність це Гармонія».

Поні у робах буденно ходили навколо нас, мугикаючи низьку мелодію і не звертаючи на Реджину ніякої уваги.

Ми побачили попереду ще двох, що розглядали один з багатьох рожевуватих вітражів. Третя підійшла і приєдналася до них, мої вуха вловили фразу:

— Благословення Єдності з нами.

Інші поні у робах по-папужому повторили девіз.

— Це Дискорд, — сказала іншим двом та, котра щойно підійшла. — Дух Дисгармонії. — Її голос ніс владні нотки професійної всезнайки. — Ред Ай був так вражений під час візиту до Кантерлоту, що перевіз до Собору всі вікна зі старого королівського палацу.

Я дивилася на вікна, ігноруючи зображеного монстра і натомість фокусуючись на рожевому відтінку самого скла. Приплив жаху вдарив мене, коли я зрозуміла, що всі вікна у Соборі були просочені Рожевою Хмарою. Моя маленька поні уявила, як вікна повільно випускають дрібні порції некромантичної отрути у будівлю.

— Ніколи про нього не чув. Що з ним сталося? — спитав один з поні у роботі.

— Ніхтоооо не знааає, — піддразнила поні. Потім випрямилася. — Ні, дійсно. Принцеси Селестія і Луна перемогли його і перетворили на статую. Він досі був у Кантерлоті, коли стався Апокаліпсис. Дехто каже, що атака на Кантерлот пробудила його, от тільки Рожева Хмара виявилася для духів так само вбивчою, як і для Принцес. Дехто каже, що він завжди був статуєю, і у цьому випадку Ворог, мабуть, знищив його разом із Кантерлотськими руїнами...

— А дехто каже, — випалила третя, — що Дискорда звільнила війна, але він настільки ослабнув, що став малесеньким духом, що тепер бігає по Еквестрійському пустищу, розкладаючи набой та кришечки у різні контейнери! — Вона посміхнулася. Потім зробила паузу, задумливо торкнувшись свого носа. — Чи... це був Привид Пінкі Пай?

Двоє інших поні якось мить остовпіло дивилися на неї, а потім розреготалися.

— Айсікл⁵, ти така несподівана!

Попереду була чергова величезна арка з широко відкритими вітражними дверима і ще одним девізом Ред Ая, викарбуваним бронзою у камені: «Пам'ятайте, ви тут не тому, що кращі за тих, кого тут нема, але тому, що ви кращі за тих, ким ви були».

За аркою був головний амфітеатр Собору, об'ємисте приміщення з колонами, високими арками і склепінчастими вікнами з захоплюючими вітражами. Там було повно поні у робах, які сиділи на лавках, зосередивши увагу на кобилі, що стояла на помості.

— Не тривожтеся, Учні Нової Єдності, — казала вона. — Не дозволяйте серцю своєму відчувати жах, почувши ревіння і гуркіт жорстокості, що оточують нас, немов буря. Натомість радійте. Ми йшли сюди крізь вогонь і темряву. Але нині настав день, якого ми всі чекали. Сьогодні день піднесення Ред Ая і народження Нової Єдності!

Мене немов блискавкою вдарило. Сьогодні? Ред Ай збирався спробувати стати богом сьогодні? Зараз? Посеред усього цього?

— Пам'ятайте, Учні, коли чуєте ці крики і грім гармат ззовні цих залів, що Ред Ай казав нам з самого початку, що цей день народиться, як і всі ми, вкритий кров'ю. Це... — Вона вказала на одне зі склепінчастих вікон, коли темний силует пролітаючого дракона зробив величні вітражі тінисто-сірими. — ... треба не боятися, а любити. Це знак нашого спасіння! Дракон прийшов до Ред Ая слабким, сліпим, вмираючим від старості. І Ред Ай дав йому нове життя. І, як і дракон, скоро всі ми переродимося!

Реджі витягнула цигарку і запалила її.

— Нам повний пиздець.

Я обернулася, знаючи, що тут неподалік є сходи. Нам треба йти вниз.

— Сюди, — сказала я, помітивши знайомий гобелен.

Я вивела їх у боковий коридор, що з'єднував каплицю зі школою та дитсадком. Крізь відкриті двері обабіч від нас ми бачили майстерні, де Учні Нової Єдності створювали підручники і навчальні матеріали для нових шкіл, які Ред Ай збирався заснувати по всій Еквестрії. Кімнати сильно нагадували мені Міністерство Іміджу.

Відкривши двері до шкільного крила, кілька поні у робах вивели галасливий натовп жереб'ят та кобилок, більшість з яких були скоріше збуджені, ніж налякані. Я з огидною тривогою помітила, що кілька дітей були вдягнені у костюми алікорнів.

— Але я хочу побачити бій! — протестував один з жереб'ят. — Ми хочемо побачити, як гарні хлопці переможуть!

— Ми вже знаємо, що Ред Ай переможе, — монотонно мовив дорослий. — Це було передречено. А тепер рухайтесь. Ред Ай бажає, щоб ви усі були у безпеці сховища. — Інший дорослий поні відкривав бокові двері, за якими йшли вниз кам'яні сходи. Це були потрібні нам двері. Крізь них ми дійдемо до... кібероперативної? Ні, ні, вона на... другому підземному рівні, гадаю. Що було на першому?

Жереб'я хникало:

— Ми знаааємо, що це передречено. Але ми хочемо це побачити!

— Туди, вниз, — сказала я Реджі. — Щойно діти пройдуть.

Юна грифонка обернула погляд у порожнечу мого невидимого напрямку.

— Звідки ти знаєш, куди нам треба йти? — спитала вона, піднявши брову. — Ти вже була тут? Бачила мапу?

— В якомусь сенсі, — визнала я. — Я розбираю шматки спогадів, які вловила, коли алікорни телепатично виїбали мій мозок. — О, як я сумувала за невинними днями у Другій Стайні, коли я навіть не знала, що таке «виїбати мозок», а тим більше не мала причин застосовувати це словосполучення до власного досвіду.

— Угх... Ну, я рада, що з цього... вийшло... щось добре. — Непотрібна мені така гра слів. Але Реджі хоча б вистачило такту скритися.

Музику в моєму навушнику розірвало болючим вибухом статички. Я ледве не висмикнула його з вуха. І одразу зраділа, що не зробила цього, оскільки звук, який я почула після цього, був, мабуть, найпрекраснішим звуком на всьому Еквестрійському пустищі.

«Доооооооброго ранку, малята!»

Ді-джей Пон3! З Хоумідж усе гаразд!

Або, принаймні, було, коли вона це записувала. Знаючи її, можна було здогадатися, що запис був налаштований так, щоб програтися за кілька годин після того, як вона піде. Як казав Спостерігач, вона не полегшувала справи Анклаву.

«Я перериваю достолиха депресивну музику Анклаву для дуже особливого повідомлення. Сьогодні зі мною двоє учасників Опору Пустища, ніхто інший, як дуєт борців з Анклавом, Лев і Миша. І я говоритиму з ними про праведний бій, про удари, які вона завдали Анклаву, і про те, як всі поні можуть допомогти. Але спочатку — погода!»

Я п'яніла від її голосу. Хоч який він був замаскований, це все одно був її голос. Я могла чути мою Хоумідж, відчувати її присутність у кожному її слові.

Моє серце заворушилося, набираючи сил, та все ж розриваючись від скорботи. Більше ніколи...

Я ніколи не побачу моєї Хоумідж, не торкнуся її, не відчую її запах.

«О Богині, — подумки молилася я, моє тіло почало трусити. — Будь ласка, не дайте цьому стати правдою! Я зроблю все, що завгодно, віддам все, що завгодно. Будь ласка, дайте мені лише це!»

Голос Ді-джея ПонЗ, диво серед вогню і темряви, продовжував пробиватися.

*«Цілковита хмарність, є ймовірність великих, чорних Громолиць над Вічновільним лісом і долиною між Мейнкеттеном та Філіделфіїю. Я прогножую одному з цих міст особливо погану погоду дуже, дуже скоро. Тож якщо ви у... *БЗЗЗЗЗТЧК!*»*

Сигнал заглух. Ані Ді-джея ПонЗ. Ані музики. Нічого. Анклав повністю вирубив трансляцію.

Моє серце зупинилося. Я стояла, залякла. Паралізована...

... доки Собор не здригнувся від потужного, розриваючого гуркоту. Скалічений Хижак нарешті втратив будь-яку подобу контролю і врізався в один з бастіонів зовні, вибивши лавину потрощеного каміння. Грозові хмари Хижака розвіялися з ураганим вибухом, який порозбивав найближчі вікна на гострі друзки і дрібний рожевий пил. Я інстинктивно простягнула свій телекінез, відштовхуючи уламки, тримаючи їх подалі від нас і від дітей, нажахана можливими наслідками вдихання порошу скла з Рожевою Хмарою.

Діти закричали, їх більше не довелося вмовляти спуститися по сходах. Ми швидко пішли за ними.

*** **

Перший підземний рівень під каплицею був відведений для закяття обходу та зброярні. На арці, повз яку ми щойно пройшли, було написано: «Продуктивність — право кожного поні».

Тут учні Ред Ая зачарували майже тисячу одиниць вогнепальної зброї для його армії. Як і бараки, зараз ця кімната була порожньою, якщо не враховувати випадкового охоронця або перехожого, жоден з яких не звертав на Реджі особливої уваги.

«Те, що поні народилися з рогом або крилами, ще не робить їх неповноцінними.» Голос Ред Ая, що лунав у моєму вусі, був частиною аудіозапису з логотипом Стайні 101. Я помітила його поряд зі стопкою книг на полиці прямо під аркою.

На запису, вочевидь, була дискусія між Ред Аєм і Наглядачкою Стайні 101, залишок його минулого, який хтось зі Стайні визнав вартим збереження. Дебати, судячи зі звуку, відбувалися в обід за повним столом. Жування їжі і дзенькіт тарілок та склянок створювали на тлі постійний шум, і час від часу випадкові голоси інших поні за столом бурмотіли мені у вухо, від чого ставало важко розібрати, що кажуть Ред Ай або Наглядачка.

«Перший “Гріффінчейзер” було розроблено і створено земною поні за лічені хвилини, — шовковим голосом заперечила Наглядачка. — Всю Еплузу було побудовано земними поні менше ніж за рік. Невже ти серйозно вважаєш, що єдинороги або пегаси могли б розвинути нас від мушкетів до кулеметів лише за кілька десятиліть?»

Доки ми йшли, я роззиралася навколо, намагаючись розтрисити спогади про те, куди нам іти далі. На жаль, мало хто з алікорнів був на цьому рівні під час їхнього нападу на мій мозок.

«Єдинороги та пегаси мають власні особливі таланти, якими вони теж приносять користь, — заперечив цей більш молодий голос Ред Ая. — Наприклад, без єдинорогів ми б не мали цілющих зіллів. Без пегасів Еквестрію була б дика погода. Кожна раса понства додає до цілого, при цьому не стаючи величнішою або важливішою за інші. Це

життєво важливий ґештальт, що потребує всіх трьох. Неправильно земним поні ставити себе вище за інших.»

Над нами Собор затрусила низка потужних вибухів. Плити кам'яної стелі затрусилися, пил посипався дощем. Реджі подивилася вгору і висловила здогадку:

— Один з бомбардувальних возів. Ще більше таких ударів, і вони можуть пробитися.

«Магія, — всміхнулася Наглядачка. — Дай-но я розповім тобі дещо про понячу магію. Так вийшло, що в моєму роді був магічно обдарований земний поні. Його звали Джо, і він працював у Кантерлоті, виробляючи кухлі для кави. Хоч він не був єдинорогом і не знав заклять, кухлі, які він робив, завжди були чистими, ніколи не заплямовувалися, і була потрібна неймовірна сила, щоб змусити їх потріскатися або розколотися. Чому? Бо ці кухлі були створені з любов'ю, і ця природна магія земних поні наповнювала кожне його творіння.»

Ми дійшли до замкнених дверей. Цього разу без хмарного управління. Лише добрий старомодний замок зі штифтами. Побачивши його, я абсурдно зраділа, і відкрила його телекінезом раніше, ніж зрозуміла, що збираюся це зробити.

Я відкрила двері, сподіваючись побачити сходи вниз. А натомість знайшла комору. Повну карабінів, дробовиків, набоїв та іншого. Каламіті виглядав так, немов помер і потрапив у рай.

Я зітхнула.

— Бери лише те, що ми зможемо взяти швидко... — Каламіті перетворився на летючу іржаво-помаранчеву пляму. — ... і що не сповільнить нас... — Каламіті зупинився переді мною, абсолютно вся зброя була навішена на ньому, а в зубах був автомат. Я почула вражене «ого» від Реджі.

— Хофєф один? — невинно спитав він. Я підійшла і взяла трохи обслинений автомат і кілька магазинів набоїв. Буде добре мати запасний варіант для Літл Макінтоша.

«По-перше, магія єдинорогів та пегасів — лише ефектна заміна важкій роботі; а без важкої роботи, де рушій для новаторства? Коли пегасам або єдинорогам доводилося бути винахідливими? По-друге, магія пегасів та єдинорогів егоїстична. Короткий шлях, який вона надає, труд, якого вони уникають, — все це лише для них самих. Тим часом як винаходами земних поні можуть користатися всі, і вони можуть бути вдосконалені майбутніми земними поні.

І, нарешті, магія пегасів та єдинорогів вибаглива. Я б навіть сказала, непосильна. Земні поні можуть одразу поринути у роботу, але пегасам минулого були потрібні льотні табори, а єдинорогам — магічне навчання, лише щоб мати здатність використовувати магію, з якою вони народилися. Час, який можна було б витратити на вивчення інших вмінь, натомість витрачається на засвоєння власної магії.

У земних поні все інакше. Наша магія вроджена, і природно застосовується до роботи, яку ми робимо. Тим часом як магія єдинорогів — це складання чарів, а магія пегасів — неймовірні польоти і гарцювання на хмарах, наша магія — бути досконалішими у тому, що ми робимо. Земні поні від природи досконаліші, тому що це наш дар!»

— Гей, — гукнула Реджі, стоячи біля інших дверей. — Здається, я знайшла шлях униз.

«Короткі шляхи, — гладким тоном відповів Ред Ай, — іноді корисні. Навіть критично важливі. Звичайно, земні поні будують довготривалі речі, але це повільний процес, а іноді потрібне швидке рішення. Візьмемо, наприклад, отруту. Земний поні може перевірити вашу кров, ідентифікувати отруту і зробити протиотруту. Але все це може зайняти години, яких у вас немає. Хіба не краще мати поряд єдинорога, який може накласти закляття очищення від будь-якої отрути?»

«Ред Аю, — дивно зітхнула Наглядачка. — Мені не подобається це твоє нове «натхнення», яке ти, з твоїх слів, отримуєш від розвідувальних місій. Я кажу про загальну істину, а ти заперечуєш

відокремленими прикладами. Винятками, яких недостатньо, щоб спростувати правило. Тепер я...»

Наглядачка замовкла. Запала незручна тиша, перш ніж голос молодого Ред Ая недбало спитав:

«Наглядачко? Що ви збиралися сказати? — Потім, ще більш недбало, він додав: — Щось не так?»

«Я... чому...»

«Га? — запитав він. — Боюся, я вас не розумію.»

Звуки навколо обіднього столу стихли. Я уявила, як всі поні дивляться на Ред Ая і Наглядачку. Я підозрювала, що вона раптово стала тривожно блідою. Дуже тихо Наглядачка пробурмотіла:

«Я щойно помітила, що ти так і не спробував свого напою...»

*** **

Собор. Третій підземний поверх. Кіберопераційна. На табличці на стіні було написано: «Доки всі ми не зможемо бути вільні, жоден з нас не має бути вільним».

Коридор, до якого ми вийшли, мав напис «Лабораторія та операційна» в одному напрямку, «Адміністрація» в іншому. Оскільки більше нічим два шляхи не відрізнялися, я обрала перший, підозрюючи, що був серйозний шанс зустріти самого Ред Ая в адміністративних приміщеннях. А це не було моєю метою. Я прийшла сюди заради його в'язнів. Його жертв. Не заради нього. Я була більше ніж рада залишити його Анклаву.

Зараз я жалкувала про це рішення.

Запах крові, зіпсованого м'яса та дезінфікувального засобу вдарив у мої ніздрі, немов копняк в обличчя, змусивши мене відвернутися і закашлятися, стримуючи блювоту. Реджі відсахнулася, і я почула приглушений звук безлічі зброї Каламіті, коли він хитнувся.

Стіни хірургічних лабораторій були блискучими, і настільки дезінфіковано-білими, що кожна вада, знебарвлене місце і стара пляма

виділялися на них. Плитки підлоги були холодними і неприємно вогкими на дотик.

У стіни та стелю були вбудовані дуже просунуті механізми, про призначення більшості з яких я не могла навіть здогадатися. Тут були баки з дивною рідиною, в яких плавала купа кібернетики. Мої очі помітили механічну змію, що нагадувала хребет поні, кібернетичну ногу, що явно призначалася не для поні, металеві руки, які, можливо, були відірвані від робота-прибиральника, і більш загадкові пристрої — всілякі дроти, що закінчувалися техномагічними брязкальцями.

Тут було три виходи. З одного прийшли ми, і він вів до адміністративної секції цього поверху. Той, що був навпроти нього, вів до сходів униз. Останні двері, просто навпроти мене, були відкриті до кімнати, яка, згідно з написом, була складом. Величезні скляні баки демонстрували істот і монстрів, на яких проводили кібернетичні експерименти. Всі були мертвими, деякі досі розтягнутими після операції. Тут було все, від радтарганів до мантикор. Тут був навіть пекельний гончак. Точніше, половина гончака. Ліва.

У дальньому кінці кімнати був чавунний люк із написом «Утилізація». Більша частина смороду йшла зі «складу». І лише невелика від... м'яса... на кількох столах навколо мене.

— І чим я можу тобі допомогти? — спитало створіння перед нами. Воно (він?) колись було поні. Але тепер він був більше машиною, ніж плоттю, всю нижню частину його тіла замінило кібернетичне шасі, яке нагадувало мені про робомозки зі зброярні «Сталева Підкова». Кожна з механічних рук, таких, як у летючих павукоподібних роботів, закінчувалася різним інструментом або маніпулятором, вони згиналися і рухалися навколо нього, виконуючи мовчазні медичні або наукові завдання.

Воно бачило лише Реджіну, але моє серце починало скакати, немов наляканий кролик, щоразу, коли воно дивилося на мене.

Реджі відсахнулася, коли одна з цих рук ворухнулася до неї, щоб торкнутися.

— Н-нічим. Все добре.

— Добре? Так, мабуть, — сказало створіння. — Але ти могла б бути краще. — Я відчула, що скривилася.

— Краще? — скептично спитала Реджіна. — Як ти?

— Саме так. Ти б бачила мене до гранати. — Створіння всміхнулося. — Я знаю, що потрібен час, щоб звикнути до вигляду, але старий док Слотер ніколи не почувався краще. — Кілька його рук зупинили свою роботу, щоб помахати. — І ти не уявляєш, наскільки вони корисні! Ну, *ти*, може, і уявляєш, ти ж грифонка. — Його шасі обернулося, простягнувши одну з рук, яка закінчувалася механічними кігтями. Реджі мимоволі зробила крок назад із виглядом відрази.

Доктор Слотер. Я знала це ім'я. *«О, і відведи її до дока Слотера. У неї один з цих наніжних терміналів, які заїбешся знімати.»* Він був у Філлідельфії. Я ледве не втратила мій ПіпБак через нього.

— Ти... створив кібердракона, так? — Реджі здивувала мене своїм питанням.

— О так. Можливо, найкраща моя робота, — гордо сказав док Слотер, його шасі знову розвернулося, а руки повернулися до своїх справ. — Абсолютно унікальна можливість. Тіло бідолашної істоти просто не витримувало. Він був сліпим, коли Ред Ай привів його до мене, ледве міг літати, серце барахлило. Ред Ай запропонував дракону нові очі і не тільки за половину його самоцвітів. — Він мрійливо замуркотів: — І погляньте на нього зараз. Сильніший, швидший, більш могутній і вбивчий, ніж був у кращі свої роки.

— Якщо він так сильно бажав цього нового життя, то чому ж він зараз там, зовні, ризикує ним?

— Люба моя, ти це так кажеш, ніби він бажає загинути абощо, — сказав док Слотер, гусениці на його шасі закрутилися, перевозячи його з одного краю лабораторії в інший. — Але це не той випадок. У нього просто немає іншого вибору.

Немає іншого вибору? Ред Ай *поневолив* дракона?

Ми чули вибухи і звуки швидких енергомагічних пострілів. Вони лунали немов би з поверху над нами.

— Ти ж розумієш, Ред Ай не хотів мати таке могутнє і небезпечне створіння у Вічновільному без повідця, — пояснював кібердоктор, ігноруючи бій, що швидко наближався до нас. — Тож коли ми міняли серце дракона на новіше, краще, Ред Ай наказав мені встановити разом із ним матрицерозривну гранату. Ред Ай відправить сигнал, і дракон вимкнеться. — Грифоняча рука клацнула своїми кігтями. — Отак от.

— Це... жахливо, — охнула Реджі. — І дуже, дуже тупо. Тепер у нього є супермогутній дракон, який його ненавидить.

— Ненавидить? — Док Слотер розсміявся. — Зовсім ні. Дракон любить своє нове тіло. І Ред Ай не настільки дурний, щоб зловживати ситуацією. Клітка дракона дуже позолочена. — Ще один вибух змусив світильники заблимати, а кілька плиток — упасти зі стелі. Цього разу навіть кібердок відреагував. — А тепер вибач, але я маю ізолювати цю лабораторію. Я чекаю на нового пацієнта, і нас не можна буде турбувати.

Раптом небезпечно знайома класична музика полилася крізь інтеркоми. Слідом за нею залунав голос Ред Ая. Голос старшого, загартованого пустищем жеребця, якого я знала занадто добре.

— Оскільки наші шановні гості вже прибули, я вирішив допомогти тобі почуватися, як удома. Це ж одна з твоїх улюблених п'єс, Отем Ліфе? — Його тон був приємним, немов весь бій, і ті біль і кров, що його супроводжували, були не більше ніж стуком у двері. — Я захоплений твоїм смаком, Отеме. Можна мені звати тебе Отем? І я згоден, що це найбільш чудовий і ідеально записаний виступ Октавії. Так, я добре знайомий з її творами. Я ріс із ними.

Тихшим, більш лукавим голосом, він не міг не додати:

— Вона, врешті, була земною поні.

Коли ми поквапилися до виходу, кібердок додав:

— Він навіть дозволив йому залишити всі його самоцвіти!

*** **

Собор. Четвертий підземний поверх. Ми були майже на місці. Майже там, де, як я була впевнена, нам потрібно було бути. Написи на дверях позначали цей поверх, як «Дослідження мета-поні». Напис над головними дверима проголошував: «Ми піднесемося разом або впадемо разом».

Стіни були з коричневого плямистого каменю, який немов точився густим шаром слизу.

Реджі скривилася від огиди.

— Це місце стає все гірше і гірше.

— Як гадаєте, що воно означає, це дослідження меті-поні? — спитав Каламіті, його голос натякав, що він знає відповідь і дуже сподівається, що помиляється.

— Гадаю, це означає саме те, про що ти думаєш, — похмуро відповіла я.

Цього разу шлях був лише один. Крізь замкнені двері сховища попереду. Термінал доступу був змонтований на стіні поряд із ними. І знову ж ніяких хмар. Просто звичайне, хакабельне добро.

— З ваших розмов здавалося, що ваші стелс-місії зазвичай так гладко не проходять, — зауважила Реджіна, витягаючи свої пістолі і перевіряючи заряд. — Я не скаржуся. Просто боюся, що якщо мені найближчим часом не доведеться у щось постріляти, я забуду, як це робити.

Єдність. Пароль був «єдність». Я почувалася так, ніби мене надурили. Він навіть не старався.

Введення паролю дало мені доступ до вмісту терміналу. Першим варіантом було відмикання і відкривання дверей сховища. Але під ним я з подивом помітила кілька дослідницьких записів. Допитливість змусила мене подивитися перший. Його зміст змусив мене прочитати інші.

Запис №5

Що за просирання мого цінного часу. Тепер мені доведеться покинути всі ці перепиздойобані експерименти з БІС. Блядський Ред Ай бажає скерувати дослідження в «новому напрямку». Трохи забагато невдач. Немов можна приготувати, на хуй, омлет без кількох поколінь дохлих курчат.

Я казав його майбутній божественості, що керівний фактор може бути більш ніж генетичним, але хулі я там розумію? Я ж просто сраний науковець. А він, на хуй, славетний розвідник. Ну що тут заперечити?

Тепер він змушує мене дивитися на якийсь клятий шматок гімняної каменюки. Немов у мене кращих справ нема. Я йому що, блядь, геолог?

Запис №4

Два роки експериментів, а результати я можу, блядь, на серветці написати. Знаєте, як воно на смак? Як обісрана пизда.

У життєздатному піддослідному біоморфізм проходить у п'ять етапів. Перші три добре задокументовані у моїх дослідницьких записах, найбільш істотними є зростаючі зміни у ставленні до радіації і її переносимості.

Регенерація, викликана радіацією, навіть відрощування кінцівок, починається на першому етапі і радикально посилюється на другому.

Коли піддослідний досягає третього етапу біоморфного розвитку, його тіло стає сильнішим і швидшим в присутності радіації, подібно до «світних гулів», і є попередником феномену «супералікорнів». Зцілення піддослідного стає настільки потужним, що природні процеси старіння практично зупиняються.

Четвертий етап включає в себе основні фізіологічні зміни, що готують до п'ятого і останнього етапу: повного метаморфозу. Наприклад, тіло і розум поні починають вирощувати необхідні неврологічні структури, які дозволять поні використовувати новий ріг та/або крила, які надасть останній етап, а також інші субструктурні зміни для підтримки менш очевидних, але більш

радикальних змін, які супроводжують перетворення на йобаного алікорна.

От тільки саме на цьому етапі все летить на хуй зі швидкістю поносу. Біо-Індуктувальна Суміш ніколи не розраховувалася на поетапне використання. Найбільш приємний з ефектів четвертого етапу можна описати як «синдром фантомних кінцівок». Помилкові відчуття, що відчують піддослідні, є постійними і на диво болісними. Піддослідні на четвертому етапі неминуче шукають ще більшого впливу або просто стають божевільними. Дуже часто одночасно.

Справжні проблеми виникають через дуже вузький місток між третім та четвертим етапами, та через те, що я назвав керівним фактором.

По-перше, виявилось практично неможливим піддати поні впливу БІС у достатній мірі, щоб вивести їх на третій етап, не залізаючи на четвертий. Кілька вдалих прикладів стабільного третього етапу було знайдено лише в дикій природі, за обставин, які неможливо відтворити. І це пиздець як погано, оскільки стабільний третій етап має можливості, які могли б позмагатися з хваленими «покращеннями» дока Слотера.

По-друге, я визначив, що успішний метаморфоз вимагає більше ніж просто вдалого впливу. Він вимагає своєрідного «керування» процесом. У випадку існуючих алікорнів, керівництвом займалася Богиня. Чи є це продуктом якогось навмисного вирощування або ж реакцією навколишнього середовища, невідомо. Точніше, блядь, мені невідомо. Ред Ай придумав цю свою теорію «шаблону» і практично ні хуя більше не бажає чути.

І ще примітка, я ненавиджу цього виродка нагорі. Знаєте, може, коли граната відриває тобі ноги і розриває всю нижню частину тулуба, це означає, що треба просто померти.

Запис №3

Блядь. Я втратив ще одного асистента. І цього разу не через нещасний випадок у лабораторії. Ні, цей малий раковий мудак вирішив покинути мене і зайнятися власними божевільними «дослідами» де-блядь-інде. Заїбав украй своєю схибленістю на мантикорах.

Це повне лайно. Він був корисним асистентом. Особливо тому, що сон йому був не потрібен. Тепер мені доведеться самому робити автопсію піддослідних №128 та 129. І гас у блядські світильники теж самому доведеться доливати. Чергове гаяння мого часу. Я вже завтра сумуватиму за йобаним покидьком.

А от за його смородом не буду.

До речі, про сморід, нарешті почали встановлювати новий сміттєпровід. Завтра будуть встановлювати частину у Слотера. А на те, щоб взятися до моєї частини, їм знадобиться цілий йобаний тиждень. Присягаюся, цей уйобок Ред Ай віддає пріоритет кібернетиці.

А потім він являється сюди і вимагає результатів. Каже, що йому набридло присилати мені поні лише для того, щоб потім викинути їх з відходами. Ото йому, на хуй, таке казати. Принаймні від моїх дослідів є хоч якась, блядь, користь.

Гівнюк.

Запис №2

Нарешті довів до ладу рецепт Біоморфно-Індуктувальної Суміші. Зробив би і швидше, якщо б ця прибацнута Твайлайт Спаркл не задрочувалася б настільки з цими нотатками. Тепер, коли ми розгребли це мантикоряче лайно, жеребці внизу можуть намішати цілі діжки цієї суміші. Досі не впевнений, на хуя його зазнайству Ред Аю її потрібно так багато. Він що, плавати в ній збирається?

А власне, достолиха кумедно було б. Я б із задоволенням подивився на уйобків, чиї тіла стають роздутими, деформованими купами метастатичного, живого раку. Просто їбонутися від сміху!

Поки що вихідні числа тримаються. Маємо прояву стабільних 18% благодійного ефекту у піддослідних. Не ідеально, але, як на мене,

достохуя краще, ніж ми насправді могли очікувати. І більш ніж достатньо, щоб збільшити масштаб наших дослідів.

Мій асистент проявив особливий інтерес до одного з наших невдалих міжвидових тестів. Я, звичайно, очікував невдачі від усіх міжвидових тестів. БІС було створено спеціально для поні, врешті решт. Але ефекти, викликані нею у інших істот, могли дати корисні результати.

Але тест, який найбільше зацікавив мого асистента, був з тих, що дали найменше результатів. Власне, він не дав взагалі ніяких результатів. Всі інші піддослідні істоти мали хоча б якусь реакцію, здебільшого жорстоку і фатальну. Але тій мантикорі її колоти було все одно, що концентроване, блядь, плацебо. Якщо тільки розлючений вигляд не був ефектом, БІС дала нуль цілих хуй десятих ефекту.

До речі, я замовив більш зручну систему ліквідації відходів. Під цим місцем є проходи, що виходять до ущелини. Чому б не використати їх для того, щоб змити звідси хоч трохи смороду?

Запис №1

Почали сьогодні новий проект. Нарешті, блядь. Останній був безглуздою катастрофою. Якого хуя світ продовжує витрачати мій дорогоцінний час?

Втім, маю добре передчуття стосовно цього. Той пихатий хрін, Ред Ай, надібав якийсь наворочений довоєнний рецепт того лайна, з якого з'явилася Пошесть, і яке Богиня використовує для створення їбучих алікорнів.

Поки що чотири з п'яťох наших піддослідних відреагували дуже гротескною, тіловикривляючою смертю. Але останній з п'яти? Дуже, дуже перспективно!

Записи було набрано з особистих файлів доктора Глю^б, голови досліджень мета-поні.

Я відступила від терміналу, почувуючись холодно і твердо.

— Піддослідний №129, — хрипко прошепотіла я. Цей поні вбив більше сотні поні у своїх експериментах для Ред Ая. Можливо, вдвічі більше, і інших істот теж. Закатував їх до смерті. *Пошестю*.

Я відчула, як багряна темрява затьмарює мій зір, із кожним ударом мого серця зростало бажання насилля, таке, якого я не відчувала з Арби. Мої нерви палали.

Я врубилася своєю Іскрою Пильності — ледве звернувши увагу на новий сигнал, який вона помітила, або на той факт, що вона послужливо оголосила про те, що я знайшла «Стайню 101» — і наказала терміналу відімкнути двері. Я дуже сподівалася, що доктор Глю буде за ними. Бо я збиралася його вбити. Неодноразово.

Двері відкрилися до кімнати жахів. До катакомби з жахливо спотвореними і скаліченими відходами експериментів доктора Глю, яка була нерівномірно освітлена світильниками, багато з яких були темними та холодними.

Поні з масивними раковими пухлинами, що огортали їхні голови. Поні, внутрішні органи яких були виштовхнуті крізь хутро раковими масами, що розвивалися у них всередині. Поні, які перетворилися на булькаючих шкірястих слимаків, які виглядали як викидні жахи з лікарні, і в яких можна було розпізнати поні лише за викривленими залишками кьютімарок. І ще гірші.

Напружена класична музика лунала і тут, викривленим контрапунктом цій мерзоті. Програвання музики тут паплюжило її; не думаю, що я змогла б колись знову насолоджуватися артистизмом Октавії.

Реджіна Грімфезерс блювала у кутку. Мені хотілося заплющити очі від жаху, але я боялася, що все одно бачитиму їх. Тому я натомість затулила обличчя ПіпНогою, дивлячись на екран.

Моя Іскра Пильності бачила попереду купу червоних вогників.

— О небо, — проскиглив Каламіті. Він скинув свій каптур і з жахом дивився на тіло, кістки якого зазнали швидкого і викривленого

росту, пробивши м'язи і плоть, яка стала чорною і слизькою. — Здається, це було грифоном.

Реджі різко підвела голову. Вона наблизилася до тіла, спльовуючи залишки блювоти з рота, вона важко дихала.

— Що?.. Як? — І з наростаючою люттю, що відлунювала мою: — *Навіщо?* — Вона різко обернулася до Каламіті. — Як міг якийсь поні таке зробити? З якою метою?

— Не можу сказати, — приголомшено почав Каламіті. Потім його голос набув твердості. — Але як сказала б моя дівчина Вельвет, той, хто став би таке робити, вже не поні.

З катакомб попереду долинали голоси, і один з них був знайомим.

— Розійтися і обшукати! — наказав полковник Отем Ліф. — Цей боягуз побіг сюди. І якщо знайдете, не вбивайте його. Просто пораньте. Надмірно. Але це покидьок мій!

Каламіті теж впізнав, його очі розширилися і він зник під каптуром свого зебр'ячого плаща. Я підсунулася до стіни, а Реджі влізла посеред тіл, удаючи мертву, коли двоє анклавівських солдат пробігли повз нас. Коли вони проминули, Реджі вийшла і націлила на них свої пістолі. Але потім опустила їх, дозволивши двом солдатам зникнути.

— Стелс-місія, — пробурчала вона. — Ставлю монети проти кришечок, що ще пожалкую про це.

*** **

— *Йдіть на хуй! Забирайте свої йобані гемороїдні сраки з моєї лабораторії!*

Доктор Глю кричав на чотирьох поні, що оточили його, троє з них були елітними гвардійцями Анклаву. Ми бачили їх крізь віконця у дверях лабораторії. Глю був висохлим старим жеребцем із блідо-сірим хутром та кошлатою вугільною гривею. Його кьютімарка була богохульною.

Поряд зі мною Реджіна несамовито намагалася відімкнути замок своїми кігтями. Я б легко могла й сама його відімкнути, але я знала, що щойно зроблю це, вона рвоне до кімнати, стріляючи з обох пістолів. І ми не змогли б виграти цей бій без жертв.

За мною були катакомби. Зліва була кам'яна арка і сходи, що вели до дверей сховища, обабіч від яких стояли термінали. Я не могла уявити кімнату за ними, але роздрібнені спогади алікорнів казали мені, що в'язні Ред Ая саме там. Маленька поні в моїй голові гнівно зауважила, що ми майже дійшли, а тепер відволікалися.

Але не без гідної причини.

— Ні-ні. Гадаю, ми складемо тобі компанію, доки мої кобили зловлять твого хазяїна. — Відповідь дав поні у розкішній нефритовій броні, вишукано зробленій і прикрашеній ебонітовою філігранню і візерунком у вигляді листя з переливчастої бронзи та міді. Мені не треба було бачити самого поні, щоб зрозуміти, хто це. Голос неможливо було сплутати.

Полковник Отем Ліф недбало всміхнувся, обходячи лабораторію жахів Глю.

— Просто на випадок, якщо він повернеться.

Я дивилася на двох масових убивць. Від масштабів і мерзенності зла у кімнаті захоплювало подих. Відверто кажучи, мені теж хотілося увірватися туди і почати стріляти. Або гірше, там було достатньо крові, щоб створити гільйотину для кожного з них. Моя маленька поні була нажахана тим, що такий план спав мені на думку, і ще більше там, яким він був привабливим.

— *Шшо?* — вибухнув доктор Глю, знову смикнувши мою увагу до вікна. — Що ти зараз *пиздонує*?

— Ти мене чув.

— *Ред Ай мені НЕ хазяїн!* — знову вибухнув він, його трусило від люті. — І він не повернеться! — додав він. — Тож забирай своїх

йобаних посіпак, засунь їх собі у сфінктер і пиздуй з моєї лабораторії! На мене чекають охуєнно важливі дослід, а ти витрачаєш мій час!

— Це ти так кажеш, — заперечив Отем Ліф. Він пройшов повз хімічний стіл, обійшовши стіну кліток з мертвими тваринами, і зупинився біля незнайомої мені машини.

Реджіна загарчала і вдарила двері.

— На хуй, — пробурчала вона, витягаючи один з кейджевих кинджалів з кігтів гончаків. — Навіщо я зламую замок, коли я можу просто прорізати його?

Я відчула, як Каламіті притиснувся до мене, тримаючи в зубах енергомагічну гвинтівку пекельного гончака, перероблену під поні. Я витягла Літл Макінтош, потім зупинилася.

— Зажди, у мене є ідея.

Реджіна зупинилася, вираз її обличчя досі був збудженим, але голос був спокійним і рівним, немов полірована сталь.

— Гаразд, Літлпіп. Давай по-твоєму.

— Відійди звідти! — гаркнув доктор Глю всередині кімнати. — Це дуже делікатний аналізатор.

Отем Ліф потягнув передню панель трохи занадто сильно. Я почула, як щось хруснуло. Доктор Глю заричав і кинувся на полковника, але двоє гвардійців одразу ж зупинили його і повалили на підлогу.

— Упс.

Я витягла автомат і вставила у нього один з магазинів, потім зняла зебрячий плащ і віддала його Реджіні.

— Відійдіть обидва принаймні на два коридори.

— От лайно, Лі'лпіп. Шо ти задумала?

— Я думаю, що якщо ці кулі зачаровані на обхід, то вони пройдуть крізь ці двері і їхні обладунки, — сказала я моєму другу. — Одна черга, і всі вони попадають.

— А якщо ні, то ти видаси їм нашу позицію і накличеш гнів небес на свою гриву.

Ага. Це проблема. Вираз обличчя Реджіни показував, що її турбує те ж саме.

— Я їх відволічу, доки ви лишатиметеся схованими, — сказала я їм. — У мене досі є просунутий СтелсБак. Я увімкну його, щойно відведу їх достатньо далеко, потім повернуся до вас.

Я знову глянула у віконце, порівнюючи їхні позиції з червоними вогниками на компасі мосі ІП. Я могла зробити кілька черг по п'ять набоїв, використовуючи ЗНС, і я хотіла бути впевнена, що знешкоджую поні у броні першими.

Я перестала дихати, коли Отем Ліф дістав шматок покривленого синюватого металу.

— Це? Це твої критично важливі досліді? — Невже це...

Наступні слова полковника підтвердили мої найтемніші страхи.

— Ти досліджуєш зоряний метал для Ред Ая. — Ця фраза не була сформульована, як питання. Я не знала, що сповнює мене більшим жахом: зацікавленість Ред Ая у зоряному металі, можливі складові експериментів доктора Їлю або ж той факт, що Отем Ліф знав про зоряний метал і міг упізнати його на вигляд.

— Не чіпай це! — виміг доктор Їлю, пручаючись у копитах гвардійців. — Відвали на хуй від моїх експериментів!

Отем Ліф перекидував шматок старої броні Луни з копита в копито.

— Що ти з цим робиш? Відпилюєш шматочки і згодовуєш їх поні, щоб побачити, що станеться? — У голосі Отем Ліфа більше не було нудьги або ввічливості. — Чи, може, робиш кібернетичні деталі з цього металу? Може, такий всередині у Ред Ая?

Реджіна підійшла до мене, плащ був на ній, але каптур був скинутий, щоб вона могла дивитися мені в очі.

— Ні, Літлпіп, — прошепотіла вона, простягаючи кігті до автомата.
— Дай мені це зробити. За Кейджа.

У кімнаті доктор Глю плювався.

— Ти зовсім йобнутий? Це таких Гівноклав просуває по службі? Грунтуючись на кількості твоїх мозкових клітин, які перетворилися на діарею? Хто, на хуй, стане совати хитровийбаний метал з невідомими властивостями із задуп'я космосу у власне, блядь, тіло? Я досі не можу повірити, що хтось захотів зробити з нього *обладунок*.

Перевівши дихання, він знову закипів:

— І кіберхірургія на поверх вище, мудило ти смердюче. Серйозно, як давно тобі робили евтаназію?

Я подивилася на Реджіну. Вона була так схожа на свого брата; в ній я бачила його. І це викликало видіння того, як він падав, мертвий від зброї анклавівського солдата. Вбитий на місії, яку вела я. Як на мене, вона зараз просила мене піддати її такій самій смертельній небезпеці. Але хіба я мала право відмовити?

Вага автомата раптом стала здаватися значно більшою, хоча він і висів невагомий.

— Ми можемо розіграти це у камінь-ножиці-папір, — незрозуміло запропонувала Реджі. Я подивилася на неї так, немов вона розмовляла зебрючою. — Грифоняча гра, — пояснила вона, зітхнувши. — Камінь перемагає ножиці, ножиці перемагають папір, папір перемагає камінь. Я б виграла. Поні можуть зробити лише камінь.

Я досі гадки не мала, про що вона говорить.

— От холера, — сказав Каламіті, відкидаючи свій каптур. Я бачила, що він зібрав Грім Спітфайр, який лежав тепер біля його копит. — Так ніц не вийде.

Проштовхнувшись повз нас, Каламіті підійшов до дверей і погунав копитом у вікно.

— *Гей! Броні! Я хочу побалакати з тобою!* — гукнув він. — *Тобі треба за децю відповісти!*

Обернувшись до мене, він запропонував:

— Тікайте.

І розверзнулося пекло.

— Каламіті? — Полковник Отем Ліф обернувся до віконця, в його голосі явно було чутно вражене впізнавання. Він швидко отямився і одразу ж почав віддавати накази своїм гвардійцям. — Приведіть зрадника до мене! Живим або мертвим!

Елітні гвардійці підскочили, обернулися до дверей і випустили масивний залп магічного світла. Двері розпеклися добіла, заливаючи коридор плазмовим світлом — це було все одно що стояти у гриві Богині Селестії! — і негайно почали плавитися. Мурування навколо них почало шипіти і світитися. Повітря біля дверей стало пекуче гарячим, і потужний запах розплавленого шлаку і магії перебив сморід крові, гниття і зіпсованого м'яса з катакомб.

Реджіна вихопила автомат з мого левітаційного поля, підняла його до розплавлених дверей і почала стріляти у відповідь. Звуки стрілянини наповнили кімнату, заглушуючи класичну віолончельну музику. Один з червоних вогників на компасі моєї ІП зник.

Я витягла Літл Макінтош, прицілилася по компасу і вичекала, щоб двері достатньо розплавилися і я змогла зробити постріл. Світло від дверей було майже засліплюючим.

Каламіті не треба було чекати. Він відлетів від дверей, переднім копитом підкинув Грім Спітфайр з підлоги і схопив у зуби. Тріск пострілу розколов повітря. Ще один червоний вогник на моєму компасі згас.

Двері обвалилися, випустивши промені смертельної магії у коридор. Я зробила один постріл, кидаючись під прикриття сходів. Каламіті та Реджіна пірнули за найближчих чудовиськ, створених «дослідами» доктора Ґлю. Реджі скрикнула, коли один з променів влучив їй у праву руку, спаливши дюйм плоті і залишивши почорнілу підпалену рану. Грифонка впустила автомат і впала за купою

безформної плоті і ледве впізнаваних кінцівок, з її очей текли сльози, вона намагалася викопати зілля зі своїх запасів.

«Але ж це магічне пошкодження», — зрозуміла я, дивлячись, як вона взяла дзьобом цілюще зілля, закинула голову і проковтнула магічну рідину, доки її ліва рука діставала один з пістолів. У кращому випадку залишиться поганий шрам. Але вірогідніше, що вона більше ніколи не зможе ефективно використовувати свою фірмову стрільбу з двох пістолів.

Якщо ми, звичайно, все це переживемо. «Більше ніколи» може виявитися дуже коротким.

Я обернулася до входу. Двоє з трьох елітних гвардійців вибули. Каламіті змістив Грім Спітфайр, націливши його прямо на свого старшого брата.

Доктор Глю, якого більше не тримали, підстрибнув і побіг повз брата Каламіті, на ходу схопивши зубами шматок зоряного металу.

Полковник не відступав, дивлячись крізь двері на Каламіті. На спині його нефритової енергомагічної броні відкрилася лядка, з якої висунулася маленька турель і націлилася на доктора Глю. Зброя, вбудована в турель, була дивною, але знайомою, зробленою з блискучого синього металу з сяючим силовим ядром.

Зоряний бластер полковника Отем Ліфа вистрелив у доктора Глю. На відміну від зброї Хоумідж, промінь енергії був лютого жовтогарячого кольору, і доктор Глю згорів у вогняному спалаху.

Полковнику навіть не довелося цілитися. Ксеніт мала рацію. Ця зброя хотіла вбивати.

Реджіна висунулася з-за купи роздутих тіл, за якими ховалася, обмінюючись пострілом з останнім гвардійцем. Імпульс блакитної магії вдарив її у спину, збивши її, але не пробивши її обладунок Кігтів, коли двоє анклавівських солдатів увірвалися до кімнати з-позаду нас. Я обернулася, пірнаючи у ЗНС.

БАМ! БАМ! БАМ!

Один з них упав. Друга обернулася до мене, райдужний шквал з її мультисамоцвітної гармати змусив мене змінити укриття, один з пострілів пройшов достатньо близько, щоб опалити плоть у мене на загривку. Я відчувала запах спалених волосків моєї гриви.

Я вистрелила у відповідь, змусивши її сховатися за рогом, з-за якого вона вийшла. Доки я перезаряджалася, класична музика припинилася, і її змінив голос, який я аж ніяк не очікувала почути.

— Каламіті? — спитала Вельвет Ремеді, в її голосі звучав відчай. Мій друг-пегас охнув і впустив Грім Спітфайр на підлогу від шоку та тривоги.

Отем Ліф націлив чужинний вогняний бластер на свого брата.

— Вельвет? — спитав Каламіті, миттєво забувши про все навколо.
— Шо ти тут робиш?

Лише Реджі та останній гвардієць, здається, не звертали уваги на голоси в інтеркомі. Пістолі, які Каламіті зробив для неї, довели, що здатні пробити анклавівську броню. Гвардієць Анклаву вже стікав кров'ю з кількох ран. Він перекинув стіл з хімічним обладнанням і сховався за ним, обмінюючись пострілами з грифонкою.

— Я запросив її, — сказав холодний, буденний голос Ред Ая. Отем Ліф обернувся на звук голосу Ред Ая і вистрелив, спаливши один з інтеркомів. — Не хвилюйся, Каламіті. Вона у хороших... — Він зробив паузу, немов вагаючись, яке слово обрати. — ... штуках у доктора Слотера.

«Я чекаю на нового пацієнта, і нас не можна буде турбувати.»

Ред Ай... привів мою подругу прямо до небезпеки? Навіщо? Щоб відволікти? Щоб мати перевагу?

«Що цей кібер-психопат робить з Вельвет? — закричала моя маленька поні, коли я висунулася з укриття на достатньо довгий час, щоб не дати вилізти анклавівській солдатці. — І що сталося з Ксеніт? А з Паєлайт? Вона їх охороняла. Що зробив Ред Ай?»

— Та годі, полковнику. Так ти мене не вб'єш.

— Де ти?! — заричав Отем Ліф. У відповідь я почула, як десь у кімнаті далі відкрилися двері.

— Іди і подивись, — запропонував Ред Ай.

Каламіті підхопив Грім Спітфайр, обернувся і вистрелив у шолом анклавівської солдатки, коли вона знову зібралася стріляти. Пегаска у комахоподібній броні впала з глухим гупом.

— Йди вперед, — крикнув він мені. — Я за Вельвет!

Отем Ліф зупинився лише на мить, потім вирішив, що виконати місію для нього важливіше, ніж убити свого брата. Він злетів і помчав геть.

— Він втече! — закричала Реджі, стріляючи у відступаючого пегаса. Її кулі з іскрами зрикошетили від його нефритової броні.

— Йди з Каламіті! — крикнула я у відповідь, а сама розвернулася і галопом побігла до дверей сховища внизу сходів.

*** **

Металеві містки над світними баками з БІС.

Кімната у надирі Ред Аєвого Собору була майже точною копією кімнати Богині у Маріпоні. Тут навіть були містки, що тягнулися між баками і закінчувалися біля п'єдесталу з келихом. Кімната переливалася мерехтливим світлом, яке випромінювала сяюча рідина, що наповнювала кожен з відкритих баків. Це була кімната піднесення Ред Ая.

Двері внизу сходів виходили до платформи розміром з поні, схожої на дошку для стрибків у воду, з якої відкривався запаморочливий вид на кімнату внизу. Після тісних коридорів раптовий простір цієї кімнати зміг пробудити вогник застарілого страху. О агорафобія, моя стара подруга.

Я страждала від суміші запаморочення і сильного дежа вю. Якщо б це місце не було сконструйоване недавно — якщо б метал не був новим і блискучим, а на підлозі не бракувало засипаного уламками

озера, яке я так добре пам'ятала — я б могла почати хвилюватися, що під нами може бути крада-бомба.

Велетенська клітка висіла над одним з баків, немов піньята, повна єдинорогів... це теж відрізнялося.

Мені знадобилося дві хвилини, щоб хакнути термінал. А це було на півтори хвилини довше, ніж мені мало б знадобитися, якщо б я не була у незгоді. Ну серйозно, що хорошого може бути у тому, що *твое ім'я* стоїть паролем на терміналі когось іншого?

На терміналі був останній, шостий запис доктора Глю. Цей був аудіозаписом, який я звантажила на свою ПіпНогу. Тепер я запустила його, огорнула себе полем левітації і понесла до клітки.

«Зазвичай я пиздець як ненавиджу польові звіти. Таке лайно варто залишати підлеглим. Немає гідної причини для того, щоб я блукав Еквестрійською Сракою заради виконання своєї роботи.

Зазвичай. Але цього разу я охуєнно радий, що мені більше нема кому це довірити. Те, що я знайшов... занадто важливе, щоб дозволити якомусь недоумку в лабораторному халаті все похерити. Дослідження походження загадкової каменюки Ред Ая зайняли йобану вічність, але врешті привели мене до місця під назвою Зебратаун, де я відшукав шматок того, що вважаю справжнім космічним, блядь, металом. Не можу дочекатися, щоб притягти цю штуку до моєї лабораторії.»

Я пролітала над баками. Всередині клітки валялися принаймні дві дюжини єдинорогів, жоден з них не рухався.

«Заразом я добре взяв деякі поширені теорії стосовно цього метеорита. Не зебряче божевілля, але висновки поні, що працювали під керівництвом самої Принцеси, на хуй, Луни. Погляди, здається, розділялися між “метеорит це просто камінь” і “падаючі зірки це вмістища їбучих духів, що прилітають до нашого світу з глибин блядського космосу”. Тому що, як вони вважали, мали ж звідкись братися такі, як Дискорд. І, як вони зауважували, цивілізація зебр

занурилася у сторіччя кровопролиття і міжусобиці після метеоритної зливи.

Що, звичайно, є повним довбоєбизмом. Зебрам не були потрібні духи з-поза неба, щоб занурити країну у хаос і війну. Ну серйозно, ці поні що, зебр, блядь, ніколи не бачили? Я бачив, як одна з них билася в Ямі, і її мені цілком вистачило, щоб зрозуміти, що вони просто, на хуй, варварські тварини. Справжня загадка у тому, яким хріном вони взагалі примудрилися збудувати йобану цивілізацію.»

Підлітаючи ближче до клітки я побачила, що поні всередині повільно дихають. Вони були не мертві, але непритомні. Під медикаментами, гадаю. Я не могла уявити, щоб вони заснули всі одночасно. Я вдячно помолилася Селестії.

Для якогось іншого поні врятувати їх було б неможливо. Але мені було непотрібно, щоб поні були притомні і рухалися, аби вивести їх назовні.

«Згадав мимохідь старі теорії при Ред Аї, і навіть він розсміявся. Сказав мені, що якщо там і є якийсь дух, так це дух прогресу.

Дивлячись на мої дослідни, я цього разу готовий погодитися з цим уйобком. І від того, що у чомусь наші з Ред Аєм думки збігається, мені хочеться випотрошити себе іржавим скальпелем.

Коротше кажучи, обидві сторони охуєнно помилялися. З моїх власних досліджень виходить, що так, метеорит дійсно щось приніс. Але це не був якийсь припизджений злобний зоредемон. Скоріше... якась інфекція. Вірус, що потрапив у нашу екосистему і мутував. Це не зовсім правильно, але достолиха точніше, ніж зоряні духи або просто йобана каменяка.

Не дивно, що вони підірвали весь світ. Гімно замість мозку тоді у поні було.»

У мене всередині все немов перекрутилося, коли я зрозуміла, що він казав про Ксеніт. Мені не було прикро, що доктор Глю загинув. Ні, анітрохи. У мене не було ані крапля співчуття до цієї мерзеної болячки на тілі понства.

А Ред Ай взяв цього монстра на роботу.

Коли мої копита торкнулися верхівки клітки, двері, що вели на центральні містки, відкрилися. Я скулилася, роблячи себе якомога меншою і непомітнішою, коли Ред Ай галопом вбіг крізь відкриті двері.

Він був сам. І опинившись всередині, він одразу ж перейшов з галопу на рись. Потім просто пішов. Попри те, що він щойно біг, попри бій, що тривав у його Соборі, Ред Ай виглядав незворушним. Упевненим. Його грива і хвіст були охайно зачесані. На ньому був важкий шарф, а за спиною мляво тріпотів його чорний плащ з цифрами «101».

Двері закрилися. У мене на очах Ред Ай зупинився і обернувся, потім активував СтелсБак у своєму ПіпБаку і зник.

Я одночасно стривожилася і відчула себе дурною. Ред Ай був в одній кімнаті зі мною, а я не знала, де він і що робить. І чому я розпласталася на клітці, коли я теж маю СтелсБак? До того ж, значно кращій.

Я активувала МГ СтелсБак II, зникаючи з поля зору.

І саме вчасно.

Двері знову розчинилися, і до кімнати влетів полковник Отем Ліф. Він замахав крилами, щоб злетіти вгору і роздивитися кімнату піднесення з висоти пегасячого льоту.

— Я знаю, що ти тут, — грубо мовив він. — Тікати більше було нікуди.

— Як і задумано, повір мені, — долинув голос Ред Ая з дюжин динаміків. — А тепер, коли ми всі тут...

З пройми відкритих дверей спалахнуло зелене світло, і плівка магічної енергії омила стіни, підлогу і стелю. Алікорнячий щит!

Полковник Отем Ліф обернувся і побачив темно-зелену алікорницю, що сиділа, немов статуя, одразу за дверима. Ще одна, фіолетова, щойно телепортувала себе і її сюди, і зараз огортала їх обох

власним щитом. Підвівши погляд, я побачила двох таких самих за дверима, крізь які щойно увійшла я.

— Що ж, ти явно завів мене туди, куди тобі було треба, — визнав Отем Ліф, приземляючись на містки. — Тож чому б тобі не розповісти, у чому, власне, справа? У чому полягає великий план?

На мить запанувала тиша. Я почала шукати на клітці замок. Я нарешті помітила його. Він був внизу, і його відмикання змусить підлогу клітки розкритися і висипати безпорадних єдинорогів у бак з вируючою зелено-фіолетовою рідиною внизу.

Ну звичайно.

Ред Ай знову заговорив, і цього разу його голос дійсно звучав здивовано, хоч і не невдоволено.

— Ти... ти зараз *підбиваєш* мене на *монолог*?

«Ні, — подумала я. — Він підбиває тебе витратити достатньо часу на розмову, доки твій СтелсБак не розрядиться, а тоді ти станеш видимим і він зможе тебе вбити.»

— Отже, ти збираєшся стати новою Богинею, — припустив Отем Ліф, дивлячись на баки. — Так? Замінити ту, що ти вбив?

— Ти... не помиляєшся, — визнав Ред Ай.

— І яким чином це пов'язано з Проектом Самодостатніх Пегасів? — спитав Отем Ліф, злітаючи у повітря, щоб заглянути під містки, шукаючи, де сховався земний поні.

— О, абсолютно всім! — проголосив Ред Ай, явно стаючи більш схильним до розмови. — Розумієш, я нарешті знайшов шлях всередину.

— Та невже? — пожвавішав пегас у нефритовій броні. — Може, розповіси? Бо, наскільки я розумію, це неможливо. А отже, ти брешеш.

— Неможливо? Навряд чи! — заявив голос Ред Ая з дюжини динаміків. — Є кілька речей, які можуть проходити крізь щит алікорнів, навіть крізь потужний щит. Телепатія. Телекінез. Певні типи

драконячої магії. І, найважливіше, будь-хто, кого щит зачарований пропускати, може пройти або телепортуватися крізь нього. Або, як тобі відомо, будь-який достатньо близький родич.

— Так, — погодився Отем Ліф. — На жаль, у Рейнбоу Деш не було нащадків.

— О, але Рейнбоу Деш була не єдиною, кого мав пропустити щит у відділені ПСП, — заперечив Ред Ай, і тепер він повністю заволодів увагою Отем Ліфа. — Він також мав пропускати Принцес!

Заждіть. Що?

— Сумніваюся, що ти будеш у тому стані, щоб кудись піти, — зауважив Отем Ліф. — Якщо судити з покійної Богині. — Я здогадувалася, що за візором він закочує очі.

— Так. Але я зможу підтримувати телепатичний контроль над одним з моїх дітей, який візьме під контроль центральне відділення у якості вмістища моєї волі.

Отем Ліф знову почав шукати Ред Ая.

— Якщо ти вважаєш, що одна з цих жалюгідних пародій на алікорнів зможе пройти крізь щит, ти жахливо помиляєшся. Кілька вже намагалися. — Чужинний бластер крутився слідом за його поглядом.

— О, я знаю, — практично промуркотів Ред Ай. — Ми їх послали. Визнаю, що невдача Нічновидиці відкинула мене, так би мовити, на першу клітинку...

Нічновидиця? Мені знадобилася лише мить, щоб ім'я викликало обличчя. Божевільна алікорниця з королівського замку, та, що потрапила під вплив Чорної Книги і *носила череп Луни* як намисто! Вона була тією алікорницею, якій Богиня і Ред Ай доручили пройти крізь щит ПСП? І вона зазнала невдачі?

Це... власне, багато що пояснювало, хоч і у перекручений спосіб.

— ... але саме завдяки її невдачі я дізнався, чому саме алікорни Богині не можуть пройти крізь щит. І що для цього потрібно. Як ти і сказав, вони були жалюгідними пародіями на алікорнів. Вони мали

ваду — їм бракувало дечого життєво важливого для справжнього алікорна. Тому вони були достатньо далекими від правильних алікорнів і, відповідно, від Селестії.

Немов бажаючи заспокоїти почуття алікорниць, які підтримували щит, Ред Ай доброзичливо додав:

— Вони у цьому не винні; просто їхні шаблони були невдалими.

— Що ти верзеш? — спитав Отем Ліф. Він зробив коло по кімнаті, перевірів за кожним з баків, і зараз знову приземлився на центральні містки.

— Якщо б ти розумів істоту, з якою твій вищій радник намагався затоваришувати, ти б збагнув, — дорікнув Ред Ай. — Сутність Богині була сформована з душ чотирьох домінуючих поні. І ці поні, в свою чергу, стали метафізичними шаблонами для наступних алікорнів.

Ред Ай не казав нічого такого, що я ще не знала, і ситуація не збиралася зрушувати з місця, доки його СтелсБак не розрядиться або щось ще не змінить статус-кво, тому я зосередила свою увагу на єдинорогах.

Вони виглядали здоровими. Неушкодженими. Навіть на диво добре відгодованими. Значно краще, ніж раби у Філлідельфії. Я здогадалася, що деякі з цих єдинорогів могли бути добровольцями. Якщо так, вони або були фанатичними послідовниками, або їх жорстоко надурили.

Я також помітила, що на кожному був механічний нашійник із маленьким червоним вогником. Нашійники були замкнені.

— На жаль, — продовжив Ред Ай, — шаблонам не вистачало певного критично важливого різноманіття...

Ага. Вони всі були кобилами. Богиня мала плани щодо цього. Вони включати одну дуже, дуже погану книгу.

— ... всі вони були єдинорогами.

О. Я ніколи про це не думала, але, гадаю, це теж правда. Твайлайт Спаркл, Тріксі, Ґештальт і Мозаїка: всі єдиноріжки.

Ву! Не женіть коней!

— Щоб створити алікорна, який міг би пройти той щит, шаблонам бракувало певної... єдності.

«Кожна раса понства додає до цілого, — прошепотів голос молодшого Ред Ая в моїй голові, — при цьому не стаючи величнішою або важливішою за інші. Це життєво важливий гештальт, що потребує всіх трьох.»

О ні.

— Нове божество має бути створене за шаблонами з усіх трьох рас, — розкрив Ред Ай. — І це означає, що мені потрібно було знайти пегаса і єдинорога, які були б достатньо сильними розумом і душею, щоб стати домінуючими аспектами нової Божественності разом зі мною. Ми дуже добре визнаємо одне одного, ви в мені.

От БЛЯДЬ, ні!

Полковник Отем Ліф виглядав наляканим. Потім він нестримно розсміявся.

— Що? — сміявся полковник Отем Ліф. — Ти очікуєш, що я поплаваю у баку з тобою?

Він нахилився до краю платформи і спитав:

— Чи ти збирався скинути мене, як це сталося з Тріксі? — Він змахнув крилами, демонстративно злітаючи над містками. — Так, — додав він, відповідаючи на невисловлене питання. — Я розкопав інформацію.

— Як і я, — сказав йому Ред Ай. — Бідний, маленький Отем Ліф. Середня дитина, у пастці між ідеальним сином, невдахою і помилкою. Тому ти обрав єдиний шлях: шлях перевищення. У тебе є напористість, амбіції, не кажучи вже про харизму і силу волі, які потрібні для лідера великої військової сили. Один з найвищих офіцерів в усій твоїй країні. Але... все це було народжене бажанням схвалення.

Отем Ліф мовчки пурхав на місці. Потім повільно мовив:

— Ти нічого не знаєш.

— Не схваленням від твого батька, вже ні. Тепер ти покірний слуга поні, що значно могутніші за нього. Але попри всю твою силу ти все одно лише пес, що відповідає на поклик свого хазяїна, сподіваючись, що він тебе погладить. — Ред Ай жорстоко промурчав: — Це і робить тебе ідеальним. Твоя душа достатньо сильна, щоб стати шаблоном, але ти ніколи не зможеш позмагатися зі мною за справжню домінацію.

У кімнаті запанувала повна тиша, якщо не враховувати ляскання крил Отем Ліфа.

— Вибач, Ред Аю, — нарешті сказав він з удаваною веселою зневагою у голосі. — Але ти програєш. Я не збираюся пити з твого келиху омани. — Він демонстративно подивився на келих на п'єдесталі. — Знайди когось іншого.

Келих розлетівся з тріскучим вибухом, коли Ред Ай підірвав матрицерозривну гранату, яку він сховав усередині. Обладунок полковника Отем Ліфа здох, і він упав на платформу із гучним брязкотом, повністю паралізований.

Ред Ай вимкнув свій СтелсБак і з'явився на містках менш ніж у двох ярдах від пегаса. Він підійшов і тицьнув копитом знешкодженого лідера Анклаву.

— Визнаю, ти зміг мене здивувати, — великодушно визнав Ред Ай. — Мені було потрібно, щоб Анклав відправив кілька пегасів до мене, але твоя божевільна надмірна реакція застала мене зненацька. — Ред Ай опустив голову до шолома Отем Ліфа. — Я витратив значно більше часу на пристосування своїх планів під *занадто надмірні дії* Анклаву, ніж мені хотілося б визнавати.

— Ну а чого ще, в ім'я того, що ти вважаєш святим, ти очікував? — прогарчав Отем Ліф, полонений в своїй броні, як Стілхувз, коли я вперше з ним розмовляла. — Твої плани означають знищення врожаю цілої країни. Твоя манія величчї загрожує пегасам масовим голодом. Ти намагаєшся стати *найвидатнішим масовим убивцею в історії Еквестрії*, просто щоб привласнити собі славу за сонячний день!

О Богині. Невже і я робила те ж саме? Мій власний план не так сильно відрізнявся. Невже така була ціна? Порівняно з жорстокістю цього, мізерна допомога, яку я надала поні пустища, ставала зовсім незначною.

— Щоб відродити Еквестрію, — прямо відповів Ред Ай, — потрібні жертви.

Бездушність його слів вразила мене. Так, я теж збиралася взяти під контроль Проект Одного Пегаса. Анклав треба було зупинити. І Вельвет Ремеді мала рацію: неможливо зупинити щось, доки не знищиш причину, з якої це робиться. Більше того, поні пустища заслуговували на те, щоб знову побачити сонце Селестії. Заслуговували знати те тепло і надію, які може принести лише сонячний день.

Але я не була такою холодною, позбавленою співчуття істотою, яких я бачила у обох поні піді мною. Я знала те, чого не знали ані Ред Ай, ані Отем Ліф, вирішальний фактор, який робив можливим виконання мого плану без жахливої шкоди. Я знала про Сади Еквестрії.

— Хоча, врешті, дії Анклаву... точніше, *твої* дії... добре допомогли моїм намірам, — злегка позловтішався Ред Ай. — Ти зробив з вас таких лиходіїв, що нашу нову Божественність зустрінуть як спасителя, коли я покінчу з тобою.

Полковник Отем Ліф почав лаятися.

— Можливо, це я покінчу з тобою!

— Цікавий факт, — сказав Ред Ай, перебиваючи потік погрозливих матюків Отем Ліфа, — четверо поні стали шаблонами всередині Богині, але вони не сформували Богиню порівну. У Богині домінував один розум, одна воля. І вона не була наймогутнішою з чотирьох. Ні, це була б Твайлайт Спаркл. Натомість нею стала Тріксі. І не просто Тріксі, а Тріксі-артистка. Найбільш *харизматична* з чотирьох. Я розділю свою Божественність з мученицею, яка бажає врятувати всіх

поні, і безхребетним інструментом. — Він всміхнувся. — Я вельми впевнений в своїх шансах.

Ред Ай підвів свій погляд до клітки.

— Можеш вже виходити.

«Що? — Моя маленька поні затнулася. — Я... але... та фіг з ним.» Вона переможено опустила голову. Я вимкнула СтелсБак і подивилася на іншого Поні зі Стайні.

Ред Ай посміхався мені.

— Хрін тобі, — прямо сказала я.

— Все залежить від тебе, — відповів він, здивувавши мене.

— Зажди... ти даєш мені вибір?

Ред Ай підійшов до огорожі містків, сперся на неї копитами і подивився у вируючі кольори у баку внизу.

— Звичайно даю.

— Чому? — Я мала знати.

— Бо мені і з ним важко буде боротися. — Він кивнув на впале тіло Отем Ліфа. — Мені б не хотілося битися з обома іншими шаблонами. І, як на мене, значно більші шансів на те, що ти використаєш Божественність на те, щоб дійсно допомагати пустищу своїм благодійним правлінням, ніж на те, що ти спробуєш зашкодити мені просто заради помсти. І нарешті...

Ред Ай зупинився, ніби обдумуючи те, що він хотів сказати.

— ... тому, що, на відміну від нього, — сказав він, махнувши хвостом у бік Отем Ліфа, — це не обов'язково маєш бути ти.

Я блимнула. Моє ім'я було його паролем, а тепер він каже, що я йому насправді не була потрібна? Що я насправді не була такою вже особливою? Я відчувала в рівній мірі образу і полегшення.

— У цій клітці двадцять п'ять єдинорогів, — зауважив він. — Двадцять п'ять особисто відібраних мною шансів на гарний шаблон

єдинорога. Один з них безсумнівно підійде. Але ти... — Він ніяково пирхнув. — Ти певний варіант. Уяви моє здивування, коли доля в останню мить кинула тебе до мене. Єдиноріжка, яка не лише має всі якості, що гарантують сильний шаблон, але до того ж така, яка зголоситься стати частиною Божественності, і правління якої дійсно зробить нашу Нову Еквестрію кращим, багатшим місцем. Я завжди знав, що ризикую. Скільки б я не витратив на дослідження, планування та запасні варіанти, всі мої зусилля врешті зведуться до кидку жеребка. Ти лише дозволила застрахуватися краще, ніж я вважав можливим.

З усього цього мій розум вчепився за єдине слово. Зголоситься?

— З якого хріну мені...

— Тому що ти не бажаєш ризикувати тим, що станеться в іншому випадку, — просто сказав він. — Ти вже знаєш, який він з себе. Ти не ризикнеш допустити, щоб Божественність проявилася під його командуванням. Або під командуванням якогось третього поні, який може виявитися настільки ж поганим.

— Ти сказав, що він не зможе змагатися з тобою, — сумно нагадала йому я.

— О, саме так, — сказав мені Ред Ай. — Але я не буду правити Еквестрією. Я вже казав тобі, я занадто грандіозне чудовисько для того світу, який ми створюємо. Мені в ньому немає місця. Це буде твоєю роботою, пам'ятаєш? — Він всміхнувся. — До того ж, у мене і так буде достатньо клопоту з керуванням сонцем, місяцем і погодою.

У мене відвисла щелепа.

— О небо, — розсміявся Ред Ай. — Ну а як іще, на твою думку, я збирався передати тобі свої справи? Мої війська і послідовники не будуть вірними новому лідеру лише тому, що я їм так сказав. Але вони будуть вірними новому мені, і кожній частині мене.

Я захиталася.

— Серйозно, Літлпіп, невже ти жодного разу не викроїла часу на те, щоб як слід це обміркувати? Чи ти просто вирішила, що я брешу?

Я відчувала оніміння, відокремленість, немов світ був дуже далеким місцем. Я була у коконі іншості і дивилася на реальність крізь неясну завісу.

Параліч перервався, коли Ред Ай перекинув одну з задніх ніг через огорожу.

— Стій! — наказала я, витягаючи Літл Макінтош і прицілюючись у нього.

— Ти жартуєш. — Ред Ай подивився на мене, потрясіння поступово перетворювалося на зневагу. Він подивився вздовж ствола, націленого між його очей. — Ти жартуєш, так?

— Ні, — суворо сказала я йому. — Я обираю третій варіант. Той, де мені не доведеться хвилюватися через те, які поні будуть у Божественності, тому що нової Божественності не буде взагалі.

— Стріляй! — проричав Отем Ліф. Ми обоє проігнорували його.

— Серйозно, Літлпіп? — спитав Ред Ай. — Ти приречеш поні Еквестрії на пустище? На чергові двісті років марної боротьби, злиднів та труднощів... які закінчуватимуться смертю, зазвичай з примхи рейдерів та чудовиськ пустища? Ми потрібні їм, Літлпіп. Де вони будуть без нашого лідерства? Що з ними стане без нашого керівництва?

— Ми їм не потрібні. Їм не потрібен Бог, який їх врятує. Вони здатні самі себе врятувати.

— Я захоплююся твоєю вірою, Літлпіп. Вона така... дитяча. Але настав час подорослішати.

Хіба? Невже я просто була наївною?

— Ні, — повільно сказала я, не впевнена, куди йдуть мої думки і слова. — Можливо... гадаю... настав час їм подорослішати.

Я подумала про Сутінкове Суспільство, що сиділо на магічних скарбах і не використовувало їх, щоб комусь допомогти. Про Сталевих рейнджерів, що полювали на інших поні у своєму егоїстичному прагненні накопичувати технології минулого. Про Нову Еплузу, що була готова торгувати з работорговцями, і копитом не ворухнула, щоб зробити щось із жахами Старої Еплузи неподалік від них.

— Настав час поні пустища припинити бути такими егоїстичними і недалекоглядними. Почати дбати про інших поні. Підняти копита для допомоги та спільної підтримки. Працювати разом, щоб збудувати щось більше і краще, не тому, що їх змушують, а тому, що вони бажають цього, заради себе і своїх дітей...

Я пригадала слова Лайф Блума: *«Ми допомагаємо»*.

— ... Настав час поні послати пустище на хер!

Я подумала про Рейнджерів Еплджек і слова Стілхувза у Другій Стайні: *«Сьогодні ви маєте обрати, кому ви склали Присягу. Відкиньте цю ганебну ціль і приєднуйтеся до мене, підтвердьте свою Присягу захищати громадян Еквестрії.»*

Я згадала трансляцію Хоумідж: *«І я отримую нові повідомлення. Герої повсюди, від Розбитого Копита до Гуфінгтона, тримають оборону проти небесних кошмарів.»*

— І знаєш що? — продовжила я. Я вже не могла зупинитися; всередині мене немов почалася лавина. — Я думаю, що вони цього бажають. Вони готові. Ти показав їм, що відбудовувати можливо. Я... — Що я? Я знала, що. Я була зразком. Я не могла слухати Хоумідж і не вбити це собі в голову. Але сказати це, *прийняти* це, було зовсім іншою справою. Я знала, що в *мені* немає нічого особливого, але моя репутація стала чимось могутнім.

— ... Я була їхньою Світлоношею, — врешті сказала я, пом'якшивши концепцію слів Хоумідж і сподіваючись, що це не прозвучало зарозуміло. — Ми зробили, що могли...

Ну, ще не до кінця зробили. Мені ще треба було влаштувати одну велику виставу. Але я закінчила тут. Із ним.

— ... і тепер настав час татусеві Ред Аю і матусі Літлпіп забратися на хуй з їхнього шляху.

Богині. Про що я думаю? Фу. Найбільш проблемна родина в історії. Я подумки розвелася з Ред Аєм.

Ред Ай добродушно всміхнувся з моєї дивної маленької промови.

— Люба Літлпіп. Ти не можеш насправді в це вірити. Особливо після того, що бачила. Якщо б поні були на це здатні, вони б вже зробили це. Ми б взагалі не були їм потрібні.

Він подивився вниз, у сяючу, вируючу рідину.

— Якщо їх залишити напризволяще, без нас вони повернуться до того режиму, що тримав їх під копитом Еквестрійського пустища двісті років. Поні... — Ред Ай пирхнув. — Поні ніколи не міняються.

— Ми робили помилки, — заперечила я. — Це властиво поні. Всі ми робимо помилки. Всі ми маємо вади і слабкості. Але разом ми сильніші. — Я відчула заспокійливу вагу міністерських кобил в своїй торбі. — І разом ми можемо зробити краще. — «Ми повинні робити краще», — додала моя маленька поні. — Ми поні.

— Зворушливо, — уїдливо сказав Ред Ай, осідлавши огорожу. — Навіть надихаюче. А тепер вибач, на мене чекає піднесення.

Я погрозово підняла Літл Макінтош.

— Відійди від краю, або я дійсно покінчу з тобою.

— Ні. Не покінчиш, — рівним тоном заявив Ред Ай. — З двох причин. По-перше... — Він підняв копито до свого шарфа і стягнув його, відкривши такий самий нашійник, як у єдинорогів. — ... тому що на мені є це.

Літл Макінтош трохи опустився, я дивилася на нього з нерозумінням.

— Бомби-нашійники, — пояснив Ред Ай. — Зебри надягали їх на шії військовополонених і відпускали їх. Вони чекали, доки полонені дістануться до інших поні, а потім БУМ!

Мені ставало зле. Мій погляд опустився до єдинорогів у клітці, на ший кожного з яких була смертельна пастка.

— Конкретно ці бомби-нашийники зв'язані між собою. Якщо одна з них буде знешкоджена, або її носій помре, тоді БУМ! Усі вони вибухнуть. — Ред Ай подивився мені в очі. — Вб'єш мене — вб'єш і їх.

Я зрозуміла, що новий сигнал, про який повідомила мені ІП, був спільною частотою бомб-нашийників. Щоразу, як я думала, що знаю Ред Ая...

А що як щось пішло б не за планом? Що як Отем Ліфу вдалося б влучно вистрілити і вбити його до цього моменту? Бум. Просто начепивши це на себе, він грав з життями єдинорогів піді мною на абсолютно новому, мерзенному рівні.

— Тобі доведеться знешкодити їх усі одночасно, — сказав він мені. — Ти, може, і достатньо вправна з телекінезом, щоб провести окремі делікатні операції з двома дюжинами пристроїв одночасно. Але наскільки ти вправна з вибухівкою?

Він спіймав мене. От паскудство, він спіймав мене!

Трясця, та я навіть зв'язку гранат не зможу знешкодити.

— І по-друге, тому що якщо б ти наважилася на цей варіант, ти б вже мене застрелила.

Я дуже, дуже ненавиділа Ред Ая.

Це дійсно відбувалося. Я... я дійсно збиралася зробити це? Маленька поні в моїй голові казала мені, що я просто не можу дозволити Ред Аю перемогти. Але це звучало скоріше як дитяче суперництво та уперта гордість. І я не збиралася жертвувати цими єдинорогами, а тим більше майбутнім пустища, заради таких егоїстичних речей.

Справді, хіба це так сильно відрізнялося від моїх намірів?

Ні, воно дійсно відрізнялося.

Я намагалася принести надію на пустище. Прогнати дуже реальну темряву. І я була готова втратити все, що мала, навіть Хоумідж, щоб

дати це еквестрійським поні. Я не намагалася нічого отримати. Я не піднімала себе на п'єдестал або трон. Але цього хотів Ред Ай.

— До того ж, у мене твої друзі, — нагадав він мені. — Врешті, повторення це магія.

— Що з моїми друзями? — різко спитала я. — Де Ксеніт? Що ти зробив з Вельвет Ремеді? Що...

— Не хвилюйся, — запевнив мене Ред Ай. — З ними все гаразд. З усіма. Я відправив одну з моїх найкращих фіолетових, щоб запросити їх сюди. Вона зробила їм пропозицію, від якої дуже важко було відмовитися. І з ними й далі все буде гаразд, якщо ти не утнеш якусь дурість.

«Так. Вони всі безпомічні, і цілком залежать від мого вибору», — фиркнула моя маленька поні. У Ред Ая була жахлива звичка недооцінювати моїх друзів.

Я подумала про своїх друзів. Що б вони подумали про це? Яку б пораду дали? Відповідь ошелесила мене, немов відро крижаної води.

Стілхувз не схвалив би. Стілхувз приєднався до мене тому, що я являла можливість зробити щось краще, бути кращим поні. Він загинув, прагнучи до цього. І він відчував би абсолютну огиду від того, що я навіть задумалася над пропозицією Ред Ая. Він не заслуговував на такий вчинок з мого боку.

І знову я згадала, як ми з ним сиділи, дивлячись на затоку біля Міста Дружби. Місто поні, яке полковник Отем Ліф наказав випалити з мапи. Але хіба ж і сама я не знищила місто? Як я могла дозволити поні, яка вирізала Арбу, стати правителькою Еквестрії? Гляньте на помилки, які я зробила. На шкоду, яку я вчинила. Монтерей Джек. Святкові Мінт-алки. Я не могла прийняти роль, яку колись виконували Принцеси!

Ред Ай вважав, що я не зможу більше нікому довірити цю силу. Я знала, що не зможу довірити її собі.

Ред Ай закликав до моїх чеснот, як зіпсованих, так і справжніх; він знав мене краще, ніж я сама. Він завжди знав.

Але чого Ред Ай не розумів — ніколи не міг зрозуміти — так це дружби. Порізно ми були слабкі, у владі наших помилок. Але разом, як друзі, ми були сильні. Ми підтримували одне одного. Ми ділилися силою, захищали одне одного від наших вразливостей. Навіть коли були порізно. Я думала про своїх друзів, і думала про їхні чесноти. Відданість і доброта, стійкість та смиренність. Пропозиція Ред Ая розлетілася повністю суперечила їм.

Ред Ай стрибнув.

Я зосередилася.

За мить червонохутрий жеребець почав злітати, огорнутий моєю магією, доки не порівнявся зі мною над кліткою. Він безпорадно дригав ногами, намагаючись опуститися. Потім Ред Ай важко зітхнув і опустив голову.

— Забув, що ти таке можеш, — визнав він. Він знову зітхнув, сумно дивлячись на мене. — Чому?

— Бо поні пустища заслуговують на кращого правителя, ніж я, — сказала я йому. — І на кращого Бога, ніж ти.

Компас моєї ІП раптово ожив безліччю червоних вогників.

— Ти ще про дещо забув, — гукнув голос під нами. Отем Ліф мовчав достатньо довго, щоб я забула, що він був притомний. — Ножиці перемагають папір.

Алікорнячий щит упав, коли пекельні гончаки в шоломах Анклаву пробилися крізь алікорнів на входах, їхні кігті з легкістю різали захисні щити фіолетових алікорнів. Ще більше пробивалися крізь стіни, стелю і навіть підлогу. Один з баків почав протікати, коли принаймні одному з гончаків не пощастило прокопатися до кімнати просто під ним.

Пекельні гончаки перемагають алікорнів.

— *НІ!* — закричав Ред Ай, дивлячись, як десятки років ретельного планування розвалюються.

Важкий, приглушений удар рознісся вібрацією по кімнаті піднесення. А слідом ще один — щось почало довбати Собор згори. Абсолютно новий рівень бомбардування. Я зрозуміла, що це «*Хмарність*» почала бомбардувати фортецю зі своєї найважчої зброї.

Один з гончаків увірвався на містки, витягнув енергомагічну гвинтівку і вистрелив. Фіолетовий імпульс влучив у Ред Ая, розчинивши шматок його позбавленого кьютімарки стегна розміром з тарілку. Його живе око широко розширилося від шоку.

Ред Ай почав умирати.

Блядь!

Я не могла його врятувати. Він загине за кілька секунд, і забере усіх нас із собою.

Мене вдарило породжене панікою натхнення. Я витягнула МГ СтелсБак II з моєї ПіпНоги і всунула у неї кантерлотський передавач, налаштуваючи його на трансляцію по всіх частотах, яких змогла, перш ніж увімкнути його.

Моя голова вибухнула, коли спотворена смертю статика полилася в кімнату. Моя магія сколапсувала, впустивши Ред Ая у бак під нами, коли лещата стиснули мій ріг. Мої очі почали кровоточити. Єдинороги піді мною застогнали в агонії. Полковник Отем Ліф закричав у своєму обладунку. Кілька гончаків завили і попадали у корчах. Значна кількість змогла позривати свої шоломи.

Ще більше променів світла прорізали кімнату. Один з них вдарив у клітку, розпорошивши одного з приспаних єдинорогів, сяючий попіл посипався вниз, у калюжу БІС.

Нашийники-бомби не вибухнули. Як і на «*Лентикюлярі*», кантерлотська статика повністю заглушила канал нашійника, не давши йому відправити пусковий сигнал.

Я знову вимкнула передавач, витягла цілюще зілля і швидко його випила. Потім зосередилася на замку клітки, огорнувши єдинорогів телекінетичним чохлом. Тут ми були занадто вразливі. Я мала витягнути нас звідси!

Ще більше важких ударів струснули приміщення. Собор просто крушили.

— Візьми мене з собою! — наказав полковник Отем Ліф. — Врятуй мене!

— Йди зі своїми гончаками, — крикнула я у відповідь.

— Вони не отримували такого наказу, — благально визнав він. — Мій перший офіцер зараз перетворить це місце на кратер. — А гончаки були припустимими збитками. Серед їхніх наказів не було передбачено самозбереження.

Замок клацнув. Дно клітка розкрилося, двадцять чотири поні, що залишилися в живих, зависли над баком з вируючою БІС.

— Слухай, я розбираюся у вибухівці, — торгувався полковник. — Я можу розповісти тобі, як знешкодити ці нашійники. Але лише якщо ти візьмеш мене з собою!

Я із люттю подивилася на поні, який стояв за знищенням Кантерлотських руїн, вбивством Стар Спаркл. Поні, який наказав знайти і вбити власного брата, мого найкращого друга. Який послав на нами Вандерболтів. Наказав атакувати Місто Дружби, Нову Еплузу та інші міста.

— За однієї умови, — сказала я брату Каламіті.

— Що завгодно! — радо погодився він.

— Скажи мені, як налаштувати батарею цього зоряного бластера для вибуху! — наказала я. Доктор Глю писав, що під собором є тунелі. Пекельні гончаки вже заливали їх пошестю. Наскільки гіршим стане Вічновільний ліс, щойно ця кімната вибухне і все це, мільйони тон чистої БІС, розлетиться в атмосферу? Я не могла навіть уявити, що це зробить з Еквестрією. Це буде більш руйнівним, ніж мегачари.

Цю кімнату недостатньо було знищити. Її треба було випарувати.

*** **

Моє серце калатало, мозок намагався видертися з черепа. З моїх вух та ніздрів крапала тепла, волога липкість. Мій замучений ріг протестував, здавалося, що для того, щоб відімкнути замок на нашійнику, було потрібно більше зусиль, ніж для підняття вагону.

Нашійник розкрився, і я востаннє вимкнула передавач та повалилася під стінкою. Ми були у залишках лабораторії доктора Глю. Мій погляд затримався на всіх єдинорогах. Я вмикала передавач лише на кілька секунд для кожного нашійника, але у підсумку їх вплив був просто нищівним. У мене закінчилися цілющі зілля. І четверо поні не вижили.

Раціональна частина мого мозку (принаймні, та, що не намагалася зараз утекти крізь вуха) казала мені, що я врятувала двадцять життів. З двадцяти п'яти. І що чотири п'ятих це не так вже й погано.

Маленька поні в моїй голові ридала, оплакуючи кожного з п'яти, яких я підвела.

Потужний стукіт нагорі змусив частину стелі обвалитися, скинувши на нас ґрунт і кілька кам'яних блоків, і це нагадало мені, що я поки що нікого не врятувала. Доки ми звідси не виберемося, я лише відстрочила їхні смерті.

Я витерла очі ПіпНогою, і вона замазалася кров'ю. Мій погляд змістився на обм'яклий силует Отем Ліфа, полоненого у своїй унікальній нефритові броні Анклаву. Я відмовлялася перезапустити її, доки він не виконає свою частину угоди. Я не хотіла, щоб мене на знак подяки спалили з чужинної зброї.

Я підповзла до нього, переводячи свою увагу на чужинний вогняний бластер.

— Гаразд. Залишилося розібратися зі ще одною бомбою, і я тебе звільню.

Зняти чужинний вогняний бластер і переналаштувати його ядро живлення було складніше, ніж я уявляла. Мені це багато сказало про те, наскільки вправною була Хоумідж, щоб зробити те, що вона зробила. Я відчула укол щастя в грудях, гордість за мою кобилу мішалася з болючою реальністю того, що я майже напевне ніколи більше не побачу її обличчя.

Часу було просто недостатньо. Часу ніколи не було достатньо.

Саморобний вибуховий пристрій ожив із тихим гудінням, заряди з бомб-нашийників оточували яскраве помаранчеве сяйво ядра живлення бластера. Я виставила таймер і левітувала все це з кімнати вниз по сходах, до залу піднесення. Я знала приміщення достатньо добре, щоб не дивлячись покласти бомбу прямо до келиха Ред Ая.

Я дала нам десять хвилин. Гупання нагорі трусило кімнату, але я не вважала, що «Хмарність» зможе так швидко пробитися на таку глибину.

— Гаразд, — сказав полковник Отем Ліф. — Перезавантажуй мене, і забираймося на хрін звідси.

Я обернулася до брата Каламіті. До різника пустища. Звільнити його... питання було не у тому, чи завдасть він більше шкоди, а у тому, скільки він завдасть. Скільки поні я дозволяла йому вбити, відпускаючи його.

Мене охопило розуміння. Вираз похмурої рішучості з'явився на моєму обличчі. Я схилилася над ним, підняла телекінезом його візор, щоб дивитися йому в очі. Очі Отем Ліфа були помаранчево-каштанового кольору, як у Каламіті, і це мене болюче вразило. Але вони були затягнуті багряним, струмочки крові текли з куточків очей, забруднюючи його хутро і наповнюючи шолом.

— Тобі варто дещо про мене знати, — сумно сказала йому я. — Я не Носійка Щирості. Але я знаю її. І я кохаю її.

Я підняла Літл Макінтош. Очі Отем Ліфа розширилися.

БАМ!

Підвівшись, я засунула пістолет Еплджек до кобури і почала левітувати двадцять досі живих поні.

Дуже довгий час я вважала себе відображенням Ред Ая, не в останню чергу через одне особливо викривлене дзеркало у парку розваг Пінкі Пай. Але я порівнювала себе не з тим поні. Я не була Ред Аєм.

Я була Еплснеком.

*** **

Всі мої друзі вже чекали біля «Черепашки», коли я підбігла, несучи за собою двадцять досі непритомних єдинорогів.

— Чудово! — вигукнув Каламіті. — Поїхали!

Собор перетворився на уламки, лише кілька бараків наполовину вціліли. «Хмарність» періщила землю залпами різнокольорової енергії, пробиваючись крізь підземні поверхи. Сама Гроловиця була сильно пошкоджена, з багатьох пробоїн точився дим, гуркіт її грозових хмар вже не був таким рівномірним або гармонійним. Дракона та алікорнів ніде не було видно. Ті війська Ред Ая, що вціліли, втекли до Вічновільного лісу. Який, гадаю, просто чекав на те, щоб їх з'їсти.

Каламіті зібрав усіх у «Черепашку», як друзів, так і втікачів з «Хмарності», і сховався біля одного зі збитих Хижаків. З його пошматованого корпусу я здогадалася, що його збив дракон. На щасті, я мала мітку «Черепашки» у ПіпНозі, тому (після невеличкого спалаху паніки) я без проблем знайшла її.

— Отем Ліф? — спитав Каламіті, коли я прибула, важко дихаючи і стікаючи потом.

— Він не вижив, — сказала я, вирішивши не уточнювати. — Як і Ред Ай.

На обличчі Каламіті виник вираз болю.

— Воно й на краще, — сказав він, обертаючись до кабіни небесного танка.

Мій головний біль лупив настільки сильно, що міг позмагатися з бомбардуванням «Хмарності», і з кожним епічним бумом посилювався настільки, що хотілося скреготати зубами. Мені хотілося мати своїх друзів, ліжко і цілюще зілля розміром з поні.

Я відкрила задні двері, і мене одразу ж втягнули всередину і обійняли.

— Літлпіп, де ти була? Я так хвилювалася!

Мене охопило полегшення, і я обійняла її у відповідь.

— Вчилася грати у камінь-ножиці-папір, — сказала я їй. Я подумала про народжену зірками вибухівку, яку залишила позаду і яка мала от-от вибухнути, якщо ще не зробила цього. — Я ставлю на камінь.

Моє полегшення змінилося на тривогу, від якої грива ставала дибки, коли я через її плече і крізь пасма її гриви помітила силует сплячого гончака-альбіноса. Попри тісноту у «Черепашці», інші поні трималися подалі, уникаючи торкатися істоти. Я сподівалася, що він був під дією закляття Вельвет і, про всяк випадок, під заспокійливим. Мій погляд пробіг по його тілу і зупинився на блискучій кібернетичній нозі, якої кілька годин тому ще не було.

— Ти дозволила полонити себе, щоб допомогти пекельному гончаку, так? — тупо сказала я.

— У нас усе було під контролем, — втрутився Лайф Блум, він займався Реджі, багряне світло його рогу збігалось зі світлом навколо скаліченої руки Реджі. — Ксеніт у тій хаті. Для неї я більше нічого не можу зробити, і ми не наважилися пересувати її. На щастя, алікорниці, здається, було все одно.

Вони залишили її *саму*?

— Паєлайт наглядає за нею, — додав Лайф Блум.

«Гаразд, — подумала я, пригадавши свій час у Філлідельфії. — *Отже, не саму.*» Це я могла прийняти.

— Так, і Каламіті був та-а-аким доблесним, — провуркотіла Вельвет. — Ти б його бачила! У тих анклавівських гончаків, що нас охороняли, не було жодного шансу.

Моя голова боліла. Сильно.

Я підійшла до одного з рюкзаків і витягла цілюще зілля, доки Каламіті впрягався в упряж.

— Що вони там, до холери, роблять? — раптом спитав він, вигинаючи шию, щоб подивитися вгору зі свого броньованого вікна.

Я обернулася і висунула голову у відкриті двері небесного танка, дивлячись на масивну Громовицю, що висіла над розпорошеними залишками Собору. Один сильно пошкоджений Хижак знову приєднався до грозових хмар «Хмарності», і ще один підлітав до них, залишаючи по собі хвіст чорного диму і намагаючись тримати достатню для стиковки висоту. Крізь дим було видно тінь третього Хижака, який наближався з дальнього боку.

Наближався жахливо швидко.

Я роздивилася навколо і нарахувала чотири підбитих Хижаки. Три, вочевидь, підбив кібердракон, а один — артилерійські гармати, що були у Соборі. Мали залишитися два, «Лентикуляр» та той Хижак, що погнався за ним.

Я витягла свій навушник, зібралася з духом і налаштувалася на міжкорабельний військовий канал Анклаву, готова вимкнути його при перших ознаках шипіння статики. Натомість я почула голос кобили.

«Хижак “Лентикуляр”! Це Громовиця “Хмарність”! Якщо ви не відповісте, ми вас зіб'ємо!»

Відповіді не було. Кілька гармат «Хмарності» обернулися до військового корабля, що наближався до неї.

«Хижак “Лентикуляр”! Вимкніть двигуни. Це останнє попередження.»

Хижак не вимкнув двигуни. Було більше схоже на те, що він навіть збільшив швидкість.

— Ох ти ж! — вигукнув Каламіті. — Ця пташка зараз ся вріже у неї!

«Хмарність» відкрила вогонь. Але було вже запізно. Вибухи неймовірно посиленої магічної енергії пробили дірки у «Лентикулярі», корабель задимів; але він не збився з курсу і не сповільнився.

Я дивилася, і мої очі ставали все ширше і ширше від розуміння того, що я бачила. Хижак кровоточив! З його ран струменіла рожева пара.

У «Лентикулярі» було повно Рожевої Хмари!

«Хмарність» припинила бомбардування і намагалася зрушити з місця, але масивний корабель мав швидкість та рухливість черепахи. Новий голос — важкий голос жеребця — прогримів по військовому каналу із майже надприродною потужністю:

— **ЗА КАНТЕРЛОТ!**

«Лентикуляр» вдарився у «Хмарність» із гучним вибухом. Хто б не був там на борту, він перемістив всі бомби у передній край корабля. Вибух розніс обидві грозові хмари «Хмарності» з удареного боку і пробив масивну діру у боці мобільної облогової платформи, Хижак застряг у більшому кораблі, немов отруєний дротик.

Я помітила силует, схожий на поні, що тікав з задньої частини «Лентикуляра», летячи на кажанячих крилах, коли пегаси почали вилітати зі смертельно пораненої Громовиці, покидаючи корабель.

Земля під «Черепашкою» ворухнулася і просіла. Бомба, яку я зробила, вибухнула, тихо випарувавши землю під нами. І тепер руїни Собору обсипалися у масивну вирву.

Каламіті не потрібно було інших заохочень. Він змахнув крилами і потягнув «Черепашку» у повітря, тікаючи звідти із повним танком утікачів, слідом за яким я левітувала двадцятьох непритомних єдинорогів. Я обернулася і сіла, виглядаючи з задніх дверей і п'ючи лікувальне зілля.

*** **

Ми майже дісталися до хати Зекори.

Я почула тріск пострілу. І зойк Каламіті, коли куля з протитанкової гвинтівки Ґатшота пробила кабінку і вдарила у м'язи правого крила Каламіті, скалічивши його. «Черепашка» впала, врізавшись у верхівки дерев. Моє закляття левітації сколапсувало, коли мене кинуло у задні двері, які відчинилися, розкидаючи поні по лісу вниз.

Моє тіло врізалось у товсту гілку достатньо сильно, щоб зламати її, зламати мої ребра, забити живіт та вибити з мене дихання. Я падала між гілок дерева, відчуваючись так, немов мене жорстоко лупцювали рейдери. Моя задня права нога сильно вдарилася у гілку і я почула хруст, а слідом за ним палючий біль. Я вдарилася спиною об землю, моя ІП забликала повідомленнями і вирубилася.

Коли я отямилася, наді мною стояла Вельвет Ремеді, зосереджена на моїй зламаній задній нозі, її ріг світився. Реджі стояла поряд зі мною, її пошкоджена рука була на перев'язі, кров текла з кількох ран на її голові та боках. Вона сердито дивилася вперед.

Мої очі помітили один синій комахоподібний обладунок, потім ще один, і ще. Ми були оточені Вандерболтами. І вони палко сперечалися. Їхні голоси були повсюди навколо мене. Два з них належали Каламіті.

— Що це за лайно? — спитав голос Каламіті.

— Ти впав у сині рослини, так, Ґатшоте? — уїдливо відповів Каламіті. — Я знав, же тобі муляє бути другим, але я ніколи й не уявляв, же ти хтів бути мною! — Його голос поступово гучнішав. — Ти хіба мене не знаєш? *Хіба не бачив моє життя?*

Я обернулася до голосів і побачила брудного, стікаючого кров'ю Каламіті, який дивився на своє дзеркальне відображення у броні Вандерболтів, протитанкова гвинтівка з сідла якого була націлена між очей мого найкращого друга.

— Ґатшоте, відставити, — наказала Скайдайв, підступаючи до Каламіті.

— І не подумаю, — крикнув двійник Каламіті. — У нас досі є місія.

— Так, — погодилася Стрейфвайз, наближаючись до справжнього Каламіті з іншого боку. — Але не ця. Ми гаємо час.

— Відійдіть! — тремтячи, крикнув Ґатшот. Вони не затуляли йому лінію пострілу. Але він немов не наважувався вистрелити, доки вони стояли проти нього. — Ми не можемо провалити цю місію. Я не можу!

— Ми провалимо значно більше, ніж наказ, якщо ти натиснеш на гачок, — заговорила Джет, її голос був низьким і насиченим, немов чорний шоколад. — Все зовсім не так, як ми вважали.

— Який ґедзь вас вкусив?! Він же ворог! Дедшот зрадник!

— Дедшот? — сказав Каламіті, хитаючись від втрати крові. — Холера, ти так ся зациквив на цьому, же не видиш те, що у тебе перед очима?

Поряд зі мною пролунав крик. Всі обернулися до Реджіні Ґрімфезерс і побачили, як вона зігнулася, затискаючи зяючу діру у грудях, з якої йшов дим. Світло життя швидко згасало в її очах.

Точно як у її близнюка.

— Ні! — проскиглила я, притиснувши вуха.

— Хто стріляв? — гаркнула Скайдаїв, але ніяких пострілів не було. Я побачила маленький відросток, що обвив праву ногу Реджі. І інші, що наближалися до мене та Вельвет.

«Тут мав бути Кейдж, а не я.» Реджіна сказала це; що ще такого вона сказала, що я не почула?

— Ні! — закричала я, підстрибнувши у повітря і хапаючи нас трьох телекінезом. Вельвет Ремеді відреагувала так само швидко і накинула свій щит на землю, полонивши під ним звивисті лози.

Цього не станеться вдруге! Я не збиралася дозволити Реджіні загинути, як її брату. Цього разу з нами була Вельвет Ремеді. З нами був Лайф Блум. Цього НЕ станеться!

— Лайф Блуме! — крикнула я, але він випередив мене, наклавши на грифонку стабілізуюче закляття, не давши її зслизнути у смерть.

БАМ!

Я обернулася на постріл.

Каламіті тримав у зубах Літл Макінтош, зі ствола курився дим. Його двійник, Ґатшот, намагався вистрелити у відповідь, не поранений. Але нічого не відбувалося. Постріл Каламіті знешкодив бойове сидло Вандерболта.

Із гарчанням Ґатшот кинувся на Каламіті.

БАМ!

Ґатшот упав на землю, стискаючи поранену передню ногу. Інші Вандерболти оточили його.

Каламіті виплюнув Літл Макінтош і вибачливо подивився на них.

— Гадаю, цього було не уникнути, — похмуро сказав він. — Вічновільний ліс був моєю ідеєю. І у мене ще ніколи не було плану, при якому я б не нашкодив самому собі.

*** **

Йти до хати Зекори було довго. Щит Вельвет Ремеді мерехтів під нашим кроками. Через падіння і Вічновільний ліс ми втратили ще десятьох поні з тих, кого я врятувала, здебільшого єдинорогів.

З тих, хто вижив, четверо огорнули себе плащами незгоди і втекли. Ред Ай, врешті, не міг вмерти. Він мав стати Богом. Він мав принести Єдність. Інші йшли разом із нами, шоковані, не кажучи ні слова.

Нікого з нас на балачки теж не тягнуло. Єдиними звуками були тріскотіння пожеж, повільні кроки копит поні по магічному щиту і механічне сичання, яке видавала нога гончака-альбіноса при кожному кроці. Він ішов із нами, принаймні, поки що.

Вандерболти допомогли нам знайти поні, яких при падінні розкидало по лісі. Вони не були готові виступити проти Анклаву, але вони збиралися відсидітися протягом решти конфлікту, не

допомагаючи їм. Скайдайв пообіцяла «відшукати нас», коли пил уляжеться.

Вони також допомогли нам знайти рюкзаки, повні медикаментів. Десь половина запасів пережила падіння, і більшість з них ми використали на те, щоб вилікувати травми, спричинені падінням.

Трекер полетів геть разом з Вандерболтами.

Ред Ай був переможений і знищений. Отем Ліф був переможений і знищений. Та все ж я не почувалася анітрохи переможно. Я відчувала, ніби змогла лише пом'якшити невдачу.

Я повинна була зробити краще. Попереду нас чекали Нейварро та Проект Одного Пегаса. Анклав саме готував величезний напад на Філлідельфію. Каламіті запевнив мене, що смерть полковника цьому не завадить. У них були накази, і інший поні вже був готовий посісти місце Отем Ліфа. Анклав не був схожим на кантерлотського гуля. Він не вмирав через відрізану голову.

За годину ми зупинилися, щоб перепочити. Віддихатися. Лайф Блум левітував Реджі над собою, і зараз він з Вельвет Ремеді знову зосередили свою увагу на лікуванні жахливо пораненої юної грифонки. Вона була у стабільному стані, цілковито завдяки Лайф Блуму, його закляття занурило її у своєрідний анабіоз. Таку ж магію використовувала капсула підтримки життєдіяльності Коттедж Чіза. І контрольна капсула у центральному відділенні ПОП. Не-порожня цікавість змусила мене пильно дивитися, гадаючи, як воно буде; мені довелося змусити себе відвести погляд.

Перемістивши свою увагу на ПіпНогу, я зрозуміла, що досі маю аудіозапис, який ще не прослухала. Старий аудіозапис, який ми знайшли у скрині Стайні-Тех у хаті Зекори. Я засунула навушник у вухо і увімкнула його.

«Ем... привіт? — залунав у моєму вусі милий, знайомий голос.

Дивне відчуття. Я знаю, що ти насправді не можеш мене чути, Зекоро. Але Епл Блум каже, що з тобою завжди добре балакати. А мені дійсно треба вибалакатися. Я не можу розповісти про це Епл

Блум та Скуталу, і з сестрою я останнім часом практично не балакаю, тож... я сподіваюся, що ти не проти.

Це Світі Бель, до речі. Хоча ти мене не чуєш. Але якщо чуєш, і не знала...

Я багато про що думала. І я знаю, що це прозвучить по-дурному, але одна з речей, про які я багато думала, це...

... ну...

... каміння.»

Примітка: *Максимальний рівень*

¹ Посилання на вислів «In regione caecorum rex est luscus» — «В країні сліпих і одноокий — король» (приписується Еразму Роттердамському).

2 Moonbeam — «місячний промінь»

[3](#) Лентикулярні або лінзоподібні хмари — хмари, що утворюються на гребенях підвітряних хвиль (хвиль, що утворюються в результаті долання вітром перешкод). Різновид високо-купчастих хмар *Alto cumulus*.

[4](#) Двоопуклі хмари (Lenticular mammatus) - рідкісне метеорологічне явище (за десятки років може спостерігатися 1-2 рази). Хмари називаються "Mammatus" тому, що нагадують молочні залози (наприклад, вим'я корови).

[5](#) Icicle — «бурулька»

[6](#) Glue — «клей»

Глава 44: Запал

«Іскра не спрацювала.»

«Спрацювала. Але інша іскра... Іскра спалахнула в мені, коли я зрозуміла, що всі ви мої друзі!»

Віра.

Нас усіх раніше чи пізніше закликають мати віру.

Віру в Богинь.

Або віру у понство, яку Вельвет Ремеді відчайдушно намагалася повернути.

Або, у випадку Хоумідж, віру в героїв і у цінність праведного бою.

Іноді віра, до якої тебе закликають, це віра у себе.

Віра не вимагає від нас бути добровільно сліпими або догматично дурними. Але вона вимагає від нас ризикувати. Вкласти свою довіру у те, що, як ми знаємо, *може* не бути правдою. Навіть коли ціна невдачі може бути дуже високою.

Особливо тоді.

Для декого з нас віра стає головною причиною для того, щоб жити, щоб іти далі. Саме віра дозволяє нам вірити у щасливий кінець, навіть у миті найбільшого горя. Саме вона дає нам надію на спасіння навіть у найбільш задушливій темряві.

І саме віру більше за все інше Пустище жадає поглинути. Більше за доброту. Більше за невинність. Пустище робить все, що може, щоб вирвати у тебе здатність вірити у будь-що, окрім нього.

Коли ти більше не віриш, що речі можуть змінитися на краще, коли ти перестаєш намагатися, саме тоді Пустище перемагає.

Пустище може вбити нас, але доки ми вмираємо, силкуючись... доки ми вмираємо, *вірячи*... його перемога над нами буде лише пірровою.

Я думала про історію, яку Спайк розповів нам тієї ночі в печері, одну з багатьох історій про міністерських кобил. Конкретно ця історія

була про випадок, коли магія Твайлайт Спаркл підвела її...

«Ти знаєш якісь чари, щоб перетворити гідру на мишу? Чи на білку?»

«Ні! Ніяких дрібних гризунів.»

... і її закликали покластися на ірраціональне Рожеве Чуття Пінкі Пай.

«З тобою все буде гаразд. Це твоя єдина надія. Ти маєш зробити стрибок віри.»

Я майже напевне скоро загину.

Це мій стрибок віри.

*** **

Два дні тому:

— Час покінчити з цим.

Для підкреслення я тупнула переднім копитом по столу Зекори, від чого моя Спаркл~Кола Рад підстрибнула. Вміст пляшки яскраво пішов бульбашками. Ця газировка досі була у мене з... відколи? З часу після Старої Еплузи, так? Я знайшла її в уламках першого фургону доставки Дітзі Ду. Богині, здається, це було так давно. Ну, чому б не випити її саме зараз. Я не очікувала багато нагод пізніше.

Ранок саме починався. Коли ми прибули до хати Зекори вчора ввечері, Лайф Блум та Вельвет Ремеді зробили все, що могли, для Реджі. На щастя, її рани лише удавали спричинені магічною енергією; і завдяки виснажливій праці, вони змогли зцілити її. Але психічна травма і відновлення дуже її втомили. Лайф Блум попередив нас, що їй потрібен відпочинок, багато відпочинку, і що вона ще довгий час не зможе подорожувати з нами. Зараз вона спала на лежку поряд із Ксенітовим. На тому, де ми минулої ночі поклали пекельного гончака.

Більшість з нас, у тому числі й я, скористалися можливістю трохи поспати. Навіть Каламіті подрімав після дуже важливого відновлення капелюха. Втікачі, які не пішли самі, полягали зовні — послідовники Ред Ая з одного боку хати, решта поні з іншого.

Кілька поні з в'язниці «Хмарності» разом викопали могилу для жереб'яти, яке загинуло в неволі. Мати дитини зробила імпровізований надгробок з каменю, який притягнула з засипаного попелом струмку неподалік, і оповила його лозами м'яко сяючих примарних квітів.

— Я чекав на це, — прошепотів Каламіті до Вельвет Ремеді, яка здивовано обернулася від мене до нього. — Якийсь час тому Лі'лпіп пообіцяла мені, же знайде спосіб зробити так, жеби вся ця смерть і руйнування не були марними, — пояснив він, коли вона розкрила рота, щоб спитати. — Лі'лпіп має план.

— Не можу повірити, же ти се збираєш се пити, — пробурмотів гончак-альбінос. Я досі не була цілком упевнена, чому він був з нами, особливо зараз, коли він міг втекти або піти під землю. Я очікувала, що саме через нього деякі з поні вирішили залишитися зовні, хоча це б їх не врятувало, якщо б він став ворожим. Але натомість він здавався майже дружнім, особливо до Вельвет, обличчя якої ледве не зрізав менше доби тому. — З цього сяючого лайна вибухівка лепша, ніж пітво.

Каламіті нашорошив вуха.

— Шо там з нього ліпше?

— Єслі вона не вип'є, я тоб'є покажу.

Каламіті, здається, довіри з недавніх пір дружньому гончаку не більше, ніж я. Він повернув свою увагу до мене, хоча позиркував у напрямку пекельного гончака.

— Літлпіп, що ти плануєш? — спитала Вельвет, її голос звучав водночас зацікавлено і трохи незадоволено через те, що вона лише зараз про це почула. Каламіті швидко запевнив свою кохану кобилу в тому, що я про все мовчала, і що навіть він не знав.

— Проект Одного Пегаса, — сказала я своїм друзям (і всім іншим, хто був із нами у хаті). — Ми повернемо сонце.

Лише Каламіті не виглядав здивованим, і охів було вельми багато.

— Ти збираєшся... *повернути сонце*? — перепитав Лайф Блум, немов упевнений, що точно почув неправильно.

— Так! — Я знову тупнула по столу, Спаркл~Кола Рад відскочила ще далі.

— Ми зможемо побачити сонце Селестії? Знову відчути її тепло? Всі поні?

Я подивилася на Вельвет Ремеді.

— Мене зачепила фраза, що ти сказала якийсь час тому, — сказала я їй. — Ти сказала, що неможливо насправді зупинити щось погане, доки не забереш причину його існування. — Я дивилася, як вона сіла і поступово згадала, коли ридала в обіймах Каламіті, зірвавшись після жаху, який спіткав нас у котеджі Флаттершай.

— Анклав існує через хмарну завісу. Це джерело їхнього контролю, завдяки ній вони тримають під жорстким контролем врожай та інформацію. Без неї Анклав припинить своє існування. — Я знала, що ефект навряд чи буде миттєвим, і вони теж знали.

— Відкрийте небо, і вони не зможуть зупинити всіх пегасів, що глянуть униз, а потім вирішать скинути владу, яка їм брехала, — заявила я. — Відкрийте небо, і в них більше не буде причин вбивати поні через страх того, що хтось із нас може прибрати їхні дорогоцінні хмари.

— Відкрий небо, — обережно перебила Вельвет, — і пегаси голодуватимуть. Ми не можемо це зробити.

Я спинилася, потім повільно кивнула.

— Я знаю. І ми не будемо. — Я посміхнулася, дивлячись на моїх друзів, але ця посмішка ховала холод в моєму серці. — Це і відрізняє нас від Ред Ая. Ну, не тільки це. Ред Ай просто розніс би хмарну завісу. Ми маємо потрапити всередину, проаналізувати ситуацію і запустити прибирання хмар з якомога більшої кількості веж, але так, щоб не спричинити голоду.

— На який час? — спитав Каламіті, явно стурбований. — Анклав тримав кількість населення якомога нижчою, жеби кожний поні міг їсти з комфортом, плюс жеби був запас їжі. Зменши ферми наполовину, вони протягнуть із запасами, може, рік. Потім настане криза. Вони не готові виживати на недоїдках, як ми тут, внизу. Одні поні вмиратимуть від голоду, доки інші накопичуватимуть. Пегаси будуть робити нальоти і забиратимуть, що зможуть, з міст унизу...

Каламіті похитав головою.

— Кажу тобі, якщо ми це зробимо, настане жахливий бардак.

— Може, лише ненадовго, — визнала я, але запевнила його: — Я знаю спосіб це виправити. Я просто не можу поки що розповісти про цю частину. Але я розповім вам завтра. Спочатку нам треба з деким зустрітись.

Каламіті пильно подивися на мене. Потім вираз його обличчя посвітлішав.

— Оце моя дівчинка!

Вельвет Ремеді кашлянула, і Каламіті швидко перефразував:

— Не в тому сенсі «моя дівчинка». Тобто, не «моя кобила». Я просто мав на увазі... — Потім він почув її хіхікання, замовк і почервонів.

Лайф Блум досі намагався досягнути те, що я сказала.

— Ти збираєшся... повернути нам... *сонце!*

— Не лише я. — Я посміхнулася жеребцю. — Мені знадобиться вся допомога, яку я зможу отримати.

— Коли Хоумідж почала називати тебе Світлоношею, вона знала? — спитав він, і від його питання моє серце пронизало болем. Якусь мить я не могла говорити; я лише похитала головою.

— Дві проблеми, Лі'лпіп, — заявив Каламіті. — Перша, всередину ти не потрапиш. І друга, ти не зможеш навіть потрапити туди, щоб потрапити всередину. Не лише головне відділення ПОП захищене

бабусею всіх алікорнячих щитів — який досі не зміг пробити жаден поні — але воно ще й оточене військовою базою Нейварро, а вона захищена Блакитним Куполом.

— Блакитним Куполом?

Каламіті зітхнув.

— Пам'ятаєш, коли Анклав залав нас і посадив у ті сині енергокамери? — спитав він, підштовхуючи мої спогади. Першим, що я загадала, було те, як Дітзі Ду тицькала поле (бззз, «ой»), і мені довелося стримувати хихотіння.

— Анклав збудував подібний до них величезний захисний купол над усім Нейварро. — Він кинув погляд на силует сплячої Реджі. — Жеби не підпускати випадкових грифонів і таке інше. Ти маєш плани, як пройти крізь них? — поцікавився Каламіті.

— Стелс-місія? — тривожно спитала Вельвет Ремеді.

— Власне, — визнала я, — я думала про щось ближче до лобової атаки.

Мертва, ошелешена тиша. І першим її порушив гончак.

— І ви дозволяєте їй робити плани? — Він уїдливо подивився на Каламіті та Вельвет. — Навмисне?

Я намагалася відвернути набігаючу лавину заперечень.

— Слухайте, щойно вони дізнаються, що ми там, вони почнуть застосовувати всю міць тієї військової бази, — розважливо заявила я. — А проти неї ми і кілька хвилин не витримаємо.

— А, і таким чином лобова атака починає мати сенс. — Лайф Блум закотив очі. — Так ми швидше загинемо.

Я зиркнула на нього.

— Ми не Ред Ай. Ми не маємо сил для довгого бою. Як на мене, у нас два варіанти. Або ми виконуємо найбездоганнішу стелс-місію в історії... — Я бачила з виразів їхніх облич, що вони думали стосовно

наших шансів на це. — ... або ми виконуємо швидкий наліт і добираємося до цілі раніше, ніж вони зрозуміють, що сталося.

— Хірургічний удар, — задумливо мовив Каламіті. — Може спрацювати. Якщо ти, звичайно, знайдеш спосіб пройти крізь два щити.

Я охоче кивнула, дивлячись на інших.

— Отже, хто зі мною?

— Питає вона, навіть не розповівши навіть півплану, — уїдливо додав Каламіті, обмінюючись веселими поглядами з Вельвет Ремеді. Знову посміхнувшись до мене, він заявив: — ми, звичайно.

— Я не. — Кібергончак-альбінос тихо загарчав. — Атакувати базу крилатих поні у хмурах? Височенько буде падати.

Я здригнулася. Я вп'ялася поглядом у гончака, і він відповів мені тим самим. Він знав.

— Але я знаю того, хто може вам допомогти, — неохоче запропонував він. — Якщо крилаті поні ще її не вбили, — додав він. — І ви зможете врятувати гончаків так само, як і поні.

Я не була впевнена, чи кидає він виклик моїм вмінням або моїй готовності.

— Хто?

— Пухнатка, — додав він. — Вона була єдна з найлютіших Бойових Пазурів. Водила найбільшу зграю у Старому Олней... доки Анклав її не забрав. — Альбінос знизав плечима. — Давно. До того, як вони прилетіли зі своїми магічними шумами.

— Піддослідна, — зробив висновок Каламіті. — Для анклавівського експерименту з контролю поведінки.

— Скоріше за все, вона мертва. Але єслі не, випустіть її, і вона се подбає про всіх пегасів, яких знайде. — Він запізнило додав для Каламіті: — Не будь єдним з них.

— Пухнатка, — тихо всміхнулася Реджі, здивувавши нас усіх. Я гадки не мала, коли юна грифонка прокинулася. — Бич Анклаву.

Вона сонно подивилася на всіх нас.

— Я у справі.

— Ні, — сказав їй Лайф Блум. — Не у справі. І принаймні тиждень не будеш ні у чому, окрім ліжка. — Вони обоє із викликом подивилися одне на одного. Я обмінялася поглядами з Вельвет.

Каламіті, який вже зосередився на майбутньому завданні, поцікавився:

— Гаразд, Лі'лпіп. Що спочатку?

— Спочатку... — Я зупинилася, постукуючи краєм копита по столу. — Спочатку нам треба вивести поні, що зовні, до безпечного місця. Я хочу відвести їх до Вузла Р-7. Тож, гадаю, спочатку нам потрібен транспорт. — Я кинула виклик Каламіті: — Як гадаєш, зможеш знову поладнати «Черепашку»?

Каламіті пирхнув.

— А я вже думав, же ти попросиш про щось важке. — Він розвернувся і кивнув на крило, на яке Вельвет наклала шину. — Ми ж їх не просто так небесними танками кличемо. Її броня майже зупинила постріл з протитанкового гвера. Інакше я б втратив не лише можливість користуватися крилом. — Він серйозно нахмурився. — Закладаю ся, падіння спричинило «Черепашці» більше шкоди. Але навіть якщо ми її поладнаємо, я не зможу її вести.

Я сумно кивнула. Потім я раптово підійшла і міцно обійняла Каламіті.

— Ми щось придумаємо.

Серед полонених, яких ми врятували з анклавівської Громовиці, було кілька пегасів. Може, ми могли б попросити когось із них?

Вельвет Ремеді підвелася і, проходячи повз мене, сказала:

— Літлпіп? Можна з тобою поговорити? Наодинці?

Я зглитнула. Я стривожено глянула на Каламіті, але він просто знизав плечима. У нього був такий вираз обличчя, який, як я завжди уявляла, буває у батька, коли його дружина вмовляє їхню дочку проковтнути корисні, але огидні на смак ліки.

Вельвет Ремеді виходила з хати. Я затрималася, потім пішла за нею.

Щойно я ступила за двері, гончак з кібер-ногою зрушив з місця, швидко перетнув кімнату і зайняв дверну пройму. Я відскочила, коли він затулиив світло, що йшло з кімнати, і врубилася своєю Іскрою Пильності.

— Лі-ітлпіп, — сказав він із майже шепітним сичанням. — Велику ти річ замислила. Повернути місяць і самоцвітну ковдру. — Самоцвітну... А, він про зірки.

Весь цей час я була настільки зосереджена на поверненні сонця, що й забула, що це поверне Еквестрії значно більше. Як і про те, що для декого дар нічного неба був значно більш значущим.

Я подумала, що Богиня Луна, мабуть, дуже розчарована мною.

— Зроби це, і навіть я, можливо, пробачу тебе... трохи.

Я паралізовано витріщилася на нього. Він *дійсно* знав!

Немов читаючи мої думки (пекельні гончаки ж не вміють це робити, так?), гончак-альбінос прогарчав:

— Зграї Розкішної Долини оголосили війну поні. На війні се не скаржать, коли ворог тебе вбиває. — Він суворо подивився на мене. — За них я тебе не виню. Але зграї з Ферми Привидів? Пегаси відправили їх туди вмирати, так само, як Ред Ай зробив з тими єднорожцями...

Його наступні слова вдарили, немов кувалда.

— І я помітив, котрих ти не врятувала.

Отем Ліф змусив мирних гончаків іти у бій, а потім своїми ж гарматами розстріляв їхні позиції. Він планував, щоб вони загинули, безпомічно гнані проти власної волі. Його нерозкаяне, цинічне

покидання їхніх життів стало останнім, чітким знаком того, що навіть коли він благав про допомогу, йому було начхати на життя інших.

Але правда була у тому, що я теж не спробувала їх врятувати.

— Я... я не могла, — сумно сказала я гончаку. — Вони були буйні. У мене нема нічого подібного до закляття Вельвет. І якщо б хоч один з них вирвався з мого телекінезу... — Я знала, що це було б занадто легко: гончаку було б достатньо лише наблизитися достатньо до стіни, щоб відштовхнутися від неї, і вони могли б виштовхнути себе з мого левітаційного поля. — ... і вбив одного з єдинорогів, їхні нашийники б вибухнули, і ми б усі загинули.

Правда була у тому, що я не могла врятувати і тих, і інших. І я обрала єдинорогів, а не пекельних гончаків. Єдинорогів, які були вірними послідовниками Ред Ая і його нової Єдності, а не пекельних гончаків, яких катував Анклав.

«Так, тому що тоді вони стануть некерованими гіперагресивними істотами, які щойно зазнали психічного контролю з боку поні, — нагадав нам Лайф Блум. — Значно менш небезпечними.»

— Я б хотіла їх врятувати, — визнала я. — Але я не могла врятувати і тих, і інших. І так, я обрала тих, хто скоріш за все не перебив би решту поні, яких я рятувала. Або, сподіваюся, взагалі будь-кого.

Бо якщо б я врятувала їх, знаючи, що вони вб'ють ще більше поні, як, наприклад, якщо б я відпустила Отем Ліфа, хіба не була б я хоч частково відповідальною за всі спричинені ними після цього смерті?

Зебряча логіка була, можливо, була не такою вже й божевільною.

Вельвет Ремеді чекала мене на краю галявини з примарними квітами.

Зітхнувши, я опустила голову, мій погляд повернувся до (частково) дружнього пекельного гончака.

— Твій народ має достатньо причин мене ненавидіти, але я дійсно намагаюся чинити правильно, наскільки можу. — Це, як я могла

здогадатися, було слабка розрада. Але я мала це сказати. Я мала сказати хоч щось. — Вибач, що я не змогла вчинити краще.

У мене з'явилася ще одна думка.

— Після цього у пегасів теж буде достатньо причин ненавидіти мене. — Я відчула раптове співчуття до Скуталу. — Щоб врятувати Еквестрію, я стала головним лиходієм.

Я повільно відсунулася від нього, переводячи погляд на Вельвет Ремеді. Щойно я рушила до неї, гончак-альбінос знову засичав:

— Зроби це, поверни нам місяць і самоцвіти ночі, і, можливо, і в нас з'являться причини бачити в тобі не тільки лиходія.

Він нерішуче кашлянув. Потім додав:

— І, можливо, я знаю ще єдного, хто може тобі допомогти. Скажи мені, де ви се збираєте, і, можливо, я відправлю його до вас.

Я завмерла, моє тіло раптово стало полем бою. Моїй голові подобалася ідея ще одного союзника, до того ж, пекельного гончака. І моє серце хапалося за можливість чинити краще. Але мої нутроці неприємно крутило від думки видати місце — точку зустрічі поні, в копитах яких була доля Еквестрії — чудовиську, якому я не дуже довіряла.

Анклав поневолив їх і відправив вмирати. Я вирішила не допомагати. І все це після Розкішної Долини... після довгої історії того місця і після того, як я написала його останню главу. Чому б пекельному гончаку взагалі допомагати поні?

Я подивилася на гончака-альбіноса, мій погляд перейшов на його блискучу нову кіберногу, і я зрозуміла відповідь.

Через Вельвет Ремеді.

Я була не зовсім готова йому довіряти, але я збиралася дати йому шанс. Тож натомість я сказала йому про господарчий магазин біля зупинки для пасажирських возів у Фетлоку.

*** **

Сьогодні:

Перший постріл було зроблено менш ніж за годину після світанку. Не думаю, що хтось колись дізнається, ким. Але цей постріл запалив вогонь. Дві величезні армії пішли в атаку одна на одну на пустці біля Філідельфії.

Отвори анклавівської Громовиці «Славний Світанок» відкрилися і випустили чуму у чорній броні, що роєм спустилася з небес. Сотні єдинорогів та земних поні у бойових обладунках, багато з яких пережили Яму, галопом побігли їм назустріч, стріляючи зачарованими кулями з автоматів та потужних гвинтівок.

Грифони злетіли у небо з-за філідельфійської Стіни, стріляючи у кожну можливу ціль з протитанкових гвинтівок. Більше дюжини Хижаків приєдналися до бою, їхня енергетична зброя перетворювала повітряні кулі Пінкі Пай на палаючі пекла. Перші чотири перетнули Стіну, коли Стерн випустила свій найбільший сюрприз.

Хоч і важко поранений, кібердракон Ред Ая пережив бій у Вічновільному лісі, і через відомі лише йому причини досі бився за Еквестрію. І він був розлючений. Вихор його люті розірвав першого Хижака на шматки.

Звуки важкого, жорстокого грому загриміли по землі, коли «Славний Світанок» пішов у бій.

*** **

Два дні тому:

— Каламіті вважає, що ти вбила його брата, — прямо сказала мені Вельвет. — Я маю знати: це так?

Чи маю я збрехати? Чи запобіжить це болю моїх друзів? Ні, я вже ходила цим шляхом. Брехня моїм друзям, особливо Вельвет, до добра не доводила.

— Так.

Вона мовчки дивилася на мене.

Мене охопило почуття неприємного дежа вю; хіба ця розмова щойно не відбулася зі мною? Я перервала її мовчання.

— І перш ніж ти скажеш, що я мала дати йому шанс: ти не бачила його там. І ти не бачила Місто Дружби. — Мій голос поступово гучнішав. — У нього були шанси. Ти маєш бажати змінитися, або проявити хоч дещицю каяття, або гідності, та хоч чогось...

— Як ти бажала змінитися? — Її тихий голос пробився крізь нарастаючу бурю моєї промови. Я замовкла, вп'явшись поглядом у кобилу, яка вистрелила у мене, і цим врятувала мене.

Зітхнувши, я просто сказала:

— Якщо б я відпустила брата Каламіті, він скоріше за все спробував би помститися всьому пустищу. Його не цікавлять життя інших, і Ред Ай дав йому достатньо причин перетворити операцію «Припікання» на щось більш схоже на «Карантин і Спалення».

Що вона пропонувала нам зробити? Тримати його паралізованим, намагаючись навчити його моралі? Застосувати спогадову терапію? Мої думки розворушили доволі неприємні спогади про Міністерство Миру.

Потім я зупинила себе. Вельвет Ремеді нічого не пропонувала. Вона лише поставила питання; це я побігла у сумнівному напрямку, мій розум досі намагався оговтатися після розмови з пекельним гончаком.

Глибоко вдихнувши, я сказала:

— Вибач. Що ти хотіла сказати стосовно цього?

Вельвет похитала головою.

— Ну, спочатку я хотіла побачити, як ти тримаєшся, — сказала вона мені. — І тепер я добре розумію.

Я застогнала, піднімаючи копито до обличчя. Вона хвилювалася за мене. І, мабуть, за мою дружбу з Каламіті.

Я підійшла подивитися на красу м'яко сяючих примарних квітів, лози яких вкривали землю, немов лабіринт для комах. Ну, приводів для хвилювань було достатньо.

Намагаючись змінити тему, я спитала у відповідь:

— Ну а ти? Ти дозволила ворогу спіймати себе, щоб допомогти гончаку, який намагався використати тебе, як заручницю. — Я не могла приховати свою недовіру. І тривогу. Це було *не* розумне рішення. Я ж Принцеса Дурних Рішень, хіба мені не знати. — Про що ти думала?

— Я уявила себе на його місці, — зізналася Вельвет Ремеді, підходячи до мене. Вона опустила голову, щоб понюхати одну з квіток, потім продовжила: — Оточена пекельними гончаками, без ноги, і єдиний шанс на одужання залежить від того, що хтось наважиться ризикнути своїм життям заради мене.

Вона посміхнулася.

— Це було не так важко уявити.

Я блимнула. Воу. Не жени коней.

— Це не те саме! — Нічого спільного.

— Ні, — відкрито визнала вона. — Але було достатньо схожих елементів, щоб мені було неважко уявити, через що проходить бідолашний хлопець. — Бідолашний хлопець? Ця біла машина смерті? — І я знала, що хоч мені й ніколи не вистачить егоїзму попросити когось іншого отак собою ризикувати, я б все одно потай молилася Богиням, щоб хтось це зробив.

Її погляд нагадав мені той, яким вона дивилася на мене у вагоні менш ніж два місяці тому. Але це була доросліша, мудріша версія того погляду.

— Як я могла не зробити для нього те, про що б молилася для себе? Те, що *він* зробив би для мене у зворотній ситуації?

Я подумала про це. Доки я це робила, моя допитливість непомітно підкралася до мене, і я несподівано сунула носа у ділянку примарних

квітів. Квіти дійсно пахли приємно. Легкий квітковий аромат з відтінком м'яти.

— Ти ж знаєш, що не зробив би, — сказала я їй.

— Хіба це має значення?

Я на мить замислилася, думаючи про речі, які я зробила, і для кого я їх зробила. Думала про недавній виклик Вічновільному лісу, Анклаву і Собору Ред Ая задля порятунку єдинорогів, які, у багатьох випадках, були добровільними послідовниками Ред Ая і навіть не затрималися, щоб подякувати мені. Багато з них навіть ненавиділи мене.

Я навіть не помітила відсутність подяки, мене більше турбувала їхня безпека, коли вони самі пішли до Вічновільного лісу. І навіть зараз мене не турбувала її відсутність. Ні, вони б не зробили для мене те ж саме. Але це не мало значення.

— Ні.

*** **

Сьогодні:

— Це нудно, — поскаржилася Реджі, розвертаючись і упираючись у чергову ділянку хмар, щоб відсунути її назад. Внизу з'явилася лабіринтовидна ділянка сірого, невеличкий шматок мейнкеттенських руїн. — Там же йде справжній бій...

— Не відволікайся, — наказала Годіна. — Хмари самі себе не розчистять. — Це виявилось важче, ніж вона очікувала. Хмари намагалися затягнути проріхи, заповнюючи їх майже так само швидко, як вони з'являлися. — Блеквінг, Бутчер, стежте за флангами. До вас чорні наближаються.

Справу погіршувало і те, що багато з хмар були зарядженими. Минулої ночі над Мейнкеттеном збиралася гроза.

Реджі знову обернулася і врізалася у густіші хмари правим крилом, намагаючись розрізати їх на більш зручні купи. Вона зойкнула, коли хмара вдарила її, некрасиво розпушивши пір'я, дим курився від країв її крила.

— Трясця!

Анклавівський патруль з шести пегасів з'явився немов нізвідки. Яскраві промені рожевого і зеленого пронизали повітря, два з них вдарили у груди броні Годіни.

— Мамо! — стривожено скрикнула Реджі, витягаючи свої пістолі-близнюки, зроблені Каламіті, і відкриваючи вогонь у відповідь.

— Я в порядку! — відгукнулася Годіна, витягаючи свою триствольну енергомагічну рушницю і пірнаючи за купу хмар. Троє з пегасів у чорних обладунках продовжували стріляти. Хмари добре приховували, але кепсько прикривали. Їхній концентрований вогонь швидко випарував хмари.

Год там не було.

Пегаси різко розвернулися за міткою на своїх компасах ІІ, коли Год вилетіла з хмари за ними. Двох із них це врятувало. Год розрядила всі три стволи в груди третьому, пропаливши йому обладунок до самого серця.

Тріск грому розірвав повітря, і другого пегаса розірвало на шматки, відірвані кінцівки, кружляючи, розфарбували хмари у червоне.

— Привітай *Малу Гільду*! — вигукнула Бутчер.

Остання з пегасів, що напали на Год, відступала, швидко стріляючи блакитними і золотими променями з мультисамоцвітного енергомету своєї броні. Год загарчала від зусиль, змушуючи своє тіло рухатися швидше, ніж воно хотіло. Три постріли вдарили по її лівій нозі, запаливши її тіло болем. Вона підняла магічну рушницю для нового пострілу.

Один з решти пегасів пірнув до Реджі. Вона підняла пістолі, але він був занадто швидким; розвернувшись, він копнув її в обличчя, одночасно випустивши два рожеві промені по Бутчер. Один з променів чітко влучив у крило гарматниці Кігтів, і Бутчер розсипалася рожевим

порохом, *Мала Гільда* полетіла до землі крізь зникаючу дірку у хмарах і зникла з поля зору.

— Бля! — крикнула Реджі, у неї крутилася голова, одне око набрякло і заплющилося. Вона крутилася, намагаючись оговтатися і повернутися до бою. Пегас повернувся до неї саме вчасно, щоб юна грифонка встигла прицілитися.

Реджі вистрелила з обох пістолів у візор анклавівця одночасно з тим, як його отруйний скорпіонячий хвіст пробив її обладунок Кігтів і вп'явся в її спину.

Пегаска, у яку вистрелила Ґод, перетворилася на зелену рідину і розвіялася просто перед її очима, відкриваючи очам грифонки її дочку, коли Реджі почала падати крізь хмари.

— РЕДЖІ! — закричала Ґод.

*** **

Два дні тому:

Ми щойно рушили назад до хати Зекори, коли з'явилися алікорни. Їх вела опівнічно-синя алікорниця з плинною, шовковистою гривною дуже світлих блакитних відтінків, яка явно нагадувала мені Тріксі.

Я стала у бойову стійку, готова ухилитися від блискавок, і витягла Літл Макінтош із кобури. Вельвет Ремеді вийшла вперед, націливши ріг.

— Чого вам треба?

Трясця, цього нам тільки не вистачало. Мені доведеться уводити їх до лісу, подалі від хати і поні, яких ми врятували. Я не могла дозволити комусь із них потрапити під вогонь. Якого хріну це сталося сьогодні?

— Ти, — повідомила Вельвет Ремеді алікорниця з милою гривною.

«А хрін вам», — рішучо подумала я.

— Ми бажаємо продовження. Зробити більше нас, — продовжила алікорниця. — Більше ніякого Ред Ая. Ніякої Чорної Книги. Ти це виправиш.

— Ви бажаєте... розмножуватися? — повільно спитала Вельвет. До мене почало доходити, що алікорни поводитися не агресивно. Я почувалася трохи приголомшено. — Але... у вас немає самців.

Вельвет, ти сама очевидність. У цьому і проблема.

— **Ти це виправиш,** — доволі моторошним хоровим відлунням повторили решта алікорнів.

— Не впевнена, що ми *можемо* допомогти, — сказала я. Після всіх проблем, які я пододала заради знищення Чорної Книги та проекту досконалості Ред Ая, я не бажала побачити спробу відродження чогось із них.

— Не ти! — різко мовила головна алікорниця, інші заржали позаду неї. — Ми знаємо тебе. Ти Згубниця. Ми не шукаємо *твоєї* допомоги.

Я не була впевнена, чи варто мені відчувати полегшення або ж образу. Але здебільшого я відчувала потребу захистити Вельвет, мою подругу, яка явно була їхньою ціллю.

Вельвет Ремеді дивилася на них, повільно нахилиючи голову, її вуха ворушилися.

— Чому я?

— Ми пам'ятаємо твоє співчуття у Маріпоні, — розкрила їй синя кобила з дивною гривною. — Ти Та, Що Допмагає.

Фпвшо?

— Ми принесли тобі Спогади, щоб ти могла це виправити, — заявила алікорниця, її ріг засвітився морозно-блакитним. Лише зараз я помітила, що вона має мішечок, старий і гротескно заплямований. Відлуння світла її рогу огорнуло мішечок, коли вона відкрила його і левітувала з нього ПіпБак і якусь купку вкритих кров'ю дротів з дивними додатками. Серед яких було механічне око.

Вельвет Ремеді охнула і мимоволі відступила на крок, коли алікорниця левітувала їх до неї.

— Отже... — повільно сказала я, розуміючи, що бачу. — Щось від Ред Ая все ж таки вижило.

Ред Ай вмирав, коли впав до баку, так. Але він ще не був мертвий. І хтось, наскільки кібернетичні покращення мали розтягнути процес вмирання. І це був Ред Ай. Звичайно ж він мав план утечі. І я дала йому достатньо часу до вибуху бомби з зоряного бластера.

Хоча йому це не дуже допомогло. Це була кібернетика Ред Ая. Його *розібрали на запчастини*.

Мені стало зле.

— Ми знайшли його труп у лігві дракона, — заявила одна з алікорниць, фіолетова.

Я намагалася відігнати жовч з горла назад. Яким би злим не був Ред Ай, на таке спаплюження він не заслуговував. Натомість я намагалася чіплятися за більш стерильні факти, надані алікорнами.

У цьому був сенс. У щоденнику доктор Ґлю згадував проходи під Собором, та й дракону треба було десь жити. Це пояснювало, як він так швидко з'явився посеред бою. І чому прохання доктора Ґлю використовувати тунелі для скидання тіл його жертв отримували такий повільний відгук.

— Він встиг дістатися туди, — пояснила інша алікорниця, — перш ніж померти від ран і Святої Рідини.

Вельвет з жахом та відразою дивилася на механізми, видрані з тіла Ред Ая. Я майже очікувала, що вона знепритомніє. Але хіба ж вона колись таке робила?

Алікорниця казала про спогади.

Ред Ай записував усе. Всі свої досліді. Всі свої дії. Все. Його кібернетика була схожа на чорний опал. Величезний об'єм пам'яті ПіпБака міг, мабуть, вмістити кілька днів його спогадів. Для решти йому б знадобилося кілька мейнфреймів. Я не бачила нічого схожого у Соборі, але інший штаб цього жеребця був у відділенні Міністерства

Моралі у Філлідельфії. Якщо десь і були достатні засоби для зберігання такої кількості шпигунської інформації...

Прокляття. Це пояснює і спрайт-боти. Він, мабуть, використовував їх, щоб передавати свої «спогади» до філлідельфійського відділення. Я вже здогадувалася, що він мусить знати справжню функцію цих роботів, але ніколи не уявляла, що він використовував їх *так*.

Вельвет Ремеді заплющила очі і енергійно помотала головою.

— Ні!

Маленька м'ясисто-червона крапля впала з одного з дротів.

Алікорниці заржали і затупали. Краєм ока я помітила, як до нас летів Каламіті з надягненим бойовим сідлом. Лайф Блум галопом біг за ним.

Вельвет подивилася на них м'якшим поглядом.

— Тобто так, — ласкаво відповіла їм вона. — Я допоможу вам. Але не таким чином.

— Є інший спосіб? — здивовано спитала морозногріва алікорниця.

— Має бути, — запевнила її Вельвет, простягаючи копито, щоб торкнутися обличчя алікорниці. — І разом ми його знайдемо.

Каламіті приземлився, його погляд метався між Вельвет Ремеді та алікорнами. Прихилившись ближче до мене, він голосно прошепотів:

— Тож... ем... вони не будуть нас атакувати?

У мене просто не було слів.

Алікорниця його почула (хоча це було й не важко) і перевела погляд на нього, як і половина інших.

— Ми навчилися, — дорекла вона Каламіті. — Союз із тими, хто протистоїть Згубниці та її друзям, веде до поразки.

Я блимнула. Мої попередні думки стосовно алікорнів знову виринули на поверхню: вони ніколи не потрапляють в одну й ту саму пастку двічі.

*** **

Сьогодні:

— Тримати стрій! — кричав сталевий рейнджер, його броня швидко перезаряджалася, доки він ховався за уламками того, що десять хвилин тому ще було майже цілим «Кухлем Джави». — Ці крилаті покидьки не підійдуть ближче до Стайні-Тех!

Бзикаючи звуки та запахи озону, розплавленого металу та смаженої плоті підказали йому, що він щойно втратив ще одного бійця. Лицарі, всі до єдиного. Занадто молоді і невідготівані, щоб битися за свій дім проти таких ворогів.

Перезарядка ледве завершилася, коли над його головою пролетів загін пегасів у чорних обладунках. Сталевий рейнджер випустив дві ракети і дивився, як вони навелися на одну ціль, збивши анклавівського загарбника з неба. Решта загону розлетілася і розвернулася, щоб атакувати його з усіх боків.

Він не міг знищити всіх, тому зосередився на тих, що були попереду і зліва від нього, відкривши вогонь з автоматичного гранатомета. Він мав пачку енергомагічних гранат, знайдену у одного з патрулів цих паскуд, який його загін знищив раніше. Зараз найкраща мить, щоб їх використати. Тому він був вельми шокований, коли одного з анклавівських нападників, що наближався до нього справа, зірвало з неба ударом бронебійної гранати.

Анклавівські поні різко відхирилися, оцінюючи нову загрозу. Сталевий рейнджер обернувся і побачив ще одного земного поні у магічній силовій броні, який стояв на купі уламків на іншому боці вулиці. Броня була така сама, як і в нього, але ця була розмальована червоними смугами кольору соковитого яблука.

Не кажучи ні слова, сталевий рейнджер відвернувся від рейнджера Еплджек і зосередився на ворогах. Рейнджер Еплджек галопом підбіг до нього, прикриваючи його сліпі зони.

Вони билися вдвох, пліч-о-пліч, доки земля під ними не розірвалася, випускаючи пекельних гончаків у шоломах Анклаву.

*** **

Два дні тому:

Світанок починав майоріти на обрії, розкидаючи потоки викривленого димом світла крізь дерева. Квіти почали згасати, їхні прозорі зелені пелюстки більше не здавалися ефемерними, але лишалися не менш витонченими. Ліс прокидався мовчки, всі звуки природи завмерли, лісові істоти потікали або згоріли живцем у пожежах, а їхні привиди звуків не видавали.

Після того, як Вельвет Ремеді ще трохи побалакала з алікорницями, вони відлетіли так само швидко, як і з'явилися. Принаймні, я так думала. Ріг головної алікорниці засвітився морозно-блакитним, і їхня група розмилася, а потім зникла.

— Отакої! — заржав Каламіті. — Ми знали, же сині можуть ставати невидимими, але вони ніколи не робили невидимими інших алікорнів.

— Вони вчаться, — сказала я, відчуваючи таке ж приголомшення. — Ростуть.

Очі Вельвет розширилися від розуміння.

— Вони навіть не почали бачити свій потенціал.

Настав момент тиші, доки ми намагалися досягнути нову реальність. Потім, одне за одним, ми пішли назад до хати Зекори, Каламіті, який не міг літати, повільно крокував поряд з Вельвет, яка йшла попереду.

— Літліп?

Це був Лайф Блум. Він відстав. І, здається, бажав поговорити зі мною. Мабуть, сьогодні просто день такий.

— Так?

— Я думав про твою заяву стосовно того, що ти маєш спосіб розібратися з неминучою продовольчою кризою, — почав він. — Існує мегазакляття для виробництва їжі, так?

Що? Як він?..

— Це єдиний варіант, в якому є сенс.

Я не казала про це нікому, окрім Хоумідж. І я порушила для неї свою обіцянку Спайку через те, що вона має бути одним з Носіїв Елементів. Я не наважилася сказати навіть Ред Аю.

— Чи, можливо, мегазакляття очищення від отрути, — подумав він вголос. — Якщо очистити від отрути всю ферму «Солодке Яблуко», можна нагодувати багато поні. Недостатньо, звичайно, але вже якийсь початок.

Сутінкове Суспільство. Звичайно. Вони мали доступ до більшості чарівних дослідів Твайлайт Спаркл, у тому числі до кількох закладів, що були вплетені у Сади Еквестрії.

— Щось таке, — визнала я, намагаючись казати навмисне неясно, щоб не видати Спайка і найбільш цінну таємницю Еквестрії. — Так.

— Я б хотів його побачити, — сказав він після цього.

— Ні, — швидко відповіла я, і одразу пояснила: — Я не в праві його показувати. Це залежить від іншої особи. — Потім додала: — Його охороняють.

— А, — лаконічно відповів він.

Я знову пішла, але він зупинив мене.

— Ти ж не плануєш просто вимкнути Проект Одного Пегаса, так? — Він серйозно подивився на мене, його голос звучав трохи з надриком. — Ти не плануєш повернутися, так?

Невже це так очевидно?

— Частина мене бажає обійняти тебе і оголосити мою героїнею за те, що ти збираєшся зробити, — заявив Лайф Блум. — Але інша частина бажає вирубити тебе і тримати паралізованою, доки я не передам тебе з копит у копита Хоумідж, щоб вона могла вибити з тебе дур.

Я майже бажала, щоб він це зробив. Було б значно легше, якщо б мене позбавили цього вибору.

— Хтось має залишитися у тому місці, — натовість пояснила я йому. — Єдиний спосіб змусити Анклав припинити вбивати поні, які можуть спробувати захопити центральне відділення, це захопити його насправді. І не на мить.

Лайф Блум заржав.

— Ну, може, я зараз думаю своєю дружбою, але ти хоч думала, що це зробить із Хоумідж? — Його голос був сердитим. — Вона вже втратила Джоукблю. Як ти вважаєш, що це з нею зробить?

Моє серце болюче стиснулося.

— Це її знищить! — Він тупнув по землі для підсилення.

Я різко обернулася до нього із викривленим від вічного болю обличчям, коли моє відчуття втрати перетворилося на нестерпну відразу до себе.

— Знаю. — Я відчула першу з багатьох сліз. Я дивилася в його очі, і мій зір замилювала гаряча волога. — Але що як я цього не зроблю? Якщо я егоїстично поставлю нас двох вище за все пустище і залишу Еквестрію страждати через це?

Я відповіла за нього:

— Вона втратить свою віру у героїв, може, навіть у сам Праведний Бій. І вона буде винуватити за це себе.

Лайф Блум виглядав ошелешено.

— Я не збираюся зраджувати її принципи і те, за що вона мене кохає, просто щоб залишити її собі. — Мої слова різали, як ніж. — Це її теж знищить. І знищить значно гірше.

Я зраджувала Хоумідж своїм вибором, так. Але це була б значно жахливіша зрада.

— Хоумідж заслуговує на краще. — І я втрачала ту, на кого ніколи не заслуговувала.

Лайф Блум зглитнув і присоромлено відвів погляд.

Я похмуро насупилася.

— До того ж, я можу провести всередину лише одну поні. Себе. І я маю бути замкнутою у тій машині, бути у штучній комі, щоб керувати нею. — Я підвела погляд на затьмарені димом хмари, видимі крізь крони дерев. — Я маю проаналізувати вежі і ферми пегасів. Вимкнути лише правильні вежі. Я не можу зробити це, просто вимкнувши рубильник.

Лайф Блум довго над цим міркував. Він був таким тихим, що я не думала, що він знову заговорить. Я майже рушила назад, помітивши, що гончак знову був у дверях хати Зекори, цього разу затримавши Каламіті і Вельвет Ремеді.

— Ми маємо чинити краще, так? — дуже тихо спитав він.

Відшукавши трохи більше сил, він продовжив:

— Ти права. І була права. Ми не зробили практично нічого, щоб допомогти. Сутінкове Суспільство. Ми сиділи, накопичуючи свої таємниці, кажучи собі... та хай йому грець, ми практично Анклав в мініатюрі. — Я обернулася і побачила, як білий, багряногровий єдиноріг потупив погляд у землю. — Навіть те, що я до тебе приєднався, було чисто символічним...

У дверях хати кібергончак махав моєю невипитою Спаркл~Колою РАД перед писком Каламіті.

— Ми не заслуговуємо на взяті нами назву. — Лайф Блум підвів голову, його очі були так само сповнені слізьми, як і мої. — Ми маємо чинити краще. Ми зобов'язані. Ти і Хоумідж... ви зробили так багато, і з власної волі. Трясця, та ти віддаєш себе заради нас усіх.

Він зупинився, не впевнений, що казати далі.

Я лише кивнула, обернулася до нього хвостом і пішла геть. Хоч моє серце і почувалося так, ніби його пропустили крізь блендер, це було добре. Мені було потрібно, щоб Лайф Блум так думав. Я мала

план. І за відсутності Хоумідж саме йому доведеться впевнити Сутінкове Суспільство виконати свою роль.

*** **

Сьогодні:

Древній ритуальний зал у вежі Тенпоні був освітлений вперше за більш ніж двісті років. Пройшло два сторіччя з часу, коли було активоване мегазакляття, відоме як Селестія-Один. Поні всередині ігнорували руйнування міста навколо них, натомість налаштовані обрушити всю силу самого сонця на ті зебрячі острови і берегові землі, де, як вважали ці еквестрійські поні, були розташовані пускові установки зебрячих мегачарних ракет дальньої дії. Останній раз, коли цей зал використовували, цілі острови занурилися у киплячі океани.

Атака тривала менше півгодини, перш ніж пегаси закрили сонце.

Тепер, знову, сонячне світло лилося по штучному димарю, крізь колодязь фасетчастих дзеркал, які ловили і відбивали світло сонця Селестії, скеровуючи його у білу залу внизу, наповнюючи ритуальну кімнату чорно-білим калейдоскопом світла і тіней.

Поні у робах рядком увійшли до зали. Попереду йшов старший, плямистий коричневий єдиноріг. За ним молодший, білий, з кількома пасмами багряної гриви, що спадали з-під його каптура.

Кожний рухався цілеспрямовано, йдучи до своїх позицій серед складної магічної мозаїки з полірованих білих плиток. Хоча жоден з них раніше не чаклував мегачари, і більшість насправді ніколи не очікували, що за їхнього життя з'явиться така можливість, кожен знав, що саме треба робити. Вони відпрацювали це назубок. Але цього разу... вони відчували у повітрі заряд. Цього разу все було насправді.

Вони дивилися одне на одного. Кілька цокали копитами по плиткам мозаїки або нервово іржали, досі не впевнені, що вони дійсно роблять правильний вчинок.

*** **

Два дні тому:

Я зосереджувалася, як могла. Цього разу була моя черга нести Каламіті над кронами дерев Вічновільного лісу. Ми збиралися знайти «Черепашку», і я збиралася левітувати її назад до хати Зекори, єдиного безпечного місця, де можна було попрацювати над нею.

— Треба було просто принести її з собою першого разу, — раніше зауважив Каламіті. Я погодилася. Але вчора ми всі були настільки втомлені і виснажені на момент, коли Вандерболти відлетіли, що ніхто з нас вже не міг нормально думати.

З того часу Каламіті нічого не сказав. Його гострі очі видивлялися стріляючі рослини та інші небезпеки, доки я щосили намагалася не заснути. Політ потребував значних зусиль. Я прокинулася лише кілька годин тому, але останні кілька днів (трясця, останні два місяці) були настільки фізично та емоційно нестерпними, що моєму тілу було начхати. Воно хотіло відпочинку. Багато відпочинку.

«Не зараз, — подумала я до нього. — Ще рано.»

Каламіті підштовхнув мене, щоб я розширила наше коло пошуку. Я подивилася на нього, насолоджуючись можливістю бачити його обличчя, і злегка йому посміхнулася. Каламіті був хорошим другом.

Зважаючи на те, як пройшов мій ранок, щохвилини у нас із Каламіті могла або статися болюча розмова, або зустріч із чудовиськом. Можливо, балакучим.

Я майже застогнала, коли Каламіті розкрив рота. Наврочила.

— Стережись! — попередив він, звузивши очі.

О. Другий варіант. Ура.

Та все ж я була зовсім не готова до того, що опустилося з неба перед нами. Я подивилася в очі *самій смерті!*

У нього було тіло мертвого пегаса — кістляве, безхутре, хворобливого блідо-білого кольору — але очі дракона — люті, сяючі жовтим райдужки з котячими зіницями, повні сили і несамовитого життя. З-за його плечей стирчали великі крила, схожі на кажанячі. І кошмарна броня росла з його плоті.

Моє серце зупинилося. Смерть існувала! Тобто, насправді, як поні! О Богині, я була не готова вмирати! Не зараз!

— ***Tu Lîmlîn!*** — проголосив поні, його голос був схожий на землетрус, повний кинджалів. Істота перевела свій страхітливий погляд на Каламіті. — ***Tu Каламіті! Так?***

Гах! Він знає моє ім'я! Поні-смерть знає моє ім'я!

«І він бажає балакати, — грубо перервала мою паніку моя маленька поні. — **ТОЧНО** наврочила.»

— А ти, мабуть, той демон? — спробував довідатися Каламіті.

— **ЛАЙОНХАТ!** — відповів він, ледве не здувши нас.

Каламіті змахнув здоровим крилом, відносячи нас від поні смерті і його, можливо, насправді смертельного голосу. Саме тоді я помітила, що у поні-смерті *ПінНога*! З передавачем, як у гулів з Першої Стайні.

— Воу, полегше, — випалив Каламіті. — Звук трохи прикрути, гаразд? А то мені ся здає, же ти кричиш на нас. Ураганом, — додав він.

— ***Це неможливо!*** — заявив... кантерлотський гуль?.. Поні-смерть?.. — ***Броня варту палацу була зачарована особисто Принцесою Луною, щоб ми завжди могли говорити королівським кантерлотським голосом, аби наші слова несли належну вагу!***

Гаразд. Не поні-смерть. Поні, який пережив знищення Кантерлота!

— ***Але не бійтеся! Ми прийшли допомогти!***

— Ми? — сторожко спитав Каламіті, піднявши брову. — Це як королівське «ми» у алікорнів-псевдобогинь?

— ***Ні!*** — гаркнув кантерлотський гуль. — ***Ми значить ми!***

— Не доганяю, — сказав йому Каламіті, озираючись навколо у пошуках ще одного кажанокрилого кантерлотського гуля. Або хоча б ще одного когось.

У відповідь маленька біла полівка з милими рожевими оченятами видерлася по жахливій шийній броні кантерлотського гуля і,

вмостившись у нього на голові, пискнула. Мала мило поворушила вусиками...

.. і з якоїсь незбагненої причини маленька миша викликала в моїй душі ще глибші ноти жаху, ніж явний поні-смерть.

«Стій! — наполягла моя маленька поні. — Я маю їх знати!»

Моя маленька поні зліпила докупі шматки спогадів, немов головоломку.

Його звали Лайонхат.

Я згадала трансляцію Ді-джея Пон3 після нападу анклаву на Місто Дружби. Трансляція зосереджувалася не лише на жаху і трагедії, але й на героїчній відповіді, яку вона бачила по всій Еквестрії:

«Я чув історію про двох таких героїв, які збили один з тих бойових кораблів на півдні від Сталліонграду. Залишили візитку: Лев і Миша. Ну що ж, Лево і Мише. Завітайте коли-небудь до вежі Тенпоні.»

Єдиний збитий Хижак, знищення якого я не побачила.

Я пригадала зростаючу паніку офіцера зв'язку на міжкорабельній частоті Анклаву, перш ніж вона стала смертельною: *«Ви доповідаєте, що монстр, який збив „Мамматус“...»*

І остання трансляція Ді-джея Пон3, яка, як я зрозуміла вже при прослуховуванні, була записана за кілька годин, якщо не днів до того (врешті, Хоумідж не збиралася полегшувати Анклаву справу її ловлі):

«Я перериваю достолиха депресивну музику Анклаву для дуже особливого повідомлення. Сьогодні зі мною двоє учасників Опору Пустоща, ніхто інший, як дует борців з Анклавом, Лев і Миша. І я говоритиму з ними про праведний бій, про удари, які вона завдала Анклаву, і про те, як всі поні можуть допомогти.»

І, нарешті, Спостерігач: *«Хоумідж сама наполягла, що не зможе прийти. І вона сказала передати тобі, що приїде до тебе ще кількох союзників.»*

Союзники, який прислала мені моя кобила, знищили *«Хмарність»!*

Святий палкий секс із Селестією!

— ... полівка? — Каламіті блимнув. — Ти приньос своє звірятко?

— *Ді-джей ПонЗ прислала нас!* — проголосив гуль, підтверджуючи те, що я зрозуміла. — *У якості доказу вона сказала мені передати тобі це.* — Лайонхат вийняв маленький прозорий пластиковий пакет, всередині якого були куля спогадів і папірець із простим написом: «№8».

Миша фиркнула, лише трошки, зафарбувавши повітря ярдовими потоками жахливо щільного *рожевого*.

— О, — пробурмотів Каламіті. — Ця миша.

*** **

Сьогодні:

На борту «Славно́го Світанку» лейтенант Фенсі Лед² знову поправив свою гарнітуру, слухаючи доповіді від південного загону Хижаків. Заходи на бомбардування виявилися ефективними для знищення укріплених скупчень ворогів, але вони втрачали неприємно багато бомбардувальних возів через вогонь снайперів.

— Богині б їх забрали, — пробурчав він. — Вони заховали снайперів серед рабів. — Він простягнув копито до перемикача під одним з моніторів. Хижак «Накреос³» був на ідеальній позиції, і не сильно задіяним у бою. Він клацнув перемикачем. — Старший офіцере зв'язку, викликає лейтенант Фенсі Лед. Пропоную відправити Хижак «Накреос» для зачистки рабського табору у південному п'ятому секторі.

— Прийнято, — відповів голос жеребця. І це були останні слова, які почув Фенсі Лед. Він провів наступні десять секунд у спазмах, коли вбивча статика полилася з його гарнітури, його мозок повитікав крізь вуха та ніздрі.

І так само майже всі тридцять поні, присутніх у центрі зв'язку «Славно́го Світанку» попадали, багато з них не змогли навіть закричати. Одна з них, кобила, яка відклала гарнітуру, щоб налити собі

кави, тепер бігла галопом до дверей ліфту. Із кожним ярдом вона все сильніше хиталася від болю, її розум розривався від тихого сичання, що лилося з кожної гарнітури у кімнаті.

Кобила впала із залитими кров'ю очима менш ніж на відстані копита від ліфту, але вона вже не могла підвестися і дотягнутися до кнопки.

Але двері ліфту все одно відчинилися, виливаючи густу ковдру рожевого туману, яка розкрила кажанокрилого гуля і його маленьку подругу, що були всередині.

*** **

Два дні тому:

— Кидати їх у вбивчий жарт, доки із кимось не вдасться?

Вельвет Ремеді сердито дивилася на гончака-альбіноса.

— Шо? — спитав він, принаймні удаючи нерозуміння. — Вбивчий жарт перетворив самця гончака на самицю поні.

Вельвет блимнула. Її очі розширилися. Я майже бачила, як іскорка винахідливості спалахнула в її чорних зіницях.

— О. О! — Вона загарцювала на місці. — І-де-я! — проспівала вона, потім галопом рвонула до дверей з хати Зекори і в буквальному сенсі причепилася до мене і Каламіті. — Ох, ми просто маємо піти до Стайні 29! — Вона благально подивилася на нас. — Можна? Будь ласка? — Майже нерішуче, вона додала: — Якщо можна? І якщо це не заважає твоїм таємним планам?

Я кивнула, проходячи у двері.

— Звичайно можна. — Після дуже вдячного погляду, яким вона нас обдарувала, я просто не могла змусити себе сказати їй, що ми і так збиралися туди.

— ***Вітаю! Ти Вельвет Ремеді!***

— Обогині! — Вельвет Ремеді позадкувала від вражаючої фігури Лайонхата, що заповнила дверну пройму.

— *Не бійся! Ми прийшли...*

Його перервав болючий зойк гончака-альбіноса. Ми обернулися і побачили, як кібергончак скулився у кутку, затискаючи лапами вуха.

— Ем, може, тобі варто ся лишити зовні, — запропонував Каламіті. Я підозрювала, що це було не стільки заради гончака, скільки заради нас; Вельвет Ремеді вже із жалем дивилася на скиглячу м'ясорубку.

Я кивнула Лайонхату. Мене турбував не стільки поні-не-смерть, як ця «тваринка», що подорожувала з ним. Вона змогла наповнити цілий Хижак концентрованою рожевою хмарою менш ніж за дві години. Маленька звірюка могла, мабуть, вбити всіх у хаті випадковим чихом.

— До речі, про таємні плани, — почав Каламіті. — Чому б тобі трохи не розповісти нам усім, що ми робитимемо? Шо за велику зустріч ти ховаєш під своїм, е-е... рогом? — Іржавохутрий жеребець трохи почервонів. Вочевидь, існував якийсь пегасячий вираз, який просто був незастосовним до єдинорогів.

У мене було два варіанти: відповісти швидко, хоча б заради нього, або тягнути, підколюючи його про ховання чогось під моїм рогом. Останній варіант був таким спокусливим.

— Як я і казала, у мене є план, — почала я. — Але самі ми його не зможемо виконати. Як я зміркувала, нам потрібна допомога сімох союзників, яких ми знайшли протягом останніх двох місяців. Двоє з них зараз у Спайковій печері, і ще один, Лайф Блум, зараз із нами. — Білий єдиноріг із кучерявою гривною, що сумно лежав біля лежача Ксеніт, підвів погляд, почувши своє ім'я.

— У Новій Еплузі, у ніч після надзвукового рад-вибуху, я попросила Спостерігача за допомогою спрайт-ботів зв'язатися з іншими і забрати їх. — Я не стала згадувати, що однієї з цих важливих поні, моєї коханої Хоумідж, там не буде. — Ми зберемося разом у печері менш ніж за добу, і все інше я вам розповім, щойно ми будемо там. — Ну, майже все. — Але спершу ми повинні дещо зробити.

— У печері Спайка? — Каламіті підняв брову достатньо високо, щоб зсунути капелюх. — Добре, же ми ся спромогли дістати ще одну пару крил. — Він спробував змахнути своїм пораненим та замотаним крилом, і скривився. — Танки Анклаву не розраховані на пілотов-грифонів, а пішки ми таку відстань ніколи не подолаємо.

— **Я швидко вас довезу!** — донісся гучний голос ззовні, відкриті двері стукнули від його сили. — **Коли я служив Її Величності, мені часто доручали тягнути Її королівську колісницю!** — Немов це виправдовувало використання могутнього і небезпечного союзника, до того ж, героя, як звичайного шофера.

— О, це мені ніколи не набридне, — уїдливо сказала Реджі, потираючи кігтями вуха, доки гончак жалюгідно скиглив.

Каламіті на мить замислився над новою інформацією.

— Гаразд, я почекаю, — сказав він мені, хоча йому явно трохи не терпілося дізнатися. — Ми довіряємо тобі, Лі'лпіп.

— Добре, — нерішуче сказала я. — Тому що наступний крок цього плану полягає у тому, щоб розлютити дракона.

Запанувала шокована тиша, підсилена тихим стуком чогось, що хтось впустив.

Тиша рівню «що вона сказала?», із кліпанням очима. До якої додався тихий писк.

— І знову, ви дозволяєте ей робити плани? Навмисне?

Перш ніж хтось встиг відповісти, тихий голос долинув з-позаду нас:

— Я досі зебра?

Ксеніт! Вона... вона прокинулася!

— Наскільки я можу сказати, — відповів Лайф Блум на питання перемотаної зебри, — так.

— *Ксеніт!* — голосно вирвалося з багатьох вуст, у тому числі моїх, коли ми кинулися до бідолашної зебри, що ледве опритомніла.

— Ем, чи варто їм такеє робити? — спитав кібергончак, стурбовано дивлячись на Лайф Блума і притиснувши вуха. Він вже майже вийшов за двері, накинувши на спину свій зебрячий плащ. Із прибуттям нових союзників і пробудженням Ксеніт, монстр вочевидь вирішив, що зараз саме час нагадати, що він не з нами.

— О так, — відповів єдиноріг із широкою посмішкою — Як медик, я цілком підтверджую цілющу силу групових обіймів.

*** **

Сьогодні:

Від просоченої кров'ю пустки до занурених у бій руїн, звуки битви та сморід смерті палали під злими, підсвіченими червоним хмарами Філлідельфії, погрожуючи поглинути всю надію і добро, що ще лишилися у цьому пекельному місті, до останньої краплі.

Раптом яскраве зелено-золоте світло рвонуло у небо, здійнявшись з Філлідельфійського кратеру, немов злітаючий фенікс, розганяючи вбивче червоне сяйво філлідельфійського неба.

Але лише на мить. Потім це сяйво надії згасло, зникнувши у почорнілому хмарному покриві. І Філлідельфія знову занурилася у пекло.

Занадто зайняті битвою за власні життя, майже ніхто цього не помітив.

*** **

Два дні тому:

— Це... він?

Я дивилася, як Ксеніт бореться із власною кризою віри.

Зебра схилилася, із ненавистю дивлячись на дивний синюватий камінь зі скрині Світі Бель. Лайф Блум неподалік, затинаючись, знову намагався переконати її, що їй не слід вставати з ліжка.

— Це великий ворог мого народу? — сказала вона з гарчанням, якому і пекельні гончаки б позаздрили. — Заради цього ми стільки

страждали, вбивали і вмирали? Це просто камінь!

Ксеніт стояла над шматком метеориту, її тіло небезпечно хиталося після раптового руху.

— Просто тупа... безглузда... *КАМЕНЮКА!*

Її копито опустилося і одним зосередженим рухом вдарило по синюватому каменю.

Я бачила, як копита Ксеніт ламають кістки пекельним гончакам і вбивають крізь броню сталевих рейнджерів; шматок зоряного каменя не мав шансів проти моєї подруги, навіть в її ослаблomu стані. Метеорит розлетівся на синій пил під її копитом.

Ксеніт стояла, важко, нерівно дихаючи. Потім хитнулася і впала.

— Селестіє милосердна! — обурено казав Лайф Блум, швидко підходячи до Ксеніт. — Ви взагалі слухаєте своїх медиків?

Вельвет Ремеді відповіла коротко:

— Ні.

— Ти не в тому стані, щоб напружуватися, — суворо сказав він Ксеніт. Глянувши через плече на Реджі, він повторив для неї: — І ти теж.

— Тоді зроби так, щоб ми були, — фиркнула Реджі.

— Це так не працює, — заявив Лайф Блум. А мені так хотілося, щоб працювало. Я ледве могла стояти. Лише адреналін від пробудження Ксеніт не давав мені завалитися на підлогу і заснути, і ще не факт, що саме в такому порядку.

Я продовжувала казати собі, що за кілька днів у мене буде гарний, довгий, коматозний сон. Моєму тілу було все одно, воно більше не слухало.

— Твої закляття, може, й ні, — повільно мовила Ксеніт, її розкішний, екзотичний голос був майже гіпнотизуючим для мого втомленого стану. — Але тут є багато трав та порошоків, з яких я могла б зробити мікстуру для такого ефекту, і не тільки.

Ми озирнулися навколо. Для більшості з нас у хаті Зекори було повно мотлоху. Серед уламків глечиків та скалок скла було багато пляшок, флаконів та дзбанів з тим, що для нас було лише консервованими бур'янами та висохлим сміттям. Але Ксеніт бачила більше. Значно більше.

— Ця хата... колись вона точно була домом великого зебрячого алхіміка, — повідомила нам Ксеніт. — У цих вмістищах стільки див... — Вона замовкла.

— Отже... — обнадієно сказала Реджі, — ми все-таки не пропустимо велику бійку?

Погляд Ксеніт упав на мене.

— Ми будемо готові до бою, мала. Тільки... можеш допомогти мені мішати? — Вона трохи почервоніла. — І підвестися?

*** **

Сьогодні:

Стерн дивилася з даху колишнього офісу Ред Ая у Міністерстві Моралі, як кібердракон, оточений шістьма клятими Хижакками, нарешті видав передсмертний крик і впав, вигинаючись у повітрі по дорозі вниз. Його тіло розстроцило руїни внизу, бурхлива хмара пилу та уламків прокотилася вулицями.

Чисто випадково хвіст дракона зачепив один з Хижаків, розбивши пропелери вбивці драконів по правому борту. Дракон наостанок забрав із собою один з цих чорних жахів.

— Молодець, — пробурчала Стерн.

Двері на дах гучно стукнули за нею. Грифонка почула стукіт вибігаючих копит.

— Що? — спитала вона, її голос був сповнений чітко відміряним роздратуванням через вторгнення. Струнка чорна грифонка обернула свою білоперу голову до джерела неспокою і зупинилася, коли побачила побиту і закривавлену зебру у рваному плащі і з потріпаною

торбинкою. Зебра важко дихала, її вкрите шрамами тіло тремтіло від напору.

Стерн відступила на крок, оцінюючи зебру.

— Стій. Я тебе знаю, — сказала вона за мить, в її очах засвітилося впізнавання. — Ти тоді билася в Ямі. Ред Ай відпустив тебе.

Стерн не була дурною грифонкою. Вона знала, звідки були ті кілька рабів-зебр, яких вона захопила. А навіть якщо б не знала, було неможливо не помітити палаючу ненависть в очах цієї.

Змахнувши крилами, вона злетіла у повітря, несучи себе подалі від, як їй було відомо, доволі вражаючої відстані зебрячого стрибка.

— Вибач, що дарма повернулася додому, — рівним тоном сказала вона зебрі. — Але у мене є більш важливі справи, ніж розбиратися з тобою і твоїм рахунком до мене. Якщо ти не помітила, у нас тут війна.

Чорна грифонка зневажливо махнула зебрі хвостом, розвертаючись до частини міста, де Хижки почали розділятися, два з них вже починали випалювати її наземні сили і її місто зі своїх потужних плазмових гармат.

Ксеніт віддихувалася і фиркала, дивлячись, як грифонка відлітає. Потім вона вигнула шию назад і витягла з торбинки свій талісман кровокрилів. Ксеніт перекинула талісман через голову і застогнала від миттєвого болю, коли у неї почали відростати власні крила.

*** **

Два дні тому:

День ішов немов у монтажі; я кілька разів вирубалася і знову прокидалася, здебільшого під час перельоту на «Черепашці». Ксеніт кілька годин працювала над зіллями, більшість з яких вона віддала Реджі, хоча одне — Каламіті, щоб зміцнити його недоліковане крило. Кілька з цих зіллів, як я знала з власного досвіду, були не лише ліками. Щойно Ксеніт і Реджі були в змозі подорожувати, ми вирушили в дорогу.

Я ледве пам'ятаю вежу Тенпоні, і дуже неясно пригадую, як ми привезли біженців до Вузла Р-7, окрім одного ясного моменту, коли я помітила там Наглядачку. Вона привезла перші дерева з яблуневого саду Другої Стайні до Розбитого Копита.

Я пораділа, що хоч щось іде згідно з планом. Я мала великі надії на майбутнє цього місця.

Але мій найдовший період притомності почався, коли Лайонхат приземлив «Черепашку» у Фетлоку.

— *Ти хотіла потрапити сюди? Ти впевнена?* — Голос кантерлотського гуля болючою луною розносився по небесному танку.
— *Я не бачу тут нічого, окрім уламків!*

— Це тому, же найцікавіше тут під землею, — відповів Каламіті, потираючи вуха. — І... ауч!

— *Вибач!* — крикнув Лайонхат, від чого не стало анітрохи легше. Вельвет Ремеді і я швидко вийшли.

Могло бути гірше. Я хвилювалася, що доведеться летіти з «мишею». Можливо, вона більше не була велетенським, жахливим, зубатим, лускатим, рогатим, рожево-хмаро-дихаючим, за-один-укус-з'їдаючим-поні чудовиськом, але вона досі була однією з найбільш небезпечних істот на Еквестрійському пустинці. Можливо, навіть небезпечнішою, ніж раніше, бо тепер вона не була прив'язана до королівської скарбниці, у полоні сплавленої купи золота, самоцвітів та інших дорогоцінностей. З того, що я дізналася від Лайонхата, «миша» пережила нищення і падіння Кантерлота просто завдяки *власній міцності*. Немов трансформація якимось чином взяла всю цю древню драконячу стійкість і спресувала її у цю нову (і безсумнівно милу) форму.

Закляття мало зробити не це. Хоча, з іншого боку, у драконів є і власна магія.

Коли я озвучила ці тривоги, колишній королівський вартовий у відповідь дістав щось, що я спочатку прийняла за величезну рожеву кулю. Придивившись краще, я побачила, що скляна сфера колись була

якоюсь кулькою для домашнього звірятка, скляна поверхня настільки викривилася від концентрованої рожевої хмари всередині, що повністю замкнулася.

— Як вона входить і виходить? — спитала я.

— Як вона дихає? — приголомшено поцікавилася Вельвет. Вона швидко виправилася: — Звичайно ж, їй це не потрібно, так? Вона, гадаю, є своєрідною найвищою формою кантерлотського гуля.

Кістлявий пегас, схожий на смерть, кивнув їй і загадково відповів мені:

— *Драконяча магія.*

Я здогадалася, що він теж не знає.

Вельвет Ремеді і я обережно йшли крізь похмурі руїни Фетлока. Я увімкнула свою ІП, але компас не показував мені нічого ворожого. Він взагалі не показував нічого живого.

Холодний вітер ворухив попіл і сміття. З усіх боків лежали руїни, які колись були яскравими, щасливими домівками для сімей поні. Доки ми наближалися до зупинки «Диліжанси “Небесний Бандит”», мої очі помітили чорний напис на окремій стіні, давнє графіті:

Всі поні зникли.

Я залякла на місці від гнітючого спустошення Еквестрійського пустища.

Мою задумливість перервав скрегіт по асфальту кришки люка, яку Вельвет Ремеді відсувала копитом. Вона зніяковіло глянула на мене, мабуть, зрозумівши, що це було б краще зробити рогом, а потім зникла у темряві вниз.

Я рушила вперед за нею, але мої вуха вловили якийсь звук. Якусь... розмову?

Я обережно підійшла до навісу, де вперше билася з мантикорою. Доки я наближалася, на моєму компасі ожили вогники, і голоси стали яснішими. Я полегшено зітхнула, коли жоден з нових вогників не виявився ворожим.

— ... навіть отримав нову партію Деша безпосередньо від Янголів, — почула я слова жеребця. — Просто скажи, що тобі треба. Добрий доктор дасть тобі дозу.

— Га? — перепитав грубий голос. — Ти продаєш мімозу? Мені не потрібна мімоза. Особливо від поні.

— Ні, — повторив жеребець, вміло ховаючи будь-які ознаки роздратування. — Доза. Я дам тобі дозу. Наркотики, песику. Нар-ко-ти-ки!

Я зайшла за ріг, і мій погляд впав на поні, одягнутого у вбрання, яке колись було костюмом вищого суспільства, можливо, з вежі Тенпоні, перш ніж його... заносили. Його супроводжували брамін та грифонка, вдягнена у броню Кігтів з незнайомою емблемою — не з загонів Год або Стерн — на спині якої висіла ракетниця.

Покупець, з яким жеребець намагався зав'язати розмову, був дуже сивим пекельним гончаком похилого віку, який тримав модифікований дробовик з прицілом.

Гончак сидів, пильно дивлячись на поні із виразом нерозуміння на обличчі.

— У тебе є котики? Як ти спинятимеш тих крилатих поні котиками? — гаркнув гончак. — Хіба що ті котики літають?

Я відкашлялася. Жеребець перевів погляд на мене, не бажаючи повністю відвертатися від небезпечного чудовиська, з яким він намагався торгувати. На його обличчі з'явилося полегшення.

— Док Гуф⁴ до ваших послуг. — Він нервово посміхнувся, на крок відступаючи від пекельного гончака. — Не звертайте на нього уваги, — додав він, не бажаючи, щоб я спровокувала або застрелила його клієнта. — Він, здається, достатньо... дружній. Але, гадаю, туговухий.

Баркін Соу. Наш «друг»-альбінос дійсно прислав когось, хто, можливо, був зацікавлений у тому, щоб допомогти нам. Пекельний гончак, який бачив, як Анклав поневолив усе його місто. Глухий і маразматичний гончак.

Ура?

Я обернулася до дока Гуфа і спитала:

— Є якісь цілющі зілля або бинти? Медикаменти? — Можна хоча б пустити решту моїх кришечок на щось корисне.

— О так! — гордо проіржав жеребець. — Відколи та дівчина, Ремеді, зробила внесок, я зміг здобути непоганий запас.

Стоп, що? Вельвет? Коли? Я перетрушувала свій мозок, але єдиний час, який я могла уявити, це коли я була за Стіною у Філлідельфії. Моя маленька поні зауважила, що мені не варто було дивуватися. Не могла ж моя подруга просто нічого не робити, доки мене з ними не було.

— Давай-но подивимося, що є у доброго доктора в його магичній торбі, гаразд?

Його запаси були вражаючими.

*** **

Сьогодні:

Год стояла на темно-сірій хмарі, бережучи поранену задню ногу, і дивилася на діру над Мейнкеттеном, яка швидко затягувалася. Сльоза стекла з її здорового ока по дзьобу і зависла на кінці, перш ніж упасти і зникнути у тій самій затоці, що поглинула її дочку.

Патруль Анклаву вбив двох їхніх, в тому числі її дочку, перш ніж вона встигла їх добити. І, як стало ясно з того, що ще шестеро пегасів у броні наближалися до них з тилу, перший патруль встиг відправити попередження, перш ніж їх знищили.

Год перевірила заряд своєї магичної рушниці, на її дзьобі з'явилася гримаса.

— **Не рухайся,** — попередив солдат Анклаву, доки вони наближалися. — **Один невірний рух хвоста, і ви обоє перетворитеся на попіл.**

Ґод обмінялася косими поглядами з Блеквінг. Посмішка другої грифонки сказала все, що було треба.

Дві грифонки розвернулися, націлюючи свою зброю, коли небо вибухнуло оглушливим громом.

— Її-ХА! — прокричала Реджі, коли чиста міць *Малої Гільди* знищила трьох з шести солдатів Анклаву.

Ґод недовірливо забликала. Потім отямилася, буквально на мить швидше за решту анклавівських пегасів. Її рушниця випарувала одного з них. Блеквінг збила другого, але не раніше, ніж промінь світла вдарив у її ліве крило, розчинивши його на дві третини.

Ґод пірнула, щоб підхопити скалічену грифонку, а Реджі знищила останнього пегаса зі своєї супергармати.

— Блеквінг! — гукнула вона, рвонувши вперед. — Тримайся. У мене є цілющі зілля.

— Звідки... — спитала грифонка, намагаючись зосередитися, — ... ти, на хрін... з'явилася? — Вона знала, що ця отрута мала вбити її. Або принаймні паралізувати. Решту б зробило падіння.

— Що? — піддразнила Реджі, квапливо риючись у своїх торбах та ігноруючи погляди своєї матері. — Ніколи раніше не бачила покращену зброю грифонку?

Ґодіна не була впевнена, чи бажає обійняти Реджину, або ж надавати їй по дупі.

— Тільки не здумай тут померти, — сказала Реджі до Блеквінг, вливаючи цілюще зілля їй у дзьоб. — Нам ще треба розчистити хмари.

*** **

Два дні тому:

— Я знаю, що це буде не так просто, як перетворити камінь на циліндр, — казала Вельвет старійшині Кроссрудз, коли я нарешті приєдналася до них у нутрощах Стайні 29. — Але я впевнена, що це можливо.

За час, що знадобився, щоб розпитати Баркін Соу і впевнитися, що пекельний гончак дійсно є потенційним союзником — процес, який довелося почати з пояснень, що це я потрібна йому поні, а не док Гуф — Вельвет Ремеді вже увійшла до штабу Рейнджерів ЕйДжей, отримала аудієнцію зі старійшиною і розповіла своє прохання.

Нова лідерка Рейнджерів Еплджек поміркувала над ним.

— Кожний друг Стілхувза навечно друг Рейнджерів, — почала вона. — Для нас було б честю допомогти... якщо б ти просила про щось інше.

Обличчя Вельвет Ремеді скривилося, немов вона вкусила щось кисле.

— Але ти просиш нас розмножити алікорнячу проблему, — продовжила коричнева кобила з короткою жовтою гривею. — Ти ж пам'ятаєш, що Стілхувз був відомий як Могутній Мисливець на Алікорнів, так? І на це була причина. Тези не...

— Вони не чудовиська, — різко сказала Вельвет Ремеді. — Вони жертви. Жертви Богині. Жертви Ред Ая. А тепер, коли вони нарешті отримали шанс на свободу та індивідуальність, ти говориш так, немов вони особливо неприємна зараза, яку треба винищити.

— Ми маємо чинити краще, — відлунням слів Лайф Блума зауважила я, входячи до кімнати. Моє серце погоджувалося з ним. Він бачив, скільки зусиль Сутінкового Суспільства не досягли цілі, якими незначними вони здавалися. Я бачила власні зусилля у тому ж світлі, особливо стосовно пекельних гончаків. Побачивши Вельвет і Кроссрудз, я зрозуміла, що не лише нам двом пора це збагнути.

Старійшина Кроссрудз переводила погляд з мене на Вельвет Ремеді і назад, потім погодилася на компроміс.

— Досліди, які ти бажаєш побачити, насправді належать колишньому старійшині Реттлу, — вирішила старійшина. — На щастя, він був серед тих, хто пережив бійню у Місті Дружби. Він досі лікується у вежі Тенпоні під наглядом доктора Хелпінгхуфа. Якщо ти

бажаєш отримати доступ до його експериментальних записів та дослідів з трансформаційної магії, тобі потрібно отримати лише його дозвіл.

Вельвет Ремеді погодилася на це. Більше того, це давало їй нагоду знову побачити доброго доктора (справжнього, а не бродячого торговця, що продає Деш перехожим).

— Ми зробили Баклінський Хрест аванпостом Рейнджерів Еплджек, — проіржала старійшина Кроссроудз. — Його досліди здебільшого у їхньому мейнфреймі. Якщо він погодиться допомогти, хай дасть тобі свої паролі. Ми подбаємо про інше.

Коричнева кобила подивилася на мене.

— Ти теж чогось хотіла? Чи просто у гості зайшла?

Я зібралася з духом.

— Мені потрібні всі рейнджери Еплджек, яких ти можеш виділити.

Старійшина підняла брову.

— Насувається битва?

Я кивнула.

— Велика.

*** **

Сьогодні:

Ксеніт із хрускотом кісток гепнулася на косий дах, злизнула по зламаним черепицям і вдарилася у вищерблені залишки димаря.

Стерн приземлилася задніми лапами на гребінь даху, притримуючи свою розтрощену основну руку і розлючено дивлячись на зебру, яка насмілилася кинути їй виклик у повітрі. Ксеніт довела, що вона кращий боєць, так само, як і в Ямі. Але бути *бійцем* ще не означало бути кращим у повітряному бою, якщо б'єшся проти кращого *літуна*.

А ця зебра використовувала свої крила так, немов щойно їх відростила.

— Результат цієї битви був очевидним з самого початку, — прогарчала Стерн, вирішуючи, як краще добити кляту рабиню. Її улюблений метод, протитанкова гвинтівка, більше не був доступним через біль у руці. Зебра про це подбала. — Ким ти себе вважаєш?

— Я ніхто, — тихо сказала Ксеніт, кашляючи кров'ю. Очі Стерн розширилися. Хіба ця рабиня не була німою? Може, вона сплутала її з іншою зеброю? Ні, це неможливо.

— Тоді чому ти вирішила, що зможеш подолати мене? — із недовірою просичала Стерн, обережно рухаючись по схилу даху силуетом на тлі вогнистого філлідельфійського неба.

— Тому що... — Ксеніт знову закашлялася і застогнала від болю при спробі підвестися. — ... я не сама.

— Що? — видавила Стерн, її очі розширилися за мить до того як над її головою з'явилася зебра; вітер скинув каптур її плаща, коли коли її копита вдарили у спину чорної грифонки із достатньою силою, щоб зламати хребет.

— Не. Чіпай. Мою. МАТІР!

*** **

Два дні тому:

Світанок розходився над Еквестрійським пустищем, немов важка ковдра, червоні кольори змушували хмарну завісу світитися, немов тривожні вогні. Здавалося, що хмари стікають кров'ю.

Старійшина Кросс дала нам рівно дюжину рейнджерів Еплджек і запропонувала доступ до їхньої зброярні. Від останнього особисто я відмовилася; це не та битва, яку можна виграти кулями. Але я впевнилася, щоб кожний з рейнджерів мав боезапас, достатній для найбільшого бою в їхньому житті.

— Паладин Строберрі Лемонейд? — вражено спитав Каламіті.

— Молодший паладин, — скромно відповіла кобила. — Але так. А після цього, мабуть, буду повним паладином. — Вона навіть не знала,

що «це» таке, але це не зменшувало віри в її голосі. Її жвавий голос став трохи тихшим, коли вона пояснила: — У військовий час підвищення відбувається швидко.

— Як іде ваша боротьба? — скромно спитала Вельвет Ремеді.

— О, перестрілки між нами та Сталевими Рейнджерами припинилися. Вторгненні Анклаву загнало Сталевих Рейнджерів назад в їхні нори. — Ґрунтуючись на тому, що розповіла мені раніше Кроссрудз, Рейнджери Еплджек тим часом розподіляли свої дії між допомогою пустищу у боротьбі з Анклавом, фортифікацією та зализуванням власних ран. Але я і не очікувала, що горда, молода паладинка висловить це в такий спосіб. — Троттінгем наш. Як і Мейнсеттен. Філлідельфія їхня, але там зараз такий безлад, навіщо вона нам?

Тому що там кілька сотень поні конче потребують вашої допомоги? Чи, може, просто тому, що там розташована штаб-квартира Стайні-Тех і їхній мейнфрейм? Чи просто тому, що це був би правильний вчинок?

Я тактично не стала згадувати про це вголос. Старійшина Кроссрудз добре розставила пріоритети. Не треба псувати патріотичний ентузіазм юної паладинки. Хай радіє зараз. Жорстока реальність прийде достатньо швидко.

Я зсунулася, дивлячись на Еквестрійське пустище крізь вузьке віконце анклавівського небесного танку, востаннє роздивляючись його. За два місяці я побачила достатньо жахів, щоб наплодити кошмарів на все життя, достатньо жорстокості і відчаю, щоб вбити душу. Пустище було немов труп — на вигляд цілком мертво, лише порожня оболонка — але у ньому повзали жахливі потвори, що харчувалися його гнилою плоттю.

Потвори, з якими я боролася. І боролася вдало, хоч дуже часто і з великими втратами.

— Я Літлпіп, — тихо заявила я, починаючи розмову між Пустищем і мною. — Пошкоджена, але не переможена... — Я шукала ще слова,

але від серця йшло лише це: — Ти не переможеш.

За мить ми виринула за хмарну завісу, і сутінкове небо розкрилося над нами, блимаючи зірками.

*** **

Сьогодні:

Маленький вогник надії знову з'явився у небі над Філіладельфією, пробивши чорно-червоні хмари, немов падаюча зірка. Потоки отруйного світла лилися від зірки, вона пульсувала, кожен спалах був все яскравішим і яскравішим.

КРА-БРАСУУУУУУУМ!!!

Маленький вогник надії вибухнув спалахом, яскравішим навіть за сонце Селестії, коло хворобливих кольорів вирвалося з епіцентру, женучи перед собою вітер і розганяючи пекельні хмари геть.

Сонячне світло, чисте і ясне, полилося в отруєне місто Філіладельфію з яскраво-блакитного неба.

Розширення токсичної веселки розкидало решту Хижаків, перш ніж нанести фатальний удар вже пошкодженому «Славному Світанку». Велика чорна облогова платформа ніби просіла під власною вагою і полетіла вниз із хворобливим гуркотом, розриваючи себе на шматки, розсипаючи пегасів навкруги.

Маленька цяточка, що колись світилася вогнем надії, продовжувала падати з карколомною швидкістю до центру Філіладельфії, звідки вона злетіла.

Силует чогось схожого на поні, тільки кістлявий і з дивними шкірястими кажаноподібними крилами, вилетів з падаючого трупа «Славного Світанку» і рвонув крізь повітря ловити її.

*** **

Два дні тому:

— Ні! — проричав Спайк, сила його крику погрожувала скинути «Черепашку» з виступу перед його печерою.

Величезний фіолетовий дракон гупнув кулаком по скелі, стоячи у вході до своєї домівки.

— Літлпіп! Ти знаєш, чому я не впускаю сталевих рейнджерів у свій дім! І ти привела сюди цілу дюжину?

Розлютити дракона. Готово.

— Спайку, — спокійно сказала я. — Це рейнджери Еплджек! Вони хороші хлопці. — Наставивши на нього копито, я розважливо дорекла: — І ти маєш це знати. Ти бачив добро, яке вони робили. Ти спостерігав.

Незадоволена гримаса викривила писок Спайка. Він схрестив руки і фиркнув димом.

— Ну, я все одно не розумію, чому ти привела їх сюди.

Я глибоко зітхнула. Пора застосувати великі цуценячі оченята.

— Невже ти не довіряєш мені, Спайку?

Дракон застогнав.

— Угх. Лише для тебе, Літлпіп. — Спайк опустил голову і пильно подивився на рейнджерку, що була попереду. — Але поведіться добре. Не вештатися. Лишатися у вітальні. Зрозуміли?

— Т-так, ваша лускатосте, — промимрила поні зсередини своєї енергомагічної броні; слабка спроба лишатися стійкою здавалася смішною, зважаючи на те, що Спайк міг повністю охопити кобилу своїм язиком.

Ми всі увійшли до роззявленої пащі драконячої печери, Паєлайт та Реджі летіла над нами, маленька рожева кулька котилася між наших копит і попискувала, тінь миші всередині було ледве видно.

Темрява входу поступилася місцем яскравості інтер'єру. Я різко зупинилася, роззявивши рота від видовища. Дім Спайка був зовсім не таким, яким я його пам'ятала.

Купи Спайкових самоцвітів були прибрані, але не далеко: вони стали блискучою мозаїкою, яка вкривала кожну стіну, зображуючи

міністерських кобил в їхню щасливу юність. Я впізнала деякі сцени з історій, які Спайк розповідав нам, коли ми відвідували його кілька тижнів тому. Гірлянди з самоцвітів висіли по всій стелі і були натягнуті між безліччю книжкових полиць, немов декорації. Самоцвіти були зачаровані, щоб блищати м'яким, кольоровим світлом. Стіни виблискували, відбиваючи це світло, немов вивернута дзеркальна куля.

— Вам подобається? — дзвінко спитала Сільвер Бель, підбігаючи до нас. — Я прикрасила печеру!

Я приголомшено кивнула. Це було прекрасно більш ніж вражаюче.

— Оце так, — промуркотіла Вельвет. — Так, ти дійсно її прикрасила! — Вона обійняла малу кобилку. Я роздивилася навколо і побачила неподалік усміхнену Дітзі Ду.

— Реджіна!

Вигук донісся від Годіни, старша грифонка вирвалася з юрби поні і пролетіла крізь кімнату, єднаючись зі своєю донькою.

У Спайковій печері ставало *тісно*.

Семеро. Я намагалася зібрати сімох союзників. Тут було... значно більше сімох! Я помітила Блеквінг і її команду Кігтів. Я блимнула, впізнавши біле хутро і електрично-синю гриву Монінг Фрост, яка стояла поряд зі своєю соняшниковохутрою подругою Санглінт. Невже і Трекер тут?

Я швидко дізналася, що ні. Але він зв'язався з ними, перш ніж зникнути.

— Ми чули, ви плануєте щось велике, — сказала Санглінт із бадьорою серйозністю, — і ми бажаємо допомогти. Нам дуже неприємно те, що робить Анклав! Це... це просто неправильно. Поні не повинні так робити!

— Більше ніж згодна, — долинув знайомий голос бурштиновохутрої шукачки з пустища.

У мене відпала щелепи. І вони тут?

— Шо... га... як?

— Спостерігач повідомив нам, — сказала вона, уперто тупнувши копитом. — Ти ж не не запросити нас, га?

Ну, власне, думала...

Це було... Мені просто забракло слів. Трясця, та декого з цих поні я навіть не знала.

— Ти запросила мою дочку? — прошепотіла Ксеніт мені у вухо, помітивши кількох зебр, що з'юрбилися між двох величезних книжкових полиць. Мені знадобилася якась мить, але я впізнала Ксефір. А зебра поряд із нею, яка пофарбувала себе майже цілком у чорне із тонкими білими смужками, була Їлум.

Ксеніт виглядала трохи засмучено.

Я кинула на Спайка роздратований погляд. Він лише посміхнувся і знизав плечима, спритно перекидаючи вину.

— Це була скоріше ідея Хоумідж, ніж моя.

Я так і думала.

Я брела по кімнаті, відчуваючи запаморочення. Кожні кілька кроків якийсь поні (або зебра, або грифон) зупиняв мене, щоб привітатися. Повсюди навколо мене точилися розмови.

Їод гучно приземлилася переді мною, затуливши все. Сльози текли по її обличчю з цілого ока, і я бачила, що вона намагається триматися.

— Скажи мені, що це було того варте! — вимогла вона, її голос був тихим і погрозливим.

Я залякла. О Богині. Вона щойно дізналася про Кейджа.

— Це було того варте, мамо! — втрутилася Реджі, підлітаючи до мене, перш ніж мій мозок встиг вкласти слова мені у рот. Їод сердито дивилася на свою дочку, але Реджіна не відступала.

— Кейдж... — Їодіна придушила крик, слези текли по її обличчю. — Він був бійцем, Кігтем. Але він був моїм сином!

— Він загинув, як Кіготь, — сказала я, мої слова здавалися незграбними, зслизаючи з мого язика. — Хоробрий і вірний до самого кінця.

Бурхлива поведінка Год не покращилася. Реджі влетіла переді мною, майже дзьоб до дзьоба з більшою і сивою версією себе.

— Кейдж загинув, нанісши фатальний удар Анклаву, — сказала Реджіна своїй матері. — Не миттєво вбиваючий, ні. Але фатальний. Повільна смерть, як від отруйного кинджалу.

Год, здається, це оцінила. Але Реджі ще не закінчила.

— Скільки грифонів загинуло, мамо, коли Анклав вторгнувся у наші рідні небеса? Як думаєш, скільки ще загинуть, якщо ми їх не зупинимо? — Реджі провела кігтями по перам на голові. — Це стало нашим боем значно раніше, ніж їхнім.

Розмови навколо нас затихнули. Кожен поні (а також дракон, грифон, зебра та фенікс) спостерігали. Реджі озирнулася на мене і трохи посміхнулася, перш ніж знову обернутися до своєї матері.

— І поки що схоже, що Каламіті з друзями зробили більшу частину бою за нас. Чи варто це було того, щоб Кейдж, твій син, *мій брат*, потрапив під удар? *Так, бля!*

Годіна Грімфезерс витерла око і подивилася на свою доньку. Решта кімнати немов затримала дихання. Потім я почула схвальний вигук і свист, бурштинова кобила почала аплодувати, тупаючи копитами. Скоро вся кімната зашуміла.

— Ну... тоді гаразд, — тихо сказала Годіна. — І не треба так кричати. Я ж твоя мати. — Реджі нерішуче подивилася на неї, а потім обійняла свою матір.

— Га? Що се відбуває? — спитав Баркін Соу неподалік. — Що вона сказала?

*** **

Сьогодні:

Ми виринули з хмарної завіси прямо під Нейварро. І опинилися прямо по курсу двох Хижаків.

Спайк прорвався повз один з них, на льоту дихнувши зеленим полум'ям на скупчення його пропелерів. Половина пропелерів вибухнула вогнем, інша одразу розплавилася. Палаючий Хижак нахилився і почав занурюватися у хмарну завісу.

«“Переможна”! Це Хижак “Ноктілюсент⁵”! — тривожно прокричав голос з військової частоти Анклаву прямо мені у вухо. — Нас атакують! Це... це дракон!»

Спайк злетів вгору крізь другий шар хмар, зникаючи з виду Хижаків і їхньої Громовиці. Він вирівнявся, зависнувши поряд зі стіною синього світла, що захищала Нейварро, його велетенські крила повільно ляскали. За стіною пегаси галопом вибігали з бараків і витріщалися на здоровенну фіолетово-зелену істоту, яка розташувалася між ними та ранковим сонцем, відкидаючи тінь на східну частину бази.

Хижак «Ноктілюсент» пробився крізь хмари, його гармати обернулися до Спайка, яскраве світло почало наростати в їхніх жерлах.

Спайк атакував щит. Синя стіна енергії затремтіла, викривилася і впала перед неспинною силою першого помічника Твайлайт.

*** **

Вчора:

Сніданок у печері Спайка. Спайк не мав жодних столів для поні, тому ми всі зібралися на підлозі і їли сніданок, який Лайонхат добув пізно вночі. Я не була впевнена, де він дістав доволі велику купу їжі — серед якої було свіже сіно, овочі та квіти — але я мала певні підозри, і не збиралася питати.

Більшість гостей Спайка подорожували довгим і часто небезпечним шляхом, щоб дістатися до верхівки гори, і більшість з нас вже минулої ночі були в різній мірі виснажені. Тож невдовзі після сцени між Грімфезерсами і обіцянки довгого, важливого обговорення і

планування наступного ранку, майже всі поступово знайшли собі місце для сну.

Тепер, значно більш відпочили і в компанії друзів та героїв, оточуючі взялися до ранкової їжі з бадьорою енергією. Каламіті був у особливо гарному настрої. Після піклування Вельвет та Лайф Блума і гарного нічного сну його крило нарешті повернуло достатньо сил, щоб дозволити йому літати. Не добре і не швидко, але він ширяв навкруги як професіонал.

— У цьому світі забагато «жайворонків», — пробурмотіла Глум, її грива затуляла її обличчя, але недостатньо, щоб сховати похмурий вираз обличчя.

— Що ти береш у бій? — спитала бурштинова кобила у Глум з ентузіазмом, який явно не подобався дивній зебрі.

— Не лізь поперед батька в пекло, — попередив її друг кольору хакі. — Ми навіть не знаємо, чи буде бій.

Бурштинова кобила закотила очі.

— Ну звичайно ж буде бій. Вони ж не збираються просто прочитати Анклаву лекцію! — Вона знову обернулася до Глум. — Отже, ти снайпер? Медик? Б'єшся копитами, як Ксеніт? Правда вона класна?

— Якщо ми битимемося, я буду битися, — похмуро відповіла Глум. — Клинком, отрутою і своїм життям, доки мене не вб'ють. Потім, можливо, я повстану мстивим духом і переслідуватиму тих, хто залишиться.

Бурштинова кобила підняла брову і трохи відсунулася.

— Н-у-у-у, гаразд.

— Якщо це битва, — сказала Годіна, що сиділа неподалік від мене, — я могла б позичити моїх Кігтів, вони багато чим можуть допомогти. — Знаючи Год, слово «позичити» вона вжила в прямому значенні. — Ми за останні кілька тижнів назбирали суттєву кількість ресурсів та інструментів.

— Ага, те сховище зі спогадами виявилося величезною мапою скарбів, — ігноруючи невдоволений погляд Год, повідала Бутчер, яка тепер була заступницею Блеквінг. — Минулого тижня ми змогли влізти до старого зебр'ячого сховища і покопатися там у зброярні. Заціни, яку там екзотичну зброю було сховано! — Бутчер з гордістю продемонструвала нове обладнання Кігтів.

— Оця штукovina для ближнього бою у зебр називалася «бензопилка», — заявила Бутчер. — *Малу Гільду*, звичайно, ніколи не замінить! Але... трясця!

Закотивши очі, Блеквінг також вирішила ігнорувати незадоволення Год і показати нове доповнення до свого арсеналу.

Ксеніт миттєво впізнала дивну зброю.

— Арбалет, — мовила вона. — Зброя вбивць. Тиха і смертельна.

— Як пердіж? — пожартувала Реджі. Раптом її очі засвітилися. Вона обернулася до своєї матері.

Годіна потерла перенісся кігтями, заплющивши око.

— Ні.

— Що «ні»? — запротестувала Реджі. — Я ще нічого...

— Ні. — повторила Год. — Я не дам тобі арбалет, щоб ти могла назвати його «Пердіж».

— Але *мамо*! — занила Реджі.

Я відчула, що червонію, коли раптово згадала, що грифонка-героїня з пістолетами насправді була лише підлітком. Я зосередилася на своїх квітах. Хороші квіти. Так. Гарні і смачні.

— ... недавно знайшли підземний дослідницький центр, де поні намагалися застосувати зебр'ячі алхімічні техніки до вугілля, — розповідала Блеквінг Каламіті. — Здається, вони намагалися створити вічне вугілля. Їм це так і не вдалося, але вони змогли створити алхімічно оброблене вугілля, яке згоряє вдвічі швидше. І разів у десять гарячіше.

— Моє тобі попередження, — сказала Годіна, нахилиючись до мене. — Якщо колись надумаєш завести дітей, стережись. Як би ти їх не любила, колись вони врешті стануть підлітками.

Поряд зі мною Каламіті фиркнув. Я, трохи приголомшена, лише сказала, затинаючись:

— Ем... ні. Дітей... в планах немає. — Тобто, навіть якщо б був час, і навіть якщо б Хоумідж була тут, все одно жодна з нас не могла б запліднити іншу! Власне, я була впевнена, що категорично проти вагітності від будь-якої поні, якою я колись цікавилась. Або грифонки... ой, які смачні квіти. Так, дивитися на свою тарілку. Жувати, жувати, жувати. Слава сніданку!

— Отакої, — проспівала Глум. — Літлпіп любить кобил. Це помітно.

Я ледве не подавилася.

— Що? Чому ти це кажеш? Я нічого не робила. — Мої очі металися туди-сюди, я швидко думала. Я не розглядала Годіну. Або її дочку. Або когось із кобил. Я була у цьому впевнена!

— Ти їла квіти, — зауважила дивна зебра.

— І? — втрутилася Ксефір. — Глум, я їм квіти. *Ти* їси квіти.

— Але вона *їла* квіти по-лесбійськи.

Що?!

— У цьому, — повідомила їй Ксефір, — нема сенсу. — Обернувшись до мене, дочка Ксеніт порадила: — Не слухай її. Глум... дивна.

Я кивнула, не в змозі опанувати свій голос, квіткова пелюстка прилипла до моєї нижньої губи.

Позаду екзотичний голос Ксеніт прошепотів:

— Якщо подивишся на мою дочку, я тебе паралізую.

Гах!

Не дивитимусь! Ніколи. Але... від того, що я час від часу дивилася на саму Ксеніт, легше не ставало. Я помітила, що майже до болю червонію, коли мій мозок пригадав, як Хоумідж дражнила мене стосовно груповухи. Я обернулася, але Ксеніт там вже не було.

Тож натомість я опустила на підлогу і спробувала думати про що завгодно, окрім кобил (будь-якого виду)... або квітів.

Навколо мене точилися інші розмови. У дальньому кутку я побачила Дітзі Ду, зайняту, здається, глибокою розмовою з Баркін Соу.

— Ти хочеш знати зараз? — спитав Баркін Соу. — Шо це за жеребець?

Гулька витерла свою дощечку і написала на ній відповідь.

Мої вуха вловили жалібне драконяче бурмотіння з іншого боку кімнати:

— Мамо?

Паєлайт злетіла на рівень очей Спайка, тримаючи у кігтях наповнену рожевим кулю з мишею. Величезний фіолетово-зелений дракон дивися на гризуна всередині з болісною сумішшю емоцій.

— Ти не мама, — поскаржився він. — Ти не можеш бути нею. — Він простягнув кіготь і обережно торкнувся кульки.

Паєлайт глибокодумно кивнула. Миша просто пискнула.

— Шо за великі плани? — спитав Каламіті у Ґод. Я пропустила момент, коли тема розмови змінилася. Але мені було все одно. Я вхопилася за нову розмову, як за рятувальний круг.

— Тепер, коли Розбите Копито під моїм крилом, і навколо нього сформувалася громада, яку ви так бажали створити, я думала, що, може, настав мені час повісити кобуру на стіну, — визнала Ґодіна. — Робота найманця — це для молодих грифонів. — Вона подивилася на свою дочку і порожнє місце поряд із нею, яке раніше заповнював Кейдж. — Я досягла більшого, керуючи Кігтями, ніж на місіях. Треба бути сліпою на обидва ока, щоб не бачити, що у мене є можливість

побудувати тут щось довготривале. І непогано заробити в процесі, — додала вона.

Я нашорошила вуха, мій рум'янець швидко зникав. Оце було цікаво. Я відчула іскру надії, породжену словами Ґодіни.

— Не треба бути генієм тактики, щоб зрозуміти, що Анклав готується до великої битви у Філлідельфії найближчим часом, — зауважила Ґодіна. — І, зважаючи на час, я готова закластися, що ця наша маленька зустріч теж із цим пов'язана. Тож угода така: я пропоную повну підтримку моїх Кігтів і наші ресурси, але натомість я хочу отримати повне право захопити ресурси Ред Ая у Філлідельфії.

— Шо? — спитав Каламіті, доки я намагалася підняти щелепу з підлоги.

— Буду вдячна за співпрацю, — сказала Ґодіна. — Але, принаймні, ви та ваші союзники не повинні мені заважати. Це стосується і Рейнджерів Еплджек.

— Що... саме ти плануєш? — спитала я.

— Розширити те, що ви всі підштовхували мене зробити, — заявила Ґод. — Місцевість навколо Розбитого Копита та Вузла Р-7 стає цивілізацією. Ми отримуємо населення, сад, водяний талісман... усе, що треба, щоб стати однією з найбільших процвітаючих спільнот на пустищі.

Ну, так. Маю визнати, що я теж думала щось таке.

— Тож навіщо зупинятися на цьому? — спитала Ґод. — Захопивши фабрики Ред Ая, ми матимемо серйозні можливості для відбудови. Справжня Нова Еквестрія, не та отруєна маячня Єдності, і Розбите Копито у ролі нового Кантерлоту.

Я блимнула. Що ж, план Ґод явно був амбіційним. Та все ж:

— Буду рада побачити, як ти захопиш об'єкти Ред Ая, але лише за умови, що ти не керуватимеш ними так, як це робив Ред Ай, варварством і рабством...

Ґод махнула крилом.

— Не хвилюйся, Літлпіп. Я не збираюся ставати новим Ред Аєм. Пустище побачило більш ніж достатньо такого мислення.

Я відчула, що розслаблююся, хоч і не помітила, коли напружилася.

— Нова Еквестрія? — Я замислилася над цією ідеєю. — Новий Кантерлот? Але... хто буде новою Принцесою ?

— Ти? — спитав Каламіті. — «З нами Ґод»?

Ґодіна Ґрімфезерс похитала головою.

— Монархія — це чисто поняче. Я шукаю щось більш охоплююче, більш відкрите для інших народів. — Вона подивилася на свою дочку, проникаючись ідеєю. — Можливо, республіка, щось подібне до легендарної Ради Грифонячих Кланів.

— Без Принцеси? — знову сказала я, досі намагаючись досягнути ідею. — Навіть без Наглядачки?

— Без, — сказала Реджі. — Лише Арбітр, на випадок, коли голови кланів не можуть досягти згоди. — Мама ідеально для цього підійде.

«Ми не граємо в політику і не приймаємо чийсь бік.»

Крива усмішка розпливлася на дзьобі Ґод.

— Відверто кажучи, я вже відправила послів до бізонів, і сподівалася, що Ксеніт може бути посередником із Янголами.

— Я? — пискнула Ксеніт, знову виникаючи ніби нізвідки. Вона, здається, збиралася почати протестувати, але зупинилася із нерозуміючим виглядом. — Янголи?

Я вже чула цю назву. Зовсім недавно, власне кажучи.

— Це ми, — відгукнулася Ксефір, яка, вочевидь, теж прислухалася. Або ж просто назва привернула її увагу. — Після того, як ми почали робити Деш, як ти нас навчила, інші вирішили, що нам потрібна нова назва для племені. Ми більше не могли використовувати татову.

Очі Ксеніт розширилися.

— Вони хотіли, щоб ім'я було люте, таке, щоб викликало повагу, — заявила Ксефір. — Тому я вирішила, що оскільки ми живемо під велетенським Лихим Кролем, чому б не назватися на його честь?

— Ви... назвали нове плем'я... на честь Лихого Кроля?.. — Ксеніт поблідла (що було неабияким подвигом для зебри).

— Я навіть не знав, же бізони досі існують, — прошепотів мені Каламіті.

Вельвет Ремеді втрутилася в розмову:

— Не все, що робив Ред Ай, було поганим, — заявила вона. — Я теж хотіла б взяти на себе частину Ред Аєвої роботи. — Год нахмурилася, відкрила дзьоб для заперечень, але закрила його, коли Вельвет Ремеді сказала: — Його планами стосовно шкіл та медичних центрів.

— Ви ділите шкіру невбитого яо ґуая, — застеріг їх обох Каламіті.

— Мене більше цікавлять фабрики, — визнала Год, — але у мене є підтримка Кігтів і колишніх рейдерів Розбитого Копита. Не ображайся, але як одна поні будуватиме школи і нестиме освіту і медицину всьому пустищу?

— Я... — Вельвет Ремеді невпевнено почервоніла. — Гадаю, у мене є алікорни.

Год блимнула.

Ксеніт підсунулася ближче до Вельвет.

— Якщо ти робитимеш це, чи не могла б ти почати з Гліфмарка? Гліфмарку потрібна школа. І медичний центр. — Вона подивилася на Ксефір. — Там є доктор. І...

Ксеніт знову обернулася до Вельвет Ремеді, на її обличчі застигла рішучість,

— Я вирішила. Я хочу стати їхньою вчителькою. Це я можу для них зробити.

Очі Вельвет розширилися, як і її посмішка. Вона підійшла обійняти Ксеніт, але зебра цього очікувала, і швидко тупнула по підлозі; я почула, як щось зламалося, і зебра зникла у хмарці необіймабельного диму. Вельвет знову всілася, і секунд десять отямлювалася від шоку.

— Ти маєш рацію, Годіно, — нарешті сказала вона. — Навіть якщо у мене і є алікорни, мені все одно знадобиться допомога. Тому я укладу з тобою угоду. — Грифонка у відповідь підняла брову, уважно слухаючи.

Вельвет запропонувала:

— Ти допоможеш мені зробити це, і на честь Кейджа я використаю назву, яку він придумав. І я назву філлідельфійську школу на його честь.

— Ем... — спробував застерегти її Каламіті, та потім здався. Прихилившись до мене, він пробурмотів: — Я ся дуже сподіваю, же до твого плану входить перемога над арміями Анклаву і Ред Ая у Філлідельфії. — Він із важкістю подивився на Год і Вельвет Ремеді.

— Назву... яку придумав Кейдж? — не розуміючи, спитала Год. Вона питально подивилася на свою доньку.

— Послідовники Апокаліпсису.

*** **

Сьогодні:

Ходити по хмарах було... дивно.

На жаль, у мене не було часу на те, щоб при звичаїтис я до свого дискомфорту. Я просто прийняла загальну неправильність цього і пішла далі.

— Ти впевнена, же нам варто ся розділити? — гукнув Каламіті, пере крикуючи вітер і гуркіт захисного масиву. Над нами Спайк кружляв у повітрі, намагаючись ухилитися від пострілів захисних гармат, так щоб атакуючі Хижаки опинялися між ним і базою.

— За мене не хвилюйся, — із посмішкою відгукнулася Вельвет Ремеді. — Ця стара єдиноріжка ще має кілька нових фокусів.

— Стара єдиноріжка? — перепитав Каламіті. — Де? Ховає ся за Вельвет?

Какофонія металевого скреготу і вибухів повідомила про знищення другого Хижака вогнем з боку своїх. На щастя, анклавівські солдати, яких залишили керувати захисним масивом, виявилися новачками, які не могли вміло уникати попадань по власним кораблям і при цьому влучати по Спайку.

Не на щастя, кілька їхніх пострілів все-таки влучили у Спайка. І кількість його прикриття зменшувалася.

— Ми маємо йти, — крикнула я їм обом, перш ніж побігти геть.

— Щоб була в порядку, коли ми ся знову побачимо, — суворо сказав Каламіті до Вельвет.

Чудова єдиноріжка усміхнулася і хитнула головою.

— Звичайно буду.

— Вони прийдуть за тобою, — вже не вперше сказав Каламіті.

— Хай приходять, — відповіла Вельвет. — Вони мене недооцінять. Всі мене недооцінюють.

Каламіті і Вельвет Ремеді замовкли, дивлячись в очі одне одному, обійнялися і палко поцілувалися.

За хвилину по тому вони відірвалися одне від одного. Вельвет побігла у другому напрямку, а Каламіті у третьому.

*** **

Вчора:

— Пробачте за запізнення, — вибачився найчудовіший голос в Еквестрії. — Я не пропустила нараду?

Голос Хоумідж зробив кімнату яскравішою, підняв мій дух. Моє серце немов підтримувала у повітрі зграя метеликів.

— Не-а, — сказав Каламіті спрайт-боту, з якого долинав голос моєї коханої. — Ми саме збиралися починати. Радий, же ти змогла прийняти участь.

— О, дякую тобі! — палко сказала до Спайка. Сльози щастя потекли з моїх очей. Я таки отримаю останній раз із Хоумідж. Може, не фізично, але це все одно було більше, ніж я могла сподіватися.

Він пригладив свій гребінь, виглядаючи трохи ніяково від гучності моїх емоцій.

— Нема за що. — Всі інші у печері дивилися на нього. — Нічого особливого. Серйозно.

— О, але це не нічого, — наполягла я. — Це все!

Я нічого не могла з собою зробити. Я кинулася до нього і обійняла за щиколотку.

— Дякую! Дякую! Дякую!

— Якщо ти почнеш цілувати Спайка, — сказала Хоумідж веселим голосом, — я покину кімнату.

Я зупинилася, мій погляд повернувся до натовпу. Я почала червоніти.

— Ем, Лі'лпіп? Ти розповідала про те, як Анклав залежить від хмарної завіси? — тактично нагадав мені Каламіті. — Ну, знаєш. План?

— О, так. План.

Я повернулася на місце, відкинула гриву з обличчя і подивилася в усі очі, обернені до мене. Це воно. Це План.

Тим не менше, маленька поні в моїй голові не припиняла гасати, як Пінкі Пай, дякуючи Спайкові і вигукуючи ім'я Хоумідж.

— Анклав знищить всіх до єдиного у Філлідельфії і поховає тамтешній індустріальний прогрес під розплавленим камінням, якщо їх не зупинити, — нагадала я їм. — Якщо переможуть сили Ред Ая,

тоді ті пегаси, що виживуть, стануть рабами, або ж їхні голови понасаджують на палі.

— І Кігті Стерн навряд чи зупиняться після однієї успішної перемоги, — додала Год. — Тепер, коли Ред Ай мертвий, вона спробує захопити всю його операцію. Перемога над найбільшою силою Анклаву? Вона прийде з війною у хмари, щойно відчує слабкість.

— Це грифонка, яка знищила плем'я нашого батька, так? — спитала Ксефір. Ксеніт нахмурилася і стверджувально кивнула. — Що ж, тоді вони не переможуть, — наполягла юна зебра.

— Ми маємо хоч якесь уявлення про те, коли Анклав нападе? — спитав один з рейнджерів Еплджек.

— Так, — сказала я йому. — Завтра вранці. — Новину зустріли кількома тривожними вигуками.

— Це буде найбільша, найлютіша битва, яку бачила Еквестрія з часів великої війни, — повторила я. — І, на жаль, я її пропущу.

— *ЩО?!* — пролунав хор голосів.

— Ми маємо шанс покінчити з усім цим, — сказала я їм. — Не з однією битвою, але з загрозою всього Анклаву. Назавжди. Завтра вранці я поведу групу до анклавівської військової бази Нейварро, вдеруся до Проекту Одного Пегаса і знищу хмарну завісу.

— Зажди, — сказала Монінг Фрост, піднімаючи копито. — Ти збираєшся напасти на Нейварро? Щоб ти знала, я була там приписана. Це найбільша наша... їхня військова база! Ти хоч знаєш, скільки солдатів там розташовано? А про Громовицю і Хижаки? Про щит? Про захисний масив?

— **Анклав приніс нам війну,** — проголосив Лайонхат, змусивши Сільвер Бель сховатися якомога глибше під крило Дітзі Ду. — **Ми їм її повернемо.**

— Більшості військ у Нейварро не буде, — заявила я. — У нас будуть дві переваги. Перша — елемент несподіванки. Анклав не очікує, що сили знизу атакують їх на їхніх... теренах? — У пегасів має

бути якесь відповідне слово для цього. Я продовжила. — Це буде неочікувана тактика.

— Оце ти точно сказала, — проіржав Каламіті.

— Друга перевага — це той факт, що завтра вранці у Нейварро залишиться лише мінімальна кількість поні, — розкрила я. — Кожний боєздатний пегас з Нейварро буде використаний для підтримки сил, що нападуть на Філлідельфію. До закінчення битви на базі майже нікого не буде.

Я подивилася на Год.

— Саме за цю інформацію Кейдж відав своє життя. Це єдина можливість, єдине вікно слабкості, яке ми можемо використати для захвату ПОП і остаточного знищення Анклаву.

Годіна Грімфезерс прийняла цю інформацію без жодних коментарів.

— Коли опинимося під щитом ПОП, можуть знадобитися години на те, щоб розібратися із тим місцем. Ми не можемо розраховувати на те, що мої дії там будуть вчасними для порятунку філлідельфійців. Тому мені потрібна допомога більшості з вас у битві за Філлідельфію, — сказала я їм. — У мене є план. Але... слухайте, те, про що я вас збираюся попросити, це більше, ніж хто завгодно має право когось просити. Але заради всіх у цій кімнаті, і заради всіх там, зовні, як під, так і над хмарами, я прошу... ні, я благаю вас допомогти.

— Ми б не були тут, якщо б не були згодні заздалегідь, мала, — оголосив один з рейнджерів Еплджек. — Продовжуй вже.

Звідусюди по печері залунало іржання згоди.

Я глибоко вдихнула. І нарешті виклала план. Починаючи з частини, яка подобалася мені менш за все.

— Дітзі Ду, — серйозно сказала я, звертаючись до гульки. Вона слухала з задніх рядів, обійнявши одним крилом свою прийомну дочку. — Мені це дуже неприємно, але мені потрібно відправити тебе у серце битви.

Моє серце стиснулося, коли очі Сільвер Бель розширилися.

— Мамо? — стривожено спитала вона.

Змушуючи себе продовжувати, я сказала їй:

— Мені потрібно, щоб ти виконала ще один надзвуковий рад-вибух. Цього разу просто посеред конфлікту. — Я швидко додала: — Але я хочу, щоб ти зробила це з якомога меншим ризиком. Якщо зможеш вивести з ладу кілька анклавівських кораблів — чудово. Але основна мета — розчистити небо над бойовою зоною. Тому якщо вдасться зробити це на більшій висоті, тримайся подалі від стрілянини, так буде краще.

Сільвер Бель дивилася на свою маму із болем на обличчі.

— Але... хто тебе спіймає?

— Лайонхат, — відповіла я. Обернувшись, я звернулася до кантерлотського гуля: — Я відправляю тебе і мишу до Філлідельфії. Твоя місія — вчинити якомога більше хаосу серед сил Анклаву, відволікаючи їх від Дітзі Ду. І спіймати її, якщо це знадобиться. Щойно станеться надзвуковий рад-вибух, я хочу, щоб ви троє забралися звідти якомога швидше.

Маю визнати, тепер мені було значно легше відправляти Дітзі Ду до Філлідельфії, ніж тоді, коли «Лев і Миша» ще були не з нами.

— Але поки що мені треба, щоб ти полетів з Дітзі Ду до Філлідельфійського кратеру. — Я звернулася до Дітзі: — Чекай там до потрібного часу. Там тебе ніхто не турбуватиме, і ти ти швидко знову станеш світляком. — Я це ненавиділа. Але іншого способу не було. Дивлячись на милу гульку, я прошепотіла сама собі: — Ми не можемо тебе втратити.

Я зрозуміла, що занадто багато покладаю на здатність Дітзі Ду вибухнути двічі.

Дітзі Ду мило відсалютувала, потім обернулася до Сільвер Бель і щось написала на своїй дошці. Маленька кобилка кивнула, обіймаючи

свою нову маму у слізному прощанні. Я всією душею молилася Селестії та Луні, щоб вони були розлучені лише тільки один день.

Вельвет Ремеді обійняла хвостом Сільвер Бель, коли Лайонхат пройшов повз них. Маленька рожева куля прокотилася за двома гулями, що прямували до виходу з печери.

— Заждіть, — гукнула я до них. Вони зупинилися і озирнулися. Маленька кулька вдарилася у ліву задню ногу Дітзі Ду і з писком відскочила. — Перш ніж ви підете, я маю поговорити з Дітзі Ду наодинці. — Мені треба, щоб вони ще трохи почекали. — Не хвилюйтеся. Це ненадовго.

Дітзі Ду терпляче кивнула і сіла. Сільвер Бель звільнилася від хвоста Вельвет і підбігла до своєї косоокої мами.

Я важко зглитнула і набралася хоробрості для решти плану. Одна з гірших частин закінчилася.

— Год, мені потрібно, щоб ти і Твої Кігті розчистили небо над вежею Тенпоні і підтримували його в такому стані.

Реджі запротестувала:

— Ми не будемо битися?

«Сподіваюся, ні», — подумала я у відповідь.

— Ви критично важливі для цього, — сказала я їй. Її це не дуже заспокоїло.

— А що ти пропонуєш у відповідь? — спитала Год. Кілька поні навколо нас неприємно забурчали, але я знала, що Год не намагається тиснути на мене під час кризи. Їй була потрібна пропозиція, хай навіть суто символічна, щоб зберегти обличчя. Врешті, Кігті не були лицарями. Вони були ділками.

— Як щодо можливості поширити свій вплив на вежу Тенпоні? — запропонувала я. — У мене там є колишня сирна крамниця. Ідеальне місце для філії Кігтів Год або Нового Кантерлоту.

Голос Хоумідж, трохи металевий, пролунав зі спрайт-боту:

— О-о-о, Літлпіп. Що ти задумала? — Судячи з її тону, вона вже зрозуміла.

— Лайф Блуме... — Я обернулася до єдиного учасника Сутінкового Суспільства, що був із нами. — Ти маєш переконати своїх друзів у вежі Тенпоні. Щойно хмари буде розчищено в обох місцях, нам треба, щоб Сутінкове Суспільство обрушило силу Селестії-Один на поле бою.

Лай Блум повільно блимнув. Потім кивнув.

— Можеш розраховувати на мене. На *нас*, — додав він.

— Що таке Селестія-Один? — спитав хтось із Шукачів з Пустоща. Лайф Блум пояснив, опустивши дрібні деталі. Але суть швидко прояснилася. Вежа Тенпоні мала можливість запустити мегачари бойової точності, і я збиралася обрушити їх на обидві сторони.

— Ми повертаємо те, що вони у нас вкрали, — благоговійно мовила бурштинова шукачка. — А потім використовуємо проти них, як зброю.

— Так. — Я дозволила собі трохи посміхнутися від приголомшення в її голосі, перш ніж продовжити. — А тим часом наша група вдарить по Нейварро. Щойно ми дістанемося до його серця, центрального відділення ПОП, я піду всередину. Я проаналізую хмарну завісу, а потім використаю вежі, щоб прибрати якомога більше її, але так, щоб це не загрожувало голодом для пегасів.

Монінг Фрост і Санглінт не погодилися.

Я обмінялася поглядами зі Спайком, перш ніж запевнити їх:

— У плані є останній крок, який компенсує втрату врожаю, але на його втілення знадобиться додатковий час. Можливо, місяці. Але ми це продумали.

Я подивилася на Монінг Фрост.

— Ти була приписана до Нейварро. Чому б тобі з Каламіті не розповісти, що саме ми атакуватимемо?

Монінг Фрост підняла свій ПіпБак і викликала мапу Нейварро з його бази даних. Вельвет Ремеді зосередилася, її ріг засвітився, магія ілюзій, яку вона раніше використовувала для світлового шоу на своєму концерті, тепер була спрямована на те, щоб показати всім міраж Нейварро. Він був схожий на яйце, розрізане хмарами навпіл, в центрі був маленький червоний алікорнячий щит центрального відділення ПОП, а блакитне енергетичне поле Анклаву огортало базу, немов шкарлупа.

Ми бачили кілька скупчень будівель, в тому числі бараки, науковий центр і навіть купу сонячних тарілок, як ті, що були біля Надії. База живилася від суміші цих тарілок та поля грозових хмар, перші здебільшого живили синій купол та захисний масив.

Безпосередньо Нейварро було розташовано на вищій за хмарну завісу ділянці хмар. Між двома шарами хмар зловісно висіла громада Громовиці *«Переможна»*, практично не рухаючись. Чотири Хижаки *«Переможної»* ширяли навколо неї.

— І це наша ціль? — припустила паладин Строберрі Лемонейд. — Ми тут, щоб допомогти тобі напасти на неї? — Її голос звучав вражено. І трохи нерозуміюче. — Як? Ми не вміємо літати.

— Ага! — Бурштинова кобила підскочила. — Як ми можемо допомогти? Шукачі з Пустоща готові! — Двоє її друзів стверджувально заржали.

Для них у мене не було відповіді. Я відверто не очікувала, що вони будуть тут.

Паєлайт тихо пугукнула, спустилася до Вельвет Ремеді і щось свиснула їй на вухо. Її очі заблищали.

— Може, і можете, — висловила думку Вельвет Ремеді. — Ну, не зовсім літати. Але, Спайку, — звернулася вона до дракона. — Ти, здається, розповідав нам, що Твайлайт Спаркл мала закляття для ходіння по хмарах? Чи не може це закляття бути десь серед цих книг?

Я й забула про це. Я із хвилюванням зрозуміла, що це закляття також має дозволити мені зламувати анклавівські комп'ютери. Із

замками, щоправда, не допоможе, оскільки воно не змінить мої інструменти або телекінез, але це все одно було значне покращення.

Спайк відкашлявся, потім гордо виставив груди.

— Гей, я ж був першим асистентом найботанічнішої єдиноріжки в усій Еквестрії. Ти *бачила* цю бібліотеку?

— Чудово! — Лайф Блум підскочив із посмішкою. — Веди. Якщо воно у тебе є, я зможу його вивчити.

Вельвет Ремеді схилила голову, дивлячись на нього. Потім удавано-розчарованим голосом спитала:

— Серйозно, чи є закляття, яке ти не міг би вивчити?

— Поки що не було, — визнав він.

Спайк зацікавлено дивився на білого єдинорога.

— Як це? Твій особливий талант... це магія?

Лайф Блум засміявся і помотав головою, його багрянні кучері смикнули у повітрі.

— О ні-ні-ні. Я далеко не такий могутній, як Літлпін, а тим більше як Твайлайт Спаркл. — Могутня? Я? Відколи це? — Але я дуже різносторонній. Здається, це мій особливий дар: вчитися.

Трохи почервонівши, він визнав:

— Я можу вивчити практично що завгодно, якщо матиму відповідні ресурси.

Він міг вивчити *що завгодно*. І він вирішив стати медиком. Цілителем.

Отакої. Я навіть... стоп. Ідея!

— Спайку? У тебе випадково нема дослідів Міністерства Магії стосовно Закляття в Коробці?

— Гадаю... є, — сказав дракон. — Після наради спробую його пошукати.

Ксеніт тихо заговорила:

— А я зможу створити кілька талісманів з кровокрилів, — запропонувала вона. — Але я не приєднаюся до тебе у цій битві, Літлпіп.

Каламіті, Вельвет і я здивовано обернулися до нашої подружки-зебри.

Ксеніт важко похитала головою.

— Моє місце у Філлідельфії. Стерн вбила мого чоловіка, знищила наше плем'я, — нагадала вона нам, вже не маючи потреби приховувати від Ксефір, хто вона. — Поневолила мене і кинула моє беззахисне лоша у холодне, жорстоке пустище. Якщо цей бій має покінчити зі Стерн, я мушу бути там.

Я кивнула, трохи нахмурившись, але цілком погоджуючись. Ксеніт мала рацію. Це була її роль, як би я не хотіла, щоб вона була поряд зі мною.

— Тільки пам'ятайте, панове, — заговорив Каламіті, тупнувши копитом, щоб привернути увагу, а потім вилетів на центр кімнати і зависнув над міражем Нейварро. — Ці жовніри не погані хлопці. Вони вороги лише тому, же стрілятимуть по нас. Бо ми вдеремося в їхній дім. — Він обвів поглядом поні і інших, хто зібрався тут. — Ці жовніри не зробили ніц поганого. Багато з них будуть просто рекрутами, які ще навчання не закінчили. Вони нічим не нашкодили Еквестрії або її народу. А ті, хто нашкодили? Вони всі будуть у Філлідельфії. А головний поні... — Він на мить затнувся. — ... полковник Отем Ліф? Той, хто наказав вчинити різанину у Місті Дружби і майже всі інші жахи? Він мертвий, панове.

Слова Каламіті були сильними і не допускали суперечок:

— Ми йдемо в Нейварро не за кров'ю. Ми вбиватимемо лише для самозахисту. Ми не чинитимемо бойню. Ми лише проб'ємо діру.

Ще одна причина, з якої не бажала залучати Лайонхата у Нейварро.

А тепер настав час другої важкої частини. Я обернулася до Строберрі Лемонейд і одинадцятьох інших рейнджерів Еплджек.

— І, відповідаючи на ваше попереднє питання: ні. Ви не будете приймати участь у нападі на Нейварро.

— Отже, Філлідельфія?

Я знову похитала головою.

— Ви будете тут.

— Тут? — розчаровано спитала Строберрі Лемонейд.

— *ТУТ?* — випалив Спайк.

Я кивнула.

— Так. Тут. Прямо у цій печері. — Я подивилася на Спайка. — Ваша група захищатиме цю печеру і її особливо важливі таємниці від будь-кого, хто може скористатися відсутністю Спайка і напасти.

— Відсутністю? — із недовірою спитав Спайк.

— Так, — сказала я йому. — Нам потрібно, щоб ти був із нами. Ми не зможемо зробити це без тебе. Спайк, настав час припинити спостерігати.

Він переводив погляд між мною та рейнджерами Еплджек.

— Але...

— Що б зробила Твайлайт Спаркл? — спитала я. Судячи з його виразу, більше мені нічого не треба було говорити.

— Зажди, — сказав Каламіті. — Ти відправляєш Спайка на бій проти «Переможної» та чотирьох Хижаків?

— Хіба Анклав не називає їх *вбивцями драконів*?

Спайк криво всміхнувся.

— Гадаю, так воно судилося. Відверто кажучи, мені це прізвисько завжди здавалося образливим. — Він змахнув кігтями. — Частині мене завжди хотілося поставити їх на місце за це.

Монінг Фрост дивилася на створену Вельвет Ремеді ілюзію Нейварро. Потім подивилася на Спайка.

— Як гадаєш, ти зможеш знищити щит Анклаву?

Спайк опустил голову, дивлячись на дані на її ПіпБаку.

— Магічно посилений фотонно-резонансний бар'єр шостого типу. Дай-но підрахую... — Справжній асистент найбільш ботанічної єдиноріжки в Еквестрії.

Він сів, демонстративно рахуючи на кігтях, іноді бурмочучи щось на кшталт «три в умі», перш ніж відкинутися і посміхнутися на всю ширину свого небезпечного, гострозубого рота.

— О так, — промурчав він. — Імовірність перешкоди: нуль відсотків!

Я не могла не посміхнутися.

— А від вас трьох, — сказала я, обертаючись до Шукачів з Пустища, — я хочу, щоб ви лишилися тут і допомагали захищати це місце. Про всяк випадок.

— А які шанси, що хтось нападе на цю печеру за ті кілька годин, що вас не буде? — спитав оливковохутрий жеребець.

— Сподіваюся, нульові. — Я молилася про це. — Але хоч я не можу пояснити, чому, але ця печера є найважливішим місцем в усій Еквестрії. І її треба захистити за будь-яку ціну.

Паладин Строберрі Лемонейд відкинула своє розчарування і підійшла до мене.

— Тоді ми захищатимемо її ціною власних життів. Можеш розраховувати на Рейнджерів Еплджек. Ніхто не пройде.

Так. Все складалося краще, ніж я могла очікувати.

— Втім, я практично впевнений, що не зможу пробити щит навколо центрального відділення, — обережно додав Спайк. — Що ти робитимеш, коли дістанешся до нього?

Я відкрила рота, та потім знову закрила його. Насправді все це було занадто ризиковано. Обґрунтований здогад, підживлюваний в рівній мірі вірою і фактами.

— Я зроблю те, що мені вдається краще за все, — просто сказала йому я.

— Скинеш на нього щось важке? — спитав Каламіті.

— Дозволиш настріляти у собі купу дірок? — саркастично висловила думку Вельвет Ремеді.

— Дивитимешся на стегна? — поглузувала Реджі.

Голос Хоумідж долинув від спрайт-боту:

— Оргазмуватимеш?

Я пискнула.

— Хоумідж! — Мої вуха і щоки палали сильніше за сонце Селестії. Коли я встигла впасти на підлогу, і чому мої ноги так тіпалися?

Швидко написавши, Дітзі Ду показала свій варіант: *«Пискнеш і почервонієш?»*

Я чула хіхікання.

Аррргх!

— Так, гаразд! — проскиглила я, здаючись. — Я зроблю те, у чому я відносно непогана. — Я зітхнула, затуливши обличчя. — Бачиш, Ґод, з чим мені доводиться...

— Гей, мене у це не вплутуй, мала.

*** **

Сьогодні:

Вельвет Ремеді першою дісталася до своєї цілі: Радіостанції Анклаву, де Анклав підключався до Системи Радіоперешкод ПОП.

— Вибачте. Пробачте. Пардон... — наспівувала вона, вирубаючи одного техника за іншим за допомогою свого анестетичного закляття.

Вона обернулася і зафіксувала двері за собою у відкритому стані, потім підійшла глянути на пульт керування.

— Отже, якщо б я була кнопкою вимкнення всього, де б я знаходилася?

Вона підвела погляд, коли підперті двері знову закрилися. Потім повернулася до роботи.

— Ага! — Один натиск копита, і СРП почала перезавантажуватися. За дві хвилини трансляція Анклаву повернулася в ефір.

Вельвет Ремеді підійшла до мікрофону, перевірила налаштування на пульті, потім відкашлялася.

— Вітаю, еквестрійці. Доброго ранку, — солодким голосом мовила вона. — Я знаю, що я не Ді-джей ПонЗ, але я *дійсно* його хороша подруга, і я в-певнена, що він не буде проти, якщо я вас трохи порозважаю. У мене є чудова музика, яку я сама написала, але спочатку дозвольте трохи розповісти вам про те, що сьогодні відбувається на пустищі...

Двері до станції із гучним гупом відкрилися, і в них увірвалося півдюжини анклавівських солдатів.

Вельвет, не збиваючись, промуркотіла:

— ... і почну я з молодих жеребців та кобил Анклаву, які щойно прийшли, щоб мене вимкнути. — Вона махнула їм хвостом. — Займайте місця, хлопці. Я вам заграю справжню музику.

— **Відійдіть від пульта, пані,** — наказав один з анклавівських солдатів. — **Здавайтеся. Ви неозброєні, і якщо я побачу, що ваш ріг засвітився, ми почнемо стріляти. Не змушуйте нас вбивати вас.**

Вельвет Ремеді виглядала засмучено, вона закрепила губу і затріпотіла віями.

— Але, хлопці, мені непотрібні зброя або магія. У мене є дещо значно могутніше за них. — Вельвет люб'язно посміхнулася. — Доброта.

Анклавівські солдати переглядалися між собою. Один з них розсміявся.

— **Доброта? Що це, на фіг, за зброя така?**

У центрі кімнати виник спалах. Зі спалахом з'явилася фіолетова алікорниця, її ріг засвітився, і всі набої і силові батареї з магичної броні анклавівських солдатів оточили її копита.

Повітря за говірким пегасом замерехтіло, виявивши опівнічно-синю алікорницю із шовковистою, морозноколірною гривною. Дивногрива алікорниця нахилилася ближче і прошепотіла:

— Така, що завойовує тобі друзів.

*** **

Вчора:

— Вони мають побачити, — сказала я Спайку після закінчення наради.

Я очікувала на опір. Натомість Спайк охоче погодився.

— Я вже показав Дітзі Ду, — зізнався він. — Як один з духів Елементів Гармонії, вона заслуговує на те, щоб знати.

— Один з чого? — запитав Каламіті. Він і Вельвет Ремеді стояли поряд зі мною, разом зі Спайком, Дітзі Ду та летючим спрайт-ботом, що передавав голос Хоумідж.

Я відкрила рота, збираючись пояснити, але Спайк запропонував просто показати їм.

За десять хвилин по тому ми стояли перед дивом, що звалося Садами Еквестрії, сонце сяяло крізь природну трубу в горі і відбивалося від хребта мейнфрейму «Шукач» та чого павутиння кабелів. Елементи Гармонії, що лежали на п'єдесталах, немов сяяли у світлі сонця Селестії.

Я пояснила їм. Усе.

Дітзі Ду сиділа біля п'єдесталу з Елементом Сміху, благоговійно дивлячись на намисто із маленьким самоцвітом у вигляді повітряної

кульки.

Каламіті заговорив першим.

— Дух Відданості? — Він виглядав приголомшено. — Це... багато. Я спробую бути гідним цього...

— Ти вже є, — запевнила я його.

— Елементи Гармонії вимагають багатьох речей, — нагадав йому Спайк. — Але вони не вимагають від тебе бути ідеальним.

— Доброта? — прозвучав слабкий голос Вельвет Ремеді. — Але... ви впевнені? — Вони прихилилася ближче до мене і нерішуче мовила: — Якщо ти не помітила, Літлпіп, я іноді можу бути стервозною.

Я згадала доброту Вельвет до вмираючої алікорниці у Маріпоні. Її опір тому, щоб напасти на пекельних гончаків. Те, як вона обіймала Сільвер Бель в її амбарі.

Мені знадобилося забагато часу, щоб зрозуміти, хто був просто переді мною. Щоб побачити обох моїх друзів такими, які вони є. Насправді я мала побачити це ще у вежі Тенпоні, коли вони пояснювали, що відчують одне до одного, і обоє розповідали те, що бачили в іншому, крізь призму власних чеснот.

— Так, — підтвердила я. — Я впевнена.

— Але... як же Флаттершай? — благально спитала Вельвет Ремеді.

Дракон відповів:

— Елементи Гармонії передаються, іноді навіть за життя попередніх носіїв. Це сталося з Селестією і Луною. Ти не забираєш його у неї. Це природно.

— Тобто... навіть якщо вона повернеться?..

Спайк блимнув.

— Якщо хто повернеться? Селестія?

— Флаттершай.

— Що?!

Вельвет Ремеді пояснила:

— Ми можемо врятувати Флаттершай. Повернути її. Можливо... це ризиковано, але...

— Флаттершай мертва, — доволі упевнено сказав Спайк.

— Ні, — виправила його Вельвет Ремеді. — Флаттершай дерево.

Дітзі Ду підлетіла і приземлилася між нами. Вона скинула свою дощечку, взяла шматок крейди і написала: *«Що відбувається?»*

— Вельвет Ремеді вважає, що Флаттершай — дерево, — пояснив Спайк.

Дітзі Ду нахилила голову, одне око зосередилося на Вельвет, а інше дивилося на Спайка. Вона витерла дошку копитом і написала: *«Флаттершай була подругою.»* І додала: *«Ти ж знаєш, що вона була поні, а не деревом, так?»*

— Вона не дерево, Вельвет, — наголосив Спайк.

— Але вона дійсно дерево! — вигукнула Вельвет Ремеді. Вона обернулася до Каламіті за підтримкою.

— Ага, — сказав Каламіті.

— Вбивчий жарт спіймав її, — пояснила я, і підтвердила: — Флаттершай дійсно дерево.

Спайку і Дітзі Ду знадобився якийсь час, щоб це осягнути. Це була їхня знайома, хороша подруга, особливо Спайкова. Одна з його кобил. Думка про те, що вона була досі жива, і що її навіть можливо врятувати, була дуже великою.

А тим часом я мала розповісти іншим неприємні новини.

— Після завтрашнього дня вашим головним пріоритетом буде знайти двох інших поні з чеснотами, які потрібні, щоб використати Елементи Гармонії і запустити Сади Еквестрії. За твоїми підрахунками, Каламіті, у вас буде десь рік, поки стане дійсно погано. Я сподіваюся, що ви встигнете до тих пір.

— Зажди, — Каламіті махнув копитом. — Ти так це кажеш, ніби ти не будеш із нами.

Моє серце немов стиснуло.

— Не буду, — сказала я, відчуваючи сльози. — Я не можу. — Я пояснила їм, як пояснювала Лайф Блуму, що для Проекту Одного Пегаса потрібна поні. І що порятунок Еквестрії вимагав, щоб ця поні залишилася.

— Чому ти? — невдоволено спитала Вельвет Ремеді.

Я важко зітхнула.

— Через усе це. — Я обвела поглядом Сади Еквестрії. — Тому що, врешті, я замінна. А ви — ні.

— Не для нас! — палко наполягла Вельвет.

— Все гаразд, — тихо втішала я її. — Це... це правильно для мене. — Я посміхалася, сльози текли по моїх щоках. — Я нарешті знаю свою чесноту.

— Це несправедливо! — проскиглила вона.

«Неважливо, що це несправедливо, — колись сказала мені Ксеніт. — Це факт.»

Зебряча мудрість.

Вельвет Ремеді пригорнулася до Каламіті і заплакала.

Каламіті обійняв її крилом.

— Я згоден з Вельвет. Ти не замінна. Ти справжня офігенна героїня, і наша найкраща подруга. — Він зняв свій капелюх. — Роби те, що повинна. Але візьми це з собою. Я хочу, жеби він був у тебе.

Побачивши дарунок Каламіті, Вельвет Ремеді витягла Кулю Флаттершай.

— І це. Від мене.

— Один рік?! — Спайкова голова смикнулася до нас. — Це божевілля! Я шукав більше двохсот років.

— А Лі'лпіп знайшла чотирьох із нас менш ніж за два місяці, — посміхнувся Каламіті, дивлячись на Спайка примруженими очима. — Можливо, ти робив це неправильно.

Дітзі Ду підняла свою дошку: «Він знайшов Літлпіп.»

Спайк затинаявся, намагаючись щось сказати, потім ляпнув себе долонею по обличчю і тягнув її по писку, згинаючи його, доки його рука не зслизнула і писк підскочив назад із пружним звуком.

— Який же я був тупий!

— Що?

— Пробач, — Спайк винувато подивився на мене. — Ти не неважлива, Літлпіп. Ти найважливіша частина.

Що?! Ні. Я маю бути неважливою. Я знала свою чесноту, і вона не були з тих, які шукали Елементи Гармонії.

— Я сказав тобі, що твоя група була не та, що потрібно, тому що для мене було очевидно, що ти і Стілхувз ніколи не будете Носіями, — швидко пояснював він. — Але щоб бути Носієм потрібно більше, ніж просто бути відданим або щирим...

От лайно. Ну навіщо *тепер* це ускладнювати?

— ... і так само Носіям не треба бути ідеальним втіленням своєї Чесноти. Все не так просто. — Він подивився на всіх нас. — Тобто, не просто ж так всі «обрані» жили у Понівілі. Флаттершай, Еплджек, Реріті... Я впевнений, що було достатньо поні з такими самими чеснотами, але було недостатньо просто мати чесноти. Не це робило їх гідними бути Носійками. Лише коли вони прийняли заклик до дії, і в процесі стали друзями, лише тоді вони стали вартими в очах Елементів.

— Тепер у Елементів раптово з'явилися очі? — спитав Каламіті, сприйнявши це трохи занадто буквально.

— Я вже таке бачив: Елементи не працюватимуть для поні, які не мають належних чеснот, так. Або для поні, які не є друзями. Але вони

також не працюватимуть для поні, які не бажають повстати і насправді боротися проти дисгармонії та зла.

— Вони мають вести Праведний Бій, — погодилася Хоумідж.

Спайк продовжив:

— Лише тоді, коли вони разом увійшли до Вічновільного Лісу і разом подолали його, вони насправді стали ставати друзями.

— Шо ж, — сказав Каламіті, — я гадаю, же будь-яка компанія хороших поні, готових долати небезпеки і бороти ся зі злом разом скоріш за все стане друзями.

— Саме так, — погодився Спайк. — Є слово, що означає готовність прийняти такий виклик: запал.

Я розгубилася.

Спайк знову обернувся до мене.

— Я настільки зациквився на тому, як це сталося з Твайлайт Спаркл, що й забув. Але навіть Найтмер Мун вважала, що іскра не спрацювала, а вона була Луною, яка разом із Селестією колись була Носійкою. Єдина причина, з якої вона могла так помилитися, у тому, що сама природа іскри щоразу змінюється.

Я почала розуміти, до чого він веде, і відкрила рота для заперечень. Але слова Твайлайт Спаркл та її друзів зі сну виринули в моєму мозку.

«Цього разу це відбувається інакше, так?»

«Ну а як же. Невже ти думаєш, що було так само, коли була лише Селестія? Однаково — це нудно.»

«Гадаю, же щоразу все по-різному.»

— Минулого разу вона спрацювала у Твайлайт. Минулого разу іскра була прозрінням. Цього разу іскра це *поні*.

Спайк подивився на мене.

— Літлпіп, іскра — це *ти*.

Але... що... як...

— *Інша іскра.*

— Холера, — проіржав Каламіті. — «Коли зберуться П'ять, іскра розкриє Шостий.» — Коли всі обернулися до нього, він ніяково посміхнувся. — Гей, я ж слухав!

Я впала на підлогу, в моїй голові була каламуть нерозуміння... а потім все раптово прояснилося, немов маленька поні в моїй голові виконала надзвуковий райдужний вибух.

У цю мить я нарешті зрозуміла те, що більшість із вас, мабуть, зрозуміли з самого прологу: справжнє значення моєї кьютімарки.

Функція, про яку не варто забувати: ПіпБак відслідковує місцезнаходження відмічених об'єктів або осіб. Якщо поні якось примудриться заблукати, він може допомогти знайти його.

Як я знайшла міністерських кобил. Їхні історії, які благали, щоб їх пам'ятали. І, завдяки статуеткам, створеним жертвою Реріті, і самих кобил.

Як я знайшла Вельвет Ремеді, навіть без допомоги мітки. І я знайшла кожного з моїх друзів... і цілу купу хороших, героїчних осіб, багато з яких зібралися у головній кімнаті цієї печери.

Я отримала свою кьютімарку, коли знайшла те мале лоша і повернула його до батьків, це була перша гідна річ в моєму житті.

Моїм особливим талантом було *знаходити правильних осіб*.

— Але... хіба це не означає, же Лі'лпіп досі нам потрібна? — раптом спитав Каламіті. — Ми ж знайшли лише чотирьох.

Вельвет Ремеді нерішуче, але з упевненістю, відповіла:

— Ні.

Вона сумно посміхнулася, витираючи очі від сліз.

— Ти бачив сусідню кімнату? Літлпіп виконала свою роль. Ми знаємо, де починати шукати. — Мила вугільнохутра єдиноріжка подивилася на спрайт-бот Хоумідж. — І навіть якщо інших двох нема у

тій кімнаті, ми знаємо, де шукати далі. Ми подивимося на кожного поні, якого запалив до дії, до Праведного Бою, приклад Світлоноші, рознесений Ді-джеєм Пон3 по всіх куточка Еквестрії.

*** **

Сьогодні:

Видовищний вибух бурхливого фіолетового пройшов по сонячному масиву Нової Надії.

— Отак ми робимо це на пустищі! — гукнув Каламіті, коли захисний масив затихнув. Вдало закладена іржавохутрим жеребцем вибухівка розірвала кабелі живлення як до активних тарілок, так і до резервних нічних батарей. На щастя, він був практично експертом у ремонті речей, і, відповідно, розбирався і в їхньому знищенні. До того ж, він прийшов із повним мішком вибухівки, поцупленої з «Хмарності», і одним особливим маленьким сюрпризом.

Каламіті понюхав повітря.

— Ти ба. Пахне немов кінець імперії... з редискою.

Нагорі Спайк заричав, передаючи свою подяку, і пішов в атаку на Хижак «Ноктілюсент».

Спалах жовтого світла опалив гриву Каламіті і його праве вухо, більшість пострілу пройшла по дотичній і вдарила у стіну сонячної вежі поряд із ним.

Каламіті обернувся, видивляючись у повітрі над собою і між сонячними вежами. Він влетів до сонячного масиву Нової Надії із кількома пегасами на хвості. Маючи досвід у непомітності, він зміг скинути їх на достатній час для встановлення вибухівки. Він сподівався, що вибух відволіче їхню увагу, доки він тікатиме.

Він помітив двох анклавівських пегасів, коли вони знову відкрили вогонь. Вони не були елітними бійцями у силовій броні. Це були звичайні рекрути-вартові.

Каламіті пірнув до укриття, рухаючись між вежами. Його ледве вилікуване крило сильно боліло, протестуючи проти навантажень. І

його тіло починало відчувати нестачу сну минулої ночі. Якщо його заженуть у кут, він труп. Або вони. Скоріше останнє.

Він не хотів убивати цих поні. А це означало, що треба тікати. Або ховатися.

Ще більше пострілів проносилося над і під ним. Один вдарив у його обладунок трохи вище за бойове сидло. От халепа. Йому б тільки скинути цих клятих переслідувачів...

Він помітив двері. Це міг бути тупик, пастка для нього. Або це могло бути ідеальне місце для схованки. Або навіть шлях до втечі.

Каламіті швидко прийняв рішення.

Ухиляючись і кружляючи, він відтягнув своїх загоничів подалі, потім, щойно отримав якесь прикриття, різко полетів до дверей. Його крило заперечливо волато, погрожуючи відмовити.

Каламіті дістався до дверей, тільки щоб побачити, що вони зачинені.

— Здається, він туди полетів, — почув він голос одного з анклавівців.

От курва мать!

Каламіті почув десь над головою важкий шквал магічної енергії. Він підвів погляд і побачив, як Спайк розриває плазмові гармати Хижака «Ноктілюсент». Доки він дивився, одній з менших гармат вдалося зробити жакливо вдалий постріл, відправивши промінь смертельної магічної енергії прямо в праве око Спайка. Дракон завив, і, смикаючись, зслизнув з Хижака і зник з поля зору.

Двері перед ним відкрилися, з них вилетів гвардієць, щоб глянути, що відбувається.

Каламіті вирубив його копняком по потилиці, потім зтягнув назад у двері і зачинив їх за собою.

Очі іржавохутого поні розширилися, коли він побачив полиці з маленькими сяючими чужинними батареями, кожна разів у сто менше тих, що використовуватися у зоряних бластерах. Над полицями був

плакат, що нагадував пегасам Анклаву: *«Пам'ятайте, ви перше і єдина лінія оборони між Еквестрією і тим, що падає зверху.»*

— Холє-єра ясная...

*** **

Минулої ночі:

— Мені дуже прикро, — сказала я Хоумідж, мій голос тремтів. Всі мої друзі розійшлися, вони теж готувалися. Тут були тільки я і вона, я наодинці зі спрайт-ботом у самотньому куточку печери.

— За що? — Голос Хоумідж був заспокійливим. — Ти вчинила добре.

— Мені прикро за те, що я пішла. І... тому що... — Я подумала про всіх загиблих. Всіх тих, кого я не врятувала у Вічновільному лісі. — Недостатньо добре.

— Припини чіплятися за кількох, яких ти не змогла врятувати, і пам'ятай, що вони всі були б мертві, якщо б не ти, — дорекла мені Хоумідж. — Ти врятувала пустище від Пошесті. І не тільки від тієї, що могла б пролитися. Знищивши Маріпоні і Собор Ред Ая, ти захистила Еквестрію від повторення всього цього. І якщо вже так хочеш полічити, не забудь врахувати всіх тих поні, життя яких закінчилися б жахом або вбивством через зло, якому ти поклала край.

Я ридала.

— Я не повернуся.

— Знаю, — відповіла вона, її голос був трошки металевим, але все одно найбільш прекрасним в усій Еквестрії. Я охопила спрайт-бота передніми копитами, пригорнула його якомога ближче і притиснулася лобом до його решітки, мій ріг зачепив одну з антен.

— Що найважливіше я дала тобі, Літлпіп?

Я була здивована питанням.

— Не оргазми ж, так? — підколола вона.

— Ні, — швидко наполягла я. — Це... — Я зупинилася, намагаючись відшукати слова. — Розрада.

— Ну, — сказала мені Хоумідж крізь спрайт-бота, — тоді я вважаю, що ти дуже дурна поні.

Я зблимнула сльози.

— Що?

— Ти збираєшся підключити себе до центру управління всіма вежами, — зауважила вона. — Тими самими вежами, які я використовую для своїх трансляцій. Тож ти, власне, і не кидаєш мене. ПОП це моя справа.

Я... я не думала про це з такого боку.

— І ти матимеш доступ до всієї мережі, — додала вона. — Ти зможеш спостерігати за всім Еквестрійським пустищем.

Я блимнула. Маленька поні в моїх голові зробила швидку нотатку про те, щоб якомога швидше добратися до цих записів і перевірити усіх моїх друзів. Особливо Ксеніт і Дітзі Ду. Я маю побачити, що станеться у битві за Філлідельфію. У центральному відділенні мають бути принаймні кілька останніх годин збережених даних.

— Ти мене зовсім не втратиш. Ми будемо ближчі, ніж будь-коли. — Потім вона ніяково зауважила: — Хоча, гадаю, це означає, що мені доведеться знайти другий дім.

— Що? — тихо спитала я, досі осягаючи нову реальність.

— Місце, яке я зможу модифікувати на свій смак, щоб я могла приймати душ на вулиці...

Га? Навіщо їй робити це? Щоб насолодитися сонячним світлом? Я відкрила рота, щоб заперечити. Це не здавалося безпечним. Якесь чудовисько або рейдер із гвинтівкою...

— ... знаєш, де ти могла б спостерігати.

!

Бац.

— Я вже казала, яка ти зла? — проскиглила я з підлоги.

*** **

Сьогодні:

«... Лиш уявіть, коли скінчиться битва,

І ми подивимось на сонце в небесах...»

Голос Вельвет Ремеді, солодкий і зухвалий, співав у моєму навушнику, доки я бігла блискучо-білими коридорами анклавівського наукового центру, захищена полем МГ СтелсБаку II.

Вона зараз співала для всієї Еквестрії. Повсюди на пустищі, де було радіо, чули її голос. Пісня була надихаючим гімном, який надавав хоробрості душам еквестрійських бійців. Який надавав їм сили.

«... Еквестрія житиме вічно!»

Який запалював.

Я дійшла до тюремного блоку із кількома хвилинами невидимості в запасі. Швидкий огляд дав мені все, що треба було знати. На дверях камер не було доступних замків. Ними керували з терміналу у кабінеті охорони. Він мав хмарний інтерфейс.

На щастя, я тепер могла з ним працювати.

Я прослизнула до кімнати охорони і почала зламувати, доки двоє охоронців були зайняті розмовою про напад дракона. Мої вуха нашорошилися, коли один з них заявив, що захисне поле вимкнулося. Моє серце підскочило. Каламіті вдалося.

І це означало, що невеличкий урок гончака-альбіноса стосовно вибухівки, мабуть, окупився. Можливо, воно й добре, що я так і не випила ту світну газировку. Неприємно було думати, що вона зробила б із моїми нутрощами.

Пароль був «нездоланний». Ага.

Термінал вивів керування дверима, а також купу повідомлень для охорони. Більшість з них були за останні двадцять хвилин і мали відношення до поточної атаки.

Одне — ні.

Наказ на знищення №34. Піддослідний: Пухнатка.

Мені не треба було його читати. Я знала, що це було. Наказ був від цього ранку, три години тому. Якщо тутешня охорона була не швидшою, ніж здавалася, це означало, що Бойовий Пазур Пухнатка досі жива. І що Анклав збирається її стратити. Врешті, їхній засоби контролю над пекельними гончаками успішно пройшли польові та бойові випробування. Вона їм більше не була потрібна.

Із почуттям справедливості, яке межувало із задоволенням, я відімкнула двері її камери, потім, за кілька секунд по тому, пройшла повз неї, левітуючи подарунок через затоку хмар до невеличкої металевої платформи, якою вона була обмежена.

— Подарунок від друга, — гукнула я, воли моя невидимість видихлася. Частині мене хотілося затриматися, хоча б настільки, щоб побачити, як Пухнатка відкриє двері, і впевнитися, що вона зрозуміє, що тепер може зробити. Із подарунком була записка, але я не була впевнена, що Пухнатка вміє читати.

Але нічого з цього я не могла зробити. Настав час тікати. Не озиратися. Я могла лише сподіватися, що я щось змінила. Що я дала їй кращий вихід, ніж вона мала до цього.

Я хотіла вчинити правильно.

*** **

Минулої ночі:

На мене чекав великий день, і розмова з Хоумідж вичавила з мене останні рештки енергії. Мені просто хотілося спати.

Вечірка у головній кімнаті цьому не сприяла. Я не лише чула, але й відчувала важке гупання барабанів і шоколадно-солодкий вокал Вельвет Ремеді, що лився у мої вуха.

Сьогодні була остання ніч перед великим боєм. Тим, який визначить майбутнє Еквестрії. І багато з них можуть не повернутися.

Вечірка, звичайно ж, була ідеєю Сільвер Бель. Але ніхто з них не збирався проводити свою останню ніч за читанням хорошою книги.

— Підніміть свої копита! — раз за разом закликав голос Вельвет Ремеді, частина знаменитого дуету Вініл Скретч і Пінкі Пай.

Я намагалася сховати голову під подушкою. У Спайка явно було багато подушок.

— Гей, Літлпіп! — Спайк просунув голову до кімнати Садів Еквестрії, куди я втекла. — Сільвер Бель починає *«Причепи поні хвоста»*. Хочеш пограти?

Я застогнала.

— Воу. Дежа вю, — сказав Спайк. — Тобі дійсно варто приєднатися до інших. Це ж остання ніч перед... ти знаєш. Тобі варто провести її з друзями.

Я знову застогнала, але відкинула подушку і підвелася. Можливо, Спайк має рацію.

Всупереч моїм справжнім бажанням, я пішла за ним назад до дуже яскравої, дуже гамірної головної кімнати.

І була одразу ж затягнута до ігор та веселощів.

Там були *«Причепи поні хвоста»*, і подушкові бійки, і піньяти. Іграшкові перегони і настільний теніс. Перекинуту книжкову полицю перетворили на стіл для закусок, вкритий всілякими двохсотрічними солодощами, нашпигованими консервантами, які поні могли дістати, в тому числі величезною купою схвалених МінМоралі тістечок. Вельвет Ремеді в усій красі горлала одну танцювальну пісню за іншою, її ріг створював повноцінний музичний акомпанемент і приголомшливе світлове шоу.

За одну ніч я потанцювала зі стількома поні, грифонами та зебрами, скільки і за все життя не могла уявити. І маленька збоченка в моїй голові добряче надивилася на стегна під час танцю паровозиком.

І ще були подарунки. Дуже особливі подарунки, створені Лайф Блумом, який провів більшу частину дня, вивчаючи *Закляття у*

коробці. Подарунки для ходіння по хмарах.

Але, що найважливіше, це було *весело*.

Ця ніч, ця вечірка... Гадаю, це була найчистіша веселість, яку я відчувала за все життя.

Спайк дійсно мав рацію. Це було краще, і значно важливіше за сон. Це були миті радості з моїми друзями.

Наприкінці вечірки Лайф Блум передав мені останній подарунок, зав'язаний милим бантом.

— Це те, про що ти просила, — сказав він мені. — Я маю повертатися. Дітзі Ду і Лайонхат підвезуть мене. Якщо я хочу встигнути до вежі Тенпоні вчасно, щоб влаштувати їм невеличку промову, яку я приготував, мені треба йти зараз.

Я левітувала коробку у веселій обгортці собі на спину.

— Дякую.

— Це для кого? — спитав Каламіті, підходячи до мене, коли Лайф Блум відійшов і швидко рушив до Дітзі Ду, яка знову прощалася з Сільвер Бель. Кілька годин їй більш ніж вистачить, щоб почати світитися, і вона не збиралася уходити до вечірки Сільвер Бель.

— Це подарунок для Пухнатки, — сказала я йому.

Каламіті зітхнув.

— Лі'лпіп, ти знаєш, же в нас не буде на це часу. — Каламіті мав рацію. У кожного з нас були свої цілі в Нейварро, і ми спланували нашу атаку так, щоб уникнути бараків. Ми мали рухатися швидко. Нема часу на прогулянки. Але...

— Хоча б цього разу, — сказала я йому, — я хочу вчинити правильно по відношенню до однієї з них.

Каламіті нахмурився, помотав помаранчевою гривею. Маленькі кольорові крихти посипалися з неї.

— Ти не врятуєш її, Лі'лпіп. Ти випустиш це чудовисько, і вона пошматує кожного поні, якого побачить, закім її не вб'ють. — Він

указав на коробку. — Це не поверне їй її життя.

— Знаю, — повідомила йому я. — Але якщо вона досі жива, вона хотітиме саме цього. — Вона була Бойовим Пазуром. Вона б не хотіла, щоб її життя закінчилося у полоні під тортурами. Та й хто б хотів?

— І коли це ти почала враховувати бажання пекельних гончаків у своїх планах?

Я подивилася Каламіті в очі.

— Коли побачила, що з ними зробив Отем Ліф.

— Ну, ауч, — Каламіті скривився. Він заскреготав зубами. — Це був низький удар. Я знаю, же цей покидьок був масовим убивцею, якого треба було зупинити, але він все одно був моїм братом, і я оплакую його втрату.

Я знала, що Каламіті відчуває біль через смерть свого брата, але мені якось не спадало на думку, що він може його оплакувати.

— Вибач, — із каяттям сказала я.

— Ну, — відповів він, приймаючи вибачення, — я ж сам спитав.

— У тебе конфеті у гриві, — сказала я йому.

— У тебе теж.

*** **

Сьогодні:

— Ану стій, загребує зрадницьке падло! Нас атакують, а ти вирішив, же зараз гарна мить, жеби покрасти запаси? Ти крадеш у АНКЛАВУ, гімно ти нікчемне. НІХТО не краде у Анклаву!

Каламіті саме закінчував застібати свої торби, коли голос ззаду розірвав повітря.

— Здоров, тату. — Він обернувся до свого батька.

Сержант-тренер залякнув, витріщившись на нього.

Каламіті дивився у відповідь, не відводячи своїх очей від батькових.

Потім він зітхнув.

— Знаєш, я завжди вважав, же я багато чого сказав би при нагоді,
— втомлено мовив він. — Але тепер, коли я її маю, мені нема чого сказати.

Старший жеребець вп'явся у нього поглядом.

— Каламіті? — І тут він розлютився. — Ти?! Ти атакуєш нашу країну? Своїх? Ти разом із цим клятим ДРАКОНОМ? ТИ?!

Каламіті просто похитав головою.

— У цьому стільки всього неправильного, же я не знаю, з чого почати.

— І ти прийшов сюди, вбив поні, навіщо? Просто щоб красти?

Каламіті зиркнув на свої торби, перш ніж відповісти:

— Я прийшов сюди, жеби рятувати поні, тату. А це? Це просто страховка. Жеби всі мої друзі пішли звідси живими, якщо Анклав бажає це повернути. — Він проштовхнувся повз батька, йдучи до дверей.

— А ну СТІЙ, зрадницький шмат ЛАЙНА! — прогорлав сержант.

— Або шо? — спитав Каламіті. — Ти мене не застрелиш. При всіх твоїх гріхах, ти не Отем Ліф.

— Я так НАДЕРУ ТОБІ ДУПУ, що ти БАЖАТИМЕШ, ЩОБ Я БУВ НИМ!

Каламіті подивився на свого батька, обдумуючи це.

— Нє-а. Я впевнений, же ти лише старий, галасливий жеребець, який тільки гавкає, та не кусає. Але можеш спробувати довести, же це не так, — запропонував йому Каламіті. — Закладаю ся, же я тобі наваляю. І ти, можливо, втратиш останні рештки поваги, які ся ще лишали у жовнірів до тебе.

Він розвернувся і пішов до дверей.

— Бувай, тату.

— І ЦЕ ВСЕ?! — Батько Каламіті перелетів його, щоб затулити прохід. — Невже тобі нема що сказати в своє виправдання, ти...

Каламіті перервав його раніше, ніж той встиг знайти ще якісь барвисті лайки.

— Нє-а. — Потім, передумавши, він додав: — Мені дуже прикро, же мама померла. Я б сказав щось про те, як погано ти ся з цим порав, але, гадаю, ти і так знаєш.

Мій найкращий друг прослизнув повз свого батька і відчинив двері.

— Знаєш, у тебе її грива, — тихо сказав йому батько, пропускаючи свого сина-зрадника. — Мені дуже ся подобала її грива.

Каламіті розправив крила і полетів геть, нічого не кажучи.

*** **

Цього ранку:

— Що ж, Баркін Соу, — спитала я, — готовий політати на драконі?

— Мені дуже незручно, — повторив Спайк, опускаючись настільки, щоб гончак-снайпер міг залізти на імпровізоване сидло, яке Каламіті змайстрував, доки я балакала із Хоумідж наодинці.

За кілька хвилин ми летіли над хмарами. Спайк тримав мене в одній руці, і я левітувала за нами Вельвет та Каламіті. Мій друг-пегас міг летіти і сам, але недостатньо добре або швидко, щоб не відставати від дорослого дракона.

Від світу над хмарами просто захоплювало подих. Повітря було чистим, свіжим і теплим від світла Селестії. Сонце блищало на яскраво-білому, хвилястому полотні хмар. Я відчувала легку огиду до себе через те, що несла сюди війну.

Коли ми пролітали над верхівками гір, я помітила одну, яку немов випотрошили. Залишився тільки блискучий скелет, ніби гора була трупом, кістки якого обібрали дочиста. Я гукнула Каламіті і вказала на гору.

— Це була Стайня 98, — повідомив він нам. — Пегасячих Стаєнь було небагато. Більшість з них були вбудовані у гори. Хмари не дуже захищають від мегачарів, а пегасам потрібно більше вертикального простору, ніж решті поні, тому і дизайн інший.

Голі, розкриті залишки пронеслися повз нас.

— Анклав вже давно розібрав усі, які зміг знайти, до останнього листа металу. А при потребі, — додав він, — забирали і те, що ся лишило від каркасів.

За кілька хвилин по тому ми помітили пегасяче місто. Від різкого контрасту між цими будівлями — величними монументами минулого — і руїнами, в яких я звикла лазити, у мене серце краялося. Це було таке ж вікно до прекрасного, сонячного минулого Еквестрії, як і будь-яка куля спогадів.

Але щось було не так. Місто, при всій його величі, було до болю порожнім. Древні високі будівлі і плинні райдужні водоспади затьмарювали розсип його мешканців як розміром, так і величчю.

Пегаси здавалися термітами на дереві. Або мишами, що наробили собі нір у значно більшому домі.

Це не була квітуча цивілізація, яку я собі уявляла.

Спайк опустився у хмари, від вогкості обладунок прилип до мого хутра, грива намокла, а світ миттєво зник, змінившись на сіро-білу імлу. Решту польоту ми мали ховатися у хмарній завісі, доки не опинимося під самою базою.

*** **

Десять хвилин тому:

Яскраве, палаюче світло розлилося по освітленому сонцем небу над Філлідельфією. Промені найчистішого сонячного світла завтовшки з дерева падали з яскраво-блакитного неба, немов розпечені добіла дротики, спалюючи всіх, кого торкалися.

Сутінкове Суспільство направляло силу мегазакляття розважливо. Замість того, щоб використати повну силу мегазакляття і знищити весь

ландшафт, вони використовували його з хірургічною точністю. Селестія-Один вдарила найгірше, найнебезпечніше з обох боків. Мета була не в тому, щоб перемогти у битві, а щоб закінчити її. І врятувати якомога більше невинних і безпомічних.

Поні у ритуальній залі вирішили, що вони, врешті, зробили правильний вчинок. Не приємний. Не такий, який вони, маючи вибір, зробили б знову. Не такий, від якого було б легко спати вночі. Але це був правильний вчинок.

*** **

Саме зараз:

Моє копито вдарило у твердий червоний бар'єр, іскри енергії затріскотіли від нього. Щит на дотик був настільки ж твердим, як і сталева стіна.

Я стала дибки і знову вдарила копитом по щиту, що оточував центральне відділення ПОП, і впала на круп, коли мене відкинуло.

Я не проходила!

Але... Але ж я була так упевнена! Я була на три п'ятих алікорном. Що важливіше, я мала те, чого не мав жоден з тих, хто приходив сюди раніше: я мала ідеальну копію душі Рейнбоу Деш!

Всіх міністерських кобил, власне кажучи. Прямо тут, у своїй торбі. Якщо кісток Луни було недостатньо, щоб пройти, якщо спроба Анклаву використати відрізану голову Рейнбоу Деш виявилася невдалою, тоді було логічно, що обхід щита був розрахований на розпізнавання чогось значно більш важливого за просту генетику.

Я мала бути тією, хто міг увійти. Мені це обіцяли. Я все продумала!

Це була моя мета. Моя доля!

Я почала плакати. Зараз так багато билися, можливо, вмирали через те, що мали віру у мій план. Віру у мене.

Як я могла помилитися? Знову?

«Сонечко і веселки», — обіцяла вона. Я чула звуки вибухів і потужних розрядів енергії від Хижаків, що лишилися. Мій плач перетворився на ридання.

Я поставила так багато, стількома ризикувала... і заради чого?

«Не слухай її! — наполягала рослина у горщику. — Вона просто бажася твоєї поразки.»

О Богині! Що я накоїла?

Голос Пінкі Пай повернувся до мене: *«Все закінчиться сонечком і веселками! — радісно проголосила вона. — Точніше, доки ти готова йти у вогонь.»*

Йти у вогонь?

Я підвела погляд до небес, у яскраву блакить безкінечно глибокого неба.

— Який вогонь? — проскиглила я. Я вже пройшла крізь Вічновільний ліс. Я пройшла крізь Кантерлот, Анклав, і ще стільки всього. — Невже я недостатньо пройшла? Невже мені просто не можна зараз перемогти, будь ласка?

Темна тінь пролетіла наді мною.

«Доки ти готова йти у вогонь.»

— Спайку! — крикнула я, несамовито махаючи передніми копитами. — Ти мені потрібен!

Коли велетенський фіолетовий дракон нахилився і пішов на посадку, мені хотілося побігти до нього. Мені хотілося спитати, чи довіряє він Пінкі Пай. Чи довіряє її пророцтвам і порадам.

Але я цього не зробила. Неважливо, довіряє він їй чи ні. Справа була не у ньому.

Це був мій стрибок віри.

— Чого тобі, Літлпіп? — спитав Спайк. Він виглядав погано. Хижаки добряче влучили по ньому кілька разів. Його луска була попалена або розплавлена на більшій частині його тіла. Йому важко

було сидіти прямо. Спайк втратив кілька лусок, і вкрита пухирями яма на місця його правого ока кровоточила.

Я підійшла до щита і обернулася до пораненого дракона, притиснувшись усім тілом до твердого поля тріскучої енергії.

— Мені треба, щоб ти дихнув на мене, — рішучо сказала йому я.

— **ЩО?!** — проричав Спайк.

— Будь ласка. Просто зроби це. Швидко.

— Ні! — Спайк відсахнувся. — Ти загинеш! Я не збираюся вбивати тебе!

— Будь ласка. Ти повинен.

— **Ні!**

О Богині. Ну навіщо ви змушуєте мене робити це?

— Я збрехала, — сказала я йому.

— Що? — Він виглядав збентеженим, страждаючим від болю і глибоко схвилюваним. Посеред усього цього...

— Я збрехала про Твайлайт Спаркл, — зізналася я, моє серце розривалося на шматки.

Я розповіла йому правду. Всю правду, кожную жахливу, кошмарну дрібницю.

— Весь... — нарешті, затинаючись, ледве чутно вимовив Спайк, — ... весь цей час...

На його обличчі був апокаліптична буря емоцій. Він ненавидів мене. І він ненавидів мене за те, що я змусила його ненавидіти мене. Врешті, він зробив єдине, що міг.

Він заричав.

Мене засліпив спалах зеленуватого полум'я. Біль був більш ніж нестерпним. Я закричала, і мої легені наповнилися вогнем. Я відчувала, як моя шкіра йде пухирями і згоряє.

Я намагалася триматися за свої найдорожчі спогади, спогади про Хоумідж. Але, один за одним, ці спогади згоряли, як і моя плоть, поглинуті палючою агонією, доки не лишився тільки один. Спогад про останні слова Хоумідж в образі Ді-джея ПонЗ, адресовані мені через усе пустище.

«Ти моє повідомлення.»

Потім зник і він. І все інше. Навіть біль.

Примітка: Максимальний рівень

[1](#) Lionheart — «левове серце»

[2](#) Fancy Lad — «прикольный хлопец»

[3](#) Nacreos (перламутрові хмари) — хмари, що утворюються в небі на великих висотах (близько 20-30 км) і складаються з кристаликів льоду або переохолоджених крапель води.

4 Hoof — «копито»

[5](#) Noctilucent (сріблясті хмари) — рідкісні атмосферні явища, подібні до хмар, видимі в глибоких сутінках. Складаються з водяної криги.

Глава 45: Чеснота Літлпіп

«Але лише у самому кінці шляху Поні зі Стайні зрозуміла справжнє значення найбільшої з чеснот: жертви.»

Жертва.

Пустище намагатиметься знищити тебе, зробити з тебе чудовисько або позбавити волі до боротьби. Пустище... і, в меншій мірі, саме життя. Кожен день — це боротьба проти сил, що намагаються зіпсувати і роз'їсти все добре у твоєму серці. Добре мати причину, мету; але я бачила забагато тих, хто вкладав свої віру лише у це, і звертав на жахливо хибний шлях. Кожен поні має чесноту, незалежно від того, розуміють вони це чи ні. І саме твоя чеснота і твої друзі разом створюють твій найсильніший захист.

Рейдери — це ті, хто не встояв проти морального нищення Пустища. Вельвет Ремеді помилялася: вони *мають* причину для існування. Пустище — їхня причина.

Я нарешті відкрила свою чесноту. Я мала зрозуміти її, коли вперше подивилася у дзеркало душі. Але я була занадто засліплена тим, що побачила — закривавленою, вмираючою рейдеркою — щоб зрозуміти, що дзеркало насправді показувало мені: перший раз, коли я насправді діяла у дусі жертви. Той раз, коли попри те, що я не мала жодних шансів вижити, я встала між безпомічним караваном і пегасом, якого вважала за рейдера, що збирався перебити їх.

Цим «рейдером» був Каламіті. І цей вчинок став початком першої і найближчої дружби, яку я колись знала. Я мала б упізнати правду у дзеркалі, але мені знадобилася допомога Пінкі Пай, щоб зрозуміти, як дивитися.

«Ти просто неправильно на неї дивишся, — сказала вона мені, вказуючи у дзеркало, але не на мене. Вказуючи натомість на караван і родину, заради якої я віддавала своє життя. — Глянь, що за тобою.»

Моя чеснота — жертва.

Я вірю у Пінкі Пай, у сонечко і веселки. Але з усіх міністерських кобил, гадаю, найсильніший зв'язок я відчувала з Реріті, а не з Пінкі Пай. З кобилою, останнім вчинком якої був порятунок найдорожчої подруги. Яка розірвала власну душу заради тих, кого любила.

У моїх почуттях не було нічого дивного, оскільки жертва і щедрість тісно пов'язані. Але щедрість є значно більшою чеснотою зі значно ширшим діапазоном. Я не щедра. Я ніколи не віддавала нічого, крім себе; і, якщо так подумати, моя жертва часто була егоїстичною — засобом для того, щоб захистити від шкоди тих, кого я люблю, навіть коли вони мали право на неї. Мої помилки у Філлідельфії були, мабуть, найбільш жорстоким прикладом.

Після моєї останньої розмови з Ред Аєм я почала розуміти, що була схожа на занадто захищаючу матір, і подавляла ріст тих, кого любила. Лише зараз я нарешті вчилася давати волю. Та все ж мені було дуже важко і болісно це робити. Відправляти своїх друзів на бій з Анклавом без мене... посилати Дітзі Ду, дух сміху і одну з найпрекрасніших душ на Еквестрійському пустищі, на передову... у мене серце розривалося від того, що я не просто дозволяла, але просила інших жертвувати собою.

Ні, я не була насправді щедрою Я не була Реріті, ба навіть Ред Аєм.

Як і не була насправді Еплснеком. Але жертва знаходилася десь між щедрістю і наполегливістю — між бажанням віддавати, щоб цього не доводилося робити іншим, і жагою ніколи не здаватися, попри будь-яку небезпеку, попри будь-яку ціну.

Я не могла в належній мірі віддячити своїм друзям. Вони направляли мене, захищали мене і дозволили моїй чесноті насправді розквітнути у те, що могло, у невеличкій мірі, допомогти врятувати саму Еквестрію. Без моїх друзів...

Чесноти можуть стати зіпсованими, перетворитися на темні і перекручені тіні самих себе. Цю правду я бачила в інших і відчувала у собі. Без підкріплюючої сили дружби жертва стає саморуйнівною, своєрідною хибною шляхетністю, яка підштовхнула мене безрозсудно

покинути Другу Стайню, хоча частина мене вірила, що за дверима я знайду лише небуття. Мене трусило від думки, чим я могла б стати і що б з мене вийшло, якщо б я не зустріла Каламіті саме тоді і саме в такий спосіб.

Без духу дружби, що освітлює шлях, так важко заблукати. Я бачила це, і стала свідком значно гіршого.

Монтерей Джек вчинив самогубство. Це було не проявом чесноти жертви, хай навіть зіпсованої, але абсолютно егоїстичною її відсутністю. Монтерей Джек покинув усе, навіть своїх дітей, бо більше не мав можливості зробити навіть найпростішу жертву: жити.

Егоїзм каже нам, що важливіше саме *нам* мати, отримувати і не страждати, ніж іншим. Хоча б через те, що наш досвід — наш, а чийсь — ні. Щедрість є не імунітетом до цих імпульсів, але здатністю йти проти них, давати іншим ціною того, щоб не мати самому.

Жертва вимагає від тебе піддавати ризику те, що ти цінуєш. Робити так навіть тоді, коли інші готові зробити те саме. Особливо тоді, щоб нікому іншому не довелося цього робити.

Я йшла у вогонь не заради себе самої, але заради шансу врятувати життя, ліквідувати «причину», що стала «наслідком» війни, і дати поні на всьому Еквестрійському пустищу щось цінне, щось життєво важливе, що було у них викрадене.

Я сподівалася, що допомагала дати їм усім кращій світ. Але водночас із тим я не могла не замислюватися, чи буде місце мені у цьому світі?

Дзеркало показало мені мою чесноту, але я не бачила її, відволікшись на образ того, чим я стала. Всі життя, які я врятувала, не змиють крові з моїх копит і не зупинять кошмари, породжені всіма жахами, які я побачила. Коли Наглядачка запросила мене повернутися до Другої Стайні, я пішла геть. Я знала правду. Того дня я насправді відчула чесноту жертви і признала її такою, якою вона є.

Але не думаю, що я насправді розуміла жертву до сьогодні. До дня, коли я померла.

*** **

Я померла.

Я пам'ятаю, як вперше побачила Вельвет Ремеді. Пара, що жила навпроти моєї матері і мене, пішла на конкурс молодих талантів Стайні в Атрії. Вони залишили своє мале жереб'я з нянькою.

Зі слів няньки, вона відвернулася лише на кілька секунд. Але за ці секунди жереб'я слизнуло у ванну, вдарилося головою і пішло під воду. Вона викликала швидку допомогу; клініка була буквально у кількох коридорах від неї, поряд із Атрієм, і медики прибігли менш ніж за хвилину. З ними чотирма, здається, прибігла майже половина Стайні, в тому числі Вельвет Ремеді, яка співала, коли дійшла новина. Вона перервала пісню і поспішила разом з батьками та зіваками, щоб побачити, що жереб'я врятують.

Жереб'я реанімували. Мати сказала (і повторювала всім, хто слухав), що жереб'я було «клінічно мертвим» більше двох хвилин. Я пам'ятаю, що думала, як красиво виглядала Вельвет Ремеді, коли намагалася йти за медиками, що уносили жереб'я до клініки, і коли її відігнали. Подумати тільки: закоханість, яка підштовхнула все це, почалася того вечора.

Я померла. Я повернулася.

Віра не вимагає від нас бути добровільно сліпими або догматично дурними. Я знала, йдучи у вогонь, що це буде болючіше за все, що я відчувала раніше, і я майже напевне помру. Але я також знала, що був шанс, хай і малий, що смерть, можливо... пережити. І Пінкі Пай обіцяла мені сонечко і веселки. Віра *вимагає* від тебе ризику. Іноді ти маєш ризикнути *всім*.

«Я сказала, що сплю її, — наполягала Реріті, відповідаючи Еплджек, коли інша кобила викрила, що та досі має Чорну Книгу. — І я намагалася... Я навіть просила Спайка спалити її. Але вона лише відправилася до Принцеси Селестії.»

Чорна Книга. Жбан душі, зв'язаний із живою душею. Якщо Вона могла пережити подорож, не пошкодивши душу, тоді був шанс, хай і

малий, що зможу і я.

Повертатися після смерті від спалення, визнаю, було важче, ніж від утоплення. І на кілька порядків важче за відрощування ноги.

Я повернулася.

Хіба ні?

Все було темрявою, немов небуття, яке я колись боялася побачити за дверима мого дому-Стайні. Темрява була холодною. Мені не було боляче. Але я відчувала, що дихаю. Відчувала стук свого серця. Дотик мого одягу і вагу торб на спині.

Я також відчувала холодний, шліфований камінь під копитами.

Кімната навколо мене швидко з'явилася, щойно я зрозуміла, що мої очі були заплющені, і я інстинктивно розплющила їх. Я хитнулася від цунамі сильного полегшення, яке залишило мені відчуття дивної ейфорії (і помітне відчуття власної дурості).

Я була, як я здогадалася, у приймальні. Я вирішила вважати, що опинилася у центральному відділенні Проекту Одного Пегаса. Якщо це був рай, то він залишав бажати кращого. Якщо це було пекло, то воно було дурне.

Я була у просторій круглій кімнаті з прохолодними лазурними стінами, що виднілися між білих, мов хмари, колон, які здіймалися з укритої туманом мармурової підлоги. Наді мною хмари висіли узором під куполом імистої сіруватої блакиті. Стіни були розмальовані сніжинками, і в центрі кожної був прекрасний прозорий самоцвіт. Ціла злива діамантів.

Тут були перила, стійки і різьблені мармурові меблі, всі вкриті блискучим шаром паморозі. Кімната була прохолодною, але не заморожуючою — сама паморозь була зачарованою і випускала холод, що наповнював кімнату. Паморозь повільно розійшлася і вкрила більшу частину колон, а також ділянки стін і стелі. Ще років п'ятдесят, і вона може вкрити всю кімнату.

Тут було два виходи. Позаду мене були подвійні сріблясті двері, звужені догори, такі самі, які я бачила зовні центрального відділення, коли билася у щит. Навпроти цих більших дверей були одиночні, малі, непримітні двері, які мали вести глибше всередину.

Переплетіння металу і бурульок аркою вигиналося між двох колон, що стояли між мною і меншими дверима. Три величезні монітори, кожен практично розміром з поні, були вплетені у цю конструкцію, їхні екрани були мертвими і блякло-сірими.

Майже таке саме переплетіння вигиналося між двох колон, найближчих до сріблястих дверей. Бурульки формували слова між вигнутими смугами срібла: *«Зимній вестибюль»*.

«Але ж, — ірраціонально заперечила моя маленька поні, — зараз літо.»

Біля дальньої стіни я помітила кілька порожніх торгових автоматів для їжі і один зі Світанковою Сарсапареллю. Пляшка сарсапарелі стояла на підлокітнику крісла поряд зі мною, у кількох дюймах від кісток переднього копита; магічна паморозь на кріслі перетворила рідину всередині на кригу.

Повсюди навколо мене, на меблях і на підлозі, були скелети поні. Ті, що на підлозі, формували невеличкі кістяні острівці у тумані. Разомдесь близько дюжини.

Я йшла обережно. Якщо мої підозри були вірними, один з цих скелетів міг бути колишнім тілом Богині Селестії.

Я скривилася, коли моє копито натрапило на металевий затискач планшета. Я опустила погляд, і на мене нахлинув ностальгічний спогад про те, як Каламіті і Стілхувз жартували про упряміт. Невеличка посмішка виникла на моєму писку, перш ніж я знову зосередила свою увагу.

Спайк, наскільки мені було відомо, ніколи нічого не відправляв нікому, окрім Селестії. Я мала лише віру у слова Пінкі Пай, що цього разу його вогонь відправить мене туди, де я маю бути, щоб повернути сонечко і веселки в Еквестрію. Я не могла заперечувати, що він може

зробити це тому, що це місце і місце останнього спочинку Селестії могли бути одним і тим самим.

Щит навколо ПОП було розроблено так, щоб він пропустив будь-яку з Принцес. І я так і не знайшла її кісток у Кантерлоті. Я вважала, що якщо б Вона загинула там разом зі Своєю сестрою, тоді Нічновидиця мала б носити кістки обох. Хоча, може, й ні; можливо, як натякало ім'я алікорниці, вона мала особливу симпатію до Принцеси Ночі і Місяця.

Біля сріблястих дверей був труп кобили. Не скелет, як інші, але непошкоджене тіло, її широко відкриті очі дивилися у ніщо. Зимній вестибюль був недостатньо холодним, щоб заморозити тіло, але охолодив його достатньо, щоб сильно сповільнити гниття. Тим не менш, я підозрювала, що вона була тут не більше кількох тижнів. І мене глибоко непокоїло, що я стала таким знавцем смерті і трупів, що могла зробити такий висновок.

Не було ніяких міток, ніяких ран або ознак травми. Як і я, вона не згоріла. Вона була просто мертва, її очі були широко відкриті, немов від смертельного жаху. «Може, вона, — здогадалася я, — померла від шоку?» Коли я зіткнулася з палаючою смертю від драконячого полум'я, я сподівалася на це. Я не сумнівалася, що для неї це було цілком неочікувано.

Простягнувши копито, щоб обережно закрити їй очі, я задумалася, якою була її остання думка. Моє копито завмерло у дюймі від її обличчя, коли до мене дійшло, що я, можливо, знаю ці очі. Хоча тижні повільного гниття зробили їх дивними, це могли бути очі однієї анклавівської кобили — однієї з тих, що вторглися до Спайкової печери — яку вбив Спайк.

Я... не розуміла.

Чому вона була тут? І якщо вона була тут, тоді чому у кімнаті не було повно шматків пропелерів і всього іншого, поглинутого диханням Спайка?

Я дивилася на гниюче тіло кобили з тривожним нерозумінням. Я пішла у драконячий вогонь, ґрунтуючись на вірі, слабких доказах і до відчаю жахливому браку варіантів. Якщо її перенесло сюди так само, тоді щось мало робити її іншою, так само, як щось робило мене іншою. Але її не направляв пророчий голос з минулого. Вона не була Світлоношею. Вона не була навіть повідомленням.

... А хоча, у перекручений спосіб, може, й була? Спайк явно намагався «послати повідомлення» Анклаву. Тупий біль почав стукотіти у моєму розумі, коли я подумала про це.

Чи грали роль для драконячої магії такі речі, як доля, мета і наміри? Якщо так, тоді не в тому сенсі, в якому поні уявляли ці речі. Можливо, вони грали роль у більш загадковий і туманний екзистенціальний спосіб. Я сумнівалася, що Спайк *мав намір* відправляти кудись цю кобилу... не більше, ніж він планував відправити Чорну Книгу.

Я відчула раптову слабкість у колінах, осягнувши шир свого браку розуміння. Я несподівано відчула, немов зробила свій стрибок віри, не зрозумівши навіть, що таке гравітація.

Холод кімнати починав просочувати мене, доки я стояла над анклавівською кобилою, глибоко занурившись у думки. Я згадала частину історії, що розповідав нам Спайк: як через гик купа сувоїх відправилася просто Селестії на голову. Це була випадковість... але ж це були сувої. Їх ціллю було нести повідомлення. Чорна Книга сама бажала розповсюдження свого впливу.

Або, можливо, ця мертва кобила не була тією, ким я її вважала, і я просто дарма крутила коліщатка у своїй голові.

«Як вона входить і виходить?» — спитала я Лайонхата, дивлячись на викривлену рожевим склянню кулю, яку століття тому створили для малого домашнього звірятка.

«Драконяча магія.»

Я скривилася від неприємного болю у дальній частині мозку. Драконяча магія. Ще один пункт у Списку Речей, Від Який Болить Моя

Голова. Прямо між анклавівською політикою і кам'яними фермами.

Але все одно нижче потягів на понячій тязі.

Я закрила повіки на позбавлених життя очах кобили, що продовжували дивитися. Потім, трохи здригнувшись, і не лише від холоду, я розвернулася і пішла до менших дверей.

Навіть через усю кімнату я побачила, що у мене проблеми. На дверях був хмарний замок. Якщо він був замкнений (а коли було легко?), тоді я не зможу його відкрити. Закляття ходіння по хмарах, яке поки що допомагало мені, не впливатиме на мої інструменти або телекінез, і ні те, ні інше, не здатне взаємодіяти з хмарами.

Моя хода сповільнилася, коли я почала розуміти, що зайшла так далеко, ризикувала стількома речами і поні, а тепер, можливо, навічно застрягла у цій холодній, позбавленій смаку кімнаті.

Три екрани ожили.

Згори на мене повним холодної, злої люті дивилася чорна алікорниця. Її великі чорні крила заповнювали екрани по боках. З центрального монітору її бірюзові очі, схожі на драконячі, свердлили мене із цілковитим презирством з-за шолому, викуваного з синюватого металу.

— **Ти вторглася у святилище Найтмер Мун!** — крижаним тоном сказала вона. — **Я даю тобі єдиний шанс. Забирайся геть. Так швидко, як твої маленькі копита можуть нести тебе.**

Я шоковано позадкувала, мої копита наступили на грудну клітку понячого скелета, від чого я зашпорталася, покотилася назад і незграбно зупинилася біля гниючого трупа невідомої пегаски.

Найтмер Мун.

Або, як я швидко запідозрила, система безпеки, розроблена так, щоб емулювати її.

Рейнбоу Деш організувала Шедоуболтів. Було цілком логічно, що вона могла черпати натхнення з тієї ж символіки, коли розробляли внутрішню безпеку для найбільшого проекту свого міністерства.

Я твердо стала копитами на холодну підлогу і подивилася у відповідь на екрани, заповнені Найтмер Мун.

— Я... я не відступлю! — оголосила я.

— **Ти не можеш іти далі!** — наполягала Найтмер Мун. — **І я знищу тебе, якщо ти спробуєш. Відступи зараз, доки я ще достатньо щедра, щоб дати тобі можливість!**

І як же ж мені, власне, це зробити? Вона що, опустить щит, щоб випустити мене?

Смуга статики пройшла по лівому екрану, викрививши праве крило Найтмер Мун.

Це було неважливо.

Я відвернулася від трьох екранів і обвела поглядом кімнату. Я не могла зламати хмарний замок. Але, можливо, мені і не доведеться. Можливо, десь у цій кімнаті був ключ.

— **Що ти робиш?** — вимогливо спитала Найтмер Мун.

«Ігнорую тебе», — подумала маленька поні в моїй голові, а я почала обшукувати кімнату. Хмарний замок, мабуть, означав хмарний ключ. Я маю знайти його, доки закляття тримається, і тоді я зможу взяти його копитами або зубами.

На вкритій памороззю стелі роз'їхалися панелі. Звідти опустилися турелі, погрожуючи, але поки що не цілячись.

— **Припини це!** — наполегливо прокричало зображення Найтмер Мун. — **Іншого входу всередину немає. Не гай свій час.**

Я нічого не могла з собою вдіяти. На моєму писку розпливлася посмішка.

— О, він є, — сказала я їй. — Знаєш, звідки я знаю? Тому що це змушує тебе нервуватися.

Зображення на правому екрані блимнуло статикою, потім стабілізувалося.

Стоп. Програма охорони не може нервуватися.

Я обернулася до екранів, мої очі розширилися.

— **Останній шанс**, — попередило мене обличчя Найтмер Мун, сповнене царственного гніву. — **Забирайся негайно!**

— Ні. Я не піду! — із викликом сказала їй я. — Тому що на кону життя хороших поні. Тому що зло, що атакує невинних, треба зупинити. Тому що Еквестрія заслуговує на сонце...

Я зробила крок до екранів, дивлячись, як хвиля статички викривила зображення Найтмер Мун.

— Я не піду, тому що це моя доля. — Я тупнула, холодно дивлячись на блимаючі зображення злої, чорної алікорниці. Дивлячись у ці схожі на драконячі очі, немов пробиваючись поглядом крізь екрани, крізь зовнішню видимість.

Я глибоко вдихнула і виплюнула:

— І тому що *ти* не Найтмер Мун.

Екрани блимнули, і зображення Найтмер Мун зникли, їх змінив значно добріший образ.

— Доля — це те, що ти робиш сама, — сказала мені Селестія.

Я сказала собі, що це був черговий шар програми охорони. Це насправді не Селестія. Добра Богиня переступила смерть, піднялася у рай. Навіть зараз Вона наглядала за всіма поні Еквестрії. Слухала наші молитви. Це... не Вона.

Це не те, у що я вірила.

— Годі цих ігор, — сердито виплюнула я.

— Забирайся! — наказало зображення Селестії, розправляючи білопері крила на правий і лівий екрани у позі царственої владності. — Це місце не для тебе.

Я похитала головою.

— Як забиратися?

— Так, як ти потрапила сюди.

У мене відпала щелепа. Вона... воно... не знає?

— Ти що, не дивилася? — Що це за гівняна система охорони? — Спайк відправив мене. Вибач, у мене у торбі немає ще одного дракона. — Губи Селестії ворухнулися, повторюючи ім'я Спайка, вона виглядала здивованою.

— Ти дозволила спалити себе живцем? — тихо спитав голос білої алікорниці. Великі лавандові очі дивилися на мене з центрального екрану.

— До того ж, хіба він не відправить мене знову... — Стоп.

Повільно, неохоче, я спитала:

— Ви дійсно Принцеса Селестія, так?

— Так, моя маленька поні, — мовило величне зображення білої алікорниці. Лінія статки проповзла по центральному монітору. — А хто... — Алікорниця замовкла, немов уперше дійсно дивлячись на мене. — Зажди. Хіба я не знаю тебе?

— Знаєте мене? — повторила я, почуваячись так, ніби земля зникала з-під моїх копит. — Звідки вам знати мене?

— Я спостерігаю... за стількома поні, — зізналося зображення Селестії. — У цій в'язниці я можу лише дивитися і слухати. Доки іноді я більше не в змозі дивитися...

В'язниця? Це... о Богині.

Чи дійсно я вірила у це? Що я розмовляю з Самою Селестією? Що Богиня... Принцеса... якимось чином полонена тут? Чому б іще Вона називала це в'язницею? Але це означало...

— ... Але Я пам'ятаю, що вже спостерігала за тобою, — перервала моє прозріння Селестія, її голос набув материнського тону, майже ніжнього, але не без різкості. — Ти Літлпіп, любителька квітчастих лайок, так?

Любителька... ЙОЙ! Селестія знала мене... через *це*?! Мені хотілося сховатися. Але у всесвіті просто не було достатньо речей, щоб

під них закопатися.

— Поні на радіо казав про тебе гарні речі, — продовжила Селестія, до мого сорому додалася згадана Нею моя роздута репутація.

Звичайно ж, Вона чула все, що казала Хоумідж і всі Ді-джеї Пон3 до неї. Вони, врешті, використовували вежі ПОП для трансляції. Більше того, використовували аварійну радіостанцію Твайлайт Спаркл. *«Я можу лише дивитися і слухати».*

— Ти не така, як ті поні, що намагалися потрапити сюди раніше. Які жахливі речі вони робили, намагаючись пройти всередину...

Я скривилася, маленька поні в моїй голові відчула біль співчуття, коли я уявила, що відчувала Селестія, побачивши алікорницю із кістками Її Сестри.

— Я влаштувала Луні похорон, — швидко сказала я Їй, бажаючи полегшити болісні спогади. — Я спалила кістки Луни і вбила чудовисько, що спаплюжило Її.

Мої слова здавалися слабкими і жалюгідними на моїх вустах, але на обличчі Селестії був вираз настільки незаслужованої мною вдячності, що я вклонилася Їй, лише щоб не бачити його.

— Встань, Моя маленька поні, — м'яко дорекла Селестія. — Я не варта твоєї поваги. — Я підвела погляд, здивована Її сумними словами, але не змінила позу. — Через Мене загинуло занадто багато, щоб хтось проявляв таку повагу до Мене. Я б вклонилася тобі, якщо б могла.

Я швидко підвелася.

— Що? Ні! — Я була налякана і, на мій подив, трохи сердита. — Те, що сталося, не Ваша провина! Війна, мегачари, ті жахливі речі, що ми робили за Вашої відсутності... все це не Ваша провина!

Селестія лише сумно подивилася на мене. Її ідеальний голос почали просочувати звуки сліз, яких Вона насправді не могла пролити.

— Ні, Моя маленька поні, Моя, — наполягла Вона. — Я обрала місце для школи Луни. Були три місця, які підходили у рівній мірі, але Я обрала каньйон Півмісяця заради розваги. Тому що Я хотіла

побачити обличчя Моєї Сестри, коли Я казатиму Їй, що відправляю Її учнів на місяць...

А тепер я бачила сльози в очах Селестії, статика викривляла зображення на центральному моніторі.

— Я відправила тих дітей туди заради жарту!

Я... я й не уявляла...

Мої нерви немов укрилися льодом. Мої очі палали. Я відчула тепло сльозинки, що стекла по моїй правій щоці, коли я почала плакати за мою Богиню.

— І це ще не все, — заявила Селестія. — Коли зебри нанесли удар, Луна і Я працювали разом, тримаючи щит, даючи всім Нашим підданим час, щоб дістатися до Стаєнь, хоча Хмара і вбивала Нас. Спочатку Ми робили це по черзі, Одна з нас тримала щит, доки Інша збирала медикаменти, а потім, доки Інша відпочивала...

Жертва.

— ... але Моя Сестра, — голос Селестії затремтів, — була молодшою. Слабшою. І всі Мої зусилля не допомогли запобігти Її смерті у Моїх копитах. — Сльози текли з Її тремтячих лавандових очей. — Я тримала Луну, доки Її тіло не охолело...

О Богині... Богиня. Луно, змилуйся над Своєю Сестрою.

— ... а потім, вбита горем, Я улетіла геть. Я покинула мертвий Кантерлот, дозволила щиту впасти і випусти вбивчий потоп на бідолашні міста вниз.

Я із болем згадала, що Еплснек загинув у наступні секунди. Він не бачив, як Селестія улітала з королівського замку, але йому можна це пробачити. Він був зосереджений на жахливій рожевій хвилі, що мала от-от його поглинути.

Хоч якими жахливими і болючими були Її зізнання, Селестія ще не закінчила.

— Я... Я була засліплена горем, втратою Моєї Сестри. Але коли Я летіла над Білохвостим гаєм, Я побачила три мегачарні ракети зебр, що прямували до Кантерлоту. Зебрам недостатньо було вбити Луну; вони збиралися знищити все місто, що стало Її могилою. Стерти з мапи цілу гору. Повністю *знищити* Її...

Я згадала слова Стілхувза: *«Я чув, що після апокаліпсису, коли щит впав, зебри запустили мегачари, щоб нарешті знищити місто. Але якщо це правда, тоді ті ракети так ніколи і не долетіли до цілі.»*

Білохвостий гай.

«Кейдж називав його найбільш отруєним місцем в Еквестрії.»

Я почула власний нерішучий писк:

— Що Ви зробили?

— Я знищила їх, — сказала Селестія, Її голос став твердішим. — Моє горе перетворилося на лють, і Я розірвала їх на шматки. Стерла їх на пил, пролітаючи між ними.

«Ну й добре!» — сказала маленька поні в моїй голові, сердито тупнувши.

Лезо гніву зникло з Її голосу, залишивши тільки каяття.

— Вітер розніс радіацію і отруту цієї зброї по всьому Білохвостому гаю, вкривши ними колись найпрекрасніший ліс Еквестрії і отруївши його водоймища. Аж до самого краю Понівіля.

Селестія говорила, а мої думки повернулися до моїх перших хвилин за межами Стайні — до того, наскільки хворою і отруйною була ферма «Солодке Яблуко», якщо сама земля змушувала мій ПіпБак клацати.

— Моя лють... — простогнала Принцеса Селестія. — Коли вона покинула Мене, Я відчула, немов з Мене здерли плоть, вирвали серце. Моя душа була голою. І... Мені було страшно. — Вираз на обличчі Селестії був незбагненим. — Я вмирала, і Мені було страшно.

Мені хотілося обійняти Її. Заритися головою в Її біле хутро і ридати. За Неї. За Луну. За все.

— Я мала дозволити Собі померти, — сказала Селестія. — В такий спосіб Я, принаймні, могла б бути з Луною. Але Я цього не зробила. Я була егоїстичною. Я прожила так довго, що смерть, кінець, були для Мене чужинними і жахливими. Тож натомість Я дозволила Своєму боягузтву привести Мене сюди...

Сюди. До Проекту Одного Пегаса.

— Це не боягузтво, — щиро сказала я. — Це... нормально. — Думка про щось нормальне у Богині була для мене химерною. — Ми всі боїмося смерті. Це частина буття поні. — Трохи подумавши, я додала: — Це частина буття живим.

Селестія виглядала стримано вдячною за мою спробу.

— ... і в нагороду Я опинилася тут у полоні, в Моїй в'язниці, в Моєму чистилищі. Я слухала жертв Моїх гріхів, не в змозі діяти. Не в змозі допомогти. — Вона немов дивилася повз мене, Її погляд змістився до кісток. — Я зробила все, що могла, щоб не дати іншим поні стати такими, як Я. І щоб не дати тим, що зібралися зовні, отримати доступ до цього місця.

Я відкрила рота. Я намагалася сказати щось, заперечити, знайти якийсь спосіб утішити Її. Вона слухала мить, перш ніж м'яко перервати мене. Натомість голос, який я чула місяці тому, наповнив Зимній Вестибюль.

«Алло? Є там хто-небудь? — спитав давно мертвий жеребець, його голос був важким від покірності. Він насправді не чекав на допомогу, яку, як я знала, так ніколи не отримав. — Будь ласка, допоможіть! Я вів свою родину до Стайні біля ферми «Солодке Яблуко», коли на нас напали рейдери. Вижили тільки я та мій син. Ми дійшли до Стайні, але вона все ще зачинена. Зайти до неї неможливо. Мій син з'їв одне яблуко з тих клятих яблунь біля Стайні, і тепер йому дуже погано. Настільки, що він не може рухатися. Ми сховалися в цистерні біля старого меморіалу. У нас закінчується їжа та ліки.

Будь ласка, якщо хтось це чує, допоможіть нам... Повтор повідомлення.»

Мене вразив привид розуміння, яке виникло у мене, коли я вперше почула це. Безіменний батько вже втратив надію, і, роблячи цей запис, він просто механічно повторював дії.

І Селестія чула цю трансляцію, що розповідала про смерть жереб'яти від отрути, яку Вона рознесла над Білохвостим гаєм, знову і знову, впродовж хтозна-скільких років. Доки я не прийшла і не вимкнула її.

Я розридалася.

Селестія ридала зі мною.

— Ти не така, як ті, що зібралися зовні, — повторила Вона, коли моя рішучість завершити свою місію перемогла мій сум, і я нарешті почала витирати сльози.

Я знала, що Вона має на увазі Анклав. Мені здалося дивним, що Вона не впізнала мене, коли я з'явилася. Вона немов не знала про бій, що точився буквально за щитом, як і про ціль моєї появи.

«Я можу лише дивитися і слухати. Доки іноді Я більше не в змозі дивитися...»

— Селестіє, — м'яко спитала я. — Коли Ви припинили дивитися?

Її відповідь не мала б мене здивувати.

Місто Дружби.

Це була найтемніша година Еквестрійського Пустоща. Якщо б я дивилася, не в змозі допомогти, я б, гадаю, теж відвела погляд.

Мені знадобилося кілька хвилин, щоб розповісти Селестії, що Вона пропустила.

— Що... що стало з Вами? — нарешті спитала я обережним голосом. Я спробувала приготуватися до будь-якої можливої відповіді. Я мала знати, хоч і не думала, що зможу винести, якщо почую про ще більше болю моєї Селестії. — Чому Ви тут? У такому стані?

Моєю першою здогадкою був варіант, що Селестія Сама увійшла до капсули керування. Але якщо так, хіба Вона не зробила б давним-давно те, що я збиралася зробити зараз? І хіба системи Міністерства Крутості не підтвердили, що центральне відділення було порожнім?

— Я прилетіла сюди, — сказала мені Селестія. — Я знала, що Моє тіло вмирає. Але Я знала про мейнфрейми «Шукач», про шанс на продовження життя, який вони пропонували. Тому Я прилетіла сюди. — Вона відвела погляд. — Частина Мене сподівалася, що отримавши контроль над цим місцем, Я зможу допомогти всім Моїм маленьким поні. Що Я ще зможу зробити щось добре, щоб спокутувати свої помилки. Але коли Я завантажила Себе у мейнфрейм, Я опинилася у пастці. Безпомічна. Я маю контроль над кількома системами безпеки, але не більше. Я можу лише слухати і дивитися.

Завантажила?

Мої передні копита піднялися до мого рота, коли я охнула.

«Без усієї тієї маячні із завантажуванням мозку, — пояснювала Луні Рейнбоу Деш. — Я сказала їм відключити весь цей мотлох. Я хочу, щоб погодою Еквестрії керувала жива поні, а не якась машина, що вважає себе поні!»

— Рейнбоу Деш... Епл Блум... — слабко мовила я. — Селестіє... вони відключили систему завантаження розуму від керування. Це було частиною задуму. — Я знала це, але уявляла, що вони взагалі видалять цю частину мейнфрейму «Шукач», а не залишать її цілою, але у відрізаному стані.

Спайк колись спитав мене: *«Ти коли-небудь чула стару приказку — “Добрими намірами вимощений шлях до пекла”? Якщо в їх історії і була якась мораль, то це вона і є.»*

— Тепер Я про це знаю, — скорбно сказала Селестія. Вона зробила помилку. Просту, зрозумілу помилку із приголомшливо жахливими наслідками.

Це була історія падіння Еквестрії в мініатюрі. Слова Ді-джея Пон3 залунали в моїй голові. Єдина велика істина Пустоща: *«кожен поні*

зробив щось, про що жалкує».

Раціональна частина мого мозку підскочила. Якщо сталося саме це, тоді я насправді розмовляла не з Селестією. Це була просто програма. Просто ілюзія спогадів. Завантаження власного мозку у мейнфрейм «Шукач» насправді не засовує тебе у комп'ютер. Це просто робить копію твого мозку. Єдиний спосіб, щоб...

Я подумала про старійшину Коттедж Чіза та його мерзенні наміри. Він збирався дійсно жити вічно, не лише перетворивши мейнфрейм «Шукач» на дублікат власного розуму, але й перемістивши саму свою душу в машину. Використати її, як жбан душі.

Я підняла обличчя до Селестії, мої очі розширилися від жахливого розуміння, коли слова Реріті знову зашепотіли в моєму розумі.

«Я навіть просила Спайка спалити її. Але вона лише відправилася до Принцеси Селестії.»

Принцеса Селестія, хоч і недовго, була під впливом Чорної Книги.

— Ви... — Я нажахано дивилася на неї.

— Так, — із каяттям підтвердила Селестія, Їй навіть не треба було чути питання. — Закляття було так легко вивчити, що Я запам'ятала їх, щойно відкрила ті сторінки. Та й як Я могла не глянути?

Я відчула чорний холод.

— Коли живеш стільки, скільки прожила Я, нудьга стає ворогом, — пояснила Вона. — В певному сенсі не менш небезпечним для Мене, ніж Дискорд. Особливо коли Я була сама.

Селестія зітхнула.

— Після того, як Я вигнала Найтмер Мун, Я впродовж століть намагалася дізнатися якомога більше про загадкове, таємне та заборонене. Я навіть вивчила окремі моменти зебрячої алхімії та драконячої магії — ті речі, які могли виконати такі поні, як Я. Пізніше Я навіть створила школу, щоб вчити безпечним речам з тих, що Я дізналася.

Драконяча магія? Отже, так вона відправляла сувої назад до Спайка? Я не могла не спитати.

— Так, — відповіла Вона з ностальгічною посмішкою. — Я навчилася цьому від дракониці, що відома тобі як Миша. — Вона продовжила: — Таємниці Чорної Книги були спокусою, що ґрунтувалася на моїй столітній звичці.

Не дивно, що щит навколо центрального відділення ПОП був таким непробивним. Не дивно, що він протримався так довго. Його підживлювала душа Селестії.

Я зрозуміла ще дещо: це кінець. Я ніколи не вийду. Не те щоб я збиралася або очікувала цього. Як мінімум я не могла б вийти, доки анклавівську загрозу не буде остаточно знешкоджено. Нема сенсу закінчувати війну сьогодні, якщо завтра вона почнеться знову. Та тим не менше, розуміння мого вічного полону здавалося важкою ковдрою.

Але я не опускала голову. Я більше ніколи не побачу моїх друзів. Пегаси будуть ненавидіти мене і вважати ворогом. Але все це буде варте того, щоб повернути сонячне світло до Еквестрії. Щоб зупинити Анклав...

... трясця, та воно буде варте хоча б того, щоб Сільвер Бель побачила справжні веселки.

Я пішла до малих дверей. Я жалкувала лише про те, що більше ніколи не буду з Хоумідж. Що я не зможу ще раз обійняти її.

Я зупинилася, дивлячись на екрани.

— Можна мені їх побачити? — спитала я. — Моїх друзів? Звідси?

— Звичайно, Моя маленька поні.

Моє серце підскочила, маленька поні в моїй голові стрибала від неочікуваної нетерплячки. Мої першим інстинктом було спитати про Хоумідж. Але у мене була подруга, за яку я зараз переживала сильніше.

— Будь ласка, Селестіє, — благала я. — Покажіть мені Дітзі Ду. Покажіть, що з нею сталося. Я маю знати, чи вона в порядку.

Принцеса Селестія зникла, її зображення змінили сцени бою за Філлідельфію. Кожен монітор показував записи з веж ПОП, два показували недавні події, а третій — що відбувалося зараз.

Я дивилася, як Дітзі Ду, немов золотаво-зелений вогник надії, здійснювалася з Філлідельфійського кратеру і пролетіла крізь хмари. Я дивилася, як вона повернулася, її надзвуковий рад-вибух розчистив небо над Філлідельфією, дозволяючи вдарити променям Селестії-Один. Я дивилася, як вона падала. І я раділа, коли Лайонхат спіймав її.

На центральному екрані я бачила Дітзі Ду, яка зараз стояла на перекинутій колісниці, косооко дивлячись на море тікаючих рабів, і тримала в зубах свою дощечку із написом:

«За свободою і мафінами сюди.»

За нею у стіні була зяюча діра, уламки з неї було використано як міст через рів із токсичним слизом. Лайонхат стояв біля проходу до свободи. Біля його копит лежало з дюжину мертвих чудовиськ з рову, і серед їхніх зіпсованих рожевими трупів із переможним виглядом сиділа полівка.

— Дякувати Селестії! — не думаючи, сказала я.

Потім, почервонівши, я попросила:

— Покажіть мені Ксеніт.

Екрани змінилися. Я дивилася, як моя подруга-зебра проникає до Філлідельфії і добирається до Стерн. Я бачила бій, що почався на даху Міністерства Моралі і закінчився на косому даху на дальньому боці міста.

Я дивилася, як зараз Ксеніт лежала, стікаючи кров'ю і ледве притомна, у печері, сформованій уламками, а її дочка, доктор Гліфмарка, займалася її ранами. На тлі небо вибухнуло світлом, коли концентровані сонячні промені обрушилися з небес і підірвали анклавівський бомбардувальний віз.

Те, що Селестія-Один працювала, дало мені надію і стосовно інших моїх друзів.

— Можете показати мені Реджі, будь ласка? І Лайф Блума?

Монітори програли запис того, як грифони Ґод розчищали небо над вежею Тенпоні, вперемішку з кадрами Сутінкового суспільства, які Селестія якимось чином могла показувати з зали мегачарів. Лівий монітор показував, як Ґод і Реджі летіли до даху вежі Тенпоні, підтримуючи з обох боків поранену Блеквінг.

— Якщо я стану Арбітром Нової Кантерлотської Республіки, — казала Ґод пораненій грифонці, — для мене буде честю мати тебе за співрадника.

— Тобі не здається, що варто обрати для цього поні? — запропонувала Блеквінг. — Не варто створювати враження, що Еквестрія під контролем грифонів.

Мені знадобилася якась мить щоб зрозуміти, що серед них когось бракує.

Я обернулася до інших моніторів саме вчасно, щоб побачити початок бою. Я відчула різкий біль, коли побачила Бутчер і зрозуміла, що вона не виживе. Я охнула, коли отруйний хвіст ударив Реджі. І зраділа, коли вона знову злетіла крізь хмари з *Малою Гільдою*.

— Тоді кого б ти запропонувала? — спитала Ґод на лівому екрані, коли троє вцілілих наблизилися до даху. Поні вибіг на дах привітати їх.

Я почула голос Реджі:

— Лайф Блума?

— Досить, — сказала я, змахнувши копитом, не маючи більше потреби дивитися. Ті, хто пережили бій, видужають, але у нас були втрати. Я знала, що вони будуть, але від цього боліло не менше. Власне, нам пощастило, що вони не були значно, значно гіршими. — Покажіть мені Вельвет Ремеді.

На центральному екрані прекрасна вугільнохутра єдиноріжка співала у гарнітуру, йдучи між пораненими солдатами Анклаву, що лежали під захисним бар'єром, створеним кількома зеленими алікорницями. Вона організувала чергу медичної допомоги ворогу,

допомагаючи усім пораненим у бою. Доки я дивилася, під щит телепортувалася фіолетова алікорниця, несучи ще одного постраждалого солдата. Вельвет Ремеді знову перервала свою пісню і поспішила на допомогу пораненому пегасу.

Бокові монітори показували, як Вельвет Ремеді захопила радіостанцію. Без єдиного пострілу або пораненого поні.

Я ніколи ще не відчувала таку гордість. Таку радість.

Та все ж мої коліна ослабли, а на лобі від нервування виступив піт, коли я боязко попросила:

— Селестіє, будь ласка... покажіть мені Хоумідж.

Цього разу засвітився лише один екран, з краєвидом пустища. Селестія знову з'явилася на двох інших, ніжно дивлячись на мене.

Я бачила сліди чорного диму у небі. Камера змістилася вниз і наблизила зображення кам'яної гряди. Серед каменів була маленька печера, трохи більше за вибоїну, до якої хтось додав слабкі стіни і трохи меблів, всі розраховані на дуже малих поні. Невеличкий знак був прибитий попереду, слова явно написало мале лоша.

КАМЕНЕПОЛІС

Кобилкам вхід заборонено!

Крізь майже прямокутне вікно я побачила дуже брудну, дуже виснажену Хоумідж із неминою, заплутаною гривною, яка згорнулася серед кількох порожніх пляшок з-під томатної пасту двохсотрічної давнини. Вона ховалася.

Я не могла ворухнутися. Я не могла дихати.

Потім, попри всяку імовірність, Хоумідж ворухнулася. Вона підвела погляд. Прямо у камеру, що була настільки високо на вежі, що вона ніяк не могла її бачити.

Її рот відкрився. І по губах я прочитала: «Я кохаю тебе, Літлпіп».

Я знову розридалася.

— Хоумідж вже давно використовує вежі, — нагадала мені Селестія. — Вона їх знає. — І все ж, моя Хоумідж... кобила, яка бачила привидів, знайшла зброю з космосу і зустрічалася з дивними поні, що жили у синьому ящику... могла відчувати, що на неї активно дивляться.

Мій ріг засвітився, я левітувала себе до монітору і притиснула до нього копитом, намагаючись просто бути ближче.

— Я дісталася, — сказала я їй. — Я згоріла живцем, але я в порядку.

— Вона не чує тебе, — сказала Селестія.

Я опустила копита, досі левітуючи себе поряд з екраном, насолоджуючись можливістю дивитися на мою кохану кобилу.

Тоді Селестія повідомила мені:

— Я можу відправити тебе назад.

Портал зеленого драконячого полум'я розкрився у кімнаті за мною.

— Назад до Спайка. Ти можеш бути з нею цієї ночі.

— Що?! — Я гучно гепнулася на підлогу. Я *точно* її недочула.

Але ні. Зелене полум'я за мною, як пояснила Селестія, було таким самим, за допомогою якого Вона колись відправляла повідомлення Спайку. Щойно я знову згорю, Спайк у буквальному сенсі відригне мене, живу і здорову. Невимовно болюче, але... ефективно. І трохи огидно.

— Тепер, коли ти знаєш, як потрапити сюди крізь драконяче полум'я, ти можеш повернутися до своїх друзів і коханої, — запропонувала мені Селестія. — Ти можеш піти, допомогти їм у бою, а завтра відправити сюди когось іншого замість себе. Ти більше не зобов'язана це робити.

Зображення Хоумідж блимнуло і зникло, його замінили ніжні, дбайливі очі Селестії.

— Ти заслуговуєш на щастя.

Я опинилася між двома варіантами вибору: маленькі двері, що вели глибше до ПОП, або ще одна смерть від драконячого полум'я, яка відправить мене назад до друзів.

Це було занадто.

— Я не можу! — сказала я Їй, майже ридаючи. — Ми ніколи більше не будемо так близько. Анклав занадто сильний. Вони перегрупуються... і якщо ми не переможемо сьогодні, вони не дадуть нам другої нагоди.

— Магія Спайкового вогню не обмежена короткою відстанню, — заявила Селестія. — Тобі не обов'язково знову бути так близько.

Я хитнулася. Це була правда. І мені так хотілося знову бути з Хоумідж. Бути з усіма моїми друзями. Я не хотіла, щоб життя, яке я полюбила попри весь біль і жахи, закінчилося тут.

«Це нормально», — відлунням повторила моя маленька поні.

Я згадала свою розмову з Вельвет Ремеді два дні тому. Як я могла просити у інших те, що не віддала б сама?

«Особливо, — додала моя маленька поні, — коли це означає просити їх загинути за тебе. Навіть якщо це може бути не назавжди.»

— Всі, кого я знаю... — Принаймні, з тих, кому я могла б таке довірити. — ... всі вони теж заслуговують на щастя. Так само, або навіть більше, ніж я.

Я подивилася на монітор, з якого Хоумідж прошепотіла про своє кохання, і подумала, що б сказала вона. Я не могла стримати хіхікання, коли зрозуміла, що вона б, мабуть, спитала, чи я розглядала стегна Селестії.

Селестія підняла брову, коли я почала хіхикати.

Я хіхікала тому, що знала, що б сказала Хоумідж, якщо б побачила мене зараз. Вона б не благала мене пройти крізь це полум'я. Вона б не просила мене бути з нею ціною інших.

І так само вона б не відчувала потреби змушувати мене лишитися. Все, що вона могла сказати стосовно цього, вона сказала минулої ночі. Вона б повірила у те, що я зроблю правильний вибір. Нема сенсу торочити.

— Ти смієшся?

Я кивнула, хрюкнувши від сміху.

— Тому що я знаю, що якщо б Хоумідж була тут, вона б, мабуть, сказала мені: «Не роби з Богинею нічого занадто сороміцького, доки я не придумаю, як влаштувати груповуху».

Очі Селестії розширилися. Щойно я зрозуміла, що саме я зараз сказала вголос, і кому я це сказала, моє обличчя несамовито почервоніло. Але вираз обличчя Селестії змусив мене впасти від сміху.

— У тебе... цікава кобила. — Це все, що змогла сказати Селестія.

Мені знадобилася якась мить, щоб отямитися і витерти зовсім не сумні сльози з очей. Я знала, що маю зробити. На іншому боці щита Спайк вважав, що вбив мене. Я не могла уявити, що він міг зараз відчувати, або як він відреагує, коли мої друзі приєднаються до нього. Я не могла його так покинути.

Зосередившись, я левітувала планшет і почала шукати чорнила. Не знайшовши їх, я розбила копитом пляшку Світанкової Сарсапарелі, взяла, попри легкий біль (у порівнянні зі спаленням живцем, маленький поріз — це *ніщо*), трохи своєї крові, і написала нею послання:

«Любий Спайку,

Я жива.

Я всередині з Селестією.

Дякую тобі. Мені дуже, дуже, дуже прикро. Будь ласка, пробач мене коли-небудь.

Літлпін.

P.S.: Було ДУЖЕ боляче.»

Не кажучи ні слова, я відправила послання назад крізь портал.

Селестія дивилася мовчки. Коли я закінчила, Вона посміхнулася мені.

— Я пишаюся тобою, Літлпіп. Але я тримаю вогонь відкритим для тебе.

— Чому?

— Тому що тепер Я знаю, де Я тебе бачила. Останнім своїм вчинком Твайлайт Спаркл врятувала тебе, — повідомила мені Селестія. — Невже заради цього? Щоб ти зреклася свого життя буквально за тиждень по тому?

Та, кому я поклонялася, як Богині, намагалася відмовити мене від моєї місії. Не тому, що я не була гідною, але тому, що я була занадто цінною?

— Життя це подарунок, — сказала я їй. — Я не настільки егоїстична, щоб просити когось віддати їхній, щоб це не довелося робити мені.

— Життя, — сумно зауважила Селестія, — не завжди подарунок. І смерть невідворотна. Принаймні, має бути такою. Навіть Моя Сестра померла. — Журба в Її голосі була нестерпною. — Це справжнє зло Чорної Книги. Вона змінює це. Вона краде у тебе смерть і називає це даром. Вона бреше. Я жила так довго, сама, дивлячись, як поні вмирають. Я бачила більше, ніж ти можеш знати. Будь ласка, повір Мені на слово: поні, яких ти рятуєш своєю жертвою, все одно скоро помруть.

Я не могла повірити своїм вухам. Це була не та Селестія, якій я поклонялася.

— Що Ви таке кажете?

— Я кажу... хіба не краще, щоб подарунок трошки довшого життя дістався тим, хто насправді заслужив його, хто вартий його більше за всіх? Хіба не краще триматися за тих, кого любиш?

Хоч як болюче було чути ці слова від Тієї, що мала бути моєю доброю і люблячою Богинею, в Її словах... був певний сенс.

— А якщо війна, якій я сьогодні дозволю тривати, завтра вб'є Хоумідж? — спитала я. — Або вб'є поні, якого кохає хтось інший, Хоумідж когось іншого? Як я зможу жити з цим? І чи заслуговуватиму я хоча б на ще один день? Як Ви могли навіть спитати таке?

— Я... — Я чула прихований біль у голосі Селестії. — Гадаю, я завжди була схильна до фаворитизму.

Я подумала про її улюблену ученицю.

— І... що б зробила Твайлайт Спаркл, маючи такий вибір? — Я одразу ж відчула себе жакливою через те, що згадала Твайлайт, зрозумівши, як Їй від цього має бути боляче. Яке я мала право? Особливо після того, що зробила?

Селестія замовкла. Я гадала, чи не відштовхнула я Її, наскільки це взагалі було можливо в Її в'язниці.

— Коли Твайлайт була молодшою, вона хотіла робити те, що робиш ти. Вона хотіла самотійно кинути виклик Вічновільному лісу. Не ризикуючи іншими поні, — сказала мені Селестія. — Її друзі їй не дозволили. Після того? Я не впевнена. Я хотіла б вірити, що вона б залишилася зі своїми друзями, і вони б щось придумали разом. Але... — Але міністерства.

Я відчула спалах гнівного бажання захистити моїх друзів. Невже Селестія натякала, що вони підвели мене? Чи я занадто глибоко замислююся над Її словами?

— Але її друзі, — зауважила я, — також були згодні відступити і дозволити їй робити те, що вона мала зробити. Навіть якщо б це означало на мить залишити її беззахисною.

— І тобі відомо, що сталося, — м'яко відповіла Селестія. — Твайлайт завжди була найслабшою, коли була порізно з друзями. І ти теж будеш.

Я відчула присутність статуеток у моїй торбі. Разом вони були сильнішими. Кращими.

О! О-о-о. О Богині... або Богиня, у цьому випадку.

Я почала розуміти. Не лише що Селестія говорить, але й чому Вона говорить це. Я почала розуміти, чому Селестія стала настільки відрізнитися від Богині, якій я молилася.

— Селестіє... — обережно почала я. — Як довго Ви були без друзів? Як довго Ви були самі?

І знову Селестія мовчала. Потім, після довгої та похмурої паузи, Вона відповіла:

— Довше, ніж Я була тут.

— Вам більше не обов'язково бути.

— Літліп... — Очі алікорниці на екранах розширилися.

— Жоден поні не повинен бути один, Селестіє. — Навіть така поні, як Ви. — Поні потребують друзів. Вони потребують... магії дружби. Без неї... — Я затнулася. Поні Еквестрії втратили своє сонце не лише у буквальному сенсі. Але я могла це змінити.

— Я тут. І я Вас не покину.

Селестія нічого не сказала.

Зелене полум'я зникло.

Маленькі двері відімкнулися і відчинилися, відкривши короткий коридор, що вів до інших дверей. Посередині коридору був невеличкий альков із розташованим у ньому пристроєм для завантаження. Металевий шолом, інкрустований лампочками та самоцвітами, лежав поряд із довгородим черепом великого скелету крилатої поні.

Поряд зі скелетом Селестії.

Я зробила кілька кроків уперед, потім зупинилася. Зосередившись, я огорнула Кістки Принцеси Селестії своєю магією і левітувала їх до Зимнього Вестибюлю.

— Будь ласка, — попросила Селестія, — як і для Моєї Сестри.

Мені знадобився якийсь час, щоб знайти спосіб спалити кістки, але, врешті, крада загорілася. Я зрозуміла, що маю зробити те ж саме для кожного з присутніх тут скелетів, перш ніж лягати у капсулу керування. Але їх я могла спалити усі разом. А кістки Селестії заслугували на власний вогонь.

Сидячи під моніторами, я дивилася на похорон, і Селестія дивилася зі мною.

Я смикнулася від несподіванки, коли десь у центральному відділенні залунало механічне гудіння, і приховані вентилятори почали витягувати дим з кімнати, наповнюючи Зимній Вестибюль свіжим літнім повітрям. Через вогонь і повітря зачарована паморозь почала танути, і туман над підлогою зник.

Нарешті я знову встала. Пора.

Коли я вийшла у коридор, Селестія відкрила останні двері.

Мейнфрейм «Шукач» Проекту Одного Пегаса нагадав мені дерево. Великий центральний стовбур блищав від ліній магічної енергії. Світло блимало у магічних послідовностях уздовж гілок, що тягнулися від стовбура, збираючись до менших мейнфреймів уздовж стін. Металевий овал капсули керування лежав серед переплетіння дротів, що нагадувало коріння. Капсула здалася мені схожою одночасно на яйце, що випало з гнізда і розбилося, і на кролячу нору, викопану під деревом, що вела до таємничих місць.

Три інші двері були розташовані по сторонах світу. Написи над ними заявляли, що вони ведуть до Весняного, Літнього і Осіннього Вестибюлів.

Несподіваний спогад пролетів у моїй голові, немов заблудлий метелик.

«Добре, ось ще одна, — казав Спайк, розповідаючи нам історії про своїх давно мертвих подруг, міністерських кобил. — Це історія про перші Проводи Зими Твайлайт Спаркл.»

«Шо таке Проводи Зими?» — спитав Каламіті, перш ніж розтрушена Спаркл~Кола, яку я йому передала, забризкала його обличчя.

Я всміхнулася, згадуючи його вираз.

Потім Спайк пояснив, що зазвичай в Еквестрії зміна сезонів відбувалася частково за допомогою магії. Пізніше я чула, як Рейнбоу Деш скаржилася на необхідність покидати раз на рік військові справи, щоб допомогти з Проводами Зими.

Я якось забула розмах того, для чого був розроблений Проект Одного Пегаса.

Однією з частин Проводів Зими, якою завжди керувала Еплджек, було садження насіння на наступний рік. Навіть це, як я зрозуміла, було у компетенції Проекту Одного Пегаса. Власне, це була частина, яку Анклав хакнув і змінив під свої потреби. Засівання хмар.

Це буде велика відповідальність.

Я підняла віко капсули керування і зазирнула всередину, у свій майбутній дім. Внутрішня частина була м'якою, зручною. Як хмара, але міцна. Я вирішила, що це було зроблено на випадок, якщо оператором буде не пегас. Скоріше за все, завдяки нагляду Епл Блум.

Шолом виглядав жахливо схожим на той, що у коридорі. Але було достатньо розбіжностей, щоб розрізнити їх. Немає блимаючих лампочок. Трохи більше самоцвітів.

Я зосередилася, моя магія розстібнула мої торби і дозволила їм упасти на підлогу. Знімаючи обладунок, я востаннє відкрила ці торби і вийняла кілька сувенірів, що принесла з собою. Скарби, повні спогадів і привидів.

Капелюх Каламіті. Куля Флаттершай від Вельвет Ремеді. Малюнок від Сільвер Бель. Подарунки від моїх друзів.

Один за одним, я розклала їх по колу по внутрішньому краю контрольної капсули. Я хотіла, щоб вони були поряд, коли я «спатиму».

Літл Макінтош. Статуетки міністерських кобил.

«Я так і не дізналася, що сталося з Рейнбоу Деш, — подумала маленька поні в моїй голові. — Можливо, воно й на краще. Добре, що є ще якісь таємниці.»

Попіл кобилки з Міста Дружби.

І, нарешті, Куля №8.

Її я поклала поряд із шоломом. Останнє, що я зроблю, перш ніж закрити віко і слизнути у контрольовану кому, — це подивлюся її. Я знала, що це відбере дорогоцінний час, але так і не подивитися її було єдиною жертвою, на яку я не була готова.

Я, врешті, не була досконалим втіленням моєї чесноти.

Я подивилася на капелюх Каламіті. Спогад про наш перший візит до печери Спайка нагадав мені, що був ще один друг, на якого я ще не подивилася.

— Будь ласка, Селестіє, якщо можна, — попросила я, повертаючись у Зимній Вестибюль, — покажіть мені Каламіті.

Зображення на екранах змінилося на запеклу битву. На одному екрані Каламіті ухилявся від погоні, одночасно намагаючись закласти вибухівку у сонячному масиві Нової Надії. На іншому він зіткнувся з офіцером Анклаву у якійсь коморі. На третьому...

Спайк пролетів через екран, камера обернулася за ним. Я побачила, що між кінчиками кігтів він тримав планшет.

Я почула вибуховий звук Грому Спітфайр. Каламіті був прив'язаний до Спайкової спини мотузкою, як і пекельний гончак Баркін Соу. Крило мого друга-пегаса було невміло замотане цілющими бинтами; він перенапружив недоліковану кінцівку, і тепер вона взагалі не працювала.

Разом Каламіті і гончак-снайпер збивали підлітаючі ракети раніше, ніж вони встигали долетіти до дракона.

— Якщо Лі'лпіп у порядку, давайте витягати Вельвет Ремеді звідси! — крикнув Каламіті, намагаючись перезарядитися. — І відступимо самі знаєте куди.

Кров точилася зі знищеного ока Спайка. Болюча гримаса викривила його закривавлене обличчя.

— Анклав мене знає, — похмуро прогарчав він. — Вони знають, де я живу. І, щойно дізнаються вони спробують помститися. — Каламіті зрозумів важкість тону Спайка, коли той сказав: — Вони вдарять по печері. Всім, що у них є.

Моє серце ледь не зупинилося. Сади Еквестрії!

— Ага, — похмуро сказав Каламіті. — Тому ми стягнемо туди все, що маємо. Створимо лінію оборони. — Коли Спайк зробив маневр, щоб ухилитися від шквалу плазмового вогню, кожен промінь якого був ширший за поні, Каламіті довелося щосили триматися, щоб не впустити протитанкову гвинтівку. — Нам треба лише затримати їх, закім Лі'лпіп не розжене хмари. Потім у нас буде захист від Селі-Один!

Я відчула приплив паніки і спробувала його подавити. Минуть години, доки вони дістануться до Спайкової печери. Ще більше, доки Анклав зможе перегрупуватися. Але відчуття невідкладності, якому я якось дозволила вислизнути, повернулося у повній силі.

— Селестіє, — спитала я, розуміючи, як багато треба буде зробити. — Ви мені допоможете?

— Звичайно, Літлпіп.

Я вийшла з Зимнього Вестибюлю і повернулася у маленький коридор. Я зупинилася біля алькову з шоломом для завантаження.

— Вони не зрозуміють, — сказала я, вже не вперше усвідомлюючи це. — Особливо пегаси. Вони не зрозуміють, чому. — Не те щоб це щось змінювало. Я намагалася зробити правильну річ для всіх поні, для всіх *взагалі*, в єдиний відомий мені спосіб.

Я чула голос Скуталу з моїх спогадів:

«Це більше не наша Еквестрія! Це не щасливий, безпечний, приємний світ, в якому всі ми вирости. Я не розумію, як він міг стати

таким. Й-як... як він м-м-міг стати таким поганим! Хтось має у цьому розібратися! І виправити! І...

І якщо заради цього мені доведеться стати головним лиходієм, я це зроблю.»

Я була Скуталу. Принаймні, трошки.

— Я ж зможу за всім спостерігати, так? — спитала я. — Чи зможу я говорити з ними? Або хоча б відправити повідомлення?

Селестія мовчала лише мить. Потім відповіла:

— Не з нинішнім станом системи, — повідомила Вона мені, — інакше Я б давно це зробила. Але хорошій ремонтниці тостерів це буде легко виправити.

Мої вуха трошки почервоніли, але маленька поні в моїй голові гарцювала від радості.

Я подивилася на пристрій для завантаження. Він мав зробити копію всього розуму поні за кілька годин. Тоді наскільки ж швидко він зможе зробити просту копію кількох місяців?

— Я хочу відправити повідомлення, — сказала я Селестії, огортаючи шолом своєю магією і вмикаючи завантажувальну станцію. — Я хочу розповісти їм, що сталося насправді. Хочу пояснити. Навіть якщо вони ніколи мені не повірять. Я зобов'язана зробити це для них.

І я знову спитала:

— Ви мені допоможете?

І Вона знову відповіла:

— Звичайно, Моя маленька поні.

Два місяці. Процес копіювання має зайняти лише кілька хвилин. Плюс година на редагування і додавання кількох думок...

Я насунула шолом собі на голову і запустила техномагічний пристрій. Я відчула дивний психічний «тиск», коли пристрій синхронізувався з моїм мозком, і дивний смак, схожий на торт зі

смаком мафінів. Я глибоко вдихнула, намагаючись розібратися, з чого почати.

Потім я почала думати:

«Якщо я збираюся розповісти вам про пригоду мого життя — пояснити, як я опинилася тут з тими, з ким опинилася, та чому я зробила те, що збираюся зробити — гадаю, мені треба трохи розповісти про ПіпБаки...»

Епілог: Про прощення і наслідки

«Два тижні!

Пройшло два тижні з дня, який мешканці всього Пустуища тепер називають днем сонечка та веселок. Дня, коли величезні хвилі райдужного світла і звуку — надзвукові райдужні вибухи — вирвалися з двадцяти трьох великих веж, розганяючи хмарну завісу, що приховувала небо все наше життя, і життя всіх і вся, хто народився після великої війни.

Для мене цей день вічно буде символізувати один спогад: я підняв голову, дивлячись, як ці кола фантастичного райдужного світла ширяться і розбивають хмари, разносячи дощі по всій Еквестрії. І коли я вперше подивився на сонце, я побачив, як блищать імлісті опади. І тоді я помітив крадяного фенікса, її пір'я було величним, смарагдово-золотим, вона танцювала і гралася серед ефемерних веселок, що з'явилися по всьому просоченому сонцем небу.

Це було найдивовижніше видовище за все моє довге життя.

Дякую тобі, Літлпін. Від усіх нас.

Отже, малята, як ви знаєте, надзвукові райдужні вибухи також позбавили з неба більшість анклавівських Хижаків. Ті кілька, що лишилися, повернулися до вцілілих Громолиць... і обернули свою вогневу силу проти пегасів, які повстали, щоб скинути тиранію Анклаву.

Війна закінчилася, але, здається, ця війна була лише прологом чергової кривавої глави в історії Еквестрії. Громадянська війна розриває небеса; а тут, внизу, залишки армій Ред Ая розділилися на ворожі табори, кожен налаштований відрізати собі частину Пустуища і влаштувати там свою маленьку імперію, землю просочує насилля і кров тих, хто наважується кинути їм виклик.

Але цього разу все інакше, малята. Бо цього разу в нас є надія. Надія на те, що завтра Еквестрія дійсно буде кращим місцем, ніж сьогодні. І що ми дійсно побачимо мир у часи наших дітей.

Цю надію принесла нам Світлоноша, так. І ще важливіше, ми самі принесли її, прийнявши свою більш шляхетну природу. Протягом кількох останніх тижнів дії багатьох із вас зблищали яскравіше за саме сонце, настільки, що навіть змусили старенького Ді-джея розплакатися. Малята, старий Ді-джей ПонЗ ще ніколи так сильно не пишався вами.

А тепер послухайте, малята. Старенький Ді-джей ПонЗ має повідомлення для всіх відданих слухачів, і воно дуже важливе. Сьогоднішній девіз — “прощення”.

Ми всі постраждали від копит Анклаву. І я знаю, як легко було б скерувати всю нашу ненависть на кожного поні з крилами. Але Анклав — це не кожен пегас. І навіть багато анклавівців не були згодні з діями своїх лідерів. Багато повстали проти них, і багатьох було вбито за це. Ми маємо прийняти пегасів, як наших сестер і братів, привітати їх. Їм буде важко. Трясця, та всім нам буде важко. Ми маємо проявити любов, терпимість і прийняття. Ми маємо бути такими поні, якими, як вірила Поні з Пустоща, ми можемо бути. Такими поні, якими, як ви довели, ви можете бути.

І те саме стосується алікорнів. Вони вже не ті чудовиська, якими були. Вони поні, і вони теж постраждали. Так, є серед них кілька отруйних яблук — дехто з них, здається, просто не може інакше. Але більшість алікорнів просто втратили свій шлях. Вони намагаються зрозуміти, хто вони, знайти своє місце у цьому світі, і це в певній мірі нагадує одну маленьку єдиноріжку, яка вийшла зі Стайні менше трьох місяців тому. А деякі, і таких немало, вирішили приєднатися до героїв Пустоща. Тож якщо побачите алікорна, тримайте зброю зарядженою, але спочатку спробуйте поговорити. Можливо, ви знайдете друга.

Пам'ятайте, діти, це одна з великих істин Пустоща: всі ми зробили щось, про що жалкуємо. Всім нам потрібно трохи прощення. І це теж істина.

Ну а тепер у мене для є особливий сюрприз для всіх відданих слухачів. Зі мною у студії Вельвет Ремеді, яка погодилася дати

інтерв'ю вашому покірному слугі. Знаю, зазвичай я віддаю інтерв'ю моїй першій помічниці, але це особливий випадок. І Хоумідж була дуже зайнята.

Але спочатку кілька новин!

Пожежі у Вічновільному лісі нарешті вщухли. Як не дивно, більша частина лісу, принаймні, дерева, здаються неушкодженими. Дайте час, і підлісок теж, мабуть, відросте. Але, як мені відомо з достовірних джерел, Рейнджери Еплджек взяли на себе проект з перетворення більшості лісу на сільськогосподарські угіддя, і зараз обговорюють це з Дітьми Собору, відносно неворожою групою, що лишилася після Ред Ая і оселилася у залишках Громовиці “Хмарність”.

Також з цієї теми, ворожість між Сталевими Рейнджерами і їхньою героїчною паростю, Рейнджерами Еплджек, здається, вщухла, окрім кількох локальних бійок. Вочевидь, загроза геноциду згори допомогла відсунути їхній конфлікт на другий план.

Жорстокі бої тривають на руїнах Філідельфії, здебільшого між найманцями Кігтів та командирами залишків армій Ред Ая. Якщо ваш список необхідних справ на день не включає в себе насилля і криваве розчленування, я дуже раджу вам уникати Філідельфії у найближчому майбутньому. Якщо ви один з цивільних, що досі лишилася у пастці руїн, знайдіть найближчого з Кігтів, не зайнятого боєм. Якщо це можливо, грифонка або грифон зроблять все можливе, щоб вивести вас із бойової зони.

Отже, як більшість із вас знає з моєї першої трансляції після повернення, всі ці загадкові везжі, як виявилось, були частиною довоєнної системи контролю погоди, що називалася “Проект Одного Пегаса”. І ця Літлпін, кобила, яку я раніше називав лише Поні зі Стайні (і іншими титулами), зараз знаходиться у штучній комі, під'єднана до цієї системи. До того ж, Сама Селестія зв'язана розумом і душею з системою безпеки ПОП. Тож, гадаю, всі, хто вірили у те, що Селестія дивиться на нас звідкись згори, мали рацію.

І це приводить нас до хороших новин... і поганих новин.

Бачте, Літлпіп була готова пожертвувати всім заради нас. Її друзі поважають це... але вони роблять все, що можуть, аби зменшити ціну цього. Тому що саме це роблять друзі. Вони допомагають одне одному всім, чим можуть.

Попри всі зусилля, не схоже, що систему безпеки Проекту Одного Пегаса і систему контролю погоди можна з'єднати. Виявилося, що навіть якщо б ми мали технологію, спроба її встановлення потребуватиме повного вимкнення і розбирання кількох компонентів мейнфрейму “Шукач”. І... це не варіант.

Але хороші новини у тому, що вдалося зробити покращений зв'язок між різними системами. Це означає, що Селестія і Літлпіп не лише зможуть бути разом, але і те, що вони час від часу зможуть спілкуватися із нами.

Сонячне світло і Сама Селестія повернулися на Пустище. Словами... просто неможливо висловити грандіозність цього.

І інші хороші новини... ми отримали перше повідомлення від Літлпіп до всіх нас. Воно трохи сумбурне через розумове транскрибування, але експерт Сутінкового Суспільства у галузі магії спогадів — поні, який, маю додати, є другом, якому я довіряю — взяв на себе задачу відредагувати дамп спогадів; і ми очікуємо, що зможемо зробити це повідомлення доступним для всіх мешканців Пустища ще через два тижні.

І, перш ніж ви питаєте, мій друг запевнив мене, що редагування ніяк не зменшить послання; воно явно не буде коротким, просто нікому нема потреби знати про кожен раз, коли Літлпіп їла або ходила в туалет. Моєму другу можу сказати лише одне: я аплодую твоїй жертві.

І, нарешті, трохи особистих новин: я, ваш голос Пустища, знову маю зникнути. Сподіваюся, ця відсутність не буде такою довгою, як моя остання “відпустка”, оскільки обставини її значно кращі. Розумієте, малята, тепер, коли війна скінчилася і небо відкрилося, на мене чекає персональна місія. Роль у Праведному Бою, яка потребує

особистої участі. Я доповідатиму, коли обставини це дозволять, але ці новини на якийсь час можуть стати останніми.

Я чую, як дехто з відданих слухачів питає: “Гей, Ді-джею ПонЗ, невже це означає, що Літлпін тепер весь час наглядає за нами згори, як нова великодушна Богиня?”

Що ж, можу вам сказати, що її не дуже цікавить порівняння, і молитов на свою адресу вона точно б не хотіла. Не таку роль вона собі шукає. До того ж, я знаю з достовірних джерел, що вона отримує довгий і цілком заслужений відпочинок.

З іншого боку, хоч я і знаю, що вона не така поні, я б все одно не став тепер недбало кидатися фразами на кшталт “хай мене грім поб’є, якщо...” І особисто я вже почав робити власну збірку квітчастих лайок про Літлпін!

Ну а тепер представляю вам Вельвет Ремеді! Вітаю, медична поні! Можна звати тебе просто Вельвет?»

«Звичайно можна. Нас чекає спільна подорож. Певне панібратство цілком очікуване.»

«Хех, так. Як виявилось, мої віддані слухачі, Вельвет буде супроводжувати мене у моїй невеличкій подорожі. Як і її чоловік, Каламіті, герой битви за Драконячу гору. Як там Каламіті після своєї операції, ВР? Можна звати тебе просто ВР?»

«Ні. І він одужує добре. Імпланти компенсують перманентні пошкодження м’язів, і я вважаю, що він поверне свої польотні здібності завдяки достатнім тренуванням, якщо йому цим набридати.»

«А, так. Набридання, гадаю, найбільш важливий елемент одужання.»

«Я, здається, почула щось про “покращений” зв’язок? Ну, тоді це дещо пояснює. Я, здається, чула, як Хоумідж казала щось про вежі, запчастини зі Стайні 29 і... груповуху?»

«Гей, хіба ж я винний, що вона збоченка?»

«Не торкатимемося цієї теми. Ти знаєш, чому.»

«Ха! Гаразд, дозволь спочатку сказати, як я зрадив, почувши твою трансляцію того ранку два тижні тому. Старенький Ді-джей ПонЗ ще ніколи не був такий радий бути перевершеним.»

«Щ-що? Нічого подібного! Ти навіть...»

«Воу. Я просто жартую. Але твій голос був благословенням у дуже темні частини, і це не жарт.»

«О! Дякую. Я просто робила, що могла.»

«І з того, що я чув, ти маєш власну маленьку місію, яку бажаєш взяти на себе, перш ніж ми почнемо нашу маленьку подорож. Може, розповіси нам про неї?»

«Так. Ми збираємося спробувати врятувати Флаттершай.

Флаттершай була однією з найбільших героїнь Еквестрії, і врешті стала однією з міністерських кобил: кобилою Міністерства Миру. Вона була найлагіднішим цілителем і найдобрішою душею, яку колись знала Еквестрія.

Так, вона робила похибки, помилялася у судженнях, і це відіграло роль в апокаліпсисі. Але її помилки були викликані добротою і щирими намаганнями врятувати життя. Та добрими намірами вимощений шлях до пекла. І те, що вона пережила за останні два століття, виходить за всякі межі. Кара значно перевищила будь-який злочин.»

«Як не прикро, Пуститце добре знається на цьому. Здається, Еквестрійському Пуститцу потрібна саме така поні, як Флаттершай. Що сталося? І як її можна врятувати?»

«Два сторіччя тому її жорстоко трансформували убивчий жарт. Цю жорстоку магію можна скасувати, і врятувати її. Впродовж останнього тижня Ксеніт працювала над зіллям — модифікацією старого рецепту для допомоги проти трансформації, спричиненої отруйним жартом — і воно нарешті готове.

Монінг Фрост погодилася відвезти нас (я не хочу, щоб Каламіті тягнув небесну колісницю, доки не одужає повністю). Пожежі у

Вічновільному лісі мали очистити місцевість від убивчого жарту, але ми не будемо ризикувати без зайвої потреби.»

«Слухай, Вельвет, мені неприємно це казати, але ж пройшло двісті років. Які шанси того, що це взагалі спрацює? І навіть якщо спрацює, вона може не пережити трансформацію. Вона може померти від старості, щойно знову стане поні.»

«Ми... Я знаю. Але Флаттершай заслуговує на те, щоб ми спробували. І навіть у найгіршому випадку, вона заслуговує на спочинок. Після двохсот років незаслужених тортур...

Вибач... будь ласка... дай мені хвилинку.»

«Не квапся.»

«Я...

Дякую. Я в порядку.»

«Гей, нічого страшного. Це цілком зрозумілі емоції. То що ти казала?»

«Я... збиралася сказати: про всяк випадок ми зробили запис, який програємо їй, перш ніж спробувати це. Це запис від усіх нас... Якщо не помиляюся, твоя помічниця Хоумідж приймала у ньому участь і допомогла Літлпіп і Селестії записати їхні голоси.

Цей запис скаже Флаттершай, що ми любимо її. І, що, мабуть, важливіше, що її простили за її помилки.

Ми програємо його, перш ніж спробуємо використати зілля. А потім, якщо ми не зможемо її врятувати, запис буде вбудовано у надгробок, і він буде грати раз на тиждень, на світанку, впродовж наступних десяти років.»

«Це... у певному сенсі красиво. Звичайно, я дуже сподіваюся, що це не знадобиться.»

«І знову, дякую.»

«Ні, ВР. За все, що ти зробила, і за все, що зробиш, від усього Еквестрійського пустища — спасибі тобі!»

«Кожен заслуговує на подяку. Ми всі виконали свою роль.

І, якщо можна спитати, як ти почуваєшся після всього цього? Просто після повернення ти виглядаєш трохи... меланхолічно.»

«Справді? Ну...

Багато чого сталося. Зі мною. З вами. З Еквестрією. Неможливо пройти крізь усе це і вийти тим самим поні. Але це просто... життя. Життя завжди змінюється.

І-і-і-і... боюся, наш час на сьогодні вичерпано, віддані слухачі. Старенькому Ді-джею Пон3 ще треба зібрати речі і зробити музичну програму на кілька тижнів, перш ніж я піду. І останнє оголошення: раніше я зміг провести деякий час із Вельвет Ремеді у моїй студії запису; і, починаючи відсьогодні, Гімн Еквестрії у виконанні Вельвет Ремеді буде частиною нашої музичної ротації.

Я знав, що вам це сподобається!

Але зараз я залишаю вас із цією старою, але улюбленою всіма піснею. Я присвячую її Строберрі Лемонейд, Ембер Вейвз¹, і всім іншим поні, що віддали свої життя у битві за Драконячу гору. Ви хоробро стояли на смерть, хоч навіть не знали, зо саме захищаєте. Ви просто вірили, що ваша жертва була заради блага всієї Еквестрії. Ваші хоробрість і відданість незрівнянні. І я вам обіцяю: ви загинули не марно. Дуже скоро... щойно завершиться моя маленька місія... всі зрозуміють вашу жертву. І історія з благоговінням пам'ятатиме ваші імена.

Дякую, що слухали, маля-я-я-я-та!»

«Спинити хочу шторм, та війна в твоїх очах,
Як тебе захистити там, де брехня і жах,
Де все, що ми цінили, вже знищили й розбили,
І шепотіння в темряві нам пророкує крах?

Всьому настане край, прийдешня буря вищухне

*Навіщо жити так, мов це кінець?
Тож пригорни мене, укрий від бурі серце,
Кохання наше жахи прожене.*

*Бо знаю я, що завтра настане кращій день.
Так, я вірю, завтра буде кращій день...»*

[1](#) Amber Waves — «бурштинові хвилі»

Післямова (Десять років по тому)

Колись давно у чарівній країні Еквестрії...

Десять років по тому...

— Потім я почала думати... — тихо сказала вона, читаючи останні рядки книги. Вони також були першими рядками, хоч я не була впевнена, чи хтось з її слухачів помітив. Історія замкнула коло.

Заради цих митей вона жила. Просто щоб проводити час із дітьми. Бачити їхні охочі, уважні обличчя, коли вона читає їм. Читальня була острівцем спокою. Ніяких турбот, ніякого тиску, ніяких поні, що шукали її поради або думки. Їй завжди було незручно на позиції лідерства, але поні зовні піднесли її на п'єдестал. Вона ненавиділа бути у центрі уваги, і вона знала, що не заслуговувала на їхню довіру до неї. Читальня була одним з її улюблених притулків.

— ... Якщо я збираюся розповісти вам про пригоду мого життя — пояснити, як я опинилася тут з тими, з ким опинилася, та чому я зробила те, що збираюся зробити — гадаю, мені треба трохи розповісти про ПіпБаки.

Вона обережно закрила книгу, насолоджуючись спокоєм закінчення. Так, заради цих митей вона жила. Мир і спокій перед...

— Що? — заржала маленька абрикосова пегаска, що сиділа у центрі серед інших лошат. — І все? Воно не може так закінчитися! Це дурне закінчення для історії!

— Послухай, Тандер Раш¹... — Почала вона. Раш була кобилкою Трекера і Міст, і успадкувала характер свого батька.

— Я хочу екшену! — перебила Тандер Раш. — І я хочу Рейнбоу Деш!

Сором'язлива жовта єдиноріжка сказала:

— А мені сподобалося закінчення.

Раш закотила очі зі своєї подруги.

— Ще б пак.

Ну, от і минув спокій.

— Тихше, діти...

— Це ж справжня історія, так? — спитала жовта єдиноріжка, Флауер².

Флаттершай кивнула їй у відповідь, але мала Тандер Раш одразу ж заперечила:

— Звичайно ж ні! Це ж очевидна казка. Ніхто б не пережив *стільки* пострілів у себе! — Кобилка знову закотила очі з перебільшеним роздратуванням. — Ну і серйозно. Ти ж не віриш, що в Еквестрії насправді було *так багато* монстрів, га?

— О, було, — відповіла вона, хоч і не любила перебивати. — Я була там.

Абрикосова пегаска просто схрестила передні копита і, пирхнувши, всілася.

Один з жереб'ят позаду, коричневий із білими плямами, спитав:

— Ви справді були деревом?

Вона глибоко вдихнула, внутрішньо готуючись до питання, яке завжди йшло за цим.

— Так, Кліффе³. Це правда.

Вона почула допитливість у голосі Флауер, коли кобилка спитала:

— Як воно було, бути деревом? — Ось і воно. Питання.

— Я не хочу про це говорити, — сказала Флаттершай, слова здавалися відпрацьованими. Були речі, про які вона не могла багато думати. І її час у вигляді дерева був на верхівці списку заборонених думок.

— Чому б вам усім не піти на вулицю пограти? — запропонувала вона.

Більшості кобил та жереб'ят не треба було казати двічі. Дальні двері розчахнулися, впускаючи приголомшливий спалах сонячного

світла. Мініатюрний табун покинув читальню за кілька секунд. Вона блимнула, зрозумівши, що малий Кліфф залишився. Жереб'я підбігло до неї на маленьких копитцях і обійняло передніми ногами. Вона боролася з бажанням відскочити і сховатися.

— Ви найкраща оповідачка, пані Флаттершай! — радісно сказав він. — Спасибі вам за історію!

Потім тяга опівденного сонця стала занадто сильною для жереб'яти, і він побіг до своїх друзів.

Флаттершай якусь мить стояла на місці, дивлячись у відкриті двері на місію і на місто Вузлове за нею. Ці поні називали себе Послідовникам Апокаліпсиса. Вони знали про її минуле, її великі помилки, але вони не ховалися від правди і не ненавиділи її за неї. Натомість вони приймали це, як урок. І, як не дивно, все одно дивилися на неї з благоговінням, яке для неї було незручним.

Та все ж якщо їй дали владу, вона буде нею користатися. Вона провела двісті років, не в змозі щось зробити, комусь допомогти. Більше так не буде. Вона просто... має чинити краще цього разу. І цього разу вона лишатиметься ближче до своїх друзів, щоб вони могли допомагати їй.

Вона помітила лідерку Послідовників, Вельвет Ремеді. Вугільнохутра єдиноріжка із посмішкою подивилася на неї. Вона підняла переднє копито і помахала. Флаттершай ніяково помахала у відповідь, її очі помітили на передній нозі Вельвет Ремеді вишуканий позолочений ПіпБак, інкрустований самоцвітом у формі соловейка. Вона пам'ятала, коли він був кольє. Її кольє.

Вона помітила, що посміхається, рада тому, що він знайшов нову Носійку. Хоча їй знадобився якийсь час, щоб почати сприймати трохи різку кобилу як світоч доброти.

Її не здивувало те, що Елемент набув нової форми. Врешті, до того, як стати кольє, він був важким, круглим каменем. І книга допомогла пояснити, чому Елементи обрали такий новий вигляд.

Флаттершай підбрала книгу ротом і підійшла до книжкової полиці.

«Книга Літлпін» була хорошою книгою, на її думку, попри деякі темніші частини, які їй доводилося пропускати, коли вона читала її дітям. Книга допомогла їй зрозуміти деякі речі, відповіла на багато питань.

Зілля Ксеніт скасувало прокляття вбивчого жату, відновивши її до того фізичного стану, в якому вона була, коли рослина її торкнулася. Але її розум...

Знадобилися роки на одужання, і вона змогла знову знайти себе, зібрати себе до купи, завдяки постійній увазі і допомозі своїх друзів — як нових, так і старих.

Вельвет Ремеді мала рацію. Маленькі статуетки її подруг допомогли їй знову зібрати себе. Без них вона, мабуть, назавжди залишилася б зламаною, божевільною. Статуетки її подруг були другим комплектом, який вона отримала у своєму житті. Перший був від Реріті. Ті, що вона мала зараз, були від Вельвет Ремеді. З ними вона могла витерпіти втрату своїх подруг. І іноді здавалося, немов вони досі з нею. Іноді, уві сні, вони стояли поряд із нею проти чудовиськ, що чаїлися в її голові.

Вона не розуміла, як або чому, доки Вельвет Ремеді не дала їй «Книгу Літлпін». Тепер, завдяки книзі, вона знала. Тим не менш, було доволі химерно знати, що десь були маленькі статуетки в її подібі, що випромінювали сутність її душі.

Статуетки були в її сидельних скриньках. Вона брала їх із собою, куди б не йшла, і виймала їх лише щоб поставити на полицю над ліжком вночі перед сном. Разом із Янголом.

Навічно скам'янілий силует її улюбленого звірятка і найдавнішого друга спостерігав за нею щоночі, захищаючи її. Можливо, це було моторошно, можливо, трохи нездорово, але вона спала краще, коли він був там. Він відганяв кошмари.

Ставлячи книгу на полицю, вона знову подумала, що ця книга дійсно гарна. Іноді глибоко болюча. Але було приємно відчувати, ніби вона знала Літлпіп. Так багато її друзів знали її, і, попри деякі її погані часи, вона здавалася такою гарною поні.

Флаттершай якось намагалася поговорити з Літлпіп. Але навіть від перебування в одній з веж-станцій їй ставало дуже неприємно. Вона мала визнати, що Проект Одного Пегаса її лякає. Літлпіп називала його «мирним», але у Флаттершай починалися приступи паніки від самої думки про це місце — про перебування у пастці, де не можеш ворухнутися і лише безпорадно спостерігаєш.

Вона відчула, що її серце закалатало, і відсунула цей спогад геть. Це місце було у її списку речей, про які краще багато не думати. Іноді її розум здавався мінним полем. Їй доводилося крокувати обережно.

Та все ж вона одужала. Здебільшого. І так, на це знадобилися роки.

Вона злегка посміхнулася такою посмішкою, яка може вдатися лише коли оглядаєшся на якісь давні події. Її друзі з добрими намірами швидко відвели її до Спайкової печери, гадаючи, що їй буде легше із кимось, кого вона знала.

Двісті років у вигляді дерева анітрохи не зменшили її драконофобію.

Звичайно ж, вона його не впізнала. Він виріс! І так, вона дійсно один раз бачила його дорослим раніше, але то був неприродній і тимчасовий ріст, не схожий на справжній. Він виглядав зовсім інакше. Наприклад, він мав крила.

«Вибач, що налякав тебе, — згадала вона слова, які Спайк сказав одного дня, коли вона нарешті змогла щось відповісти замість того, щоб пискнути і скулитися. — Це через пов'язку на оці, так? От лихо, я хотів виглядати хвацько. Але, гадаю, вона просто робить мене схожим на рейдера.»

Справа була не у пов'язці. Пов'язка, власне, була... гарною. Робила його стильним. Вона так йому і сказала.

Флаттершай опустила ніс і засунула книгу на місце.

«Так, — вже втретє подумала вона, — це була хороша книга.» Хоча іноді їй здавалося, що назва у неї погана. Для неї це була більше ніж історія однієї кобили. Це була історія Еквестрії. Еквестрії, що була, Еквестрійського Пустища, що є, і надій на Нову Еквестрію, що починала розквітати.

— Можливо, в назві мало б бути щось про Еквестрію? — спитала вона себе.

Більше того, це була історія народження нових сил добра на Еквестрійському Пустищі. Нова Кантерлотська Республіка, Рейнджери Еплджек, навіть Послідовники Апокаліпсису брали свій початок у цій історії.

І не варто забувати про Сутінкове Суспільство, чиї мегачари перетворили їх на нову суперсилу на Пустищі. Вони теж були гарними і корисними поні. В основному. Зазвичай.

Флаттершай перейшла читальню і вийшла під чисте сонячне світло, що лилося на Вузлове. Вона блимнула, при звичаючись до яскравості, відчуваючи, як тепло сонця проникає в її пір'я і хутро.

Попереду, трохи лівіше, Вельвет Ремеді розмовляла з кількома поні-медиками біля клініки. Справа від неї дитячий сміх лоскотав повітря. Прямо попереду, біля дальньої стіни місії, вона помітила Палет і її ученицю Сільвер Бель. Старша кобила давала поради єдиноріжці-підлітку, яка використовувала свою магію для завершальних штрихів на вітражі. Флаттершай здогадувалася, що вікно було для замку Нового Кантерлоту.

Вона заплющила очі і глибоко вдихнула. Запахи пилу і лаванди змішувався з нотками палісандру та кориці з кухні Бренді.

— Ох, вдихніть це повітря! — тихо сказала вона своїм подругам в її сидельних скриньках. Це був запах того, що у світі все гаразд.

Вона обернулася, щоб подивитися на дітей. Менший брат Тандер Раш докучав абрикосовій пегасці. Вона нашорошила вуха, щоб почути розмову.

— Я можу назвати всіх президентів Нової Кон'ютерлотської Республіки! — хвастася малий, так мило, що це змусило Флаттершай хіхікнути.

— Пфф, — фиркнула Раш у відповідь. — Це просто. Їх всього двоє було. Спробуй щось важче.

Маленьке жереб'я спробувало знову:

— Ем... Я можу назвати всіх Принцес Старої Еквестрії!

— Угх! Так само легко, анітрохи не важче.

Флаттершай зітхнула, похитала головою, і зробила крок.

Вона пискнула, коли молодий голос вигукнув:

— Гей, Флаттершай!

Вона обернулася і побачила маленьку кобилку-алікорна, що незграбно летіла з широкою посмішкою на обличчі.

— О, привіт, Сюрпрайз, — привітала її Флаттершай. Сюрпрайз була третім вдали народженням алікорном, і першим, чиє хутро не було синім, зеленим або фіолетовим.

— Дивись, що я можу! — радісно вигукнула кобилка-алікорниця.

Її маленьке личко зморщилося від концентрації. Її рід блимнув і почав сяяти, маленькі іскорки посипалися з його кінчика. Крапля магічної енергії сформувалася над маленькою алікорницею; вона розійшлася навколо неї, формуючи магічний щит. Слабка магічна сфера протрималася лише мить, перш ніж лопнути, немов мильна бульбашка, але очі алікорниці були сповнені радістю.

— О, це дуже добре, Сюрпрайз! — проворкувала Флаттершай. — Ти стаєш все краще. Твої батьки, мабуть, так тобою пишаться.

Тим не менш, їй довелося стримати мимовільне тремтіння, її погляд перейшов до гір... і до Гліфмарка. Вона знала, що не варто хвилюватися. Хто-хто, а Ксеніт не дозволить їм втратити обережність. Тим не менш, зілля, яке вони створили для перетворення алікорнів на самців, яке дозволяло їм розмножуватися, вимагало екстракту *вбивчого*

жарту у якості інгредієнту. А це означало, що Янголи культивували його там.

«Ні. Ні. Ні. Годі думати про речі зі списку. Ти знаєш, що це шкідливо для здоров'я.»

Сюрпрайз радісно пискнула і полетіла шукати ще когось із дорослих, щоб покрасуватися перед ними.

Флаттершай повільно йшла по брукованій вулиці, що звивалася крізь місію. Вона пройшла повз Бренді, що йшла в інший бік, тягнучи віз з овочами з городів. Вона обмінялася вітаннями з молодою кухаркою, трохи розчарована тим, що не спробує суп і салат, заплановані на сьогоднішній вечір. Але її тут не буде.

Тепер Еквестрійське Пуститце давало достатньо їжі для того, щоб його населення могло почати процвітати, як поні, так і не поні. Три роки тому Літлпіп розчистила останні залишки хмарної завіси. Її мешкання у відділенні Селестії продовжувалося як через відданість обіцянці, так і через психологічні та фізіологічні причини — з першою вона занадто споріднилася; другі відносилися до розвинення тілесної слабкості маленької кобили, неодноразове потрапляння під вплив Рожевої Хмари і передавачів брали своє. До того ж, хоч і не весь час, але погоду треба було регулювати, щоб ферми могли видавати максимум продукції. І, на жаль, минуть, мабуть, покоління, перш ніж решта Еквестрії погодиться знову довірити погоду пегасам.

Так, їжа вже не була необхідністю, за яку поні доводилося страждати і проливати кров. Нова Кантерлотська Республіка гарантувала, що їхня щедрість розповсюджується на всіх, а Кігті охороняли ферми та каравани від банд та інших мародерів, які намагалися захопити їх.

Натомість національним питанням знову стала енергія. Сади Еквестрії повернули їм їхні ферми, але позбавили їх радіоактивних матеріалів, необхідних для роботи двигунів Ред Ая. Поки що більшість енергії, яку використовувала НКР, генерувалася пристроями на базі зоряних батарей — подарунка від Каламіті, як їй сказали. Але ці

ресурси були обмеженими і сильно напруженими; потреби нації скоро значно перевищать обмежену енергію, яку вони можуть виробляти.

Флаттершай скривилася від думки, що енергія Еквестрії скоро може стати залежною від радіоактивного каміння та інших матеріалів, які можна знайти лише в чужих землях. Вона вже бачила, як земля, яку вона любила, пішла цим шляхом. Це закінчилося погано.

Навіть діставати «*Живу Воду*» було достатньо важко.

Кілька полівок перебігли вулицю. Флаттершай змахнули крилами і підняла копита з бруківки, поступаючись їм дорогою. Переливчата птаха з золотаво-зеленим плюмажем різко спустилася з неба і схопила одну з них. Крадяний фенікс злетів у повітря, піднявся на десять ярдів і впустив свою здобич на каміння вниз, падіння зламало спину малій миші.

— Ох... п-привіт, Фі... Паєлайт, — пискнула Флаттершай, коли Паєлайт опустилася на свою здобич і почала їсти.

На мить вона ледве не назвала крадяного фенікса Філоміною. Але Паєлайт не була тією ж самою птахою, що була у Принцеси Селестії. Принаймні, вона була впевнена, що це не була та ж сама птаха. Але збіги були достатніми, щоб упевнити Флаттершай, що вони з однієї родини. Двоюрідні сестри. А може, й рідні.

Паєлайт, з дзьоба якої звисали мишачі нутроці, подивилася на Флаттершай і дружньо пугукнула. Флаттершай стримала бажання скривитися і натомість схвально посміхнулася хижій птасі. Вона була разом з Вельвет Ремеді впродовж останніх двох природних циклів відродження, і в перший раз допомагала єдиноріжці прийняти нібито жахливе погіршення здоров'я її пташки.

Флаттершай пролетіла повз неї, приземлилася за кілька ярдів і пішла далі.

Попереду вона помітила, що Палет і Сільвер Бель зробили перерву у роботі, щоб подивитися на захисну бульбашку Сюрпрайз.

Дзвін, кришталевий і чистий, пролунав над усією місією. Вона пожвавилася, дивлячись на небо над брамою. Інші поні обходили її,

йдучи подивитися. Сільвер Бель галопом пробігла повз неї, її наставниця неквапно йшла позаду; до неї Вельвет Ремеді приєдналася. Сюрпрайз тягнула перспектива того, що там буде ще більше дорослих, перед якими можна буде покрасуватися. Один з караванів повернувся додому.

Ще до того, як вона впізнала фігуру, блиск металу під його крилом і на передній нозі підказав Флаттершай, що це Каламіті повернувся. Було добре знову його бачити, і не лише тому, що саме він мав підвезти її сьогодні.

Вона завжди була слабким літуном, навіть у юності. А тепер вона вже не була молодого. Єдиним рожевим в її гриві були пасма, створені Сільвер Бель, коли та практикувала косметичні чари.

Флаттершай упевнено могла перелетіти Вузлове, може, навіть до місця, де будували новий замок. Але точно не до Баклінського Хреста.

Важка брама заскрипіла, її відчиняли поні на педальних машинах, побудованих зі старих «Переслідувачів Грифонів». Коли Каламіті приземлився всередині, караван, який він охороняв, почав проходити крізь браму. Вона вийшла вперед, її очі дивилися на кожного поні, раючи по гривах. Вона полегшено зітхнула, хоч і не помічала, що затримала дихання, коли всі поні виявилися на місці. Вона, мабуть, трохи хвилювалася. Подорож до Громопаду і назад вже була не такою небезпечною, як раніше, але було добре бачити, що вони повернулися живі і здорові.

— У-у-у, — надулася Сільвер Бель. — Я сподівалася, що це будуть мама і тато.

Вона згадала, що караван Дітзі Ду теж мав повернутися сьогодні, і зі значно більш небезпечної подорожі. Це було заради гулів Еквестрії. Їхні тіла не могли зцілюватися без радіації, а після активації Садів Еквестрії в самій Еквестрії радіації більше не залишилося. Щотижня каравани з хоробрими караванниками, такими, як Дітзі Ду, йшли за кордони Еквестрії до радіаційних ям в отруйних сусідніх землях і

наповнювали бочки радіоактивною водою, яка була потрібна гулям вдома для виживання.

Хоча Дітзі Ду була єдиною, хто возив брендову воду. «Абсолютно Все» було постачальником «Живої Води» в Еквестрію. Безкоштовно на замовлення, партіями будь-якого обсягу, неважливо, наскільки малого.

Каравани з «брудною водою» занадто часто ставали цілями бандитів та інших жажливих поні. Вона розуміла хвилювання Сільвер Бель.

Караван вже оточила юрба поні, коли вона дісталася до нього. Деякі допомагали розвантажувати його. Більшості просто не терпілося почути про подорож.

— ... по дорозі сюди ми ся нашттовхнули на рейдерів біля Надії, — розповідав Каламіті Вельвет Ремеді, сумно хитаючи головою. — Вони напали на тамтешню заставу. Від неї майже нічого ся не лишило, коли ми дійшли туди.

— Рейдери? — охнула Вельвет. — Але... ми вже кілька років їх не бачили! Ти впевнений, що це не була одна з банд?

— Бандити не роблять із поні те, що зробили ці чудовиська, — пирхнув Каламіті, насуваючи на голову ковпонський капелюх із срібною бляхою. — Але не хвилюй ся. Вони більше ніколи нікому ніц не зроблять.

Флаттершай спостерігала, як подружжя почало планувати відправлення групи, щоб належним чином подбати про мертвих на заставі Надії.

— Я сьогодні ввечері відбуваю до Баклінського Хреста разом із 'Шай. Варто взяти когось із Кігтів для прикриття, — нарешті запропонував Каламіті. — Я впевнений, же розібрав ся з усіма. Але краще ся перестрахувати. Про всяк випадок.

Іржавохутрий кіберпоні обернувся до неї.

— Я буду готовий до вильоту через годину, якщо ти готова.

— О! Так, дякую. Якщо ти не проти. — Вона зупинилася, потім спитала: — Гадаєш, це буде небезпечно?

— Та ні, — посміхнувся Каламіті. — Хіба тільки диким вітром потріпає, а так маршрут від Вузлового до Баклінського Хреста один з найбезпечніших в усій Еквестрії. — Ну, принаймні тепер, коли сезон шлюбний сезон кровокрилів минув.

— Диким вітром?

— Сьогодні день народження Хоумідж, тож вона буде у відділенні Селестії разом з Лі'лпіп, — повідомив їй Каламіті. — Я чув, же вони проведуть весь день в Осінньому Вестибюлі.

— О-о, — пропищала Флаттершай. — Як романтично.

Каламіті з посмішкою обернувся до своєї дружини.

— Хоумідж просила мене нагадати тобі, же це останній її день народження, перш ніж вона офіційно вважатиме ся старою розвалиною. — Він грайливо підштовхнув Вельвет Ремеді копитом, вона нахмурилася і надулася. Погляд Флаттершай привернув золотий ПіпБак на його передній нозі, два самоцвіти у ньому набули вигляду молотка і викрутки.

— Що таке «розвалина»? — пискнула Сюрпрайз, зацікавлено дивлячись на дорослих.

— У цьому випадку, — гучним шепотом відповіла Палет, опустивши голову до маленької рожевої алікорниці, — це означає того ж віку, якого була Вельвет, коли покинула свою Стайню.

Вельвет Ремеді змахнула гривовою і обурено заржала.

*** **

Сутінки опускалися на Еквестрію. Сідаюче сонце сяло між монументальними скелетами зруйнованих хмарочосів Мейнкеттена. Тьмяне світло і згасаючі тіні простяглися по Фетлоку. Вітер гнав брижі по озеру і соковитій траві на пагорбах.

Вона стояла у небесній колісниці, дивлячись на Фетлок, що проносився під нею. Вона бачила вогні поселення, збудованого навколо фортеці Рейнджерів Еплджек, bastion життя у морі уламків.

— Ти бачив Понівіль? — раптом спитала вона.

— Ага, — на льоту відповів Каламіті, тягнучи за собою колісницю. — Вони там непогано ся порають. Як для пекельних гончаків. Навіть рейдери не настільки дурні, жеби лазити поблизу Понівіля.

Десять років тому мегазакляття знищило дім пекельних гончаків у Розкішній долині. Кілька дюжин гончаків, що вижили, вийшли на поверхню в руїнах міста, що колись було її домом. Домом її друзів. Тепер воно було домом десь двадцяти родин пекельних гончаків.

Каламіті ніс небесну колісницю до тих пагорбів, і Флаттершай знала, куди вони летять. Частина її розуму наполегливо уявляла це місце таким, яким воно колись було. Вона з подругами колись грала у гольф на цих самих пагорбах, коли війною ще навіть не пахло. Вона згадала, як Янгол знудьгувався і почав гризти навіс їхнього гольфового возу, доки вона не вмовила його припинити.

Але це місце більше не було полем для гольфу.

Каламіті опустив небесну колісницю на траву, яку роздував вітер, і розпрігся. Флаттершай розправила крила і опустила голову, щоб підняти букети квітів, які були з нею протягом всієї подорожі.

Двоє пегасів наблизилися до п'ятьох надгробків. Флаттершай опустила квіти біля копит, дозволяючи Каламіті взяти кілька з них, щоб покласти на надгробок старійшини Стілхувза Еплснека. Вона підняла інші і почала благоговійно розкладати їх біля кожної з чотирьох інших могил, що оточували першу, а Каламіті тим часом кілька хвилин помовчав на спогад про свого загиблого друга.

Серце Флаттершай злегка вкололо від того, що вона так і не знала Еплснека краще. Вона зупинилася біля найближчого до Еплснекового надгробка і прочитала напис:

Тут покоїться

ПАЛАДИН СТРОБЕРРІ ЛЕМОНЕЙД

Хоробра, Віддана, Чесна

*Вона віддала своє життя заради того, щоб Еквестрія знову
розквітла.*

На інших трьох надгробках були подібні епітафії.

Вітер почав посилюватися, смикаючи її посивілу гриву з рожевими пасмами. Вона поклала останні квіти і обернулася до Каламіті.

Жеребець дивився вгору на схід. Вона прослідила за його поглядом і помітила кістляві силуети двох пегасів-гулів, які тягнули віз із водою, ведучи інші вози водяного каравану до Вузлового.

Вона знала, що у одного з цих гулів на нозі є Золотий ПіпБак із сімома діамантами у вигляді бульбашок. Дітзі Ду, Носійка Сміху. Хто б міг уявити?

Її серце зігрівала думка про те, що її стара подруга знайшла кохання на Еквестрійському Пустищі. «Якщо хтось в Еквестрії заслуговував на щастя, — подумала Флаттершай, — так це вона.» Доки вона дивилася на них, їй здалося, що блідий жеребець поряд із Дітзі Ду кинув погляд на свою кохану, і звичайна гримаса кантерлотського гуля перетворилася на вираз мовчазного обожнювання.

«Він спіймав її. Його маленьку падаючу зірку.»

Дивна річ спала їй на думку, їй здалося, що Дітзі Ду і Лайонхат нагадують їй, лише трошки, Еплджек і Еплснека.

Немов читаючи її думки (дуже тривожна ідея!), Каламіті підступив до неї і сказав:

— Я зазвичай не релігійний, але я видів достатньо, жеби ся впевнити, же душі існують. Тож частині мене приємно уявляти, жедесь там Стілхувз і його дівчина посміхаються до цих двох.

Флаттершай мовчки кивнула.

Вітри продовжували дмухати, змушуючи дерева скрипіти, а воду в озері хлюпати на берег.

*** **

Захід заливав Еквестрію своєю чудовою палітрою, фарбуючи небо у помаранчевий і фіолетовий, блакитний і золотий. Сонячне світло блищало на розбитих вікнах мертвих мейнкеттенських хмарочосів, що виглядали немов купа самоцвітів, і мерехтіло на річці, що текла навколо Баклінського Хреста.

Масляно-жовта пегаска розправила крила, стоячи на краю фортеці, її очі подивилися на річку, де повільно пливли човни, потім рушили далі. Звідси вона бачила дім Гаммі. Як і Дітзі Ду, ще один зі шматочків минулого, що лишалися у майбутньому, торкаючи її серце. Болючі, але все одно цінні. Немов якорі, що не давали вітру здути її.

Вона опустила погляд на чорний шрам Арбинської в'язниці. Каламіті був десь там, унизу, провідував поні, якого змалював як «старого друга, дуже схожого на мене». Її засмучувало те, що в Еквестрії досі існувала потреба в таких місцях. Але не всі поні на Пустині бажали прийняти свої чесноти, бути хорошими поні.

Вона досі вірила, що кожен поні має в собі доброту. Але вона у найважчий спосіб зрозуміла, що не можна очікувати, що вони будуть чинити правильно. І це робило тих, хто чинив правильно, ще більш чудовими та цінними.

Вона відчула присутність пекельного гончака, що підійшов до неї ззаду. Старий кібергончак сів поряд із нею, його кіберного металево заскрипіла. Нарешті старіючий альбінос мовив:

— Ти готова?

Флаттершай кивнула.

Вона не могла дозволити новій епосі Еквестрії народитися з геноциду. Пекельні гончаки були на межі вимирання, і це здебільшого було провиною поні.

Бажано або небажано, оправдано або ні, вона знову опинилася у позиції, де її слова мали вагу. І хоч як вона ненавиділа, коли її вважали за лідера, вона не збиралася цього уникати. Не після всього, що було. Це те, що вона мусить зробити. Мусить.

Мусить.

Рейнджерам Еплджек це не сподобається, але вона їх переконає. Створення Заповіднику Пекельних Гончаків було правильним вчинком.

Старий гончак-альбінос знову підвівся, коли вона розвернулася, і пішов за нею до будівлі міської ради.

Сильний вітер роздув її пір'я, холодячи її. Сонце почало сідати за хвили.

Флаттершай глибоко вдихнула. День майже закінчився. І це був день без пострілів. Мирний день. Кращій день.

«У світі, сповненому горем і невизначеністю, дуже втішно знати, що, зрештою, в темряві є світло.»

Fallout: Equestria

1 Thunder Rush — «ґрім» + «поспіх»

2 Flower — «квітка»

[3](#) Cliff — «скеля»